

Giới thiệu Quân Hôn

Truyện lịch sử Quân Hôn nói về cô mở miệng nói như đùa: "Chúng ta kết hôn đi!"

Kết quả, người đàn ông đối diện thật sự đáp lại: "Tốt, vừa vặn hộ khẩu của bản thân tôi cũng mang theo"

Vì thế, cô bị hấn lừa gạt, cầm theo hộ khẩu của mình đến cục dân chính... kết hôn.

Cổ Niệm Hề cả đời bị thảm nhất, chính là bị bạn tốt dồn đến góc tường, cướp mất đi bạn trai của mình trên thành phố xa lạ này

Nhìn bọn họ hùng hực khí thế đại chiến ở trên giường, một ý niệm tà ác hiện ra trong đầu cô: Lão nương nhất định sẽ chuyển hộ khẩu của ta đến nhà của người.

Nếu không đảm đương nổi lão bà, kia làm người chị dâu cũng không ngại!

Nhưng thật không ngờ lão công được cô chọn trúng, lại chính là một con hồ ly giáo hoạt, vô cùng phúc hắc nha.

Mời bạn đọc khám phá tựa truyện hay.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Một Hồi Trò Hay

"Nam...anh nhanh lên" Một người phụ nữ nằm thẳng ở trên giường lớn rộng rãi. Quần áo vút tứ tung ở trên mặt đất, mơ hồ có thể nhìn rõ ở đằng xa kia, chính là nội y của phụ nữ. Chẳng qua, trải qua một hồi giằng xé, giờ phút này quần áo đã sớm phân tán thành nhiều mảnh lẻ loi

Người phụ nữ, làn da trắng, sáng bóng. Sờ lên, xúc cảm hẳn là không tồi

Mà giờ khắc này trên người phụ nữ còn có một người đàn ông

Tuy rằng quần áo của người đàn ông đó vẫn còn tồn tại, bất quá đều là hỗn độn, cũng không thua gì những đồ vút trên mặt đất kia

Đàn ông cùng phụ nữ triền miên

Giống như muốn đem đôi phương nuốt vào trong bụng mình vậy

"Anh có thể nhanh một chút được không?"

Đối mặt với sự thúc giục của người phụ nữ, người đàn ông hai tròng mắt cực nóng

Cánh tay dài, liền đem người phụ nữ trên giường ôm vào ngực mình. Môi ghé sát vào lỗ tai của người phụ nữ nói nhẹ: "Tư Vũ muốn nhanh a"

Sau một lát, trong phòng ngủ, lại là một mảnh kiều diễm

...

Cùng lúc đó, tại sân bay của thành phố A Thành, một cô gái loli kéo hành lý đi ra

Nhìn thấy ở bên ngoài sân bay có ánh nắng, cô gái bỏ xuống kính râm trên mặt mình, hướng về phía không trung hô: "A Thành tôi đến đây. Đàm Dật Nam em đến đây!"

Bỏ mặc người chung quanh đều hướng ánh nhìn, đối với cô tỏ vẻ mặt khó hiểu. Thậm chí còn dùng thái độ lo lắng coi cô như người tâm thần. Nhưng cô vẫn duy trì khoe miệng tươi cười ngày càng lớn

Cô gái có một đôi mắt to đen như mực lại sáng bóng. Mũi nhỏ xinh đẹp, lúc ánh mắt của cô nhìn xuống thân nhiên như âm ảnh. Mái tóc đen tỏa sáng. Rối tung xòa ở trên bờ vai, hẳn là rất mê người. Chẳng qua, lúc này lại bị cô gái này dùng dây thun buộc vào, làm thành một kiểu tóc hết sức bình thường

Quần áo trên người cũng đơn giản là áo kẻ caro màu hồng, một chút cũng không để lộ thân thể mê người ra ngoài. Ngược lại chính là đem ra thịt trắng nõn kia che đầy ở bên trong cực kín đáo. Trên chân cũng là một đôi giày đơn giản

Cô, đang rất nhớ nhung

Từ A Thành còn cách một ngàn ki lô mét nữa mới tới thành thị ven biển

Cô đến đây không phải là đi công tác. Mà chính là để thấy bạn trai, cũng có thể nói là vị hôn phu của cô

Bởi vì lần này, cô trốn người nhà mang theo hộ khẩu, chính mình cũng nam nhân trong đời kết hôn

Nhìn bên ngoài ánh nắng sáng rực, cô gái trên khoe miệng có chút chua xót

Đàm Dật Nam, em không ở bên cạnh anh khoảng thời gian này, anh có vượt qua được không?

Em thật sự khó vượt qua, bởi vì rất nhớ anh...

Chẳng qua, nơi đây sẽ là điểm dừng cuối của em. Bởi vì từ nay về sau, em sẽ đều bồi thường ở bên cạnh anh!

Nghĩ vậy, cô lôi kéo hành lý của mình, vừa mới lên xe biến mất. Màn này đều bị gói trọn trong đôi mắt màu hổ phách. Mà cô gái kia, cự nhiên không hề hay biết

Nhìn cô gái da thịt trắng nõn, quần áo trên người rộng thùng thình cũng không phải là cố tỏ ra bộ dáng thanh thuần. Người đàn ông trên khoe miệng gọi lên hình vòng cung

Chưa bao giờ biết, gương mặt trắng nõn kia hướng về phía mặt trời lại mê người đến vậy

Cô, chính là làm được

Đương nhiên, hẳn là đứng ở khoảng cách xa nhìn cô, cũng không có nghe thấy rõ, cô gái kia vừa ở trong không trung nói điều gì

"Đàm tham mưu trưởng?"

Phía sau có một thanh âm truyền đến, nhắc nhở chủ nhân của đôi mắt hổ phách kia, đem tầm mắt mình thu hồi lại

"Chúng ta đi!"

Nhìn chiếc xe biến mất ở góc đường, người đàn ông khôi phục lại gương mặt trong trẻo lạnh lùng, cùng với đường cong cứng rắn hoàn toàn phù hợp

Dứt lời, người đàn ông bước chân thon dài, biến mất ở sân bay

Bước xuống xe, cô chỉ tới nơi này đứng một lần, anh đã đưa cho cô chìa khóa, lần này chính là lần thứ hai cô đến, lặng lẽ mở ra cánh cửa này

Lúc này, kỳ thật cô thực sự hối hận, hận chính mình nếu như ấn chuông cửa, đợi người đàn ông của cô ra mở cửa. Sẽ không phải chứng kiến cảnh đua khổ

Chính là, trên cái thế giới này, từ trước đến nay không có cái gọi là hối hận

Mà lúc cô suy nghĩ muốn đến nơi này, cũng chỉ là muốn nấu cho nam nhân kia một bữa ăn hoàn mỹ, nghĩ muốn bồi thường cho hắn thời gian gần đây đã chịu ủy khuất

Nơi ở của Đàm Dật Nam kỳ thật chính là tiêu chuẩn của phong cách. Tất cả đồ dùng trong nhà đều là màu trắng, trên bàn còn có khăn trải tinh xảo viền hoa

Sau khi tiến vào, phòng này vẫn sạch sẽ như là lần đầu tiên cô tới. Chính là khi cửa đóng, nàng thấy một đôi giày da của nam giới, cùng đôi giày cao gót màu đỏ, mảy liễu khẽ nhủ lại

Chẳng lẽ, Đàm Dật Nam có khách?

Nhìn qua bốn phía, cũng không phát hiện trong phòng khách có ai

Đại khái chính là nàng quá nhạy cảm đi!

Có lẽ, đôi giày này là Đàm Dật Nam cẩn thận mua cho nàng cũng không chừng

Cởi giày, cô tiến vào phòng

Đem hải sản ở cảng thành thị mới mua bỏ ra, tiến vào phòng bếp, chuẩn bị một chút, bắt đầu thi triển tài nấu nướng của chính mình

Thời điểm lúc cô chuẩn bị nấu cơm, trong phòng lại truyền ra một thanh âm tĩnh tế

Theo âm thanh kia tiến đến, phát hiện chính là phòng ngủ của Đàm Dật Nam

Vừa nãy mới tiến vào, không phải không có tiếng vang gì sao?

Chẳng lẽ, Đàm Dật Nam ở nhà?

Mang theo khao khát nhớ nhung người yêu, bước nhanh vào phòng ngủ

"Nam, người nhẹ một chút. Ta sắp chịu không nổi!" Thời điểm chuẩn bị đẩy cánh cửa ra, lại nghe thấy thanh âm của nữ nhân từ bên trong truyền đến

Làm cho cô do dự một chút, lúc này lại có thanh âm của nam nhân: "Tư Vũ, cô cảm thấy được lời này sẽ làm cho tôi tin tưởng? Cô không phải là vui hoan mới tìm đến tôi sao?"

"Nói mau có phải hay không..."

Thanh âm này so với ngày xưa có phần hơi khác, khàn khàn. Nhưng cô vẫn nhớ ra đây chính là thanh âm người mình đi ngàn dặm xa xôi đến tìm

Đàm Dật Nam, anh cùng người phụ nữ khác ở phòng ngủ làm cái gì?

"Đúng vậy... Chán ghét anh còn không mau một chút!" Nữ nhân bên trong cánh cửa lại cất lời, làm cho người ta phải mặt đỏ tai hồng

Cô thật sự không biết, lúc ấy cô đã đẩy cửa ra như thế nào?

Cánh cửa không có khóa lại, nhẹ nhàng được đẩy mở

Bởi vì trước mắt một màn kích thích, cho nên cũng không phát hiện có tiếng động gì. Thế cho nên, cặp nam nữ kia mới không nhận ra sự có mặt của cô, như trước vẫn cứ dây dưa

Cố Niệm Hề thật sự không biết, tại sao mình lại ngơ ngác đứng ở chỗ này, nhìn hình ảnh khó coi trước mắt kia. Cô cảm nhận hai chân của chính mình như bị người khác giữ chặt, không thể động đậy

Mãi cho đến khi, nữ nhân trên giường mở khẽ đôi mắt mê ly, chú ý tới người đứng sau bọn họ, có chút hoảng sợ, đẩy nam nhân đang chèn ép trên người mình ra. Sau đó rất nhanh kéo chăn mỏng ở phía sau, che trên người của mình

"Cái gì? Vừa mới sắp đi ra, như thế nào muốn dừng?"

Nam nhân đột nhiên bị nữ nhân đẩy ra, có chút bất mãn nói thầm. Nhưng vẫn theo tầm mắt của nữ nhân, nhìn người ở phía sau

"Niệm Hề?!" Anh nhìn cô ở phía sau, mau chóng cầm lấy quần áo ở một bên, luơ loát mặc lên

Sửa sang lại hình tượng như chưa từng xảy ra việc gì, anh lúc này mới tiến về phía Cố Niệm Hề. Vươn tay định nắm lấy tay của cô. Lại bị cô né tránh

"Niệm Hề, em như thế nào trở về? Không phải nói, hai tuần nữa sao?"

Đó là thời gian bọn họ ước định

Chẳng qua, bởi vì Cố Niệm Hề muốn nhanh chóng thấy được người đàn ông này, cho nên đã dùng phương thức nhanh nhất đoạn tuyệt____ Rồi nhà ra ngoài!

Người đàn ông nhìn tay mình rơi vào khoảng không, có chút luống cuống thu hồi lại

Kỳ thật, cùng một người phụ nữ khác ở trên giường, hắn đã sớm dự liệu được kết cục ngày hôm nay

Mà hắn cũng có ý niệm chia tay với Cố Niệm Hề trong đầu. Dù sao, mình chỉ là người đàn ông bình thường, đương nhiên cũng muốn cùng người mình yêu ở trên giường

Nhưng hết lần này đến lần khác, Cố Niệm Hề lại là cô gái vô cùng truyền thống. Nói cô không thể có quan hệ trước hôn nhân

Mà hắn chính là có chút bất đắc dĩ, mới có thể cùng người phụ nữ có dáng người xinh đẹp khác trên giường, cũng không thể tự kiểm chế bản thân lâu như vậy

Đặc biệt mỗi lần nhìn đến cô gái kia, lại nhớ đến bộ dạng lời thề của Cố Niệm Hề, hắn muốn chia tay cũng đã rõ ràng

Vì cái gì, cô không thể giống người phụ nữ kia, mặc một bộ váy, để trưng ra dáng người của mình?

Vì cái gì, cô không thể giống người phụ nữ kia, hướng trên mặt mình vẽ loạn một chút phấn son, làm cho mình trở nên xinh đẹp hơn?

Cho dù hần biết trên thế gian này, không ai trừ bỏ Cố Niệm Hề đối với mình tốt nhất. Trên thế gian này, không ai trừ bỏ Cố Niệm Hề vượt ngàn dặm xa xôi để đến làm cho hần một bàn đồ ăn nóng hổi

Hần thật muốn cùng Cố Niệm Hề chia tay!

Cho nên, để Cố Niệm Hề ở trong này, nhìn bọn họ ở trên giường làm chuyện tốt, cũng không muốn nhiều lời giải thích, Đàm Dật Nam trong lòng thật sự có được cảm giác được giải thoát

Dù sao hần cảm thấy chính mình là một người đàn ông lỗi lạc. Chuyện bắt cá hai tay hần cũng không thích. Chính là không biết nên làm thế nào cùng Cố Niệm Hề nói rõ ràng. Hiện tại, cô thấy được màn này, cũng không cần phải để hần tiếp tục giải thích

Chính là, hần rõ ràng muốn chia tay cùng Cố Niệm Hề, vì cái gì lại đang cố né tránh ánh mắt của Cố Niệm Hề. Mắt to xinh đẹp thoáng hiện thần sắc ghét bỏ. Tim của hần lúc này lại đang bị co rút đến đau đến cực điểm!

"Nếu không phải hiện tại, làm sao có thể nhìn đến được một màn trò hay như vậy?"

Lặng lẽ hít sâu một cái, đem đôi mắt sưng mù kia áp chế xuống, Cố Niệm Hề mở miệng

Lời này vừa nói ra, tự nhiên làm cho hai người ở trong phòng ngủ chấn động, âm thầm bội phục. Cố Niệm Hề trấn định

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chúng Ta Chia Tay

Kỳ thật, ngay cả Cố Niệm Hề cũng phi thường bội phục chính mình, giây phút này biểu hiện ra ngoài cực kỳ trấn định và tự nhiên

Mà lúc này này, cô thiếu chút nữa là cắn nát đôi môi đỏ mọng của chính mình

Nếu không phải làm như vậy, cô chỉ sợ mình đã nắm chặt tay, hướng người đàn ông vô liêm sỉ kia đánh tới

Nhưng thật may chính mình được giáo dục vô cùng tốt, làm cho cô chỉ có thể ỉn nhẫn, làm cho cô tức giận cùng hận ý, chỉ có thể ở trong lồng ngực mình bồi hồi!

Đương nhiên, nhân nhượng như vậy, chính là giới hạn hiện tại của cô

Một lúc sau, người phụ nữ ngồi ở trên giường bất động kia đột nhiên đứng dậy nắm lấy tay của Đàm Dật Nam, coi Cố Niệm Hề như không tồn tại, nhìn chăm chăm về phía cô

Cô lúc này mở miệng nói: "Cố Niệm Hề không phải là quả hồng mềm, mặc cho người ta thích bóp thì bóp. Nếu bị mắng em sẽ liền đánh trả. Hậu quả, đương nhiên sẽ do lão công tôi thu dọn!"

"Niệm hề, có thể đừng nói khó nghe như vậy được không? Em cũng biết anh không phải có ý tứ này!" Nhìn chăm chăm nữ nhân bình tĩnh trước mắt kia, trong đầu Đàm Dật Nam chợt lóe lên

Bằng không, vì cái nhìn đến mình và Hoắc Tư Vũ ở trên cùng một chiếc giường, cô thân là bạn gái nên phải thể hiện một chút phần nộ cùng ai oán, hần một chút cũng không phát hiện cô có biểu hiện này

Chẳng lẽ, ngay từ đầu, người phụ nữ này đối với anh tất cả chỉ là dối trá?

"Không phải ý tứ này? Vậy anh là có ý tứ gì? Anh không phải muốn nói cho tôi, các người chỉ ở trên giường nói chuyện phiếm chứ" Cố Niệm Hề ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, khoe miệng lộ ra tia cười trào phúng

Biểu hiện như vậy, giống như một nắm đấm, nện ở trong lòng Đàm Dật Nam

Kỳ thật hần chưa từng thấy qua Cố Niệm Hề nhanh mồm nhanh miệng như vậy. Yêu nhau hai năm, hai người ở hai nơi khác nhau, gặp mặt thì ít mà xa cách thì nhiều. Chỉ cần Cố Niệm Hề ở bên cạnh anh, ngoại trừ việc lên giường, những thứ khác cô đều ngoan ngoãn phục tùng. Bọn họ cũng sẽ không như bây giờ, khắc khẩu tức giận

Nữ nhân lừa gạt, anh vốn nên tức giận mới đúng

Không biết có phải là do duyên cớ, giờ phút này Đàm Dật Nam cảm thấy được, mình cùng Mạc Niệm Hề cãi nhau, lại có loại cảm giác mị lực, hấp dẫn anh

"Anh..." Kỳ thật hẳn muốn tìm một cái cớ. Nếu không phải Cố Niệm Hề bình tĩnh như vậy, hẳn hội sẽ không áp ứng như thế

"Niệm Hề..." Lời nói không thể nói tiếp, Hoắc Tư Vũ thừa dịp sửa sang lại quần áo

Đúng vậy, kỳ thật cô cùng Cố Niệm Hề quen biết. Thậm chí, cô còn cùng Cố Niệm Hề ở một khu nhà trong trường học, còn có trở thành bạn tốt của nhau

Chính là Cố Niệm Hề không biết, thời điểm bắt đầu, Cố Niệm Hề có được mọi thứ, những thứ đó kỳ thật đều là những thứ cô muốn. Bởi vì xét về diện mạo, đáng người còn có tài hoa, tất cả mọi thứ cô đều hơn Cố Niệm Hề. Dựa vào cái gì, Cố Niệm Hề có một gia đình tốt, quan hệ tốt, thậm chí còn có bạn trai gia thế hiển hách

Ý niệm tà ác bắt đầu sản sinh trong đầu Hoắc Tư Vũ. Cho nên cô đã tiếp cận bạn trai của Cố Niệm Hề

Cố Niệm Hề này lại ngu ngốc vô cùng, còn phó thác chính mình giúp cô chiếu cố một chút Đàm Dật Nam

Muốn cô không làm ra điều gì, quả là thật sự khó khăn

Hoắc Tư Vũ là người phụ nữ thông minh. Bởi vì cô biết rõ Đàm Dật Nam thiếu thứ gì, cho nên liền chọn điểm này, mà tiếp cận hẳn

Thừa dịp đêm đó anh say rượu, tiến đến trên giường của anh

Mọi chuyện đều đã nước chảy thành sông

Mà hiện tại, Đàm Dật Nam chính là mê luyện thân thể của cô. Cố Niệm Hề cũng nhìn thấy cảnh này của bọn họ, cô chắc chắn Đàm Dật Nam sẽ không thể cứu vãn được nữa. Minh sẽ trở thành bạn gái danh chính ngôn thuận của Đàm Dật Nam. Nhìn lại Cố Niệm Hề, vẫn là có chút áy náy

"Niệm Hề, mình cũng không muốn như vậy. Thật sự không còn cách nào, mình cùng Dật Nam..." Thiết tình yêu nhau!

Cô muốn nói như vậy

Bởi vì nàng nghĩ thân thể có thể hòa hợp, tâm cũng nên ở cùng một chỗ mới đúng

Chẳng qua về sau, Hoắc Tư Vũ mới hiểu được, người phụ nữ trong lòng Đàm Dật Nam còn chưa phân định rõ ràng

"Cô im miệng cho tôi! Tôi muốn cô chăm sóc Đàm Dật Nam, là cho cô chăm sóc anh ta ở trên giường sao?"

Tuy rằng nàng chưa rõ hết mọi chuyện trước đây, nhưng khi nhìn thấy cảnh vừa nãy, đại khái cũng nắm rõ mười phần

Một câu quát lớn, cắt ngang lời nói của Hoắc Tư Vũ, cô lại mở miệng

"Cô theo tôi ra ngoài, tôi có chuyện muốn nói với cô"

Ánh mắt dừng lại ở trên người Hoắc Tư Vũ

Nói xong câu này, Cố Niệm Hề cũng không quay đầu lại, mau chóng rời đi

Đi đến phòng khách, cô mang theo hành lý của mình

Hôm nay chứng kiến cảnh như vậy, cho dù là đánh chết cô cũng không muốn ở đây một phút nào!

"Được..." Nghe được lời nói của Cố Niệm Hề, Hoắc Tư Vũ cũng đi theo bước chân của Cố Niệm Hề. Việc hôm nay, kỳ thực cô phải xin lỗi Cố Niệm Hề. Nếu bị bôi danh cô cũng hội cam nguyện

"Niệm Hề..."

Nhìn cô một câu cũng không có nói với mình, Đàm Dật Nam vẫn đuổi theo

Không biết vì cái gì, tuy rằng anh dự đoán kết quả không sai biệt lắm. Nhưng khi anh đối mặt với sự xa cách của Cố Niệm Hề, chợt hiện lên cảm giác tim như bị ngàn mũi kim đâm trúng, thống khổ không thể tả được

"Niệm Hề, em chờ anh một chút!" Niệm Hề bước chân ngày càng nhanh, đối với người đàn ông cao một mét tám kia, thật không đáng kể chút nào. Vài bước hẳn liền đi tới được bên cạnh cô. Đưa tay kéo lấy tay của cô

Hắn kéo lấy tay của Cố Niệm Hề, có chút lưu luyến nhẹ nhàng

Nhưng còn chưa cảm nhận hết, người phụ nữ trước mặt đã rút tay về

"Đúng rồi, tôi quên nói với anh, chúng ta chia tay!"

Chống lại đôi mắt quen thuộc của người đàn ông trước mặt, Cố Niệm Hề ngữ điệu thập phần bình tĩnh, ngay cả mình cũng có chút giật mình

Lúc này chỉ có cô mới biết được, đáy lòng của mình giống như bị lửa thiêu, đau đớn khiến cô không thể thờ nổi

Dồn mình vào chân tường, cướp đi nam nhân của mình, dĩ nhiên chính là bạn tốt của cô!

Chỉ trong một ngày, cô bị hai người mình thân thiết, tin tưởng nhất phản bội

Cảm giác như vậy, thật sự không có khảo nghiệm nào sánh bằng

Cần rằng, cô cùng người đàn ông mình yêu hơn một năm phát tay từ biệt. Từ lúc cô nhìn thấy cảnh trong phòng kia, kết cục đến bọn họ cũng không thể thay đổi được

Xoay người, không quay đầu chậm rãi bước đi

"Niệm Hề..."

Người đàn ông đứng ở tại chỗ, về mặt mờ mịt nhìn bóng dáng người phụ nữ rời đi

Không biết vì cái gì, nhìn bóng dáng cô xa dần, hần lại cảm thấy có chút hối hận

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Có Thể Cướp Đi Người Đàn Ông Không Thuộc Về Mình

"Niệm Hề, chuyện hôm nay, thật sự xin lỗi" Đi đến quán cà phê gần nhất, Hoắc Tư Vũ cúi đầu nói. Cô sở dĩ cúi đầu, cũng là thể hiện nội tâm của cô đang thật sự áy náy, nhưng về phương diện khác mà nói, chính là hư vinh đang quấy phá trước mắt

Đây là việc duy nhất, từ nhỏ đến lớn Hoắc Tư Vũ có thể thắng được Cố Niệm Hề

"Khi nào thì bắt đầu?"

Liều mạng uống xuống một ly nước đá, tạm thời có thể dịu mát lòng của cô, chính mình trong đầu tức giận, lúc sau lại áp chế xuống nói

Cố Niệm Hề từ nhỏ đến lớn, được cha mẹ dạy dỗ, không thể tùy tiện khóc lóc om sòm trước mặt người khác

Nhưng khi gặp người đàn ông kia, anh có nói một câu: "Cố Niệm Hề, thời điểm em khóc lóc om sòm là đẹp nhất"

"Lần trước, cậu đi không lâu. Ngày đó anh ấy uống rượu, đem mình cưỡng chế ở dưới giường của anh ấy, sau đó..." Nói đến đây Hoắc Tư Vũ không có tiếp tục nói tiếp, nhưng cô cảm thấy, Cố Niệm Hề hẳn là nghe hiểu được lời của cô

Tuy rằng nói những lời này, có điểm thật sự không hợp. Nhưng tóm lại, hiện tại Cố Niệm Hề đã thấy được màn kia, phỏng chừng cũng sẽ không nghĩ đến điều khác

Mà thời điểm Cố Niệm Hề rời đi, liền trực tiếp nói lời chia tay với Đàm Dật Nam. Cuối cùng cũng chính là cô Hoắc Tư Vũ chấm dứt mối quan hệ tay ba này

Chính là, cô không rõ, vì cái gì phát hiện ra cô cùng Đàm Dật Nam quan hệ, Cố Niệm Hề còn có thể bình tĩnh như vậy

Sẽ không phải, là Cố Niệm Hề đang suy nghĩ trả thù chính mình chứ?

Nghĩ đến đây, Hoắc Tư Vũ hỏi một câu

"Niệm Hề, cậu giận mình sao?"

Lúc hỏi câu này, Hoắc Tư Vũ cẩn thận liếc nhìn Cố Niệm Hề một cái, cô phát hiện Cố Niệm Hề vẫn như vậy, một bộ biểu tình lãnh đạm

Thậm chí ngay cả đôi mắt kia cũng trong suốt không gợn sóng

Cố Niệm Hề như vậy, thật sự càng làm cho cô cảm thấy không thể hiểu rõ

Cố Niệm Hề hỏi lại: "Hận cô? Vì cái gì?"

"Minh...Đoạt đi người yêu của cậu" Như vậy Cố Niệm Hề còn không hận cô sao?

Khuôn mặt Cố Niệm Hề bình thản vô cùng, Hoắc Tư Vũ có chút sợ hãi, cầm ly nước đá, uống vài hớp

Nếu như Cố Niệm Hề hận cô, thì cô cũng có thể hiểu được lý do

Dù sao, cô chính là người đoạt đi người đàn ông của Cố Niệm Hề

Ngoài dự đoán của Hoắc Tư Vũ, Cố Niệm Hề nói: "Không hận!"

Cố Niệm Hề cảm xúc nung nóng, chậm rãi đặt ở trên môi. Hướng ánh mắt nhìn biểu tình kinh ngạc trên gương mặt của Hoắc Tư Vũ. Phát giác người phụ nữ ở trước mặt không tin lời nói của mình, cô lại hỏi: "Như thế nào, không tin?"

"..."

Hoắc Tư Vũ không trả lời, trực tiếp dùng ánh mắt nói ra rằng cô không tin

"Tôi thật sự không hận cô. Có thể cướp đi người không thuộc về tôi!" Nguyên nhân chính là vì Cố Niệm Hề biết được điều này, cho nên người cô hận chính là người đàn ông đã phụ lòng cô kia

Cô thật sự vì tình yêu, thậm chí không tiếc rời nhà trốn đi, mang theo hộ khẩu của mình đi đến một thành phố xa lạ. Chỉ vì muốn quang minh chính đại ở bên người đàn ông kia, nhưng hần...

Đàm Dật Nam anh như thế nào có thể đối với tôi như vậy?

"Niệm Hề, sau này cậu định làm như thế nào?"

Nhìn thoáng qua hành lý bên người Cố Niệm Hề, Hoắc Tư Vũ không khó đoán ra, Cố Niệm Hề không còn nơi nào để đi

Hiện tại Cố Niệm Hề vừa từ nhà của Đàm Dật Nam đi ra. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì Hoắc Tư Vũ chính là tân chủ nhân của căn hộ kia

Vị trí cô trong lòng Đàm Dật Nam cũng không có lớn như vậy, bỏ mặc bạn gái cũ nhưng Đàm Dật Nam cũng không cho cô cảm giác an toàn. Nhưng dù sao thì cô cùng Đàm Dật Nam cũng đã gạo nấu thành cơm. Hoắc Tư Vũ cô có thể cảm nhận được, Cố Niệm Hề vẫn chiếm một phần quan trọng trong Đàm Dật Nam

Nhưng tương lai, cô Hoắc Tư Vũ tự tin có thể nắm chắc được trái tim của Đàm Dật Nam. Sớm hay muộn thì Cố Niệm Hề trong lòng người đàn ông kia sẽ không còn sót lại thứ gì. Đương nhiên trọng yếu, cô hiện giờ vẫn chưa thể đi vào được trong trái tim của anh

Ngoài miệng là quan tâm, nhưng trong lòng chính là nhắc nhở Cố Niệm Hề hiện tại đã chia tay Đàm Dật Nam, không thể ở lại căn hộ kia được

"Chuyện này, không cần cô quan tâm!" Nói xong câu này, Cố Niệm Hề hưng hăng uống một ngụm nước đá, sau đó mau chóng lôi kéo hành lý, ly khai khỏi quán cà phê

Một câu "hẹn gặp lại" cũng không có, đối với cô, Hoắc Tư Vũ ngày xưa chính là bạn tốt nhất

Cô chưa bao giờ là một người rộng lượng, loại chuyện câu dẫn bạn trai của bạn thân, cô Cố Niệm Hề tuyệt đối không thể tha thứ

Lôi kéo hành lý, trên lưng còn đeo một ba lô lớn

Cố Niệm Hề một mình đứng ở giao lộ trên đường phố, giữa những người xa lạ, cô lâm vào mê mang

Thời điểm rời nhà trốn đi, cô đã có lời thề sắt son là ở cái thành phố này cảm rồi

Lúc này cùng người đàn ông kia tách ra, cô mới phát hiện thành phố này thật sự xa lạ

Ánh mặt trời, thậm chí còn sáng đến chói mắt

Làm trước mắt cô lúc này trở nên mơ hồ

Cô, nên đi đâu...

Chương 4: Người Ảnh Hưởng Đến Bộ Mặt Của Thành Phố

Thời tiết tháng sau, quả là nóng vô cùng. Cố Niệm Hề đưa tay lên trán tỉ mỉ lau mồ hôi, tiếp tục bước đi trên thành phố xa lạ này.

Tối đây đã một tuần lễ. Lúc đầu mờ mịt luống cuống, hiện tại cô đã tìm được một công việc tạm thời, chân chạy nghiệp vụ.

Trong khoảng thời gian này, Cố Niệm Hề đương nhiên nghĩ tới muốn về nhà.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nàng nhớ tới câu nói của ba ba trước kia: "Nếu con đã lựa chọn bước ra khỏi căn nhà này, thì vĩnh viễn cũng đừng nghĩ quay trở về!"

Mỗi lần như vậy, ánh mắt Cố Niệm Hề hiện lên tia khát vọng, nhưng sau đó liền suy sụp xuống dưới.

Không có cách nào, cô hiện tại phải ở nơi này mấy tháng, đợi cho ba ba hết giận, mới có thể trở về. Mà việc đầu tiên phải làm, chính là tìm cho mình một công việc, để nuôi sống chính mình.

Bởi vì không phải là người của thành phố này, cũng không có quan hệ, Cố Niệm Hề bắt đầu chạy nghiệp vụ. Bất quá bằng cấp của cô coi như cũng không tệ.

Mặt trời hôm nay rất lớn, còn chưa lên đến đỉnh điểm, cô đã toát mồ hôi đầm đìa.

Ngồi chồm hổm ở chỗ râm mát của góc đường, cô mở túi sách của mình, lấy ra chai nước khoáng điện cuồng uống vài hớp.

"Tiểu thư, có thể nói vài câu không?" Tại thời điểm Cố Niệm Hề uống nước, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói của đàn ông.

Thanh âm giống như là tiếng đàn vi-ô-lông vậy, trầm thấp mà êm tai.

Nhìn lên trên, cô thấy một khuôn mặt tuấn tú. Sống mũi cao thẳng, hai gò má gầy gầy, làm cho hắn nhìn qua lại càng có khí chất cao ngạo.

Người đàn ông này rất cao. Đứng ở trước mặt Cố Niệm Hề, liền che chắn được nắng gắt của ánh mặt trời.

Một thân tây trang mặc phẳng phiu ở trên người hắn nhìn qua đảm bảo không phải là rẻ.

Không nghĩ tới, chỉ ngồi uống nước liền có thể gặp được một người đàn ông đẹp trai như vậy, chính mình nhìn chằm chằm hắn, Cố Niệm Hề lập tức nhớ ra mình thất lễ, liền quần bách nước trong miệng vẫn còn chưa nuốt xuống, lúc này bị sặc đến ho khan.

"Tiểu thư, cô không sao chứ!"

Không nghĩ tới chính mình chỉ nói một câu, liền khiến cho cô gái trước mặt này phản ứng mạnh đến như vậy. Người đàn ông lập tức, cúi người xuống, giúp cô vỗ vỗ phía sau lưng.

Mà Cố Niệm Hề không nghĩ tới, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, thế nhưng người đàn ông này như thế nào lại cẩn thận giúp mình, khôi phục lại tư thế, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức liền đỏ ửng lên.

"Tôi không sao, anh có chuyện gì cứ nói thẳng đi, có thể giúp được, tôi sẽ tận lực giúp đỡ."

Người đàn ông đẹp trai, Cố Niệm Hề cũng từng gặp qua rất nhiều lần. Ít nhất thì Đàm Dật Nam cũng là một trong số những người đó.

Đàm Dật Nam tuy thân hình cũng cao, nhưng lại nhỏ nhắn, thuộc loại thư sinh. Mà người đàn ông trước mặt cô đây, giống như một con báo, hơi thô ngụy hiểm. Đặc biệt chính là đôi mắt...

"Kỳ thật tiểu thư là phải giúp mọi người?" Người đàn ông nhếch môi mỉm cười, độ cong vô cùng tà tứ, dưới ánh mặt trời giống như là một cây thuốc phiện, hương thơm mê người.

Nhưng không biết vì cái gì, nhìn người trước mặt cười mê người như vậy, Cố Niệm Hề liền tâm sinh bất an.

"Mời tiếp tục nói."

Tuy rằng trong lòng có bất an, nhưng Cố Niệm Hề nghĩ, người đàn ông trang nghiêm đạo mạo như vậy, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện dọa người.

"Nơi này chính là đường lớn của thành phố. Tùy tiện ngồi ở bên đường hóng mát, tiểu thư cô không sợ ảnh hưởng tới bộ mặt của thành thị sao?". Người đàn ông hít lại hai mắt nói chuyện

Rõ ràng là mang theo ý cười, nhưng lời nói này lại giống như là đối với Cố Niệm Hề ra đòn cảnh cáo

Chết tiệt, người đàn ông này thấy mình ngồi ở đường như vậy rất chướng mắt sao?

"Được, chuyện này tôi sẽ giúp anh. Tôi đây đi liền không cần tâm mắt của anh!"

Ánh mắt hung hăng tức giận nhìn người đàn ông trước mặt, Cố Niệm Hề xoay người bước đi

Cô nhất định sẽ nhớ kỹ gương mặt của người đàn ông bụng dạ hẹp hòi kia

Gương mặt đẹp trai như vậy, thế nhưng lại phát ra lời nói ác độc! Nếu cô có đủ tiền trong tay, cô chắc chắn sẽ tìm một quán cà phê mà thanh thân ngồi ở trong đó thưởng thức, tuyệt đối sẽ không như hôm nay, tùy tiện ngồi ở bên vệ đường uống nước khoáng

Lúc này Cố Niệm Hề trong lòng tự nhắc nhở, cô nếu như gặp lại người đàn ông kia một lần nữa, thì cô quyết sẽ cho hắn đẹp mặt!

Vẫy vẫy mái tóc đuôi ngựa, Cố Niệm Hề nhanh chóng đi xa

Có điều cô không biết, lúc cô chuẩn bị rời đi, người đàn ông kia định đưa tay giữ cô lại

Chính là lời nói sắc bén của cô vừa nói ra, hắn lại thấy cô có tính thần phần chấn, khóe môi đột nhiên nở nụ cười. Không phải là nhếch môi tà tử, mang theo âm mưu, mà là nụ cười cung chiêu thần nhiên...

Nhìn chằm chằm bóng dáng cô gái đã đi xa, người đàn ông ánh mắt lại hiện lên vài phần thâm thúy

Lúc ở sân bay gặp qua một lần, hắn liền có thể nhớ kỹ gương mặt của cô gái kia. Mấy ngày nay trong đầu cũng đều hiện lên dáng vẻ của cô

Lại không nghĩ tới, thời điểm xe hắn đi ngang qua, có thể gặp được cô. Chẳng qua lúc này đây, cô tựa hồ có chút đê mê, cũng có chút mệt mỏi, giống như con chim nhỏ bị thương

Cho nên hắn cho xe dừng lại, muốn tiến đến an ủi cô, thuận tiện mời cô đến quán cà phê bên cạnh nói chuyện này nọ. Bởi vì hắn vừa thấy, cô vừa uống nước khoáng, ánh mắt lại khao khát nhìn tấm biển in hình nước trái cây của quán cà phê bên cạnh

Chính là không nghĩ tới vừa ra quân đã bắt lỗi! Hắn chỉ mới nói một câu, thế nhưng lại làm cho cô gái nhỏ kia giận dữ rời đi

Bất quá cũng thấy rõ ràng, cô gái gương mặt nhỏ nhắn bi thương kia, lúc này liền hoàn toàn biến mất. Đó cũng là lý do tại sao hắn không gọi cô lại

Hắn lúc này không đuổi theo cô

Nhưng tiếp theo, nếu còn gặp lại, hắn Đàm Dật Trạch chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tay như vậy!

Mà một màn này, vừa vặn cũng lọt vào mắt của người lái xe

Không có nhớ nhầm, hắn vừa mới thấy Đàm tham mưu trưởng muốn an ủi cô gái kia. Cho nên lúc hắn lái xe đến đây, liền nghe thấy Đàm tham mưu trưởng gào thét muốn xuống xe. Thân là lái xe kiêm trợ lý công việc của tham mưu trưởng trẻ tuổi nhất, hắn còn chưa từng nhìn thấy bộ dạng của Đàm tham mưu trưởng như vậy đâu

Chẳng lẽ, người cương quyết, cứng cỏi từ trước đến nay không kiềm chế được, cũng nhất thời nổi lên thứ tình cảm gọi là "Ái mộ động tình"?

Gương mặt cô gái kia, thoát nhìn có chút quen thuộc, như là đã gặp qua ở nơi nào...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Không Nhớ Rõ Tôi Sao

Vài ngày sau, mọi chuyện vẫn cứ tiếp diễn như bình thường

Cố Niệm Hề lẻ loi một mình tiến vào tập đoàn Minh Lăng

Nhớ rõ lúc trước, cô đến thành phố này, cũng đã mấy lần đi đến nơi đây. Chẳng qua, tâm tình lúc trước tiến vào so với hiện tại hoàn toàn bất đồng

Bởi vì trước kia, thân phận của cô chính là bạn gái của Đàm Dật Nam. Đến đây, đơn giản chỉ nghĩ muốn nhìn hắn

Mà hôm nay, cô đến nơi này với thân phận là nhân viên công ty Bắc Á đến hợp tác nói chuyện

Vào công ty chỉ mới được một tháng, Cố Niệm Hề lúc đầu chính là phát truyền đơn. Nhưng bất quá bằng cấp của nàng không tệ lắm, năng lực cũng hơn người, cho nên rất nhanh chóng thăng hai cấp. Mà hôm nay, lại chính là cơ hội thăng chức nữa của cô

Giám đốc nói, hôm nay nếu hợp đồng thành công, cô có thể thăng chức lên làm quản lý. Hơn nữa cũng có thể có lương cao

Kỳ thật cô biết, công ty đối tác chính là công ty của Đàm Dật Nam, thời điểm bước vào cửa của tập đoàn, cô có ý định định lùi bước

Bất quá khi nghe đến hai chữ "tăng lương", Cố Niệm Hề bắt đầu đánh mất ý niệm trong đầu kia của mình

Bởi vì, hiện tại cô thật sự cần số tiền kia

Tiền thuê nhà một tháng nay, đều là số tiền tích góp được lúc cô rời nhà trốn đi. Hiện tại đã qua quá nửa tháng chưa đóng tiền, chỉ sợ bà chủ sẽ tổng cổ cô ra ngoài đường mất

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề vẫn kiên trì tới công ty này

"Xin chào, tôi là Cố Niệm Hề, đã có hẹn với công ty vào buổi sáng nay..."

Có đôi khi, người ta vận khí xấu, càng sợ gặp cái gì, liền sẽ gặp được cái đó

Ngay lúc cô còn đang thao thao bất tuyệt với thư ký bên ngoài, một giọng nói của người đàn ông vang lên: "Niệm Hề?"

Giọng nói này, Cố Niệm Hề đương nhiên sẽ không quên

Không cần quay đầu lại xem, Cố Niệm Hề cũng biết, người đàn ông đứng ở phía sau cô kia, chính là bạn trai hai năm thân thiết của cô, Đàm Dật Nam

Chính là cô bây giờ, thật sự không muốn đối mặt cùng với hắn

Tuy rằng mấy ngày nay, cô vẫn đi làm, làm cho mình giống như người bình thường. Nhưng hai năm yêu nhau, tình cảm ngày xưa đều trong một lần mà tan biến. Đau xót, chính là điều tự nhiên không thể tránh khỏi

Ban ngày, cô dùng gương mặt tươi cười đối với mọi người. Nhưng tới đến, trở lại phòng của chính mình, trong hốc mắt cũng có sắc hồng. Có đôi khi, nước mắt vẫn không tự giác trào ra

Nhưng khi trời vừa sáng, cô lại cố gắng tươi cười, cố gắng sống tốt. Không để cho người khác thấy mình nội tâm đau đớn.

Bây giờ, điều cô không làm được chính là cười đối mặt với Đàm Dật Nam

Dù sao, cô cũng thực quá yêu người đàn ông này...

Nghe được giọng nói kia, Cố Niệm Hề theo bản năng, cứng đờ

Cô vẫn không dám quay người lại

Kỳ thật suy nghĩ của cô rất đơn giản

Đàm Dật Nam, anh nếu như đã chọn Hoắc Tư Vũ, vậy đừng có trêu chọc tôi, được không? Coi như chúng ta bây giờ là hai người xa lạ

Có điều, suy nghĩ này của cô, người đàn ông kia tựa hồ không hiểu. Thậm chí anh một chút cũng không tính toán sẽ buông tha Cố Niệm Hề

Giờ phút này, đằng sau đã truyền đến tiếng bước chân

Cố Niệm Hề đang định bước đi, người đàn ông này đã nhanh hơn cô một bước, đưa tay giữ cô lại

"Niệm Hề, không nghĩ tới thật là em! Anh còn tưởng rằng..." Đàm Dật Nam đầu ngón tay thon dài, nắm lấy cổ tay của cô, mơ hồ mang theo run rẩy

Mà đôi mắt đen kia lại tràn ngập vui sướng

Về mặt của Đàm Dật Nam, Cố Niệm Hề lại xem không hiểu

Bọn họ đã chia tay, tại sao thời điểm hắn nhìn thấy mình, lại kích động đến như vậy?

"Nghĩ đến, chúng ta đã chia tay. Anh còn muốn đẩy tôi vào thế quần bách sao? Từ nay về sau tốt hơn hết chúng ta đừng gặp lại"

Ánh mắt của Cố Niệm Hề phản chiếu hình ảnh của Đàm Dật Nam, khiến cho hốc mắt của cô lúc này có chút phiếm hồng, nhưng may mắn cho Cố Niệm Hề, là hiện tại giọng nói của cô cũng rất bình tĩnh

"Niệm Hề, anh không có ý này"

Hắn có ý tốt, lại bị nàng đối đãi như vậy, Đàm Dật Nam có chút tức giận, buông cánh tay cô ra: "Quên đi, hôm nay em đến đây, có chuyện gì không?"

"Đàm Dật Nam có phải anh hiểu sai ý của tôi hay không?"

Nghe giọng điệu tự phụ kia của Đàm Dật Nam, thông minh như Cố Niệm Hề, tự nhiên đã hiểu ra. Người đàn ông kia ngụ ý chính là hắn xem cô tìm hắn đến đến để nhờ giúp đỡ, ngữ điệu có vẻ không thiện ý

Thiếu chút nữa, khiến Cố Niệm Hề bật cười

Thời điểm yêu nhau, nàng thật sự không nhận ra, hắn là một tên tự kỷ như vậy!

"Niệm Hề, không cần phải tỏ ra mạnh mẽ. Em nếu có chuyện gì khó xử, cứ nói ra. Anh tuyệt đối sẽ không ngồi yên". Cố Niệm Hề trời sinh bản tính quật cường, hắn cũng không phải không biết

Lời nói này nói ra, Đàm Dật Nam nghĩ tới chính mình đã làm điều không phải với cô, ánh mắt có chút âm đạm

"Ha ha..."

Hắn, thật đúng là tự mình đa tình!

Cô Cố Niệm Hề, cho dù quần bách như thế nào, cũng không cần đến cầu xin người đàn ông như vậy

Cô định xoay người rời đi. Lúc này lại thấy Hoắc Tư Vũ đứng cách đó không xa

Cô gái kia hơn một nửa dáng hình bị che mất, làm người ta nhìn không rõ

Nhưng Cố Niệm Hề chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra, người đó chính là Hoắc Tư Vũ, dù sao cô và Hoắc Tư Vũ cũng đã là bạn tốt nhiều năm

Hoắc Tư Vũ khẽ cúi đầu. Cố Niệm Hề không thấy rõ biểu tình trên mặt của cô ta, nhưng cô biết tình huống lúc này, đã lọt vào trong ánh mắt của Hoắc Tư Vũ

Đàm Dật Nam quay lưng về phía Hoắc Tư Vũ, nên không nhận ra có sự tồn tại của cô ta

Thấy Cố Niệm Hề có ý định bước đi, Đàm Dật Nam duỗi thẳng tay, nắm chặt tay của cô

"Niệm Hề..." Giọng nói có chút thương đau. Mà trong ánh mắt lại ngập tràn say đắm

"Đàm Dật Nam, anh buông ta ra. Hôm nay tôi đến đây không phải là tìm các người. Nếu không còn chuyện gì nữa, đừng ở đây cản trở công việc của tôi". Đàm Dật Nam nghe thấy Cố Niệm Hề nói "Các người", mà "các người" ở đây chính là để chỉ hắn và Hoắc Tư Vũ

Đương nhiên lời nói này chính là nhắc nhở Đàm Dật Nam

Nhưng lúc này hắn chỉ muốn giữ lại người phụ nữ trước mắt, căn bản không có để ý đến ý tứ trong câu nói của cô

Hắn như trước, gắt gao nắm chặt tay cô

Không biết vì cái gì, trong lòng hắn lại thấy sợ hãi. Sợ hãi lúc này nếu buông tay, hắn liền mất đi cô mãi mãi...

Cố Niệm Hề dùng toàn lực, cuối cùng cũng có thể thoát ra khỏi hắn. Cô liền xoay người rời đi

Đàm Dật Nam thấy nàng rời đi, có chút sững sờ

Kỳ thật, hắn không phải không giữ được tay của Cố Niệm Hề. Mà là chính nàng dùng ánh mắt căm ghét nhìn hắn, mới có thể khiến cho hắn sợ hãi, mà nhất thời buông tay

Rõ ràng lúc trước muốn chia tay với Cố Niệm Hề, nhưng hiện tại đã được mục đích, hắn lại không thấy vui. Cố Niệm Hề, cô ấy hận mình...

"Phó tổng đang làm cái gì vậy? Người vừa nãy không phải là bạn gái trước của phó tổng sao?"

"Đúng vậy, nhưng hiện tại bạn gái mới của phó tổng, không phải là Hoắc tổng giám sao?. Tại sao lại như thế này?"

"Đúng vậy"

"Có phải hay không phó tổng muốn quay lại với bạn gái cũ?"

Bên cạnh, có nhiều người nhỏ giọng bàn luận. Tuy rằng âm thanh không lớn, nhưng Hoắc Tư Vũ lại cảm thấy vô cùng chói tai

Hung hăng trừng mắt nhìn đám người bàn luận một cái, Hoắc Tư Vũ vội vàng đi đến bên cạnh Đàm Dật Nam "Nam, anh sao còn ở đây? Không phải lúc này đi họp sao?"

Vừa nói, cô vừa đưa tay khoác lên cánh tay của Đàm Dật Nam, như là dùng cử chỉ để nói với người bên cạnh, kỳ thật bọn họ không xảy ra bất cứ vấn đề gì

"...." Đàm Dật Nam không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào bàn tay mình đến sững sờ

"Nam, anh không thoải mái sao? Nếu không, chúng ta trước vào văn phòng nghỉ ngơi một chút"

"Tôi... không có việc gì!" Nhìn chăm chăm vào nơi vừa nắm lấy tay của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Nam trong đầu thoáng hiện hàng vạn câu hỏi. Nhưng cuối cùng vẫn là bình tĩnh trở lại

Người phụ nữ trước mặt mùi nước hoa nồng nặc, làm cho hắn có chút bực bội

Bỏ tay nâng ra, Đàm Dật Nam bước dài về phía thang máy

Mà Đàm Dật Nam vừa rời đi, Hoắc Tư Vũ nhìn về phía Cố Niệm Hề đã rời đi

Cố Niệm Hề, người đã ra đi, tại sao còn quay trở về?

Chẳng lẽ không biết, vì người đàn ông kia, tôi đã tiêu tốn không ít sức lực sao?

Không, cô sẽ không để Cố Niệm Hề có cơ hội đoạt đi Đàm Dật Nam một lần nữa!

Bây giờ, cô nhất định phải khống chế đối phương mới được!

Nhìn hướng trước mặt, Hoắc Tư Vũ mười đầu ngón tay đã cắm sâu vào da thịt

Lúc sau, cô liền nở nụ cười xấu xa

Bước ra khỏi tập đoàn Minh Lăng, Cố Niệm Hề khẽ cúi đầu. Từ lúc kéo tay mình ra khỏi Đàm Dật Nam, nước mắt của cô đã sớm chảy ra

Bởi vì thật sự quá yêu, cho nên từ lúc thấy hai người kia gặt gao ở một chỗ, cô mới tuyệt vọng như vậy nói chia tay

Đối mặt với người đàn ông tự kỷ Đàm Dật Nam, còn có ở phía sau lưng hắn, người phụ nữ ánh mắt âm lãnh Hoắc Tư Vũ như cảnh cáo chính mình, không được tiếp cận người đàn ông của cô ta. Kỳ thật Cố Niệm Hề muốn buông tay, làm việc thật tốt, kiếm tiền để nuôi sống mình, tương lai còn mua vé máy bay trở về nhà, chờ ba ba thật sự hết giận, cô sẽ trở về cái thành phố vốn thuộc về mình. Cùng với người đàn ông kia cắt đứt hoàn toàn mối quan hệ

Cố Niệm Hề vẫn cúi đầu, theo thang máy đi ra, thiếu chút nữa liền đâm phải một người

Một người đàn ông, mặc quân phục xanh biếc, trên hai vai còn có ba sao, dưới ánh mặt trời phản chiếu càng làm cho người đó bức người hơn. Mà nam nhân thân hình cao lớn, vô tình làm cho Cố Niệm Hề cảm thấy áp lực. Cô Cố Niệm Hề cao một mét sáu, cũng không gọi là quá thấp. Không cần giẫm lên đôi giày cao gót cũng bằng Hoắc Tư Vũ đeo đôi lên đôi giày mười phân kia

Nhưng đứng ở trước mặt người đàn ông này, Cố Niệm Hề chỉ cao đến vai anh. Nhìn ra người kia hắn cũng phải cao đến một mét chín. Dáng người cao lớn, tuấn tú, khiến cho người ta cảm thấy đây chính là kiệt tác trời ban. Sống mũi cao thẳng, mặc bộ quân phục, lại làm cho người ta cảm thấy thâm thúy mà mê người. Người đàn ông hạ xuống mũi của mình, lộ ra vẻ kiêu ngạo không khống chế được. Giờ phút này anh dùng ánh mắt đen nhìn chăm chăm người phụ nữ trước mặt, khiến cho người ta lâm vào hoảng hốt khó tả

Mà lúc này hắn đứng trước thang máy, làm cho cửa thang máy lúc này dường như không có chỗ hở

Với người đàn ông xuất sắc như thế, lạnh lùng cứng rắn, mang theo một tia cuồng dã. Nhất thời làm cho cô rơi vào trạng thái trầm mê

"Thật ngại quá, xin làm ơn cho ra" Cô thiếu chút nữa đụng vào người đàn ông này, cũng vì người đàn ông này nhìn chăm chăm vào cô, khiến cho cô có chút hốt hoảng. Nhẹ giọng nói

"Cô, không nhớ rõ tôi sao?"

Hắn hỏi

Giọng nói trầm thấp mà êm tai, giống như tiếng đàn vi-ô-lông

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hối Hận

Cố Niệm Hề ngẩng đầu, có chút khó hiểu nhìn người đàn ông trước mắt

Kỳ thật, cô thấy gương mặt này có chút quen thuộc. Đặc biệt, hần trong giờ phút này còn mang theo ánh mắt chờ mong

Lục lại trí nhớ trong đầu, Cố Niệm Hề không tìm được một đoạn ký ức nào về hần

Tuy rằng người đàn ông kia mang quân hàm trên vai, nhưng cô cũng không biết người này cấp bậc bao nhiêu. Nhưng trong tiềm thức, cô nhận định người này chính là quân nhân bảo vệ quốc gia. Mà trong đôi mắt của người đàn ông trước mặt lại có tia mong đợi. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liên lập tức cúi xuống, hai tay nhỏ bé gặt gao nắm lấy, có chút áy náy

Ngược lại người đàn ông trước mặt dường như nhìn thấu ảo não của cô, khẽ cười nói: "Nhận không ra cũng không sao. Ở chỗ này chờ tôi một chút, tôi lập tức sẽ trở lại!"

Nhìn cô gái không tự nhiên trước mặt, hần liền đưa tay vuốt lên mấy sợi tóc hỗn loạn trên đầu cô. Khóe miệng nở nụ cười cung chiêu không che dấu

Chạm đến sợi tóc mềm mại. Đàm Dật Trạch khóe miệng ý cười càng phát ra rõ ràng. Trong đôi mắt cũng xuất hiện tia dao động không nhỏ. Nhưng một lát sau hần vẫn phải buông tay, bước vào trong thang máy

Cô chỉ cần chờ hần một lần nữa

Hôm nay đến đây, đơn giản chính là có hẹn cùng với cha dùng bữa. Quay về đã hơn một tháng, hần cũng khó khăn sắp xếp thời gian, cùng cha ăn cơm. Nhưng khoảng thời gian nhìn thấy cô gái nhỏ kia, hần quyết định hủy bỏ buổi hẹn. Dù sao cha khi nào muốn gặp, đều có thể gặp được. Nhưng chuyện thú vị không phải mỗi ngày đều phát sinh

Vì thế, Đàm Dật Trạch thành thói tránh đường cho cô đi

Thời điểm cô gái nhỏ kia ngẩng đầu lên, hần mới phát hiện hai tròng mắt cô hồng nhuận

Đã khóc?

Trong đôi mắt mang theo tia đau thương

Không biết vì cái gì, Đàm Dật Trạch liền nhận định, vẻ mặt này không nên có ở trên gương mặt xinh đẹp kia

Vì thế, hần mau chóng hạ quân lệnh. Trong quân đội, hần chỉ cần tùy tiện nói một tiếng, không người nào dám cãi lời hần

Lúc sau, hần mới yên tâm bấm nút thang máy

"Đàm tham mưu trưởng, tổng tài nói lập tức đi xuống, ngài ở trong xe chờ tổng tài một chút" Vừa thấy được quân trang xanh biếc ở ngoài thang máy, hần đã lập tức thông báo với tổng tài, một chút cũng không dám chậm trễ

"Không cần, nói cho ba tôi biết tôi có việc gấp. Phải xử lý" Nói xong câu này, hần liền rời đi

Bởi vì hần sợ, cô gái nhỏ kia chờ hần sẽ sốt ruột

Nhưng lúc Đàm Dật Trạch đi xuống thang máy, lại phát hiện không thấy ai!

Chết tiệt, cô dám cãi lại quân lệnh của hần

Hần Đàm Dật Trạch từ lúc ra nhập quân đội đến giờ, còn chưa có ai coi mình không tồn tại như vậy đâu!

Cô gái nhỏ này, tốt nhất đừng để hần bắt được

Bằng không tiếp theo, hần Đàm Dật Trạch tuyệt đối sẽ không tha!

Cố Niệm Hề thật không phải có ý định rời đi

Nhưng lúc này đây, nhiệm vụ cấp trên giao cho mình, cô không hoàn thành được. Cho nên, cô trước tiên phải chuẩn bị quay trở về công ty, hướng cấp trên nói một chút tình huống, cũng hy vọng công ty phải người khác, đến nói chuyện hợp tác với tập đoàn Minh Lăng

Xem ra, đến Minh Lăng làm việc, thật sự không thích hợp đối với cô. Dù sao ở chỗ đó rất có khả năng gặp phải Đàm Dật Nam và Hoắc Tư Vũ, mà hai người này là người cô không thể nào tiếp nhận được

Về phần vị quân nhân kia, Cố Niệm Hề cũng không có để ý đến. Cô thấy có lẽ, người đàn ông kia đem cô nhận lầm làm người khác

Nhưng mà Cố Niệm Hề không biết, thời điểm lúc cô rời đi, Đàm Dật Nam mới trở lại văn phòng, có chút bi thương. Thậm chí ngay cả cuộc họp hội nghị cũng chậm lại

Bởi vì hần thật sự không thể chịu nổi ánh mắt kia của Cố Niệm Hề, mặc dù bọn họ đã chia tay. nhưng hần không muốn làm cho Cố Niệm Hề ghét mình. Kỳ thật đến lúc này, Đàm Dật Nam cũng không có chân chính nhận thức được, trong lòng hần rốt cuộc đang suy tính cái gì. Hần rõ ràng đã có Hoắc Tư Vũ, báu vật xinh đẹp trong tay, vì cái gì vẫn còn đối với Cố Niệm Hề tiểu bạch hợp kia không an tâm?

"Tra một chút, hôm nay công ty có người nào tên Cố Niệm Hề đến đây không. Nếu có, mau tra ra công ty cô ta làm việc"

Nhấc điện thoại lên, Đàm Dật Trạch lạnh giọng nói với thư ký ở bên ngoài

Nếu như hần không nhớ nhầm, Cố Niệm Hề vừa nãy đang hướng nhân viên bên ngoài nói cái gì đó

Hơn nữa cô cũng nói, cô không đến công ty để tìm hần

Đàm Dật Nam cũng rõ ràng, quan hệ của Cố Niệm Hề cùng Hoắc Tư Vũ căng thẳng là vì chính mình. Không thể lập tức hóa giải mọi hiềm khích. Cho nên, cô chắc chắn sẽ không tìm đến Hoắc Tư Vũ

Hơn nữa, Đàm Dật Trạch vừa chú ý, hôm nay Cố Niệm Hề không có mặc quần bò cùng áo sơ mi như thường ngày. Mà lại quy củ khoác lên mình chân váy chữ a màu hồng nhạt cùng áo sơ mi trắng, trên chân cũng đeo một đôi giày cao gót. Tuy rằng trước đây cách ăn mặc luôn luôn cổ hủ, nhưng lúc này đây cô ăn mặc như vậy lại có chút mùi vị phụ nữ. Đặc biệt mái tóc dài kia, cũng được buộc lại rất cẩn thận, để lộ ra hai gò má trắng nõn thon dài

Trong mắt như vậy, làm cho Đàm Dật Nam suýt chút nữa không thể khống chế muốn giữ cô lại

"Đồ đồ đồ..."

Đề điện thoại xuống không lâu, trong phòng làm việc rộng lớn, lại truyền đến tiếng chuông điện thoại thứ hai"

"Phó tổng, hôm nay quả thực có người tên Cố Niệm Hề đến công ty" Trong điện thoại, Đàm Dật Nam đang nghe trợ lý báo cáo

"Cô ấy đến đây làm gì?" Đàm Dật Nam ánh mắt lúc sáng lúc tối, người đàn ông này như vậy, không ai có thể đoán được suy nghĩ trong đầu hần

"Cô ấy là nhân viên của công ty Bác Á. Hôm nay đến công ty chúng ta để nói chuyện nội dung hợp đồng, còn có vài chuyện vụn vặt"

"Tốt lắm. Hợp đồng này tôi sẽ tự phụ trách. Còn có gọi điện cho Bác Á nói, người phụ trách hợp đồng này phải là Cố Niệm Hề. Bằng không Minh Lăng tuyệt đối sẽ không hợp tác"

"Được, tôi lập tức làm". Nghe được lời nói của đối phương đáp lại. Đàm Dật Nam liền trực tiếp cúp điện thoại

Hần ngồi dựa lưng vào ghế, có chút suy nghĩ

Cố Niệm Hề, có thật không phải là em muốn đến đây tìm anh?

Kỳ thật hần rất muốn giúp cô

Bởi vì hần biết, cô ở thành phố này không nơi nương tựa, thật mờ mịt

Chỉ cần cô nói một tiếng, hần sẽ giúp cô mọi con đường đều thông thuận

Nhưng Cố Niệm Hề lại rất cố chấp, cô cho tới bây giờ, cũng không chịu thua trước mặt hần, lại càng không đem phiền toái của cô nói cho hần biết

Nếu như cô có thể giống Hoắc Tư Vũ, gặp được chuyện gì không vui đều ôm lấy tay của hần làm nũng, làm cho hần giúp cô, vậy trong lòng hần tuyệt sẽ không tồn tại Hoắc Tư Vũ..."

Cố Niệm Hề, để cho anh giúp em lần này đi!

Vị trí ổn định trong tập đoàn Bác Á, cũng làm cho cô có mức lương khá khá, hảo hảo ở thành phố này sống thật tốt. Cũng coi như những thứ Đàm Dật Nam phụ cô, hần có thể gánh vác một phần nào trách nhiệm

Nhưng suy nghĩ của Đàm Dật Nam ở trong này lại khác hần với suy nghĩ của Hoắc Tư Vũ ở bên ngoài kia

Cô biết, Cổ Niệm Hề vừa mới xuất hiện, liền nhiễu loạn trong lòng Đàm Dật Nam. Lúc này chính mình đi lên, để tạo niềm vui cho người đàn ông kia, cũng vì mình xác định phân lượng trong lòng hân

Chính là, cô vừa đi lên, phát hiện cánh cửa cũng không có đóng, theo khe cửa nhìn vào, cô thấy Đàm Dật Nam đang cùng người khác nói chuyện điện thoại

Hoắc Tư Vũ đang chuẩn bị bước vào, liền nghe thấy Đàm Dật Nam nhắc tới ba chữ kia "Cổ Niệm Hề"

Thậm chí cô còn nghe rõ, Đàm Dật Nam chính mình sẽ phụ trách hợp đồng Xí Hoa Án kia. Còn nói rõ, người phụ trách phải là Cổ Niệm Hề

Từ bên ngoài nghe thấy những lời này, nếu như cô không nghe nhầm, liền có thể cảm thấy được Đàm Dật Nam đang hỏi hân

Cộng với cảnh vừa thấy dưới lầu, Đàm Dật Nam lôi kéo cánh tay của Cổ Niệm Hề, trong đôi mắt rõ ràng có có trầm mê. Hoắc Tư Vũ cũng hiểu được, nguyên lai Đàm Dật Nam vẫn còn thích người phụ nữ kia. Mà hân hiện tại chính là hỏi hân cùng mình ở một chỗ

Có lẽ ngày Cổ Niệm Hề thấy hân cùng cô triền miên ở trên giường, nếu không phải Cổ Niệm Hề nói lời chia tay với hân, người đàn ông kia căn bản sẽ không muốn cùng Cổ Niệm Hề tách ra. Bằng không cô nhiều lần đã nói với Đàm Dật Nam chia tay Cổ Niệm Hề, người đàn ông kia lại cứ hết lần này đến lần khác không dứt khoát được?

Đổ kị

Mầm mống, giờ khắc này đã mọc rễ này mầm trong người Hoắc Tư Vũ

Cổ Niệm Hề, cô biết tôi vì người đàn ông kia làm bao nhiêu chuyện không? Thậm chí còn hy sinh cả thân thể của mình. Kết quả là đâu?

Tôi còn không bằng cô, cái gì cũng không có,

Vì cái gì....

Vì cái gì phải đối với tôi như vậy

Cổ Niệm Hề, tại sao cô đã chia tay với Đàm Dật Nam, vẫn còn muốn tái cùng hân dây dưa?

Chẳng lẽ, cô đã muốn hỏi hân ngày đó thẳng tay như vậy chia tay cùng với hân, giống như Đàm Dật Nam đối với cô vậy?

Cho nên, cô mới đến công ty, thừa dịp Hoắc Tư Vũ tôi không có ở đó, đem Đàm Dật Nam quay trở về bên cạnh?

Không, tôi sẽ không cho cô được như ý nguyện. Đối với Đàm Dật Nam, Hoắc Tư Vũ tôi không thể để vượt mất được!

Hơn nữa, mặc kệ cô làm cái gì, tôi cũng sẽ không sợ hãi

Đối phó với cô, tôi sẽ không từ thủ đoạn

Cổ Niệm Hề, kết quả về sau có như thế nào, cô cũng đừng oán tôi

Bởi vì, những điều này hết thảy đều do cô gây nên! Cô trêu chọc Hoắc Tư Vũ tôi, ý đồ cướp đi thứ gì đó của tôi, tôi sẽ không để cho cô đạt được mục đích!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Có Thai?

Hoắc Tư Vũ đưa tay đẩy cánh cửa ra, chậm rãi bước đến phía người đàn ông đang ngồi trên ghế kia

Vừa mới ở phía sau cánh cửa, đôi mắt của Hoắc Tư Vũ hiện lên tia ác độc, bây giờ tiến vào, đã bị cô che dấu rất tốt. Giờ phút này ở trên mặt chỉ có xinh tươi động lòng người

"Nam, anh làm sao vậy? Không vui sao?"

Cô chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng nắm lấy tay của hân

"Không có. Tại sao bước vào không gõ cửa?"

Nhìn xuống tay, chỗ Hoắc Tư Vũ đang đặt lên, Đàm Dật Nam chỉ cảm thấy chán ghét, lập tức xê tay mình sang một bên

Tuy rằng như vậy, nhưng Hoắc Tư Vũ vẫn là đi đến cầm tay hắn

Nếu như thích một người, cho dù người ấy làm một động tác rất nhỏ, đôi phương cũng có thể đoán ra tâm tư của người ấy

Đối với Đàm Dật Nam, Hoắc Tư Vũ chính là có cảm giác như vậy

Cho nên lúc thấy Đàm Dật Nam đưa tay về, cô mới cảm thấy sợ hãi một hồi. Nhưng khi Đàm Dật Nam quay đầu lại, Hoắc Tư Vũ khuôn mặt lập tức tươi cười, đem bộ dạng lúc này che dấu thật tốt

"Nam, em không phải giống như những người khác. Em chính là bạn gái của anh, chẳng lẽ em muốn tiến vào, cũng phải có anh cho phép sao? Hay là anh vừa mới ở trong phòng làm việc gì đấy em?" Hoắc Tư Vũ nói như là muốn thăm dò hắn

Kỳ thật, cô hy vọng Đàm Dật Nam thẳng thắn nói với cô, tại sao muốn phụ trách hợp đồng của công ty Cổ Niệm Hề, còn có tại sao người phụ trách bên công ty đối phương phải là cô ta

Nhưng người đàn ông trước mặt nghe được lời này của cô, cũng không có phản bác. Chỉ nhắm lại hai mắt

Sau một lát, hắn mới mở mắt ra, nói: "Cho dù là vợ chồng, cũng phải có không gian riêng"

Hắn, cuối cùng vẫn không chịu nói thật với cô

Nói cách khác, điều hắn muốn, cũng không phải cùng Cổ Niệm Hề ký hợp đồng đơn giản như vậy

Mà chính là cùng Cổ Niệm Hề nói lại tình xưa

Cô rất muốn cùng Đàm Dật Nam âm ỉ, nghĩ muốn chất vấn hắn tại sao không chịu nói thật cho cô biết

Nhưng nghĩ lại, trong tay cô cũng không có chứng cứ, chứng minh những gì mình định nói. Nếu như vậy gây sự với hắn, chỉ sợ người cuối cùng chịu thiệt vẫn là cô

Vì thế, Hoắc Tư Vũ cố gắng hít một hơi thật sâu. Tươi cười, nhìn hắn

"Nam, anh nói như vậy em sẽ thương tâm nha. Chúng ta như thế nào cũng gọi là vô cùng thân thiết, chẳng lẽ anh còn điều gì giấu em sao?" Cô vừa nói như là cố ý muốn giận dỗi hắn. Cô làm như vậy, đơn giản chính là muốn hắn nói thật với cô

Nhưng thật không ngờ, Đàm Dật Nam lại gạt tay cô ra khỏi người hắn, có chút không kiên nhẫn đứng dậy, chuẩn bị rời đi

Lúc mới bắt đầu cùng Hoắc Tư Vũ, hắn còn cảm thấy một chút mới mẻ cùng kích thích. Đặc biệt đối với thân thể của người phụ nữ này, đây chính là thứ mà Cổ Niệm Hề không thể cho hắn

Sau khi mãnh liệt trải qua, Đàm Dật Nam lại cảm giác được, Hoắc Tư Vũ thật sự không bằng Cổ Niệm Hề. Ít nhất Cổ Niệm Hề hiểu được đúng mực, thời điểm nào nên dừng, thời điểm nào nên tiến. Nhưng Hoắc Tư Vũ căn bản là như đánh sập hắn. Mà ngay cả trong văn phòng, cô ta cũng không buông tha. Dính người chặt như vậy, làm cho hắn có cảm giác thật sự thở không nổi

Hắn hiện tại, rất muốn tìm một nơi nào đó không có Hoắc Tư Vũ, yên tĩnh nghỉ ngơi vài năm

Nhìn bóng dáng Đàm Dật Nam rời đi, cô có chút hốt hoảng. Nên như thế nào giữ lại người đàn ông có năng lực che dấu chính mình tốt đến như vậy?

Cô mang theo lòng mi giả, chớp mắt hai lượt, sau đó giật mình bịt miệng mình lại: "A..."

Hoắc Tư Vũ liền sột ruột chạy vào toilet văn phòng của Đàm Dật Nam

Đàm Dật Nam đã định rời đi, tự nhiên nhìn thấy động tác của cô, cũng vội vàng đi qua

"Tư Vũ, cô làm sao vậy?"

"Không có việc gì, cũng không biết tại sao, gần đây luôn cảm thấy buồn nôn. Em cái gì cũng không muốn ăn"

Thấy Đàm Dật Nam tiến vào, Hoắc Tư Vũ liền đưa tay ấn xuống vò ỉ xả nước

"Không muốn ăn cái gì? Gần đây có thường xuyên có như vậy không?" Vừa nghe đến lời này Đàm Dật Nam liền nhíu nhíu mi: "Nếu không, ngày mai chúng ta đến bệnh viện một chuyến để kiểm tra?"

"Ừm" Nhìn thoáng qua Đàm Dật Nam, cô dường như nghĩ ra được một cái gì đó, liền đối với hắn cười nói: "Không cần, có lẽ là dạ dày không được tốt"

"Tôi không phải nói dạ dày của cô. Tôi muốn nói, ngày mai đến khoa phụ sản kiểm tra một chút đi"

"Nam, anh là có ý gì? Chẳng lẽ, em..." Cô không nói tiếp, lúc này đưa tay lên ôm bụng mình

"Ừ tôi nghĩ có lẽ là như vậy" Bọn họ cũng đã ở cùng một chỗ ba tháng

"Kia... anh ngày mai cùng em đến bệnh viện được không?" Hoắc Tư Vũ hai mắt đặc ý

Đàm Dật Nam, anh là một người thông minh, nhưng vẫn bị tôi lừa rồi có phải hay không?

"Ừ, hôm nay tôi sẽ đem công việc xử lý một chút, ngày mai cùng cô đi" Hoắc Tư Vũ nếu như thật sự mang thai, đứa bé kia chắc chắn là của hắn. Trong khoảng thời gian gần đây, bọn họ vẫn ở cùng một chỗ

Chính mình có con, đối với hắn không phải là việc hứng thú lắm

Chính là vì hắn, một chút cũng không cảm thấy được vui vẻ

"Chị Vương, tôi thật sự xin lỗi. Tôi không có cách nào hoàn thành tốt bản hợp đồng này"

Đi đến công ty, nói chuyện với cấp trên, Cố Niệm Hề luôn miệng nói xin lỗi

Chị Vương là một người trung niên, thành phần trí thức cao cấp. Đối với người ngoài coi như cũng tốt, Cố Niệm Hề vào công ty, chị Vương cũng là giúp đỡ cô rất nhiều

"Niệm Hề, tôi biết cô mới gia nhập công ty không lâu. Đột nhiên liền giao cho cô công việc này, quả thật có chút khó khăn" Cô vừa mới nghĩ, nếu như Cố Niệm Hề không làm tốt được công việc này, cô sẽ tự mình đi đàm phán, thuận tiện mang theo Cố Niệm Hề học hỏi một chút

Từ lúc bắt đầu đi làm đến nay, cô hắn cũng có nhiều năm kinh nghiệm, là một quản lý cô biết Cố Niệm Hề quả thực là một nhân viên ưu tú có triển vọng

"Nếu như biết cô không thích hợp làm công việc này, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng cô". Chị vương nói xong, trên mặt cũng là tỏ vẻ xin lỗi

"Chị Vương, chị nói như vậy là có ý gì?"

"Niệm Hề, tôi nói thật, vừa rồi giám đốc gọi tôi qua, nói công ty Minh Lăng yêu cầu chỉ định người qua nói chuyện phải là cô. Bằng không mọi hạng mục sẽ bị hủy bỏ! Cô cũng biết, tôi hiện tại đã sắp về hưu, nếu như hợp đồng này không hoàn thành, tôi cũng khó mà sống" Chị Vương càng nói, lại càng cảm thấy áy náy

"Tôi biết nên phải làm như thế nào. Chị Vương, chuyện này chị cứ yên tâm đi. Hai ngày nữa, tôi sẽ đến công ty Minh Lăng, xem xem có thể đàm phán được hay không..."

Chỉ định chọn người?

Không phải nói, Cố Niệm Hề cũng biết, đây chính là chuyện do Đàm Dật Nam kia gây ra!

Nếu người đàn ông kia muốn cô xuất hiện ở trước mặt hắn, Cố Niệm Hề cô thật muốn nhìn, người đàn ông này rốt cuộc muốn làm chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chúng Ta Lúc Đó Không Xa Lạ Như Vậy

"Du Du, cô giúp tôi chuyện này được không?". Trong khoa phụ sản, một người phụ nữ chạy theo một người phụ nữ khác mặc áo bác sĩ

"Tư Vũ, cô điên rồi sao? Tôi là một bác sĩ. Tôi không thể mất đi đạo đức nghề nghiệp của mình được!" Du Du tháo xuống khẩu trang trên mặt nói: "Hơn nữa chuyện mang thai này, cô có thể giấu mãi được sao? Đến lúc đó bụng của cô nhất định phải lớn ra. Chẳng lẽ cô lại có thể giống như hậu cung phi tần ở cổ đại, tranh giành tình cảm như vậy? Tự mình nhét bông vào trong bụng?"

"Du Du, chuyện này tôi sẽ lo liệu. Cô giúp tôi chuyện lần này có được không?" Hoắc Tư Vũ tiếp tục kéo lấy tay Du Du

Nếu không phải hiện tại Cố Niệm Hề đối với cô có quá nhiều uy hiếp, Hoắc Tư Vũ cũng sẽ không làm ra điều này

Nhìn thoáng qua tay của Hoắc Tư Vũ, Du Du có chút bất đắc dĩ mở miệng: "Tư Vũ, cô cảm thấy sống như vậy không mệt sao. Cô trẻ tuổi, xinh đẹp. Tại sao lại phải làm khó chính mình? Hơn nữa trên thế giới này người đàn ông tốt còn rất nhiều"

Cô lúc này nhìn ra phía người đàn ông đứng ngoài cửa, Du Du không khỏi cảm thấy buồn cho Hoắc Tư Vũ

"Đúng vậy, tôi cũng biết trên thế giới này người đàn ông tốt còn rất nhiều! Nhưng người Hoắc Tư Vũ tôi yêu, chỉ có mình hắn..."

Cô thừa nhận, từ lúc đầu chính là đổ kỵ với Cố Niệm Hề, cho nên mới đem người đàn ông kia cướp đi. Thời gian cùng Đàm Dật Nam tiếp xúc, cô mới phát hiện trong lòng mình có chuyển biến rất tốt

Hiện tại, mặc kệ là trong lòng hắn còn có cô hay không, cô cũng không thể rời đi khỏi người đàn ông kia. Cho nên cô mới lựa chọn phương thức hèn mọn như thế này

Bằng không, lúc nhìn thấy Cố Niệm Hề cùng Đàm Dật Nam lưu luyến, cô đã sớm buông tay

Điều đó, tất cả chính là bởi vì yêu...

"Được rồi, tôi sẽ giúp cô lần này! Nhưng cô phải nhớ kỹ, chuyện về sau không ai có thể giúp cô"

Du Du sờ dĩ nhận lời Hoắc Tư Vũ, bởi vì cô thấy được trong mắt người phụ nữ kia tràn ngập chiếm giữ

"Cám ơn cô, cám ơn cô Du Du! Tôi Hoắc Tư Vũ nhất định là có may mắn rất lớn. mới có thể có được người bạn tốt như cô!" Hoắc Tư Vũ xúc động ôm lấy Du Du

"Cô ấy thế nào?"

Khi Từ Từ kiểm tra xong đi ra, liền nhìn thấy một người đàn ông mặc tây trang đi đến ở trước mặt mình. Giọng nói của hắn trầm thấp, có chút quan tâm, nhưng Từ Từ cũng không nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì

"Cái thai đã được năm tuần, sức khỏe của cô ấy không tốt lắm, rất có khả năng bị sinh non. Cho nên lúc mang thai cần phải chú ý. Đặc biệt là trong chuyện quan hệ, cần phải hạn chế..."

Du Du sờ dĩ nói như vậy, là muốn giúp Tư Vũ che dấu tốt một chút

Dù sao, cô ấy cũng không phải thật sự mang thai. Tối khi phải sinh, cô ta không biết sẽ tìm đâu ra đứa nhỏ cho người đàn ông này?

"Mang thai? Là thật?"

Trong lòng Đàm Dật Nam trừ bỏ khiếp sợ, vẫn còn có một chút chán nản

Không có một chút tâm trạng vui sướng gì của người sắp được làm cha...

Đến lúc này, hắn vẫn còn ôm hy vọng. Hy vọng Hoắc Tư Vũ không phải thật sự mang thai, đến lúc đó bọn họ còn có khả năng đường ai nấy đi. Hiện tại, cầm trong tay chân đoán mang thai, hắn nên làm cái gì bây giờ?

"Là thật!" Nói xong câu kia, Du Du liền xoay người bước vào phòng, bởi vì cô sợ hãi người đàn ông kia sẽ phát hiện là cô nói dối

"Du Du, thế nào?"

"Tôi đã nói với hắn, hiện tại cô có thể ra ngoài!" . Nói xong cô đi đến ngồi trên chiếc ghế ở bàn làm việc. Đột nhiên như nghĩ ra chuyện gì, liền quay lại hỏi Hoắc Tư Vũ: "Tư Vũ, người đàn ông kia có phải trước đây cùng làm đồng học với chúng ta không?"

"Chuyện này, hắn chính là người chính gốc ở thành phố A Thành"

"Nhưng sao tôi cảm thấy hắn có chút quen thuộc? Giống như đã từng gặp ở một nơi nào đó". Vừa mới ở ngoài nói chuyện cùng người đàn ông kia, Du Du đã cảm thấy có chút quen mắt. Như là đã gặp qua ở nơi nào

"Ha ha... Đại khái là anh ấy thường xuyên xuất hiện ở trên tivi! Được rồi, tôi đi trước. Chờ mấy ngày nữa. Tôi sẽ mời người đi uống cà phê" Nghe Du Du nói như vậy, Hoắc Tư Vũ liền có chút chột dạ xoa tay, sau đó liền rời khỏi văn phòng

Du Du nhìn thấy Đàm Dật Nam quen mắt, bởi vì cô ấy cũng nhìn thấy bạn trai của Cố Niệm Hề

Nếu như Du Du biết, mình dùng thủ đoạn này cướp đi bạn trai của Cố Niệm Hề, chỉ sợ cô ta sẽ không giúp mình nữa

Du Du đối với Cố Niệm Hề kia mới thực sự là người bạn tốt

Lúc rời khỏi bệnh viện, Hoắc Tư Vũ trong lòng không yên. Bởi vì việc cô lừa Đàm Dật Nam, nếu như bị hắn phát hiện được, chắc chắn kết cục sẽ

không thể nghĩ trước được

Lúc Đàm Dật Nam ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy ánh mắt bối rối của Hoắc Tư Vũ

Hắn là đàn ông, cũng cảm thấy hổ thẹn

Dù sao, hắn cũng là người làm cho Hoắc Tư Vũ mang thai

Cứ như vậy cùng Hoắc Tư Vũ kết hôn sao?

Hắn không muốn...

Trong lòng của hắn, thật sự chỉ có một người. Càng chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình

"Nam... Em..." Hoắc Tư Vũ hồi phục tinh thần, muốn nói chuyện cùng Đàm Dật Nam

"Cái gì cũng đừng nói, chúng ta về nhà trước đi!"

Nói xong câu này, hắn đi thẳng, để lại Hoắc Tư Vũ còn đang kinh ngạc...

"Xin hỏi Đàm phó tổng có ở đây không?" Một ngày sau, Cố Niệm Hề mặc bộ đầm công sở, đứng ở tòa văn phòng cao ốc

"Xin hỏi, cô có hẹn trước không?" Trợ lý của Đàm Dật Nam là một người đàn ông trẻ tuổi, trên mặt đeo cặp kính càng làm cho hắn thêm thành thật trung thành

"Không có... Là như vậy, tôi là nhân viên của tập đoàn Bác Á, tôi là tới gặp Đàm..."

"Cô là Cố Niệm Hề tiểu thư?"

Không nghĩ mình còn chưa nói xong, người đàn ông trước mặt liền đã nói ra tên của mình. Điều này làm cho Cố Niệm Hề có chút kinh ngạc

"Đúng vậy, là tôi"

"Cô tiểu thư mời vào. Phó tổng đang ở trong. Nếu như Cố tiểu thư đã tới, cô hãy cứ trực tiếp vào phòng làm việc của phó tổng đi!"

Nói xong lời này, người đàn ông đứng dậy, đi trước dẫn đường cho Cố Niệm Hề

Mà Cố Niệm Hề hơi bất ngờ, lúc sau liền đi theo người trước mặt tiến vào văn phòng làm việc của Đàm Dật Nam

"Niệm Hề, em đã đến rồi!" Nhìn thấy có người bước vào, Đàm Dật Nam đã mau chóng đứng dậy, đi về hướng của cô

Tay không tự giác, chuẩn bị cầm lấy tay của cô

Động tác như vậy, hắn đã từng làm vô số lần

Nhưng hôm nay, hắn lại bị nàng né tránh. Nhìn tình huống như vậy, hắn lúc này giật mình

Hiện tại hắn Đàm Dật Nam không chỉ cùng bạn tốt của nàng Hoắc Tư Vũ phát sinh quan hệ, mà ngay cả đứa nhỏ cũng đã có. Chính mình như vậy, làm sao có tư cách để cô tha thứ

"Niệm Hề, ngồi đi!" Bất đắc dĩ, đưa tay của mình lại, Đàm Dật Nam chỉ ghé sô pha ở bên bàn làm việc của hắn, mời nàng ngồi xuống

"Không cần, Đàm tổng có lời gì xin nói thẳng đi!" Cố Niệm Hề trên khuôn mặt nhỏ nhắn, không có nụ cười, không có nét đau thương. Nhìn không ra, cô có điều gì khác thường

Mà Đàm Dật Nam cảm thấy đau lòng, chính là cách xưng hô của cô đối với hắn

"Đàm tổng"...

Ở công ty hắn cũng quen thuộc với cách xưng hô này

Nhưng khi Cố Niệm Hề gọi hắn như vậy, hắn lại thấy như bị dao đâm trúng

"Niệm Hề, chúng ta có cần xa lạ như vậy không". Hắn nắm chặt tay, như là đang cố nén giận

Giọng nói ồm ồm, mang theo sầu não

"Nhưng lúc đó chúng ta, cũng không phải trong tình cảnh như vậy, không phải sao?" Cô hỏi lại

Bởi vì quá yêu nhau, cho nên có chút quen thuộc. Nhưng là bởi vì quá tổn thương, bọn họ không có khả năng sẽ quay trở lại như trước

"Niệm Hề, tại sao em lại muốn xuyên tạc ý của anh? Anh chỉ muốn giúp em, ở thành phố này em không người quen biết, cuộc sống nhất định sẽ khó khăn, anh đương nhiên hiểu được. Cho nên anh muốn giúp em..."

Hắn hiểu được, Cố Niệm Hề là muốn nhắc nhở chính mình, hắn từng đối với cô gây ra tổn thương

"Giúp tôi? Ha ha..." Cố Niệm Hề cười lạnh

"Niệm Hề, em đừng như vậy được không? Anh chỉ muốn giúp em hoàn thành bản hợp đồng. Em cũng biết, em là người không có kinh nghiệm trong xã hội. Anh sợ, em nếu như ký hợp đồng, sẽ có trăm ngàn chỗ hở. Cho nên, anh chỉ là muốn tận dụng khả năng của mình. Coi như, đây là bồi thường anh đã gây tổn thương cho em"

"Nếu Đàm phó tổng nói như vậy, Cố Niệm Hề tôi liền cung kính không bằng tuân mệnh!"

Nếu như hắn muốn giúp đỡ mình, như lời hắn nói. Cô sẽ cảm thấy biết ơn. Coi như cô trước kia ngây ngô, trên bức tranh viên mãn của mình, liền chấm dứt bằng dấu chấm

Một lúc sau, hai người ở trong phòng làm việc bàn về một số điều khoản của hợp đồng

Hai người không biết lúc này, ở bên ngoài cửa đã có một người phụ nữ đứng ở đó

Hoắc Tư Vũ rất muốn đi vào cửa. Nhưng trợ lý của Đàm Dật Nam nói: "Phó tổng nói, anh ấy ở trong phòng cùng Cố tiểu thư bàn về chuyện hợp đồng, không hy vọng bất luận kẻ nào quấy rầy"

Cho nên, cô chỉ có thể đứng ở ngoài. Đương nhiên lời nói của hai người ở trong đó, cô cũng nghe không sót một từ

Giúp Cố Niệm Hề?

Ha ha...

Đàm Dật Nam cho dù tôi mang thai, người anh nghĩ đến vẫn là cô ta phải không?

Tránh không được, anh ta mấy ngày nay đều tránh mặt cô!

Từ lúc anh chiếm được thân thể tôi, lúc đó trò chơi đã bắt đầu!

Nhìn hai người ở đằng sau cánh cửa, người phụ nữ trên mặt nở nụ cười âm độc

Trên chân mang theo đôi giày mười cen ti mét. khiến cho người ta nhìn vào, không nghĩ cô mang thai

Thừa lúc hai người còn chưa có phát hiện, Hoắc Tư Vũ liền bước đi trên đôi giày cao gót của mình, rời đi

Giống như, cô chưa từng xuất hiện ở nơi này

Lúc này chỉ để lại vẻ mặt nghi hoặc của trợ lý Đàm Dật Nam

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chờ Tôi, Vật Nhỏ

Hoắc Tư Vũ đến rồi rồi đi, đương nhiên Cố Niệm Hề cũng không hề chú ý

Thời gian, giống như một dòng chảy, không ngừng chảy xuôi... Sẽ không bởi vì một người rời đi, mà thay đổi

Vài ngày sau, Cố Niệm Hề đang ở công ty chuẩn bị hợp đồng Xí Hoa, điện thoại di động của cô chợt rung lên

Nhìn chằm chằm màn hình điện thoại "Tư Vũ" hai chữ này, làm cho khuôn mặt của Cố Niệm Hề có chút cứng ngắc

Nếu trước kia, cô đã sớm vui mừng nhận điện thoại, Bởi vì lúc trước Hoắc Tư Vũ chính là bạn tốt của cô. Thậm chí cô còn coi cô ta như người nhà

Nhưng thời điểm, cô thấy Hoắc Tư Vũ cùng bạn trai của mình trên giường làm chuyện, trong lòng của cô, vị trí của bọn họ sớm đã không như trước

Mọi thứ của cô, đã bị Hoắc Tư Vũ đoạt đi, bây giờ còn muốn tìm cô làm cái gì?

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề bắt điện thoại

"Alo. Tôi là Cố Niệm Hề" Cô hít thật sâu, sau đó mới mở miệng nói

"Tôi là ai, tin chắc cô cũng biết!"

Giọng nói trầm thấp ôn nhu trong điện thoại truyền tới, lọt vào trong tai cô, không biết vì sao lại trở nên cực kỳ bén nhọn

"Tôi biết. Cô có chuyện gì không?" Cố Niệm Hề giọng nói tự nhiên. Cùng Hoắc Tư Vũ quen biết nhiều năm, cô lần đầu tiên biết, người phụ nữ này lại có thể bén nhọn như vậy. Tại sao trước kia hồ đồ ngu ngốc, không nhận ra?

"Hiện tại cô có rảnh không? Chúng ta nói chuyện một chút!" Trong điện thoại, giọng nói của người phụ nữ kia vẫn mềm ngọt như trước. Nhưng có lẽ là bởi vì thân phận hiện tại, mối quan hệ hoán chuyển, hiện giờ Hoắc Tư Vũ cao ngạo không ai bì nổi!

Lúc này, Hoắc Tư Vũ đang ngồi ngay ngắn ở trước gương trang điểm, nói chuyện với Cố Niệm Hề, nở nụ cười không đoán nổi là ý gì...

"Tôi không biết, chúng ta còn có chuyện gì cần nói!" Từ lúc cô chia tay với Đàm Dật Nam, hai người liền từ đó không còn là bạn tốt

Cố Niệm Hề giờ phút này cũng không muốn đối mặt, bởi vì cô từng là bạn tốt của Hoắc Tư Vũ. Cô không tin, điểm này Hoắc Tư Vũ lại không biết

"Tôi cảm thấy, chúng ta lúc này vẫn còn chuyện phải nói rõ ràng. Tôi ở quán cà phê đợi cô!"

"Này?"

Không đợi Cố Niệm Hề nói tiếp, điện thoại lúc này liền bị ngắt. Chỉ lưu lại âm thanh tút tút đơn điệu

Thành phố A Thành là nơi buôn bán cực kỳ phồn hoa. Vài năm nay, trong A Thành có tập đoàn Minh Lăng được thành lập đứng phía sau là trùm xã hội đen, khiến cho thành phố này càng cường thịnh phát triển

Cho nên, cũng làm cho giá cả ở A Thành tăng vọt

Ở giữa thành phố có một quán cà phê rất nổi tiếng, đây nghiễm nhiên trở thành trung tâm cho kẻ có tiền đến thư giãn

Đương nhiên, quán cà phê này cũng trở thành một nơi tốt để các nhà lãnh đạo gặp mặt. Bởi vì ở tầng hai của quán cà phê này có một gian phòng hết sức yên tĩnh để bàn luận những chuyện cần giữ bí mật

Từ tầng hai nhìn xuống, đều có thể thấy rõ hết những người ra vào nơi đây. Tầm kính thủy tinh ở đây được thiết kế rất đặc thù. Người có thể từ bên ngoài nhìn ra, nhưng người bên ngoài không thể nhìn vào

Giờ phút này, một người đàn ông đang dựa trên ghế sofa, đôi mắt nhìn chằm chằm phong cảnh dưới tầng

Ánh sáng chiếu vào cửa sổ, chỉ có thể chiếu được nửa khuôn mặt của hắn. Nơi được ánh sáng chiếu vào kia, như trước vẫn là một đường cong cứng rắn, làm cho người ta không thấy rõ được vẻ mặt của hắn

Mà trên khóe môi, không ai nhìn thấy được, đường cong thỏa mãn dần nhếch lên thành hình đường cung

Không nghĩ tới, ở trong nơi này cũng có thể gặp được vật nhỏ kia!

Xem ra, ông trời thật sự chuẩn bị cho hắn một phần đại lễ!

Kỳ thật Đàm Dật Trạch cũng không rõ ràng lắm, tại sao chỉ nhìn thấy bóng dáng cô gái nhỏ kia, lại có thể làm cho tâm tình của hắn tốt lên

"Đàm tham mưu trưởng?"

Vừa lúc đó, người đàn ông bên cạnh thấy được khóe miệng của Đàm Dật Trạch đang thay đổi, có chút kinh ngạc. Nếu hắn không có nhìn nhầm, Đàm tham mưu trưởng đang cười

Không phải chứ?

Trong quân đội từ trước đến nay luôn nói Đàm Dật Trạch là "lãnh diện báo tử", hắn lúc này lại đang cười. Ngày mai, có phải là mặt trời sẽ mọc đằng tây

không?

Nhưng, người đàn ông này gặp được chuyện gì lại có thể say mê như vậy?

Nghĩ vậy, hắn cũng theo hướng nhìn của Đàm Dật Trạch hơi nghiêng thân mình, chuẩn bị coi trộm một chút, xem xem chuyện gì lại có thể khiến cho Đàm tham mưu trưởng cười như vậy!

Nhưng tầm mắt của hắn còn chưa thấy được phía dưới, Đàm Dật Trạch giống như là phát hiện ra ý đồ của hắn. Lạnh lùng nói: "Tiếp tục báo cáo!"

Lời ít mà nhiều, vô cùng uy nghiêm

Làm cho người đàn ông bên cạnh hắn, đều thu hồi tầm mắt

Đàm Dật Trạch này

Không cần biểu tình gì nhiều, chỉ cần nhử mày một cái, cũng có thể làm cho người khác khuất phục dưới uy nghiêm của hắn

Phía đối diện, tiếp tục truyền đến tiếng báo cáo đều đều

Mà tầm mắt của Đàm Dật Trạch cũng theo phía dưới thu hồi lại. Có nên thừa dịp hiện tại, đem mọi chuyện giải quyết, sau đó đi xuống gặp vật nhỏ kia?

Chờ tôi, vật nhỏ!

Tôi sẽ lập tức xử lý tốt mọi chuyện, sau đó đi xuống cùng em chính thức gặp mặt!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tôi Sắp Kết Hôn

"Rốt cuộc là có chuyện gì, mà trong điện thoại không thể nói được?"

Cố Niệm Hề vừa đến liền mở miệng nói

Kỳ thật, công ty của cô cách quán cà phê này một đoạn không nhỏ. Đặc biệt nơi đây còn là trung tâm của thành phố, hơn nữa cô chưa thông thuộc đường xá nơi đây, vì vậy đã tiêu tốn gần một trăm đồng tiền taxi

Ngẫm lại, số tiền này cũng có thể cho cô thuê nhà một tháng, nghĩ đến đây trong lòng cô bức tức không thôi

Nhưng người phụ nữ trước mặt đang ngồi uống cà phê kia, một chút cũng không cảm thấy áy náy. Ngồi ở nơi đó tao nhã thường thức cốc sữa thơm ngon

"Nếu như không có việc gì, tôi đi trước!" Cô nghĩ Hoắc Tư Vũ là có việc gấp mới muốn gặp cô, không nghĩ đến người phụ nữ kia căn bản chỉ muốn chọc tức mình

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề liền quay đầu, chuẩn bị rời đi

"Khoan đã" Hoắc Tư Vũ chậm rãi đặt cốc sữa xuống, khoe miệng mang theo ý cười: "Tôi hẹn cô ra đây, cũng không phải đơn giản chỉ muốn gặp mặt. Tôi có chuyện, muốn cùng cô nói rõ ràng!"

"Có lời gì, cô cứ nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng!" Xoay người Cố Niệm Hề thấy Hoắc Tư Vũ nở nụ cười kỳ lạ, trong ánh mắt còn có tia thâm độc

Lần đầu tiên, cô phát hiện, người phụ nữ này đối với vài năm trước là hoàn toàn khác nhau

Trước kia cho rằng, hai người như bạn tốt, đã hiểu rõ nhau. Nhưng hiện tại, cô không cho là như vậy

"Nơi này cà phê rất ngon, tôi nghĩ cô sẽ thích. Cho nên tôi đã giúp cô gọi một ly" Nói xong Hoắc Tư Vũ, đem chén cà phê vẫn còn nóng ở bên cạnh, đưa đến trước mặt cô

Lúc đưa cà phê đến trước mặt cô, khuôn mặt của Hoắc Tư Vũ không có nét cười

Cho nên, bây giờ dù có bao nhiêu bất mãn, cô vẫn ngồi xuống

Nhìn cốc cà phê hương thơm tỏa ra bốn phía, đây chắc chắn là cốc cà phê tốt nhất. Trước kia khi ở nhà, cô cũng uống loại cà phê giống như vậy. Nhưng bởi vì ba ba vẫn còn đang giận cô, cho nên ba tháng nay cô không có được thưởng thức một cốc cà phê như thế này

Nghĩ đến ba ba, Cố Niệm Hề chớp mắt đột nhiên cay cay. Nếu sớm biết Đàm Dật Nam là con người như vậy, cô tuyệt đối sẽ không cùng ba ba trở mặt

Cố Niệm Hề nhắc lên cốc cà phê, nhẹ nhàng uống một ngụm. Hương vị quen thuộc tràn ngập trong khoang miệng, chính mình lúc này như được hòa tan trong tường niệm

"Thật sự, tôi cũng thích cà phê của quán này. Nhưng hiện tại tôi không thể uống được!"

Lúc Cố Niệm Hề vừa uống một ngụm, Hoắc Tư Vũ đột nhiên mở miệng

Giọng điệu của Hoắc Tư Vũ thần nhiên mang theo chút mát mẻ. Nhưng Cố Niệm Hề nghe ra được cô ta không có ý này

Quả nhiên, lúc Cố Niệm Hề đang nhìn chăm chú xuống dưới, Hoắc Tư Vũ liền chậm rãi đưa tay đặt lên bụng mình

"Bởi vì, tôi mang thai!"

Lời này vừa nói ra, Hoắc Tư Vũ ánh mắt đảo qua tia vui sướng. Nụ cười xinh đẹp, làm cho khuôn mặt của người phụ nữ trước mắt như bừng sáng, tựa như một con gà trống ra oai chiến thắng

Trong nháy mắt, trong thâm tâm Cố Niệm Hề thật đau đớn, không nói lên lời

Thì ra, bọn họ đến con cũng có rồi...

Nhưng bọn họ có con, tại sao còn phải đến thông báo một tiếng cho cô biết?

"Chuyện này có liên quan gì đến tôi?"

Lòng bàn tay của Cố Niệm Hề đã bị cô nắm chặt lại. Phải tự chấn tĩnh mình, mới có thể không ngay bây giờ bộc phát

Lời nói của Hoắc Tư Vũ, là muốn nhắc cho Cố Niệm Hề biết về việc hợp đồng hợp tác với tập đoàn Minh Lăng, không được đến câu dẫn chồng chưa cưới của cô là Đàm Dật Nam. Đương nhiên cũng không phải nhắc nhở Cố Niệm Hề nhiều. Bởi vì cô sắp kết hôn với Đàm Dật Nam là chuyện thực!

Mà câu nói này nói ra, đúng như mong muốn của Hoắc Tư Vũ, cô thể thấy được ánh mắt của Cố Niệm Hề đang run sợ

Cố Niệm Hề thật sự chưa quên được Đàm Dật Nam

Nhưng lúc này cô Hoắc Tư Vũ sẽ giải quyết tận gốc!

"Ngày hôm qua tôi cùng Đàm Dật Nam đã đến gặp mẹ của anh ta, mẹ của anh ta nói muốn mau chóng chọn ngày lành tháng tốt, cử hành hôn lễ cho chúng tôi thật long trọng"

Dĩ nhiên, lời này cô cũng không lừa Cố Niệm Hề

Bởi vì hôm qua cô cùng mẹ của Đàm Dật Nam thật sự đã gặp mặt

Nhưng cô cũng đã dờ một ít mảnh khèo

Ở trên tầng họp cao nhất, có ý trang điểm thật ghê tởm, trong cuộc họp liền chạy vào toilet ba lần

Cô ý muốn diễn như vậy, không phải chỉ muốn cho Đàm Dật Nam xem, mà còn có mẹ của anh ta

Gần đây cô đến văn phòng của Đàm Dật Nam, hơn nửa một thời gian dài không đi ra, trong công ty đã sớm có lời đồn đãi, cô cùng Đàm Dật Nam thân thiết. Từ lúc Cố Niệm Hề chia tay Đàm Dật Nam, cô liền có thời gian ở bên cạnh người đàn ông kia ngày càng nhiều. Hoắc Tư Vũ tin chắc, lời đồn nhiều như vậy, nhất định đã đến tai của ba Đàm Dật Nam

Hơn nữa mức độ diễn xuất của cô rất tốt, thông minh giống như Đàm Dật Nam còn không có nhận ra điều gì khác thường

Quả nhiên không lâu sau, tổng tài liền gọi Hoắc Tư Vũ đến phòng làm việc

Dù đã nhiều lần gặp mặt, nhưng cô vẫn cảm thấy có một chút áp lực, cũng có loại cảm giác giống như tự mình rước lấy nhục nhã

Lúc đến tổng tài chỉ có hỏi một câu: "Đứa con trong bụng có phải của Dật Nam hay không?"

Cô cũng chỉ đáp lại một câu: "Đúng vậy!"

Sau đó, tổng tài liền nói cô ra ngoài

Nhìn thấy hành động này của Đàm Kiến Thiên, cô biết người này căn bản không thích mình

Nhưng, vẫn còn tốt, buổi trưa Đàm phu nhân liền đến tìm cô, bàn chuyện đám cưới. Cũng hiểu được, chắc chắn Đàm tổng cùng Đàm phu nhân đã nói chuyện với nhau về việc này.

Trong ánh mắt của Đàm phu nhân có tia vui sướng, cô có thể nhìn ra được, Đàm phu nhân chắc chắn là thích đứa con trong bụng cô kia

Nếu Đàm phu nhân biết, đứa con trong bụng kia, căn bản không có, chỉ sợ...

Nhưng lúc này cũng không phải là lúc lo sợ, trước mắt cô phải cùng Đàm Dật Nam mau chóng kết hôn. Cô chắc chắn sau này mình có thể giải quyết mọi chuyện ổn thỏa

Nhưng trước khi cưới, cô phải làm một việc, là tách Đàm Dật Nam ra khỏi Cố Niệm Hề

Nghĩ vậy, Hoắc Tư Vũ lại cười nói: "Rất nhanh thôi tôi sẽ trở thành vợ của Đàm Dật Nam. Tin tức này, Cố Niệm Hề cô là người đầu tiên biết đến!"

"Việc này, chính là việc cô muốn nói với tôi?"

Cố Niệm Hề duỗi ngón tay nhỏ bé, nâng mi nói

Cô thừa nhận, nếu hôm nay Hoắc Tư Vũ muốn nhục nhã cô, thì cô ta đã làm được

Bởi vì cô bây giờ, thật sự cảm giác được máu huyết trong người dâng trào

Không chỉ có đau lòng, mà còn cảm thấy bị Hoắc Tư Vũ nhục nhã

"Nếu cô nói cho tôi biết, là muốn tôi chúc phúc cho cô, thật xin lỗi, tôi không thể. Nếu như không còn việc gì, tôi có việc phải về trước!"

Thời gian một tháng này, cô dùng toàn lực làm việc. Vì muốn trốn tránh, vì muốn đem vết thương sâu trong lòng kia dấu kín

Nhưng Hoắc Tư Vũ tàn nhẫn này, lại đem miệng vết thương của cô xé ra

"Cố Niệm Hề, dù không có lời chúc phúc của cô, tôi cũng sẽ thực sự hạnh phúc khoái hoạt

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Không Uống Được Cà Phê?

Lúc Cố Niệm hề xoay người rời đi, người phụ nữ đằng sau lại mở miệng. Nhìn Cố Niệm Hề vì lời nói của mình mà cứng đờ, trên mặt của Hoắc Tư Vũ lại hiện ý cười thỏa mãn

Lúc sau, Hoắc Tư Vũ lại nhẹ giọng nói: "Cố Niệm Hề, hôm nay tôi sở dĩ hẹn cô đến đây, tin tưởng cô cũng biết nên phải làm gì!"

Nụ cười trên mặt Hoắc Tư Vũ, làm cho cô như người vô tội bị hại vậy

Trận này, cô ra chiêu vô cùng hợp lý

Cô ra chiêu này, có thể nói không đánh mà thắng

Không cần phải nói ra ý đồ của mình, cô nói ra mấy lời này, cũng khiến cho Cố Niệm Hề bối rối mà trốn chạy

Nhìn chằm chằm đáng vẻ gầy yếu của Cố Niệm Hề biến mất ở quán cà phê, người phụ nữ khóe miệng lộ lên nụ cười chiến thắng, càng ngày càng rõ ràng

Nhấc tay, đem cốc sữa đưa lên môi nhấp nhẹ một ít, nhưng sau đó lại mau chóng như ghét bỏ đặt xuống bàn

"Phi, sữa này thật con mẹ nó khó uống, thiên tài mới có thể uống được" Đặt cốc sữa ở trên bàn, Hoắc Tư Vũ liền gọi người bán hàng nói: "Cho tôi một ly cà phê!"

Lúc sau, trong lòng vui sướng đem cà phê hương thơm ngào ngạt bốn phía nhàn nhã thưởng thức

Nhưng hoàn toàn không biết, một màn vừa rồi, đã lọt vào tầm mắt của một người đàn ông mặc quần phục

Nhìn thấy cô gái bé nhỏ vừa chạy ra ngoài, hai tay người đàn ông đã sớm nắm lại thật chặt, rất muốn đuổi theo vật nhỏ kia. Hơn nữa với tốc độ của Đàm Dật Trạch nhất định là sẽ đuổi kịp

Nhưng việc làm cho Đàm Dật Trạch dừng bước, không phải là hắn nghĩ sẽ không bắt được cô gái nhỏ. Mà là người phụ nữ ngồi ở bàn kia, khiến cho Đàm tham mưu trường chú ý...

Nếu hắn Đàm Dật Trạch không có nhớ nhầm, người phụ nữ này không phải là người đem qua trong Đàm gia đề cập đến sao

Ba nói, người phụ nữ kia mang thai, cho nên nhất định phải trở thành con dâu của Đàm gia. Tuy rằng Đàm Dật Trạch cũng không biết, tại sao Đàm Dật Nam có vẻ không muốn kết hôn. Hắn cảm thấy được, Đàm Dật Nam không muốn cho hắn biết

Nhưng làm cho Đàm Dật Trạch chân chính cảm thấy hứng thú, cũng không phải là người phụ nữ kia, mà là quan hệ của cô ta với cô gái của hắn!

Là dạng quan hệ gì, có thể làm cho vật nhỏ quật cường kia tức giận đến hộc mắt đỏ ửng, hoảng sợ chạy mất?

Ánh mắt ở ngoài cửa tìm kiếm một hồi, đã không thấy bóng dáng của vật nhỏ kia đâu. Xoay người, Đàm Dật Trạch hạ tầm mắt xuống người phụ nữ đang uống cà phê, con người hấp lại!

Nếu hắn không nghe nhầm, người phụ nữ kia hiện tại phải uống sữa mới đúng chứ

Tại sao phụ nữ có thai, lại có thể nhâm nhi ly cà phê như vậy?

Chẳng lẽ, cô ta không mang thai...

Xem ra, trò chơi này, càng ngày càng thú vị!

Nhìn người phụ nữ trước mặt, thân ảnh cao lớn phía sau liền rời đi

Giống như là hắn chưa bao giờ xuất hiện vậy

"Nam, chiều nay chúng ta đi thử áo cưới được không? Mẹ nói, đã giúp chúng ta đặt lịch hẹn trước!"

Hoắc Tư Vũ vuốt lại sợi tóc, mà hôm nay chính mình đã đi tu sửa lại một chút, chân mang theo giày bệt tiến vào văn phòng

Thật ra, cô không thích giày bệt. Cách ăn mặc này làm cho cô một chút đường cong cũng không có. Ngay cả tư thế cũng kém hơn bình thường vài phần. Nếu không phải mình hiện tại phải làm như vậy, cô chắc chắn sẽ không đi loại giày như thể này

"Tự cô đi xem đi. Thích thì cứ chọn, buổi chiều tôi có việc" Đàm Dật Nam ở văn phòng, tự nhiên bị Hoắc Tư Vũ trực tiếp đẩy cửa tiến vào. Nhưng nghĩ đến cô ta hiện giờ đang có thai, hắn cũng sẽ không cùng cô gây sự

"Sao có thể như vậy? Hôn lễ này là của chúng ta, chúng ta phải cùng nhau chuẩn bị mới được!"

Đối với phản ứng của Đàm Dật Nam như vậy, Hoắc Tư Vũ vô cùng bất mãn

Nói như thế nào thì nói, hiện tại bọn họ cũng phải kết hôn. Chẳng lẽ muốn cô một mình chuẩn bị lễ cưới?

Hơn nữa một cô gái hy vọng nhất, chính là thời khắc mình mặc lên váy cưới trắng tinh, có người đàn ông bên cạnh ngắm nhìn

"Tôi nói, tôi có việc" Ánh mắt Đàm Dật Nam nhắm lại, cố gắng ngăn lại tức giận trong lòng, một lúc sau mới nói

Trước kia hắn hy vọng, Cố Niệm Hề có thể như Hoắc Tư Vũ, kề cận chính mình, làm nũng bên cạnh, làm cho hắn cảm nhận được lạc thú của cương vị người bạn trai

Mà hiện tại hắn có bạn gái làm nũng, Đàm Dật Nam mới phát hiện, trong lòng hắn thật sự không có Hoắc Tư Vũ. Cảm giác được chính mình đã phải trả giá quá đắt cho ham muốn của mình, chính mình không được Cố Niệm Hề đáp lại, hắn mới cùng Hoắc Tư Vũ thông đồng

Nhưng hiện giờ, hắn cùng Cố Niệm Hề đã chia tay. Hoắc Tư Vũ cũng đã mang thai. Hắn hiện tại giống như là không có đường rút lui

Tìm hắn nặng nề đau

Hiện tại rất muốn, bỏ đi mọi thứ, sau đó cao chạy xa bay...

"Nam, anh có phải chán ghét em rồi hay không?"

Thấy Đàm Dật Nam nhắm chặt hai mắt, Hoắc Tur Vũ lúc này mới mở miệng nói

Mang theo đôi mắt đau thương nhìn chằm chằm Đàm Dật Nam

Giống như nếu hấn thật sự cho cô đáp án không mong muốn, đôi mắt kia sẽ ngập nước mà trào ra

"Đừng nghĩ nhiều, chỉ là tôi gần đây có nhiều chuyện mà thôi"

Đàm Dật Nam tuy rằng nói như vậy, nhưng vẫn không muốn để cho Hoắc Tur Vũ chạm vào mình

Không hiểu tại sao, hấn hiện tại cảm thấy được vô cùng chán ghét sự đụng chạm của cô

Nhìn khỏe miệng người đàn ông mang theo hình vòng cung, Hoắc Tur Vũ rất muốn đem lòng bàn tay đặt lên trên mặt Đàm Dật Nam

Hấn có nhiều việc?

Cô cũng không tin

Bây giờ là thời điểm ít khách, rất nhiều hợp đồng đã được gác lại

Gần đây ngay cả bộ phận của cô, cũng chỉ là đến nói chuyện cho hết ngày mà thôi

Hấn vội, đại khái cũng chỉ là bản hợp đồng của Cố Niệm Hề mà thôi

Cô Hoắc Tur Vũ cũng không phải là ngu ngốc. Đàm Dật Nam không muốn cùng cô đi thử váy cưới. liền có thể đoán ra người đàn ông này, căn bản là không muốn cùng cô kết hôn. Trong lòng của hấn, đại khái vẫn là nhớ tới Cố Niệm Hề

Đương nhiên Hoắc Tur Vũ cũng không ngốc đến nỗi muốn nháo Đàm Dật Nam. Việc trọng yếu trước mắt, vẫn là hôn lễ. Chờ kết hôn, chuyện gì cũng có thể yên tâm được

"Nam em biết anh bận, em chỉ là muốn anh bớt chút thời gian, bồi đưa nhỏ mà thôi!"

Đưa tay đặt ở trên bụng, Hoắc Tur Vũ mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thiên Vị Con Của Bà

Giống như Hoắc Tur Vũ dự liệu, ánh mắt của Đàm Dật Nam quả nhiên đi rất nhiều

Nhưng lúc này lại có tiếng bước chân tới gần, làm phá hỏng kế hoạch của Hoắc Tur Vũ

"Phó tổng, tổng tài phụ nhân đến thăm" Ngoài cửa, giọng nói của trợ lý Đàm Dật Nam truyền đến

Không đợi Đàm Dật Nam mở miệng, mẹ của hấn Thư Lạc Tâm đã từ bên ngoài cửa tiến vào

"Nha, Tur Vũ cũng ở đây!"

"Mẹ đã tới. Con vừa mới là muốn cùng Nam đi xem váy cưới" Tur Vũ vội vàng đứng dậy, đem bộ dạng nàng dâu hiền thảo biểu diễn trước mặt Thư Lạc Tâm

"Đúng vậy, cũng nên đi thử váy cưới, các con tuy rằng tháng sau mới đính hôn. Nhưng thời điểm đính hôn đến lúc kết hôn chỉ cách có nửa tháng, thừa lúc hiện tại rảnh rỗi, đem mọi công việc xử lý hết đi, đến lúc đó không phải vội vàng" Nói đến đây, Thư Lạc Tâm cũng chú ý tới, sắc mặt của con trai mình từ lúc bước vào cửa không được tốt cho lắm. Đặc biệt là trên khỏe mắt của Hoắc Tur Vũ có chút phồng hồng

Thông minh như Thư Lạc Tâm, như thế nào lại không hiểu, kỳ thật con trai của mình không muốn kết hôn cùng cô gái kia. Nhưng cũng không còn cách nào, chuyện Hoắc Tur Vũ mang thai, đã đến tai Đàm Kiếm Thiên. Hấn không nói hai lời, trực tiếp đưa xuống quân lệnh, lập tức đem Hoắc Tur Vũ cưới vào cửa

"Tur Vũ, Tiểu Nam còn nhiều việc bận. Nếu nó không muốn đi, vậy buổi chiều mẹ sẽ cùng con đi!"

"Ân, cảm ơn mẹ!" Ở ngoài mặt thì biểu hiện sự nhu thuận, nhưng trong lòng của Hoắc Tur Vũ đã sớm chán ghét, muốn người kia mau chóng rời đi

Bà già chết tiết kia, không phải là thiên vị đứa con của mình sao?

"Đúng rồi, lễ cưới cũng sắp tới. Cũng nên là thời điểm hai gia đình gặp mặt. Mẹ cùng ba Tiểu Nam cũng đã bàn, muốn trong hai ngày tới, sẽ mở tiệc chiêu đãi Hoắc phó thị trưởng cùng Hoắc phó thị trưởng phu nhân, thuận tiện bàn chuyện hôn sự của hai con" Vừa nói Thư Lạc Tâm vừa nắm lấy tay của Hoắc Tư Vũ

Thật ra không phải là chỉ do mệnh lệnh của Đàm Kiến Thiên, Thư Lạc Tâm đối với đứa con dâu này cũng coi như vừa lòng. Bởi vì hiện tại Hoắc Tư Vũ đã mang trong mình giọt máu của Đàm gia, không chỉ có vậy gia cảnh của Hoắc Tư Vũ cũng vô cùng tốt

Hoắc Tư Vũ nói, cha cô là phó thị trưởng của thành phố Hải Tân. Đàm Kiến Thiên trước khi về hưu từng làm đến chức tham mưu trưởng. Đàm Dật Trạch nối bước cha của mình, tham gia vào quân ngũ. Mấy năm nay hần tích góp được gia sản cũng không phải ít, lên tới mấy triệu nhân dân tệ

Nhưng Đàm gia không chỉ có mẹ con nhà bà, mà còn có một Đàm Dật Trạch

Ở góc độ bên ngoài nhìn vào, Đàm Dật Trạch thật sự rất xuất sắc. Tuổi còn trẻ nhưng đã làm đến chức vị tham mưu trưởng

Mẹ kế như bà, liền không thể không đề phòng hấn. Cũng bởi vì Đàm Dật Trạch thật sự quá xuất sắc, cho nên bà vẫn lo lắng, quyền thừa kế của Đàm gia sẽ bị Đàm Dật Trạch cướp đi. Đến lúc đó Tiểu Nam cùng bà sẽ phải nhìn sắc mặt hấn mà sống

Cho nên, khi biết Hoắc Tư Vũ là con của phó thị trưởng, bà cũng sáng khoái mà đáp ứng. Nếu như trong tương lai Đàm Dật Trạch có gây khó dễ cho Đàm Dật Nam, ít nhất hần cũng còn có cha vợ làm chỗ dựa, không phải sao?

"Này...."

Nghe thấy Thư Lạc Tâm nói chuyện, sắc mặt Hoắc Tư Vũ có chút âm trầm, đôi mắt to sáng ngời hiện lên tia bối rối

Nhưng cô là người có năng lực che dấu rất tốt, rất nhanh liền đem biểu tình cứng ngắc trên mặt che dấu đi: "Mẹ, ba con gần đây tương đối bận, cho nên không thể đến nơi này. Ba nói, chờ cuối năm thời điểm nghỉ ngơi, sẽ đến đây thăm con, thuận tiện cùng mẹ và ba bàn chuyện một chút"

"Được rồi, phó thị trưởng đương nhiên là bận nhiều việc. Dù sao cũng không có việc gì quan trọng, cứ để khi nào rảnh tới cũng được"

Thật sự, Thư Lạc Tâm cũng thấy mình quá mức vội vàng, có vẻ không đề mặt mũi cho người Hoắc gia.

Nhưng bà thật không biết, cũng bởi vì hôm nay nhượng bộ, mới dẫn đến một sự việc không đáng có. Nếu giờ khắc này bà đòi gặp mặt ba mẹ Tư Vũ cho bằng được, chắc chắn sẽ không có sự kiện đáng chê cười sau này

"Àn, cảm ơn mẹ thông cảm" Tuy rằng nói dối là không đúng

Nhưng Hoắc Tư Vũ cũng không còn cách nào, cô thật không muốn vừa mới bắt đầu đã bị bại lộ

Tương lai cho dù có bị phát hiện, khi đó cô cùng Đàm Dật Nam đã kết hôn. Cho dù muốn ly hôn cũng không phải là chuyện đơn giản

Vẫn duy trì nụ cười ôn thuận

Thư Lạc Tâm nói

"Nhưng mà, Tư Vũ à ta muốn nói với con. Con không nên trang điểm nữa, mấy thứ hóa chất đó sẽ ảnh hưởng đến cháu nội của ta!" Thư Lạc Tâm để ý trên mặt của Hoắc Tư Vũ có một tầng phấn dày, đôi mắt còn đen đậm của chuột mi

Sắc mặt của Hoắc Tư Vũ liền thay đổi

"Mẹ không cần nói con cũng đã hiểu rồi! Đợi về nhà con sẽ đem mọi thứ rửa sạch!"

Diễn một cô gái ngoan hiền, Hoắc Tư Vũ cô từ trước đến nay đã già đời. Bằng không tại sao quen biết cùng Cố Niệm Hề và gia đình của cô nhiều năm như vậy, người nhà của Cố Niệm Hề lại không nhận ra gương mặt thật sự của Hoắc Tư Vũ?

Đương nhiên, lần này nói ra chỉ làm vừa ý Thư Lạc Tâm

Gương mặt của cô so với Cố Niệm Hề không đẹp hơn, làn da cũng bởi vì nhiều năm trang điểm mà xấu đi. Cho nên chuyện không trang điểm là chuyện không thể nào

Hơn nữa, cô căn bản không có mang thai!

"Đứa nhỏ này thật là nhu thuận. Tiểu Nam hiện tại bận việc, bằng không Tư Vũ con về nhà trước xóa đi lớp trang điểm. Buổi chiều có rảnh thì lái xe qua đón mẹ đi xem váy cưới" Nhìn thoáng qua Đàm Dật Nam, Thư Lạc Tâm mở miệng

"Kia....được rồi. Mẹ, Nam con đi trước"

Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng Hoắc Tur Vũ vẫn là đồng ý đi xuống dưới

Nhưng cô tin tưởng, chính mình một ngày nào đi, không cần hèn mọn như vậy, đáp ứng bọn họ! Đặc biệt là mẹ của Đàm Dật Nam

Nhất định sẽ như vậy!

"Đàm tổng, dự án hợp tác lần này, tôi đã sửa đổi lại. Ngài hiện tại xem xem, nếu là cảm thấy tốt, xin mời ký tên. Hai ngày sau, chúng ta đến tập đoàn Bác Á sẽ có luật sư chuyên môn, cùng ngài ký hợp đồng hợp tác"

Buổi sáng vài ngày sau, Cố Niệm Hề đi tới văn phòng của Đàm Dật Nam. Đem hợp đồng hai ngày nay thức trắng sửa đổi, đưa đến trước mặt của hắn

Nhưng người đàn ông kia đều chậm chạp không muốn xem qua văn kiện, vẫn là dùng con ngươi đen nhìn chằm chằm Cố Niệm Hề

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Không Muốn Để Cho Cố Niệm Hề Khinh Thường

"Đàm tổng có chuyện gì ngài cứ nói thẳng" Trên mặt Cố Niệm Hề mang theo nụ cười chuyên nghiệp

Mà đối với Đàm Dật Nam hắn vô cùng không thích điệu bộ này của cô

Đặc biệt Cố Niệm Hề lại gọi hắn là Đàm tổng

Kể từ lúc chia tay, cô liền thay đổi cách xưng hô đối với hắn

Lúc kia chưa bao giờ cô gọi hắn như vậy, luôn luôn là lời kéo tay hắn, gọi hắn là "Nam" thật là ngọt ngào

Nhìn người trước mắt kia mang theo nụ cười không thật, hắn thoáng nhớ lại lúc trước yêu nhau, như vậy thật hạnh phúc biết bao

Rất kì quái, tại sao hắn không biết tự thỏa mãn với những gì mình đang có. Nghĩ Cố Niệm Hề không chịu giao phó thân thể cho hắn, cô cũng không bằng Hoắc Tur Vũ luôn luôn biết làm nũng

Nhưng tới bây giờ, Đàm Dật Nam mới hiểu được, người mà mình yêu nhất, vẫn là Cố Niệm Hề, cho dù Cố Niệm Hề không có bối cảnh như Hoắc Tur Vũ, cho dù cô không có chủ động triền miên...

Đơn giản cô chính là Cố Niệm Hề!

Trước kia hắn chưa bao giờ biết, chính mình lại thích cô vì điều đơn giản như vậy

Cho nên, hắn mới có thể ngu ngốc như vậy, thừa dịp cô không có ở thành phố này, hắn mới có thể cùng Hoắc Tur Vũ ở cùng một chỗ

Hiện giờ nhớ lại, ngay cả chính hắn cũng không thể tha thứ cho mình

Bởi vì hắn Đàm Dật Nam, đã tự tay đem những gì tốt đẹp đơn thuần mà mình yêu say đắm, đẩy xuống vực sâu...

Nhưng đêm gần đây, mỗi khi nhớ đến việc này, Đàm Dật Nam đều không thể hô hấp được, hắn phải dùng rượu mới có thể chìm vào giấc ngủ. Đó chính là nguyên nhân gần đây tinh thần của hắn uể oải vô cùng

"Niệm Hề, anh sắp kết hôn!"

Hắn không thích cô dùng ánh mắt xa lạ như vậy nhìn hắn, không thích cách xưng hô của cô đối với mình

Nhìn Cố Niệm Hề Đàm Dật Nam thật lâu mới nói ra câu này. Giọng nói của hắn lúc này khàn khàn

Nếu không phải cảm giác được môi mỏng cử động, Đàm Dật Nam căn bản không biết mình đang nói chuyện

"Tôi biết, mấy hôm trước Tur Vũ đã nói cho tôi biết!"

Tâm, thật sự rất đau

Nếu không phải thật sự yêu thương, cô cũng sẽ không chua xót như vậy

Cô đã từng đem tình cảm hết sức chân thành của mình cho Đàm Dật Nam. Cô cũng đã từng nghĩ, cô và hắn sẽ đến thiên trường địa cửu, đến già không lìa xa, làm sao nghĩ đến hắn lại cùng bạn tốt của chính mình phát sinh quan hệ mờ ám

Hắn là một rung động tốt đẹp nhất thời, làm cho cô khao khát. Làm cho cô cảm giác cuộc đời mình như câu truyện cổ tích

Cũng chính là hắn, thời điểm hạnh phúc nhất làm cho cô vỡ mộng

Nhưng cô cũng phải cảm ơn Đàm Dật Nam

Hoàn hảo là bọn họ không kết hôn, nếu không chỉ sợ sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Tuy rằng hiện tại rất đau lòng, nhưng đây cũng không phải là kết cục bi thảm nhất, không phải sao?

Đối với Đàm Dật Nam, Cố Niệm Hề cũng chưa thật sự biết mình là yêu hay hận

Nhớ tới ngày Hoắc Tư Vũ nói chuyện với mình, Cố Niệm Hề gương mặt cứng ngắc nở nụ cười, đối với hắn nói: "Chúc mừng các người. Nhưng tôi nghĩ, hôn lễ của các người tôi không tham gia được! Bằng không lúc đó tất cả mọi người phải xấu hổ!"

Đây là lời nói thật

Thái độ của Hoắc Tư Vũ đối với mình hai ngày trước, Cố Niệm Hề biết người phụ nữ kia có suy nghĩ gì

Cô thật sự không thích tiếp xúc cùng với Đàm Dật Nam

"Niệm Hề, điều anh muốn, không phải là lời chúc phúc của em. Anh muốn nói cho em biết..." Nói đến đây, Đàm Dật Nam đột nhiên ngẩng đầu lên, dùng cặp mắt đen sâu thẳm kia nhìn cô: "Nếu anh nói, anh hối hận, hối hận cùng Hoắc Tư Vũ ở cùng một chỗ, hối hận lúc trước phụ em. Em có thể tha thứ cho anh hay không, còn có thể trở lại bên cạnh anh hay không?"

Lời nói này nói ra, ngay cả chính Đàm Dật Nam cũng cảm thấy khiếp sợ

Nguyên nhân mấy ngày nay hắn buồn bực không vui

Dĩ nhiên là điều đó?

Nguyên lại, hắn thật sự hối hận!

Nhưng Đàm Dật Nam không phải là con người yếu đuối. Muốn cái gì, liền nhất định đạt bằng được

Cho nên lúc nói xong câu này, hắn liền phối hợp tiến nhanh đến phía Cố Niệm Hề, cầm lấy tay cô, gắt gao nắm lấy

Không thể không thừa nhận, Đàm Dật Nam dùng đôi mắt chân thành kia nói với cô, còn nắm lấy tay của cô. Tâm tình bất an của Cố Niệm Hề cũng có chút rung động

Cô vẫn nhớ rõ Hoắc Tư Vũ nói mình đang mang thai!

Chỉ nghĩ tới điểm này, Cố Niệm Hề liền gạt tay Đàm Dật Nam ra

"Đừng nói giỡn, Đàm tổng"

Cô nghiêng người, thay đổi hướng nhìn sang phía cửa sổ

"Niệm Hề, em cũng biết là anh có nói giỡn hay không! Anh thật sự hối hận, cũng thật sự hy vọng muốn quay về bên em!" Hắn không nổi giận, vẫn đứng sát cạnh người Cố Niệm Hề

"Cho dù anh không nói giỡn, anh cảm thấy có thể hay sao?"

"Có thể! Người chưa cưới, anh cũng không lấy, tại sao không có khả năng?"

"Đàm Dật Nam Tư Vũ mang thai đứa con của anh! Chẳng lẽ anh muốn đem đứa nhỏ kia hủy đi sao?" Xoay người nhìn thẳng về phía hắn, Cố Niệm Hề khóe miệng cười chua xót

Đàm Dật Nam muốn nói với cô, đúng vậy hắn chính là đang nghĩ như thế!

Nhưng cũng không thể mở miệng nói ra, cô đột nhiên cười ra tiếng. Sau đó liền nói: "Đừng nói cho tôi, anh thật sự muốn làm như vậy! Tôi sẽ khinh thường anh!"

Đối với đàn ông không chịu trách nhiệm với những việc mình gây ra, Cố Niệm Hề cô khinh bỉ nhất

Lời nói này nói ra, làm cho Đàm Dật Nam không thể mở miệng. Bởi vì hắn không muốn để cho Cố Niệm Hề khinh thường mình

"Hợp đồng tôi đã để trên bàn. Anh xem qua, nếu cảm thấy không có gì thắc mắc, ký tên đi. Hai ngày sau anh đến tập đoàn Bác Á cùng đại biểu công ty ký hợp đồng, tôi còn có việc phải đi trước!" Nói đến đây, Cố Niệm Hề xoay người bước đi. Để lại một mình Đàm Dật Nam đau lòng không thôi

Thời điểm cô vừa định bước ra khỏi phòng, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa

"Phó tổng, Đàm tham mưu trưởng tới gặp!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Vật Nhỏ Cũng Ở Đây?

Không đợi Đàm Dật Nam nói gì, cánh cửa liền bị đẩy ra. Nhưng nam trợ lý cũng không dám nói tiếng nào. Bởi vì ai cũng không dám đắc tội với vị quyền cao chức trọng này

"...."

Quân phục màu xanh biếc, mặc ở trên người người đàn ông này lại cực kỳ soái. Trước nay đều là quần áo tôn lên con người. Nhưng vị trước mặt này, lại là người tôn lên quần áo

Bởi vì hắn có vóc dáng vô cùng hoàn hảo, ngay cả mặc trên người quân trang, cũng đều làm cho người ta không thể ngừng nhìn

Người trước mặt có gương mặt đẹp trai, dù nhìn ở góc độ nào cũng đều như vậy, làm cho Cố Niệm Hề có loại cảm giác quen thuộc

Đúng rồi, cô đã gặp hắn một lần ở bên ngoài thang máy, người nói chuyện cùng mình chính xác là vị quân nhân này!

Nhìn bên ngoài cửa thân hình cao lớn kia, Cố Niệm Hề bước chân cũng dừng lại

Cô từ trước đến nay không tham luyến nam sắc, bằng không tại sao cùng Đàm Dật Nam quen biết hai năm, lại không giao phó thân thể của mình cho hắn

Nhìn người đàn ông trước mặt, Cố Niệm Hề không thể rời mắt được. Thậm chí, ngay cả chân cũng không có sức lực bước đi

Người đàn ông mặc quân phục gương mặt lạnh lùng quét mắt một vòng trong văn phòng, liền phát hiện được sự xuất hiện của vật nhỏ kia!

Cô, tại sao lại ở nơi này?

"Anh, tại sao lại đến đây?"

Người mở miệng trước không phải là người quân nhân kia, cũng không phải Cố Niệm Hề, mà là Đàm Dật Nam

Tuy rằng trên mặt hắn, bởi vì bị Cố Niệm Hề cự tuyệt mà có chút mất mát. Nhưng ở trước mặt người đàn ông mặc quân phục xanh biếc kia, hắn vẫn là cố gắng mở miệng nói chuyện, xem như chào hỏi

"Ba nói, muốn tôi đến công ty xem" Nhìn thoáng qua Đàm Dật Nam đứng ở trong góc. Tầm mắt của hắn lại lần thứ hai dừng lại ở trên người vật nhỏ kia

Đôi mắt đen láy, trở nên có chút âm trầm

Nhớ lần trước gặp vật nhỏ kia ở quán cà phê cùng với đối tượng kết hôn của Đàm Dật Nam. Khi nói chuyện biểu cảm trên mặt của bọn họ rất kỳ lạ, Đàm Dật Trạch liền đoán ra được, quan hệ giữa vật nhỏ này cùng Đàm Dật Nam không tầm thường

Mà hôm nay, hắn lại bắt gặp được cô ở trong văn phòng của Đàm Dật Nam, trên gương mặt của Đàm Dật Nam còn biểu hiện chua xót. Thông minh như Đàm Dật Trạch, liền biết được phỏng đoán trong đầu mình không có khác với hiện tại là bao nhiêu

Trò chơi này, phải càng ngày càng trở nên thú vị mới đúng!

Nhưng tại sao trong lòng hắn lại có chút ghen tức. Lại có tư vị chưa xót ở trong lòng mở ra?

Như là mặt nước gợn sóng, càng lay động lại càng lớn, cuối cùng lan tràn đến trong máu của hắn sao?

"Anh" còn có "Ba" xưng hô này lọt vào tai Cố Niệm Hề, cô cũng đại khái đoán ra, người đàn ông này có quan hệ như thế nào với Đàm Dật Nam

Nhưng điều này, đối với cô cũng không quan trọng

Tuy rằng không biết, mình khi nào cùng vị quân nhân này tiếp xúc. Nhưng Cố Niệm Hề cho rằng, người đàn ông này từng xuất hiện cùng cô rất nhiều lần. Ít nhất là ở phía sau, cô cho là như vậy

"Đàm tổng, họp đồng trên bàn ngài nhớ xem qua. Không có việc gì, tôi đi trước. Không quấy rầy hai người ôn chuyện" Nói xong, Cố Niệm Hề liền rời đi

Đi ngang qua người đàn ông mặc quân phục xanh biếc kia, Cố Niệm Hề không có dừng lại. Nhưng cô không biết, người đàn ông kia từ lúc cô đi ngang qua mình, thân mình của hắn có chút cứng ngắc...

Vật nhỏ này, như thế nào lại không chào hỏi hắn một câu?

Có phải hắn đã quá dung túng cho cô hay không?

Đàm Dật Nam đứng ở khoảng cách không xa, chỉ có thể nắm chặt tay mình

Ông trời biết, giờ khắc này hắn muốn tiến lên giữ chặt cô như thế nào. Sau khi chia tay, hắn mới biết được hắn yêu người phụ nữ kia như thế nào, sớm đã vượt qua ngoài dự đoán của mình. Nếu như hắn sớm biết điều này, hắn sẽ không cùng người khác làm loạn, lại càng sẽ không đẩy đi hạnh phúc của chính mình xuống vực sâu

Thời điểm hắn muốn vươn tay nắm giữ lại nghe thấy một giọng nói yếu ớt

Tựa như chính là giọng nói của Cố Niệm Hề, là hắn Đàm Dật Nam tự mình hủy đi tình yêu của bọn họ, còn có đứa nhỏ kia...

Nếu hắn phá đi đứa con trong bụng Hoắc Tư Vũ, vậy có phải là quá tàn nhẫn hay không? Không chỉ Cố Niệm Hề khinh thường hắn, mà ngay cả hắn cũng không tha thứ cho bản thân mình

Cho nên, lúc này hắn chỉ có thể đứng ở xa mà nhìn người phụ nữ hắn yêu

Đôi mắt màu đen, nhìn chằm chằm vào Cố Niệm Hề chột biến mất một cách âm thầm mà thâm thương

Điểm này làm cho Đàm Dật Trạch chú ý đến

Đàm Dật Nam phải kết hôn, đối tượng chính là người phụ nữ nói chuyện với vật nhỏ kia trong quán cà phê. Hắn thấy bóng dáng vật nhỏ kia tổn thương mà rời đi, xem ra suy nghĩ trong đầu hắn cũng không mấy sai biệt!

Trò chơi này, càng ngày càng thú vị

"Anh, em nói người làm cho anh lục trà!" Đàm Dật Nam mở miệng

Hắn đương nhiên biết rõ, người anh này của hắn từ trước đến nay không đơn giản

Chuyện phức tạp cỡ nào, người đàn ông này chỉ cần liếc một cái liền thấy rõ. Nghĩ đến đây hắn vừa mới đã tự mình đã tiết lộ mọi chuyện...

Đàm Dật Nam mở miệng mục đích đương nhiên là rời đi sự chú ý của Đàm Dật Trạch

Hắn không có quên, mẹ từ nhỏ đã nói với hắn, muốn hắn đề phòng người anh này

"Không uống ngay, tôi còn có việc đi trước!" Người đàn ông nhếch khóe miệng, tháo xuống mũ của mình, lộ ra mái tóc được cắt tỉa rất gọn gàng (chính xác thì anh ấy để đầu cua ạ)

Kiểu tóc như vậy, rất biết chọn người. Nếu không phù hợp sẽ biến thành một cây tiên nhân cầu (không biết là cây gì)

Cho nên rất nhiều người đàn ông, không thích kiểu tóc này. Nhưng Đàm Dật Trạch lại không vì kiểu tóc này mà giảm đi mức độ đẹp trai của mình, ngược lại lại làm cho hắn càng phát ra vẻ cuồng dã

Đàm Dật Trạch cả đời chỉ yêu thích kiểu tóc này, nhưng đây cũng đều có duyên cớ. Sau này mỗi khi nhớ lại tình yêu của mình cùng Niệm Hề, vật nhỏ kia luôn thích đem đầu ngón tay mát lạnh, xuyên qua tóc của hắn. Đối với Đàm Dật Trạch mà nói, hắn cực kỳ yêu thích cảm giác như vậy...

"Anh, không phải mới nói là ba gọi anh đến sao?" Thật ra ý tứ của ba, Đàm Dật Nam cũng hiểu rõ. Tuy rằng hiện tại Đàm Dật Trạch vẫn là quân nhân, nhưng ba luôn hy vọng, Đàm Dật Trạch thường xuyên lui tới công ty, để sau này có thể tiếp quản nơi này. Mà điều này hắn cùng với Thư Lạc Tâm tuyệt đối không hy vọng chuyện này có thể xảy ra

Đương nhiên người đàn ông này vô cùng tinh nhuệ

Ở trước mặt của hắn, Đàm Dật Nam cảm thấy được, chính mình không thể so sánh với hắn

"Tôi cũng đã xem qua, không còn việc gì, đi trước!" Nói xong câu kia, Đàm Dật Trạch liền xoay người rời đi. Không để cho Đàm Dật Nam có cơ hội mở miệng

Thật vất vả lắm mới có thể gặp lại vật nhỏ kia, hôm nay hắn như thế nào cũng sẽ không bỏ qua cho cô!

Đặc biệt, vừa mới cô đi lướt qua hắn, đến cái ánh mắt cũng không có nhìn. Điều này làm cho hắn không hiểu tại sao lại tức giận!

Đàm Dật Trạch tuyệt đối sẽ không thừa nhận, đây chính là mình lòng dạ hẹp hòi

Hắn chẳng qua muốn dạy dỗ vật nhỏ kia, lần sau gặp được hắn nhớ phải lưu tâm mà tiếp đón!

Bằng không...

Không cùng Đàm tham mưu trưởng chào hỏi, hậu quả này thực nghiêm trọng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Khách Làng Chơi Cùng Kỹ Nữ

Đàm Dật Trạch thân hình to lớn. Bước chân thon dài bước đi, so với người khác chạy mấy bước cũng không khác nhau là mấy

Tuy rằng trong văn phòng nói chuyện cùng Đàm Dật Nam vài câu. Nhưng hắn cuối cùng cũng sắp đến được thang máy, thấy được bóng dáng của vật nhỏ kia

Đàm Dật Trạch muốn lớn tiếng mà gọi tên của cô. Nhưng thời điểm đang định cất lời, hắn mới sực nhớ ra, đã gặp qua vật nhỏ kia vài lần, nhưng hắn cũng quên hỏi tên của cô

Nghĩ đến đây, đây có lẽ là lần đầu tiên của hắn, lớn như vậy rồi vẫn còn quên chuyện quan trọng như vậy

Mất thấy cô ấn xuống nút thang máy. Đàm Dật Trạch lập tức chạy nhanh tiến đến, không có nghĩ nhiều liền chắn ở trước cửa thang máy kia

"A..."

Thực ra lúc chuẩn bị đi xuống lầu, Cố Niệm Hề có chút không yên tâm

Dù sao, cô cũng dành tình cảm thực sự của mình cho Đàm Dật Nam. Cho nên ngoài miệng tuy cứng rắn như vậy, nhưng trong lòng vẫn là rất mềm yếu

Lúc bước vào văn phòng của Đàm Dật Nam, quá khứ ngọt ngào hai năm trước kia lại hiện về trong trí nhớ

Có hắn cùng cô cười, cũng giận dỗi, nước mắt, cũng có thời điểm mắt nhắm Đàm Dật Nam ở bên cạnh cô an ủi...

Tất cả giống như một bộ phim, trong ký ức của cô hồi diễn lại

Hôm nay, Đàm Dật Nam xin cô tha thứ, cô không phải không hề động tâm. Chẳng qua, đối với tiểu sinh mệnh chưa ra đời kia, cô không thể nhẫn tâm

Cô cũng sợ, nếu như hiện tại chấp nhận, cũng chưa chắc sau này Đàm Dật Nam lại không đối xử như thế với cô

Xem ra, việc hai người quay trở về, sẽ không có hy vọng

Từng bước từng bước rời xa Đàm Dật Nam, đang chuẩn bị đi xuống lầu, Cố Niệm Hề thật không ngờ chính mình lại tiến vào lòng ngực ấm áp của một người. Nhưng ngực người này, xem ra chính là làm từ sắt đá, bằng không tại sao đập lên mũi cô lại đau như vậy?

Chắc tại mình trong đầu nghĩ đến chuyện kia, mới có thể vô ý mà va vào người khác, cho nên sờ soạng cánh mũi, sau đó chuẩn bị giải thích

Lúc ngẩng mặt lên, liền nhìn thấy được một người mặc quân trang xanh biếc

Lời giải thích của cô, lúc này liền nghẹn lại trong cổ họng

Đây không phải là người vừa nãy ở trong phòng Đàm Dật Nam sao?

Hắn tại sao lại ở trước mặt mình?

Nhìn khuôn mặt trước mắt có chút quen thuộc, đôi mắt đẹp của Cố Niệm Hề tràn đầy nghi hoặc

Hắn xuất hiện cũng không để ý đến kinh ngạc của cô. Mà là hắn thấy cô vuốt vuốt chóp mũi của mình, đột nhiên đưa tay sờ nhẹ cái mũi của Cố Niệm Hề, làm cho cô ngây ngẩn cả người

"Làm sao vậy, đau sao?" Hắn nhẹ nhàng giúp cô xoa xoa chỗ ửng đỏ kia. Khóe miệng hiện lên ý cười

Mà ngữ điệu cũng thật ôn nhu, tuy rằng rất lãnh đạm. Nhưng nếu bị các quân nhân khác nghe được giọng nói này của hắn, chắc chắn sẽ là một sự kiện động trời. Từ trước đến nay lãnh diện bảo tử chưa đối với một người phụ nữ nào ôn nhu như vậy

Ngắm lại, đúng là đều cảm thấy có chút hoảng sợ!

"Anh..."

Phục hồi lại tinh thần, Cố Niệm Hề đang định nói cái gì, cũng không nghĩ đến người đàn ông trước mặt đã mở miệng trước: "Đi thôi, thang máy tới rồi"

Hắn ngừng đầu nhìn thang máy với đôi mắt lãnh đạm

"Nga"

Cứ thế đi theo Đàm Dật Trạch vào thang máy, Cố Niệm Hề giống như là mất đi ý thức, tay người đàn ông kia vẫn đặt lên hông của cô từ lúc đầu

Lúc thang máy đóng lại, chỉ ngắn ngủn một giây, tuy không biết thân phận của người đàn ông này, nhưng cô vẫn cảm thấy người này không hề đơn giản!

Cùng người như vậy ở trong một không gian chật hẹp, Cố Niệm Hề cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn

Mất thấy cửa thang máy sắp đóng lại, Cố Niệm Hề cảm thấy trên trán mình nổi lên ba vạch đen

"Chờ tôi một chút..." Vừa lúc cửa thang máy chuẩn bị đóng lại, liền nghe thấy giọng nói của đàn ông bên ngoài truyền đến

Trên tay hắn còn cầm vài văn kiện, người này Cố Niệm Hề nhận ra được, hắn chính là trợ lý của Đàm Dật Nam

"Tham mưu trưởng, Cố tiểu thư!" Hắn chào hỏi

"Xin chào" Cố Niệm Hề nở nụ cười ngọt ngào, như muốn cảm ơn hắn xuất hiện rất đúng lúc

Lúc chào hỏi bọn họ, tầm mắt trợ lý của Đàm Dật Nam nhìn xuống dưới bàn tay đang đặt lên eo của Cố Niệm Hề kia

"Thang máy này đã hết chỗ, phiền đi chuyển sau đi!" Cố Niệm Hề còn đang nghĩ mình may mắn, cuối cùng cũng có người đến đi cùng thang máy với bọn họ, nhưng người bên cạnh cô lại mở miệng

Thanh âm lạnh lùng, giống như gió thu vô tình cuốn hết lá vàng

Trong nháy mắt, Cố Niệm Hề có chút hoài nghi, người đang nói chuyện này với người lúc này vuốt mũi cô không phải cùng một người!

"A?"

Nghe được lời nói này của hắn, trợ lý cùng mấy người phụ nữ phía sau hướng mắt nhìn thang máy bên trong một hồi lâu

Trên mặt mỗi người, đều hiện ra khiếp sợ không hề nhỏ

Thang máy này, rõ ràng là chỉ có hai bọn họ! Tuy rằng nói, người đàn ông này thân hình có chút cao lớn, nhưng vẫn là không có khả năng chiếm cứ mười vị trí của mười người trong thang máy?

Mọi người đối với người đàn ông này có chút bất mãn, nhưng vẫn ngại sự uy hiếp phát ra trên người hắn, nên vẫn là không ai dám lên tiếng phản bác.

Giây tiếp theo, hắn liền ấn nút thang máy, làm cho cửa thang máy đóng lại...

"Tên gọi là gì?"

Nhìn thoáng qua gương mặt xinh đẹp trong lòng ngực kia, hai tròng mắt như con lai, cuống quýt luống cuống. Khóe miệng Đàm Dật Trạch lại vẽ lên hình vòng cung ngày càng rõ ràng. Mà tay, cũng không tự giác ra tăng thêm lực đạo

Thất lung của vật nhỏ này, thật là mềm. Mềm giống như không có xương vậy

Cảm xúc như vậy, không khỏi cho hấn khát vọng càng nhiều...

Người đàn ông kia mở miệng nói, lại có chút giống như mệnh lệnh

Đây là thói quen của hấn, ở trong quân đội lâu năm, hấn đã quen hỏi những câu như vậy

Hấn không biết, câu hỏi như vậy lại làm cho vật nhỏ trong lòng ngực có chút bất mãn. Nhưng cô vẫn là sợ khí thế của hấn, chỉ có thể nhỏ giọng nói: "Tôi tên Cố Niệm Hề"

Thời điểm ngẩng đầu lên, Cố Niệm Hề thấy được cặp mắt đen tinh khiết kia

Mắt của hấn nóng rực, suýt chút nữa đốt cháy cô

Cô mau chóng cúi đầu, lúc này mới để ý thấy người đàn ông kia đang đặt tay lên eo của mình

Không nghĩ ngợi nhiều, lập tức đem tay của hấn nhanh chóng đẩy ra. Làm xong động tác này, cô liền lui đến một góc của thang máy. Đây là trong thang máy, khoảng cách cách xa hấn nhất chỉ là một trong bốn góc nơi đây

Đứng ở trong góc Cố Niệm Hề tâm tình có chút bất an, bị đẩy tay ra, hấn vẫn như trước mang theo ý cười trên mặt. Làm cho người ta không khỏi hoài nghi, động tác mới vừa rồi của cô, dường như không phải là đẩy tay của hấn

"Niệm Hề... Tên rất êm tai" Hấn dứt tay vào trong túi quần, sau đó xoay người về phía cô hỏi: "Năm nay bao nhiêu tuổi?"

Khóe miệng người đàn ông vẫn là ý cười tà tử. Con người đang đánh giá cô

Điều này làm cho Cố Niệm Hề có chút không thoải mái

Đặc biệt là câu hỏi của hấn!

Cảm giác rõ ràng, giống như là khách làng chơi cùng kỹ nữ

Người đàn ông trước mặt tàn mát khí chất không giận mà uy, làm cho người ta không thể không tuân phục

Cho nên Cố Niệm Hề tuy rằng bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời: "Hai mươi hai!"

"Àn, không tồi, rất thích hợp!"

Nghe được câu trả lời của cô, hấn lại mỉm cười

Lời nói của hấn làm cho cô có chút sững sờ không hiểu được

Cô hai mươi hai tuổi cùng hấn có quan hệ gì?

Chẳng qua, một ngày nào đó, Cố Niệm Hề ở trên người Đàm Dật Trạch ép hỏi, người đàn ông này một lúc sau mới nói, mới từ trong miệng hấn lấy ra được đáp án ____ Nguyên lai, Đàm Dật Trạch đã muốn chuẩn bị làm "Quân hôn" cho hấn

Đương nhiên, đây là nói sau

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chưa Kết Hôn

"Tôi gọi là Đàm Dật Trạch, năm nay vừa tròn ba mươi tuổi, còn chưa có kết hôn. Giống như cô nghĩ tôi là một quân nhân!" Sau một lúc, Đàm Dật Trạch lại mở miệng, hướng vật nhỏ kia làm cái tự giới thiệu bản thân

Nhưng hấn cũng không nói ra thân phận của mình, bởi vì trong mắt hấn, vật nhỏ chắc chắn sẽ không để ý đến điều này

"Àn?"

Cố Niệm Hề thật không ngờ, có người ở trong thang máy cùng mình tự giới thiệu

Hơn nữa, hấn còn nói "Chưa kết hôn"

Hai từ này ở hiện tại, làm cho Cố Niệm Hề cảm thấy được, hắn coi cô là đối tượng xem mắt

"Tôi không có thứ đặc biệt thích, thái độ làm người trung khản, đối với người bên ngoài chân thành. Thân thể tổ chất vô cùng tốt" Nhìn trông mắt vật nhỏ mờ mờ, Đàm Dật Trạch lại tiếp tục nói một câu

"Kia còn là một tốt binh!"

Cố Niệm Hề thừa nhận, chính mình giờ khắc này nụ cười có chút cứng ngắc. Bởi vì cô thật sự không hiểu, Đàm Dật Trạch này tại sao lại phải nói những điều này với cô

Thân thể cùng tổ chất của hắn tốt, hoặc là siêu cấp tốt, cùng với cô có liên quan gì?

Lúc này, cửa thang máy mở ra

Cố Niệm Hề vội vàng bước đi, nói: "Tôi bây giờ còn có việc, phải đi trước. Lần sau có cơ hội gặp lại, sẽ mời anh đi uống cà phê!"

Thật ra, đây chỉ là lời nói khách sáo!

Bởi vì cô nghĩ giờ khắc này phải tránh xa hắn thật nhanh

Nhưng Cố Niệm Hề không biết, câu nói kia của mình đã trở thành nhược điểm của một người đàn ông phúc hắc nào đó...

Nhìn bóng dáng vật nhỏ kia rời đi, trên môi hắn vẫn như trước là độ cong tà tử

Xem ra, hôm nay mình có mức oai nghiêm, khiến cho vật nhỏ kia sợ hãi

Sau này, về mặt của hắn phải cố gắng thật ôn nhu, dù sao cô cũng chính là người hắn chọn làm đối tượng kết hôn

Dọa chạy, người đó còn muốn kết hôn với hắn sao?

Nhưng mà hôm nay cũng coi như thành công một phen. Bởi vì đối tượng kết hôn nhận lời chính mình, còn muốn sau này mời hắn đi uống cà phê!

Đây là một khởi đầu tốt!

Nghĩ vậy, trên khóe miệng của Đàm Dật Trạch lại phát ra vòng cung chói mắt

Mắt sáng quân trang, hơn nữa còn là một người đàn ông xuất sắc, đương nhiên trong thang máy lúc này có một phong cảnh vô cùng tuyệt mỹ

Người đi ngang qua, không một ai không dừng ánh mắt trên người Đàm Dật Trạch. Có nhiều người phụ nữ si mê đến quên mất đi phương hướng. Thậm chí có người, đã dừng lại tại chỗ, trực tiếp đứng ở xa nhìn ngắm người đàn ông trước mặt

Nhưng những ánh mắt nơi đây, hắn tuyệt đối không để ý

Sau một lúc, hắn liền bước chân rời đi...

"Nam, em chọn xong áo cưới rồi. Mẹ nói, rất đẹp. Em còn nhờ mẹ chụp cho một bức trên điện thoại di động, cho anh xem!" Đàm Dật Nam vừa mở cửa, liền thấy được Hoắc Tư Vũ đang mặc một cái áo rộng thùng thình

Không thể không thừa nhận, dáng người của Hoắc Tư Vũ vẫn thật sự rất tốt. Làn da cũng giống như trẻ con, nhẵn nhụi mê người. Áo trắng rộng bao quanh người, quả thật giống như một báu vật mê người

Mà vừa vào cửa, Đàm Dật Nam liền biết, người phụ nữ trước mặt này trừ bỏ cái áo mặc bên ngoài, ngoài ra không mặc cái khác. Đặc biệt là nửa người dưới...

Trước kia Cố Niệm Hề rời khỏi thành phố này, mỗi ngày nghỉ Hoắc Tư Vũ liền đi đến nhà của hắn. Ăn mặc gọi cảm mê người giúp hắn làm việc nhà

Đương nhiên, hắn cũng là người đàn ông tràn đầy tình lực. Vừa nhìn thấy phụ nữ ăn mặc gợi cảm, ở trước mặt hắn đi qua đi lại, cũng không thể không chế được mình

Cho nên mỗi một lần, Hoắc Tư Vũ như vậy, hắn sẽ nhịn không được mà đem người phụ nữ kia lên giường, hung hăng gây sức ép vài hiệp

Nhưng từ khi, Cố Niệm Hề quay trở lại thành phố này, hắn đều không giống như là hắn trước kia nữa

"Nam, anh mau nhìn xem! Nếu cảm thấy không thích, ngày mai em sẽ đi thôi!"

Thấy Đàm Dật Nam cúi cả vạt, ngồi trên ghế sa lon, Hoắc Tư Vũ cũng theo sát ngồi bên hấn

Một đôi tay nhỏ bé như không xương, ôm lấy thắt lưng của hấn

Trên người mềm mại, cũng tự giác dính sát vào người Đàm Dật Nam

Cô không tin, mình làm như vậy Đàm Dật Nam không biết

"Chỉ cần cô thích là được" Đàm Dật Nam xua tay, hiển nhiên một chút cũng không nhìn. Thậm chí ngay cả động tác đáp lại cũng không

Điều này làm cho Hoắc Tư Vũ có chút bất an

Nhớ mỗi khi Cố Niệm Hề không ở nơi này, hấn gần như nhìn thấy Hoắc Tư Vũ như vậy, liền hung hăng muốn cô vài lần. Nhưng từ khi Cố Niệm Hề đến, hấn đối với cô ngày một chán ghét

Trước kia cô sở dĩ nắm chắc phần thắng, hoàn toàn biết người đàn ông này đối với thân thể của cô si mê. Nhưng hiện tại cô mới biết không phải tất cả đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Ví dụ như người trước mặt, Đàm Dật Nam

Điều này, làm cho Hoắc Tư Vũ bất an cực độ. Mặc dù hấn đã đáp ứng kết hôn với cô

"Nam, cả đời người chỉ có một hôn lễ, em cũng không muốn anh sau này phải hối tiếc" Cô vòng tay qua cổ hấn, bởi vì trong lòng nôn nóng, môi của cô liền muốn chạm vào người hấn

Bởi vì bất an, cho nên muốn dùng phương thức thức như thế này để phát tiết, cũng muốn dùng phương thức này, để xác định địa vị của mình trong lòng hấn

Nhưng cô còn chưa có dán được trên người của hấn, liền bị hấn né tránh

Lập tức, làm cho cô khiếp sợ

Trước đây hấn không bao giờ cự tuyệt cô chính mình chủ động, hôm nay tại sao lại không muốn?

"Tư Vũ, hôm nay tôi rất mệt!"

Hấn nói

Nhưng đây chỉ là cái cớ, cô tất nhiên sẽ không thuận theo!

Tay lần thứ hai lại bò lên thắt lưng của hấn, tiếp tục đi xuống....

Ngay tại lúc cô sắp đạt được mục đích, hấn đột nhiên đẩy cô ra

Lại một lần nữa cự tuyệt cô

"Nam, làm sao vậy? Có phải em làm không tốt?"

Hoắc Tư Vũ cúi đầu, bả vai mềm mại mang theo run rẩy

"Không, không phải cô không tốt. Mà là..."

Đàm Dật Nam ngẩng đầu nhìn người trước mặt

Thực ra hấn biết chính hấn mới là người không tốt!

Nếu lúc trước hấn biết mình yêu Cố Niệm Hề đến như vậy, hấn sẽ không đi trêu chọc Hoắc Tư Vũ. Tao ra bi kịch như thế này

Nghĩ đến đây, trong lòng hấn lại bức bối

"Chỉ là cái gì?" Hoắc Tư Vũ hỏi

Thực ra cô muốn nói: tất cả đều bởi vì Cố Niệm Hề trở lại, làm cho anh dao động đúng không?

Nhưng Hoắc Tư Vũ là người thông minh, nếu lúc này cô nói ra những điều trong lòng Đàm Dật Nam, chỉ sợ ngay cả hôn lễ cũng sẽ không có

Cho nên, cô sẽ không ở lúc mấu chốt, mà làm ra chuyện sai lầm

Bằng không những điều cô cố gắng làm, sẽ biến thành bọt nước

"Cô đang mang thai. Tôi không muốn thương tổn đến đứa nhỏ!"

Đàm Dật Nam thân nhiên quét mắt liếc Hoắc Tư Vũ một cái, sau đó liền đứng lên

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Giống Như Con Chuột

"..." Nhìn Đàm Dật Nam biến mất ở sau cánh cửa phòng ngủ, Hoắc Tư Vũ hai tay nắm chặt

Lấy có, tất cả đều là lấy có!

Cái gì mà vì đứa nhỏ, cô căn bản không tin!

Nếu một người đàn ông nói muốn, hẳn khẳng định sẽ thật cẩn thận. Căn bản sẽ không lấy đứa nhỏ ra làm cái có!

Đàm Dật Nam, rốt cục tôi có điểm nào không bằng Cố Niệm Hề?

Hoắc Tư Vũ giận dữ đứng lên, mang theo di động của mình, chuẩn bị đi làm hòa với Đàm Dật Nam

Thực ra, cô không nên quá mức để ý đến Cố Niệm Hề. Hiện tại cô cùng Đàm Dật Nam cũng đã sớm kết hôn

Còn nữa hiện tại Hoắc Tư Vũ đã được nhận định là con dâu Đàm gia, Đàm gia còn coi trọng huyết mạch trong bụng cô, Cố Niệm Hề còn xứng đáng làm đối thủ của cô sao?

"Hợp đồng kia, tôi đã xem qua. Mọi điều khoản đều không có vấn đề gì, có thể ký"

Lúc Hoắc Tư Vũ định bước vào phòng ngủ, liền nghe thấy được giọng nói của hắn trong phòng truyền ra

Hắn đang nói chuyện điện thoại?

Cô vẫn là không nên quấy rầy hắn

Chờ hắn nói xong, mới đi vào

Nhưng lúc này, Hoắc Tư Vũ lại nghe được

"Cố vấn pháp luật? Không cần!"

"Anh nói để cho Cố Niệm Hề tự mình đến đi, tôi có chuyện cần cô ta phải làm!"

"Được, cứ như vậy. Nếu bên công ty kia không phải do Cố Niệm Hề tự đến, công ty chúng ta tuyệt đối sẽ không ký hợp đồng"

Sau một lúc, phòng ngủ lại rơi vào trạng thái yên lặng

Chắc hẳn cuộc nói chuyện đã xong

Nhưng hiện tại, Hoắc Tư Vũ không muốn đi vào phòng để gây chuyện

Cố Niệm Hề...

Lại là Cố Niệm Hề!

Xem ra, cô ta ở trong lòng Đàm Dật Nam đã sớm là thứ độc nghiệm!

Nếu không diệt trừ, chỉ sợ hôn lễ của cô và Đàm Dật Nam, sẽ không được diễn ra!

Nghĩ vậy, cô lại nắm chặt tay

"Tư Vũ, tại sao ở chỗ này?"

Từ trong phòng ngủ đi ra, hắn suýt chút nữa đụng phải Hoắc Tư Vũ, ánh mắt có chút bối rối

Dù sao thì Hoắc Tur Vũ hiện tại cũng mang thai đứa con của hắn, hôn lễ cũng sắp được diễn ra. Mà tâm tư của hắn vẫn hướng về người khác. Điều này làm cho hắn cảm thấy thật sự có lỗi với Hoắc Tur Vũ

Hơn nữa hắn cũng sợ hãi, những điều mình cùng trợ lý bên trong nói chuyện, đã bị Hoắc Tur Vũ nghe thấy hết

"Tại sao không mặc nhiều quần áo, nếu bị cảm lạnh, thì tính làm sao!" Thấy Hoắc Tur Vũ nhìn chăm chăm mình, Đàm Dật Nam liền nhanh chóng mở miệng, hy vọng có thể rời đi lực chú ý của cô. Đưa tay khoác áo khoác của mình lên người Hoắc Tur Vũ

Nhưng chưa chạm vào được bả vai của cô, liền bị cô né tránh

"Tur Vũ, sao vậy?" Thấy động tác của cô, Đàm Dật Nam nhũn mày, có chút hiểu rõ được

"Em không sao! Đúng rồi, trong phòng bếp còn có canh, em đi hâm nóng lại!" Nói xong câu này, Hoắc Tur Vũ liền rời đi

Bởi vì cô không hy vọng, biểu tình trên mặt mình sẽ bị người đàn ông trước mặt nhìn thấy

Về phần Cố Niệm Hề, cô đang suy ngẫm xem có biện pháp nào tốt, để cho Đàm Dật Nam và cô không còn dây dưa

Hôm nay, Cố Niệm Hề lần thứ hai bước vào thang máy

Hai ngày trước, cô thật sự còn có chút hoảng hốt

Lần trước rời đi, cô không nghĩ muốn đến nơi này một lần nữa. Nhưng Đàm Dật Nam lại yêu cầu cô phải đến ký hợp đồng

Cũng tốt, chỉ cần một lần này, ký xong hợp đồng, bọn họ liền đường ai nấy đi

Nếu như sau này muốn gặp, cũng sẽ không tìm ra được lý do nào nữa!

"Cố tiểu thư, cô đã tới, hôm nay thật sớm!" Ở bên ngoài thang máy, Cố Niệm Hề vừa lúc gặp được trợ lý của Đàm Dật Nam. Vài lần gặp mặt, hắn đối với cô cũng có chút ấn tượng

Trừ bỏ lần trước, cô cùng tham mưu trưởng ở trong thang máy, quan hệ thật sự là không minh bạch. Hắn đối với người phụ nữ trước mặt có cảm tình rất tốt, ít nhất là so với người phụ nữ kiêu ngạo Hoắc Tur Vũ kia

"Đúng vậy, hôm nay tôi muốn mau chóng xử lý công việc, rời đi một chỗ" Cô cười nhạt nói

Thực ra, cô chính là muốn đi tìm một căn phòng mới

Nơi ở hiện tại của cô giá rất cao

Cô mỗi tháng chỉ tiêu tiết kiệm, trừ bỏ những thứ cần mua, tiền cô kiếm được đều giao hết cho bà chủ

Cho nên hôm nay, cô tính toán muốn đến ngoại ô thành phố thuê nhà, Tuy rằng nói khoảng cách đến công ty khá xa, nhưng ít nhất cũng tiết kiệm được vài đồng

"Nhưng Đàm tổng chưa tới, cho nên có thể cần chờ một chút!" Bỏ qua quan hệ mờ ám của cô cùng tham mưu trưởng, chỉ cần nghĩ Đàm Dật Nam muốn cùng cô dây dưa, trợ lý liền hiểu được, địa vị của cô gái này không đơn giản

"Vậy tôi cũng không lên đó ngay!"

Cô nói

Đàm Dật Nam không có ở trong văn phòng, cô một mình ở trên đó cũng có điểm nhàm chán

Muốn đi ra bên ngoài quán ăn nhỏ một lúc, hôm nay sáng sớm chạy đến đây, cô ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn

"Nếu không, tôi có thể dẫn cô đi tham quan công ty" Hắn nói

"Không cần! Tôi có thể đi một mình!"

"Vậy được rồi, Đàm tổng đến, tôi sẽ báo cho cô!"

"Ân, cảm ơn" Nói xong, Cố Niệm Hề liền rời đi

Nhưng lúc này thang máy vừa mở, Cố Niệm Hề liền gặp được một người

Cô hy vọng, chính mình lúc này trở nên nhỏ bé, không bị người phụ nữ trước mặt nhìn thấy. Từ lúc ở quán cà phê rời đi, cô liền không muốn gặp mặt Hoắc Tư Vũ

Thật sự hối hận, nếu vừa nãy cô nghe theo trợ lý của Đàm Dật Nam lên văn phòng chờ hán. Như vậy cô cùng Hoắc Tư Vũ sẽ không gặp mặt

Thế giới này rất kỳ quái. Có đôi khi những thứ mình không hy vọng gặp được, sẽ luôn bất ngờ hiện ra ở trước mặt của mình

"Cố Niệm Hề?"

Nhìn Cố Niệm Hề đứng trước cửa thang máy, Hoắc Tư Vũ liền chú ý tới

Cố Niệm Hề đứng ở trước mắt của cô, giống như một con chuột

Hơn nữa chính con chuột này là người phá hủy hôn sự của cô, cho nên cô không thể không chú ý tới

"Cô tại sao ở chỗ này?" Chậm rãi bước đến trước mặt Cố Niệm Hề, Hoắc Tư Vũ ánh mắt rét lạnh nhìn lại

"Tôi đến nơi này bàn chuyện!" Cố Niệm Hề đáp lại "Không có việc gì, không quấy rầy cô!"

Cố Niệm Hề nói

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chưa Từng Nghĩ Sẽ Quay Về Bên Cạnh Anh Ta

Xoay người, Cố Niệm Hề chuẩn bị bước đi

Phía sau liền có mấy người phụ nữ ăn mặc giống nhau đi tới

Nhìn mấy người kia, Cố Niệm Hề có chút giật mình. Chóp mũi cũng tự nhiên cảm thấy cay cay

Cô cùng Hoắc Tư Vũ còn có Từ Du Du, cũng từng ăn mặc giống nhau như vậy, cùng nhau nói chuyện trên trời dưới đất, không giấu diếm nhau điều gì

Nghĩ vậy Cố Niệm Hề liền tiếp tục bước đi

Kỳ thật nếu như Hoắc Tư Vũ đủ thông minh, cô không nên ngăn cản Cố Niệm Hề

Chỉ tiếc, Hoắc Tư Vũ không đủ thông minh, cũng không đủ bao dung

Cho nên, tuy rằng đã sớm trở thành hôn thê của Đàm Dật Nam, cô vẫn cảm thấy bất an, cho nên mới diễn tiếp một màn tiếp theo, muốn đem Cố Niệm Hề đẩy khỏi thế giới của Đàm Dật Nam

Nhiều năm về sau, khi Hoắc Tư Vũ nhớ lại việc này, mới phát hiện ra nguyên nhân sai lầm của mình, phát hiện ra nguyên nhân khiến cho cả đời cô phải đau khổ. Chính là bắt đầu từ giờ phút này

"Niệm Hề, khó mới gặp mặt, ngay cả chào hỏi cũng không có, liền vội vã rời đi sao? Hay là cô sau lưng tôi làm ra chuyện gì xấu, nên mới ngại phải gặp tôi?"

"Cô..."

Cố Niệm Hề không muốn so đo cùng với Hoắc Tư Vũ, cũng lười so đo cùng với cô ta. Không nghĩ tới cô ta lại trả đũa như vậy!

Cố Niệm Hề tức giận, lập tức mất đi ngôn ngữ

Thế giới này nguyên lại có người như vậy, không biết xấu hổ!

"Niệm Hề, tôi nhớ rõ đã nói với cô một lần. Tôi không muốn thấy cô xuất hiện ở tập đoàn Minh Lăng, còn có cũng không hy vọng để cho cô xuất hiện trước mặt người đàn ông của tôi! Chẳng lẽ những lời này, cô đều xem như gió thổi bên tai sao? Chẳng lẽ, cô thật sự là người không biết xấu hổ, muốn chen chân vào giữa tôi cùng Dật Nam?"

Hoắc Tư Vũ gương mặt trầm xuống, ngữ điệu rõ ràng cũng không tốt

Một màn này ở trước cửa thang máy trình diễn, khiến cho những người nơi đây đều chứng kiến được

Hoắc Tư Vũ cũng chỉ nói ra những lời này, bởi vì nếu cô nói ra tất cả những chuyện trước đây, chỉ sợ người bị chỉ trích cũng chính là cô!

Cho nên, Hoắc Tư Vũ thông minh chỉ nói ra một phần, làm cho mọi người ngay lập tức nhận định người sai ở đây chính là Cố Niệm Hề

"Tôi vẫn là nghĩ, là Hoắc tổng giám đốc theo đuổi Đàm phó tổng, không nghĩ đến là ngược lại"

"Đúng vậy"

"Tôi nghe nói Hoắc tổng giám đốc cùng Đàm phó tổng sẽ kết hôn"

"Tôi cảm thấy, bọn họ thật xứng đôi!" Có người đã bắt đầu đứng về phía của Hoắc Tư Vũ

"Người phụ nữ kia nhìn qua rất xinh đẹp, thế nhưng lại đi câu dẫn đàn ông của người khác"

Lại có người hướng Cố Niệm Hề nói ra những lời khó nghe

Dù sao đây là chính là công ty của Đàm gia. Chuyện kết hôn của Hoắc Tư Vũ cùng Đàm Dật Nam đã sớm được truyền ra ngoài, tất nhiên nếu như đứng về phía của Hoắc Tư Vũ sẽ có lợi ích rất lớn cho bọn họ

Đối mặt với những lời chỉ trích đó, Cố Niệm Hề có chút luống cuống đáp lại

"Tôi chưa từng nghĩ muốn chen chân vào hôn nhân của người khác!"

Trước kia là như thế, bây giờ vẫn như vậy

"Không có, vậy cô vì cái gì quần quít không rời. Lại đến công ty người đàn ông của tôi?"

Đối mặt với Cố Niệm Hề, hai cặp mắt của Hoắc Tư Vũ đã dừng lại ở chiếc xe trước cổng công ty. Kia đúng là xe của Đàm Dật Nam

Cho nên, cô liền chuyển từ thái độ gây sự biến thành tư tưởng ôn nhu

Ở trong mắt cô, hiện tại Đàm Dật Nam mới là quan trọng

Một khi có được Đàm Dật Nam, vận mệnh của Hoắc Tư Vũ cô mới thay đổi

Còn có cả nhà cô cũng thay đổi

Nhìn chuyển biến của Hoắc Tư Vũ, Cố Niệm Hề càng luống cuống hơn

Người phụ nữ này tại sao lại chuyển biến nhanh đến như vậy?

Tại sao đột nhiên ánh mắt lại có nước mắt, như là bị cô coi thường cô ta

Giờ phút này, toàn bộ lực chú ý của Cố Niệm Hề đều dừng ở trên người Hoắc Tư Vũ, xung quanh còn có nhiều lời chỉ trích. Cách đó không xa Đàm Dật Nam đang tới gần, bên cạnh còn có một người đàn ông dáng người cao lớn đang tiến đến

Người đàn ông cao lớn kia, tỏa ra hơi thở làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, không tự giác lui ra

Hôm nay hắn không mặc quân phục xanh biếc, chỉ là một thân tây trang đen bình thường, nhưng đứng ở cách xa mười mét, vẫn cảm giác được lực uy hiếp của hắn

Đó chính là người, ngay cả hơi thở cũng toát ra được khí chất cao ngạo. Khiến cho người khác không thể bất chú được

Người đàn ông như vậy, sao có thể là người bình thường

Cho nên hắn vừa đi đến, tất cả đều tự giác nhường bộ tản ra

Về phần Hoắc Tư Vũ, cũng bởi vì hết sức chăm chú diễn tốt kịch bản, mà lại ra sức nhập tâm. Tự nhiên cũng xem nhẹ Đàm Dật Trạch đang đi đến ở sau lưng Cố Niệm Hề

"Hoắc Tư Vũ, mặc kệ cô có tin hay không, tôi từ khi đến A Thành, nhìn thấy cô cùng Đàm Dật Nam ở chung một chỗ, tôi căn bản không nghĩ muốn quay trở về bên cạnh anh ta!"

Đây chính là lời nói thật lòng của cô!

Lời này vừa nói ra Hoắc Tư Vũ có chút kinh ngạc

Chính là diễn cũng diễn tới mức này, còn có thể có đường rút lui sao?

Mà người đàn ông đứng ở sau lưng Cố Niệm Hề cũng nghe rõ lời nói này của cô. Qua nhiên vật nhỏ này có quan hệ với Đàm Dật Nam..

Trong lòng hần liền trở lên rầu rĩ

Ngay từ đầu Đàm Dật Trạch kỳ thật đã đoán ra được, hần đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Nhưng vì cái gì khi nghe đến lời này, trong lòng vẫn có chút buồn bực

Nhưng, may mắn vật nhỏ kia nói không muốn quay trở lại với Đàm Dật Nam. Tức là hần vẫn còn cơ hội

Nghĩ vậy, hần khoanh hai tay trước ngực, tiếp tục xem Hoắc Tư Vũ diễn kịch

"Nếu cô không nghĩ muốn trở lại với Dật Nam, đây là chuyện tốt! Nhưng có một số chuyện tôi vẫn phải làm rõ!" Hoắc Tư Vũ đề thấp giọng nói, nói với Cố Niệm Hề một số việc

Đàm Dật Nam vừa đi tới, cô ta liền quay đầu rời đi

Nếu không đem Cố Niệm Hề lấy ra khỏi tim Đàm Dật Nam, chỉ sợ Hoắc Tư Vũ trong lòng hần sẽ xuống dốc không phanh

Mà Cố Niệm Hề nghe được lời nói kia của Hoắc Tư Vũ, liền thấy được trên khóe miệng cô ta nở nụ cười khó hiểu

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cuộc Sống Thay Đổi, Điều Dựa Vào Hành Động

"Niệm Hề, coi như tôi cầu xin cô, cô đáng thương cho tôi, được không? Tôi thật sự không thể không có Nam, con của tôi cũng cần Nam! Cô không cần cướp đi hần, không cần có được không?"

Chuyển biến một trăm tám mươi độ, vừa mới khóe môi còn có nụ cười, hiện tại trên mặt lại có nước mắt trong suốt, Hoắc Tư Vũ chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà thay đổi

Tốc độ cực nhanh, ngay cả Đàm Dật Trạch cũng có chút bối phục người phụ nữ này

Cái này chính là gọi, cuộc sống thay đổi, đều dựa vào hành động!

Không đến Hollywood phát triển, thật đúng là uống phí tài hoa của cô ta

"Tư Vũ cô làm cái gì vậy?" Cố Niệm Hề khẽ nhăn mày, nhìn người phụ nữ trước mặt. Cũng không nghĩ cô ta đã vươn tay đến nắm tay cô

Trong một giây, cô ta lại đẩy ra...

"..." Cố Niệm Hề vốn nghĩ muốn rút tay lại. Thế như không nghĩ, người này lại vì thế ngã ra

"A..." Hoắc Tư Vũ kinh hô

Mà Cố Niệm Hề lại không hiểu vì sao

"Tư Vũ!"

Giọng nói của đàn ông không xa truyền tới, Cố Niệm Hề mới hiểu được thì ra cô ta có dụng ý

Nguyên lai chỉ để diễn cho người khác xem, Hoắc Tư Vũ hy vọng Đàm Dật Nam sẽ nhìn đến

Cũng may, Hoắc Tư Vũ chỉ nghiêng một ít, Đàm Dật Nam liền chạy lại, vững vàng tiếp được cô ta

"Niệm Hề, cô tại sao làm như vậy? Cho dù cô có tức giận, cứ việc hướng lên tôi, không nên liên lụy đến Tư Vũ! Cô biết rõ, Tư Vũ hiện tại đang mang thai!" Đàm Dật Nam ôm lấy Hoắc Tư Vũ, chắc chắn cô không có bị ngã

"Tôi,,," Không phải tôi làm!

Cố Niệm Hề muốn nói như vậy

Nhìn thấy được Hoắc Tư Vũ đang khóc trong lòng ngực của Đàm Dật Nam. Cô liền không nói nữa

Dù sao những thứ lên nhìn, hần cũng không thấy được!

Hần trước tiên liền rống giận. Hiên nhiên nghĩ Hoắc Tư Vũ bị cô đẩy ngã. Nếu như muốn giải thích cho hần biết được sự thật

Kia chính là tổn sức mà tổn thời gian!

Bỗng dưng Cố Niệm Hề nở nụ cười

Cười vì hần ngu xuẩn, cười cho tiết mục cao siêu của người phụ nữ kia. Có thể tự biên tự diễn, làm ra một trò hay như vậy!

Không đi làm đạo diễn, thật uổng phí tài năng của cô ta

Đương nhiên trong tâm của Cố Niệm Hề cũng tràn đầy bi ai

Bị chính người mình yêu nhiều năm như vậy, không tin tưởng

Bị chính bạn tốt, đẩy vào đường cùng

Cô cười xinh đẹp giống như hoa

Mà che dấu hết những bi thương trong lòng

Cô cười như vậy, trong ánh mắt của Đàm Dật Nam trở thành thừa nhận

Thừa nhận cô làm ra điều xấu với Hoắc Tư Vũ

Thừa nhận cô là người phụ nữ độc ác!

Một khắc kia, Đàm Dật Nam vô cùng bi thương, quay đầu nói với Cố Niệm Hề: "Tôi đối với cô, thật sự thất vọng!"

Đây là hai từ hiện tại có thể miêu tả được nội tâm của hần lúc này

Hoắc Tư Vũ mang thai con của hần, khi hần tận mắt chứng kiến Cố Niệm Hề đẩy ngã cô. Hần tự nhiên cảm thấy khản trương, nhưng không hiểu tại sao trong lòng lại không thể hận Cố Niệm Hề

Đáp lại Đàm Dật Nam, như trước vẫn là tiếng cười của cô

Đó là nụ cười xinh đẹp nhất hần được thấy

Một khắc kia, Đàm Dật Nam có chút si mê thật khó hiểu

Tại sao trách mắng cô như vậy, ngay cả một lời giải thích cũng không có. Ngược lại, lại cười đến sán lạn?

Hần buông lỏng hai bả vai của Hoắc Tư Vũ, chuẩn bị tiến lên hỏi rõ ràng

Nhưng người phụ nữ trong lòng ngực kia, lại ôm chặt hần nói: "Nam, bụng của em rất khó chịu, không biết có vấn đề gì hay không"

Người phụ nữ trong lòng ngực hốc mắt đỏ ửng, không giống như đang nói dối

Đàm Dật Nam chỉ có thể bất đắc dĩ ôm lấy cô, nhanh chóng đi về phía chiếc xe đỗ bên ngoài

Mặc kệ sự tình cuối cùng là như thế nào, hần hiện tại vẫn phải đem Hoắc Tư Vũ đến bệnh viện kiểm tra trước

Đây là điều quan trọng nhất

Nhưng Đàm Dật Nam không biết, thời điểm hần ôm Hoắc Tư Vũ đi, liền lần thứ hai tạo ra khoảng cách đối với Cố Niệm Hề, đó là một khoảng cách rất lớn, vĩnh viễn cũng không thể lấp đầy...

Cố Niệm Hề vẫn hướng mắt về phía bọn họ!

Cô thấy rõ, Hoắc Tư Vũ ở trong lòng Đàm Dật Nam kia, khoe miệng đang lặng lẽ nở nụ cười! Từ lúc Đàm Dật Nam ôm cô rời đi, cô vẫn luôn cười như vậy

Hành động như thế, dường như để tuyên cáo, cô là người chiến thắng

Nhưng không biết cô sau lại nhìn thấy gì, lại bối rối quay mặt đi

Giận dữ, giờ khắc này bắt đầu hội tụ ở trong lòng Cố Niệm Hề

Cô ngay từ đầu đã muốn tránh xa hai người kia, tại sao hai người họ còn không chịu buông tha cho cô?

Cô muốn hoàn thành công việc được giao, cho nên mới xuất hiện ở nơi này

Nhưng Hoắc Tư Vũ lại khiến cho cô bị mọi người chỉ trích

Lúc này đây, rất muốn đem những khuất nhục này, trả lại cho hai người bọn họ

Đôi tay trắng như tuyết, nắm chặt hai bờ vai đang run rẩy kia, đủ để chứng minh, cô bây giờ có bao nhiêu phần nộ

"Vì sao không trực tiếp nói cho hắn biết, không phải là do cô làm?" Phía sau có một giọng nói lạnh lùng...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trời Sinh Yêu Nghiệt

Cố Niệm Hề quay đầu phát hiện, người đàn ông hai ngày hôm trước ở trong thang máy tự giới thiệu bản thân mình, đang đứng ở phía sau mình

Hắn hôm nay không mặc quân trang xanh biếc, nhưng trên người lại là một thân âu phục màu đen được cắt may khéo léo, vừa vặn làm cho dáng người của hắn càng thêm cao hơn. Không có quân trang xanh biếc kia. Người đàn ông này thiếu một phần cuồng ngạo, hơn một phần khôi ngô bất phàm

Giống như là vị thần từ trong thần thoại Hy Lạp bước ra, làm cho người ta không thể bỏ qua sự xuất hiện của hắn

Hắn là anh của Đàm Dật Nam, cùng cô không quen biết

"Nói thì thế nào, không nói thì thế nào!"

Nói hay không, thật ra cũng đều không có khác nhau

Ngay từ đầu, Đàm Dật Nam đã cho rằng người sai là cô, vậy cô giải thích, hắn sẽ tin sao?

Cho nên, từ lúc Đàm Dật Nam chỉ trích cô, Cố Niệm Hề đã không tính đem sự thật giải thích cho hắn biết

Tiếp tục bước đi, cô tính đi vòng qua hắn. Lại không nghĩ rằng lúc cô đang định rời đi, lại bị hắn nắm lấy tay

Cô khó hiểu nhìn về phía hắn

Lại nghe thấy, hắn nói: "Cô, căn bản không có đẩy cô ta! Là cô ta tự mình ngã!"

Lời nói của Đàm Dật Trạch thực lạnh lùng, lạnh lùng đến khác thường

Tựa hồ nhìn không ra suy nghĩ của hắn

Nhưng không lâu, sau cuộc sống hôn nhân của bọn họ, Cố Niệm Hề mới phát hiện, người đàn ông này không giống như vẻ bề ngoài, nhìn qua không có điểm gọn sóng. Ít nhất ở trước mặt cô, hắn sẽ không thể khống chế được mình

Đương nhiên, đây là nói sau

"Anh, thấy được?"

Cố Niệm Hề nhìn chằm chằm đôi mắt đen sâu thẳm kia, có chút kinh ngạc

Dù sao, lúc này cô cũng không chú ý đến sự xuất hiện của hắn ở phía sau

"Đúng vậy" Lời ít ý nhiều, dường như lúc sau hắn còn nghĩ ra được điều gì, liền bổ sung thêm: "Nếu như không tận mắt chứng kiến, tôi cũng tin tưởng, em sẽ không đối với người phụ nữ có thai làm ra chuyện như vậy"

Người phụ nữ được Đàm Dật Trạch nhìn trúng, tuyệt đối sẽ không là người kém cỏi như vậy!

Mà Đàm Dật Trạch không biết, lời nói của hắn làm cho cánh mũi của Cố Niệm Hề có chút cay cay

Ngay cả một người vài lần gặp mặt, đều nhìn thấy rõ ràng, cũng tin tưởng Cố Niệm Hề cô không đẩy người phụ nữ kia. Nhưng tại sao người đàn ông cô yêu hai năm, ngay cả cơ hội giải thích cũng không để cho cô nói

"Cám ơn anh đã tin tưởng tôi" Cố Niệm Hề khoe miệng cứng nhắc nhếch lên, đối với hắn nói: "Nếu như không còn việc gì, tôi đi trước"

Về phân hợp đồng kia, xem ra cô không hoàn thành được. Trờ lại công ty nhất định phải giải thích với cấp trên

Nhưng cô nghĩ đã xảy ra chuyện như vậy, cô tin tưởng Đàm Dật Nam sẽ không cường cầu cô đi phụ trách hợp đồng này

Về phần người đàn ông bên cạnh này...

Bọn họ từng gặp nhau vài lần, nhưng Cố Niệm Hề cũng không có hy vọng gì. Tối thiểu vào giờ khắc này

Cô chỉ cảm kích hắn, ngay cả người mình yêu cũng không tin tưởng mình, nhưng chỉ có hắn, chính hắn nói tin cô

Hắn vẫn gắt gao nắm tay cô

Cố Niệm Hề có chút khó hiểu nhìn người đàn ông bên cạnh, hy vọng tìm được đáp án

Mà hắn lại cười nhẹ, gương mặt cứng rắn nghiêm chỉnh, lúc này lộ lên đường cong, làm cho hắn trở nên ôn nhu rất nhiều

Hắn khẽ mở đôi môi mỏng, làm cho chính hắn cũng muốn giật mình ngã nhào: "Lần trước không phải em nói, muốn mời tôi đi uống cà phê sao?"

Người đàn ông này thực gọi cảm!

Cố Niệm Hề chưa bao giờ là một kẻ mê trai, nhưng đối với hắn cô cũng đã vài ba lần thất thần

"Tôi hiện tại vừa lúc rảnh, có thể cho em cơ hội này!"

Thấy cô thất thần nhìn mình, Đàm Dật Trạch lại nở nụ cười, như là không nề hà tháo xuống khí chất lạnh lùng thường ngày

Trầm luân...

"Ách?" Cố Niệm Hề phục hồi tinh thần, luống cuống lần thứ hai

Người đàn ông này, trời sinh yêu nghiệt, làm cho cô không thể cự tuyệt

Mà hắn sớm đã dắt tay cô đến quán cà phê lần trước cô gặp mặt Hoắc Tư Vũ

Vẫn là vị trí đó, nhưng lại là người khác

Thời điểm cà phê được đưa đến bàn, Cố Niệm Hề không thể hiểu nổi, tại sao mình ngay cả một tia phản kháng cũng không có

"Ăn điểm tâm trước, rồi uống cà phê đi! Bằng không, không có ăn gì uống cà phê sẽ bị đau dạ dày" Nói xong câu này, hắn cầm cốc cà phê trước mặt nhấp nhẹ một hơi

Động tác của hắn tao nhã giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy

Cả người toát ra hơi thở tôn quý cùng uy nghiêm, Cố Niệm Hề ngay từ đầu đã đoán ra được, thân phận của hắn chắc chắn không đơn giản

Mà lời của hắn, cũng làm cho Cố Niệm Hề cả kinh, hắn tại sao lại biết cô chưa ăn sáng?

Nhưng chỉ nghĩ ở trong đầu, cũng không dám hỏi ra

Mà người đàn ông trước mặt vẫn dùng ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm cô

Một năm sau vào một buổi chiều nào đó, Cố Niệm Hề ngồi ở trên đùi hắn, tán gẫu cô mới biết được, người đàn ông này nguyên lai đã sớm có ý đồ với mình. Mà hắn giờ khắc này nhìn mình, đơn giản chính là, muốn thử cảm giác, lang thúc thúc rình coi tiểu bạch thỏ. Chỉ tiếc Cố Niệm Hề không biết, cô sớm đã bị người nào đó coi là bàn đồ ăn Trung Quốc. Nửa giờ sau cô thậm chí còn can đảm ở trước mặt hắn diễn một màn đại kịch "Cầu yêu"

Đương nhiên, đây là nói sau

"Tur Vũ, cô kiên trì một chút. Tôi sẽ đem cô đến bệnh viện gần nhất!" Ôm Hoắc Tur Vũ trong thang máy đi ra, Đàm Dật Nam đặt cô ở trên xe, vội vàng khởi động xe, liền lao như điên trên đường phố

Hoắc Tur Vũ quả thấy rất muốn làm ra vở kịch "Sinh non" Nhưng ngay cả ngã sắp xuống, cô cũng không có cơ hội, làm sao có thể diễn đây?

Hơn nữa, cô căn bản là không mang thai. Nếu không đến bệnh viện của Du Du, cô chắc chắn sẽ bị bại lộ kế hoạch

"Nam đưa em đến bệnh viện của Du Du! Em từ trước đến giờ đều kiểm tra sức khỏe của em, cô ấy đều nắm rõ!"

Tình huống trước mắt, vẫn là cố gắng không để bại lộ

Bằng không, chỉ sợ Đàm Dật Nam sẽ không nói hai lời, trực tiếp chia tay với cô

"Kia...được rồi. Cô ngồi chắc, tôi sẽ lái nhanh"

Chân chừ một chút, cuối cùng Đàm Dật Nam cũng đồng ý

Rất nhanh, xe cũng đến được bệnh viện của Du Du. Mà Đàm Dật Nam cũng đã tới một lần tự nhiên cũng đã quen thuộc con đường này

"Nam, anh ở bên ngoài chờ em, em vào một mình là được rồi!" Cô có chuyện muốn cùng Du Du nói

"Một mình cô sẽ không có vấn đề gì chứ?"

"Em không sao, anh yên tâm"

"Vậy tôi bên ngoài chờ cô. Cô nếu không khỏe phải nói cho tôi biết" Thấy Hoắc Tur Vũ kiên quyết như vậy, Đàm Dật Nam cũng không có ý định theo vào

Nhưng sau này Đàm Dật Nam mới phát hiện, nếu như hần lúc này kiên trì muốn cùng cô đi vào trong, chắc chắn có thể biết được sự thật. Cũng có thể sớm nhìn ra được bộ mặt của người phụ nữ này

Chỉ tiếc, đến khi hần phát hiện ra, đã có rất nhiều chuyện hần muốn quay lại cũng không thể, Ví dụ như người phụ nữ mà Đàm Dật Nam hần yêu nhất...

----- lời bên lề -----

Hăm hại lừa gạt "Cầu hôn" sắp gặt hái!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đứa Nhỏ Không Có Việc Gì

"Tur Vũ, lúc này tôi thật sự không thể giúp được cô!" Trong văn phòng của bệnh viện phụ sản, Du Du có chút không kiên nhẫn nói

Lần trước giúp Hoắc Tur Vũ, cũng bởi vì là cô ta quá yêu người đàn ông bên ngoài kia

Nhưng lần này Tô Du Du thật sự không nghĩ

Chuyện vi phạm lương tâm này, cô không làm được

Lần trước nói dối người đàn ông kia, cô đã kinh hồn bạt vía

Cô đã nghĩ, mình chỉ có thể giúp Hoắc Tur Vũ đúng một lần đó

Nhưng đôi khi đã nhượng bộ một lần, người ta sẽ được một đôi hai

Lúc này đây, Hoắc Tur Vũ tới bệnh viện, chính là hy vọng cô giúp đỡ mình, nói với người đàn ông ở bên ngoài kia. Là cô ta vì quá hoảng sợ mà dẫn đến sinh non!

Không nghĩ tới Từ Du Du không đồng ý giúp cô

Điều này làm cho Hoắc Tur Vũ nhất thời không biết phải nên làm như nào mới tốt

Diễn, cũng đã diễn đến lúc này

Hơn nữa, dạo gần đây Đàm Dật Nam lại lấy lý do cô có đứa nhỏ, mà cự tuyệt yêu cầu của cô. Như vậy, thử hỏi cô làm sao có thể có một đứa nhỏ thật sự? Làm sao có thể cho cái bụng này lớn lên đúng thời điểm

Cho nên, Hoắc Tư Vũ hy vọng, có thể nhân cơ hội này, làm bộ sẩy thai

Cùng lúc, có thể ly gián mối quan hệ của Đàm Dật Nam cùng Cố Niệm Hề. Về phương diện khác, cũng có thể làm cho lời nói dối của cô không một ai có thể phát hiện được

Nhưng nếu không có sự giúp đỡ của Du Du, nhưng điều cô nghĩ căn bản không có khả năng thành công được

"Du Du, tôi tính không tốt sao? Cô cũng biết, tôi chỉ là nói dối, nếu là sau này, anh ta muốn đứa nhỏ, tôi cũng có thể từ từ cho anh ta"

Một đôi tròng mắt, tràn ngập sương mù

Hoắc Tư Vũ hy vọng, Tô Du Du có thể nhìn thấy cô đáng thương, mà đồng ý giúp đỡ

"Sớm biết như thế này, lúc trước tôi đã khuyên cô không cần làm như vậy!"

"Tôi biết tôi sai lầm rồi. Du Du cô giúp tôi có được hay không? Đây sẽ là lần cuối cùng!" Hoắc Tư Vũ lôi kéo tay của Tô Du Du

"Vậy được rồi. Cô ra ngoài trước đi. Cô có lời gì cứ nói trước với người đàn ông kia. Sau đó tôi sẽ ra ngoài hòa giải" Tô Du Du cũng giống như Cố Niệm Hề, không muốn nói dối người khác

"Thật tốt quá, Du Du cô thật sự là bạn tốt nhất của tôi!" Thấy được Tô Du Du nhận lời, Hoắc Tư Vũ lại cao hứng lôi kéo tay của cô

Nếu như để Tô Du Du biết, cô diễn màn này chính là để hại Cố Niệm Hề, Tô Du Du cô ta còn muốn giúp cô sao?

Không có khả năng!

Bởi vì Cố Niệm Hề mới thật sự là bạn tốt của Tô Du Du!

Nhưng hoàn hảo, giờ phút này Tô Du Du còn chưa có biết chuyện. Đợi đến khi cô ta biết chuyện, có lẽ cũng đã muộn rồi

"Tiểu Trần, Niệm Hề còn ở văn phòng hay không?"

"Không còn sao?"

"Vậy được rồi, chờ tôi trở lại văn phòng sẽ xử lý mọi chuyện"

Không lâu sau, Hoắc Tư Vũ từ trong phòng làm việc của Tô Du Du đi ra. Vừa lúc nhìn thấy Đàm Dật Nam đứng ở hành lang

Hắn đưa lưng về phía cô, đang nói chuyện điện thoại

Tuy rằng cô không nhìn được ánh mắt của hắn, nhưng nhìn bóng lưng phía sau, cô cũng cảm nhận được, người đàn ông này đang vô cùng buồn bã

Cúp điện thoại, Đàm Dật Nam xoay người lại, vừa lúc thấy được Hoắc Tư Vũ đang đứng ở sau lưng mình

Tròng mắt âm đạm của hắn lập tức liền dẫu đi. Không thể không thừa nhận, Đàm Dật Nam là một cao thủ che dấu cảm xúc

Chỉ tiếc hắn lại quá coi thường, người phụ nữ đứng ở trước mặt kia

Bởi vì yêu, cho nên dễ ý, bởi vì yêu, cho nên tất cả biểu tình trên mặt hắn, cô đều có thể nhìn thấy hết được

Nguyên lại, Đàm Dật Nam vẫn quan tâm đến Cố Niệm Hề

Giờ phút này, trong mắt của cô cũng chỉ có tia đau thương

Mặc kệ cô có cố gắng như thế nào, trong lòng hắn, vẫn thủy chung nhớ đến Cố Niệm Hề!

"Tư Vũ, cô... thế nào?"

Hắn hỏi

Giọng nói có chút khàn khàn. Tại hành lang nhỏ này cũng có vẻ càng trở nên âm trầm hơn

Cô chỉ nhìn Đàm Dật Nam, không có mở miệng nói chuyện

Bởi vì bi thương, đã muốn chảy ngược vào tim

Y tá lúc này mới mở miệng nói

"Tur Vũ không có việc gì. Hai người còn trẻ, đứa nhỏ cũng sẽ có lại!"

Nhìn thấy Hoắc Tur Vũ không nói gì, Đàm Dật Nam đem cô ôm vào trong lòng ngực của mình

Khuôn mặt cô tái nhợt, làm cho người ta khó đoán ra cô đang muốn làm gì

Nhưng rất nhanh, cô liền giãy giụa ra khỏi ngực hắn

"Đàm Dật Nam, đứa nhỏ không còn, có phải anh rất cao hứng hay không?" Có phải muốn cùng Cố Niệm Hề rời đi, không để ý tới Hoắc Tur Vũ này sống chết như thế nào?

Đương nhiên câu nói sau cô không có nói ra. Bởi vì cô biết đây không phải là lúc để nói ra chuyện này

"Tur Vũ, ngươi là đang nói cái gì?"

"Chẳng lẽ tôi nói sai sao?"

Nếu cô không có nghe nhầm, Đàm Dật Nam vừa mới nói cô là "ngươi". Đứa nhỏ là của bọn họ. Chỉ cần một chữ, liền đã cùng cô rành mạch gạt bỏ đi mối quan hệ sang một bên

Nhưng Đàm Dật Nam anh càng muốn bỏ qua mối quan hệ, cô lại càng không để hắn như ý nguyện

"Tur Vũ, tôi chỉ là muốn an ủi cô!"

"Không cần!" Cô nói: "Đứa nhỏ không có chuyện gì!"

Đây là đã thay đổi kế hoạch

Bởi vì cô sợ hãi, nếu như mình không có đứa nhỏ làm là chắn, Đàm Dật Nam sẽ không lưu tình mà bỏ rơi cô!

"Cái gì..." Nghe được lời nói này, Đàm Dật Nam trong nháy mắt ngạc nhiên

Nhưng cuối cùng, vẫn nói: "Kia thật sự là... thật tốt quá"

Hắn nhắm mắt, thật làm cho người ta không biết là hắn đang vui hay thất vọng. Mà Hoắc Tur Vũ vẫn đứng ở trước mặt, nhìn thẳng hắn

Như là muốn nhìn ra một điều gì đó

"Anh thật sự nghĩ như vậy, thì tốt rồi!"

Cô nghe được tiếng nói ở đằng sau. Ngẩng mặt lên, Hoắc Tur Vũ liền nhìn thấy Tô Du Du đi ra từ phía sau phòng làm việc đi ra, cô vội vàng nói

"Bác sĩ, tôi đi trước!"

"Tur Vũ, này?" Tô Du Du có chút sửng sốt không hiểu gì

"Tôi sẽ tự lo liệu, cô trở về làm việc đi!"

"Kia... Cô chú ý thân thể thật tốt!" Tô Du Du tuy rằng khó hiểu, nhưng cô biết rõ, hiện tại mình không nên nói nhiều. Nhắc nhở một câu như vậy, cô liền quay trở lại văn phòng

Mà Hoắc Tur Vũ cùng Đàm Dật Nam chậm rãi bước ra khỏi bệnh viện

"Đô đô đô..." Trong quán cà phê, di động của Cố Niệm Hề đột nhiên vang lên

"Bắt máy đi". Người đàn ông trước mặt, môi mỏng khẽ cười, dốc hết tà tứ

"Được"

Nhìn trên màn hình điện thoại, Cố Niệm Hề thật sự rất muốn nhấn nút nghe. Nhưng ngại người ngồi đối diện, cuối cùng vẫn là nhắc máy

"A lô, tôi là Cố Niệm Hề!"

Giọng nói này của cô, có chút bất đồng so với âm thanh trong trẻo trước kia, ngược lại chính là lạnh lùng

Mà người ngồi trước mặt kia, tự nhiên cũng chú ý tới điểm này

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Trước tiên, Đàm Dật Trạch có thể biết được, xem ra người kia, chính là người Cố Niệm Hề không thích

"Niệm Hề, tôi là Hoắc Tư Vũ!"

Điện thoại qua là giọng nói ôn nhu yếu đuối. Như là không có địch ý gì

Nhưng Cố Niệm Hề biết, Hoắc Tư Vũ gọi điện thoại đến, cũng không phải muốn là người yếu thế

"Cô, còn có chuyện gì?"

Cố Niệm Hề hỏi

Lời nói trong trẻo lạnh lùng, không lưu lại một chút tình cảm gì

"Ha ha, gọi điện cho cô đương nhiên là có chuyện!" Nói đến đây, Hoắc Tư Vũ dừng lại một chút: "Tôi muốn nói cho cô biết, lúc này cô đẩy tôi, không có tạo ra hậu quả nghiêm trọng gì! Đứa nhỏ, vẫn kiên cường sống ở trong bụng tôi!"

Hoắc Tư Vũ dùng ngữ điệu cao ngạo không ai bì nổi nói chuyện với Cố Niệm Hề

Tựa như, mình mới là người thắng

Nhưng giờ phút này Hoắc Tư Vũ dùng ngôn ngữ khiêu khích Cố Niệm Hề cũng không hề hay biết, nếu không phải lời nói này của cô, Cố Niệm Hề cũng không nhanh như vậy gia nhập Đàm gia. Cũng không có khả năng nhanh như vậy, cùng cô sống ở dưới một mái nhà!

"Cô thật sự biết, việc cô làm không ai biết sao?"

Cố Niệm Hề không giống như lần trước, ngược lại mở miệng cùng với Hoắc Tư Vũ đối kháng

Ngụ ý của cô, chính là muốn nói cho Hoắc Tư Vũ biết, hành động của cô ta đã bị Đàm Dật Trạch nhìn thấy hết

Mà lời nói này của cô, cũng làm cho người đàn ông trước mặt cảm thấy hài lòng

Đường cong cứng rắn trên mặt hắc cũng bởi vì được cô chú ý đến, mà nở nụ cười. Vì không muốn để cho Cố Niệm Hề thấy tầm mắt của mình quá mức chuyên chú nhìn cô, nên hắc liền quay đầu về phía cửa sổ, nhìn phong cảnh bên ngoài

Mà Cố Niệm Hề ngẩng đầu, liền nhìn thấy một màn như vậy

Đàm Dật Trạch nghiêng mặt, ngồi uống cà phê

Ánh mặt trời, vừa dừng lại chiếu ở trên mặt của hắc, ôn nhu mà ấm áp

Con ngươi của hắc tràn ngập ánh mặt trời, khiến cho tim của cô đập thành thịch

Dường như là tâm linh cảm ứng, Đàm Dật Trạch cũng quay người nhìn về phía Cố Niệm Hề

Gặp được ánh mắt của cô, dừng lại ở trên người mình, hắc thân nhiên cười, ánh mặt trời chiếu trên khuôn mặt, khiến cho hắc hết sức tà tử

Mà Cố Niệm Hề giống như là người bị nhìn thấu tâm tư, vội vàng xoay người, trốn tránh tầm mắt của hắc

Nhưng lúc này, lời nói của cô trong điện thoại, lại khiến cho Hoắc Tư Vũ hiểu sai ý của mình

"Cô cho rằng, cô nói với Dật Nam anh ta sẽ tin sao? Tôi nói cho cô biết, anh ta hiện tại chỉ để ý đến đứa bé này, chuyện khác hẳn sẽ không quan tâm đâu!"

Hoắc Tư Vũ suy nghĩ Cố Niệm Hề sẽ nói cho Đàm Dật Nam biết, là cô tự mình ngã xuống

Nhớ lại lúc ở trong bệnh viện, vẻ mặt của Đàm Dật Nam thương đau cùng hối hận, Hoắc Tư Vũ lại bất an phẫn bực

Nhưng lời nói này, giống như cảm thấy bản thân mình chưa đủ cứng rắn. Dù sao cô cũng có thể dễ dàng nhận thấy được, Đàm Dật Nam cũng không quá để ý đến vấn đề đứa nhỏ, thông minh như Cố Niệm Hề sao có thể không biết được?

Nghĩ đến đây, Hoắc Tư Vũ lại nói một câu: "Niệm hề, nể tình cô là bạn tốt một thời, tôi khuyên cô tốt nhất vẫn nên trở về nơi đáng lẽ ra là của cô. Bằng không, tôi sẽ cho cô ở thành phố này sống dờ chết dờ!"

"Cô dựa vào cái gì?"

"Chỉ bằng tôi hiện tại đã ngồi vững vàng trên vị trí thiếu phu nhân của Đàm gia! Ha ha nhưng xử lý cô cũng không cần dùng đến thân phận địa vị này. Cô có lẽ không biết, tổng giám đốc đương nhiệm ở tập đoàn Bắc Á chính là bạn tốt của tôi. Cô ta họ Lâm, chờ khi nào rảnh rồi, cô có thể hỏi cô ta chuyện này!"

Đầu dây bên kia, Hoắc Tư Vũ mang theo nụ cười khó hiểu

"Cô... cô tại sao phải đối với tôi như vậy!" Cố Niệm Hề hung hăng nắm chặt bàn tay của mình, móng tay dài đã muốn cắm vào da thịt của cô

Chỉ có như vậy, cô mới có thể tỉnh táo được

Cô căn bản không muốn trêu chọc bọn họ, bọn họ tại sao không chịu để cho cô yên?

"Rất đơn giản, tôi chỉ muốn cô rời đi khỏi thành phố này! Nếu như cô rời đi, chúng ta có thể vẫn là bạn tốt. Nhưng nếu cô vẫn muốn ở lại, cũng đừng trách tôi không nể tình" Nói xong lời này, điện thoại liền bị cắt đứt

Từ bên trong di động truyền đến tiếng "Đô đô đô" đơn điệu vang lên, làm cho Cố Niệm Hề cười đến xúc động

Đàm Dật Nam, Hoắc Tư Vũ...

Cô chưa từng nghĩ đến, hai người mình từng tin tưởng coi trọng nhất, lại đem cô đẩy đến bước đường cùng

Nhiều năm về sau, Cố Niệm Hề nghĩ lại sự tình, tại sao lúc đó không đem đầu đuôi mọi chuyện nói cho Đàm Dật Trạch biết, cô cảm thấy chính mình lúc ấy đã bị giận quá mất khôn. Hơn nữa lúc ấy cô cũng không biết, chính mình lại gặp phải một con hồ ly giáo hoạt! Nếu cô biết Đàm Dật Trạch nguyên lai là một "nhân vật bá đạo" như vậy, cho dù có nhỏ hết răng nanh của cô, cô cũng tuyệt đối cũng không dám nói ra lời kia với hắn

"Làm sao vậy?"

Cố Niệm Hề lúc này mới phát hiện, Đàm Dật Trạch không biết từ lúc nào đang cúi đầu nhìn cô, ở một khoảng cách rất gần

Mà đây cũng là lần đầu tiên, Cố Niệm Hề nhìn thẳng vào mắt của hắn. Đôi mắt đen như vậy thể nhưng lại mang rất nhiều màu sắc xinh đẹp

Đuôi lông mày của hắn có một loại khí phách thần nhiên cùng hiên ngang. Chỉ cần như vậy đối diện, cô cũng cảm thấy có một lực uy hiếp vô cùng lớn

"Àn?" Thấy Cố Niệm Hề không có phản ứng, hắn lại đưa tay, xoa nhẹ sợi tóc của cô. Đôi mắt tràn đầy cưng chiều, tựa hồ rất rõ ràng, không một chút che giấu

"Không có gì" Cô không có thói quen, cùng người đàn ông xa lạ tiếp xúc gần đến như vậy

Nhưng nhìn hắn khóe môi gợi lên ý cười, cô lại hỏi một câu: "Anh là anh của Đàm Dật Nam?"

"Đúng vậy" Hắn gật đầu

Nhưng nói đúng ra, phải là cùng cha khác mẹ

Điều này, hắn cảm thấy đây chưa phải là thời điểm thích hợp để nói với cô

Hắn thật muốn nhìn xem, vật nhỏ này, rốt cuộc có suy nghĩ gì

Tại sao vừa mới mở miệng, cô lại nhìn chăm chăm vào hắn, như là muốn lên một kế hoạch gì đó

"Anh cùng anh ta ở chung một nhà sao?"

Cô hỏi

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của cô không có lảng tránh hấn

Cô biết Đàm Dật Trạch là một người thông minh, tin chắc hấn có thể đoán ra được suy nghĩ của mình

"Trước mắt không cùng một nhà. Nhưng sau khi kết hôn khó nói" Giọng nói của hấn vẫn thản nhiên như không

"Nếu có thể ở cùng một nhà, thì tốt biết bao!" Nghe được câu nói của cô, ánh mắt của hấn liền lóe lên một tia thê lương, nhưng sau đó liền mau chóng biến mất

Hấn lúc này lại nhìn thẳng Cố Niệm Hề nói: "Nếu như em hy vọng như vậy, tôi có thể lo liệu được!"

Lời nói của hấn, có một tầng hàm nghĩa khác

Trong đầu óc của Cố Niệm Hề liền hỗn loạn một mảnh

Cô nâng cặp mắt xinh đẹp chống lại người đàn ông trước mặt, mở miệng nói: "Chúng ta kết hôn đi"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Không Đảm Đương Được Lão Bà, Coi Như Làm Chì Dâu

"Chúng ta kết hôn đi!"

Cố Niệm Hề đã nói như vậy với Đàm Dật Trạch

Thực ra, lúc ấy cô đã bị Đàm Dật Nam cùng Hoắc Tư Vũ bức đến đường cùng rồi

Từ lúc ở bên ngoài thang máy, cô thấy bóng dáng của Đàm Dật Nam ôm Hoắc Tư Vũ rời đi, trên mặt người phụ nữ kia còn nở nụ cười âm độc. Đường nhiên, còn có Hoắc Tư Vũ vừa mới gọi điện thoại đã kích cô...

Từ lúc chứng kiến hai người họ ở cùng một chỗ, Cố Niệm Hề cô một phút cũng không nghĩ muốn quay trở lại bên người Đàm Dật Nam

Nhưng bọn họ, lại cố tình không buông tha cho cô!

Cô đã bị Đàm Dật Nam cùng Hoắc Tư Vũ ép đến bước đường cùng. Ở cái thành phố xa lạ này, đã sắp không thờ nổi

Chỉ có một lựa chọn duy nhất, mới có thể thoát khỏi hoàn cảnh này

Vì thế, một ý niệm tà ác hiện ra ở trong đầu Cố Niệm Hề: Đàm Dật Nam lão nương nhất định sẽ chuyển hộ khẩu đến nhà của người

Nếu không đảm đương nổi lão bà, kia làm chì dâu của người cũng không ngại!

Nếu không thể có hạnh phúc, vậy cùng nhau xuống địa ngục cũng tốt!

Nhưng Cố Niệm Hề cam đoan cô vẫn luôn là một con người thiện lương. Những ý niệm ngoan độc trong đầu kia, thật sự chỉ mới chọt lóe ở trong đầu cô mà thôi

Không nghĩ tới, cô lại bị người đàn ông trước mặt sáng khoái nói câu đồng ý

Ngay cả chính cô cũng cảm thấy hoảng sợ

Lúc cô nói ra câu này, đôi mắt đen của Đàm Dật Trạch cũng có xuất hiện một tia kinh ngạc

Không nghĩ tới, vật nhỏ hấn nhìn trúng, lại là một người lớn mật thẳng thắn đến như vậy. Mới chỉ vài lần gặp mặt, thế nhưng đã cùng hấn nói lời cầu hôn (ách? cái kia Đàm tiên sinh, anh có thể cũng không cần tự kỷ như vậy được không? Sau lại không phải ai bắt buộc người ta, Niệm Hề có thể gả cho anh sao? Phải có điểm tự biết!)

Điều này, thật sự là ngoài ý muốn của hấn

Lúc đầu hắn còn buồn rầu, không biết nên làm cách nào có thể lừa gạt con mèo nhỏ này về nhà. Hiện tại thì tốt rồi, cô thể nhưng lại chủ động cầu hôn cùng hắn, làm cho hắn cũng xóa bỏ đi được phiền não trong đầu

Xem cô thành tâm thành ý "Cầu hôn" như vậy, hắn cũng phải phối hợp mà đáp ứng, tiếp nhận nhiệm vụ "Thần thánh" này của cô đi

Dù sao hắn Đàm Dật Trạch nhập ngũ được mười lăm năm, vẫn không làm... thất vọng đáng cùng nhân dân. Cũng không có nhiệm vụ khó gì mà hắn không làm được

Vì thế, nhìn cô gái vóc dáng nhỏ bé trước mặt, Đàm Dật Trạch liền cười nhẹ

Khiến cho Cố Niệm Hề có dự cảm không lành

Cô vừa mới chỉ là nói giỡn, tuyệt đối là như vậy! Cô có thể lấy di động của mình ra thế, đây chính là vật đáng giá nhất trên người cô. Nhưng tại sao cô lại cảm thấy được, người đàn ông trước mặt kia, căn bản lại không nghĩ đó là trò đùa?

"Cái kia, tôi vừa mới..." Chính là nói giỡn!

Cố Niệm Hề muốn nói như vậy

Nhưng vẫn chưa nói hết câu, giống như hắn biết cô sẽ nói ra điều gì, đột nhiên nhanh chóng mở miệng nói: "Tốt, vừa vặn tôi cũng mang theo hộ khẩu của bản thân"

Trên mặt Cố Niệm Hề tràn đầy hắc tuyến

Cô vừa mới chỉ là nói giỡn được không, không nghĩ tới người đàn ông này lại coi là thật sao! Số lần bọn họ gặp mặt cũng chỉ tính trên đầu ngón tay, ngay cả năm ngón cũng chưa tính hết, căn bản là không quen biết lẫn nhau

Cô nghĩ người đàn ông này không phải là đầu óc có vấn đề gì chứ, sao có thể can đảm đáp ứng việc hôn nhân này!

Còn có, ra ngoài cũng mang theo hộ khẩu của bản thân sao?

Cho nên, chắc chắn là hắn cũng chỉ là vui đùa đáp lại cô đi!

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề cũng thở nhẹ một hơi, lại thấy được hắn đứng dậy đi về phía mình

"Anh.. muốn làm cái gì?"

Nuốt nước miếng một lúc, Cố Niệm Hề hỏi

"Đăng ký đi" Giọng nói của hắn bình thản một chút cũng không phập phồng

Giống như đây chính là chuyện chắc chắn sẽ xảy ra

"Cái gì? Thật sự muốn đi?" Cô vừa mới chỉ là nói giỡn có được không?

"Chẳng lẽ, em dám lừa gạt tôi?" Hắn dẩu đi ánh mắt lo lắng, nhìn chằm chằm Cố Niệm Hề

Mặt hắn không chút thay đổi, cũng không cần tức giận mà uy. Càng không cần phải nói ánh mắt của hắn trở nên ngày càng kiên định

Gương mặt tàn ác như vậy, ngay cả đàn ông cũng khó cưỡng nổi. Khỏi phải nhắc đến Cố Niệm Hề cũng đang thất thần nhìn hắn

Đôi mắt phát ra giận giữ, người đàn ông này nguy hiểm giống như mãnh hổ, Cố Niệm Hề có cảm giác muốn chạy trốn chết

"Cố tiểu thư, em cần phải nhớ rõ, tôi là một quân nhân. Từ trước đến nay, còn chưa có người nào dám ở trước mặt tôi giương oai!" Hắn gần từng tiếng, giống như gió thu vô tình cuốn hết lá vàng

"Tôi.. không có giương oai! Cái kia, hôm nay tôi không có mang theo hộ khẩu, đợi vài ngày nữa được không?" Ngược mắt, khóe miệng Cố Niệm Hề có chút cứng ngắc

Cố Niệm Hề nghi ngờ, nếu bây giờ cô thừa nhận mình chỉ là nói giỡn, người đàn ông kia có ngay lập tức cắt đứt cổ cô hay không?

Nhưng mà, cô cũng không có góc đến độ đáp ứng hắn

Kể sách tốt nhất cô muốn sử dụng bây giờ chính là hoãn binh

Đợi cô chạy ra khỏi lòng bàn tay của người đàn ông này, đến lúc đó hắn có thể tìm được cô sao?

Gào thét trong lòng...

Cố Niệm Hề đang suy nghĩ về kế hoạch của mình. Lại không biết người bên cạnh cũng giống như cô đang tính toán

Nhìn đôi mắt đẹp của Cố Niệm Hề kia tràn đầy mưu kế, Đàm Dật Trạch là một người đàn ông thông minh, như thế nào lại không nhìn ra được?

Nhưng mà, hần nghe nói muốn tiến hành hôn nhân bắt buộc phải báo cáo, thủ tục này còn mất một chút thời gian

Kia hần liền khoan dung độ lượng cho cô tiêu dao vài ngày

Mà hần cũng thừa dịp mấy ngày này, đem tất cả mọi thứ làm cho thật tốt

Nghĩ vậy hần mỉm cười, lại nhẹ nhàng vuốt tóc của cô, nói: "Được rồi. Chờ tôi xử lý tốt một số chuyện, em liền mang theo hộ khẩu, theo tôi đến cục dân chính là được! Hiện tại, tôi có chuyện phải xử lý, không thể đưa em đi"

Hần cười, ánh mắt có tia dao động, chốc lát lại toát ra phong tình vạn chủng, làm cho Cố Niệm Hề cô có chút si ngốc

Nói xong câu này, hần liền thu tay của chính mình lại, tiêu sái mà rời đi, không quay đầu lại

Mọi chuyện rõ ràng đều đúng như suy nghĩ của mình mà phát triển, tại sao cô lại cảm thấy được, chính mình như rơi vào cái hố của hần đã đào sẵn?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Kết Hôn Đi

Chẳng qua việc lo lắng của Cố Niệm Hề về Đàm Dật Trạch, tới công ty, cô liền vứt bỏ hoàn toàn

Hai ngày nay, cô một lần cũng chưa từng gặp qua Đàm Dật Trạch, thậm chí sớm đem chuyện mình "Cầu hôn" với Đàm Dật Trạch, đều đã tan biến lên mây

Nhưng ở ngày thứ ba, khi đến giờ Cố Niệm Hề tan tầm, đang định bước ra khỏi thang máy, thì đột nhiên ngoài ý muốn, cô lại gặp được bóng dáng của người đàn ông mặc quân phục xanh biếc

Tập trung nhìn vào, Cố Niệm Hề mới phát hiện ra người này không phải Đàm Dật Trạch, tâm tình luống cuống bất an cũng bớt đi một ít

Nhưng mà điều này làm cho Cố Niệm Hề cô đột nhiên nhớ lại, ngày đó nói chuyện cùng với Đàm Dật Trạch...

May mắn, người đứng trước cửa thang máy kia, không phải Đàm Dật Trạch

Không biết vì cái gì, trong lòng cô lại dâng lên một cỗ cảm giác mất mát

Cố Niệm Hề tiếp tục bước đi

Cũng không nghĩ, thời điểm cô xoay người, lại bị một cánh tay đưa ra chặn đường

Cố Niệm Hề có chút khó hiểu ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trước mặt

Người này đúng là người mặc quân phục xanh biếc đứng ở cách thang máy không xa

Làn da của hần ngăm đen, nhìn ra được người này đã trải qua mưa nắng gió bão. Nhưng một chút, cũng không thể giảm bớt vẻ hiên ngang oai hùng của hần

Nhưng, người đàn ông này, tại sao lại muốn cản đường của cô?

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề có chút khó hiểu nhìn về phía hần

"Tham mưu trưởng phu nhân, tôi theo mệnh lệnh của tham mưu trưởng, đến đây đón phu nhân" Dường như hiểu được vẻ mặt nghi hoặc của Cố Niệm Hề, hần liền mở miệng giải thích

Giọng nói ôn nhu cùng với gương mặt của hần trái ngược nhau. Hần nhìn xung quanh thang máy, thấy rất nhiều người xuất hiện. Giờ phút trong ánh mắt của hần có một tia kính ngưỡng nhìn cô

Đúng vậy, cô thật không nhìn nhầm

Ngay tại nơi này có một người mặc quân phục, nhìn cô bằng ánh mắt kính ngưỡng!

Nhất thời, Cố Niệm Hề trở lên nôn nóng. Cô có tài đức gì, lại có thể khiến cho một sĩ binh nhìn mình như vậy?

Nhưng mà, sau khi nghe sĩ binh nói, Cố Niệm Hề lại có chút mê mang

Tham mưu trưởng phu nhân?

Cô khi nào thì, thành tham mưu trưởng phu nhân rồi?

"Tôi nghĩ, anh nhận nhầm người rồi!" Cô là Cố Niệm Hề, cũng không phải là tham mưu trưởng phu nhân!

"Nếu như cô là Cố Niệm Hề tiểu thư, kia chắc chắn không thể sai!"

"Tôi là Cố Niệm Hề, nhưng,,," Nhưng cô không phải là tham mưu trưởng phu nhân!

"Vậy thật sự không có nhầm lẫn! Chúng ta hiện giờ đi thôi!"

Người đàn ông nghe được đáp án của Cố Niệm Hề, khóe miệng cứng ngắc, cuối cùng cũng xuất hiện một tia cười nhạt

Hắn cuối cùng cũng tìm được mục tiêu chính của nhiệm vụ mà tham mưu trưởng giao, tham mưu trưởng phu nhân

Nhưng hiện tại, nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành

Tham mưu trưởng nói, nhìn thấy phu nhân, mặc kệ là dùng phương pháp gì, cũng phải đem được cô đến cục dân chính. Đương nhiên, ngoại trừ phương pháp làm tổn thương phu nhân

Về điểm này, sĩ binh cũng suy nghĩ hết sức đau đầu

"Từ từ, chúng ta đi đâu?" Bị người mặc quân trang xanh biếc kia giống như cộp kéo đi ở trên hành lang nhỏ, Cố Niệm Hề cố sức dừng lại, làm cho người phía trước cũng ngừng lại theo

"Tham mưu trưởng nói, tới nơi đó rồi sẽ biết" Đàm Dật Trạch đương nhiên sẽ không để cho Cố Niệm Hề biết kế tiếp sẽ đi đâu, nếu như để cho cô biết, chuyển đi này. Cô từ "Công chúa độc thân" trở thành "Thiếu phụ đã kết hôn" kia chỉ sợ có đánh chết cô cũng không đi

"Kia có thể nói một chút, tham mưu trưởng của các người là ai?"

Trong đầu, Cố Niệm Hề cũng tự nhiên hiện lên hình ảnh của Đàm Dật Trạch

"Tham mưu trưởng cũng nói, phu nhân đến nơi đó liền biết!" Sĩ binh kia thời điểm nói, khóe miệng còn có tia cười nhạt

Cố Niệm Hề hỏi mấy vấn đề này, thật sự có phần rất buồn cười. Có người nào sắp phải kết hôn, lại không biết kế tiếp nên đi đâu, chú rể là ai?"

Nhưng vấn đề này, lại làm cho sĩ binh không thể không một lần nữa bội phục tham mưu trưởng nhà mình

Hắn, đúng là liệu sự như thần

Quả nhiên những điều này tham mưu trưởng trước nói qua với hắn, Cố Niệm Hề đều hỏi tới

"Vậy tham mưu trưởng của các người còn nói cái gì?" Cố Niệm Hề lại hỏi

"Tham mưu trưởng nói, nếu ngày hôm nay không đem được tham mưu trưởng phu nhân đến, tôi sẽ bị trừng phạt!" Sĩ binh lần thứ hai thành thật trả lời

"Kia...chúng ta liền đi đi!"

Dù sao người hắn muốn gặp cũng là cô, việc gì phải phiền hà đến người khác như vậy?

Hơn nữa, vừa mới chỉ nói chưa đến mười câu, nhưng Cố Niệm Hề liền nhận định được người này là người tốt, thật không hy vọng làm cho hắn bị liên lụy

"Cám ơn tham mưu trưởng phu nhân!" Cái này, hắn cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ

Thật sự, Cố Niệm Hề từ lúc bị mang lên xe, cô cũng không biết chính xác mình rốt cuộc đang bị đưa đi đâu

Thời điểm xe dừng lại, cô từ bên trong cửa kính của xe nhìn ra, phát hiện một tòa nhà rất lớn, mà ba chữ ở đó cũng thật lớn ____ "Cục dân chính" há hốc miệng, vì kính ngạc mà không thể ngay lập tức khép lại

Mà người đứng ở cách đó không xa, nhìn thấy xe dừng lại, liền nhanh chóng đi tới

Người đàn ông này không giống như lần đầu cô gặp, hắn hôm nay không mặc quân trang xanh biếc. Nhưng Cố Niệm Hề chỉ liếc một cái có thể nhận ra được, hắn chính là Đàm Dật Trạch!

Nguyên lại, người đề sĩ binh đến đón cô đi, thật đúng là Đàm Dật Trạch!

Nhưng, tại sao hắn lại lựa chọn cục dân chính là nơi gặp mặt cô?

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ ngày đó, câu nói nhất thời của cô kia, người đàn ông này tin?

Không...

Hắn sẽ không như vậy đi

Đàm Dật Trạch làm sao có thể vì câu nói đùa của mình, mà thất sự cùng mình kết hôn?

Ý tưởng vừa xuất hiện, lại bị Cố Niệm Hề mau chóng phủ định

Cửa xe được mở ra

Mà người mở ra cánh cửa này, chính là Đàm Dật Trạch

"Xuống xe đi"

Hiện tại đang lúc hoàng hôn, ánh tà chiều chiếu thẳng lên người hắn, làm cho ngũ quan của hắn càng thêm vài phần rõ ràng. Giống như là, được một nhà nghệ thuật gia tỉ mỉ tạo hình

Không biết có phải bởi vì ánh sáng nhu hòa hay không, mà giờ phút này cô lại thấy ánh mắt hắn có vài tia dịu dàng

Hắn vươn tay, đỡ lấy cô

Động tác bình thường, thế nhưng lại xuất hiện khí chất tao nhã không tầm thường

Người đàn ông như vậy, ở dưới ánh chiều tà, cao ngạo mê hoặc giống như một hoàng tử trong truyện cổ tích

Mà cô, chính là cô bé lọ lem bị thất lạc chiếc giày thủy tinh

"Chúng ta... đến đây làm gì?" Có rất ít người phụ nữ đối mặt với người đàn ông như vậy, mà không yêu thích. Cố Niệm Hề biết, chính mình cũng chỉ là một cô gái bình thường, cho nên đứng trước mặt Đàm Dật Trạch, cô tuy rằng cố gắng biểu hiện thần sắc trấn định, nhưng vẫn là hiện lên một chút lo sợ bất an

"Kết hôn đi!" Hắn nhìn cô cười nhẹ, khoe miệng lộ lên vòng cung rõ ràng, ở dưới trời chiều càng trở nên mê hoặc...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Lừa Gạt Đến Cục Dân Chính

"Không... không phải thật chứ?!" Lần trước, cô thật sự chỉ nói giỡn

Cố Niệm Hề muốn nói rõ ràng với hắn như vậy

Nhưng lời của cô còn chưa kịp nói ra, bàn tay không chút ngần ngại đã luồn vào trong xe, giữ lấy tay nhỏ bé của cô. Nhẹ nhàng, bế ra khỏi xe

Cô lúc này đã hoàn hảo ở bên ngoài xe, hắn không chút khách khí mà vòng qua eo của cô, liền đem cô ôm vào trong lòng ngực

Lần đầu tiên, bị người đàn ông xa lạ tiếp xúc gần như vậy, thậm chí lòng bàn tay ở dưới eo cô kia còn có chút ấm nóng, làm cho cô cảm thấy có chút cường thế xâm nhập. Mà chung quanh còn có mấy người mặc quân trang xanh biếc đang nhìn bọn họ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề lập tức liền đỏ bừng

"Anh rốt cuộc nghĩ muốn làm gì?"

Cô giãy dụa, ý bảo hấn buông cô ra

Nhưng người đàn ông kia, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô rồi cười nhẹ, liền đem môi mỏng ghé sát vào tai của cô nói:

"Nơi này là cục dân chính, không đến nơi này để đăng ký, chẳng lẽ chúng ta đến đến làm cái đó?"

Bên tai truyền đến hơi nóng, làm cho nơi mẫn cảm đó của cô trở nên hồng nhạt

Mà lời nói rõ ràng như thế, lại làm cho Cố Niệm Hề không chịu nổi. Dù sao, cô còn chưa cùng người đàn ông nào tiếp xúc thân mật đến như vậy

Về phần Đàm Dật Trạch, thấy vật nhỏ ngượng ngùng trong lòng hấn như vậy, tâm tình trở nên vô cùng tốt

Đặc biệt cô gái này ngay cả sau gáy cũng nổi lên tia hồng nhạt, càng làm cho hấn một trận nôn nóng, cũng làm cho hấn nhịn không được lần thứ hai, lại ghé sát tai cô nói: "Nếu em thật sự nghĩ muốn ở nơi này làm chuyện đó, kỳ thật tôi cũng có thể làm được!"

"Anh..."

Quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của Đàm Dật Trạch, câu nói như vậy, lại thành công làm cho sắc mặt cô nổi lên một trận hồng hào

"Tốt lắm, chúng ta hiện tại phải đi vào. Bằng không người ở bên trong sẽ chờ đến nóng này!"

Nhìn cô gái gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng, người đàn ông khỏe miệng lại không thể giấu được nụ cười. Lúc sau hấn lại quay sang một quân nhân khác nói: "Trình Hải, những thứ tôi nói cậu chuẩn bị, mang hết lên đây cho tôi"

Theo ánh mắt của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề phát hiện quả nhiên có một người quân phục xanh biếc đang đứng bên cạnh bọn họ

Hấn cũng giống như người vừa nãy đón cô ở thang máy, làn da ngăm đen, nhưng ánh mắt kia vẫn hơn một phần kiên định cùng sắc bén

Chỉ có khi nhìn Đàm Dật Trạch, ánh mắt của hấn lúc này mới có một tia cảm phục

"Vâng, thưa tham mưu trưởng, mọi thứ tôi đã chuẩn bị tốt" Nói xong hấn liền cầm lên đưa cho Đàm Dật Trạch vài thứ giấy tờ

"Chúng ta đi vào thôi!" Tiếp nhận giấy tờ của người sĩ binh kia, Đàm Dật Trạch lại ra tăng lực đạo ở phía eo của cô, ý nói cô cùng hấn tiến vào

"Đi vào làm cái gì..." Cố Niệm Hề không đi theo hấn

Hấn đương nhiên cảm giác được là cô không tuân theo, dừng lại bước chân, quay lại nhìn cô

Giờ phút này, ánh mắt của hấn có vài phần thâm thúy

Chỉ trong thời gian ngắn, ánh mắt của hấn liền không còn tia ôn nhu lúc nãy. Nhìn chằm chằm đôi mắt của Cố Niệm Hề, không mang một tia ấm áp nào

"Em hỏi câu này, là có ý gì? Chẳng lẽ, em ngày đó cùng tôi nói chuyện, còn có câu hôn tôi, tất cả đều là giả? Đều là lừa gạt tôi?"

Giọng nói, vẫn như trước giống như tiếng đàn vi-ô-lông trầm thấp, động lòng người. Nhưng lại mang theo hấn ý. Từ lúc cô gặp Đàm Dật Trạch, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hấn như vậy

Nhưng Trình Hải đi theo Đàm Dật Trạch đã nhiều năm mới biết, đây chính là hấn đã quen dùng thái độ như vậy đối với người khác. Cũng chỉ khi đối mặt với cô gái tên Cố Niệm Hề kia hấn mới có thể nhu tình như vừa rồi

Người bên ngoài nghe nói Đàm tham mưu trưởng muốn kết hôn, tất cả đều nghĩ hấn quán chặt người phụ nữ kia. Cũng không nghĩ, cuối cùng lại biến thành cô gái mang tên Cố Niệm Hề kia cầu hôn với hấn. Nhưng Trình Hải lại thấy rõ ràng tham mưu trưởng của bọn hấn, ngay từ lúc gặp được cô gái kia ở sân bay ánh mắt đã hiện ra tia chiếm giữ. Thậm chí trên đường đi gặp cô có chuyện buồn, còn xuồng xe tự an ủi cô. Điều này, tham mưu trưởng của bọn họ chưa từng đối với người phụ nữ khác làm

Có thể thấy, cô gái kia ở trong lòng tham mưu trưởng của bọn họ, đã sớm chiếm được vị trí cao nhất!

"Cái kia, tôi... tôi thật không lừa gạt anh!"

Được rồi, Cố Niệm Hề thừa nhận mình làm như vậy là không có khí thế. Nhưng ánh mắt kia của Đàm Dật Trạch nhìn cô, thật giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô, cô muốn nói phủ nhận. Nhưng cuối cùng vẫn là nuốt xuống

"Kia vậy em là có ý gì?"

Hấn vẫn như trước, ánh mắt không có nửa điểm nhu tình. Giống như người đàn ông vừa mới mở cửa xe cho cô, không phải là hấn

Đó cũng là lần đầu tiên Cố Niệm Hề biết, có một người vừa có thể ôn nhu vừa có thể tàn nhẫn, vừa có thể dịu dàng vừa có thể lạnh khốc

"Tôi... tôi không có mang theo hộ khẩu! Anh cũng biết tôi vừa mới tan tằm. Trên người không có mang theo mấy thứ như vậy"

Tuy rằng lý do này rất ngu ngốc, nhưng cô cũng phải thử, nếu có thể làm cho cô thoát khỏi cục diện rối rắm trước mắt, cô đây cũng không ngại sử dụng

Nhưng không biết tại sao, cô lại có cảm giác, mình vừa mới mở miệng, lại giống như bước xuống một cái hố mà hần đã đào sẵn

Bởi vì cô thấy, gương mặt nhăn nhó của hần lúc này dần ra!

Hơn nữa còn cười đến sáng lạn!

Có ai ở đây nói cho cô biết, hần đang cười cái gì không?

Người trả lời cô, chính là Đàm Dật Trạch

"Điểm này, tôi cũng đã sớm nghĩ!" Đàm Dật Trạch cười, phảng phất như kiểu nắm chắc phần thắng. Hần lại quay sang người bên cạnh nói: "Duong Bân, tôi vừa mới nói cậu đến nhà chị dâu của cậu lấy đồ, đã lấy được chưa?"

"Tham mưu trưởng, tôi vừa mới đem vật đó đến đây!" Nói xong, hần liền đưa cho Đàm Dật Trạch, mấy giấy tờ gì đó

Cố Niệm Hề thấy được mấy giấy tờ kia, có chút quen mắt!

Lúc trước cô rời nhà trốn đi, để tiện cho sau này, nên cô đã cầm theo hộ khẩu của bản thân. Phía trên còn do cô nhầm chán đã vẽ lên đó một con báo

Thứ này, tại sao lại ở trong tay Đàm Dật Trạch?

"Các người... tại sao lại có thứ này? Trả lại cho tôi!" Cuối cùng cô cũng hiểu được tại sao lúc nãy hần lại cười âm hiểm đến như vậy!

"Giải thích cũng hơi mất thời gian. Chờ chúng ta làm xong việc, tôi sẽ giải thích rõ ràng cho em!" Nói xong, hần liền vui vẻ kéo cô đi đến cục dân chính

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Quân Hôn Chân Chính Bắt Đầu

Đi đến cục dân chính, tâm tình của Đàm Dật Trạch lúc này chỉ để ý đến thủ tục quân hôn, mà không biết rằng, hần đã làm ngọt thê của mình tức giận

Dù sao hôm nay, Cố Niệm Hề cô thật sự bị Đàm Dật Trạch lừa gạt rồi

Cô xem, Đàm Dật Trạch hôm nay rất là vội vàng

Mà cô, hôm nay sẽ không có năng lực chạy trốn lần thứ hai

Nhưng nếu có cơ hội đào thoát, cô chắc chắn có thể trốn đến một nơi rất xa, mà người đàn ông kia không thể tìm được. Dù sao thì cô cũng không phải là người của thành phố A Thành này

Lúc ngẩng đầu lên, Cố Niệm Hề lại phát hiện hần đang nhìn cô cười. Giống như là đã sớm đọc thấu tâm tư của cô...

"Anh tại sao cứ nhìn tôi?"

Cố Niệm Hề có chút bất mãn

Bởi vì hần nhìn cô như vậy, thật sự khiến cô không thoải mái

"Ha ha, em có phải đang suy nghĩ, hôm nay đến cục dân chính đã muốn tan tằm. Lần đăng ký này, nhất định sẽ không đạt được như ý nguyện?"

Hần đột nhiên tươi cười, thậm chí còn cười lớn. Khiến cho cô cảm thấy như chói mắt. Mà hần nói lời này, lại càng khiến Cố Niệm Hề cô bất an

"Anh nói cái gì... cái kia... Tôi tuyệt đối không có loại ý tưởng này" Hần thật sự nhìn thấu mình!

Nhưng Cố Niệm Hề cũng không ngu đến mức không phủ nhận đâu

Bởi vì cô biết, nếu như cô thừa nhận, người đàn ông trước mặt kia sẽ tức giận

Mà hậu quả, chỉ sợ chính mình chịu không nổi

Nhưng mà hấn không có tức giận

Môi mông như cánh hoa, nhàn nhạt khẽ cười, thế nhưng lại khiến cô chói mắt đến lạ thường

"Không sao, cho dù em có nghĩ như vậy cũng không có vấn đề gì! Hiện tại, bọn họ nhất định vẫn đang làm việc!"

Không phải chứ!

Lúc này, làm sao có thể!

Cố Niệm Hề nghĩ là như vậy

Nhưng đến chỗ ghi danh, cô lại một lần nữa rơi vào tuyệt vọng hoàn toàn

"Đám tham mưu trưởng, tôi hôm nay phúc khí thật tốt, mới có thể cùng ngài và phu nhân chủ trì quân hôn!" Cô gái mặc bộ quần áo trắng tinh, cung kính hướng Đàm Dật Trạch gật đầu

Theo như Cố Niệm Hề thấy, cách ăn mặc của cô gái kia, cũng là có chủ ý. Thoạt nhìn, không phải là nhân vật tầm thường

"Ha ha, hôm nay có chút việc, cho nên không tới sớm được, phiền toái Lưu cục rồi!" Đàm Dật Trạch nở nụ cười điềm đạm

Đưa tay để hai túi văn kiện lên bàn của Lưu cục, một túi của hấn, một túi tất nhiên của Cố Niệm Hề cô

"Không có việc gì, ngài vì nước vì dân làm việc. Tôi vì ngài phục vụ, đây chính là vinh quang của mình" Lời nói trong giới quan trường, Cố Niệm Hề cô nghe cũng không thể hiểu hết được

Nhưng, Đàm Dật Trạch không phải thật sự sẽ kết hôn cùng mình chứ?

Hấn có thể nhìn ra tất cả suy nghĩ của cô. Chẳng lẽ, lại nhìn không ra lời nói của cô ngày đó, là thật hay giả?

"Cái kia... Anh thật sự muốn kết hôn cùng tôi sao?"

Thừa dịp cô gái kia đang xem xét văn kiện, Cố Niệm Hề ghé sát vào tai Đàm Dật Trạch, dùng cường độ nhỏ nhất mà hai người có thể nghe được

"Đương nhiên, báo cáo kết hôn hai ngày nay, tôi đã làm tốt. Giấy đăng ký kết hôn, hôm qua tôi cũng đã giúp em điền, về phần báo cáo sức khỏe của em, hôm nay tôi cũng lấy từ công ty của em ta. Còn có tin tức chúng ta kết hôn, tôi cũng đã nói cho người ở công ty em biết. Chẳng lẽ, em còn muốn đổi ý sao?"

Đàm Dật Trạch như trước cười khẽ

Vật nhỏ này, rốt cuộc kiểm chế không được!

Thừa dịp này, hạ dấu đỏ kết hôn. Vật nhỏ kia chắc chắn không có cơ hội đổi ý. Lúc trước nếu như cô không tức giận mà vội vàng, chắc chắn sẽ không đem hôn nhân trở thành trò đùa

"Không... tôi cảm thấy chúng ta mới gặp nhau vài lần, không có tình cảm gì, anh thật sự đã nghĩ cùng tôi kết hôn sao? Nếu như sau này phát hiện, tôi nghĩ nhiều, muốn ăn ngon lại lừa dối, tính tình tàn bạo, anh hối hận thì làm sao bây giờ?" Cố Niệm Hề cắn cắn môi

"Tình cảm, có thể từ từ bồi dưỡng. Về phần tính tình của em, tôi cũng sẽ chậm rãi mà tìm hiểu. Nếu thật sự cảm thấy không thích hợp, chúng ta sẽ ly hôn" Việc quan trọng trước mắt vẫn là ổn định Cố Niệm Hề, đem giấy kết hôn làm xong

Còn về sau...

Cố Niệm Hề là người đề nghị kết hôn cùng hấn trước, về sau muốn rời đi, cũng không thể đơn giản như vậy được!

Đàm Dật Trạch suy nghĩ đến tối, lúc sau ôm vật nhỏ đang bất an vào trong lòng ngực nói:

"Hơn nữa trong thời gian này, tôi sẽ không đối với em làm ra bất kỳ chuyện xấu nào. Tôi Đàm Dật Trạch, dùng nhân cách của mình để cam đoan!"

Nghe thấy lời thề sắt son của hấn, Cố Niệm Hề chỉ trong chớp mắt thật sự tin tưởng

Chính là ngày sau, Đàm Dật Trạch liền động tay động chân với cô, Cố Niệm Hề lúc này mới phát hiện, nhân cách của thằng nhãi này thật sự đã theo mây bay biến mất

"Đến lượt của Đàm tham mưu trưởng cùng tham mưu trưởng phụ nhân, mời qua bên này!" Vừa lúc đó có người bên cạnh nói

Cố Niệm Hề không biết là ai nói, nhưng đã bị Đàm Dật Trạch dẫn đi

Ngay sau đó "Cách cách" vài tiếng, chớp loáng giống như một tia chớp vậy

Bức ảnh hai người chụp chung liền được đưa ra

Sau đó liền đưa cho cô gái mặc bộ quần áo trắng kia

Cô gái cầm bức ảnh dính ở trên mặt giấy chứng nhận kết hôn

"Lạch cạch"...

Một con dấu đỏ thắm được ấn lên, khiến cho Cố Niệm Hề còn chưa có kịp phản ứng

Cô cầm lấy giấy chứng nhận kia, nhìn thấy con dấu đỏ thắm in cả sang mặt sau, lúc này mới yên lặng mà lo lắng

"Chúc mừng Đàm tham mưu trưởng cùng tham mưu trưởng phụ nhân, chúc hai người trăm năm hòa hợp, thiên trường địa cửu!"

Cố Niệm Hề mờ mịt luống cuống

Nhanh như vậy, cô đã kết hôn rồi sao?

Đối tượng là quân nhân, mới gặp mặt có vài lần?

Thế giới này có chuyện kết hôn buồn cười như chuyện của bọn họ hay không?

"Đi thôi, tham mưu trưởng phụ nhân của anh!" Lúc sau cô liền bị Đàm Dật Trạch kéo ra khỏi cục dân chính...

Thời điểm ra bước ra ngoài, cô mới phát hiện, sắc trời đã không còn sớm

Ánh tà chiều, sớm đã bị bóng đêm che dấu. Bận rộn một ngày, thành phố này rốt cục cũng kéo xuống màn che

Nhưng quân hôn của bọn họ, lúc này mới chính thức bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Đêm Tân Hôn

"Cái kia Đàm tham mưu trưởng..." Từ lúc lên xe, ánh mắt Cố Niệm Hề vẫn mờ mịt. Mà Đàm Dật Trạch cũng không lên tiếng quấy rầy cô. Mãi cho đến khi Cố Niệm Hề đột nhiên nhớ ra cái gì đó

"Tôi gọi là Đàm Dật Trạch!" Giọng nói của hắn trầm thấp giống như là tiếng đàn vi-ô-lông rất êm tai. Tuy nói tôi là tham mưu trưởng nhưng chúng ta đã kết hôn. Em không cần giống như người khác gọi tôi như vậy. Em có thể lựa chọn cách gọi "Trạch" cũng có thể gọi tôi là "Lão công"

Nghe lời nói của hắn, Cố Niệm Hề có chút bất đắc dĩ cúi đầu

Mặc kệ là cách xưng hô phía trước, hay phía sau, cô cũng không thể nào mà nói ra được

"Hiện tại gọi không được cũng không có vấn đề gì! Tôi có thể cho em thời gian" Hắn đang lái xe, quay đầu nhìn thoáng qua Cố Niệm Hề, liền nói như vậy. Lúc này môi của hắn mang theo ý cười: "Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì"

Cố Niệm Hề áy náy cúi đầu, người đàn ông này, tại sao luôn nhìn thấu tâm tư của cô?

Nhưng cô vẫn cắn cắn môi, nói ra tâm sự của mình: "Chúng ta đây là đi nơi nào?"

"Đưa em về nhà trước. Tôi biết, em hôm nay nhất định còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, trước cho em một ngày để thích ứng!" Nếu như ở trong quân đội, hắn Đàm Dật Trạch tuyệt đối sẽ không rộng lượng như vậy

Nhưng vật nhỏ này, lại làm cho hắn nhiều lần phải lùi bước. Vì thế mới có thể làm cho cô cam tâm tình nguyện đi theo chính mình!

"Ừm, thật cảm ơn anh

Cô vội vàng gạt đầu!

Dù sao cô đang lo lắng buổi tối, hẳn rồi cuộc cũng tính toán thay cho cô

Không nghĩ tới, hẳn thật đúng là thay chính mình suy nghĩ tốt mọi chuyện

Trong lòng Cố Niệm Hề cảm động không thôi

"Không mời tôi lên ngồi một chút sao?" Xe rút cục đỗ ở dưới lầu Cố Niệm Hề

"Cái kia... Trong nhà rất bừa bộn! Nếu không, vẫn là chờ cơ hội sau đi!" Lời nói vừa hoàn, Cố Niệm Hề lại hỏi hặn

Cái gì mà chờ cơ hội sau?

Không phải là chưa đánh đã khai sao, chính mình đang tính toán chạy sao?

Quả nhiên, sau lời nói này, sắc mặt của hắn trở nên có chút cứng nhắc. Khóe miệng vừa lúc này cười, lúc này cũng thu hồi lại!

"Không được, dù sao em cùng tôi đã kết hôn, hiện tại chúng ta là người một nhà, không nên xem như người xa lạ như vậy!" Nói xong, hắn liền không để cho Cố Niệm Hề một con đường sống, lời cô kéo thẳng lên lầu

Đương nhiên, hôm nay phản phó Dương Bản đến nhà Cố Niệm Hề lấy hộ khẩu, Đàm Dật Trạch cũng đã biết chỗ ở của Cố Niệm Hề

Chỉ là lúc buổi chiều hắn có chút việc, không thể tự mình đến lấy

"Nơi này, tối như mực. Mau mở đèn đi, em cẩn thận một chút" Lúc vào phòng, Đàm Dật Trạch liền phát hiện nơi đây vô cùng tối

Nhưng hắn thân là quân nhân, có điều kiện khắc nghiệt nào mà hắn chưa từng trải qua?

Rất nhanh, hắn liền thích ứng được

Nhưng, hắn vẫn lo lắng cho vật nhỏ kia

"Không có việc gì, tôi cũng đã quen rồi! Anh đi đến bên trái góc kia, có mấy cái ghế dựa. Tôi đây sẽ đi bật đèn!"

Cố Niệm Hề nói xong, liền tự mình sờ soạn đi đến chỗ công tắc

Mà Đàm Dật Nam vẫn đứng nguyên ở một chỗ

Kỳ thật, hắn vẫn mong muốn xem được chỗ ở của vật nhỏ kia, rồi cuộc có phải giống như cô nói hay không

Hắn chờ tới cùng, vật sáng duy nhất cũng được bật lên, nhưng đó chỉ là ngọn đèn để bàn nhỏ

"Em làm cái gì vậy? Tôi nói em mở đèn, không phải là đèn pin kia!" Cây đèn bàn nhỏ kia trong mắt hắn cùng với đèn pin không khác nhau là mấy

"Cái kia..." Nếu như trong phòng này có đủ ánh sáng, Đàm Dật Trạch nhất định sẽ phát hiện, giờ khắc này, gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề đang đỏ bừng lên

Trong xã hội hiện tại, tuyệt đối không có ai uất ức trôi qua cuộc sống như cô

"Tôi... tháng trước chưa đóng điện phí, nên đã bị ngừng điện!" Chủ nhà cho thuê, sợ tôi thiếu tiền bà ta, nên đã đem công tắc cắt đi

"Kia mùa hè nóng như vậy, em như thế nào trôi qua?"

Cô đang ở lầu thứ bảy. Hơn nữa cửa sổ đều là đối diện ánh mặt trời, đến buổi chiều chắc chắn sẽ như hỏa lò

"Tôi mua cây đèn bàn nhỏ này còn có quạt. Đúng rồi, ở đây nếu anh cảm thấy nóng, liền có thể bật lên" Cô giống như một đứa trẻ làm chuyện sai, vội vàng đưa cây quạt đến tay Đàm Dật Trạch

"Em..." Đàm Dật Trạch lúc này thật sự đã bị cô chọc giận

Nhưng điều làm hắn tức giận, không phải bởi vì nóng

Ở trong quân đội, hoàn cảnh nào hắn cũng đã từng trải qua

Chẳng qua, hần chỉ là đau lòng cho vật nhỏ này thôi

"Anh nếu cảm thấy không thoải mái, vậy đi trước đi"

Thật ra, đây là điều cô hy vọng nhất

Nhưng Đàm Dật Trạch dường như là muốn đối địch với cô, đột nhiên giữ lấy tay cô

"Nguyên bản là nghĩ muốn cho em thời gian, hiện tại xem ra vẫn là quên đi. Em hiện tại liền theo tôi về nhà. Tuy rằng nơi đó không lớn, nhưng chắc chắn sẽ không để em bị nóng!"

Căn nhà kia là ông nội cho hần. Bởi vì hần Đàm Dật Trạch, không muốn cùng sống chung với những người khác ở Đàm gia

"Không cần tôi..." Không cần tôi đã quen!

Cố Niệm Hề muốn nói như vậy, nhưng còn chưa nói xong, cả người cô đã bị người đàn ông kia nhấc bổng lên đặt ở trên vai

"Anh mau thả tôi ra" Bởi vì bối rối, nên Cố Niệm Hề hét lớn

Nhưng hần nói: "Nếu như em còn gào thét nữa, tôi không ngại đánh đòn em đâu!"

Nói xong câu này, hần liền khiêng cô ra ngoài

Mà Cố Niệm Hề cũng thật sự ngậm miệng lại, bởi vì giác quan thứ sáu của người phụ nữ, nói cho cô biết, người đàn ông này nói được thì sẽ làm được

——

"Đồ này cho em, em đi tắm đi. Chờ ngày mai, tôi phải người đem vật dụng của em đến:" Tới nhà của Đàm Dật Nam, hần nhanh chóng đưa cho cô hai đồ vật

Nhìn bốn phía, nơi này cũng không phải là quá lớn, có một phòng ngủ, một phòng làm việc và một phòng khách

Nhưng nhìn qua được, nơi này được trang trí rất tỉ mỉ. Ở trên cửa còn gắn một chữ hỉ màu đỏ rất lớn

"Nơi này có hai phòng, đợi lát nữa em chọn một phòng, cái còn lại là của tôi!"

Đàm Dật Trạch ngẩng mặt, vừa lúc thấy cô đang ngẩn người nhìn hai cái phòng

Hần cười, khoe miệng gọi lên độ cung, mê hoặc chứng sinh

Lần đầu tiên, Cố Niệm Hề mới phát hiện, người đàn ông này lại có thể quyến rũ đến như vậy

"Thật sự?"

Tuy rằng hỏi như vậy có chút không lễ phép, nhưng Cố Niệm Hề vẫn phải hỏi

Kỳ thật cô nhìn ra, người đàn ông này dung mạo tuyệt thế, gia cảnh không cần phải nói, là người có thể cùng Đàm Dật Nam sống chung dưới một mái nhà, gia thế làm sao có thể kém hơn. Còn có, hần chính là tham mưu trưởng. Quyền cao chức trọng, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, chỉ sợ phụ nữ muốn lấy hần đã sớm xếp thành hàng

Nhưng hần, tại sao lại cố tình chọn cô?

Hần rõ ràng đã thấy được cô cùng Đàm Dật Nam có mối bất hòa, cô không tin, Đàm Dật Trạch thông minh như vậy, lại không đoán ra sao?

Nhưng tại sao, lại cố tình chọn cô...

"Em nếu thấy như vậy không hợp lý, tôi cũng không ngại ở chung phòng với em. Cho dù em muốn ân ân ái ái, tôi cũng như vậy đồng ý..." Hần lúc này thấy, Cố Niệm Hề đang nghiêng đầu đánh giá hần

Đương nhiên hần cũng thấy trông mắt nghi hoặc của cô

Lập tức, liền mở miệng trên ghẹo

Mà lời này nói ra, quả nhiên như dự đoán của hần, cô liền mau chóng chạy vào phòng tắm

Nhìn cô gái nhỏ chạy trốn chính mình, đôi mắt của Đàm Dật Trạch thâm thúy vài phần

Kỳ thật, ngay cả hần cũng không biết, tại sao mình lại đối với cô nhân nhượng như vậy?

Chương 28: Lần Đầu Tiên Thân Mật Tiếp Xúc 1

Đợi đến khi Cố Niệm Hề tắm xong, Đàm Dật Trạch vẫn đang ngồi trên ghế sa lon xem ti vi

"Quần áo này rất thích hợp với em" Đánh giá Cố Niệm Hề một lượt, hắn liền mở miệng nói

Nghe hắn nói như vậy, Cố Niệm Hề có chút vui mừng

Dù sao, phụ nữ cũng rất thích được khen

Mà đây cũng là lần đầu tiên cô nghe được, lời công của mình khen ngợi

Hắn đứng dậy, nhích thân thể to lớn về phía cô, càng làm cho cô hoảng hốt đỏ mặt, hắn đưa tay đặt ở trên cằm của cô. Trong nháy mắt Cố Niệm Hề không biết nên phải phản ứng như thế nào

Bởi vì tình cảnh như vậy, cực kỳ giống như trong phim

Có thể giây tiếp theo, hắn sẽ hôn lên mặt cô hay không?

Nhìn hắn ngày càng tiến sát đến khuôn mặt cô, Cố Niệm Hề bối rối, không biết nên đặt tay của mình ở nơi nào

Nhưng hắn lại ghé sát tai cô nói một câu, làm cho cô nghiêng răng nghiêng lợi! Hắn nói: "Quần áo bên trong, quần cũng có thể không cần mặc!"

Nói xong, hắn liền bước vào phòng tắm

Cố Niệm Hề đứng ở một chỗ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, gào thét...

Người đàn ông này, là muốn châm chọc cô thấp bé sao?

Quần áo của hắn cô mặc tất nhiên là rộng thùng thình, mặc ở trên người giống như là trẻ con mặc đồ của người lớn. Hơn nữa hắn cao đến một mét chín. Phòng chừng trong thành phố này, cũng có rất ít người cao được như hắn

Đợi Đàm Dật Trạch tắm xong, cô sẽ cùng hắn thương lượng một chút, cô sẽ chọn phòng làm việc kia. Dù sao, cô bây giờ cũng không cảm thấy mình chính là nữ chủ nhân của căn nhà này

Nhưng cũng may, ở phòng làm việc có một cái giường, xem ra cũng rất thoải mái và ấm áp

Cô đi vào, Đàm Dật Trạch liền giúp cô mở điều hòa ở nhiệt độ hai mươi năm độ xê

Sau khi vào phòng, Cố Niệm Hề khóa cửa lại. Tuy rằng trên danh nghĩa bọn họ hiện tại đã là vợ chồng, nhưng Cố Niệm Hề vẫn cảm thấy cảm giác xa lạ không thể thích ứng được. Khóa trái cửa xong, Cố Niệm Hề vẫn chưa thấy

an toàn, sau đó kê bàn cùng ghế dựa ngăn ở trước cửa. Những thứ này tuy rằng không thể ngăn được người đàn ông kia, nhưng cũng có thể phát ra tiếng động nếu như hắn đẩy cửa ra. Điều này có thể làm cho mình có chút phòng bị

Làm xong mọi thứ, Cố Niệm Hề liền lên giường đi ngủ, dù sao từ lúc rời nhà trốn đi, cô cũng chưa có thể nằm một nơi thoải mái như vậy để ngủ

Mà Đàm Dật Trạch nhìn chằm chằm cánh cửa phòng làm việc, hắn nghe thấy được tiếng vang từ đó phát ra, sau đó gọi lên nụ cười nhẹ

Xem ra, vật nhỏ đối với mình vẫn còn tồn tại ở phòng

Nhưng cô có lẽ không biết, mặc kệ ở phía sau cửa có chèn bao nhiêu vật nặng, hắn cũng đều có thể tiến được vào gian phòng của cô. Chẳng qua cuộc sống hôn nhân của bọn họ vừa mới bắt đầu, hắn cũng không muốn cho cô không thích ứng được, liền cho cô một vài kích thích

Nhưng về sau, đợi cô thích ứng được, vậy cũng không muộn do cô...

Một tuần sau, kể từ lúc cô cùng Đàm Dật Trạch chung sống hòa bình, mỗi khi đi làm về cô sẽ ở trong bếp nấu ăn

Đây cũng là việc không khó với cô

Nhưng ở đây hai ngày, cô liền phát hiện được một ngày làm việc của Đàm Dật Trạch không giống như những người đàn ông bình thường khác. Mỗi buổi sáng, khi cô còn chưa rời giường, hắn đã rời đi. Nếu không phải buổi tối hắn đều trở về nhà ngủ, Cố Niệm Hề nghĩ đến chỗ ở này giống như chỉ có một mình cô vậy

Hơn nữa, Đàm Dật Trạch mỗi ngày đều không ăn cơm ở nhà

Hai ngày đầu, Cố Niệm Hề đều nấu nhiều cơm hơn một chút, muốn nhìn xem hắn có ăn hay không

Dù sao hiện tại những thứ cô đang dùng cũng là của hắn. Không đến mức, ngay cả nấu cơm cho hắn cũng không làm được đi

Liên tục vài ngày, cô đều nấu nhiều một chút cho Đàm Dật Trạch. Dần dần cũng thành thói quen

Nhưng hôm nay không biết tại sao, đang nấu cơm, lại cảm thấy sau lưng lạnh lẽo...

Giống như có người ở sau lưng mình nhìn chằm chằm vậy

"Anh.. về khi nào!"

Cố Niệm Hề xoay người, liền nhìn thấy được hắn đang đứng ở cửa phòng bếp

Hắn thật sự rất cao. Đứng ở nơi đó, liền như muốn chắn đi ánh sáng

Vẫn là quân phục xanh biếc. Mặc ở trên người hắn thật thích hợp biết bao

Hắn vào cửa từ lúc nào, Cố Niệm Hề thật sự không biết

Người đàn ông này, rốt cuộc là cái dạng gì, tại sao đi đến lại không có tiếng động?

"Từ lúc em đem rau đi rửa" Thanh âm của hắn trầm thấp mà âm áp, nghe rất êm tai

"Ăn?"

Đó là việc đầu tiên cô đến phòng bếp, thời điểm đó hắn đã tới rồi?

Vậy hắn, không phải đã đứng ở đằng sau rất lâu sao?

Tại sao cô lại không phát hiện được

Cố Niệm Hề có chút ngạc nhiên nhìn về phía hắn, mắt to xinh đẹp có chút sương mù

Mà nhìn đến người phụ nữ trước mắt, khóe môi của hắn cười âm thầm

Trong đôi mắt có tia sáng rọi, giống như trong chớp lát làm cho thế giới rơi vào trạng thái ngừng hoạt động

Cũng làm cho Cố Niệm Hề nhìn có chút si mê...

Mà điều này cũng làm cho cô quên, giờ phút này hắn đã tiến sát về phía cô

Đợi đến khi cô hồi phục tinh thần, hắn đã sớm đưa tay ôm lấy eo của cô

Đàm Dật Trạch thực sự rất cao

Cho dù Cố Niệm Hề cũng không phải là một cô gái quá thấp, nhưng lúc này đứng ở trước mặt hắn, cô cũng chỉ cao đến bả vai của Đàm Dật Trạch

Giờ phút này, Đàm Dật Trạch rất gần cô

Gần đến mức, Cố Niệm Hề có thể cảm nhận được hơi thở của hắn...

Tư thế này thật sự rất mờ ám nha

Giống như bọn họ đang chuẩn bị...

Chương 29: Vấn Đề Nghiêm Túc Chuyện Ân Ân Ái Ái

"Đàm..." Đàm tham mưu trưởng, anh nghĩ muốn làm cái gì?

Đây là lời Cố Niệm Hề muốn nói

Nhưng nói, cũng chưa kịp nói ra, hần liền nhìn thấu được cô như muốn hét hần cái gì đó, đôi lông mày liền nhíu lại, nói: "Tôi không phải lúc trước đã nói cho em biết. Em có thể gọi tôi là Trạch, hoặc là lão công, sẽ không phải là em đã quên chuyện chúng ta đăng ký kết hôn rồi chứ?"

Cố Niệm Hề có thể xác định, thời điểm Đàm Dật Trạch nói ra lời kia, hai tròng mắt có tia nhu hòa thân nhiên

Nhưng nói đến câu sau, ánh mắt của hần liền thay đổi. Đôi con ngươi đen xuống, nhìn không có chút ánh sáng. Gương mặt nghiêm lại, âm trầm, khiến người ta không nhìn ra được hần đang suy nghĩ gì

Câu nói kia không có một tia ấm áp, khiến cho cô lạnh cả sống lưng

Cố Niệm Hề cũng lần đầu tiên phát hiện, bản lĩnh của người đàn ông này, có thể trong nháy mắt đem nhu tình biến thành lãnh khốc, giải thích vô cùng nhuần nhuyễn

"Đàm..." Cố Niệm Hề đang định nói gì đó, nhưng vừa mở miệng, lại thấy được sắc mặt của hần càng âm trầm hơn

Cố Niệm Hề rốt cuộc cũng không thể chịu được uy hiếp của hần, chớp mũi lập tức liền ửng hồng, thỏa hiệp: "... lão công!"

Đàm lão công?!

Xưng hô như vậy, thật đúng là đủ đặc thù!

Nhưng cuối cùng hần cũng có thể nghe được cách xưng hô từ miệng cô, đại biểu cho quan hệ vợ chồng của bọn họ, Đàm Dật Trạch khoe môi liền gọi lên ý cười

Người đàn ông này thật sự có tiềm chất yêu nghiệt, gió đêm thổi vào từ cửa sổ, đem góc áo của hần có chút lay động, ngũ quan cương nghị, rung động lòng người...

Cứ như vậy trong nháy mắt, Cố Niệm Hề lần thứ hai rơi vào trạng thái hôn mê

Nhưng hoàn hảo, cô cũng tỉnh lại đúng thời điểm, vội đẩy hần ra xa: "Anh... anh nghĩ muốn làm cái gì!"

Gò má của cô, có chút ửng hồng không bình thường

Cô rõ ràng đã dùng toàn bộ sức lực, nhưng vẫn không mấy may lay chuyển được hần. Thật không biết thân thể của hần có phải từ sắt thép tạo thành hay không. Tay của Đàm Dật Trạch vẫn bảo trụ được thân thể của cô

Tư thế mờ ám như vậy, dâng lên ngọn lửa trong lòng...

Cô dùng toàn bộ sức lực, tuy không thể đẩy được hần ra, nhưng chí ít cũng có thể làm cho hần tạm thời không có dính sát vào cô

"Cái kia Đàm...lão công, anh nếu không có việc gì, ra ngoài trước đi! Tôi còn phải nấu cơm"

Thấy hần không có làm thêm hành động gì nữa, Cố Niệm Hề cuối cùng cũng thở nhẹ một hơi

Hần lúc này lại mở miệng: "Đương nhiên là có chuyện, tôi có chuyện muốn cùng em nói!"

Môi mông lại nhếch lên

Nụ cười thân nhiên giống như sao trời, mang theo ánh sáng tươi đẹp, người bình thường không thể bắt chước được

Chẳng biết tại sao, giờ phút này Cố Niệm Hề cảm nhận được, người đàn ông này cười khó hiểu như vậy. Như là sớm đào cho cô một cái hố, để đợi cô tự mình nhảy vào

"Đàm...lão công, anh có chuyện gì, phải ngay bây giờ nói sao!"

Cố Niệm Hề khẽ nhủ mi

Ánh mắt của hắn nóng rực không ngừng nhìn xuống phía áo sơ mi mỏng manh kia, hết thầy đều làm cho Cố Niệm Hề sợ hãi, có chút xa lạ...

"Đương nhiên có chuyện!"

Thấy Cố Niệm Hề bối rối, hắn liền thân nhiên cười, đưa tay lên chỗ mi nhíu lại kia, nhẹ nhàng xoa xoa

Rõ ràng hắn là một người cao lớn nhìn qua có thể nói là thô cuồng, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được động tác này của hắn có bao nhiêu ôn nhu

Còn có, khóe miệng của hắn lúc này đang cười...

Nhưng hắn vừa mở miệng nói câu kia, làm cho Cố Niệm Hề vừa nãy thật vất vả mới tháo xuống tâm đề phòng, lúc này lại lần thứ hai nhắc lên, thậm chí còn cao hơn lần trước!

Bởi vì hắn nói: "Tôi cùng em bàn về vấn đề ân ân ái ái của chúng ta"

"Vấn đề ân ân ái ái?!"

Nghe Đàm Dật Trạch nói câu này, Cố Niệm Hề giống như bị giẫm lên cái đuôi mèo của mình. Đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm hắn, như không tin người nói ra lời này lại chính là một quân nhân hiền ngang

"Đúng, chính là vấn đề về chuyện ân ân ái ái! Chúng ta kết hôn đã được một tuần, cũng có phải là nên phát sinh sự tình gì hay không?"

Đàm Dật Trạch hỏi

Rõ ràng chính là vấn đề thô lỗ, nhưng theo Đàm Dật Trạch nói ra lại là một bộ dạng ung dung, chẳng những không làm cho người ta cảm thấy ngả ngón, mà làm cho đối phương thấy được mình đang nói đến vấn đề rất nghiêm túc!

Mắt của hắn sáng như đuốc, nhìn chăm chăm Cố Niệm Hề

Khóe môi, lặng yên xẹt qua độ cung...

Hôm nay, hắn ở bộ đội đặc chủng gặp được người anh em Chu Tử Mặc. Hơn nửa năm không nhìn thấy tiểu tử này, không nghĩ tới hắn có thể đi học người ta kết hôn. Hơn nữa hắn nói, đêm tân hôn của hắn còn được Chu Thái Thái "lo liệu"

Chu Tử Mặc nói lời này, làm cho Đàm Dật Trạch cũng phải kinh hãi

Chu Tử Mặc cũng không kém so với Đàm Dật Trạch hắn, năm đó trong bộ đội đặc chủng, hắn và Chu Tử Mặc cùng là đội trưởng cạnh tranh nhau!

Chu Tử Mặc có thể làm chuyện tình kia, tại sao mình lại không thể tự "lo liệu"?

Hơn nữa, thân hình của Cố Niệm Hề cũng là mê người, chỉ cần là chạm nhẹ vào eo cô, cô đã trở nên luống cuống làm cho hắn cũng khó mà nhịn. Thật là muốn hiện tại giống như Chu Tử Mặc, không nói hai lời đem Cố Niệm Hề "lo liệu"

Tuy rằng bọn họ hiện tại không có trụ cột vững vàng là tình cảm. Nhưng thứ tình cảm này cũng có thể "làm" xong mà có được!

Điều này chính là Chu Tử Mặc nói với hắn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Lần Đầu Tiên Thân Mật Tiếp Xúc 2

Nghe xong Chu Tử Mặc nói như vậy, Đàm Dật Trạch liền phóng túng không kiềm chế được, không có tâm tư làm những chuyện khác, hắn mau chóng trở về nhà

Lý do chính là, muốn cùng Cố Niệm Hề nói chuyện, bàn bạc thật tốt về vấn đề ân ân ái ái của bọn họ

Nhưng không nghĩ tới, thời điểm hắn nói chuyện đó lại khiến cho Cố Niệm Hề giật mình, giống như vấn đề kia là chuyện làm cô rất hoảng sợ vậy

Cố Niệm Hề thấy hần tự nhiên lại muốn bàn đến vấn đề này có chút ngoài ý muốn, hiện tại sắc mặt của Đàm Dật Trạch cũng không tốt

Mà hần mở miệng nói lời uy hiếp với cô, lại vô cùng nhuần nhuyễn

Nhìn Đàm Dật Trạch như vậy, Cố Niệm Hề cũng không biết nên phải làm sao

Cô bấu môi, thần nhiên nói: "Kỳ thật... vấn đề này, tôi cũng không phải không nghĩ qua!"

Cố Niệm Hề nói câu kia, tuyệt đối chỉ vì muốn là dụ đi không khí hiện tại

Nhưng không nghĩ tới, lời nói này vừa mới ra khỏi miệng, thân thể cô đã bị nhấc bổng lên

Cúi đầu thấy, mình nguyên lại đã bị Đàm Dật Trạch ôm lên

Thật không hổ là Đàm tham mưu trưởng bảo vệ quốc gia cùng nhân dân

Ngay cả thân thể, đều không làm cho... đáng cùng nhân dân thất vọng!

Chẳng qua, Cố Niệm Hề mới phát hiện thời điểm này không phải là lúc mình để ý đến sức khỏe của hần

Bởi vì Đàm Dật Trạch đã ôm cô, hướng vào phòng ngủ...

Đặt tay lên eo cô, tay hần lại vô cùng nóng bỏng, giống như là cùi đang cháy ở trên bếp vậy

"Đàm... lão công anh muốn làm gì?"

Một tiếng lão công này, tuyệt đối không phải Cố Niệm Hề cô muốn gọi ra

Nhưng mỗi lần, chỉ cần cô lên tiếng "Đàm", đôi mắt người đàn ông kia sẽ lập tức trở nên u ám. Ánh mắt giống như gió thu cuốn hết lá vàng, muốn bao nhiêu vô tình sẽ có bấy nhiêu vô tình!

Cố Niệm Hề cảm thấy được, chính mình nếu không gọi lão công, người đàn ông này tuyệt đối sẽ một tay bóp chết cô!

Quả nhiên, khi Cố Niệm Hề nói hai tiếng lão công kia, sắc mặt của hần tốt lên không ít, thậm chí trên môi còn nở nụ cười âm áp vô cùng: "Làm chuyện em nghĩ chúng ta cần làm"

Ánh mắt kia càng thêm thâm trầm

Cái gì gọi là chuyện cô nghĩ muốn làm?!

Chết tiệt, cô chỉ là muốn làm dụ đi không khí, có được hay không?

Ngu ngốc!

Đáng giận!

Muốn ngay lập tức hôn mê!

Các loại cảm xúc này ở trong đầu Cố Niệm Hề rít gào một lúc, cô rút cuộc cũng bình tĩnh trở lại, muốn cùng Đàm Dật Trạch nói chuyện

"Lão công, chúng ta nói chuyện một chút!"

"Em nói, tôi đang nghe!" Giờ phút này Đàm Dật Trạch đã ngã xuống giường, đem thân hình cao lớn của hần đè lên người cô

Nhìn người dưới thân mình da thịt trắng nõn, mát lạnh giống như sứ, làm cho cảm xúc nguyên thủy nhất của hần nổi lên

Môi, lần thứ hai đè sát vào Cố Niệm Hề

Thật muốn ném thừ, thân thể phản nộ, cùng môi mọng như cánh hoa kia có vị như thế nào

"Anh không cần dựa gần như vậy có được không? Tôi sẽ sợ!"

Cố Niệm Hề nói

"Tôi là lão công của em, em cần gì phải sợ hãi tôi? Tôi cho em mượn lá gan, em tiếp tục nói"

Đàm Dật Trạch căn bản không có ý định buông tay

Thời điểm nói xong, môi của hắn lại tiếp tục sát vào cô...

"..." Đôi mắt với gương mặt ngày càng gần, Cố Niệm Hề cảm thấy hô hấp trong người mình đều đình trệ

Không phải cô không nghĩ muốn đẩy người đàn ông này ra, nếu đánh lại hắn, cô đã sớm cùng hắn trở mặt! Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Hoắc Tư Vũ, không có người nào dám bắt nạt cô như vậy!

"Lão công, người ta còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng!" Cô biết tuy rằng nói ra điều này, căn bản cũng không thể lay chuyển người đàn ông cường thế kia. Nhưng Cố Niệm Hề vẫn muốn nói ra, bởi vì cô không thể từ bỏ dù chỉ là một cơ hội nhỏ

Nhưng ngoài ý muốn của Cố Niệm Hề, lời nói của cô lại làm cho Đàm Dật Trạch ngừng lại!

"Kìa, em khi nào thì chuẩn bị tốt! Đừng quên em đã cùng tôi đăng ký kết hôn!" Hắn tuy đã dừng động tác, nhưng hơi thở vẫn là có chút không xong

Từ mũi của hắn thở ra hơi nóng, giống như là muốn vô tình trừ chọc hệ thần kinh của cô, thật là tệ đại a...

"Chuyện này, người ta tất nhiên là không quên. Chỉ là, hiện tại còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt..." Khoảng cách hắn tiến đến gần môi cô, chỉ thiếu chút nữa là có thể chạm được. Cho nên, thời điểm cô nói ra câu này, cô cũng có chút run rẩy: "Khi nào chuẩn bị tốt, người ta sẽ nói cho anh biết!"

Ngoài miệng cô tuy là cam đoan, nhưng trong lòng lại luôn luôn phủ nhận

Chết tiệt, còn muốn tôi chính miệng nói cùng anh làm chuyện đó sao? Hắc, cứ chờ đi, Đàm tham mưu trưởng!

"Thật sự?" Nhìn ánh mắt của cô sáng giống như con nai vô tội, hắn cũng động lòng trắc ẩn

"Thật sự, tôi cam đoan! Nhưng trước anh cũng phải cam đoan, không chạm tôi?" Môi của cô khẽ cong lên

"Cứ như vậy đi! Em đi ra ngoài trước, tôi muốn tắm"

"Được, tôi lập tức đi ra" Nghe được lời hứa hẹn kia của Đàm Dật Trạch, cô nhanh như chớp đẩy hắn ra, mau chóng chạy đến phía cánh cửa

Nhưng chỉ vì cô gái nhỏ quá mức nóng lòng chạy trốn, nên cũng bỏ lỡ, thời điểm Cố Niệm Hề rời đi, hắn đột nhiên nhìn chằm chằm cô, khóe miệng gọi lên ý cười...

Vật nhỏ, thật sự là còn chưa chuẩn bị tốt sao?

Không có việc gì, tôi sẽ giúp em chuẩn bị thật tốt!

Mấy ngày sau, sáng sớm Cố Niệm Hề thức dậy, phát hiện giày đi làm của mình đã bị hỏng. Lặng lẽ đi đến phòng của Đàm Dật Trạch, đẩy cánh cửa phòng hắn ra

Quả nhiên giống như mọi ngày, trên giường sẽ không có bóng dáng của hắn

Nhưng đối với mình mà nói, cũng là một chuyện tốt. Ngoại trừ buổi tối hắn sẽ về nhà tắm rửa đi ngủ, những thời gian khác hắn đều ở bên ngoài. Cố Niệm Hề cảm thấy được chính mình hiện tại cùng với lúc trước thuê phòng chỉ có một mình không giống nhau là mấy. Chẳng qua là phòng rộng một chút, dễ chịu một chút

Rửa mặt chải đầu xong, cô liền đi ra

Nhân lúc còn chưa tới giờ đi làm, Cố Niệm Hề ghé qua tiệm giày một chút

"Tiểu thư, đôi giày này của chúng tôi là kiểu dáng mới nhất, cũng thích hợp với vẻ nữ tính của cô. Giày được thiết kế, đi rất thoải mái mềm mại..."

Cố Niệm Hề đang nghe người bán hàng giới thiệu đôi giày mà cô nhìn trúng, phía sau lại có giọng nói quen thuộc

"Mẹ xem đôi giày này có đẹp hay không?"

Giọng nói này thật sự rất quen thuộc

Quen thuộc đến nỗi Cố Niệm Hề không cần quay đầu lại nhìn xem, liền biết phía sau là hạng người gì

"Đẹp rất đẹp, nhưng Tư Vũ à, con bây giờ mang thai đứa nhỏ, không thể đi giày cao như vậy được! Đây, mẹ nghĩ con nên..." Nghiêng người, Cố Niệm Hề phát hiện quả nhiên người phụ nữ kia chính là Hoắc Tư Vũ

Bên cạnh còn có một người phụ nữ trung niên

(Gào khóc, Hoắc tiểu tam lại xuất hiện a)

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Một Người Không Thể Diễn

Người phụ nữ trung niên mặc bộ váy màu xanh biếc được cắt may tỉ mỉ. Tóc dài màu đen búi cao. Lộ ra gương mặt thon dài, trên cổ còn đeo một chuỗi trân châu quý phái

Tuy rằng qua tuổi năm mươi, nhưng bà ta xem như bảo dưỡng thân thể không tồi, da dẻ so với tuổi tác của bà không tương đồng, cùng phụ nữ trẻ tuổi còn muốn nhìn nhại hơn

Nghe cách xưng hô của Hoắc Tư Vũ đối với bà, đại khái cô cũng hiểu được đây chính là mẹ của Đàm Dật Nam. Thần thái toát ra trong đôi mắt thật sự cũng có nét giống nhau

Nhưng không biết tại sao, Cố Niệm Hề lại không tìm thấy nửa điểm tương đồng của bà giống với Đàm Dật Trạch

"Nha, ai vậy ta!"

Ngay lúc Cố Niệm Hề còn đang thất thần nhìn người phụ nữ trung niên kia, giọng nói quen thuộc lần thứ hai vang lên...

Cô đang nghĩ mình đứng xa như vậy Hoắc Tư Vũ cũng có thể nhìn thấy cô sao

Bản thân còn đang suy nghĩ điều đó, Hoắc Tư Vũ liền bước về phía trước, nhắc giày bệt đi đến bên cạnh Cố Niệm Hề

"Niệm Hề, thật trùng hợp nha. Không nghĩ tới ở nơi này cũng gặp được cô!" Ngụ ý chính là muốn nói Cố Niệm Hề luôn đi theo cô ta!

Hoắc Tư Vũ cách Cố Niệm Hề khoảng một mét. Trên khóe miệng cô ta nở nụ cười như thể mình là người chiến thắng

Về mặt như vậy làm cho Cố Niệm Hề không cam lòng

"Thật đúng là trùng hợp!"

Cô là người có liêm sỉ. Từ lúc biết Hoắc Tư Vũ cùng Đàm Dật Nam có quan hệ, Cố Niệm Hề cũng không cho là, cô có thể tiếp tục làm bạn tốt của Hoắc Tư Vũ nữa

Cố Niệm Hề không có hứng thú chào hỏi cô ta, cách xưng hô đơn giản cũng đều rút gọn

Nói xong năm chữ kia, cô liền xoay người rời đi

"Nha, như thế nào đã đi rồi! Nếu quen biết Tư Vũ nhà chúng ta, có thể đến quán cà phê đối diện ngồi một lúc!" Thưa Lạc Tâm thấy Hoắc Tư Vũ đến chào hỏi cô gái kia, cũng đi tới

Thật ra, bà ta vốn đối với người ngoài rất nhiệt tình hiếu khách. Đương nhiên, không tính Đàm Dật Trạch

Thư Lạc Tâm bước đến bên cạnh Hoắc Tư Vũ, cũng đánh giá Cố Niệm Hề một phen

Cô gái này so với Tư Vũ cao hơn một chút, ngoại trừ thân thể có phần hơi gầy, nếu như trở mã chắc chắn sẽ vô cùng mê người. Đặc biệt đôi mắt to long lanh kia, thoạt nhìn qua liền có thể làm cho người khác đau lòng

"Cô gái kia cũng thật xinh đẹp. Chắc chắn là một người trẻ tuổi!" Thư Lạc Tâm khen ngợi Cố Niệm Hề, điều này làm cho Hoắc Tư Vũ có chút không ổn

"Mẹ, đây là..." Lời này vừa nói ra, Hoắc Tư Vũ sắc mặt cứng ngắc

Cô cùng Cố Niệm Hề là người ở thành phố Hải Tân

Tại sao mọi người nhìn Cố Niệm Hề đều thích cô ta? Mà lại không thích cô?

Hoắc Tư Vũ nhớ, lúc đầu Thư Lạc Tâm gặp mình, trên mặt bà ta còn tỏ vẻ khinh thường

Nếu không phải là cô nói, cô là con gái của Hoắc phó thị trưởng thành phố Hải Tân, chỉ sợ Thư Lạc Tâm kia sẽ không có thái độ ôn hòa như thế này với cô

Mà hiện tại thấy được Cố Niệm Hề, thật sự là quá nhiệt tình đi

Điều này, làm cho Hoắc Tư Vũ có chút khó chịu

"Tư Vũ, cô của Tiểu Nam gần đây nói muốn tìm vợ cho con trai! Mẹ xem cô gái kia rất xinh đẹp, cùng với con quen biết, gia cảnh chắc chắn cũng không tồi! Cho nên muốn con giúp mẹ thăm hỏi cô gái kia, có được hay không..." Thư Lạc Tâm đề thấp thanh âm nói cùng Hoắc Tư Vũ

"Gia cảnh?" Nghe thấy lời nói này, Hoắc Tư Vũ mới bừng tỉnh

Nguyên lại, bà ta có chủ ý này

"Mẹ, nhà của cô ta gia cảnh cũng bình thường. Bằng không sao lại đi đến nơi xa như vậy làm việc!" Hoắc Tư Vũ cảm thấy Đàm Dật Nam và mình đã ở cùng một chỗ. Cố Niệm Hề cũng không còn lý do gì ở lại thành phố này nữa. Cho nên, mới có thể đồng dạ nói ra lời này

Nếu như cô biết Cố Niệm Hề là vợ của Đàm Dật Trạch, cô tuyệt đối không dám ăn nói lung tung như vậy. Mà kết quả của việc mạnh miệng này, Hoắc Tư Vũ cô cũng không thể chống đỡ nổi

"Nha, thật là đáng tiếc! Nhưng mà, cô gái kia cũng thật xinh đẹp, rất xứng với tiểu tử Bùi gia kia. Hay là, mẹ vẫn là thử xem?"

Hoắc Tư Vũ muốn mang vấn đề gia cảnh này đem Cố Niệm Hề thoát khỏi suy nghĩ của Thư Lạc Tâm

Nhưng thật không ngờ, bà ta nói muốn thử một lần

Nếu như để Cố Niệm Hề ở thành phố này, kia thật sự là hậu họa vô cùng lớn của Hoắc Tư Vũ cô

Không

Này không được!

"Mẹ, cô gái kia tuy xinh đẹp, nhưng tâm địa không tốt!" Hoắc Tư Vũ nói lời này, tầm mắt liền dừng lại ở đôi giày trên chân của Cố Niệm Hề. Trong lòng chợt lóe: Cố Niệm Hề, tôi tuyệt đối sẽ không cho cô ở lại thành phố này!

"Lời này, là như thế nào?"

Nghe Hoắc Tư Vũ nói như vậy, Thư Lạc Tâm cũng cảm thấy hứng thú

Đối với chuyện xấu của người khác, phụ nữ rất hay bị cám dỗ

"Cô ta trước kia ở trường học tác phong không đứng đắn, luôn đổ oan cho con không tính làm gì, lại còn câu dẫn đàn ông. Lần trước khi con về nhà, liền thấy cô ta cùng Nam... Mẹ, người phụ nữ như vậy có thể xứng đáng làm thân thích với nhà chúng ta sao?"

Nói đến đây, Hoắc Tư Vũ cũng ý thức được, mình vừa mới không tự giác biểu hiện ra chán ghét Cố Niệm Hề. Để vớt vát lại hình tượng của mình, cô liền bổ sung nói: "Thực là, những điều này chỉ là chuyện cũ năm xưa, con cũng không muốn ở trước mặt người khác nhắc tới"

"Không, Tư Vũ mẹ muốn cảm ơn con. Nếu không phải con nói, mẹ vừa thiếu chút nữa là giới thiệu cô ta cho cô của Tiểu Nam. Thật không ngờ, nhìn như vậy lại làm ra nhiều chuyện xấu sau lưng người khác đến thế, còn muốn câu dẫn cả Tiểu Nam! Tránh không được vừa này mẹ nhìn cô ta còn gửi thấy mùi vị của hồ ly! Ánh mắt như vậy thật rất giống hồ ly tinh! Nhưng mà Tư Vũ con không cần lo lắng, con hiện tại đã mang thai cốt nhục của Đàm gia, mẹ sẽ không để Tiểu Nam làm chuyện có lỗi với con!"

Nói xong câu này, Thư Lạc Tâm giống như là nghĩ đến điều gì đó, chần chờ một lát mới nói: "Tư Vũ à, hôm nay chúng ta sẽ không mua giày được không?"

"Làm sao vậy mẹ? Vừa mới không phải rất vui vẻ sao?"

Hiện tại nếu không mua, số lượng ít như vậy, đợi vài ngày sau, chỉ sợ sẽ bị người khác mua hết!

Hoắc Tư Vũ nói lời này, sắc mặt rõ ràng càng khó coi

Thật vất vả mới có thể trở thành con dâu nhà giàu, có thể không cần băn khoăn đến chi phí để mua hàng hiệu

"Con bây giờ là phụ nữ có thai, đứng ở chỗ này nói chuyện xấu của người khác sẽ làm cho người ta đánh giá đến nề nếp gia đình, đối với đứa nhỏ cũng không tốt. Chúng ta hôm nay vẫn là nên về nhà trước, chờ hai ngày nữa mẹ cùng con đi mua"

"Kia... vẫn là mẹ lo lắng chu toàn" Nghe Thư Lạc Tâm nói, khối đá lớn trong lòng Hoắc Tư Vũ cũng rơi xuống, khóe miệng lộ lên nụ cười thắng lợi

Chỉ dăm ba câu, cô lần thứ hai phá hủy đi hình tượng của Cố Niệm Hề trước mặt người khác

Cố Niệm Hề, cô còn muốn đấu với tôi?

Không có cửa đâu!

"Chúng ta đi thôi! Lát nữa còn phải đến nhà cậu cùng cô của Tiểu Nam nữa!"

Nói xong Thư Lạc Tâm liền muốn kéo Hoắc Tư Vũ đi

Nhưng cô vẫn không có phản ứng

"Tư Vũ, chúng ta cần phải đi!" Thư Lạc Tâm nhắc nhở

"Mẹ còn cùng Cố Niệm Hề cũng là chỗ quen biết, Con và Nam đính hôn, cảm thấy nên mời cô ta!"

Lần trước còn chưa có hoàn thành tiết mục, vẫn là cần đến Cố Niệm Hề

Bằng không, một mình cô làm sao có thể khỏi xướng đây?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Thiếu Cô Sẽ Là Hối Tiếc Lớn Nhất Trong Đời

"Cô gái kia không phải muốn câu dẫn Tiểu Nam sao? Con làm như vậy không sợ dẫn sói về nhà sao?"

Nghe Hoắc Tư Vũ nói vậy, Thư Lạc Tâm có vẻ không đồng ý

"Mẹ nói như thế nào con cũng là bạn học của cô ta mười mấy năm. Mười mấy năm qua con đều muốn coi cô ta là bạn tốt. Tuy rằng cô ta đối với Nam vô cùng yêu thích. Nhưng hôn lễ thiếu đi cô ta, sẽ là hối tiếc lớn nhất trong đời con..."

Hoắc Tư Vũ nói xong, còn làm như mình thật sự rất rộng lượng với Cố Niệm Hề. Về mặt chưa xót bất lực nhìn cách đó không xa, Cố Niệm Hề chuẩn bị bỏ tiền mua đôi giày mà cô nhìn trúng

"Ai, trên thế giới này người như Tư Vũ nhà chúng ta chỉ sợ đã tuyệt chủng. Cũng được, Tư Vũ con liền đi mời cô ta đi. Cũng thuận tiện làm cho cô ta chặt đứt ý niệm trong đầu đối với Tiểu Nam"

Thư Lạc Tâm bởi vì nghe Hoắc Tư Vũ nói về Cố Niệm Hề như vậy, cảm tình tốt vừa nảy đối với cô, hiện giờ đã không còn

Giờ phút này ánh mắt nhìn về Cố Niệm Hề tràn ngập hèn mọn cùng khinh bỉ

Mà Cố Niệm Hề căn bản là nghĩ mình không để ý đến Hoắc Tư Vũ bọn họ cũng đã đi xa, lúc này ngẩng đầu nhìn về phía trước, lại không nghĩ rằng Thư Lạc Tâm lại nhìn mình bằng ánh mắt như vậy

Thực là có cảm giác kỳ quái!

Vừa lúc này, Cố Niệm Hề còn cảm nhận được Thư Lạc Tâm đối với cô vô cùng tốt, chính mình còn cảm thấy may thay cho Hoắc Tư Vũ, cô ta như vậy cũng gặp được người mẹ chồng tốt

Xoay người, Cố Niệm Hề nhìn thấy được, giờ phút này Hoắc Tư Vũ đang ở đằng sau mình cười sung sướng

Xem ra, vở kịch biến hóa như vậy, hẳn là không thể thiếu người phụ nữ này xuất sắc suy diễn đi!

Nếu cô không cùng Đàm Dật Trạch kết hôn, tình huống như vậy chắc chắn làm cho cô lại một trận căm tức

Nhưng nghĩ đến ở chuyện vô lý ở cục dân chính kia, Cố Niệm Hề thật sự cảm thấy được, Hoắc Tư Vũ căn bản không đáng làm cho cô tức giận. Mà nhìn cô ta tác oai tác quái trước mặt mình, Cố Niệm Hề cô thật sự có chút mong đợi biểu tình của cô ta, khi biết được chuyện mình cùng Đàm Dật Trạch cũng chính là anh của Đàm Dật Nam đã kết hôn, sẽ như thế nào!

Nghĩ vậy, khóe môi Cố Niệm Hề gọi lên ý cười

Một màn như vậy, vừa vụn vặt vào trong mắt của Hoắc Tư Vũ

Cố Niệm Hề đang cười?

Gần đây, Đàm Dật Nam cùng cô ta chia tay, Hoắc Tư Vũ nhiều lần nói tập đoàn Bác Á gây sức ép khó xử đối với cô ta. Tình cảm cùng sự nghiệp không thuận như vậy, Cố Niệm Hề như thế nào còn cười được?

Không phải là, gần đây liên tục đã kích, đã khiến cho cô ta biến thành ngớ ngẩn rồi chứ?

Nhưng mà, choáng váng cũng tốt, cô cũng dễ dàng xuống tay với cô ta, không phải sao!

Hoắc Tư Vũ chậm rãi bước về hướng Cố Niệm Hề

"Niệm Hề.."

Hoắc Tư Vũ bước đến, Cố Niệm Hề tự giác lùi về phía sau

Tuy rằng cô ta đang cười, nhưng cũng không thể biết được giây tiếp theo cô ta sẽ lại dùng mình để diễn kịch như thế nào trước mặt người khác. Lần trước cô ta nắm lấy tay mình, diện mạo kịch trước mặt Đàm Dật Nam, chuyện này đã làm cho cô đề phòng

"Có chuyện gì mời nói thẳng!"

"Niệm Hề, tôi biết trước kia là tôi không tốt, tôi thật tình xin lỗi cô. Dù sao, chúng ta coi như cũng là bạn tốt mười mấy năm. Lần này tôi cùng Nam kết hôn, cũng hy vọng cô có thể đến tham gia" Hoắc Tư Vũ nói xong, liền móc từ trong túi sách ra thiệp mời màu đỏ, đưa cho Cố Niệm Hề

"Cô cảm thấy tôi sẽ thiệt tình chúc phúc cho hai người sao?"

Cố Niệm Hề đột nhiên bị nhét tấm thiệp kia vào tay, nhìn qua màu đỏ tươi tắn giống như lửa. Thậm chí cảm lên còn có chút phồng tay...

Dù sao trên tấm thiệp kia, cũng viết tên người đàn ông cô đã từng yêu...

Cho tới bây giờ, nghĩ đến hình ảnh Hoắc Tư Vũ cùng Đàm Dật Nam lăn lộn trên giường, Cố Niệm Hề liền xác định, người đàn ông kia cùng cô tuyệt sẽ không còn quan hệ gì

Nhưng không nghĩ tới, Hoắc Tư Vũ ra chiêu này, khiến cô trở tay không kịp!

Ghen tuông trong lòng dâng lên, hốc mắt cũng có cảm giác nóng ẩm

Nhưng Hoắc Tư Vũ ở trước mặt, cô phải cố gắng ưỡn ngực ngẩng cao đầu, làm cho mình giống như một con gà trống sung mãn, che dấu nỗi chật vật bên trong

"Cô không sợ, tôi sẽ phá hủy hôn lễ của cô sao?"

Hoắc Tư Vũ còn chưa nói gì, Cố Niệm Hề lại hỏi như vậy

"Cô..." Hoắc Tư Vũ thật không ngờ, Cố Niệm Hề lại sắc bén như vậy phản bác chính mình, thiếu chút nữa là cô sẽ mở miệng mắng Cố Niệm Hề, Nhưng ngại Thư Lạc Tâm, Hoắc Tư Vũ đành cố gắng không ché bản thân

Cũng thật không ngờ Thư Lạc Tâm lại mở miệng giúp đỡ Hoắc Tư Vũ: "Tư Vũ, cô ta như vậy thật không biết phân biệt tốt xấu, cô ta không tham ra cũng tốt, miễn cho Đàm gia chúng ta phải dơ mặt. Con đang mang thai, không nên tức giận, đứa con trong bụng mới là quan trọng nhất"

Lời này của Thư Lạc Tâm là muốn làm trò trước mặt Cố Niệm Hề

Bởi vì Hoắc Tư Vũ nói cho bà biết, Cố Niệm Hề chỉ là người bình thường, hơn nữa cô ta vừa nãy còn buông lời ác độc như vậy, làm cho Thư Lạc Tâm căn bản không lưu lại một chút tình cảm gì cho cô ta

Chẳng qua, một ngày nào đó sau này, tin tức từ thành phố Hải Tân đến tai bà, đại nhân vật cùng Cố Niệm Hề thân thiết ôm nhau ở cùng một chỗ, Thư Lạc Tâm mới cảm thấy được mình căn bản lúc trước thật là có mắt như mù, như thế nào lại tin được lời của Hoắc Tư Vũ

Đương nhiên, đây là nói sau

"Mẹ, con không sao. Con dù sao cũng phải khuyên được Niệm Hề đến hôn lễ của con cùng Nam"

Cố Niệm Hề không tham gia, thử hỏi cô như thế nào diễn?

Nói thực ra, chuyện mang thai của cô sẽ rất nhanh bị bại lộ

Cô thật sự mang thai thì không nói làm gì

Thư Lạc Tâm hiện tại đều bắt cô phải đi giày đế bằng, mặc quần áo chống tia phóng xạ. Đáng giận nhất chính là, mỗi ngày bà ta đều giám thị, không cho cô trang điểm

Cứ liên tiếp vài ngày như vậy, tâm tình của Hoắc Tur Vũ quả thật không thể khá khảm lên được

Mà nói Đàm Dật Nam, mỗi ngày đều lấy có mình mang thai, cự tuyệt quan hệ cùng với cô

Cứ như vậy, cho dù là cả đời, bụng của cô cũng không thể lớn lên! Làm sao có thể trong khoảng thời gian chín tháng mười ngày, giải thích cho Đàm gia?

Cho nên, Cố Niệm Hề không xuất hiện không không được

Ý tưởng này của Hoắc Tur Vũ, đúng là một mũi tên trúng hai đích

"Niệm Hề, chúng ta quen biết hơn mười năm. Nếu hôn lễ của tôi cô không đến, chắc chắn sẽ là nỗi tiếc lớn nhất trong đời tôi. Cô nhất định phải tham gia, biết không?". Nói xong Hoắc Tur Vũ lại nở nụ cười dối trá: "Được rồi, tôi cùng mẹ phải trở về. Không quấy rầy Niệm Hề cô đi dạo phố!"

Hoắc Tur Vũ quả nhiên là kẻ hai mặt

Một vở kịch, cô ta có thể diễn tốt hai vai, một mặt là bạn tốt ngày xưa, một mặt là con dâu hiếu thảo...

Hành động nhanh chóng như vậy, cũng là cho Cố Niệm Hề nhất thời không thể nói ra hai chữ cự tuyệt

Nói xong, Hoắc Tur Vũ cùng Thư Lạc Tâm rời đi, không để cho Cố Niệm Hề có cơ hội từ chối

Nhưng, thời điểm bọn họ rời đi, Cố Niệm Hề lại nghe thấy rất rõ ràng lời nói của bọn họ ____

"Tur Vũ a, con cũng thật là. Cái loại người đó, dựa vào cái gì có thể đến dự hôn lễ của con và Tiểu Nam?"

"Mẹ đừng nói như vậy mà. Người ta cũng là cảm thấy tiếc nuối!"

"Được, được mẹ không nói. Hứa với mẹ sau lần này không cần quan hệ với người phụ nữ không đứng đắn đó!"

"Đã biết...:"

Nhìn bóng dáng hai người càng lúc càng xa, Cố Niệm Hề nắm chặt tay

Hoắc Tur Vũ cô muốn tôi tham dự hôn lễ của hai người sao?

Được! Tôi sẽ tham gia!

Hơn nữa, tham gia với thân phận mà các người không thể ngờ tới

Tôi hiện tại, vô cùng mong chờ đến lúc đó, hai người sẽ có biểu tình gì...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Anh Dũng Lưu Mạnh

Cố Niệm Hề khi về đến nhà, đem thân mình mệt mỏi đặt trên ghế sofa

Sau khi rời nhà đi, thật sự mọi chuyện đều thay đổi

Một mình sống ở thành phố xa lạ này, thật sự mệt mỏi

Trừ bỏ mỗi ngày tinh thần phải khẩn trương cao độ đối phó với Hoắc Tur Vũ ở bên ngoài khiêu khích, trong công việc cũng phải tập trung bảo đảm không có nửa điểm sai lầm. Bằng không người bị Hoắc Tur Vũ giết giây kia sẽ có cơ hội mà đuổi việc cô...

Mặc dù làm như vậy, Hoắc Tur Vũ cũng không chịu buông tha chính mình

Điều này làm cho Cố Niệm Hề suy nghĩ, hiện tại cô có nên về nhà hay không?

Bây giờ về nhà, ba ba sẽ cho mình vào cửa sao?

Nhìn thiệp mời trên bàn trà kia, hốc mắt Cố Niệm Hề lại hiện lên sương mù...

Đêm trước rời nhà trốn đi, cô còn cùng ba ba âm ỉ, lời thề sắt son nói rằng, nhất định mình sẽ hạnh phúc cho ông xem

Không nghĩ tới, mình toàn lực, thậm chí không hối tiếc rời nhà trốn đi, cùng người trong nhà đối kháng, tất cả mọi chuyện đều thay đổi

Bạn trai bị đoạt, cùng người phụ nữ khác đính hôn

Bạn tốt trở mặt, chuyên môn bắt nạt cô...

Mà cô, còn mơ mơ hồ hồ kết hôn, đối tượng thế nhưng lại là anh của bạn trai cũ

Như vậy, là cái loại hạnh phúc gì, có thể cho ba ba xem?

Cả ngày lạc lõng, Cố Niệm Hề mệt mỏi. Ghé vào ghế sa lon, cứ như vậy mà ngủ thiếp đi

Đàm Dật Trạch sau khi về nhà, liền thấy cảnh tượng như vậy

Cô cuộn thân mình nhỏ nhắn trên ghế sa lon chỉ đủ hai người ngồi

Cả gian phòng chỉ mở một ngọn đèn nhỏ trên bàn trà, ánh sáng dừng lại trên người Cố Niệm Hề thật ảm áp. Nhìn hô hấp ổn định, liền biết được cô đang ngủ...

Hắn bước nhẹ nhàng

Vốn định vuốt nhẹ tóc của cô

Tay của Đàm Dật Trạch đã sắp chạm lên tóc của Cố Niệm Hề liền dừng lại

Bởi vì, hắn thấy khóe mắt cô có nước mắt...

Một phút kia, từ trước đến nay không có việc gì làm cho gương mặt lạnh lùng của hắn thay đổi, lúc này lại phải nhíu mi

Trong ấn tượng của hắn, cô rất kiên cường

Một mình đến thành phố này. Bạn trai là Đàm Dật Nam bị cướp đi không nói, Đàm Dật Trạch còn thấy được, người phụ nữ sắp cùng Đàm Dật Nam kết hôn kia, luôn luôn đối phó với cô

Nhưng cô gái này vẫn tỏ ra là một người khoan dung, thậm chí ngay cả một câu thô tục cũng không nói ra

Cô gái như vậy, làm cho Đàm Dật Trạch có chút hoài nghi về thân phận của cô...

Nhìn như không có người quen biết lẻ loi đến thành phố này, nhưng lại toát ra khí chất cao ngạo. Cô gái như vậy, chắc chắn sẽ không phải là người tầm thường đi!

Điều Đàm Dật Trạch quan tâm, cũng không phải thân phận của Cố Niệm Hề. Hắn coi trọng con người cô, muốn kết hôn cùng với cô, chứ không phải là bối cảnh, giá trị con người cô

Mà là rốt cuộc là ai làm cho cô khóc?

Nhìn cô co quắp nằm ở trên ghế, Đàm Dật Trạch cởi áo khoác của mình, đắp lên người cho cô. Làm xong mọi chuyện, hắn xoay người, liền thấy thiệp mời màu đỏ đặt trên bàn kia...

Tầm thiệp này với tầm thiệp trên bàn làm việc của hắn giống nhau như đúc

Nội dung bên trong là cái gì, hắn cũng có thể đoán ra

Thời điểm này, Cố Niệm Hề có tâm tình như thế nào hắn thật muốn biết

Nhưng làm cho Đàm Dật Trạch cảm thấy hứng thú hơn chính là, người đem thứ này cho cô rốt cuộc có tâm tư gì?

Nhìn thiệp mời trên bàn, ánh mắt của hắn trở nên thâm trầm

Thứ này ở trong tay Cố Niệm Hề, thật sự làm cho hắn muốn làm rõ một chuyện

Về phần đó là cái chuyện gì, hiện tại cũng không thể khẳng định. Nhưng mà điều Đàm Dật Trạch có thể xác định, hắn tuyệt đối sẽ không để cho người bắt nạt lão bà nhà hắn có kết cục tốt, tuyệt đối không buông tha...

Hai ngày sau, lúc Cố Niệm Hề tan tầm trở về nhà, liền nhìn thấy Đàm Dật Trạch đã ngồi ở trên ghế sa lon

Hắn vẫn mặc quần phục xanh biếc, thân hình cao ngất, tư thế hiên ngang, ngồi bất chéo hai chân

Trong phòng không mở đèn, ánh sáng có chút lờ mờ

"Em đã về?"

"Àn"

"Ăn cơm không?"

"Ăn"

Bọn họ luôn như vậy, nói ngắn gọn đúng trọng tâm

Nói xong, Cố Niệm Hề liền đi vào phòng bếp, chuẩn bị nấu cơm

Nhưng đi chưa đến hai bước, người vốn ngồi trên ghế sa lon kia, đã đến gần cô. Hắn đến tốt cùng như thế nào đến, Cố Niệm Hề cũng không rõ. Cô chỉ biết tay của mình hiện tại đã bị hắn nắm, túi rau muống ở trong tay lúc này cũng rơi xuống đất.

"Anh làm cái gì?" Cố Niệm Hề có chút hoảng loạn, muốn thoát khỏi tay hắn, nhưng cô so với hắn không phải đối thủ

"Chúng ta đi mua quần áo!"

Đàm Dật Trạch từ trước đến nay không lãng phí lời nói của chính mình, lúc Cố Niệm Hề hỏi, hắn liền nói ra suy nghĩ hiện tại

"Mua quần áo?" Từ trước đến nay hắn đều bảy tám giờ mới về nhà, hôm nay lại về nhà trước tiên, chỉ là vì muốn đi mua quần áo thôi sao?

Cố Niệm Hề có chút nghi hoặc nhìn hắn

"Đúng vậy, mua quần áo!" Nói xong, tầm mắt Đàm Dật Trạch liền hướng về bàn trà nói: "Ngày hôm qua, ở trên bàn tôi thấy thứ này!"

Nói lời này, ánh mắt của hắn chợt lóe, rất rõ ràng hắn là đang nói đến thiệp cưới kia

"Anh hắn là muốn tham gia!" Thấy Cố Niệm Hề có chút kinh ngạc, hắn khẽ cười

Thân hình hoàn hảo, tự nhiên cũng toát ra vẻ tao nhã

"Tôi kỳ thật..." Không muốn đi

Cố Niệm Hề thừa nhận, Hoắc Tư Vũ luôn gây khó dễ cho mình, cô cũng cảm thấy có chút muốn lùi bước

"Chẳng lẽ, em không muốn báo thù sao?"

Hắn chỉ liếc mắt một cái có thể hiểu rõ cô, hiểu rõ những điều cô nghĩ. Sau một lát, hắn nhìn cô, lại nở nụ cười

Hắn nói ít mà ý nhiều, từng chút từng chút một mà chạm đến nỗi đau nhất trong lòng của cô

Cố Niệm Hề không biết nên nói cái gì, phải làm cái gì. Chóp mũi cũng bắt đầu cay cay

"Đi thôi!" Nhìn mũi cô ửng đỏ, Đàm Dật Trạch cảm thấy trong lòng nhói đau

Tên lưu manh Chu Tử Mặc kia, nói ra một số cách mà hắn cùng với lão bà nhà hắn thực hiện, nói là phải hết sức nhẹ nhàng, thật sự là điều đó không thích hợp với Đàm Dật Trạch

Đàm Dật Trạch phải làm một người vừa anh dũng vừa lưu manh, là một người có một không hai

Nói xong lời này, hắn liền không để ý đến suy nghĩ của Cố Niệm Hề, trực tiếp kéo cô ra khỏi nhà...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đàm Dật Trạch Rất Cô Đơn

A Thành là cửa hàng lớn và đa dạng về hàng hóa dịch vụ, đứng nhất nhì trong cả nước

Năm đó ba của Đàm Dật Trạch xuất ngũ, liền bắt đầu kinh doanh

Cửa hàng lớn này cũng chính là hấn làm lên

Hôm nay Đàm Dật Trạch mang Cổ Niệm Hề đến đây

Bởi vì hấn cảm thấy chỉ có nơi đây, mới có thể tìm được bộ lễ phục hoa lệ nhất phù hợp với cô

"Phải mua ở trong này sao? Nơi đây rất đắt tiền!"

Cổ Niệm Hề liếc qua, liền có thể nhìn ra giá cả quần áo ở đây không tầm thường

"Không có việc gì, tiền lương của tôi vẫn đủ để mua được những thứ nơi đây, cứ coi như là quà tặng kết hôn mà tôi tặng em đi" Không biết tại sao, Đàm Dật Trạch vẫn cảm thấy, Cổ Niệm Hề rất thích hợp để mặc những loại lễ phục có khí chất cao nhã như vậy

"Kia...được rồi"

"Tôi cũng nên chọn một bộ để phù hợp đi với em". Nói xong lời này, Đàm Dật Trạch liền đi đến chỗ mua đồ của nam giới

Cổ Niệm Hề đi ở phía sau hấn, theo dõi bóng dáng của hấn. Xem ra, hấn cũng là muốn mua quần áo

Dù sao cũng hiếm có người đi dự tiệc, mặc một bộ quân phục xanh biếc

Hơn nữa Đàm Dật Trạch đã nói, tiền của hấn đủ mua mấy thứ này, cô hiện tại cần gì phải tiếc tiền thay cho người đàn ông này?

Hơn nữa, cuộc sống hôn nhân của bọn họ không biết có thể duy trì đến khi nào

Nghĩ đến đây, Cổ Niệm Hề liền bắt đầu đi chọn quần áo

"Tur Vũ, tối hôm nay con sẽ cùng Tiểu Nam đính hôn, trong nhà còn bận rất nhiều việc, con còn có thể đi dạo phố được sao?"

Vận khí không tốt, sẽ gặp phải người mình không muốn gặp nhất

Cổ Niệm Hề đang nhìn lễ phục màu vàng nhạt

Lại thấy ở phía sau, có tiếng nói, người đột nhiên trở nên cứng nhắc

Giọng nói này tuy rằng không phải quen thuộc, nhưng theo trong lời nói của chủ nhân, có thể biết được người kia chính là Hoắc Tur Vũ

"Mẹ, người ta đưa tới lễ phục, gầy có chút cao... Con đây là sợ đi gầy đó sẽ ngã xuống, lúc đó không phải sẽ ảnh hưởng đến cháu nội bảo bối của mẹ sao?"

Kỳ thật, ngồi ở nhà không yên. Tối nay sẽ đính hôn, phải chuẩn bị rất nhiều chuyện. Cô "mang thai" nên Đàm gia không dám để cho cô làm bất cứ một chuyện gì, ngay cả một chút chuyện vặt vãnh cũng không muốn để cô làm

Nếu là trước kia như vậy thì thôi đi, nhưng hiện tại Hoắc Tur Vũ lại cảm giác mình thật sự sắp trở thành bà già rồi. Cô bây giờ không cần phải đi giúp đỡ này đó, để tránh mất đi thân phận

Cho nên, cô cố ý nói muốn đi dạo phố, thật không ngờ Thư Lạc Tâm mặc dù bận rộn cũng cố tình đi theo cô

Đi theo, liền nói không ngừng. Lúc này, cô còn muốn tự mắng chính mình

Điều này làm cho Hoắc Tur Vũ khó tránh khỏi bất mãn

Cô bây giờ cũng chưa gả cho Đàm Dật Nam, cũng không thật sự mang thai, nên không thể để cho Thư Lạc Tâm kia tức giận được. Nhưng chờ đến khi

cô thật sự trở thành người Đàm gia, cô chắc chắn sẽ không chịu để Thư Lạc Tâm kia đi theo mình lái nhai như thế này

Nghĩ vậy, Hoắc Tư Vũ kiềm chế nổi bất mãn ở trong lòng mình, vẻ mặt tràn đầy ý cười

Không phải không thừa nhận, Hoắc Tư Vũ là một diễn viên tốt

Nói ba câu, thực sự làm cho Thư Lạc Tâm tin

Lúc này, bà ta còn cật lực tìm giày giúp Hoắc Tư Vũ

Nhưng nhìn mấy đôi giày bình thường kia, sắc mặt của Hoắc Tư Vũ thay đổi. Giày đế thấp kia mà mặc cùng với lễ phục thật sự là không hợp, còn có không thể làm tôn lên dáng người của cô

Từ lúc bước ra ngoài xã hội, cô chưa từng đi qua loại giày như vậy

Nhưng nếu như không đồng ý, Thư Lạc Tâm lại nhìn chăm chăm cô. nếu như cô cố tình đi một đôi giày cao gót, Thư Lạc Tâm sẽ lại quở trách cô. Cô dù sao cũng là người phụ nữ hai mươi mấy tuổi, cũng không còn giống với cô gái mười mấy tuổi nữa, không nên chỉ vì việc như vậy mà tức giận. Mỗi ngày Thư Lạc Tâm thấy cô trang điểm, như là giống như thấy quý. Không phải là lập tức lau sạch, thì cũng là quở trách

Nói Hoắc Tư Vũ thật sự mang thai, phải chịu những thứ như thế kia cô cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng mấu chốt là, cô căn bản không có mang thai

Gây sức ép như vậy, đây không phải là không công bị tội sao?

Nghĩ đến đây Hoắc Tư Vũ nhìn Thư Lạc Tâm, trong ánh mắt tràn ngập chán ghét

"Nếu như sợ bị trượt, chúng ta liền chuyển sang loại giày đế thấp này, con thích đôi nào, mẹ sẽ mua cho con!" Thư Lạc Tâm vẫn cứ nhìn giày, không để ý đến sắc mặt của Hoắc Tư Vũ

"Kia cảm ơn mẹ"

Nhìn bà ta, Hoắc Tư Vũ ngoài cười nhưng trong không cười

Cố Niệm Hề vẫn tránh đi bọn họ, bọn họ ở khu chọn giày, cô ở khu chọn lễ phục

Nhưng nơi đây cũng không phải là quá khuất, Cố Niệm Hề sợ hãi chính mình sẽ bị phát hiện

Cô cầm trên tay lễ phục đơn giản, chuẩn bị đi vào thử

"Nha, không phải là Tiểu Trạch sao?" Đúng lúc này, giọng nói của Thư Lạc Tâm truyền đến không xa

"Anh!"

"Di Thư, thật là trùng hợp."

Cố Niệm Hề ngẩng đầu, thấy Hoắc Tư Vũ cùng Thư Lạc Tâm đã đi đến gần bên hần. Hai người đi đến chào hỏi hần, bộ dạng nhìn qua rất nhiệt tình. Mà khuôn mặt của Đàm Dật Trạch lại không mang ý cười

Giờ phút này nhìn thấy Hoắc Tư Vũ bộ dạng hiền lành, hần hơi hơi vuốt cằm

Rõ ràng đều là người trong nhà, nhưng dường như bọn họ lại không ưa gì nhau

Thư Lạc Tâm ăn mặc rất cầu kỳ, nhìn qua là một quý bà vô cùng quý phái

Nhưng trên người Đàm Dật Trạch chỉ đơn giản một bộ quân phục, lại có thể tản ra khí thế người thường không dám nhìn vào

Người trong nhà vốn nên thân thiết, không nên duy trì khoảng cách như vậy

Làm cho Cố Niệm Hề nghi hoặc chính là cách xưng hô của Đàm Dật Trạch

Hần gọi người đàn bà kia là di Thư!

Chẳng lẽ...

"Tiểu Trạch, tối nay là lễ đính hôn của Tiểu Nam, con là anh của nó, nhất định phải đến. Bằng không, sẽ là chuyện cho người khác bàn tán!" Khoảng cách từ đó mà thiết lập

Rõ ràng lời mời nghe như là nhiệt tình, nhưng lời nói này của Thư Lạc Tâm lại ý muốn quở trách Đàm Dật Trạch không phải là người anh tốt

Thư Lạc Tâm trên mặt tươi cười xinh đẹp, đôi môi được bà ta tô đỏ giờ phút này đã muốn lên đến tận tai

Bà ta đang cười, nhưng không có nghĩa là nụ cười của bà ta tràn đầy ý tốt

Cố Niệm Hề đứng ở trong góc nhỏ kia, cũng có thể đoán ra được mối quan hệ của bọn họ

Nhìn người đàn ông cao cao tại thượng đứng một mình ở nơi đó, sống lưng thẳng tắp. Một mình đối mặt với lời châm chọc của Thư Lạc Tâm, lòng của cô có chút đau...

Cô cảm giác như, Đàm Dật Trạch thật sự rất cô đơn

"Dì Thư, lễ đính hôn của Tiểu Nam tôi sẽ đến. Hơn nữa, tôi còn mang một người đến, để giới thiệu với một người..."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Đáp Ứng Tôi Một Điều Kiện

Đàm Dật Trạch nói lời này, đôi mắt nhìn chăm chăm về hướng một góc nhỏ nào đó, ánh mắt lại trở nên vô cùng thâm thúy

Hắn tin tưởng, lời của hắn Cố Niệm Hề nghe có thể hiểu được

Mà Cố Niệm Hề lúc này bất giác ánh mắt của hắn, tim không ngừng đập loạn

Rõ ràng cô trốn ở một góc rất bí mật. Nhưng tại sao Đàm Dật Trạch chỉ liếc một cái lại có thể nhìn thấy cô rồi. Hơn nữa, lời của hắn cũng không khó đoán, Cố Niệm Hề chắc chắn tối nay Đàm Dật Trạch muốn đem cô giới thiệu cho Đàm gia

Cô cùng Đàm Dật Trạch đã trực tiếp kết hôn, bọn họ có thể chịu được bất ngờ này sao?

"Người nào? Có thể làm cho Tiểu Trạch nhà chúng ta phò trương lớn đến như vậy!" Thư Lạc Tâm nghe như vậy, trên mặt nụ cười cũng cứng lại. Nhưng đứng trước mặt Đàm Dật Trạch, bà cũng không thể biểu hiện quá rõ ràng được

Dù sao, hiện tại Đàm Dật Trạch là nhân vật hết sức quan trọng. Tương lai Đàm gia có xảy ra chuyện gì, chỉ sợ cũng còn cần hắn chống đỡ. Cho nên, Thư Lạc Tâm cũng bắt đầu đối đãi với hắn khách khí. Chẳng qua, bà cũng không quá mức thân thiết với Đàm Dật Trạch. Sợ hắn vui buồn bất thường, sẽ đem những thứ của bà và Tiểu Nam cướp đi

Nói xong lời này, Thư Lạc Tâm cũng rất mong chờ đáp án của Đàm Dật Trạch. Rốt cuộc đối tượng là ai có thể khiến cho hắn đưa về giới thiệu cho Đàm gia? Thư Lạc Tâm cũng coi như đối với Đàm Dật Trạch hiểu biết, người bình thường hắn tuyệt đối sẽ không đưa về

Chẳng lẽ, đây chính là đối tượng kết hôn của Đàm Dật Trạch?

Nghĩ đến khả năng này, Thư Lạc Tâm cũng có chút bất ngờ

Hôm nay, vốn là ngày tốt của Đàm Dật Nam, Đàm Dật Trạch rốt cuộc muốn gây náo nhiệt gì?

Ánh mắt của Thư Lạc Tâm tràn đầy khinh miệt

Nhưng bà nhìn đến Hoắc Tư Vũ ở bên cạnh, khóe miệng lại nhếch lên

Đúng vậy, con dâu tương lai hiện tại ở bên cạnh mình, không chỉ là người có thân phận cao quý, con gái của phó thị trưởng thành phố Hải Tân, mà còn mang trong bụng cốt nhục của Đàm gia bọn họ

Đây, quả thực chính là hai phần thắng

Đứa nhỏ trong bụng Hoắc Tư Vũ có thể khiến cho Đàm Kiếm Thiên chú ý, về phương diện khác thân phận của Hoắc Tư Vũ cũng có thể giúp đỡ cho tương lai Đàm Dật Nam sau này chiếm được quyền thừa kế của Đàm thị

Như vậy, Thư Lạc Tâm bà còn có điều gì phải lo lắng

Cho dù Đàm Dật Trạch có muốn dẫn về đối tượng kết hôn, nhưng hắn có thể tìm được cô gái có thân phận cao hơn Hoắc Tư Vũ sao?

Nghĩ vậy, khoe miệng Thư Lạc Tâm lại nổi lên tươi cười

Ở Đàm gia đã hai mươi mấy năm, đây là lần đầu tiên bà cảm thấy thoải mái nhất

"Là ai, lúc đó gặp mặt sẽ biết" Đàm Dật Trạch thấy Thư Lạc Tâm khoe miệng nở nụ cười thỏa mãn, chậm rãi nói. Lúc này tầm mắt của hắn lại dừng ở vật nhỏ đang đứng ở góc bí mật kia

Xem ra, hiện tại vật nhỏ rất sợ hãi hai người đàn bà kia?

Bọn họ giường lớn tân hôn đã chuẩn bị tốt, chỉ tiếc tân nương tử vẫn còn e dè sợ sệt

Hắn là lão công, cũng thật tịch mịch đi...

Hiện giờ có cơ hội như vậy, hắn cũng phải mau chóng nắm lấy cơ hội tốt này...

"Được thôi, kia đi Thư ta sẽ chờ cậu đến a!" Thư Lạc Tâm ở bên ngoài cười, nhưng trong lòng vô cùng khinh thường Đàm Dật Trạch, cho dù là hắn có tìm được người đưa về ra mắt Đàm gia, cũng làm sao tìm được người có thân phận địa vị như Hoắc Tư Vũ!

"Được..." Đàm Dật Trạch nói một câu, sau đó liền rời đi tiếp tục tìm kiếm quần áo cho mình

Thư Lạc Tâm mang theo Hoắc Tư Vũ đến khu giày nữ

Rõ ràng là vừa lúc này mới trò chuyện, giống như là rất thân quen, nhưng hiện giờ mỗi người lại đi một hướng

Người một nhà không nên như vậy

Hoắc Tư Vũ trong lòng cảm thấy có chút bất an

Bởi vì lúc Đàm Dật Trạch vừa mới rời đi, ánh mắt thâm thúy đánh giá liếc nhìn cô, còn có mang theo một tia hèn mọn, giống như là muốn cảnh cáo cô cái gì đó...

Chẳng lẽ, người đàn ông này đã biết được điều gì sao?

Hoắc Tư Vũ bởi vì lo lắng bất an, nên không có thời gian để ý đến Cố Niệm Hề

Cố Niệm Hề bây giờ đã thử xong lễ phục. Nhưng vẫn chưa rời đi

Nếu như Hoắc Tư Vũ cùng Thư Lạc Tâm chưa đi, cô cũng không biết phải làm cái gì

Chẳng lẽ cứ đứng mãi trong đây sao?

Cố Niệm Hề đang nhìn xung quanh, lúc này liền nghe có một giọng nói quen thuộc: "Lễ phục này rất thích hợp với em!"

Sau một lát, hông của cô có cảm giác ấm áp siết chặt. Người kia thoáng dùng lực, làm cho thân thể của Cố Niệm Hề quay nửa vòng...

Váy màu trắng như tuyết, phần dưới hông còn có một tầng lụa hơi phồng. Nhìn qua giống như váy cưới

Bởi vì bị Đàm Dật Trạch xoay người, nên cô cũng xoay tròn trong không trung, nhìn giống như một bông hoa hồng trắng vậy

Hơn nữa trên người của Cố Niệm Hề lại có phần cao ngạo

Hiện tại đứng ở bên cạnh Đàm Dật Trạch, thật giống như là hai người sinh ra là của nhau

Đàm Dật Trạch vẫn biết, Cố Niệm Hề rất xinh đẹp

Nhưng không ngờ rằng, cô có thể xinh đẹp đến rung động lòng người như vậy

Đưa tay vén sợi tóc của cô, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, hai cặp mắt trong suốt. Trong nháy mắt Đàm Dật Trạch cảm thấy trong lòng hắn phát ra tiếng "lộp bộp", như là bị đổ vào thứ gì đó

"Anh...như thế nào vào được?". Cố Niệm Hề có chút hốt hoảng

Nói xong câu này, cô cũng để ý trên người Đàm Dật Trạch không còn là bộ quân phục nữa. Giờ phút này hắn mặc một bộ âu phục màu lam tối được cắt may tỉ mỉ. Áo sơ mi màu trắng bên trong chỉ đóng vài cái cúc, lại lộ ra vòm ngực săn chắc, khiến hắn lúc này càng thêm gợi cảm mê hoặc

"Lễ phục của tôi thế nào?"

Rõ ràng, hắn nhìn thấy trong ánh mắt của cô tràn ngập tán thưởng, nhưng vẫn muốn cô chấp hỏi ra

Bởi vì, hắn muốn nghe lời nói khen từ cô

"Rất thích hợp với anh. Nhưng mà..." Ngược mắt lên nhìn hắn, cô cắn cắn môi như có điều gì đó ngại ngùng

"Nhưng mà, em muốn biết mối quan hệ của tôi với người đàn bà kia, có đúng hay không?" Đôi mắt đen của hắn đảo qua một vòng nhìn cô, liền có thể hiểu được suy nghĩ của cô. Sau một lát trên khóe miệng của hắn lại gọi lên độ cung, nói: "Tôi và hắn, cùng cha khác mẹ"

Ngắn gọn một câu, ẩn chứa nhiều ý nghĩa

Cố Niệm Hề có chút áy náy nhìn hắn, cô từ trước đến nay không thích chọc ngoáy nỗi đau của người khác

Nhưng đối với điểm này, Đàm Dật Trạch dường như cũng không cảm thấy có gánh nặng gì, sau một lát ánh mắt nhìn thoáng qua cô, lại một lần nữa nói ra được tâm sự trong lòng cô: "Muốn đi ra ngoài sao?"

Không chút suy nghĩ, Cố Niệm Hề gật đầu

"Đáp ứng tôi một điều kiện, tôi liền mang em rời đi!"

(Đàm lão đại có cái điều kiện xấu xa gì đây hắc hắc!)

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tôi Không Nguyên Rửa Hai Người Xem Như Đã Tốt Rồi

"Đáp ứng tôi một điều kiện, tôi liền mang em rời đi!"

Thời điểm Đàm Dật Trạch nói câu kia, trên khóe môi lại vẽ lên một vòng cung

Cứ như vậy hắn thật sự rất ôn nhu mà đa tình...

Nhìn như vậy, Cố Niệm Hề cũng không đếm được hắn có bao nhiêu dịu dàng

Bởi vì cô biết, một khi hắn cười không có nghĩa là tốt đẹp, giống như là tín hiệu báo trước cho một cổ nguy hiểm vậy!

"Điều kiện gì?" Cô cũng muốn biết hắn có điều kiện gì

Cố Niệm Hề hỏi

"Rất đơn giản, bắt đầu từ buổi tối hôm nay, em cùng tôi ngủ trên một cái giường!" Hắn nói ra câu này, trên khóe môi vẫn duy trì nụ cười vô cùng tà tử

Đôi mắt đen nhìn cô chăm chăm như rất trông chờ câu trả lời

Ánh mắt trong suốt, không có nửa điểm tạp chất

Giống như hắn không phải là người nói ra câu kia

Gương mặt dụ hoặc hồn nhiên kia, tại sao lại có thể nói ra những lời tà ác như vậy!

Cùng nhau ngủ trên một chiếc giường?

Nếu như là một người trưởng thành, sao có thể không hiểu được ý tứ kia

Hắn là Đàm Dật Trạch, là tham mưu trưởng của quân khu S

Vốn phải là người luôn làm cho người ta cảm giác an tâm mới đúng, hiện tại sao có thể yêu cầu mình và hắn...

Vừa nghĩ đến cảnh tượng này, gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề có một tầng nóng bỏng, đầu nhỏ không ngừng lắc lắc

"Không muốn"

Nói xong lời này, Đàm Dật Trạch nhìn cả thế giới trong lòng ngực của mình lúc đầu liên tục, trông mắt ôn nhu thu lại không ít

"Kia, coi như xong!"

Chu Tử Mặc kia đúng là một bộ dạng cảm thú, bày cho hắn cách này, Đàm Dật Trạch lúc này cảm thấy chính mình thật đáng khinh bỉ, hắn càng không muốn làm cho Cố Niệm Hề khinh bỉ chính mình

Nhưng lúc này người đối mặt với Cố Niệm Hề lại không chút xấu hổ, ánh mắt tao nhã thâm trầm, tản ra bình tĩnh thông dong. Thản nhiên nở nụ cười, như là đang nắm chắc toàn cục trong tay!

Nói xong lời này, hắn liền rời tay khỏi eo của Cố Niệm Hề, xoay người bước ra ngoài

Đàm Dật Trạch trên người mặc âu phục lam tối xuất hiện, lần thứ hai lại trở thành trung tâm ở đây

Hắn trời sinh đã có dáng người hoàn mỹ, hơi thở chín chắn tỏa ra trên người hắn. Nháy mắt chiếm được sự chú ý của mọi người nơi đây...

Hoắc Tư Vũ cũng có chút kinh ngạc nhìn theo Đàm Dật Trạch. Nhưng không phải kinh ngạc bởi vì mức độ cường đại của hắn. Mà chính là kinh ngạc vì người phụ nữ đứng cách hắn không xa kia

Người đó đó chính là người mà Hoắc Tư Vũ không muốn gặp nhất ____ Cố Niệm Hề!

Nếu có thể, cô thật sự không muốn gặp người này một lần nữa. Dù sao chỉ có một mình Cố Niệm Hề ở thành phố này biết thân phận thật sự của Hoắc Tư Vũ. Điều cô lo lắng nhất chính là Cố Niệm Hề sẽ nói ra toàn bộ mọi chuyện với người nhà của Đàm Dật Nam

Tuy rằng cô biết, Cố Niệm Hề không phải là người thích khoe môi múa mép, nhưng cô cũng không thể không đề phòng

Cho nên, mỗi lần gặp được Cố Niệm Hề, Hoắc Tư Vũ sẽ giống như là một con nhím dựng lông

Cô bây giờ không để ý đến Thư Lạc Tâm còn đang ở bên cạnh, trực tiếp nhanh chóng tiến lên: "Niệm Hề, thật đúng là không chỗ nào không gặp!"

Lời này ngầm nói, Cố Niệm Hề là người luôn theo dõi Hoắc Tư Vũ, cho nên lúc này mới gặp nhau ở đây

Nhìn Cố Niệm Hề mặc váy trắng, thật sự giống như là một đóa hoa bách hợp tươi mát. Trên mặt tuy không trang điểm, nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp. Hoắc Tư Vũ nhìn Cố Niệm Hề thật sự như muốn phá vỡ sự thuần khiết kia của cô

Rất nhiều người đàn ông thích bông hoa hồng xinh đẹp như Hoắc Tư Vũ. Nhưng sẽ có nhiều hơn những người đàn ông thích đóa bách hợp trong trắng như Cố Niệm Hề. Đó cũng là nguyên nhân tại sao nhiều năm như vậy, ai cũng thích Cố Niệm Hề hơn so với Hoắc Tư Vũ

"Tôi không giống như cô mệnh tốt, cả ngày đều không có việc gì làm!". Cố Niệm Hề học theo ngữ điệu phản bác của Hoắc Tư Vũ

"Đó là đương nhiên, bởi vì tôi tìm được người đàn ông tốt"

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Hoắc Tư Vũ thấy được Cố Niệm Hề phản bác, khiến cho cô có chút ngoài ý muốn

Nhưng mà, Cố Niệm Hề kia căn bản không có đủ trình độ để đấu với cô. Cô không mang theo từ ngữ thô tục chế nhạo Cố Niệm Hề, khéo môi gọi lên nét cười

Như vậy trong nháy mắt, Cố Niệm Hề bị Hoắc Tư Vũ làm cho trở tay không kịp

Không thể không thừa nhận, Hoắc Tư Vũ rất biết chọc ngoáy vào nỗi đau của người khác

Giờ phút này Cố Niệm Hề cảm thấy, mình giống như là bị thứ gì đó bén nhọn đâm vào tim, thật sự khó thở

Cô mang theo ánh mắt cầu cứu, nhìn về phía người đàn ông cách đó không xa

Cố Niệm Hề biết, chỉ có hắn mới có thể giải cứu cho cô, chỉ có hắn mới có thể đưa cô ra khỏi hoàn cảnh khốn quẩn này

Nhưng hắn muốn cố tình nhìn cô một chút ở trong vũng bùn của sự tuyệt vọng, không chịu giúp cô

Cô biết, Đàm Dật Trạch đang chờ đợi cô thỏa hiệp.

"Tiệc đính hôn tối nay, Niệm Hề cô chắc chắn phải tới. Tôi cùng Nam rất mong sự có mặt của cô!"

Hoắc Tư Vũ rất muốn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề một lần nữa trắng xanh, cảm giác này thật sự làm cho cô thỏa mãn không ít

Nhưng cuối cùng cô sai lầm rồi, Cố Niệm Hề lúc này lại nở nụ cười

Rõ ràng chỉ đơn giản là cười, nhưng lại làm cho Hoắc Tư Vũ sợ hãi

Mà Cố Niệm Hề tiến lên, càng làm cho Hoắc Tư Vũ khủng hoảng tinh thần, vì thế cô lùi lại phía sau, hy vọng có thể tránh xa Cố Niệm Hề

"Cô hy vọng tôi đến tiệc đính hôn của hai người làm gì? Chúc phúc hai người sao? Tôi không nguyên rủa hai người xem như đã tốt rồi"

Cố Niệm Hề đang cười, nhưng Đàm Dật Trạch lại có thể nhìn thấy trong mắt cô ngập nước

Thì ra vật nhỏ đau đớn, mới có thể phản kích lại!

Hắn thật sự càng ngày càng không hiểu cô, rõ ràng trời sinh bản tính cao ngạo, nhanh nhẹn nhanh miệng, lại thông minh. Nếu không phải cô bị tổn thương, có phải hay không vẫn đứng ở trong góc đó, tùy ý cho Hoắc Tư Vũ nói này nói nọ!

Một màn như vậy, làm cho Đàm Dật Trạch càng ngày càng tò mò, người nhà của Cố Niệm Hề rốt cuộc là người như thế nào, có thể nuôi dưỡng được cô gái như cô

Đàm Dật Trạch liếc nhìn qua Hoắc Tư Vũ, tuy rằng cô ta không nói ra lời thô tục, nhưng lại có thể nói ra những lời vô cùng sắc bén

Nếu không phải Cố Niệm Hề phản bác lại. Thiếu chút nữa hắn đã đi đến ra tay, tự mình phá vỡ quy tắc của trò chơi..

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Vợ Có Thể Nhẫn Nhưng Chồng Không Thể Nhẫn

Đàm Dật Trạch rốt cuộc thấy Cố Niệm Hề cũng đưa ra móng vuốt của mình đối với Hoắc Tư Vũ. Khóe miệng của hắn lộ lên ý cười, chờ đợi trò hay diễn ra

Thấy Cố Niệm Hề ép sát Hoắc Tư Vũ như vậy, hắn cũng thần nhiên cười trừ

Có Đàm Dật Trạch ở đây, mặc kệ cô có gây ra bao nhiêu phiền toái gì, hắn cũng có thể giúp cô thu dọn

Chỉ muốn làm cho lòng của cô được thoải mái đôi chút..

Nhưng Thư Lạc Tâm đứng ở một bên, cũng không phải là có thái độ muốn xem trò vui

Bà ta cảm thấy Cố Niệm Hề đang có khả năng làm tổn hại đến Hoắc Tư Vũ, vội vàng tiến lên. Đem Hoắc Tư Vũ giấu ở phía sau lưng mình

Người phía sau bà không chỉ là con gái của phó thị trưởng, mà trong bụng còn mang cốt nhục của Đàm gia. Nếu như để xảy ra chuyện gì, bà chắc chắn sẽ là người bị truy cứu trách nhiệm

Cho nên, mặc dù sợ hãi, Thư Lạc Tâm cũng thẳng lưng che chắn ở trước người Hoắc Tư Vũ, chỉ tay về phía Cố Niệm Hề nói: "Cô rốt cuộc muốn làm gì với Tư Vũ nhà chúng tôi? Tư Vũ chỉ có ý tốt muốn mời cô đến tiệc đính hôn. Cô nếu không muốn đi thì thôi, tại sao còn muốn nguyên rủa Tư Vũ? Nói hai người cũng không phải là không đội trời chung, không phải cô lúc trước câu dẫn Tiểu Nam nhà chúng tôi, mới trở thành chuyện như bây giờ sao? Tư Vũ nhà chúng tôi hào tâm, không so đo với cô, còn muốn mời cô đến tiệc đính hôn, cô không cảm thấy biết ơn, lại còn hù dọa Tư Vũ! Cô rốt cuộc còn có lương tâm hay không, Tư Vũ hiện tại đang mang thai, nếu như xảy ra chuyện gì không hay, cô cho rằng cô có thể gánh vác trách nhiệm này hay sao?"

Thấy bộ dạng Thư Lạc Tâm phần nộ chỉ trích Cố Niệm Hề, khiến cho Hoắc Tư Vũ có chút ngoài ý muốn

Trong ấn tượng của cô, những kẻ có tiền luôn luôn không biểu hiện sự tức giận hay quá vui mừng ra ngoài

Nhưng hôm nay cô được chứng kiến cảnh này, cũng khiến cho Hoắc Tư Vũ được vui mừng không ít

Nếu như một ngày bà ta biết, Hoắc Tư Vũ cô không có thân phận là con gái của phó thị trưởng, liệu bà ta còn đối xử như vậy với cô không?

Nhưng mà, điều đó cũng không quan trọng, đến khi bà ta biết được sự thật, thì cô cũng đã chân chính bước vào cửa nhà họ Đàm

Đến lúc đó, thân phận và mọi thứ của cô, đều không phải là vấn đề

"Tur Vũ, người đàn bà không có học thức như vậy, vì đứa nhỏ trong bụng của con, tốt hơn hết là đừng có tiếp xúc với cô ta" Hoắc Tur Vũ còn chưa kịp hỏi phục lại tinh thần, Thư Lạc Tâm đã kéo cô đi

"Mẹ, chúng ta không phải là muốn mua giày sao?"

Hoắc Tur Vũ thật ra vẫn không muốn rời đi

Cô vẫn còn muốn xem Thư Lạc Tâm chế nhạo Cố Niệm Hề. Bởi vì cô có thể cảm nhận được, hiện tại bà ta có bao nhiêu phần thích mình

Nhưng không nghĩ tới nghĩ đến, Thư Lạc Tâm đã kéo cô rời đi

Xem ra, Thư Lạc Tâm thích cô cũng có điểm giới hạn!

"Trong thành phố này cũng không chỉ có một cửa hàng, đến nơi khác chọn mua cũng được!"

Nói xong Thư Lạc Tâm lại tiếp tục kéo Hoắc Tur Vũ rời đi

Lúc này Cố Niệm Hề mới nghĩ lại, vừa nãy cô có bao nhiêu đáng sợ. Thư Lạc Tâm đều thấy hết, mà bà ta cũng không có lá gan, muốn cùng cô đối mặt

"Niệm Hề, em sẽ không phải bởi vì như vậy mà lùi bước chứ!"

Người bên cạnh đột nhiên hỏi vậy

Giọng nói này không hề xa lạ

Đó chính là lão công mà cô mới kết hôn, cũng chính là người vừa chứng kiến cảnh này, mà không ra tay giúp đỡ cô

Ngang đầu, cô không kịp đề phòng liền bắt gặp con ngườ đen láy của hắn

Đột nhiên cô rất muốn cười

Thật không biết, lúc này tại sao phải bước tiếp!

"Nếu, tôi thật sự muốn lùi bước?"

Biến cố xảy ra liên tiếp, làm cho cô thật sự mệt mỏi

Điều Cố Niệm Hề muốn làm bây giờ nhất chính là quay trở lại thành phố nơi mình đã sinh ra, từ nhỏ cô là người hiểu tính của ba mình nhất...

"Hiện tại, cũng không phải do em quyết định!" Nói xong lời này, hắn liền trực tiếp kéo cô đi

Lúc Cố Niệm Hề còn đang nói chuyện với hai người kia, hắn đã thanh toán mọi thứ lễ phục của bọn họ. Nhân viên cửa hàng giúp bọn họ gấp lại quần áo vừa mới mặc trên người

Hiện tại Đàm Dật Trạch phải đem cô đi làm tóc, chọn trang sức trang nhã, để lát nữa đưa cô đến gặp ông cụ nhà mình...

Bọn họ bắt nạt vật nhỏ của hắn, có lẽ vật nhỏ sẽ không tính toán!

Nhưng hắn Đàm Dật Trạch làm không được!

Cái này gọi là vợ có thể nhẫn nhưng chồng không thể nhẫn!

Lòng dạ của Đàm Dật Trạch hắn thật sự không có rộng lượng như vậy, có thể mặc cho người khác chèn ép người phụ nữ của hắn sao?

Tuyệt đối không!

Những người đã đối xử không tốt với cô, hắn đều sẽ thay cô đòi lại gấp bội...

Từ thẩm mỹ viện đi ra, Cố Niệm Hề lúc trước tóc dài thẳng mượt, lúc này được buộc lên nhẹ nhàng

Hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, cô chỉ trang điểm một chút, nhưng cũng làm cho cô trở nên vô cùng động lòng người

Nhìn người trước mặt, Đàm Dật Trạch có chút bất động. Tầm mắt lúc này dừng lại ở trên đôi môi đỏ mọng kia, yết hầu không tự giác chuyển động

Thật muốn nếm thử, nơi kia rốt cuộc có vị gì!

Nhưng dù sao Đàm Dật Trạch hẳn cũng không phải là Chu Tử Mặc. Cường hôn, hành vi thú tính này hẳn làm không được!

"Thế nào, không đẹp sao?" Phụ nữ thích chung diện, không cần để ý đến thời gian hay địa điểm

Cho nên Cố Niệm Hề sau khi bước ra, về mặt mong chờ nhìn Đàm Dật Trạch

Tiếc là, người đàn ông này chỉ nhìn lướt qua rồi nói: "So với lúc trước đẹp hơn một chút!"

"Chỉ một chút thôi sao?" Không có ai khen sắc đẹp của mình, đối với phụ nữ chắc chắn là đã kích rất lớn. Vì thế Cố Niệm Hề chu môi, có chút bất mãn nói

Nhưng trời biết, hẳn thấy được cảnh kia thật vất vả lắm mới có thể không đem cô ôm vào lòng, thực hiện hành vi thú tính giống như Chu Tử Mặc

Lúc mang theo Cố Niệm Hề đến Đàm gia cũng là lúc mọi người đã đến đông đủ

Cố Niệm Hề có chút luống cuống đứng ở xa, nhìn đám người đi qua đi lại

Trong đám đông, cô liếc một cái liền nhận ra người đứng ở kia ____ Đàm Dật Nam!

Hôm nay hẳn mặc lễ phục màu đen. Thiết kế vô cùng vừa vặn, khiến cho hẳn phát ra mê người.

Hắn ngày hôm nay thật sự rất đẹp

Thời điểm nhìn thấy, Cố Niệm Hề lại cảm thấy chóp mũi cay cay. Dù sao, cô cùng hẳn cũng đã yêu nhau hai năm. . .

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Niệm Hề Cần Gì Phải Như Vậy

"Đi vào trước đi!" Đàm Dật Trạch đứng bên cạnh phát hiện thấy hốc mắt của Cố Niệm Hề đã ửng hồng

Hắn là người thông minh, sao có thể không hiểu cô hiện tại đang có cảm xúc gì?

Điều này làm cho Đàm Dật Trạch ghen tuông vô cùng. Rõ ràng chính là lão bà của mình, tại sao bây giờ còn vì người đàn ông khác mà khổ sở...

"Được" Bị Đàm Dật Trạch nói, cô liền bất đắc dĩ thu hồi tầm mắt đi vào

Nhắm mắt, ngăn cho dòng lệ không chảy xuống

"..." Hắn thấy hành động kia, trong lòng dâng lên cảm giác đau đớn khó hiểu

Cô khi thì yếu đuối nhu nhược, khi lại cương trực công chính

Rõ ràng chỉ là thay đổi quần áo trên người, nhưng cô lại toát ra khí thái cao nhã, ngay cả các thiên kim nhà giàu cũng phải thua nhường. Cảm giác như vậy, làm cho Đàm Dật Trạch không khỏi nghi hoặc

Cố Niệm Hề, cô đến tốt cùng là người như thế nào?

Chẳng qua tiệc đính hôn tối nay, không phải là thời gian thích hợp để cho hắn nghiên cứu lão bà của mình

Muốn nghiên cứu lão bà, đợi đến khi về nhà, thời gian chắc chắn có nhiều

Tiệc đính hôn đêm nay, hẳn ngoại trừ cho cô một thân phận danh chính ngôn thuận, còn có một việc...

Nghĩ vậy, Đàm Dật Trạch nhìn về phía trước

Nơi đó Thư Lạc Tâm cùng Hoắc Tư Vũ đang tiếp đón khách khứa

Trên mặt hai người đều mang theo tươi cười. Giống như đang rất mong chờ đêm nay

Nếu như người bình thường nhìn thấy cảnh này, khẳng định sẽ thấy được mối quan hệ giữa mẹ chồng và con dâu mới vô cùng tốt, cũng mong ước tương lai bọn họ sẽ hạnh phúc mỹ mãn

Nhưng Đàm Dật Trạch không giống vậy

Nhìn một màn như thế, khóe miệng của hắn có tia cười lạnh!

Lão bà của hắn Đàm Dật Trạch, cũng không phải là người dễ bắt nạt như vậy!

Có đôi khi sự đối lập mãnh liệt chính là phát sinh như vậy

Trước kia, chưa gặp được Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề luôn luôn nghĩ Đàm Dật Nam là người đàn ông phát ra ánh hoàng quang, để cho người khác không thể bỏ quên sự hiện hữu của hắn

Nhưng hiện tại, Đàm Dật Trạch đến tiệc đính hôn này, toàn bộ hội trường đều dừng ánh mắt lại trên người hắn. Không đơn giản chỉ là người đàn ông kia chức cao vọng trọng, càng không phải vì hắn có thể tán ra hơi thở cao nhã quý khí. Mà là vì hắn giống như một ánh hào quang, khiến người ta nhìn không được phải nhìn, nhìn không được khao khát, nhìn không được muốn chạm vào hắn...

Xem ra, hôm nay chú rể là Đàm Dật Nam đã bị Đàm Dật Trạch lấn át

"Đám tham mưu trường, rất vui khi gặp ngài!" Có người đã muốn tiến đến nói chuyện với Đàm Dật Trạch trước

Nhưng bộ dáng chào hỏi, lại mang theo xua nịnh

Mà điểm này, cũng là điều mà Đàm Dật Trạch không thích nhất

Chẳng qua ngại nhiều người ở đây, hắn cũng không thể không nể mặt mọi người, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, rồi kéo Cố Niệm Hề đi

Nhưng cảnh này, liền được Đàm Dật Nam đang đứng ở trước cửa tiếp đón khách mời nhìn thấy

Nếu hắn không có nhìn nhầm, người đứng bên cạnh Đàm Dật Trạch chính là Cố Niệm Hề...

Cô tại sao lại ở đây ?

Cô chẳng lẽ không biết hôm nay chính là ngày đính hôn của Hoắc Tư Vũ và hắn hay sao?

Chẳng lẽ không biết đến đây, cũng không thay đổi được thứ gì sao?

Tuy rằng bây giờ trong lòng Đàm Dật Nam hắn chỉ có còn nửa hình bóng của cô, tuy rằng hắn vẫn không tha thứ cho bản thân vì đã để cô đi, nhưng chung quy lại, tất cả những luyến tiếc này chỉ là chuyện bất đắc dĩ

Hiện giờ hắn đã có con với Hoắc Tư Vũ, chỉ có thể dứt bỏ những luyến tiếc cùng Hoắc Tư Vũ đính hôn

Nhưng hắn vẫn hy vọng, cô không vì hắn mà chịu nhiều đau khổ...

Mất thấy Đàm Dật Trạch cùng Cố Niệm Hề đi đến chỗ khác, hắn liền đi theo

Hiện giờ hắn chỉ hy vọng, đem cô đi khỏi chỗ hỗn loạn này, không cho cô bị bất cứ tổn thương nào

"Tiểu Nam, con muốn đi đâu? Nghi thức sắp bắt đầu rồi!" Đàm Dật Nam đang chuẩn bị đi, thì người bên cạnh lại gọi hắn

"Con đi một chút, sẽ nhanh trở về!" Đàm Dật Nam đáp lại, rồi mau chóng rời đi

Mặc kệ ánh mắt những người xung quanh

Giờ phút này, tìm hắn đã sớm đặt trên người Cố Niệm Hề

"Niệm Hề, em làm gì ở trong này?"

Đàm Dật Nam chạy đến, chỉ thấy một mình Cố Niệm Hề đang đứng ở hoa viên.

Đàn ông đôi khi bá đạo như vậy. Biết mình cùng Cố Niệm Hề tái dây dưa sẽ không có kết quả tốt đẹp gì. Nhưng hắn vẫn muốn gặp cô

Lúc này không thể không thừa nhận, hắn gặp Cố Niệm Hề lần thứ hai trái tim một lần nữa vì cô mà đập

Hoa mẫu đơn được trồng thành từng khóm trong hoa viên, gió đêm khẽ thổi

Cô mặc lễ phục màu trắng, đứng tại nơi đây lại càng thêm xinh đẹp

Bởi vì Cố Niệm Hề thường xuyên mặc quần bò, nên chân cô vô cùng trắng, bị gió thổi qua như ẩn như hiện

Đèn trên trần ở hoa viên chiếu xuống, khiến cho cô càng nhìn càng chói mắt

Đùi của cô không phải là dạng gầy như cây gậy trúc. Mà là vô cùng thon gọn, lại bóng loáng không một vết tích

Thực dễ dàng, làm cho người khác nảy sinh ý đồ...

Cứ như vậy trong nháy mắt, Đàm Dật Nam ảo tưởng, đôi chân thon dài kia đặt ở trên lưng mình thì sẽ có cảm giác tuyệt vời ra sao

"Tôi tham gia lễ đính hôn!". Giọng nói vô cùng bình tĩnh, chẳng qua đã bị cô bỏ đi chủ ngữ phía trước

"Niệm hề, cần gì phải như vậy? Biết rõ đến đây chỉ làm em đau thương, tại sao còn muốn đến đây tìm kiếm thống khổ?". Hần tiến lên vài bước, đi chưa được một mét thì dừng lại

Đàm Dật Nam sững sờ cực độ, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Cố Niệm Hề

Cô hôm nay trang điểm. Tuy rằng chỉ một chút, nhưng thật không ngờ làm cô xinh đẹp động lòng người như vậy

Cô, thật sự rất đẹp!

Nhưng xinh đẹp như vậy, cũng làm cho Đàm Dật Nam đau đớn không thôi

Nếu không phải lúc trước hắn hành động ngu ngốc, hiện tại chắc chắn vẫn có thể nhìn ngắm vẻ đẹp này của cô, Cố Niệm Hề vẫn đối với mình...

Suy nghĩ như vậy, chỉ làm cho hắn muốn mang cô đi khỏi nơi này

Cô gái trong lòng hắn, không nên chịu đau đớn như vậy...

"Tôi không muốn tham gia. Nhưng nhiều lần mời tôi đến, còn nói thiếu tôi sẽ là nỗi tiếc lớn nhất trong đời. Hiện tại tôi đã đến, lại muốn đem tôi đuổi đi đâu? Như thế nào các người có phải có tật xấu gì hay không? Mời tôi đến rồi muốn lật lọng sao!

(A hai chương nữa sẽ có nộ hôn đầu của Trạch ca, cái này đối với Trạch ca là vô cùng đặc biệt. Các nàng có thích không. Hắc hắc!)

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thực Xin Lỗi, Tôi Cho Đến Bây Giờ Cũng Không Nhớ Quá Kỹ Anh

Thời điểm Đàm Dật Nam hiện ra ở trước mặt cô, trong lòng cô có tia rung động

Nhưng nhớ tới Hoắc Tư Vũ ngày đó ở bên ngoài thang máy, tự biên tự diễn, cùng với người đàn ông không biết tốt xấu kia chỉ trích cô, ép cô đến sắp không thở nổi

Đúng vậy, Cố Niệm Hề thừa nhận, đến giờ phút này, lòng của cô, vẫn vì người đàn ông kia mà đau khổ...

Nhưng điều này, không có nghĩa, cô chỉ là một kẻ ngu ngốc, lại càng không có tiềm chất làm một nữ diễn viên trong vai thiện lương

Không duyên không cớ, tùy ý để bọn họ bắt nạt, tùy ý để bọn họ đùa bỡn! Đến cuối cùng, tha thứ,...

Một khi tạo thành thương tổn, chẳng lẽ còn có thể thu hồi sao?

Tâm đã sớm tan nát, chỉ còn mấy mảnh nhỏ, chẳng lẽ có thể sắp xếp chúng dính lại với nhau?

Không..

Đây chẳng qua là thứ có ở trong phim!

Cô Cố Niệm Hề, không cần phải ngu ngốc đứng đây mà tha thứ cho bọn họ!

"Niệm Hề, em làm sao vậy?"

Tại sao lại biến thành như vậy?

Lúc Đàm Dật Nam nghe cô nói chuyện, ánh mắt luôn hướng về phía cô

Vẫn là gương mặt tinh xảo, vẫn là hai tròng mắt xinh đẹp...

Nhưng tại sao, hần lại cảm thấy xa lạ như vậy?

Xa lạ giống như hần chưa bao giờ quen cô?

Nói xong lời này, Đàm Dật Nam dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn về phía cô

Bọn họ lúc trước, không phải như vậy!

"Niệm Hề, không có việc gì chứ!" Thấy Cố Niệm Hề không có phản ứng gì, Đàm Dật Nam lần thứ hai lên tiếng. Hần nghĩ, đến tiệc đính hôn ngày hôm nay, thật sự là một tàn nhẫn quá mức đối với Cố Niệm Hề. Cô còn trẻ như vậy, nhưng lại phải chịu tra tấn như thế. Khó tránh khỏi, xuất hiện trạng thái không bình thường

Nhưng nhìn cô như vậy, Đàm Dật Nam không cảm thấy sợ hãi, mà chỉ đau lòng

Muốn đem cô, nhanh chóng tiến vào trong ngực của mình

Dùng chính ôn nhu của mình, xoa dịu lòng của cô

Đối với nhu tình của Đàm Dật Nam, trong mắt Cố Niệm Hề tràn ngập phòng bị

Hần tiến đến phía cô, cô đột nhiên lùi lại vài bước: "Đàm tổng, anh muốn làm cái gì?"

"Niệm Hề, anh không có ý này. Anh chỉ muốn an ủi em!"

Hần nói

Giọng nói vẫn quen thuộc như xưa, chỉ là có tiếng khàn khàn

"An ủi? Thứ đó anh vẫn là nên dành cho vợ sắp cưới của anh thì hơn!" Cô cho tới bây giờ, cũng không cần người khác đáng thương mình, đặc biệt là hần

Cố Niệm Hề có sự cao ngạo của chính mình, mặc dù giờ phút này cô đã sắp không thở nổi, nhưng cô vẫn đứng thẳng lưng, đối diện người trước mặt

"Niệm Hề, em đừng như vậy được không? Anh biết, hôm nay nơi này đối với em mà nói đều quá mức tàn nhẫn. Nghe lời anh, trở về đi! Trở lại nơi không có tổn thương... Về phần anh, em cũng đem anh quên đi!"

Đàm Dật Nam buồn rầu nhìn cô, trong lòng đau thương vô cùng

Tất cả sự thật, khiến hần không thể quay đầu lại được

Nhưng hần vẫn luyến tiếc người phụ nữ trước mặt, chính cô bởi vì hần mà tổn thương. Cho nên, hần chỉ mong cô quên đi chính mình! Tuy rằng, điều này làm cho hần thật sự thống khổ...

Lúc Đàm Dật Nam nói ra điều này. Một người đàn ông thân hình cao lớn đi ra từ hoa viên

Những lời họ nói, những biểu hiện của bọn họ, người đàn ông này đều chính mắt nhìn thấy, chính tai nghe được

Chỉ tiếc bọn họ vì quá mức chăm chú nói chuyện, mà không để ý đến hần...

"Anh cùng Hoắc Tư Vũ đều giống nhau! Tại sao không muốn tôi ở thành phố này? Tại sao luôn muốn đuổi cùng giết tận? Tôi ở thành phố này một không trộm cắp, hai không giết người, lại càng không bị những kẻ xấu có ý định giết hại. Trông coi thành phố này là cảnh sát, bọn họ còn không có tư cách đuổi tôi đi! Cho nên, các người cũng đừng dùng thủ đoạn, muốn tôi rời đi nơi này!"

Nói đến đoạn này Cố Niệm Hề tạm dừng một chút, sau đó nhẹ giọng thở dài: "Về phần anh, thực xin lỗi... Tôi cho đến bây giờ cũng không nhớ quá kỹ anh!"

Nói xong lời này, Cố Niệm Hề chuyển tầm mắt nhìn về khóm mẫu đơn trước mặt kia

Buổi tối, mẫu đơn như trước vẫn rất đẹp

Im lặng mà nở rộ, im lặng mà tỏa hương

Chỉ tiếc đẹp như vậy cũng chỉ tồn tại ngắn ngủn một thời gian

Cũng giống như cô cùng Đàm Dật Nam đã từng có những đoạn ký ức tốt đẹp

Tất cả mọi chuyện cô cũng đã nói rõ

Cố Niệm Hề xoay người, nghĩ muốn rời đi nơi này, rời đi khỏi tầm mắt của hắn. Cũng không nghĩ cô vừa xoay người, lại thấy được một người đàn ông đứng cách đó không xa...

Người đàn ông này thật sự rất cao. Cao đến nỗi, che chắn cả ánh sáng

Có lẽ bởi vì cô đứng ở góc độ có vấn đề, nên không thể nhìn rõ biểu hiện trên gương mặt hắn

Nhưng cô chỉ có thể liếc qua một cái liền có thể nhận ra được hắn chính là Đàm Dật Trạch!

Người đàn ông kia cao cao tại thượng, tuấn dật bất phàm

Hắn đứng ở nơi đó, đã bao lâu rồi?

Có nghe thấy lời bọn họ nói hay không?

Nhưng cho dù là nghe thấy thì như thế nào?

Những điều cô cùng Đàm Dật Nam nói, không có nửa điểm sai lầm. Mà hôn nhân của cô và hắn cũng mờ mịt như khói thoảng, có lẽ chỉ cần trận gió thổi qua sẽ tan biến

Như vậy, hắn làm sao quản được mọi chuyện?

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề khước miệng gọn lên chua xót

Cô đang định rời đi, thì Đàm Dật Nam phía sau lại nói lớn

"Niệm Hề, cần gì phải như vậy? Em nếu đã quên được anh, tại sao còn đến lễ đính hôn này? Không cần lừa dối mình như vậy được không?" Có lẽ Đàm Dật Trạch đứng đó không xa đã bị Cố Niệm Hề che lấp

Khẩn cho Đàm Dật Nam không thấy được sự xuất hiện của hắn

Hắn vẫn dùng giọng nói bi thương đến cực độ, cố chấp hướng người phía trước gào thét!

Giống như chỉ có làm như vậy, mới có thể chút hết được những bi thương trong lòng hắn lúc này

Điều mà Đàm Dật Nam không thể ngờ, đáp lại hắn không phải là Cố Niệm Hề. Mà là giọng nói trầm thấp uyển chuyển giống như tiếng đàn vi-ô-lông của một người đàn ông: "Lừa mình dối người? Lời này cũng thật đúng!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Nụ Hôn Đầu Bị Cường

"Anh tại sao lại ở đây...". Nghe thấy tiếng nói của hắn, Đàm Dật Nam lúc này mới ngẩng đầu lên

Hắn thấy được Cố Niệm Hề đứng cách đó không xa với Đàm Dật Trạch

Hắn hôm nay không mặc quân phục xanh biếc như thường ngày, mà là tây trang trắng tắp. Nhưng tư thế hiên ngang, cũng không giảm nửa phần

Đối với sự xuất hiện của hắn, Đàm Dật Nam vô cùng hoảng hốt

Đôi mắt màu đen kinh ngạc nhìn một màn trước mắt

Tự nhiên cũng bị người đàn ông trước mặt thu hết vào tầm mắt

Sau một lát Đàm Dật Trạch chậm rãi bước đến gần Cố Niệm Hề: "Hề Hề nói đều là thật. Các người thật đúng là kỳ quái, không muốn tới đây nhưng năm lần bảy lượt đều đưa thiệp mời đến tay. Chúng tôi đến nơi này rồi, lại có thái độ như vậy! Chẳng lẽ các người không biết đạo đãi khách là như thế nào sao?"

Nói xong câu này hắn mỉm cười như gió xuân, nhưng lời nói lại không có tia nhu tình!

Hắn nói như vậy, giống như là Đàm Dật Nam đối với mình không có lễ phép, càng như là thay Cố Niệm Hề tức giận

Nếu như Đàm Dật Nam nghe kỹ lời của hắn nói, chắc chắn sẽ nghe ra được từ "chúng tôi", mà không phải là từ "tôi" đơn giản như vậy

Nói xong lời này, Đàm Dật Trạch đã đi đến đứng bên cạnh Cố Niệm Hề

Không cần ngôn ngữ trao đổi, hắn trực tiếp đưa tay đặt ở trên hông cô

Đem thân thể mềm mại kéo vào trong ngực mình

Động tác của hắn rất tự nhiên, giống như là đã trải qua ngàn lần tập luyện...

Mà Đàm Dật Nam đứng ở một bên, trong mắt tràn ngập kinh ngạc!

Khi nào thì Cố Niệm Hề có quan hệ thân thiết với Đàm Dật Trạch như vậy?

Hơn nữa hắn vừa mới nghe Đàm Dật Trạch gọi cô vô cùng thân mật "Hề Hề"! Từ trước đến nay Đàm Dật Trạch là một quân nhân phong độ, đối với những người chủ động tiếp cận hắn, hắn đều cao độ đề phòng, tại sao lúc này lại tự mình thân cận một người!

Hơn nữa, người này lại là người có quan hệ trước đây với Đàm Dật Nam hắn, Cố Niệm Hề

Này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trước kia chính mình mỗi lần kéo tay của cô, hoặc là ôm cô, cô đều xấu hổ tìm cách đẩy hắn ra. Nhưng tại sao hiện tại, cô đối với người xa lạ, ngay cả phản kháng đều không có?

Có người nào nói cho hắn biết, đây rốt cuộc là chuyện gì hay không?

Bởi vì Đàm Dật Nam quá mức bối rối bất ngờ với cảnh trước mắt, nên hắn không để ý, thời điểm Đàm Dật Trạch đặt tay lên hông Cố Niệm Hề trong nháy mắt cô có chút cứng đờ. Nhưng hắn nói khẽ bên tai cô một câu, cô mới khôi phục lại

Hắn nói: "Không nghĩ muốn bị khinh thường, thì đừng cử động!"

Đàm Dật Trạch có thể dễ dàng đọc suy nghĩ của cô

Chỉ cần hắn nói một câu này, cô sẽ không thể không ngoan ngoãn ở trong lòng ngực của hắn

Gió nhẹ vô cùng mát mẻ, cô gái mặc lễ phục mà trắng nõn xinh, bám trụ ở trong lòng ngực của một người đàn ông cao lớn tuấn kiệt. So với khí trời thanh mát buổi đêm càng thêm hài hòa

Nhưng mà một màn như vậy, lại tạo thành một nhát dao đâm sâu vào tim một người nào đó

Một phút kia, hắn đã quên hết những nguy trang thường ngày đối với Đàm Dật Trạch, phần nộ nói lớn: "Niệm Hề, em điên rồi sao? Mặc dù chúng ta chia tay, em cũng không phải mượn anh của anh đến trả đũa anh! Em có biết, mặc kệ hôm nay em nói điều gì, thì lễ đính hôn cũng không thay đổi không? Em làm như vậy chỉ tự tổn thương chính mình!"

Nhìn Đàm Dật Nam trước mắt khuôn mặt đỏ bừng, khóe miệng của Đàm Dật Trạch vẽ lên độ cung...

Thì ra, Đàm Dật Nam tức giận, cũng sẽ táo bạo như vậy!

Hắn còn tưởng rằng Đàm Dật Nam là một thánh nhân, không có nửa điểm tình cảm

Hiện tại xem ra, cũng không phải như vậy...

Hắn không tức giận, hắn nhường nhịn, chỉ vì mục đích cuối cùng của hắn! Nhưng mà chỉ một Cố Niệm Hề lại có thể phá bỏ lớp nguy trang của hắn!

Xem ra, Đàm Dật Nam đối với Cố Niệm Hề cũng vô cùng yêu thích

Nhưng mà như vậy mới tốt!

Như vậy trò chơi này của bọn họ mới càng phần khích!

Đàm Dật Trạch đang định mở miệng nói cái gì đó, Cố Niệm Hề đột nhiên nắm chặt tay áo hắn, nói khẽ: "Tôi tự mình nói"

"Em có thể chứ?"

"Có thể, nhưng anh cũng phải phối hợp với tôi!" Nói đến đây, Cố Niệm Hề từ trong lòng ngực của Đàm Dật Trạch đứng thẳng, chậm rãi bước đến phía Đàm Dật Nam

Đàm Dật Nam trong nháy mắt phát hiện Cố Niệm Hề đang bước về phía mình, hắn không biết nên làm như thế nào

"Đàm tổng, có một số việc tin tưởng lúc này tôi đã nói rõ ràng với anh! Nhưng ngài nếu vẫn chưa nghe rõ, tôi đây không ngại nhắc lại một lần nữa! Tôi Cố Niệm Hề, từ lúc biết anh cùng Hoắc Tư Vũ có quan hệ, đã không nghĩ quay trở lại bên anh, lại càng không muốn điên cuồng níu giữ anh lại. Cho nên, anh có thể yên tâm cùng Hoắc Tư Vũ đính hôn, không cần ngày nào cũng phải hao hết tâm lực nghĩ cách đối phó với tôi!"

Nói câu này xong cô cũng nhìn thấy gương mặt Đàm Dật Nam biểu hiện đau đớn rõ rệt, nhưng cô vẫn nhất quyết xoay người rời đi!"

Có vài thứ nếu bỏ lỡ, liền vĩnh viễn không thể trở về như lúc đầu được!

"Niệm Hề..." Lúc xoay người, cô nghe thấy được phía sau có tiếng nói khẽ, mang theo hồi hận ảo não vô cùng

Cô nở nụ cười chua xót, cũng không xoay người, đi đến chỗ Đàm Dật Trạch

Nơi đó mới là nơi cho cô cảm giác an toàn nhất lúc này. Cô khẽ nói: "Có một việc, tôi nghĩ muốn nói cho anh biết. Tôi, đã kết hôn!" Nói xong lời này, cô liền không có nửa điểm chần chờ đi đến trước mặt Đàm Dật Trạch

Cô nói một câu như vậy, làm cho người đàn ông phía sau nổi lên cuồng phong bão táp!

Làm sao có thể?

Cô vẫn còn nhỏ như vậy, vẫn còn luôn ý lại vào hắn, làm sao có thể nhanh chóng cùng người khác kết hôn?

Không..

Nhất định là hắn nghe lầm!

Nhất định vậy

Nghĩ thế, Đàm Dật Nam đột nhiên tiến lên, kéo cô lại

"Niệm Hề, cô gái ngọc này! Em biết rõ anh quan tâm em, tại sao còn lấy cớ như vậy, muốn cứng rắn đối phó với anh?"

Hắn nhìn cô, trong mắt mang theo tia chân thành

Nhưng lời nói này, cũng là dùng sai thời điểm rồi

Nếu như thời điểm Hoắc Tư Vũ cùng hắn ở trên giường, hắn nói như vậy, cô chắc chắn không chút do dự tha thứ cho hắn

Nhưng hôm nay, hắn phải đính hôn, nói lời này có ý nghĩa gì?

Nghĩ vậy, cô liền gạt tay cô ra khỏi hắn: "Đàm Dật Nam, đây không phải là tôi lấy cớ, mà là tôi thật sự kết hôn rồi!"

Nói xong câu này, cô nhanh chóng đi về hướng của Đàm Dật Trạch

Ngay tại lúc Đàm Dật Nam chưa khôi phục lại tinh thần, Đàm Dật Trạch cũng không ý thức được cái gì hết, Cố Niệm Hề đã kiễng mũi chân, chậm rãi đưa đôi môi đỏ mọng, tiến đến phía trên môi của Đàm Dật Trạch...

Cố Niệm Hề nhắm chặt mắt, lông mi run rẩy

Nụ hôn này không sâu

Nhưng đồng thời làm rung động hai người đàn ông nơi đây...

Sau khi hôn xong, Cố Niệm Hề xoay người về phía Đàm Dật Nam nói: "Đây chính là chồng mới cưới của tôi"

Đổi ngược với Cố Niệm Hề trấn định như vậy, Đàm tham mưu trưởng sau khi được hôn xong, liền cau mày

Đây chính là nọ hôn đầu tiên của hần!

Thế nhưng lại bị cô cường rồi...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đây Là Nọ Hôn Đầu Của Tôi, Nên Cùng Tôi Bồi Thường

"Niệm Hề, em nói giỡn với anh phải không?"

Nọ hôn kia, tựa hồ vẫn là không làm cho Đàm Dật Nam muốn khẳng định mối quan hệ giữa cô và Đàm Dật Trạch là thật

Đàm Dật Nam vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn hai người thân mật

Trong mắt tràn ngập đau đớn cùng hoài nghi...

Cô gái của hần, thế nhưng lại làm trò trước mặt hần, cùng người đàn ông khác hôn môi

Trước kia chỉ cần hần nhẹ nhàng trêu đùa, cô sẽ đều mang sắc mặt thẹn thùng, thế nhưng hôm nay, cô lại hôn người đàn ông khác, làm cho người đàn ông khác cảm nhận được hơi thở dịu dàng của cô...

Cố Niệm Hề luôn ngượng ngùng, điều này hần đều biết

Nhưng hần chưa từng nghĩ, cô lại chủ động hôn người đàn ông khác, mặc dù bọn họ đã chia tay!

Một màn trước mặt, thật không biết hần nên nghĩ như thế nào

Biết rõ hôm nay chính là ngày đính hôn của mình, chính mình không nên có quan hệ gì cùng Cố Niệm Hề nữa. Nhưng hần, không nghĩ muốn buông tay!

Bởi vì hần không thích cùng người khác chia sẻ, mọi thứ nguyên bản đều thuộc về hần, nọ hôn của cô, cái ôm của cô, còn có hơi thở ngọt ngào trên người cô...

Hần tràn ngập mong chờ, hy vọng có thể nghe thấy lời nói của cô nói với mình, tất cả chỉ là nói giỡn

Nhưng cuối cùng đều không có

Mặc kệ hần chờ mong như thế nào, có bao nhiêu bất lực, bao nhiêu mất mát thương tâm, cô cũng chỉ trầm mặc nhìn hần

Bóng tối càng sâu thêm, gió càng lạnh

Cứ chờ đợi, làm cho không khí xung quanh ba người bọn họ càng im ắng

Đàm Dật Nam cuối cùng là người phá vỡ sự im lặng: "Niệm Hề, nếu anh không đính hôn nữa, em sẽ quay trở về với anh phải không?"

Hần thừa nhận, hần thật sự biết sai rồi!

Người hần yêu nhất chỉ có một mình cô Cố Niệm Hề!

Hần không chấp nhận được, người đàn ông khác đặt tay lên hông của cô!

"Niệm Hề em trở lại bên anh được chứ? Đứa nhỏ kia vốn là chỉ ngoài ý muốn, anh ngày mai sẽ nói Hoắc Tư Vũ phá bỏ! Nghi thức đính hôn này cũng sẽ bỏ, chúng ta... chúng ta một lần nữa bắt đầu lại được không?"

Đứa nhỏ chính là điều mà hần ảo não nhất, chậm rãi tiến lên, vươn tay muốn nắm lấy tay cô, muốn đem cô tách ra khỏi người đàn ông kia

Nhưng tay hần còn chưa có kịp động đến cô, liền bị cô né tránh!

Nhưng hần vẫn tùy ý cô chấp nói

"Niệm Hề..." Hấn nghẹn ngào ní non gọi tên cô

"Dừng..." Cô xoay người nhìn hấn, giống như hoa hồng đang chuẩn bị nở: "Đàm Dật Nam, tôi muốn tình yêu, giống như là thủy tinh, không thể trộn lẫn tạp chất gì. Anh cũng đừng muốn cho những thứ đó vào tình yêu của tôi"

"Niệm Hề, anh có thể sửa!" Mặc dù Cố Niệm Hề lần thứ hai làm cho hấn nhục nhã, nhưng hấn vẫn không muốn buông tay! Hấn luôn luôn có loại cảm giác, nếu như hấn dễ dàng buông tay Cố Niệm Hề như vậy, cô sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới của hấn

"Sửa? Đàm Dật Nam anh nói giỡn sao?" Nói xong lời này, cô có thể nhìn thấy được trong ánh mắt của hấn có bao nhiêu tia chân thành

Nhưng cô cũng chỉ cười lạnh

"Cho dù anh không phải nói giỡn, cũng sẽ không có khả năng! Đàm Dật Nam, thế giới này sẽ không có ai ngây ngốc đứng yên một chỗ. Còn có chuyện vừa nãy tôi nói tôi đã kết hôn, cũng không phải là nói giỡn. Nếu anh không còn chuyện gì, tôi đây cùng lão công của tôi đi trước, không quấy rầy anh tiếp khách!"

Cô nói xong, liền nắm lấy tay của Đàm Dật Trạch mà rời đi

Bước đi... không có một chút chần chờ mà giảm tốc lực

Giống như là không để ý đến người đằng sau có biết bao đau đớn

Nhìn hai người họ rời đi, đôi mắt của Đàm Dật Nam trở lên dờ dẩn

Nếu lúc trước hấn không phải vì cô đơn mà cùng Hoắc Tư Vũ làm chuyện ngu ngốc, có phải tất cả mọi chuyện sẽ không biến thành như vậy hay không?

Chỉ tiếc, chỉ tiếc trên thế giới này không có cái gì gọi là hối hận...

"Em chẳng lẽ không muốn nói lời gì với tôi sao?" Từ lúc rời đi khỏi chỗ của Đàm Dật Nam, hai người vẫn im lặng. Mãi cho đến khi Đàm Dật Trạch mở miệng, phá vỡ sự im lặng này

"Cái kia... Thật ra mối quan hệ của tôi cùng Đàm Dật Nam chính là như vậy! Nhưng mà, tôi..." Tôi đối với hấn không còn gì hết

Cố Niệm Hề nắm nắm bàn tay của mình, muốn cùng hấn nói như vậy

Màn vừa rồi, khó tránh khỏi nghi vấn trong lòng một người đàn ông

Nhưng cô còn chưa nói hết, liền bị hấn cắt lời: "Tôi không phải muốn hỏi cái đó!"

Thật ra mối quan hệ giữa cô và Đàm Dật Nam hấn đã sớm biết

"Tôi chính là..." Nói xong, hấn liền đem tay của chính mình đặt lên môi

Hấn muốn nói chính là nọ hôn kia của cô

Hấn tin tưởng cô có thể hiểu

Bằng không, tại sao khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại ửng đỏ?

"Tôi vừa mới trong tình huống cấp bách, nhất thời nóng nảy, anh sẽ không tức giận chứ!" Hai tay của cô nhanh chóng nắm lại, giống như là một đứa bé làm sai điều gì đó

"Sẽ không!" Lời nói của hấn, làm cho cô cũng bỏ được tảng đá lớn trong lòng. Nhưng tiếp theo, hấn lại nói câu kia, làm cho cô vô cùng xấu hổ: "Nhưng đó là nọ hôn đầu của tôi, đã bị em cưỡng đoạt rồi, em có phải là nên bù lại tôi thứ gì hay không?"

"Cái gì..."

Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt

Ba mươi tuổi, hấn mới có nọ hôn đầu tiên sao?

Rốt cuộc là hấn quá mức ngây thơ, hay là cô quá mức phóng đãng?

"Tôi nói, đây là nọ hôn đầu của tôi, hôm nay trở về có phải nên ngủ cùng tôi để bồi thường hay không?" Nhìn người phụ nữ gương mặt nhỏ nhắn tỏ thái độ ngạc nhiên, hấn lần thứ hai lại mở miệng nói

Người đàn ông trước mặt uy nghiêm vô cùng, thế nhưng lại nói ra lời tà ác như vậy. Thật sự là không phù hợp một chút nào

"Kia cái gì... Tôi vừa mới nói chỉ là tình huống cấp bách, nên mới như vậy, anh là một quân nhân, như thế nào lại..."

Hắn tiến sát đến gương mặt cô, hơi thở mang theo khí nóng, làm cho cô đỏ mặt xấu hổ

Trong chớp mắt cô không biết nên phải làm như thế nào cho phải hắn đã nói

"Tôi là một quân nhân, nhưng cũng là một nam nhân! Em là lão bà của tôi, cùng tôi ân ái ái là nghĩa vụ của em, càng là quyền lợi của tôi"

Cố Niệm Hề không dám nhìn thẳng hắn, tay hắn nóng bỏng đặt trên eo cô, làm cho cô cảm nhận được hắn có bao nhiêu cuồng dã!

Mà hắn nói như vậy, thật làm cho cô không biết nên nói lại như thế nào

Nhiều năm về sau, Cố Niệm Hề dần dần mới hiểu được người đàn ông này, biết được hắn mỗi lần mở miệng luôn phun ra những lời xấu xa cùng cường hãn. Từ trong miệng hắn nói ra cái gì mà pháp luật, cái gì mà nghĩa vụ, cái gì mà quyền lợi tất cả cũng chỉ vì muốn thỏa mãn hắn!

Đương nhiên, đây là nói sau

"Tôi... không phải anh nói, chờ tôi chuẩn bị tốt, sẽ không miễn cưỡng tôi sao?"

Cô còn chưa hết kinh sợ, liền cảm giác được, dị vật phía dưới, chỉ có thể ngưng ngừng giây dựa!

Lời này, Đàm Dật Trạch đương nhiên nhớ rõ

Nhưng mà hắn cũng không nói, không giúp cô chuẩn bị tốt!

Phía sau có một bóng người đi tới, làm cho ánh mắt của Đàm Dật Trạch chợt lóe lên tia âm lãnh

"Em có thể không đáp ứng, nhưng mà có người sẽ giúp em làm tốt quyết định này!" Đột nhiên hắn nói khẽ vào tai của cô

Sau một lát, tay hắn đặt ở trên eo của Cố Niệm Hề buông lỏng

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Thu Hồi Kỹ Xảo

"Niệm Hề, cô đúng thật là tới tham gia lễ đính hôn của tôi"

Cố Niệm Hề không hiểu được lời nói của Đàm Dật Trạch có ý tứ gì, liền nghe thấy được phía sau có giọng nói truyền đến

Không cần quay đầu lại, cô cũng biết đó là Hoắc Tư Vũ!

Mới vài giờ không thấy, Hoắc Tư Vũ đã thay đổi bộ lễ phục khác

Một thân sườn xám bó sát, bao bọc lấy dáng người là lút của cô, trên chân đi một đôi giày đế bằng

Làn váy xê đến tận bắp đùi, mỗi lần bước đi, lộ ra biết bao nhiêu phong tình vạn chủng

Mái tóc bóng mượt không còn giống như lúc trước, tùy ý xõa tung, mà lúc này quần thành một kiểu thanh lịch có trăm cái

Nhìn ra được, quần áo kia được tỉ mỉ thiết kế, làm cho cả người cô toát lên vẻ quý phái

Chỉ tiếc bề ngoài thay đổi, cũng không che được nội tâm bên trong có bao nhiêu xấu xa

Chỉ đơn giản một câu, đã đem suy nghĩ trong lòng của cô bại lộ quá nhiều

Cô nói lời này, đơn giản chỉ muốn nói Cố Niệm Hề không biết xấu hổ mà còn đến tham gia lễ đính hôn, làm nâng lên thân phận của mình

Hôm nay, trong lễ đính hôn này Hoắc Tur Vũ cô là nhân vật chính. Bất kể đi đến đâu, cũng phải được người khác chú ý

Lời nói này của cô vừa nói ra, một số người bên cạnh đã tiến sát vào

"Nếu không phải cô tìm đủ mọi cách mời tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tới!" Cố Niệm Hề cười nhạt

Cô lạnh lùng phản kích như vậy, đã nằm ngoài phán đoán của Hoắc Tur Vũ

Nhưng mà, điều này cũng không đủ để đẩy lùi ý tưởng phía sau của cô!

Bởi vì, hôm nay Cố Niệm Hề xuất hiện, mới có thể có trò hay để xem!

Trong khoảng thời gian này, chuyện "mang thai" đã sớm ép cô đến phát điên

Mỗi ngày Thư Lạc Tâm không chỉ bắt cô uống thuốc, làm ảnh hưởng đến dáng người của mình, mà còn nghe Thư Lạc Tâm luôn làm nhảm bên tai

Chỉ cần trên mặt cô trang điểm một ít, bà lão kia liền giống như cá lóc phát phòng, luôn miệng lảm bảm chửi bới mình

Mà ngay cả trong lễ đính hôn ngày hôm nay, cô chỉ có được thoa son môi, cùng gắn mi giả

Những chuyện như vậy, sắp ép cô đến điên rồi

Vì thế hôm nay cô cần Cố Niệm Hề phối hợp để tránh khỏi khốn cảnh này

Càng làm cho hình tượng của Cố Niệm Hề trước mắt mọi người, xuống dốc không phanh

"Niệm Hề lễ đính hôn của tôi cùng Nam sẽ không có gì thay đổi, cho dù hôm nay cô có nói cái gì, làm cái gì cũng đều vô nghĩa!" Không có vượt ngoài suy nghĩ của Cố Niệm Hề. Mặc dù cô đã muốn lùi bước, nhưng Hoắc Tur Vũ vẫn tiến về phía cô

Trong mắt của cô ta, lóe lên sắc thái quý dị!

Giống như là có mưu kế...

Nghĩ đến chuyện vừa nảy mình cùng Đàm Dật Nam nói ở trong kia, khiến cho cô cảm thấy xấu hổ thay cho Hoắc Tur Vũ

"Hoắc Tur Vũ, tôi chưa từng nghĩ sẽ quay trở về bên cạnh anh ta, mời cô thu hồi lại kỷ xảo!" Chồng lại Hoắc Tur Vũ, khuôn mặt tái nhợt vì không có đánh phẫn, Cố Niệm Hề gần từng tiếng nói

Lúc này người chung quanh có ồn ào

Lời nói này của Cố Niệm Hề, trừ bỏ Hoắc Tur Vũ mọi người xung quanh cũng đều nghe thấy được

Thật ra trước đây cô cùng Cố Niệm Hề vốn không có quá nhiều bất hòa. Nhưng hiện tại, cô đến thành phố này, đã nói dối quá nhiều

Lời nói dối này nối tiếp lời nói dối kia, khiến cho nó chồng chất như vũng bùn

Nếu như không phải có khối đá kê chân Cố Niệm Hề kia, cô nhất định sẽ không bị bao vây trong vũng bùn như vậy

"Niệm Hề, tôi trước khuyên cô nên trở về. Chính là cô không nghe lời khuyên bảo của tôi, tôi cũng chỉ có thể làm một chút việc, giúp đỡ cô trở về nơi thuộc về mình!" Nói xong lời này, Hoắc Tur Vũ đột nhiên nở nụ cười xấu xa

Ở lúc Cố Niệm Hề còn chưa có kịp phản ứng, Hoắc Tur Vũ đột nhiên vươn tay nắm lấy Cố Niệm Hề

Lúc cô lấy lại được tinh thần, liền nghe thấy được tiếng hét của Hoắc Tur Vũ: "A..."

Thanh âm bén nhọn, làm cho người xung quanh đột nhiên yên lặng

Cố Niệm Hề thấy được nụ cười xấu xa của Hoắc Tur Vũ, cũng cảm giác được chính cô ta kéo tay mình!

Vỡ kịch giống như trước kia, cô ta nghiễm nhiên cũng dám diễn lại!

Lần đầu tiên, cô bị Hoắc Tur Vũ thành công lợi dụng, cũng là do cô đơn thuần

Nhưng lần thứ hai nếu như vẫn để cô ta thành công, thì chẳng phải nói Cố Niệm Hề cô ngu xuẩn hay sao?

Cho nên, khi cảm giác được điều này, tay của Cố Niệm Hề cũng dùng lực

Cô liền kéo lấy Hoắc Tur Vũ, không cho cô ta ngã xuống

Đối với sự phản kích này làm cho Hoắc Tur Vũ sợ chết khiếp

Nhưng mà màn diễn đã mở màn, không diễn tiếp thật là không có đạo lý

Giờ phút này Hoắc Tur Vũ cũng chỉ có thể gia tăng lực đạo, mà Cố Niệm Hề cũng đồng dạng gia tăng sức lực

Bởi vì hai người đều như vậy, nên trở thành giằng co. Nếu bỏ qua ánh mắt âm lãnh của hai người, giờ khắc này bọn họ thoát nhìn giống như là bạn tốt, ở trong lễ đính hôn mà nhiệt tình nắm chặt tay nhau

Mọi người nhìn một màn này không biết nên phải làm như thế nào. Trừ bỏ cách đó không xa, một người đàn ông vẫn âm thầm quan sát

Lúc này Thư Lạc Tâm cũng đuối tới!

"Cố Niệm hề, ngươi buông tay cho ta!" Giọng nói này đều hấp dẫn tầm mắt của mọi người nhìn qua!

Mà lúc Thư Lạc Tâm xuất hiện, phát hiện Cố Niệm Hề có một chút sơ sẩy, Hoắc Tur Vũ liền nhanh chóng gia tăng lực đạo

Một khắc kia, Hoắc Tur Vũ nhìn Cố Niệm Hề, lộ nên nụ cười nắm chắc phần thắng...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bà Không Có Tư Cách Chỉ Trích Phụ Mẫu Ta

Chẳng qua, trên thế giới này, có một số chuyện sẽ không chiều theo lòng người

Hoắc Tur Vũ đang nghĩ, nếu ngã sấp xuống mới có thể nắm chắc phần thắng

Có thể thành công diễn trước mặt Thư Lạc Tâm, cũng có thể thành công thoát khỏi mọi rắc rối, càng có thể hủy diệt ấn tượng tốt của Cố Niệm Hề trong lòng mọi người!

Hoắc Tur Vũ còn đang nghĩ rơi vào khoảng không, thân thể phía sau đột nhiên như đụng phải cái gì đó, làm cho cô phải khựng lại

Xoay người, Hoắc Tur Vũ phát hiện, Thư Lạc Tâm đã ở phía sau đỡ lấy mình

Bà ta chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã có thể, tiến đến đằng sau Hoắc Tur Vũ!

Điều này đủ để thấy được Thư Lạc Tâm rất coi trọng đứa bé trong bụng mình

Nhưng đó không phải là điều Hoắc Tur Vũ muốn

Hôm nay sở dĩ cô muốn Cố Niệm Hề đến tiệc đính hôn này, để diễn màn "Sanh non"

Lúc này, Thư Lạc Tâm lại đem cô vững vàng ôm trong lòng, nếu như Hoắc Tur Vũ vẫn tiếp tục ngã xuống, chỉ sợ bà ta sẽ phát hiện ra sơ hở của cô

Bởi vậy, những điều cô hao hết tâm tư bố trí liền như vậy mà bị phá hủy?

Không...

Cho dù không diễn được cảnh "Sanh non" Nhưng ít nhất cô cũng muốn đem thanh danh của Cố Niệm Hề phá hủy, làm cho cô ta không còn mặt mũi ở thành phố này!

Nghĩ vậy, Hoắc Tur Vũ thu lại hận ý trong đáy mắt, để lộ ra gương mặt sợ hãi đáng thương

"Mẹ, cô ta đẩy con!"

Hoắc Tur Vũ giống như chịu đựng ủy khuất vô cùng mà ôm lấy tay Thư Lạc Tâm khóc lớn: "Mẹ phải thay con làm chủ. Cô ta biết rõ, con mang thai đứa con của Nam, còn đối với con như vậy... Chắc chắn cô ta vẫn chưa hết hy vọng, vẫn muốn đi đến câu dẫn Nam!"

Không thể không bội phục Hoắc Tur Vũ là một diễn viên vô cùng lão làng

Vừa mới trên mặt còn nụ cười âm lãnh, giờ phút này đã là nước mắt lưng tròng

Ngay cả Đàm Dật Trạch đang đứng ở một góc không xa, chứng kiến một cảnh này cũng phải liú lười!

Người phụ nữ kia, quả nhiên không biết cái gì gọi là xấu hổ!

"Hồ ly tinh chết tiệt này, ở trong Đàm gia còn dám đối với người nhà họ Đàm làm ra chuyện như vậy!" Đới Hoắc Tư Vũ nói xong, Thư Lạc Tâm lúc này mới nhanh chóng quở trách Cố Niệm Hề:

"Tôi nói Cố Niệm Hề, tôi thật không biết cha mẹ cô là người như thế nào, tại sao có thể giáo dục ra người phụ nữ có tâm địa ác độc như cô? Chuyện trước kia cô đối với Tư Vũ và Tiểu Nam tôi có thể không truy cứu! Nhưng hiện tại? Tư Vũ đã mang thai, Tiểu Nam còn muốn đính hôn cùng Tư Vũ. Tôi thật không biết cô rốt cuộc muốn thế nào? Chẳng lẽ cô thật sự nghĩ thương tổn Tư Vũ, thương tổn đứa nhỏ, Tiểu Nam sẽ quay trở về bên cạnh cô sao? Tôi cho cô biết, đừng có ôm mộng lớn như vậy. Cho dù Tiểu Nam thật sự bị hồ ly tinh như cô mê hoặc, tôi cũng quyết không chấp nhận một người phụ nữ đồi phong bại tục như vậy tiến vào cánh cửa của Đàm gia!"

Thư Lạc Tâm khiển trách Cố Niệm Hề trước mặt nhiều người như vậy, giống như là chính mình thay Hoắc Tư Vũ cùng Đàm Dật Nam tức giận

Chẳng qua, lời nói này nói xong, một năm sau bà liền hối hận, hối hận một màn diễn ra hôm nay

Bởi vì Thư Lạc Tâm phát hiện, bà nguyên lại nói chính con dâu Hoắc Tư Vũ của mình, thật sự là đáng chê cười

Đương nhiên đây là nói sau

Hoắc Tư Vũ nghe được Thư Lạc Tâm nói lời này, nhìn thấy tầm mắt chung quanh của mọi người đều hướng Cố Niệm Hề chán ghét, trong lòng Hoắc Tư Vũ trầm trồ khen ngợi

Bà lão này từ lúc cô quen biết đến giờ, cuối cùng cũng làm một chuyện tốt

"Phu nhân, tôi không biết Hoắc Tư Vũ trước mặt bà nói cái gì, nhưng tôi có thể xác định được, bà không có tư cách chỉ trích phụ mẫu tôi!" Trên cái thế giới này, không ai muốn người khác quở trách ba mẹ của mình!

Cố Niệm Hề đương nhiên cũng không ngoại lệ!

Bởi vì trong mắt cô, ba mẹ của cô, là người tốt nhất trên thế giới này!

Cô tuyệt đối sẽ không để kẻ khác phá hủy thanh danh của bọn họ

Nói xong lời này, Cố Niệm Hề tạm dừng một lát, rồi nói: "Còn có một chuyện, tôi bước vào cánh cửa của Đàm gia hay không, cũng không phải là do bà quyết định"

Cô muốn nói, chính là chuyện cô cùng Đàm Dật Trạch đã kết hôn!

Nhưng có người cố tình, muốn đem lời nói của cô nghĩ thành, rằng mình trăm phương ngàn kế muốn phá hỏng hôn sự của Hoắc Tư Vũ và Đàm Dật Nam, để trở thành thiếu phu nhân của Đàm gia

Trước mắt, Thư Lạc Tâm chính là một trong số người đó

Quen thói sống an nhàn sung sướng, coi mọi chuyện đều phải giống như suy nghĩ của mình

Bà ta nghĩ Cố Niệm Hề không nghe lời khuyên bảo, muốn làm trò trước mặt người khác, để tranh cãi với mình

Lập tức, Thư Lạc Tâm cảm thấy mình giống như bị Cố Niệm Hề tát một cái, thẹn quá hóa giận

"Cô không biết xấu hổ, hôm nay nếu tôi không thay cha mẹ cô giáo huấn cô, lại cho cô là tiểu tam phá hoại hôn nhân của người khác, tôi sẽ không phải là Thư Lạc Tâm!"

Nói xong lời này, Thư Lạc Tâm liền tiến lên vài bước

Định ra tay đánh trên khuôn mặt xinh đẹp kia của Cố Niệm Hề!

Thấy hành động này của Thư Lạc Tâm, Hoắc Tư Vũ cũng cảm thấy trầm trồ khen ngợi

Mặc kệ là dùng phương pháp gì, cô cũng nhất định phải đuổi Thư Lạc Tâm ra khỏi thành phố này, để chấm dứt hậu họa

Có đôi khi, tình thế nghịch chuyển vô cùng kỳ quái!

Làm Thư Lạc Tâm còn chưa kịp động tay lên đến mặt của Cố Niệm Hề, lúc này liền bị một bàn tay ngăn chặn!

Mà người trước mặt nắm lấy tay mình, cũng làm cho sắc mặt của Thư Lạc Tâm vận vẹo

Bà Thư Lạc Tâm, chính là tổng tài phụ nhân của tập đoàn Minh Lăng. Rốt cuộc là ai, dám đối với bà vô lễ như vậy?

Người nào dám vô lễ với bà, người đó chắc chắn đã bị nhan sắc của Cố Niệm Hề mê hoặc

Mới có thể thay Cố Niệm Hề ra mặt

Nhưng đến khi tầm mắt của Thư Lạc Tâm dừng lại trên người ngăn cản bà, ánh mắt đã không còn kiêu ngạo bệ vệ như lúc trước: "Tiểu Trạch..."

"Tiểu Trạch con làm cái gì vậy, mau buông tay đi Thư ra. Nếu không để đi Thư dạy dỗ hồ ly tinh kia chắc chắn cô ta sẽ lại phá hỏng lễ đính hôn của Tiểu Nam"

Trong Đàm gia, ngoài Đàm lão tham mưu trưởng là người Thư Lạc Tâm sợ hãi còn có Đàm Dật Trạch trước mặt đây!

Bởi vì hiện tại, hần cũng mang dòng máu của Đàm gia, về sau chắc chắn sẽ có liên quan đến tài sản nhà họ Đàm. Hơn nữa hần còn là nhân vật vô cùng xuất sắc

Nếu như không vạn bất đắc dĩ, Thư Lạc Tâm chắc chắn cũng không đắc tội với hần

"Đi Thư, theo ta biết thì có người mọi cách mời người ta đến, người tới là khách, chẳng lẽ thái độ đối khách cũng không biết sao?"

Cái miệng vô cùng nho nhã nói ra, nhưng lời nói sau ánh mắt của hần trở nên rét lạnh

Đôi mắt đen nhìn như thế nào cũng thật giống như tia lạnh buốt của nhát dao

Mà hần cũng không buông tay Thư Lạc Tâm ra, trên người toát ra khí thế vương giả, làm cho người ta không thể không phục tùng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Bước Lên Thuyền Giặc

"Tiểu Trạch, tôi đương nhiên biết đạo đối khách, nhưng điều đi Thư làm cũng không có gì là sai! Nếu như con còn ngăn cản đi, cô ta chắc chắn sẽ phá hỏng nghi thức đính hôn, còn có thể làm ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng Tư Vũ!"

Thư Lạc Tâm thấy Đàm Dật Trạch ngăn cản chính mình, bộ dạng lúc này cũng nhu hòa đi hơn trước

Nhưng nếu không đuổi Cố Niệm Hề đi, bà sẽ không chịu bỏ qua

Trước mặt bà, Cố Niệm Hề lại dám động tay với Hoắc Tư Vũ, điều này cũng không thể chắc chắn, chốc lát cô ta sẽ còn gây ra chuyện gì

Cho nên bà nói lời này với Đàm Dật Trạch chính là hy vọng hần thay mình đuổi Cố Niệm Hề đi

Nhưng không biết tại sao, Thư Lạc Tâm nói xong lời này, bà lại thấy Đàm Dật Trạch nhìn về phía Cố Niệm Hề, ánh mắt vô cùng sâu xa, không hiểu rõ ý tứ

"Cô sẽ làm hại đến người khác sao?"

Hần hỏi, sau đó chậm rãi bước đến bên cạnh Cố Niệm Hề

Lúc này Cố Niệm Hề cảm thấy thật sợ hãi người đàn ông trước mặt, cô sợ hần cũng sẽ giống như Thư Lạc Tâm đi đến chất vấn cô

"Đàm Dật Trạch..."

Cô ní non khẽ gọi tên của hần

"Cố Niệm Hề, em nghĩ muốn làm như thế nào mới tốt?"

Nghe thấy giọng nói của cô, hần liền đi đến. Nhưng hần lại không chỉ trích cô, chỉ nói một câu không rõ ràng

"Anh nói cái gì?" Cô có chút không hiểu nhìn người trước mặt

Đèn trên trần nhà chiếu xuống người Cố Niệm Hề. Đàm Dật Trạch nhìn thấy đôi môi căng mọng của nàng đang mím lại, giống như là quả dâu tây đông lạnh. Khiến cho hắn không tự giác nghĩ lại nụ hôn ở hoa viên...

Chẳng qua, hắn vừa mới ở tình thế bị động, chỉ mới chạm được vào môi cô. Nhưng đó chưa phải là điều hắn muốn, điều hắn muốn chính là khẽ cắn môi cô một chút, thử xem môi cô có phải giống như là hắn nghĩ, mềm mại ngọt ngào như quả mọng hay không

Ý niệm tà ác trong đầu, lần thứ hai lại chiếm cứ trong đầu Đàm Dật Trạch

Đối mặt với sự nghi hoặc của cô, khoe miệng của hắn lại lộ nên độ cung: "Đêm nay ngủ cùng tôi, tôi sẽ giúp em giải quyết vấn đề phiền não này!"

Nói xong, hắn quét tầm mắt về phía Thư Lạc Tâm và Hoắc Tư Vũ đang đứng

Hắn tin tưởng, lời của hắn Cố Niệm Hề nghe hiểu được

"Tôi..."

Tại sao cô lại gặp gỡ người đàn ông này, quả thật cùng với lưu manh không khác gì nhau

Cố Niệm Hề buồn rầu, hai tay bé nhỏ nắm lấy làn váy của mình

"Thậm chí, tôi có thể vì cha mẹ em lấy lại công đạo!" Nhìn bộ dáng của cô, hắn lại đưa ra một điều kiện mê người

Bởi vì hắn biết, người như Cố Niệm Hề bẩm sinh lạnh nhạt, chỉ có thể lấy cha mẹ của cô ra nói chuyện, mới có thể làm cho cô phản kích lại...

Điểm này, Đàm Dật Trạch có thể cảm nhận được địa vị của cha mẹ trong lòng cô vô cùng cao

Quả nhiên, Đàm Dật Trạch nói lời này cô liền ngẩng đầu lên

Nhìn thoáng qua Hoắc Tư Vũ và Thư Lạc Tâm đứng cách đó không xa

Hai người giống như là đang nhìn cô xem trò vui

Tựa hồ hôm nay nếu như cô Cố Niệm Hề không tan xương nát thịt, hai người đó sẽ không bỏ qua!

Nhưng nếu để cho hai người họ biết, bọn họ luôn hờ hết, tuyệt đối không để cho cô tiến vào cánh cửa nhà họ Đàm, nhưng cô đã sớm bước vào, không biết biểu tình của hai người đó sẽ ra sao?

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề cắn răng, đáp lại hắn: "Được! Tôi đồng ý"

Không phải chỉ là ngủ một đêm thôi sao, cô cũng không nghe Đàm Dật Trạch nói ngoài ngủ ra phải làm cái gì khác...

Nghĩ vậy, trong mắt Cố Niệm Hề chột lóc lên mưu kế

Nhưng lại không biết cảnh tượng này đã sớm lọt vào con ngươi đen của người nào đó

Mà hắn chỉ nở nụ cười lạnh

Cố Niệm Hề, nếu em đã bước lên thuyền giặc, nghĩ muốn rời khỏi, cũng không phải đơn giản như vậy đâu!

"Tiểu Trạch, con không cần phải nói nhiều với người phụ nữ kia. Trực tiếp đem cô ta đuổi đi, nghi thức đính hôn của Tiểu Nam cũng sắp bắt đầu rồi!"

Thư Lạc Tâm không biết Đàm Dật Trạch đang nói cái gì cùng Cố Niệm Hề, cũng không biết có phải Đàm Dật Trạch muốn giúp bọn họ hay không. Cho nên liền tiến lên cắt lời Đàm Dật Trạch, ánh mắt không che dấu tia chán ghét nhìn về phía Cố Niệm Hề

"Thật có lỗi, dì Thư. Tôi không thể đem cô ấy đuổi đi, cũng không cho bất cứ người nào đuổi cô ấy đi" Đàm Dật Trạch mở miệng, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho Thư Lạc Tâm và Hoắc Tư Vũ cắn bản còn mang theo mấy phần chờ mong, trong nháy mắt sợ chết khiếp

"Tiểu Trạch, con có biết con đang nói gì không?" Thư Lạc Tâm là người thứ nhất bất mãn với lời nói của Đàm Dật Trạch

"Đúng vậy. Ngài có biết là mình đang nói cái gì không? Tuy rằng hiện tại tôi mới chỉ đính hôn, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là nửa người nhà của Đàm gia. Hơn nữa, trong bụng tôi còn đang mang thai đứa nhỏ. Cô ta muốn đẩy ngã tôi, điều này ngài cũng tận mắt chứng kiến!"

Hoắc Tư Vũ vô cùng bất mãn, tuy rằng mục đích hôm nay không đạt được, nhưng cô cũng muốn làm cho Cố Niệm Hề bị mất mặt

"Tôi đương nhiên biết tôi đang làm cái gì!" Đối mặt với lời chất vấn của hai bọn họ, cùng với vẻ mặt khó hiểu của khách khứa ở bốn phía, hắn mở miệng

nói

Lúc sau hắn lại đưa tay đặt lên eo của Cố Niệm Hề, đem cô ôm vào trong lòng

"Này..." Thư Lạc Tâm nhìn một màn này, gương mặt cũng nhẩn lại

Hoắc Tư Vũ cũng giống như mọi người, vô cùng khó hiểu

Đối với sự khó hiểu của người khác, ánh mắt của hắn vẫn như cũ bình tĩnh thông dong. Đáy mắt mang theo toàn cục nắm ở trong tay

"Dì Thư, tôi nhớ rõ hôm qua nói với dì, sẽ mang một người đến giới thiệu cho Đạm gia! Hề Hề chính là người nọ!"

"Tiểu Trạch, con muốn nói đây là đối tượng kết hôn của con sao? Dì vừa mới nói không muốn người phụ nữ này bước chân vào Đạm gia" Người có thể để hắn đưa đến nơi này, trừ bỏ đối tượng kết hôn không còn ai khác

Thư Lạc Tâm nghĩ, Đạm Dật Trạch sở dĩ mang Cố Niệm Hề đến đây, chỉ để trả thù bà cùng Đạm Dật Nam

Bằng không, hắn vì lý do gì lại đứng ở bên cạnh Cố Niệm Hề

"Dì Thư, Hề Hề cùng tôi đã sớm có giấy đăng ký kết hôn. Chuyện này tôi đã nói qua với ông nội, ông nội đối với Hề Hề không có thành kiến, tôi chỉ có thể nói thật đáng tiếc. Nhưng tôi hôm nay mang Hề Hề đến đây cũng không phải là trung cầu sự đồng ý của các người. Mà nói cho các người biết quyết định của tôi!"

Khóe môi nở nụ cười, giống như bông hoa nở trong buổi tối đêm hè

Nhưng Cố Niệm Hề biết, hắn cười không phải là vì hắn vui

Bởi vì cô nhìn thấy trong đáy mắt hắn có khoái cảm của sự trả thù...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cô Dám Lừa Gạt Tôi

"Cái gì... Tiểu Trạch, có một số việc dì còn hy vọng con còn vì gia đình làm chủ. Dù sao muốn cưới ai vào cửa, con cũng phải chọn kỹ càng một chút, người nào nên cưới vào cửa, người nào không nên, dì đây cũng đã sống nửa đời có thể nhìn thấu được"

Thư Lạc Tâm ý muốn châm chọc Đạm Dật Trạch nếu như cưới Cố Niệm Hề, tương lai không hay ho không chỉ riêng mình hắn, mà còn làm liên lụy đến toàn bộ Đạm gia

Kẻ có tiền đại khái luôn giả bộ như vậy

Rõ ràng bên ngoài giống như đều rất thân thiết, nhưng bên trong thì lại ngược lại

Thư Lạc Tâm quả trách Đạm Dật Trạch, Cố Niệm Hề cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy

Nhưng những người ở đây, vẫn là lần đầu tiên chứng kiến

Mà Đạm Dật Trạch lúc này vẫn cứ mỉm cười như cũ. Như là đang xem người nào đó diễn trò khôi hài

Cố Niệm Hề lúc này đau lòng thay cho Đạm Dật Trạch

Bởi vì cô thật sự khó tưởng tượng, những năm vừa qua, Đạm Dật Trạch sống như thế nào trong một gia đình đình lớn như Đạm gia

Trong nháy mắt, cô liền đi đến nắm lấy tay của hắn. Cô hy vọng, cùng hắn kẻ vai chiến đấu!

"Dì Thư, tôi nói đây là quyết định của tôi" Cảm nhận được bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt tay mình, khóe miệng Đạm Dật Nam lại hiện lên độ cung

Thư Lạc Tâm tuy không cam lòng, nhưng vẫn không thể mở miệng nói được lời nào

Lúc này có người, sắc mặt vô cùng xấu

Bởi vì tin tức Đàm Dật Trạch tuyên bố thật sự là quá mức bất ngờ đi

Làm sao có thể?

Cố Niệm Hề cùng Đàm Dật Trạch đã có giấy đăng ký kết hôn?

Những điều này, cô Hoắc Tư Vũ lại hoàn toàn không biết

Quả thật, tại thành phố Hải Tân kia, Cố Niệm Hề là nhân vật như thế nào, mọi người đều biết

Nhưng ở A Thành này, Cố Niệm Hề không ai quen biết, thân phận cũng không có

Nhiều nhất chỉ là quen biết Đàm Dật Nam cùng cô mà thôi

Cô ta làm sao có thể trong thời gian ngắn gả cho Đàm Dật Trạch?

Chẳng lẽ, Cố Niệm Hề không tính toán buông tha cho Đàm Dật Nam?

Cho nên thấy cô cùng Đàm Dật Nam đính hôn, liền phát điên, tìm Đàm Dật Trạch làm hôn đả kê chân cho mình? Chuẩn bị tiến vào Đàm gia, cùng cô tranh đấu, đoạt lại Đàm Dật Nam?

Này, cũng không tốt!

Mọi chuyện của cô, Cố Niệm Hề đều biết rõ

Lúc trước, Hoắc Tư Vũ cô, tìm trăm phương ngàn kế đuổi Cố Niệm Hề về cũng vì để bảo trụ bí mật này

Không ngờ, Cố Niệm Hề lại gả cho Đàm Dật Trạch! Một chiều này, thật sự làm cho cô trở tay không kịp!

Điều này, nghiêm nhiên trở thành nhiệm vụ khó giải quyết nhất của Hoắc Tư Vũ

Nếu để cho Cố Niệm Hề thật sự bước vào Đàm gia, cô chẳng phải mỗi ngày đều phải ôm bí mật, mà sống trong sợ hãi sao?

Còn có, Đàm Dật Nam hiện tại chưa hết hy vọng với Cố Niệm Hề

Nghĩ vậy, Hoắc Tư Vũ tiến lên nói: "Anh, Tư Vũ có lời không biết có nên nói ra hay không?"

Nói xong câu này, cô liền liếc mắt nhìn đến Cố Niệm Hề

"Cô cảm thấy nên nói hãy nói, không nên nói tốt nhất cảm miệng!" Đàm Dật Trạch đối với người phụ nữ trước mặt thật sự không muốn tiếp xúc, lần trước chính mắt hắn thấy, cô ta ở bên ngoài thang máy lợi dụng Cố Niệm Hề để diễn trò trước mặt Đàm Dật Nam

"Này..." Đàm Dật Trạch không để mặt mũi cho cô, Hoắc Tư Vũ vừa thẹn vừa giận, nhưng vì mục đích cuối cùng, cô phải nhẫn nhịn: "Anh, tôi và Cố Niệm Hề đến cùng một thành phố, vốn tôi muốn nể tình trước kia không muốn nhắc tới. Nhưng lo lắng cho tương lai của anh, nên không thể không nói. Tác phong của Niệm Hề trước kia, thật sự có chút..."

Cố Niệm Hề lần đầu tiên gặp qua người không biết xấu hổ như Hoắc Tư Vũ

Trước kia ở trường học, cô cho rằng hai người là bạn tốt, nhưng Hoắc Tư Vũ sau lưng luôn nói xấu cô, còn chưa tính. Không nghĩ tới, cô ta bây giờ ngày càng tồi tệ hơn

Hoắc Tư Vũ chẳng những đoạt bạn trai của cô, đạo đức cũng vô cùng không tốt, thật làm cho người ta phải mở rộng tầm mắt

Cô hiện tại thật sự muốn hung hăng tiến lên thưởng cho cô ta một bạt tai!

Nhưng Đàm Dật Trạch lại vỗ nhẹ lưng của cô, ý bảo cô chớ nóng nảy

Cô cũng không có biện pháp, hôm nay liên tính toán tin tưởng người đàn ông này, nên hết thảy đều nghe theo sự sắp xếp của hắn

Im lặng chờ hắn mang cô về nhà!

"Chuyện trước kia tôi cũng không muốn nhắc đến. Nhưng ngài cũng vừa mới nhìn thấy, chính tay Cố Niệm Hề muốn đẩy ngã tôi. Cô ta tuy biết tôi là người đang mang thai, nhưng lại hành động như vậy. Người có tâm địa độc ác như thế sao có thể tiến nhập Đàm gia?!"

Hoắc Tư Vũ nói lời này cũng vô cùng đáng thương

Thư Lạc Tâm thấy cô không tức giận, nhún nhuỷ nói ra điều này, cũng suýt chút nữa muốn vỗ tay. Bởi vì Hoắc Tư Vũ nói ra được lời mà bà không

dám nói

Nhìn Hoắc Tur Vũ, Đàm Dật Trạch vẫn cứ bình tĩnh như trước, mở miệng nói một câu

Mà lời nói này không chỉ làm cho Hoắc Tur Vũ cùng mọi người bất ngờ, mà còn làm cho Cố Niệm Hề biết, cô đã lấy phải một người đàn ông mồm miệng ác độc!

Xem ra, về sau cô cũng không nên chọc giận Đàm Dật Trạch

"Cô cho là tôi mất mủ, không nhìn thấy được chính cô là người cầm tay Hề Hề, tự mình ngã xuống sao?" Đàm Dật Trạch nhìn đến Hoắc Tur Vũ đang tràn đầy kích động kia, chuẩn bị biện bạch

Đôi mắt liền chú ý người cách đó không xa...

Đàm Dật Nam, cũng đã tới!

Tôi đây có phải lên dăng lên cho cậu một chút "Tâm ý" nho nhỏ hay không?

Nghĩ vậy, khóe miệng của hắn lại nhếch lên

Tạm dừng một lát, mắt thấy Đàm Dật Nam sắp tiến đến, bảo đảm trong khoảng cách này hắn có thể nghe thấy rõ lời của chính mình, lúc này mới lên tiếng nói: "Không chỉ lần này, còn có lúc trước ở thang máy, cô cũng diễn y như vậy, tranh thủ sự đồng tình của mọi người. Cô thật sự nghĩ mọi người trên thế giới này đều mù hết sao?"

Hắn không mang theo lời nói thô tục, nhưng lại vô tình vạch trần sự thật, chế nhạo Đàm Dật Nam, cùng những người khác

"Tôi..." Hoắc Tur Vũ bị Đàm Dật Trạch thỉnh linh vạch trần, khiến cho cô không có cơ hội phản bác

"Tốt lắm, hôm nay là ngày đính hôn của các người, chúng tôi chúc phúc cho các người. Hôm nào rảnh rồi, chúng tôi sẽ đến thăm. Hôm nay, cáo từ trước!"

Màn "Kính hi" hắn chế tạo đã đưa lên

Cũng thuận lợi lừa gạt được vật nhỏ lên giường cùng hắn

Thời gian không còn sớm, hắn cũng phải quay trở về nhà "Ngủ"!

Xoay người, bàn tay to lớn vẫn đặt lên hông của Cố Niệm Hề thoải mái mà rời đi

"Hoắc Tur Vũ, cô dám lừa gạt tôi!" Âm thanh rít gào giống như là sư tử gầm

"Không có... Nam, em thật sự không" Hoắc Tur Vũ phủ nhận

"Cô còn nói, anh ta là hạng người như thế nào tôi đương nhiên hiểu rõ. Cho dù như thế nào, anh ta cũng sẽ không nói dối. Cô còn muốn nói cái gì... Cô căn bản không có tư cách làm một người mẹ, dám lấy đứa nhỏ ra đặt cược, tranh thủ sự đồng tình của người khác. Cô thật sự làm tôi quá thất vọng!"

Sau khi Đàm Dật Nam nói xong, lúc sau liền vang lên lời chỉ trích của mọi người

Chuyện này tiếp diễn như thế nào, Cố Niệm Hề cũng không muốn nán lại xem

Cô vẫn như trước đi bên cạnh Đàm Dật Trạch, từng bước từng bước một theo hắn rời khỏi nơi này

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Quyền Lợi Của Tôi, Nghĩa Vụ Của Tôi

"Niệm Hề, em không phải đồng ý đêm nay ngủ cùng tôi sao?"

Thật vất vả lắm mới từ Đàm gia rời đi. Cố Niệm Hề tắm xong, liền chuẩn bị tiến vào phòng của mình ngủ

Vừa định bước đến cánh cửa, liền nghe thấy một giọng nói truyền đến, làm cho người ta phải sồn tóc gáy

"Cái kia... anh không phải nói, khi tôi chưa chuẩn bị tốt sẽ không chạm tôi sao?"

Cố Niệm Hề xoay người, liền nhìn thấy được hán đang ngồi trên ghế sa lon

Khi về đến nhà, hán là người đầu tiên tiến vào phòng tắm

Hán tắm rửa xong, sớm đã đem một thân tây trang cởi ra. Lúc này trên người mặc một bộ quần áo màu xám thoải mái. Nhìn hán như vậy, đã không còn nghiêm túc như ngày thường

Nhưng ánh mắt của hán, quá mức nóng bỏng đi. Thật làm cho cô không biết phải chống đỡ như thế nào mới tốt!

Cô đương nhiên biết, giờ phút này hán muốn cái gì

Nhưng cô không thể đem chính mình giao phó cho cuộc hôn nhân mờ mịt này được, người đàn ông kia có thể xoay người rồi đi bất cứ lúc nào

Cô cúi đầu, nhìn xuống ngón chân của mình

Cô vừa mới gội đầu, trên tóc vẫn còn vương lại vài giọt nước, rơi xuống bộ quần áo gấu trúc cô mặc trên người kia

"Chẳng lẽ, em quên lúc nãy đã đồng ý với tôi cái gì? Vẫn là nói, em muốn lừa gạt tôi!"

Ánh mắt của hán lúc này tràn ngập lo lắng, đôi môi mím chặt

"Không có, tôi không lừa gạt anh! Tôi đồng ý với anh cùng ngủ, nhưng không có..." Cũng không nói phải làm chuyện gì!

Cố Niệm Hề muốn nói lời này, nhưng nhất thời không thể mở miệng tiếp bởi vì, người đàn ông nguyên bản đang ngồi trên ghế sa lon lúc này, không biết từ lúc nào đã đến trước mặt của cô. Đôi tay nhanh chóng ôm lấy khiêng cô lên vai

"Em đã thành tâm thành ý muốn ngủ cùng tôi, tôi đây liền mở lòng từ bi cho em được như ý nguyện!" Hán nói xong, liền nhanh chóng ôm Cố Niệm Hề tới phòng ngủ của hán!

"Muốn ngủ cùng anh?"

Ai nói cô muốn ngủ cùng hán!

Cố Niệm Hề vô cùng tức giận, người đàn ông tứ chi phát triển này, lại có thể lừa gạt xuyên tạc ý tứ trong lời nói của cô

Hơn nữa, còn luôn bày ra bộ dáng "Khoan dung độ lượng"!

Thật sự là đáng giận

Nếu như cô đánh thắng hán, chắc chắn cô sẽ cùng hán trở mặt!

Nhưng vấn đề ở chỗ, cô không đánh lại hán

Cho nên, mặc dù trăm triệu lần không muốn, cô vẫn bị đặt dưới thân hán

"Lão công, tôi cũng không nói muốn ngủ cùng anh" Cố Niệm Hề nói xong, bàn tay xấu xa của người nào đó đã đặt trên áo ngủ gấu trúc của cô

Nhìn xuống thân hình phía dưới, hán rất muốn nhanh chóng nhìn thấy hết vật nhỏ, có phải là đều tốt đẹp giống như hán tưởng tượng không!

"Kia không quan trọng!"

Thật ra, Đàm Dật Trạch so với con khi không khác nhau là mấy

Nguyên bản là hán muốn từ từ tháo bỏ cúc áo trên người cô, nhưng làm như thế lại khiến cho hán có một loại ham muốn mãnh liệt. Lập tức, tính nhẫn nại của hán đều mất hết

Bàn tay to lớn, hết lần này đến lần khác muốn cởi bỏ áo của Cố Niệm Hề

"Chán ghét, mau buông tay!"

Bàn tay nhỏ bé của Cố Niệm Hề vội vàng đánh tới trước ngực hán

Khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng...

"Không buông! Đây là quyền lợi của tôi, là nghĩa vụ của tôi!"

Hắn cúi đầu ngang ngược tuyên bố

Coi mọi thứ trên thế gian này, đều là của một mình hắn

"Luu manh, xấu xa!" Đôi tay phẫn nộ của cô lại đánh vào trước ngực hắn

"Ý thức luu manh, là đương kim thời đại không thể thiếu!"

Hắn cãi lại, đạo lý rõ ràng

Cố Niệm Hề nắm bắt lấy thời cơ, từ dưới khuỷu tay của hắn chui ra, vội vàng che chắn trước ngực của mình bỏ chạy

"Vật nhỏ, đã bước lên thuyền giặc, còn muốn chạy!"

Hắn chỉ xoay mình, liền có thể kéo lấy thất lung của Cố Niệm Hề đem cô trở lại lên giường

"Ồ ô... anh cho tôi đi!" Cố Niệm Hề mất thấy thân hình cao lớn kia đã đè trên người mình, tự nhiên cũng biết chuyện gì sắp xảy ra

Nước mắt không tự giác chảy xuống

Nhìn người đàn ông trên người mình còn đang bận rộn, cô cắn răng nhắm chặt mắt, nhìn qua giống như tư thế coi thường cái chết

Đàm Dật Trạch nhìn thân thể mềm mại trong lòng ngực rất muốn tiếp tục

Nhưng hắn nhìn thấy nước mắt của cô, trong lòng liền đau nhói

Đôi tay đang nắm chặt cũng không tự giác buông lỏng...

Sau một lát, cô cảm thấy sức nặng ban đầu trên người đột nhiên biến mất. Mà đôi tay nóng ấm ở trước ngực cô, cũng biến mất không thấy

Chớp mắt một cái, cô liền mở mắt

Lại phát hiện người đàn ông nguyên bản ở trên người mình, lúc này đã không biết từ khi nào nằm ở bên cạnh cô

Nhưng hắn quay lưng lại với cô, cho nên cô không thấy được biểu tình trên gương mặt hắn

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Người đàn ông này không phải vừa mới rất sung sức sao, như thế nào liền đột nhiên buông tay?

"Lão công?"

"Niệm Hề, đây là lần cuối cùng! Tiếp theo mặc kệ em có chuẩn bị tốt hay không, tôi cũng phải thượng em!" Giọng nói của hắn khàn khàn mang theo nồng đậm

Tuy rằng lời nói của hắn thô tục, khiến cho cô không biết nói gì, nhưng cô cuối cùng cũng muốn cảm ơn hắn đã buông tha cho cô

Bởi vì cô thấy, hắn thật sự nhẫn nhịn rất vất vả...

"Lão công, cảm ơn anh!"

"Đừng nói nữa, bằng không tôi sẽ thu lại lời nói trước của mình!"

"Được, tôi không nói nữa..."

Đêm nay, Cố Niệm Hề bắt đầu ngủ trên giường của Đàm Dật Trạch

Tuy rằng vừa mới xảy ra nhiều chuyện không thoải mái, nhưng Cố Niệm Hề lúc này liền cảm thấy vô cùng an tâm, chẳng mấy chốc cô liền chìm vào giấc ngủ

Ngay cả quần áo trên người vừa bị Đàm Dật Trạch kéo ra cũng quên không mặc lại...

Hôm sau... khi tỉnh dậy, cô thấy quần áo trên người của mình đã được mặc lại nghiêm chỉnh

Mà chỗ ngực của cô, cũng có mấy chỗ ửng đỏ...

Hôm nay, lúc Cố Niệm Hề đang làm việc, điện thoại trên bàn chợt rung lên

Đó là, âm thanh của tin nhắn

Cô mở tin nhắn, liền thấy được vài chữ ngắn ngủn

"Nha đầu, có khỏe không? Người đó đối với em có tốt không, em nha, nếu không phải anh tìm em, có phải em vĩnh viễn sẽ không tìm anh hay không? Chờ anh đến A Thành, xem anh như thế nào chinh đồn em!"

Người gửi_____ Sở Đông Ly!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Sở Đông Ly Tới Chơi

Cố Niệm Hề vốn định sau khi trở về sẽ trả lời tin nhắn, nhưng khi về đến nhà liền phải chuẩn bị nấu cơm, nên chuyện tin nhắn của Sở Đông Ly cũng bị cô dễ dàng quên đi

"Đồ đồ đồ..."

Ngày hôm sau, giờ tan tầm, về đến nhà đang chuẩn bị nấu cơm, điện thoại di động của cô liền vang lên

"Xin chào, tôi là Cố Niệm Hề"

"Uy, nha đầu!" Cô vốn tưởng rằng là khách hàng gọi điện đến

Nhưng khi nghe được giọng nói từ trong điện thoại truyền đến, khuôn mặt bình tĩnh của Cố Niệm Hề lúc này liền sáng lên, vui vẻ

"Anh Đông Ly!"

"Nha đầu hư hỏng, còn nhớ rõ anh a! Anh còn tưởng rằng em có chồng đã muốn quên đi người giúp em chạy trốn này!"

Nghe được lời nói cô bé kia trong điện thoại, không cần nghĩ ngợi nhiều liền có thể gọi ra được tên hân. Đứng ở sân bay thành phố A Thành, khoe miệng Sở Đông Ly tự giác gọi lên độ cung

"Anh Đông Ly, anh nói cái gì vậy!"

Cô làm nũng, ý tứ hàm xúc mơn mởn

Đàm Dật Trạch từ khi vào cửa, vừa vặn chứng kiến được cảnh này

Cố Niệm Hề mặc tạp dề, trên tay vẫn còn cầm xoong nồi. Một tay cầm di động, đối với người bên đầu dây kia làm nũng

Giống như hân nghĩ, cô mặc cái gì cũng đều xinh đẹp, đều làm cho người ta muốn cung chiều

Nhưng mà người đang nói chuyện điện thoại với cô kia không biết là ai?

Tại sao có thể làm cho vật nhỏ của hân bày ra bộ dáng làm nũng đáng yêu như vậy?

Đàm Dật Trạch không thể không thừa nhận rằng hân có chút ghen tuông

Tuy rằng không biết người đàn ông trong điện thoại kia có quan hệ gì với cô, nhưng hân nhận thức được, đáng điệu ngây thơ kia của vật nhỏ, phải thuộc về một mình hân mới đúng!

Mà Cố Niệm Hề giống như trước không phát hiện được có người đứng sau mình. Vẫn vô cùng vui vẻ nói chuyện với Sở Đông Ly

"Sở bí thư, chúng ta nên lên xe!" Ở một chỗ khác trong điện thoại truyền đến giọng nói

Sau một lát, Cố Niệm Hề liền nghe được Sở Đông Ly nói:

"Được rồi nha đầu, anh đã đến thành phố em đang ở. Ngày mai có rảnh không, chúng ta gặp mặt. Thuận tiện mang anh đi vòng quanh thành phố này!"

"Được, ngày mai em gọi cho anh, đến lúc đó gặp! Tạm biệt, anh Đông Ly!". Cô lại nở nụ cười

Cúp điện thoại, định cầm chảo đi xào rau!

Xoay người liền chạm vào lồng ngực ấm áp của ai đó: "Anh... đã về?"

Ngẩng đầu, bắt gặp đầu mắt đen sâu thẳm

"Àn... Vừa mới nói chuyện điện thoại với ai mà chăm chú như vậy!" Lời của hắn tràn ngập ý tứ ghen tuông

"Là bạn trước kia. Anh ăn cơm chưa, em vừa lúc đang chuẩn bị nấu cơm!". Cô mau chóng chuyển đề tài

"Chưa ăn! Hôm nay tan tầm liền trực tiếp về nhà, em nấu thêm vài chén cơm nữa là được!" Đàm Dật Trạch thấy cô trốn tránh cũng không có đề cập đến lần thứ hai

Việc ăn uống của hắn cũng vô cùng dễ dàng, lại càng không giống như Chu Tử Mặc, mỗi bữa không có thịt sẽ không vui

"Được!" Thấy Đàm Dật Trạch nói như vậy, cô liền cầm chảo tiến về phía bếp

Không để ý đến ánh mắt sâu thẳm đang nhìn chăm chăm phía sau cô

Nếu Đàm Dật Trạch không nghe lầm, cô vừa mới nói hai chữ ____ "Đông Ly"!

Người tên Đông Ly rất ít

Nhưng hắn cũng quen một người có tên như vậy

Người đó chính là bí thư thành ủy của thành phố Hải Tân...

Có phải là cùng quen một người giống như là Cố Niệm Hề không?

Nhưng Cố Niệm Hề muốn gặp người kia, lại không có ý muốn dẫn hắn đi cùng. Chẳng lẽ, vợ chồng mới cưới không nên cùng nhau đi gặp bạn bè sao?

Vẫn là nói, hắn Đàm Dật Trạch đã quá dung túng cho cô rồi

"Lão công, ăn cơm!"

Đàm Dật Trạch còn đang muốn nghĩ cái gì đó, nhưng nghe từ trong phòng bếp truyền đến giọng nói ôn nhu, lập tức bị hớp hồn câu đi

Những điều này, hắn còn nhiều thời gian, có thể từ từ tìm hiểu

Ngày hôm sau, vừa đúng là cuối tuần

Cố Niệm Hề mặc một bộ váy liền màu hồng nhạt, đi ra ngoài

Tới chỗ Sở Đông Ly hẹn, cô nhìn chung quanh

"Cố nha đầu, Sở bí thư ở quán cà phê đối diện" Bởi vì vừa mới gặp người quen, nên Sở Đông Ly phải nói chuyện xã giao một chút

"Chú Mộ, đã lâu không gặp!" Gặp người tới, Cố Niệm Hề hạ thấp người chào hỏi

"Đúng vậy đã lâu không gặp. Nghe Sở bí thư nói, Cố nha đầu cháu thật sự rời nhà đến thành phố này?" Người được Cố Niệm Hề gọi là "Chú Mộ" đối với cô cũng chẳng xa lạ

Vừa gặp mặt, hai người liền nói đến chuyện nhà

"Đúng vậy..." Trả lời câu hỏi này, chớp mũi của Cố Niệm Hề lại cảm thấy chua xót

Cùng Đàm Dật Nam chia tay, tuy cũng đã được một thời gian. Nhưng khi có người đề cập đến chuyện này, trong lòng cô không hiểu tại sao vẫn nhói đau

Không phải bởi vì lý tưởng người đàn ông kia, mà là bởi vì nhớ lại cô đã làm chuyện quá ngu ngốc...

"Cố nha đầu, cháu thật sự rất bướng bỉnh. Bác lúc trước còn tưởng rằng cháu tức giận nên mới nói như vậy, không nghĩ thật sự cháu đến đây! Đến thành phố hoàn toàn xa lạ này, chẳng lẽ không nhớ nhà, không nhớ ba của cháu sao?" Người trong miệng Cố Niệm Hề gọi là "Chú Mộ." chính là thư ký Mạc Thanh của bí thư thành ủy thành phố Hải Tân Sở Đông Ly

Cùng với Cố Ấn Mẫn thị trưởng thành phố Hải Tân, cũng chính là ba của Cố Niệm Hề, tuổi tác xấp xỉ nhau, cũng hợp tính. Bọn họ thời gian rảnh rỗi thường xuyên ngồi đánh cờ

Cố Niệm Hề cũng coi như là được ông nhìn lớn lên

Giờ phút này giọng nói tràn ngập tiếc hận

Thật ra, ông vẫn muốn Sở Đông Ly cùng Cố Niệm Hề thành đôi, bởi vì ông nhìn thấy tiểu tử Sở Đông Ly kia mỗi lần có đồ tốt, đều nhớ đến Cố Niệm Hề trước tiên

Giống như là hiện tại

Rõ ràng là công việc bận rộn

Nhưng Sở Đông Ly cũng ngày đêm tăng ca, dành một chút thời gian, vì muốn gặp mặt Cố Niệm Hề

Nhìn qua thì rất xứng đôi, nhưng hiện giờ Sở Đông Ly vẫn cô đơn...

Điều này làm cho Mạc Thanh có chút hối tiếc...

"Đương nhiên là nhớ. Làm sao có thể không nhớ được..." Đêm dài yên tĩnh, có đôi khi vì nghĩ đến ba của mình, gỏi đầu của Cố Niệm Hề đều ướt đầm

"Nếu nhớ, sao không trở về thăm ba của cháu"

"Nhưng là... Chú Mộ, chú cũng biết tính tình ba cháu! Từ trước đến nay ba luôn không nói hai lời. Cũng luôn dạy cháu như vậy. Cháu nói muốn kết hôn, ba cháu không đồng ý! Liền để cháu ở nhà không cho ra khỏi cửa, cũng không chịu cùng cháu nói chuyện. Mà cháu cuối cùng vẫn trốn được... Chú nói, như vậy ba cháu có tha thứ cho cháu hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đàm Dật Trạch Rất Không Vui

"Nha đầu ngốc, làm gì có cha mẹ nào giận con cái của mình lâu được?" Mạc Thanh thấy hai hốc mắt của Cố Niệm Hề hồng nhuận, thở dài nói

"Chú Mộ, ba ba gần đây có nhắc tới cháu không?"

Cuộc sống tại thành phố xa lạ này thật sự là mệt chết đi được

Mỗi lần vấp phải trắc trở, mỗi lần bị Hoắc Tư Vũ hung hăng dẫm nát dưới lòng bàn chân, việc cô muốn làm nhất chính là quay trở lại bên cạnh ba ba, trở lại cái thành phố quen thuộc kia

Nhưng mỗi lần nghĩ đến lúc trước mình rời đi, tạo cho ba ba thương tổn, Cố Niệm Hề liền do dự...

Bởi vì thời điểm rời đi, cô để lại một bức thư cho ba ba nói: "Con nhất định sẽ tại thành phố xa lạ kia kết hôn, cuộc sống tốt đẹp, hạnh phúc cho ba xem!"

Lời thề sắt son như vậy, lại thật không ngờ khi cô bước chân đến nơi đây, mọi thứ đều thay đổi

Hiện tại, cô đã kết hôn

Nhưng hạnh phúc đâu?

"Không nhắc tới! Nhưng thật ra ông ta rất nhớ cháu!"

Mạc Thanh không thể không thừa nhận, hai cha con nhà này tính tình đều rất giống nhau, quật cường như vậy

Rõ ràng đều nhớ đến đôi phương, nhưng vẫn không chịu nói ra

"Xem ra, ba vẫn chưa chịu tha thứ cho cháu..."

Nghe được Mạc Thanh nói, đôi mắt Cố Niệm Hề ảm đạm rất nhiều

"Ai tha thứ cho ai trước, quan trọng như vậy sao, nha đầu?"

Lúc ánh mắt của Cố Niệm Hề đang buông xuống thất vọng, phía sau liền truyền đến một giọng nói

Vẫn giống như trong trí nhớ của Cố Niệm Hề, giọng nói của người đàn ông này vĩnh viễn cho người ta cảm giác an tâm

Cố Niệm Hề quay đầu, thấy một người mặc tây trang, chậm rãi bước đến

Sở Đông Ly vẫn như vậy, nhã nhặn mà khô khan. Sống mũi cao thẳng, nâng một gọng kính trắng. Con ngươi giống như khói bụi chong chóng chất tràn đầy ý cười

Sở Đông Ly trong ấn tượng của cô, đều có thần thái như vậy. Qua nhiều năm, cô cũng dần dần quen thuộc, người đàn ông giống như gió nhẹ này, đã trở thành người thân của cô, không thể thiếu được

"Anh Đông Ly!"

Từ lúc quen biết Sở Đông Ly, Cố Niệm Hề cô luôn nhận được sự quan tâm của hắn

Đã nhiều năm không gặp được hắn

Lúc này lại gặp mặt ở thành phố xa lạ này, khiến cho cô có cảm giác bất lực

Sở Đông Ly xuất hiện, giống như là dòng nước ấm rót vào sinh mệnh của cô

Lần đầu tiên cô chủ động nhào vào người hắn...

Khôe miệng hắn lúc này hiện lên độ cung, bởi vì cái ôm của cô thật chân thật, có độ ấm

Cái ôm mà hắn khao khát, quá mức tốt đẹp

Mạc Thanh không có quấy rầy bọn họ, liền lặng lẽ đi xuống

"Nha đầu, như vậy mới nghĩ tới anh sao?" Xem cô gái nhỏ chui ở trong lòng ngực mình, Sở Đông Ly có thể ôm hoàn toàn bả vai của cô

Đối với hắn mà nói, đây chính là khoảng khắc quá phận ngắn ngủi...

"Ân" đó cũng là lần đầu tiên cô không thêm che dấu cảm xúc của mình, mà lao đến ôm hắn

"Sớm biết như vậy, sao lúc trước không chịu gả cho anh? Anh đi đâu cũng sẽ mang em theo, không cần để em chịu nỗi khổ tương tư như thế này!" Sau khi ôm sau, Sở Đông Ly theo thói quen của bản thân, liền đưa ngón trỏ chỉ lên chóp mũi của Cố Niệm Hề...

Hắn như vô tình nói đùa, nhưng chỉ có hắn mới biết được, tim của hắn đang nôn nóng tới mức nào

Bởi vì Cố Niệm Hề, mà nôn nóng...

"Anh Đông Ly, anh lại trêu ghẹo em! Anh còn như thế, em sẽ trở về!"

Cố Niệm Hề giả bộ tức giận chuẩn bị xoay người

Kỳ thật đáng vẻ lưu manh này của Sở Đông Ly cũng chỉ biểu hiện trước mặt Cố Niệm Hề

Cô đi cùng ba ba, nhiều lần nhìn thấy qua đáng vẻ làm việc nghiêm túc của hắn

Nụ cười trên mặt, giống như là một người khác, mọi người đều không thấy rõ được đôi mắt của hắn

"Được rồi anh không trọc em, thật vất vả mới có thể gặp em một chút, em trước mang anh đi tham quan nơi đây vài vòng đi"

Hắn cười, nắm lấy tay của cô

Trên mặt của hắn đeo mắt kính, chỗ đó phản quang vừa vặn chặn lại con mắt lưu luyến của chính mình

"Vậy được rồi! Xem anh thành tâm cầu xin tha thứ như vậy, bốn tiểu thư cũng không cùng anh so đo..."

"Nha đầu xấu tính, em cũng trêu ghẹo anh!" Hấn đi theo phía sau cô

Rõ ràng đã qua thời kỳ rung động, nhưng buổi sáng hôm nay, Sở Đông Ly lại như một cậu bé mười bảy mười tám tuổi, theo sát ở bên cạnh Cố Niệm Hề

—
"Anh nói nha, đầu cá này không phải làm như vậy, bằng không sẽ rất tanh. Em vẫn nên để đó, chờ anh làm cho, đừng động!"

Thời gian một buổi sáng, Cố Niệm Hề mang theo Sở Đông Ly đi dạo qua các ngã tư của thành phố này

Cũng bởi vì, cô mới đến thành phố này

Mỗi ngày đều bận rộn làm việc, hơn nữa, vừa đến đây, liền đối diện với chuyện không tốt

Điều này làm cho cô cũng mất đi sự hứng thú đối với nơi đây

Mãi cho đến khi Sở Đông Ly đến, Cố Niệm Hề mới phát hiện, thành phố này nguyên lại đối với cô vẫn xa lạ như vậy

Nhìn bộ dáng ngăn người của cô, Sở Đông Ly đành phải đề nghị cô nấu cho hấn một bữa để bồi thường. Nhưng đi đến phòng bếp, hấn lại vội vàng đẩy cô ra ngoài

Cái gì cũng không để cô động vào. Làm cho cô chỉ còn biết đứng yên tại chỗ chờ hấn

Đơn giản bởi vì, hấn sợ làm cô bị thương...

"Em cái gì làm không đúng. Anh Đông Ly, vậy em trực tiếp ngồi chờ anh nấu cho em vậy"

Giống như lúc trước

Mỗi lần cô đến nhà hấn, hấn luôn làm cho cô một bàn đồ ăn lớn

Có lẽ không ai nghĩ đến, Sở bí thư cao cao tại thượng tay nghề so với đầu bếp quốc tế cũng không kém

Mỗi lần hấn làm đồ ăn, Cố Niệm Hề cũng sẽ ăn nhiều hơn một chén cơm

"Không được, không phải em nói muốn làm cơm thiết đãi anh sao? Sao có thể bỏ dở giữa chừng, mà nghỉ ngơi được"

Hấn vừa đến đã đi theo cô vào phòng bếp, ngay cả nhà của cô cũng chưa kịp đánh giá hết

Đơn giản vì đây chính là cơ hội hiếm có cô với hấn được ở chung một chỗ

Nếu để cho cô đi chỗ khác, vậy hấn ở tại phòng bếp này còn có ý nghĩa gì?

"Anh Đông Ly, anh thật xấu, vậy em đi nướng cá!"

Nghe thấy lời trách móc của cô, khóe miệng của hấn ở góc độ không nhìn thấy, âm thầm nở nụ cười chua xót

Đàm Dật Trạch vừa về đến nhà, nhìn thấy cảnh tượng hòa thuận vui vẻ như vậy

Mà phòng bếp của nhà hấn lại có một người đàn ông

Vợ mới cưới của hấn lại cùng người đàn ông kia ở trong phòng bếp bận việc gì đó

Nhìn tình cảnh thật là có cảm giác ầm ầm không nói lên lời

Điều này cũng làm cho tâm tình của hấn không khỏi khó chịu

Xem ra hấn cũng nên tìm một cơ hội thích hợp để nói cho vật nhỏ biết, nếu làm cho Đàm tham mưu trưởng tâm tình không tốt, tương đương với hậu quả cũng rất nghiêm trọng

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 49: Anh Ấy Là Người Cùng Em Đăng Ký Kết Hôn

"Anh Đông Ly, em nướng cá nhất định ăn sẽ rất ngon!" Vật nhỏ kia vẫn còn không cảm nhận được sự tồn tại của Đàm Dật Trạch hần, vẫn như trước lượn qua lượn lại như chim nhỏ bên cạnh người đàn ông kia

"Anh đã trở về!"

Đàm Dật Trạch vào nhà, cũng không có ý định giới thiệu bản thân mình với Sở Đông Ly

Nhìn một màn trước mắt, tim hần không khỏi run rẩy

Cho nên, hần tà ác mở miệng, phá vỡ "thế giới của hai người"

"..."

Nghe thấy được giọng nói quen thuộc, Cố Niệm Hề liền nhìn về phía Đàm Dật Trạch, khuôn mặt có chút ngẩn ra

Hiện tại cô cũng chưa có thời gian cùng Sở Đông Ly nói ra hoàn cảnh hiện tại của mình

Giờ phút này chính là vẫn không nên có một người đàn ông xuất hiện trong nhà...

"Đây là?" Sở Đông Ly ánh mắt hiện lên tia khó hiểu

Cố Niệm Hề ngẩng đầu, liền phát hiện Sở Đông Ly đã đặt con dao xuống thớt, xoay người nhìn Đàm Dật Trạch có chút kinh ngạc!

Đàm Dật Trạch, tham mưu trưởng quân khu S!

Sở Đông Ly hần cũng không phải không biết!

Lần trước đến thủ đô, bọn họ đã cùng ăn cơm một lần

Nhưng người đàn ông này sao lại ở trong nhà của Cố Niệm Hề?

Hơn nữa vào nhà còn không thèm ấn chuông cửa!

Hần và Cố Niệm Hề có quan hệ gì?

Vấn đề này không chỉ có một mình Sở Đông Ly nghĩ đến. Mà ngay cả người trước mặt hần Đàm Dật Trạch cũng có suy nghĩ như vậy

Sở Đông Ly?

Ngày hôm qua nghe Cố Niệm Hề nói chuyện điện thoại gọi tên một người rất thân thiết là "Anh Đông Ly" hần cũng đã nghĩ người này có phải là Sở bí thư của thành phố Hải Tân hay không. Không ngờ, ngày hôm sau hần liền gặp được người đàn ông này trong nhà của hần

Ánh mắt đen kịt của Đàm Dật Trạch, nhìn thẳng gọng kính màu xám của Sở Đông Ly, không khí trong phòng liền trở lên ngưng ngứ

Phảng phất trong không khí có ánh mắt tràn đầy tia lửa, làm cho người ta cảm thấy lạnh sống lưng

Cố Niệm Hề không biết chính mình làm cách nào để phá vỡ cục diện này, liền nghe thấy được Sở Đông Ly lên tiếng trước

"Đàm tham mưu trưởng, thật vui mừng gặp lại anh!"

"Sở bí thư, hân hạnh hân hạnh!"

Hai người nhìn nhau như sắp xảy ra xung đột vũ trang, hai tay nắm lại

"Hai người quen biết nhau?"

Cố Niệm Hề vốn định nói ra lời này, nhưng nhìn đến ánh mắt của hai người nhìn nhau có mức gay gắt, đành nuốt xuống lời nói

"Đàm tham mưu trưởng nguyên lai là người của thành phố A" Hần ngẫm dò xét

"Đúng vậy, tôi vừa mới sinh ra, ngay tại thành phố này không cần mặc quần cộc mà bơi lội!" Dáng vẻ lưu manh không che dấu tuyên thệ chủ quyền

"Cái kia... Đến giờ ăn cơm rồi" Cố Niệm Hề không hiểu chuyện gì, chỉ là biết hai người này trước có quen biết: "Cá cũng đã chín rồi, nên ăn ngay nếu

không sẽ bị tanh"

"Tốt lắm, anh đến phòng ngủ thay quần áo trước, sau đó sẽ ra ngay!" Nói xong Đàm Dật Trạch nhanh chóng rời đi

Mà Sở Đông Ly còn lại nhìn Cố Niệm Hề

Ánh mắt mang theo nghiến cứu tìm tòi

Cố Niệm Hề biết hẳn muốn biết đáp án_____ Tại sao Đàm Dật Trạch không cần ấn chuông cửa mà tự giác vào nhà!

"Chuyện gì xảy ra?" Giọng nói quen thuộc mang theo sự nghiêm túc cùng lạnh lùng

Đây là lần đầu tiên Sở Đông Ly dùng giọng điệu như vậy hỏi Cố Niệm Hề

"Chuyện này... Anh ấy chính là người cùng em đăng ký kết hôn!" Cố Niệm Hề cắn cắn môi mỏng, vẻ mặt đáng thương

"Người lần trước em nói với anh, cũng không phải là người này!" Sở Đông Ly cao giọng hỏi

Trên tay hắn nắm con dao cũng thật chặt

Cố Niệm Hề cảm giác được hiện tại mình giống như một con sơn dương sắp bị làm thịt

Cô là con một trong nhà

Sở gia cùng nhà cô xem như cũng có mối quan hệ tốt

Từ nhỏ mối quan hệ của cô cùng Sở Đông Ly đã vô cùng tốt đẹp

Rất nhiều chuyện, cô sợ ba ba biết, nên đều đem mọi chuyện nói cho Sở Đông Ly, sau đó tìm cách cùng hắn thương lượng nói cho ba ba biết

Lần đầu cô rung động cũng như vậy

Tình yêu của cô và Đàm Dật Nam, người thứ nhất biết chính là Sở Đông Ly

Lúc trước cô không biết nói như thế nào để ba mình đồng ý với mình, cho nên người đầu tiên thấy Đàm Dật Nam vẫn là Sở Đông Ly

Trong trí nhớ của cô, lúc Đàm Dật Nam lần đầu tiên xuất hiện trước mặt của Sở Đông Ly sắc mặt của hắn cũng không mấy tốt đẹp

Khi đó, Cố Niệm Hề phải trước mặt của hắn khen Đàm Dật Nam tốt đến bao nhiêu, mới có thể xua tan thành kiến của Đàm Dật Nam trong lòng hắn

Chỉ tiếc Cố Niệm Hề không biết thành kiến của Đàm Dật Nam trong lòng hắn, không phải là do Đàm Dật Nam không tốt, mà là hắn hy vọng sẽ trở thành người yêu đầu tiên của cô

Nhưng nhìn thấy Cố Niệm Hề quá yêu Đàm Dật Nam, hắn cuối cùng cũng chiều theo ý cô, thậm chí cô muốn rời nhà đi, hắn còn giúp cô hẹn Cố Ân Mẫn ra ngoài

Cố Niệm Hề rời đi mấy tháng hắn cũng không dám sang đây thăm cô, bởi vì hắn cần thời gian để điều chỉnh tâm lý

Sở Đông Ly không nghĩ tới, hắn theo đuổi Cố Niệm Hề lại gặp phải kết quả như vậy

"Dù sao chuyện cũng rất phức tạp, trong chốc lát không thể nói rõ" Cô cúi đầu như một đứa trẻ nhận lỗi

"Vậy em biết rõ người này sao?"

"Em biết anh ta là anh của Đàm Dật Nam, còn là tham mưu trưởng của cái quân khu gì đó" Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng lừa gạt Sở Đông Ly

"Chỉ như vậy?" Sở Đông Ly tức giận, thật sự muốn đem nha đầu kia bóp chết: "Liều lĩnh!"

Lúc này Sở Đông Ly còn tưởng Đàm Dật Trạch là bạn tốt của cô. Thật không ngờ tới kết quả lại như vậy

Hắn lập tức buông con dao trong tay xuống, ở trong phòng bếp đi tới đi lui

"Anh Đông Ly anh đừng tức giận có được không?"

"Em làm như vậy anh không tức giận được sao? Tại sao em cùng Đàm Dật Nam không kết hôn lại không nói cho anh biết? Tại sao cùng người khác kết hôn, cũng không nói cho anh?"

Nếu như hắn biết cô không kết hôn, nhất định sẽ bay qua đây, kéo cô về bên hắn

"Thực ra em không biết nên giải thích như thế nào. Dù sao ngay từ đầu em đã cảm thấy mất mặt. không dám về nhà. Sau cứ như vậy!"

"Em như vậy, thật sự muốn đem anh làm cho tức chết! Quên đi, hôm nay không ăn cơm vô nữa" Cởi bỏ tạp dề trên người, Sở Đông Ly đi đến cầm áo khoác của mình trên sô pha, nhanh chóng bước ra khỏi cánh cửa

"Anh Đông Ly, việc này anh đừng nói cho ba ba em biết được không?" Thừa dịp Sở Đông Ly vẫn chưa bước ra khỏi cánh cửa, Cố Niệm Hề nói lớn

"Em vẫn còn nhớ rõ mình có gia đình sao?"

Nghe được lời nói của Cố Niệm Hề, Sở Đông Ly bước chân chậm lại, sau đó liền rời đi

Ngay cả nhìn cũng không nhìn lại

Nhìn bộ dạng giận dữ của hần, Cố Niệm Hề chớp mũi chưa xót

"Ô, đi rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Có Anh Ở Đây Không Ai Dám Tôn Thương Em

Phía sau truyền đến câu hỏi của Đàm Dật Trạch

"Ân" Cô cúi đầu, không muốn để cho hần thấy hai hốc mắt của mình ửng đỏ

"Ngay cả cơm cũng giúp chúng ta làm, không ăn không phải rất đáng tiếc sao?" Lại là một câu hỏi, không lạnh không nhạt

"Anh ấy có việc, cho nên đi trước!" Cô nói vẫn như trước cúi đầu nhìn xuống chân mình

Tuy nhiên cô cũng không biết, cô biểu hiện như vậy, làm cho lông mày của Đàm Dật Trạch khẽ nhíu lại

"Ăn cơm đi!"

Thật ra, Đàm Dật Trạch muốn hỏi cô: Sở Đông Ly là gì của cô, tại sao cô mỗi khi gặp hần lại hồn bay phách lạc như vậy?

Nhưng cuối cùng, hần vẫn không đề cập đến

Chuyện này cũng không có ảnh hưởng đến tình cảm tốt đẹp của bọn họ, nhưng điều là cho hần hoài nghi, Cố Niệm Hề rốt cuộc có thân phận như thế nào

Chuyện làm cho hần tức giận hơn nữa là, cô như thế nào lại suốt ngày bắn ra nhu tình với mọi người, ngay cả Sở bí thư cũng bị cô làm cho mê man?

Bữa cơm của hai người cứ trôi qua trong im lặng

Ngay cả một câu cũng không nói

Nhưng lúc Cố Niệm Hề đang định thu dọn bát đĩa, liền nghe thấy được lời nói của hần: "Ngày mai em có rảnh không?"

"Có rảnh, làm sao vậy?"

Gần đây là mùa ế hàng, cho nên thời gian rảnh rỗi tương đối nhiều

"Cùng anh đến Đàm gia, gặp mặt ông nội và ba!"

Hần mặc trang phục ở nhà, thoải mái ngồi trong một góc. Nhưng lại làm cho người khác không thể bỏ qua sự hiện hữu của hần

Lúc này trong ánh mắt của Cố Niệm Hề vô cùng luống cuống!

"Em...thật sự phải đi sao? Anh cũng biết, chúng ta trong lúc đó..." Hôn nhân của bọn họ giống như một trận khói nhẹ. Có thể mãi mãi như vậy, cũng có

thẻ chỉ gấp một trận gió nhẹ, cũng liền bị thổi tan

Hôn nhân như vậy, hấn còn muốn cô phải đi gặp ba mẹ hấn sao?

"Bắt đầu như thế nào, thật ra cũng không quan trọng! Quan trọng là chúng ta đã đăng ký kết hôn. Đó là sự thật, mà bất luận người nào cũng không thể thay đổi!" Hấn vẫn ngồi như trước, tao nhã mà phong độ

Giọng nói không cao không thấp. Nhưng lúc này hấn như tán mát đáng vẻ của một vị vương giả, lời nói đơn giản làm cho người ta không thể không phục tùng

"Em đã biết! Ngày mai, chúng ta sẽ cùng nhau đi đến"

Thấy hấn kiên trì như vậy, Cố Niệm Hề cũng đáp ứng

Cùng hấn thương lượng, cô căn bản không đủ tư cách

Dư vị chua xót chiếm hữu trong lòng cô

Cô nghĩ đến, hôn nhân của cô nhất định là bị động trong vô vọng

Tiếp tục thu dọn bát đĩa, lúc cô đi vào phòng bếp. nghe được phía sau có câu nói của hấn: "Em yên tâm, có anh ở đây, không ai dám tổn thương em!"

Thì ra hấn vẫn luôn hiểu cô, thấy cô sợ hãi, hiểu được tại sao cô lại luống cuống...

Điều này, có phải coi như là cô rất may mắn hay không?

Ngày hôm sau, khi đến được Đàm gia cũng đã gần tối

Đây là lần đầu tiên, Cố Niệm Hề có thời gian đánh giá tỉ mỉ ngôi nhà này. Lần đầu tiên cô đến nơi đây, chính là lúc đính hôn của Hoắc Tư Vũ và Đàm Dật Nam. Lúc đó, cô căn bản không có tâm tư mà đánh giá nơi này

Cánh cửa khắc hoa, nhìn qua cực kỳ tinh tế. Bởi vì đã gần buổi tối, đèn đèn điện được bật lên, vô cùng huy hoàng rực rỡ. Đồ đạc trong nhà đều là những thứ nhìn qua rất cổ xưa. Nơi đây vô cùng cổ kính

Cố Niệm Hề đang nhìn quanh bốn phía, bỗng dung có một đôi tay vòng qua eo cô

Ngẩng mặt lên, cô liền nhìn thấy một đôi mắt màu đen đang nhìn mình...

Đôi mắt của hấn rất sâu. Như là được rèn luyện theo từng năm tháng lắng đọng lại, thật sâu khiến cho người ta không đoán ra được hấn đang suy nghĩ gì

"Mọi thứ đã có anh!"

Ánh đèn chiếu rọi vào khuôn mặt anh tuấn của hấn. Hấn lúc này giống như là từ trong tranh bước ra

Mà lời của hấn, lại càng làm cho cô cảm thấy an tâm

Đi theo Đàm Dật Trạch bước vào cánh cửa trạm trở hoa văn kia

"Ông nội, ba. Con mang Hề Hề tới!" Hấn lên tiếng, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Nghe như có lẽ, nhưng cũng không kém một bậc

"Ông nội, ba!" Cố Niệm Hề cũng gọi theo hấn, cùng nhau chào hỏi hai người đang ngồi ở ghế sa lon kia

"Ông nội, đây là Hề Hề chọn cho ông, sử dụng thứ này, rất tốt cho giấc ngủ của ông. Ba, đây là Bích Loa Xuân hảo hạng, mỗi tối lên uống một hớp, đây cũng là thứ cô ấy chọn. Chúng con tặng cho người"

Hấn đưa tay lấy túi đồ đặt lên bàn, giải thích

Trong nhất thời, trên ghế sa lon có hai người đang nhìn Cố Niệm Hề tán thưởng. Mà cô lúc này lại rất luống cuống...

Bởi vì, cô không phải là người chuẩn bị mấy thứ này

Những thứ kia, đều là hấn thay cô chuẩn bị tốt sao?

Điều này cũng có thể giải thích được, hấn tối hôm qua mới hẹn cô đến Đàm gia, sáng sớm hôm nay đều không thấy bóng dáng. Đến lúc chạng vạng mới trở về đưa cô đến nơi này

"Có rảnh thường thường cùng Tiểu Trạch đến Đàm gia thăm chúng ta là được rồi, không cần phải mang những thứ phiền phức như vậy!" Ba Đàm mở miệng nói, trên người ông mặc tây trang trắng tắp

Về mặt cùng điệu bộ rất giống với Đàm Dật Nam

"Tiểu Trạch mang vợ của con đến đây ngồi" Ông nội Đàm cũng lên tiếng

Không giống như ba của Đàm Dật Trạch trên người mặc tây trang, ông nội Đàm lại mặc quần trang xanh biếc. Tuy rằng đã qua tuổi bảy mươi, nhưng ánh mắt lại vô cùng uy nghiêm, khiến cho người ta không thể không chú ý tới

Đại khái là Đàm Dật Trạch rất giống với ông nội của hắn. Cho nên, mặc kệ hắn làm nghề gì, trên người vẫn có khí chất cao ngạo

"Đến, Hề Hề. Qua đây ngồi cùng ông nội!" Cố Niệm Hề khôi phục lại tinh thần, lúc này cô đã bị hắn mang đến bên cạnh sô pha

Cố Niệm Hề cùng Đàm Dật Trạch trong phòng khách nói chuyện hàn huyên với hai người rất nhiều

Lúc mới đến, Cố Niệm Hề có chút câu nệ. Nhưng nói chuyện một thời gian, cô cũng cảm thấy quen thuộc

Đàm gia có hai vị trưởng bối, nhưng mẹ của Đàm Dật Trạch chắc cũng không có ở chung

Đây là kết luận lần đầu tiên cô đến đây

Cố Niệm Hề được Cố Ân Mẫn giáo dục rất tốt, cách nói chuyện cũng không tầm thường. Lúc nói chuyện cũng sẽ dẫn kiến một chút kỳ văn dị sự, chọc cho hai vị trưởng bối kia cười to

Chẳng qua, vui vẻ luôn luôn ngắn ngủi

"Hề Hề, trong nhà con có bao nhiêu người?" Lúc ông nội Đàm đề cập đến vấn đề này, ở bên ngoài truyền đến lời nói của Thư Lạc Tâm

"Kiến Thiên, bọn em đã về. Anh xem Tư Vũ hôm nay mang được đồ tốt gì về này!"

Giọng nói của bà rất cao, nghe qua tâm tình không tồi

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Niệm Hề, Chúng Ta Nói Chuyện Đi

"Trước cứ để mọi thứ đó đã, Tiểu Trạch mang Hề Hề về nhà. Hai người lại đây ngồi một chút..."

Đàm Kiến Thiên nói như vậy, làm cho Thư Lạc Tâm vốn đang cười rất vui vẻ, lúc này liền khựng lại

Đàm Dật Trạch mang Cố Niệm Hề đến đây?

Bọn họ, thật đúng là đã kết hôn sao?

Hoặc Tư Vũ nhìn ở trên ghế sa lon, thấy Cố Niệm Hề đang ngồi ở bên cạnh Đàm Dật Trạch. Hai tay liền nắm chặt lại

Đều nói, nếu sợ cái gì, thứ đó sẽ nhanh chóng xuất hiện

Cô sợ Cố Niệm Hề xuất hiện trước mặt người nhà họ Đàm, lúc này Cố Niệm Hề quả thật đã tiến nhập Đàm gia, thậm chí còn nhanh hơn cô một bước

Nhưng cô tuyệt đối sẽ không để cho Cố Niệm Hề đạt được mục đích, muốn cướp đi Đàm Dật Nam...

"Di Thư!" Đàm Dật Trạch không lạnh không nhạt kêu lên một tiếng

Cố Niệm Hề cũng theo lời hắn gọi: "Di Thư"

"Một tiếng di Thư này tôi nhận không được!". Thư Lạc Tâm liếc mắt nhìn Cố Niệm Hề một cái, ý nói một tiếng di Thư này Cố Niệm Hề cô không có tư cách gọi

"Lạc Tâm, bà đang nói cái gì vậy? Tiểu Trạch khó khăn lắm mới mang Hề Hề về, chuyện trước kia tốt nhất không nhắc tới, quan trọng là... Sau này chúng ta đều là người một nhà. Người một nhà, thì phải hòa thuận với nhau"

Đàm Kiến Thiên không chỉ muốn nói với Thư Lạc Tâm chuyện Cố Niệm Hề đã là người nhà họ Đàm, mà ông còn muốn nhắc lại cho bà nhớ kỹ chuyện trước kia, bà đã đối xử như thế nào với Đàm Dật Trạch

Hy vọng có thể giải quyết được định kiến trong lòng của Thư Lạc Tâm đối với Cố Niệm Hề, cũng hy vọng cái gia đình này hòa thuận

Vừa thấy Thư Lạc Tâm mở miệng, ông nội Đàm tuy rằng không có nói thêm gì, nhưng sắc mặt cũng vô cùng khó coi

Trong lòng tuy vẫn còn khó chịu bức bối, nhưng Thư Lạc Tâm cũng biết thức thời, liền tiến đến ngồi xuống ghế

"Lạc Tâm con so với Tiểu Trạch cùng Niệm Hề đều lớn hơn. Đáng lẽ phải hiểu chuyện một chút chứ"

Ông nội Đàm lúc này mới mở miệng

"Ba, con biết sai rồi!" Nghe ông nội Đàm quở trách, Thư Lạc Tâm trong lòng có rất nhiều bất mãn, nhưng có ông nội Đàm trước mặt, bà ta cũng không dám ho he

Lúc này Thư Lạc Tâm nắm chặt tay, khiến cho các đốt ngón tay đều trắng bệch

Thật ra, việc ông nội Đàm thiên vị Đàm Dật Trạch bà cũng biết rõ. Bởi vì ông nội Đàm chỉ coi một mình mẹ đẻ của Đàm Dật Trạch là con dâu nhà họ Đàm. Tất nhiên mà nói ông ta yêu quý Đàm Dật Trạch hơn là Đàm Dật Nam

Nhưng thật không ngờ, ông nội Đàm cũng bắt đầu thiên vị cả vợ của Đàm Dật Trạch hơn

"Biết là tốt rồi! Hề Hề theo ông vào phòng một lúc" Trong phòng đều trở nên không tự nhiên khi Thư Lạc Tâm bước vào, ông nội Đàm thờ nhệ một tiếng

"Dạ, ông nội!" Nhìn Đàm Dật Trạch một cái, cô liền đi theo ông nội Đàm tiến vào phòng, để lại một mình Thư Lạc Tâm đang than thở

Giọng nói của bà ta không lớn, mọi người cũng không nghe được là đang nói cái gì

"Ồ chung với người nhà họ Đàm có phải là cảm thấy rất mệt mỏi hay không?" Ông nội Đàm đưa cô đến nơi lúc trước cô gặp Đàm Dật Nam ở lễ đính hôn, chỗ này vẫn rất nhiều hoa mẫu đơn

Nơi này, cách xa phòng lớn, im lặng giống như chốn đào nguyên...

"Ông nội nói gì vậy, Niệm Hề không cảm thấy mệt mỏi!" Không thể không thừa nhận ông nội Đàm rất giống Đàm Dật Trạch. Ngay cả bản lĩnh nhìn thấu lòng người cũng đều cao siêu như nhau

Nhưng ông nội Đàm cũng không phải hần, tất nhiên cô cũng không thể nói ra suy nghĩ thật của mình

"Có thể cháu mới lần đầu đến đây, không có cảm giác như vậy... Nhưng Tiểu Trạch nhà chúng ta, thật sự rất mệt mỏi!" Nói xong lời này, cặp mắt đen láy của ông nội Đàm lại nhìn về phía đóa mẫu đơn ở xa kia

"Thật ra bản chất của di Thư không xấu. Chẳng qua, vì cô ta quá mức yêu thương Tiểu Nam. Có đôi khi, làm ra điều không tốt..."

Cố Niệm Hề nghe đến đây, cũng tự nhiên hiểu là ông nội Đàm đang hướng mình giải thích, tại sao lúc này lại không nghiêm khắc với Thư Lạc Tâm

Cô cười nhạt: "Ông nội, di Thư vừa là vợ vừa là mẹ. Trên thế giới này, không có người mẹ nào là không thương con của mình. Cho nên ông nội nói điều này, Niệm Hề đều đã hiểu"

"Thật là một đứa trẻ ngoan" Thật sự lúc nhìn thấy Cố Niệm Hề ông đã nghĩ đứa trẻ này là người thích hợp nhất với Đàm Dật Trạch

Giống như lúc trước, đứa con lớn của ông là Đàm Kiến Thiên, mang về người vợ đầu tiên, cũng chính là mẹ của Đàm Dật Trạch. Cảm giác khi đó vô cùng giống nhau

Bởi vì ông cảm thấy được, trên người Cố Niệm Hề có một loại khí chất đặc biệt. Có thể hỗ trợ cho Đàm Dật Trạch

"Hề Hề cháu đối với Tiểu Trạch là thật tâm sao?" Lại một vấn đề nữa, đột nhiên được hỏi đến

Điều này làm cho Cố Niệm Hề nhất thời không biết nên trả lời thế nào

Thấy sự khác thường của Cố Niệm Hề, ông nội Đàm cũng không có trực tiếp vạch trần. Mà tiến đến cầm lấy tay của cô, lời nói thâm thúy: "Hề Hề, không cần biết hai cháu bắt đầu như thế nào, chỉ cần là thật tâm. Tiểu Trạch sinh ra không lâu, mẹ nó liền qua đời. Rất nhanh, ba nó cũng cưới vợ mới. Lạc Tâm tuy không phải là người đàn bà xấu, nhưng lại quá quan trọng vấn đề quan hệ huyết thống, cho nên từ nhỏ Tiểu Trạch đã không có đầy đủ tình

thương. Ông cơ hồ cũng dùng hơn nửa đời để dạy dỗ đứa cháu này, nhưng dù ông làm như thế nào, cũng không thể bù đắp khoảng trống kia trong lòng nó..."

"Hề Hề, ông cũng đã đưa một chân vào quan tài. Tương lai cũng không thể cùng Tiểu Trạch đi hết được. Cho nên, ông hy vọng, cháu có thể thay ông nắm chặt tay Tiểu Trạch, đi cùng nó hết chặng đường này. Không để cho nó phải cô đơn..."

"Ông nội, Niệm Hề biết nên làm như thế nào!" Cố Niệm Hề đồng ý, không chỉ là bởi vì nghe ông nội Đàm nói, càng không phải vì con đường phía sau của cô sẽ trải rộng, mà là vì cô nhìn ra được hắt rất cô đơn, khiến cho cô cũng cảm thấy đau lòng thay hắt

Lúc theo ông nội Đàm đi ra, Cố Niệm Hề đụng phải Hoắc Tư Vũ

Cố Niệm Hề đi qua người cô ta, không nghĩ muốn để ý đến

Nhưng phía sau, lại truyền đến giọng nói của Hoắc Tư Vũ: "Niệm Hề, chúng ta nói chuyện đi!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Minh Thương Dễ Tránh, Âm Tiễn Khó Phòng

"Nói chuyện? Giữa chúng ta, có chuyện gì để nói!"

Xoay người, Cố Niệm Hề nhàn nhạt nhìn lướt qua Hoắc Tư Vũ đứng ở trước mặt.

Có lẽ lần trước sau lễ đính hôn, cuộc sống của cô ta cũng không tốt đi?

Mái tóc nhuộm vàng vô cùng xinh đẹp lúc trước, đã cắt thành tóc ngắn. Làm vẻ mặt cô ta, thoát nhìn rất tái nhợt...

"Giữa chúng ta, chuyện để nói rất nhiều. Tỷ như kết quả lễ đính hôn của tôi cùng Nam, còn cô nữa vì sao gả vào nhà họ Đàm." Tựa hồ những thứ này, còn không có làm cho cô ta hoàn toàn hết hy vọng.

Giờ phút này Hoắc Tư Vũ đứng ở trước mặt Cố Niệm Hề, vẫn nỗ lực dùng thân thể đơn bạc, ngăn cản trước mặt Cố Niệm Hề. Ý đồ rất rõ ràng, đó chính là ngăn không cho Cố Niệm Hề đi.

"Cô cùng Đàm Dật Nam đính hôn, đó là chuyện của các người, tôi không muốn biết, cũng không cần biết. Về phần tôi gả vào Đàm gia, đó là chuyện của Cố Niệm Hề tôi. Cùng Hoắc Tư Vũ cô, không liên quan!"

Cố Niệm Hề chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn thân thể đang ngăn cản ở trước mặt mình, dùng âm thanh lạnh lùng, nói ra sự thật.

Mà lúc ngẩng đầu, Cố Niệm Hề thấy cách đó không xa bóng dáng thon dài, bước tới bên này. Nhìn trong mắt hắt lộ rõ lo lắng, Cố Niệm Hề phát hiện tìm mình, lần đầu tiên vì hắt mà lỡ mất một nhịp...

Chú ý tới dao động trong mắt Cố Niệm Hề, Hoắc Tư Vũ cũng xoay người, theo tầm mắt Cố Niệm Hề nhìn về sau lưng.

Chỉ thấy Đàm Dật Trạch, từ đầu đến cuối nhìn chăm chú vào Cố Niệm Hề. Phảng phất trong thế giới của hắt, không có những người khác...

Chẳng lẽ, Đàm Dật Trạch cũng không phải chỉ vì nhắm vào Đàm Dật Nam, mới cưới Cố Niệm Hề? Hắt, thật yêu Cố Niệm Hề? Trong đầu Hoắc Tư Vũ hiện lên hai nghi vấn cùng bối rối, Đàm Dật Trạch đã sai bước tới trước mặt bọn họ. Cánh tay dài nhấc lên, kéo Cố Niệm Hề vào trong ngực của mình:

"Niệm Hề, không có sao chứ!" Nhìn bàn tay ôm eo mình, cô cảm giác đó là một thanh hỏa... có thể đem tất cả đều thiêu đốt...

"Anh, em chỉ là có một số việc tìm Niệm Hề tâm sự mà thôi, anh phải khẩn trương như vậy sao?"

Hoắc Tư Vũ nhìn hai người ôm nhau trước mắt, lần đầu tiên phát hiện thì ra một màn tình cảm cũng có thể làm cho người cảm thấy chói mắt.

Cố Niệm Hề đúng là mệnh tốt, sinh ra trong một gia đình tốt! Những thứ khác, luận tài hoa, luận năng lực, cô ta cơ hồ đều không hơn mình! Nhưng Hoắc Tư Vũ vẫn không hiểu, dựa vào cái gì đàn ông xuất hiện ở bên cạnh Cố Niệm Hề, mỗi một người đều rất ưu tú?

Vừa mới chia tay thương nhân là Đàm Dật Nam, lúc sau liền xuất hiện một người quyền cao chức trọng Đàm Dật Trạch!

Chẳng lẽ, cô phải cả đời sống cùng với Cố Niệm Hề? Cô không phục! Cho nên, bất kể Cố Niệm Hề bối cảnh tốt hơn cô, hay Đàm Dật Trạch quyền

cao chức trọng, cô cũng phải chế ngao một phen.

Về mặt khí thế chiếm không được ưu thế, chẳng lẽ không thể từ miệng lấy được khoái hoạt?

Hoắc Tur Vũ có lẽ cũng không biết, những lời vừa rồi, đã chọc giận Đàm Dật Trạch. Nhưng Cố Niệm Hề thấy được, con người đen gần trong gang tấc kia, trong nháy mắt u ám không ít. Nhưng rất nhanh, đã bị hấn ẩn giấu đi.

Giờ phút này, khoe miệng anh lại là nụ cười xinh đẹp, ý tứ hàm xúc không rõ... Nhìn chằm chằm Hoắc Tur Vũ, Đàm Dật Trạch mở miệng:

"Đương nhiên phải khản trương. Em dâu tương lai, em có lẽ không biết có câu nói này!"

Ánh đèn khúc xạ đến khuôn mặt hấn, làm cho hấn xinh đẹp có chút không chân thực.

Hấn cười chói mắt như vậy. Lại càng không cần phải nói, giờ phút này trên khoe miệng của hấn, còn mang theo độ cong lưỡi biếng. Rất dễ dàng, có thể đem linh hồn của con người trộm đi.

Trong nháy mắt, Hoắc Tur Vũ vì nụ cười của hấn mà ngây người...

Nhưng Cố Niệm Hề, lại toát mồ hôi lạnh. Bởi vì chọc cho Đàm tham mưu trường nổi giận, hậu quả đúng là tương đối nghiêm trọng!

"Nói cái gì?"

Cố Niệm Hề khách quan đánh giá, Hoắc Tur Vũ giống như không hiểu được nhìn mặt mà nói chuyện.

"Đó chính là: Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng!"

Sau khi nói xong, hấn lại nhếch môi một cái: "Không biết em dâu tương lai, đã từng nghe chưa!"

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch đối mặt với Hoắc Tur Vũ, lại một lần nữa không nể mặt sĩ nhục cô ta.

"Anh..."

Còn tưởng rằng, cùng Cố Niệm Hề từng có tranh cãi, làm cho hai người bọn họ khó có thể hòa thuận chung sống.

Ít nhất, Đàm Dật Trạch vẫn luôn tươi cười. Cô, còn có thể ra tay trên người hấn, phá hủy hình tượng Cố Niệm Hề trong mắt hấn.

Nhưng không nghĩ tới, hấn nhìn qua tính tình có vẻ tốt, mỗi lần đều dùng nụ cười nhìn như rất lễ phép, kì thực là trên thế giới này là người dùng lời nói không nể mặt nhất, sĩ nhục cô, trào phúng cô...

Lời ít mà ý nhiều, trực tiếp tạo ra vết thương trí mệnh! Một chữ "Cột nhà", thăm mắng mình lúc trước đoạt người yêu Cố Niệm Hề. Còn dùng một chữ "Khinh rẻ", chỉ trích hành vi của cô bây giờ...

Mà hấn lại không cần chỉ mặt gọi tên, làm cho Hoắc Tur Vũ căn bản tìm không được lời nào để phản bác!

Trong lúc nhất thời, Hoắc Tur Vũ cho dù tức giận, cũng chỉ có thể đem cục đắng nuốt xuống bụng. Mà người đàn ông vừa sĩ nhục cô ta, trong ngực vẫn ôm cô gái, nụ cười trên mặt càng rực rỡ, trên cao nhìn xuống cô ta.

Hoắc Tur Vũ cũng thấy rõ ràng, con người hấn mang theo khinh thường, phảng phất trước mắt hấn, chỉ là một vở hài kịch...

"Dật Trạch, trời lạnh, chúng ta vào nhà đi."

Thấy cô ta không nói được lời nào, Đàm Dật Trạch đột nhiên cảm thấy cực kỳ không thú vị. Ôm Cố Niệm Hề mềm nhũn, cọ xát vào tai của cô, không ngoài dự liệu đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng một mảnh, anh mở miệng.

"Tốt, chúng ta vào nhà!"

Lần đầu tiên, cô chủ động nắm tay anh. Bởi vì cô biết, lúc cô gặp khó khăn, hấn luôn luôn xuất hiện kịp thời, cho cô cảm giác an toàn

Sau khi nắm tay Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề lúc này mới ngẩng đầu, nhìn về phía hấn. Vừa nhìn, cô mới phát hiện, đôi mắt hấn vẫn sít sao nhìn chăm chú vào cô, im lặng mà vô cùng lo lắng... Cũng mang theo, nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đáng Giận Nhất Không Phải Tiểu Tam, Mà Là Kinh Người Không Thể Vượt Qua Được Sự Dụ Dỗ

Nhìn ánh mắt đen lầy của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề cũng cười ngọt ngào đáp lại

Sau đó, tay nhỏ bé của cô cũng bị tay của hắn gắt gao nắm lấy

Hắn mang theo cô, đi đến phía cửa lớn...

"Niệm Hề, cô hận tôi, phải không?"

Phía sau chỉ có giọng nói cao ngạo của một người phụ nữ, mà thời điểm hét lớn, toàn thân đều run rẩy

Nếu không phải Cố Niệm Hề hận cô, trên thế giới này có nhiều người đàn ông tốt như vậy, tại sao biết rõ ràng hai người không thể trở thành bạn tốt được nữa, vẫn cứ muốn tiến nhập Đàm gia, còn muốn trở thành chị dâu của Hoắc Tư Vũ cô?

Còn có, Cố Niệm Hề thật sự đã quên Đàm Dật Nam sao?

Cô Hoắc Tư Vũ chính mắt thấy, những năm tháng ngọt ngào trước kia của cô ta cùng Đàm Dật Nam!

Cố Niệm Hề không thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy, mà kết thúc một cách không lưu luyến tình cảm này

Cô khẳng định, Cố Niệm Hề dùng cách thức này để trả thù cô!

"Hoắc Tư Vũ, tại sao cô lại nói tôi hận cô?" Nghe được lời nói của người phụ nữ mắc bệnh tâm thần phía sau, Cố Niệm Hề bất đắc dĩ dừng bước

Giống như, những lời này không phải lần một lần hai từ miệng Hoắc Tư Vũ phát ra

Điểm này, Cố Niệm Hề có thể hiểu

"Bởi vì tôi và Nam ở cùng một chỗ. Cho nên cô hận tôi" Hoắc Tư Vũ cảm thấy mình hiện tại rất đau xót

Rõ ràng cô đã đoạt đi mọi thứ của Cố Niệm Hề, nhưng một chút an tâm cùng vui vẻ cũng không cảm thấy được

Cô nghĩ rằng, tất cả mọi thứ là bởi vì Cố Niệm Hề chưa chịu rời đi

Nếu như Cố Niệm Hề rời đi, Đàm Dật Nam sẽ không đối với cô phân tâm

Nếu như Cố Niệm Hề rời đi, trong lễ đính hôn, cô cũng sẽ không bị vạch trần hành vi sai trái

Nếu như Cố Niệm Hề rời đi, hiện tại Đàm Dật Nam sẽ không đối với cô lạnh nhạt...

Chẳng qua, mọi thứ vẫn là lỗi của Hoắc Tư Vũ

Nếu lúc trước không phải muốn câu dẫn Đàm Dật Nam, hiện tại Cố Niệm Hề vẫn ở cùng một chỗ với Đàm Dật Nam

Cho nên, cô chắc chắn những điều Cố Niệm Hề làm chính là trả thù cô

"Tư Vũ, kỳ thật cô đoạt đi Đàm Dật Nam, tôi cũng không hận cô một chút nào, ít nhất cô cũng làm cho tôi nhìn ra được bộ mặt thật của anh ta" Nói xong lời này, Cố Niệm Hề cũng thấy được cách đó không xa Đàm Dật Nam vừa tan tâm trở về

Trên người mặc một bộ âu phục màu đen, khiến cho thân hình thon dài của hắn, ngày càng thêm xuất chúng

Trên mặt hắn vốn không có nửa điểm gọn sóng, nhưng khi nhìn thấy Cố Niệm Hề, trong con mắt của hắn lại có vô số loại cảm xúc hiện lên

Nhìn thấy gương mặt đã nhiều năm quen thuộc, Cố Niệm Hề cũng không có một chút rung động, chỉ cảm thấy có một trận chua xót đánh úp lại...

Nếu như không có Hoắc Tư Vũ, chắc chắn người đàn ông đứng bên cạnh cô hiện tại sẽ là Đàm Dật Nam

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi chuyện đều thay đổi hoàn toàn...

Mà bọn họ, vĩnh viễn không thể trở lại tốt đẹp như lúc trước

Nhìn người ở phía xa đã phát hiện ra mình, hơn nữa còn muốn tiến về phía cô, đột nhiên Cố Niệm Hề mở miệng nói:

"Trên cái thế giới này, đáng giận nhất không phải là tiểu tam, mà là khinh người không thể vượt qua được sự妒嫉"

Lời nói của cô như là muốn nói Hoắc Tư Vũ bên cạnh, cũng là ám chỉ người đàn ông cách đó không xa

"Cho nên Hoắc Tư Vũ, tôi thật sự một chút cũng không hận cô! Cô có thể an tâm!" Nói xong, Cố Niệm Hề liền kéo Đàm Dật Trạch rời đi

"Niệm Hề..." Bước qua người đàn ông kia, cô nghe được tiếng nói khàn khàn của hắn, mang theo vô số ảo não gọi tên cô

Nhưng cô, cũng không đáp lại

Chỉ gắt gao nắm chặt tay người đàn ông bên cạnh, chậm rãi mà rời đi

——

Từ lúc rời khỏi Đàm gia, Đàm Dật Trạch liền trực tiếp mang cô vào xe của mình

Dọc đường đi, Cố Niệm Hề không nói gì, rơi vào trầm mặc

Đôi mắt xinh đẹp, im lặng nhìn ra thế giới bên ngoài của cửa kính xe...

"Còn đang nghĩ đến hắn?" Đi được một lúc, Đàm Dật Trạch mở miệng, phá vỡ sự yên tĩnh trong xe

Cố Niệm Hề quay đầu, phát hiện gương mặt của hắn mang theo ảm đạm

Thì ra, Đàm tham mưu trưởng cũng không phải siêu nhân

Giống như lời của ông nội Đàm, sống chung với người nhà họ Đàm, thật sự dễ dàng sinh mệt mỏi

Mà Đàm Dật Trạch, vĩnh viễn là người mệt mỏi nhất

"Không phải..."

Nghe ngữ điệu của hắn, Cố Niệm Hề cũng dễ dàng biết được người hắn muốn nhắc đến là ai

Đàm Dật Trạch vẫn có thể nhìn thấu tâm tư của cô

Nhưng lúc này đây, hắn lại nhìn lầm rồi

Từ lúc rời khỏi Đàm gia, đầu óc của cô chỉ nghĩ đến một người

Chẳng qua ngay cả Cố Niệm Hề cô cũng không thể hiểu được, tại sao người chiếm cứ suy nghĩ của cô, không phải là người đàn ông mà cô yêu hai năm trước, mà lại là người đang ngồi bên cạnh cô lúc này Đàm Dật Trạch

"Không gạt anh?" Người đàn ông thừa dịp đèn đỏ dừng lại, quay đầu nhìn cô

Cặp mắt kia, có ánh sáng bên ngoài phụ đạo, lại càng trở nên sâu thẳm hơn

"Tại sao phải gạt anh? Em hiện tại không nghĩ muốn phải gạt anh" Cô phát hiện Đàm Dật Trạch đang nhìn mình, ánh mắt chăm chú giống như không muốn bỏ qua bất cứ biểu hiện nào trong mắt cô

"Không tồi, có tiến bộ" Hắn nhếch môi, giống như pháo hoa nở rộ trong đêm hè

Lúc này hắn lại tiến ghé đầu về phía cô: "Vậy có nên nói cho anh biết người em đang nghĩ đến là ai không?"

Hắn nhích tới gần, Cố Niệm Hề cảm giác được trên người hắn có hương vị thơm mát. Không phải là mùi nước hoa giống như Đàm Dật Nam, mà là loại vô cùng đặc biệt, tươi mát dị thường...

"Không nói cho anh!" Cố Niệm Hề nghịch ngợm hường hắn nháy nháy mắt, cô sẽ không nói, mình vừa rồi nhớ tới hắn đâu!

Giây tiếp theo, hắn liền buông lỏng tay lái, đưa tay đặt lên hai má của cô. Không nói một câu cúi đầu hôn lên môi cô...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Hôn Nhân Không Có Tình Yêu

Nụ hôn của Đàm Dật Trạch, không giống như nụ hôn lúc trước ở lễ đính hôn

Động tác của hắn lúc này vô cùng nhẹ nhàng. Đôi môi của hắn, cũng thật mềm mại

Ánh sáng từ bên ngoài cửa kính chiếu rọi trên gương mặt của hắn, làm cho ánh mắt của hắn lúc này càng thêm nóng bỏng cùng nghiêm túc. Tất cả đều hiện rõ ở trước mắt cô

Tiếp xúc gần gũi với Đàm Dật Trạch như vậy, Cố Niệm Hề thậm chí có thể gửi thấy được, hương thơm nhàn nhạt, lọt vào trong mũi cô

Đây không phải là mùi nước hoa giống như Đàm Dật Nam, cũng không phải là mùi sữa tắm hắn thường dùng, mà là hương vị của nước khoáng. Rất nhạt nhưng lại làm cho người ta khó có thể quên..

Sau này, mỗi lần bị người đàn ông này bắt nạt, Cố Niệm Hề có chút ảo não. Thời điểm uể oải, thường nhớ đến nụ hôn trong xe này

Khi đó Cố Niệm Hề mới hiểu được, thì ra thời khắc này chính mình đã rơi vào cuộc hôn nhân không có tình yêu..

Nụ hôn này cũng không phải quá lâu, vào lúc đèn xanh hắn liền buông cô ra. Sau một lát, cũng khôi phục lại bình thường. Khởi động xe trở về nhà

Xe hơi, nhanh như chớp biến mất tại góc đường của thành phố...

Mặc dù sau khi hôn xong, Đàm Dật Trạch cũng không nói một lời nào, nhưng cô cảm nhận được, sau nụ hôn này, giữa bọn họ giống như đã có một cái gì đó thay đổi

Giống như là, người đàn ông vốn một tuần đều không có về nhà ăn một bữa, thế nhưng liên tục ba ngày đều về nhà rất đúng giờ để ăn cơm

Chuyện này vốn là chuyện hết sức bình thường của một gia đình, thế nhưng lại làm cho Cố Niệm Hề có chút hoảng hốt..

Làm cho cô cảm thấy được, cô và hắn giống như là một đôi yêu nhau thật sự mà đi đến hôn nhân

Chính là, đoạn hôn nhân nhìn như vô vọng này, thật sự có thể đi đến cuối cùng sao?

"Niệm Hề, tối nay anh sẽ về nhà ăn cơm!" Hôm nay hắn lại vào thời điểm tan tầm mà gọi điện nói cho cô biết

Bởi vì Cố Niệm Hề đang hợp tác với tập đoàn Minh Lãng, nên cô hiện tại đang đứng ở phía trước thang máy

"Tốt, em sẽ nấu thêm cơm" Thật ra, Đàm Dật Trạch đối với việc ăn uống cũng không quá kén chọn, bình thường chỉ cơm trắng, cũng có thể làm cho hắn no bụng

Nói chuyện với Đàm Dật Trạch xong, cô liền chuẩn bị rời đi

Nhưng ở ngoài thang máy lúc này lại ngoài ý muốn gặp được một người___ Ba của Đàm Dật Trạch Đàm Kiến Thiên

"Hề Hề, con sao lại ở đây?" Giọng nói của Đàm Kiến Thiên mang theo sự ôn hòa hiếm có

Ông xuất thân từ quân nhân, đối với con cái đương nhiên cũng có chút nghiêm khắc

Nhưng đối với Cố Niệm Hề, ông lại không biểu hiện quá mức sắc bén

Đó là do áy náy, vì sự mất mát mấy năm nay của Đàm Dật Trạch...

"Ba!" Nhìn thấy một thân tây trang trắng tắp, xuất hiện ở trước thang máy, Cố Niệm Hề có chút kinh ngạc

Nhưng cũng chỉ kinh ngạc trong nháy mắt

Dù sao, tập đoàn Minh Lãng này cũng là do Đàm Kiến Thiên đứng đầu

Ở trong này gặp ông ta, cũng là chuyện hết sức bình thường

"Công ty của con hợp tác với tập đoàn Minh Lãng, cho nên hôm nay con mới đến đây, bàn bạc một chút chuyện!" Từ lúc đi đến Đàm gia, Cố Niệm Hề trong thời gian ngắn cũng chưa gặp qua Đàm Dật Nam

Ngay cả nói chuyện hợp tác, hần cũng không xuất hiện

Xem ra, hần đang cố ý trốn tránh cô

Nếu như là lúc trước, Cố Niệm Hề chắc chắn sẽ rất đau khổ. Nhưng hiện tại, trừ bỏ một chút chua xót, cũng không có thứ khác...

Đại khái đây cũng là kết quả tốt nhất rồi

"Thì ra là có hợp tác, vậy con hần là nên nói một tiếng với ba. Chúng ta đều là người nhà, cũng không cần phải chạy tới chạy lui"

"Ba, Niệm Hề hy vọng có thể dựa vào thực lực của mình làm tốt nhiệm vụ!". Cô cho tới bây giờ, không phải là người muốn dựa vào thế lực của người khác

Đến thành phố xa lạ này, ngay cả tên của ba mình cũng không nói một chữ, huống chi là ba chồng?

"Không tồi, người trẻ tuổi phải có nhiệt tình như vậy" Cố Niệm Hề cứ tưởng mình cự tuyệt như vậy, sẽ khiến Đàm Kiến Thiên mất mặt mà tức giận

Không nghĩ tới, ánh mắt giống như ở nam cực kia, nhìn cô xuất hiện tia tán thưởng...

"Đúng rồi Hề Hề, con hần là vẫn chưa ăn cơm?" Đàm Kiến Thiên hỏi

"Àn, đúng vậy, con đang định đi chợ, sau đó về nhà nấu cơm"

"Cùng ba về nhà ăn cơm đi" Đàm Kiến Thiên mở miệng ngay

"Nhưng mà... Đàm Dật Trạch nói hôm nay anh ấy sẽ về nhà ăn cơm!" Vừa nghĩ tới không khí tại Đàm gia, ánh mắt của Cố Niệm Hề khẽ nhiu lại

"Không cần lo lắng. Lần trước con cùng Tiểu Trạch đến cũng không dùng bữa, hôm nay liền cùng chúng ta ăn cơm đoàn viên đi. Về phần Tiểu Trạch, lát nữa ba sẽ gọi điện gọi nó tới!"

Nói xong, Đàm Kiến Thiên mau chóng đưa Cố Niệm Hề lên xe, không để cô có thời gian từ chối

Trên xe, Đàm Kiến Thiên tự mình gọi điện cho Đàm Dật Trạch, nói cho hần biết Cố Niệm Hề tối nay sẽ đến ăn cơm, muốn hần cũng cùng qua

Đàm Dật Trạch đồng ý

Cố Niệm Hề không biết, chuyện này nhìn qua rất hợp tình hợp lý, nhưng lại khiến cho tâm tình của Đàm Kiến Thiên vô cùng tốt

Trước kia ông muốn Đàm Dật Trạch về ăn cơm một bữa, nhưng tìm vô số lý do cũng không thể

Vậy mà, lúc này đây, Đàm Dật Trạch bởi vì Cố Niệm Hề mà thay đổi rất nhiều

Mà sự lột xác như vậy, cũng làm cho Đàm Kiến Thiên ông kinh ngạc vạn phần

—

"Sở bí thư, một thời gian ngắn không gặp kỹ năng chơi cờ của cậu ngày càng nâng cao, khiến cho Đàm mỗ cam bái hạ phong."

Cố Niệm Hề thật không ngờ, khi tiến vào Đàm gia, lại nghe thấy được một giọng nói vô cùng quen thuộc

"Ông Đàm, quá khen..."

Trong phòng khách, ông nội Đàm cũng một người đang nói chuyện

Tiếng cười hai người bên tai không dứt

Có thể thấy được, hai bọn họ không mấy xa lạ...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Tình Huống Luống Cuống

"Ồ, trong nhà có khách?" Đàm Kiến Thiên từ lúc vào cửa, cũng chú ý đến hướng phòng khách

Cố Niệm Hề đi phía sau ông, bởi vì được Đàm Kiến Thiên che chắn ở trước mặt, giờ phút này Cố Niệm Hề cũng không thấy rõ ràng người đàn ông đang nói chuyện với ông nội Đàm là ai

Chỉ cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc...

Sờ bí thư?

Ông nội Đàm lại gọi người này là "Sờ bí thư" ?

Chẳng lẽ, thật sự là hắn?

"Đúng vậy, là Sờ bí thư từ thành phố D đến thăm chúng ta, mới đến đã đem ta giết không còn manh giáp!" Ông nội Đàm lời nói tuy rằng mang theo bất mãn, nhưng ngữ điệu lại tràn đầy khen ngợi

"Thì ra là Sờ bí thư" Nói xong Đàm Kiến Thiên cởi bỏ áo khoác tây trang của mình, tiến lên chào hỏi

Đàm Kiến Thiên bước đến, Cố Niệm Hề lúc này mới thấy rõ được người đàn ông đang ngồi ở trên ghế sa lon kia

Thật sự là Sờ Đông Ly?!

Hắn, tại sao lại quen biết ông nội của Đàm Dật Trạch?

Hắn đã cởi bỏ áo khoác tây trang bên ngoài, giờ phút này trên người hắn chỉ mặc một cái áo sơ mi đơn giản

Gọng kính trắng trước mắt cũng không thể che dấu được khuôn mặt tuấn mỹ nhã nhặn của hắn, mang theo nụ cười nhạt...

Chẳng qua, nụ cười như vậy cũng thật không chân thật

Sờ Đông Ly cười như vậy, giống như là đang mang theo một khối mặt nạ

Một khối mặt nạ được tạo thành xi măng cốt thép, bất luận người nào cũng không thể nhìn thấy rõ ràng...

"Sờ bí thư tới rất đúng lúc, vừa vặn hôm nay con dâu của tôi cũng về nhà ăn cơm. Không biết Đàm mỗ có vinh hạnh mời ngài dùng bữa hay không?" Đàm Kiến Thiên nắm tay Sờ Đông Ly nói

Đáp lại ông ta cũng chỉ là một nụ cười nhạt của hắn

Sờ Đông Ly như vậy, giống như toàn thân bị bao phủ một trận khói nhẹ, làm cho người ta nhìn không rõ, cũng không đoán ra được hắn đang suy nghĩ gì

Nếu không phải lần đầu tiên nhìn thấy Sờ Đông Ly như vậy, Cố Niệm Hề nhất định là xác nhận mình đã nhận nhầm người

Bởi vì người này và Sờ Đông Ly lúc trước cô quen, là hai người hoàn toàn khác nhau. Nhưng mà cách đối đãi với người khác của Sờ Đông Ly trên thương trường cô cũng không phải là chưa từng thấy, cho nên cũng không mấy xa lạ

Cô, hắn là nên chào hỏi trước

Nhưng Cố Niệm Hề nghĩ tới, lần trước Sờ Đông Ly tức giận như vậy, cô vẫn có chút do dự

Ông nội Đàm nghe Đàm Kiến Thiên nói như vậy, liền rất vui vẻ

"Hề Hề đến phải không? Thật tốt quá, tối nay Tiểu Trạch nhất định sẽ tới" Nói xong lời này, ông nội Đàm lại quay đầu nhìn Sờ Đông Ly: "Sờ bí thư, cháu của ta lát nữa cũng sẽ tới, đến lúc đó chúng ta một mâm, hôm nay ta nhất định phải rửa sạch mỗi nhục này!"

Hôm nay ông nội Đàm tựa hồ đặc biệt vui vẻ, nói liên tục giống như trẻ con

Nghe ông nội Đàm nói như vậy, Sờ Đông Ly cũng ý thức được điều gì đó

Tiểu Trạch?

Hề Hề?

Chẳng lẽ...

"Hề nha đầu?!" Sở Đông Ly quay đầu, liền thấy được Cố Niệm Hề đứng cách đó không xa

Hôm nay cô không mặc quần bò cùng áo sơ mi đơn giản, mà thay vào đó là váy áo công sở, chân váy chữ a bao quanh dáng người uyển chuyển của cô. Đặc biệt làm tôn lên đôi chân thon dài thẳng tắp, bóng loáng không dấu vết...

Thật dễ dàng làm cho đàn ông mơ tưởng...

Xem ra, cô bé nhỏ của hắn trở đã thành một người phụ nữ rồi

Đáng tiếc là, hắn Sở Đông Ly lại bỏ lỡ quyền lợi người đứng bên cạnh cô để bảo hộ

"Anh Đông Ly!" Cố Niệm Hề khẽ gọi một tiếng, chủ động tiến lên

Nhưng mà, chỉ lúc chào hắn, cô mới dám ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó lại cúi đầu xuống nhìn giày cao gót

Bộ dáng ảo não kia, giống như một đứa nhỏ phạm sai lầm, đang chờ chịu phạt

"..."

Mà nhìn Cố Niệm Hề phản ứng như vậy, Sở Đông Ly cũng chỉ bất đắc dĩ cười

Nhưng so sánh với nụ cười lúc nãy, rõ ràng có hơn một phần chân thật

"Sở bí thư quen biết Hề Hề" Đàm Kiến Thiên đứng gần đó, đương nhiên cũng nhận ra được bầu không khí không bình thường của hai người họ

"Đúng vậy, từ nhỏ tôi cùng Hề nha đầu đã là hàng xóm, lúc còn nhỏ chuyện nha đầu này thích nhất chính là đến ăn trực cơm nhà tôi!" Bị Đàm Kiến Thiên đột nhiên hỏi đến, tâm tình trong đáy mắt của hắn cũng thu lại. Giờ phút này trên mặt hắn giống như bị một tầng sương mù che phủ

"Con..."

Sở Đông Ly là nói sự thật với Đàm Kiến Thiên, Cố Niệm Hề căn bản cũng không thể nói cái gì. Bởi vì cô sợ hãi nếu bọn họ toát ra cảm xúc gì, sẽ rất dễ bị người khác hiểu lầm

Nhưng không nghĩ tới, lúc Cố Niệm Hề định mở miệng nói, bên hông của cô đã có một bàn tay chế trụ

Sau một lát, cô bị ngã vào hơi ấm quen thuộc kia

"Thì ra, Sở bí thư cùng Hề Hề nhà tôi chính là hàng xóm, Đàm mỗ thật đúng là phải cảm tạ ngài nhiều năm đã chiếu cố Hề Hề, mới có thể để cho tôi có một cô vợ xinh đẹp như vậy..."

Cố Niệm Hề quay đầu, nhìn thấy người đàn ông ôm mình vào lòng chính là Đàm Dật Trạch, khoe miệng tươi cười, đưa tay muốn bắt tay Sở Đông Ly

Bộ dáng của Đàm Dật Trạch cực kỳ hòa nhã, mà trên khoe miệng của Sở Đông Ly cũng mang theo mỉm cười. Nhưng không khí lúc này, thập phần quỷ dị...

"Đàm tham mưu trưởng, thật vinh hạnh gặp mặt lần thứ hai!" Sở Đông Ly ôn hòa nói

"Tôi cũng thật may mắn gặp lại Sở bí thư!" Hắn lạnh nhạt tiếp lời

Nhưng Cố Niệm Hề lúc này mới để ý tới, trên người Đàm Dật Trạch chỉ mặc một kiện quần áo. Hắn tới đây tựa hồ rất vội vàng, một đầu tóc đen cũng có chút hỗn độn

Hình dáng của hắn vẫn như trước ôn nhã thâm trầm, làm cho người ta không thể không rung động...

Trong nháy mắt, Cố Niệm Hề nhìn người đàn ông trước mặt có chút thất thần

Mà một màn này, đúng lúc lọt vào tầm mắt của Sở Đông Ly

Một khắc kia, tất cả hào quang trong ánh mắt biến mất hầu như không còn

"Tiểu Trạch cũng tới rồi, chúng ta đến ăn cơm đi"

Cách đó không xa, giọng nói Đàm Kiến Thiên truyền đến

Bữa ăn cứ tự nhiên như vậy mà bắt đầu

"A, trong nhà sao lại náo nhiệt như thế này?" Thư Lạc Tâm mang theo Hoắc Tư Vũ xuống lầu nhìn thấy trên bàn ăn xuất hiện những người vốn không nên có

Giọng nói của bà ta có chút lạnh lùng

Mà Hoắc Tư Vũ nhìn thấy Sở Đông Ly đang ngồi trên bàn ăn kia, cũng thất thần một hồi

Sở Đông Ly?!

Hắn, tại sao lại xuất hiện trong này?

Không thể không thừa nhận, Hoắc Tư Vũ hiện tại vô cùng luống cuống

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cố Niệm Hề Rốt Cuộc Là Cái Loại Mặt Hàng Gì

Nhìn đến trên bàn ăn cơm có sự tồn tại của Sở Đông Ly, Hoắc Tư Vũ cảm thấy hô hấp của mình trở nên không thuận

Hoắc Tư Vũ cũng biết, Sở Đông Ly đối với Cố Niệm Hề không chỉ là loại tình cảm bình thường

Chuyện gì người đàn ông này cũng có thể cười trừ. Nhưng duy nhất chuyện của Cố Niệm Hề là không thể...

Nếu như để cho hắn biết, cô đoạt đi người đàn ông của Cố Niệm Hề, còn muốn tính toán hãm hại cô ta, Sở Đông Ly khẳng định là người đầu tiên đứng ra trừng trị cô!

Còn nữa, Sở Đông Ly là người thành phố D

Hắn đối với chuyện của Hoắc Tư Vũ cô cũng là hiểu biết rõ ràng

Bằng không, điều này sao có thể xứng với danh phận "Hộ hoa sứ giả" của Cố Niệm Hề

Hiện tại, cô nên làm như thế nào mới tốt?

Cứ như vậy, Hoắc Tư Vũ đứng yên tại chỗ, không dám tiến đến bàn ăn

"Nói cái gì đó? Không sợ làm cho Sở bí thư chê cười sao?" Đàm Kiến Thiên thấy thái độ của Thư Lạc Tâm, trong lòng tuy rằng bất mãn, nhưng ở trước mặt người khác không thể biểu hiện ra được

Đặc biệt là người trước mặt, Sở Đông Ly

"Sở bí thư?" Nghe Đàm Kiến Thiên nói như vậy, Thư Lạc Tâm cũng ý thức được mình lúc này đã thất thố

Bởi vì khi bước xuống lầu, liền nhìn thấy hai người không nên xuất hiện, là Cố Niệm Hề và Đàm Dật Trạch, bà cũng không suy nghĩ nhiều liền lên tiếng. Lúc này bị Đàm Kiến Thiên nhắc nhở, về mặt xin lỗi hướng Sở Đông Ly

Bà Thư Lạc Tâm dù gì cũng là xuất thân từ danh môn vọng tộc, chuyện nên đắc tội với ai, không nên đắc tội với ai, bà đương nhiên là biết

Lúc này tiến đến, mới phát hiện người đàn ông đang ngồi trên bàn ăn cơm, nhìn qua có chút quen thuộc

"Vị này... Có phải là gần đây trên TV thường đưa tin, thị trường mới nhậm chức ở thành phố D hay không, cũng là bí thư thị ủy trẻ tuổi nhất?" Nhìn chăm chăm Sở Đông Ly một chút, Thư Lạc Tâm lúc này mới chợt nhớ ra được vài điều

"Àn" Đối mặt với sự nhiệt tình của Thư Lạc Tâm, Sở Đông Ly chỉ lạnh lùng nói một câu, ngay cả tươi cười cũng không có

Giống như là từ lúc Đàm Dật Trạch xuất hiện, gương mặt của hắn đều trở nên lạnh lùng. Ánh mắt còn nheo lại, không biết đang suy nghĩ điều gì

Tình huống này làm cho Cố Niệm Hề nghĩ lại, lúc trước lần đầu tiên mang Đàm Dật Nam đến gặp hắn, hắn cũng đều biểu hiện y như vậy

Nếu không phải là trên mắt hắn đeo gọng kính trắng, vừa lúc đèn trên trần nhà phản chiếu xuống, che dấu đi đôi mắt của hắn, chỉ sợ lúc này, mọi người đã thấy rõ vẻ đau thương mất mát trên gương mặt của Sở Đông Ly

"Tốt lắm, ngồi xuống cả đi. Đông Ly cùng Hề Hề cũng không phải người ngoài. Đồ ăn đã đầy đủ, chúng ta trước ăn cơm đi. Về phần Tiểu Nam, ta đã nói chị Lưu để lại cho nó một phần rồi"

Ông nội Đàm liếc mắt nhìn Thư Lạc Tâm một cái, mở miệng nói. Tuy rằng ở trước mặt người ngoài, ông nội Đàm không chỉ trích Thư Lạc Tâm, nhưng ánh mắt đã biểu hiện sự bất mãn vô cùng

"Được, chúng ta ăn cơm đi". Nhìn thấy sự tức giận của ông nội Đàm, Thư Lạc Tâm cũng vội vàng ngồi xuống, tiếp đón Sở Đông Ly

"Anh Đông Ly, ăn cơm đi" Thấy Sở Đông Ly chậm chạp không động đũa, Cố Niệm Hề nhẹ giọng nói

Thật ra, Sở Đông Ly từ trước đến nay luôn luôn cẩn trọng, không để mình thất lễ

Nhưng không biết tại sao, hôm nay hắn lại rất thất thần, giống như hiện tại...

Rõ ràng người Đàm gia đối với hắn vô cùng nhiệt tình, nhưng Sở Đông Ly chỉ cảm thấy im lặng ngồi một bên. Lạnh lùng liếc nhìn tất cả đồ ăn trên mặt bàn, giống như một người đang đứng xem

Chỉ đến lúc giọng nói của Cố Niệm Hề cất lên, mới làm cho hắn hoàn hồn

"Ăn cơm, anh ăn. Nha đầu, em cũng ăn nhiều một chút, gần đây em gầy đi không ít!"

Cũng may, Cố Niệm Hề lần thứ hai gọi hắn dậy, giờ phút này hắn liền giấu hết đi sự chua xót, mỉm cười nhìn mọi người...

Mà Thư Lạc Tâm ngồi ở bên cạnh Sở Đông Ly. Tự nhiên cũng chú ý tới, Sở Đông Ly vừa mới thất thần, nhưng khi Cố Niệm Hề mở miệng nói, khoe miệng hắn liền không tự giác nở lên nụ cười chua xót

Nhìn như vậy, bà cũng ít nhiều đoán ra được một số chuyện

Tròng mắt của Thư Lạc Tâm cũng lập tức tràn ngập ai oán

Cố Niệm Hề à Cố Niệm Hề, cô rốt cuộc là cái mặt hàng gì?

Ngay cả bí thư thị ủy trẻ tuổi nhất cũng bị cô mê hoặc?!

Mà cô, lại không biết xấu hổ, kéo người đó đến Đàm gia

Cô cho là hành vi này như vậy, có thể làm cho cô và Đàm Dật Trạch ngày càng thêm vẻ vang trước mặt người nhà họ Đàm có phải hay không?

Tôi nói cho cô biết, tôi sẽ không để cho chuyện này được như ý nguyện của cô

Lúc này mới phát hiện, Hoắc Tư Vũ vẫn còn đang ngơ ngác đứng ở một chỗ

"Tur Vũ, con sao không đến dùng cơm đi?"

"Mẹ, con đến đây..."

Bị Thư Lạc Tâm nhắc tới tình, Hoắc Tư Vũ hồi phục lại tinh thần

Chẳng qua, ánh mắt vẫn còn đang lo lắng nhìn về hướng Sở Đông Ly

Vừa vặn, tầm mắt của Sở Đông Ly cũng nhìn đến hướng của Hoắc Tư Vũ

Đối với sự xuất hiện của cô, Sở Đông Ly dường như cũng có chút kinh ngạc: "Tur Vũ, em sao lại ở đây?"

"Anh Đông Ly..." Hoắc Tư Vũ tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn phải đối với Sở Đông Ly mỉm cười chào hỏi

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hôn Lễ

"Thì ra, Sở bí thư cũng quen biết Tư Vũ nhà chúng tôi? Tư Vũ hiện tại chính là vợ chưa cưới của Tiểu Nam, chúng ta bây giờ cũng coi như là người một nhà!"

Thấy Sở Đông Ly cùng Hoắc Tư Vũ chào hỏi, Thư Lạc Tâm trong lòng vô cùng sung sướng

Nhưng sau một hồi suy nghĩ, Thư Lạc Tâm cũng hiểu được đây là chuyện đương nhiên

Dù sao Hoắc Tư Vũ cũng là con gái của phó thị trưởng, thường đi theo bên người ba, cũng quen biết được một số nhân vật lớn

Mà khi Sở Đông Ly nhìn thấy Hoắc Tư Vũ, lúc đầu kinh ngạc, theo sau đó đều khôi phục như bình thường

Bởi vì hiện tại, Cố Niệm Hề cũng chưa nói chuyện của Hoắc Tư Vũ với Sở Đông Ly

Cho nên, hiện tại Sở Đông Ly nhìn thấy Hoắc Tư Vũ, cũng chỉ là cười trừ

"Đến, ăn cái này..." Đàm Dật Trạch không biết là vô tình hay cố ý, bình thường cũng không gấp đồ ăn cho Cố Niệm Hề, hôm nay lại chủ động gấp cho cô một đuôi tôm lớn

Được Đàm Dật Trạch quan tâm gấp thức ăn cho mình, cô đương nhiên là vui sướng

Nhưng nhìn đuôi tôm to trong bát, cô hơi nhú mày

Thật không biết, mình nên ăn hay không...

"Hề nha đầu không ăn hải sản!" Ngay tại lúc Cố Niệm Hề đang do dự có nên ăn đuôi tôm kia hay không, thì Sở Đông Ly ngồi đối diện đã mở miệng nói

Một câu đơn giản như vậy, nhưng lại làm cho bầu không khí nhất thời rơi vào cục diện bế tắc

Bởi vì, Sở Đông Ly nhắc nhở một câu kia, chính là nói Cố Niệm Hề không ăn được trứng tôm, đồng thời cũng muốn nói với Đàm Dật Trạch, hẳn tuy chỉ là người ngoài, nhưng đối với tình huống của Cố Niệm Hề lại hiểu rõ hơn lão công của cô, còn muốn rõ hơn vài lần, thậm chí là vài chục lần...

Mà Đàm Dật Trạch nghe được câu nói kia, cặp mắt lợi hại giống như là chim ưng, nhìn người đối diện, mang theo tìm tòi nghiên cứu

Đây là lần đầu tiên, Đàm Dật Trạch ở trước nhiều người, không thêm che dấu biểu tình của mình...

Mà một bên nhìn hai người mặt ngoài tưởng chừng như hòa thuận, sau lưng lại đấu đến người sống ta chết, Hoắc Tư Vũ cùng Thư Lạc Tâm trong lòng vô cùng há hê...

Thư Lạc Tâm cảm thấy được, Cố Niệm Hề thật sự là không có bản lĩnh, chỉ có một thân một mình, thì đừng nên trêu chọc nhiều đàn ông như vậy. Lúc này thì tốt rồi, đã đâm lao thì phải theo lao thôi, bà thật muốn nhìn xem Cố Niệm Hề sẽ xử trí như thế nào

Mà Hoắc Tư Vũ lại cảm thấy được, Đàm Dật Trạch cùng Sở Đông Ly tranh giành tình nhân, sẽ không có thời gian mà để mắt đến cô. Tránh cho sự việc bị vạch trần quá sớm

"Xem ra, Sở bí thư đối với Hề Hề cũng vô cùng hiểu biết! Kia nói, Sở bí thư cũng quen biết với gia đình của Hề Hề đúng không?"

May mắn chỉ tồn tại trong đầu Hoắc Tư Vũ chưa đến vài giây, lúc này trên bàn ăn com đột nhiên có người mở miệng, đem mọi lực chú ý rời đi đến chuyện khác!

Người mở miệng chính là người quản lý toàn bộ cuộc sống của Đàm gia, ông nội Đàm

Mà người này, cũng chỉ cần dùng một câu, liền thành công ám chỉ Sở Đông Ly đã thất thố!

"Đương nhiên là biết rõ, Hề nha đầu dù sao cũng cùng tôi lớn lên!". Bị ông nội Đàm nói như vậy, Sở Đông Ly cũng hiểu biết được mình đã quá phận, liền ho nhẹ một tiếng, rồi nói

Giọng điệu rõ ràng là dụ đi không ít

Chỉ duy nhất, cặp mắt sau cặp kính trắng kia, lại càng trở nên sâu thẳm vô cùng

"Thì ra là như vậy! Ta đây thật muốn biết Hề Hề lớn lên trong gia đình như thế nào? Lần trước, Hề Hề đến ta còn chưa kịp hỏi rõ. Điều này thật sự là thiết sót" Ông nội Đàm bồi hồi nhìn người đàn ông trước mặt, bề ngoài tuy là bình tĩnh, nhưng bên trong ẩn chứa vô cùng nguy hiểm

Để phòng ngừa hai người đàn ông tiếp tục giằng co, ông nội Đàm lại mở miệng: "Hôm nay vừa lúc có cơ hội, để cho chúng ta hiểu biết Hề Hề một chút, mời ba mẹ cùng Hề Hề đến đây một chuyến, thuận tiện tổ chức hôn lễ cho Hề Hề cùng Tiểu Trạch"

"Ông nội... cái này cũng không cần đi, cháu cùng Dật Trạch, đã đăng ký kết hôn!"

Cố Niệm Hề nghe thấy ông nội Đàm nói có chút hơi nhũn mảy

Tuy rằng, mối quan hệ giữa cô và Đàm Dật Trạch, cũng đang dần dần thay đổi, nhưng hôn nhân của bọn họ, vẫn quá mờ ảo đi. Cử hành hôn lễ, cho đối phương hứa hẹn, nghi thức như vậy quá mức quan trọng, không thích hợp với bọn họ cho lắm

Còn nữa, ba của cô bên kia...

Cố Niệm Hề thật sự không biết, nếu như giải thích với Cố Ân Mẫn, cô đến thành phố này vài tháng gần gũi, đã xảy ra chuyện!

"Đưa trẻ này, cùng Tiểu Trạch đăng ký kết hôn là một chuyện, chuyện hôn lễ lại là chuyện khác. Có người phụ nữ nào lại không hy vọng mình có được hôn lễ long trọng chứ? Hơn nữa, cháu còn là dâu trưởng của Đàm gia, chúng ta đương nhiên cho cháu cùng Tiểu Trạch một hôn lễ thật lớn, không thể bạc đãi cháu!" Nói xong lời này, ông nội Đàm lại quay sang nhìn, Đàm Kiến Thiên nói: "Kiến Thiên, con thấy thế nào?"

"Con đương nhiên là theo ý của ba. Hề Hề cùng Tiểu Trạch, vốn là con trai trưởng cùng con dâu trưởng, đương nhiên phải có một hôn lễ". Đàm Kiến Thiên không cần phải nghĩ ngợi gì liền trả lời

Mà nghe xong lời này, Thư Lạc Tâm liền một bụng bất mãn

Đàm Dật Trạch là cháu đích tôn, nên có một hôn lễ, vậy Tiểu Nam của bà, là cái dạng gì?

Còn có, Cố Niệm Hề là mặt hàng gì? Cô ta không có thân phận, không có bối cảnh, bây giờ muốn kết hôn, có phải nghĩ muốn bay lên làm phượng hoàng hay không?

Cố Niệm Hề như vậy, sau có thể cùng vợ Tiểu Nam là Hoắc Tư Vũ đánh đồng?

Người ta đây mới thật sự là phượng hoàng, thiên kim phó thị trưởng!

Đương nhiên, đây là suy nghĩ của Thư Lạc Tâm giờ khắc này

Không lâu sau, Thư Lạc Tâm mới biết, thì ra thiên kim phó thị trưởng là hàng giả

Mà bà lại liều mạng hy vọng Đàm Dật Trạch cưới thiên kim phó thị trưởng, muốn nương nhờ thân phận đó để bảo vệ quyền thừa kế của Đàm gia, kết quả lại là bỏ công cái giò trúc mứt đã trắng...

"Nếu ba cùng ông nội đều nói như vậy, con đây cùng Hề Hề liền cung kính không bằng tuân mệnh!" Lời này chính là của Đàm Dật Trạch

Giờ phút này, hần đột nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Cố Niệm Hề trên bàn ăn cơm, chống lại ánh mắt của Sở Đông Ly

Mà Sở Đông Ly lại gắt gao nắm chặt tay dưới mặt bàn, nhìn Đàm Dật Trạch

Trong không khí, phảng phất có ánh lửa, lặng yên mà lan tràn...

"Hề Hề nói qua về người nhà của con đi. Chúng ta hiện giờ đã là người nhà, không nên giấu diếm nhau chuyện gì. Ba và mẹ con là người như thế nào" Đàm Kiến Thiên cũng nhận thấy được không khí trên bàn ăn cơm vô cùng quỷ dị, vốn định lên tiếng phá vỡ không khí ngưng ngui này

Cũng không nghĩ đến, lời nói này của mình, lại làm cho một người trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Biết Anh Sống Không Tốt, Tôi An Tâm

Người này, chính là Hoắc Tư Vũ

Đàm Kiến Thiên lại hỏi đến người nhà của Cố Niệm Hề, còn hỏi ba của Cố Niệm Hề làm nghề gì!

Nếu để cho Cố Niệm Hề nói ra, ba của cô ta là Cố Ân Mẫn, là thị trưởng thành phố D, mọi chuyện của Hoắc Tư Vũ cô, chẳng phải sẽ bị vạch trần sao?

Tương đương với mọi chuyện cô vất vả gây dựng lên, chẳng phải là bị phá hủy tất cả sao?

Hơn nữa, lần trước ở tiệc đính hôn đã bị chê cười. Đàm Dật Nam đã dối với cô vô cùng bất mãn, nếu để cho anh ta biết, cô ngay cả là con gái của phó thị trưởng cũng đều là nói dối, vậy có phải sẽ không đồng ý kết hôn cùng cô hay không

Mộng nhà giàu của Hoắc Tư Vũ cô có phải là sẽ tan thành mây khói hay không?

Không..

Cái này không thể được!

Cô không thể để Cố Niệm Hề nói ra tất cả

Nhưng là, cô nên làm như thế nào mới tốt?

"Cha con ở thành phố D là thị..." Bị Đàm Kiến Thiên truy vấn, Cố Niệm Hề đành phải trả lời

"Lạch cạch..." Trên bàn ăn đột nhiên truyền đến một tiếng vang thanh thúy

Đó là tiếng vỡ của đồ sứ rơi xuống nền đá cẩm thạch..

Nhất thời, lời nói của Cố Niệm Hề đều bị ngắt quãng

Tầm mắt mọi người cũng hướng về phía tiếng vang đó

"Tư Vũ, con làm sao vậy? Sắc mặt, sao lại không tốt như vậy?"

Thư Lạc Tâm ngồi ở bên cạnh Hoắc Tư Vũ, thấy cô ta đột nhiên làm rơi bát, sắc mặt cũng trắng bệch không còn giọt máu...

"Mẹ, bụng con đau quá!" Hoắc Tư Vũ thừa dịp mọi người đều hướng ánh mắt đến mình, vội vàng đưa tay ôm bụng

Hoắc Tư Vũ cũng chỉ vì quá mức bối rối, mà gương mặt tái nhợt, nên điều này liền trở nên thành một lợi thế

Cô lúc này còn cắn chặt môi mỏng, làm cho cô giống như là chịu đau đớn vô cùng, cũng thuận lời làm cho mọi người không chú ý đến chuyện của Cố Niệm Hề nữa

Tiết mục lại một lần nữa được trình diễn

Ngay cả Hoắc Tư Vũ cũng cảm thấy bội phục mình

"Đau bụng? Sao lại như vậy? Sẽ không phải là động thai chứ!" Vừa nghe thấy Hoắc Tư Vũ nói đau bụng, thần kinh của Thư Lạc Tâm liền căng lên

Phụ nữ mang thai, giống như là đặt một chân vào quan tài. Lấy chính số mệnh của mình, cùng tử thần đọ sức

Nếu như người phụ nữ này là người thường thì không sao. Cho dù là chết, Tiểu Nam cũng có thể một lần nữa cưới một người phụ nữ xuất sắc khác

Nhưng người này lại là thiên kim phó thị trưởng. Nếu như cô ta xảy ra chuyện gì, chẳng phải Tiểu Nam sẽ không thoát khỏi liên quan sao? Còn nữa, bà Thư Lạc Tâm vốn muốn nhờ vào thân phận của cô gái này để bảo vệ quyền thừa kế của Tiểu Nam, giắc mộng như thế nào có thể nhanh như vậy mà tan biến?

Thư Lạc Tâm lập tức trở nên luống cuống!

"Mẹ, con đau quá!" Thấy Thư Lạc Tâm rõ ràng bị mình lừa, Hoắc Tư Vũ liền lần thứ hai mở miệng

Cô chính là muốn nhân sự kiện này, làm cho mọi người không để ý đến chuyện của Cố Niệm Hề, khiến cho thân phận của cô không bị bại lộ một cách nhanh chóng

"Không tốt, có thể là động thai. Lão Trần, mau chuẩn bị xe, chúng ta đưa Tư Vũ đến bệnh viện"

Đàm Kiến Thiên thấy Hoắc Tư Vũ như vậy có chút bối rối. Dù sao, ai cũng không có khả năng lấy sinh mệnh của mình ra mà đùa giỡn..

"Có chuyện gì vậy? Lão Trần sao lại vội vàng như vậy?" Đúng lúc Đàm Dật Nam tan tã trở về, liền nhìn thấy lão Trần vội vàng chuẩn bị xe

"Tiểu Nam, con trở về rất đúng lúc. Mau tới đây, Tư Vũ đang rất đau bụng, ta sợ nó cùng đứa nhỏ sẽ gặp nguy hiểm, con mau lên ôm Tư Vũ đi đến bệnh viện!" Thư Lạc Tâm nhìn thấy con trai trở về, giống như thấy được một cây rom cứu mạng, mau chóng kéo hắn đến hướng bàn ăn

Mà khi hắn đi đến bàn ăn, chỉ nhìn một người duy nhất là Cố Niệm Hề

Trên thế giới này, luôn có người như vậy, vĩnh viễn tồn tại trong lòng, đuổi cũng không đi, hủy cũng không được...

Đó là, ngay cả nhớ nhưng cũng không thể bù lại chỗ thiếu hụt

Mà đối với Đàm Dật Nam, Cố Niệm Hề chính là người như vậy

Cho nên, mặc kệ ở xung quanh cô có bao nhiêu người, Đàm Dật Nam chỉ liếc một cái đều có thể thấy được Cố Niệm Hề. Biết trước, hắn sẽ không để Hoắc Tư Vũ hấp dẫn, leo lên giường của hắn

Nhưng trên thế giới này, không có gì gọi là hồi hận

Cho dù hắn Đàm Dật Nam, biết mình sai lầm rồi, muốn quay đầu lại. Nhưng người hắn yêu, lại bị người khác nắm trong lòng bàn tay...

Mà người này, chính là anh cùng cha khác mẹ với hắn!

Nhìn Đàm Dật Trạch nắm tay Cố Niệm Hề, Đàm Dật Nam thật sự cảm thấy thế giới này đều quay lưng lại châm chọc mình!

Hắn hung hăng trừng mắt, giống như là muốn đem hết thảy mọi thứ chọc thủng

"Tiểu Nam, con còn ở chỗ đó làm cái gì? Con không thấy, Tư Vũ đau muốn chết sao? Thư Lạc Tâm đương nhiên cũng nhìn thấy Đàm Dật Nam đang chú ý đến cái gì, lập tức nổi giận

Thật không biết nhục nhã, còn cố tình nhìn hồ ly tinh kia

Chẳng lẽ, Đàm Dật Nam không nhìn thấy, xung quanh người đàn bà kia đang phi thường náo nhiệt sao?

"Tiểu Nam, còn không mau đi! Tư Vũ trong bụng có đứa nhỏ của con, nếu đứa nhỏ xảy ra chuyện gì không tốt, ta nhất định sẽ không tha cho con!"
Đàm Kiến Thiên ở một bên hừ lạnh

Thật ra, Đàm Kiến Thiên thấy Hoắc Tư Vũ mặt mũi tái nhợt như vậy, cũng lo lắng. Mặc kệ nói như thế nào, đứa nhỏ trong bụng cũng là cháu trai của ông. Còn nữa, ông cũng nhìn thấy Đàm Dật Nam đối với Cố Niệm Hề còn có lưu luyến...

Lúc này Đàm Kiến Thiên cũng không rõ, Cố Niệm Hề này rốt cuộc là nhân vật như thế nào. Có thể dễ dàng thay đổi tính cố chấp của đứa con Đàm Dật Trạch, càng có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của Đàm Dật Nam? Không chỉ như vậy, lại còn làm cho Sở bí thí tựa hồ có bao nhiêu ý niệm

Nhưng việc cấp bách hiện giờ vẫn là đứa nhỏ trong bụng Hoắc Tư Vũ

Hắn không thể trơ mắt, nhìn một tiểu sinh mệnh cứ thế trôi qua

"Nam. Mau đưa em đến bệnh viện..."

Thấy mọi người khiển trách, Đàm Dật Nam rốt cuộc cũng nhìn đến Hoắc Tư Vũ. Thấy cô đang suy yếu gọi tên hắn

Sắc mặt của cô thật sự tái nhợt

Nhưng không phải bởi vì đau yếu mà tái nhợt

Mà là, cô nhìn thấy bản chất của người đàn ông này mà tái nhợt

Cho dù là Hoắc Tư Vũ có vì hắn làm bao nhiêu chuyện, người đàn ông này vẫn như cũ, chỉ thủy chung nhớ đến Cố Niệm Hề...

Điều này làm cho Hoắc Tư Vũ hoài nghi, quyết định của mình, có phải là sai rồi hay không

Chỉ tiếc, cô bây giờ đã đem tất cả tâm tư của mình đặt trên người đàn ông này

Cô căn bản, ngay cả đường lui cũng đều không có rồi!

"..."

Nhìn đến Hoắc Tư Vũ, Đàm Dật Nam không nói hai lời, liền tiến lên ôm lấy cô ở trên ghế, rồi đi

Nhưng một màn này, đã làm cho hai tròng mắt của Sở Đông Ly híp lại xem xét

Nếu hắn không nhầm, người này mới là người Cố Niệm Hề nói muốn kết hôn

Từ lúc người đàn ông kia vào cửa, vẫn lưu luyến nhìn Cố Niệm Hề, Sở Đông Ly không khó để nhận ra, người đàn ông này vẫn còn yêu cô. Nhưng hắn lại làm cho Hoắc Tư Vũ mang thai. Điều này có phải nghĩa là, Cố Niệm Hề ngày đó rời nhà đi, còn có mục đích khác?

Nghĩ vậy, Sở Đông Ly lần thứ hai nhìn đến phía hai tay của Đàm Dật Trạch và Cố Niệm Hề đang đan vào nhau

Nói như vậy, hôn nhân của Cố Niệm Hề còn có ẩn tình khác. Vậy có phải là cô không yêu Đàm Dật Trạch?

Mà hần Sở Đông Ly, có phải vẫn còn có tư cách để cạnh tranh, hăng hái mà chiến đấu vì hạnh phúc của mình?

"Đô đô đô..."

Đúng lúc tiếng chuông điện thoại của Sở Đông Ly truyền đến

"Uy, chuyện gì?"

"Tôi lập tức trở về" Ngắn gọn vài câu, Sở Đông Ly liền cúp điện thoại. Quay sang nói với ông nội Đàm: "Ngài Đàm, thật xin lỗi, bên kia đột nhiên có chuyện gấp, tôi phải rời đi ngay lập tức"

"Lời xin lỗi, vốn là phải để Đàm gia nói với ngài. Hôm nay cháu dâu tương lai nhà ta có chút không khỏe, cho nên bữa cơm này thực mất vui. Lần sau có cơ hội, ta sẽ mời cậu một bữa" Ông nội Đàm cười nói

"Lần sau, Sở mỗ lại đến" Nói xong, hần liền xoay người rời đi

Đi được hai bước, hần dường như nhớ đến chuyện gì đó, liền xoay người về phía Cố Niệm Hề

"Hề nha đầu, mọi chuyện anh đại khái đã hiểu. Chờ anh trở lại rồi nói! Nhớ kỹ, dù thế nào, đều phải tự chiều cổ mình thật tốt"

Nói xong, hần liền nhìn về phía Đàm Dật Trạch: "Đàm tham mưu trưởng, sau này còn gặp lại!"

Ánh mắt sau cặp kính trắng vô cùng sắc bén

Giống như là hạ chiến thư

Mà Đàm Dật Trạch đương nhiên cũng hiểu hần muốn nói cái gì

Lập Thức cười nhẹ: "Sau này còn gặp lại, Sở bí thư!"

Hần Đàm Dật Trạch chưa từng biết sợ ai, cho dù là Sở Đông Ly cũng như vậy!

Đối với toàn bộ người nhà Đàm gia gật gật đầu, Sở Đông Ly liền rời đi

Sau đó, Đàm Dật Trạch cũng liền mang theo Cố Niệm Hề ra về

Hần vốn không thích trở về Đàm gia. Có đôi khi Đàm Kiến Thiên mời hần trở về ăn cơm, hần đều khéo léo từ chối. Nếu không phải bởi vì Cố Niệm Hề, có lẽ hôm nay hần cũng không xuất hiện ở nơi này

Nghĩ vậy, hần cũng mau chóng lái xe trở về nhà

Lúc này, Cố Niệm Hề về mặt mờ mịt nhìn chằm chằm ra bên ngoài cửa sổ. Không biết là đang suy nghĩ điều gì

Mà nói tầm mắt của Đàm Dật Trạch tựa hồ ngày càng dừng trên người phụ nữ này nhiều hơn. Mà cuộc sống của hần cũng dường như bị cô làm xáo trộn..

Hôn nhân của bọn họ, giống như rơi vào một cái động không có lối thoát...

"Tiểu Nam, con lái xe nhanh một chút được không? Tư Vũ nhìn qua rất khó chịu!" Cùng lúc đó, trên xe Đàm Dật Nam đang bị Thư Lạc Tâm thúc giục

"Mẹ, con đã nhanh hết mức có thể!" Giọng nói của Đàm Dật Nam mang theo ảo não, có chút không kiên nhẫn, cũng có chút bất mãn

Trong thời gian gần đây, hần đang trốn tránh Cố Niệm Hề

Trong bữa tiệc đính hôn lần trước, hần từ trong miệng Đàm Dật Trạch biết được, chuyện ở trước thang máy, không phải là do Cố Niệm Hề đẩy Hoắc Tư Vũ

Mọi chuyện đều là do Hoắc Tư Vũ tự mình diễn kịch, mà hần thế nhưng lại tin Hoắc Tư Vũ, làm cho Cố Niệm Hề chịu oan uổng, sau đó Đàm Dật Nam tự nghĩ mình không còn mặt mũi nào mà xuất hiện trước mặt Cố Niệm Hề

Mà lần trước ở bên ngoài Đàm gia, Cố Niệm Hề nói: "Trên thế giới này đáng giận nhất không phải tiểu tam, mà là khinh người không thể vượt qua được sự dục độ!"

Đàm Dật Nam biết, Cố Niệm Hề lời này là muốn nói với Hoắc Tư Vũ, cũng muốn ám chỉ chính mình

Nói cách khác, Cố Niệm Hề không bao giờ.... tha thứ cho mình, không bao giờ trở lại bên cạnh mình được nữa

Đối với hắn, đây là một đả kích rất lớn

Cho nên, khoảng thời gian này, ngay cả dự án Cố Niệm Hề ở công ty Bắc Á phụ trách, hắn đều đẩy cho người khác thay thế mình làm

Vốn tưởng rằng, một thời gian không gặp mặt Cố Niệm Hề, nhớ nhung của mình đối với cô sẽ theo thời gian mà nguôi ngoai

Nhưng hôm nay, lần thứ hai gặp lại Cố Niệm Hề, Đàm Dật Nam phát hiện tim của mình, lại một lần nữa mà vì cô nhảy lên, thậm chí Đàm Dật Trạch nắm tay của cô hắn vẫn không chịu đựng nổi sự ghen tuông

Đến bây giờ, hắn mới hiểu thì ra mình vẫn không quên được Cố Niệm Hề

Hắn có nên buông xuống mọi thứ, mà theo đuổi lại Cố Niệm Hề?

Nhưng nhìn qua kính chiếu hậu, Hoắc Tư Vũ gương mặt tái nhợt không chút máu, Đàm Dật Nam lại lần thứ hai rơi vào mê mang

Trong bụng của Hoắc Tư Vũ có bảo bối của bọn họ, nếu như hắn muốn quay trở lại bên Cố Niệm Hề, Hoắc Tư Vũ kia phải làm như thế nào mới tốt?

Rất nhanh, Đàm Dật Nam đã cho xe chạy đến bệnh viện gần đó

Đàm Dật Nam vừa mới dừng xe, Thư Lạc Tâm liền mau chóng đẩy cửa, kéo Hoắc Tư Vũ ra ngoài

Vốn Hoắc Tư Vũ nhắm mắt lại là vì diễn cho bệnh tình của chính mình ngày càng thêm trầm trọng, cũng hy vọng có thể dùng cơ hội này, đem "Phiền toái" trong bụng mình phá bỏ

Nhưng vừa nhìn đến Đàm Dật Nam, Hoắc Tư Vũ lại phát hiện hắn không có đưa mình đến bệnh viện của Tô Du Du

Này, nên làm thế nào mới tốt?

"Tư Vũ, chúng ta xuống xe. Mau chóng, không cần sợ!" Thư Lạc Tâm đỡ cô ra ngoài

Mà Hoắc Tư Vũ nghe được lời nói của Thư Lạc Tâm cũng giảm bớt sầu não

Giọng nói của bà ta thật ôn nhu, mang theo lo lắng. Giống như là mẹ đẻ đối đãi với con gái của mình

Ít nhiều, cũng làm cho Hoắc Tư Vũ cảm thấy ấm áp

Nhưng điều quan trọng trước mắt, vẫn là bệnh viện này...

"Nam, sao lại đưa em đến nơi này? Anh không phải đã quên em luôn đến bệnh viện của Du Du để kiểm tra sao?" Hoắc Tư Vũ cắn cắn môi mỏng, làm cho mình càng giống như đau đớn tột cùng

"Bây giờ còn quan trọng bệnh viện nào sao? Trước đi theo mẹ vào, chỉ cần có thể đem đứa nhỏ trong bụng con bảo vệ tốt, đến chỗ nào cũng đều giống nhau!" Thư Lạc Tâm phân bua, mau chóng đưa Hoắc Tư Vũ tiến vào bệnh viện

Hoắc Tư Vũ bất đắc dĩ cũng chỉ có thể đi theo. Nếu như mình vẫn cố từ chối, chỉ sợ Thư Lạc Tâm sẽ nhìn ra được điều gì đó. Mà cô, trăm triệu lần không muốn đặt mình vào nguy hiểm như vậy

Rất nhanh, Hoắc Tư Vũ được đưa vào phòng cấp cứu

Mà Thư Lạc Tâm và Đàm Dật Nam tất nhiên là ở bên ngoài đợi

Thư Lạc Tâm lúc này nhìn thấy Đàm Dật Nam bộ dáng hờn vía lên mây

"Tiểu Nam, con rốt cuộc làm sao vậy? Từ lúc trở về đã như vậy. Chẳng lẽ con không thấy Tư Vũ rất đau sao? Chẳng lẽ một chút lo lắng con cũng không có sao?" Thư Lạc Tâm đương nhiên biết, Đàm Dật Nam là vì ai mới trở thành như vậy

Nhưng bây giờ bà nghĩ muốn để lại mặt mũi cho hắn, cũng lưu lại một chút mặt mũi cho Hoắc Tư Vũ đang cấp cứu ở bên trong

"Mẹ, mẹ đừng làm phiền con!" Nói xong, Đàm Dật Nam liền xoay người rời đi

"Con muốn đi đâu? Đừng nói với mẹ, con bây giờ muốn trở về tìm hồ ly tinh kia!" Thư Lạc Tâm thấy Đàm Dật Nam muốn rời đi, vội vàng bước tới kéo lấy tay hắn lại

Mà Đàm Dật Nam khi nghe thấy mẹ của mình nói câu này, liền trở nên yên tĩnh

Tây trang thẳng tắp, phối hợp với áo trắng sơ vin. Ngũ quan hoàn mỹ, ánh mắt thâm thúy hướng về phía Thư Lạc Tâm

Một phút kia, khoe miệng độ cung tràn ngập ý tứ châm chọc

Thì ra, tình cảm của mình đối với Cố Niệm Hề, đã sớm không thể che giấu được, điều này cũng không thể trách mẹ của hắn cũng nhìn ra được ý đồ của mình

Tránh không được, ba tại sao lại trước mặt nhiều người khiến trách chính mình

"Tiểu Nam, con thật sự nghĩ muốn quay trở về tìm cô ta?" Thư Lạc Tâm vốn chỉ muốn thử Đàm Dật Nam

Mà khi bà thấy khoe miệng Đàm Dật Nam nở lên nụ cười tự giễu, mới phát hiện chuyện bà lo lắng cuối cùng cũng xảy ra

"Con điên rồi sao? Người phụ nữ như vậy, có cái gì tốt? Chẳng qua là có chút xinh đẹp, liền thích treu hoa ghẹo nguyệt. Chẳng lẽ, con thật thích người phụ nữ như vậy mà không cần đến thiên kim của thị trường?" Thư Lạc Tâm lớn tiếng quở trách

Mà lời này của bà giống như là giẫm tới cái đuôi của Đàm Dật Nam, lập tức hắn gào lên: "Mẹ, Niệm Hề không phải là người như vậy!"

Kìa chính là cô gái hắn yêu

Mỗi lần hắn tặng quà, cô gái đó sẽ hướng hắn mỉm cười ngọt ngào, mỗi lần hắn chơi bóng đến chân bị thương, cô gái đó sẽ vì hắn mà khóc đỏ cả mắt, mỗi lần hắn mệt mỏi đến phát điên, đều muốn đi tìm cô gái đó

Người như vậy, hắn làm sao có thể để người khác nói xấu cô

"Niệm Hề Niệm Hề Niệm Hề... Con bây giờ chỉ nghĩ đến người phụ nữ kia sao? Tiểu Nam, mẹ thấy con thật sự điên rồi, bị hồ ly tinh kia mê hoặc, con từ nhỏ đến lớn đều không dám tranh luận với mẹ, vậy mà lại vì người phụ nữ kia mà cãi lại mẹ? Con làm như vậy, có nghĩ đến hậu quả hay không?"

Đàm Dật Trạch từ nhỏ đến lớn đều nghe lời của bà

Bà nói đi hướng đông, đứa bé này tuyệt đối không dám nhìn hướng tây

Nhưng hiện tại, hắn lại dám vì Cố Niệm Hề mà tức giận với bà. Điều này làm cho bà ngày càng oán hận Cố Niệm Hề hơn

Cảm giác giống như là thứ gì quan trọng, đều bị Cố Niệm Hề cướp đi

Mà thứ quan trọng nhất chính là tình mẫu tử của bọn họ

"Mẹ, con thật sự điên rồi! Con không thể quên được cô ấy, con thật sự nhớ... quá nhớ cô ấy... Mẹ con không cùng Hoắc Tư Vũ kết hôn có được không? Con trở về với Niệm Hề có được không?" Nghe Thư Lạc Tâm chỉ trích, Đàm Dật Nam lần thứ hai không ý thức được mà trở nên luống cuống

Sau đó, hắn ôm đầu ngồi xuống ở một góc của bệnh viện. Hiện tại thật muốn không quan tâm đến cái gì, quay trở lại bên cạnh Cố Niệm Hề

Hắn thật sự muốn cô, nghĩ đến xương cốt trong thân thể đều đau nhức, nghĩ đến ngay cả hô hấp đều chưa sót...

"Tiểu Nam, con cho rằng người phụ nữ tính tình lạnh lùng như vậy sẽ thật lòng thích con? Mẹ nói cho con biết, loại phụ nữ này không đáng" Thư Lạc Tâm lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng suy sụp của con mình như vậy. Khiến cho bà cũng khiếp sợ rất nhiều, cũng đau rất nhiều. Vì đứa con đang mê mẩn mà đau

Mà bà cũng biết, nguyên nhân Đàm Dật Nam đau đớn như vậy chính là Cố Niệm Hề

Nếu không phải Cố Niệm Hề nhiều lần gây rối, Hôn sự Tư Vũ cùng Dật Nam đã sớm làm xong. Đàm Dật Nam sẽ không giống như bây giờ mê mẩn, bất lực...

"Mẹ, Niệm Hề không phải là một cô gái lạnh lùng, cô ấy thật sự yêu con! Con nhìn ra được, con thật sự nhìn ra. Con cũng vậy thật sự nhớ cô ấy, rất nhớ, rất nhớ. Mẹ, con thật sự không muốn cưới Hoắc Tư Vũ. Nếu không tìm Niệm Hề trở về, con sợ con sẽ điên mất!"

Trong đêm tối, hai tay hắn nắm chặt lại. Các đốt ngón tay, cũng bởi vì dùng sức quá độ mà trắng bệch...

Chỉ có làm cho lòng bàn tay của mình đau đớn hắn mới có thể khống chế nội tâm luống cuống của mình, khống chế được thân thể của mình, không để cho mình lập tức phát điên.

"Con không lấy cô ta, con sẽ điên mất. Nhưng nếu như con cưới cô ta, mẹ sẽ chết mất! Con cho rằng, mẹ sẽ trở mặt nhìn con cưới một cô gái đòi phong bại tục sao? Con cho rằng, mẹ sẽ trở mặt nhìn con bị một cô gái hủy diệt tiền đồ sao? Sẽ không, mẹ cho con biết, đời này chỉ cần mẹ còn sống, mẹ tuyệt đối sẽ không cho con cưới cô ta. Hơn nữa, Tư Vũ có điểm nào không tốt? Cô ấy là thiên kim nhà thị trường, chỉ dựa vào điểm này, Cố Niệm Hề có thể so với cô ấy sao? Có Tư Vũ trợ giúp, cả Đàm gia sẽ là của con, đến lúc đó con muốn cô gái tốt như thế nào chẳng lẽ lại không có?" Thời điểm nói đến đây, Thư Lạc Tâm lại chậm lại.

"Hơn nữa Tiểu Nam, mẹ không thể không có lương tâm như vậy! Nếu lúc trước con không động tâm với Tư Vũ, cô ấy chẳng lẽ là thánh mẫu Maria, có thể tự mình to bụng sao? Con đối với Tư Vũ, kỳ thật còn có cảm tình. Chỉ bởi vì, cô ấy ở bên cạnh con thời gian dài, cho nên con cảm thấy buồn tẻ vô vị. Mà cô gái kia, con muốn thấy nhưng không được, nên con chưa từ bỏ ý định. Cho nên con mới có thể nói điên muốn cô ta... Nghe mẹ nói, tạm thời để xuống một chút, không cần phải suy nghĩ, cũng không cần thấy cô ta, rất nhanh cái gì cũng sẽ khá hơn."

Thư Lạc Tâm nói, quay đầu lại thấy đèn phòng cấp cứu đã tắt.

"Chúng ta qua xem Tư Vũ thế nào đi..." Nói xong, bà kéo hần đang ngồi trên mặt đất đứng lên.

Mà cùng một thời gian bên trong phòng cấp cứu, người phụ nữ lạnh lùng đưa chỉ phiếu sáu số cho bác sĩ chưa kịp khám."Tiểu thư, chuyện này..." Bác sĩ nhìn chỉ phiếu trước mặt mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn cô ta.

"Trên chỉ phiếu mấy số anh thấy được phải không? Đây là số tiền vài năm các anh cũng không kiếm được. Nhưng hôm nay, các người chỉ cần dựa theo lời tôi đi làm, mỗi người cũng có thể lấy được một chỉ phiếu như vậy!" Hoắc Tư Vũ duỗi ra cánh tay mảnh khảnh của mình, đem chỉ phiếu bỏ trên giường bệnh.

"Nhưng mà, chúng tôi không thể làm giả bệnh tình. Đây nguyên tắc cơ bản của bác sĩ!" Vốn dự định giúp Hoắc Tư Vũ làm kiểm tra, bác sĩ buông xuống ống nghe bệnh. Nhìn chỉ phiếu ở trên giường bệnh, còn có thái độ khinh thường kia, hần có chút giận dữ.

"Nguyên tắc? Nguyên tắc là có thể tùy cơ ứng biến. Như thế nào? Ghét bỏ số này không đủ? Không đủ, có thể thêm!" Trên miệng của cô, lại lộ ra nụ cười kiêu mị.

Nhìn cô ta, so với lúc đưa vào phòng bệnh thật giống như hai người khác nhau.

"Tôi không phải là ý này. Tôi nghĩ xin cô tôn trọng để chúng tôi chữa bệnh và nhân cách nhân viên chăm sóc." Thời điểm Bác sĩ đứng đầu nói ra những lời này, những người khác cũng gật đầu nhẹ.

"Nhân cách? Vật kia một cân bao nhiêu tiền? Tôi đều hướng anh mua lại không phải xong rồi sao?" Miệng của cô ta, không che dấu được châm chọc khiêu khích.

"Cô... Quả thực không thể nói lý!" Bác sĩ vốn dự định giúp cô ta làm kiểm tra, tức giận tháo khẩu trang, sai bước hướng ngoài cửa đi đến.

Nhưng vừa lúc đó, thanh âm cô ta lại từ phía sau hần truyền đến.

"Anh có thể lựa chọn không nghe lời của tôi, cũng có thể không nhận chỉ phiếu. Nhưng anh nên biết, một khi anh rời khỏi phòng cấp cứu, kiếp sống bác sĩ của anh, cũng sẽ kết thúc!"

Thanh âm cô ta, không mang theo một tia nhiệt độ.

"Cô... Tôi không tin, cô có quyền thế lớn như vậy!"

"Không tin anh có thể thử xem, Đường đường thiên kim nhà thị trưởng, lại không hạ bệ được anh?"

Nói xong lời này, Hoắc Tư Vũ nhìn vị bác sĩ vừa rồi còn phần hận bất mãn, vẻ mặt có chút không cam lòng, trên khóe miệng lại lần nữa quynh rũ ra đường cong tà ác...

Đàm Dật Nam cùng Thư Lạc Tâm nói chuyện ngoài cửa phòng cấp cứu, kỳ thật mình cũng nghe được toàn bộ.

Bởi vì, khi đó, cô đang đứng ở cửa chính.

Bọn họ nói từng câu từng chữ, đều đập vào màng nhĩ của cô!

Đàm Dật Nam, thì ra là anh thật không bỏ được cô ta?

Có phải nếu như cô không có con, anh ngay cả quay đầu cũng không cần, đi tìm Cố Niệm Hề?

Không..

Tôi sẽ không để cho Đàm Dật Nam anh toại nguyện!

Cô cơ hồ đem tất cả gia sản của mình đánh cược trên người Đàm Dật Nam, nếu cứ để hần rời đi, đây chẳng phải là công dã tràng?

Còn có Thư Lạc Tâm..

Thì ra bà ta xem trọng, chỉ là thân phận con gái thị trưởng.

Nếu để bà ta biết rõ, kỳ thật Cố Niệm Hề mới chân chính là minh châu, mà cô không phải là thiên kim nhà thị trưởng, còn không mang thai cốt nhục nhà bọn họ, có phải hay không mình ngay cả một chút giá trị lợi dụng cuối cùng cũng không có?

Biết được điểm này, kế hoạch trong lòng Hoắc Tur Vũ, cũng bởi vậy lại lần nữa có thay đổi.

"Các người đi ra ngoài nói cho bọn họ biết, tôi cùng con của tôi đều mạnh khỏe!" Kích động đứng sau phòng cấp cứu, Hoắc Tur Vũ gắt gao nắm chặt bàn tay của mình.

Móng tay thon dài, sớm đã xuyên thấu lòng bàn tay của cô.

Chỗ đó, đang có chút chất lỏng màu đỏ không ngừng rỉ ra.

Nhưng Hoắc Tur Vũ, giống như một chút cũng không phát giác được. Tay của cô, vẫn như cũ nắm thật chặt.

Bởi vì chỉ có như vậy, cô mới có thể khống chế được tâm tình của mình, không đến mức ở trước mặt người ngoài bỏ chạy...

"Đương nhiên, nếu như anh không muốn nghe lời tôi nói cũng được. Ngày mai, anh cũng không cần đến cái bệnh viện này đi làm. Hơn nữa tôi cũng có thể nói cho anh biết, kiếp sống bác sĩ của anh cũng theo đó mà kết thúc!"

Hoắc Tur Vũ thấy những người phía sau mình, cũng không có bất kỳ động tác gì. Liền mở miệng.

Giọng nói của cô, không mang theo một tia nhiệt độ. Một cái quay đầu, cũng không có cho người phía sau.

Nói xong lời nói này, bản thân Hoắc Tur Vũ trực tiếp trở lại trên giường bệnh, kéo chăn mền nằm xuống. Hai mắt nhắm lại, an tĩnh không mang theo một tia gợn sóng

Cùng cái người bên nhón, không ngừng phản kích bác sĩ chữa bệnh và nữ hộ sĩ, quả thực là hai người khác nhau!

Đám bác sĩ và hộ sĩ nhìn nhau mấy giây, cuối cùng vẫn đi ra ngoài.

"Bác sĩ, chúng ta nên nói như thế nào?"

"Có thể nói như thế nào? Cứ dựa theo lời cô ta nói đi... Nhưng mà tôi ngược lại muốn nhìn một chút, con gái thị trường này, rốt cuộc có thể già mồm tới khi nào!" Phần hận nhìn lên cửa chính phòng cấp cứu, bác sĩ đi ra ngoài trước.

Sau đó mở cửa phòng cấp cứu, đi tới chỗ Thư Lạc Tâm cùng Đàm Dật Nam, cũng không nói một lời nào.

"Bác sĩ, tình hình Tur Vũ thế nào?" Thư Lạc Tâm vốn nghĩ bác sĩ ở đây cũng giống như các bệnh viện khác, tới đây dặn dò vài tiếng sẽ rời đi.

Nhưng không nghĩ tới, bác sĩ lại lướt qua bọn họ, sau đó sai bước rời đi.

Mặc cho bà ở sau lưng gọi, hò hét như thế nào, người đàn ông kia đều giống như không có nghe được.

"Ồ, không nghĩ tới bây giờ làm bác sĩ cũng xấu như vậy?" Thư Lạc Tâm bất mãn nhìn bóng lưng vị bác sĩ kia rời đi, gằn lên.

Nhưng mà lúc xoay người, bà nhìn thấy y tá chậm rãi bước đi về hướng bên này.

Bà vội vã bắt được y tá hỏi: "Y tá, Tur Vũ thế nào?"

"Hoặc tiểu thư cùng đứa nhỏ trong bụng bởi vì tới đây kịp thời, cho nên đứa bé cùng mẹ đều không có chuyện gì!"

Y tá kìm nén nhìn bóng lưng bác sĩ rời đi, có chút bất đắc dĩ nói.

"Là như vậy... Vậy là tốt rồi, cảm ơn trời đất!" Thư Lạc Tâm lại là một câu khẩn. Sau đó nhớ ra cái gì lại, hỏi y tá: "Đúng rồi, bác sĩ bệnh viện các người tại sao không cùng gia đình bệnh nhân giảng giải một chút?"

Lúc nói lời này, tầm mắt Thư Lạc Tâm rơi vào bóng lưng bác sĩ giận dữ rời đi.

"Điều này... Không phải bác sĩ chúng tôi tính tình không tốt, có đôi khi thật sự là bất đắc dĩ!" Nói lời này, hộ sĩ cũng thờ dãi.

Thật không biết, hôm nay bọn họ làm sao lại xui xẻo như vậy.

Gặp gỡ người không mang thai, lại cứ phải nói chính mình mang thai. Thậm chí còn uy hiếp bọn họ, không dựa theo kịch bản của cô ta, sẽ cho nhóm người bọn họ mất việc.

"Được rồi, bà và anh, hiện tại tình hình bệnh nhân đã ổn định, hai người có thể đi thăm cô ấy, truyền hết chai dịch này, có thể đưa cô ấy về nhà!"

Y tá thấy Thư Lạc Tâm vẫn có chút bất mãn nhìn chằm chằm nơi bác sĩ rời đi, liền mở miệng.

"Như vậy có thể về nhà? Không cần kiểm tra gì nữa, hay là ở lại quan sát hai ngày sao?"

Thư Lạc Tâm rõ ràng không yên lòng.

"Không cần, bệnh nhân không có vấn đề gì quá lớn." Vốn là không có vấn đề gì, cô gái kia vừa rồi còn giả mồm ở trong phòng cấp cứu trình diễn trò hay. Thân thể thoạt nhìn rất tốt, còn cần những thứ kiểm tra kia?

"Được rồi, đợi cô ấy tỉnh lại, liền mang cô ấy trở về đi!"

"Ừ, trước hết cứ như vậy đi. Tôi còn có chút việc, muốn đi làm. Bà nếu có chuyện gì, nhớ gọi tôi một tiếng là được!"

Nói xong câu đó, cô hộ sĩ sai bước rời đi.

"Thật là một cô gái tốt! Đúng rồi, Tiểu Nam, con còn lo lắng cái gì? Chúng ta nhanh vào xem Tư Vũ một chút hiện tại thế nào!"

Thư Lạc Tâm đẩy Đàm Dật Nam liên tục ngu ngơ đứng ở tại chỗ một cái, nói.

Mà hần, bị Thư Lạc Tâm đẩy một cái, cũng phục hồi tinh thần lại.

Nghe mẹ con Hoắc Tư Vũ hai người đều không có chuyện gì, hần vốn phải nên vui mới đúng.

Dù sao, Hoắc Tư Vũ bây giờ chính là vợ chưa cưới trên danh nghĩa của Đàm Dật Nam, đứa nhỏ trong bụng cô, cũng là của hần..

Nhưng không biết vì sao, một cảm giác mất mát, rất nhanh đem hần nuốt mất.

Chẳng lẽ, hần cũng không mong đợi đứa bé này bình an?

"Tiểu Nam, con rốt cuộc còn muốn làm như thế nào? Nhanh chóng vào xem Tư Vũ cho mẹ, nếu như Tư Vũ có gì không hay xảy ra, con cảm thấy cha vợ tương lai, sẽ tha thứ cho con sao?"

Thời điểm nói đến đây, Thư Lạc Tâm thấy con mắt Đàm Dật Nam vẫn ngốc trệ suy nghĩ, đứng ở tại chỗ, liền lên tiếng lần nữa: "Mẹ hôm nay nói cho con biết. Con cả đời này nếu dám cưới Cố Niệm Hề một người phụ nữ không đứng đắn như vậy, thì con cũng đừng gọi mẹ là mẹ."

"Mẹ, Niệm Hề không phải là cô gái không đứng đắn, con đã nói rồi con không cho phép mẹ nói cô ấy như vậy."

Hần đang ngây ngốc thất thần, chỉ khi nghe hai chữ "Niệm Hề", mới có phản ứng.

"Mẹ nói cô ta như vậy, đã làm sao? Dù sao, con muốn mẹ ruột, hay là muốn con hồ ly tinh kia, chính con tự quyết định đi!"

Nói xong câu đó, Thư Lạc Tâm trực tiếp xoay người đi vào phòng bệnh Hoắc Tư Vũ.

Mà người đàn ông bị bỏ lại, chờ vài phút sau, cũng đi theo vào...

Bất kể nói như thế nào, trong bụng Hoắc Tư Vũ bây giờ còn có con của hần, mặc kệ là nhân nghĩa hay là đạo nghĩa, Đàm Dật Nam hần đều không chối bỏ được trách nhiệm.

Bên trong xe, rất yên lặng.

Cố Niệm Hề lặng lẽ đánh giá một chút, Đàm Dật Trạch giờ phút này nhìn như rất chuyên tâm lái xe.

Từ Đàm gia đi ra, Cố Niệm Hề liền bị xách lên xe. Từ lúc xuất phát, đến bây giờ, người đàn ông này một câu cũng không nói.

Hơn nữa, khuôn mặt hần đều rất căng thẳng. Thật giống như cô thiếu hần rất nhiều tiền.

"Dật Trạch, anh tức giận có đúng không?"

Cuối cùng, Cố Niệm Hề vẫn không nín được, hỏi hần.

Lúc ngẩng đầu, cô cũng đúng lúc nhìn thấy đáng vẻ khuôn mặt hần. Môi của hần nhìn rất đẹp mắt. Không quá mỏng, cũng không quá dày dặn.

"Sao lại hỏi như vậy?"

Kỳ thật, dọc con đường này, hần cũng muốn nói chuyện với cô.

Nhưng cô đều nhìn ra ngoài cửa xe, dùng cái ót đối diện với mình, khiến cho hần cũng tự nhiên mất hết hào hứng nói chuyện.

Hôm nay, cái người khôi xướng này thế nhưng chủ động chất vấn mình.

Vật nhỏ này, thật sự có quá nhiều hành vi to gan, làm cho hấn cũng phải tức giận!

Không nói đến chuyện, rắc rối của cô cùng Đàm Dật Nam. Hiện tại, còn có chuyện cô cùng Sở Đông Ly, tình ý liên tục với vị bí thư thị ủy trẻ tuổi nhất.

Còn có cô ở trước mặt ba và ông nội mình nói năng không tầm thường, tất cả cũng làm cho Đàm Dật Trạch cảm thấy, vật nhỏ này tựa hồ không hề đơn giản giống mình nghĩ.

Xem ra, hấn nên tìm một cơ hội, tìm hiểu cô một chút .

Nghĩ tới điều này, hấn không có nghiêng người nhìn cô, chỉ lặng lẽ từ trong kính chiếu hậu nhìn mấy lần, hơn nữa cũng phát hiện cô gái này đang ngây ngốc nhìn mình.

Trong nhất thời, khoe miệng hấn, lặng lẽ khơi gợi lên độ cong thỏa mãn...

Đây cũng là lần đầu tiên Đàm Dật Trạch phát hiện, hấn thế nhưng chỉ cần có một cô gái nhìn nhiều đến mình, đã có thể vui vẻ thỏa mãn như thế...

Nhưng mà, đến tột cùng ý vị như thế nào?

Đàm Dật Trạch cũng không có miệt mài theo đuổi, hấn biết rõ, hấn càng ngày càng để ý cô gái này!

"Anh từ lúc lên xe, vẫn không nói gì!" Cố Niệm Hề chu đôi môi đỏ mọng của mình, giống như đang biểu đạt bất mãn.

Mà về mặt như vậy, làm cho yết hầu của Đàm Dật Trạch không tự giác nhúc nhích qua lại một cái.

Hấn đã hưởng qua cánh môi kia, tự nhiên biết rõ nơi đó rất tốt đẹp, cùng mềm mại.

Hôm nay cô chu môi hồng, có phải hay không môi mọc mình đi nhấm nháp một chút?

Nếu bây giờ không phải đang lái xe, Đàm Dật Trạch hấn sẽ không chút nghĩ ngợi tiến lên.

"Vậy em cảm thấy, anh vì sao mà tức giận?"

Thanh âm của hấn, vẫn êm tai như vậy. Giống như làn gió nhẹ mùa hè phát qua ruộng lúa, lành lạnh thư thái, làm cho người ta không tự giác muốn an tĩnh cảm thụ.

"Anh tức giận em đột nhiên đến Đàm gia phải không? Còn có, anh nhất định cho rằng, là em mời anh Đông Ly tới. Thật ra, không phải là em mời tới. Mà là anh Đông Ly hình như quen biết với ông nội từ trước, lúc em tới đó, bọn họ đang đánh cờ. Cho nên, anh đừng giận em, có được không?"

Cố Niệm Hề cúi đầu, giống đứa bé làm sai đang nhận lỗi.

Hai bàn tay nhỏ bé, cũng có chút mê mang đặt ở trước mặt, vắn vẹo làm thành các loại hình dáng.

Thấy biểu hiện này của cô, kỳ thật Đàm Dật Trạch rất muốn nói cho cô biết, hấn không tức giận cô.

Nhưng vừa nghe cô nói "Anh Đông Ly", hấn lập tức cảm giác trong lòng ghen tỵ.

Dứt khoát, ngậm miệng lại. Mất lạnh, nhìn cô biểu hiện như là mình tức giận mà ảo não, để cô tự trách mình!

Xem "Anh Đông Ly" của cô, có thể lập tức tới đây giúp cô giải vây hay không!

"Anh vẫn chưa tin sao? Em thật không có mời anh ấy đến. Anh Đông Ly cũng tự mình đến nhà anh, không tin anh có thể đi hỏi ông nội!"

Mãi đến khi Đàm Dật Trạch dừng xe ở trước nhà bọn họ, cái miệng nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề xem ra vẫn còn lải nhải giải thích.

Nhưng mà hấn, giống như từ đầu cũng không nghe được lời giải thích của cô, nửa lời không thèm nói.

Ngay cả ánh mắt, cũng đều không nhìn cô.

Mãi đến khi đến chỗ đỗ xe, hấn mới mở miệng nói: "Xuống xe, về đến nhà rồi!"

Nói xong lời này, Đàm Dật Trạch tự nhiên tháo dây an toàn trên người, sau đó xuống xe.

Sau đó hấn sải bước lên lầu...

Hấn sẽ không nói cho cô biết, hấn căn bản cũng không tức giận với cô. Chỉ là, cảm thấy cô nói một hơi câu "Anh Đông Ly" có chút trở ngại thánh giác phát triển mà thôi.

Đàm Dật Trạch hẳn có thể không phải là người lòng dạ hẹp hòi, chẳng qua là có điểm tà ác nho nhỏ thôi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, môi hồng Cố Niệm Hề lại lần nữa mân mê.

Nên làm cái gì bây giờ?

Kỳ thật, đoạn hôn nhân hư vô mờ mịt này, tín nhiệm giữa hai người đối với hai bên mà nói, căn bản cũng không quan trọng.

Ai biết, hôn nhân của bọn họ có thể duy trì được bao lâu?

Ai biết, bọn họ có thể hay không ngày mai liền nói chia tay?

Cũng không biết vì sao, Đàm Dật Trạch không tin tưởng, lại làm cho Cố Niệm Hề không rõ tại sao cảm thấy mũi chua xót.

Ý nghĩ chua xót, từ ngực lan tràn ra, dịch chuyển toàn thân của cô.

Nhìn hắn rời đi, Cố Niệm Hề cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đẩy cửa xe.

Ngẩng đầu, tầm mắt của cô rơi vào bóng lưng đi tới đầu bậc thang, có chút nôn nóng, có chút bất an gì đó đột nhiên tại thời khắc này nhanh chóng sinh sôi nảy nở.

Mà Cố Niệm Hề cũng cảm thấy, giờ khắc này mình nếu không đuổi theo hắn, nếu không bắt lấy người đàn ông này, giống như có thứ quan trọng nào đó trong sinh mệnh mình sẽ rời đi..

Vì vậy, trong một khắc, Cố Niệm Hề làm ra hành động lớn mật nhất hai mươi năm qua của mình.

Khi cô vừa bước xuống xe, đột nhiên hướng đến phía bóng lưng của Đàm Dật Trạch chạy như điên.

Vào lúc hắn chưa bước lên bậc thềm, Cố Niệm Hề đi tới bên cạnh hắn.

Từ sau lưng, cô ôm chặt lấy eo của Đàm Dật Trạch...

"Ừ?"

Đàm Dật Trạch vốn chỉ muốn tà ác trừng phạt một chút, cô gái cái này đối với người đàn ông khác thân mật, bỏ mặc cô một mình ở dưới lầu, làm cho cô hiểu rõ ràng, rốt cuộc thế giới này ai mới là người đối với cô quan trọng nhất.

Nhưng không nghĩ tới, chân của mình mới vừa chuẩn bị bước lên bậc thềm, hông của hắn liền bị một đôi tay nhỏ tập kích.

Cúi đầu xuống, Đàm Dật Trạch mới phát hiện, trên eo của mình nhiều hơn một đôi bàn tay nhỏ bé...

Mà thân thể nhỏ nhắn sau lưng kia, giờ phút này vẫn còn khẽ run.

"Làm sao vậy?" hắn hỏi.

Lần đầu tiên, một cô gái chủ động, thế nhưng làm cho hắn có chút luống cuống.

Hai tay của hắn rũ xuống đặt ở hai bên bắp đùi, rồi không biết nên làm những gì.

Giữa hành lang chật hẹp, gió thổi nhẹ nhẹ.

Lúc này là đầu mùa đông, khí trời một ngày một lạnh.

Vừa rồi Đàm Dật Trạch đến Đàm gia, giống như là có hơi vội vàng. Lúc xuất hiện, Cố Niệm Hề đã phát hiện trên người hắn chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng đơn bạc.

Lúc này, cô ôm hắn vào trong ngực của mình, cảm giác được cũng là như thế.

Trên người hắn, thật sự chỉ có một cái áo sơ mi.

Nhưng tuy bị quần áo ngăn cách, cô vẫn cảm nhận được nhiệt độ ấm áp.

Trong nháy mắt, Cố Niệm Hề thật sự cảm thấy, bản thân mình yêu sự ấm áp này đến như vậy...

"Lão công..."

Tay cô vòng quanh hông của hắn, bàn tay nhỏ bé ở trước bụng của hắn giao nhau.

Nhìn qua rất đơn giản, một động tác rất bình thường, lại làm cho hấn cảm giác được sự ấm áp.

"Ừ?"

Hấn nâng cao âm điệu, phát ra một âm tiết. Ý bảo, cô nói tiếp.

Mà khoe miệng của hấn, lại lặng lẽ hiện lên độ cong thỏa mãn.

Điều làm hấn hài lòng lúc này, không chỉ là Cố Niệm Hề chủ động đến gần, còn có cô lần đầu tiên chủ động gọi hấn là "Lão công".

"Lão công, anh không giận em, có được không? Niệm Hề biết rõ sai rồi, anh đừng không để ý em, được hay không?"

Cô lại lần nữa phát ra thanh âm, mang theo nồng đậm giọng mũi.

Thân thể nhỏ nhắn áp vào trên người hấn, cũng mang theo một chút run rẩy.

Một khắc kia, hấn xoay người.

Tầm mắt rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, Đàm Dật Trạch mới phát hiện, hấn vừa rồi giận, hình như có chút quá.

Vốn là, hấn không có tức giận thật sự.

Nhưng mỗi một lần từ trong miệng của cô, nghe được một câu "Anh Đông Ly" có chút chói tai thôi, liền quyết định muốn gạt cô. Lại không nghĩ, mình không để ý tới, thế nhưng làm cho cô khóc...

Cặp mắt xinh đẹp mà trong suốt, giờ phút này đều bị bịt kín một tầng sương mù. Cô ngẩng đầu nhìn hấn, con mắt khẽ chớp động. Ánh đèn chiếu xuống quang mang trong đôi mắt cô giống như ngọc lưu ly, xinh đẹp đến kinh tâm động phách...

"Cô gái ngốc..."

Hấn trầm ngâm một lát, lại mắng ra một câu như vậy.

Nhưng ngữ điệu, lại tràn đầy cưng chiều.

"Lão công..." Cô thấy hấn cũng không trả lời thẳng vấn đề của mình, liền muốn muốn tiếp tục mở miệng hỏi.

Không nghĩ tới, khi cô gọi ra hai chữ này, bàn tay hấn cũng đưa tới eo của cô, đem cô siết sao ôm trong ngực của.

"Vật nhỏ, anh thật sự không biết nên làm thế nào với em mới tốt?" Một tiếng than nhẹ này, là hấn áp vào vành tai của nói ra.

Trong giọng nói, không che dấu được yêu thương.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hấn bị nước mắt của một cô gái đánh bại.

Nhìn hốc mắt cô đỏ hoe, hấn mới hiểu được, thì ra thế gian này thậm chí có thứ vũ khí so với súng thật đạn thật lợi hại hơn...

Mà trong lời nói của hấn còn có sự bất đắc dĩ, Cố Niệm Hề nghe được rõ ràng...

Một phút kia, miệng của cô không tự giác hiện lên nụ cười quyến rũ.

Mùa đông đến, rất lạnh.

Nhưng Đàm Dật Trạch chỉ mặc chiếc áo sơ mi cũng làm cô thật ấm áp.

Có lẽ mùa đông này, bởi vì có cô, hấn cũng sẽ không lạnh...

Một ngày nọ, khi Cố Niệm Hề xuất hiện ở dưới lầu tập đoàn Minh Lăng.

Hôm nay là lần họp họp tác cuối cùng giữa hai tập đoàn. Lúc này, hai bên tiến hành vô cùng thuận lợi.

Có lẽ bởi vì lần trước xuất hiện ở Minh Lăng, để cho Đàm Kiến Thiên, cũng chính là chủ tịch tập đoàn Minh Lăng biết rõ, con cháu của ông chính là đại diện tập đoàn Bắc Á cùng công ty của ông họp tác, sau đó ông và cấp dưới nói chuyện.

Giống như lần trước, người tập đoàn Minh Lăng có ý đề thấp giá tiền, mà song phương huyền não không phải là chuyện tốt, cũng không phát sinh nữa.

Hôm nay, Cố Niệm Hề cùng luật sư cố vấn tập đoàn Bắc Á cùng nhau tới đây, ký hợp đồng trước, sau khi xác nhận quyền lợi kỹ càng, hạng mục họp tác lập tức có thể tiến hành đầu vào đây.

Nghĩ đến phương án hợp tác thành công, công ty hứa sẽ cho mình thêm tiền hoa hồng, trong lòng Cố Niệm Hề ngăn không được vui vẻ.

Nói như vậy, tối thiểu sự nghiệp của cô cũng có chút thành công. Nếu như trở về nhà, ba chắc cũng sẽ tha thứ cho mình!

Nghĩ đến ba, trên khóe miệng Cố Niệm Hề lại hiện lên khổ sở...

Mùa đông đã đến, không biết ba có giống như trước mỗi ngày đều vất vả bên ba, làm việc cật lực. Không biết, trời lạnh ba có mặc nhiều quần áo hay không...

Còn có, không biết ba có còn giận cô hay không...

Nghĩ đến ba, hốc mắt Cố Niệm Hề lại ửng đỏ.

"Đô đô đô..." Tiếng chuông điện thoại di động, cắt đứt suy nghĩ của cô.

Cố Niệm Hề nhìn tên người gọi trên màn hình điện thoại, khóe miệng không tự giác giương cao.

Ngay cả vừa rồi hốc mắt đỏ thẫm, cũng tốt hơn nhiều.

Điện thoại gọi tới, là Đàm Dật Trạch.

Kể từ lần trước, hai người tại hành lang ôm nhau, quan hệ của bọn họ tốt hơn rất nhiều.

Gần đây, Đàm Dật Trạch mỗi ngày đều sẽ về nhà ăn cơm.

Ngẫu nhiên, còn có thể cùng cô xem tivi trong chốc lát.

Còn nữa, có đôi khi hắn sẽ chạy vào phòng bếp, nhìn cô nấu cơm.

Còn có lúc, khi hắn lặng lẽ nhìn cô nấu cơm sẽ tiến đến bất ngờ ôm cô vào trong ngực...

Cố Niệm Hề có thể cảm giác được, khi cô bị Đàm Dật Trạch ôm, trái tim sẽ ngăn không được mà khẽ run rẩy theo cái ôm đó.

Nhưng mà, giữa bọn họ như thế được gọi là tình yêu sao?

Cố Niệm Hề không biết.

Cho nên, cô lúc này, vẫn ngượng ngùng như cũ.

"Alo, lão công, tối nay về ăn cơm, phải không?" Cô lần đầu tiên chủ động gọi hắn, Cố Niệm Hề phát hiện hai chữ "Lão công" này, kỳ thật cũng không phải là khó gọi cho lắm.

Hơn nữa hiện tại cô cũng bắt đầu có thói quen xưng hô như thế, nhận điện thoại Đàm Dật Trạch sẽ là tự giác gọi lên.

"Ừ, hôm nay bên này không có chuyện gì, dự định tan việc. Em tan sở chưa?" Trong điện thoại, thanh âm của hắn vẫn êm tai như cũ, như có như không trên choker lòng cô.

"Chuẩn bị tan tầm, em đang chuẩn bị đi chợ mua thức ăn!" Đứng ở cửa chính tập toàn Minh Lăng, gió bắc rít gào thổi qua. Làm tung bay khăn quàng cổ của Cố Niệm Hề, cũng thổi bay mái tóc đen buông xõa của cô.

Sợi tóc bay tán loạn, giống như rong biển.

Trong gió bắc, dĩ nhiên rất mê người...

Người đàn ông đứng cách đó không xa, nhìn đến thất thần. Yết hầu, cũng không tự giác chuyển động lên xuống.

Còn Cố Niệm Hề đang nói chuyện, lại hồn nhiên không biết.

Chỉ đưa tay ra, vuốt nhẹ mái tóc đen của mình, đem nó vuốt ra sau, lộ ra gương mặt hoàn mỹ tinh xảo.

"Hôm nay rất lạnh, anh qua đón em!" Hình như hắn cũng nghe thấy tiếng gió bắc rít gào qua điện thoại, Đàm Dật Trạch đề nghị.

"Không cần phải lo cho em. Anh tan tầm cứ về nhà trước đi, chờ em mua xong thức ăn, se quay về nhà nấu cơm cho anh ăn!"

Cố Niệm Hề vốn muốn cự tuyệt, nhưng mới nói phân nửa, đã nghe được hắn nói: "Đây là quân lệnh, em chỉ có phục tùng. Nói đi, em đang ở đâu?"

Trên người Đàm Dật Trạch, luôn luôn có một loại khí phách mang theo uy hiếp không phải ai cũng có.

Rõ ràng vẫn là giọng điệu sung mãn ôn tình, từ trong miệng hần phát ra nhưng lại trở thành một loại mệnh lệnh, làm cho người ta không thể không phục tùng.

"Em ở dưới lầu tập đoàn Minh Lăng, " Cố Niệm Hề chỉ có thể bắt đầu đi thành thật khai báo!

Gần đây mỗi một lần, hần nói gì, cô đều không dám không nghe, nếu không người đàn ông này sẽ ôm cô ngồi trên đùi của hần, sau đó hung hăng hôn cô.

Có đôi khi, cô bị hần hôn đến nỗi thở không ra hơi, hần vẫn không chịu buông tha cô.

Hơn nữa mỗi một lần, làm xong chuyện như vậy, cái người đàn ông bá đạo này còn có thể rất bài bản nói cho cô biết: Anh là quân trưởng. Lời anh nói ra, chính là quân lệnh, không phục tùng, chỉ có thể tiếp nhận xử phạt!

Nguy ý, hần bắt nạt cô, hần hôn cô, cũng chỉ là hần đang trừng phạt cô!

Mỗi một lần, Đàm Dật Trạch dung túng vẻ lưu manh, cùng cô nói đến đây, Cố Niệm Hề sẽ luôn ở trong bóng tối mắng hần: cái lão lưu manh này!

"Tìm nơi ấm áp một chút, chờ lệnh! Anh khoảng mười phút sau sẽ đến! Nếu không, tự gánh lấy hậu quả." Bộ dạng hần phát hiệu lệnh, mặc dù bá đạo không ai bì nổi, nhưng lại làm cho Cố Niệm Hề cảm thấy ấm áp.

Kể cả khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió bắc thổi qua có chút lạnh, cũng bị Đàm Dật Trạch nói cho ửng hồng lên.

Cái gì "Tự gánh lấy hậu quả"?

Cái lão lưu manh này, đừng tưởng rằng dùng dăm ba câu nói là có thể che dấu!

Bởi vì Cố Niệm Hề cô khi còn đi học cũng thông minh, người đàn ông xấu này nếu nói "Tự gánh lấy hậu quả", khẳng định lại là kiếm cớ ăn hiếp cô.

Cố Niệm Hề tự nhiên không muốn bị lão lưu manh mượn danh những thứ khác bắt nạt mình, cho nên sau khi cúp điện thoại, cô quay lại tập đoàn Minh Lăng, ngoan ngoãn đứng ở trong đại sảnh an tĩnh chờ hần đến.

Nhưng, Cố Niệm Hề không nghĩ tới vào lúc này, lại có thể gặp được người cô không muốn gặp...

"Niệm Hề..."

Cố Niệm Hề giờ phút này đang đứng ở đại sảnh, nhìn đủ loại tuyên truyền quảng cáo trong cao ốc Minh Lăng.

Phía sau cô, truyền đến giọng nam quen thuộc.

"Xin chào, Đàm tổng!" Lúc Cố Niệm Hề quay đầu, thấy Đàm Dật Nam một thân tây trang màu xám.

Tóc của hần, quần áo của hần, vẫn cẩn thận tỉ mỉ như trước.

Cả khuôn mặt tuấn tú, cũng được chăm sóc vô cùng tốt.

Từ trên gương mặt của hần, tìm không được một chút râu ria lờm chờm.

Hần so với những công tử nhà giàu kia không có gì khác nhau, dùng thời gian cùng tiền tài, tạo ra ngoại hình xinh đẹp xuất chúng. Mà cùng anh trai của hần Đàm Dật Trạch, khác biệt cách xa vạn dặm.

Trên mặt Đàm Dật Trạch, sẽ thường xuyên xuất hiện một chút râu ria. Có đôi khi bởi vì công tác bận rộn, vài ngày hần cũng không cạo râu. Nhưng cho dù như vậy, cũng không che dấu được hơi thở cao quý của hần.

Mấy lần trước, Cố Niệm Hề sau khi phát hiện khuôn mặt hần có nhiều râu ria lún phún, thừa dịp hần ngủ, lặng lẽ sờ lên một cái.

Có đôi khi rất không khéo, bị hần bắt quả tang, rồi lại bị hần áp đảo yêu thương một hồi lâu mới bằng lòng buông cho mình.

Chuyện rất tốt đó là, mỗi một lần đến thời điểm hần sẽ dừng lại...

Ngoại trừ ngẫu nhiên vào lúc mình tắm rửa xong, len lén đem tầm mắt ở trên lồng ngực mình, hoặc giả thừa dịp ôm mình, cọ xát quá mức mấy lần, những chuyện quá phận yêu thương khác, cũng không có làm.

Nhưng nghĩ đến chuyện mỗi một lần Đàm Dật Trạch hôn mình xong, đáy mắt không che dấu được ngọn lửa tán loạn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn Cố Niệm Hề lại một hồi bóng râm.

Khi phát giác được người đàn ông đối diện nhìn mình bằng ánh mắt quái dị, Cố Niệm Hề mới thu lại vài phần.

Thiệt là, mình đang suy nghĩ cái gì đây!

Cố Niệm Hề nắm chặt tay hung hăng nện vào chân của mình: cho ngươi loạn tưởng!

Nhưng có chút ảo não, Cố Niệm Hề cũng phát hiện, mình bây giờ lại lần nữa đối mặt Đàm Dật Nam, thế nhưng cảm giác chua xót cũng không có. Hơn nữa hình ảnh hắn ở trong đầu, toàn bộ đều bị một người khác thay thế...

"Niệm Hề, giữa chúng ta không xa lạ như vậy đi! Em không cần mỗi một lần, đều dùng xưng hô thế này đến nói chuyện với anh. Như vậy, anh sẽ rất khó chịu!"

Đàm Dật Nam vừa rồi cũng chứng kiến trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề thoáng hiện lên vô số tâm tình.

Hắn chứng kiến, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thỉnh thoảng phấp hờng, thỉnh thoảng ảo não, thật sự vô cùng đáng yêu.

Cho đến hôm nay, từng vẻ mặt của cô cũng có thể dễ dàng làm lòng hắn dao động

Nhưng hắn cũng chú ý tới, khi cô đối mặt với mình, lại có thể vô cùng bình tĩnh, giống như giữa bọn họ thật không có chuyện gì xảy ra.

Cố Niệm Hề như vậy, không thể nghi ngờ đã cho Đàm Dật Nam đủ kích thích nhất.

Mặc dù hôm đưa Hoắc Tư Vũ đến bệnh viện, mẹ cho hắn vô số cảnh cáo, bản thân hắn cũng từng nghĩ đến ý tưởng hoang đường nực cười mà từ bỏ cô. Nhưng khi đối mặt cô, hắn lại phát hiện, tim của mình căn bản không thể khống chế mà nhảy lên...

Đặc biệt từ trong miệng cô gọi lên "Đàm tổng", cảm giác xa cách, thật sự sắp làm hắn phát điên.

Vừa rồi, cảnh tượng cô ở ngoài cửa gọi điện thoại, đều hoàn toàn rơi vào trong mắt của hắn.

Nhìn cô mỉm cười với người bên kia điện thoại, tâm của hắn cũng theo khóe miệng cô mà gần không được rung động, nhìn sợi tóc cô vì gió lạnh thổi tán loạn, hắn sẽ nhịn không được muốn đưa tay, thay cô sửa sang lại đầu tóc.

Những thứ này, trước kia đều chỉ thuộc về mình hắn.

Mà lúc này, khi hắn không tự giác còn muốn vì cô làm những chuyện này, thật sự là vô cùng nực cười.

Không...

Hắn thật sự không muốn, không còn có tư cách để ý tới chuyện của cô!

Hắn thật sự không muốn cùng cô trở thành người xa lạ, không muốn cứ như vậy rời khỏi cuộc sống của cô.

Lại càng không đồng ý, nhìn cô trầm luân vì một người đàn ông khác!

Nghĩ tới đây, Đàm Dật Nam đột nhiên đưa tay mình ra, muốn bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Cố Niệm Hề không nghĩ được, hắn sẽ làm ra động tác đường đột như thế

Do đó không kịp đề phòng, tay nhỏ bé của cô bị hắn nắm được.

"Niệm Hề, tay của em lạnh quá! Giống như trước đây, mỗi lần đến mùa đông, cổ của anh sẽ trở thành lò sưởi của em." Hắn cầm lấy tay của cô, giống như đứa bé đoạt được đồ chơi, vui vẻ đến mức hốc mắt đều hiện màu đỏ.

Hắn muốn có một bàn tay kiên cường mạnh mẽ nắm lấy tay Cố Niệm Hề.

Giống như hận không thể, đem tay của cô nắm trọn trong lòng bàn tay của mình, như vậy mỗi ngày hắn mới có thể lấy ra nhìn một chút.

"Niệm Hề, em còn nhớ không? Trước kia mùa đông em thích nhất ăn hạt dẻ. Mỗi lần đến mùa đông, anh sẽ mua cho em rất nhiều, sau đó em có thể vừa ăn vừa dùng hạt dẻ ủ ấm tay! Đúng là mỗi một lần em hạt dẻ ăn xong, bàn tay nhỏ bé của em sẽ lại lạnh như băng, cuối cùng em sẽ đem bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của em thả tới cổ anh, nói nơi này nhiệt độ tốt!" Hắn cầm lấy tay của cô, nhẹ nhàng xoa.

Hốc mắt, do ghen ngào mà khăn khăn kể ra, cũng từ từ hồng nhuận.

Hắn nói những điều này, tất cả đều là chuyện hắn và cô từng trải qua.

Bọn họ khi đó, sẽ ở trong những ngày mùa đông như vậy, tựa sát sưởi ấm lẫn nhau.

Bọn họ khi đó, cả hai sẽ cho thế giới này nụ cười sáng lạn mà ngọt ngào nhất.

Bọn họ khi đó, sẽ dung đôi môi cọ sát hai gò má đối phương, gọi tên đối phương...

Nhưng, tất cả, ngày hôm nay xem ra lại bị thương như vậy...

Mà vào lúc người đàn ông đang ảo não cùng tự trách, Cố Niệm Hề lại hung hăng rút tay mình về.

Dù cho hấn dùng bao nhiêu mạnh mẽ, dù cho hấn có thể hay không làm bị thương mình, Cố Niệm Hề làm việc đều không nghĩ được chùn bước đem bàn tay nhỏ bé của mình rút về!

"Niệm Hề..." Tay của cô, đột nhiên rút về, làm Đàm Dật Nam có chút ngoài ý muốn.

Giờ phút này, hai mắt đỏ thắm, kinh ngạc nhìn cô.

Hấn dùng ngữ điệu nghẹn ngào, động tình gọi tên của cô. Giống năm đó khoảng thời gian xanh tươi, tốt đẹp làm cho người ta không thể quên...

Chỉ tiếc, đây chẳng qua là trước kia.

Dưới ánh mắt lưu luyến mà say mê của hấn, Cố Niệm Hề cười khẽ, nói: "Đàm tổng cũng nói, đây chẳng qua là trước kia, không phải sao?"

Đúng vậy, cô đang cười.

Cười kiều mị, nở rộ giống như chim quyên, rất động lòng người.

Nhưng duy có một người lại thấy được, cô đem tất cả bi ai đều giấu trong nụ cười sang lạn này, không để cho những người khác nhìn thấy...

Người nọ, đứng ở một góc không xa, xuất hiện từ lúc Đàm Dật Nam bắt đầu lôi kéo cầm tay Cố Niệm Hề.

Chỉ là, hấn vẫn không tiến lên.

Vẫn luôn, dùng ánh mắt màu đen so với biển rộng còn tĩnh mịch hơn mấy lần, đánh giá một màn trình diễn trước mắt này...

Trên mặt của hấn, dường như không có bất kỳ cảm xúc gì.

Duy chỉ có cách tay rũ xuống đặt ở hai bên cạnh bắp đùi, biểu hiện tình cảm chân thật hiền hòa của hấn

Các đốt ngón tay sớm bởi vì dùng sức quá độ mà trắng bệch...

Chỉ có như vậy, hấn mới có thể khống chế suy nghĩ sốt ruột bất an của mình, khống chế không để cho mình tiến lên đi kéo đôi nam nữ này ra. Bởi vì, đây không phải là tác phong của Đàm Dật Trạch hấn...

Lúc này Đàm Dật Nam còn đang liều mạng cuồng loạn bày tỏ lòng mình với Cố Niệm Hề, nên chưa phát hiện được bóng dáng thon dài cách đó không xa.

Lúc này hấn vẫn còn muốn tiến lên, bắt lấy tay Cố Niệm Hề, muốn ôm cô vào trong ngực của mình.

"Niệm Hề, đừng đối xử với anh như vậy được không? Không có em, cuộc sống của anh thật sự không tốt." Đàm Dật Nam giống như đứa bé phạm sai lầm, vành mắt đỏ hoe khẩn cầu cô gái trước mặt, hi vọng cô có thể tha thứ cho mình.

Lúc này chính là lúc tan tã, có không ít người chú ý tới màn trình diễn "Người đàn ông phụ long mong tình yêu quay về" này, có chút không thể chờ đợi được, dừng bước đứng lại ngắm nhìn. Đang mong đợi, ngày mai có đề tài mới tán dóc trong phòng làm việc.

Có hứng, ôm tâm tính xem cuộc vui.

Dù sao người đàn ông đang cầu xin cô gái tha thứ, chính là con trai của chủ tịch tập đoàn Minh Lăng bọn họ, cũng chính là phó giám đốc công ty này. Một thời gian trước, mới truyền ra tin tức hấn và trưởng phòng đính hôn, lúc này lại tới yêu cầu một cô gái khác tha thứ. Vì vậy, người xem rất cảm thán, nhà giàu sâu như biển...

Mà nhìn người vây xem càng ngày càng nhiều, mày đẹp Cố Niệm Hề, cũng căng vo thành một nắm.

Cô chuẩn bị nghiêng đầu rời đi, rời đi nơi thị phi này.

Nhưng làm sao được, lúc cô xoay người, người đàn ông chết tiệt kia, lại nhanh chóng đến trước mặt, cản trở đường đi của cô.

Tựa hồ, hôm nay không cùng cô nói rõ ràng, người đàn ông này nhất định không buông tha cô.

"Đàm Dật Nam, anh mau tránh ra!" Cô cau mày lại, nổi giận.

Cố Niệm Hề cho tới bây giờ cũng không thích bị quá nhiều người chú ý, lại càng không thích bị người khác nghị luận thị phi như thế.

Mà Đàm Dật Nam, cũng biết rõ điểm này.

Biết rõ, người vây xem càng ngày càng nhiều.

Biết rõ, tình huống như vậy truyền đi, đối với hai người bọn họ thật sự không tốt.

Nhưng hắn không chế không nổi thân thể của mình, càng không chế không nổi lòng của mình. Hắn muốn rõ ràng một lần, cũng hi vọng dựa vào lúc này, cầu được Cố Niệm Hề tha thứ, làm cho cô trở lại bên cạnh mình!

"Anh không đồng ý! Niệm Hề, anh thật sự sai rồi, khoảng thời gian này em không ở bên cạnh anh, anh thật sự vô cùng không tốt, cũng đã bị trừng phạt. Em không thể tha thứ cho anh một lần sao? Chẳng lẽ, anh thật sự không thể tha thứ sao?"

Hắn lôi kéo cánh tay của cô, khô sờ cầu khẩn.

Trong hốc mắt đỏ thẫm này dường như đều có thể khiến tất cả cô gái ở đây bị cảm động.

Đàm Dật Nam xuất sắc nhất, chính là dựa vào tiền tài tạo ra khuôn mặt này, một thân tây trang màu xám, người đàn ông này quả thực giống như vị thần bước ra từ thần thoại, anh tuần xuất chúng.

Có đôi khi chỉ cần vài động tác đơn giản, có thể dễ dàng thu phục không ít phụ nữ háo sắc trong công ty.

Lại càng không cần phải nói bộ dạng hiện tại, van xin cầu khẩn cái gì như thế.

Nhìn hắn như vậy, chớp mũi Cố Niệm Hề không hiểu sao cũng chưa xót...

Đàm Dật Nam, vì sao anh làm chuyện gì, vĩnh viễn cũng không để ý cảm nhận của tôi?

Nếu như anh chỉ một lần để ý tới cảm nhận của tôi một chút, nếu như anh có thể nghĩ đến tâm tình của tôi, giữa chúng ta tuyệt đối không phải như bây giờ.

Giống như lúc trước anh lên giường cùng Hoắc Tư Vũ, anh chỉ cần thoáng nghĩ đến tôi nhìn thấy một màn kia, sẽ có cảm nhận gì, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng trêu chọc cô ta.

Còn hiện tại, anh biết rõ tôi ghét nhất bị người khác vây xem, tôi ghét nhất những lời đồn đãi nhảm nhí kia, anh vẫn tùy ý để cho bọn họ nhìn thấy

Anh luôn nhìn tôi một mình bị ai, một mình thống khổ...

Nếu đã như vậy, tôi vì sao còn phải bận tâm đến anh?

Nghĩ tới đây, Cố Niệm Hề rút cuộc dừng bước, cũng rút cuộc không có giãy giụa, không nghĩ muốn chạy trốn nữa.

"Niệm Hề..."

Nhìn thấy Cố Niệm Hề dừng bước, nhìn thấy cô không có giãy giụa, Đàm Dật Nam tựa hồ rất mừng rỡ.

Hắn cho rằng, Cố Niệm Hề thỏa hiệp, cũng tha thứ cho mình...

Giờ phút này, xuất hiện trong tầm mắt của hắn, là một loại sung sướng vượt qua tất cả.

Hắn hưng phấn bắt được tay Cố Niệm Hề, chuẩn bị muốn nói gì đó.

Nhưng không nghĩ tới, khi hắn lại lần nữa cầm tay cô, cô lại đột nhiên dùng sức tránh thoát.

Sức lực của cô, hắn đoán cô cũng đều dùng hết sức lực.

Đàm Dật Nam chưa từng nghĩ đến, sức lực của Cố Niệm Hề sẽ lớn đến như vậy, hơn nữa còn là dùng để đẩy mình ra.

Bởi vì bất ngờ, cho nên Đàm Dật Nam cũng không đề phòng.

Vì không kịp đề phòng, hắn thiếu chút nữa bởi vì Cố Niệm Hề thoát ra mà té ngã trên đất.

"Niệm Hề, em làm sao vậy?"

Hắn dùng một loại ánh mắt vô cùng xa lạ, kinh ngạc nhìn cô.

Bởi vì, giờ phút này trong đôi mắt Đàm Dật Nam, Cố Niệm Hề thật sự là xa lạ.

Cô đang cười, lạnh lùng mà khinh miệt...

Nhưng không thể không thừa nhận, mặc dù nụ cười Cố Niệm Hề là châm chọc như thế, cô vẫn toát ra loại xinh đẹp làm người ta tim đập thình thịch...

"Niệm Hề, em đừng cười như vậy có được không?"

Hắn giống như một đứa trẻ bất lực, có một loại cảm giác bất an muốn lại lần nữa tiến lên, bắt lấy cô.

Nhưng cô, lại kịp thời lui về sau một bước, mặc cho tay của hắn bắt vào không khí.

"Niệm Hề..."

"Không cần gọi tên của tôi, trên thế giới này người không xứng nhất gọi tên tôi nhất, chính là Đàm Dật Nam anh! Tôi nói rồi, từ khi anh bắt đầu lên giường cùng cô gái khác, tôi chưa từng nghĩ qua sẽ trở lại bên cạnh anh! Anh nói anh sống không tốt, anh cho rằng, tôi sẽ mềm lòng, sẽ tự trách, sẽ tha thứ cho anh sao?"

Khóe miệng của cô, vẫn như cũ phác hoạ độ cong đẹp mắt.

Tròng mắt sáng rõ, như cũ giống như ngọc lưu ly, xinh đẹp đến kinh tâm động phách.

Nụ cười của cô, ánh mắt của cô, lại làm cho Đàm Dật Nam cảm giác được bất lực, hoảng hốt...

Bởi vì hắn thấy rõ trong mắt cô, đối với hắn tuyệt vọng.

Không..

Đó cũng không phải là điều hắn muốn.

Hắn sợ đi đi theo cô, cũng chỉ là bởi vì hắn hi vọng được cô tha thứ. Cũng không phải muốn chộc cho cô giận dữ, cô chán ghét...

Hắn muốn tiến lên, muốn cùng cô giải thích.

Lại không nghĩ, khi hắn chuẩn bị tiến lên, cô lại mở miệng.

Hắn thấy, thứ hắn yêu nhất, đôi môi đỏ mọng tinh tế, khẽ mở. Rồi sau đó, trong tròng mắt đen của hắn, những thứ chờ mong, những thứ mong đợi kia, ở trong một cái nháy mắt tất cả đều âm đạm, tất cả đều biến mất không thấy gì nữa...

Bởi vì cô, nói như vậy: "Không, tôi sẽ không mềm lòng, càng sẽ không tự trách cùng tha thứ. Biết rõ anh sống không tốt, tôi chỉ biết cảm thấy an tâm. Biết rõ anh trôi qua không tốt, tôi mới có thể vui vẻ mà sống tiếp."

Nói xong lời này, cô thấy người đàn ông vốn muốn lên bắt tay của mình, ở trong một cái nháy mắt hiện lên sự thất bại, cũng cứng đờ ra giữa không trung..

"Cho nên Đàm Dật Nam, rút lại lời nói của anh, còn có áy náy của anh, những thứ này Cố Niệm Hề tôi không cần. Còn có, xin anh không nên dây dưa. Tôi, đã là vợ của người khác! Điểm này, mong anh nhớ kỹ! Không nên trước mặt nhiều người như vậy mà giằng co, làm cho người ta hiểu lầm!"

Cô nhấn rõ từng chữ rõ ràng, từng chữ từng câu giống như muốn khắc vào người hắn.

Không nghĩ tới, cô gái này thì ra cũng có một mặt sắc bén như vậy, chưa từng nghĩ tới những lời kia, cô cũng có thể nói ra

Không từ mà biệt, riêng một câu cuối cùng kia: "Tôi, đã là vợ của người khác."

Liên hung hăng chộc trúng vết thương trí mệnh của hắn càng đem hắn tổn thương thất bại thảm hại.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của cô, hắn chỉ dùng ánh mắt thống khổ nhìn qua cô.

Cố Niệm Hề, vẫn cho em là một cô gái ôn nhu như nước, nhưng không biết được thì ra em cũng có một mặt cay độc. Hơn nữa lúc hung ác thức dậy, so với đàn ông còn muốn tuyệt tình hơn!

Mà những người xung quanh, cũng đồng dạng sịt sịt không thôi.

Có trách mắng, cô nhấn tâm, có tàn nhẫn, cô âm độc, càng có chút, không biết nói cái gì...

Trong tình cảnh hỗn loạn đó, Cố Niệm Hề nghiêng đầu muốn rời khỏi. Chỉ là, khi cô ngẩng đầu lên, liền thấy được bóng dáng màu xanh biếc đứng sừng sững cách đó không xa.

Trên người hắn mặc quân trang, dáng người cao ngất. Bên ngoài, khoác áo ba-đờ-xuy màu đen. Dáng người to lớn, giống như chạm khắc.

Mà cặp mắt đen sắc bén như chim ưng, đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Là hắn...

Hắn vẫn đứng ở chỗ đó phải không?

Lời nói của bọn họ, hắn cũng nghe được toàn bộ?

Có phải hay không, hắn cũng nghe thấy lời nói ác độc kia của mình?

Có phải hay không, hắn cũng giống những người khác, nghĩ mình là một cô gái ác độc, không có lương tâm?

Hắn có thể hay không cũng như những người khác, phỉ nhổ mình, chán ghét mình?

Chương này mình dịch đến tận 40 trang word. Hai ngày mới xong. Dịch xong cũng lười đọc lại không thèm soát chính tả luôn TT

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Lần Sau Gặp, Nhớ Gọi Chị Dâu

Mọi thứ ở trước mắt đều hỗn loạn, Cố Niệm Hề giống như một đứa trẻ phạm phải sai lầm, nhìn người đàn ông đang đứng nhìn mình im lặng ở phía xa kia

Cô đứng ở trước mặt người khác, ngẩng đầu ưỡn ngực nói ra những lời cay độc, mà không một chút do dự, cho dù trên thế giới này, những người khác đều xem cô là một người phụ nữ độc ác, Cố Niệm Hề cô cũng không sợ hãi. Nhưng khi nhìn đến người đàn ông đứng ở góc xa kia, cô lại trở nên luống cuống mê man. Giống như là một đứa trẻ bị bỏ rơi, mà bất lực...

Thật ra, ngay cả Cố Niệm Hề cũng không biết, mình tại sao lại để ý đến suy nghĩ của Đàm Dật Trạch

Rõ ràng cô và Đàm Dật Trạch, căn bản không tính là chân chính làm vợ chồng, vì cái gì cô lại bắt đầu để ý đến cảm thụ của hắn, để ý đến ý kiến của hắn, để ý đến mọi thứ của Đàm Dật Trạch?

Nhìn cô gái trước mặt buông xuống đôi mắt, bộ dáng ảo não, người đàn ông trước mặt lúc này cũng chậm rãi bước đến

Hắn không sợ hãi đến sự chỉ trích của mọi người mà rời đi. Ngược lại, hắn lại tiến nhanh đến phía cô...

Cố Niệm Hề nhìn đến bước chân của Đàm Dật Trạch, có chút kinh ngạc

Mà điều càng làm cho cô luống cuống hơn, là người đàn ông này không để ý đến lời bàn tán xung quanh, trước tiên đi đến ôm cô, cúi đầu cô vào lồng ngực của hắn...

"Lão công..." Cô ngước hai đôi mắt hồng nhuận nhìn hắn

Chóp mũi cũng đã sớm ửng đỏ

Nhưng cô lại hoàn toàn không biết

Cô cố chấp dùng ánh mắt trong suốt ngập nước, tìm kiếm điều gì đó trên gương mặt đẹp trai kia

Tìm biểu tình giận dữ của hắn, có phải là tức giận bởi vì cô dùng lời nói vô lễ ngoan độc

Tìm biểu tình chán ghét của hắn, có phải phát hiện ra, cô thì ra lại là một người phụ nữ ngoan độc

Cũng không có...

Cô ở trên mặt hắn, không tìm ra được biểu tình khác

Ngoài đôi môi mỏng kia, có độ cong hơi nhếch lên

Tuy rằng nụ cười của hắn rất nhẹ. Nhưng trong mắt cô dễ dàng thấy được, nụ cười của hắn mang bao nhiêu ôn nhu, mang bao nhiêu nhu tình, bất kể khi cô có làm ra chuyện gì...

Lúc nhất thời, cô rơi lệ...

Cô không để ý đến mọi người đang nhìn cô, mà rơi lệ

"Thực xin lỗi..." Cô nghẹn ngào, lên tiếng giải thích với hắn

Đúng ra mà nói, Đàm Dật Nam dù có là người như thế nào, cũng có quan hệ huyết thống với hắn

Như thế nào, Đàm Dật Trạch cũng không muốn cô ở trước mặt người khác làm mất tôn nghiêm, thể diện của hắn

Cho dù, hắn có thể bao dung chính mình, hắn có thể không để ý đến ánh mắt của người khác đến cung chiều cô. Cô cũng cảm thấy, mình không nên làm tổn thương người thân của hắn

Vì thế, Cố Niệm Hề cảm thấy được, mình phải giải thích cho hắn

Cũng không nghĩ đến, cô còn chưa kịp giải thích, tay hắn đã ở sau lưng áo cô khẽ động

"Tại sao phải giải thích?"

Cố Niệm Hề ngẩng đầu, mới phát hiện lúc cô nói xin lỗi xong, ánh mắt cung chiều của hắn liền biến mất, thay bằng một loại lạnh lùng vô cùng

Con ngươi đen sắc bén kia của hắn, cũng có thể làm cho lòng người rét lạnh

"Em rất xấu, đúng không?" Cô sợ hãi đáp lại hắn, ngữ điệu thật cẩn thận, cũng làm cho tim hắn bởi vì cô mà đau

"Vật nhỏ, cái này không gọi là xấu. Cái này gọi là chọn đúng thời điểm ra tay!"

Giọng nói của hắn vẫn như xưa, giống như tiếng đàn vi-ô-lông, vô cùng êm tai

Nói xong lời này, hắn đưa tay lên vuốt lại mái tóc bị gió thổi bay của cô

Trong lúc nhất thời, con ngươi sắc bén lại biến mất không thấy

Mau chóng thay vào cung chiều sâu sắc, khôi phục lại ôn tình như trước

Biến hóa cấp tốc như vậy, làm cho Cố Niệm Hề có chút kinh ngạc

Mà đối với cô gái vẫn đang mang vẻ mặt kinh hoàng mê mẩn kia, hắn lại đưa tay của mình nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô

Về phần biểu tình của mọi người quanh bọn họ, hắn giống như là hoàn toàn không thấy bọn họ

Trong mắt của hắn lúc này chỉ có một mình Cố Niệm Hề. Giống như là trong thế giới của Đàm Dật Trạch hắn chỉ có một mình cô mà thôi...

Có lẽ, hắn đột nhiên chuyển biến như vậy làm cho Cố Niệm Hề kinh ngạc

Nhưng Đàm Dật Trạch cũng không biết, biểu hiện của mình chuyển biến còn nhanh hơn so với sao trời

Bởi vì hắn vừa mới nghĩ cho dù là cái gì, cũng không phải bởi vì Cố Niệm Hề rất xấu, hoặc là cô dùng lời lẽ ngoan độc chế nhạo em trai của mình mà đau khổ, mà là hắn nghĩ đến, cô xin lỗi vì người đàn ông kia. Nghĩ đến cô đau lòng cũng vì người đàn ông trước mặt, cho nên mới hướng hắn giải thích

Cũng không nghĩ rằng, thì ra vật nhỏ này, lại để ý đến hình tượng của cô trong mắt hắn

Xem ra, người xem trọng cuộc hôn nhân của bọn họ, cũng không chỉ có riêng mình Đàm Dật Trạch hắn

Nghĩ vậy, tâm tình của hắn cũng trở lên vui sướng lạ thường

Thật muốn hiện tại, đem người phụ nữ này hung hăng mà tàn sát môi của cô một chút

Nhưng ngại ở đây có nhiều người, còn có hắn vừa mới có một phát hiện mới, thì ra cô gái này không thích nhiều người vây quanh mình, xì xào bàn tán

Quyết định này, vẫn là tạm thời buông xuống, chờ đêm nay trở về, hắn nhất định phải thật tốt mà cắn cắn cô một chút

Đương nhiên, nếu như có thể, hắn còn hy vọng hắn cùng vật nhỏ, có thể tiến thêm một bước nữa, mà thân mật tiếp xúc

Giống như là nam nữ ân ái chẳng hạn...

Nhưng mà, cô gái nhỏ trong lòng ngực vẫn chưa biết ý tưởng này của hắn

Giờ phút này, cô vẫn dùng cặp mắt to tròn ngập nước kia, nhìn chăm chăm truy vấn hắn: "Vậy anh, không trách em sao?"

"Anh tại sao phải trách em? Chúng ta là vợ chồng, vợ chồng đương nhiên phải nhất trí đối ngoại!" Nói đến đây, Đàm Dật Trạch giống như nghĩ đến chuyện gì đó, đột nhiên lạnh lùng nhìn về phía người đàn ông trước mặt, hần vừa mới nắm tay của Cố Niệm Hề

Trong chớp mắt, con ngươi đen sắc bén của hần lại híp lại

Ánh mắt nhất thời trở nên thâm lương vài phần

"Thật ra, vừa rồi hần cầm tay em, em có thể đánh cho hần mấy bạt tai!" Ngay tại lúc Cố Niệm Hề còn đang tìm kiếm trong ánh mắt của hần còn có thứ gì khác không, cô liền nghe được môi mòng của hần khẽ động, sau đó mang theo vài phần hàn ý

"A?"

Đối với đáp án của người đàn ông này, Cố Niệm Hề vẫn cảm thấy ngoài ý muốn

Bởi vì cô thật không ngờ, Đàm Dật Trạch thế nhưng lại phóng túng cho cô gương oai

"Lần tới nhớ kỹ, nếu có người dám vô lễ với em, cứ trực tiếp tặng cho hần vài bạt tai" Hần không để ý tới sự khiếp sợ của Cố Niệm Hề, vẫn như trước cung chiều vuốt nhẹ mái tóc đen của cô

Hần rất thích vuốt tóc của Cố Niệm Hề. Tóc của cô vô cùng tốt, vừa đen lại vừa mềm. Có đôi lúc, thừa dịp cô ngủ, hần sẽ lặng lẽ xoắn xoắn mái tóc của cô trong lòng bàn tay, làm cho nó xuyên qua mười đầu ngón tay của mình

Cảm giác kia, hơi lạnh, rất thoải mái...

Thật không biết, nếu như có thể chân chính cảm thụ một lần, làm cho ba nghìn sợi tóc của cô xuyên qua mười đầu ngón tay của hần, sẽ có cảm giác như thế nào?

Mà Cố Niệm Hề đối với lời nói của người đàn ông này có chút xúc động, mà lời nói tiếng theo của hần lại làm cô càng xúc động hơn

Môi mòng khẽ vẽ ra nụ cười nhạt. Gương mặt ôn tình, thế nhưng lại phun ra được lời nói vô cùng tà ác.

"Đây là mệnh lệnh. Nếu không làm được, về nhà sẽ bị trừng phạt!"

Trên người của người đàn ông này, có hơi thở vương giả. Cho nên, dù cho hần đang nói giỡn, Cố Niệm Hề cũng cho là thật, cũng thật sự làm cho cô coi như mệnh lệnh, làm cho cô không thể không phục tùng

Lập tức, hốc mắt hồng nhuận kia của Cố Niệm Hề cũng khôi phục lại bình thường, nhưng mày đẹp cũng nhăn lại: "Cái kia..., Lão công, nếu như em đánh đến bị thương người thì làm sao bây giờ?"

Sự trừng phạt của Đàm Dật Trạch, nói thật ra là bây giờ trong lòng của Cố Niệm Hề vẫn còn sợ hãi. Nếu như không phục tùng làm theo lời hần nói. Vậy có nghĩa là cái miệng nhỏ nhắn của cô không biết sẽ bị chà đạp bao nhiêu lần nữa đây?

Cho nên, đối với mệnh lệnh này của hần, Cố Niệm Hề thực sự rất rối rắm

Còn nữa, sức lực của cô tuy rằng không phải quá lớn, nhưng thời điểm bùng nổ cũng sẽ không rụt rè như vậy. Giống như vừa rồi, thiếu chút nữa đã làm cho Đàm Dật Trạch Nam ngả

Cho nên, điều này thật sự có chút khó lường trước được

Không chừng có một ngày, cô thật sự sẽ đem người nào đó đánh đến bị thương

Nghĩ vậy, trong đầu của Cố Niệm Hề đột nhiên hiện lên gương mặt của Hoắc Tư Vũ...

"Đánh bị thương cũng không có vấn đề gì, chỉ cần nhớ rõ một điều là, Cố Niệm Hề em không phải là quả hồng mềm, mặc cho người ta vo tròn bóp méo. Bị ức hiếp em nên đánh trả, Mặc kệ tạo ra hậu quả gì, lão công này cũng nhất định thay em thu dọn!"

Thời điểm hần nói điều này, khoe miệng vẫn như trước, hiện lên độ cong cung chiều đủ để mê chết người

Rồi sau đó, hần nghiêng người, đặt nụ hôn mềm mại, lên trên trán xinh đẹp của Cố Niệm Hề

Nhưng nụ hôn như vậy, cũng không phải vì người khác đứng bên cạnh mà qua loa kết thúc

Tiết tấu của hần, vẫn không bị người ngoài mà thay đổi

Về phần người đàn ông trước mặt vẫn đang hung hăng trừng mắt nhìn nụ hôn của bọn họ, hơn nữa nhìn từ đầu đến cuối đều nghiêng răng nghiêng lợi. Đàm Dật Trạch vẫn cứ không để ý, giống như là đang khiêu khích hần

"Em... nếu đánh không lại thì làm sao bây giờ?"

Cố Niệm Hề có chút luống cuống, trốn tránh ở trong lòng ngực hắn, cảm nhận được hắn vì cô mà lo lắng. Mà cô cũng phát hiện, chính mình cũng bắt đầu tham luyến hơi thở ấm áp trên người đàn ông này

"Đánh không lại, lão công em sẽ giúp cho em" Nói xong câu này, tầm mắt của Đàm Dật Trạch liền nhìn tới hướng người đàn ông cách đó không xa, hắn đang bởi vì nộ hân của chính mình và Cố Niệm Hề mà nắm chặt nắm tay

"Chúng ta về nhà đi. Không phải nói, tối nay anh về nhà ăn cơm sao? Em định đi chợ mua một con cá, về nhà nấu canh cá cho anh ăn!" Cố Niệm Hề nhận ra được ánh mắt của Đàm Dật Trạch không tốt, còn thấy hắn nhìn Đàm Dật Nam vô cùng đáng sợ, vì vậy cô nhanh chóng mở miệng

Đàm Dật Trạch là người từ trước đến nay không nói hai lời

Nếu hắn thật sự muốn đánh Đàm Dật Nam, kia thật sự không cần phải tốn sức

Thật ra, Đàm Dật Nam có bị đánh hay không, Cố Niệm Hề căn bản cũng không quan tâm. Cô chẳng qua là không muốn Đàm Dật Trạch vì mình mà ra tay, càng không muốn làm cho hắn biến thành một người xấu trong Đàm gia

"Canh cá? Nghe rất tốt, chúng ta về nhà đi!" Nghe được cô gái trước mặt nói đến làm canh cá cho mình, đôi mắt của Đàm Dật Trạch cũng dịu đi vài phần

Mà người xung quanh lúc này mới thấy được, người đàn ông mặc quân phục trước mắt này, ánh mắt vô cùng đáng sợ, nhưng chỉ vì một câu nói của cô gái tất cả đều mau chóng biến mất

"Được!" Cô cười, chủ động nắm lấy tay của hắn, tùy ý để hắn mang cô đi khỏi nơi này

"Niệm Hề..."

Nhìn tình cảnh trước mắt, Đàm Dật Nam vẫn cứ đứng nguyên tại chỗ, lúc đi qua hắn, cô có nghe được giọng nói quen thuộc kia

Hắn dùng thanh âm trầm thấp mà ghen ngào, gọi tên của cô

Giống như mỗi ngày quay về, buổi tối hắn thường bấm điện thoại để nghe được giọng nói của cô từ bên kia truyền đến

Đôi mắt quá phận tham luyến của hắn, dừng lại ở chỗ tay của Đàm Dật Trạch

Hắn nhắm hai mắt, nắm chặt tay, nhưng Đàm Dật Nam hắn cũng sẽ không cam chịu bất lực

Chỉ tiếc, cho dù hắn muốn như vậy, nhưng cô gái trước mặt kia vẫn không vì hắn mà dừng bước

Mà Đàm Dật Trạch nhận ra được phản ứng nhỏ nhỏ này của cô, khóe miệng cũng không tự giác nở nụ cười thỏa mãn

Hắn nắm tay cô, chậm rãi bước đi

Ở thời điểm đi qua Đàm Dật Nam, hắn đột nhiên dừng một chút, dùng âm lượng đủ để cho hai người bọn họ nghe thấy

"Lần sau gặp, nhớ gọi chị dâu!"

Sau một lát, hắn lại tiếp tục nắm tay Cố Niệm Hề rời đi, không vì bất cứ kẻ nào mà dừng lại cước bộ

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Đổi Ý Đúng Không, Chúng Ta Hiện Tại Tiếp Tục

Trên đường trở về, Đàm Dật Trạch cùng Cố Niệm Hề đi đến chợ, mua một con cá và hai bó cải trắng

Trở về, Cố Niệm hề liền tiến vào phòng bếp nấu cơm

Về phần Đàm Dật Trạch, sau khi trở về liền trực tiếp tiến vào phòng tắm

Nhìn hắn biến mất ở trước cửa phòng tắm, ánh mắt của Cố Niệm Hề chợt lóe lên tia mắt mát

Từ lúc trở về từ tập đoàn Minh Lăng, hai người bọn họ liền không nói với nhau lời nào

Thật ra, Cố Niệm Hề biết, nếu như cô muốn nói chuyện, có thể mở miệng trước

Nhưng không biết vì cái gì, rõ ràng lời nói đã trôi đến cổ họng, lại không thể nói lên lời

Từ lúc lên xe, cô vẫn lặng lẽ đánh giá sắc mặt của Đàm Dật Trạch. Ngay cả cô cũng không biết, rốt cuộc là mình đang chờ mong cái gì

Nhìn bóng dáng hần biến mất trước cửa phòng tắm, Cố Niệm Hề có chút ảo não, cúi đầu nấu cơm

Rất nhanh, nước sôi

Cô đem cá và những thứ gia vị khác bỏ vào nồi

Hiện tại, mọi thứ cũng đã làm xong

Đợi lát nữa, Đàm Dật Trạch tắm xong là có thể ăn cơm

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề chuẩn bị xoay người, liền có một đôi tay hữu lực đặt ở trên hông của cô. Ngay sau đó, cô liền cảm giác được đôi tay đó mang theo sự ấm áp...

Cố Niệm Hề vốn có chút giật mình

Nhưng nhìn đến ở dưới bụng mình, ngón tay cái của bàn tay kia có một nốt ruồi, mọi bất an của cô cũng lắng xuống

Bởi vì, Cố Niệm Hề nhớ rõ, trên ngón tay cái của Đàm Dật Trạch cũng có một nốt ruồi y như vậy

Cô cũng không biết, mình khi nào thì bắt đầu chú ý đến mọi thứ của người đàn ông này?

"Cơm đã nấu xong chưa?" Ở thời điểm cô còn đang suy nghĩ, hần đã ghé sát vào tai cô nói nhỏ

Khoảng cách rất gần, gần đến mức cô có thể ngửi thấy mùi hương trên người hần. Vẫn là mùi vị của nước khoáng thiên nhiên...

Nhưng mà từ mũi của hần tỏa ra nhiệt khí, giống như là muốn thân nhiên treu chọc hệ thần kinh của Cố Niệm Hề

Khuôn mặt trắng nõn của cô lập tức ửng hồng...

"Đã tốt lắm. Anh... khi nào thì tắm xong?" Cô vừa mới cũng không nghe được âm thanh đẩy ra của cánh cửa phòng tắm, vậy hần từ lúc nào đã đứng ở phía sau cô?

"Từ lúc em bỏ những thứ kia vào nồi!"

Nói xong, Đàm Dật Trạch vươn tay chỉ đến cái thớt gỗ bên cạnh

"..." Nhất thời, Cố Niệm Hề không nói lên lời

Thì ra, hần đã đứng ở sau cô từ lúc đó, vậy có phải là hần đã thấy cô thất thần hay không?

"Làm sao vậy, có phải đôi mắt choáng váng rồi hay không?" Hần lại ghé sát tai cô, lời nói mang theo ý cười

"Không phải"

"Không phải sao? Anh không tin! Hơn nữa, anh cũng có thể xem giúp em có phải là đôi mắt choáng váng hay không!" Lời nói của hần, cô có chút không hiểu

Nhưng tiếp theo, Cố Niệm Hề liền biết được, người đàn ông này rốt cuộc muốn làm cái gì

Bởi vì tay của hần, lại tùy tiện di chuyển vào trong áo lông của cô, trực tiếp đặt lên bụng cô mà xoa xoa...

"Đàm Dật Trạch..." Lòng bàn tay của hần vô cùng nóng, làm cho thân thể của cô có chút bất an, muốn lùi bước

Nhưng bất đắc dĩ, phía sau lại là thân thể của hần. Chỉ cần cô lùi một bước, liền đem thân thể của mình dính sát trên người hần hơn, lại càng cảm nhận rõ ràng, nhiệt độ khô nóng từ lòng bàn tay hần truyền đến...

Trong lúc nhất thời, Cố Niệm Hề không biết nên làm thế nào mới tốt

Mà người đàn ông kia, thỉnh thoảng lại càng đưa mặt tiến sát bên tai cô hơn

"Đàm Dật Trạch, không nên như vậy!"

"Anh càng thích nghe em gọi một tiếng lão công" Giống như là ở tập đoàn Minh Lăng

Nói xong lời này, trên mặt hắn lại xuất hiện ý cười

Nếu như có thể nhìn đến gương mặt của người đàn ông ở phía sau này, Cố Niệm Hề cô chắc chắn có thể đoán ra được hắn đang muốn làm cái gì

Nhưng lúc này, cô lại quay lưng về phía hắn

Cho nên, căn bản không thể thấy hết biểu tình trên mặt hắn, cũng không thể đoán ra là hắn muốn gì

"Lão công, đừng..." Cố Niệm Hề nghĩ muốn, hy vọng người đàn ông này có thể buông tha cho mình

Nhưng thật không ngờ, cô còn chưa nói hết câu, thân thể của cô đã bị nhấc bổng lên

Cúi đầu vừa thấy, Đàm Dật Trạch đang khiêng mình ở trên vai

Miệng của hắn còn hùng hồn tuyên bố lý lẽ: "Em không thích ở nơi này có đúng không? Không có việc gì, chúng ta liền trở về phòng ngủ!"

Nói xong, Đàm Dật Trạch liền khiêng cô vào phòng ngủ của bọn họ

Cố Niệm Hề trong chốc lát không thể nói gì...

Tại sao, Đàm Dật Trạch mỗi lần lại luôn hiểu sai ý của cô nói?

Đem cô tiến vào phòng ngủ, Đàm Dật Trạch cũng không trực tiếp hành động

Hắn đem Cố Niệm Hề đặt lên giường, sau đó đè lên người cô

Đôi mắt nóng rực, gắt gao nhìn chăm chăm cô. Đôi tay cũng nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô, sau đó đem mười ngón tay xuyên qua tóc cảm nhận điều hắn muốn

Trò chơi như vậy, hắn tựa hồ không biết chán

Nhưng điều Cố Niệm Hề không biết là, người đàn ông này đã sớm không muốn buông tha cho cô

Đàm Dật Trạch như vậy, giống như là một con sư tử đang trêu đùa con mồi

"Lão công..."

"Làm sao vậy?"

"Đừng như vậy được không? Kỳ thật người đàn ông này thích mềm không thích cứng. Mặc dù Cố Niệm Hề chỉ ở với Đàm Dật Trạch gần ba tháng, nhưng ít nhiều cũng hiểu được tính tình của hắn

Đối với quyết định của Đàm Dật Trạch, nếu như người khác lấy cứng răn cứng cản hắn, hậu quả sẽ vô cùng nguy hiểm

Nhưng nếu người khác đối với hắn mềm mỏng, chắc chắn có thể xoay chuyển được tình huống

"Đừng như thế nào? Em biết, anh muốn làm gì sao?" Ánh đèn màu da cam chiếu rọi vào đôi mắt to của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch đột nhiên lại muốn trêu đùa cô một chút

Bởi vì điều hắn thích nhất, chính là thấy được gương mặt nhỏ nhắn kia đỏ bừng

Nhìn cô như vậy giống như một quả đào mê người, làm cho người khác muốn cắn một hơi

"...Anh muốn làm cái gì?" Tuy biết rõ đáp án, nhưng Cố Niệm Hề vẫn không thể nói ra những từ ngữ làm cho người ta xấu hổ đến như vậy được

Cho nên, thời điểm Đàm Dật Trạch hỏi cô, cô chỉ có thể cắn cắn môi đỏ mọng, giả bộ không biết

"Thượng em!"

Hắn tiến đến gần gương mặt nhỏ nhắn của cô, môi mỏng khẽ động, lúc sau phun ra hai chữ như vậy, làm cho Cố Niệm Hề nhất thời giống như bị thiêu đốt

Chưa bao giờ nghĩ tới, Đàm Dật Trạch lại có một mặt lưu manh như vậy

Khí thể của người đàn ông này quá mức cường đại rồi

Mặc dù trong miệng thốt ra lời nói đáng thô tục như vậy, nhưng lại không giảm bớt hơi thở cao quý trên người hắn

Nghe lời nói của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, không thể bình tĩnh được

Cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, càng không biết trong lòng người đàn ông này đối với cô như thế nào, cô tại sao có thể dễ dàng đem mình giao phó cho hắn?

Người đàn ông trước mặt không đợi cô nói lời nào nữa, liền trực tiếp ra tay, cởi bỏ quần áo trên người cô

"Không cần...Anh, đây là hành vi lưu manh!" Cố Niệm Hề mắt thấy quần áo trên người ngày càng ít. có chút tức giận hướng người đàn ông trước mặt làm bầm nôi

Trừ câu đó ra, cô căn bản không biết làm cái gì khác

Bởi vì hai tay của cô, đã bị hắn nắm giữ ở trên đỉnh đầu

Còn tay khác, đang chấp hành một nhiệm vụ "Nghiêm túc"

"Làm người, chính là phải có ý thức lưu manh!"

Lời nói như trước vẫn vô cùng có lý lẽ

Khóe môi hắn vẫn duy trì ý cười không rõ, tiến sát vào đôi môi đỏ mọng của cô mà hôn

Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, đầu óc của Cố Niệm Hề đột nhiên trống rỗng

Rốt cuộc, phải làm thế nào mới tốt?

"Lão công... Chúng ta ăn cơm trước được không? Ăn cơm xong mới có khí lực làm này đó?" Đôi mắt to tròn của cô khẽ đảo

Cũng không nghĩ đến, hắn lại tiếp tục ghé sát vào tai cô nói: "Không ăn cơm, anh cũng vẫn có khí lực!"

Đây là điều, không thể nghi ngờ!

Mà đôi mắt của hắn, nhìn chằm chằm cô lúc sáng lúc tối

Xem ra, hắn cũng hiểu được cô đang muốn nghĩ gì

"Đừng với anh... Nhưng em không ăn cơm, sẽ không có khí lực" Thấy đôi mắt của hắn đã sớm phát hiện ra ý đồ của mình, cô thoáng hiện một tia hoảng sợ

Ánh mắt hứng thú đánh giá, biểu tình trên gương mặt cô so với trước kia, phong phú hơn rất nhiều

Cô đột nhiên trở nên quyến rũ

Đúng vậy, là quyến rũ

Lúc trước gặp Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề nhận định, không thể dùng hai chữ "Quyến rũ" này áp dụng cho hắn

Nhưng hiện tại, cô cũng đã sai rồi

Nói đến đây, Cố Niệm Hề liền nhìn người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt dịu dàng. Cô nhìn ra được, hắn cũng dần dần chấp nhận lời đề nghị của cô

Thì ra, áp dụng mềm mỏng với Đàm Dật Trạch là hữu hiệu nhất

Vì thế, cô lại tiếp tục mở miệng nói: "Hôm nay em đều ở bên ngoài, đói bụng lắm! Lão công, không ăn cơm trước em thật sự không có khí lực!" Cô giống như một con mèo nhỏ, làm nũng ở trong ngực hắn, thậm chí còn thừa lúc Đàm Dật Trạch lơ đãng, trực tiếp đưa tay vòng trên cổ hắn

Lúc này, quần áo trên người cô sớm đã bị biến mất hết, chỉ còn có mái tóc đen dài kia, che nửa thân trên của mình

"Lão công, xin anh thương xót, cho em ăn cơm trước đi!"

Thấy biểu tình của hắn có chút buông lỏng, Cố Niệm Hề nhân cơ hội tiếp tục làm nũng

Trước kia, ngoại trừ ba mẹ, còn có Sở Đông Ly cô xem như là anh ruột, những người khác cô sẽ không đối với bọn họ làm nũng như vậy. Thời gian

cùng Đàm Dật Nam quen biết, bọn họ chung đụng thì ít, xa cách thì nhiều, tự nhiên cũng không có cơ hội như vậy

Nhưng Đàm Dật Trạch cho cô cảm giác an toàn, làm cho cô không hiểu nổi muốn đến gần, muốn trốn ở trong ngực hắn. Càng làm cho cô không tự giác, muốn hướng người đàn ông này làm nũng

Khoảng thời gian này, cô cũng không dám biểu hiện trạng thái như vậy với Đàm Dật Trạch vì nghĩ hắn không thích

Nhưng hôm nay, cô cũng nhận ra một điều, làm nũng với Đàm Dật Trạch, hắn dường như vô cùng hưởng thụ

Lúc đem tay ôm lên cổ Đàm Dật Trạch, cô có thể nhìn thấy được vẻ mặt vô cùng thỏa mãn của hắn

"Thật sự đói như vậy sao?"

Hắn thấy cô nhu thuận trốn ở trong ngực mình, bộ dạng mềm yếu xinh đẹp như vậy, làm cho người ta có chút ngẩn ngơ. Hắn đưa tay đem cô ôm ngồi dậy, để cho cô tựa vào trong ngực mình

"Ăn rất đói. Bụng của em đều muốn lăn lộn!" Thấy Đàm Dật Trạch không tiếp tục đề ở trên người cô, ánh mắt của Cố Niệm Hề chợt lóe lên tia giả hoạt

"Anh đây... tự xem có phải là thật hay không?" Cái miệng của hắn lại hiện lên nụ cười mờ ám, đưa tay xuống xoa bụng nhỏ của Cố Niệm Hề

Cô lập tức vội vàng né tránh

Nguy rồi, chẳng lẽ ngay từ đầu Đàm Dật Trạch đã không nghĩ buông tha cho cô?

Cô bây giờ nên làm cái gì?

Chẳng lẽ, đêm nay thật sự phải đem mình giao phó cho người đàn ông này?

Không..

Cô thật sự không biết nên làm như thế nào mới tốt

Trong lúc bối rối, Cố Niệm Hề hô lên một câu

"Không cần...Anh nếu như còn như vậy, em sẽ không để ý đến anh!" Chỉ là uy hiếp nhỏ nhỏ giành cho Đàm Dật Trạch, ngữ điệu của Cố Niệm Hề không tự giác có chút nhõng nhẽo, liền trở thành cô đang làm nũng

Nhìn người trong lòng ngực mà động lòng, trên miệng của Đàm Dật Trạch ý cười càng thêm rõ ràng

"Được rồi, đợi em ăn no xong, liền đến phiên anh ăn em!" Thời điểm Đàm Dật Trạch nói xong lời này, hai tay của hắn thật sự buông lỏng ra

Cố Niệm Hề vừa được phóng thích, liền vội vàng nhảy xuống giường

Đôi môi đỏ mọng không che dấu được âm mưu của mình đã thành công

Nhưng Cố Niệm Hề cũng không có được như ý nguyện, đang định cầm lấy áo lông của mình, trên bả vai của cô lúc này lại xuất hiện một cái áo

Xoay người, Cố Niệm Hề liền phát hiện, không biết từ lúc nào áo của Đàm Dật Trạch đã ở trên người mình. Mà ánh mắt của người đàn ông kia, đang nhìn cô khiêu khích

"Làm cái gì vậy?" Cố Niệm Hề cầm lấy áo lông của mình, đặt ở trên ngực, có chút bất an nhìn hắn

"Anh đồng ý để em đi ăn cơm. Đương nhiên là có điều kiện!" Đàm Dật Trạch nhìn Cố Niệm Hề khẽ cười

"Điều kiện? Điều kiện gì?" Cô có chút không hiểu

"Điều kiện chính là, em chỉ có thể mặc áo của anh, đi ăn cơm!" Đem gương mặt còn đang mê man tiến vào lòng ngực mình, hắn lại tiếp tục ghé sát vào tai cô nói

"Nhưng em có quần áo của mình..." Tuy rằng nói ở trong nhà có hệ thống sưởi, mặc một cái áo sơ mi mỏng của Đàm Dật Trạch, cô cũng sẽ không bị lạnh

Nhưng nếu như thật sự chỉ mặc áo kia, phong cảnh bên trong của cô không phải bị người đàn ông này nhìn hết sao?

Cố Niệm Hề ảo não, nhìn chằm chằm áo sơ mi mỏng kia, nghiêng răng nghiêng lợi

Mà người đàn ông tựa hồ nhìn thấy do dự của cô, liền lần thứ hai đem cô tiến lên giường, chuẩn bị đè xuống

"Anh... không phải nói để em ăn cơm sao?" Thấy hấn lần thứ hai sát vào mặt mình, Cố Niệm Hề lại cảm thấy luống cuống

"Nhưng nhìn em không muốn mặc áo của anh, nói cách khác là em không muốn ăn cơm, muốn tiếp tục làm chuyện chúng ta chưa làm xong. Cho nên anh tính thành toàn cho em!"

Cố Niệm Hề phát hiện, lời nói của Đàm Dật Trạch này, đạo lý vô cùng rõ ràng

Mà cô, thật dễ bị hấn cuốn vào

Giống như hiện tại

Cô chẳng qua chỉ là do dự có nên mặc áo của hấn hay không, hấn thế nhưng liền chủ động quyết định, đem cô một lần nữa ném lên giường

"Hề Hề, chúng ta bắt đầu một đêm tốt đẹp đi..." Cố Niệm Hề ngẩng đầu, liền nhiên đến nụ cười tà ác của hấn không ngừng tiến sát về phía mình

Cô lập tức hốt hoảng nói: "Em mặc, em mặc là được!"

Áo sơ mi trắng, chất liệu mỏng như vậy, mặc vào cũng không khác với không mặc là mấy

Nhưng nếu cô không mặc, Đàm Dật Trạch nhất định sẽ không bỏ qua

Cho nên, Cố Niệm Hề cắn răng, mặc nên áo sơ mi của hấn

Quần áo của Đàm Dật Trạch vẫn còn lưu lại mùi hương của hấn, là mùi nước khoáng nhân nhạ. Mùi hương kia làm cho Cố Niệm Hề tự giác cảm thấy an tâm. Nếu như không phải lúc này, đôi mắt nhiệt nóng kia đang nhìn cô, cô cũng sẽ không cảm thấy luống cuống như vậy

Đàm Dật Trạch rất cao, đại khái là hơn một mét chín

Cố Niệm Hề mặc dù cũng không phải là thấp, nhưng cô cũng chỉ đứng đến vai của Đàm Dật Trạch

Cho nên, cô mặc áo của hấn, cảm giác giống như là đứa trẻ mặc áo của người lớn. Vạt áo kia sơ sơ cũng dài đến đùi, vừa lúc che được vị trí trọng yếu

Dáng người là lướt, mặc lên áo sơ mi mỏng manh như ẩn như hiện, thật sự là rất mê người

Mặc xong áo sơ mi, cô liền lặng lẽ cầm lên quần bò của mình vừa mới bị người đàn ông tà ác kia ném ở một bên, định mặc lên

Nhưng còn chưa kịp động đến, phía sau liền truyền đến giọng nói không mặn không nhạt

"Em chuẩn bị đổi ý sao?"

Cố Niệm Hề biết là hấn đang muốn nói đến chuyện ăn cơm của bọn họ

"Không có!"

"Không có! Nhưng anh thấy, Hề Hề em đang muốn đổi ý!" Hấn đi đến bên cạnh cô, nhìn đến quần bò trước mặt, ánh mắt phóng đậm, không nói gì

"Em chỉ là muốn, mặc quần vào có thể cảm thấy thoải mái một chút!"

"Thoải mái? Anh lại không nghĩ như vậy. Hiện tại mặc vào, lát nữa không phải là không muốn cởi ra chứ?" Nói đến đây, Đàm Dật Trạch đột nhiên dừng lại, như là nghĩ đến chuyện gì đó: "Nếu em muốn đổi ý, chúng ta liền bắt đầu đi!"

Nói xong, hai tay của hấn một lần nữa đưa tới bên eo cô

"Kia cái này... thật ra cũng tốt, mặc vào lát nữa còn phải cởi, thật phiền toái!" Cố Niệm Hề chân chó gật đầu

Hai tay nhỏ bé đang cầm quần, cũng bị cô nhìn qua "ghét bỏ" vứt ngay tại chỗ

"Là vậy sao? Em cũng hiểu được là tốt rồi. Được rồi, em đi ra ngoài chuẩn bị đi, chúng ta ăn cơm!" Nhìn động tác của cô, Đàm Dật Trạch lại nở nụ cười thỏa mãn

Ánh sáng làm nổi bật ngũ quan rõ ràng của hấn, nhìn hấn đẹp trai không chân thực

"Ân, em đi ra ngoài chuẩn bị một chút, anh mau ra ăn cơm!"

Cố Niệm Hề nói xong, chậm rãi bước ra khỏi phòng ngủ

Lúc bước ra khỏi cánh cửa, cô còn có chút lưu luyến nhìn thoáng qua, quần lót vừa mới bị mình giả bộ ghét bỏ vứt trên mặt đất, khóc không ra nước mắt

Tại sao cô lại lấy phải người đàn ông bá đạo như vậy chứ?

Cô nói không lại hắn, đánh cũng không lại hắn, bây giờ còn bị hắn ngay cả quần lót cũng không cho mặc

Rốt cuộc, cô nên làm như thế nào mới tốt?

Lúc tầm mắt của Cố Niệm Hề dừng lại trên quần lót, đã bị hắn để ý ngay từ đầu. Cố Niệm Hề lập tức nhìn đến, người đàn ông cách đó không xa, còn đang nâng mi nhìn cô

Ý tứ kia vô cùng rõ ràng: Đổi ý đúng không, chúng ta hiện tại tiếp tục?

Cố Niệm Hề vội vàng cúi đầu, lắc lắc mông nhỏ rồi đi. Tô về một chút cũng không để ý đến.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé biến mất ở trước cửa, khóe miệng Đàm Dật Trạch lại hiện lên nụ cười vô cùng tà tử

Không nghĩ tới, năng lực ứng biến của vật nhỏ cũng không tệ lắm

Không chỉ hiểu được khi nào nên lùi bước, mà còn biết nắm bắt điểm yếu của mình

Thậm chí ngay tại thời điểm nguy hiểm, ngay cả chiêu làm nũng cũng lấy ra

Đến chính hắn cũng bị lừa, choáng vàng mắt hồn nghe theo lời của cô

Chẳng qua, là đêm nay mặc kệ cô có sử dụng chiêu thức gì, cũng không thể thay đổi vận mệnh của hắn

Bởi vì, hắn đã đợi không được!

Mà vật nhỏ, đêm nay em cũng trốn không thoát rồi!

Hắn vừa mới bóc tách vật nhỏ chỉ mặc áo sơ mi của hắn, đương nhiên chính là để phòng ngừa cô chạy trốn

Hiện giờ, cô chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng, kia chắc chắn là có chạy đằng trời!

Nghĩ vậy Đàm Dật Trạch liền thu lại ý cười tà tử, mau chóng bước ra khỏi phòng ngủ

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Hóa Ra Cô Ta Không Phải Là Con Gái Thị Trưởng

Ánh đèn rực rỡ mê ly mới lên

Tại đêm đông rét lạnh này, vẫn có rất nhiều người thích đến nơi đông đúc

Trong xã hội, có rất nhiều người giống như con nhím, cần phải duy trì khoảng cách thích hợp, nếu muốn sưởi ấm trong đêm đông cần phải chú ý không để đâm đối phương bị thương

Tô Du Du cùng Lục Tử Thông, chính là một trong những con nhím của xã hội này

Tô Du Du là người của thành phố Hải Tân, bị điều đến nơi này công tác, lúc đầu cũng có rất nhiều điều không thể thích ứng

Nhưng bởi vì có đàn anh Lục Tử Thông làm bạn, cô cũng dần dần thích ứng được

Hiện tại, Lục Tử Thông lại bị điều đến bệnh viện khác, mà Tô Du Du lại tiếp tục ở lại phòng khám tư nhân. Điều này cũng không thể cắt đứt được mối quan hệ thân thiết của hai người

Cứ mỗi tối cuối tuần, bọn họ lại cùng nhau đến quán ba Melody, sau đó cùng nhau uống rượu, cùng nhau nói chuyện trên trời dưới đất

Hôm nay, cũng như bao ngày cuối tuần khác

Khi Lục Tử Thông đến, Tô Du Du đã gọi sẵn hai ly Whiskey mà bọn họ thường uống, cô ngồi ở trên quầy bar xem biểu diễn

"Du Du đến sớm vậy!"

Người đàn ông mau chóng tiến đến chỗ Tô Du Du chào hỏi

Thật ra, hắn coi Tô Du Du như một người em gái tốt

Hắn biết, cô hiện tại ở thành phố xa lạ này rất cô đơn, cho nên cứ cuối tuần, hắn lại bớt chút thời gian đến đây, cùng cô nói chuyện

Đây là cách duy nhất mà hắn có thể giúp cô

Chẳng qua, người đàn ông này lại không nhận thấy được, tầm mắt của mình ngày càng dừng lại nhiều ở trên người cô gái này

Nếu như sớm nhận ra được, hẳn sau này cũng sẽ không gây ra chuyện thái quá

"Anh Tử Thông, Hôm nay bệnh viện không có việc gì, nên em đến sớm! Đến đây, em đã gọi sẵn rượu!" Tính cách của Tô Du Du vô cùng tao nhã. Là tính cách điển hình của người phụ nữ Giang Nam

Bước ra khỏi cổng trường đã được một thời gian

Nhưng cô vẫn cứ duy trì vẻ đẹp thanh thuần, mặc dù là xã hội có tiếng động lớn rầm rĩ, cô thoát nhìn vẫn như trước, giống như hoa sen bình thường nở rộ, tươi mát mà thoát tục

"Được" Lục Tử Thông nhận lấy chén rượu trên tay Tô Du Du, ngồi xuống bên cạnh cô

Trong quán bar, bọn họ yên lặng ngồi xem biểu diễn

Hai người có thể không nói câu nào, im lặng ngồi không một lời. Mà bất kỳ người nào cũng sẽ không bởi vì như vậy mà chán nản rời đi trước

Biểu hiện này, giống như là quan hệ của những con nhím

"Ồ, không phải là anh Lục của chúng ta sao? Mang bạn gái tới, thật xinh đẹp!" Có người tiến lên chào hỏi Lục Tử Thông. Nhìn đến mỹ nữ ở bên cạnh, cũng không quên trêu ghẹo một phen

"Nói cái gì đó? Đây là, đàn em khóa dưới, nếu còn nói lung tung, cẩn thận tôi lấy kim khâu miệng cậu lại!" Lục Tử Thông có chút bất mãn

Không phải bởi vì người trước mặt trêu ghẹo mối quan hệ của bọn họ, mà là vì hắn ta luôn nhìn Tô Du Du

"Tôi chỉ là nói đùa thôi, anh việc gì phải nghiêm túc như vậy..." Người nọ nhìn thấy hành động của Lục Tử Thông, có chút rùng mình rồi đi

"Anh Tử Thông, bọn họ chỉ là nói giỡn, không cần phải tức giận!"

"Kia cũng phải xem trường hợp nào thích hợp, tiểu tử này từ trước đến nay đều như vậy, không biết lớn nhỏ"

"Người anh tốt của em, không cần phải tức giận, chúng ta tiếp tục xem biểu diễn"

"Em từ trước đến nay đều ăn nói rất ngọt!" Hai người đùa giỡn một lúc, lại tiếp tục xem biểu diễn

Cùng lúc ở phía sau, Tô Du Du thấy được vài người phụ nữ bước vào

Có một người phụ nữ trên người mặc một bộ váy đen bó sát. Nhìn qua dáng người nóng bỏng, diêm dúa lẳng lơ. Trên vai khoác một khăn lông giá trị xa xỉ, tay cầm một túi sách nhãn hiệu LV mẫu mới nhất của năm, chân mang giày Versace

Trên mặt trang điểm vô cùng đậm

Vừa thấy, người đến chính là khách quen. Khi vào cửa liền có vài người chạy ra tiếp đón

Chẳng qua, người phụ nữ dáng hình nóng bỏng này, lại không hợp với mái tóc ngắn cắt đến ngang tai

Tô Du Du từ xa đã nhận ra người này chính là Hoắc Tư Vũ

Đêm nay cô so với ngày thường có phần nóng bỏng hơn. Ăn mặc cũng càng quyến rũ hơn

Hoắc Tư Vũ từ sau khi bước vào cửa, ánh mắt đảo qua bốn góc, như là đang tìm kiếm một người nào đó

Sau một lát, cô nhìn thấy Tô Du Du

Ánh mắt xinh đẹp, hơi lóe lên tia kinh ngạc

Nhưng dù sao Hoắc Tư Vũ ở trong xã hội này, cũng trưởng thành hơn rất nhiều, sau một lúc liền thu hồi ánh mắt kinh ngạc, khóe miệng mau chóng mỉm cười. Lập tức, chậm rãi bước đến

"Du Du đã lâu không gặp!" Cô mỉm cười tiến lên, nhiệt tình chào hỏi. Ánh mắt kinh ngạc lúc này cũng không còn tồn tại

Nhưng thật không khéo, ánh mắt kinh ngạc lúc này đã sớm lọt vào trong mắt của Tô Du Du, còn có sớm đã bị người bên cạnh chứng kiến hết...

Nhìn người phụ nữ trước mặt, Lục Tử Thông trước tiên là cảm giác rất quen thuộc

Giống như là hần đã gặp người phụ nữ này ở đâu rồi

Ánh mắt người phụ nữ vừa mới kinh ngạc, sau đó sớm đã che giấu được. Biểu tình này làm cho Lục Tử Thông nhớ ra, lần trước gặp ở bệnh viện, người phụ nữ này luôn mồm mồm miệng nói mình chính là con gái của thị trưởng

Diễn xuất lão luyện như thế, có thể lên nhận giải Oscar. Cả thành phố này đại khái của chỉ có người phụ nữ này mới có thể làm được

Lục Tử Thông chắc chắn, mình nhìn không sai

"Tư Vũ, cô cũng đến đây thư giãn!"

Nhìn thấy Hoắc Tư Vũ xuất hiện ở quán bar, hơn nữa lại còn ăn mặc lãng lợ diêm dúa như vậy, Tô Du Du đương nhiên là có chút ngoài ý muốn

Dù sao, tin tức Hoắc Tư Vũ đính hôn đã truyền ra, nghe nói đối tượng của cô, chính là nhị thiếu gia của xí nghiệp nổi danh nhất thành phố này

Nói vậy, đối với người luôn hy vọng cuộc sống giàu sang như Hoắc Tư Vũ, cô ta hẳn là phải nắm thật chắc mới đúng

Nhưng nếu như là hạnh phúc, Hoắc Tư Vũ lẽ ra không nên xuất hiện ở quán bar này mới phải?

Suy nghĩ đến chuyện lúc trước, Hoắc Tư Vũ muốn cô giúp đỡ cô ta làm chuyện "Kiểm tra", Tô Du Du cũng nhận ra được một số chuyện

Nhưng mọi chuyện này, Tô Du Du cũng không muốn nói ra

Cho nên, lúc Hoắc Tư Vũ hướng cô chào hỏi, cô cũng mỉm cười đáp lại

Như là chưa xảy ra bất cứ chuyện gì

"Đêm nay không có chuyện gì, liền đây đây một chút!" Trên mặt Hoắc Tư Vũ lại tiếp tục cười nói

Biểu hiện giống như cô thật sự hạnh phúc

Mà Tô Du Du cũng hiểu được kia chỉ là cố gắng biểu hiện. Cho dù cuộc sống có mệt mỏi đến đâu, cô cũng chỉ biết tươi cười thật nhiều, làm cho mọi người nghĩ rằng cô thật sự hạnh phúc

"Tôi cũng vậy. Bệnh viện hôm nay không có chuyện gì, nên đến chơi"

Tô Du Du cười yếu ớt, không muốn vạch trần vết sẹo trên mặt người khác

"Là vậy sao?" Nói đến Hoắc Tư Vũ lại nhìn người đàn ông bên cạnh Tô Du Du

Ánh sáng yếu ớt, nên thật ra cũng cũng không nhìn rõ gương mặt của người đàn ông kia ra sao

Chẳng qua, ngũ quan của Lục Tử Thông nhìn qua cũng rất được. Hoắc Tư Vũ liền nhận định được, người đàn ông này rất đẹp trai

"Ồ, cùng bạn trai hẹn hò sao?"

Hoắc Tư Vũ giống như không nhận ra được Lục Tử Thông. Là bác sĩ ngày đó bị cô ép buộc phải nói dối, lúc này chỉ lo trêu ghẹo Tô Du Du

"Không phải, đây là đàn anh khóa trên của tôi, chúng tôi không có việc gì làm liền đến đây chơi" Tô Du Du giống như bị chọc trúng điều gì đó, âm thầm phủ định

Nhưng về mặt này làm cho Hoắc Tư Vũ nhận ra được, quan hệ giữa bọn họ không chỉ đơn giản như vậy

Vì thế, cô cười nhẹ, lôi kéo tay của Tô Du Du giống như là bạn bè tốt nói: "Như vậy, tôi cũng không quá rầy cô cùng đàn anh khóa trên nói chuyện phiếm, tôi qua bên kia trước, nhóm bạn của tôi đang ở đó chờ tôi!"

"Được, lần sau có cơ hội chúng ta sẽ đi uống cà phê" Tô Du Du thu hồi bàn tay của mình lại

Thật ra cô cùng Hoắc Tư Vũ và Cố Niệm Hề đều từ một trường trung học mà đi ra

Các cô đã thân nhau mười tám năm. Nhưng không biết tại sao, cô đối với Cố Niệm Hề đều xuất phát từ nội tâm, nhưng đối với Hoắc Tư Vũ lại không thể thân cận

Tuy rằng nhìn qua giống như là bạn bè tốt, nhưng Tô Du Du thật sự không thích Hoắc Tư Vũ

Cô cảm thấy, người phụ nữ này lòng dạ quá sâu

Đối với cô và Cố Niệm Hề căn bản là không cùng một thế giới

"Ân, lần sau gặp lại!" Hoắc Tư Vũ đối với Tô Du Du không có hứng thú tán gẫu, lúc này nhấc đôi giày cao gót mười xen ti, lắc lắc thắt lưng rồi đi

Thật ra, cô cũng biết Tô Du Du và Cố Niệm Hề giống nhau, đều không thích chính mình

Cô cũng đối với hai người họ như vậy

Bởi vì Hoắc Tư Vũ cảm thấy được, xuất thân của mình không giống như hai người họ, từ nhỏ đã lớn lên trong một gia đình tốt. Cho nên cô cũng nhận định. Mình và Cố Niệm Hề với Tô Du Du không phải cùng là một loại người. Đơn giản giống như, cô Hoắc Tư Vũ có thể giựa vào năng lực của chính mình, dốc sức mà bước lên trở thành người trong giới thượng lưu

Không phải là cô đang giựa vào năng lực của chính mình, sắp bước vào gia đình giàu có, trở thành thiếu phu nhân sao?

Chỉ là lúc này, Hoắc Tư Vũ lại phát hiện, khóe miệng của mình đang cười đột nhiên cứng nhắc...

Bởi vì, cô tuyệt đối không cảm thấy được mình đang hạnh phúc...

Mặc dù hiện tại quan hệ của Đàm Dật Nam và Thư Lạc Tâm không tốt, cũng ngại việc bảo bối ở trong bụng cô, nên không thể nói đến việc hủy bỏ hôn lễ. Nhưng cô thấy được, người đàn ông này, dường như thật sự chán ghét mình

Mỗi một đêm, bọn họ cùng nhau ngủ trên một chiếc giường, nhưng người đàn ông này thật sự trở thành "Liễu Hạ Huệ"

Mặc kệ cô có sử dụng chiêu thức gì, như là áo ngủ hấp dẫn, người đàn ông kia vẫn không một lần chạm qua cô

Nếu như cô thật sự mang thai, cô cũng không phải làm những điều kia, cũng không phải lo lắng như hiện giờ

Nhưng vấn đề ở chỗ, Hoắc Tư Vũ cô không thật sự mang thai. Đàm Dật Nam không có quan hệ với cô, bảo cô trong vài tháng nữa bụng như thế nào lớn lên?

Còn có, Hoắc Tư Vũ cô dù sao cũng là một người phụ nữ

Cũng phải có ham muốn cá nhân

Ban đêm trống vắng, cũng cần có đàn ông an ủi. Mà không phải người đàn ông đồng sàng dị mộng..

Tối nay, cô thật sự không kiềm chế được

Cô thật sự có chút nhớ nhung đến thời gian trước kia của cô cùng Đàm Dật nam

Thời điểm lúc trước, Hoắc Tư Vũ cô cũng sẽ ăn mặc nóng bỏng như vậy, sau đó ở trong quán bar uống một ly nước trái cây, hưởng thụ ánh mắt tiếp đón của đàn ông bên cạnh, hoặc là sự theo đuổi của bọn họ

Có đôi khi, còn có một thiếu gia theo đuổi cô không từ bỏ, đuổi đến tận công ty

Nhớ tới cuộc sống tự do trước kia, Hoắc Tư Vũ có chút nghi ngờ, rốt cuộc chính mình lúc trước leo lên giường của Đàm Dật Nam là đúng hay sai

Mặc kệ là đúng hay sai, hiện giờ cô cũng bước lên rồi, căn bản không thể đổi ý

Việc cô có thể làm, chỉ là tiếp tục bước tiếp

Hoắc Tư Vũ ngừng suy nghĩ, bắt đầu cuộc sống về đêm của mình

Ngẫu nhiên phóng túng giống như đêm nay, tự chiều chuộng chính mình

Nhưng cô không biết, nụ cười chua xót của mình, lại hoàn toàn lọt vào tầm mắt của Lục Tử Thông

Từ lúc Hoắc Tư Vũ tiến lên chào hỏi Tô Du Du, hần vẫn luôn quan sát cô ta

Chẳng qua hần không phải là xem đáng người nóng bỏng kia, mà là quan sát đôi giày cao gót mười xen ti

Lục Tử Thông nhớ rõ, trước kia khi đưa đến phòng cấp cứu, trong hồ sơ bệnh án chính là điền hai chữ mang thai. Mà người phụ nữ kia khi đến phòng bệnh, vẫn kịch liệt phản bác, không muốn bác sĩ kiểm tra. Cho nên, hiện tại Lục Tử Thông vẫn không biết, Hoắc Tư Vũ có mang thai hay không

Nhưng nhìn đến đôi giày cao gót, cùng hành động phản bác trước kia ở bệnh viện. Lục Tử Thông liền đưa ra được kết luận. Người phụ nữ này căn bản không mang thai

Chẳng qua điều hần không rõ chính là, chuyện con gái của phó thị trưởng mang thai hay không có lớn như vậy sao?

Nhìn chăm chăm bóng dáng cách đó không xa, ánh mắt Lục Tử Thông híp lại

Mà Tô Du Du người ngồi bên cạnh Lục Tử Thông cũng nhận ra được tầm mắt của hần

Theo tầm mắt của hần, Tô Du Du phát hiện hần đang nhìn đến quầy bar của Hoắc Tư Vũ đang ngồi uống rượu

"Anh Tử Thông, anh nhìn người yêu à?" Tô Du Du không mặn không nhạt mở miệng

Nghe không ra cô đang vui mừng hay châm chọc

"Nói cái gì đó, coi chừng anh KO em bây giờ!" Trong suy nghĩ của Lục Tử Thông, hần cũng không thích có quan hệ với người phụ nữ như vậy

"Em chỉ là thấy anh luôn nhìn chăm chăm cô ấy!" Tô Du Du nói xong dừng một chút, rồi lại mở miệng: "Nhưng chi dù coi trọng người ta, cũng không có cửa đâu"

"Tại sao?" Đây chỉ là thực tự nhiên hỏi lại

"Bởi vì Tư Vũ cô ấy đã đính hôn, đối tượng chính là nhị thiếu gia của một tập đoàn". Tô Du Du nhìn qua vui sướng trước tình cảnh của người khác khi gặp họa

Chẳng qua đôi mắt của cô lúc này lại chuyển chú nhìn Lục Tử Thông

Đôi mắt hần nháy một cái cũng không có

Giống như là muốn biết biểu tình của Lục Tử Thông khi nghe được tin tức này

"Thì ra là như vậy..." Nghe được tin tức này, Lục Tử Thông trở lên thâm thúy, cũng không có biểu tình mất mát hay khiếp sợ gì

Chẳng lẽ Lục Tử Thông không có hứng thú với Hoắc Tư Vũ?

Tô Du Du nghĩ vậy, lại hướng mắt nhìn hần lần thứ hai, thấy tầm mắt của Lục Tử Thông vẫn dừng lại trên người Hoắc Tư Vũ

Ngực của cô đột nhiên có một trận chua xót

Nhưng Tô Du Du không biết, giờ phút này, suy nghĩ của Lục Tử Thông chính là nghĩ đến chuyện khác

Người phụ nữ này muốn giả mang thai để tiến vào nhà giàu?

Nghĩ lại, cô ta không phải là thiên kim thị trưởng sao?

Tại sao còn cần dựa vào đứa nhỏ, để bước vào nhà giàu?

Ở đây có điều gì đó không đúng

"Du Du, em cùng cô ấy có quan hệ rất tốt sao?" Lục Tử Thông lại thuận miệng hỏi tiếp

"Xem như là vậy đi. Bởi vì em cùng cô ấy cùng học trung học, cũng coi như là hiểu biết!" Nghe Lục Tử Thông hỏi đến chuyện của Hoắc Tư Vũ, Tô Du Du lại cảm thấy có một trận mất mát

"Thì ra là như vậy..." Lục Tử Thông lại nghĩ đến bộ dáng cao ngạo của Hoắc Tư Vũ tối hôm đó. Hần lại không mặn không nhạt hỏi một câu

"Du Du, người phụ nữ kia là con gái thị trưởng sao?"

Bởi vì là con gái của thị trưởng, cho nên từ nhỏ đã được nuông chiều, mới có thể tạo ra bản tính như vậy?

"Anh sao lại hỏi như vậy?"

"Anh là nghe người khác nói" Thật ra đàn ông vẫn luôn rất sĩ diện. Đánh chết hán cũng sẽ không nói với Du Du chuyện tối hôm đó

"Ai nói? Tư Vũ tại sao lại là thiên kim thị trường" Tô Du Du không có phản ứng nhiều, chỉ tiếp tục cúi đầu uống rượu

Nhưng lại không nghĩ đến lời nói này của cô lại tạo nên hứng thú cho người đàn ông bên cạnh

"Du Du em nói người phụ nữ kia căn bản không phải là thiên kim thị trường" Lục Từ Thông hơi hơi nhú mi

"Không phải, ba mẹ tư vũ đều là tầng lớp công nhân viên chức, khi nào thì trở thành thiên kim thị trường rồi, tại sao em ở cùng một thành phố với cô ấy lại không biết?" Nói xong Tô Du Du gãi gãi đầu, nhú mày nhìn Lục Từ Thông

Sẽ không phải là Lục Từ Thông cảm thấy hứng thú với thân phận thiên kim trường chứ?

Nói như vậy, có phải bản thân cô cũng không có cơ hội sao?

Nghĩ vậy, Tô Du Du đột nhiên cười tự giễu nói tiếp: "Anh nếu muốn quen biết với thiên kim thị trường, em có thể giới thiệu cho anh một người. Người này so với Hoắc Tư Vũ còn xinh đẹp hơn vài phần, tính cách cũng rất tốt, thích hợp nhất để rước về nhà làm lão bà!"

Cô đang nói đến Cố Niệm Hề

Cô gái kia mặc dù thân phận làm cho người ta hâm mộ, nhưng một chút cũng không kiêu ngạo. Cũng là người trên thế giới này, làm cho cô phải tâm phục khẩu phục

Cho nên, mặc dù người đàn ông mình thích bị Cố Niệm Hề mê hoặc, Tô Du Du cũng có thể hiểu được

"Em nói cái gì đó! Đừng nói vậy, uống xong rượu, anh đưa em về nhà!" Nói xong Lục Từ Thông cầm ly rượu của Tô Du Du uống cạn

Lúc Tô Du Du uống rượu có chút thô lỗ, rất đáng yêu

Mà trong quán bar này có rất nhiều người không đứng đắn, hán rất lo lắng nếu như để cô một mình ở nơi như thế này

Đờ Tô Du Du đứng dậy, sau đó hán lại xoay người nhìn về phía Hoắc Tư Vũ không xa

Thì ra, cô không phải là con gái thị trường!

Vậy hán có phải nên tìm một cơ hội, trêu đùa cô một phen? Báo đáp lại một chút những việc cô đã ban cho?

Nghĩ vậy, khóe miệng Lục Từ Thông lại nở lên nụ cười quý dị

Sau một lát, mang theo người phụ nữ mềm mại trong lòng ngực rời đi...

Cùng lúc ở một ngôi nhà nhỏ, Cố Niệm Hề đem canh cá đã nấu chín, cùng cải trắng đặt lên bàn, cả người đã muốn đổ mồ hôi

Không phải bởi vì nhiệt độ hiện tại của điều hòa, lại càng không phải bởi vì nấu nướng. Mà là vì tầm mắt nóng bỏng sau lưng đang nhìn chằm chằm cô ki

Từ lúc cô ra khỏi phòng ngủ, người đàn ông kia liền theo sát bên cạnh cô. Vẫn nhìn cô bằng ánh mắt truy tìm tung tích

Cảm giác được tầm mắt nóng bỏng kia, Cố Niệm Hề lại nhớ đến Tô Du Du có thể dùng ánh mắt cường đại như vậy

"Cái kia... Chúng ta ăn cơm thôi!"

Cố Niệm Hề chuẩn bị tốt mọi thứ

Nhìn người đàn ông đã ngồi trên bàn ăn cơm, nhưng tầm mắt nóng bỏng vẫn chưa rời đi trên thân thể của mình, Cố Niệm Hề nuốt nước miếng, ngăn chặn nội tâm bối rối của mình nói: "Lão công, em cảm thấy hơi lạnh... Em nghĩ nên phải mặc thêm áo!"

Áo sơ mi màu trắng nóng mang không nói, bên dưới còn không mặc gì, có thể liếc một cái là thấy được. Còn có quần áo của hán mặc ở trên người cô rộng thùng thình, cho nên cô áo cũng là không thích hợp đi

Cho dù Cố Niệm Hề đã cài nút áo đầu tiên, nhưng một mảng lớn da thịt vẫn có thể hiện ra trước mắt người đàn ông này

Ánh mắt của hán như sài lang hổ báo, không muốn đem cô lột sạch mới lạ!

Cố Niệm Hề vừa thẹn cảm thấy muốn tìm quần áo mặc thêm vào, miễn cho hán hán dùng tầm mắt thiêu đốt mình. Cũng không nghĩ chính mình nói ra lời này, lại biến thành hòn đá đè lên chân

Bởi vì, khi cô còn đang khấn trương hướng phía phòng ngủ đi đến. Không nghĩ lúc đi qua Đàm Dật Trạch, đôi tay nhỏ bé của cô liền bị nắm lại

Sức lực của hắn rất lớn, chỉ nhẹ nhàng cũng có thể kéo cô vào trong lòng ngực

Giờ phút này, Cố Niệm Hề cảm giác mình sắp bốc cháy. Bởi vì cô đang ngồi trên đùi của Đàm Dật Trạch

Mà trên người cô, chỉ mặc duy nhất một cái áo sơ mi của hắn. Bị hắn ôm vào trong ngực, có thể cảm nhận được da thịt qua lớp vải mỏng manh kia

"Lão công... Anh làm cái gì vậy?" Cố Niệm Hề cảm giác, trên người hắn có độ ẩm, cũng vì mình mà nháy mắt tăng cao

Cũng giống như chính cô

"Hề Hề, không phải em lạnh sao? Cho nên anh định dùng cơ thể của anh, truyền ấm áp đến cho em!" Nói xong, biểu tình của Đàm Dật Trạch so với ngày thường còn muốn ôn nhu hơn vài phần

Cái ôm như vậy, có chút ngả ngón, mang theo hấp dẫn

"Không cần anh còn phải ăn cơm, em đi lấy thêm áo mặc vào là được!" Cố Niệm Hề giãy dụa muốn đứng lên

Nhưng tay của hắn giống như được làm từ sắt thép, gắt gao giam cầm cô. Giống như không có ý định buông tay

"Không có gì đáng ngại! Anh như vậy, cũng có thể ăn!" Nói xong, hắn còn biểu hiện một tay ôm cô, một tay cầm đũa lên

Hắn nghiêng người, Cố Niệm Hề cảm giác được thân thể mình như bị đè ép một chút

Cố Niệm Hề không vui, môi mòng khê mím

Không có gì đáng ngại?

Vô nghĩa!

Đó là hắn không ngại, một tay có thể ăn cơm, một tay có thể chiếm tiện nghi của cô. Mà cô, bị chiếm tiện nghi không nói, ngay cả cơm cũng không thể ăn!

Nếu như cô có thể đánh thắng người đàn ông này, nhất định có thể đánh đến người chết ta sống

Nhưng vấn đề ở chỗ, cô đánh không lại

Chỉ nên, chỉ có thể trách móc thẳm trong lòng vài câu, rồi giống như bị gió cuốn cuộn thổi qua...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Vận Động Sau Khi Ăn, Là Thời Điểm Tăng Tiến Tình Cảm Tốt Nhất

Nhìn người đàn ông tao nhã ăn cơm, dùng một tay đưa thức ăn vào miệng, đôi mắt to của Cố Niệm Hề tràn đầy lửa giận

Cô trong lòng chỉ có thể tức giận mắng: Lão lưu manh này!

Có lẽ biểu hiện của Cố Niệm Hề quá mức mãnh liệt, nên có thể làm cho Đàm Dật Trạch nhìn ra được

"Làm sao vậy?"

Hắn hỏi

Giọng nói của hắn thực nhẹ, trông mắt lộ ra vô tội

Giống như hắn thật sự không biết, hắn rốt cuộc đã làm ra loại chuyện vô lễ gì

"Em cũng muốn ăn cơm" Cố Niệm Hề bị hấn ôm vào trong ngực, tay chân không thể động đậy. Mà đối mặt với ánh mắt của hấn, cũng không thể hành động lỗ mãng

Cô cũng chỉ có thể dùng đôi môi đỏ mọng, để diễn tả sự bất mãn của mình

Nhìn cô bộ dáng ủy khuất, Đàm Dật Trạch tâm tình cũng trở nên tốt hơn

Hướng chi thân thể mềm mại này, lại còn ở trong lòng ngực hấn

Chỉ cần hấn thoáng nghiêng người, liền có thể ngửi được mùi hương thơm ngát mà mê người kia

Đàm Dật Trạch cho tới bây giờ đều không phải là người tự ủy khuất chính mình

Ý tưởng trong đầu vừa hiện lên, hấn liền ép thân thể mình xuống, cọ cọ vào thân thể của cô. Da thịt của cô thật mềm cũng thật thoải mái, rất hợp với khẩu vị của hấn

Lần thứ hai nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vì hấn mà ửng đỏ, khóe miệng của Đàm Dật Trạch lại ần ần ý cười. Cũng nhịn không được muốn trêu đùa một phen:

"Vậy em ăn cơm đi, anh cũng không ngăn cản em!"

"Nhưng anh ôm em, người ta làm sao có thể ăn cơm!" Cố Niệm Hề bất mãn nhìn chằm chằm hấn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ động giống như là tiểu bạch thỏ

"Vậy em muốn như thế nào?" Nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của cô, hấn nhịn không được đưa tay lên xoa nhẹ. Rồi sau đó, khuôn mặt của cô vì hấn mà đỏ ửng lần thứ ba

"Anh bỏ em ra" Cố Niệm Hề cố ý trốn tránh hai tay của hấn, cũng không nghĩ cô càng muốn thoát ra, hai tay của hấn ở eo lưng cô lại càng thít chặt. Mà cô cũng cảm nhận được, hô hấp của người đàn ông này đang trở nên dồn dập. Ngay cả giọng nói, cũng khàn khàn vài phần

"Điều này không được, buổi tối hôm nay em nhất định phải ở trong lòng ngực anh!" Người đàn ông ngang ngược tuyên bố, đưa tay cầm chén đĩa đưa tới trước mặt Cố Niệm Hề. Hấn dùng chính đôi đĩa của mình đưa đến trước môi đỏ mọng của cô

"Em nếu nói như vậy không ăn cơm được, vậy anh giúp em ăn! Đợi em ăn no, đêm nay mới có thể có khí lực!" Nói đến đây, hấn lại khẽ ần ần lưng Cố Niệm Hề

Cố Niệm Hề cho dù đơn thuần, cũng biết lời nói kia của Đàm Dật Trạch là có ý như thế nào

Vì vậy, cô lại một lần nữa giãy dụa

"Không cần, em muốn tự mình ăn cơm!" Cô nói muốn ăn cơm, cũng bởi vì muốn tránh né người đàn ông này. Nếu ngay cả trong lúc ăn cơm đã "Sinh động" như vậy, chẳng phải là mua dây buộc mình sao?

"Phải tự mình ăn cơm? Hề Hề em có phải là muốn đổi ý phải không? Là khẩn cấp muốn thượng anh, phải không?" Nội dung trong lời nói của hấn có phần ngả ngớn

Đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống, gương mặt của hấn càng phát ra sự thâm thúy mê người. Nói ra lời này không làm giảm bớt sự cao quý của hấn, ngược lại làm cho hấn càng thêm vẻ thần bí, khiến cho người ta muốn trầm luân trong đó

Nhưng đây chỉ là ý tưởng nhất thời

Cảm giác được lực đạo ở dưới eo mình ngày càng ra tăng, Cố Niệm Hề nuốt nuốt nước miếng

"Em ăn, em ăn còn không được sao?!" Lão lưu manh này, có thể bắt được nhược điểm của cô, đưa cô vào khuôn khổ

Nghe được lời đáp lại của cô, khóe miệng của hấn lại hiện lên nụ cười rạng rỡ

"Sớm biết như vậy, còn chống đối làm gì?" Hấn nhẹ giọng nói ra câu này, sau đó liền đưa một miếng cơm trắng, đút cho Cố Niệm Hề ăn, thỉnh thoảng còn có thêm củ cải trắng cùng thịt bò được đưa lên

Đợi cho Cố Niệm Hề ăn xong chén cơm, hấn liền buông bát đĩa xuống. Hướng ánh mắt có thể dễ dàng thôn tính nhìn chằm chằm về phía cô

Điều này làm cho Cố Niệm Hề nhất thời lạnh buốt sống lưng

Cảm giác được, ánh mắt của người đàn ông này quá mức thâm thúy

"Lão công... Cơm nước xong không nên vận động ngay lập tức. Anh trước nghỉ ngơi một hồi, xem TV, em đi rửa chén đĩa...." Cố Niệm Hề lấp bấp đề nghị

Nói xong lời này, Cố Niệm Hề đang chuẩn bị nhảy từ trên đùi hắn xuống

Nếu còn không rời đi, cô sợ chính mình sẽ bị ánh mắt của người đàn ông này thiêu đốt. Bởi vì cô đã sớm nhận ra được, ánh mắt của hắn đang nhìn cô chăm chăm không chút trốn tránh

Nhưng không ai ngờ, khi Cố Niệm Hề vừa mới nhảy xuống, liền bị hắn kéo ngược trở về

Lúc này cô không phải là ngồi ở trên đùi, mà trực tiếp được khiêng bên cạnh cánh tay phải của hắn

"Lão công..."

"Vận động sau khi ăn, là thời điểm tăng tiến tình cảm tốt nhất!" Đây là lời hắn giải thích cho cô

Sau một lát, Đàm Dật Trạch khăn cấp mang Cố Niệm Hề vào phòng ngủ

"Nhưng chén đĩa còn chưa rửa!" Hắn có chút vội vàng, không nói hai lời liền kéo lên áo trên người cô. Lúc sau liền trực tiếp đem cô đặt ở trên giường lớn. Nhìn hắn nôn nóng như vậy, nếu thật sự làm cho hắn như ý nguyện, chỉ sợ ngày mai cô sẽ không xuống giường được mất

"Không có việc gì, chén đĩa chưa rửa cũng sẽ không tai nạn chết người. Nhưng nếu em không để cho anh thượng, kia mới thật sự là tai nạn chết người!"

Dứt lời, hắn liền bắt đầu hôn cô, lúc đầu là ở môi, sau đó chậm rãi đi xuống phía dưới

"Đừng lo lắng, ngày mai anh sẽ giúp em rửa chén" Thấy Cố Niệm Hề vẻ mặt lo lắng, hắn lại lên tiếng trấn an

Thấy hơi thở hắn càng ngày càng mãnh liệt như vậy, Cố Niệm Hề có chút sợ hãi

Điều cô lo lắng, căn bản cũng không phải là chén đĩa

"Lão công, anh không cảm thấy là chúng ta tiến triển quá nhanh sao?" Nhìn Đàm Dật Trạch vẫn đang miệt mài làm công việc của mình, Cố Niệm Hề lại hỏi

Trước lúc kết hôn, gặp mặt chưa đến năm lần

Từ đó đến bây giờ, cũng mới được ba tháng

Cố Niệm Hề cảm thấy được, tình tiết thật sự phát triển nhanh hơn suy nghĩ của mình

Nhưng mà, giờ phút này hơi thở của cô vì người đàn ông đang ở trên người mình mà thay đổi tiết tấu

"Như vậy còn nhanh? Lão Mặc cùng vợ của hắn lần đầu tiên gặp mặt đã tiến hành nghi thức kết hôn, thuận tiện ngay cả động phòng cũng đã làm rồi. Em đã để anh phải chịu lâu như vậy, còn không biết xấu hổ hời!"

Nói xong, hắn hung hăng cắn cắn cô

"Ô, anh nhẹ một chút! Anh là cậu à?"

"Anh liền là cậu. Em nếu nói nữa, sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc của anh, xem anh như thế nào thu thập em!" Hắn hung hăng uy hiếp

Nhưng lòng đỏ kị đã ở trong lòng ngực lan tràn

Bởi vì, giờ phút này trong đầu Đàm Dật Trạch, đều chỉ là cảnh tượng của Cố Niệm Hề nằm ở dưới thân Đàm Dật Nam

Nhìn Đàm Dật Nam đối với cô cũng rất lưu luyến, tình cảm của bọn họ lúc trước chắc chắn cũng không phải là dạng tầm thường

Thời điểm đó, có phải Cố Niệm Hề cũng giống như hiện tại, bị Đàm Dật Nam đặt ở dưới thân, mặc cho hắn tùy ý mà nhấm nháp

Còn có Sở Đông Ly...

Người đàn ông tựa hồ cũng đối với cô không bình thường

Có phải là hắn cũng đã hưởng qua vẻ đẹp của cô, cho nên mới lưu luyến không quên, cho nên hắn mới vì Cố Niệm Hề mà nhiều lần rối loạn?

Nghĩ vậy, Đàm Dật Trạch đột nhiên lật thân thể của Cố Niệm Hề lại, lúc cô còn chưa ý thức được chuyện gì sắp xảy ra, trong nháy mắt đạo phòng tuyến cuối cùng đều bị phá tan

"A..."

Đau quá!

Cố Niệm Hề cảm giác, lão lưu manh này giống như là muốn đem cô xé rách

Thật sự rất đau!

Vừa mới cô còn đang lên kế hoạch như thế nào để cùng lão lưu manh này chu toàn

Nhưng hiện tại hắn đã đột nhiên xông tới rồi

Cảm giác đau đớn, thôi quét qua toàn thân cô

Cô liều mạng gào thét, liều mạng cào cấu người đàn ông ở trên người

Nước mắt trong suốt giống như là vỡ òa, từ trong hốc mắt của cô chảy xuống

"Àn?" Đàm Dật Trạch thật ra cũng không nghĩ thân thể của chính mình có phản ứng nhanh hơn so với đại não của hắn. Khi hắn ý thức được chuyện gì xảy ra, nhìn xuống dưới thân bọn họ máu đỏ đã lan tràn, trong chớp mắt hắn nhận không được mừng rỡ

Cô thế nhưng, vẫn hoàn hảo như lúc đầu?

Quen biết Đàm Dật Nam lâu như vậy, thế nhưng cô vẫn giữ được thứ quý giá nhất? Mà chính hắn, dĩ nhiên là người đầu tiên cũng là người cuối cùng, hưởng dụng thứ tuyệt mỹ này của cô

Một giây kia, Đàm Dật Trạch thật sự không biết biểu hiện sự sung sướng của mình như thế nào. Hắn chỉ có thể kích động mà ôm Cố Niệm Hề gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt vào trong lòng ngực mà hôn hít

Nếu biết sớm, đây là lần đầu tiên của cô. Hắn tuyệt đối sẽ không vội vàng như thế

"Đàm Dật Trạch, anh mau đi ra ngoài cho em!" Cô lại khóc đầy hắn ra

Nhưng hành động này, không thể để cho hắn rời đi thân thể của cô, ngược lại làm cho hắn càng đem cô ôm chặt hơn

"Hề Hề ngoan, đừng lộn xộn, rất nhanh sẽ hết đau!" Đàm Dật Trạch giống như là đang dỗ dành một đứa trẻ

"Hề Hề thật tốt quá, em vẫn hoàn mỹ thuộc về anh..."

"Hề Hề cảm ơn em..."

Đàm Dật Trạch giống như là tìm được vật quý giá nhất trên đời, đem cô găt gao ôm ở trong ngực mình

Cố Niệm Hề tuy rằng vẫn nghẹn ngào, nhưng cuối cùng cũng bắt đầu mê mang trầm luân

Đêm đen dày đặc, mùa đông năm nay có tuyết rơi

Ngon cây bên ngoài cửa sổ, sớm đã bị tuyết phủ trắng xóa

Toàn bộ khu nhà cũng được phủ kín bằng một tầng màu trắng lãng mạn

Nhưng tất cả, cũng không bằng một màn kiều diễm nơi đây...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chó Tốt Không Chặn Đường

Đàm Dật Trạch là một người đàn ông mạnh mẽ

Mặc kệ là tính cách, hay là thái độ làm người

Đương nhiên, ngay cả biểu hiện của hắn ở trên giường, cũng phi thường mạnh mẽ

Cố Niệm Hề bị hấn tra tấn một đêm, ngày hôm sau quả nhiên không có cách nào dậy đi làm. Toàn thân của cô, giống như là lúc trước học tập nhu đạo, bị từng người lần lượt coi như bao cát mà vật lộn, loại cảm giác này thật là đau đến muốn chết mà

Ngay cả từ trên giường bước xuống, cũng phải dùng khí lực rất lớn

Mà điều làm cho Cố Niệm Hề tức giận, chính là trên người của cô đầy những mảng lớn hồng hồng tím tím

Đứng ở trước gương, Cố Niệm Hề có cảm giác mình giống như là chó đốm

Có lẽ, người khác sau khi phát sinh quan hệ, sẽ được đối phương chăm sóc tốt vài ngày

Nhưng hôm sau, khi Cố Niệm Hề tỉnh lại, nhìn bên cạnh chỉ là giường lớn trống rỗng

Góc chăn sớm đã không có độ ấm. Dễ nhận thấy được, người đàn ông này đã sớm rời đi từ lâu

Nếu không phải nhìn thấy dưới đệm có vết máu, không phải ngửi thấy mùi hương xa hoa lãng phí mà cô chưa quen thuộc, Cố Niệm Hề thật sự nghĩ rằng mình đêm qua đã mơ thấy mộng xuân...

Nhìn bốn phía xung quanh, trừ bỏ trên giường hỗn độn, những thứ khác đều trống không

Trên đầu giường có một mảnh giấy, Cố Niệm Hề liền mau chóng đưa tay lấy nó lại

Trên đó là nét chữ cứng cáp viết bằng bút máy của Đàm Dật Trạch: Làm nhiệm vụ, chờ anh trở về...

Không nói ngày về, không có lời ngon tiếng ngọt, càng không phải nhắc đến lời thề sống chết...

Hắn viết như vậy, chính là muốn để cho cô chờ đợi trong vô vọng sao?

Nhìn sáu chữ của Đàm Dật Trạch, hốc mắt Cố Niệm Hề có chút phẫn hồng. Không biết có phải là thân thể không khỏe, hay là do thứ khác, tóm lại hiện giờ, cô không hiểu tại sao mình muốn rơi lệ

Bởi vì hiện tại, cô bắt đầu hoài nghi mức độ tin cậy của hôn nhân này

Ngày hôm nay, Cố Niệm Hề trôi qua có chút áp lực

Đàm Dật Trạch đi làm nhiệm vụ, cô chỉ có một mình yên lặng ở trong căn phòng rộng lớn này. Cơm cũng là ăn lại của tối hôm qua

Ba ngày hôm sau là cuối tuần. Cố Niệm Hề không phải đi làm

Cô cứ như vậy, tại căn nhà trống rỗng này ngây ngốc ba ngày

Tuy rằng cô không nói, cũng không biểu hiện cái gì, nhưng trong lòng cô cũng biết, cô đang rất hy vọng hắn trở về

Ba ngày nay chờ đợi, người đàn ông này ngay cả một cuộc điện thoại, hay một tin nhắn cũng đều không có

Cuối cùng, Cố Niệm Hề nhìn di động được sạc pin no đủ, vẫn là thất vọng tràn trề...

Rốt cuộc, đến sáng sớm ngày thứ tư, Cố Niệm Hề bước ra khỏi nhà, bắt đầu cuộc sống

Cố Niệm Hề trải qua ba ngày chờ đợi vô vọng, cuối cùng cũng rõ một điều

Hôn nhân của cô và Đàm Dật Trạch, ngay từ đầu đã là loại gặp dịp thì chơi

Hôn nhân của bọn họ, giống như khói nhẹ thoảng qua. Một trận gió, có thể dễ dàng thổi bay

Hôn nhân như vậy, cô rốt cuộc còn muốn hy vọng xa vời gì?

Đem cô đơn trong lòng, không cam tâm thu vào. Cô lần nữa mang giày cao gót, đi đến nơi làm việc của mình

Lần trước, bởi vì hoàn thành tốt phương án hợp tác giữa công ty cô và tập đoàn Minh Lăng, Bác Á không chỉ cho cô thêm mười lăm phần trăm tiền hoa hồng, mà còn thăng chức cho cô lên làm trưởng phòng

Đứng trước cửa công ty, khóe môi Cố Niệm Hề lại cười nhạt

Tốt lắm!

Cứ theo đà này, rất nhanh cô có thể ở thành phố này tạo dựng một cuộc sống mới

Năm mới đến, cô có thể về nhà! Về nhà có thể nhìn thấy ba mẹ từ nhỏ yêu nhất của mình, còn cầu được bọn họ tha thứ

Ôm ý nghĩ như vậy, Cố Niệm Hề bước vào công ty, vội đầu vào làm việc

Một ngày rất nhanh, liền trôi qua

Lúc tan tầm, Cố Niệm Hề nhìn bên ngoài cửa sổ có tuyết rơi nhẹ, không khỏi nhíu mày

Đàm Dật Trạch từ ngày cùng cô đây đưa, liền biến mất không thấy

Cho dù là điện thoại hay tin nhắn, cũng đều không có. Mà trong lúc này, Cố Niệm Hề cũng không thể chịu nổi nhớ nhung, mà gọi cho hẳn một cuộc điện thoại

Nhưng người đàn ông này vẫn tắt máy

Thấy trong điện thoại là giọng nói quen thuộc của tổng đài, Cố Niệm Hề lại nở nụ cười chua xót

Từ trong công ty đi ra, Cố Niệm Hề cũng không trực tiếp về nhà, mà đi tới cửa hàng lần trước Đàm Dật Trạch mang cô tới

Cô không muốn mua thứ gì, chỉ là muốn giết thời gian mà thôi

Nhưng nếu Cố Niệm Hề biết, tại cửa hàng này sẽ đụng mặt Thư Lạc Tâm và Hoắc Tư Vũ, cô tuyệt đối sẽ không tới

Nhìn Cố Niệm Hề đi đến Hoắc Tư Vũ kéo kéo tay Thư Lạc Tâm đi tới, cô định xoay người rời khỏi chỗ thị phi này

Đối với cô mà nói, gặp mặt hai người kia giống như là thấy ôn thần. Đi tới bên cạnh họ, chắc chắn sẽ không có chuyện gì vui

Trên cái thế giới này, oan gia ngõ hẹp cũng là chuyện tình thường xuyên phát sinh

Mặc dù Cố Niệm Hề muốn nhượng một bước để trời cao biển rộng, nhưng hai người ở phía sau dường như không tính toán như vậy

Thời điểm Cố Niệm Hề xoay người định rời đi, trong nháy mắt đã có người phát hiện ra sự tồn tại của cô

"Ồ, nhìn xem ai đây?" Phía sau có giọng nói bén nhọn của phụ nữ, đâm chọc vào lỗ tai của Cố Niệm Hề khiến cho lỗ tai của cô có phản đau nhức

"Tư Vũ, nói cái gì đó?" Thư Lạc Tâm bị Hoắc Tư Vũ kéo, thật ra bà đang bận xem mẫu túi xách mới nhất của năm, nên không có thời gian để ý đến Cố Niệm Hề

"Mẹ, mẹ xem người kia, không phải là rất quen thuộc sao?" Lời này là nói cho Thư Lạc Tâm cũng để cho Cố Niệm Hề nghe thấy: "Người quen biết, ngay cả gặp mặt cũng không chào hỏi, chẳng lẽ không biết đây là thiếu lễ phép sao?"

Nói xong lời này, ánh mắt ngoan độc của Hoắc Tư Vũ nhìn chằm chằm Cố Niệm Hề

Ánh mắt kia hận không được đào lỗ trên người đối phương

"Cố Niệm Hề?" Theo tầm mắt của Hoắc Tư Vũ, Cố Niệm Hề cũng nhìn về phía bóng dáng quen thuộc cách đó không xa

Ánh mắt oán độc, cũng di động trên người của cô

Thật ra, Thư Lạc Tâm cùng Hoắc Tư Vũ rất giống nhau về điểm này, biểu tình oán hận đều không thể che giấu được

Nhưng bà ta nghĩ, biểu tình này của Hoắc Tư Vũ chính là vì lần trước Đàm Dật Nam bỏ quên cô ta cùng đứa nhỏ

Nghe được lời nói của hai người phía sau rất đúng, Cố Niệm Hề liền xoay người lại

Có đôi khi, muốn tránh né thứ gì đó, càng tránh né lại càng không xong

Cho dù hiện tại Cố Niệm Hề rất muốn mau chóng rời đi, chỉ sợ Hoắc Tư Vũ cũng sẽ không dễ dàng như vậy cho cô rời đi

Nếu trốn không được, chỉ bằng trực tiếp tươi cười ứng chiến

Giống như lời của một người đàn ông nào đó đã nói với cô: Cố Niệm Hề không phải là quả hồng mềm, mặc cho người khác vo tròn bóp méo

Nghĩ đến người đàn ông kia, Cố Niệm Hề lại cảm thấy một trận chua xót lan tràn. Ý thức được chính mình đang thất thần, Cố Niệm Hề liền che giấu chua xót

Không thể để người ở phía sau cô nhìn thấy. Sau đó cô tiến lên, chào hỏi người trước mặt: "Di Thư"

"Đúng thật là cô!" Ánh mắt oán độc đánh giá Cố Niệm Hề

Lần trước Đàm Dật Nam vì người phụ nữ này mà hướng ba hô to gọi nhỏ, mỗi lần bà gặp mặt cô ta đều phải đánh giá một phen, nhìn xem hồ ly tinh này, rốt cuộc có điểm nào tốt! Khiến cho Đàm Dật Nam ngay cả mẹ cũng không cần

"Chỉ là một người phụ nữ chẳng ra gì, cũng không có điều gì làm cho người ta vui!" Đánh giá Cố Niệm Hề một hồi, Thư Lạc Tâm nhỏ giọng than thở

Nhưng lời này, lại đủ cho cả ba người nghe được

Không giống như là châm chọc sau lưng, càng không nể mặt chế nhạo

Mà lời nói này của bà, cũng làm cho Hoắc Tư Vũ bên cạnh nháy mắt cười loạn

"Ngay cả gặp mặt chào hỏi cũng không có!" Hoắc Tư Vũ cùng Thư Lạc Tâm âm thầm kể tai nhau nói nhỏ, nhưng thanh âm này cũng làm cho Cố Niệm Hề nghe được

"Nói đến việc chào hỏi, phải là Hoắc tiểu thư cô không có quy củ mới đúng!" Nghe bọn họ đánh tiếng chế nhạo mình, ánh mắt khinh thường nhìn cô, Cố Niệm Hề lúc này chỉ cảm thấy căm tức

Nắm nắm lòng bàn tay, cô quyết định phản kích lại, giống như lời của hần cô không phải là quả hồng mềm!

"Cô... Cô nói cái gì đó? Như thế nào là không có quy củ!" Hoắc Tư Vũ thật không ngờ chính mình lại cho Cố Niệm Hề có cơ hội phản kích, hơn nữa còn làm trò trước mặt Thư Lạc Tâm

Lại còn, không giống như cách xưng hô mọi khi của Cố Niệm Hề, luôn luôn gọi cô bằng Tư Vũ mà hiện tại đã thay bằng Hoắc tiểu thư

Xưng hô vô cùng đơn giản, liền đem khoảng cách hai người tách ra

Cảm giác này, làm cho Hoắc Tư Vũ khó chịu

Cho nên, cô mới mượn cơ hội này tính toán lợi dụng Thư Lạc Tâm, cho Cố Niệm Hề một giáo huấn

Cũng không nghĩ muốn, một câu nói kia lại như đánh vào mặt cô

"Không có lễ phép, không biết quy củ, nói đúng ra phải là Hoắc Tiểu Thư!" Cố Niệm Hề nói gì thì nói cũng là chị dâu của Hoắc Tư Vũ, nghiêm nhiên trên cô ta một bậc, khi hai người gặp nhau, Hoắc Tư Vũ phải là người chào hỏi cô trước

Hơn nữa chỉ nhẹ nhàng nói một câu, đã biểu hiện được thái độ vô cùng khinh thường của mình đối với Cố Niệm Hề

"Cô... Cố Niệm Hề cô đừng ức hiếp người quá đáng!" Hoắc Tư Vũ giống như con mèo bị người giẫm phải cái đuôi, liền muốn gào ra móng vuốt

Trong cuộc đời của cô, ghét nhất là bị người khác dẫm đạp dưới chân

Lúc trước cô mới cố gắng học tốt, để rồi đi cái thành phố kia. Cho nên mới có ngày hôm nay, ở thành phố mới này xây dựng sự nghiệp

"Tôi ức hiếp cô? Hoắc tiểu thư cô nói sai rồi phải không?" Chống lại ánh mắt tức giận của người trước mặt, Cố Niệm Hề lại khẽ nhủ mi nói tiếp: "Theo tôi biết, Hoắc tiểu thư cũng chưa chính thức bước vào Đàm gia, còn nữa tôi cũng đã được ông nội cùng ba của Dật Trạch đồng ý. Nếu luận vai vế, hần là so với cô lớn hơn. Theo lý mà nói cô cũng phải gọi tôi một tiếng chị dâu. Nhưng cô không những không chào hỏi tôi trước, ngược lại lại đem tội danh không biết trên dưới đẩy lên đầu tôi. Cô nói tôi không biết lớn nhỏ, vô lễ với bậc trưởng bối, câu nói này là ai nên nói với ai mới đúng đây?"

Nói xong, Cố Niệm Hề mỉm cười nhìn quá trình sắc mặt Hoắc Tư Vũ thay đổi, từ hồng đến xanh sau đó biến thành đen

Đây cũng là lần đầu tiên Cố Niệm Hề nhận ra được, thì ra chế giễu người khác cũng có thể vui đến vậy

Nhìn sắc mặt người khác biến hóa giống như chậu nước rửa tay, lo lắng nhất thời của Cố Niệm Hề mau chóng biến mất

"Cố Niệm Hề, cô..." Hoắc Tư Vũ muốn phản bác, muốn hung hăng đánh trả Cố Niệm Hề, lại phát hiện mỗi một câu của Cố Niệm Hề căn bản đều hoàn toàn đúng, cô không tìm được lời nào để phản kích

Hơn nữa, thân phận hiện tại của cô cũng chưa phải chân chính là con dâu Đàm gia

Mà Cố Niệm Hề đã danh chính ngôn thuận bước vào cánh cửa nhà họ Đàm, tính ra ngay cả vai vế cũng cao hơn so với cô

Điều này làm cho Hoắc Tư Vũ vô cùng tức giận và xấu hổ. Nhưng không có cách nào trút ra, chỉ có thể nuốt xuống bụng

"Cố Niệm Hề, cô đừng tưởng rằng cô gả cho Tiểu Trạch, là có thể ở trong Đàm gia muốn làm gì thì làm. Tôi nói cho cô biết, tôi đến hiện tại cũng chưa thừa nhận cô, là trưởng nữ của Đàm gia! Cô muốn tôi thừa nhận cô, cũng chưa đủ tư cách đâu!"

Thư Lạc Tâm và Đàm Dật Trạch tuy rằng không phải có quan hệ máu mủ, nhưng dù sao bà trước hết vẫn phải lo lắng cho con trai ruột của mình là Đàm Dật Nam

Cho nên lúc nhìn thấy Hoắc Tư Vũ bị lép vế, bà cũng không thể bình tĩnh được

Nhưng đối với lời chỉ trích của bà, Cố Niệm Hề dường như cũng không để vào mắt

Cô chỉ lạnh lùng nhìn bà một cái, rồi mở miệng: "Tôi cũng không có nghĩ tới phải có sự thừa nhận của bà!"

Chính xác mà nói, sự thừa nhận của trên dưới Đàm gia, cô cũng không cần

Hôn nhân của cô và Đàm Dật Trạch giống như một tảng khói nhẹ

Còn nữa, sau khi phát sinh quan hệ, Đàm Dật Trạch ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô

Có lẽ hẳn cũng không mấy coi trọng cuộc hôn nhân này, xem ra hẳn chỉ coi Cố Niệm Hề cô như một thứ để vui đùa

Nên, năm mới Cố Niệm Hề đang tính toán trở về thành phố mình sinh ra

Đến lúc đó, cũng đem cuộc hôn nhân này chấm dứt!

Nhưng hiện tại, cô cũng phải đem những gì mình trước kia chịu khuất nhục trả lại cho bọn họ

"Cô..." Thư Lạc Tâm giương nanh múa vuốt, hận không thể xé rách miệng cô gái trước mặt

Nhưng ngại đến hình tượng phụ nhân của mình, bà mới không dám gây chuyện trước mặt người khác

"Thật xin lỗi, tôi còn có chút việc, không cùng các người nói chuyện tào lao" Nói xong, Cố Niệm Hề chuẩn bị rời đi

Cô mất lạnh thấy Thư Lạc Tâm vô cùng phẫn nộ, khóe miệng cũng thần nhiên vẽ lên độ cung

Khi Hoắc Tư Vũ thấy nụ cười của cô, lại vô cùng tức giận: "Cố Niệm Hề, hôm nay chúng ta đem mọi chuyện nói rõ ràng đi. Cô tiến vào Đàm gia, rốt cuộc có liên quan đến Nam hay không? Có phải vẫn muốn câu dẫn Nam?"

"Cô muốn tôi lặp đi lặp lại mấy lần nữa mới hiểu? Cô hôm nay hỏi lại tôi, tôi đây sẽ trình trọng nói cho cô biết một lần nữa, cô cần phải nghe kỹ cho tôi, Cố Niệm Hề tôi là một người ưa thích sạch sẽ. Nếu giường của Đàm Dật Nam đã bị cô dùng, vậy thì cứ an tâm mà tiếp tục dùng đi. Về phần tôi, tôi cần bán là khinh thường người đàn ông như vậy, anh ta chỉ cho tôi cảm giác ghê tởm! Cô nếu muốn ở bên cạnh anh ta, vậy thì cứ thanh thản ổn định mà tiếp tục!"

Nói lời này, Cố Niệm Hề cũng cảm giác được toàn thân mình giận đến run người

Nhưng cũng không phải là bởi vì hai người trước mặt

Mà là vì người đàn ông đang không biết tin tức kia ____ Đàm Dật Trạch

Hai người trước mặt này, nhiều nhất cũng chỉ là vật hình tạm thời để cho Cố Niệm Hề cô phát tiết mà thôi

"Cô..." Thật không ngờ Đàm Dật Nam ở trong lòng Cố Niệm Hề đã không còn chỗ đứng như vậy, Hoắc Tư Vũ sửng sốt một lúc, định mở miệng nói tiếp, nhưng lại bị Cố Niệm Hề ngắt lời: "Còn có!"

Lời này, làm cho Hoắc Tư Vũ tạm thời nuốt xuống, tính toán muốn xem người phụ nữ trước mặt muốn nói cái gì. Cũng không nghĩ, nghe được lời kia, thiếu chút nữa Hoắc Tư Vũ đã không nhịn được, định đánh vào miệng Cố Niệm Hề

Thấy ánh mắt mong chờ của Hoắc Tư Vũ, Cố Niệm Hề nói tiếp: "Chớ tốt không chặn đường!"

Nghĩa của cô chính là muốn nói Hoắc Tư Vũ chẳng qua chỉ là một con cầu chặn đường mà thôi

Cái này không chỉ là cho Hoắc Tư Vũ suýt nữa phun huyết, mà còn làm cho Thư Lạc Tâm quên mất hình tượng của mình

Nhưng mà người khỏi xương, lại chuẩn bị cất bước rời đi

Thư Lạc Tâm mới không muốn Cố Niệm Hề dễ dàng rời đi

Chương 64: Hề Hề, Anh Nhớ Em

Thư Lạc Tâm lập tức hướng phía bóng dáng của Cố Niệm Hề gọi lớn: "Cố Niệm Hề cô còn dám lớn tiếng với Tư Vũ như vậy. Chẳng lẽ, cô không biết Tư Vũ là ai sao? Chẳng lẽ, cô không sợ, ba của Tư Vũ đến tìm cô phiền toái?"

Bởi vì quá mức tức giận, Thư Lạc Tâm liền nói ra thân phận của Hoắc Tư Vũ. Muốn để chút mặt mũi cho mình và Hoắc Tư Vũ trước mặt mọi người

Cũng không nghĩ đến, lời này của bà không chỉ không làm cho Cố Niệm Hề sợ hãi, mà còn làm cho gương mặt của Hoắc Tư Vũ tái nhợt

Chuyện này không tốt

Thư Lạc Tâm không phải là vì muốn gây khó dễ cho Cố Niệm Hề mà lấy ra thân phận của cô để nói chứ?

Nếu là người khác thì thôi, nhưng người này lại là Cố Niệm Hề, nếu nói cho cô ta biết, không phải làm cho cô ta cười rưng rưng sao?

Nghĩ vậy, Hoắc Tư Vũ bước lên phía trước, kéo Thư Lạc Tâm lại nói: "Mẹ đừng nói nữa, đối với nhân phẩm của Niệm Hề, con thật sự không có hy vọng gì. Con cũng không cầu cô ta đối tốt với con. Chỉ cần cô ta tôn trọng mẹ một chút là được rồi!"

Cô nói lời này, đơn giản chỉ là muốn ngăn cản Thư Lạc Tâm

Cũng muốn nhân cơ hội này để lại ấn tượng tốt đẹp về cô trong lòng Thư Lạc Tâm

Điều này không thể được!

Bà muốn để cho Đàm Dật Nam cưới Hoắc Tư Vũ chính là vì muốn làm chỗ dựa thật tốt cho con trai mình, nên không thể để cô ta chịu ủy khuất được

Nghĩ vậy Thư Lạc Tâm liền nói: "Tư Vũ, người đã là người của Đàm gia chúng ta, mẹ không thể để cho con chịu oan khuất được. Nói gì thì nói, ba của con cũng có thể đâm nát cô ta ở dưới chân, nghe mẹ nói, thời điểm không cần nhẫn nhịn thì không phải nhẫn nhịn. Nếu như bị người phụ nữ như vậy ngồi ở trên đầu, thật là điều đáng để chê cười"

Nói xong, Thư Lạc Tâm vỗ vỗ bàn tay của Hoắc Tư Vũ

"Nhưng mẹ, con..." Cô không muốn bại lộ thân phận của mình

Nhưng Hoắc Tư Vũ còn chưa nói xong, Cố Niệm Hề đã xoay người, hỏi: "Cô ta là ai? Ba của cô ta là ai? Bà nói, tôi đang nghe!"

Lúc này đây, cô thật sự có hứng thú muốn nghe một chút, rốt cuộc Thư Lạc Tâm muốn gây sức ép gì cho cô

Còn nói đến ba của Hoắc Tư Vũ?

Trong ấn tượng của cô, người đàn ông trung niên kia tính tình cũng không tốt lắm, thường xuyên uống rượu, có đôi khi say rượu còn đánh vợ đánh con

Lúc bọn họ học trung học, có một lần ông ta đánh bị thương người, còn bị bắt lại

Đó là những điều Cố Niệm Hề biết

Nhưng bây giờ là tình huống gì?

Thư Lạc Tâm lại đưa ba của Hoắc Tư Vũ ra áp chế mình!

Sẽ không phải chỉ vì cô cùng Hoắc Tư Vũ nói vài câu, bọn họ muốn đưa người đàn ông kia ra để giáo huấn cô?

Nhưng xã hội hiện tại cô đang sống, chính là xã hội có luật pháp

"Mẹ..." Hoắc Tư Vũ thấy Cố Niệm Hề xoay người, bộ dáng chờ mong, lại càng cảm thấy sốt ruột

Cô cuống quyết tiến lên, nghĩ muốn ngăn cản Thư Lạc Tâm, nói ra những lời nói kia, nhưng bà ta đã trực tiếp đẩy cô ra: "Nói ra chỉ sợ hù chết cô! Tư Vũ của chúng tôi chính là con gái của phó thị trưởng thành phố D. Tư Vũ vốn không muốn đem thân phận của mình nói ra với cô. Bằng không, cô cho là cô có thể hết lần này đến lần khác ức hiếp Tư Vũ sao?"

"Cô ta, con gái của phó thị trưởng?" Cố Niệm Hề còn tưởng mình nghe lầm, vì thế lập lại một lần nữa

Bởi vì ba của cô Cố Ẩn Mẫn là thị trưởng. Nên đôi khi phó thị trưởng sẽ đến nhà bọn họ chơi một chút, nói ra thì cô cùng với phó thị trưởng cũng có quen biết. Phó thị trưởng quả thật có một con gái, cũng bằng tuổi với bọn họ, cũng quả thật họ Hoắc!

Nhưng quan trọng là, Cố Niệm Hề cùng con gái của phó thị trưởng cũng có quen biết!

Cho nên, khi nghe Thư Lạc Tâm nói Hoắc Tư Vũ là con gái của phó thị trưởng, cô mới có thể kinh ngạc như vậy

Mà Thư Lạc Tâm thấy vậy, cứ nghĩ là Cố Niệm Hề đang sợ hãi, vì thế đặc ý dạt dào nói: "Làm sao vậy, sợ rồi đúng không? Cô cùng Tư Vũ quen biết lâu như vậy, cũng không biết ba của Tư Vũ là thị trưởng sao? Tôi cho cô biết, đó là bởi vì tính tình Tư Vũ nhà chúng ta tốt, tùy ý để cho cô ức hiếp. Nếu đổi lại là tôi, đã sớm đem cô trừng trị tốt rồi! Hiện tại, cô đã biết thân phận Tư Vũ nhà chúng tôi, có phải là không biết nên làm như thế nào đúng không? Tôi nói cho cô biết, Thư Lạc Tâm tôi ngay cả hối hận cũng không để cho cô có!"

Nhìn thấy Thư Lạc Tâm đặc ý như vậy, tầm mắt của Cố Niệm Hề lại dừng lại trên người Thư Lạc Tâm

Quả thật, giống như lời Thư Lạc Tâm nói, cô quen biết Hoắc Tư Vũ lâu như vậy, cũng không biết cô ta lại là thiên kim thị trưởng

Trong lòng Cố Niệm Hề có trăm ngàn nghi vấn, như là Hoắc Tư Vũ tại sao lại trở thành con gái của phó thị trưởng thành phố D, còn có Thư Lạc Tâm tại sao lại biết điều này

Nhưng lúc thấy gương mặt Hoắc Tư Vũ tái nhợt, bối rối nhìn cô, Cố Niệm Hề cũng đột nhiên hiểu được

Thì ra, Hoắc Tư Vũ nói dối!

Cô mạo danh là con gái của phó thị trưởng

"Ha ha, tôi quen biết Hoắc tiểu thư nhiều năm như vậy, thật đúng là không biết, cô ta là minh châu của phó thị trưởng!"

Nhìn Hoắc Tư Vũ gương mặt tái nhợt, Cố Niệm Hề đột nhiên nở nụ cười

Hé ra gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, hai má vì nụ cười mà hồng nhuận lên, ánh mắt cũng có chút sưng. Gương mặt xinh đẹp như vậy, ngay cả Thư Lạc Tâm cũng phải mấy giây thất thần. Giờ khắc này, bà mới hiểu được vì sao có nhiều người bị cô ta nghi hoặc như vậy, thì ra cô ta thật sự là một con yêu tinh

Cô ta rốt cuộc cười cái gì?

Chẳng lẽ là nghe được tin tức này quá kích thích đến điên rồi?

"Cố Niệm Hề, cô rốt cuộc cười cái gì?" Thư Lạc Tâm nóng vội

Bởi vì bà cảm thấy được, trong nụ cười của cô ẩn chứa rất nhiều nội dung thần bí

"Bà... bà thật sự muốn biết sao?"

Thấy Thư Lạc Tâm hỏi, cô ngừng cười một lúc

"..." Thư Lạc Tâm nhìn ánh mắt của Cố Niệm Hề như vậy, thật sự là bà muốn biết

"Bà thật sự thấy hứng thú như vậy?" Nhìn biểu hiện của bà như vậy, cô lại tiếp tục hỏi

"Cố Niệm Hề, tôi khuyên cô không nên nói huyền thuyên! Bằng không tự mình nhận lấy hậu quả" Thấy Cố Niệm Hề bước đến lại gần Thư Lạc Tâm, tâm tư của Hoắc Tư Vũ cũng rối loạn

"Người phụ nữ này so với người điên cũng không khác là mấy, nếu như ở nơi này cùng cô ta cãi nhau, chẳng phải để người ta cười mình đến rụng răng sao?" Thấy Thư Lạc Tâm dường như không muốn rời đi, Hoắc Tư Vũ lại bổ sung thêm một câu

"Mẹ, chúng ta về nhà đi. Con đứng lâu như vậy, có chút không thoải mái"

Thấy Thư Lạc Tâm như trước không có chuyển động, Hoắc Tư Vũ chỉ có thể ra đòn sát thủ

"Kia... Chúng ta về nhà đi!" Cuối cùng Thư Lạc Tâm cũng bị cô làm lay động, sau đó nâng Hoắc Tư Vũ xoay người rời đi

Mà Cố Niệm Hề vẫn như vậy, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Hoắc Tư Vũ tự biên tự diễn

Cô phải thừa nhận Hoắc Tư Vũ vừa là một diễn viên, vừa là một đạo diễn tốt

Chuyện lừa dối như vậy, cô ta cũng có thể làm ra?

Nhìn Hoắc Tư Vũ sợ hãi rời đi, đôi mắt của Cố Niệm Hề thoáng hiện nét cười giảo hoạt, nói lớn: "Hoắc tiểu thư, ly miêu tráo thái tử, cô đã từng nghe

qua chưa?"

Nói xong, Cố Niệm Hề lại nhìn thấy Hoắc Tur Vũ nhanh chóng rời đi

Một màn này, làm cho Cố Niệm Hề lần thứ hai nở nụ cười

Thì ra, cảm giác trên đũa Hoắc Tur Vũ, cũng rất khá

Mà cô, dường như cũng yêu thích bố trí trò chơi cho Hoắc Tur Vũ

Từ cửa hàng trở về, sắc trời cũng đã tối sầm

Cố Niệm Hề khi về đến nhà, trên đỉnh đầu vẫn còn vương lại vài bông tuyết

Cởi ra đôi giày của mình. Cố Niệm Hề phát hiện trên người mình vẫn còn có tuyết đọng lại

Vuốt nhẹ bông tuyết, Cố Niệm Hề phát hiện tay nhỏ của mình đang sưng đỏ, còn có vài vết nứt

Điều này cũng khó trách, từ nhỏ cô đã sống ở phía nam. Nơi đó lạnh nhất cũng chỉ có mười độ

Không giống như ở đây, hiện tại đã là âm mấy độ

Cô vừa vào cửa, hai tay xoa xoa lại với nhau, hốc mắt không hiểu tự nhiên chua xót

Nếu như lúc trước cô không ngu ngốc rời nhà đi, nếu cô không đến thành phố này, hẳn là bây giờ cô vẫn ngoan ngoãn ở bên cạnh ba mình. Vào mùa đông, ba sẽ mua hạt dẻ mà cô yêu thích nhất, mẹ sẽ làm nóng lại hạt dẻ cho cô

Oa, sau ba người sẽ vui vẻ hòa thuận ngồi ở bên cạnh nhau mà ăn

Nghĩ vậy, nước mắt không tự giác rơi xuống

Lúc này, cô đột nhiên cảm thấy hông của mình có thứ gì đó khê đặt lên. Sau một lát cảm giác được phía sau lưng có một thứ gì âm áp áp vào

"Hề Hề, anh nhớ em" Giọng nói quen thuộc, ở bên cạnh tai của cô khê nói...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Anh Sẽ Ngay Lập Tức Biến Hấn Thành Tàn Phế

Nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền đến bên tai, cảm giác được hơi ấm của hắn ở bên hông mình, hốc mắt của Cố Niệm Hề có nước mắt, lúc này lại là chảy rơi xuống

Đàm Dật Trạch, thì ra vẫn còn nhớ rõ gia đình này?

Thì ra vẫn còn nhớ rõ sự tồn tại của cô?

Cố Niệm Hề âm thầm rơi lệ, không cử động, tùy ý đến cho người đàn ông này ôm mình vào trong lòng ngực. Cảm nhận hơi ấm quen thuộc, mùi hương cùng sự nhu tình của hắn

Nhưng người đàn ông này giống như có chút xúc động

Sau khi hắn ôm cô được một lúc, tay của hắn bắt đầu có hành động xấu

Môi của hắn lại hướng đến tai của cô

Một bên hôn vành tai của cô, một bên tà ác phun nhiệt nói: "Hề Hề, em thơm quá"

Lần đầu tiên có được Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch phát hiện cô gái này giống như là một cây thuốc phiện, một khi dính vào thì không thể thoát ra được

Cho nên, biết rõ lần đó là đêm đầu tiên của cô, hắn vẫn muốn cô không ngừng đến ba lượt

Mà đại khái chỉ làm cho hắn ăn đến lưng dạ

Nhìn cô gái trong lòng ngực mệt mỏi buồn ngủ, hắn liền tạm buông tha cho cô. Tính toán để cô ngủ xong, sau đó sẽ để mình từ từ ăn no. Cũng không nghĩ đến, sáng sớm hắn đã nhận được mật lệnh, làm cho hắn phải đến biên cảnh chấp hành nhiệm vụ

Quân lệnh, không thể trái

Vì thế, hắn cho dù không cam lòng, cũng chỉ có thể buông xuống lão bà mềm mại nũng nịu, lao tới vì nhân dân quốc gia mà phục vụ

Suốt vài ngày này, Đàm Dật Trạch mới hiểu thế nào là sự chờ đợi dài đằng đẳng

Không thấy được cô, hắn hầu như chỉ nhìn con số trên đồng hồ báo thức mà sống qua ngày

Rốt cuộc, nhiệm vụ cũng đã xong

Toàn bộ mọi người ngày mai có thể trở về nhà. Nhưng lần đầu tiên nỗi nhớ nhà trong lòng hắn không thể kiềm chế được, hắn nôn nóng tự mình lên máy bay trở về trước

Khi về đến nhà, Cố Niệm Hề cũng chưa về. Hắn tắm xong rồi, cũng không thấy cô. Hắn giống như là một đứa trẻ, ở trong nhà đi qua đi lại, đợi Cố Niệm Hề trở về

Nhưng đợi ba mươi phút, một tiếng, hai tiếng, cánh cửa cũng không có dấu hiệu mở ra

Đàm Dật Trạch cuối cùng cũng không bình tĩnh được

Vận định để cho cô một bất ngờ khi trở về, cuối cùng hắn vẫn đi tìm áo khoác mặc lên người, chuẩn bị đi tìm cô

Đây dường như là lần đầu tiên, kể từ lúc hắn chào đời đến nay, nôn nóng hy vọng nhìn thấy một người như vậy

Cũng may, lúc Đàm Dật Trạch định mở cửa, cánh cửa cũng được một người khác mở ra

Mà người mở cửa, chính là cô gái mà Đàm Dật Trạch hắn ngày đêm nhung nhớ, cô rốt cuộc cũng trở về...

Đem cô ôm vào trong lòng ngực, cảm thụ hương thơm của cô, Đàm Dật Trạch phát hiện mình lại vận sức chờ phát động

Thật muốn, lúc này đem cô lên giường, sau đó hưng hăng cùng cô triển miên ở một chỗ

Đàm Dật Trạch từ trước đến nay là người nghĩ gì liền sẽ làm. Vì thế, sau khi hình ảnh nóng bỏng trong đầu của hắn rút xuống, hắn liền khẩn cấp đem cô xoay người lại, sau đó hai tay đặt lên eo của cô, chuẩn bị ôm cô về hướng phòng ngủ, chuẩn bị cùng cô tạo ra một màn kiều diễm mới

Mà khi Đàm Dật Trạch đem cô xoay người, lại nhìn thấy gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia đã sớm có nhiều nước mắt

Cô đang khóc?!

Sao lại thế này?

"Làm sao vậy, có chuyện gì?" Hắn dùng ngón cái có vết chai thay cô lau nước mắt, động tác không nói là mềm nhẹ. Nhưng giọng nói của hắn lại vô cùng ôn nhu. Ngay cả hô hấp cũng vội vàng

"Làm sao lại khóc?" Hắn đau lòng kéo cô vào trong ngực của mình, nghe thanh âm nức nở của cô, Đàm Dật Trạch phát hiện trái tim mình giống như bị bóp nghẹt, từng vòng từng vòng một, khiến cho hô hấp của hắn trở nên khó khăn

"..." Đối mặt với những câu hỏi vội vàng của hắn, cô gái trong lòng ngực vẫn như trước không nói gì. Cô chỉ tùy ý để hắn ôm, đem nước mắt cọ cọ lên áo màu xám mặc ở nhà của hắn vừa mới thay

"Vật nhỏ, em rốt cuộc làm sao vậy? Ai ức hiếp em, em trực tiếp nói cho anh biết. Anh sẽ ngay lập tức biến hắn thành người tàn phế, để em vừa lòng!" Nước mắt của cô, làm cho Đàm Dật Trạch trong lòng hốt hoảng

Giống như là có cái gì ép ở trong lòng ngực hắn, lấy không ra

Cảm giác chết tiệt này, làm cho hắn nóng nảy khó chịu

Thấy người đàn ông trước mặt khẳng khái trào dâng diễn thuyết, Cố Niệm Hề vừa khóc vừa không quên cho hắn một cái nhìn xem thường: Ức hiếp em, còn không phải là anh sao?

"Đừng khóc, vật nhỏ của anh. Em khóc lòng anh cũng rất đau! Có chuyện gì, có thể nói với anh được không?"

Ánh mắt này của hắn giống như là không hiểu suy nghĩ của cô rồi

Hắn đưa tay lau nước mắt ở trên mặt cô. Nhưng tay hắn vừa mới rời đi khỏi mặt cô trong chốc lát, gương mặt nhỏ nhắn lại chứa đầy nước mắt

"Vật nhỏ..." Hắn bắt đầu dĩ than nhẹ, giống như là có rất nhiều đau đớn tích tụ lại mà trở nên trầm trọng

Thấy cô vẫn không chịu lên tiếng, hắn chỉ có thể đem cô ôm vào lòng, đi đến hướng sa lon

Ngồi ở trên ghế sa lon, hắn ôm cô trong lòng ngực, tựa vào tai cô khuyên cam mãi, cô mới có thể ngừng khóc

Mà đối với Đàm Dật Trạch cảm giác nhìn đỡ dành cô hết khóc còn vất vả hơn là một trận chiến. Hắn nên làm gì bây giờ?

Hắn chỉ biết đau lòng ngồi nhìn cô khóc

"Anh... ăn cơm chưa?" Khóc lớn một hồi, mọi bất mãn dường như cũng phát tiết xong. Cố Niệm Hề cảm giác bụng mình có chút đói

"Còn chưa ăn! Hai ngày nay đều làm nhiệm vụ, di động cũng không được mở. Sợ một mình em ở nhà không quen, cho nên hôm nay nhiệm vụ vừa xong, anh liền lên máy bay trở về. Thức ăn trên máy bay, anh ăn không quen" Thật ra không phải là ăn không quen, mà là tâm tình bất an cho nên ăn không vô

"Em đi làm cơm" Nghe được giọng nói khàn khàn của hắn, Cố Niệm Hề phát hiện chưa xốt trong lòng cũng bình phục vài phần

Nói xong, cô chuẩn bị đứng lên

Nhưng mông còn chưa rời khỏi ghế, liền bị hắn kéo lại

"Tay em sao lại lạnh như vậy?" Hắn lôi kéo tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay sưng đỏ của Cố Niệm Hề

"Em không quen sống ở nơi có tuyết như thế này" Đây là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn, cô rời xa nhà sống ở nơi lạnh như vậy

"Rất khó chịu đúng không! Hôm nay để anh nấu cơm đi!" Nhìn cô khóc đến nổi hai đôi mắt to sưng đỏ, trong lòng hắn rầu rĩ không yên. Cảm giác được khoảng thời gian hắn không ở nơi này, có người đến ức hiếp cô

Người kia là ai, hắn nhất định phải bắt được, phải cho vật nhỏ của hắn một cái công đạo

"Anh nấu cơm?" Giọng nói của cô có chút kinh ngạc, một người đàn ông như vậy có thể biết nấu cơm sao?

"Những thứ bình thường có thể được. Em đi tắm đi, đổi quần áo thoải mái, sau một lát có thể ăn cơm" Hắn xoa xoa mái tóc đen của cô, sau một lát lại nở nụ cười cưng chiều

Hắn mười mấy tuổi đã ra bên ngoài sống. Không giống với Chu Tử Mặc, mệnh tốt có mẹ mở quán ăn, ngay cả thứ cơ bản nhất là nấu cơm cũng không biết. Càng không cần phải nói đến rửa chén đĩa. Đàm Dật Trạch còn nhớ rõ, lần trước gọi điện thoại cho Chu Tử Mặc, hắn nói đang xử lý chén đĩa nhà hắn. Lúc ấy Đàm Dật Trạch còn không biết, ý tứ trong lời nói của Chu Tử Mặc. Không quá vài ngày sau hắn gặp được Chu Tử Mặc cùng Chu phu nhân đang ở siêu thị mua chén đĩa. Đàm Dật Trạch mới biết, thì ra Chu Tử Mặc này có thói quen làm đại thiếu gia bình thường chỉ cần há mồm là có người đưa cơm đến đứt cho hắn, cái gọi là xử lý chén đĩa dĩ nhiên là ____ Trực tiếp ném vào thùng rác! Trách không được, Chu phu nhân lúc đấy lại bị hắn chọc giận đến muốn tức sôi lên

Từ đó, Đàm Dật Trạch cũng có tự tin, mình chính là một lão công tử!

Ít nhất việc rửa chén và nấu những món ăn đơn giản hắn cũng biết làm. Lúc lão bà có việc bận hoặc sinh bệnh hắn cũng có thể chăm sóc cố

Giống như là hiện tại...

Cố Niệm Hề nghe theo lời khuyên bảo của hắn đi tắm. Mà hắn cũng lấy gạo nấu cơm, sau đó đem một số thức ăn trong tủ lạnh ra nấu

Cố Niệm Hề tắm xong, mặc áo ngủ thoải mái bước ra từ phòng tắm, liền thấy Đàm Dật Trạch vẫn đang đứng ở phòng bếp

Hắn rất cao, che chắn hết ánh sáng ở nơi này

Khi không đi làm Đàm Dật Trạch sẽ mặc quần áo thoải mái ở nhà. Hôm nay hắn mặc trên người là đồ bộ, một bộ quần áo màu xám ở nhà. Nhìn bóng dáng của hắn, cô liền thấy được hắn có chút gầy. Nhưng trải qua đêm mê tình hôm đó, cô mới biết được người đàn ông này tuy hơi gầy, nhưng sức lực của hắn cũng thật sự sợ hãi

Hắn đưa lưng về phía cô, cho nên cô không thể nhìn thấy bộ dáng lúc nấu ăn của hắn. Nhưng chỉ nhìn sau bóng lưng của hắn cũng đủ để cuốn hút cô

"Thơm quá, anh làm cái gì vậy!" Cô chậm rãi bước đến bên cạnh hắn

"Xào rau, vừa lúc trong tủ lạnh có hạt dẻ, liền lấy ra xào thịt gà" Hấn đặt chảo xuống, xoay người ôm lấy cô

Cảm giác được thân thể mềm mại ở trong ngực, Đàm Dật Trạch đưa mặt cọ cọ vào người cô

Thật ra, hấn muốn Cố Niệm Hề đi thay quần áo, chính là mục đích này

Nhưng cô tới cô lui, đối với hấn tuyệt đối là không đủ

Nghĩ vậy, hấn liền đưa tay luôn vào bên trong áo của cô

Hấn biết, Cố Niệm Hề lúc tắm xong, không thích mặc những thứ phiền toái kia. Một đường thật thông thuận, trực tiếp có thể đến được địa phương hấn thích

"Đừng như vậy, sắp cháy rồi!" Động tác ngả ngón của Đàm Dật Trạch làm cho gương mặt của Cố Niệm Hề ửng hồng

Trực tiếp đẩy hấn ra, đôi môi đỏ mọng khẽ nhấp máy

Khiến cho giọng nói của cô bởi vậy càng trở lên kiều mỵ

Vốn là lời nói trách móc, giờ phút này lại trở nên nũng nịu

"Cháy ăn mới ngon!" Tà ác néo cô một cái, hấn mới buông cô ra. Tay hấn lần thứ hai đặt lên chảo, tùy ý khuấy đều

Có một số người, trời sinh đã là một kiệt tác nghệ thuật

Mặc dù chỉ là một động tác đơn giản, cũng có thể trở thành biểu hiện tao nhã vô cùng nhuần nhuyễn. Mà Đàm Dật Trạch chính là người như vậy

Đội hấn đem thức ăn dọn hết lên bàn, Cố Niệm Hề mới phát hiện, chính mình đang ngây ngốc nhìn hấn

"Mau lên, chúng ta ăn cơm!"

Sau khi ăn xong, còn có một 'Trận đánh ác liệt'

Ý nghĩ tà ác thoáng hiện qua đầu hấn, Đàm Dật Trạch nhìn thoáng qua cổ áo lỏng xù của Cố Niệm Hề...

Trong đầu hấn thỉnh thoảng lại thoáng hiện lên thân hình nóng bỏng, hấn liền ăn cơm rất nhanh. Mà Cố Niệm Hề lại quay sang nhìn người đàn ông đã làm món thịt gà hạt dẻ cho cô ăn. Thứ cô thích nhất chính là hạt dẻ, có đôi khi cô sẽ cùng ba xuống bếp, cùng ba làm món thịt gà hạt dẻ này. Tuy rằng đã trải qua vô số lần thất bại, nhưng mỗi lần chỉ cần ba làm ra, cô đều ăn sạch sành sanh

Không nghĩ tới, ở thành phố xa lạ này, cô lại có thể ăn món mình yêu thích nhất do Đàm Dật Trạch làm

Trong lòng, có cảm giác không nói ra lời...

Chóp mũi, cũng có chua xót

Cô thật sự rất nhớ ba của mình

"Sao lại không ăn?"

Nhìn Cố Niệm Hề vẫn cầm chén đũa ngẩn ngơ, Đàm Dật Trạch thúc giục

Ăn xong mới có sức lực để 'Làm việc'!

"Em nhớ nhà!" Trải qua mùa đông ở thành phố xa lạ này, làm cho cô càng nhớ nhà hơn

Nghĩ đến mỗi ngày mẹ sẽ làm món ăn ngon cho cô, nghĩ đến ba luôn cưng chiều chính mình nhưng lại không chịu nói ra, nghĩ đến bọn họ ngày xưa một nhà ba người cuộc sống ấm áp...

"Hề Hề nếu như em nhớ nhà, chờ anh giải quyết công việc xong, sẽ cùng em quay trở về" Đàm Dật Trạch đi đến bên cạnh cô gái hốc mắt đã sớm hồng nhuận kia, ôm cô vào lòng

Mỗi khi cô khóc, không hiểu tại sao luôn luôn có thể tác động đến tâm tình của hấn

Biết rõ, công việc bận rộn, nhưng hấn vẫn không thể không thỏa hiệp cô

"Thật sao?" Cô có chút ngoài ý muốn, khi nghe Đàm Dật Trạch nói như vậy

"Anh chưa bao giờ nói giỡn! Nhanh ăn cơm đi!" Hấn xoa xoa hai tay của cô, trong ánh mắt hiện lên sự cưng chiều, khiến cho người ta có thể dễ dàng

trầm luân trong đó

Thật ra, biểu tình như vậy Đàm Dật Trạch chưa bao giờ làm qua

Chỉ có Cố Niệm Hề, cô gái này mới cho hắn có nhiều ngoại lệ như vậy

"Cám ơn anh, lão công!" Cô cười quay sang nói với hắn

Chờ hắn xử lý công việc xong, sẽ cùng cô trở về nhà

Vấn đề đóng thuyền, ba và mẹ sao có thể không đồng ý?

Còn nữa, cô hiện tại cũng có chút hạnh phúc, cũng coi như là hoàn thành lời thề

Ba ba chắc sẽ không quá tức giận!

"Chúng ta là vợ chồng, không cần phải cảm ơn!" Tốt nhất nên dùng hành động thực tế, lấy thân mình báo đáp thì hơn

Thật sự Đàm Dật Trạch rất có hứng thú đối với gia đình của Cố Niệm Hề

Chỉ bằng khả năng của hắn có thể thừa sức điều tra ra được bối cảnh cùng thân thế của cô. Nhưng hắn vẫn hy vọng cô gái này tự mình nói với hắn. Cũng càng hy vọng hắn có thể tự mình dung nhập vào cuộc sống của cô...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Vật Nhỏ, Xem Anh Như Thế Nào Trùng Phạt Em

Nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền đến bên tai, cảm giác được hơi ấm của hắn ở bên hông mình, hốc mắt của Cố Niệm Hề có nước mắt, lúc này lại lăn rơi xuống

Đàm Dật Trạch, thì ra vẫn còn nhớ rõ gia đình này?

Thì ra vẫn còn nhớ rõ sự tồn tại của cô?

Cố Niệm Hề âm thầm rơi lệ, không cử động, tùy ý để cho người đàn ông này ôm mình vào trong lòng ngực. Cảm nhận hơi ấm quen thuộc, mùi hương cùng sự nhu tình của hắn

Nhưng người đàn ông này giống như có chút xúc động

Sau khi hắn ôm cô được một lúc, tay của hắn bắt đầu có hành động xấu

Môi của hắn lại hướng đến tai của cô

Một bên hôn vành tai của cô, một bên tà ác phun nhiệt nói: "Hề Hề, em thơm quá"

Lần đầu tiên có được Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch phát hiện cô gái này giống như là một cây thuốc phiện, một khi dính vào thì không thể thoát ra được

Cho nên, biết rõ lần đó là đêm đầu tiên của cô, hắn vẫn muốn cô không ngừng đến ba lượt

Mà đại khái chỉ làm cho hắn ăn đến lưng dạ

Nhìn cô gái trong lòng ngực mệt mỏi buồn ngủ, hắn liền tạm buông tha cho cô. Tính toán để cô ngủ xong, sau đó sẽ để mình từ từ ăn no. Cũng không nghĩ đến, sáng sớm hắn đã nhận được mệnh lệnh, làm cho hắn phải đến biên cảnh chấp hành nhiệm vụ

Quân lệnh, không thể trái

Vì thế, hắn cho dù không cam lòng, cũng chỉ có thể buông xuống lão bà mềm mại nũng nịu, lao tới vì nhân dân quốc gia mà phục vụ

Suốt vài ngày này, Đàm Dật Trạch mới hiểu thế nào là sự chờ đợi dài đằng đẳng

Không thấy được cô, hần hầu như chỉ nhìn con số trên đồng hồ báo thức mà sống qua ngày

Rốt cuộc, nhiệm vụ cũng đã xong

Toàn bộ mọi người ngày mai có thể trở về nHà. Nhưng lần đầu tiên nỗi nhớ nhà trong lòng hần không thể kiềm chế được, hần nôn nóng tự mình lên máy bay trở về trước

Khi về đến nhà, Cố Niệm Hề cũng chưa về. Hần tắm xong rồi, cũng không thấy cô. Hần giống như là một đứa trẻ, ở trong nhà đi qua đi lại, đợi Cố Niệm Hề trở về

Nhưng đợi ba mươi phút, một tiếng, hai tiếng, cánh cửa cũng không có dấu hiệu mở ra

Đàm Dật Trạch cuối cùng cũng không bình tĩnh được

Vận định để cho cô một bất ngờ khi trở về, cuối cùng hần vẫn đi tìm áo khoác mặc lên người, chuẩn bị đi tìm cô

Đây dường như là lần đầu tiên, kể từ lúc hần chào đời đến nay, nôn nóng hy vọng nhìn thấy một người như vậy

Cũng may, lúc Đàm Dật Trạch định mở cửa, cánh cửa cũng được một người khác mở ra

Mà người mở cửa, chính là cô gái mà Đàm Dật Trạch hần ngày đêm nhung nhớ, cô rốt cuộc cũng trở về...

Đem cô ôm vào trong lòng ngực, cảm thụ hương thơm của cô, Đàm Dật Trạch phát hiện mình lại vận sức chờ phát động

Thật muốn, lúc này đem cô lên giường, sau đó hung hăng cùng cô triển miên ở một chỗ

Đàm Dật Trạch từ trước đến nay là người nghĩ gì liền sẽ làm. Vì thế, sau khi hình ảnh nóng bỏng trong đầu của hần rút xuống, hần liền khẩn cấp đem cô xoay người lại, sau đó hai tay đặt lên eo của cô, chuẩn bị ôm cô về hướng phòng ngủ, chuẩn bị cùng cô tạo ra một màn kiều diễm mới

Mà khi Đàm Dật Trạch đem cô xoay người, lại nhìn thấy gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia đã sớm có nhiều nước mắt

Cô đang khóc?!

Sao lại thế này?

"Làm sao vậy, có chuyện gì?" Hần dùng ngón cái có vết chai thay cô lau nước mắt, động tác không nói là mềm nhẹ. Nhưng giọng nói của hần lại vô cùng ôn nhu. Ngay cả hô hấp cũng vội vàng

"Làm sao lại khóc?" Hần đau lòng kéo cô vào trong ngực của mình, nghe thanh âm nức nở của cô, Đàm Dật Trạch phát hiện trái tim mình giống như bị bóp nghẹt, từng vòng từng vòng một, khiến cho hô hấp của hần trở nên khó khăn

"..." Đối mặt với những câu hỏi vội vàng của hần, cô gái trong lòng ngực vẫn như trước không nói gì. Cô chỉ tùy ý để hần ôm, đem nước mắt cọ cọ lên áo màu xám mặc ở nhà của hần vừa mới thay

"Vật nhỏ, em rốt cuộc làm sao vậy? Ai ức hiếp em, em trực tiếp nói cho anh biết. Anh sẽ ngay lập tức biến hần thành người tàn phế, để em vừa lòng!" Nước mắt của cô, làm cho Đàm Dật Trạch trong lòng hốt hoảng

Giống như là có cái gì ép ở trong lòng ngực hần, lấy không ra

Cảm giác chết tiệt này, làm cho hần nóng nảy khó chịu

Thấy người đàn ông trước mặt khẳng khái trào dâng diễn thuyết, Cố Niệm Hề vừa khóc vừa không quên cho hần một cái nhìn xem thường: Úc hiếp em, còn không phải là anh sao?

"Đừng khóc, vật nhỏ của anh. Em khóc lòng anh cũng rất đau! Có chuyện gì, có thể nói với anh được không?"

Ánh mắt này của hần giống như là không hiểu suy nghĩ của cô rồi

Hần đưa tay lau nước mắt ở trên mặt cô. Nhưng tay hần vừa mới rời đi khỏi mặt cô trong chớp lát, gương mặt nhỏ nhắn lại chứa đầy nước mắt

"Vật nhỏ..." Hần bắt đầu dĩ than nhẹ, giống như là có rất nhiều đau đớn tích tụ lại mà trở nên trầm trọng

Thấy cô vẫn không chịu lên tiếng, hần chỉ có thể đem cô ôm vào lòng, đi đến hướng sa lon

Ngồi ở trên ghế sa lon, hần ôm cô trong lòng ngực, tựa vào tai cô khuyên cam mãi, cô mới có thể ngừng khóc

Mà đối với Đàm Dật Trạch cảm giác nhìn đỡ dành cô hết khóc còn vất vả hơn là một trận chiến. Hần nên làm gì bây giờ?

Hắn chỉ biết đau lòng ngồi nhìn cô khóc

"Anh... ăn cơm chưa?" Khóc lớn một hồi, mọi bất mãn dường như cũng phát tiết xong. Cố Niệm Hề cảm giác bụng mình có chút đói

"Còn chưa ăn! Hai ngày nay đều làm nhiệm vụ, di động cũng không được mở. Sợ một mình em ở nhà không quen, cho nên hôm nay nhiệm vụ vừa xong, anh liền lên máy bay trở về. Thức ăn trên máy bay, anh ăn không quen" Thật ra không phải là ăn không quen, mà là tâm tình bất an cho nên ăn không vô

"Em đi làm cơm!" Nghe được giọng nói khàn khàn của hắn, Cố Niệm Hề phát hiện chua xót trong lòng cũng bình phục vài phần

Nói xong, cô chuẩn bị đứng lên

Nhưng móng còn chưa rời khỏi ghế, liền bị hắn kéo lại

"Tay em sao lại lạnh như vậy?" Hắn lôi kéo tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay sưng đỏ của Cố Niệm Hề

"Em không quen sống ở nơi có tuyết như thế này" Đây là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn, cô rời xa nhà sống ở nơi lạnh như vậy

"Rất khó chịu đúng không! Hôm nay để anh nấu cơm đi!" Nhìn cô khóc đến nỗi hai đôi mắt to sưng đỏ, trong lòng hắn rầu rĩ không yên. Cảm giác được khoảng thời gian hắn không ở nơi này, có người đến ức hiếp cô

Người kia là ai, hắn nhất định phải bắt được, phải cho vật nhỏ của hắn một cái công đạo

"Anh nấu cơm?" Giọng nói của cô có chút kinh ngạc, một người đàn ông như vậy có thể biết nấu cơm sao?

"Những thứ bình thường có thể được. Em đi tắm đi, đổi quần áo thoải mái, sau một lát có thể ăn cơm" Hắn xoa xoa mái tóc đen của cô, sau một lát lại nở nụ cười cưng chiều

Hắn mười mấy tuổi đã ra bên ngoài sống. Không giống với Chu Tử Mặc, mệnh tốt có mẹ mở quán ăn, ngay cả thứ cơ bản nhất là nấu cơm cũng không biết. Càng không cần phải nói đến rửa chén đĩa. Đàm Dật Trạch còn nhớ rõ, lần trước gọi điện thoại cho Chu Tử Mặc, hắn nói đang xử lý chén đĩa nhà hắn. Lúc ấy Đàm Dật Trạch còn không biết, ý tứ trong lời nói của Chu Tử Mặc. Không quá vài ngày sau hắn gặp được Chu Tử Mặc cùng Chu phu nhân đang ở siêu thị mua chén đĩa. Đàm Dật Trạch mới biết, thì ra Chu Tử Mặc này có thói quen làm đại thiếu gia bình thường chỉ cần há mồm là có người đưa cơm đến đút cho hắn, cái gọi là xử lý chén đĩa dĩ nhiên là ____ Trục tiếp ném vào thùng rác! Trách không được, Chu phu nhân lúc đấy lại bị hắn chọc giận đến muốn tức sôi lên

Từ đó, Đàm Dật Trạch cũng có tự tin, mình chính là một lão công tử!

Ít nhất việc rửa chén và nấu những món ăn đơn giản hắn cũng biết làm. Lúc lão bà có việc bận hoặc sinh bệnh hắn cũng có thể chăm sóc có

Giống như là hiện tại...

Cố Niệm Hề nghe theo lời khuyên bảo của hắn đi tắm. Mà hắn cũng lấy gạo nấu cơm, sau đó đem một số thức ăn trong tủ lạnh ra nấu

Cố Niệm Hề tắm xong, mặc áo ngủ thoải mái bước ra từ phòng tắm, liền thấy Đàm Dật Trạch vẫn đang đứng ở phòng bếp

Hắn rất cao, che chắn hết ánh sáng ở nơi này

Khi không đi làm Đàm Dật Trạch sẽ mặc quần áo thoải mái ở nhà. Hôm nay hắn mặc trên người là đồ bộ, một bộ quần áo màu xám ở nhà. Nhìn bóng dáng của hắn, cô liền thấy được hắn có chút gầy. Nhưng trải qua đêm mê tỉnh hôm đó, cô mới biết được người đàn ông này tuy hơi gầy, nhưng sức lực của hắn cũng thật sự sợ hãi

Hắn đưa lưng về phía cô, cho nên cô không thể nhìn thấy bộ dáng lúc nấu ăn của hắn. Nhưng chỉ nhìn sau bóng lưng của hắn cũng đủ để cuốn hút cô

"Thơm quá, anh làm cái gì vậy!" Cô chậm rãi bước đến bên cạnh hắn

"Xào rau, vừa lúc trong tủ lạnh có hạt dẻ, liền lấy ra xào thịt gà" Hắn đặt chảo xuống, xoay người ôm lấy cô

Cảm giác được thân thể mềm mại ở trong ngực, Đàm Dật Trạch đưa mặt cọ cọ vào người cô

Thật ra, hắn muốn Cố Niệm Hề đi thay quần áo, chính là mục đích này

Nhưng cọ tới cọ lui, đối với hắn tuyệt đối là không đủ

Nghĩ vậy, hắn liền đưa tay luồn vào bên trong áo của cô

Hắn biết, Cố Niệm Hề lúc tắm xong, không thích mặc những thứ phiền toái kia. Một đường thật thông thuận, trực tiếp có thể đến được địa phương hắn thích

"Đừng như vậy, sắp cháy rồi!" Động tác ngả ngón của Đàm Dật Trạch làm cho gương mặt của Cố Niệm Hề ửng hồng

Trực tiếp đẩy hấn ra, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy

Khiến cho giọng nói của cô bởi vậy càng trở lên kiều mỹ

Vốn là lời nói trách móc, giờ phút này lại trở nên nũng nịu

"Cháy ăn mới ngon!" Tà ác nhéo cô một cái, hấn mới buông cô ra. Tay hấn lần thứ hai đặt lên chảo, tùy ý khuấy đều

Có một số người, trời sinh đã là một kiệt tác nghệ thuật

Mặc dù chỉ là một động tác đơn giản, cũng có thể trở thành biểu hiện tao nhã vô cùng nhuần nhuyễn. Mà Đàm Dật Trạch chính là người như vậy

Đội hấn đem thức ăn dọn hết lên bàn, Cố Niệm Hề mới phát hiện, chính mình đang ngây ngốc nhìn hấn

"Mau lên, chúng ta ăn cơm!"

Sau khi ăn xong, còn có một 'Trận đánh ác liệt'

Ý nghĩ tà ác thoáng hiện qua đầu hấn, Đàm Dật Trạch nhìn thoáng qua cổ áo lông xù của Cố Niệm Hề...

Trong đầu hấn thỉnh thoảng lại thoáng hiện lên thân hình nóng bỏng, hấn liền ăn cơm rất nhanh. Mà Cố Niệm Hề lại quay sang nhìn người đàn ông đã làm món thịt gà hạt dẻ cho cô ăn. Thứ cô thích nhất chính là hạt dẻ, có đôi khi cô sẽ cùng ba xuống bếp, cùng ba làm món thịt gà hạt dẻ này. Tuy rằng đã trải qua vô số lần thất bại, nhưng mỗi lần chỉ cần ba làm ra, cô đều ăn sạch sành sanh

Không nghĩ tới, ở thành phố xa lạ này, cô lại có thể ăn món mình yêu thích nhất do Đàm Dật Trạch làm

Trong lòng, có cảm giác không nói ra lời...

Chóp mũi, cũng có chua xót

Cô thật sự rất nhớ ba của mình

"Sao lại không ăn?"

Nhìn Cố Niệm Hề vẫn cầm chén đĩa ngần ngại, Đàm Dật Trạch thúc giục

Ăn xong mới có sức lực để 'Làm việc'!

"Em nhớ nhà!" Trải qua mùa đông ở thành phố xa lạ này, làm cho cô càng nhớ nhà hơn

Nghĩ đến mỗi ngày mẹ sẽ làm món ăn ngon cho cô, nghĩ đến ba luôn cưng chiều chính mình nhưng lại không chịu nói ra, nghĩ đến bọn họ ngày xưa một nhà ba người cuộc sống ấm áp...

"Hề Hề nếu như em nhớ nhà, chờ anh giải quyết công việc xong, sẽ cùng em quay trở về" Đàm Dật Trạch đi đến bên cạnh cô gái hốc mắt đã sớm hồng nhuận kia, ôm cô vào lòng

Mỗi khi cô khóc, không hiểu tại sao luôn luôn có thể tác động đến tâm tình của hấn

Biết rõ, công việc bận rộn, nhưng hấn vẫn không thể không thỏa hiệp cô

"Thật sao?" Cô có chút ngoài ý muốn, khi nghe Đàm Dật Trạch nói như vậy

"Anh chưa bao giờ nói giỡn! Nhanh ăn cơm đi!" Hấn xoa xoa hai tay của cô, trong ánh mắt hiện lên sự cưng chiều, khiến cho người ta có thể dễ dàng trầm luân trong đó

Thật ra, biểu tình như vậy Đàm Dật Trạch chưa bao giờ làm qua

Chỉ có Cố Niệm Hề, cô gái này mới cho hấn có nhiều ngoại lệ như vậy

"Cám ơn anh, lão công!" Cô cười quay sang nói với hấn

Chờ hấn xử lý công việc xong, sẽ cùng cô trở về nhà

Vấn đề đóng thuyền, ba và mẹ sao có thể không đồng ý?

Còn nữa, cô hiện tại cũng có chút hạnh phúc, cũng coi như là hoàn thành lời thề

Ba ba chắc sẽ không quá tức giận!

"Chúng ta là vợ chồng, không cần phải cảm ơn!" Tốt nhất nên dùng hành động thực tế, lấy thân mình báo đáp thì hơn

Thật sự Đàm Dật Trạch rất có hứng thú đối với gia đình của Cố Niệm Hề

Chỉ bằng khả năng của hắn có thể thừa sức điều tra ra được bối cảnh cùng thân thế của cô. Nhưng hắn vẫn hy vọng cô gái này tự mình nói với hắn. Cũng càng hy vọng hắn có thể tự mình dung nhập vào cuộc sống của cô...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Em Không Có Hứng Thú Cũng Không Sao, Chỉ Cần Anh Có Hứng Thú Là Được

"Chán ghét, già rồi mà còn không đứng đắn!" Đẩy tay của Đàm Dật Trạch ra, Cố Niệm Hề quở trách

"Ồ trên xe không đứng đắn? Kia về nhà sẽ trừng phạt em!" Ánh mắt hắn khẽ nhú lại, lập tức khởi động xe

Chẳng qua, lúc hắn đang chuẩn bị đi, liền nhìn thấy ở trên gương chiếu hậu có một bóng dáng quen thuộc

Trong nháy mắt, hắn chợt lóe lên tia kinh ngạc

Sau một lát hắn lại nhìn về phía Cố Niệm Hề, nhìn thấy cô cứ thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Hề Hề, em có chuyện gì muốn nói với anh không?" Hắn liếc nhìn cô một cái, mở miệng hỏi

"Ân, không có" Những điều nên nói, cô không phải là đã nói qua sao? Hơn nữa hắn đã muốn khi trở về trừng phạt cô. Đại khái cô hiểu là lát nữa về, sẽ không tránh được cảnh lão lưu manh này hung hăng giằng co trên giường

Hiện tại Cố Niệm Hề cũng không phải không biết, nào lưu manh này dường như vô cùng thích làm chuyện đó trên giường

Mà đánh không lại hắn, nói cũng không lại hắn, đành phải bắt đắc dĩ theo ý hắn. Hiện tại hắn còn muốn cô nói cái gì nữa

"..." Hắn không nói tiếp, chỉ tiếp tục lái xe

Dọc đường đi, Đàm Dật Trạch không thêm nhắc lời nào

Cố Niệm Hề cảm thấy được, người đàn ông này dường như có tâm sự gì

Mãi cho đến khi ăn cơm xong, con người của hắn vẫn đến lại

"Lão công, em làm sao vậy?"

Lau khô tay mình, Cố Niệm Hề đi đến ghế sa lon ngồi bên cạnh hắn, trừng mắt nhìn chăm chăm Đàm Dật Trạch

"Làm sao vậy?" Đã thấy bộ dạng của cô lúc tức giận, Đàm Dật Trạch cung chiêu vuốt vuốt tóc cô

"Em cảm thấy được, anh có điều muốn nói với em!" Cô như trước trừng mắt chăm chú nhìn hắn

"Em cũng biết?" Hắn thế nhưng bị vật nhỏ nhìn ra được

"Cảm giác giống như là vậy!" Cô gật gật đầu ý bảo

"Tốt lắm, em nói cho anh biết hôm nay em không có chuyện gì muốn nói cho anh sao?" Hắn đưa tay khoác lên eo của cô, đem cô đặt lên đùi của mình ngồi

Mười mấy tuổi đã một mình rời khỏi Đàm gia, thói quen của hắn chính là không muốn ai động chạm vào thân thể của mình. Nhưng khi Cố Niệm Hề xuất hiện, làm cho hắn yêu thích cảm giác động chạm, thậm chí là vô cùng thích ôm cô gấu nhỏ này trong lòng ngực. Bởi vì động tác này, làm cho hắn cảm giác được hai người ở rất gần nhau...

"Không có, tại sao hôm nay luôn hỏi em vấn đề này!" Cô nghiêng đầu nhìn hắn, có chút khó hiểu

"Anh đổi cách hỏi... Hôm nay... có ai đến tìm em không!" Đàm Dật Trạch trực tiếp hỏi cô. Hắn không tin Thư Lạc Tâm kia hôm nay lại rảnh rỗi, muốn đến công ty của Cố Niệm Hề tìm cô nói chuyện phiếm

"Anh... có phải là biết rồi hay không?"

"..." Hắn không lên tiếng, nhưng con ngươi đen lại lóe lên tia sáng. Dễ dàng làm cho Cố Niệm Hề bị bại trận

"Được rồi, em nói với anh. Hôm nay đi thư đến tìm em!" Cô nghiêng đầu, ở giữa hai chân mày xuất hiện một nếp gấp

"Bà ta tìm em làm cái gì?" Hắn nhìn chằm chằm cô, mỗi một biểu tình của cô đều không bỏ qua

Thật ra, hắn cũng đã sớm đoán ra Thư Lạc Tâm muốn làm cái gì. Cũng càng biết, Thư Lạc Tâm kia không có khả năng gây ra cho Cố Niệm Hề thương tổn quá lớn

Nhưng hắn, vẫn luôn lo lắng, bởi vì cô mà lo lắng

"Anh nghe xong, không được tức giận! Đi thư nói em không xứng với anh, muốn em rời khỏi Đàm gia, buông tha cho anh!" Nói xong, Cố Niệm Hề nghĩ đến tám chi phiếu kia liền bổ sung nói: "Đúng rồi, bà ta còn cho em hai mươi vạn chi phiếu, nói em cầm theo chi phiếu rời đi"

Cố Niệm Hề nói ra lời này, Đàm Dật Trạch cũng không có mấy bất ngờ. Ở trong ấn tượng của hắn, Thư Lạc Tâm chính là kiểu người này

Đàm Dật Trạch năm mười mấy tuổi trên hoa ghen nguyệt. Thời điểm đó, Thư Lạc Tâm cũng giống như vậy đuổi mấy cô gái kia rồi đi

Đã biết rõ hành vi như vậy của Thư Lạc Tâm, nhưng khi nghe được Cố Niệm Hề chính miệng nói cho hắn, Đàm Dật Trạch vẫn nhịn không được mà tức giận

Bởi vì Cố Niệm Hề oan ức, mà tức giận

"Vậy em nói, anh có đáng giá hai mươi vạn hay không?" Trong đôi mắt đen của hắn đã đem tức giận giấu đi. Sau một lát nhàn nhạt mà hỏi Cố Niệm Hề một câu như vậy

Nhìn một cách đơn thuần, trong đôi mắt của hắn không chứa tính toán gì cả. Nhưng đừng quên giây phút này Cố Niệm Hề đã bị Đàm Dật Trạch ôm vào lòng ngực. Lời nói của hắn vừa nói xong, cánh tay khoắc trên eo của Cố Niệm Hề càng ngày càng siết chặt.

Ánh mắt của Cố Niệm Hề lúc này chợt lóe lên tia tinh ranh

"Không đáng giá!" Giọng điệu của cô giống như là trêu tức

"Anh không đáng giá?!" Hắn chỉ là muốn thử cô một chút, không ngờ cô gái nhỏ này lại cho hắn đáp án như vậy. Lúc này, con mắt của hắn híp lại, không ngừng hướng tới thân thể của Cố Niệm Hề

"Vật nhỏ, em dám nói anh không xứng đáng với hai mươi vạn chi phiếu! Xem ra, anh trong khoảng thời gian này biểu hiện không tốt?" Không thể không thừa nhận, bộ dạng híp mắt này của Đàm Dật Trạch thật sự rất dọa người

Nhìn ánh mắt của hắn, Cố Niệm Hề không tự giác được mà nuốt một ngụm nước miếng

"Lão công.. " Cô đang muốn cùng người đàn ông này nói gì đó, thân thể đã bị bay lên không

Đàm Dật Trạch làm ra vẻ tức giận, một tay ôm cô hướng về phía phòng ngủ

"Lão công, đừng như vậy được không, anh như thế thật sự rất dọa người!" Cố Niệm Hề đang cố né tránh nép sát vào góc giường

"Hề Hề, anh sẽ không đánh em!" Không thể không thừa nhận, giọng nói của hắn thật sự rất ôn nhu

Nhưng âm thanh ôn nhu này, Cố Niệm Hề lại có cảm giác muốn roi lệ

Hắn không đánh cô, nhưng hắn kế tiếp đừng đừng hành động điên cuồng tra tấn cô có được không!

"Lão công, anh vừa rồi nghe lầm! Em nói là không chi!" Cuối cùng, cô vẫn là hạ vũ khí đầu hàng. Người đàn ông này, thật sự không thể trêu vào!

"Thật sự?" Giọng điệu của hắn không mặn không nhạt, nghe không ra được là hắn đang mất hứng hay cao hứng!

Nhưng cuối cùng hành động của hắn cũng dừng lại, Cố Niệm Hề mau chóng lấy lòng chui vào bên cạnh hắn cọ cọ: "Thật sự, thật sự! Nếu không em đã sớm nhận hai mươi vạn kia rồi đi rồi. Còn có thể để cho anh đón về nhà sao?"

Thấy sắc mặt của Đàm Dật Trạch dịu đi, Cố Niệm Hề lại tiếp tục nói, hy vọng hắn có thể sa vào lưới: "Bà ta lấy hai mươi vạn cho em, em liền nói bà ấy có thể tùy tiện lấy ra được hai mươi vạn, chứng minh gia sản của Đàm gia so với hai mươi vạn kia còn nhiều hơn, sau đó em thấy bà ta không có phản bác liền nói thêm. Nếu đã như vậy em ở lại bên cạnh anh, không phải là tốt hơn so với hai mươi vạn kia sao?"

Chẳng qua khi kể ra toàn bộ sự tích quang vinh của mình, Cố Niệm Hề phát hiện người đàn ông ngồi bên cạnh, sắc mặt vẫn không chút thay đổi

"Lão công, có phải là em làm sai cái gì rồi hay không? Nhưng quan trọng là em vẫn không nhận hai mươi vạn của dì Thư!" Thấy gương mặt lạnh lùng của hắn, Cố Niệm Hề cảm thấy chóp mũi chua xót

Loại cảm giác giống như mình bị chán ghét lại xuất hiện

Chỉ cần Đàm Dật Trạch lạnh lùng như vậy, trong lòng của cô sẽ có cảm giác không an toàn

Thật ra, lúc bọn họ kết hôn người đàn ông này cũng không nhiều lần làm ra dáng vẻ như vậy với cô.

Nhưng hôm nay, hắn chỉ thoáng lạnh lùng, Cố Niệm Hề liền chịu không được

Cố Niệm Hề còn chưa lý giải được mình tại sao lại khổ sở khi Đàm Dật Trạch như vậy, người đàn ông ngồi bên cạnh đã đem cô ôm vào lồng ngực của hắn, cười lớn nói với cô: "Ha ha... Cô gái ngốc, em không làm sai cái gì! Ngược lại, anh còn cảm thấy em làm như vậy rất tốt!"

Lúc đầu, Đàm Dật Trạch còn lo lắng, Thư Lạc Tâm đi tìm Cố Niệm Hề, sẽ gây cho cô chịu oan ức

Nhưng khi nghe cô nói như vậy, Đàm Dật Trạch cũng bớt lo lắng

Bởi vì Thư Lạc Tâm không những không đạt được mục đích, còn bị cô hung hăng đá kích một phen. Dám chắc Thư Lạc Tâm lần sau cũng sẽ không tùy tiện đến tìm Cố Niệm Hề gây khó dễ

"Thật sự anh cảm thấy em làm như vậy là tốt sao? Em còn tưởng rằng..." Còn tưởng rằng hắn nghĩ cô làm như vậy là có chút quá đáng. Còn tưởng rằng, hắn sẽ giúp Thư Lạc Tâm quả trách cô

"Vật nhỏ, hai chúng ta là vợ chồng, là vợ chồng thì phải nhất trí đối ngoại!" Hắn cười xoa xoa eo nhỏ của cô, bàn tay của hắn rất lớn, các cơ bắp cũng rất rắn chắc, gương mặt góc cạnh rõ ràng, bởi vì ánh mắt lúc này có tia ôn nhu, nên nụ cười của hắn càng thêm chân thật cưng chiều

"Nhưng mà... Về sau có điều em phải nhớ kỹ!" Cô ở trong lòng ngực hắn, hưởng thụ cảm giác thoải mái, nhưng sau đó cô liền cảm thấy lo lắng, im lặng nghe lời nói tiếp theo của hắn

Thật ra, Cố Niệm Hề đoán, Đàm Dật Trạch đại khái sẽ nói với cô không được đối xử với bậc trưởng bối như vậy, hoặc là những thứ liên quan khác

Điều Cố Niệm Hề không nghĩ tới, Đàm Dật Trạch lại nói câu như thế này với cô: "Lần sau dì Thư đưa tiền cho em, em cứ lấy"

"Tại sao?" Cô có chút khó hiểu, vội vàng giãy giụa ra khỏi cái ôm ấm áp của hắn

Chẳng lẽ, hắn thật sự muốn cô rời đi?

"Coi như bà ta cho em tiền tiêu vặt, tuy rằng mỗi tháng anh đều có thể cho em tiền tiêu vặt, nhưng mà tiền lương của anh không cao, cho nên không mua cho em được đồ tốt. Nếu như dì Thư đã慷慨 cho em, vậy em cũng không cần phải khách khí mà nhận lấy, có phải hay không?"

Hắn làm ra vẻ mặt vô cùng suy nghĩ, trên môi lại khẽ nở nụ cười

Một khắc kia, Cố Niệm Hề cũng không tự giác được mà cười theo hắn

Người đàn ông này có phải đang ở đây "khóc than" hay không?

Tại sao cô cảm thấy được, trong bụng hắn vô cùng xấu xa?

Bởi vì sau khi cô cùng Đàm Dật Trạch kết hôn, hắn liền đưa chi phiếu, nói bên trong có tám mươi vạn, Đó là lúc trước mẹ để lại cho hắn. Còn nữa, lúc lần đầu tiên đi đến Đàm gia, ông nội Đàm cũng đưa cho cô một lì xì đỏ, nói bên trong tiền cũng không nhiều lắm, chỉ là lễ gặp mặt. Lúc ấy Cố Niệm Hề cũng không biết bên trong có bao nhiêu, khi trở về nhà mở ra mới biết, bên trong có mười vạn. Lúc đầu, Cố Niệm Hề muốn đi trả lại cho ông nội Đàm, nhưng bị Đàm Dật Trạch ngăn cản, Nói tiền này là ông nội muốn cho bọn họ sinh sống

Hiện tại tính toán lại, bọn họ cũng không phải là thực nghèo. Nếu không tiêu tiền như nước, số tiền này cũng đủ để cô và Đàm Dật Trạch thoải mái chi tiêu trong vài năm

Nhưng mà, Đàm Dật Trạch lại nói cô nhận tiền của Thư Lạc Tâm

Nói như vậy, là có đủ giọng ép

"Lão công, anh thật hư!" Cô cười hướng người đàn ông trước mặt

Thật sự rất khó tưởng tượng, Cố Niệm Hề muốn nhìn biểu hiện của Thư Lạc Tâm khi cô nhận tiền của bà ta, mà coi đó như là tiền tiêu vặt

Mà nói đến Đàm Dật Trạch, thật không biết trong đầu hắn đều chứa những suy nghĩ xấu xa hay không, đến cả chủ ý như vậy cũng nghĩ ra

"Như vậy đã nói là hư, anh còn có thứ tệ hơn muốn thử hay không?"

Trong ánh sáng mờ ảo, Đàm Dật Trạch khẽ khiêu khích nhìn cô

Rõ ràng chỉ là một động tác đơn giản, lại làm cho gương mặt của Cố Niệm Hề khô nóng

Nguyên nhân chính là, hai tay to lớn của Đàm Dật Trạch đã sớm tiến vào trong quần áo của cô

"Không cần, em không có hứng thú muốn xem!" Chuyện này thật ra cũng coi như là một sự hưởng thụ, nếu như không phải Đàm Dật Trạch xấu xa kia mỗi lần đều bắt cô mở mắt, nói ra những lời hắn muốn

Cho nên, khi nhìn thấy ánh mắt rực lửa kia của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề đã có suy nghĩ muốn chạy trốn

Chỉ tiếc, tay chân của cô không tốt

Rất nhanh đã bị người đàn ông này túm ở trên giường

"Em không có hứng thú cũng không sao, chỉ cần anh có hứng thú là được" Đây chính là chủ nghĩa bá quyền điển hình

Cố Niệm Hề liếc nhìn hắn một cái, liền bị hắn hôn đến không biết trời đất trăng sao

Cuối cùng, hắn đưa tay kéo chăn trùm lên thân thể của hai người. Đêm màn trình diễn nóng bỏng, nghiêm kín giấu đi, không cho bất cứ kẻ nào rình đến

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Vì Thân Phận Thiên Kim

Cuối tuần Đàm Dật Trạch vẫn phải đi làm. Cố Niệm Hề nhìn trời quang mây tạnh, liền biến mình thành cái bánh trưng đi ra khỏi nhà

Bởi vì hôm nay là cuối tuần, nên ở ngã tư đường có rất nhiều người. Cố Niệm Hề một mình đi dạo phố

Càng ngày càng quen với thành phố này, phát hiện thì ra thành phố này cũng rất đẹp

Cố Niệm Hề đi đến một chỗ náo nhiệt ở ngã tư đường. Nơi đây có rất nhiều đồ ăn vặt

Nhìn những món đồ ăn vặt muôn màu, tâm tình của Cố Niệm Hề cũng vô cùng tốt

Trước kia nếu như trường học được nghỉ, cô sẽ cầm theo tiền tiết kiệm của mình, cùng Tô Du Du đi xuống góc phố ăn vặt

Có đôi khi, sẽ mang về cho Hoắc Tư Vũ. Ba người cùng ăn rất vui vẻ

Chỉ tiếc, hiện tại đã thay đổi

Thành phố xa lạ, quang cảnh xa lạ, ngay cả con người cũng xa lạ

Nghĩ vậy, hốc mắt Cố Niệm Hề bỗng chốc ửng đỏ

"Ông chủ, hạt sè này bán sao?" Cách đó không xa, có giọng nói của khách hàng

Chẳng qua, giọng nói này so với những giọng nói khác rất đặc biệt, nó hấp dẫn Cố Niệm Hề bước tới bên cạnh quán bán hạt sè

Bởi vì giọng nói này, vô cùng quen thuộc...

"Ông chủ, sao bán đắt vậy? Mau cho thêm hai cái nữa" Cách đó không xa, một cô gái mặc áo lông màu hồng nhạt, đang cùng người bán hàng rong kêu la

Cố Niệm Hề, từ trước đến nay chỉ quen biết một người giống như vậy

Chính là Tô Du Du

Xem dáng người cùng cách ăn mặc của cô gái kia, cũng thật sự giống Tô Du Du

Chính là cô ấy sao?

Theo suy nghĩ của mình, Cố Niệm Hề nhận không được liên tiến sát vào

"Cô gái, tôi cũng là phải làm ăn có lãi. Quên đi, nhìn cô lớn lên xinh đẹp như vậy, liền cho cô thêm hai cái, nhiều hơn nữa sẽ không được!" Người bán hàng rong bị cô gái nói không thể làm khác được

"Hắc hắc, ông chủ ông thật sự là người tốt. Hôm nay chắc chắn sẽ có nhiều người đến mua hàng!" Cô gái vui vẻ cầm lấy túi hạt dẻ, không quên nói ra lời chúc phúc của mình

Cố Niệm Hề nhớ rõ, Tô Du Du thích nhất là cò kè mặc cả với người bán hàng rong

Không phải bởi vì là không có tiền, mà là cô thích cái cảm giác cùng nói chuyện phiếm đấu võ mồm với chủ quán

"Ha ha, cô gái thật là khéo ăn nói!" Mỗi lần bị Tô Du Du nói như vậy, người bán hàng cũng chỉ dùng câu nói này để chấm dứt cuộc nói chuyện

Tình huống này, cũng giống như là mấy năm về trước

Cố Niệm Hề bước chân tiến về phía cô gái kia càng ngày càng nhanh

"Hạt dẻ nóng hổi như vậy, nếu Niệm Hề có ở đây thì tốt quá!" Cách không xa, Tô Du Du vừa cầm túi hạt dẻ vừa thờ dãi

Lúc này, Cố Niệm Hề có thể chắc chắn, người kia chính là Tô Du Du

"Du Du?"

"Niệm Hề?" Nghe được giọng nói quen thuộc, Tô Du Du ngẩng đầu lên. Trợn mắt nhìn Cố Niệm Hề trước mặt

Hai người trực tiếp dang rộng hai tay, chạy nhanh tới trước mặt đối phương

"Niệm Hề, cậu thật sự là rất xấu nha! Mình chỉ mới vừa mua hạt dẻ cậu yêu thích nhất, sợ bị cậu ăn sạch, nhắc tới vài cái, cậu liền xuất hiện..." Lời nói nghe như là oán giận, nhưng lại làm cho khóe miệng của Cố Niệm Hề nở nụ cười. Bởi vì cô nghe được lời nói sau của Tô Du Du: "Thật muốn dọa chết chị đây sao?"

Thật ra, bọn họ cùng tuổi

Chỉ là Tô Du Du sinh đầu năm còn Cố Niệm Hề lại là sinh cuối năm. Cho đến bây giờ Tô Du Du vẫn xưng chị với Cố Niệm Hề

"Du Du, mình đã nhìn thấy hạt dẻ của cậu. Mau thành thật giao ra đây cho mình!" Rõ ràng là xúc động đến phát khóc, nhưng vẫn là kiêu ngạo nói lớn

"Nha đầu chết tiệt kia, mỗi lần mua hạt dẻ đều không thiếu phần của cậu!" Tuy rằng tỏ vẻ tức giận, nhưng Tô Du Du vẫn vui vẻ đưa hạt dẻ cho Cố Niệm Hề ăn

"Được rồi, hôm nay chị đây vui vẻ, cho cậu ăn miễn phí!" Miệng thì nói ra những lời khinh thường, nhưng trong thâm tâm lại toát ra vẻ rất thân tình

Bởi vì Tô Du Du cũng là con một trong nhà, nên cô coi Cố Niệm Hề như là em gái của mình

Mỗi lần có đồ ngon, đều không quên đưa cho Cố Niệm Hề

Cô còn nhớ rõ, lúc trước cô chuyển công tác, Cố Niệm Hề khóc đến sống đi chết lại, nói là không muốn cùng cô tách ra. Nếu không phải vậy, Tô Du Du cũng không phải thừa dịp nửa đêm, lúc Cố Niệm Hề ngủ, thu dọn hành lý rời đi

Nhưng trước khi đi, cô đã nói với Cố Niệm Hề một năm sau sẽ trở về thành phố D công tác

Thật không ngờ, chưa tới một năm, cô lại gặp được Cố Niệm Hề ở nơi này

"Du Du, cậu cũng bớt mạnh miệng đi, thật ra cậu là nghĩ đến mình mới mua hạt dẻ đúng không!" Cố Niệm Hề đưa tay đón lấy hạt dẻ của Tô Du Du, một chút cũng không cảm thấy ngượng ngùng gì cả

"Nha đầu, cậu có thể đừng vừa đi trên đường lớn vừa ăn có được không, này thật sự rất dọa người. Bên kia có quán cà phê, chúng ta đến đó ngồi một chút đi!" Thật ra Tô Du Du biết Cố Niệm Hề sợ nhất là lạnh

"Được, nhưng mà Du Du cậu phải trả tiền!"

"Đã biết, quý keo kiệt"

"Niệm Hề, cậu nói thật cho mình biết, lần trước cậu không phải nói cho mình biết là phải chạy về phía hạnh phúc sao. Tại sao lại ở nơi này? Có phải là bị người đó quăng rồi không, cho nên chuẩn bị tìm đến người chị này nương nhờ? Nói thật rõ ràng cho mình, bằng không mình sẽ không tha cho cậu!"

Người đi qua đi lại ở quán cà phê, Tô Du Du cũng không để ý, chỉ giống như một người đàn ông vén vén tay áo nói chuyện với Cố Niệm Hề

"Du Du, cậu bình tĩnh một chút. Cậu xem xem, ở đây nhiều người như vậy, bọn họ đang nhìn cậu!"

"Ít đôi đề tài đi! Mau nói thật bằng không mình lột da của cậu!"

"Thật ra cũng không khác là mấy, mình bị đá!" Nói xong ánh mắt của Cố Niệm Hề có chút đen lại, thật ra cho đến bây giờ, Cố Niệm Hề cũng không biết nói như thế nào về chuyện của mình trong thời gian qua

Lúc trước đến thành phố này gặp Đàm Dật Nam, liền nhìn thấy hắn cùng Hoắc Tư Vũ ở trên giường dây dưa. Cô đã lựa cho chia tay với hắn, sau đó vô mục đích ở tại thành phố xa lạ này

Lúc đó, cô không phải không biết Tô Du Du ở tại thành phố này, cũng không phải không nghĩ đến đi tìm Tô Du Du. Chỉ là lúc đó cô nghĩ phải sống chết giữ lại hình tượng, nên mới không đi tìm Tô Du Du. Cô sợ Tô Du Du lo lắng, càng sợ Tô Du Du nóng giận mà đi đến tìm Đàm Dật Nam liều mạng

Tô Du Du rất thương yêu cô, tuy rằng cứ mỗi một lần gặp mặt đều dùng ngôn ngữ ác độc nói chuyện với cô. Nhưng cô biết, trên thế giới này, ngoại trừ ba và mẹ, không có người nào giống như Tô Du Du coi cô là người thân

Vì thế, ở cái thành phố xa lạ này, Cố Niệm Hề nguyện giữ lại đau đớn cho riêng mình, không muốn để cho Tô Du Du biết

"Cái gì? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cậu nói rõ ràng chỉ mình biết. Không phải đêm đó cậu nói sẽ đến thành phố này sao? Sau đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì! Tại sao không liên lạc với mình? Còn có, cậu đang trải qua mùa đông này như thế nào? Bác Cố có biết chuyện này không?"

Tô Du Du luôn miệng đưa ra những câu hỏi dồn dập cho Cố Niệm Hề

Cô đang thờ đờ cho thấy được mình rất tức giận. Nhưng trong đôi mắt lại ánh lên tia bi thương

"Du Du, mình đã kết hôn!" Đối với những câu hỏi của Tô Du Du, Cố Niệm Hề chỉ trả lời lại một câu

Chỉ đơn giản sáu từ, nhưng lại làm cho ly cà phê ở trên tay Tô Du Du rơi xuống "Đông" một tiếng

"Cố Niệm Hề, cậu có thể đừng liên tiếp nói ra những lời kích thích như vậy được không! Cậu đem mọi chuyện kể hết cho mình. Về sau mình sẽ miễn phí cung cấp hạt dẻ cho cậu!"

"Du Du tỷ đừng nóng đừng nóng. Trước uống chút nước, chậm rãi nghe mình nói!" Nói xong, Cố Niệm Hề vội vàng đưa cốc nước trái cây đến trước mặt Tô Du Du

Bình thường Cố Niệm Hề sẽ gọi Tô Du Du là Du Du, nhưng thời điểm gọi là Du Du tỷ tức là cô đang chột dạ, hoặc là muốn ăn hạt dẻ

Tức giận trùng mắt liếc Cố Niệm Hề một cái, đưa tay nhận lấy nước trái cây từ Cố Niệm Hề, uống một hơi, sau đó mát lạnh nói: "Tiếp tục nói, hôm nay nếu không nói rõ ràng cho mình, cẩn thận mình bẻ xương của cậu!"

Cố Niệm Hề vẻ mặt đáng thương nói: "Mình nói, mình nói không được sao! Mình thật sự đã kết hôn, thật sự cũng không biết giải thích với cậu như thế nào!" Trong thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện. Nếu như cô có lối hành văn tốt, không chừng có thể trở thành nhà văn viết tiểu thuyết trên internet

"Cậu không phải vừa nói, cậu bị con cầu kia quăng sao. Tại sao lại kết hôn!" Tô Du Du nhắc đến ánh mắt lại lóe lên tia tức giận. Từ "người đàn ông" biến thành "Con cầu kia"

"Không phải kết hôn với anh ta, mà là cùng anh cùng cha khác mẹ với hắn!" Sự thật, có đôi khi chính mình cũng không thể ngờ tới!

"Cái gì? Con cầu kia quăng cậu không nói, còn đem cậu bán đi sao? Chuyện như vậy hắn cũng làm được. Đi, mang chị đây đến tìm hắn, có mình cậu không cần sợ, mình sẽ cho cậu một cái công đạo. Đem hắn thiên, rồi đem JJ của hắn cầm cho cầu ăn. Sau đó tìm vài người đàn ông hung hãn khỏe mạnh, cường bạo hoa cúc của anh ta" Tô Du Du vô cùng tức giận, mồm miệng lạnh lợi, đem Đàm Dật Nam từ đầu đến đến đuôi nắn một lần vẫn chưa hả dạ. Lúc này hỏa bốc lên đến tận đầu, hung hăng xắn tay áo, kéo Cố Niệm Hề đi như muốn hành hung ai đó

"Du Du bình tĩnh, bình tĩnh! Bình tĩnh là bản lĩnh lớn nhất của cậu, cậu không thể quên được!" Cố Niệm Hề muốn cho một người nóng tính như Tô Du Du không tức giận là chuyện khó có thể làm

Còn nữa, lúc Tô Du Du nổi giận sẽ giống như một con rồng phun lửa. Nói ra đều có thể làm được. Nếu thật sự hiện tại đi thiến Đàm Dật Nam, còn muốn tàn bạo hoa cúc gì đó. Người đàn ông này còn có đường sống sao?

Thật ra, nếu như người đàn ông này bị Tô Du Du giày vò đến chết, cô cũng không quan tâm. Nhưng vấn đề là, vì một người đàn ông chẳng ra gì như thế mà Tô Du Du phải ngồi tù, cô không thể không quan tâm được!

"Câu chuyện lớn như vậy cũng không nói cho mình, cậu không coi mình là bạn tốt nữa sao. Thật uổng cho hai mươi mấy năm nay tin tưởng cậu như vậy..." Giống như Cố Niệm Hề nói, bình tĩnh là là bản lĩnh lớn nhất của cô. Nếu không, cô sao có thể cầm dao nhỏ mổ bụng người mấy năm nay đây?

Chỉ khi gặp chuyện của Cố Niệm Hề, cô mới mất bình tĩnh như vậy

Bởi vì lúc này, cô phát huy năng lực lớn mạnh ngoài sức tưởng tượng, đem hình tượng của mình trong lòng Cố Niệm Hề khắc sâu đến bi thảm. Cái gì mà lừa bán, cái gì mà SM, tất cả đều trình diễn trên người cô

Nghĩ đến đây, người kiên cường như Tô Du Du hốc mắt cũng đột nhiên đỏ

"Đừng mà, Du Du tỷ. Mình không khóc, là mình tự nguyện gả, không phải bị bán đi!" Tuy rằng quá trình đăng ký kết hôn kia, Đàm Dật Trạch cũng sử dụng một số thủ đoạn tức nước vỡ bờ. Nhưng toàn bộ, bọn họ cũng coi như là "Tự nguyện kết hôn"

"Cái gì, mình không tin! Cậu chưa quen cuộc sống nơi đây, sao có thể tự nguyện kết hôn? Đều do mình không quan tâm nhiều đến cậu. Lúc cậu nói chạy về phía hạnh phúc chó má gì đó, mình nên ngăn cản cậu lại. Thì sẽ không xảy ra chuyện bị thảm như thế này. Đều do mình không tốt, xin lỗi cậu..." Tô Du Du vừa khóc vừa dùng lời nói ai oán, đem trí nhớ siêu cường của mình nhớ lại những thời điểm thân thiết của cô và Cố Niệm Hề

"Du Du, mình thật sự là tự nguyện kết hôn! Hơn nữa mình bây giờ thật sự rất hạnh phúc!" Nói xong, trong đầu của Cố Niệm Hề lại thoáng hiện lên hình ảnh của một người đàn ông nào đó, khóe miệng không tự giác dâng lên...

Mà biểu hiện như vậy, cũng bị Tô Du Du nhìn thấy hết

Tô Du Du có chút tin tưởng Cố Niệm Hề

"Kia... người đàn ông đó làm nghề gì, cao bao nhiêu, lớn lên không làm thất vọng quần chúng nhân dân chứ? Có nhà không?" Rõ ràng đang khóc, Tô Du Du lúc này lại bộc lộ bản tính hung hãn. Mở miệng liền hỏi đến vấn đề lớn lên có làm thất vọng quần chúng nhân dân không

"Anh ấy rất cao, mình cũng chưa từng hỏi qua. Nhưng mà mình chỉ đứng đến vai của anh ấy"

"Rất cao, cũng không phải là tốt. Hơn nữa, mình chỉ coi trọng chất lượng, không để ý đến sức nặng"

"Diện mạo rất tốt, rất dương cương đẹp trai!"

"Sợ chỉ là bình hoa, nhìn được mà không thể dùng!"

"Có một ngôi nhà, hai phòng một bếp!"

"Nhà nhỏ như vậy, không sợ chen chúc nhau sao? Còn dám cưới lão bà! Công tác ở đâu?" Tô Du Du chanh chua châm chọc, ngữ điệu tràn đầy bất mãn

Cố Niệm Hề cảm thấy được, Tô Du Du lúc này không giống chị gái của mình mà là giống mẹ chồng đang tra hỏi về vấn đề con rể tương lai

"Công tác, nghe nói là tham mưu trưởng của quân khu S!" Cố Niệm Hề tưởng rằng nói ra lời này, làm cho Tô Du Du phải liên tục kinh ngạc

Ai biết, cô gái kia chỉ hơi nhú mày: "Là một quân nhân, chỉ sợ là tính tình quái gở dở hơi. Đợi cơ hội mình sẽ giúp cậu kiểm tra hần!"

Xem tư thế của Tô Du Du, lúc này Cố Niệm Hề thật sự thấy cô rất giống mẹ mình

Chẳng qua không bao lâu sau, khi Đàm Dật Trạch và Tô Du Du gặp mặt, Cố Niệm Hề mới biết con nhãi này chỉ giả vờ đứng đắn mà thôi

"Nhưng mà, Niệm Hề gả cho anh trai của người đàn ông kia, ngẩng mặt cúi đầu đều dễ dàng nhìn thấy, cậu chẳng lẽ không thấy khó chịu sao?"

"Hiện tại cũng không còn cảm giác gì với anh ta nữa" Đoạn thời gian khó khăn nhất kia, Đàm Dật Trạch đã cùng cô vượt qua. Hiện tại đối mặt với Đàm Dật Nam cô cũng không còn cảm thấy điều gì cả. Cho dù là có, cũng chỉ là nhớ lại một chút chuyện năm xưa mà thôi

"Xem ra, cậu đã loại bỏ được bóng ma ra khỏi lòng mình! Nhưng mà, mình rất ngạc nhiên, không biết tại sao cậu lại cùng anh người đàn ông kia kết hôn trong chớp nhoáng như vậy? Chuyện kết hôn chớp nhoáng này, đến tiểu bạch thỏ chạy cũng không nhanh bằng"

"Chuyện này, cũng bởi vì Hoắc..."

Hoắc Tư Vũ!

Cố Niệm Hề vốn định nói ra chuyện của Hoắc Tư Vũ

Nhưng lúc này điện thoại của Tô Du Du đột nhiên vang lên

"Uy, chuyện gì?"

"Cái gì? Mọi người cố gắng chống đỡ, tôi lập tức đến!" Nói hai câu, Tô Du Du liền ngắt điện thoại

"Làm sao vậy, có chuyện gì?"

"Trong bệnh viện có một bệnh nhân, xuất huyết nhiều. Hôm nay là cuối tuần. Bệnh viện chỉ có vài người trực, bây giờ mình phải đi ngay!"

Nói xong, Tô Du Du đã bắt đầu cầm lấy túi xách và áo khoác của mình

Làm một bác sĩ, Tô Du Du không thể không có trách nhiệm được

"Thật xin lỗi Niệm Hề, chúng ta lâu lắm mới gặp lại, còn..."

"Làm cái gì đấy, tiền để mình trả! Cậu mau đi đi, an nguy của người bệnh quan trọng hơn!" Cố Niệm Hề hiểu rõ con người của Tô Du Du. Tuy rằng bề ngoài nhà đầu kia là người có thần kinh thô, nhưng nhắc đến chuyện của bệnh nhân, cô không dám do dự qua loa

"Àn, mình đi trước. Đúng rồi hiện tại chúng ta đang ở cùng một thành phố. Số điện thoại trước kia của cậu vẫn không đổi đúng chứ? Chị đây sẽ bắt gọi kiểm tra, cậu chuẩn bị tốt đi!" Trước khi Tô Du Du đi còn không quên căn dặn một câu

"Không đổi, sẽ chờ cậu đột kích kiểm tra!"

"Coi như là cậu biết thức thời! Tốt lắm, mình đi trước!" Nói xong Tô Du Du liền nhanh chóng rời đi

Gặp được Tô Du Du, Cố Niệm Hề cảm thấy tâm trạng của mình tốt lên

Vốn định mua một số điểm tâm ngon mang về cho Đàm Dật Trạch vui mừng. Không nghĩ rằng, ở phía sau có một bóng dáng quen thuộc

Người này dường như là đã sớm chú ý đến sự tồn tại của cô, bước đi, hướng tới cô ngày một gần

"Hoắc Tư Vũ, cô đứng là không chỗ nào không có!" Nhìn thấy người phụ nữ bước đến trước mặt mình, Cố Niệm Hề cũng học bộ dạng chào hỏi ngày xưa của cô ta, lạnh lùng quét mắt một cái

Ý của cô vô cùng rõ ràng: Hoắc Tư Vũ đang theo dõi mình!

Mà Hoắc Tư Vũ cũng không che dấu nói: "Đúng vậy, sáng sớm hôm nay tôi đã ở dưới lầu chờ cô. Nhưng Niệm Hề cũng không nhận ra tôi, nên tôi đã đi theo cô! Nhìn xem cô ở thành phố xa lạ này, làm những chuyện gì?"

"Vậy cô cũng đều thấy hết, có thể trở về được rồi" Thành phố này thật sự rất xa lạ

Nhưng mà thứ xa lạ với Cố Niệm Hề nhất, chính là Hoắc Tư Vũ

Lúc chưa đến thành phố này, quan hệ của hai người rất tốt

Hiện tại, khi bước chân đến nơi đây, tất cả đều thay đổi

Mà cô, từ lâu đã không đi theo bên người của Tô Du Du và Cố Niệm Hề, cùng nhau đi dạo. cùng nhau cười đùa như bao cô gái khác

"Niệm Hề, cô... Cô đừng như vậy!" Nhìn thái độ của Cố Niệm Hề, trên tay Hoắc Tư Vũ nắm chặt túi xách LV

Nhưng túi xách hàng hiệu như vậy, cũng không cho cô cảm giác an toàn

Đối mặt với sự khinh thường của Cố Niệm Hề, cô phẫn nộ

Thật muốn hung hăng tặng cho cô ta mấy bạt tai

Nhưng bây giờ, cô không thể dễ dàng chọc giận Cố Niệm Hề

Bởi vì, cô còn có chuyện muốn nhờ Cố Niệm Hề giúp đỡ

Vì thế, khi Cố Niệm Hề cười nhạt, Hoắc Tư Vũ liền tiến lên nắm lấy hai tay của Cố Niệm Hề

"Niệm Hề, nói thế nào chúng ta cũng đến cùng một chỗ. Hơn nữa còn có tình cảm bạn tốt nhiều năm như vậy!" Cô lôi kéo tay của Cố Niệm Hề tươi cười mở miệng

Giống như, cô chưa từng làm ra bất kỳ loại chuyện tổn thương Cố Niệm Hề

Gương mặt tươi cười của Hoắc Tư Vũ như vậy, lại làm cho Cố Niệm Hề không hiểu tại sao cảm thấy ghê tởm

Nhìn khoe miệng của cô ta khê nhếch, Cố Niệm Hề liền hoài nghi người phụ nữ này sẽ có kế hoạch gì đó!

Cô không quên, Hoắc Tư Vũ là một diễn viên giỏi đến cỡ nào

Khinh thường đẩy tay Hoắc Tư Vũ ra, Cố Niệm Hề lạnh lùng nói: "Có chuyện gì nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng!"

"Niệm Hề cô không cần như vậy được không! Sở dĩ tôi hôm nay đến đây cũng vì chuyện đó". Gương mặt vừa mới nở nụ cười, hai tròng mắt lúc này đã nổi lên sương mù, phảng phất giống như một cô gái bị ức hiếp

"Vi Đàm Dật Nam?" Cố Niệm Hề hừ lạnh nói. "Loại đàn ông bị người đàn bà dâm dăng Hoắc Tư Vũ cô dùng qua, tôi sẽ không nhận lại! Cô cứ yên tâm, mà giữ lại hân!"

"Không phải... Niệm Hề, sở dĩ tôi hôm nay đến tìm cô là vì..." Hoắc Tư Vũ khê cắn đôi môi, làm ra bộ dạng muốn nói lại thôi

Nhìn Hoắc Tư Vũ, quả thật không khác mấy nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao. Người bên ngoài nhìn vào, không chừng còn nghĩ Cố Niệm Hề cô làm chuyện xấu gì với cô ta!

"Không phải vì Đàm Dật Nam, đó là..." Cố Niệm Hề xoay người, nhìn về phía Hoắc Tư Vũ: "Không phải là vì thân phận thiên kim đi? Cô cho rằng có thể cả đời giấu được Đàm Dật Nam sao? Cô chẳng lẽ không biết, mẹ chồng tương lai của cô rất muốn nhìn thấy phó thị trưởng thông gia sao. Đến lúc đó, tôi thật không biết cô đi đâu tìm được một phó thị trưởng cho bà ta xem?"

Từ trong cặp mắt sáng ngời của Hoắc Tư Vũ, cô thấy được chính mình đang híp lại hai tròng mắt, giống như là tràn ngập tìm tòi hàm xúc nghiên cứu

Thì ra, đạo lý gần mực thì đen rất đúng

Cùng với Đàm Dật Trạch ở một chỗ, cô dường như ngày càng học theo biểu hiện bí hiểm của hân

Trách không được, gần đây mỗi lần cô mở miệng đều càng ngày càng tệ!

Nay đều do hân dạy hư!

Lão lưu manh!

"Niệm Hề..."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Sự Uy Hiếp Của Cố Niệm Hề

"Niệm Hề... Lúc trước chúng ta vốn không phải như vậy!" Không biết tại sao, gần đây mỗi lần gặp mặt Cố Niệm Hề, đều cảm thấy trên người cô ta có thứ gì đó thay đổi. Đặc biệt lúc này đây, Hoắc Tư Vũ thấy được người phụ nữ này không hề giống như lúc trước

Từ trước đến nay người chịu nhục vẫn là Cố Niệm Hề, thế nhưng lúc này lại học được cách ăn nói sắc bén. Hơn nữa mỗi lần đều có lực phản kích rất mạnh đối với cô

Rốt cuộc khoảng thời gian này, Cố Niệm Hề làm cái gì, lại có thể làm bản tính thay đổi?

Nhìn dáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ của cô gái trước mặt, Hoắc Tư Vũ càng muốn hung hăng tặng cho Cố Niệm Hề mấy bạt tai

Nhưng nghĩ đến mục đích ngày hôm nay, Hoắc Tư Vũ không thể không kiềm chế bản thân

"Không thể này, chúng ta nên thế nào? " Thấy bộ dạng Hoắc Tư Vũ muốn nói lại thôi, ánh mắt lóe lên tia đau thương. Cố Niệm Hề híp lại hai mắt khê đáng giá

Người phụ nữ này thủ đoạn vô số, không phải là đang tính toán cô chứ

Ánh mắt sắc bén nhìn đến phía bụng của Hoắc Tur Vũ, Cố Niệm Hề không tự giác lùi lại phía sau

Cô không quên, người phụ nữ này đã nhiều lần dùng thủ đoạn cao siêu với cô, nếu không phải lúc đó có Đàm Dật Trạch, có lẽ sẽ không có ai đứng ra chứng minh cho cô

"Niệm Hề, cô còn nhớ rõ năm năm trước không? Thời điểm đó, chúng ta mỗi ngày đều cùng đến trường, có khi còn ngồi một chỗ gẫu tâm sự! Chúng ta lúc đó giống như chị em tốt!"

Quả nhiên không khác với suy nghĩ của Cố Niệm Hề, trong mắt của Hoắc Tur Vũ lại ngẩn lẹ

"Đúng vậy, trước kia thật nhìn không ra, Hoắc Tur Vũ lại có triển vọng làm diễn viên. Còn có thể cùng tôi và Tô Du Du diễn xuất lâu như vậy, thật đúng là vất vả cho cô" Nhắc tới chuyện trước kia, chớp mũi của Cố Niệm Hề lại cảm thấy chua xót. Thời gian năm năm trước, quả thật là khó có thể quên!

Lúc này cô chỉ lạnh lùng cười nhạt nhìn Hoắc Tur Vũ

Tình cảm năm năm trước, Hoắc Tur Vũ cũng dám lấy ra khoe khoang! Xem ra cô ta thật sự rất lo lắng đến thân phận của mình bị người khác phát hiện

"Niệm Hề, cô hà tất phải đối với tôi như vậy? Ánh mắt lạnh lùng không thoải mái. Dù gì chúng ta cũng là chị em tốt một thời!"

Không nghĩ tới, khi nhắc đến chuyện tình cảm năm năm trước đây, Cố Niệm Hề cũng không một chút để tâm

Hoắc Tur Vũ lập tức nắm chặt túi xách LV của mình. Rốt cuộc cô phải làm như thế nào mới tốt?

"Chị em tốt một thời? Vậy lúc trước cô cùng Đàm Dật Nam ở trên giường không nghĩ tới chúng ta là chị em sao? Cô lúc trước bên ngoài thang máy bày kế hãm hại tôi, làm cho Đàm Dật Nam cùng những người khác hiểu lầm tôi muốn bày mưu hại đứa nhỏ, tại sao không nghĩ đến chúng ta là chị em tốt? Lại nhiều lần muốn tôi đến tham dự lễ đính hôn của cô, để nhục nhã tôi. Lúc đó cô không nhớ chúng ta là chị em tốt sao?"

Cô lấy tài ăn nói lanh lợi, cùng trí nhớ siêu cường, trong thời gian ngắn ngủi, bằng ngữ điệu lạnh lùng trào phúng, đem mọi chuyện Hoắc Tur Vũ đã đối xử với cô nói ra hết

Lúc này Hoắc Tur Vũ mới phát hiện, mình thật sự hơi quá đáng!

Nhưng bây giờ, còn có thể thế nào?

Mọi chuyện đều như bát nước đã hát đi

Nước cũng không thể thu lại được!

"..." Nhìn ánh mắt xinh đẹp của Cố Niệm Hề, Hoắc Tur Vũ liền cảm thấy cô giống như đang bị Cố Niệm Hề chất vấn mà mất đi năng lực phản kháng

Cố Niệm Hề dường như cũng nhìn thấu tâm tư cô, cuối cùng kết luận: "Trên thực tế, cô vẫn không coi tôi là bạn tốt của cô, chị em tốt của cô! Hoắc Tur Vũ cô từ đầu đến cuối đều rất ích kỷ!"

"Đúng vậy, là tôi ích kỷ! Nhưng Cố Niệm Hề cô cao cao tại thượng, có thân phận được hàng vạn người yêu quý kính trọng, tuyệt đối không cảm nhận được cảm giác, tôn nghiêm của mình bị dẫm nát dưới lòng bàn chân! Cô tuyệt đối khó có thể tưởng tượng được, cảm giác là một người có năng lực, nhưng trong nhà lại có người ba nát rượu, bị người ta xem thường, bị người ta phi nhổ. Cô không hiểu, bởi vì cô có người ba làm thị trưởng, có một gia đình hoàn mỹ, còn có Sở bí thư hết lòng bảo vệ cô, cô làm sao có thể hiểu được? Mà tôi, muốn hưởng thụ cảm giác được người ta kính trọng, tôi phải dựa vào năng lực của chính mình, một mình dốc sức làm, dốc sức phấn đấu! Ban đầu ở thành phố này, tôi đã tiêu hao rất nhiều sức lực cùng tài sản. Nhưng cô biết không? Tôi đau khổ tranh giành như vậy, cũng không bằng gái mới tốt nghiệp của trường phòng. Bọn họ mỗi ngày đều chanh chua chê cười sự cố gắng, thành quả mà tôi đạt được! Tôi chịu không nổi, tôi thật sự chịu không nổi cuộc sống như vậy. Cho nên, tôi mới nói dối! Tôi lừa dối mọi người, tôi có một người ba là phó thị trưởng. Không nghĩ tới từ lúc đó, mọi chuyện đều vô cùng suôn sẻ. Mà những thứ này, chẳng qua cũng là dựa vào năng lực của tôi. Tôi muốn có cuộc sống tốt, làm như vậy là sai sao?"

Nếu như Cố Niệm Hề đã không để ý đến tình cảm năm năm trước đây của bọn họ, Hoắc Tur Vũ cô cũng không ngại xé rách da mặt!

Ở thành phố này lâu như vậy, cô lần đầu tiên nói ra tiếng lòng của mình

Lúc nghe Hoắc Tur Vũ nói chuyện, Cố Niệm Hề cũng cũng có chút kinh ngạc

Nhưng khi nghe được câu cuối cùng, mọi sự sững sờ của cô đều chuyển thành châm chọc

"Tur Vũ, nếu thật sự dựa vào năng lực của cô, tin tưởng hiện tại cô sẽ không khổ sở thế này!"

Ban đầu, đi tới thành phố này, Cố Niệm Hề cũng hiểu được sự khó khăn của cuộc sống

Thời điểm đó ngay cả chỗ ở của cô cũng phải ký sổ. Mỗi ngày chỉ có thể ăn hai bữa cơm, gian khổ như vậy, có lẽ so với lời nói của Hoắc Tur Vũ còn có phần vất vả hơn

Nhưng cô chưa bao giờ từ bỏ. Càng không nghĩ tới lấy thân phận ba mình ra mà uy hiếp người khác. Cuối cùng, cô cũng không phải từng bước từng bước mà thành công sao?

Bởi vì cô tin chắc, nếu mình thực sự có năng lực, cho dù tại thành phố xa lạ cũng có thể thông thả mà sống qua ngày!

Nhưng Hoắc Tư Vũ lại chỉ vì cái khó trước mắt, mà cô ta lừa gạt mọi người, mới có cuộc sống được như ngày hôm nay.

"Trên thế giới này, không có ai sinh ra sẽ thành công!" Cố Niệm Hề cười lạnh đến xinh đẹp, đem kinh ngạc cùng ngây ngốc trên mặt Hoắc Tư Vũ, toàn bộ để vào đáy mắt.

"Nói ra tất cả với Đàm gia, cầu sự tha thứ của bọn họ, có lẽ cô sẽ tự tại hơn!" Cô thu hồi ánh mắt rơi trên người Hoắc Tư Vũ, than nhẹ một tiếng.

Đây là, phương pháp duy nhất Cố Niệm Hề nghĩ đến có thể giải quyết chuyện này.

Mà đây cũng là cô nhớ tới năm năm tình cảm, cho nên mới khuyên Hoắc Tư Vũ.

Chỉ tiếc, Cố Niệm Hề nói lời này giống như là kích thích Hoắc Tư Vũ.

Hoắc Tư Vũ vốn đang nghe cô nói, đôi mắt đã nhanh chóng ảm đạm, thế nhưng tại thời khắc này lại trở nên luống cuống.

Cặp mắt xinh đẹp vừa lớn vừa tròn kia, tràn đầy tức giận.

"Cô điên rồi phải không? Tôi còn chưa gả vào Đàm gia, còn chưa có được cuộc sống tôi muốn, cô hiện tại muốn tôi đi nói cho bọn họ biết, tôi đang nói dối! Cô cảm thấy bọn họ còn có thể chấp nhận tôi, còn có thể để cho tôi cùng Nam kết hôn sao?!"

"Cho dù bọn họ không muốn nhận cô, nhưng trong bụng cô còn có cốt nhục Đàm gia! Chẳng lẽ, Đàm gia cam lòng nhìn huyết mạch của bọn họ, lưu lạc bên ngoài! Tư Vũ, nghe tôi một câu, bây giờ cùng mọi người nói ra tất cả, vẫn còn kịp!"

Thật ra ngay cả Cố Niệm Hề cũng có chút hoài nghi, Hoắc Tư Vũ gieo rắc lừa dối, ngay từ lúc ban đầu đã có trăm ngàn chỗ hở, vì sao Thư Lạc Tâm lại tin tưởng không nghi ngờ gì?

"Không còn kịp rồi! Tôi tuyệt đối sẽ không nói ra!"

Nếu còn cứu vãn kịp, thì cô đã sớm nói ra!

Cần gì phải, chờ tới bây giờ chuyện sắp bại lộ, mới đến tìm Cố Niệm Hề cầu tình?

"Cô nếu không muốn nói, tôi có thể thay cô đi nói!" Nói xong, Cố Niệm Hề cầm lấy túi của mình, chuẩn bị rời đi.

Nhưng cô vẫn chưa xoay người hoàn toàn, đã bị Hoắc Tư Vũ lôi trở lại.

Hoắc Tư Vũ không chỉ có cái đầu nhỏ, khí lực cũng không lớn hơn Cố Niệm Hề.

Nhưng giờ phút này, Hoắc Tư Vũ giống như đã bị bức đến bước đường cùng, thân thể nhỏ nhỏ cũng có thể bạo phát ra lực lượng cường đại như thế. Vươn tay lên liền đem Cố Niệm Hề so với cô ta cao hơn rất nhiều kéo trở lại.

"Cố Niệm Hề, cô bốt lên mặt làm gì mẹ cho tôi! Đây là chuyện tình cảm của tôi, không cần cô quan tâm!" Cô ta bối rối, nói năng mất trật tự.

Cũng liều lĩnh, bắt đầu tức giận về phía Cố Niệm Hề.

Nếu cô ta thật sự mang thai, Hoắc Tư Vũ cũng sẽ cân nhắc đem hết thảy nói ra, không muốn tiếp tục dùng lừa gạt sống qua ngày.

Nhưng vấn đề là, ngay cả đứa nhỏ trong bụng cũng là giả!

Chuyện tình mẹ vinh nhờ con, căn bản cũng không khả năng phát sinh!

Cho nên, vấn đề khẩn yếu trước mắt, là cô phải gả vào Đàm gia trước, tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất kỳ sai lầm nào.

"Hoắc Tư Vũ, tôi không có lên mặt! Tôi cảm thấy cô lừa dối, kéo dài càng lâu, càng sẽ không có ai tha thứ cho cô. Còn nữa, tôi không phải là đồng tình với cô, bởi vì tất cả sai lầm này đều do cô tự mình gây ra! Tôi sợ đi dự định đi nói ra, là vì cảm thấy thương đứa nhỏ trong bụng cô, nhỏ như vậy đã phải thay cô lo lắng hãi hùng! Một mình cô bị người khác khiển trách, không có gì. Nhưng nếu đứa nhỏ sinh ra, cũng không cần đi theo người mẹ bị chỉ chỉ trở như cô, không phải là quá đáng thương sao?"

"Tôi không cần cô thương hại, con của tôi cũng không cần sự thương hại của cô! Cho nên, thu hồi sự thương hại đáng ghét của cô lại, chúng tôi không cần! Chỉ cần cô không nói ra một số thứ, tôi tự có biện pháp của tôi!" Khi nghe Cố Niệm Hề nói, nội tâm Hoắc Tư Vũ xác thực cũng thoáng hiện lên một tia rung động.

Nếu có đứa bé, cô cũng sẽ vì con của mình cân nhắc!

Nhưng cô không có!

Nếu để cho Cố Niệm Hề biết, ngay cả đứa nhỏ trong bụng cô đều là giả dối, chẳng phải làm cho tất cả mọi thứ không thể cứu vãn sao?.

Nhưng mà nhìn bộ dạng của Cố Niệm Hề, vừa rồi lúc cô ấy cùng Tô Du Du gặp mặt, cũng không nhắc tới những chuyện này.

Xem ra, trong khoảng thời gian gần đây, cô không chỉ đề phòng Cố Niệm Hề nói ra tất cả, thậm chí còn phải đề phòng Tô Du Du cùng cô ấy gặp mặt!

"Cô có cách gì? Chẳng lẽ muốn đi tìm một người, đến giả trang Hoắc phó thị trưởng hay sao?"

"Đây là chuyện của tôi, tôi tự có cách của tôi! Chỉ cần Cố Niệm Hề cô đừng ròi ra là được, nếu không tôi sẽ không từ bỏ ý đồ!"

Cô nắm chặt quả đấm

"Được, tôi không nói! Tôi lại muốn xem một chút, lừa dối lớn như vậy cô có thể giấu được bao lâu,!" Tựa như Hoắc Tư Vũ nói, cô sớm đã thu hồi sự thương hại vốn không dành cho Hoắc Tư Vũ.

Cô cũng không phải là sợ Hoắc Tư Vũ uy hiếp, chỉ là muốn xem một chút, Cô gái như vậy rốt cuộc có thể đem lời nói dối này, chống đỡ tới khi nào!

"Đô đô đô đô..." Vừa lúc đó, di động Cố Niệm Hề vang lên.

Là điện thoại của Đàm Dật Trạch.

"Này, em đang ở đâu? Nghe, không giống như đang ở nhà."

"Em ở phố ăn vặt, đang chuẩn bị về."

"Phố ăn vặt? Anh đúng lúc vừa làm xong việc ở đây, đi dạo xong rồi sao? Anh tới đón em."

Giọng nói của hắn, không hiểu sao lại vuốt lên xúc động trong lòng Cố Niệm Hề.

Lạnh lùng nhìn lướt qua Hoắc Tư Vũ, cô phát hiện hiện mình đang cùng cô ta trò chuyện không khỏi cảm thấy nực cười, liền nói: "Anh tới đón em đi, em đi dạo cũng mệt rồi!"

"Tốt lắm, tại chỗ chờ lệnh. Anh lập tức tới ngay!" Nói xong, bên kia điện thoại hắn đã dập máy.

"Xem ra, cô cùng anh tachung sống rất tốt?" Hoắc Tư Vũ mắt lạnh nhìn Cố Niệm Hề cúp điện thoại, ánh mắt như cũ là một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, phẳng phất không thay đổi sắc mặt vì bất cứ chuyện gì

Nhưng nắm tay cầm ví da, lại hung hăng cắm sâu vào.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì Cố Niệm Hề trong thời gian ngắn ngủi, có thể tìm được một người ưu tú?

Không chỉ có kết hôn, ngay cả cuộc sống thoát nhìn cũng rất hạnh phúc?

Hơn nữa, Đàm Dật Trạch tựa hồ vô cùng cung chiều cô ta?

"Nếu anh ấy biết chuyện của cô và Nam, anh ấy còn có thể đối với cô như vậy sao?" Hoắc Tư Vũ không mẫn không nhạt nói một câu, mục đích đúng là muốn nắm giữ một thứ gì đó của Cố Niệm Hề. Vào lúc máu chót, có thể lấy ra lợi dụng.

Thật không nghĩ đến, thứ cô ta nhìn thấy chỉ là nụ cười lạnh của Cố Niệm Hề.

Nụ cười như vậy, phẳng phất đã tính trước nắm chắc phần thắng trong tay.

"Cô nghĩ nói cho anh ấy biết, cứ việc đi nói cho anh ấy. Tôi không giống những người khác, ngay cả quá khứ của mình cũng phủ nhận!" Ngữ điệu của Cố Niệm Hề, cũng là lạnh lùng.

Nụ cười trên khóe miệng, ý tứ hàm xúc không rõ.

Mà Hoắc Tư Vũ nghe cô nói cũng có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ, đối với chuyện Cố Niệm Hề và Nam, Đàm Dật Trạch đều biết được tất cả?

Vậy anh ấy, không ngại sao?

"Cố Niệm Hề, cô cho rằng cô gả cho Đàm Dật Trạch, thật sự là kết cục tốt nhất sao? Cô cũng quá ngây thơ đi? Chẳng lẽ cô không nghĩ qua, một người đàn ông ngay cả quá khứ của cô một chút không ngần ngại, anh ta không có tâm tư khác sao?"

Hoắc Tư Vũ kinh ngạc trong chốc lát, lại lập tức mở miệng.

Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cô nhìn thấy cách đó không xa có chiếc xe chậm rãi dừng lại.

Ánh mắt kích động liếc về phía cửa sổ xe, thật ra cô cũng không nhìn thấy rõ người bên trong.

Cũng không biết vì sao, giờ khắc này, toàn thân cô lại cảm thấy không được tự nhiên.

Bởi vì luôn luôn cảm giác, bên trong cửa sổ xe kia, phảng phất có một lưỡi dao sắc bén, lạnh lẽo lạnh tri cô...

"Chẳng lẽ, cô không sợ cô chỉ là một quân cờ? Chẳng lẽ cô không sợ, anh ấy chỉ lợi dụng cô để đối phó Đàm Dật Nam. Cô muốn nói như vậy, phải không?"

Lời nói liên tiếp từ trong miệng Cố Niệm Hề truyền ra, khiến cho Hoắc Tư Vũ tràn đầy khiếp sợ. Không nghĩ tới, Cố Niệm Hề lại nói ra tất cả tâm tư cô!

Đối với ánh mắt giật mình của cô ta, Cố Niệm Hề vẫn như cũ chỉ là cười.

Nụ cười của cô, như pháo hoa nở rộ trong bầu trời đêm, tất cả đều sáng chói.

Ánh mắt hàm xúc ý tứ không rõ của Hoắc Tư Vũ, Cố Niệm Hề đương nhiên có thể hiểu cô ta chuẩn bị châm ngòi quan hệ của cô và Đàm Dật Trạch. Cũng biết, cô ta đang hoảng loạn muốn tìm cây cỏ cứu mạng.

Hôn nhân giữa cô và Dật Trạch, thật ra không hề giống những người khác nhìn qua. Nhưng Cố Niệm Hề biết rõ, dưới tình thế như vậy cô không thể để cho Hoắc Tư Vũ lọt lưới trời, trở thành bậc thang của cô ta.

"Tôi không giống cô, tôi rõ ràng năng lực của chính mình! Hoắc Tư Vũ, cô vẫn nên chăm sóc mình thật tốt đi, chăm sóc tốt thân phận thiên kim 'Thị trưởng' là được. Về chuyện của tôi, cô bớt quan tâm đi." Nói đến đây, Cố Niệm Hề cũng nhìn thấy chiếc xe dừng lại không xa kia.

Đàm Dật Trạch đã đến!

Bởi vì Hoắc Tư Vũ nói một phen, tâm tình của cô không hiểu sao cũng bất an.

Chẳng biết tại sao, giờ phút này cô rất muốn thấy hắn, ngửi thấy mùi thơm thuộc về hắn, để trấn an nội tâm bất an đang sôi sục của mình.

Nghĩ vậy, cô xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng trước khi rời đi, cô tựa hồ lại nghĩ tới chuyện gì đó, nói: "Còn có, cuối cùng nhắc nhở cô một câu. Mặc dù hôn nhân của tôi và anh ấy nhìn qua không có phân lượng, nhưng hôm nay, tôi đường đường chính chính là phu nhân tham mưu trưởng. Tính tình của anh ấy, chắc hẳn người Đàm gia cùng với cô so với tôi càng rõ ràng hơn. Anh ấy tuyệt đối sẽ không đứng nhìn những thứ thuộc về anh ấy, bị người khác ức hiếp! Nếu không hậu quả, cũng không phải là cô và tôi có thể gánh chịu!"

Đây là, lời của Đàm Dật Trạch đã từng nói với cô.

Hắn đã nói qua, Cố Niệm Hề không phải là một quả hồng mềm, mặc người ta vo tròn bóp méo. Cố Niệm Hề tức giận, có thể đánh người. Anh, sẽ giúp ...

Đây không phải cũng đại biểu cho việc, hắn sẽ không để cho Hoắc Tư Vũ khi dễ cô sao?

Nói xong câu này, Cố Niệm Hề lại tiếp tục bước đi.

Mà sau lưng, cô gái bị chọc giận, đã mất hết hình tượng phụ nữ, lại lần nữa hướng phía cô rống giận: "Cố Niệm Hề, cô cho rằng cô nói vậy tôi liền sẽ tin, sẽ sợ cô, sẽ tùy ý của cô bài bố sao?"

"Không tin, cô có thể thử xem!"

Cô gái đang sai bước đi về phía trước, cũng không vì những lời này của Hoắc Tư Vũ mà chần chờ cước bộ.

Cô vẫn như cũ bước đi về phía anh, một bước cũng không dừng lại, thậm chí ngay cả một cái quay đầu cũng không lưu lại cho Hoắc Tư Vũ...

Mà hôm nay vốn cho rằng nắm chắc phần thắng trong tay, cho là mình cũng tìm được đồng tình của Cố Niệm Hề, cho là mình có thể thuận lợi bắt lấy nhược điểm của Cố Niệm Hề, giờ phút này chỉ có thể dùng ánh mắt không cam lòng, hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng Cố Niệm Hề rời đi.

Dựa vào cái gì Cố Niệm Hề có may mắn như vậy? Trong sinh mệnh của cô ta, có nhiều đàn ông vì cô ta nhảy vào nước sôi lửa bỏng?

Đàm Dật Nam là vậy, Sở đồng ly cũng vậy, hiện tại ngay cả Đàm Dật Trạch cao cao tại thượng, cũng vậy sao?

Chết tiệt, tại sao đều thích Cổ Niệm Hề?

Tại sao mọi người, đều nhìn không thấy được sự nỗ lực Hoắc Tư Vũ cô?

Hoắc Tư Vũ giống như là tượng gỗ, không có sự sống.

Trên mặt hiện lên nụ cười tái nhợt, thoát nhìn không biết là đang cười, hay là đang khóc...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Lão Công, Ôm Em Một Cái Được Không?

"Sao về mặt lại như chó nhà có tang thế này?"

Đội sau khi Cổ Niệm Hề lên xe, Đàm Dật Trạch liền mở miệng. Thanh âm không cao không thấp, nghe không ra bất kỳ tâm tình phập phồng nào.

Chỉ có đôi con ngươi đen đang đánh giá vật nhỏ, lại cực kỳ tỉnh mạch.

Phảng phất, trong đó nổi lên một hồi gió tanh mưa máu.

"Ai bộ dạng chó nhà có tang?" Anh mới chó nhà có tang, cả nhà các người mới chó nhà có tang.

Nhưng câu nói kế tiếp, cô cũng chỉ có thể tức giận ở trong lòng.

Bởi vì, cô không dám chọc giận hắn.

"Đôi mắt ngốc trẻ, hai lỗ tai cúp xuống, bộ dạng đó cùng em bây giờ rất giống nhau!" Hắn thấy cô mệt mỏi, cũng không trực tiếp kéo động cơ xe.

"Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?" Những người khác chết hay sống, Đàm Dật Trạch sẽ không có tâm tình để ý tới. Nhưng hắn không có cách nào, nếu như vật nhỏ chỉ bị một chút không vui, sẽ giống như bụi bay vào mắt hắn, cực kì khó chịu!

"Lão công, ôm em một cái được không?" Nghe hắn hỏi thăm, chớp mũi của cô liền chua xót.

Thật ra từ lúc ngồi vào trong xe, cô liền muốn trốn vào trong ngực hắn, cảm nhận nhiệt độ từ trên người hắn tạo cho cô cảm giác an toàn, làm cho cô có thể quên đi những lời vừa rồi của Hoắc Tư Vũ, những ánh mắt kia của cô ta.

Nhưng cô, lại sợ Đàm Dật Trạch cảm giác mình nói nhiều, cho nên liên tục im lặng chịu đựng.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn không kiên trì được. Rất không có chí khí yêu cầu hắn, từ trong kính chiếu hậu thấy vẻ mặt của mình, quả nhiên tựa như hắn nói, một bộ dạng chó nhà có tang.

Vốn tưởng rằng, Đàm Dật Trạch sẽ không để ý tới yêu cầu kì lạ của mình, lại thấy từ trong kính chiếu hậu thấy hắn lưu loát tháo dây an toàn trên người, thoáng cái liền ôm cô đến bên cạnh, làm cho đầu của cô chôn ở trong ngực của hắn.

Bàn tay rộng lớn kia, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô.

Không có tiết tấu, lại làm cho người ta buông xuống tất cả đề phòng trong lòng.

"Bị ức hiếp?" Giọng nói của hắn, tựa như nước chảy mây trôi.

Nhưng hết lần này tới lần khác, trong con ngươi đen lại toát ra sự rét lạnh. Tầm mắt giống như tay cầm lưỡi dao sắc bén, hướng phía ngoài cửa xe bắn tới. Rơi vào, bóng dáng cách đó không xa vừa rồi Cổ Niệm Hề đi tới.

Nếu hắn nhìn không lầm, cái vị trí kia còn có một cô gái đang đứng...

Hơn nữa, khuôn mặt có chút quen thuộc!

Xem ra, có thời gian hắn nên điều tra một chút, cô gái này rốt cuộc cùng vật nhỏ của hắn có ân oán gì rắc rối gì!

Hắn nhạy cảm phát hiện cô gái này tuyệt đối không chỉ có đoạt bạn trai cũ của vật nhỏ đơn giản như vậy! Giữa bọn họ, giống như còn có gút mắc gì đó.

Đương nhiên, Đàm Dật Trạch hẳn cho tới bây giờ đều không phải là người đàn ông lòng dạ hẹp hòi, hẳn bảo đảm là thế!

Nhưng mà hắn không nhìn nổi nhìn thấy bộ dạng thất vọng chán ngán của vật nhỏ, rất muốn trả gấp bội cho những người làm vật nhỏ không vui mà thôi!

"Không phải đã nói với em, khi bị ăn hiếp thì cứ đáng trả không cần quan tâm sao. Đánh không lại, có thể gọi anh! Làm cho thân thể bị tức giận, cũng không tốt!" Không biết cứ như vậy ôm Cố Niệm Hề bao lâu, hắn lại nhẹ nhàng chạm vành tai của mình vào tóc mai của cô.

Hơn nữa, thân thể vật nhỏ là của hắn, nếu chọc tức, bọn họ chắc chắn sẽ không tưởng tượng nổi kết quả sẽ ra sao

Bởi vì hắn phát hiện, dường như chỉ có vật nhỏ, mới có thể làm cho hắn cam tâm tình nguyện trả giá...

Này ý vị như thế nào, Đàm Dật Trạch một lát cũng nói không ra nguyên do.

"Nhưng, cô ta còn có thai! Nếu em đánh, sẽ làm đứa nhỏ bị thương, có thể làm sao bây giờ?" Nghe hắn tận lực phóng ôn nhu dụ dỗ mình, nước mắt của cô rốt cuộc ngăn chặn không được rơi xuống.

Cố Niệm Hề cảm giác mình rất cảm ơn nước mắt của mình, có thể bơi trên quân phục xanh biếc của hắn. Ai bảo ngày thường đều là hắn ăn hiếp cô?

Hiện tại thật vất vả bắt được cơ hội, cũng nên để cho cô lên mặt một chút.

Cho nên, cho dù khóc một đồng nước mắt nước mũi, ngược lại cô rất vui vẻ.

Khóe môi, cũng không tự giác giương cao.

Đã nhận ra động tác nhỏ này, khóe miệng hắn cũng chỉ cười cung chiêu.

Có thể làm cho cô không rơi lệ, cái gì cũng tốt. Cho dù muốn hắn nhảy nhót bên đường, hắn cũng chịu.

"A... Cho dù làm bị thương, anh cũng sẽ giúp em. Hơn nữa, cô ta vừa rồi không có bụng, đứa bé kia không chừng cũng không tồn tại!" Lúc nói lời này, tầm mắt sắc bén của hắn lại lần nữa đã rơi vào cô gái đó ... Trên chân!

Đại khái là đôi giày cao gót mười mấy cm đi!

.

Trước ba tháng, đứa bé rất yếu ớt dễ dàng chịu được rất nhiều tổn thương.

Chẳng lẽ cô gái này có tự tin như vậy, con của cô ta đủ khỏe mạnh, có thể chịu đựng được cô ta vừa uống cà phê, lại đi giày cao gót cùng trang điểm sao?

Chưa chắc đi?

Vậy có phải hay không là, một đáp án khác?

Nhìn bóng dáng cách đó không xa, khóe môi hắn lại cong lên nụ cười không rõ hàm xúc.

"Nói cái gì đó? Vừa mang thai nào có nhanh như vậy nhìn ra được. Hơn nữa, trên thế giới này chẳng lẽ có người mang đứa nhỏ ra nói đùa sao!"

Thân phận của Hoắc Tư Vũ tuy là nói dối.

Nhưng về chuyện đứa nhỏ, Cố Niệm Hề vẫn tin chắc, Hoắc Tư Vũ nhất định vẫn có đầu óc, khi chưa có đứa bé sẽ không dám mang ra đùa!

Nhưng mà được Đàm Dật Trạch dụ dỗ, tâm tình bị Hoắc Tư Vũ chọc cũng xem như được bình phục.

Lúc này, cô chủ động chui ra khỏi ngực hắn, trở lại trên ghế lái phụ ngồi xong, buộc chặt dây an toàn.

"Chúng ta hay là về nhà đi. Không đi nữa, không chừng chú cảnh sát muốn tới bắt xe."

"..." Hắn không trả lời. Nghe theo lời nói của cô, kéo động động cơ, tiến về nhà.

Cố Niệm Hề có chút kinh ngạc xoay người, khi quay đầu lại chứng kiến một màn, trên mặt cô không tự giác đỏ bừng một mảnh.

Bởi vì nguyên nhân là vừa rồi cô lau lau nước mắt, nước mũi, giờ phút này quân phục phẳng phiu của anh, đã uon ướn một mảng lớn.

Thoạt nhìn, dĩ nhiên là vô cùng xấu hổ.

"Cái kia... Về nhà em sẽ giúp anh giặt sạch sẽ !" Cuối cùng, Cố Niệm Hề vẫn không có cốt khí thỏa hiệp.

"Coi như em thức thòi! Nhưng mà, hôm nay em không hoàn thành nhiệm vụ lãnh đạo giao phó, vẫn nên tiếp nhận xử phạt!"

"Nhiệm vụ gì?"

"..." Hần không nói lại, chỉ híp mắt nhìn cô.

"Em biết rồi, biết rồi!" Nhìn ánh mắt của anh, Cố Niệm Hề cũng không biết vì cái gì đã hiểu, hần trách cứ cô hôm nay bị chọc tức một cách vô ích, không có vùng tay.

Thật ra, Cố Niệm Hề rất muốn nói cho hần biết, trên thế giới này mọi chuyện không nhất thiết phải giải quyết bằng bạo lực!

Nhưng không có cách nào, lão công nhà cô rất đòi trụy rất bạo lực!

Nhìn ánh mắt của hần, không cho phép cô phản bác, phỏng đoán lúc này hần sẽ ở trên xe sẽ bắt đầu "Trùng phạt" cô!

Vì không muốn ở trên đường trình diễn vở kịch trẻ em không nên xem, Cố Niệm Hề chỉ có thể đáp ứng.

Nhưng mà đêm nay, cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng phục tùng!

"A..."

Nhìn bộ dạng vật nhỏ muốn nói lại thôi, Đàm tham mưu trưởng tâm tình vô cùng tốt.

Hần hừ hừ vài cái rồi mới khởi động xe.

Bởi vì mặc kệ vật nhỏ lấy có gì, tối nay hần đều có biện pháp chế phục cô!

Nghĩ tới đây, hần cho xe rẽ vào góc đường cuối cùng...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Về Đàm Gia Ăn Tết

Mấy ngày nữa sẽ đến ba mươi tết

Đàm Dật Trạch vừa mới nhận được điện thoại, ông nội Đàm muốn hần dẫn theo Cố Niệm Hề trở về Đàm gia

Đây là thông lệ của Đàm gia

Trừ lúc hần bị điều đi đến biên cảnh vài năm, hần mới ăn năm mới ở bên ngoài. Nếu không mỗi khi năm mới đến, ông nội thường gọi hần về nhà sum họp một tuần

Thật ra nếu như ăn năm mới ở Đàm gia hay là nhà riêng của hần, đối với Đàm Dật Trạch mà nói không có điều gì khác nhau

Nhưng năm nay hần đã có vật nhỏ, mọi thứ dường như đều không giống với mọi năm

Nghĩ đến vật nhỏ, tâm tình của Đàm Dật Trạch không hiểu tại sao lại vô cùng tốt, cũng sáng khoái đáp ứng yêu cầu của ông nội Đàm

Trong ấn tượng của ông nội Đàm, đây là lần đầu tiên Đàm Dật Trạch đáp ứng yêu cầu của ông một cách nhanh chóng như vậy

Xem ra thật sự sau khi cưới vợ đã trở thành người hoàn toàn khác

Nghĩ vậy, ông nội Đàm thỏa mãn cúp điện thoại

Ở bên này Đàm Dật Trạch cũng nói rõ mọi chuyện với Cố Niệm Hề

Cuối năm, Cố Niệm Hề cũng được nghỉ ngơi

Mấy ngày nay, cô ở trong nhà thu dọn tổng vệ sinh, phòng ở trong nhà được quét tước dọn dẹp sáng bóng không nói, trong nhà lại có thêm vài đồ mới sắm tề. Trong phòng tràn ngập ấm áp như vậy, nhưng lại làm cho Đàm Dật Trạch cảm thấy uất ức trong lòng

Điện thoại gọi đến, Cố Niệm Hề đi đến bên cạnh cửa sổ nghe điện thoại

"Hề Hề, em đang làm cái gì?" Giọng nói của người đàn ông trong điện thoại làm cho Cố Niệm Hề vui vẻ

Giống như là mỗi lần Đàm Dật Trạch gọi điện về, sẽ làm cho tâm trạng của cô không hiểu tại sao lại tốt lên

"Em đang đứng bên cạnh cửa sổ. Lão công, anh về nhà thuận tiện mua cho em điểm tâm ngon, về nhà chúng ta ăn bữa chiều" Có đôi khi, cô sẽ cùng Đàm Dật Trạch làm nũng bắt hắn mua cho cô đồ ăn này nọ

Thật ra không phải là vì cô thèm ăn, mà là cô thích cảm giác được một người đàn ông mua cho đồ ăn

"Được, hạt dẻ đúng không!" Đàm Dật Trạch dần dần cũng để ý đến sở thích của vật nhỏ

Thứ cô thích ăn nhất chính là hạt dẻ

Mỗi khi hắn trở về cầm theo hạt dẻ, cô đều ăn hết sạch. Thật không biết, kiếp trước của cô có phải là sóc hay không

"Hắc hắc! Nhưng mà hôm nay anh tại sao lại gọi điện thoại cho em sớm như vậy?"

"Ông nội nói, năm mới muốn anh cùng em về đó, anh đã đồng ý rồi, không vấn đề gì chứ!" Lúc hỏi Cố Niệm Hề trên tay Đàm Dật Trạch vẫn đang cầm một số văn kiện

Văn kiện này, chính là hoạt động sang năm của thành phố

Một số ít là hoạt động hiện tại của thành phố và danh sách một số đại nhân vật đi đến thành phố này

Văn kiện này nói, sang năm thành phố này sẽ có hạng mục hợp tác với thành phố D. Đến lúc đó thị trường thành phố D sẽ đến đây phỏng vấn

Sau đó, một trang khác của văn kiện lại ghi hàng chữ ____ Thị trường thành phố D Cố Ân Mẫn

Nhìn ba chữ Cố Ân Mẫn, Đàm Dật Trạch lại cảm thấy có chút quen thuộc

Giống như cái tên này hắn đã được nghe qua ở đâu

Nhưng hắn nghĩ mãi vẫn không ra

Có phải hay không là người đàn ông này cùng vật nhỏ của hắn có chung họ Cố?

"Tốt, không vấn đề gì! Nhưng mà đồ tết của chúng ta đã chuẩn bị tốt, chỉ sợ lãng phí!" Cố Niệm Hề gãi gãi đầu, nghĩ đến sẽ cùng Đàm gia vượt qua cái tết này

Thật ra cũng không có gì là không tốt. Lễ mừng năm mới nhiều người sẽ càng náo nhiệt đông vui

Chỉ vì một điều là cô rất nhớ nhà!

Năm ngoái ba mươi tết, cô cùng ba và mẹ ở nhà ăn tiệc tối đón năm mới

Có đôi khi Sở Đông Ly sẽ tới nhà chúc tết

Càng nghĩ đến, chớp mũi của Cố Niệm Hề không chịu được chua xót

Cô thật sự rất nhớ nhà

Thật sự không biết, ba ba có nhớ cô không

Còn có mẹ nữa

"Không có việc gì, đến lúc đó để lại ở nhà một ít, sau đó mang những thứ khác đến Đàm gia là được!"

"Ân, em biết rồi! Anh làm việc đi, em đi thu dọn một chút!"

"Ừ Ừ, Hề Hề"

"Chuyện gì?" Cô đang định cúp điện thoại, lại nghe được giọng nói của hắn

"Em...nhớ nhà sao!" Thanh âm của hấn rất nhẹ

Nhưng lại khiến cho cô vô cùng xúc động

Một khắc kia, trên mặt cô tràn đầy nước mắt

Tại sao người đàn ông này, luôn có thể dễ dàng nhìn ra được suy nghĩ của cô?

Tại sao hấn luôn có thể biết cô muốn gì?

"Àn!" Giọng nói của cô mang theo giọng mũi nghẹn ngào, cũng giống như một con dao bén nhọn đang lăm tri trái tim của hấn

"Ha ha... Vật nhỏ, năm sau anh sẽ cùng em về nhà. Cuối năm chuyện cần giải quyết cũng rất nhiều, nên không thể một chốc làm xong!"

Đàm Dật Trạch chậm rãi nói, giọng nói mềm mại từ trong điện thoại của hấn truyền đến. Gương mặt cũng trở nên nhu hòa

Đàm Dật Trạch như vậy, nhưng lại làm cho trợ lý của hấn có chút si mê ngây ngốc

Từ trước đến nay đều bị người ta nói là "Lãnh diện báo tử" Đàm tham mưu trưởng, thế nhưng còn dám nói vui đùa với người khác

Hơn nữa còn làm vô cùng tốt!

Xem ra, người ở bên đầu dây kia, nhất định là người chiếm trọn trái tim của hấn

"Lão công, cảm ơn anh..." Đây là câu duy nhất cô có thể nói với hấn

Nhưng không biết ba ba sau khi nhìn thấy Đàm Dật Trạch sẽ có phản ứng gì

Có thể hay không, lần thứ hai cực lực phản đối?

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề có cảm giác vô cùng phiền não

"Cô gái ngốc. Chúng ta là vợ chồng, không cần phải nói những lời như vậy! Còn có... anh sẽ biểu hiện thật tốt, làm cho ba vợ chấp nhận anh!" Hấn đang cười

Xinh đẹp như gió xuân

Nhưng chỉ có hấn mới biết được, lúc này hấn có bao nhiêu lo lắng

Bởi vì hấn lo lắng chính mình không tốt, không đủ vĩ đại, làm cho ba vợ thích hấn

Cúp điện thoại, Đàm Dật Trạch lại tiếp tục mở văn kiện

Tâm mắt dừng lại ở ba chữ "Cố Ân Mẫn"

Đêm ba mươi, Cố Niệm Hề cùng Đàm Dật Trạch quần áo đơn giản, mang một chút đồ dùng thiết yếu cùng đồ tết đi đến Đàm gia

Trong Đàm gia thật sự rất có không khí của ngày tết

Bởi vì ông nội Đàm vào ngày tết rất thích treo đèn lồng đỏ ở trước cửa, trang trí những cây cảnh hoa lá

Đi vào bên trong Cố Niệm Hề cũng cảm nhận được không khí vui vẻ của người trong nhà

Trên vách tường dán chữ "Phúc" Trên bàn cũng bày nhiều đồ ăn ngon

Ông nội Đàm mặc một thân áo bông màu đỏ, nhìn qua tinh thần rất hưng chấn

Đây là lần đầu tiên Cố Niệm Hề từ nhỏ đến lớn đón năm mới ở ngoài. Vào cửa chuyện đầu tiên làm đương nhiên là thu lì xì

Ông nội Đàm cùng Đàm Kiến Thiên mỗi người đưa cho cô một bao lì xì đỏ. Cố Niệm Hề vốn không nghĩ muốn lấy, nhưng ông nội Đàm đã phát lệnh, đây chính là không khí vui mừng của ngày tết, cho nên cô nhất định phải nhận lấy

Thư Lạc Tâm đứng ở một bên nhìn lì xì đỏ trên tay cô, chính bà cũng không cam nguyện, nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống, không muốn động tới ông nội Đàm

Khác với Cố Niệm Hề trở thành tâm điểm ở Đàm gia, Hoắc Tư Vũ ở một bên lại rất âm thầm

Năm nay cũng là lần đầu tiên cô đón tết ở Đàm gia. Vốn định lúc trong nhà có nhiều người náo nhiệt, muốn trang điểm xinh đẹp một chút, nhưng lại bị Thư Lạc Tâm phát hiện, tịch thu hết đồ trang điểm còn trách mắng cô

Hiện tại, cô bắt đầu hoài nghi, lão bà này có phải thường ở sau lưng giám thị cô hay không

Nhưng ngại chuyện hiện tại, cô vẫn chưa chân chính là người của Đàm gia. Nên Hoắc Tư Vũ cũng không dám chống đối với Thư Lạc Tâm. Tức giận cũng chỉ có thể nuốt ở trong lòng

Nét mặt Cố Niệm Hề hôm nay tỏa sáng khiến cho Hoắc Tư Vũ phần hận không thôi

Cố Niệm Hề mặc một áo bông màu hồng nhạt, khiến cho da thịt của cô đã trắng còn trắng hơn. Ngũ quan của Cố Niệm Hề nhìn qua rất cân xứng, thường ngày cô không trang điểm, nên da của cô đẹp hơn so với Hoắc Tư Vũ rất nhiều

Hiện tại Cố Niệm Hề chỉ dùng duy nhất một ít son môi, liền có thể cho cô trở nên xinh đẹp khác thường. Không giống như Hoắc Tư Vũ, bởi vì trong khoảng thời gian này thường xuyên phải lo lắng đến thân phận của mình bị bại lộ, cho nên mỗi buổi tối đều không ngủ được, đôi mắt thâm quầng, làn da trở nên ngày càng thô ráp, khoe mắt cũng có nhiều nếp nhăn. Đáng hận nhất chính là, hiện tại cô không thể dùng thứ gì để che giấu được!

Còn nữa, Cố Niệm Hề lúc này một đầu tóc đen mềm mượt xõa ra ở hai vai, làm cho cô càng trở nên kiều mỹ. Không giống như Hoắc Tư Vũ, lúc trước một đầu tóc xoăn màu vàng mềm mại cuộn sóng, lại bị Thư Lạc Tâm bắt ép đến hiệu cắt tóc, rồi cắt phẳng đi mái tóc dài. Đứng từ đằng xa, căn bản cũng không khác đàn ông là mấy

Chênh lệch lớn như vậy, làm cho Hoắc Tư Vũ càng ngày càng tức giận

Mà Đàm Dật Nam từ lúc xuất hiện, ánh mắt luôn nhìn về phía Cố Niệm Hề, một phút cũng không di chuyển

Từ lúc Cố Niệm Hề xuất hiện trước tầm mắt của hắn, Đàm Dật Nam giống như là trở thành một con người khác vậy

Hắn nhìn chằm chằm Cố Niệm Hề, giống như rất mê say

Ngay cả ông nội Đàm cùng Đàm Kiến Thiên đứng ở một bên, hắn cũng không để tâm

Mà người đàn ông này, lại hồn nhiên không biết, cái nhìn say đắm của hắn lại khiến cho vị hôn thê là Hoắc Tư Vũ vừa tức giận vừa xấu hổ

Mặc kệ Hoắc Tư Vũ biểu hiện như thế nào, hắn vẫn giống như không nhìn thấy

Cố Niệm Hề xinh đẹp, điều này hắn vẫn biết

Nhưng hắn không biết, cô lại xinh đẹp đến rung động lòng người như vậy

Áo khoác lông màu hồng cánh sen, không chỉ tôn lên màu da của Cố Niệm Hề, mà càng làm cho cô thêm là lút rung động. Nhưng là cho hắn cảm thấy chương mắt chính là trên eo của cô còn có một cánh tay của người nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Đàm Dật Nam Thất Thố

Nhìn một màn chương mắt này, Đàm Dật Nam có cảm giác giống như là thứ gì đó của mình bị cướp đi

Chờ hắn khôi phục ý thức, mới phát hiện thì ra điều thuốc thơm trên tay đã cháy hết, làm phỏng hai ngón tay. Nhưng chẳng qua hắn không có cảm giác mà thôi

Nhìn hai ngón tay bị tổn thương do phỏng, Đàm Dật Nam một chút cũng không để ý.

Mà trên khóe miệng, cũng lại lần nữa khổ sở cười.

Hắn lúc này cũng mới ý thức tới, rốt cuộc bản thân hắn vẫn luôn để ý đến cô...

Thật giống như, là tâm tư của hắn chỉ dành cho một mình cô, một chút cũng không rời đi

Nếu không phải lúc trước ý loạn tình mê, để cho Hoắc Tur Vũ bò lên trên giường của mình, hôm nay người ôm lấy cô, cùng cô nói cười hẳn là hẳn mới đúng!

Mà không giống như lúc này, chỉ có thể cô đơn đứng ở một góc, len lén nhìn cô...

Chóp mũi cay xè, Đàm Dật Nam lúc này mới biết mình có chút không phải.

Chỉ là, mặc kệ hẳn làm như thế nào, ánh mắt của hẳn cũng không thể rời khỏi Cố Niệm Hề.

"Này, Tiểu Trạch, chúng ta ăn cơm đi." Ông nội Đàm mở miệng, sau đó ý bảo những người khác cũng vậy, bắt đầu bữa cơm tối của bọn họ.

Đàm Dật Nam cũng chỉ có vào lúc này, mới thoáng nghiêng đầu của mình, làm cho hẳn thêm tự nhiên

Nhưng Đàm Dật Nam không có phát hiện, sau lưng sớm đã có một đôi mắt tức giận, đem biểu hiện vừa rồi của của hẳn, sự mất mát của hẳn, nụ cười tự điều của hẳn, toàn bộ thu nạp vào đáy mắt...

Thấy mọi người rời đi, Đàm Dật Nam liền cúi đầu ủ rũ ngồi ở trên ghế sofa. Trong nháy mắt, Hoắc Tur Vũ thật muốn tiến lên, hung hăng cho hẳn vài bạt tai!

Nếu đã thích Cố Niệm Hề, vì sao lúc trước còn mở một mắt nhắm một mắt để cho cô bò lên giường?

Chẳng lẽ, thế giới này thật sự không chịu được như thế?

Thân thể cùng tâm của đàn ông, nhất định phải tách ra?

Chuyện chung tình trong tiểu thuyết, cũng chỉ là cô gái lúc nhằm chán nghĩ đến sao?

Hoắc Tur Vũ quả thật rất muốn cho người đàn ông này vài bạt tai, chất vấn hẳn vì sao không yêu cô, lại làm cho cô yêu hẳn, lại làm cho cô trở nên khó chịu như vậy?

Nhưng cuối cùng, cô cũng chỉ biết nuốt xuống sự phẫn nộ này.

Bởi vì cô bây giờ còn chưa chính thức là người Đàm gia, cô không thể đem quan hệ của hai người càng ngày càng trở nên phức tạp, càng không thể làm cho hẳn kể từ bây giờ chán ghét cô!

Nghĩ tới đây, Hoắc Tur Vũ vỗ vỗ gương mặt của mình, để cho vẻ mặt của cô thoát nhìn không quá cứng đờ, mới chậm rãi bước đi đến bên cạnh Đàm Dật Nam.

Cô duỗi đôi tay mảnh khảnh của mình, nắm chặt cánh tay Đàm Dật Nam: "Nam, anh hôm nay làm sao vậy? Sao vừa về đến nhà sắc mặt lại kém như vậy, chẳng lẽ thân thể không thoải mái sao?"

Ngữ điệu của cô, vẫn trước sau như một biểu hiện vô cùng ôn nhu sẵn sóc.

Ánh mắt của cô, cũng như trước nhu thuận quyến rũ.

Nhưng lời cô, lại làm cho đôi mắt Đàm Dật Nam chợt lóe lên kinh ngạc.

Bởi vì, Hoắc Tur Vũ dùng vẻ mặt ôn nhu nhất thế giới này, cùng lời nói nhu tình nhất, đến nói ra hành động khác thường lúc này của anh. Nhắc nhở Đàm Dật Nam, để ý đến hình tượng của mình thật tốt!

"Tôi không sao." Bị Hoắc Tur Vũ nói như vậy, Đàm Dật Nam cũng ý thức được mình không nên như vậy. Lập tức, cuống quýt quay mặt đi.

Bất kể như thế nào, trên danh nghĩa Hoắc Tur Vũ mới là vị hôn thê của hẳn, Đàm Dật Nam vẫn cảm thấy rất áy náy.

"Nếu đã không có gì, vậy chúng ta cũng đi ăn cơm đi! Đây chính là lần đầu tiên hai người chúng ta cùng nhau ăn cơm tất niên." Lúc nói lời này, khoe miệng Hoắc Tur Vũ quyến rũ ra một nụ cười lạnh, nhìn về mặt Đàm Dật Nam, nói: "Nhưng em tin tưởng, chúng ta sau này sẽ còn có nhiều thời gian ăn cơm tất niên với nhau!"

Cô muốn nói, sự thật là cô sắp gả cho hẳn!

Nhưng mà, hẳn hiển nhiên cũng không có tâm tình gì để ý đến cô, mặc dù cô luôn biết nhắc nhở hẳn, sắc mặt của hẳn cũng không có chút hòa hoãn nào.

Sau khi lạnh lùng nhìn Hoắc Tur Vũ một cái, hẳn liền đứng lên, không dấu vết đem cánh tay đang bị Hoắc Tur Vũ nắm lấy bỏ ra, nói với cô:

"Tôi biết rồi, đi ăn cơm thôi!"

Sau đó, hẳn liền sải bước rời đi.

Một bước, cũng không vì cô gái sau lưng mà dừng lại...

Nhìn bóng dáng cao lớn biến mất ở phòng khách, nụ cười Hoắc Tư Vũ nỗ lực duy trì, trong một nháy mắt đã xụ xuống.

Vì sao đến giờ phút này, mọi chuyện sắp được như ý nguyện, cô lại có cảm giác hồi hận?

Nếu như lúc trước cô không bò lên trên giường Đàm Dật Nam, có phải hay không hiện tại sẽ không bị hắt dỗi dài lạnh lùng, càng không cần nói đến những người khác?

"Tư Vũ, con còn ở trong đó làm cái gì? Nhanh chóng tới dùng cơm, coi chừng đứa nhỏ đói bụng." Bên kia, truyền đến giọng nói của Thư Lạc Tâm.

Bà ta cả ngày cứ mở miệng là nhắc đến đứa nhỏ đứa nhỏ

Nhưng không thể không nói, Thư Lạc Tâm vẫn là người quan tâm cô nhất!

Tối thiểu, so với người nhà của cô quan tâm mình gấp trăm lần!

Vừa nghĩ tới cuộc sống trước kia, vừa nghĩ tới cái người đàn ông uống rượu say, sẽ không ngừng đánh chửi cô, sẽ không ngừng gây họa, Hoắc Tư Vũ phát hiện mình thật sự sợ hãi trở lại cuộc sống trước kia.

Không muốn trở lại cuộc sống trước kia, cũng chỉ có thể nỗ lực kiên trì. Còn thiếu chút xíu nữa, chỉ cần thành công gả cho Đàm Dật Nam, chỉ cần thuận lợi làm vợ hắn, thì Hoắc Tư Vũ cô thật có thể cùng cuộc sống trước kia nói gặp lại sau!

Nghĩ tới đây, đôi mắt Hoắc Tư Vũ híp lại...

Khi Hoắc Tư Vũ đi đến bên bàn ăn mới phát hiện, xung quanh chiếc bàn ăn chạm trổ cẩm thạch, ông nội Đàm đang ngồi chủ vị. Đàm Kiến Thiên cùng Thư Lạc Tâm, ngồi đối diện với ông.

Vị trí bên trái, Cố Niệm Hề cùng Đàm Dật Trạch ngồi. Nhưng mà, bọn họ không biết đang nói những thứ gì, hai người tán gẫu vô cùng vui vẻ. Ngay cả Đàm Dật Trạch bình thường lạnh lùng, khóe mắt cũng hiện lên nếp nhăn khi cười.

Mà ngồi ở bên phải, cũng chính là đối diện Cố Niệm Hề cùng Đàm Dật Trạch là Đàm Dật Nam, cũng còn một chỗ trống chưa ai ngồi.

Vị trí này, hẳn để lại cho cô.

Sắp xếp như vậy, thật sự là rất hợp lý.

Cô hẳn là nên tươi cười ngồi vào chỗ đó mới đúng. Nhưng vừa nhìn ánh mắt Đàm Dật Nam rơi vào phía đối diện, một đôi trong tròng mắt đen tràn đầy đồ kỳ rõ ràng, trực diện nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của hai người bọn họ, Hoắc Tư Vũ phát hiện mặt mình đã cứng đờ ra không thể có bất kỳ nụ cười nào nữa.

"Tư Vũ, nhanh chóng ngồi xuống. Chúng ta khai tiệc đi!" Thật ra, Đàm Dật Nam có chỗ không đúng, tất cả mọi người đều thấy rõ. Ngay cả ông nội Đàm cách hẳn xa nhất, cũng không mở miệng không được, hy vọng có thể tiêu diệt ngọn lửa vốn không nên lan tràn trên bàn hết bữa ăn này.

"Vâng, ông nội!" Hoắc Tư Vũ biết rõ, ông nội Đàm đang cho cô bậc thang, cô cũng chỉ có thể thuận theo ông ngồi bên cạnh Đàm Dật Nam.

Cơm tất niên, chính thức bắt đầu.

Cơm tối của Đàm gia, hôm nay đặc biệt chuẩn bị một chút thức ăn mọi người thích

Nhìn một bàn thức ăn nóng hổi, nếp nhăn trên mặt ông nội Đàm cũng sâu hơn khi cười.

"Này, Tiểu Trạch, khó có dịp các cháu trở về một chuyến, ăn nhiều một chút!" Ông nội Đàm bận bịu kêu gọi.

Nhưng lời này, lại làm cho Thư Lạc Tâm một bên cạnh bất mãn.

Cái gì gọi là khó có dịp trở về, sẽ phải ăn nhiều một chút?

Còn Tiểu Nam thì sao?

Chẳng lẽ Tiểu Nam vẫn luôn ở tại cái nhà này, cũng không cần ăn nhiều một chút sao?

Dù sao thì Thư Lạc Tâm cũng không dám nói ra, sợ hãi chọc ông nội Đàm mất hứng.

"Vâng, ông nội!" Được ánh đèn soi sáng, làn da Cố Niệm Hề quả thực đẹp như nước. Trong mắt hiện lên tia sáng, cũng là chói mắt dễ chú ý nhất. Nhìn

ánh mắt đó khiến cho Đàm Dật Nam lại một lần nữa vì cô mà thất thần.

Nếu không phải Hoắc Tur Vũ một bên trực tiếp gấp cánh gà cho hắn, có lẽ hắn vẫn sẽ ngây ngốc nhìn Cố Niệm Hề như vậy.

"Nam, gần đây anh gầy đi rất nhiều, ăn nhiều thêm một chút! Sắp làm cha rồi, phải tự chiều cổ mình thật tốt!" Trên mặt Hoắc Tur Vũ, nỗ lực duy trì tươi cười ôn nhu.

Nhưng chỉ có chính cô mới biết được, nụ cười trên mặt cô có bao nhiêu lúng túng

Người chồng tương lai ở trước mắt mình liên tục, nhìn chăm chăm bạn gái cũ. Căn bản không có để ý tới, ngồi bên cạnh còn có một người phụ nữ đang "Mang thai" là cô

Điều này, chăm chọc cỡ nào, chỉ mình Hoắc Tur Vũ mới hiểu

Cho nên, cô cũng chỉ biết lúc thích hợp thì lên tiếng. Nhắc nhở sự không đúng của Đàm Dật Nam, đương nhiên cũng nhắc nhở người đàn ông này, bọn họ bây giờ còn cùng chung một chuyện đó là "Đứa nhỏ".

Chỉ tiếc, Đàm Dật Nam bị tiếng cười điên điên đảo thần hồn của Cố Niệm Hề mê hoặc, căn bản cũng không phát giác được hàm nghĩa sâu xa trong lời nói của Hoắc Tur Vũ.

Hắn nhìn quanh cả bàn ăn, khi thấy món hạt dẻ xào thịt gà, hắn kim lòng không được, bèn gấp một ít bỏ vào trong bát của Cố Niệm Hề.

"Niệm Hề, đây là hạt dẻ em thích ăn nhất. Mau ném thử, chị Lưu nấu rất ngon!" Hắn không để ý đến người khác nói ra lời này, hoàn toàn đã quên mất mọi người xung quanh vẫn còn đang nhìn mình.

Giờ khắc này, Đàm Dật Nam giống như trở lại vài tháng trước.

Khi đó, mỗi tháng sẽ cùng Cố Niệm Hề đi ra ngoài ăn cơm, sẽ vì cô cố ý nấu một phần hạt dẻ với thịt gà. Sau đó, sẽ sẵn sàng đem tất cả hạt dẻ bên trong bỏ vào bát của cô.

Hôm nay, vừa nhìn thấy một mâm món ăn như vậy, tay của hắn cũng không tự giác mà hành động.

Tính cả suy nghĩ của hắn, giống như cũng khác sâu ở trong đầu.

Nhưng Đàm Dật Nam không nghĩ tới, hành động của hắn, sẽ làm ánh mắt tất cả mọi người rơi trên người mình.

Không hề giải thích, có nghi hoặc, còn có bất mãn cùng tức giận...

Kỳ quái nhất là vợ chồng Đàm Dật Trạch.

Từ lúc Đàm Dật Nam kim lòng không được bắt đầu dùng chiếc đũa gấp lên hạt dẻ, Đàm Dật Trạch như đã nhận ra điều gì đó.

Nhưng mà trong tất cả quá trình này, hắn thủy chung đều híp mắt lại, đôi mắt rất nhạt. Nhạt đến mức mà người ta căn bản không đoán được hắn đang suy nghĩ cái gì.

Mà Cố Niệm Hề bên người hắn, đối với bày tỏ của Đàm Dật Nam, cũng chỉ lạnh lùng cười một tiếng. Giống như, đối với nhiệt tình của hắn, cũng giống như không thể nào tiếp nhận.

Về phần Hoắc Tur Vũ, nhìn một màn này, nụ cười trên mặt dù muốn cũng không thể duy trì được nữa. Giờ khắc này, hai tay đặt trên bàn cơm, đã nắm chặt thành quyền!

Cố Niệm Hề, đây chính là mục đích thật sự cô gà cho Đàm Dật Trạch sao?

Cùng sống dưới một mái nhà, muốn xem Đàm Dật Nam lại lần nữa vì cô thần hồn điên đảo, muốn xem Đàm Dật Nam vì cô mà lạnh nhạt tôi, có đúng hay không?

Mặc dù trong lòng không cam lòng, nhưng không thể không thừa nhận, Cố Niệm Hề cô đã thành công!

Bây giờ, ngay cả tôn nghiêm của tôi đều bị cô dẫm nát ở dưới lòng bàn chân!

Nhưng nếu cô cho rằng, như vậy tôi sẽ thỏa hiệp, thì cô đã sai hoàn toàn!

"Tiểu Nam, con ăn cơm của mình đi, để ý tốt chính con là được!" Thư Lạc Tâm dù không muốn mở miệng, nhưng nhìn đến hành động của Đàm Dật Nam, còn có sắc mặt Hoắc Tur Vũ, bà ta rốt cuộc kiềm chế không được, quát lớn Đàm Dật Nam một phen.

Bởi bà ta rõ ràng, nếu không gọi Đàm Dật Nam, chỉ sợ chốc lát nữa không chừng hắn sẽ còn làm ra nhiều hành động khác thường. Đến lúc đó, mất mặt là nhỏ, chọc giận Hoắc Tur Vũ, làm tổn thương đứa nhỏ mới là chuyện lớn!

Không phải chỉ là một Cố Niệm Hề thôi sao?

Trên thế giới này, cô gái xinh đẹp so với cô ta còn nhiều hơn mà!

Dựa vào cái gì, cô ta có thể đem Dật Nam thần hồn điên đảo như vậy?

"Mẹ, con chỉ nghĩ Niệm Hề lần lần đầu tiên đến nhà chúng ta ăn cơm, có chút không quen!" Đàm Dật Nam ngẩng đầu, thấy thần sắc mọi người trên bàn ăn đều rất xấu, tự nhiên cũng nhận ra chính mình lại lần nữa không phải. Lập tức, ho nhẹ một tiếng, vì chính mình giải thích.

Mà ngênh đón hấn, là ánh mắt cảnh cáo của Thư Lạc Tâm, còn có ánh mắt ai oán của Hoắc Tư Vũ.

Hấn bắt đầu dĩ bữu môi, xem như đáp lại hai người bọn họ, sau đó liền vui đầu mãnh liệt ăn cơm

Hấn nở nụ cười áy náy, xem như trả lời mọi người. Nhưng khi, hấn bỏ hạt dẻ vào bát Cố Niệm Hề, đã không thể bình tĩnh như vậy được nữa.

Trên bàn ăn mỗi người đều có ý tưởng dàn xếp ổn thỏa, cho nên ăn ý duy trì trầm mặc.

Nhưng người đàn ông nào đó ngồi bên cạnh dung ánh mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm cũng không nghĩ như vậy.

Đôi mắt hấn từ đầu tới cuối đều mang theo một chút lạnh lẽo, ý tứ hàm xúc cảnh cáo cực kỳ rõ ràng.

Càng thêm rõ ràng, là bàn tay đang ôm eo của Cố Niệm Hề đang không ngừng gia tăng lực đạo. Còn có, hấn giờ phút này đối với cô tung ra nụ cười không rõ...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Sự Quan Tâm Của Hấn, Cô Hờ Hững

"Anh họ, năm mới vui vẻ!" Lúc Đàm Dật Trạch ở trong sân cùng Thư Lạc Tâm hàn huyên một lát, sau khi tiến vào nhà, một bóng dáng màu trắng nhanh chóng lên chạy đến trước mặt hấn.

Cô gái có làn da rất trắng, nhưng không phải là cái loại trắng mang theo bệnh hoạn. Mà là cái loại trắng hồng phấn. Một gương mặt trẻ tuổi, bởi vì vậy, càng xinh đẹp mê người.

Cô gái mặc một áo lông màu trắng, vốn là thân hình thon thả, nhưng bởi mặc áo lông nên có chút căng phồng, thoạt nhìn giống như là một quả bóng nhỏ.

Nhưng cô gái hình như cũng không ngại, lắc lắc thân thể tròn tròn đến trước mặt Đàm Dật Trạch, liền tươi cười sáng lạn với hấn.

Thật ra, nếu đổi thành người khác, cô tuyệt đối sẽ nhào tới, chào hỏi trước tiên.

Nhưng trước mặt, là Đàm Dật Trạch! Người cô vừa yêu vừa hận.

Yêu vì đây là anh họ anh tuấn có một không hai, chỉ riêng là nhìn xem cũng giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất của loài người. Hận chính là, người đàn ông này từ trước đến nay không thích cùng người khác động chạm tiếp xúc thân mật. Mặc dù cô không biết rốt cuộc đụng phải cánh tay hấn hoặc là những bộ vị khác, người đàn ông này sẽ có phản ứng gì. Nhưng nhìn khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng của hấn, bất cứ người nào cũng có thể biết rõ hấn không phải là một người đàn ông có tính tình tốt. Tất nhiên, ngay cả cô, cháu gái được tất cả mọi người Đàm gia nâng niu trong lòng bàn tay, cũng không dám lơ đãng ở trước mặt hấn.

"Nghiên Nghiên, năm mới vui vẻ." Hấn đối với nhiệt tình chào hỏi của cô chỉ khẽ nhếch môi.

Động tác đơn giản như vậy, đã làm cho Mạc Nghiên háo hức ngây ngốc tại chỗ.

Oa!

Là nụ cười a!

Anh họ băng sơn, thế nhưng đầu năm mừng một lại cười với cô, cũng có nghĩa là, vận khí năm nay của cô không tệ?

"Anh họ, nghe nói anh ở trong quân đội lại lập công..." Thấy Đàm Dật Trạch cùng mình cười, Mạc Nghiên cũng bắt đầu nhiệt tình cùng hấn trò chuyện.

Nhưng một màn này, lại làm cho Thư Lạc Tâm vừa rời từ trong vườn hoa chạy theo Đàm Dật Trạch vào cửa vô cùng bất mãn.

Mạc Nghiên là cháu gái duy nhất của Đàm gia, cho nên từ nhỏ đến lớn người nhà đều vô cùng cưng chiều cô. Ngay cả ông nội Đàm một quân nhân nghiêm khắc, cũng cưng chiều cô có thừa.

Nhưng, Thư Lạc Tâm không thể chịu nổi bất luận kẻ nào cùng Đàm Dật Trạch quá thân cận.

Bởi vì điều này sẽ làm bà cảm thấy, bà cùng Đàm Dật Nam không được mọi người hoan nghênh.

"Ồ, ai vậy?" Thư Lạc Tâm đi vào, cắt đứt đối thoại của Mạc Nghiên và Đàm Dật Trạch.

"Mợ!" Mạc Nghiên tỉnh tỉnh rất tốt, vừa thấy người liền chào hỏi.

"Ngoan. Đúng rồi, Nghiên Nghiên mẹ con sao lại không cùng con tới đây?"

Thư Lạc Tâm ở một bên hỏi han ân cần. Đàm Dật Trạch kỳ thật cũng đoán được ý tứ của bà, liền bước vào phòng khách, trực tiếp đi tới phòng bếp.

Trong phòng bếp, cô Lưu cùng Cố Niệm Hề đang bận rộn nấu ăn.

Nhiệt độ trong phòng bếp có chút cao, Cố Niệm Hề đã cởi áo bông hồng nhạt trên người xuống, đơn độc một thân màu trắng hải mã chip bông (Chẳng biết là áo gì nữa, ta nghĩ là áo in hình con hà mã) Mái tóc thật dài, tùy ý xõa trên vai. Những sợi tóc chần ngang tầm mắt, được cô tùy ý vén ở bên tai.

Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, vừa vắn rơi trên người cô. Cô lúc này, thuần khiết xinh đẹp, giống như là thiên sứ lạc xuống trần gian...

"Ồ, Tiểu Trạch sao lại vào đây?" Nhìn thấy Đàm Dật Trạch tiến vào phòng bếp, cô Lưu có chút ngoài ý muốn.

"Không có việc gì, đến xem một chút!" Hắn chỉ là cười nhạt, nhưng mà bước chân không tự giác đến gần Cố Niệm Hề, lại tiết lộ mục đích của hắn tới đây.

"Ha ha... cô là thấy Tiểu Trạch đang đau lòng cháu dâu đi. Niệm Hề, nếu không, cháu vẫn là nên cùng Tiểu Trạch đi ra bên ngoài một chút đi. Cô một mình làm cũng được, dù sao đồ đạc cần chuẩn bị cũng đã đầy đủ!" Cô Lưu cũng nhìn ra ý đồ của hắn, đuôi lông mày không che dấu được vui mừng.

Thật ra, cô Lưu giúp việc ở Đàm gia đã rất nhiều năm. Lúc trước khi mẹ hắn gả tới đây, vẫn là cô tự tay dạy mẹ hắn biết một chút công việc nhà. Đặc biệt lúc sinh hạ Đàm Dật Trạch, ban đầu bà ấy ngay cả tã cũng không biết quấn, vẫn là cô Lưu dạy. Đứa bé Đàm Dật Trạch này, cũng là Lưu tẩu nhìn lớn lên, không khác gì cháu trai ruột của bà.

Thật ra khi còn bé Đàm Dật Trạch, cũng không lạnh lùng giống như bây giờ. Khi hắn còn bé, thích trèo cây, nghịch đất, tinh nghịch vô cùng. Cá tính, cũng hiền hoà. Nhưng những thứ này, kể từ khi mẹ hắn qua đời, còn có mẹ mới Thư Lạc Tâm đến, tất cả đều thay đổi. Hắn trở nên nghiêm khắc, đem tâm tình của mình che dấu rất kĩ. Thậm chí, mặc kệ đối với người ngoài hay là người trong nhà, cũng tràn đầy phòng bị.

Những thứ này, cô Lưu tất cả đều nhìn ở trong mắt. Bà cũng tin tưởng, thông minh như Đàm lão tham mưu trưởng, cũng tuyệt đối nhìn thấy, đau nhức ở trong lòng. Nếu không, ông cũng không dứt khoát mua nhà, để cho Đàm Dật Trạch một mình đi ra bên ngoài sống.

Nhưng mà, Đàm Dật Trạch hiện tại dường như có chút thay đổi.

Hắn lại biết cười...

Mà tất cả những thay đổi này, cô Lưu biết là do có Cố Niệm Hề.

"Cô Lưu, không có chuyện gì, để cho cháu giúp đi. Dù sao ở nhà cũng không có mấy việc để làm, cháu cũng cực kỳ nhàn rỗi!" Hơn nữa, cô Lưu tuổi cũng đã lớn. Việc nhà nhiều như vậy để một mình bà làm, Cố Niệm Hề không bỏ qua được.

Câu nói kế tiếp, Cố Niệm Hề không có nói ra.

Nhưng cô Lưu lại nhìn ra.

Bà cảm thấy, Đàm Dật Trạch chọn đúng lão bà rồi!

Không giống Đàm Dật Nam!

Từ khi bước vào cái nhà này, cô gái kia không một lần bước vào phòng bếp. Ngẫu nhiên muốn uống nước, còn sai bà đi lấy.

Xem bộ dạng Hoắc Tư Vũ tâm cao khí ngạo, còn chưa có gả đến Đàm gia, đã giống như là nữ chủ nhân Đàm gia.

"Tiểu Trạch, lão bà của cháu thật không tệ!"

"Ha ha..." Nghe cô Lưu khen ngợi, hắn mỉm cười.

Nhưng nhu tình trong mắt, như thế nào cũng không thể che dấu được.

"Sao anh lại vào đây?" thời điểm Đàm Dật Trạch đến bên cạnh cô, Cố Niệm Hề liền hỏi.

"Không có việc gì, chỉ muốn nhìn xem em đang làm cái gì?" Tầm mắt của hắn, quét quanh người Cố Niệm Hề. Một lát sau, hắn chú ý tới một thứ điểm dứa màu đỏ trên cổ cô.

Dường như, thời điểm buổi sáng làm ác, hắn cố ý lưu lại.

Hình như cô không có phát hiện ra. Nếu không, cô tuyệt đối sẽ không mặc áo lông thấp cổ như vậy. Hiện tại ngay cả áo lông cũng không mặc, dấu vết này càng thêm rõ ràng.

Thấy dấu ấn như vậy, rất khó làm cho người ta không liên tưởng đến cái gì đó xấu xa.

Vốn Đàm Dật Trạch muốn nhắc nhở cô một chút. Nhưng thời điểm ngược mắt, hắn thấy được đứng ở bên ngoài phòng bếp, một người đàn ông đang nhìn đến Cố Niệm Hề!

Tựa hồ, hắn ta đối với Cố Niệm Hề vẫn nhớ mãi không quên! Nếu không phải, vì sao từ hôm qua hắn cùng cô đến đây, Đàm Dật Nam lại nhiều lần xum xoe Cố Niệm Hề như vậy?

Còn có hiện tại, hắn đứng chỗ nào không đứng, hết lần này tới lần khác muốn đứng ở nơi đó! Mà tầm mắt, luôn rơi vào Cố Niệm Hề bên này.

Nếu không phải lúc này hắn tiến vào, cũng không biết người đàn ông kia sẽ rình coi bao lâu!

Nếu Đàm Dật Nam nhớ mãi không quên, vậy hắn thân là anh trai, có phải hay không cũng nên cho em trai mình một chút lời khuyên? Thuận tiện cũng để cho dấu hôn đỏ trên cổ cô, thích hợp phát huy năng lực?

Sau khi ý tưởng xuất hiện ở trong đầu Đàm Dật Trạch, hắn quyết đoán đem lời mình muốn nói ra nuốt xuống.

Đàm Dật Trạch cảm thấy, chính mình cũng không phải hẹp hòi.

Chỉ là, vật nhỏ của hắn quá mức rêu rao, luôn tìm đến cho hắn một chút chuyện ngọt ngào! Cho nên, thích hợp khiêu khích cô một chút, là cần thiết!

Nếu không, gia đình nhỏ của bọn họ, sẽ không có quy củ!

"Ồ trong bếp đương nhiên là nấu cơm, chẳng lẽ là ngắm hoa xem tuyết? Tốt lắm, nếu rảnh rồi, anh đi ra ngoài trước đi, nơi này nhiều dầu mỡ." Cố Niệm Hề cũng không biết ý nghĩ tà ác của hắn. Lập tức, môi của cô chu ra, ánh mắt của người đàn ông trước mặt có chút thất thần.

Vốn bị Cố Niệm Hề đẩy, Đàm Dật Trạch chuẩn bị rời đi.

Nhưng thấy bóng dáng không xa một mực không đi, hắn liền dừng bước.

Vật nhỏ giống như một bông hoa rất dễ được người khác chú ý, nếu hắn rời đi lúc, bức tường cách đó không xa chẳng phải là muốn tự động đưa tới cửa?

"Không có việc gì, anh ở lại giúp mọi người!" Đàm Dật Trạch thừa nhận, ý nghĩ của mình có thái quá. Nhưng vì phòng ngừa sự việc xấu xảy ra, hắn vẫn chủ động ở lại.

Hắn đưa tay nhận dao trên tay cô, bắt đầu thái thức ăn.

Không phải không thừa nhận, Đàm Dật Trạch mười mấy tuổi liền bắt đầu một mình sinh hoạt, thật ra thái thức ăn cũng không tệ lắm. Đặc biệt là lúc hắn gọt dao, trên người vẫn có một dòng ưu nhã cao quý, ngay cả cô Lưu nhìn cũng có chút mê mẩn.

"Này..."

Mặc dù Đàm Dật Trạch thái thức ăn rất tốt, nhưng dù sao hắn cũng là con trai chủ nhà, cô Lưu vẫn muốn ngăn cản.

"Cô Lưu, không có chuyện gì, anh ấy muốn làm để cho anh ấy làm đi. Cháu đi rửa hải sản, ba người làm càng nhanh chóng!" tính tình Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề hiểu rõ. Việc hắn quyết định làm, người khác sẽ không ngăn cản được.

"Ha ha... Vậy cũng tốt! Cô đem những thứ này đi trung, rất nhanh sẽ chín!" Lần đầu tiên để Đàm Dật Trạch cùng mình nấu cơm, trong lòng cô Lưu cũng rất vui mừng.

So sánh với tình cảnh ảm áp trong phòng bếp, bên này Hoắc Tư Vũ ngồi ở trong phòng ngủ, giữa lúc suy nghĩ làm như thế nào thúc dục Thư Lạc Tâm mau chóng đem hôn sự của mình và Đàm Dật Nam tiến hành nhanh chóng.

Vừa lúc đó, sau lưng truyền đến một hồi thanh thúy tiếng cười dễ nghe: "Chị dâu, chị dâu! Thì ra chị ở nơi này, làm em tìm mãi!"

Mạc Nghiên thấy Hoắc Tur Vũ một mình ngồi ở trên giường suy nghĩ gì đó, liền trực tiếp chui vào

"Nghiên Nghiên, thì ra là em!" Thấy Mạc Nghiên, Hoắc Tur Vũ cũng chào hỏi. Ngoài mặt, cô là nói cười. Nhưng sau lưng, cô lại đem Mạc Nghiên mắng một lần. Vừa rồi cô đang nghĩ đến chuyện tốt, bị Mạc Nghiên cắt đứt, ý tưởng gì đó trong đầu toàn bộ đều biến mất.

Nhưng mà Mạc Nghiên đúng là cô gái không có trái tim, cũng không chú ý tới trong mắt Hoắc Tur Vũ chợt lóe lên tia ác độc. Lúc này, cô còn vui cười đi theo Hoắc Tur Vũ ngồi ở trên giường lớn, vui tươi hơn hờ nói: "Ngoại trừ em, còn ai vào đây!"

"Đúng rồi chị dâu, tất cả mọi người ở dưới lầu, làm sao chị không đi xuống? Em vừa rồi còn tưởng rằng chị đang ở phòng bếp, nên chạy qua một vòng, không nhìn thấy em mới tìm lên lầu tìm!"

"Gần đây phản ứng nôn ọe thường xuyên, vừa gặp khói dầu liền chịu không được. Cho nên, chị trong khoảng thời gian này cũng không dám xuống phòng bếp!" Hoắc Tur Vũ nói mặt không đỏ hơi thở không gấp, sau khi nói xong vẫn không quên nhẹ nhàng sờ soạng cái bụng của mình, rất giống người phụ nữ đang mang thai.

Về phần phòng bếp quý quái kia, cô mới không muốn đi vào! Cô chỉ phải gả vào Đàm gia, sau đó trở thành thiếu phu nhân. Nếu lúc này còn xuống phòng bếp, kia chẳng phải mất hết thân phận của mình sao?

"Nhưng một mình chị, ở chỗ này ngồi không nhàm chán sao? Nếu không, em dẫn chị xuống dưới lầu trêu chọc Nhị Hoàng cho vui một chút?" Nhị Hoàng trông coi Đàm gia, ngoại trừ nghe chủ nhân của nó là – ông nội Đàm, chính là nghe lời của cô. Cho nên, Mạc Nghiên đều nghĩ cô rất có bản lĩnh

"Không cần, chị... Thật sự không muốn đi xuống!"

Vừa nghĩ tới con chó bụi trong nhà, Hoắc Tur Vũ liền ngăn không được mà sợ hãi. Cũng không biết đến cùng có phải xung khắc với con chó kia hay không, mà nói mỗi khi nhìn thấy cô đều sủa không ngừng

"Chị dâu sao vậy, không vui sao?" Mạc Nghiên thấy bộ dạng Hoắc Tur Vũ một bộ muốn nói lại thôi, tâm cũng treo lên.

"Cũng không có chuyện gì, Nghiên Nghiên nếu như em rảnh rỗi, thì đi xuống lầu chơi đi!" Thật ra cô không thích Mạc Nghiên ngây ngốc ở trong gian phòng này, nhiều loạn tâm tư của mình.

"Không cần, chị dâu nếu có lời gì, hãy cùng Nghiên Nghiên nói đi! Nghiên Nghiên có thể phân ưu giải nan với chị!" Mạc Nghiên liên tục được Mạc Gia và Đàm gia bảo vệ quá kỹ, liên tục xem mình như đại hiệp giang hồ hành hiệp trượng nghĩa. Thật ra cô bản lĩnh gì cũng không có, nhưng có một bầu nhiệt huyết. Gặp ai không vui vẻ, cô đều cảm thấy trong lòng khó chịu, đều cảm giác mình có phần trách nhiệm.

Cũng bởi vì cô có tấm lòng nhân ái không giới hạn, cho nên trong nhà cô thu dưỡng rất nhiều chó cùng mèo lang thang, quả thực so với cứu trợ trong còn nhiều hơn.

"Này..." Nhìn Mạc Nghiên nhiệt tình như thế, trong mắt Hoắc Tur Vũ chợt lóe lên quỷ kế.

Mạc Gia tiểu thư điều ngoa bốc đồng, ngay cả ông nội Đàm cũng yêu quý cô ba phần, nhường cho bảy phần. Nếu để cho cô đứng ở phe mình, thì trận đánh giữa mình và Cố Niệm Hề có phải cũng nắm chặt phần thắng hay không?

Thời điểm nghĩ tới đây, Hoắc Tur Vũ cắn răng một cái, than thở khóc lóc. Hành động kia, quả thực so với nữ diễn viên đoạt giải Oscar còn cao hơn siêu hơn mấy phần.

"Chị dâu, chị làm sao vậy? Trước đừng khóc, có chuyện gì cùng Nghiên Nghiên nói một chút là tốt rồi. Có thể giúp, em nhất định sẽ giúp!" Thấy trong hốc mắt Hoắc Tur Vũ không ngừng trượt ra lệ nóng, Mạc Nghiên tràn lan đồng tình lại bắt đầu quấy phá.

Mà thấy Mạc Nghiên ăn nói hào khí như vậy, trên mặt Hoắc Tur Vũ lại chợt lóe lên đắc ý.

Lần này tốt lắm, Mạc Nghiên mắc câu rồi!

Đại tiểu thư ngang tàng bốc đồng, nếu cùng mình đứng chung một chiến tuyến, Cố Niệm Hề xem cô có thể xử lý tôi thế nào?

Nghĩ tới đây, Hoắc Tur Vũ lợi dụng tài ăn nói lanh lợi, cùng năng lực miêu tả siêu cường, trong suy nghĩ Mạc Nghiên miêu tả ra một người ngang ngược vô lễ, thậm chí còn chanh chua, thân phận không biết xấu hổ - tiểu tam Cố Niệm Hề! Sau đó trong từng chi tiết, rồi rít phối hợp với bộ dạng nhu nhu nhược nhược của mình, giống như hình tượng nữ chính bị ức hiếp trong tiểu thuyết Quỳnh Dao.

Không phải không thừa nhận, sở trường than thở khóc lóc của Hoắc Tur Vũ diễn rất thành công.

Lập tức, Mạc Nghiên vốn còn vẻ mặt sáng lạn, dưới sự hun đúc của cô, cũng phải thay đổi phần nộ không thôi.

"Trên đời này sao lại có người phụ nữ không biết xấu hổ như thế? Nhúng tay vào hôn nhân của người khác còn chưa tính, bây giờ còn chen vào cùng một cái nhà, ngẩng đầu không gặp cúi đầu thấy đến quyền rũ anh hai! Em còn tưởng rằng ánh mắt anh cả từ trước đến nay rất tốt, không nghĩ tới, anh ấy cũng có lúc nhìn lầm!"

"Nghiên Nghiên, lời này trước mặt chị nói thì được! Cũng đừng làm cho người ta nghe thấy, đối với em cũng không tốt!" Hoắc Tur Vũ lại mang theo giọng

nói nghẹn ngào, giọng nói này không hiểu sao làm cho người ta bận tâm.

Chỉ là Mạc Nghiên ngây thơ lại không biết, đây chỉ là cô tự biên tự diễn

Mạc Nghiên lập tức, phản hận không thôi.

"Chỉ dẫu, chị nói gì vậy. Chẳng lẽ chị thật đúng là muốn mặc kệ, tùy ý cái cô gái hạ tiện này đem anh hai hôn bay phách lạc hay sao? Cho dù chị chịu nuốt con tức này, em cũng nuốt không trôi. Hôm nay, em muốn xem một chút, rốt cô gái đáng khinh rẻ này lớn lên có bộ dáng gì! Xem một chút, cô ta rốt cuộc là dùng thủ đoạn hạ lưu gì, đem anh hai quyến rũ không nói, ngay cả anh cả cũng thu thập dễ bảo." Mạc Nghiên bộ dạng sát khí đằng đằng, rất có phong phạm nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa!

Chỉ là, khi Mạc Nghiên tức giận không có chú ý tới, khi cô tức giận, cô gái bên cạnh nước mắt thi nhau rơi xuống, nhưng khóe miệng lại ôm lấy nụ cười đắc ý.

Xem ra, tiểu công chúa ngang ngược bốc đồng, cũng bị chính mình thu phục.

Lần này, ở Đàm gia đối phó Cố Niệm Hề, đã không còn một mình mình nữa!

Cố Niệm Hề, không biết cô đã chuẩn bị để tiếp nhận chưa?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Hoắc Tư Vũ Kể Lẽ

"Anh họ, năm mới vui vẻ!" Lúc Đàm Dật Trạch ở trong sân cùng Thư Lạc Tâm hàn huyên một lát, sau khi tiến vào nhà, một bóng dáng màu trắng nhanh chóng lên chạy đến trước mặt hắn.

Cô gái có làn da rất trắng, nhưng không phải là cái loại trắng mang theo bệnh hoạn. Mà là cái loại trắng hồng phấn. Một gương mặt trẻ tuổi, bởi vì vậy, càng xinh đẹp mê người.

Cô gái mặc một áo lông màu trắng, vốn là thân hình thon thả, nhưng bởi mặc áo lông nên có chút căng phồng, thoạt nhìn giống như là một quả bóng nhỏ.

Nhưng cô gái hình như cũng không ngại, lắc lắc thân thể tròn tròn đến trước mặt Đàm Dật Trạch, liền tươi cười sáng lạn với hắn.

Thật ra, nếu đổi thành người khác, cô tuyệt đối sẽ nhào tới, chào hỏi trước tiên.

Nhưng trước mặt, là Đàm Dật Trạch! Người cô vừa yêu vừa hận.

Yêu vì đây là anh họ anh tuấn có một không hai, chỉ riêng là nhìn xem cũng giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất của loài người. Hận chính là, người đàn ông này từ trước đến nay không thích cùng người khác động chạm tiếp xúc thân mật. Mặc dù cô không biết rốt cuộc đụng phải cánh tay hắn hoặc là những bộ vị khác, người đàn ông này sẽ có phản ứng gì. Nhưng nhìn khuôn mặt trong treo lạnh lùng của hắn, bất cứ người nào cũng có thể biết rõ hắn không phải là một người đàn ông có tính tình tốt. Tất nhiên, ngay cả cô, cháu gái được tất cả mọi người Đàm gia nâng niu trong lòng bàn tay, cũng không dám lơ đãng ở trước mặt hắn.

"Nghiên Nghiên, năm mới vui vẻ." Hắn đối với nhiệt tình chào hỏi của cô chỉ khẽ nhếch môi.

Động tác đơn giản như vậy, đã làm cho Mạc Nghiên háo hức ngây ngốc tại chỗ.

Oa!

Là nụ cười a!

Anh họ băng sơn, thế nhưng đầu năm mừng một lại cười với cô, cũng có nghĩa là, vận khí năm nay của cô không tệ?

"Anh họ, nghe nói anh ở trong quân đội lại lập công..." Thấy Đàm Dật Trạch cùng mình cười, Mạc Nghiên cũng bắt đầu nhiệt tình cùng hắn trò chuyện.

Nhưng một màn này, lại làm cho Thư Lạc Tâm vừa rồi từ trong vườn hoa chạy theo Đàm Dật Trạch vào cửa vô cùng bất mãn.

Mạc Nghiên là cháu gái duy nhất của Đàm gia, cho nên từ nhỏ đến lớn người nhà đều vô cùng cưng chiều cô. Ngay cả ông nội Đàm một quân nhân nghiêm khắc, cũng cưng chiều cô có thừa.

Nhưng, Thư Lạc Tâm không thể chịu nổi bất luận kẻ nào cùng Đàm Dật Trạch quá thân cận.

Bởi vì điều này sẽ làm bà cảm thấy, bà cùng Đàm Dật Nam không được mọi người hoan nghênh.

"Ồ, ai vậy?" Thư Lạc Tâm đi vào, cắt đứt đối thoại của Mạc Nghiên và Đàm Dật Trạch.

"Mẹ!" Mạc Nghiên tỉnh tỉnh rất tốt, vừa thấy người liền chào hỏi.

"Ngoan. Đúng rồi, Nghiên Nghiên mẹ con sao lại không cùng con tới đây?"

Thư Lạc Tâm ở một bên hỏi han ân cần. Đàm Dật Trạch kỳ thật cũng đoán được ý tứ của bà, liền bước vào phòng khách, trực tiếp đi tới phòng bếp.

Trong phòng bếp, cô Lưu cùng Cố Niệm Hề đang bận rộn nấu ăn.

Nhiệt độ trong phòng bếp có chút cao, Cố Niệm Hề đã cởi áo bông hồng nhạt trên người xuống, đơn độc một thân màu trắng hải mã chip bông (Chẳng biết là áo gì nữa, ta nghĩ là áo in hình con hà mã) Mái tóc thật dài, tùy ý xoa trên vai. Những sợi tóc chấn ngang tầm mắt, được cô tùy ý vén ở bên tai.

Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, vừa vẩy rơi trên người cô. Cô lúc này, thuần khiết xinh đẹp, giống như là thiên sứ lạc xuống trần gian...

"Ồ, Tiểu Trạch sao lại vào đây?" Nhìn thấy Đàm Dật Trạch tiến vào phòng bếp, cô Lưu có chút ngoài ý muốn.

"Không có việc gì, đến xem một chút!" Hắn chỉ là cười nhạt, nhưng mà bước chân không tự giác đến gần Cố Niệm Hề, lại tiết lộ mục đích của hắn tới đây.

"Ha ha... cô là thấy Tiểu Trạch đang đau lòng cháu dâu đi. Niệm Hề, nếu không, cháu vẫn là nên cùng Tiểu Trạch đi ra bên ngoài một chút đi. Cô một mình làm cũng được, dù sao đồ đạc cần chuẩn bị cũng đã đầy đủ!" Cô Lưu cũng nhìn ra ý đồ của hắn, đuôi lông mày không che dấu được vui mừng.

Thật ra, cô Lưu giúp việc ở Đàm gia đã rất nhiều năm. Lúc trước khi mẹ hắn gả tới đây, vẫn là cô tự tay dạy mẹ hắn biết một chút công việc nhà. Đặc biệt lúc sinh hạ Đàm Dật Trạch, ban đầu bà ấy ngay cả tã cũng không biết quấn, vẫn là cô Lưu dạy. Đứa bé Đàm Dật Trạch này, cũng là Lưu tâu nhìn lớn lên, không khác gì cháu trai ruột của bà.

Thật ra khi còn bé Đàm Dật Trạch, cũng không lạnh lùng giống như bây giờ. Khi hắn còn bé, thích trèo cây, nghịch đất, tinh nghịch vô cùng. Cá tính, cũng hiền hoà. Nhưng những thứ này, kể từ khi mẹ hắn qua đời, còn có mẹ mới Thư Lạc Tâm đến, tất cả đều thay đổi. Hắn trở nên nghiêm khắc, đem tâm tình của mình che dấu rất kĩ. Thậm chí, mặc kệ đối với người ngoài hay là người trong nhà, cũng tràn đầy phòng bị.

Những thứ này, cô Lưu tất cả đều nhìn ở trong mắt. Bà cũng tin tưởng, thông minh như Đàm lão tham mưu trưởng, cũng tuyệt đối nhìn thấy, đau nhức ở trong lòng. Nếu không, ông cũng không dứt khoát mua nhà, để cho Đàm Dật Trạch một mình đi ra bên ngoài sống.

Nhưng mà, Đàm Dật Trạch hiện tại dường như có chút thay đổi.

Hắn lại biết cười...

Mà tất cả những thay đổi này, cô Lưu biết là do có Cố Niệm Hề.

"Cô Lưu, không có chuyện gì, để cho cháu giúp đi. Dù sao ở nhà cũng không có mấy việc để làm, cháu cũng cực kỳ nhàn rồi!" Hơn nữa, cô Lưu tuổi cũng đã lớn. Việc nhà nhiều như vậy để một mình bà làm, Cố Niệm Hề không bỏ qua được.

Câu nói kế tiếp, Cố Niệm Hề không có nói ra.

Nhưng cô Lưu lại nhìn ra.

Bà cảm thấy, Đàm Dật Trạch chọn đúng lão bà rồi!

Không giống Đàm Dật Nam!

Từ khi bước vào cái nhà này, cô gái kia không một lần bước vào phòng bếp. Ngẫu nhiên muốn uống nước, còn sai bà đi lấy.

Xem bộ dạng Hoắc Tư Vũ tâm cao khí ngạo, còn chưa có gả đến Đàm gia, đã giống như là nữ chủ nhân Đàm gia.

"Tiểu Trạch, lão bà của cháu thật không tệ!"

"Ha ha..." Nghe cô Lưu khen ngợi, hắn mỉm cười.

Nhưng nhu tình trong mắt, như thế nào cũng không thể che dấu được.

"Sao anh lại vào đây?" thời điểm Đàm Dật Trạch đến bên cạnh cô, Cố Niệm Hề liền hỏi.

"Không có việc gì, chỉ muốn nhìn xem em đang làm cái gì?" Tầm mắt của hắn, quét quanh người Cố Niệm Hề. Một lát sau, hắn chú ý tới một thứ điểm dứa màu đỏ trên cổ cô.

Dường như, thời điểm buổi sáng làm ác, hắn cố ý lưu lại.

Hình như cô không có phát hiện ra. Nếu không, cô tuyệt đối sẽ không mặc áo lông thấp cổ như vậy. Hiện tại ngay cả áo lông cũng không mặc, dấu vết này càng thêm rõ ràng.

Thấy dấu ấn như vậy, rất khó làm cho người ta không liên tưởng đến cái gì đó xấu xa.

Vốn Đàm Dật Trạch muốn nhắc nhở cô một chút. Nhưng thời điểm ngược mắt, hắn thấy được đứng ở bên ngoài phòng bếp, một người đàn ông đang nhìn đến Cố Niệm Hề!

Tựa hồ, hắn ta đối với Cố Niệm Hề vẫn nhớ mãi không quên! Nếu không phải, vì sao từ hôm qua hắn cùng cô đến đây, Đàm Dật Nam lại nhiều lần xum xoe Cố Niệm Hề như vậy?

Còn có hiện tại, hắn đứng chỗ nào không đứng, hết lần này tới lần khác muốn đứng ở nơi đó! Mà tầm mắt, luôn rơi vào Cố Niệm Hề bên này.

Nếu không phải lúc này hắn tiến vào, cũng không biết người đàn ông kia sẽ rình coi bao lâu!

Nếu Đàm Dật Nam nhớ mãi không quên, vậy hắn thân là anh trai, có phải hay không cũng nên cho em trai mình một chút lời khuyên? Thuận tiện cũng để cho dấu hôn đỏ trên cổ cô, thích hợp phát huy năng lực?

Sau khi ý tưởng xuất hiện ở trong đầu Đàm Dật Trạch, hắn quyết đoán đem lời mình muốn nói ra nuốt xuống.

Đàm Dật Trạch cảm thấy, chính mình cũng không phải hẹp hòi.

Chỉ là, vật nhỏ của hắn quá mức rêu rao, luôn tìm đến cho hắn một chút chuyện ngọt ngào! Cho nên, thích hợp khiển trách cô một chút, là cần thiết!

Nếu không, gia đình nhỏ của bọn họ, sẽ không có quy củ!

"Ồ trong bếp đương nhiên là nấu cơm, chẳng lẽ là ngắm hoa xem tuyết? Tốt lắm, nếu rảnh rồi, anh đi ra ngoài trước đi, nơi này nhiều dầu mỡ." Cố Niệm Hề cũng không biết ý nghĩ tà ác của hắn. Lập tức, môi của cô chu ra, ánh mắt của người đàn ông trước mặt có chút thất thần.

Vốn bị Cố Niệm Hề đẩy, Đàm Dật Trạch chuẩn bị rời đi.

Nhưng thấy bóng dáng không xa một mực không đi, hắn liền dừng bước.

Vật nhỏ giống như một bông hoa rất dễ được người khác chú ý, nếu hắn rời đi lúc, bức tường cách đó không xa chẳng phải là muốn tự động đưa tới cửa?

"Không có việc gì, anh ở lại giúp mọi người!" Đàm Dật Trạch thừa nhận, ý nghĩ của mình có thái quá. Nhưng vì phòng ngừa sự việc xấu xảy ra, hắn vẫn chủ động ở lại.

Hắn đưa tay nhận dao trên tay cô, bắt đầu thái thức ăn.

Không phải không thừa nhận, Đàm Dật Trạch mười mấy tuổi liền bắt đầu một mình sinh hoạt, thật ra thái thức ăn cũng không tệ lắm. Đặc biệt là lúc hắn giờ dao, trên người vẫn có một dòng ưu nhã cao quý, ngay cả cô Lưu nhìn cũng có chút mê mẩn.

"Này..."

Mặc dù Đàm Dật Trạch thái thức ăn rất tốt, nhưng dù sao hắn cũng là con trai chủ nhà, cô Lưu vẫn muốn ngăn cản.

"Cô Lưu, không có chuyện gì, anh ấy muốn làm để cho anh ấy làm đi. Cháu đi rửa hải sản, ba người làm càng nhanh chóng!" tính tình Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề hiểu rõ. Việc hắn quyết định làm, người khác sẽ không ngăn cản được.

"Ha ha... Vậy cũng tốt! Cô đem những thứ này đi trung, rất nhanh sẽ chín!" Lần đầu tiên để Đàm Dật Trạch cùng mình nấu cơm, trong lòng cô Lưu cũng rất vui mừng.

So sánh với tình cảnh âm áp trong phòng bếp, bên này Hoắc Tư Vũ ngồi ở trong phòng ngủ, giữa lúc suy nghĩ làm như thế nào thúc dục Thư Lạc Tâm mau chóng đem hôn sự của mình và Đàm Dật Nam tiến hành nhanh chóng.

Vừa lúc đó, sau lưng truyền đến một hồi thanh thúy tiếng cười dễ nghe: "Chị dâu, chị dâu! Thì ra chị ở nơi này, làm em tìm mãi!"

Mạc Nghiên thấy Hoắc Tư Vũ một mình ngồi ở trên giường suy nghĩ gì đó, liền trực tiếp chui vào

"Nghiên Nghiên, thì ra là em!" Thấy Mạc Nghiên, Hoắc Tư Vũ cũng chào hỏi. Ngoài mặt, cô là nói cười. Nhưng sau lưng, cô lại đem Mạc Nghiên mắng một lần. Vừa rồi cô đang nghĩ đến chuyện tốt, bị Mạc Nghiên cắt đứt, ý tưởng gì đó trong đầu toàn bộ đều biến mất.

Nhưng mà Mạc Nghiên đúng là cô gái không có trái tim, cũng không chú ý tới trong mắt Hoắc Tur Vũ chột lóe lên tia ác độc. Lúc này, cô còn vui cười đi theo Hoắc Tur Vũ ngồi ở trên giường lớn, vui tươi hơn hờ nói: "Ngoại trừ em, còn ai vào đây!"

"Đừng rồi chị dâu, tất cả mọi người ở dưới lầu, làm sao chị không đi xuống? Em vừa rồi còn tưởng rằng chị đang ở phòng bếp, nên chạy qua một vòng, không nhìn thấy em mới tìm lên lầu tìm!"

"Gần đây phản ứng nôn oẹ thường xuyên, vừa gặp khói dầu liền chịu không được. Cho nên, chị trong khoảng thời gian này cũng không dám xuống phòng bếp!" Hoắc Tur Vũ nói mặt không đỏ hơi thở không gấp, sau khi nói xong vẫn không quên nhẹ nhàng sờ soạng cái bụng của mình, rất giống người phụ nữ đang mang thai.

Về phần phòng bếp quý quái kia, cô mới không muốn đi vào! Cô chỉ phải gả vào Đàm gia, sau đó trở thành thiếu phu nhân. Nếu lúc này còn xuống phòng bếp, kia chẳng phải mất hết thân phận của mình sao?

"Nhưng một mình chị, ở chỗ này ngồi không nhàm chán sao? Nếu không, em dẫn chị xuống dưới lầu trêu chọc Nhị Hoàng cho vui một chút?" Nhị Hoàng trông coi Đàm gia, ngoại trừ nghe chủ nhân của nó là – ông nội Đàm, chính là nghe lời của cô. Cho nên, Mạc Nghiên đều nghĩ cô rất có bản lĩnh

"Không cần, chị... Thật sự không muốn đi xuống!"

Vừa nghĩ tới con chó bự trong nhà, Hoắc Tur Vũ liền ngăn không được mà sợ hãi. Cũng không biết đến cùng có phải xung khắc với con chó kia hay không, mà nói mỗi khi nhìn thấy cô đều sửa không ngừng

"Chị dâu sao vậy, không vui sao?" Mạc Nghiên thấy bộ dạng Hoắc Tur Vũ một bộ muốn nói lại thôi, tâm cũng treo lên.

"Cũng không có chuyện gì, Nghiên Nghiên nếu như em rảnh rồi, thì đi xuống lầu chơi đi!" Thật ra cô không thích Mạc Nghiên ngây ngốc ở trong gian phòng này, nhiều loạn tâm tư của mình.

"Không cần, chị dâu nếu có lời gì, hãy cùng Nghiên Nghiên nói đi! Nghiên Nghiên có thể phân ưu giải nan với chị!" Mạc Nghiên liên tục được Mạc Gia và Đàm gia bảo vệ quá kĩ, liên tục xem mình như đại hiệp giang hồ hành hiệp trượng nghĩa. Thật ra cô bản lĩnh gì cũng không có, nhưng có một bầu nhiệt huyết. Gặp ai không vui vẻ, cô đều cảm thấy trong lòng khó chịu, đều cảm giác mình có phần trách nhiệm.

Cũng bởi vì cô có tấm lòng nhân ái không giới hạn, cho nên trong nhà cô thu dưỡng rất nhiều chó cùng mèo lang thang, quả thực so với cứu trợ trong còn nhiều hơn.

"Này..." Nhìn Mạc Nghiên nhiệt tình như thế, trong mắt Hoắc Tur Vũ chột lóe lên quý kẻ.

Mạc Gia tiểu thư điều ngoa bốc đồng, ngay cả ông nội Đàm cũng yêu quý cô ba phần, nhường cho bảy phần. Nếu để cho cô đứng ở phe mình, thì trận đánh giữa mình và Cố Niệm Hề có phải cũng nắm chặt phần thắng hay không?

Thời điểm nghĩ tới đây, Hoắc Tur Vũ cắn răng một cái, than thở khóc lóc. Hành động kia, quả thực so với nữ diễn viên đoạt giải Oscar còn cao hơn siêu hơn mấy phần.

"Chị dâu, chị làm sao vậy? Trước đừng khóc, có chuyện gì cùng Nghiên Nghiên nói một chút là tốt rồi. Có thể giúp, em nhất định sẽ giúp!" Thấy trong hốc mắt Hoắc Tur Vũ không ngừng trượt ra lệ nóng, Mạc Nghiên tràn lan đồng tình lại bắt đầu quấy phá.

Mà thấy Mạc Nghiên ăn nói hào khí như vậy, trên mặt Hoắc Tur Vũ lại chột lóe lên đắc ý.

Lần này tốt lắm, Mạc Nghiên mắc câu rồi!

Đại tiểu thư ngang tàng bốc đồng, nếu cùng mình đứng chung một chiến tuyến, Cố Niệm Hề xem cô có thể xử lý tới thế nào?

Nghĩ tới đây, Hoắc Tur Vũ lợi dụng tài ăn nói lanh lợi, cùng năng lực miêu tả siêu cường, trong suy nghĩ Mạc Nghiên miêu tả ra một người ngang ngược vô lễ, thậm chí còn chanh chua, thân phận không biết xấu hổ - tiểu tam Cố Niệm Hề! Sau đó trong từng chi tiết, rồi rít phối hợp với bộ dạng nhu nhu nhược nhược của mình, giống như hình tượng nữ chính bị ức hiếp trong tiểu thuyết Quỳnh Dao.

Không phải không thừa nhận, sở trường than thở khóc lóc của Hoắc Tur Vũ diễn rất thành công.

Lập tức, Mạc Nghiên vốn còn vẻ mặt sáng lạn, dưới sự hun đúc của cô, cũng phải thay đổi phần nộ không thôi.

"Trên đời này sao lại có người phụ nữ không biết xấu hổ như thế? Nhúng tay vào hôn nhân của người khác còn chưa tính, bây giờ còn chen vào cùng một cái nhà, ngẩng đầu không gặp cúi đầu thấy đến quấy rầy anh hai! Em còn tưởng rằng ánh mắt anh cả từ trước đến nay rất tốt, không nghĩ tới, anh ấy cũng có lúc nhìn lầm!"

"Nghiên Nghiên, lời này trước mặt chị nói thì được! Cũng đừng làm cho người ta nghe thấy, đối với em cũng không tốt!" Hoắc Tur Vũ lại mang theo giọng nói ghen ngào, giọng nói này không hiểu sao làm cho người ta bận tâm.

Chỉ là Mạc Nghiên ngây thơ lại không biết, đây chỉ là cô tự biên tự diễn

Mạc Nghiên lập tức, phần hận không thôi.

"Chỉ dẫu, chị nói gì vậy. Chẳng lẽ chị thật đúng là muốn mặc kệ, tùy ý cái cô gái hạ tiện này đem anh hai hồn bay phách lạc hay sao? Cho dù chị chịu nuốt con tức này, em cũng nuốt không trôi. Hôm nay, em muốn xem một chút, rốt cô gái đáng khinh rẻ này lớn lên có bộ dáng gì! Xem một chút, cô ta rốt cuộc là dùng thủ đoạn hạ lưu gì, đem anh hai quyến rũ không nói, ngay cả anh cả cũng thu thập dễ bảo." Mạc Nghiên bộ dạng sát khí đằng đằng, rất có phong phạm nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa!

Chỉ là, khi Mạc Nghiên tức giận không có chú ý tới, khi cô tức giận, cô gái bên cạnh nước mắt thi nhau rơi xuống, nhưng khóe miệng lại ôm lấy nụ cười đắc ý.

Xem ra, tiểu công chúa ngang ngược bốc đồng, cũng bị chính mình thu phục.

Lần này, ở Đàm gia đối phó Cố Niệm Hề, đã không còn một mình mình nữa!

Cố Niệm Hề, không biết cô đã chuẩn bị để tiếp nhận chưa?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Cô Gái Thích Làm Tiểu Tam

"Ăn cơm!"

Cô Lưu sau khi đem tất cả thức ăn bưng lên bàn, liền bắt đầu thu xếp.

Vẫn không quên lầm bầm: "Hôm nay không chỉ có cô dâu mới của chúng ta làm cao lương mỹ vị, còn có Tiểu Trạch tự mình làm món ăn, mọi người mau tới đây nếm thử!"

"O, hôm nay Tiểu Trạch cũng ra tay? Vậy ta chắc chắn phải nếm thử!" Ông nội Đàm vừa nghe cô Lưu nói lời này, lập tức cười đi tới.

Trong Đàm gia ông yêu quý nhất là Đàm Dật Trạch.

Nhưng vì hắn đã trưởng thành, không thể không đưa hắn rời khỏi bên người mình

Cái ngày hắn trở thành Tham mưu trưởng, cũng là ngày ông nội Đàm vui vẻ nhất. Điều này làm cho ông vừa đau lòng lúc trước đưa Đàm Dật Trạch đi, đồng thời lại không hề cho ông không có cơ hội hối hận!

Nhưng, ông không nghĩ tới, Đàm Dật Trạch không những trên chiến trường sách lược sâu rộng, ngay cả tài nấu nướng của hắn cũng xuất sắc như thế.

Sau khi ăn thức ăn cô Lưu nói là do hắn làm, ông liên tục tán thưởng.

Đàm Kiến Thiên mặc dù không nói ra rõ, nhưng cũng ăn rất vui. Ánh mắt nhìn vợ chồng hắn càng thêm yêu thương.

"Này, Tiểu Trạch các con nhanh chóng ngồi xuống đi. Hoạt động cả buổi sáng, chắc rất mệt!" Trong nhà khách, người mặc dù nhiều, nhưng ai cũng kém đôi vợ chồng hắn về khoản được ông nội yêu thương.

"Cái gì? Chẳng qua chỉ là làm vài món ăn. Có nhất thiết phải vui vẻ thành như vậy không?" Thấy Đàm Kiến Thiên và ông nội Đàm đều cười không khép miệng được, Thư Lạc Tâm nhịn không được nói thầm. Tâm mắt nhìn về phía Đàm Dật Nam, cũng thay đổi, hơi trách cứ: "Nhìn vợ chồng bọn họ hiểu được cách nịnh nọt hai vị chủ nhà này? Con cùng Tư Vũ sao cũng không đi theo người ta cố gắng học hỏi?"

"Mẹ, mẹ nói ít lời chút đi." Đối với bất mãn của mẹ, Đàm Dật Nam cũng chỉ lạnh lùng đáp lại. Tâm mắt bỏ qua một bên, lại lần nữa rơi vào trên người Cố Niệm Hề đang ngồi đối diện.

Cô Lưu vừa rồi nói, hôm nay có Cố Niệm Hề làm món ăn, vậy hắn cũng phải nếm thử mới được!

"Mẹ cũng chỉ nói sự thật. Nếu con cùng Tư Vũ cứ như vậy, tùy ý hai người kia 'Biểu hiện', vậy các con chờ tài sản Đàm gia lọt vào trong tay người khác đi. Còn nữa, Tư Vũ có chuyện gì vậy? Sáng sớm cũng không trông thấy bóng dáng, cho dù không làm cơm, đến phòng bếp đi lại cũng được! Tối thiểu còn có miệng lưỡi!" Thư Lạc Tâm vừa chuẩn bị động đũa, vừa vẫn không quên âm thầm cùng Đàm Dật Nam nói.

Chỉ tiếc, con trai căn bản đã sớm không để ý đến bà. Vừa bận bịu gấp sùan xào chua ngọt Cố Niệm Hề làm hương trong miệng của mình, vừa còn trừng mắt nhìn cả trích hấp cô làm, gấp rút vô cùng cao hứng.

Về phần mẹ của mình, hẳn ta căn bản không muốn để ý đến. Bà sẽ ở bên cạnh hẳn kêu la vài câu, khi gặp Hoắc Tur Vũ, bà sẽ cung chiêu Hoắc Tur Vũ giống như lão phật gia. Ngay cả nửa lời khó nghe, cũng không làm sao dám nói.

Cũng chính vào lúc này, Mạc Nghiên cùng Hoắc Tur Vũ cuối cùng từ trên lầu đi xuống.

"Nghiên nghiên, sáng sớm đã không thấy mặt Có phải hay không lại lên đem Nhị Hoàng ra ngoài chơi?" Ông nội Đàm thấy Mạc Nghiên xuống, nhìn không được liền đùa với cô.

Cô là cháu ngoại gái duy nhất của ông, bản tính cũng không xấu, cho nên ông cũng rất cưng chiều.

"Không có!" Mạc Nghiên lạnh lùng quét bàn ăn một chút, tầm mắt cuối cùng rơi vào cô gái ngồi cạnh Đàm Dật Trạch!

Cánh tay rũ xuống đặt ở bắp đùi, nhìn không được néo chặt vài phần.

Chính là cô ta?

Người con gái không biết xấu hổ, thích làm tiểu tam!

Mạc Nghiên không thể không thừa nhận, cô gái này thật đẹp!

Không phải, hiện nay có những cô gái dựa vào kỹ xảo hoá trang cao siêu biểu hiện ra ngoài xinh đẹp xuất chúng, là một loại xinh đẹp thoát tục. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, phấn trang điểm chưa tan, lại không có nửa điểm nhòe nhoẹt. Làm cho người ta chú ý nhất chính là, đôi mắt trong suốt kia. Không phải quá to, nhưng lại vô cùng có thần. Giống như nước suối, rất dễ dàng có thể cướp đi thần trí người khác.

Không trách được, có thể đem anh hai mê hoặc đến hồ đồ, còn có thể làm cho anh cả ngây ngốc cùng cô ta kết hôn.

"Ồ, ai chọc giận tiểu công chúa của chúng ta vậy? Miệng vênh lên cũng có thể treo hai cái bình!" Khách khứa lui tới đều biết, Mạc Nghiên là minh châu được Đàm gia nâng niu trong lòng bàn tay, cho nên cũng thường xuyên trêu ghẹo cô. Thứ nhất là cùng Đàm gia bồi dưỡng một chút tình cảm, mà thuận tiện lôi kéo quan hệ.

"Nghiên Nghiên, nhanh chóng ngồi xuống đi. Hôm nay con rất may mắn. Có chị dâu lớn làm cá trích hấp, sườn xào chua ngọt! Còn có anh cả làm thịt xào." Đàm Kiến Thiên cười, ánh mắt vẫn không quên tán thưởng đôi vợ chồng son

"Tur Vũ, con cũng ngồi xuống đi!" Cùng là con dâu, một người làm việc cả ngày, một người cả ngày không thấy mặt, giờ com lại xuất hiện. Điều này làm cho Đàm Kiến Thiên muốn không thiên vị, cũng khó! Nhưng ở trước mặt mọi người, ông tự nhiên không thể nào biểu hiện ra ngoài.

"Dạ ba!" Hoắc Tur Vũ ngồi xuống, Mạc Nghiên tự nhiên cũng ngồi xuống.

Chỉ là, cặp mắt kia của cô vẫn nhìn chằm chằm Cố Niệm Hề, giống như là kẻ thù truyền kiếp.

Cô nhìn chằm chằm khiến Cố Niệm Hề không được tự nhiên, chỉ có thể lúng túng đối với cô nhàn nhạt cười: "Em họ đúng không! Rất vui được gặp em, chị là Cố Niệm Hề!"

Không biết vì sao, Cố Niệm Hề cảm giác, em họ lần đầu cùng mình gặp mặt, hình như rất có thành kiến với cô thì phải.

"..." Mạc Nghiên kỳ thật rất ngại thò, cho nên chuyện gì đã nhận định, chắc chắn in sâu trong não. Bởi vì Hoắc Tur Vũ cùng cô nói những thứ kia, Mạc Nghiên đã đem Cố Niệm Hề từ đầu tới đuôi trở thành một người vô cùng bại hoại. Lập tức, Cố Niệm Hề cùng cô nói chuyện, cô cũng làm ra vẻ không nghe thấy. Mà cô chính là không muốn đáp lại Cố Niệm Hề, muốn thấy Cố Niệm Hề mất mặt.

"Này..." Cố Niệm Hề cùng cô chào hỏi, nhưng thấy cô không có phản ứng. Lúc này cô thật sự có thể khẳng định, cô bé này đúng là có thành kiến với mình.

Nhìn sang thấy Hoắc Tur Vũ ngồi ở bên người cô bé, cùng nụ cười thắng lợi trên môi cô ta, Cố Niệm Hề đại khái có thể đoán được chuyện gì xảy ra.

"Nghiên Nghiên, chị dâu nói chuyện với con, tại sao con làm như không nghe thấy!" Người thứ nhất mở miệng, là ông nội Đàm.

Thật ra, ông cũng nhận ra, Mạc Nghiên không thích Cố Niệm Hề.

Nhưng ông không rõ, đứa nhỏ Cố Niệm Hề này bản tính rất tốt, Mạc Nghiên cũng đơn thuần, là kiểu gặp ai sẽ đối tốt với người đó, lúc đầu ông đoán hai người bọn họ gặp mặt sẽ thích đối phương. Nhưng đây, là thế nào? Vì sao Mạc Nghiên giống như ăn phải thuốc nổ nhìn chằm chằm Cố Niệm Hề?

Nhưng đây dù sao đây cũng là cháu ngoại mình cưng chiều, ông vẫn muốn giữ mặt mũi cho cô.

Nếu là người khác, ông sớm đã lạnh lùng khiến trách một phen.

"Con nghe thấy. Chính là... Không muốn chào hỏi!" Công khai khiêu khích, đây là phong cách của Mạc Nghiên.

Cô làm việc, cho tới bây giờ cũng sẽ không cất giấu đầu đuôi.

Thích là thích, không thích là không thích!

"Đứa nhỏ này, đây là thế nào? Không hiểu quy củ!" ông nội Đàm lúc này tức giận thật. Cố Niệm Hề là cháu dâu ông vô cùng hài lòng, còn nữa, ông vẫn thương yêu Đàm Dật Trạch nhất. Có thể làm cho Đàm Dật Trạch không còn cô đơn nữa, thậm chí trên mặt có nụ cười, ông cũng nhất định cực kỳ quý trọng.

"Ông ngoại, là con không hiểu quy củ phải không? Vậy thì người cháu dâu lớn này không biết xấu hổ, người sáng suốt đều nhìn ra được!" Cô chỉ là Hoắc Tư Vũ.

"Nghiên Nghiên!" Người tức giận đầu tiên, cũng không phải là Đàm Dật Trạch, càng không phải là Cố Niệm Hề. Mà là, Đàm Dật Nam!

Vốn là hắn đang ăn thức ăn Cố Niệm Hề làm, trong đầu còn đang ảo tưởng Cố Niệm Hề vì mình mà làm thức ăn, cái tâm ý tình yêu này vẫn vô cùng tốt đẹp.

Nhưng Mạc Nghiên nói những lời này, hắn thật sự nghe không nổi nữa.

Ngay cả mẹ mình nói vậy Cố Niệm Hề cũng không thể dễ dàng tha thứ, huống chi là nghe được người khác chanh chua châm chọc Cố Niệm Hề như vậy, Đàm Dật Nam đương nhiên nhịn không nổi nữa!

Hắn buông bát đĩa xuống đứng lên. Mắt lạnh nhìn Mạc Nghiên, hắn giống như là người chồng đang chuẩn bị giúp vợ mình đòi chính nghĩa.

Nhưng Đàm Dật Nam tức giận lại không ý thức được, hành vi của mình nực cười cỡ nào.

"Nghiên Nghiên, nơi này không phải là nhà của em, cũng không phải là nơi em tùy ý giương oai! Nếu như em dự định muốn ở lại nơi này ăn cơm, mong em thu hồi những lời vừa nói!"

Thái độ Đàm Dật Nam rất kiên quyết, bất kỳ ai ăn hiếp Cố Niệm Hề, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha.

Mà tất cả mọi người cũng cũng không nghĩ tới vốn là bữa cơm trưa vui vẻ hòa thuận, sẽ trở nên như vậy. Ông nội Đàm cùng Đàm Kiến Thiên không mở miệng, thật ra bọn họ cũng đồng tình với lời nói của Đàm Dật Nam. Đây dù sao cũng là Đàm gia, một bữa cơm bị Mạc Nghiên làm cho thành như vậy, cho dù là ai cũng đều tức giận.

Về phần Thư Lạc Tâm, trong lòng thầm mắng Đàm Dật Nam can thiệp vào, đồng thời lại càng bất mãn cách làm của Hoắc Tư Vũ.

Mạc Nghiên không phải là người nhà này, bà chỉ cần nhìn thoáng cái cũng biết tất cả chuyện này nhất định là Hoắc Tư Vũ gây ra. Mà người ở chỗ này, tin tưởng cũng đã đoán được bảy tám phần!

Chỉ chốc lát nữa, ông nội Đàm khẳng định sẽ biết là Hoắc Tư Vũ làm lòi, thật sự là hỏng việc nhiều hơn là thành công!

Lạnh lùng trừng nhìn Hoắc Tư Vũ một cái, Thư Lạc Tâm cảm giác mình thật sự sắp bị tức nổ tung! Con trai được hồ ly tinh hôn mê đầu óc còn chưa tỉnh, hiện tại ngay cả con dâu cũng không cố gắng!

Hoắc Tư Vũ cũng ai oán nhìn Thư Lạc Tâm, bởi vì cô cũng không nghĩ qua, Mạc Nghiên sẽ lớn mật nói ra như thế! Một chiêu mượn đao giết người này, thật sự bị Mạc Nghiên làm hỏng!

"Anh... anh hai, em thấy anh thật sự bị hồ ly tinh làm mê hoặc đầu óc! Anh bây giờ đã sắp kết hôn, anh để ý cô gái khác như vậy, chẳng lẽ anh không nghĩ qua cảm thụ của chị dâu nhỏ sao?" Mạc Nghiên từ trước đến nay là công chúa được nâng niu trong lòng bàn tay, tự nhiên cũng không hiểu cách nhìn mặt mà nói chuyện. Lúc này tức giận ngập trời, đương nhiên là nghĩ gì nói đấy!

Dưới lời nói chất vấn của Mạc Nghiên, cả bàn ăn rơi vào một mảnh tĩnh mịch.

Ông nội Đàm cùng Đàm Kiến Thiên, sắc mặt thật sự vô cùng xấu. Mà Đàm Dật Nam bị cô nói, cũng không biết nên phải nói gì.

Nếu hắn lại lần nữa vì Cố Niệm Hề nói ra, chỉ sợ thật sự sẽ để cho cô đeo trên lưng danh nghĩa "Hồ ly tinh".

Nhưng mà, khi tất cả mọi người yên lặng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng đột nhiên vang lên.

"Hồ ly tinh? từ này, là ai nói với em!"

Giọng nói không lớn, nhưng đủ để tất cả mọi người ngồi ở đây không tự giác rét run.

Đàm Dật Trạch chính là người như vậy, trời sinh có khí chất lãnh đạo, làm cho hắn dù ở dưới tình huống nhiều người như vậy, cũng có thể làm cho người khác cảm giác được lực uy hiếp trực diện.

Cảm giác uy hiếp to lớn này, Mạc Nghiên tự nhiên cũng cảm nhận được, lập tức cô cũng thay đổi, muốn nói lại thôi: "Cái này..."

Anh cả, mặc dù bình thường cũng rất nghiêm túc. Nhưng cho tới bây giờ, sẽ không dung lời nói lạnh nhạt như thế đối với cô. Thái độ của anh, làm cho cô cảm thấy, nếu mình nói thêm câu không tôn kính với Cố Niệm Hề nữa, hẳn lập tức sẽ xé rách miệng cô!

Mà Mạc Nghiên, cũng tự nhận là người trọng nghĩa. Cô không thể, cũng sẽ không khai ra Hoắc Tư Vũ!

"Mạc Nghiên, người tới là khách, khách muốn chủ chiêu. Nếu không phải hiểu được quy củ này, anh cũng không ngại thay mẹ em dạy bảo em thật tốt! Đương nhiên, còn có những người ở bên cạnh em khua môi múa mép!" Hắn lười biếng tựa vào ghế, một tay vòng quanh eo thon của Cố Niệm Hề, mắt lạnh nhìn Mạc Nghiên.

Nói xong lời cuối cùng, tầm mắt còn lại rơi vào trên người Hoắc Tư Vũ.

Lạnh lẽo đến tận xương tủy, trong nháy mắt làm cho Hoắc Tư Vũ cúi đầu tránh né.

"Anh cả..." Trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên hắn gọi thẳng tên của cô. Nhưng lời hắn nói, lại làm cho Mạc Nghiên cảm thấy e sợ. Lúc này, cả nhà không ai mở miệng, không ai tạo cho cô một bậc thang.

Làm cho tiểu công chúa ngang tang bốc đồng cũng có chút hoài nghi, có phải hay không mình đã làm sai điều gì?

Ngược lại cuối cùng, có một giọng nữ trầm nhẹ vì cô khuyên bảo Đàm Dật Trạch, người này chính là Cố Niệm Hề: "Lão công bỏ đi. Em họ còn nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu cũng liền thôi, anh cùng một đứa nhỏ ra oai làm cái gì!"

Cô lôi kéo tay hắn, ngược lại đối với Mạc Nghiên, cười cười: "Em tên là Nghiên Nghiên đúng không, chị không biết em từ nơi nào nghe được những điều này, nhưng chị tin tưởng em chỉ xuất phát từ ý tốt. Nhưng có một số việc, chị phải nói trước, muốn em suy tư một chút chuyện người khác nói có bao nhiêu là sự thật. Sau đó, hãy đi làm cũng sẽ không quá mức lỗ mắng. Được rồi, hôm nay là mừng một đầu năm, người một nhà đoàn tụ cuộc sống nên vui vẻ hòa thuận, Nghiên Nghiên nhanh chóng ngồi xuống đi. Ông nội và cậu, cũng còn chờ chúng ta cùng nhau ăn đây!"

Trên mặt Cố Niệm Hề, liên tục chùng chát ảm áp vui vẻ.

Lời nói hào phóng tự nhiên, càng làm cho mỗi người ở trên bàn cơm khiếp sợ, lại thêm một chút tán thưởng.

Đương nhiên, ngoại trừ Thư Lạc Tâm còn có Hoắc Tư Vũ. Cùng với, Mạc Nghiên vừa rồi bị Đàm Dật Trạch dạy dỗ một trận. cô cũng chỉ biết không thích chị dâu này, bởi vì cô cảm thấy Cố Niệm Hề xuất hiện, dường như ngay sự yêu quý của ông ngoại cùng cậu đối với cô, cũng bị cô ấy đoạt đi. Chỉ tiếc, chỉ có cô ấy cho cô một bậc thang, cô cũng chỉ có thể ngồi xuống. Nhưng mà cô có thể khẳng định là, sau này nếu có cơ hội, cũng chỉ biết sẽ không bỏ qua chị dâu này!

Nhưng thật may, hôm nay có Cố Niệm Hề làm món ăn, còn có Đàm Dật Trạch đích thân vào bếp, bữa cơm này mặc dù có chút không vui, nhưng rất nhanh liền bị mọi người bỏ qua.

Bữa cơm mừng một đầu năm, coi như vui mừng.

Mấy ngày này, Đàm gia vẫn luôn tiếp đãi thân hữu tới chơi. Cố Niệm Hề ở phòng bếp bận rộn ngược xuôi, cuối cùng tất cả khách khứa đều ra về.

Đàm Dật Trạch vừa rồi thu thập một chút, sau đó về phòng, Cố Niệm Hề tự nhiên cũng đi theo, chuẩn bị lên lầu.

Nhưng ở đầu bậc thang, cô gặp được Hoắc Tư Vũ.

"Cô ngược lại rất biết sắm vai con dâu nhu thuận?" Hoắc Tư Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn Cố Niệm Hề một cái, hai tay ôm ngực. Nhìn ra được, cô ta sớm đã chờ ở đây từ lâu.

"Tôi không giống những người khác, mỗi ngày đều diễn trò! Tôi, chỉ là làm chuyện mình nên làm!" Nếu đã gả vào cái nhà này, là một phần của cái nhà này. Chiêu đãi khách nhân, cũng là tự nhiên.

"Chuyện nên làm? Cố Niệm Hề, cô cũng quá lo chuyện bao đồng đi! Hơn nữa, cô đã gả vào cái nhà này, những chuyện vụn vặt cô lại đi làm, chẳng lẽ làm những thứ đó, cô không biết là mất thân phận của mình sao?" Cố Niệm Hề muốn vượt qua cô ta, nhưng Hoắc Tư Vũ không chịu, liền chặn cô lại.

Cô sợ dĩ cùng Cố Niệm Hề nói như vậy, đương nhiên không phải là muốn đối tốt với Cố Niệm Hề. Mà là vừa rồi Thư Lạc Tâm quở trách cô một phen, để cho cô ta học Cố Niệm Hề ở trong phòng bếp giúp đỡ lúc cần, sẽ khiến cho ông nội vui vẻ.

Nếu muốn làm những chuyện nhà vụn vặt này, lúc trước Hoắc Tư Vũ cũng không cần lừa dối, muốn gả vào Đàm gia. Cô không muốn đối diện với mấy cái chuyện đáng ghét này, trải qua cuộc sống bề trên, mới là đích đến cuối cùng của cô!

Cho nên, Hoắc Tư Vũ cảm giác mình cần thiết nhắc nhở Cố Niệm Hề một chút, không cần phải làm quá nhiều chuyện. Nếu không, Cố Niệm Hề biểu hiện quá mức xuất sắc, thật sự sẽ ảnh hưởng đến địa vị của cô trong cái nhà này.

"Thân phận? Cô nhắc tôi, hay là đang tự nhắc cô?" Cố Niệm Hề nhếch môi, trong lời nói dụng ý tứ hàm xúc không rõ.

Nhưng rất dễ dàng, liền chọt trúng chỗ đau của Hoắc Tư Vũ.

Đề cho cô cảm thấy, Cố Niệm Hề đây là đang bói móc cô!

Nói cô giả danh thiên kim phó thị trưởng!

"Cố Niệm Hề, tôi không phải đang nói điểm này! Cô rốt cuộc nghe rõ không?" Hoắc Tư Vũ giận dữ.

"Không phải điểm này, vậy là điểm nào? Chẳng lẽ là, chuyện cô xui khiến Nghiên Nghiên, nói tôi là hồ ly tinh?" Cố Niệm Hề cảm thấy, chính mình thật không có bất kỳ khiêu khích hiềm nghi Hoắc Tư Vũ.

Bởi vì cô chứng kiến, phản ánh của mình trong mắt Hoắc Tư Vũ, thật sự là một bộ dáng rất vô tội.

"Cô... Tôi không biết cô đang nói cái gì! Tôi mới không có xúi giục Mạc Nghiên, càng không có tại trước mặt cô ấy nói bậy cái gì!" Xúi giục Mạc Nghiên, nói Cố Niệm Hề là hồ ly tinh, đem nguyên nhân sự tình trước sau gây ra lẫn lộn đầu đuôi, vốn chính là Hoắc Tư Vũ đuổi lý.

Cho nên, khi Cố Niệm Hề chất vấn, Hoắc Tư Vũ đột nhiên làm bộ không hiểu. Tạo vì sao, bởi vì là thoát khỏi hiềm nghi của mình, càng thêm, làm cho Cố Niệm Hề nguôi giận, vì chính mình bảo vệ cái bí mật chết tiệt kia!

Nhưng Hoắc Tư Vũ không ý thức được, dưới tình thế cấp bách lời chính mình nói ra, thậm chí có chút ít giống như là vừa ăn cắp vừa la làng!

"Hoắc tiểu thư, cô không cần phải ngại biện. Bởi vì, tôi căn bản không muốn quan tâm! Còn nữa, tôi có thể rất rõ ràng nói cho cô biết một chút, nếu tôi là cô, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng trên chộc Mạc Nghiên, khơi mào Mạc Nghiên cùng Đàm gia bất hòa." người nhà Đàm gia từ trước đến nay cung chiêu Mạc Nghiên, nếu những người khác biết rõ cô khơi mào, cho dù là ai cũng sẽ không thích!

"Cô... Cô ngậm máu phun người!" Hoắc Tư Vũ bị Cố Niệm Hề nói hoảng hốt, chỉ có thể một mặt phủ nhận.

"Cô có thể tiếp tục diễn, nhưng hậu quả hi vọng cô có thể gánh chịu được. Về phần thân phận của cô, tôi cũng không có hứng thú vạch trần, cô cũng không cần thiết khắp nơi tìm người bói móc, muốn đối phó tôi. Nhưng mà tôi ngược lại muốn xem xem, trăm ngàn chỗ hở của cô, rốt cuộc có thể diễn tới trình độ nào?" Nói những lời này, đôi môi đỏ mọng Cố Niệm Hề vẫn như cũ có độ cong đẹp mắt.

Nói xong lời nói này, cô không chút nghĩ ngợi trực tiếp gạt Hoắc Tư Vũ ra, lên lầu.

Hôm nay thật là lạnh, cô còn muốn vội vàng trở về tìm Đàm tham mưu trưởng làm lò sưởi đây!

Về phần Hoắc Tư Vũ, tìm Cố Niệm Hề nghĩ chuyện cần nói làm không được, ngược lại bị cô hung hăng chế nhạo một phen. Cô ta đương nhiên hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng mà, có Cố Niệm Hề vừa rồi hứa hẹn sẽ không vạch trần cô, cũng làm cho cô ta an tâm không ít.

Cố Niệm Hề là người nói là làm. Nếu cô đã nói như vậy, cô ấy tuyệt đối sẽ không vạch trần Hoắc Tư Vũ cô.

Chỉ cần Cố Niệm Hề trong khoảng thời gian này không vạch trần thân phận của mình, thì cô có thể an ổn tìm cơ hội, để mình tiến vào Đàm gia. Đến lúc đó, mình còn sợ Cố Niệm Hề hay sao?

Nghĩ tới thắng lợi sắp tới, khoe miệng Hoắc Tư Vũ giương lên đường cong quý dị, biến mất tại đầu bậc thang.

Nhưng mà vừa rồi hai người chính diện giao phong, cũng không kịp thời chứng kiến tin tức truyền bá trên ti vi vừa rồi chen vào - -

"Thành phố D cùng thành phố A hợp tác hoạt động, trừ bị hạng mục công việc chính thức bắt đầu. Hoắc phó thị trưởng Hoắc Khải Đông của thành phố D cuối tuần trước đến vốn là tham gia lần hoạt động này."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Vật Nhỏ Em Là Của Anh

Sau khi rời đi khỏi chỗ Hoắc Tư Vũ, Cố Niệm Hề, vốn muốn mau chóng trở lại phòng ngủ, sau đó tìm Đàm Dật Trạch làm lò sưởi. Lại không nghĩ tại thời điểm sắp đến cửa phòng ngủ bọn họ, đụng phải một người.

Người đàn ông này đứng ngay đầu bậc thang, dáng người thon dài đổ bóng xuống đất dưới tác động của ánh đèn vàng.

Ngón tay của hắn lúc đó đang kẹp lấy một điếu thuốc lá.

Theo nhịp rít của hắn, khói thuốc từ từ quanh quẩn quanh thân hắn. Khói thuốc như vậy khiến cho toàn thân của hắn phảng phất một tầng sắc điệu lằng lằng...

Nhìn từ đằng xa, hắn vẫn như vậy, trong thần bí mang theo chút cao quý.

Ánh mắt của hắn, mang theo tối tăm. Đi tới đi lui tại bậc cầu thang, hiện tại hắn có nhiều bất an cùng sốt ruột.

Thật ra, đối với bộ dáng này của hắn, Cố Niệm Hề cũng không xa lạ.

Một năm trước, cũng có một người đàn ông như vậy đứng ở lầu dưới ký túc xá của cô, đi qua đi lại, sau đó hút thuốc.

Trong trí nhớ của cô, đó là lần đầu tiên bọn họ khắc khẩu.

Cô tức giận, liên tiếp vài ngày không đi gặp mặt hắn, mặc kệ là nhắn tin, hay là gọi điện thoại, hoặc là để cho người cảm thư tới ký túc xá đưa cho cô, cô đều không nhận.

Giằng co vài ngày, hắn cuối cùng chỉ có thể khò sở chờ đợi cô dưới ký túc xá.

Không nghĩ tới, một năm sau tình huống thế như thế lại lần nữa trình diễn.

Nhưng chẳng lẽ hắn không biết, hiện tại thân phận của bọn họ đã thay đổi, không nên tiếp tục như vậy sao?

Chi tiếc, đây chỉ là suy nghĩ của một mình cô, Đàm Dật Nam cũng không biết, hắn vẫn như cũ nôn nóng bất an dạo bước, đi tới đi lui.

Thuốc lá trên tay, hút hết điếu này đến điếu khác.

Mãi cho đến khi, tầm mắt của hắn rơi đến trên người cô.

Vốn đôi mắt tối tăm, trong nháy phảng phất ở trong mắt bốc lên một đạo ánh sáng. Phá vỡ, lò mò quý dị như vậy...

"Niệm Hề..." Hắn bước lên phía trước, đến trước mặt của cô.

Bởi vì quá vội vàng xao động, thiếu chút nữa giẫm vào khoảng không, ngã xuống.

Đàm Dật Nam như thế, nhìn qua thật sự có chút tức cười.

"Có chuyện gì không? Nếu không có, tôi muốn trở về phòng đi ngủ!" Nói đúng ra, là cô muốn Đàm Dật Trạch làm ấm tay cho mình!

Gặp Đàm Dật Nam vẫn như cũ một bộ dáng áp a áp ứng, cô sai bước vượt qua bên hắn, chuẩn bị đi tới.

Lại không nghĩ, sau một giây, tay của cô bị kéo lại, sau đó cô nghe được giọng nói có chút nghẹn ngào: "Niệm Hề, em không cần đi! Anh không cho phép em, cùng với anh ta ở cùng một phòng ngủ!"

Thời điểm hắn nói lời này, giống như một đứa trẻ bị đoạt đi đồ chơi mình yêu thích, một đôi mắt màu đen cũng bị màu đỏ hồng lan tràn.

"Nực cười anh ấy là chồng của tôi, tôi không cùng anh ấy cùng phòng ngủ, chẳng lẽ lại cùng anh?" Nhìn mặt Đàm Dật Nam, khóe môi của cô đột nhiên quệt ra một cái đường cong, phảng phất những gì vừa rồi cô nghe được là trò cười lớn nhất thiên hạ!

"Nếu như em muốn cùng một phòng ngủ với anh, anh sẽ không để ý!" Hắn nhìn cô đang cười, không mang một tia nhiệt độ.

Cười như vậy, làm cho Đàm Dật Nam không hiểu sao lại thấy khủng hoảng.

Bởi vì, về mặt cô xa lạ như thế làm cho hắn cảm thấy, cô giống như sớm đã hoàn toàn buông xuống những gì bọn họ cùng trải qua!

Điều này, tại sao lại có thể?

Hắn còn nhớ đến tình cảm trước kia, yêu khó khăn như vậy. Hắn không thể quên được, đuổi cũng không đi! Cố Niệm Hề làm sao có thể, dễ dàng đem nó biến mất?

Hắn đưa tay, đem Cố Niệm Hề kéo vào trong ngực của mình, dùng cánh tay của hắn giam cầm cô.

Cảm thụ được mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, cũng cảm thụ được nhiệt độ trên người của cô...

"Niệm Hề, anh thật sự không quên được những thứ kia, anh thật sự sai rồi. Cho nên, em đừng dùng cách này trả thù anh được không? Em có biết cùng anh ta ở chung một phòng, sẽ xảy ra chuyện gì, em biết không?" Giọng mũi nồng đậm, phảng phất nói lên sự bất lực của hắn giờ phút này.

Đàm Dật Nam cho rằng, hấn dùng giọng cầu khẩn nhiều lần như thế sẽ khiến cô nhớ lại trước kia, sẽ làm cô lại lần nữa hồi tưởng lại tốt đẹp bọn họ từng có, nhưng không nghĩ tới, dưới chân của hấn lại truyền đến cảm giác đau đớn.

Thì ra, Cố Niệm Hề hung hăng dùng chân đạp hấn. Cô ở nhà tuy không dùng giày cao gót, nhưng đây cũng đủ để đối phó với người đàn ông có chút si tâm vọng tưởng này.

Bị đau, hấn rút cục cũng buông cô ra.

Mà cô cũng thừa dịp này, lui về sau.

"Đàm Dật Nam, chuyện tôi cùng lão công nên phát sinh, hay không nên phát sinh cũng đã xảy ra, cho nên điểm này, anh không cần lo lắng. Còn nữa, đó chính là xin anh không cần phải tự cho mình là đúng có được hay không? Chúng ta trước kia từng có chút ít gì đó, tất cả tôi đều quên hết. Bây giờ, tôi là người của Dật Trạch, xin anh rõ ràng điểm này. Nếu như không có chuyện gì, tôi trở về phòng ngủ, em chồng ngủ ngon!" Cô trừng mắt nhìn hấn, lạnh lùng nói ra những lời này, sau đó liền xoay người lên lầu.

Một bước, cũng không có vì hấn mà dừng lại...

Tự nhiên, cũng không chú ý tới, khi cô nói lời này, khuôn mặt hấn liền giống như tan vỡ!

Cái gì đều đã xảy ra?

Không phải có nghĩa là, Cố Niệm Hề đã là người của Đàm Dật Trạch?

Không, hấn không tin!

Cố Niệm Hề đơn thuần như vậy, làm sao có thể sẽ tùy tiện tiện cùng Đàm Dật Trạch...

Đêm này, tại đầu bậc thang của Đàm gia, lại lần nữa có một người đàn ông bởi vì mất ngủ, mà không ngừng quanh quẩn!

"Ai!" Cố Niệm Hề vừa đi vào phòng ngủ, liền có một lực đạo đột nhiên tập kích ở eo của cô. Vừa mới bắt đầu, cô còn có chút bối rối. Nhưng mà sau khi ngửi thấy mùi thơm quen thuộc, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

"Sao vậy, làm em sợ muốn chết!" Xoay người, cô thuần thục đem bàn tay nhỏ bé của mình, ôm lấy cổ hấn. Chỗ đó, thật ấm áp.

Cảm thụ độ ấm không được bao lâu, hấn lại đột nhiên cúi đầu, hôn lên môi cô.

Sau đó, thân thể của cô được nâng lên. Chỉ trong chốc lát, hấn sớm đã đem quần áo trên người cô cởi ra, đem cô áp ở trên giường lớn.

"Lao công, đừng gấp gáp như vậy, có được không?" Không hiểu tại sao, đêm nay, hấn làm cho cô thấy bối rối.

Cảm giác, trong con ngươi đen của hấn lan tràn rất nhiều thứ.

Chỉ tiếc, cô xem không hiểu, cũng nhìn không thấu.

Chỉ có thể đơn giản cảm giác được, đêm nay hấn giống như ăn phải thuốc nổ!

Bằng không, làm sao lại giống như bom hẹn giờ thế này?

"Không được, đây là xử phạt, nghiêm túc một chút cho anh!" Hấn lời lẽ chính nghĩa lại lần nữa găm cắn cô.

Cố Niệm Hề có chút bất lực hỏi trời cao!

Nghiêm túc?!

Cái gì nghiêm túc?

Nếu như phải nghiêm túc mà nói, có phải Đàm tham mưu trưởng trước hết nên làm gương hay không?

Đừng quên, tay của ngài cùng chân hiện tại đang làm những chuyện gì

"Cố Niệm Hề, nghiêm túc một chút cho anh!" Không biết người đàn ông này có năng lực nhìn thấu cô, khi Cố Niệm Hề đang suy nghĩ mông lung, tiếng hô lại từ trên đỉnh đầu phát ra.

Nhìn mồ hôi trên trán hấn, Cố Niệm Hề lại lần nữa không nói gì.

Cái lão lưu manh này, chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn. Ngay cả mình ở trong lòng nói làm nhảm, cũng không được!

Tóm lại, một đêm này Đàm tham mưu trưởng rất xúc động, mạnh mẽ đâm tới. Mà Cố Niệm Hề bị hấn hung hăng giằng co nhiều lần, rốt cục hỗn loạn ngã vào trong giấc mộng.

Nhìn cô mê man một bên, trên trán còn bị vài sợi tóc dính vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, Đàm Dật Trạch đưa tay gạt mấy sợi tóc ra lộ ra gương mặt vô cùng tinh xảo.

Trong ánh sáng yếu ớt, hấn ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve một bên tai của cô.

Thật ra, vừa rồi đứng ở cửa phòng ngủ.

Hấn nghe được, Đàm Dật Nam cùng cô nói chuyện!

Thậm chí, cũng thấy Đàm Dật Nam đối với cô làm ra những chuyện vô lễ.

Hấn không phải không nghĩ tới muốn lao ra, hung hăng đem quả đấm in trên khuôn mặt em trai mình.

Nhưng, hấn vẫn nhìn được!

Bởi vì hấn muốn xem xem, vật nhỏ có phải còn có tình cảm đối với người đàn ông kia hay không! Có trời mới biết, hấn cần phải có bao nhiêu sự nhẫn nại, mới có thể khắc chế chính mình không lao ra.

Rốt cục, tại thời điểm hấn sắp không nhìn được nữa, lại nghe đến trong hành lang truyền đến tiếng vang, còn có lời nói của cô. Chỉ chốc lát sau, vật nhỏ cũng trở về đến bên hấn, còn như giồng như vô lại đưa tay đặt ở trên cổ hấn.

Mặc kệ cô làm như thế nào, hấn cuối cùng chỉ có thể dùng phương thức lưu manh, thổ lộ bất an trong lòng mình...

"Vật nhỏ, em đã là của anh, anh không cho phép em cùng anh ta có dính líu gì!"

Hấn cắn lỗ tai nhỏ của cô, khí phách tuyên bố.

Trong giấc mộng, cô giống như là cảm ứng được cái gì, đột nhiên giống như gấu koala quẩn lấy.

Nhìn bộ dạng cô quẩn quít lấy mình, tất cả giận dữ của hấn cuối cùng toàn bộ hóa thành độ cong cung chiều...

Mùa đông này, thật sự rất lạnh.

Nhưng bởi vì có cô, hấn dường như cũng không còn cảm thấy lạnh nữa...

Mấy ngày sau trên bàn ăn Đàm gia, Cố Niệm Hề cùng cả gia đình Đàm Dật Trạch dùng bữa.

Vốn qua hết năm, Đàm Dật Trạch dự định mang theo Cố Niệm Hề trở về. Nhưng bởi vì ông nội Đàm lưu luyến, Cố Niệm Hề cuối cùng khuyên được hấn, ở lại thêm vài ngày.

Nghỉ đông vừa qua, hấn lập tức lại lao vào công việc. Có điều, Đàm gia cách chỗ hấn làm việc cũng gần. Buổi trưa, hấn còn có thể trở về gấp ăn cơm.

Nhưng mà mấy ngày nay, Hoắc Tư Vũ giống như có chút gấp rút. Cả ngày không thấy bóng dáng, đến bữa ăn mới thấy mặt.

Như ngày hôm nay, mọi người ăn được một lúc, cô ta mới trở về.

"Ba, mẹ, ông nội, thực xin lỗi con đến chậm!" Hoắc Tư Vũ gật đầu, liền ngồi xuống bên người bên cạnh Đàm Dật Nam. Nhưng mà, hấn ta vui đầu ăn cơm, ngay cả ngược mắt liếc nhìn cô một cái cũng không có.

"Tư Vũ, mấy ngày sao lại không thấy bóng dáng. Mẹ không phải nói rồi sao? Chuyện của công ty trước hết tạm dừng, con bây giờ đang có thai, chuyện lớn hơn nữa cũng không lớn bằng đứa nhỏ trong bụng con!" Thư Lạc Tâm mở miệng trước. Trong ngữ điệu lạnh lùng, chứng minh bà đối với Hoắc Tư Vũ bất mãn.

"Mẹ, con chỉ muốn thừa dịp đứa nhỏ chưa ra đời, đem những chuyện chưa làm xong, đem công việc bàn giao lại! Như vậy, công việc sẽ không bị trì hoãn." Hoắc Tư Vũ không hề trời sinh là phái hành động, nói chuyện cũng liên hoàn chuyện này tiếp chuyện kia.

"Lạc Tâm, đứa nhỏ có ý nghĩ của mình, cứ tùy nó đi!" Đàm Kiến Thiên mở miệng, lời này làm cho Thư Lạc Tâm có chút uất ức. Nhưng cảm giác như thể chỉ ở trong lòng Thư Lạc Tâm không đến vài giây, Đàm Kiến Thiên lên tiếng lần nữa liền có làm cho bà tức đến trào máu. "Đúng rồi, Niệm Hề không phải con cùng Tư Vũ có cùng chuyên môn sao? Làm việc ở tập đoàn Bắc Á cũng được mấy tháng, ta nghe tổng giám đốc công ty con nói, con làm việc rất xuất sắc. Nếu không sau kì nghỉ đông này đến tập đoàn Minh Lăng làm đi? Dù sao cũng là công ty trong nhà, con có thể thoải mái làm việc."

Thư Lạc Tâm vừa nghe, sắc mặt liền tối.

Đàm Kiến Thiên, ông đây là đang làm cái gì?

Đưa vợ Đem Đàm Dật Trạch vào công ty, có phải hay không ông đã sớm muốn đem cả công ty giao cho vợ chồng bọn họ?

Cái này không thể được, nếu ông đem công ty giao cho bọn họ, vậy tôi nhiều năm vì Tiểu Nam như vậy chẳng phải là toàn bộ uống phí sao?

Hung hăng trừng mắt với Đàm Kiến Thiên, Thư Lạc Tâm cũng trừng mắt nhìn Cố Niệm Hề.

Bà ngược lại muốn nhìn một chút, người phụ nữ không biết xấu hổ này rốt cuộc có thể làm được cái dạng trình độ gì.

Nhưng Cố Niệm Hề còn chưa mở miệng nói chuyện, ngược lại lại có tiếng của ông nội Đàm truyền đến: "Niệm Hề, thật ra ông cùng Kiến Thiên có chung suy nghĩ, dù sao tương lai ba con cũng về hưu, công ty đều là thiên hạ của người trẻ tuổi các con? Thừa dịp hiện tại trẻ tuổi, con vào công ty làm quen nghiệp vụ một chút, cũng tốt!"

Thật ra không cần ông nội Đàm nói rõ, Thư Lạc Tâm cũng đoán được, ông sớm đã có ý nghĩ này, để cho Cố Niệm Hề tiến vào tập đoàn Minh Lăng. Bởi vì lần trước, ông cùng Đàm Kiến Thiên nói chuyện, đều bị bà nghe thấy hết.

Mà sau khi nghe bố chồng cùng ông nội nói xong, sắc mặt Hoắc Tư Vũ lại càng tái nhợt.

Mình thật vất vả phấn đấu đến bước này, mới có thể thành công chen vào cửa chính Đàm gia. Mà Cố Niệm Hề hiện tại, đã danh chính ngôn thuận bắt đầu tranh đoạt gia sản?

Đây, có lẽ mới là mục đích thực sự Cố Niệm Hề gả vào Đàm gia

Nghĩ tới đây, tầm mắt cô rơi vào trên mặt Cố Niệm Hề, lại oán độc vài phần.

Mà thời điểm Cố Niệm Hề ngược mắt, vừa hay nhìn thấy vẻ mặt âm độc của Hoắc Tư Vũ!

Hóa ra, Hoắc Tư Vũ bây giờ là đang lo lắng, cô thật sự sẽ tiến vào công ty Đàm gia, sau đó cướp đi tài sản vốn nên thuộc về cô ta hay sao?

Đầu tiên là giả danh con gái Hoắc phó thị trưởng, sau đó bò lên trên giường Đàm Dật Nam, mỗi ngày lo lắng bị vạch trần thân phận. Bây giờ còn chưa gả vào Đàm gia, lại bắt đầu lo lắng tài sản bị cướp đi!

Hoắc Tư Vũ, Cô có phải quá bận rộn rồi hay không?

Mình, có nên cho Hoắc Tư Vũ thêm chút chăm sóc không nhỉ? Thuận tiện nhìn một chút, năng lực chống đỡ của cô ta!

Nghĩ tới đây, khóe môi Cố Niệm Hề giương cao quệt một đường cong quý mị.

Nhìn Hoắc Tư Vũ một cái, cô mở miệng: "Ông nội, ba, thật ra Niệm Hề cảm thấy làm ở tập đoàn Bắc Á không tồi. Từ dưới phấn đấu lên trên, từng bước một để lại dấu chân. Tương lai, trụ cột mới càng vững chắc!"

Cố Niệm Hề không có chính diện đáp lại ông nội và ba chồng, nhưng lời cô nói này lại làm hai người bọn họ liên tục gật đầu tán thưởng, cũng chế nhạo Hoắc Tư Vũ một phen.

Cô bước từng bước một, là thứ mà Hoắc Tư Vũ, lúc trước chỉ vì cái trước mắt mà thiếu sót. Đồng thời châm chọc Hoắc Tư Vũ, vì quyền lợi cùng danh lợi, gieo rắc lừa dối, còn không từ thủ đoạn nào bò lên trên giường Đàm Dật Nam!

"Nói không sai, nếu muốn thật sự học được đứng lên, nhất định phải học được ngã xuống! Tiểu Trạch, con mắt rất tốt, thật sự cưới được cháu dâu tốt cho ông!" Ông nội Đàm lần đầu tiên không keo kiệt tán thưởng người khác.

Điều này làm cho Đàm Dật Trạch ý cười đầy mặt, cũng làm cho hai người phụ nữ ngồi ở đối diện, đồng thời tối mặt. Mà Đàm Dật Nam ngồi giữa bọn họ, từ đầu đến cuối chỉ tham lam nhìn Cố Niệm Hề, giống như vừa rồi bọn họ đàm luận, cùng hấn không có nửa điểm quan hệ.

"Lời này không sai, nhưng Niệm Hề, ba cũng có tuổi rồi. Ba không thể nào quản lý công ty này cả đời, ba chỉ hi vọng con cũng có thể gia nhập công ty, mau chóng quen thuộc công việc của công ty, như vậy ba cũng có thể yên tâm đem công ty giao cho các con!" Đàm Kiến Thiên mặc dù rất tán thưởng Cố Niệm Hề, nhưng ông cũng có suy nghĩ của mình.

"Công ty không phải còn có tiểu Nam hay sao? Hơn nữa, Tư Vũ sau khi sinh con xong, không phải sẽ trở lại công ty đi làm sao? Đến lúc đó, có thể giúp ông quản lý công ty, cần gì phải mời người ngoài đến hỗ trợ?" Thư Lạc Tâm cuối cùng vẫn không kháng cự được cái miệng ngọt ngào của mình nói ra.

"Con dâu, lời này của con ta không thích nghe! Tiểu Trạch là người ngoài sao? Hơn nữa, Niệm Hề đã gả cho Tiểu Trạch, đã danh chính ngôn thuận là người Đàm gia. Làm sao có thể nói là người ngoài?" Không đợi Đàm Kiến Thiên trả lời, ông nội Đàm đã mở miệng.

Nói gót tới, là cái trừng mắt lạnh lùng của Đàm Kiến Thiên.

Lập tức, Thư Lạc Tâm đã không có lời gì để nói.

Không có cách nào, bởi vì tất cả Đàm gia, cũng không ở trong tay của bà, nếu bà chọc giận hai người nắm quyền Đàm gia mà nói, chỉ sợ bà vốn định muốn thay Đàm Dật Nam tranh đoạt tài sản, không chừng toàn bộ lại đưa đến trên tay người khác.

"Niệm Hề, ông hi vọng con cân nhắc đề nghị của ba chồng con." Sau khi khiển trách Thư Lạc Tâm, ông nội Đàm hương Có Niệm Hề nói.

"Vâng, con sẽ thận trọng cân nhắc ý kiến của ba và ông." Trên mặt Có Niệm Hề, như cũ là đường cong mờ.

Nói xong chuyện này, mọi người lại bắt đầu ăn.

Mà Có Niệm Hề đang muốn ăn cơm, lại nhìn thấy Hoắc Tư Vũ thờ phào nhẹ nhõm! Xem ra, cô ta thật sự rất đề ý tài sản Đàm gia!

Bằng không, cô ta sao lại hoảng loạn như thế?

Nghĩ tới đây, trong mắt cô đột nhiên chột lóe lên xảo trá.

Sau đó, cô nhẹ phác thảo đôi môi đỏ mọng, nói: "Hoắc tiểu thư, cô đoán xem hôm nay lúc tôi đi ra ngoài, gặp được ai?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Nụ Hôn Của Đàm Dật Trạch

"Gặp được... Ai?" Hoắc Tư Vũ vốn nghe thấy Có Niệm Hề kia mở miệng một tiếng "Hoắc tiểu thư", nhắc nhở cô thật sự còn chưa gả vào Đàm gia, khiến cho cô vô cùng tức giận.

Nhưng mà, giờ phút này về mặt Có Niệm Hề thật sự có chút kỳ quái. Giống như, đang tính kế cái gì đó...

Suy đoán như vậy, khiến cho Hoắc Tư Vũ không còn quần quít vấn đề kia nữa, mà chuyên chú nhìn Có Niệm Hề. Giống như, sợ bỏ lỡ bất kỳ vẻ mặt nào của cô, mà đưa đến sai lầm nào đó!

"Hoắc Đình Đình!" Có Niệm Hề nhếch môi, đuôi lông mày bởi vì nụ cười này mà toát ra sức quyến rũ vô cùng, chọc cho Đàm Dật Nam ngồi đối diện nhìn đến ngu dần.

"Lạch cạch..." Vốn còn chờ đợi Có Niệm Hề nói, khi nghe đến cái tên này, ngăn không được khẽ run run. Bát đĩa vốn đang nắm chắc ở trên tay, thế nhưng bởi vì tay cầm phát run mà rơi xuống. Đồ sứ sau khi tiếp đất trong nháy mắt, vỡ thành nhiều mảnh...

"Tư Vũ, con làm sao vậy? Có phải không thoải mái ở đâu hay không, nếu không chúng ta đến bệnh viện kiểm tra một chút đi!" Thư Lạc Tâm chứng kiến khuôn mặt Hoắc Tư Vũ tái nhợt, không khỏi phải có chút bận tâm.

"Mẹ, con không sao. Nhưng mà, đầu có chút đau!" Hoắc Tư Vũ nói xong, vội vàng đứng lên, tránh đi Có Niệm Hề, sau đó khom người nói: "Ông nội, cha, Tư Vũ đột nhiên có chút không thoải mái, muốn về phòng nghỉ ngơi một chút. Mọi người từ từ dùng cơm đi!"

"Thật sự không có chuyện gì sao? Có cần mẹ đi với con không?" Thư Lạc Tâm vẫn còn có chút lo lắng nói.

"Không cần, một mình con có thể! Mẹ ăn cơm trước đi, không cần lo lắng cho con!" Nói xong, Hoắc Tư Vũ liền nhanh chóng xoay người, đi lên lầu.

"Đứa nhỏ này, cũng đã ba tháng, tình huống nôn ọe như thế nào lại nghiêm trọng như thế! Nếu không, Tiểu Nam hai ngày nay con mang Tư Vũ đến bệnh viện kiểm tra một chút?" Thư Lạc Tâm nhìn bóng lưng Hoắc Tư Vũ rời đi, có chút không yên lòng.

"Vâng, " Đàm Dật Nam chỉ nhàn nhạt ứng một câu, nhưng ánh mắt rõ ràng lại âm thầm xuống. Bởi vì Thư Lạc Tâm lời nói này, vừa vặn nhắc nhở hần.

Sau đó, mọi người lại bắt đầu ăn cơm, chỉ có Có Niệm Hề nhìn chăm chăm bóng lưng Hoắc Tư Vũ rời đi, gọi lên nụ cười giống như mèo con trộm tình.

Hoắc Tư Vũ, chút ít áp lực như vậy đã không chống nổi?

Nếu cô biết rõ, thật ra không chỉ có Hoắc Đình Đình đến nơi này, ngay cả Hoắc phó thị trưởng bị cô mượn danh nghĩa cũng đến nơi này, hơn nữa còn thông qua Hoắc Đình Đình hẹn tới gặp mặt, vậy cô chẳng phải là muốn bắt tỉnh tại chỗ hay sao?

Nhưng mà, cô cụp đuôi chạy trốn cũng tốt, như vậy bọn họ mới không cho rằng là tôi ức hiếp cô!

Nghĩ tới đây, khoe miệng Có Niệm Hề lại cười xảo trá. Nhưng mà, về mặt chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, rất nhanh lại biến mất. Cô tiếp tục cúi đầu xuống, an tĩnh ăn cơm.

Lại không nghĩ, người đàn ông nào đó đã thấu toàn bộ vẻ mặt của cô vào trong mắt.

Xem ra, vật nhỏ tựa hồ trầm mê ở trong trò chơi của chính mình, làm không biết mệt.

Vậy hử, có phải cũng nên giúp cô một tay hay không?

Nghĩ tới đây, tầm mắt của hắn cũng đồng thời nhìn đến nơi cô gái biến mất ở đầu cầu thang kia

Hắn Đàm Dật Trạch, cho tới bây giờ không phải là người ác độc, nhưng cũng không phải là hạng người thiện lương. Khi dễ vật nhỏ, cho dù là một chút xúi hức cũng sẽ đòi lại gấp bội!

Hoắc Tư Vũ, cô đã chuẩn bị tốt để tiếp chiêu chưa?

"Chú Hoắc! Đình Đình!" Dựa theo thời gian ước định đến nhà hàng tương đối bí mật, Cố Niệm Hề thấy người ngồi bên trong liền bước đi vào.

Sự thân mật trong lời nói, bất kỳ ai cũng đều nhận ra được.

"Niệm Hề!"

"Nha đầu Niệm Hề, mau tới đây ngồi!" Hôm nay, Hoắc Khải Đông mới vừa đến thành phố D, trên người chỉ mặc quần áo thể thao đơn giản. Cởi ra tay trang thường ngày, giờ phút này, ông nhìn qua giống như một người đàn ông trung niên bình thường.

Thời điểm nhìn thấy Cố Niệm Hề, ông cũng không nghiêm túc giống như ở trước mặt người khác.

Sau khi Cố Niệm Hề ngồi xuống, ông lại đánh giá cô một phen.

Thật ra ông đến thành phố A, không chỉ bởi vì sự hợp tác giữa hai thành phố, mà là bởi vì ông nhận lấy nhắc nhở của người nào đó.

"Niệm Hề nha đầu, cháu gây đi rất nhiều! Ở chỗ này không quen sao? Hay là toàn gia bọn họ ngược đãi cháu?"

"Chú Hoắc, chú nói gì vậy. Niệm Hề sống rất tốt, cháu lại còn cảm thấy, cháu gần đây mập không ít!"

Lúc nói lời này, Cố Niệm Hề còn có chút thẹn thùng sờ soạng cái cằm của mình.

"Niệm Hề, cháu hồ đồ phải không? Cháu thế này còn nói mập? Nếu để cho thị trường phụ nhân chứng kiến, nhất định thương tâm chết mất!" Ngồi ở một bên Hoắc Đình Đình hừ lạnh. Lại không nghĩ, cô không cẩn thận làm bại lộ nguyên nhân lần này gặp mặt.

"Mẹ cháu... Chú Hoắc, ba mẹ cháu gần đây có khỏe không?" Lúc hỏi thăm điều này, Cố Niệm Hề cảm thấy chớp mũi ê ẩm. Có thứ gì đó, đang trên mặt mình chậm rãi chảy xuống. Vừa đưa tay sờ, mới phát hiện, thì ra thứ ẩm ập đang không ngừng tràn ra ngoài, là nước mắt của mình...

Cô, thật nhớ nhà!

"Cháu nói xem?" Nhìn Niệm Hề rơi lệ, ngữ điệu Hoắc Khải Đông cũng rõ ràng có chút sầu não.

"Cháu..."

"Nha đầu ngốc, dù thế nào bọn họ cũng là ba mẹ của cháu, biết mình làm sai, trở về cùng bọn họ nói lời xin lỗi, chuyện không phải cũng đã trôi qua rồi sao! Cố thị trường chú không biết, ông ấy dù buồn vui thế nào, cũng sẽ che giấu rất tốt. Ngược lại phụ nhân, nghe nói sau khi cháu rời khỏi, đã có một thời gian cũng không có ra khỏi cửa ... Thật ra, chú không gạt cháu, lần này chú tới đây, còn có ý đến nhà cháu gặp phụ nhân. Bà ấy, để cho chú đem thứ này giao cho cháu!"

Nói xong, Hoắc Khải Đông đem một phong thư màu trắng giao cho Cố Niệm Hề.

Đầu óc Cố Niệm Hề có chút trống rỗng.

Cô chỉ biết là, tối hôm đó, khi cô trở về Đàm gia, đầu óc vẫn còn trống rỗng. Mà nắm ở trong tay mình, là phong thư màu trắng Hoắc Khải Đông giao cho cô.

"Niệm Hề, em làm sao vậy?" Người phát hiện Cố Niệm Hề trở về đầu tiên, là Đàm Dật Nam. Hắn ta vẫn đứng ở cửa, nói là hít thở không khí mới mẻ. Thật ra hắn chỉ lấy cớ mà thôi.

Gặp bóng dáng Cố Niệm Hề, hắn như một lần khói tiến lên.

Nhưng khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không còn một chút máu, vui sướng trong mắt hắn, lại biến mất không thấy. Hơn nữa, là lo lắng, là hoảng loạn, là bối rối.

"Không có việc gì!" Đối mặt người đàn ông tiến lên bày tỏ, Cố Niệm Hề chỉ lạnh lùng lùi lại một bước, đôi mắt đẹp cũng nhìn chằm chằm hắn tràn đầy phòng bị.

"Nhưng sắc mặt của em rất kém! Niệm Hề, anh biết rõ trước kia là anh không tốt, nhưng anh chỉ muốn quan tâm em một chút, em không cần phải phòng bị đối với anh!" Bất gặp đôi mắt phòng bị của cô, Đàm Dật Nam thấy rất thương tâm. Nhưng giờ phút này, sự lo lắng đã chiếm cứ trong hần. "Niệm Hề, để anh đưa em tới bệnh viện được không?"

Hần tiến lên, muốn ôm cô vào trong ngực. Lại không nghĩ, tay còn chưa chạm đến cô, trong nháy mắt, trên mặt hần truyền đến một hồi xây xẩm. Sau đó, chỗ đó chính là một hồi đau rất.

Rồi sau đó, hần nhìn qua là Cố Niệm Hề giờ tay lên!

Cô thể nhưng đánh hần

"Niệm Hề!" Đàm Dật Nam trần trệ thống khổ cùng bất lực nhìn cô gái trước mặt. Vốn là muốn tiến lên, muốn bắt lấy tay của cô, cũng vô lực rũ xuống hai bên bắp đùi.

Bị Cố Niệm Hề đánh, hần không oán cũng không giận

Nhưng Đàm Dật Nam không hiểu, lúc trước cho dù tận mắt thấy Hoắc Tư Vũ cùng mình lên giường, Cố Niệm Hề cũng không có phản ứng lớn như thế. Vì sao hôm nay, cô lại phản ứng có phần quá khích như vậy?

"Anh, không cho phép kêu tên của tôi!" Giữa ánh mắt thống khổ cùng tuyệt vọng của hần, cô lại mở miệng nói một câu như vậy. "Người không có tư cách gọi tên của tôi nhất, chính là anh!"

Hần như vậy, căn bản cũng không đáng giá để cô bởi vì yêu mà choáng váng đầu óc, làm ra chuyện rồi nhà ra đi!

Mà chính cô, thật nực cười lại vì người đàn ông như vậy mà làm thương tổn ba mẹ...

"Đi đi, không cần phải xuất hiện ở trước mặt tôi. Mỗi một lần nhìn thấy anh, tôi liền cảm thấy rất chán ghét!" Trong tay cô nắm chặt phong thư kia, hướng về về mặt bị thương của hần mà nói.

Đàm Dật Trạch hết giờ làm vừa về đến nhà, nhìn qua chính là một màn như vậy.

Lập tức, hần bước nhanh lên phía trước, đem cô gái với đôi mắt cực kỳ lạnh lùng, kéo vào trong ngực của mình.

"Làm sao vậy?" Từ trước đến nay không có chuyện gì có thể dễ dàng khơi mào bất an của hần, giờ phút này thế nhưng bởi vì đôi mắt lạnh lùng của cô mà nhú lông.

Chẳng lẽ, Đàm Dật Nam làm cái gì đối với cô?

"Niệm Hề, anh chỉ là thấy sắc mặt em không tốt, muốn đưa em đi bệnh viện mà thôi! Đã có chuyện gì xảy ra, biến em thành như vậy?" Người đàn ông bị một cái tát, vẫn như cũ phần hận bất bình tức giận. Nhìn eo của cô được một bàn tay khác ôm, tâm tình của hần càng phát ra táo bạo bất an.

Chỉ là, đôi mắt người đàn ông vừa vào cửa, giống như trong mắt chỉ có cô gái trong ngực.

Về phần những lời của người khác, hần coi như không nghe thấy!

"Hề Hề, đừng khóc!" Nhìn mắt cô đỏ thắm, Đàm Dật Trạch cảm giác tâm mình giống như bị ai cào xé, đơn giản hai chữ 'đau nhức', đã không đủ để hình dung.

"Hề Hề, đừng khóc! Em vừa khóc, lòng của anh đều rối loạn!" Đây là, khắc họa chân thật nhất trong lòng của hần giờ phút này.

"Hề Hề..." Nhưng mà, lời nói của hần cũng không có bất kỳ tác dụng gì, cô gái trong ngực, nước mắt lớn chừng hạt đậu, từng giọt rơi xuống.

Roi vào trên tay hần, cũng văng đến trong lòng của hần, khổ sở không ngừng lan tràn.

Trong nháy mắt, hần lại làm ra một hành động xúc động khác.

Hần cúi đầu, hôn lên đôi môi đang khóc thút thít không thôi của cô...

Này, hình như là chuyện từ nhỏ đến lớn, hần làm ra một chuyện tình yêu vọng động như thế. Tác phong của hần, luôn luôn trầm ổn, không chế toàn cục. Chỉ có cô gái nhỏ đang rơi lệ này, lập đi lập lại nhiều lần nhiễu loạn tâm trí của hần, quấy rầy tiết tấu của hần.

Trong khoảnh khắc, tất cả trên thế giới này giống như đều dừng lại.

Cô cảm giác được, chỉ còn nụ hôn của hần, còn có hô hấp của hần.

Cô tỉnh táo cảm thụ được, an ủi từ trên người hần truyền đến cho mình, tùy ý hần, đem chính mình mang vào một thế giới khác!

Mãi cho đến khi nụ hôn này lúc kết thúc, người đàn ông đứng nơi xa kia phảng phất mới từ nụ hôn kia trong lúc khiếp sợ tỉnh lại, hắn giống như nổi điên hướng phía Đàm Dật Trạch gầm lên: "Anh không được đối với cô ấy như vậy, cô ấy là của tôi, là của tôi!"

Chưa từng nghĩ đến, Cố Niệm Hề cùng Đàm Dật Trạch quan hệ đã trở nên thân cận như thế. Cô thậm chí, có thể tùy ý Đàm Dật Trạch trước mặt mọi người hôn mình...

Mà kia, đã từng là quyền lợi của một mình hắn!

Hắn phát hiện, nhìn thấy bọn họ hôn nhau, dây thần kinh yếu ớt của hắn cuối cùng cũng trong khoảnh khắc đó mà đứt gãy!

Chỉ tiếc, mặc kệ Đàm Dật Nam làm như thế nào, hai người cách đó không xa đều giống như không có phát giác được sự hiện hữu của hắn. Khi kết thúc nụ hôn này, cô nhu thuận như gấu koala, đem bàn tay nhỏ bé vòng ở trên cổ Đàm Dật Trạch, hấp thụ nhiệt độ trên người hắn, đem khuôn mặt lấm lem vì khóc của mình, vùi vào trong ngực hắn, tìm kiếm góc độ thoải mái nhất, cô an tĩnh nhắm nghiền hai mắt, sau đó nói: "Lão công, đưa em về phòng đi, em mệt mỏi, muốn ngủ!"

Sau khi hưng hăng đem tâm tình của mình phát tiết một trận, Cố Niệm Hề phát hiện mình thật sự mệt mỏi.

"Tốt, anh đưa em về." Nói xong, hắn khom người xuống, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, sau đó mang theo cô chậm rãi bước đi về phòng ngủ của bọn họ.

Coi như là muốn sao trên trời, hắn cũng sẽ nghĩ cách hái nó xuống, chỉ cần cô không khóc!

Sau khi mang theo Cố Niệm Hề trở lại phòng ngủ, hắn giúp cô cởi áo khoác ngoài ra, chính mình cũng đi theo chui vào trong chăn.

Nhìn về mặt cô đã tiến vào giấc ngủ, hắn thương yêu hôn lên trán của cô.

"Nhớ kỹ, kể từ khi em bắt đầu thuộc về anh, toàn thân cao thấp của em đều là của anh! Không cho phép, chạm một đầu ngón tay vào người đàn ông khác, coi như là đánh bọn họ, cũng không được! Nếu không, anh sẽ khổ sở!" Nắm bàn tay nhỏ bé hồng hồng của cô, liên tưởng đến dấu đỏ trên mặt Đàm Dật Nam, hắn không khó để đoán được chuyện gì.

Đem lòng bàn tay của cô mở ra, môi của hắn nhẹ nhàng phủ xuống.

Hắn bá đạo liên tiếp hôn hít lấy, từng lần một gặm cắn, cho đến khi trong lòng bàn tay cô chỉ có hương vị một mình hắn mới thôi.

Về phần Cố Niệm Hề cho dù là ngủ thiếp đi, còn nắm chặt cái lá thư kia, hắn thật ra cũng tò mò không biết bên trong chứa vật gì. Nhưng hắn biết rõ, hắn cần cho Cố Niệm Hề không gian, cần để cho cô cảm giác mình đáng để tin nhiệm, cuối cùng hắn bỏ qua cái niệm tưởng kia.

Hắn cảm thấy, sớm muộn có một ngày, vật nhỏ sẽ trải lòng với mình.

Chỉ là, bọn họ bây giờ còn cần nhiều thời gian một chút thôi.

"Niệm Hề, ngủ thật tốt đi. Tỉnh ngủ, đem chuyện không vui, tất cả đều quên mất! Về phần những người tổn thương em, anh cũng sẽ giúp em đòi lại!"

Bóng đêm thêm đậm đặc, ngoài cửa sổ gió lạnh thỉnh thoảng thổi qua.

Càng làm cho, hai người chen chúc ôm nhau ngủ, ôm chặt hơn...

Ngày hôm sau, Vào bữa cơm trưa, trên bàn ăn bày những món ăn Cố Niệm Hề thích nhất. Có hạt dẻ xào thịt gà, còn có thịt kho tàu...

"Niệm Hề, hôm nay đều là món ăn cháu thích nhất, mau tới đây!" Ông nội Đàm ngồi vị trí chủ vị, liền bắt đầu gọi Cố Niệm Hề qua. "Thân thể không thoải mái, dù thế nào cũng không thể không ăn cái gì đúng không? Người là sắt, cơm là thép, dù thế nào, cũng ít nhiều ăn một chút!"

Bữa cơm tối hôm qua, ông không nhìn thấy Cố Niệm Hề, nghe cô Lưu nói cô không thoải mái, không đói bụng, Đàm Dật Trạch mang cô quay lại phòng ngủ! Lập tức, khiến ông lo lắng!

Nhưng mà, sáng sớm hôm nay ông để cho chị Lưu đi chuẩn bị mấy món Cố Niệm Hề thích ăn, chính là dự đồ cô ăn nhiều thêm một chút.

Đàm Dật Trạch tan tầm về nhà đúng lúc ăn cơm, nhìn qua chính là một cảnh tượng như vậy. Cố Niệm Hề ngồi ở bên người ông nội, ăn vô cùng vui vẻ.

Nhìn cô vì ăn hạt dẻ, mà gò má phồng ra, trái tim luôn treo ngược của hắn cuối cùng cũng quay về chỗ cũ.

"Lão công, mau mau tới dùng cơm. Hôm nay có hạt dẻ rất ngon!"

"Vật nhỏ!" Nhìn cô ăn đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn, khóe miệng hắn không tự giác giương cao cung chiều. Đi vào ngồi xuống bên cạnh Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch ngẩng đầu liền thấy được Đàm Dật Nam cùng Hoắc Tư Vũ ngồi ở đối diện, cùng với Thư Lạc Tâm, con người anh khẽ nheo lại.

Trong nháy mắt bốc lên sát khí, làm cho cô gái bên người có chút bất an.

"Lão công, mau ăn đi!" Đàm Dật Trạch giống như có tâm sự, nhưng Cố Niệm Hề đoán không ra là cái gì. Cho nên, cô chỉ có thể khoe mẽ, gấp cho hân hạt dẻ cô thích nhất.

"Mèo con tham ăn, thế nhưng cam lòng cho dẻ cho anh ăn hạt dẻ của em?" Thấy cô gấp thức ăn cho mình, lãnh ý vốn tràn ngập trong mắt hân, trong nháy mắt thay đổi.

Tốc độ cực nhanh, ngay cả Cố Niệm Hề cũng có chút kinh ngạc.

"Cho anh một cái, những thứ khác đều là của em! Đây chính là ông nội cho em."

"Hề Hề nếu thích ăn, vậy sau này dẻ cho cô Lưu mỗi ngày đều làm cho cháu ăn!" Chứng kiến bộ dạng trẻ con của cô, ông nội Đàm cũng mừng rỡ nói ra.

Cố Niệm Hề đến đây chưa đến mười ngày, nhưng những ngày này đã làm cho ông rõ ràng cảm giác được, tầm quan trọng của cô đối với Đàm Dật Trạch.

Chỉ cần cô không thoải mái, Đàm Dật Trạch đều ăn không ngon.

"Cảm ơn ông nội!" Cái miệng nhỏ nhắn Cố Niệm Hề cũng ngọt, dễ dàng dụ dỗ ông nội Đàm vui tươi hơn hờ.

"Làm ra vẻ, chán ghét!" Hoắc Tư Vũ nhìn bộ dạng nhu thuận của Cố Niệm Hề, nhìn không được thấp giọng chửi bới. Rõ ràng miệng lưỡi chỉ thoáng nhúc nhích, thanh âm cũng không có phát ra. Thậm chí, như vậy tiếng mắng ngay cả Đàm Dật Nam bên cạnh cô cũng không cảm giác được. Nhưng không biết vì sao, người đàn ông đối diện giống như là nghe được, giờ phút này cặp mắt đen giống như chim ưng kia, nhìn chăm chăm cô.

Con mắt sắc bén, phảng phất như một lưỡi dao nhọn hoắt, trực tiếp rơi vào trong lòng của cô.

Mà khoe miệng của hân cười như không cười, càng làm cho trong lòng Hoắc Tư Vũ tê dại!

Người đàn ông này, cũng không dễ lừa gạt giống như Đàm Dật Nam.

Nếu hân thật sự dự định cùng cô đối địch, sợ sẽ là phiền toái lớn nhất!

"Hoắc tiểu thư!" Nhưng khi Hoắc Tư Vũ còn chưa hồi hồn, liền nghe được âm thanh của anh truyền đến.

Xung hô thể này, làm cho Hoắc Tư Vũ nắm chặt quả đấm!

Không dưới một lần, là vì cô ta sợ hãi không biết hân sẽ dùng chiêu gì đối phó cô ta. Trước kia, hân còn có thể gọi một câu “em dâu tương lai”, nhưng kể từ khi hân và Cố Niệm Hề công khai quan hệ, hân lại giống Cố Niệm Hề gọi cô là "Hoắc tiểu thư", giống như là phụ xướng phụ tùy, không giây phút nào ngừng nhắc nhở Hoắc Tư Vũ cô còn chưa thật sự được gả vào Đàm gia.

"Chuyện gì, Anh trai!"

Hoắc Tư Vũ rất bất an, nhưng vẫn không thể không đáp lại.

Sắc mặt của cô, nhìn qua có vẻ vẫn bình thường. Chỉ hai bàn tay ở dưới gầm bàn đã nắm chặt thành quyền, tiết lộ cô đang lo lắng cùng hoảng loạn.

Mà Đàm Dật Trạch thật sự rất ít khi chủ động cùng người em dâu tương lai này nói chuyện. Hôm nay khó được một lần chủ động mở miệng, cũng làm cho mọi người trong nhà thời điểm rồi rít ngừng động tác trên tay, an tâm tĩnh khí chờ đợi hân mở miệng.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hân cũng chỉ nhếch môi cười, không có nửa điểm hoảng loạn.

Phảng phất, Đàm Dật Trạch hân trời sinh ra đã được mọi người sùng bái như vậy.

Trong ánh mắt mong đợi của mọi người, hân ưu nhã nhếch môi, hào quang trong đôi mắt đen, cũng dốc hết tà tử:

"Hoắc phó thị trưởng thành phố D, hôm nay, đến thành phố của chúng ta bàn dự án hợp tác..."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Anh Sẽ Vì Em Chống Đỡ Cả Bầu Trời

Đàm Dật Trạch giống như nước chảy mây trôi nói ra một câu nói kia, lại làm cho khuôn mặt Hoắc Tư Vũ càng thêm tái nhợt.

Lập tức, hai bàn tay đặt ở dưới bàn ăn, sớm đã bởi vì dùng sức quá độ mà trắng bệch.

Chết tiệt, Đàm Dật Trạch làm sao lại vào lúc này nhắc tới những thứ này? Chẳng lẽ, Cố Niệm Hề đã đem tất cả nói cho hắn ta biết?

Còn có, Hoắc phó thị trưởng sẽ thật sự đến đây sao?

Ba vấn đề đồng thời quán quanh trong đầu óc, cô ta cảm giác mình khẩn trương sắp không thờ được, không biết nên đáp lại như thế nào.

Mà Thư Lạc Tâm ngồi bên cạnh khi nghe được cái tin tức này, giống như nhặt được rất nhiều tiện nghi. Lúc này buông bát đĩa xuống, về mặt hưng phấn nhìn qua Đàm Dật Trạch, hỏi: "Tiểu Trạch, việc này là thật sao?"

Bộ dạng Thư Lạc Tâm dường như vui mừng, lại làm cho Hoắc Tư Vũ bên người, một lần nữa không vui nhàu mày.

Này nên làm cái gì bây giờ?

Bà ấy quan tâm chỉ là thân phận con gái thị trưởng của mình. Nếu lúc này để cho bà ta biết cô không phải là con gái thị trưởng, thì hôn sự của cô và Đàm Dật Nam chẳng phải sẽ tan vỡ sao? Mà giấc mơ gả vào nhà giàu có của cô, cũng như công dã tràng?

Không được, hiện tại chưa đến lúc để Thư Lạc Tâm biết rõ tất cả!

Nhưng cô rốt cục nên nói cái gì, để ngăn cản Đàm Dật Trạch đây?

Ngước mắt, Hoắc Tư Vũ liền thấy nụ cười mập mờ của hắn. Nhưng đáng sợ nhất, vẫn là sự lạnh lẽo trong mắt hắn. Lạnh lẽo như vậy, phảng phất không đưa Hoắc Tư Vũ vào chỗ chết, hắn sẽ không từ bỏ ý định!

Cô, rốt cuộc nên làm như thế nào đây?

Nhưng mà, khi Hoắc Tư Vũ còn chưa nghĩ ra nên làm thế nào, một ánh mắt lạnh như băng đang nhìn Đàm Dật Nam, lại lần nữa mở miệng: "Làm sao có thể giả? Hoắc phó thị trưởng vốn tới đây là để phát triển hoạt động hợp tác, sáng sớm hôm nay tôi còn gặp ông ấy! Nhưng mà, vì sao Hoắc phó thị trưởng của chúng ta đến bên này, thân là con gái, Hoắc tiểu thư lại hình như là một chút cũng không biết?"

Thời điểm hắn nói lời này, vẫn như cũ tựa lưng vào trên ghế. Khóe môi vừa đứng độ cong, vừa vận đem tác phong nhanh nhẹn khí độ bất phàm của hắn hiển lộ rõ ràng.

Mà những lời này, quả nhiên như dự liệu của hắn, tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người trên bàn ăn nhìn trộm mặt nhau. Ngay cả Thư Lạc Tâm vừa rồi vẫn luôn dường như vui mừng, cũng có chút nghi hoặc nhìn về phía Hoắc Tư Vũ.

Bộ dạng muốn nói lại thôi kia, nhìn qua cực kỳ kim nén.

Nghĩ đến, mấy năm này, Thư Lạc Tâm đem Đàm Dật Trạch đưa đi, mang theo Đàm Dật Nam ở nơi này, tại Đàm gia muốn gió có gió, muốn mưa có mưa. Cuộc sống, còn chưa từng kim nén như hiện tại.

Về phần Cố Niệm Hề, tự nhiên cũng nghe ra lạnh lẽo trong lời nói của hắn.

Nói thật, cô cũng vì Hoắc Tư Vũ mà toát mồ hôi dầm dề.

Nhưng cũng không phải là vì lo lắng Hoắc Tư Vũ bị vạch trần, mà là bởi vì sợ thân phận Hoắc Tư Vũ cứ như vậy, bại lộ vô cùng đơn giản, vậy sau này cô sẽ không có việc vui để chơi sao?

Còn có, Đàm Dật Trạch tại sao đột nhiên hỏi những thứ này?

Chẳng lẽ hắn cũng biết Hoắc Tư Vũ là đồ giả mạo?

Nhưng mà hắn làm sao mà biết được? Còn có, nếu hắn biết rõ thân phận Hoắc Tư Vũ, vậy thân phận của cô chẳng phải cũng đã bại lộ hay sao?

Nghĩ tới đây, Cố Niệm Hề cuồng quét nhìn về phía Đàm Dật Trạch, hi vọng từ trong ánh mắt của hắn tìm được chút manh mối.

Nhưng hai đôi mắt màu đen kia, chỉ nhẹ nhàng quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô. Một giây sau, hắn đem tay nhỏ bé của cô kéo vào lòng bàn tay của mình. Hắn không dùng lực quá mạnh, chỉ là nhẹ nhàng xoa nắn.

Hành động như vậy chẳng qua chỉ là lúc để hắn tiêu khiển giâm bót nhằm chán mà thôi. Nhưng Cố Niệm Hề chẳng biết tại sao, lại nghĩ rằng hắn bảo cô an tâm một chút chớ nóng vội.

"Này..." Rốt cục, Thư Lạc Tâm kiềm chế không được.

Hoắc phó thị trưởng tới thành phố này, tại sao thân là con gái lại không biết?

Này, không phải là trò cười cho thiên hạ sao?

Chẳng lẽ, Hoắc Tư Vũ cũng không phải là...

Vừa nghĩ tới khả năng nào đó, Thư Lạc Tâm nỗ lực đè lại trái tim mình, nhìn Hoắc Tư Vũ nói: "Tư Vũ, ba con tới thành phố này, chẳng lẽ con thật sự không biết sao?"

Hoắc Tư Vũ đối mặt với chất vấn của Thư Lạc Tâm, lập tức có chút luống cuống.

Nhưng cô ta, không hổ là nữ diễn viên tốt nhất.

Sau khi kinh ngạc ngẩn ngui, miệng của cô lại khẽ cười yếu ớt, nói:

"Mẹ đây là nói gì vậy. Ba con tới nơi này, con đương nhiên là biết."

"Vậy con, sao lại không nói cho chúng ta biết? Vì sao, cũng không đem ba của con tới nhà chúng ta ngồi một chút? Chẳng lẽ, con không muốn liên quan tới Đạm gia chúng ta?"

Thư Lạc Tâm vẫn như cũ hơi híp mắt, nhìn chằm chằm Hoắc Tư Vũ.

Ngừ điệu kia, cũng có chút hùng hổ dọa người.

Bà chính là muốn bày ra bộ dáng trưởng bối, làm cho Hoắc Tư Vũ nhìn một chút, Thư Lạc Tâm bà cũng không phải là người dễ bắt nạt như vậy!

"Điều này... Con kỳ thật cũng là sáng sớm hôm nay mới nhận được điện thoại của ba! Lúc ấy, con cũng không biết làm như thế nào cùng mọi người nói. Cho nên, vẫn trì hoãn."

Lúc nói chuyện, vẻ mặt Hoắc Tư Vũ còn tươi cười để sát vào Thư Lạc Tâm. Bộ dạng tươi cười kia, giống như, con gái đang làm nũng đối với mẹ.

"Thật sự là như vậy?" Hiển nhiên, mặc dù Hoắc Tư Vũ đã giải thích rất nhiều, nhưng Thư Lạc Tâm đã bị Đạm Dật Trạch khơi mào phòng bị, lại không có chút nào giảm.

"Thật sự là như vậy, mẹ con làm sao dám nói giỡn những chuyện này đây? Hơn nữa, cha mẹ con lúc nào cũng dạy bảo con không thể lấy thân phận nhìn người. Con làm sao có thể xem thường Đạm gia đây? Chỉ là cha con lần này tới có chút vội vàng, mỗi ngày đều tham gia rất nhiều hoạt động, rất khó rút ra thời gian thôi!"

Nhìn Hoắc Tư Vũ liên tiếp nói dối, Cố Niệm Hề chỉ nhẹ cong khóe miệng.

Không phải không thừa nhận, Hoắc Tư Vũ thật sự là một nữ diễn viên tốt nhất. Dưới cái nháy mắt, bán rẽ tiếng cười của cô ta, mặt Thư Lạc Tâm vốn có chút cứng đờ, lúc này đã hòa hoãn rất nhiều.

"Nếu thật như vậy, chúng ta cùng tiểu Nam không thể gặp ông ấy, thuận tiện cũng đem hôn sự của các con bàn luận!" Thư Lạc Tâm thấy Hoắc Tư Vũ giải thích đạo lý rõ ràng, liền cũng yên tâm.

Tựa như Hoắc Tư Vũ nói như vậy, Thư Lạc Tâm cũng không thấy phải, trên thế giới này làm gì có người nào nói dối chuyện lớn như vậy.

"Mẹ, lại nói gì vậy! Nào có đạo lý không để cho mẹ cùng cha con thăm hỏi! Vài ngày tới con cùng với cha nói một tiếng, để ông rút ra một chút thời gian tới đây một chuyến là được!"

Lời nói của Thư Lạc Tâm, lại để cho Hoắc Tư Vũ toát mồ hôi lạnh.

Nếu lão bà này thật sự mang theo Đạm Dật Nam qua thăm hỏi Hoắc phó thị trưởng, tất cả nhất định sẽ bị vạch trần. Đến lúc đó, cô tạo ra vở hài kịch này, nhất định khiến Đạm gia mất hết mặt mũi. Nói như vậy, Đạm gia làm sao còn có thể có thể để cho mình tiến cửa chính Đạm gia?

Trước không quản, bây giờ có thể giấu diếm được bao lâu cứ giấu diếm đi. Đợi đến khi Hoắc phó thị trưởng rời đi, đến lúc đó cũng dễ xử lý hơn!

Lúc này Hoắc Tư Vũ, là nghĩ như vậy.

"Nhưng này..." Thư Lạc Tâm hiển nhiên vẫn không yên lòng.

Mặc dù nét mặt của bà đã hòa hoãn rất nhiều, nhưng lòng nghi ngờ bị Đạm Dật Trạch khơi mào, lại luôn không dần xuống được.

"Mẹ không tin Tư Vũ sao?" Hoắc Tư Vũ lại là một hồi trách móc!

Nhưng mà, Thư Lạc Tâm mặt lại như thế nào cũng không cười được.

Thấy Thư Lạc Tâm liên tục không chịu mở miệng, Hoắc Tư Vũ lại là một hồi hoảng loạn.

Cũng may, Đàm Kiến Thiên mở miệng nói:

"Lạc Tâm, vẫn nên đợi đi. Chờ Tư Vũ cùng ông ấy nói chuyện xong, sau đó quyết định chuyện gì cũng không muộn. Nếu chúng ta tùy tiện quá, chỉ sợ có chút thất lễ!"

"Kia... Được rồi! Tư Vũ, con cũng với cha nói chuyện trước đi, mấy ngày nay nếu ông ấy rảnh rồi, liền mời ông ấy đến Đàm gia chơi!" Cuối cùng, bởi vì Đàm Kiến Thiên nói, Thư Lạc Tâm không thể không thỏa hiệp.

"Vâng, Tư Vũ biết rồi. Mẹ đây là cá chần nước sôi mẹ thích ăn nhất." Thấy tất cả lại lần nữa khôi phục như cũ, Hoắc Tư Vũ vui mừng nhướng mày.

Lại không nghĩ, có một người đàn ông đang quẹt ra một độ cong quý dị...

"Lão công!" Buổi tối, trên giường lớn trong phòng ngủ, Cố Niệm Hề tắm rửa xong liền trực tiếp nhảy lên giường, đem bàn tay nhỏ bé có chút lạnh như băng của mình thả vào trong cổ hắn để sưởi ấm.

"Vật nhỏ!" Trên cổ bị tập kích một trận, vẻ mặt hắn vẫn tươi cười. Trong mắt sùng ái, lại rõ ràng như vậy. Hắn chẳng những không có tức giận kéo tay cô ra, ngược lại còn ôm cô ngồi dậy, cầm lấy khăn lông trên giường, bắt đầu giúp cô lau khô tóc.

Sợi tóc Cố Niệm Hề vừa đen vừa mềm, lúc thả xuống, giống như thác nước vậy. Hôm nay dính nước, lại là một cái cảnh tượng mê người khác.

Trên người cô mặc bộ đồ ngủ in hình con thỏ, mặc dù hình thức rất là bảo thủ, nhưng bởi vì vừa rồi cô lăn lộn nghịch ngợm một phen ở trên người hắn, nút áo cũng bị mở ra hai cái.

Giờ phút này, đối với hắn tuyệt đối là phong cảnh mê người nhất.

Làm cho đôi mắt hắn, trong nháy mắt xông lên hai ngọn lửa.

Nhưng mà, chuyện trọng yếu nhất vẫn là giúp cô lau khô tóc, nếu không rất dễ dàng cảm lạnh.

Hắn dùng khăn lông bao lấy mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng xoa. Lực đạo không tính nhẹ, nhưng cũng không đánh mất ôn nhu.

Sau khi lau khô tóc, hắn lại thuận thực cầm lên máy sấy, bắt đầu ôm cô sấy khô đầu tóc.

Nếu là trước kia, có người nói cho Đàm Dật Trạch, chính hắn sẽ ôn nhu giúp một cô gái sấy tóc mà nói, tuyệt đối đánh chết hắn cũng không tin. Hắn là người đàn ông nhiệt huyết, tất cả tính lực đều phải dùng ở trên chiến trường.

Nhưng gặp được Cố Niệm Hề, thật sự có quá nhiều điều ngoài ý muốn. Cái vật nhỏ mềm nhũn trong ngực này, luôn làm cho hắn không tự giác muốn vì cô mà làm cái gì đó.

Kể từ sau khi kết hôn, mỗi một lần cô tắm rửa xong, cũng bởi vì khí trời lạnh mà cô luôn ôm lấy cổ hắn, hắn giống như là vừa bắt đắc dĩ vừa cam tâm tình nguyện giúp cô lau khô tóc.

Giúp Cố Niệm Hề sấy khô tóc xong, Đàm Dật Trạch buông máy sấy xuống, liền đè cô trên giường lớn.

Giúp cô phục vụ đã hơn nửa ngày, cũng nên đến lúc cô đền bù cho hắn.

Hắn nhẹ nhàng cởi ra nút áo của cô, sau đó chuẩn bị bắt đầu tìm kiếm khu vực mê người kia. Đã thấy Cố Niệm Hề có bản lĩnh né tránh, mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên nằm ở trên giường, bày ra bộ dạng đáng thương

"Vật nhỏ, có lời gì muốn nói sao?" Đàm Dật Trạch không nghĩ vật nhỏ của hắn là một con thỏ nhỏ tùy ý để người khác ức hiếp. Cho nên, khi cô bày ra bộ dạng này, hắn liền nổi lên nghi ngờ trong lòng.

"Lão công!" Lại là một tiếng không rõ chuyện gì khẽ gọi.

"Có chuyện gì, nói thẳng!"

"Kia... Không có gì. Chỉ là muốn gọi anh!" Thật ra cô không biết nên nói như thế nào.

Cố Niệm Hề muốn hỏi hắn, có phải hắn đã biết thân phận Hoắc Tư Vũ rồi hay không, còn có thân phận của cô. Nhưng lời đến cổ họng, cô cũng không biết làm sao để mở miệng. Chính mình lỗ mãng, không biết hắn có bởi vì mình liên tục giấu giếm mà tức giận hay không?

"Vật nhỏ, đã biết khua môi múa mép rồi! Xem anh đêm nay trừng phạt em như thế nào..." Nói xong, hắn cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng muốn nói lại không của cô. Dem những lời của cô, toàn bộ tiêu diệt tại giữa cổ họng.

Thật ra điều hắn không thích nhất chính là nhìn qua vẻ mặt sợ hãi của vật nhỏ như vậy. Bởi vì hắn xác định, cô là người phụ nữ của Đàm Dật Trạch hắn.

Là người phụ nữ của hắn, cũng không nên bị người khác ức hiếp sống qua ngày. Đương nhiên, trừ hắn ra!

Xem ra, hần cần phải tìm thời gian dạy dỗ cô thật tốt!

Mà trên giường, là địa điểm không thể tốt hơn...

Đêm này, Đàm Dật Trạch lại hóa thân thành hung hãn lỗ mãng, đem con thỏ nhỏ trong ngực lần lượt gặm nhấm.

Về phần âm thanh này có thể truyền tới trong tai người đàn ông liên tục canh giữ ngoài cửa phòng của bọn họ hay không, có thể lại lần nữa làm thương tổn trái tim mỏng manh mà yếu ớt kia hay không, đây cũng không phải là vấn đề Đàm Dật Trạch hần nên bận khoăn.

Mãi cho đến khi vật nhỏ bởi vì không chịu nổi nhiều lần yêu thương quá độ mà ngủ thật say, hần mới buông tha cô.

Nhưng mà, hần có mấy lời cần thiết vẫn phải nói với cô.

"Vật nhỏ, tin tưởng anh! Có chuyện muốn làm, cứ việc to gan buông tay đi làm, anh sẽ vì em chống đỡ cả bầu trời!"

Có lẽ là cô đã ngủ say, bị giọng nói ong ong này âm ỉ làm phiền, cho là muỗi liến đưa tay vỗ, vừa vịn một cái tát đã rơi trên khuôn mặt anh tuấn của hần.

Mặc dù không dùng sức, nhưng cũng làm cho người ta cảm tức.

Đàm Dật Trạch hần quyền cao chức trọng, chưa từng có người nào can đảm dám ở trước mặt hần lỗ mãng.

Hôm nay vật nhỏ, lá gan có phải đã lớn ra một chút rồi hay không?

Nhưng đây là vật nhỏ của hần, đánh cô, hần thật sự không làm được.

Không có cách nào, người đàn ông đang cảm tức chỉ có thể nỗ lực hít sâu vài cái, bình phục lồng ngực buồn bực của mình, sau đó cũng vui vào ổ chăn ngủ. Về phần cái tát này, ngày mai hần có rất nhiều cơ hội, sẽ "Trừng phạt" cô thật tốt!

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Hoắc Tư Vũ đã an vị ngồi trong xe Đàm Dật Nam.

Vốn hôm nay cô dự định ra ngoài, làm tiếp kế hoạch của mình.

Nhưng Thư Lạc Tâm cũng không biết gặp cái gì, muốn Đàm Dật Nam cùng cô đi làm khám thai.

Mấy lần trước thoái thác, lúc này cô cũng không biết cự tuyệt như thế nào mới tốt.

Hơn nữa, nếu cự tuyệt Đàm Dật Nam, Thư Lạc Tâm xung phong nhận việc, chẳng phải càng phiền toái hơn sao?

Cho nên, cô cũng chỉ biết lên xe Đàm Dật Nam.

Nhưng mà, trước khi vào "Khám thai", cô nhất định phải tìm cách đuổi Đàm Dật Nam rời đi mới được. Nếu không, chuyện tình "Mang thai" sẽ phải bộc lộ.

Hơn nữa, lại lần nữa đi cầu Tô Du Du, là hành vi vô cùng không thực tế.

Mặc dù Cố Niệm Hề cùng Tô Du Du gặp mặt, tuy không có nhắc đến chuyện của mình, nhưng đây cũng là chuyện sớm hay muộn, dù sao đối xử với Cố Niệm Hề tốt nhất, vẫn là Tô Du Du.

Nghĩ tới đây, Hoắc Tư Vũ nắm lấy tay Đàm Dật Nam mở miệng nói: "Nam, đến bệnh viện anh để cho em xuống xe là được."

"Chuyện này, không được hay cho lắm! Mẹ nói, hôm nay để tôi cùng cô đi, theo dõi quá trình phát triển của thai nhi!" Đàm Dật Nam vẫn chỉ chuyên chú lái xe, mắt nhìn chăm chăm xe phía trước.

"Thật ra cũng không có gì là không tốt. Em chẳng qua là đi làm khám thai, cũng không phải đi sinh con! Hơn nữa, mấy tháng nay kiểm tra đứa bé rất bình thường. Cũng không có gì đáng lo."

Nghe lời Đàm Dật Nam nói, Hoắc Tư Vũ lạnh lùng trừng mắt nhìn người đàn ông này một cái.

Người đàn ông này, thật sự đem lời nói của mẹ hần trở thành thánh chỉ hay sao? Chỉ cần chuyện mẹ hần nói hần liền nghe theo!

Thật không biết, lúc trước cô rốt cuộc là yêu hần ta điểm nào!

Nhưng bây giờ cô có thể làm sao, đã tới bước này, hiện tại, nếu quay đầu, đã không còn kịp rồi!

"Là đường này phải không?" Hần ta lại không minh bạch hỏi một câu này.

Vừa vặn gấp đèn đỏ, hấn dừng xe lại.

Nhưng dù nhàn rồi hấn cũng không quay sang nhìn cô.

Tầm mắt của hấn, liên tục rơi vào đèn xanh đèn đỏ phía trước. Nhưng ánh mắt, lại mông lung, phảng phất xuyên qua tầng tầng lớp lớp, đến một nơi khác...

Hoắc Tư Vũ không cần nghĩ cũng biết rõ hấn hiện tại đang suy nghĩ đến Cố Niệm Hề!

Đừng tưởng cô không biết, mấy ngày nay, buổi tối Đàm Dật Nam mặc dù chui vào phòng ngủ sớm một chút, nhưng vừa đến nửa đêm liền canh giữ ở cửa phòng Cố Niệm Hề và Đàm Dật Trạch.

Trong lòng hấn đang khảm trương những thứ gì, Hoắc Tư Vũ cô lại không phải người ngu, sẽ không nhìn ra!

Nhưng mà, lúc trước để cho cô leo lên giường, chính là Đàm Dật Nam! Nếu hấn không phóng túng chính mình, cô căn bản cũng không có khả năng tiến vào Đàm gia!

Mà Đàm Dật Nam cái người khôi xương này, cả ngày hồn bay phách lạc, rốt cuộc lại là đang diễn cho ai xem?

Không cần Đàm Dật Nam nói rõ, Hoắc Tư Vũ cũng biết, thật ra hấn một chút cũng không quan tâm cô

Hướng chi, "Đứa bé" trong bụng của mình?

Sở dĩ đi cùng cô, đến bệnh viện làm khám thai, không chừng là vì thánh chỉ của mẹ hấn?

"Thật sự, không cần phiền phức như vậy, chuyện của công ty cũng nhiều, hay là anh đi mau lên. Chờ một lát em làm khám thai xong, gặp anh là được!"

Hoắc Tư Vũ sớm nhìn ra bộ dạng không yên lòng của hấn, cho nên làm cho Đàm Dật Nam đáp ứng cũng là chuyện sớm hay muộn.

Thật ra, lúc này Đàm Dật Nam dù chỉ là quay đầu lại nhìn Hoắc Tư Vũ một cái, cũng có thể chứng kiến sơ hở trên mặt của cô.

Nhưng bởi vì lúc này, trong đầu hấn đều là bóng dáng Cố Niệm Hề, cho nên một cái quay đầu lại cũng không có. Dĩ nhiên, cũng bỏ lỡ cơ hội thấy vẻ mặt quý dị của Hoắc Tư Vũ!

"Vậy cũng tốt. Tôi đến công ty trước, gần đây dự án hợp tác tương đối nhiều, cho nên cũng bận rộn. Cô khám thai xong, thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ đi đón cô cùng nhau về nhà!"

"Vâng." Mặc dù ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng Hoắc Tư Vũ lại ở sau lưng đem Đàm Dật Nam hung hăng thóa mạ một lần.

Cái gì nhiều hợp đồng, đây đều là lấy cớ.

Bây giờ là đầu năm, rất nhiều công ty lớn còn chưa chính thức khai trương buôn bán. Làm sao có thể có nhiều hợp đồng như vậy?

Theo lời Đàm Dật Nam, đều là lấy cớ, không muốn ở cùng Hoắc Tư Vũ cô!

Nếu không phải hiện tại cô chưa gả vào Đàm gia, lại bận tâm đến thân phận của mình bị vạch trần, dẫn tới hậu quả nghiêm trọng, cô thật sự rất muốn hung hăng cho người đàn ông chân chừ này vài bạt tai!

Vì đạt thành giấc mơ giàu có của mình, Hoắc Tư Vũ cuối cùng chỉ có thể nuốt xuống cục tức giận này.

Thời điểm đến bệnh viện, Hoắc Tư Vũ liền xuống xe.

Bởi vì còn áy náy với "Đứa bé" trong bụng của cô, Đàm Dật Nam cũng xuống xe.

"Tư Vũ, thật sự không cần tôi đi vào cùng sao?"

"Không cần. Em tự mình đi cũng được, hơn nữa hiện tại bụng còn không rõ ràng, đi đứng cũng chưa đến nỗi mệt nhọc. Mai một thân thể nặng, khi đó anh trốn không thoát đâu!" Hoắc Tư Vũ không hề là phái hành động, nói xạo cũng là tự nhiên như vậy.

Cho nên, Đàm Dật Nam tin.

"Vậy cô vào đi. Đợi lát nữa kiểm tra xong rồi, gọi điện thoại cho tôi là được! Tôi đi trước!" Nói xong, hấn liền xoay người liền rời đi.

Đối mặt Hoắc Tư Vũ, còn có đứa bé kia, Đàm Dật Nam kỳ thật ngoại trừ tự trách ra, cũng không có gì khác.

Cho nên quay đầu rời đi, cũng là nhẹ nhàng tự tại như vậy.

Nhưng không biết, bóng lưng tiêu sái như vậy, lại giống như dao nhỏ, hung hăng cứa vào lòng Hoắc Tur Vũ.

Cô đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng hắt đi xa, hung hăng túm chặt quả đấm!

Đàm Dật Nam, một ngày nào đó tôi sẽ cho anh biết, Hoắc Tur Vũ tôi không phải là người dễ bị ức hiếp như vậy!

"Tur Vũ, sao lại ở đây vậy?" Đang khi Hoắc Tur Vũ đối với bóng lưng phản hận không thôi, phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Vị Khách Thần Bí

Lúc xoay người, Hoắc Tur Vũ thấy Tô Du Du mặc áo blu trắng đứng ở phía sau cô.

"Du Du, đã lâu không gặp! Minh... Minh chuẩn bị đến phụ cận làm một ít chuyện!"

Hoắc Tur Vũ lúng túng nhếch khóe miệng. Cũng không thể nói cho Tô Du Du biết, mình lại là đến nơi này "Khám thai". Hiện tại Tô Du Du cùng Cố Niệm Hề đã gặp mặt, rất dễ bị vạch trần.

"Tôi vừa tiễn một bệnh nhân cũ, không nghĩ tới ở chỗ này gặp được cô."

Đúng rồi, vừa rồi là ông xã của cô phải không?"

Nói xong, Tô Du Du chỉ chỉ bóng lưng đã đi xa.

Thật ra lúc này Tô Du Du cũng không nghĩ những thứ khác. Nhưng mà, cô có cảm giác, người đàn ông vừa rời đi kia, hình như đã từng thấy ở đâu đó.

Rốt cuộc là đã thấy ở đâu đây?

Trong lúc nhất thời, Tô Du Du thật đúng là nghĩ không ra.

"Ừ, chúng mình đã đính hôn, rất nhanh sẽ tổ chức hôn lễ!" Thấy Tô Du Du liên tục tìm kiếm bóng dáng Đàm Dật Nam, Hoắc Tur Vũ sợ bị phát hiện, vội vàng mở miệng nói: "Du Du, mình còn có việc phải đi làm, gặp lại sau nha!"

"Tốt lắm, gần đây Niệm Hề cũng đến đây, lần sau có rảnh rồi, chúng ta hẹn Niệm Hề gặp mặt đi."

"Ừ, tốt!" Bởi vì Tô Du Du nhắc tới tên Cố Niệm Hề, sợ Tô Du Du nghĩ đến cái gì, Hoắc Tur Vũ vội vàng sai bước ly khai.

Mà bước chân quá vội vàng này, cũng làm cho Tô Du Du có chút khó hiểu.

Cô cũng không phải là mãnh thú, Tur Vũ thấy cô sao lại bối rối như vậy?

Cuối tuần, thời khắc dễ phóng túng.

Thành phố mới lên đèn, Tô Du Du liền đến quán bar bình thường cô cùng Lục Tử Thông tới uống rượu nói chuyện phiếm.

Khi Lục Tử Thông đến, Tô Du Du đã vì hân chuẩn bị sẵn ly rượu hân thích uống nhất.

"Du Du, em dự định khi nào thì kết hôn?" Nhìn ngon đèn mê ly, Lục Tử Thông đột nhiên hỏi một câu như vậy.

"Khi nào kết hôn cũng không phải là chuyện em có thể quyết định, phải xem đối tượng của em khi nào thì xuất hiện." Thật ra, Tô Du Du cũng không phải là không có người theo đuổi. Chỉ là, những năm gần đây trong lòng của cô chỉ có một người.

Mà người này, giờ phút này đang ngồi bên cạnh cô. Tô Du Du kỳ thật rất muốn trực tiếp thổ lộ, nhưng cô lo lắng, Lục Tử Thông sẽ không tiếp nhận mình.

Cô vừa hào phóng, cá tính lại nhất gan, chỉ có Cố Niệm Hề mới có thể lý giải được cô!

Nghĩ đến Cố Niệm Hề, trong đầu Tô Du Du đột nhiên "Oanh động".

Bởi vì, cô đột nhiên nghĩ tới, vì sao khi thấy ông xã của Hoắc Tư Vũ, cô luôn có cảm giác quen thuộc.

Cũng bởi vì, người đàn ông đó chính là người Cố Niệm Hề dẫn đến cho cô gặp mặt!

Nói cách khác, ông xã tương lai của Hoắc Tư Vũ, cũng chính là bạn trai cũ Cố Niệm Hề!

Tô Du Du còn nhớ rõ, thời điểm người đàn ông đó cùng Cố Niệm Hề yêu đương cuồng nhiệt, chuyện khiến người ta nổi da gà cũng đều làm ra được. Tình yêu hân dành cho Niệm Hề, ai nấy đều thấy rõ.

Nhưng lần trước gặp mặt Cố Niệm Hề, cô ấy lại nói với cô, cô ấy bị đá!

Này, rốt cuộc là tại sao vậy?

Tô Du Du cũng không nhận ra, người đàn ông rất yêu Cố Niệm Hề kia, lại dễ dàng bị dụ dỗ. Trong lúc bối rối, Tô Du Du đột nhiên nhớ tới một thời gian trước, Hoắc Tư Vũ cầu xin cô giúp đỡ, ở trước mặt hân nói dối chuyện mang thai!

Sẽ không phải, là bởi vì chuyện đó, cho nên hân mới bắt đắ dĩ bỏ Cố Niệm Hề?

Nếu đúng như cô nghĩ, vậy...

Trời ạ...

Tô Du Du cô chẳng phải là đầu sỏ giúp Trụ Vương làm ác sao?

Trong nhất thời, sắc mặt Tô Du Du cực kỳ tái nhợt!

"Du Du, em làm sao vậy, sắc mặt sao đột nhiên trở nên khó coi như vậy?" Lục Từ Thông quay đầu lại, liền thấy được Tô Du Du khác thường.

"Em không sao, chỉ là phát hiện, em làm sai một chuyện." Nói xong, Tô Du Du liền một hơi uống hết ly rượu của mình.

Whiskey thật là rượu mạnh.

Sau khi uống xong, Tô Du Du phát hiện đầu óc của mình có chút choáng váng.

"Du Du, đừng uống, uống như vậy sẽ say!".

"Không có việc gì, say mới tốt!" Bởi vì nếu thanh tỉnh, cô thật sự không biết nên đối mặt Cố Niệm Hề như thế nào.

Cũng là bởi vì cô rất sợ, cho nên Cố Niệm Hề bị đá. Cùng đường tại cái thành phố này, lại không dám về nhà cô, mới có thể bắt đắ dĩ gả cho một người đàn ông không rõ ràng khác!

Mặc dù lần trước Cố Niệm Hề nói, cô sống rất tốt.

Nhưng khi phát hiện, tất cả đều do mình tạo thành, Tô Du Du dù thế nào cũng không tiếp nhận được chuyện này!

"Đồ ngốc, đừng uống như vậy, sẽ làm hại thân thể." Lục Từ Thông rất muốn khuyên Tô Du Du.

Nhưng cả đêm này, dù khuyên thế nào cô cũng không nghe. Mãi đến khi, cô uống say như chết.

Lục Từ Thông chỉ có thể bắt đắ dĩ ôm cô, rồi khỏi quán bar.

Ngược lại khi đang đi ra cửa quán bar, hân thấy được một bóng dáng quen thuộc.

Người nọ, chính là người lần trước tại phòng cấp cứu giả danh thiên kim thị trưởng uy hiếp mình - Hoắc Tư Vũ!

Cô ta mặc váy xanh bó sát người, tối nay càng lộ vẻ diễm dĩa.

Tóc ngắn xinh đẹp, một thời gian không gặp đã có thể buộc lại. Một khuôn mặt trang điểm diễm dĩa, giờ phút này, hân nhìn không sót thứ gì.

Bởi vì Tô Du Du say rượu, liên tục cúi đầu, Hoắc Tư Vũ cũng không nhận ra bọn họ.

Cô đi đôi giày cao gót đen bóng, sau khi tránh bọn họ liền trực tiếp đi vào quán bar.

Bộ dạng uốn éo chọc giận kia, rất dễ khiến người ta liên tưởng đến một số chuyện...

Tối nay ở chỗ này gặp được cô, không biết có phải là duyên phận hay không?

Nhìn tư thái chọc giận kia biến mất tại cửa quán bar, khóe miệng Lục Từ Thông đột nhiên lộ ra độ cong quý mị.

Hắn dẫn Tô Du Du rời đi, sau khi đưa Tô Du Du về nhà, liền lại lần nữa xuất hiện ở trong quán rượu này.

Giờ phút này, bên trong quầy rượu đã bị dàn nhạc làm hâm nóng không khí. Cả trai lẫn gái đã ra sàn nhảy, tùy ý lắc lư.

Chỉ có rất ít người, vẫn ngồi ở tại chỗ uống rượu.

Mà Hoắc Tư Vũ, đúng là một thành viên trong đó...

Nhưng mà tối nay, tâm tình cô hình như không tốt. Trước mặt cô đã xếp vài ly rượu, mà trên tay còn cầm một ly rượu khác.

Không nói những thứ khác, trang phục gây họa của Hoắc Tư Vũ, còn có tướng mạo trang điểm tinh xảo, thật sự chính là người được hoan nghênh nhất trong quán rượu.

Này không, khi Lục Từ Thông còn đứng ở chỗ không xa quan sát, thì có không ít người trong quán bar, đến gần Hoắc Tư Vũ.

Nhưng mà Hoắc Tư Vũ lại tựa dửng như lại không mấy quan tâm.

Rất nhiều người đến làm quen, bị từ chối, liền rời đi.

Nhưng, cũng có người chưa từ bỏ ý định.

Làm quen chính diện không được, đã dùng thủ đoạn sau lưng.

Đứng ở góc độ Lục Từ Thông, vừa vặn có thể thấy một người đàn ông đáng đáp bi ối, đem một thứ màu trắng gì đó bỏ vào ly rượu Hoắc Tư Vũ còn chưa có uống...

Kia là vật gì, Lục Từ Thông đại khái cũng đoán được.

"Cậu đang làm gì đấy?"

Thời điểm Lục Từ Thông tiến lên, người đàn ông bi ối rõ ràng có chút bối rối.

"Anh Lục, thì ra là anh. Em chẳng qua gần đây thiếu chút việc vui, muốn..." Người đàn ông kia, thấy tầm mắt Lục Từ Thông rơi trên tay mình, đại khái cũng đoán được toàn bộ hành động vừa rồi của mình đã bị nhìn thấy. Cho nên lúc này, bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Em không biết người này là bạn của anh, hắc hắc!" Sau khi ấy náy cười, người nọ liền rời đi. Thật ra đây là chuyện thường xuyên phát sinh trong quán bar,

"Cút ngay! Anh có biết tôi là ai không, dám chọc tôi!" Lục Từ Thông vốn có ý tốt muốn lấy ly rượu trên tay Hoắc Tư Vũ, lại không nghĩ tới, cô ta đột nhiên đẩy hắn ra. Rồi sau đó, cô hơi ngửa đầu liền đem chén rượu kia uống hết.

Nhìn cô gái trước mặt, sắc mặt bởi vì uống xong ly rượu mà biến hóa, thật ra trong lòng Lục Từ Thông không có bất kỳ cảm giác gì.

Cô gái như vậy, nên bị những người đàn ông kia kia "Dạy dỗ" một chút! Lục Từ Thông ôm định cái ý nghĩ này muốn rời khỏi, eo thon lại đột nhiên bị quấn chặt.

Xoay người nhìn lại, hắn mới phát hiện, thì ra là thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng. Cô vừa rồi giống như con trâu, giờ phút này đã giống như mèo cái động dục, quấn ở ngang hông hắn.

Nhìn bộ dạng cô động tình liếm eo thon của hắn, khoe miệng hắn đột nhiên hiện lên nụ cười tàn nhẫn.

Đây là do cô chọc tôi!

Vậy thì đừng trách tôi không khách khí!

Vì vậy, ở cửa quán bar xuất hiện một màn __ một cô gái gọi cảm quán quít ôm lấy eo một người đàn ông, sau đó được anh ta không chút ôn nhu kéo lên xe taxi!

Đêm, như cũ, vẫn mê người như vậy.

Ban đêm, càng làm cho mọi chuyện trở nên đặc sắc...

Khi Hoắc Tư Vũ lại lần nữa trở về Đàm gia, đã là buổi trưa ngày hôm sau. Quần áo mặc trên người cô sớm đã không phải là bộ váy gọi cảm hôm qua. Mà là một bộ vô cùng bảo thủ, áo lông cao cổ, sít sao ôm lấy khuôn mặt cô. Ngoại trừ sắc mặt có chút không tốt, những thứ khác nhìn không ra bất kỳ dị thường.

"Tư Vũ, tối qua không trở về sao không cùng mẹ nói trước một tiếng. Ngày hôm qua, Mẹ còn chuẩn bị một nồi canh gà, chờ con trở lại sẽ hâm nóng cho

con ăn." Thấy Hoắc Tư Vũ đi vào, Thư Lạc Tâm nhìn không được bắt đầu oán trách.

"Mẹ, thực xin lỗi, ngày hôm qua cũng muốn quay về, nhưng ở trong nhà trọ sửa sang lại đồ đạc, liền mệt rã rời. Vốn muốn ở trên giường nghỉ một lát thôi, không nghĩ tới đầu dính đến gối liền ngủ mất. Tỉnh lại, đã qua mười hai giờ. Vốn định cho gọi điện thoại cho mẹ và Nam, lại sợ đánh thức hai người!"

Hoắc Tư Vũ bị Thư Lạc Tâm vừa hỏi, sắc mặt có chút đỏ ra. Nhưng mà cô ta là ai chứ, rất nhanh liền viện cớ, che dấu cho qua.

Chỉ là, khi nhắc đến ngày hôm qua, hai tay cô, không tự giác nắm chặt thành quyền.

Thật ra, ngày hôm qua cô chỉ ở trong nhà trọ thay đổi một bộ quần áo, xóa trang điểm. Cả buổi tối, cô đều chưa từng trở lại chỗ đó. Bởi vì, cô ở trong quán bar uống rượu say, thật sự không biết ngày hôm qua xảy ra chuyện gì.

Khi tỉnh lại, cô một mình nằm trong một khách sạn gần quán bar. Đập vào mắt, chính là vệt nước đọng trên giường, dấu đỏ hồng trên người, còn có chiếc váy bị xé nát, cùng với nội y đã nhìn không ra hình dáng.

Trong không khí tràn ngập mùi xa hoa lãng phí, cùng với toàn thân chua xót...

Đây hết thấy, đại biểu cho cái gì.

Hoắc Tư Vũ không phải là cô gái chưa biết mùi đời, tự nhiên biết rõ đêm qua xảy ra chuyện gì!

Nhưng mà, rốt cuộc là cái tên hỗn đản nào làm ra chuyện tình khốn kiếp đối với cô như thế, cô cũng không biết rõ, cũng không thể nói cho những người khác, càng không thể đi báo án.

Bởi vì, điều này không chỉ làm Đàm Dật Nam ghét bỏ mình, Thư Lạc Tâm quở trách mình, càng sẽ làm người Đàm gia cảm thấy chán ghét cô, không đồng ý để cô qua cửa.

Nghĩ đến những thứ này, Hoắc Tư Vũ chỉ có thể đem khuất nhục đêm qua, nuốt xuống toàn bộ.

"Thôi, lần tới chú ý một chút là được. Mau tới đây đi, tất cả mọi người đang chuẩn bị ăn cơm!" Thấy vẻ mặt Hoắc Tư Vũ tái nhợt, Thư Lạc Tâm còn tưởng rằng lời mình nói có chút nặng, liền chuyển đề tài.

"Vâng. Con tới đây!" Hoắc Tư Vũ chậm rãi bước đi về hướng bàn ăn, dù bước đi chậm rãi, Hoắc Tư Vũ vẫn cảm thấy hạ thân vô cùng đau đớn.

Tối qua cái người kia, nhất định cùng dã thú không có gì khác nhau.

Làm cho cô đau sắp chết!

Mỗi một bước đi, đều giống như bị dao nhỏ xẹt qua.

Thật vất vả đi tới trước bàn ăn, Hoắc Tư Vũ trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Thấy những người khác cũng không nói gì thêm, Hoắc Tư Vũ liền ngồi ở bên người Đàm Dật Nam.

Vốn định nhìn người đàn ông của mình một chút, tìm kiếm chút an ủi. Xoay người lại thấy Đàm Dật Nam, trước sau như một nhìn chằm chằm Cố Niệm Hề.

Mà lại, bởi vì Đàm Dật Trạch còn chưa có xuất hiện, tầm mắt Đàm Dật Nam rơi vào trên người Cố Niệm Hề, càng lớn mật cùng nóng bỏng.

Ánh mắt như vậy, giống như là hận không thể đem Cố Niệm Hề nuốt sống.

Hận...

Hoắc Tư Vũ cô sao có thể không hận?

Hận chết Cố Niệm Hề, không phải bởi vì cô ta, Đàm Dật Nam cũng sẽ không hờ hững cô. Nhưng cô càng hận Đàm Dật Nam. Rõ ràng hắn trêu chọc Hoắc Tư Vũ - cô, bây giờ, ngược lại giống như toàn bộ thế giới nợ hắn!

"Này, Tiểu Trạch sao vẫn chưa về ăn cơm, có phải buổi trưa không trở lại ăn hay không?" Ông nội Đàm thấy bên cạnh Cố Niệm Hề trống trơn, liền hỏi.

"Anh ấy không có gọi điện thoại về, chắc chắn sẽ về nhà ăn cơm. Khả năng, là có chuyện gì tri hoãn!" Cố Niệm Hề nói.

Gần đây, Đàm Dật Trạch bình thường có chuyện gì cũng sẽ nói với cô. Điều này cũng làm cho Cố Niệm Hề cảm giác được, đoạn hôn nhân này là chân thật.

Hơn nữa, giống như có gì đó kỳ quái, không ngừng lan tỏa giữa hai người.

Không thấy được Đàm Dật Trạch, lòng của cô sẽ thấy buồn, giống như hiện tại. Hơn nữa nghĩ tới hắn, trong lòng cô sẽ thấy ảm áp.

Sau đó, mỗi ngày, sắp đến giờ Đàm Dật Trạch về nhà, cô lại không nhìn được mà mong đợi, mong đợi nhìn thấy hắn. Không vì cái gì khác, liền vì khi hắn nhìn thấy cô, sẽ nói một câu "Vật nhỏ", cũng có thể là một độ cong cung chiều...

Cảm giác này, thật sự rất kỳ diệu.

Là thứ Cố Niệm Hề cô, chưa bao giờ có.

Đang lúc Cố Niệm Hề vương mặc, ngoài cửa chính truyền đến tiếng vang.

Cô nghe được, bước chân sang sảng hữu lực như thế, ngoại trừ Đàm Dật Trạch còn ai vào đây?

"Lão công, anh đã về!" Cố Niệm Hề buông bát đũa xuống, liền chạy tới cửa. Thấy được hắn liền cười thật tươi.

"Vật nhỏ, còn biết ra nghênh tiếp !" Hắn tự tay, xoa nhẹ mái tóc cô. Trên khóe miệng cung chiều, cho dù ai nhìn cũng sẽ động dung.

"Tất cả mọi người đang dùng cơm, sao giờ anh mới vừa về! Mau tới, chúng ta ăn cơm đi!" Cô chủ động dắt tay hắn, chuẩn bị dẫn hắn đến bàn ăn.

Lại không nghĩ, hắn kéo cô trở lại.

"Không vội, hôm nay anh dẫn theo một người về nhà ăn cơm." Bàn tay của hắn ấm áp nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Đây, là thứ Cố Niệm Hề tham luyến nhất.

"Người nào?" Sau khi cười nhẹ nhàng với hắn, Cố Niệm Hề tò mò nhìn quanh, thật sự thấy được một người khác xuất hiện.

Nhưng mà, khi thấy người đó xuất hiện, đôi con người xinh đẹp của cô, bởi vì khiếp sợ mà trợn thật lớn.

"Chú Hoắc!" Cố Niệm Hề lên tiếng kinh hô.

"Nha đầu Niệm Hề?" Người này, hiển nhiên cũng có chút giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Bí Mật Bại Lộ

"Chú Hoắc, sao chú..." Thấy người vừa đi vào, một thân tây trang, còn có khuôn mặt hòa ái dễ gần như ba mình, trong lúc thời nhất, Cố Niệm Hề hoàn toàn thần thờ.

Mà hiển nhiên, người kia cũng không ngờ sẽ gặp Cố Niệm Hề ở đây, cũng có chút sững sờ.

"Phó thị trưởng Hoắc là người anh muốn mời về nhà làm khách." Người đàn ông đứng cạnh bọn họ lại mở miệng trước.

Đàm Dật Trạch nói xong lời này, liền an tĩnh đứng chỗ đó. Một tay đút trong túi quần, một tay vòng qua eo Cố Niệm Hề. Quân phục xanh biếc dưới tư thế oai hùng, không có chút nào giảm bớt.

"Chú vừa rồi đã được Đàm tham mưu trưởng mời, nhưng Niệm Hề này, làm sao cháu cũng ở đây?" Hoắc Khải Đông thật vất vả hồi phục tinh thần, cũng mở miệng.

Lúc nói lời này, tầm mắt của ông rơi vào vòng eo Cố Niệm Hề. Trong nháy mắt, ông giống như bưng bình.

"Chẳng lẽ, Người cháu lấy chính là Đàm tham mưu trưởng?" Khi hỏi câu này, Hoắc Khải Đông hơi nhíu lông mày. Giống như, chuẩn bị tìm kiếm điều gì. Hoắc như là, đang nỗ lực suy nghĩ gì đó.

Trải qua mấy ngày nay tiếp xúc, Hoắc Khải Đông phát hiện Đàm tham mưu trưởng thật ra là người tốt, làm người thẳng thắn vô tư, đúng là người đáng giá phó thác chung thân, cũng sẽ là con rể tiêu chuẩn trong suy nghĩ của tất cả ba vợ.

Mà Hoắc Khải Đông chính là nghĩ không ra, nếu người Cố Niệm Hề phải lấy là Đàm Dật Trạch, vậy tại sao thị trưởng Cố Ân Mẫn lại không đồng ý? Lấy sự hiểu biết của Hoắc Khải Đông đối với Cố Ân Mẫn, ông ấy cũng không phải là người càn quấy.

Chẳng lẽ trong này, còn có ẩn tình khác?

"Đúng vậy, Phó thị trưởng Hoắc. Đây là vợ tôi, Cố Niệm Hề. Nhưng mà, tôi cũng rất kinh ngạc, ngài thế nhưng cũng biết Hề Hề!" Đàm Dật Trạch mặc dù ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trên mặt một chút khiếp sợ cũng không có.

Đặc biệt là trong con người màu đen kia, rất bình tĩnh làm cho người ta không khỏi hoài nghi, thật ra hẳn đã sớm dự liệu được chuyện này. Ngay cả lần gặp mặt này, cũng vô cùng có khả năng là hẳn tận lực sắp xếp tốt"

"Thì ra Đàm tham mưu trưởng là chồng của nha đầu này, khó trách lần đầu tiên gặp mặt lại cảm thấy có duyên." Hoắc Khải Đông nhìn Đàm Dật Trạch một cái, sau khi khiếp sợ qua đi liền khôi phục nụ cười."Nha đầu này, tôi xem nó lớn lên, so với chú ruột nó còn thân hơn!"

"Đó cũng là muốn cảm ơn Phó thị trưởng Hoắc đã quan tâm chiều cô!" Đàm Dật Trạch cười như gió xuân, đó là nụ cười đặc biệt hẳn dành cho Cố Niệm Hề. Lại làm cho, Hoắc Khải Đông đứng trước mặt bọn họ có chút sững sờ. Bởi vì thông qua mấy ngày nay tiếp xúc, ông đương nhiên biết, bề ngoài Đàm Dật Trạch cũng không phải dễ gần như thế. Đặc biệt là đối mặt với công việc, người bình thường khó mà tiếp cận được.

Vốn tưởng rằng, người đàn ông như vậy, về mặt sinh hoạt cũng rất nghiêm túc. Không nghĩ tới, vào lúc đối mặt với Cố Niệm Hề, lại toát ra vẻ mặt như thế. Xem ra, tình cảm của bọn họ thật là tốt.

Nếu Cố thị trưởng nhìn thấy, không chừng cũng sẽ yên tâm giao Cố Niệm Hề cho Đàm Dật Trạch.

"Niệm Hề, Tiểu Trạch đã về chưa? Sao không tới ăn cơm?" Vừa lúc đó, tiếng gọi của ông nội Đàm từ nơi không xa truyền đến.

Chỉ chớp lát sau, còn có tiếng bước chân nung theo trong đó.

"Ông, con dẫn theo vị khách về nhà ăn cơm!" Đàm Dật Trạch xoay người, vừa hay nhìn thấy ông nội Đàm đi tới.

"Khách nào?"

"Là Hoắc phó thị trưởng của thành phố D." Lúc nói lời này, khoe miệng hẳn chợt lóe xảo trá. Nhưng mà, chỉ hơi thoáng hiện, đã bị hẳn che dấu. Cho nên cũng không có bất kỳ người nào nhìn thấy, tất nhiên trong đầu hẳn có kế hoạch gì, cũng không có ai phát giác được.

"Thì ra là Hoắc phó thị trưởng. Hân hạnh, hân hạnh!" Ông nội Đàm cũng là người thường xuyên gặp nhân vật lớn, sau khi đơn giản chào hỏi, rất nhanh liền mời Hoắc Khải Đông, cùng nhau đi đến bàn ăn.

Mà lúc này, Hoắc Tư Vũ đang ngồi ở trên bàn cơm nghĩ kế hoạch tiếp theo hoàn toàn không phát giác được, mưa to gió lớn đang chờ đợi mình.

Mà Thư Lạc Tâm ngồi bên người, còn đang bất mãn ông nội Đàm đích thân ra đón Đàm Dật Trạch, còn vì hẳn đưa khách về nhà mà buồn bực, trách móc : "Người nào tới, còn ầm ĩ như vậy!"

Nhưng những lời trách móc như thế, sau khi ông nội Đàm dẫn người tới liền im bặt.

Người, mặc dù chỉ mặc âu phục đơn giản, trên mặt là nụ cười yếu ớt, nhưng khí phách tự nhiên toát ra, Thư Lạc Tâm liền biết rõ người này cũng không phải nhân vật bình thường.

Mà Hoắc Tư Vũ sau khi thấy Hoắc Khải Đông, thì giật mình đứng bật dậy. Nhìn chằm ông ấy, trong nhất thời không nói được lời nào!

"Vị này là..." Ngược lại Đàm Kiến Thiên sau khi nhìn thấy, chào hỏi trước tiên.

"Đây là Hoắc phó thị trưởng của thành phố D! Mấy ngày nay đến thành phố chúng ta công tác, hôm nay, con liền mời ông ấy về nhà dùng cơm !" Lúc nói lời này, giọng nói của hẳn vẫn nhẹ nhàng như cũ. Nghe thế nào cũng thấy thoải mái, giống như con gió mát lướt qua ruộng lúa, thấm vào ruột gan!

Nhưng Hoắc Tư Vũ biết rõ, Đàm Dật Trạch đang muốn đối phó với cô!

Nếu không, vì lý do gì mà lòng mày hẳn, lại như vậy cao kiêu khích nhìn về phía cô?

"Hoắc phó thị trưởng? Đây..." Thư Lạc Tâm cũng không nghĩ tới, người mà mình tâm tâm niệm niệm hy vọng, lại chợt xuất hiện ở nhà.

Lập tức, bà ta liền gấp rút đứng lên, dự định bắt đầu nhiệt tình nghênh đón.

Chỉ là, ngay khi Thư Lạc Tâm đứng dậy mới phát hiện, tình huống tựa hồ có chút kì quái!

Thật sự rất kỳ quái!

Tư Vũ không phải nói nó là con gái phó thị trưởng Hoắc sao?

Làm sao con gái cùng cha gặp mặt, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng?

Còn nữa, Tại sao phó thị trưởng Hoắc khi nhìn Hoắc Tư Vũ, lại lạnh nhạt như vậy? Nhạt đến mức, giống như người xa lạ!

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Có ai không, đến nói cho tôi biết?

Càng muốn đi xuống, Thư Lạc Tâm càng khó hiểu.

Chẳng lẽ, Hoắc Tư Vũ và Hoắc phó thị trưởng, không có nửa xu quan hệ?

Ai cho Hoắc Tư Vũ lá gan lớn như vậy? Nếu như tất cả đều giả dối, kia Hoắc Tư Vũ dựa vào cái gì ở trước mặt người khác vung tay quá trán? Còn nữa, Thư Lạc Tâm bà trăm lần mong chờ nhà mẹ đẻ Hoắc Tư Vũ, giúp đỡ Đàm Dật Nam nắm giữ tài sản, chẳng phải là...

Càng nghĩ, Thư Lạc Tâm càng ngày càng phát hiện có nhiều nghi vấn, bắt đầu vọt lên trong lòng. Mà thân thể của bà, cũng bởi vì chút ít nghi vấn này mà lạnh toát.

Bởi vì, trong lòng đã có đáp án, bắt đầu hiện lên.

Nhưng mà, bà vẫn không cam lòng tiếp nhận sự thật này! Bà nhắc khước miệng trở nên cứng đờ, nhìn về phía Hoắc Tư Vũ hỏi:

"Tư Vũ, này..."

Nếu như bây giờ Thư Lạc Tâm có cái gương để soi, bà sẽ phát hiện nụ cười của mình so với khóc còn khó coi hơn.

"Di Thư, tôi đã sớm đã nói với di, có nhiều thứ tai nghe được chưa hẳn là thật! Hôm nay trong nhà có khách, có lời gì ngài hay là chờ khi khách về hãy nói!" Ngay khi Thư Lạc Tâm sắp hỏi ra miệng, Đàm Dật Trạch mở miệng, cắt đứt lời bà muốn nói.

Những lời hắt nói rất bình thường, lại làm cho vài người trên bàn ăn lập tức lĩnh ngộ được thứ gì đó.

Đặc biệt là Đàm Dật Nam, thời điểm xoay người nhìn về phía Hoắc Tư Vũ, đôi mắt đã bắt đầu nhuộm màu gió tanh mưa máu

Về phần Thư Lạc Tâm, mặc dù không phục Đàm Dật Trạch lắm, nhưng không thể không thừa nhận, lời hắt nói lúc này làm cho bà tạm thời lấy lại lý trí, cũng đúng lúc nhắc nhở bà, không cần phải bởi vì cô gái như vậy, mà làm mất thể diện gia đình.

Chậm rãi xoay người, Thư Lạc Tâm hướng phía lầu đi lên.

Bước chân, có chút lảo đảo. Bị một trận đã kích như thế, Thư Lạc Tâm cảm giác sức lực toàn thân bị rút toàn bộ.

Bà hao hết trăm cay nghìn đắng tính toán hết thảy, vốn cho rằng mình đã thay Đàm Dật Nam tìm được nàng dâu tốt, vốn tưởng rằng có thể dựa vào Hoắc Tư Vũ giúp Tiểu Nam đoạt lấy tài sản Đàm gia. Nhưng bây giờ lại đột nhiên nói cho bà biết, tất cả đều uống phỉ!

Cái này, làm sao bà có thể thừa nhận?

Xoa trán, làm cho đầu óc của mình bớt choáng váng, Thư Lạc Tâm khi tới đầu bậc thang, lạnh lùng nói: "Hoắc Tư Vũ, cô bây giờ theo tôi lên lầu!"

Con tức này, bà nuốt không trôi!

Hiện tại nếu là không nói ra được, bà sợ mình sẽ bị tức mà bỏ mạng!

Nói xong lời này, Thư Lạc Tâm sai bước đi lên lầu.

"Tư Vũ, mẹ gọi con qua!" Thấy thái độ kiên quyết của Thư Lạc Tâm, còn có thể diện của phó thị trưởng Hoắc, Đàm Kiến Thiên cũng biết cái gì nên nói cái gì không nên nói! Điều duy nhất ông có thể làm, chính là trước cho Hoắc Tư Vũ cái bậc thang.

"Vâng, con liền đi lên lầu tìm mẹ!" Hoắc Tư Vũ ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng bước chân chần chờ lại tiết lộ tất cả, thật ra cô vô cùng sợ hãi đối diện với Thư Lạc Tâm!

Hoắc Tư Vũ vẫn luôn biết rõ, điều duy nhất khiến Thư Lạc Tâm vừa ý, chính là thân phận "Con gái Phó Thị trưởng" này.

Hôm nay, toàn bộ bị vạch trần, hôn sự này chỉ sợ cũng...

Nhưng cô không cam lòng!

Cô hao hết tâm tư, tính toán ròng rã hai năm, chẳng lẽ kết thúc như thế?

Nhưng dưới nhiều con mắt như vậy, cô cho dù không tình nguyện, cũng phải đi lên lầu.

Mà Đàm Kiến Thiên khi thấy bóng dáng Hoắc Tư Vũ biến mất, lại nhớ ra cái gì đó, xoay người đối với khiếp sợ, lại giống như là thở phào nhẹ nhõm. Đàm Kiến Thiên nói: "Tiểu Nam, con lên lầu thăm mẹ, khuyên nhủ mẹ một chút!"

Đàm Kiến Thiên hiểu rõ tính tình Thư Lạc Tâm, mặc dù cũng rất tức giận Hoắc Tư Vũ gieo rắc dối trá, nhưng dù sao cô ta đang mang thai, ông vẫn còn có chút lo lắng Thư Lạc Tâm trong cơn tức giận sẽ làm ra một chút chuyện mất kiểm chế.

"Vâng, con lên lầu trước!" Đàm Dật Nam đứng dậy, đối với phó thị trưởng Hoắc khom người gật đầu một cái, cũng rời đi. Chỉ là, sau khi biết rõ tất cả, trên mặt hắn, trừ bỏ khiếp sợ ban đầu, không còn cái khác. Giống như hắn không vì Hoắc Tư Vũ lừa gạt mà tức giận.

Về phần Đàm Kiến Thiên và ông nội Đàm, thì tại lầu dưới bắt chuyện với Hoắc phó thị trưởng.

Mà trên bàn ăn, Hoắc phó thị trưởng đối với Cố Niệm Hề thỉnh thoảng toát ra cung chiều giữa ba và con gái, còn có thỉnh thoảng tán thưởng, cũng làm cho Đàm Kiến Thiên và ông nội Đàm đối với Cố Niệm Hề lau mắt mà nhìn.

Nhưng Thư Lạc Tâm lúc này đang trên lầu, dĩ nhiên mọi chuyện phát sinh ở dưới lầu hoàn toàn không biết.

Mãi đến khi Hoắc phó thị trưởng dùng xong bữa ăn trở về, Thư Lạc Tâm còn có Hoắc Tư Vũ, cùng với Đàm Dật Nam ba người cũng chưa xuống lầu.

Đàm Kiến Thiên tiến chân Hoắc phó thị trưởng xong, không khỏi có chút lo lắng. Lập tức, bước lên lầu. Ông nội Đàm thì ngồi ở trong đại sảnh, cúi đầu trầm tư. Về phần Đàm Dật Trạch, nét mặt của hắn từ đầu đến cuối đều lạnh nhạt, giống như mọi chuyện chưa từng phát sinh. Mà Cố Niệm Hề trừ bỏ bất an ban đầu, hiện tại tất cả đều bình thường. Dù sao, đều là Hoắc Tư Vũ gieo gió gặt bão, trách không được người khác!

Chỉ là, rất nhanh ba người ở lầu dưới, cũng nghe đến âm thanh đổ vỡ trên lầu truyền đến.

Tiếng vang rầm rập, quanh quẩn ở trong căn phòng lớn.

Sau đó, âm thanh Đàm Kiến Thiên từ trên lầu truyền đến: "Tiểu Trạch, con cùng Niệm Hề đi lên một chuyến, giúp ba khuyên dì Thư một chút!"

Nghe được lời Đàm Kiến Thiên, Đàm Dật Trạch cùng Cố Niệm Hề đối mặt trong chốc lát, hắn liền đưa tay lôi kéo Cố Niệm Hề đi tới.

Đến phòng Hoắc Tư Vũ cùng Đàm Dật Nam, bên trong đang trình diễn một màn, ngay cả Đàm Dật Trạch cũng hiện lên một chút kinh ngạc.

Bởi vì, giờ phút này trước mặt bọn họ trình diễn, chính là một màn như vậy

Vốn căn phòng được chị Lưu dọn dẹp sạch sẽ mỗi ngày, giờ phút này đã trải đầy mảnh sứ. Những thứ kia, Thư Lạc Tâm từng tốn rất nhiều tiền mới mua được..

Chỉ tiếc, hôm nay quan hệ của bọn họ, giống như những mảnh vỡ thủy tinh này, không thể trở lại như cũ được.

Mà sợi tóc Hoắc Tư Vũ, giờ phút này cũng bị Thư Lạc Tâm kéo trong lòng bàn tay, hung hăng lôi kéo! Bởi vì đau đớn, bộ mặt của cô đã trở nên dữ tợn.

Cô không ngừng hô: "Mẹ, con sai rồi, tha thứ cho con được không?"

"Mẹ, không nên như vậy, con thật sự biết sai rồi!"

"Mẹ, van cầu mẹ tha cho con đi..."

Âm thanh van xin liên tiếp, có vẻ trống rỗng như vậy, lại vô lực như vậy. Cộng thêm tiếng khóc, hét thét có vẻ thê lương bất lực.

Chỉ tiếc, Thư Lạc Tâm dường như không nghe thấy. Mặc dù Đàm Kiến Thiên đã nỗ lực khuyên giải, tay của bà vẫn nắm tóc Hoắc Tư Vũ thật chặt, về mặt dữ tợn kia giống như, hôm nay nếu không giặt sạch tóc Hoắc Tư Vũ, tuyệt đối không bỏ qua.

"Thứ đàn bà không biết xấu hổ, không được gọi ta là mẹ! Cô căn bản không xứng, cô rốt cuộc từ đâu tới cũng không biết, còn dám nói là con gái Hoắc phó thị trưởng?"

"Nếu không phải hôm nay Hoắc phó thị trưởng đến nhà chúng ta, còn không biết bị cô giấu giếm bao lâu! Đáng ghét, không trách được trước kia chỉ cần nhắc tới muốn gặp cha mẹ cô, cô luôn dùng các loại cớ từ chối! Vừa mới bắt đầu còn tưởng rằng cô có nỗi khổ tâm gì đó, thì ra là cô đang chơi đùa chúng tôi!"

"Con đàn bà đáng chết, hôm nay nếu không dạy dỗ cô thật tốt, tôi không phải họ Thư!"

Bộ mặt dữ tợn, âm thanh ác độc mắng nhiếc, thật làm cho người ta khó có thể liên tưởng đến, đây là người luôn ra dáng vẻ Đàm phu nhân thanh cao!

"Lạc Tâm, có lời gì, buông lỏng tay nói sau, đừng quên trong bụng của nó còn có cốt nhục Tiểu Nam!" Đàm Kiến Thiên mặc dù phẫn nộ, nhưng lý trí còn có.

"Buông tha cô ta? Miệng đầy lời nói dối, ông thật sự muốn cho cô ta gả vào nhà chúng ta hay sao? Tôi không đồng ý, kiên quyết không đồng ý. Thừa dịp hôm nay, tôi đem tiểu tạp chủng trong bụng cô ta giải quyết tốt, đỡ phải tương lai giống như mẹ nó, khiến cho tôi và Tiểu Nam không được sống yên ổn!"

Bất kể là ai khuyên can, Thư Lạc Tâm vẫn níu lấy tóc Hoắc Tur Vũ, không chịu buông tay. Còn không ngừng quật lên mặt Hoắc Tur Vũ.

Rất nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn xem như tinh xảo, cũng bị sưng phồng. Có nhiều chỗ, thậm chí còn bị móng tay Thư Lạc Tâm cào rách. Nếu không phải nghe được giọng nói của Hoắc Tur Vũ, Cố Niệm Hề thật đúng không nhận ra, cái người khổ sở cầu khẩn, vẫn bị bức tóc đánh, lại là người tâm cao khí ngạo ở trước mặt mình trước kia.

"Mẹ, không nên như vậy được không? Đứa nhỏ này tối thiểu cũng là cháu trai của mẹ, mẹ sao có thể làm như vậy?" May mắn Hoắc Tur Vũ chính là, cô còn chưa giải quyết "Phiền toái" trong bụng. Lúc này, không chừng chính là cây cò cứu mạng.

"Nam, anh giúp em xin mẹ được không? Đứa nhỏ này nói như thế nào cũng là cốt nhục của anh, mà em làm tất cả những điều này, cũng là vì anh!" Hoắc Tur Vũ cầu khẩn Thư Lạc Tâm không dưới một trăm lần, đương nhiên biết rõ bà ta hôm nay ôm quyết tâm đánh chết mình. Không có cách nào khác, cô chỉ có thể nhin đau nhức kịch liệt trên đầu, cầm lấy ống quần Đàm Dật Nam cầu khẩn.

Thật ra, cô đối với Đàm Dật Nam cũng không ôm nhiều hi vọng.

Dù sao vừa rồi Thư Lạc Tâm đối với mình ra tay độc ác, hấn vẫn luôn đứng ở bên cạnh, thò ơ lạnh nhạt nhìn mình bị đánh, nhìn mình khóc lóc kêu gào. Ngay cả một câu cầu tình, cũng không có vì cô mà nói!

Mặt của cô, cũng đã bị hư Lạc Tâm đánh đau rát, lỗ tai cũng bị kích động có chút nghe không rõ.

Nhưng người đàn ông này, vẫn đứng yên bất động.

Điều này làm cho Hoắc Tur Vũ không khỏi hoài nghi, hấn căn bản dung túng mẹ của mình đối với cô ra tay độc ác! Càng hy vọng, “đứa nhỏ” trong bụng cô vì vậy mà bỏ mạng. Sau đó, hấn liền giải thoát!

Có lẽ, thực là như vậy đi!

Nếu không, vì sao cô lại nhìn thấy ánh mắt hấn có vẻ như "Như trút được gánh nặng"?

"Mẹ, trước thu tay lại đi!" Nhưng mà, ngay khi định buông tha mong đợi, lại nghe thấy hấn mở miệng. Mà một câu nói kia, cũng làm cho cô gái vốn đã hoàn toàn thất vọng, đôi mắt lại lần nữa thoáng hiện một chút mong đợi.

Hấn vì cô mà xin tha!

Điều này, có phải nói lên rằng, hấn cũng không chán ghét cô như vậy, cũng không phải giống như bề ngoài, không quan tâm đến sống chết của cô và “Đứa nhỏ” hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Lão Công, Anh Không Thể Đánh Em

"Tiểu Nam, chẳng lẽ con còn muốn vì cô ta cầu tình hay sao? Chẳng lẽ cô ta lừa gạt con, con định bỏ qua như vậy? Còn có, con có biết lời nói dối của cô ta, nghiêm trọng cỡ nào hay không? Lần trước ở tiệc đính hôn, mẹ đã ở trước mặt tất cả người thân, bạn bè nói, người con muốn kết hôn là con gái phó thị trưởng. Nhưng bây giờ, thế nhưng phát hiện đây tất c cũng chỉ là dối trá, con bảo mẹ ăn nói với họ thế nào? Con bảo mẹ dẫu mặt vào đâu?"

Thư Lạc Tâm thấy Đàm Dật Nam vẫn còn vì Hoắc Tur Vũ cầu tình, lại là một hồi điên cuồng. Sau đó, vừa mạnh mẽ tặng Hoắc Tur Vũ hai bạt tai.

"Mẹ, để con cùng cô ta nói hai câu là được, mẹ trước buông tay đi!" Đối với Hoắc Tur Vũ lại lần nữa bị tát tai, hấn chỉ lạnh lùng quét qua cô một cái.

"Trời ạ, tôi đây tạo ra cái nghiệt gì! Tại sao gặp phải cô gái như vậy, thật sự là gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh..." Bởi vì Đàm Dật Nam kiên trì, Thư Lạc Tâm cuối cùng chỉ có thể buông lỏng tay. Nhưng, bởi vì quá độ kích động, bà đã có chút ít mệt, được Đàm Kiến Thiên dìu ra ngoài.

Lập tức, trong căn phòng này chỉ còn lại Đàm Dật Trạch cùng Cố Niệm Hề, và với Hoắc Tur Vũ bị đánh mặt mũi nở đầy hoa, còn có Đàm Dật Nam mắt lạnh trừng cô.

Cố Niệm Hề vốn muốn rời đi, nhưng bị Đàm Dật Trạch kéo trở lại.

Đôi mắt trong trẻo, dường như tại nói cho cô biết, nơi này còn có trò hay để xem!

"Nam, em thật sự không muốn nói dối! Em chỉ vì rất yêu anh, rất muốn muốn gả cho anh, mới có thể không ý thức nói dối. Nam, anh tha thứ cho em một

lần, được không?"

Rất cục Thư Lạc Tâm cũng thu tay, nhưng Hoắc Tur Vũ phát hiện tóc của cô cũng đã bị lão bà giật đứt vài nhúm. Da đầu vẫn đau đến tê dại.

Nhưng trước mặt Đàm Dật Nam, cô liền lần một vòng đi tới bên cạnh hắn, ôm lấy bắp đùi hắn.

Thật ra, Hoắc Tur Vũ biết rõ Đàm Dật Nam cũng không thương gì mình, đàn ông như vậy cho dù gả cho hắn, sau này cũng không thể có hạnh phúc.

Nhưng còn có thể làm sao?

Cô đã lừa dối đến mức này, Hoắc Tur Vũ cô cũng chỉ có thể đem tất cả để đánh cược. Chẳng lẽ, còn muốn cô thu tay lại hay sao?

Không..

Cô không thể nào buông tay !

"Nam, em không phải là con gái phó thị trưởng, thật sự quan trọng như vậy sao? Trong bụng của em còn đứa nhỏ của anh, hôn lễ của chúng ta tháng này sẽ phải cử hành. Tiếp qua mấy tháng, anh sẽ làm cha..."

Hoắc Tur Vũ ôm chặt bắp đùi hắn, ý đồ dùng những lời này, khuyên động người đàn ông trước mặt.

Nhưng, mặc kệ Hoắc Tur Vũ nói thế nào, vẻ mặt hắn vẫn lạnh lùng trước sau như một.

Thất vọng, sắp bao phủ toàn thân cô. Mà cái người đứng ở bên kia, lại lạnh lùng đứng nhìn, không chịu đưa tay cứu giúp.

Mà để cho Hoắc Tur Vũ tuyệt vọng là, giữa tiếng cầu khẩn của mình, hắn từng chút một kéo tay cô ra. Vẻ mặt ghét bỏ kia, hung hăng đau nhói trong lòng.

"Nam?" Cô khiếp sợ nhìn Đàm Dật Nam.

Người đàn ông này làm cho cô đánh đổi thanh xuân, đánh cược tất cả!

"Hoắc Tur Vũ, Cô nói dối, tôi có thể bỏ qua. Nhưng cô phải đáp ứng tôi một điều kiện!" Hắn lui xa một bước, lạnh lùng nhìn xem Hoắc Tur Vũ bàng hoàng, bất lực.

Thật ra hắn không yêu Hoắc Tur Vũ. Chỉ bởi vì Cố Niệm Hề dè dặt, làm cho tình lực tràn đầy của hắn tìm không được nơi phát tiết ra ngoài.

Cho nên, hắn mới có thể một bước sai từng bước sai!

Nếu không phải mẹ vì thân phận thiên kim của cô ta, chèn ép hắn, bức bách mình cưới Hoắc Tur Vũ. Đàm Dật Nam hắn đã đoạt lại tình yêu của mình.

Cũng không cần giống bây giờ, mỗi ngày nhìn thấy cô gái mình yêu e ấp trong lòng ngực người đàn ông khác.

Nghĩ tới những thứ này, Đàm Dật Nam cảm thấy tất cả sai lầm này nên kết thúc. Hoắc Tur Vũ nên trở về cuộc sống vốn có của cô, mà Đàm Dật Nam hắn, cũng nên trở lại cuộc sống vốn có...

Nghĩ tới điều này, tầm mắt hắn đã rơi vào trên người Cố Niệm Hề giờ phút này đang được Đàm Dật Trạch ôm vào trong ngực.

"Nam, điều kiện gì anh cứ nói!" Chỉ cần không phải vấn đề nghiêm trọng, Hoắc Tur Vũ cô cũng có thể đáp ứng, chỉ cần hắn đồng ý cho cô tiếp tục ở lại Đàm gia, đồng ý cho cô làm thiếu phu nhân Đàm gia.

"Phá thai, hủy bỏ ta đính hôn của chúng ta! Cô đi đường cô, tôi đi đường tôi, từ nay không liên quan đến nhau!"

Hoắc Tur Vũ thật không nghĩ đến, Đàm Dật Nam sẽ hung ác tuyệt tình như thế! Thế nhưng, lại đưa ra yêu cầu như vậy, ngay cả "Đứa nhỏ", đều là một phần trong đó.

"Không.. Em sẽ không phá bỏ con của chúng ta. Nó đã hơn ba tháng, có tim đập! Chẳng lẽ, anh thực cam lòng phá bỏ?"

Hoắc Tur Vũ dùng ánh mắt xa lạ nhìn Đàm Dật Nam.

"Em tuyệt đối không đồng ý! Anh đòi điều kiện khác, có lẽ em sẽ đáp ứng anh."

Chỉ có giữ lại "Đứa nhỏ" này, cô mới có thể tiếp tục ở lại đây.

"Ngoại trừ cái điều kiện này, tôi không có những thứ khác. Nếu như cô không đồng ý, tôi cũng có cách khiến đồng ý. Cho nên, hãy đồng ý đi Hoắc Tur Vũ, thừa dịp tôi còn có tâm tình, hiện tại đi với tôi một chuyến đến bệnh viện! Nếu đợi đến lúc một chút tâm tình cũng không có, vậy cô đừng trách tôi vô tình."

Nhìn cô gái mình yêu mến cách đó không xa tựa vào trong lòng người khác, Đàm Dật Nam đã mất hết toàn bộ tính nhẫn nại.

"Đàm Dật Nam, anh còn là người hay không? Hồ đừ không ăn thịt con, anh thậm chí ngay cả con của mình đều muốn phá?" Lúc này đây, Hoắc Tư Vũ mới phát hiện mình chân chính thấy rõ con người Đàm Dật Nam. Máu lạnh như vậy, vô tình như vậy!

Mà cô, lúc trước thật sự không biết con mắt nào bị mù, mới có thể vừa ý hắn, mới có thể vì hắn đánh cược tất cả!

Nhưng không có cách nào, ai bảo cô bây giờ bị yếu thế? Nếu Đàm Dật Nam thật sự làm như vậy, thì ước mơ giàu có của cô chẳng phải sẽ tan vỡ sao?

Nghĩ tới đây, Hoắc Tư Vũ lại lần nữa khò sờ cầu khản:

"Nam, đừng đối với em như vậy được không? Mọi người đều nói, một ngày vợ chồng trăm ngày ân. Mặc dù chúng ta còn chưa hoàn thành hôn lễ, nhưng chúng ta không chỉ có tình cảm, ngay cả con cũng đã có. Cầu xin anh, đừng đối xử với em như vậy, đừng đối với con như vậy, được không?"

"Hoắc Tư Vũ, đừng cố chấp như vậy. Con dâu như cô, tôi với không tới. Cho nên, quyết định của Tiểu Nam tôi tán thành! Hiện tại, cô thu thập hành lý, đợi ngày mai tôi cùng cô tới bệnh viện, phá bỏ cái thai xong, cô có thể đi! Về phần đính hôn, nếu cô im miệng, không ăn nói lung tung, tôi còn có thể cho cô một khoản tiền, để cô có thể đi làm ăn gì đó!"

Khi Hoắc Tư Vũ khò sờ cầu khản Đàm Dật Nam, ý đồ đã động hắn, Thư Lạc Tâm vốn được Đàm Kiến Thiên diu ra ngoài, chẳng biết lúc nào đã trở về gian phòng này.

Lúc này, bà đứng ở cửa đối với quyết định của Đàm Dật Nam liên tục tán thưởng.

Con dâu của Thư Lạc Tâm bà, nhất định phải có một bối cảnh tốt. Con dâu như vậy, mới có thể xứng đôi với Tiểu Nam, mới có thể giúp con của bà ổn định gia sản Đàm gia.

Trước kia sở dĩ tại bà hạ thấp tư thái trước mặt Hoắc Tư Vũ, chẳng qua là vì thân phận của cô ta? Hôm nay, biết rõ thân phận cô ta, bà mới không thèm liếc nhìn cô ta một cái.

Về phần cháu nội, trên cái thế giới này có thể mang thai, cũng không phải chỉ có một mình cô ta!

"Tốt lắm Tiểu Nam, chuyện bây giờ cũng xử lý ổn thỏa, chúng ta đi về nghỉ trước. Đợi ngày mai, đem người phụ nữ dối trá này rời đi!" Nói xong, Thư Lạc Tâm lôi kéo Đàm Dật Nam rời đi.

Trước khi đi, Đàm Dật Nam còn thâm ý nhìn Cố Niệm Hề một cái.

Về phần Hoắc Tư Vũ, sau khi biết không phải con gái phó thị trưởng, hắn ngay cả liếc mắt một cái cũng không muốn.

Mà Đàm Dật Trạch cũng cảm thấy xem xong rồi, liền lôi kéo Cố Niệm Hề, ý bảo cô cũng nên rời đi.

"Cố Niệm Hề, xem tôi bi thảm như vậy, cô rất vừa ý đúng không?" Khi Đàm Dật Trạch bước chân ra gian phòng này, mà Cố Niệm Hề còn chưa kịp đi, giọng nói âm lãnh của Hoắc Tư Vũ, từ sau lưng cô truyền đến.

Thật ra trước đây, Cố Niệm Hề vẫn có một chút đồng tình với hoàn cảnh của Hoắc Tư Vũ. Đồng tình với cô, gặp phải mẹ con Thư Lạc Tâm, tâm địa ác độc, thậm chí ngay cả cháu trai ruột cũng có thể không cần. Nhưng khi Hoắc Tư Vũ ở phía sau khiêu khích, Cố Niệm Hề lại cảm thấy, đồng tình của mình đã dùng không đúng chỗ!

"Thật ra, vẫn như bình thường!" Cố Niệm Hề giống như nai con, sau khi đi lòng vòng, trả lời Hoắc Tư Vũ một câu như vậy.

Như bình thường, đắc ý!

Lời này, lại làm cho Hoắc Tư Vũ tức hộc máu.

"Chúng ta đều đến từ một thành phố, cô có cần thiết phải bức tôi đến đường cùng không?"

"Cùng đến từ một nơi, thì ra là lời này, Hoắc tiểu thư cũng hiểu? Nhưng vì cái gì lúc trước cô đem tôi bức đến tuyệt cảnh, lại nhiều lần hãm hại tôi vu oan tôi, sao lại không nghĩ như vậy?"

Cố Niệm Hề cô cũng không phải là thánh mẫu!

Nhiều lần bị Hoắc Tư Vũ vo tròn bóp méo, còn có thể tha thứ được không?

Không thể nào!

Cô tới đa khi cô ta bị đánh, không tiếp cận bồi thêm. Hoặc là, không thêm dầu thêm mỡ, đã đủ nhân từ lắm rồi!

"Về phần sống hay chết, Hoắc tiểu thư nên biết, cô nếu như trung thực, làm sao phải chịu thế này!" Hừ lạnh hết một tiếng, Cố Niệm Hề theo Đàm Dật Trạch rời đi.

Mà Hoắc Tư Vũ cũng tức hừng hửng đem những thứ trên bàn hất xuống đất!

Tại lúc cô bí thảm như vậy còn có tâm tình chế ngao.!

Cố Niệm Hề đáng chết!

"Lão công, sao anh lại mời chú Hoắc về nhà?" Sau khi rời căn phòng kia, hai vợ chồng Cố Niệm Hề trở về phòng ngủ của bọn họ.

Thấy hần cười áo khoác, trèo lên giường. Cố Niệm Hề cũng vội vàng bò lên.

Đương nhiên, bàn tay nhỏ bé của cô tất nhiên lại ôm lấy cổ hần.

Bởi vì chỗ đó, là nơi ấm áp mà cô thích nhất.

"Anh thấy chú ấy không có chỗ nào đi, nên mời về!" Hần thuận thế ôm cô nằm ngả trên giường. Để cô tựa lên vai mình, sau đó bắt đầu nghịch ngợm mái tóc mềm mại của cô.

"Em không tin!" Hoắc phó thị trưởng lại không có chỗ để đi?

Cố Niệm Hề suy đoán, người đàn ông này tuyệt đối là cố ý. Hơn nữa, hần nhất định sớm biết rõ, Hoắc Tư Vũ giả danh thân phận thiên kim!

"Không tin cũng phải tin!" Đàm Dật Trạch không để ý tới lời của cô, cọ trán cô hôn một cái.

"Vậy anh... anh đã sớm biết, chuyện của cô ta?" Có phải hay không, cũng biết chuyện của em?

Thật ra, cô rất muốn hỏi ra lời.

Nhưng bắt gặp đôi mắt quá thâm thúy của hần, nên giọng nói đành tiêu tan.

Bởi vì, cô rất sợ hậu quả khi giấu giếm hần.

Mặc dù hai người chung sống với nhau, chỉ ngăn ngui mấy tháng. Nhưng mà cô phát hiện, bản thân đã bắt đầu ý lại hần. Hơn nữa, mỗi một lần vui ở trong ngực hần, cô cảm thấy vô cùng an tâm.

Nhưng nếu như, bởi vì nói ra sự thật, hần sẽ thu hồi tất cả ôn nhu của hần dành cho cô, Cố Niệm Hề sợ hãi chính mình sẽ chịu không nổi...

"Vật nhỏ, chớ suy nghĩ quá nhiều. An phận ở bên cạnh anh, đừng trêu hoa ghẹo nguyệt là được!" Hần giống như xem thấu tâm tư của cô, trong lúc cô còn cau mày, lại một nụ hôn ôn nhu phủ xuống.

"Em nào có trêu hoa ghẹo nguyệt?" Bởi vì Đàm Dật Trạch hôn rất ôn nhu, ôn nhu làm cho Cố Niệm Hề trầm luân trong đó, quên mất vừa rồi cũng muốn hỏi gì đó.

"Còn nói không? Đừng quên, hôm nay lúc ăn cơm có người, nhìn em ngăn người nửa tiếng đồng hồ!" Hần bắt đầu híp lại hai tròng mắt, lấy tay bóp eo thon của cô, nhắc nhở cô một chút sự thật.

Bị hần nhắc nhở như vậy, Cố Niệm Hề cũng nhớ rõ, hôm nay, lúc ăn sáng Đàm Dật Nam cứ nhìn cô chăm chăm, lúc ăn cơm trưa cũng như vậy. Nếu không phải Hoắc phó thị trưởng đến cắt đứt, không chừng chuyện này không chỉ có ba mươi phút là dừng lại! Nhưng không nghĩ tới, hần lại để ý đến điều này!

"Nhưng mà không phải tại em!" Đây là sự thật, không thể nghi ngờ.

"Trêu hoa ghẹo nguyệt, muốn anh để ý đến phải không? Ba ngày không đánh, đã nhảy lên đầu gối!" Thật ra Đàm Dật Trạch cũng biết, Đàm Dật Nam nghĩ gì Cố Niệm Hề không thể quản được. Nhưng hần không thích, ánh mắt Đàm Dật Nam mỗi một lần nhìn cô như vậy!

"Lão công, anh không thể đánh em!" Thấy ánh mắt hần biến đổi không ngừng, Cố Niệm Hề luống cuống.

"Vật nhỏ, anh sẽ không đánh em! Nhưng mà anh sẽ dùng một loại phương thức khác, để em nhớ kỹ!" Hần tà ác hướng phía cô cười, rồi sau đó môi của hần cũng dính vào, hôn lên môi cô. Mãi cho đến khi lòng bàn tay hần thăm dò vào trong quần áo, tà ác vuốt vuốt một thứ gì đó, Cố Niệm Hề mới biết được, "Một loại phương thức khác" trong miệng hần, chỉ là cái gì!

Cái lão lưu manh này, cũng biết ăn hiếp cô! Nhưng mà, cô giống như cũng thích, cảm giác xấu xa này.

Vì vậy, buổi chiều này, hần gấp rút ở trên giường vô cùng vui vẻ...

Vốn cho rằng, chuyện của Hoắc Tư Vũ đến đây coi như kết thúc. Hai mẹ con Thư Lạc Tâm, cũng không thể làm cái chuyện tuyệt tình kia. Dù sao, đưa

nhỏ trong bụng Hoắc Tur Vũ cũng là cốt nhục của bọn họ.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, ngày hôm sau trên bàn ăn, vừa thấy Hoắc Tur Vũ xuống lầu, Thư Lạc Tâm liền buông bát đĩa, mở miệng nói: "Ăn nhanh lên, ăn xong rồi chúng ta có thể xuất phát!"

Thư Lạc Tâm không trực tiếp nói rõ, chỉ mơ hồ ám chỉ Hoắc Tur Vũ, chuyện kế tiếp cần phải làm.

Bởi vì, bà ta biết rõ, Đàm Kiến Thiên và ông nội Đàm không đồng ý quyết định này!

"Mẹ, ngài đừng có như vậy được không? Con thật sự biết sai rồi, tha cho con một lần, không được sao?"

Hoắc Tur Vũ cho rằng, chuyện tối ngày hôm qua, qua vô cùng bình tĩnh, ngay cả Đàm Dật Nam cũng còn trở về phòng ngủ. Ngoại trừ không nói chuyện voi cô, biểu hiện so với bình thường cũng không có gì khác nhau. Cô cho rằng, những lời kia chẳng qua vì tức giận mà nói mà thôi.

Trên thế giới này, không có ai nhẫn tâm phá bỏ con của mình.

Nhưng không nghĩ tới, sáng nay thức dậy, Thư Lạc Tâm vẫn còn nhắc tới.

Xem ra, lời của bọn họ cũng không chỉ là tức giận mà nói. Mà là, bọn họ thật sự muốn phá bỏ đứa con trong bụng của cô, sau đó đuổi cô đi!

"Chúng ta buông tha cô, ai có thể đến buông tha chúng ta? Cô không những lừa gạt tình cảm của Tiểu Nam, mà còn làm cho chúng ta không biết giấu mặt vào đâu! Chẳng lẽ, cô còn có cơ hội để sửa lại hay sao?"

Thư Lạc Tâm trừng Hoắc Tur Vũ một cái, tiếp tục hừ lạnh.

Mà Hoắc Tur Vũ nghe xong những lời này, trong lòng cười lạnh không thôi.

Lừa gạt tình cảm Đàm Dật Nam?!

Lão bà này, đừng nói chuyện không đầu thất lưng!

Nếu như không phải là Đàm Dật Nam ngầm đồng ý Hoắc Tur Vũ cô bỏ lên giường của hắn, cô có thể thực hiện được sao?

Còn nữa, nếu không phải Đàm Dật Nam cũng thích chơi trò nam nữ mập mờ, cô có thể cùng hắn đính hôn sao?

Còn nữa, Đàm Dật Nam cũng đã cùng cô đính hôn, bây giờ còn luôn nhìn chăm chăm Cố Niệm Hề, đây đưa Cố Niệm Hề. Đã ăn trong bát, còn xem trong nồi, rốt cuộc ai lừa gạt tình cảm của ai, còn không biết đâu!

"Đúng vậy, con thừa nhận lừa gạt mọi người chuyện này là con không đúng. Tur Vũ ở chỗ này, xin lỗi mọi người, hướng mọi người chịu tội. Con cũng đã nói xin lỗi, mẹ tạm tha cho con, cùng đứa bé đi!" Mặc dù trong lòng có trăm ngàn câu oán hận, nhưng Hoắc Tur Vũ biết rõ hiện tại cô ở thế hạ phong. Không được phản bác lời Thư Lạc Tâm, nếu không tất cả sẽ không thể cứu vãn.

"Không cần gọi tôi là mẹ, tôi nhận không nổi! Người như cô không có thân phận, thật sự không thích hợp với Đàm gia nhà chúng tôi!" Thư Lạc Tâm lại là một hồi châm chọc khiêu khích, hiển nhiên căn bản cũng không dự định thỏa hiệp. "Com nước xong, hãy cùng tôi đi! Nếu không, đừng trách tôi không khách khí!"

"Mẹ tại sao có thể ác như vậy? Đây chính là cháu trai ruột của mẹ, đứa nhỏ còn chưa kịp đến thế giới này, mẹ sao có thể cam lòng đối xử với đứa nhỏ như vậy?"

"Như vậy đã nói là ác? Còn có ác hơn, cô có muốn nhìn một chút không?" Nói xong, Thư Lạc Tâm đứng lên. Lôi kéo Hoắc Tur Vũ còn chưa có đụng đến bát đĩa, chuẩn bị rời đi. "Được, cô không định ăn com cùng được. Chúng ta đi luôn, thuận tiện đem hành lý của cô theo! Hôm nay nếu không đem lại người không biết xấu hổ như cô đi, tôi không phải là Thư Lạc Tâm!"

"Không, không được..."

Hoắc Tur Vũ che lấy bụng của mình, than thở khóc lóc.

Phảng phất, cô thật sự là một người mẹ tốt che chở, lo lắng cho đứa con của mình.

Người trong giang hồ, thân bất do kỷ. Dựa vào là thực lực, liều mạng chính là hành động.

May mắn chính là, diễn trò kỹ xảo, Hoắc Tur Vũ cho tới bây giờ vẫn không thiếu.

Hôm nay, xem thấu Thư Lạc Tâm cùng Đàm Dật Nam, cô biết rõ căn nhà này không thích hợp với mình. Nhưng lần này cô đã đánh cược tất cả, bất luận thế nào cũng không buông tha được.

Bỏ mặc Đàm Dật Nam một lần nữa nhìn theo Cố Niệm Hề, để cho Thư Lạc Tâm như nguyện cưới về thiên kim chân chính?

Không, Hoắc Tur Vũ cô sẽ không để cho bọn họ được như nguyện !

"Không được? Lúc cô lừa gạt chúng tôi, tại sao không nghĩ tới hậu quả?" Thư Lạc Tâm không buông tha người, một tay dắt lấy Hoắc Tur Vũ liền chuẩn bị lôi cô ra cửa chính.

Cũng chính vào lúc này, phía sau của bọn họ truyền đến giọng nói của ông nội Đàm: "Con dâu, con nháo đủ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Giả Mèo Khóc Chuột

"Cha, con..." Thư Lạc Tâm định cứng rắn túm Hoắc Tur Vũ ra cửa, thuận tiện phá bỏ cái thai. Từ nay về sau, Hoắc Tur Vũ cùng Đàm gia không có bất kỳ quan hệ nào, cùng với Đàm Dật Nam cắt đứt quan hệ.

Sau đó, bà muốn tiếp tục vì Đàm Dật Nam tìm kiếm một cô gái có bối cảnh tốt. Thư Lạc Tâm nhận định, chỉ có cô gái như vậy mới thích hợp với Đàm Dật Nam, mới có thể giúp đỡ Đàm Dật Nam cả đời.

Điều này, cũng chính là ước nguyện ban đầu của bà.

Nếu không phải Hoắc Tur Vũ nửa đường nhảy ra, sau đó còn nói dối mình là con gái phó thị trưởng, không chừng kế hoạch này của bà đã sớm triển khai.

Nhưng rất may, hiện tại vẫn chưa quá trễ.

Chỉ cần Hoắc Tur Vũ cùng đứa nhỏ trong bụng cô ta rời đi, sau đó bà lại tìm chút ít lý do hủy bỏ đính hôn. Con trai của bà vẫn sẽ là người đàn ông độc thân hoàng kim, danh môn thực nữ tranh nhau muốn đoạt để gả.

Nhưng không nghĩ tới, Ông nội Đàm lại ngăn cản. Hoặc là nói, thật ra ông liên tục đứng ở chỗ này, chờ bọn họ.

"Ba chẳng lẽ không cảm thấy cô ta lừa dối, làm nhà chúng ta mất mặt hay sao? Chẳng lẽ ba không biết, cô ta thật sự rất đáng giận, không muốn phải nhìn thấy bộ mặt ghê tởm này nữa sao?" Thư Lạc Tâm rất sợ ông cụ sẽ ra mặt ngăn cản kế hoạch của mình, liền lập tức mở miệng nói.

Mà lời của bà, cũng làm cho Hoắc Tur Vũ bất giác nhéo chặt hai bắp đùi.

Sắc mặt đáng ghê tởm?

Lúc trước Thư Lạc Tâm bà nghĩ cô là con gái phó thị trưởng, cho dù cô làm cái gì cũng tán thưởng đẹp mắt?

Như thế nào, mới biết cô không phải là thiên kim phó thị trưởng, đã thành sắc mặt đáng ghê tởm?

Nói cho cùng, cái lão bà này muốn chính là con dâu có thân phận!

Nếu bà ta biết rõ Cố Niệm Hề mới chân chính là thiên kim thị trưởng, không chừng sẽ lại xúi Đàm Dật Nam đoạt trở về!

Nhưng Hoắc Tur Vũ cô, chính là hết lần này tới lần khác sẽ không để bọn họ được như ý nguyện!

Cô đã vì gả vào gia đình này, mà đánh cược tất cả, không thể dễ dàng buông tay được. Càng không có khả năng, để lão bà này tùy ý xếp đặt!

Chờ!

Thư Lạc Tâm, bà chờ đó cho tôi!

Hôm nay Hoắc Tur Vũ tôi bị sỉ nhục, sau này nhất định trả lại bà gấp bội!

"Ông, Tur Vũ thật sự biết sai rồi. Ông cứu Tur Vũ, cứu con của con, được không?" Hoắc Tur Vũ thật sự là diễn viên xuất sắc nhất. Trong đầu mới chỉ thoáng hiện ra thôi, nước mắt đã đổ xuống như mưa, trong nháy mắt đã ướt đầm khuôn mặt.

Mà cô ta cũng đột nhiên hung hăng tránh thoát tay Thư Lạc Tâm. Động tác này, Hoắc Tur Vũ cố ý làm biên độ có chút lớn, làm cho Thư Lạc Tâm bởi vì mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã xuống.

Sau đó, cô liền trốn ra sau lưng ông nội Đàm.

"Mẹ nói bởi vì con không phải con gái phó thị trưởng, cho nên không để cho Nam cưới con! Sau đó, còn muốn đưa con đến bệnh viện, phá bỏ cái thai!" Đoán được Thư Lạc Tâm nhiều lần che giấu ở trước mặt ông cụ, Hoắc Tư Vũ hết lần này tới lần khác chọn trúng thứ bà ta sợ nhất nói. Bà về đùa giỡn thủ đoạn, Thư Lạc Tâm tuyệt đối không phải là đối thủ của cô!

Trước kia, ở nhà này chỉ có bà đối xử với cô tương đối khá, cho nên cô mới không dùng thủ đoạn gì. Nhưng bây giờ đã không giống!

Thư Lạc Tâm – bà nếu muốn chơi, Hoắc Tư Vũ – tôi tuyệt đối sẽ phụng bồi!

Tôi ngược lại muốn nhìn một chút, rốt cuộc ai cao hơn một bậc!

"Con dâu, làm người không thể như vậy, tham phú phụ bần!" Nghe lời Hoắc Tư Vũ nói, lông mày ông nội Đàm hơi nhíu. Trầm ngâm trong chốc lát, ông mới mở miệng.

", con không có tham phú phụ bần! Con chỉ là quá tức giận, cô ta lại bịa chuyện nói dối! Lần này coi như may mắn, trước mặt Hoắc phó thị trưởng không làm ra chuyện xấu hổ. Nếu như lúc trước chúng ta dưới tình huống không biết gì, thật đúng là đến nhà phó thị trưởng làm thân, đây chẳng phải trò cười cho thiên hạ?"

Mặc dù rất muốn xông qua hung hăng đánh Hoắc Tư Vũ, nhưng ở trước mặt ba chồng, Thư Lạc Tâm còn chưa dám lỗ mãng.

"Nói cho cùng, con vẫn đang nổi nóng! Nhưng mà con dâu, cho dù có tức giận, cũng không thể tức giận với đứa nhỏ!" Một sinh mạng, còn chưa đến thế giới này, chẳng lẽ lại bị người thân đưa lên đoạn đầu đài?

Sao có thể nhẫn tâm được!.

"Ba, con không chỉ là tức giận, con đứng từ góc độ của Tiểu Nam mà cân nhắc. Từ lúc bắt đầu, Tiểu Nam cũng không thích cô ta, hôm nay cô ta còn miệng đầy lời nói dối, con sợ tương lai nếu cưới một cô gái như vậy, sẽ phá hủy hạnh phúc cả đời của Tiểu Nam!"

Thư Lạc Tâm thấy ba chồng muốn biện hộ cho Hoắc Tư Vũ, vội vàng thể thoát phủ nhận.

"Nhưng đây cũng là Tiểu Nam không đúng! Nếu lúc trước nó không thích Tư Vũ, vậy dựa vào cái gì còn đi trêu chọc người ta? Lại dựa vào cái gì, làm cho Tư Vũ mang thai con của hắn?" Ông khẽ than.

Mà một câu nói kia, lại lập tức làm cho Thư Lạc Tâm không biết nên nói như thế nào mới tốt.

Trong khi bà còn đang luống cuống, Đàm Kiến Thiên từ trong nhà đi ra.

Vừa rồi ông chẳng qua là ăn bữa sáng, lên lầu thay quần áo, đang chuẩn bị đi làm. Không nghĩ tới, vừa đi tới cửa lại bắt gặp tình cảnh này.

Hơn nữa, sắc mặt ông nội Đàm lại quá âm trầm.

Đàm Kiến Thiên nhớ rõ, kể từ đêm ba mươi, Đàm Dật Trạch cùng Cố Niệm Hề vào ở trong nhà này, rất ít khi ông có vẻ mặt này.

Liên tưởng tới chuyện hôm qua, cùng với một màn trước mắt này, thông minh như Đàm Kiến Thiên, đại khái cũng đoán được cái gì.

"Lạc Tâm, bà lớn như vậy, làm sao còn không hiểu chuyện? Suốt ngày không có việc gì, cũng biết tìm việc cho ba ngọt ngào sao?" Đàm Kiến Thiên sắc mặt cũng không tốt nói.

"Kiến Thiên, tôi không có ý nghĩ kia. Tôi chẳng qua là..." Thư Lạc Tâm thấy chồng, muốn giải thích mọi chuyện. Lại không nghĩ, mới nói một nửa, liền có người chen ngang.

Mà này người, chính là Hoắc Tư Vũ.

"Ba tới thật đúng lúc. Ba giúp con khuyên mẹ đi! Lúc đầu nói dối, cũng bởi vì con thật sự muốn gả cho Nam. Hơn nữa, hiện tại đứa nhỏ trong bụng con là cốt nhục Đàm gia, cho dù con có sai lầm lớn tới đâu, đứa bé luôn vô tội! Cũng không thể làm cho nó còn chưa đến thế giới này, bởi vì con mà chết đi..."

Nói đến đây, Hoắc Tư Vũ khóc nức lên. Phảng phất, cô mới là người đáng thương nhất trên thế giới.

Nhìn Hoắc Tư Vũ than thở khóc lóc biểu diễn, Đàm Kiến Thiên cũng nhíu mày.

"Lạc Tâm, chẳng lẽ bà thật sự muốn đuổi Tư Vũ đi? Nó dù phạm sai lầm lớn, nhưng ít nhất còn đang mang cốt nhục nhà ta! Đó là con của Tiểu Nam, chẳng lẽ bà muốn trở mặt nhìn đứa bé chịu khổ?" Ông nghe Hoắc Tư Vũ nói, cũng có chút căm tức nhìn Thư Lạc Tâm.

"Kiến Thiên, ông nghe tôi nói!" Thư Lạc Tâm phát hiện, sau khi Hoắc Tư Vũ biểu diễn một khóc, hai nháo, ba thất cổ như vậy, dường như người phạm sai lầm lại là bà. Hiện tại, bà mới là người tội ác tày trời!

"Ba, mẹ không ngừng muốn đuổi con đi, càng muốn bắt con phá bỏ cục cưng trong bụng! Cục cưng đã ba tháng, hiện tại đã có tim đập... Mẹ sao có thể cam lòng..." Nói đến đây, Hoắc Tư Vũ lại tiếp tục một hồi khóc lóc than thở, tiết mục giọng khách át giọng chủ lại lần nữa được đẩy lên cao trào.

"Lạc Tâm, bà sao có thể làm như vậy? Bình thường tôi biết rõ bà coi trọng nhất quan hệ máu mủ, đối đãi Tiểu Trạch không tốt, cũng bởi vì nó không phải là con của bà. Con của tôi, chính mình đau nhứt cũng liền thôi. Nhưng bây giờ, đứa nhỏ trong bụng Tư Vũ là con của Tiểu Nam, trên người cũng chảy dòng máu của bà, làm sao bà xuống tay được? Bà, làm cho tôi quá thất vọng rồi!"

Nghe tiếng tê tâm liệt phế khóc của Hoắc Tư Vũ, Đàm Kiến Thiên lạnh lùng khiển trách Thư Lạc Tâm.

Lần này, Thư Lạc Tâm cảm giác mình thật sự bị Hoắc Tư Vũ đẩy vào một cái hố sâu không đáy.

Hố kia càng lặn càng lớn, có thể trong nháy mắt nuốt chửng bà.

"Kiến Thiên, tôi không phải là có ý này, ông nghe tôi nói một câu không được sao?" Thư Lạc Tâm tiến lên, lại lần nữa muốn giải thích.

Nhưng Đàm Kiến Thiên trực tiếp gạt tay, cự tuyệt nghe bà giải thích, nói: "Lạc Tâm, hôm nay chúng ta ở chỗ này nói rõ đi! Đứa nhỏ trong bụng Tư Vũ, là huyết mạch Tiểu Nam, tôi sẽ không đồng ý cho bà phá bỏ! Về phần hôn lễ của hai đứa, cũng sẽ cử hành đúng hạn."

"Không... Kiến Thiên, ông làm như vậy sẽ hủy diệt Tiểu Nam. Ông biết rõ, nó cũng không thích Hoắc Tư Vũ, ông làm sao còn ép nó lấy cô ta? Nếu cô ta thật sự là cô gái tốt cũng liền thôi. Nhưng mà cô ta ngay cả lời nói dối như thế cũng nói được, cưới vào cửa cũng sẽ bại hoại gia phong!"

Vừa nghe Đàm Kiến Thiên quyết định, Thư Lạc Tâm rối loạn.

Bà vội vã đuổi theo Đàm Kiến Thiên đang bước ra cửa, vừa đi vừa cực lực khuyên bảo.

"Không hèn mà gấp, ý kiến của tôi giống ba. Lúc trước Tiểu Nam nếu không thích Tư Vũ, vậy tại sao muốn cùng cô ấy một chỗ? Chẳng lẽ đứa nhỏ trong bụng Tư Vũ, còn có thể là chúng ta buộc nó đi vào hay sao? Tất cả đều do nó tự gây ra chuyện, nhất định phải tự mình chịu trách nhiệm. Còn nữa, thúc đẩy hôn sự của hai đứa, chính là bà! Trong lòng bà nghĩ gì, muốn làm cho Tiểu Nam cưới Tư Vũ vào cửa, không cần tôi nói trong lòng bà tự biết. Đừng đem tất cả đổ lên đầu người khác!" Nói đến đây, Đàm Kiến Thiên vừa vặn đi tới trước xe của mình, đi tới cửa xe sau, ông lại mở miệng:

"Lạc Tâm, Tiểu Nam cũng đã lớn. Tự mình gây chuyện, thì phải tự chịu trách nhiệm. Bà đừng tưởng rằng quyết định, tính toán, chính là vì tốt cho nó. Tôi hôm nay đã nói rõ, đứa nhỏ trong bụng Tư Vũ, Tiểu Nam nhất định phải chịu trách nhiệm, mặc kệ cha của Tư Vũ là ai, hôn lễ cứ theo lẽ thường tiến hành. Nếu nó ngay cả điểm này cũng không làm được, nó càng không có khả năng tiếp nhận tập đoàn Minh Lăng! Tránh ra, để cho tôi đi làm!" Nói xong, Đàm Kiến Thiên trực tiếp chui vào xe.

Khi Thư Lạc Tâm còn chưa kịp nói gì, xe của ông đã nhanh chóng rời đi.

"Không..."

"Kiến Thiên, ông hãy nghe tôi nói, ông thật sự không thể làm như vậy!"

"Kiến Thiên..."

Thư Lạc Tâm đuổi theo, muốn cùng Đàm Kiến Thiên nói cái gì đó. Dù sao ý tứ của ông chính là, nếu như Đàm Dật Nam không cưới Hoắc Tư Vũ, chịu trách nhiệm với đứa bé, mai sau trong danh sách thừa kế tập đoàn, sẽ không có tên hắn!

Nhưng tốc độ của con người, làm sao có thể đuổi kịp xe đây?

Cho nên, khi Thư Lạc Tâm đuổi theo xe của ông được một lúc, chỉ có thể vô vọng ngã ngồi dưới đất, nhìn Đàm Kiến Thiên đi xa.

"Mẹ, trời lạnh, không nên ngồi ở chỗ này. Ta trở về phòng đi..."

Chờ xe Đàm Kiến Thiên đi xa, sau lưng bà vang lên giọng nữ quen thuộc.

Ngước mắt, lại lần nữa nhìn thấy khuôn mặt còn vương lại một chút nước mắt, Thư Lạc Tâm thật sự hận không thể trực tiếp xé rách miệng cô ta!

Bởi vì bà biết rõ, vừa rồi Hoắc Tư Vũ nhất định là cố ý!

Ngay trước mặt bọn họ, nói ra những lời kia, chính là muốn đẩy bà vào hoàn cảnh khó khăn. Bức bách bà, đồng ý hôn sự!

Đáng chết!

Nghĩ đến đây, Thư Lạc Tâm hung hăng đẩy cô ra: "Cút ngay, tôi không cần cô giả mèo khóc chuột!"

"Cái đồ dê tiện không biết xấu hổ, cô cho rằng dùng thủ đoạn như vậy, có thể ép tôi đồng ý hôn sự, tôi cho cô biết, không có cửa đâu! Chỉ cần Thư Lạc Tâm tôi còn ở cái nhà này một ngày, Hoắc Tư Vũ cô cũng đừng nghĩ bước chân vào cái nhà này một bước!" Hung hăng nói như vậy xong, Thư Lạc Tâm chịu đựng con đau chân vừa rồi không cần thận ngã xuống, tự mình đi vào nhà.

Mà cô gái sau lưng bà, trên mặt lại thoáng hiện nụ cười đắc ý.

Cô đưa tay, lau giọt nước nơi khóe mắt, nụ cười vui vẻ vừa rồi trong nháy mắt trở nên lạnh như băng: "Lão bà, nếu như tôi là đồ đệ tiện không biết xấu hổ, vậy bà là cái gì? Bà cho rằng mấy chiêu công phu mèo cào kia, có thể ép tôi sao? Ha ha..."

"Chờ xem, lão bà. Bà để cho tôi một ngày không dễ chịu, tôi sẽ để bà cả đời sống không yên ổn!"

Sau khi che dấu bộ mặt u ám của mình, cô ta lại khôi phục vẻ mặt đầm nước mắt, chậm rãi đi vào nhà...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Cùng Đàm Tham Mưu Trưởng Chơi Trò Chơi

"Hề Hề" Đàm Dật Trạch khi vào cửa, ánh mắt liền ráo rác mau chóng tìm bóng dáng quen thuộc

Thường ngày Cố Niệm Hề sẽ ở trong phòng khách cùng ông nội Đàm nói chuyện, hoặc một mình ngồi xem TV, nhưng lúc này đây Đàm Dật Trạch lại không thấy cô đâu

"Hề Hề cả buổi chiều không xuống lầu, có thể là ở trong phòng ngủ!" Ông nội Đàm từ trong phòng ngủ đi ra, nói với Đàm Dật Trạch

"Sao lại như vậy? cháu lên xem cô ấy đang làm gì". Nói xong, Đàm Dật Trạch, liền cởi áo khoác của mình ra, đi lên lầu

Mà ông nội Đàm nhìn một màn như vậy, khóe miệng không tự giác nở hoa

Hiện tại Tiểu Trạch, không phải là rất hạnh phúc sao?

Bằng không, vì sao trên mặt hắn, lại luôn luôn cười như vậy?

"Hề Hề, thì ra em ở trong phòng ngủ!" Trở lại phòng ngủ, Đàm Dật Trạch ngẩn ngơ nhìn Cố Niệm Hề đang nằm ở giữa giường

"Làm sao vậy, cả buổi chiều không xuống lầu?" Thấy Cố Niệm Hề không đáp lại hắn, Đàm Dật Trạch liền cởi xuống quần trang xanh biếc của mình, leo lên giường nằm cùng cô

"Lạnh quá, em không muốn xuống giường!" Cô gái cuộn thân mình vào trong lòng ngực hắn, hai tay nhỏ bé cũng không tự giác thả vào cổ của Đàm Dật Trạch

Tuy rằng thời tiết đang ngày một ấm lên, nhưng cũng không thoải mái. Đàm Dật Trạch khóe miệng yêu thương, lộ lên độ cong cung chiều

Hiện tại mặc dù là mùa xuân, nhưng vẫn có tuyết mang theo gió phía bắc rít gào, vô cùng lạnh lẽo. Cũng khó trách, Cố Niệm Hề chịu không nổi. Dù sao, cô cũng đến từ Giang Nam, nơi đó chưa từng có tuyết. Cho nên mặc dù mở hệ thống lò sưởi, cô vẫn chịu không được

"Đúng vậy rất lạnh, nhưng em phải liên tục hoạt động một chút mới được!" Hắn xoa xoa sợi tóc của cô, rồi hôn môi

Đôi mắt màu đen, hơi hơi giật mình: "Nếu không, Hề Hề chúng ta chơi trò chơi đi!"

"Trò chơi gì? Lạnh chết người còn muốn chơi!" Cố Niệm Hề bất mãn

"Trò chơi này sẽ làm cho cả người nóng lên!" Hai tròng mắt của người đàn ông, chợt lóe lên tia giả dối

Nhưng mà ánh mắt đó chỉ xuất hiện trong một thời gian ngắn. Rất nhanh liền bị người đàn ông kia che dấu kịp thời. Thế cho nên, Cố Niệm Hề từ đầu đến cuối cũng không phát hiện

"Thật sao? Vậy được rồi!" Khí trời lạnh đến thấu xương! Chỉ cần có thể làm cho cô ấm lên liền rất tốt, Cố Niệm Hề tâm động: "Lão công... là trò gì vậy?"

Cô chủ động vòng qua cổ hắn, cọ cọ

"Ha ha!" Ôm trong lòng ngực thân hình nhỏ nhắn mềm mại, khóe miệng hắn dốc hết tà tứ

Hắn như vậy, làm cho Cố Niệm Hề hơi hơi có một chút thất thần

Sau đó cô nghe được từ trong miệng hắn nói ra vô số lời tà ác

"Chơi kéo búa bao, ai thua cởi quần áo!"

"Ách?" Cố Niệm Hề thật không ngờ, Đàm Dật Trạch sẽ nói ra những lời hư hỏng như vậy

Thua liền cởi quần áo?

Điều này đối với Đàm Dật Trạch mà nói, cho dù là ai thua, người được lợi nhất vẫn chính là hắn

"Không được!" Nghĩ đến tối hôm qua người đàn ông này làm ra chuyện tà ác với mình, khuôn mặt của Cố Niệm Hề nhịn không được đỏ lên một mảnh

Lúc này đây, đầu nhỏ liên tục lắc lắc

"Nhưng em vừa rồi đã đồng ý!" Đàm Dật Trạch không buông tha thất lưng của cô, nhìn khuôn mặt cô một mảnh đỏ ửng, hắn dường như cũng đoán ra được, trong đầu của cô đang nghĩ cái gì

Chuyện tình nước chảy thành sông, là một người đàn ông đều sẽ không có khả năng buông tha

Huống chi cô gái trong lòng ngực lại kiều mỵ mê người như thế này, ngay cả Đàm Dật Trạch là một người đàn ông có sức chịu đựng tốt, cũng không thể cầm cự được nữa

"Em..." Cố Niệm Hề muốn phủ định, nhưng nhìn đến cặp mắt màu đen kia, trong đầu liền mất đi ý định

Bởi vì, cô có thể nhìn thấy đôi mắt của người đàn ông kia giống như hồ băng. Vô hình, đem toàn bộ cô bao phủ. Ánh mắt kia thật sự rất sắc bén, giống như giờ phút này nếu cô nói "không", hắn sẽ giống như con mãnh thú vùng vẫy giữa dòng nước, phi thẳng đến phía cô

Bất đắc dĩ, Cố Niệm Hề chỉ có thể thỏa hiệp

Người trước mặt được như ý nguyện, Cố Niệm Hề trong lòng có một trăm lẻ một nỗi tức giận, chỉ có thể mắng to trong lòng: Lão lưu manh!

Chỉ cần nhìn ánh mắt của hắn, cô cũng có thể đoán ra được hiện tại hắn đang suy nghĩ cái gì

Nhưng cái lão lưu manh này, không nên khoác thêm áo ngoài hoa lệ kia, cái gì mà trò chơi! Còn không bằng khoác lên luôn bộ da của sói, muốn ăn luôn con thỏ nhỏ như cô sao?

Nếu cô đánh thắng được Đàm Dật Trạch, đã sớm cùng hắn trở mặt!

Không có cách nào, ai bảo cô không phải là đối thủ của Đàm Dật Trạch chứ?

Cho nên mặc dù biết rõ người đàn ông này muốn làm cái gì, cô vẫn chỉ có thể cùng hắn làm

Gần vua như gần cọp!

Đây chính là tình cảnh hiện tại của Cố Niệm Hề

"Trước tiên nói trước luật chơi, người thua sau khi cởi đến kiện quần áo cuối cùng, sẽ phải bị trừng phạt!" Người đàn ông hứng trí, giúp đỡ Cố Niệm Hề ngồi dậy

"Kia... được rồi!" Thật ra, Cố Niệm Hề đang âm thầm đếm quần áo đang mặc trên người mình, sau đó cũng không quên tính của Đàm Dật Trạch. Tuy rằng thời tiết hôm nay rất lạnh, Đàm Dật Trạch cởi ra quân trang, sẽ có một bộ quần áo giữ nhiệt, sau đó thêm cái quần lót, cũng liền bên ngoài có ba bốn thứ nữa. Cô hiện tại phải mặc đến bảy tám lớp, chính mình hơn Đàm Dật Trạch gấp hai, cũng không đến mức thua thảm hại như vậy

Nghĩ đến đây, khóe miệng Cố Niệm Hề xẹt qua độ cung giao hoạt

Cố Niệm Hề lúc này không chỉ nghĩ mình sẽ thắng trận này, mà còn nghĩ đến biện pháp trừng phạt Đàm Dật Trạch

Chỉ cần Đàm Dật Trạch thua, cô sẽ khiến cho hắn đêm nay không thể động vào mình đến một đầu ngón tay! Ai bắt hắn mỗi buổi tối đều cảm thấy nguyền cô, không gây sức ép cho cô thì cũng là hung hăng hơn cô đến khó thở

Khiến cho cô mỗi buổi sáng thức dậy đều mệt mỏi rã rời

Quyết định này, được cô âm thầm đề ra

Nhưng cô không biết biểu hiện này của cô, đã sớm bị người đàn ông trước mặt nhìn không sót thứ gì

"Tốt lắm. Bắt đầu đi!" Đàm Dật Trạch cũng cười theo

Vật nhỏ, cũng có thể hiểu được thế nào là giao hoạt!

Trải qua nửa giờ khăn trương chơi đùa ____

"Cởi đi, vật nhỏ của anh!" Đàm Dật Trạch nói ra lời kia, khiến cho đầu óc của cô rơi vào mê man tê dại

Cho dù quần áo trên người cô nhiều hơn hẳn gấp đôi, cũng khó có thể dễ dàng thắng hẳn

Hiện tại cô biết, muốn thắng được Đàm tham mưu trưởng, thật đúng là vô cùng gian nan!

Đàm Dật Trạch chỉ thua cô hai ván, quần áo chỉ thoát ra hai cái, thế nhưng thừa thắng xông lên, trên người cô lúc này chỉ còn có nội y, nhưng đến cái quần tứ giác của Đàm Dật Trạch cũng không lộ ra

Nhìn khoe miệng hân có độ cong tà tử, Cố Niệm Hề da đầu run lên

"Lão công, hôm nay thực lạnh, anh chẳng lẽ muốn để lão bà của mình đông lạnh như vậy sao?" Cố Niệm Hề túm lấy nội y cuối cùng của mình, quyết không buông tay

"Hôm nay rất lạnh! Nhưng mà sau khi cởi ra, lão công em sẽ giúp em làm ấm thân mình, chẳng lẽ đây không phải là lựa chọn tốt sao?"

Hắn xấu xa cười tà ác, Đàm Dật Trạch từng bước một tiếp cận cô

"Lão công, hôm nay người ta mệt chết đi! Không thể kịch liệt vận động!" Cô đương nhiên nhìn rõ ngọn lửa mãnh liệt trong mắt Đàm Dật Trạch

"Mệt chết sao? Không liên quan, anh giúp em mà xát toàn thân là tốt rồi! Còn nữa, vật nhỏ của anh, anh cũng chưa nói muốn làm cái gì, chẳng qua chỉ là muốn làm ấm giường cho em mà thôi! Đương nhiên nếu như em muốn xảy ra chuyện khác, anh cũng không để ý! Nhất định tận tâm tận lực khiến em bạo quân đây vừa lòng!"

Nụ cười của hắn, như gió xuân thổi qua, phảng phất vô hại!

Nhưng Cố Niệm Hề biết, thật ra Đàm tham mưu trưởng này là một con sói, khoác lên bộ da của người. Xuyên tạc câu nói của cô, là nghề của lão lưu manh này!

"Lão công, đừng như vậy em sẽ rất sợ!"

Nhìn đôi mắt của hắn, Cố Niệm Hề vô cùng sợ hãi

"Yên tâm đi vật nhỏ, anh sẽ không đánh em. Anh chỉ muốn.... thương em!" Hai chữ kia cuối cùng nói ra, một tay của hắn kéo cô xuống dưới thân, đem mảnh nhỏ cuối cùng xé ra

Dáng người của Cố Niệm Hề cũng không phải là da bọc xương, mà là kiểu có một chút thịt vô cùng mềm mại. Làm cho, bất kể người đàn ông nào thấy, cũng không nhịn được muốn yêu thương cô

Mà điều này sẽ khiến cho người đàn ông khác phải ghen tị, bởi vì chỉ có mình hắn mới có thể được thưởng thức mỹ cảnh trời ban này

Nhìn cô bộ dáng nũng nịu trong lòng ngực, Đàm Dật Trạch tính toán chuẩn bị bắt đầu ăn

Cũng không nghĩ rằng, ngoài phòng ngủ truyền đến giọng nói

"Niệm Hề, anh! Ông nội gọi chúng ta xuống ăn cơm!" Là tiếng của Đàm Dật Nam

Giọng nói của hắn cũng không phải lớn, nhưng xông vào trong tai của hai người, lại trở nên vô cùng ngọt ngào

Cố Niệm Hề vốn dĩ vẫn muốn chạy trốn, lúc này túm được cơ hội, liền nhanh chóng nhảy xuống giường, cầm quần áo mau chóng mặc lại

Không lâu sau, quần áo trên người đã được mặc chỉnh tề

Mà bên kia cánh cửa, cũng không còn tiếng động gì nữa!

Nhưng bằng trực giác sắc bén của Đàm Dật Trạch, hắn có thể xác định, Đàm Dật Nam ở bên ngoài cánh cửa kia vẫn chưa rời đi! Thậm chí ánh mắt tràn đầy lửa giận, cũng đang nhìn chằm chằm vào cánh cửa này, muốn xem bên trong đang trình diễn cảnh gì!

Mà suy nghĩ như vậy, khiến cho Đàm Dật Trạch không khỏi hoài nghi, có phải là Đàm Dật Nam cố ý phá vỡ chuyện tốt của hắn hay không!

"Lão công, mau mặc quần áo, ông nội còn đang chờ chúng ta!"

Cố Niệm Hề mặc quần áo xong, mau chóng đến bên cạnh Đàm Dật Trạch, hai mắt chớp động. Về mặt như vậy, giống như là lúc này chưa xảy ra bất cứ

chuyện gì

Đàm tham mưu trường, thịt béo đến tay, ăn không đến miệng, trong lòng tích tụ tức giận

Mà đứng ở bên cạnh hắn, có một tiểu hồ ly làm ra bộ dáng chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ, khiến cho hắn vô cùng nóng ruột. Người đàn ông ngoài cánh cửa kia lại làm cho hắn càng căm tức hơn

Vô cùng tức giận, Đàm Dật Trạch mặc xong quần áo, mang theo Cố Niệm Hề ra khỏi phòng

Mà người đàn ông lúc này vẫn đứng ở bên ngoài cánh cửa kia, càng chứng thực suy đoán trong đầu của hắn mới vừa rồi là hoàn toàn chính xác!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Ba Mẹ Vợ Sắp Đến

"Hai người... đã ra? Chúng ta cùng nhau đi xuống đi!"

Nhìn thấy Cố Niệm Hề và Đàm Dật Trạch rất nhanh đã đi ra, nói vậy bọn họ vừa mới cũng chưa xảy ra chuyện gì. Có chút xấu hổ nhưng Đàm Dật Nam vẫn cảm thấy vô cùng vui mừng

Nhìn người đàn ông trước mặt lông mày nhíu lên, ầm ỹ ỹ cười, đôi mắt của Đàm Dật Trạch trong nháy mắt âm trầm rất nhiều

Xem ra Đàm Dật Nam vẫn còn chưa chết tâm, nghe nói Đàm Kiến Thiên đã bắt đầu thu xếp hôn sự của hắn và Hoắc Tư Vũ trong khoảng thời gian này

Nói như vậy, Đàm Dật Trạch hắn có nên nhắc nhở cho người em trai kia một số sự tình?

Nghĩ đến đây khóe miệng Đàm Dật Trạch lại nhíu lên, đột nhiên lộ ra độ cong sắc bén

"Lão công, chúng ta đi nhanh thôi!" Đàm Dật Nam nói xong đã bước đi trước bọn họ, mà Cố Niệm Hề cũng chuẩn bị dẫn theo Đàm Dật Trạch

Nhưng đi được vài bước, Đàm Dật Trạch đột nhiên dừng lại

Nghiêng thân mình, đột nhiên kéo tay Cố Niệm Hề, đem cô ôm vào lòng ngực của mình

"Lão công?" Cố Niệm Hề có chút khó hiểu, trước hành động bất thành linh của người đàn ông bên cạnh

Mà câu nói tiếp theo của hắn càng làm cho cô có chút sững sờ

Đem cô kéo vào trong lòng ngực, hắn đem môi của mình ghé sát vào tai cô: "Lão bà biểu hiện lúc này của em, anh rất vừa lòng!"

Rõ ràng nhìn như kẻ tai nói nhỏ, nhưng giọng nói lại có chút phóng đại. Thế cho nên, giọng nói này truyền đến lỗ tai của Đàm Dật Nam

Bằng không, tại sao hắn lại đột nhiên dừng bước?

Mà hai tay của hắn, vào thời điểm này lại nắm thật chặt, như là muốn cực lực ấn nhấn một cái gì đó!

Nhìn thấy bộ dạng đó của Đàm Dật Nam, Đàm Dật Trạch cũng không quên nghiêng mình hôn một cái lên trán của Cố Niệm Hề. Tùy ý để mái tóc của cô xõa xuống gương mặt nhỏ nhắn, hắn nói: "Tốt lắm, chúng ta đi xuống đi!"

Nói xong lời này, tay của hắn lại khoác lên eo của Cố Niệm Hề, làm cho cô cảm giác rõ ràng được cánh tay của hắn rất khô nóng

Lúc này, Cố Niệm Hề mới hiểu được người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì

Hắn đang dùng hành động như vậy, để báo cho Đàm Dật Nam đừng nhích lại gần cô!

Dù sao thì cô hiện tại cũng không để ý đến Đàm Dật Nam. Nhưng Đàm Dật Trạch làm vậy đó, lại làm cho Cố Niệm Hề ảo não. Rõ ràng bọn họ thật sự vừa mới cái gì cũng không làm, nhưng người đàn ông này ở trước mặt người khác lại nói ra những lời mờ ám như vậy, giống như là bọn họ đã làm rồi

Làm cho gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề một trận đỏ bừng

Mãi cho đến trên bàn ăn cơm, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục

Hơn nữa, mặc dù đang ăn cơm, Cố Niệm Hề cũng có thể cảm nhận được, Đàm tham mưu trưởng bởi vì chuyện buổi chiều hôm nay chưa hoàn thành, nên vô cùng khó chịu. Bằng không hẳn vì sao vừa ăn, vừa đưa tay sờ xuống bắp đùi của cô?

Đối với hành vi lưu manh này, Cố Niệm Hề tỏ ra vô cùng khinh thường. Kết quả là cô hung hăng trừng mắt nhìn Đàm tham mưu trưởng một cái

Cũng không nghĩ muốn, Đàm tham mưu trưởng lại hung hăng trừng lại cô, ý nói: Vật nhỏ nếu không để yên chuyện này! Đêm nay, xem anh trừng phạt em thế nào

Đối với hành vi ở dưới cái bàn của Đàm tham mưu trưởng, Cố Niệm Hề chỉ có thể thầm mắng: Lão lưu manh!

Người đàn ông lại trả lời ánh mắt của cô: Anh là lưu manh, thì thế nào, cần anh sao? Thật ra, điều đó làm anh vô cùng vui!

Nhìn ánh mắt khiêu khích của hắn, Cố Niệm Hề chỉ có tức giận, một câu cũng không nói lên lời

Quả nhiên, lão công của cô không tầm thường

Bề ngoài tuấn đạt bất phàm, bên trong thì lại có nội tâm đáng khinh!

Đêm nay, nhất định là một đêm tình cảm mãnh liệt

Buổi chiều Đàm tham mưu trưởng không được như ý nguyện, tất nhiên sau khi ăn cơm xong, liền lôi kéo Cố Niệm Hề lên trên giường cấn cấn mấy lần

Mãi cho đến khi Cố Niệm Hề đã mệt đến ngủ thiếp đi, hắn lúc này mới buông tay, xoay người đi đến phía bàn làm việc, bắt đầu thu xếp một số tài liệu

Thật ra, không phải hắn lưu luyến cái ổ chăn ấm áp, mà là hắn cảm thấy lưu luyến thân thể mềm nhũn kia. Hắn sợ nếu như lần nữa tiến vào, sẽ lại tránh không được mà muốn hung hăng ăn luôn vật nhỏ kia

Dường như vật nhỏ đã mệt muốn chết, hắn mới dừng lại, rồi đi lúc cô không biết gì

Nhìn người trên giường khê động, trong lòng Đàm Dật Trạch có cảm giác nói không ra lời

Vừa vặn trên bàn có tiếng điện thoại vang lên, là chuông tin nhắn

Vốn Đàm Dật Trạch không muốn xen vào chuyện của người khác

Nhưng khi nhìn thấy trên màn hình điện thoại có chữ "Mẹ", ngón tay của Đàm Dật Trạch không tự chủ ấn xuống

Đàm Dật Trạch hẳn từ trước đến nay không phải người keo kiệt, cũng không phải là kẻ bá đạo. Nhưng hắn lúc này mới nhận ra, những chuyện liên quan đến vật nhỏ, hắn luôn luôn rất quan tâm

Tin nhắn chỉ có ngắn gọn vài từ, nhưng cũng thể hiện không ít ôn nhu: Bảo bối, khoảng thời gian này thế nào? Ba con tuần sau sẽ tới thành phố A, mẹ nhất định sẽ thuyết phục ba con, cùng nhau đến thăm. Không cần lo lắng, trong nhà mọi thứ đều tốt, điều quan trọng nhất là con hãy tự mình chăm sóc tốt cho bản thân

Nhìn dòng tin nhắn, khoe miệng Đàm Dật Trạch lộ lên đường cong hàm xúc không rõ

Xem ra, ba vợ cùng mẹ vợ của hắn đã muốn tới nơi này!

Hôm nay, ở trên đường phố của thành phố A, Hoắc Tư Vũ chạy qua chạy lại, chuẩn bị quần áo. Trên chân của cô, vẫn mang đôi giày cao gót mười xen ti. Mặc váy hồng phấn ngang hông còn có một đôi tất da. Bên ngoài còn khoác thêm một áo khoác lông. Cách ăn mặc kia, chính là thời trang thịnh hành nhất năm nay

Hốc mắt cũng quét thêm một chút phấn, làm cho cô thoát nhìn trẻ hơn đến hai ba tuổi

Thật ra, nếu đi đôi giày cao gót như vậy, ở trong lúc tuyết rơi đầy trời như vậy, rất dễ bị trượt ngã

Nếu là trước kia, Thư Lạc Tâm nhìn thấy một màn như vậy, tuyệt đối sẽ bị dọa đến nhảy cẫng lên. Sẽ cùng đi đến quở trách cô một hồi, đem những thứ trên người cô bắt thay ra

Chẳng qua, từ nhà Thư Lạc Tâm biết Hoắc Tư Vũ không phải là thiên kim tiểu thư, bà ta đối với cô chuyển biến ba trăm sáu mươi độ

Hơn nữa, Đàm Kiến Thiên cũng không để ý đến Thư Lạc Tâm, tự mình chuẩn bị hôn sự của cô và Đàm Dật Nam

Thư Lạc Tâm đối với cô có bao nhiêu bất mãn, bà hận không thể mang cô đến bệnh viện phá hủy cái thai, làm sao còn có lòng tốt để mặc cô ăn mặc

quần áo thế nào

Thư Lạc Tâm ước gì Hoắc Tư Vũ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tốt nhất ngay cả đứa nhỏ cũng không còn!

Chẳng qua như vậy cũng tốt

Trước tiên cùng Thư Lạc Tâm xé rách da mặt, cô Hoắc Tư Vũ cũng không cần chịu đựng bà ta, ngày ngày nghe bà ta nhắc tới nhắc lui

Giống như thế này, trang điểm xinh đẹp, ăn mặc hợp thời, ở bên ngoài đi dạo phố, tự do tự tại

"Đô đô đô..." Ngay lúc Hoắc Tư Vũ đang chuẩn bị đi vào phòng thử đồ, thì điện thoại di động vang lên

Là điện thoại của Đàm Dật Nam!

Nhìn tên người gọi trong điện thoại, tâm tình của Hoắc Tư Vũ không tự giác vui sướng hẳn lên

Từ lúc cô cùng hắn đính hôn, người đàn ông này rất ít chủ động gọi điện thoại cho cô

Cho nên lúc này nhận được điện thoại của hắn, làm cho cô sung sướng dị thường. Cho dù Đàm Dật Nam đối với cô không tốt, hắn cũng vẫn là người đàn ông của Hoắc Tư Vũ cô nhìn trúng

Tuy rằng biết rõ trong lòng hắn chỉ nhớ một người là Cố Niệm Hề, nhưng Hoắc Tư Vũ vẫn không ngừng ôm hy vọng với hắn

Hy vọng người đàn ông này có thể quay lại, hy vọng hắn có thể cùng cô nắm chặt tay đi qua nửa đời còn lại

"Nam, hôm nay sao lại gọi điện cho em?" Lúc mở miệng nói chuyện, miệng của cô không tự giác gợn lên nụ cười vui sướng

Con người được lấp rất nhiều lòng mi giả cũng mang theo mong đợi

"Tư Vũ, chuyện công ty đã xong rồi. Chúng ta gặp mặt, thuận tiện đi ăn, thế nào?"

Giọng nói của Đàm Dật Trạch giống như gió nhẹ thổi qua. Cũng nhẹ nhàng trêu chọc tiếng lòng trong lòng của Hoắc Tư Vũ

Đã lâu...

Thật sự không nhớ rõ, người đàn ông này rốt cuộc đã bao lâu, không có nói chuyện ôn nhu với cô như vậy

Chóp mũi, bắt đầu chua xót, Hoắc Tư Vũ mang theo giọng mũi, mở miệng: "Nam, anh có chuyện gì không?"

Không nên trách cô có cảm giác như vậy

Dù sao, thân phận của cô đã bại lộ, càng ngày Đàm Dật Nam càng đối với cô lạnh lùng

Nhưng hôm nay, đột nhiên lại hiện ôn nhu, thật sự làm cho Hoắc Tư Vũ không thích ứng nổi

"Có chuyện gì thế, chẳng lẽ tôi muốn gặp cô, cũng cần có lý do sao?" Trong điện thoại, nhận ra được sự đề phòng của cô, liền truyền đến tiếng cười sang sảng

Tiếng cười này làm cho đầu óc cô có chút mê loạn

Tiếng cười như vậy, làm cho cô nhớ lại khoảng thời gian lúc trước Cố Niệm Hề không có ở đây

Cái thời điểm đó, bọn họ ở chung rất hạnh phúc. Đàm Dật Nam ngẫu nhiên sẽ giống như bây giờ, sau khi tan tầm hẹn cô đi ra ngoài, đi lòng vòng vài nơi, sau đó ăn cơm, tiếp theo là thuê phòng...

Ôn nhu như vậy, đã bao lâu chưa tái diễn?

Hiện giờ, nghe Đàm Dật Nam cười như vậy, làm cho Hoắc Tư Vũ không khỏi có chút hốt hoảng. Hốt hoảng nhớ lại lúc trước, hốt hoảng cảm thấy được bọn họ trong lúc đó thật là tốt...

"Cô, hiện tại ở chỗ nào, tôi qua đó!" Thấy Hoắc Tư Vũ vẫn chưa trả lời, Đàm Dật Nam lại mở miệng

Người đàn ông này thật là tay già đời, lão luyện không chế cô bằng âm điệu cao thấp, liền có thể hiện ra nhu tình như vậy

Nhu tình kia, thật đúng là có thể làm cho phụ nữ rung động

Hắn đột nhiên ôn nhu, lại làm cho cô tháo xuống tâm tư đề phòng, Hoắc Tư Vũ khẽ cười: "Em đang ở cửa hàng thời trang"

"Được, đợi tôi mười phút, tôi đến ngay!"

Hoắc Tur Vũ vừa nghe thấy Đàm Dật Nam sẽ lập tức tới, vội vàng lau mặt, làm cho mình ở trạng thái tốt nhất, còn không quên đi đến bên cạnh, chọn một số đồ trang sức, lựa chọn một bộ váy hồng dài, cùng với đôi giày đế thấp. Trải qua một phen hồi căng thẳng, Hoắc Tur Vũ vừa ý đứng trước gương

Trong lúc đợi Đàm Dật Nam đến, cô cũng không quên xuất ra chiếc gương nhỏ bên người, nhìn xem mình như vậy đã được hay chưa

Chỉ cần Đàm Dật Nam thay đổi cách đối xử với cô, Hoắc Tur Vũ sẽ nguyện vì hắn trở thành một người phụ nữ tốt

Chỉ tiếc, lúc Hoắc Tur Vũ đang cố gắng thể hiện nhu tình, hy vọng người đàn ông kia có thể thay đổi. Thì lúc này ở bên văn phòng, khóe miệng Đàm Dật Nam đã thu lại nụ cười ôn nhu. Cặp mắt đen kia bình thản một cách thần kỳ, giống như là chưa từng mỉm cười...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Vật Nhỏ, Anh Sẽ Đau Lòng

Đàm Dật Nam dừng xe, vừa lúc nhìn thấy Hoắc Tur Vũ đang đứng ở góc đường cách đó không xa, một tay cầm túi nhỏ, tay kia vuốt nhẹ làn tóc. Giống như không muốn để làn gió mạnh kia làm sợi tóc của mình bay loạn

Bộ dáng cô kiêu chần chờ đợi, kỳ thật nhìn qua rất mỹ. Gió lạnh thổi, nhân tiện khẽ thổi lên làn váy của cô, làm cho cô thoát nhìn giống như một đoá hoa xinh đẹp...

Một màn kia thật sự rất đẹp

Nhưng người đàn ông ngồi trên xe, thấy một màn như vậy, hai tròng mắt lại lóe lên tia quý dị

"Nam, anh đã tới!" Hoảng hốt trong một lúc, Hoắc Tur Vũ nhận ra được xe của Đàm Dật Nam đỗ cách đó không xa, liền chậm rãi đi đến. Tiến vào xe, Hoắc Tur Vũ chân tay bắt đầu run rẩy. Nhưng ở trước mặt người đàn ông này, cô thật sự che dấu rất tốt

"Ân, tôi vừa mới tới, nhìn không thấy cô, còn tưởng rằng... Cô đã rời đi!" Người đàn ông khẽ cười, trong con người lóe lên tia sáng khẽ nhúc nhích

Hoắc Tur Vũ đứng ở trong gió rét, hắn đã sớm thấy. Nhưng hắn vẫn không tiến lên, đi tìm cô thôi. Hắn muốn nhìn xem, người phụ nữ kia đang muốn giả dạng cái gì. Rõ ràng lạnh như vậy, nhưng tại sao cô lại ăn mặc thế kia? Chẳng lẽ còn hy vọng Đàm Dật Nam hắn, một lần nữa bị cô mê hoặc

Điều này, không có khả năng

Lúc trước nếu không phải vì hắn phóng túng, cũng không biến thành nông nổi như hôm nay. Người phụ nữ hắn yêu, lại bị anh cùng cha khác mẹ cưới rồi. Hiện tại, còn bị ba mình mỗi ngày, ép hắn cưới người phụ nữ này

Vậy hắn sẽ ra chiều đưa tay trước chiếm tiện nghi, nhìn xem chờ hắn xử lý mọi chuyện hoàn mỹ, xem ba còn ép mình như thế nào

"Nam, chúng ta hiện tại đi đâu?"

Dường như, đã lâu lắm rồi cô chưa thấy Đàm Dật Nam ôn nhu như vậy, Hoắc Tur Vũ lên xe không trực tiếp thắt dây an toàn, mà lao vào trong lòng ngực của Đàm Dật Nam

Tuy rằng ngay từ lúc đầu, mục tiêu của Hoắc Tur Vũ là thiếu phu nhân của Đàm gia. Nhưng từ lúc ở chung với Đàm Dật Nam cô phát hiện mình đã yêu thương người đàn ông này. Cổ lỗ, đối với một người phụ nữ, thân phận cũng không phải là quá mức cần thiết

Chỉ tiếc, lúc cô ôm hắn, lại nhắm chặt hai mắt hòa vào trong hạnh phúc. Nếu như lúc này, cô mở mắt, sẽ phát hiện nụ cười kia của người đàn ông đang cười lạnh

"Hôm nay trước đi xem phim, sau đó lại ăn một chút!" Người đàn ông này quả nhiên là tay già đời, đem tia chán ghét trong đáy mắt mình giấu diếm rất tốt, sau đó xoay người, nói: "Tur Vũ, ngồi thắt dây an toàn, tôi lái xe!"

"Ân!" Tuy rằng có điều bất mãn, nhưng Hoắc Tur Vũ cũng nghe theo lời của hắn, ngoan ngoãn ngồi lại vị trí của mình

Bởi vì có Đàm Dật Nam ở bên cạnh, khóe miệng của Hoắc Tur Vũ cũng nhẹ nhàng cười

Hành trình như vậy, rất giống với trước kia của bọn họ

Người đàn ông này lại không đem hành trình cuối kia nói ra là đến khách sạn. Nhưng cho dù hắn không nói, Hoắc Tư Vũ cũng có thể lường trước được sự việc sắp xảy ra

Vừa đúng lúc, có thể lợi dụng cơ hội này, xóa bỏ sự xa cách của hắn. Còn nữa, tốt nhất là cùng Đàm Dật Nam mang thai đứa nhỏ, làm cho "Bảo bối" hiện tại đang ở trong bụng cô trở thành thật

Trong lúc Hoắc Tư Vũ còn đang đắn đo, xe đã rời xa chỗ này

Tâm tư hai người cùng lúc đó cũng xuất phát

Cùng Đàm Dật Nam xem phim, sau đó Đàm Dật Nam lại đưa cô đến nhà hàng Tây Xán Thỉnh mà trước kia cô yêu thích. Nhìn bàn thức ăn đầy mỹ vị, trên bàn đều là thức ăn mà cô yêu thích. Hôm nay là ngày mà cô hạnh phúc nhất từ sau khi có mặt trên đời

Trước kia, Đàm Dật Nam tuy rằng có đưa cô đến nhà hàng cao cấp ăn cơm. Nhưng mà, mỗi lần hắn đều chú tâm ăn cơm, chưa bao giờ để ý đến cô. Mà hôm nay, người đàn ông này còn cẩn thận giúp cô chuẩn bị trên bàn một đĩa hoa tươi, và hai ly rượu vang đỏ

Nhìn mọi thứ, Hoắc Tư Vũ cảm thấy chớp mũi ê ẩm

"Tư Vũ, sao không ăn? Hôm nay tôi đều chuẩn bị những món cô thích" Người đàn ông nhìn Hoắc Tư Vũ vẫn còn đang ngây ngốc, không có động tay, liền hỏi

"Chẳng lẽ tôi nhớ nhầm? Nhưng trước đây tôi nhớ, đây là đều là những thứ cô thích ăn!"

"Không có, anh không nhớ nhầm! Em chỉ là cảm thấy ngoài ý muốn!" Đàm Dật Nam liền tiếp nói, làm cho Hoắc Tư Vũ giật mình, hồi phục lại tinh thần: "Nam, em thật sự không nghĩ đến, anh lại nhớ rõ những thứ em thích ăn, thế như lại vì em chuẩn bị nhiều chuyện tình như vậy..."

Hoắc Tư Vũ cảm khái, làm cho Đàm Dật Nam cũng có chút xấu hổ. Không tự giác né tránh tầm mắt của Hoắc Tư Vũ, sau đó hắn mới mở miệng nói: "Nhanh ăn đi. Món này lúc còn nóng ăn mới ngon! Trước kia là tôi không tốt, cho cô chịu khổ, thật xin lỗi!"

Nói xong, Đàm Dật Nam lần đầu tiên gấp đồ ăn cho Hoắc Tư Vũ

"Không... Trước kia đều là em không tốt. Nếu không phải em nói dối anh..." Hoắc Tư Vũ muốn nói

Nhưng lời này, lại như là điểm yếu của cô. Hắn đột nhiên mờ mắt: "Cô nói gì? Hôm nay là một ngày tốt, không cần nhắc đến chuyện trước kia"

Thật ra, hắn không phải là sợ hãi Hoắc Tư Vũ vì chuyện này mà khóc. Mà là sợ hắn sẽ không kiềm chế được sự tức giận, trực tiếp hất đổ bàn ăn này, sau đó hung hăng tặng Hoắc Tư Vũ vài bạt tai

Tuy rằng trong lòng hắn đã sớm có vô số lần muốn làm như vậy, nhưng vì mục đích đến ngày hôm nay, hắn vẫn nhẫn nhịn chịu đựng

"Được, vậy chúng ta hôm nay không nhắc đến chuyện trước kia, mau ăn cơm!" Nói xong, Hoắc Tư Vũ cũng mau chóng gấp lại cho Đàm Dật Nam một ít thức ăn

Chỉ là quá vui sướng... Hoắc Tư Vũ cũng không chú ý tới, những thứ mà cô gấp cho Đàm Dật Nam, hắn một chút cũng không động đũa

Tóm lại, bữa ăn hôm nay cô rất vui vẻ, ăn cũng nhiều hơn mọi khi. Đàm Dật Nam gấp thức ăn cho cô, cô đều ăn hết. Mà hắn ngoại trừ cùng cô nói chuyện, ngoài ra chỉ uống vài hớp rượu

Đối với Đàm Dật Nam hắn mà nói, bữa ăn như vậy chính là dày vò bản thân. Hắn căn bản một cái liếc mắt cũng không muốn nhìn người phụ nữ kia. Nếu không phải vì muốn đạt được mục đích, hắn đã sớm chạy mất

"Ăn xong rồi sao? Ăn xong rồi chúng ta đi đi!" Hắn nhìn thoáng qua Hoắc Tư Vũ, thấy bộ dáng kia của cô thật ghê tởm

"Được. Nhưng mà Nam, chúng ta kế tiếp đi đâu?"

Cầm túi xách, Hoắc Tư Vũ cùng Đàm Dật Nam bước ra khỏi cửa hàng

Mà câu hỏi này, làm cho Hoắc Tư Vũ không ngừng chờ mong

Bình thường nếu như ăn cơm xong, Đàm Dật Nam sẽ mang cô đi đến khách sạn...

Nghĩ đến như vậy, ánh mắt của Hoắc Tư Vũ không tránh được tia chờ mong

"Tiếp theo, tôi mang cô đi đến một chỗ!" Hắn khẽ cười, đem hoa hồng trên tay mình đưa cho Hoắc Tư Vũ

"Là nơi nào, anh nói cho em biết được không?" Có lẽ là người đàn ông mình thích ở ngay trước mặt, Hoắc Tư Vũ cũng biểu hiện một chút bộ dạng nũng nịu. Một đôi mắt đẹp, cũng là tràn ngập chờ mong, nhìn chăm chăm Đàm Dật Nam

Nhưng mà, thật ra trong lòng của cô đã dự đoán trước, kỳ thật Đàm Dật Nam muốn dẫn cô đến khách sạn

Trước kia, mỗi lần bọn họ ăn cơm xong, người đàn ông này sẽ thần thần bí bí nói với cô. Sau đó, hắn sẽ mang cô đi đến khách sạn thuê phòng. Tiếp theo, ở trong nơi đó, làm chuyện vô cùng thắm thiết

Vừa nghĩ đến chuyện tiếp đến, tâm tình của Hoắc Tư Vũ không ngừng xôn xao

"Tối rồi, cô sẽ biết!" Đàm Dật Nam giống như trước về mặt thần bí cùng cô nói chuyện

Nhìn như vậy, Hoắc Tư Vũ cũng đã nghĩ mình đoán trúng đến tám chín phần

Bởi vì hôm nay Đàm Dật Nam cùng cô diễn trò, cũng giống như trước kia. Trừ bỏ, so với trước kia, hắn không để ý đến cảm thụ của cô

Nhưng mà không thể không thừa nhận, Đàm Dật Nam làm cho cô tháo bỏ được lớp sóng trong lòng

Hoắc Tư Vũ liền vui vẻ cười đến sáng lạn

Đặc biệt là lúc ngồi trên xe của người đàn ông này, cô cảm giác trái tim mình đã sớm muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Chưa bao giờ nghĩ tới, Đàm Dật Nam sẽ đối xử với cô như công chúa

Cung chiều như vậy, làm cho cô hết thấy đều cảm thấy chân thật

"Nam, đây là nơi nào?"

Nhưng Hoắc Tư Vũ cũng không vui vẻ được bao lâu

Xe của Đàm Dật Nam vội vàng dừng ở trước cửa bệnh viện, nụ cười xinh đẹp trên mặt của Hoắc Tư Vũ đều không còn. Hai tay run rẩy, có chút bối rối

Tại sao đêm hôm khuya khoắt, Đàm Dật Nam lại không mang cô đến khách sạn, mà là bệnh viện?

Hắn, muốn làm gì?

"Bệnh viện!" Bởi vì lúc này đã là đêm, trong xe có chút ánh sáng, bóng tối bên ngoài cũng âm đạm. Cho nên, Hoắc Tư Vũ cũng không thấy rõ, biểu tình trên mặt của hắn khi nói ra hai chữ này

Hoặc là phải nói, cô căn bản không muốn đọc biểu tình của hắn trong hoàn cảnh này. Bởi vì hôm nay, đối với cô mà nói, giống như là một giấc mộng tốt đẹp, khiến cho cô không muốn tỉnh lại

"Em biết đây là bệnh viện, nhưng mà Nam, nửa đêm muốn đưa em đến đây để làm gì, thời tiết trở lạnh, chúng ta về đi!" Nhìn ánh sáng mờ mờ, hét ra gương mặt trong trẻo lạnh băng của hắn, Hoắc Tư Vũ tâm tình không tự giác đổ vỡ. Bất an, giống như là độc được lặng lẽ chui vào trong trái tim cô, đem toàn thân cô đau nhức khó chịu. Làm cho cô cảm thấy được, âm trầm như vậy, lại vô cùng đáng sợ!

Cùng Đàm Dật Nam ở chung, trên mặt Hoắc Tư Vũ vẫn cười, chẳng qua là so với trước kia cứng nhắc vài phần

Hoắc Tư Vũ thoái nhượng, rõ ràng là để cho người đàn ông này hài lòng

Nghe tới Hoắc Tư Vũ nói, hắn xoay người lại nhìn cô: "Đương nhiên là để giải quyết mọi chuyện, chẳng lẽ tới đây để ân ái?"

Sắc mặt của Đàm Dật Nam, so với trong tưởng tượng lạnh khốc vài phần

Gương mặt tinh xảo, ở dưới ánh sáng mờ ảo chiếu xuống, càng phát ra thâm thúy mê người

Chỉ tiếc, gương mặt hoàn mỹ như vậy, Hoắc Tư Vũ không có tâm trạng mà thưởng thức. Bởi vì cô cảm thấy được, phía sau Đàm Dật Nam thật đáng sợ

Rõ ràng hắn đang cười, nhưng Hoắc Tư Vũ lại cảm thấy, ánh mắt của hắn tràn ngập khinh thường, giống như trong mắt của hắn, cô chỉ là một vở hài kịch

"Nam, đến nơi đây giải quyết chuyện gì?" Bởi vì quá khẩn trương, hai tay của cô đã sớm nắm chặt. Các đốt ngón tay bởi vì quá sức mà trở lên trắng bệch. Cô vẫn cố gắng duy trì vẻ mặt tươi cười, so với khóc còn khó coi hơn, bởi vì cô thật sự khó có thể tưởng tượng được người đàn ông này sẽ làm ra chuyện gì

"Đương nhiên là phải...rõ ràng quan hệ của chúng ta!" Nhìn Hoắc Tư Vũ gương mặt tái nhợt, Đàm Dật Nam khẽ cười. Ánh sáng mờ ảo chiếu xuống đôi con ngươi đen của hắn lúc này trở lên đỏ tươi, tươi cười giống như lóa mắt! Giờ phút này, hắn giống như là từ địa ngục, không đem thế gian hủy diệt, hắn sẽ không bỏ qua

Mà tầm mắt của hắn, lại dừng lại trên bụng của Hoắc Tư Vũ

Thấy vậy thân thể của cô không tự giác run rẩy

"Nam, hử dừ không ăn thịt con, anh không phải nghĩ đến sự tình muốn tồn thương bảo bối của chúng ta chứ?" Lời này, Hoắc Tur Vũ phát hiện rằng của mình nghiêng chặt mà phát ra tiếng

"Đúng vậy, hử dừ không ăn thịt con. Chẳng qua, đứa nhỏ này thật sự là ra không đúng lúc, cho nên chỉ có thể ủy khuất cho nó!" Giọng nói của hắn rất nhẹ nhưng lại giống như sấm sét giữa trời quang, khiến cho đầu của Hoắc Tur Vũ khẽ mở lỗ hổng

"Không đúng thời điểm? Đứa nhỏ khi nào mới đúng thời điểm? Hoặc là anh căn bản không cần đứa nhỏ này, hay là mẹ của nó anh cũng không cần?" Nếu phải nói rõ ràng, Hoắc Tur Vũ bất cứ giá nào cũng phải nói ra

"Cũng có thể nói như vậy" Đàm Dật Nam không phủ nhận, kỳ thật người hắn muốn cùng có bảo bối chỉ có duy nhất Cố Niệm Hề. Nếu Hoắc Tur Vũ đã sớm biết, vậy cũng không cần phải che giấu

"Tur Vũ, cô cũng biết trong lòng tôi chỉ có một người, cho dù tôi nghe theo ba tôi kết hôn, sau này tôi cũng không có khả năng đối xử tốt với cô, như vậy hạnh phúc cả đời của chúng ta chẳng phải bị chôn vùi sao? Một khi đã như vậy, không bằng sớm kết thúc, chúng ta mỗi người đi tìm hạnh phúc của riêng mình, cô nói đúng không?"

Thật ram lúc biết Đàm Kiến Thiên muốn nhúng tay vào hôn sự của hắn, Đàm Dật Nam cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, muốn cùng Hoắc Tur Vũ nói lời này, chẳng qua là chưa tìm được thời điểm thích hợp mà thôi

"Tìm hạnh phúc, là anh muốn tìm Cố Niệm Hề! Anh không chịu nổi cô ta cùng Đàm Dật Trạch ở cùng một chỗ, cho nên anh muốn bỏ tôi, muốn thoát khỏi dằng buộc, quay về nhà tìm cô ta phải không?"

Thật ra, từ lúc Đàm Dật Nam ôn nhu, Hoắc Tur Vũ đã sớm có chút bất an

Nhưng cô không ngờ, người đàn ông này có thể xấu xa như vậy!

Chiếm hết tiện nghi của cô, còn muốn bỏ rơi cô, muốn giải quyết "đứa nhỏ" trong bụng cô, sau đó đi tìm Cố Niệm Hề?

Chưa bao giờ, Hoắc Tur Vũ cảm thấy mình may mắn như vậy, hiện tại cô không mang thai

Bằng không, đứa nhỏ thật sự sẽ không có tình yêu thương của ba

"Đúng vậy, tôi thật sự không quên được cô ấy, cũng không thể không để ý đến cô ấy, chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên hình bóng của Cố Niệm Hề. Nếu không có sự xuất hiện của cô, tôi còn không biết, Niệm Hề đối với tôi quan trọng như vậy. Cho nên Tur Vũ, van cầu cô buông tha tôi, cũng buông tha cho chính mình được chứ?"

Niệm Hề Niệm Hề Niệm Hề...

Trong lòng của hắn, vẫn chỉ có một mình Cố Niệm Hề!

Hoắc Tur Vũ cô dùng hết thủ đoạn, đoạt hắn đi từ trên tay Cố Niệm Hề. Kết quả, người đàn ông này vẫn chỉ nhớ đến một mình Cố Niệm Hề?

Điều này cô sao chịu nổi?

"Nam, em không cần anh có yêu em hay không, cũng không thêm để ý người trong lòng anh là ai, em chỉ hy vọng có thể ở bên cạnh anh. Nam, không cần đuổi em đi được không? Em thật sự yêu anh, con của chúng ta cũng cần anh, cho nên van cầu anh đừng bắt em phá bỏ cái thai được không?" Nước mắt sớm đã ướt đầm trên mặt cô. hôm nay sở dĩ hưởng thụ những điều tốt đẹp, cũng chỉ là một hồi Hồng Môn Yên

Điều Đàm Dật Nam hắn làm, chẳng qua là gây ông đập lưng ông mà thôi...

Nhưng cô vẫn có một tia may mắn. Hy vọng có thể giúp người đàn ông này tỉnh táo, hy vọng có thể làm cho hắn quay đầu lại!

"Cô không ngại, nhưng tôi đề ý! Hoắc Tur Vũ tôi thật sự không có biện pháp nào đối mặt với cô, chỉ cần nhìn đến khuôn mặt của cô, sẽ cho tôi liên tưởng đến sự dơ bẩn, cũng sẽ làm cho tôi không ngừng nhớ đến, tôi rốt cuộc đã làm ra cái gì đối với Cố Niệm Hề! Cuộc sống như thế tôi thật sự chịu không được. Cho nên, tôi cầu xin cô thương xót tôi, cùng tôi đi vào phá bỏ đứa nhỏ! Bác sĩ ở bệnh viện này chính là từ nước ngoài trở về. Sẽ không để cho cô một chút đau đớn nào, lại càng sẽ không ảnh hưởng đến việc sinh con sau này của cô!" Đàm Dật Nam đạo lý rõ ràng, giọng điệu cũng ôn nhu như trước

Nhưng hắn nói ra, lại lập tức làm cho tâm tình Hoắc Tur Vũ rét lạnh

Người đàn ông tán tận lương tâm này, thế nhưng còn muốn tính toán phá đi cái thai trong bụng cô

Hắn làm như vậy, là vì Cố Niệm Hề sao?

Làm sao bây giờ?

Đàm Dật Nam chắc chắn muốn cùng Cố Niệm Hề ở cùng một chỗ, cô chắc chắn sẽ không để cho hắn được như ý nguyện. Cho nên, mặc dù giờ phút

này hẳn có dịu dàng bao nhiêu, Hoắc Tur Vũ cũng kiên quyết mở miệng: "Tôi không cần!"

Phá bỏ đứa nhỏ cô một chút lợi thế cũng không còn

Cô sẽ không ngu ngốc mà làm như vậy

Hoắc Tur Vũ cô không phải là một người lương thiện, lại càng không có ý tưởng để cho người mình yêu đi tìm hạnh phúc khác

Thứ cô yêu thích, nhất định phải có được. Mặc dù là hai người cả đời không có được hạnh phúc, cô quyết cũng không buông tay

"Cô thật sự không cần? Cho dù Đàm Dật Nam tôi cầu xin cô, cô cũng không chịu sao?" Đáp án của Hoắc Tur Vũ tựa hồ làm cho Đàm Dật Nam vô cùng thất vọng, giờ phút này sắc mặt của hắn cũng trở nên không tốt. Nói chuyện với Hoắc Tur Vũ cũng rõ ràng lạnh đi vài phần

Điều này làm cho Hoắc Tur Vũ không thể không hoài nghi, một màn hạnh phúc lúc này, có phải đều là người đàn ông này đóng kịch hay không?

"Em tuyệt đối không đồng ý. Đàm Dật Nam, mặc kệ anh có nói như thế nào, em cũng sẽ không đem đứa nhỏ của chúng ta phá bỏ! Cho dù cả đời không có được hạnh phúc, em cũng nhất định muốn ở bên cạnh anh"

Cô không hạnh phúc, vậy người khác cũng đừng mơ có được hạnh phúc

"Là vậy sao?" Nghe được câu trả lời của Hoắc Tur Vũ, hơi thở của hắn trở lên lạnh lẽo, sau đó khóe miệng đột nhiên nở nụ cười. Ánh sáng mờ ảo nhìn như không thật

Nhưng Đàm Dật Nam như vậy, càng làm cho Hoắc Tur Vũ cảm thấy bất an

Bởi vì cô biết, Đàm Dật Nam không dễ dàng buông tha cho cô và đứa nhỏ như vậy

Quả nhiên, một lúc sau hắn mở miệng: "Những điều tôi muốn nói, đều nói ra rồi, về phần cô có muốn nghe hay không, tôi cũng không quản được. Nhưng Tur Vũ, cô cũng không thể thay đổi được quyết định này"

Nói xong lời này, Đàm Dật Nam đột nhiên tiến tới gần Hoắc Tur Vũ

Lúc Hoắc Tur Vũ còn chưa kịp phản ứng gì, hắn đã kéo cánh tay của cô, sau đó đẩy cửa xe, không để cho cô phản kháng, cũng không để ý đến hành động như vậy có thể gây ảnh hưởng đến đứa nhỏ, trực tiếp đem cô kéo ra khỏi xe!

"Đàm Dật Nam, anh điên rồi! Buông em ra, anh không có quyền đối với đứa nhỏ như vậy!" Cô gào thét, giãy dụa

Nhưng tay của Đàm Dật Nam, giống như được làm từ sắt thép, cô căn bản không thể thoát ra được

"Tôi không có tư cách đối với cô làm như vậy, nhưng vì tương lai của hai chúng ta, cho nên đứa bé này không thể tồn tại" Sức lực của hắn rất lớn, rất nhanh đem cô rời khỏi bãi đỗ xe

"Hạnh phúc của chúng ta? Đàm Dật Nam, anh chỉ là vì hạnh phúc của chính mình! Đừng nghĩ nói những lời dễ nghe như vậy, anh thật sự nghĩ tất cả mọi người đều ngu ngốc hâu sao?" Mắt thấy sắp bước đến bệnh viện, Hoắc Tur Vũ giãy dụa ngày càng mạnh. Nhưng điều này, như trước không thể làm cho cô trốn thoát được

Làm sao bây giờ?

Nếu như bị Đàm Dật Nam mang vào, nhất định hắn sẽ phát hiện cô căn bản không mang thai. Đàm Dật Nam kia càng không có lý do phải lấy cô

Bỗng dưng, Hoắc Tur Vũ đột nhiên nhớ tới trong túi xách của mình có kim kích điện. Đó là lúc trước cô ở quán bar say rượu, sau đó phát sinh quan hệ, cô liền mua thứ đó để ở bên mình

Thật không ngờ, cô lại có cơ hội để dùng thứ này đối phó với Đàm Dật Nam

"..."Hoắc Tur Vũ dùng tay không bị Đàm Dật Nam nắm lấy, từ trong túi lấy ra kim kích điện, nhắm mắt hung hăng đâm tới phía sau Đàm Dật Nam

Sau một lát, người đàn ông vừa mới còn nổi giận, hung hăng kéo cô đến phòng bệnh, tay buông lỏng ra. Sau đó, hắn vô lực ngã xuống mặt đất

Nhìn người đàn ông trên mặt đất, gương mặt Hoắc Tur Vũ tái nhợt, đột nhiên xuất hiện nụ cười!

Đột nhiên tươi cười, ở trong gió rét như vậy rất quý giá!

Đàm Dật Nam, đây là anh ép tôi!

Hôm nay anh làm cho tôi nhiều việc như vậy, tôi thật sự còn muốn cùng anh sống tốt nửa quãng đời còn lại. Nhưng anh lại chỉ vì muốn lừa tôi đến bệnh viện phá bỏ cái thai

Khuất nhục này, tôi tuyệt đối sẽ không quên

Nếu anh muốn rời khỏi tôi như vậy, tôi liền sẽ không để cho anh được như ý nguyện

Hoắc Tư Vũ tôi không có được hạnh phúc, vậy người khác cùng nhau đến địa ngục đi

Sớm hay muộn cũng có một ngày, tôi sẽ làm cho anh, cùng với mẹ của anh phải chịu đựng mọi nhục nhã giống như tôi

Các người, chờ đó cho tôi!

Nhìn quanh bốn phía, lúc này đã vào đêm. Hành lang bệnh viện cũng không có người đi qua lại. Hoắc Tư Vũ hung hăng lau nước mắt, sau đó rời đi..

"Hề Hề?" Bước vào phòng ngủ, Đàm Dật Trạch không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc nằm trên giường lớn

Nhìn xung quanh bốn phía, hắn mới nhận ra cô đang ngồi ở trên bàn

Giờ phút này Cố Niệm Hề đang gục đầu trên bàn

Bên cạnh còn mở đèn, không biết đang làm cái gì

Đàm Dật Trạch đi đến bên cạnh, mới phát hiện thì ra cô gái này đã sớm ngủ

Cảnh tượng như vậy, đối với Đàm Dật Trạch thật sự có nỗi lo lắng không nói lên lời. Mà hắn cũng không hy vọng cô sẽ như vậy

Đang định đánh thức cô dậy, nhưng thấy trên khóe mắt của cô vẫn còn có nước mắt

Giọt nước mắt trong suốt, không phải muốn là nhìn thấy được. Nhưng chi tiết nhỏ bé này lại lọt vào trong con ngươi đen của Đàm Dật Trạch, giống như một mũi dao nhỏ bén nhọn

Là cái gì, làm cho cô khóc?

Chết tiệt, nước mắt của vật nhỏ chỉ là thuộc về riêng hắn mới đúng

Bất luận kẻ nào, chưa trải qua sự đồng ý của Đàm Dật Trạch hắn, là không thể để cho cô khóc được

Nước mắt của cô!

Cuối cùng, Đàm Dật Trạch cũng tìm ra được kẻ đầu sỏ gây nên!

Giờ phút này, Cố Niệm Hề ngủ say, trên tay còn cầm một phong thư màu trắng

Phong thư này, nhìn có chút quen mắt

Lúc Cố Niệm Hề tức giận với Đàm Dật Nam, trên tay của cô cũng cầm thứ như vậy

Nghĩ nghĩ một lúc, ánh mắt của hắn híp lại

Không phải là thứ liên quan đến Đàm Dật Nam!

Nghĩ vậy, Đàm Dật Trạch đột nhiên lấy phong thư trên tay Cố Niệm Hề. Nhìn thoáng qua cô còn đang ngủ say, lặng lẽ đem thứ đó mở ra

Nhưng hắn nhất định mình không phải là một người keo kiệt

Mà là người biết địch biết ta trăm trận trăm thắng!

Nếu như bị hắn phát hiện ra manh mối của Đàm Dật Nam có chỗ nào không thỏa đáng, hắn nhất định sẽ sớm ngăn chặn, chấm dứt hậu họa!

Khi mở phong thư ra, Đàm Dật Trạch không tìm thấy thứ gì liên quan đến Đàm Dật Nam, mà bên trong có một sổ tiết kiệm

Người gửi tiết kiệm có tên Cố Niệm Hề, bên trong có bốn vạn năm trăm nhân dân tệ!

Làm cái gì vậy?

"Mẹ...mẹ... là con không tốt..." Lúc Đàm Dật Trạch còn đang suy nghĩ về cuốn sổ tiết kiệm, liền nghe thấy được tiếng nói mơ ni non của Cố Niệm Hề

Chẳng qua, tiếng ni non như vậy, lại làm cho lòng ngực của Đàm Dật Trạch kéo đến từng đợt nặng nề

Bởi vì, dưới tiếng nỉ non đó, có giọt nước mắt trong suốt lại chảy ra

Chẳng lẽ, đây là thứ mà mẹ cô đưa cho cô?

Chính là giờ phút này, Đàm Dật Trạch đã không muốn tìm kiếm nguyên do làm cho cô xúc động. Bởi vì hắn đã bị nước mắt của cô một lần nữa quấy rầy

Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ đặt cuốn sổ tiết kiệm xuống bàn, không nỡ đánh thức cô gái bé nhỏ, ôm lên giường lớn ngủ

Mãi cho đến khi hắn đem tay mình nắm chặt tay nhỏ bé của cô, lúc này lông mày của cô mới khẽ buông lỏng

Nhìn vật nhỏ trong lòng ngực ngủ yên, Đàm Dật Trạch nhẹ nhàng, đặt nụ hôn xuống cái trán của cô

"Vật nhỏ, mặc kệ là vì ai, hay chuyện gì. Cũng đừng dễ dàng rơi nước mắt được không? Như vậy anh sẽ rất đau lòng..."

Giọng nói tràn đầy cung chiều, nói khẽ bên tai của cô

Thật ra, hắn không biết nói như vậy cô có thể nghe hay không

Nhưng Đàm Dật Trạch vẫn cố chấp, muốn cho cô biết suy nghĩ của mình

Chỉ có cô, mới có thể dễ dàng làm cho hắn tháo xuống tâm đề phòng. Chỉ có cô, mới có thể làm cho hắn chủ động muốn đến gần, cũng chỉ có cô mới cho hắn vì cô mà trả giá tất cả...

Điều này, chẳng lẽ chính là tình yêu trong truyền thuyết hay sao?

Đàm Dật Trạch không biết, chỉ có đưa tay ôm chặt eo Cố Niệm Hề

"Du Du, hôm nay chúng ta có thể gặp nhau hay không?" Ngẫu hên đó, Cố Niệm Hề nhàn rỗi không có việc gì làm, ngoài trời thời tiết lại tốt như vậy, vì thế cô ở trong nhà ngáy giấc vài ngày, cuối cùng cũng không kiềm chế được, bấm điện thoại gọi cho Tô Du Du

Thật ra, vài ngày trước, Cố Niệm Hề thừa dịp nghỉ đông, cùng Tô Du Du đã gặp mặt, sau đó tâm sự. Ngại trong khoảng thời gian này, có một trận tuyết lớn, làm cho Cố Niệm Hề chỉ có thể ở trong nhà mà ôm chăn

Lúc này, thời tiết vừa ấm lên, cô bật dậy tìm Tô Du Du. Hề ra khuôn mặt nhỏ nhắn vui cười, chuẩn bị mong chờ đi gặp Tô Du Du

"Gặp mặt... Nàng..." Bởi vì lúc trước người thúc đẩy Cố Niệm Hề mất đi bạn trai trên đất khách chính là cô, Tô Du Du đột nhiên tràn ngập lo lắng khi đối mặt với Cố Niệm Hề. Cô không biết mình nên đối mặt với Cố Niệm Hề như thế nào

"Hề nha đầu, chị đây hôm nay phải tặng ca, hai ngày nay đều bận. Nếu không đợi mình hai ngày nữa được không?" Vẫn là chờ cô chuẩn bị sẵn sàng sám hối, mới có thể đi gặp mặt Niệm Hề

"Là vậy sao, không có việc gì. Chờ cậu rảnh thì gọi điện chị mình"

"Àn, mình còn có ca mổ, phải đi ngay"

"Được rồi, tạm biệt!" Cố Niệm Hề cúp điện thoại, khuôn mặt có chút mất mát vì không hẹn được Tô Du Du ra ngoài

Cúp điện thoại, vốn tính muốn đi ra đằng sau cùng Nhị Hoàng chơi đùa, cô liền bắt gặp một người

Là Đàm Dật Nam!

Hôm nay hắn không giống như thường ngày mặc một thân tây trang thẳng tắp, đem đầu tóc xử lý cẩn thận. Mà là một bộ thể thao màu trắng, trên tóc cũng không xịt keo

Nhưng nhìn hắn như vậy, trẻ ra vài phần, rất giống lúc còn đi học. Chẳng qua, Đàm Dật Nam ăn mặc như vậy, lại làm cho Cố Niệm Hề một chút cũng không để ý

"Niệm Hề, có phải muốn đi ra ngoài không?" Hắn mỉm cười đối với Cố Niệm Hề, ý đem bộ dạng mê người nhất biểu hiện trước mặt cô

Nhưng Đàm Dật Nam làm như vậy, lại càng làm cho Cố Niệm Hề thêm phòng bị

Lúc này, nơi đây không có ai, lùi lại phía sau vài bước, xác định đây là khoảng cách an toàn

"Anh sao ở chỗ này?" Cố Niệm Hề hỏi, bình thường lúc này Đàm Dật Nam phải ở công ty, cho nên cô không kiêng nể gì mặc áo ngủ, ở trong đại sảnh đi lại. Nhưng hôm nay hắn lại ở nhà

Giọng nói của cô, không mang theo độ ảm, cũng không một chút nhu tình

Nhưng không biết tại sao lọt vào tai hắn, lại là một âm thanh êm tai nhất cái thế giới này

"Anh hôm nay không đi làm!" Thật ra hắn đã sớm chuẩn bị tốt quần áo chuẩn bị rời đi. Chẳng qua nhìn thấy Cố Niệm Hề đang đứng dưới đại sảnh gọi điện, hắn dừng cước bộ

Cô không giống như ngày thường, mặc một bộ áo ngủ màu hồng nhạt, càng làm cho cô thuần khiết giống như thiên sứ, đặc biệt khuôn ngực kiêu ngạo kia, càng hiện rõ ràng trước mặt hắn

Nhìn như vậy, khiến cho Đàm Dật Nam càng khát vọng nhiều, vì thế hắn bước lên phòng, thay quần áo

Đương nhiên, việc này hắn chắc chắn sẽ không nói cho Cố Niệm Hề biết

Hắn chỉ muốn cho cô biết, hắn vẫn yêu cô như trước kia

"Nga! Tôi về phòng đây!" Thấy Đàm Dật Nam chuẩn bị tiến đến, Cố Niệm Hề xoay người muốn lên lầu

Bọn họ đã sớm chia tay, hắn có đi làm hay không, là chuyện của hắn, không có liên quan đến Cố Niệm Hề cô

Hơn nữa cô cũng không thích cùng Đàm Dật Nam ở chung một chỗ

Lúc Cố Niệm Hề chuẩn bị xoay người rời đi, Đàm Dật Nam ở phía sau chạy lên chặn đường cô

Hắn hôm nay đặc biệt vì cô mà chuẩn bị, sao có thể để cho cô dễ dàng rời đi?

"Anh muốn làm cái gì?" Bị hắn chặn đường Cố Niệm Hề có chút ảo não, bởi vì cô không lường trước được hắn sẽ hành động như vậy, lên cô liền chạm vào lòng ngực hắn

"Không có việc gì. Niệm Hề anh thấy thời tiết hôm nay rất tốt, đừng lãng phí ở nhà như vậy. Nếu không, anh đưa em ra ngoài. Em mới tới thành phố này, khẳng định vẫn còn chưa biết hết, anh làm hướng dẫn viên du lịch cho em, mang em đi chơi, sau đó chúng ta có thể đi ăn hạt dẻ, thế nào?"

Người của Cố Niệm Hề thật sự rất mềm mại

Vừa mới chạm vào lòng ngực của hắn, Đàm Dật Nam liền cảm thấy được, cô giống như một cây kẹo bông đường. Mà trên tóc cô, lại làm cho hắn có chút thần mê ý loạn

Nếu có thể, hắn thật sự muốn đặt Cố Niệm Hề ở dưới thân, hung hăng tàn sát bừa bãi một phen

Chỉ là muốn như vậy, sẽ đưa tới Cố Niệm Hề có bao nhiêu chán ghét, tâm tình xao động của Đàm Dật Nam liền ngừng lại

"Thực xin lỗi, tôi không có hứng thú" Cùng hắn di dạo không bằng ở đằng sau chơi đùa cùng Nhị Hoàng

"Niệm Hề đừng như vậy! Anh không có ý xấu, anh chỉ muốn cho em vui vẻ" Đàm Dật Nam nhìn ra được ánh mắt phòng bị của Cố Niệm Hề

Ánh mắt như vậy, thật khiến tim của hắn đau đớn

Nhưng Đàm Dật Nam biết, hắn lúc trước tổn thương Cố Niệm Hề, mới khiến cho cô giống như con nhím như vậy. Cho nên, mặc dù Cố Niệm Hề đối với hắn vô lễ như thế nào, hắn cũng không quở trách

Hắn hy vọng, có thể nhanh một chút loại bỏ đi hình ảnh xấu của hắn trong đầu cô. Sau đó một lần nữa yêu thương tiếp nhận hắn

"Không cần. Cùng anh đi tôi không có hứng thú! Nếu là cùng lão cộng tôi đi, tôi mới cảm thấy vui" Có đôi khi, đối với người khác không cần nể mặt

Nhìn người trước mắt mình, Cố Niệm Hề đột nhiên cười lạnh

Nhưng nói ra điều này, cô mới đột nhiên nhớ ra, mình cùng Đàm Dật Trạch hình như chưa có cuộc hẹn hò nào

Nếu không thừa dịp hắn nghỉ ngơi, quán quýt lấy hắn, nói hắn mang cô đi ra bên ngoài dạo chơi

"Niệm Hề, anh... Anh biết trước kia anh không tốt. Nhưng bây giờ anh biết mình sai rồi. cũng biết em đối với anh rất quan trọng, em đừng đối xử với anh như vậy được không? Anh biết, em nhiều lần ở trước mặt anh ầu ỹ em của anh, chính là vì muốn kích thích anh. Nhưng Niệm Hề, kẻ kích thích này đối với anh mà nói là vô ích, anh biết, em không yêu anh của anh..."

"Đàm Dật Nam, anh nói đủ chưa?" Đàm Dật Nam liên tục mở miệng nói chuyện, làm cho Cố Niệm Hề chịu không được liền cắt lời: "Anh còn không biết xấu hổ sao? Tôi đã lập gia đình, tôi còn là chị dâu của anh. Làm phiền anh, đừng xuất hiện trước mặt tôi. Anh không biết xấu hổ, tôi cũng không quan tâm!"

"Niệm Hề, anh không phải không biết xấu hổ. Anh biết, em hiện tại để ý đến chuyện của Tư Vũ, nên còn giận anh. Anh có thể cam đoan, sẽ rất nhanh anh có thể giải quyết quan hệ của mình với cô ta, còn có đứa nhỏ trong bụng. Cho nên, em không cần lấy cớ đẩy anh ra được không? Anh thật sự không thể không có em, Niệm Hề!"

Đàm Dật Nam ánh mắt thâm tình, giờ phút này đứng ở trước mặt cô, Cố Niệm Hề lại cảm thấy đàn độn vô si. Đặc biệt ngữ khí kia của hắn làm cho cô suýt chút nữa muốn tặng hắn vài bạt tai, nếu không phải sợ bẩn tay mình

"Đàm Dật Nam. Anh còn không biết xấu hổ? Lúc trước anh cùng cô ta ở trên giường, anh cũng muốn chia tay tôi, hiện tại tôi đã kết hôn, anh còn muốn cái gì? Chẳng lẽ, anh không biết chính mình thật vô liêm sỉ sao?"

Cố Niệm Hề nói lời này, vừa lúc nhìn thấy Hoắc Tư Vũ đứng ở trước cửa. Mà Đàm Dật Nam đưa lưng về phía cô ta, tự nhiên cũng không nhìn thấy sự xuất hiện của cô

Tầm mắt nhìn đến phía Hoắc Tư Vũ, trông mắt Cố Niệm Hề chợt lóe lên tia giả dối...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Cô Phát Hiện, Cô Càng Ngày Càng Yêu Hắn Nhiều Hơn

"Niệm Hề, anh không có ý này!" Đàm Dật Nam đứng ở trước mặt Cố Niệm Hề thật sự có chút luống cuống

Bởi vì hắn cảm giác, cô gái này từ khi tách ra khỏi hắn, thay đổi rất nhiều. Trở nên nhanh nhẹn nhanh miệng, trở nên tinh quái, lại càng trở nên thích châm chọc người khác

Cố Niệm Hề như vậy, thật sự rất xa lạ

"Không phải ý này, vậy là ý gì? Không phải là nói, anh muốn cưới Hoắc Tư Vũ đồng thời cùng tôi chơi trò nam nữ đầu giếm chứ? Tôi nói cho anh biết, tôi không thích trò chơi như vậy. Còn có ăn trong bát còn nhìn trong nồi, tôi ghét nhất người đàn ông như vậy!" Nhìn cách đó không xa, Hoắc Tư Vũ đang chậm rãi tiến về phía bọn họ, Cố Niệm Hề đột nhiên cười lạnh

Hỏi vấn đề này, thực rõ ràng muốn đề cho Hoắc Tư Vũ nghe thấy

Nhưng như vậy, một chút cũng không đề cho Đàm Dật Nam hoài nghi. Bởi vì, hiện tại trong mắt hắn chỉ có một mình Cố Niệm Hề

Chỉ cần Cố Niệm Hề trở lại bên cạnh hắn, cho dù Đàm Dật Nam hắn phải trả giá tất cả hắn cũng cam lòng

"Niệm Hề, anh không muốn cưới Hoắc Tư Vũ! Anh đã cùng cô ta nói rõ ràng. Người cả đời mà Đàm Dật Nam anh muốn chung sống chỉ có một mình Cố Niệm Hề em! Anh thề, anh sẽ cùng cô tay mau chóng cắt đứt quan hệ. Niệm Hề..." Hắn tiến lên, muốn đem Cố Niệm Hề kéo vào trong lòng

Nhưng tay còn chưa động đến cô, liền bị cô ghét bỏ né tránh

Một màn này kích thích Đàm Dật Nam, đồng thời cũng làm cho Hoắc Tư Vũ đau đớn

Hoắc Tư Vũ cô coi Đàm Dật Nam là cả thế giới, hắn tại sao còn làm trò xum xoe người phụ nữ khác, lại còn hứa hẹn?

Còn có, hắn tại sao tình nguyện dây dưa với người phụ nữ ghét bỏ hắn, cũng không muốn ở lại bên cạnh người toàn tâm toàn ý yêu hắn?

Thế giới này, thực biết châm chọc người ta!

Nhìn Hoắc Tư Vũ cứng nhắc ở tại chỗ, bộ mặt bởi vì chịu đựng mà vặn vẹo biến dạng, Cố Niệm Hề cảm thấy được mục đích của mình đã hoàn thành!

Hoắc Tư Vũ cũng đã từng ở trước mặt cô giờ thù đoạn vô liêm sỉ

Cố Niệm Hề cô bây giờ chính là trả lại những gì cô ta đã đối xử với cô mà thôi

Cái này gọi là người không phạm ta ta không phạm người, nếu phạm ta, ta chắc chắn sẽ diệt trừ tận gốc

Nhìn thấy gương mặt nhăn nhó của Hoắc Tur Vũ, Cố Niệm Hề xoay người rời đi

Nhưng Đàm Dật Nam thật sự quá mức nhập tâm, nghĩ Cố Niệm Hề hỏi hần như vậy, là tính toán tha thứ cho hần, cho nên hần vừa thấy Cố Niệm Hề xoay người rời đi, liền vội vã đuổi theo

"Niệm Hề, có phải cảm thấy anh vẫn còn điều gì chưa tốt phải không? Không có việc gì, nếu em cảm thấy vậy, cứ trực tiếp nói cho anh biết. Anh nhất định sẽ sửa!" Mắt thấy Cố Niệm Hề đi lên lầu, Đàm Dật Nam vẫn cố chấp đuổi theo

"Lời giải thích của anh, không phải nên nói với tôi!" Bị Đàm Dật Nam đuổi theo, Cố Niệm Hề không kiên nhẫn, liền dừng bước

Cô xoay người, nở nụ cười lạnh

Lời của cô rõ ràng là nói với hần. Nhưng tầm mắt lại không dừng lại trên người hần, mà là chiếu về phía sau

Như là đang ám chỉ cái gì đó

Theo tầm mắt của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Nam nhìn lại phía sau, đã thấy Hoắc Tur Vũ đứng đó

Cô, rốt cuộc đứng ở chỗ này khi nào?

Còn có, lời hần vừa mới nói với Cố Niệm Hề, cô đã nghe được bao nhiêu?

Hoắc Tur Vũ không muốn cùng hần chia tay, nếu lời nói của hần nói với Cố Niệm Hề, cô đều nghe thấy, có khi nào Hoắc Tur Vũ sẽ càng nổi điên quần quýt hần!

Còn có, lúc này Cố Niệm Hề đứng ở đó chắc chắn đã nhìn thấy Hoắc Tur Vũ. Tại sao còn nói với hần những lời kia?

Chẳng lẽ, Cố Niệm Hề đã sớm thấy Hoắc Tur Vũ, nên mới cố tình nói những lời kia với hần? Suy nghĩ lại, hần thấy khả năng này là rất lớn

Nhưng Cố Niệm Hề rốt cuộc tại sao làm như vậy?

Chẳng lẽ, cô không biết, tính tình của Hoắc Tur Vũ một khi tức giận sẽ càng muốn dây dưa. Nếu như cô ta nghe thấy những lời kia, chỉ sợ sẽ nhất quyết không chịu phá bỏ cái thai trong bụng. Hay hoặc là Cố Niệm Hề không nghĩ muốn ở lại bên cạnh hần? Mà cô làm như vậy, đơn giản chỉ muốn chọc giận Hoắc Tur Vũ

Đàm Dật Nam hần không cam nguyện

Hần không tin, lúc trước bọn họ yêu nhau đến sống đi chết lại, Cố Niệm Hề lại có khả năng trong thời gian ngắn quên đi hần hoàn toàn!

Nhưng Cố Niệm Hề dường như không biết suy nghĩ của hần, tiếp tục bước lên lầu. Mà Đàm Dật Nam lúc này lại mau chóng đuổi theo

"Đàm Dật Nam anh đứng lại cho em!" Phía sau có một giọng nói tức giận của người nào đó

Đàm Dật Nam vẫn cố chấp đuổi theo, Hoắc Tur Vũ không cam nguyện cũng chạy theo hần

"Buông tay!"

"Em không buông! Em sao phải dăng người đàn ông của mình cho người phụ nữ khác, anh là người đàn ông của em, cũng là ba của đứa nhỏ trong bụng em!"

"Rất nhanh, sẽ không phải!"

"Em mặc kệ, chỉ cần anh vẫn là vị hôn phu của em, em sẽ không chấp nhận anh cùng người phụ nữ khác có sự ràng buộc gì..."

Phía sau có hai người mắc bệnh tâm thần đang nói chuyện. Cố Niệm Hề căn bản cũng không để ý! Sau người liền biến mất ở đầu cầu thang

"Ông nội, cháu muốn đưa Cố Niệm Hề trở lại nhà trọ!" Hôm nay, Đàm Dật Trạch lúc ăn cơm, đột nhiên mở miệng nói ra điều này

Mà lời này, làm cho không khí trên bàn ăn cơm căng thẳng

Trong tình huống này, vui nhất chính là Thư Lạc Tâm và Hoắc Tur Vũ. Từ khi biết Hoắc Tur Vũ không phải là thiên kim thị trưởng, thái độ của Thư Lạc Tâm đối với cô xuống dốc không phanh, Không nói đến chuyện bà cả ngay sai Hoắc Tur Vũ hết chuyện này đến chuyện khác, ngay cả bà cùng Hoắc Tur Vũ nói chuyện khẩu khí cũng không tốt. Có đôi khi còn nói những lời độc ác, ý muốn đuổi Hoắc Tur Vũ đi

Nhưng mà, mục tiêu của bọn họ vẫn giống nhau. Giống như là, làm cho Cố Niệm Hề, rời xa Đàm Dật Nam!

Mà giờ phút này khác với Thư Lạc Tâm và Hoắc Tư Vũ, Cố Niệm Hề có vẻ mờ mịt. Bởi vì cô nhìn thấy lúc Đàm Dật Trạch nói lời này, ông nội Đàm cũng Đàm Kiến Thiên, đôi mắt rõ ràng âm ảm đi rất nhiều

Đặc biệt là ông nội Đàm, ngay cả đũa cầm trong tay cũng buông xuống

"Tiểu Trạch, thật ra muốn trở lại cũng không phải không được. Chẳng qua chúng ta đều là người một nhà, ở chung một chỗ không phải tốt hơn sao? Hơn nữa, nhà kia nhỏ như vậy, ba sợ Niệm Hề ở không quen!" Đàm Kiến Thiên vừa nói vừa thờ dài

Mà Cố Niệm Hề cũng nghe ra, kỳ thật Đàm Kiến Thiên rất luyến tiếc Đàm Dật Trạch. Sợ dĩ lấy cô làm cái cớ, chỉ là không muốn hấn rời đi

"Thật ra, hai ngày nữa Hề Hề sẽ đi làm. Khoảng cách từ nhà của bọn con đến chỗ làm việc của Hề Hề gần hơn" Đàm Dật Trạch đối với ba mình không mấy thân thiết

Dù sao, hấn từ nhỏ đã không ở cùng một chỗ với ba mình

Mà nói Đàm Dật Trạch cũng vô cùng khách sáo, lấy công việc để nói với Đàm Kiến thiên, khiến cho Đàm Kiến Thiên không còn có lý do phản bác

"Nếu như vậy, vậy thì để hai đứa nó về nhà đi!" Nghe Đàm Dật Trạch nói như vậy, ông nội Đàm đương nhiên cũng hiểu ý của hấn. Nhưng trong con người của ông lại chứa đầy sự mất mát

"Nếu không như vậy đi, cuối tuần là hôn lễ của Tiểu Nam. Hai ngày này trong nhà còn nhiều việc, Hề Hề các con nhìn xem có chỗ nào cần giúp, ở lại đến khi đó trở về cũng không sao, được không?" Thật ra Đàm Kiến Thiên cũng nhìn ra sự mất mát của ông nội Đàm, Đàm Kiến Thiên lúc này lại mở miệng đề nghị

"Lão công, hay là như vậy đi! Chờ em chồng kết hôn xong, chúng ta hãy trở về" Thông minh như Cố Niệm Hề, tự nhiên cũng hiểu ra được dụng ý của Đàm Kiến Thiên, lúc này cô cầm lấy tay của Đàm Dật Trạch, muốn cho Đàm Kiến Thiên một bậc thang

"Vậy được rồi, chờ sau khi Tiểu Nam kết hôn, chúng ta mới rời đi!" Thật ra chỉ cần là ý của Cố Niệm Hề, hấn sẽ không quan tâm đến vấn đề khác

"Ân, tốt lắm! Chúng ta tiếp tục ăn cơm đi!" Nghe được cháu dâu có thể thuyết phục cháu trai của mình, đôi mắt của ông nội Đàm lúc trước âm ảm, lúc này liền sáng lên

Chẳng qua, lời này đến tai Đàm Dật Nam, giống như một mũi dao bén nhọn. Hai tay của hấn lúc này, đột nhiên nắm chặt lại

Tím giống như bị xé làm đôi

Xem ra, có một số vấn đề hấn vẫn lên nhờ Đàm Dật Trạch một chút

Hôm nay, Cố Niệm Hề cùng ông nội Đàm xem TV đến chín giờ, cô đang chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi, liền gặp Đàm Dật Nam

Hấn một thân tây trang trắng tắp, mái tóc được chải chuốt chỉnh tề, khiến cho hấn trở thành một người đàn ông lạnh lùng

Về ngoài của Đàm Dật Nam rất xuất sắc, còn tiêu phí một số tiền lớn để mua quần áo hàng hiệu, khiến cho hấn lúc này thoát nhìn so với nam diễn viên còn xuất sắc hơn. Chỉ tiếc hấn như vậy, dưới con mắt của Cố Niệm Hề lại trở thành "Làm ra vẻ"!

Rõ ràng hấn muốn như vậy, nhưng lại làm cho bộ dạng của mình trở nên đau thương. Giống như hấn mới là người bị vứt bỏ

Nhìn Đàm Dật Nam như vậy, Cố Niệm Hề trực tiếp bước qua hấn

Nhưng khi cô bước qua người Đàm Dật Nam, hấn lại nhanh chóng kéo cô lại

Hoàn hảo chính là, hấn chỉ kéo tay cô, không làm ra bất cứ hành động nào

"Có gì mau nói, có rắm mau thả!" Đem tay của mình hung hăng thoát khỏi lòng bàn tay của người đàn ông kia, Cố Niệm Hề ngay cả quay đầu cũng không dành cho hấn

Thật ra, Cố Niệm Hề vốn không muốn nói những lời thô tục như vậy

Nhưng đối với lúc này, cô nhịn không được

Trên thế giới này, sẽ có một số loại người, phải dùng những lời lẽ thô tục thế nào để nói chuyện

"Niệm Hề..." Đàm Dật Nam tựa hồ không lường trước, Cố Niệm Hề sẽ nói ra câu như vậy. Nhất thời hấn có một chút kinh ngạc, không biết đối mặt với cô như thế nào

"Niệm Hề, anh nhớ em. Em có phải cũng giống như anh hay không?" Thật ra, trong lúc đứng đây đợi Cố Niệm Hề, Đàm Dật Nam đã chuẩn bị vô số lời nói. Như là, hấn đối với cô có biết bao nhiêu tự trách, như là hấn không muốn cưới Hoắc Tư Vũ đến cỡ nào, hoặc là hấn tính toán muốn chống lại ba mình, sau đó trong hôn lễ sẽ cùng cô bỏ trốn

Nhưng thời điểm này, đứng trước mặt Cố Niệm Hề, thiên ngôn vạn ngữ chỉ có thể hội tụ thành một câu như vậy

Hắn muốn cô!

Thật sự suy nghĩ, cho dù mỗi ngày đều nhìn thấy, nhưng hắn vẫn nhớ cô đến toàn thân phát đau

Đàm Dật Nam vốn muốn chứng minh tình cảm của mình, xem xem tình yêu của cô đối với hắn thế nào. Chính là hắn thật không ngờ, cô lại lạnh lùng trả lời hắn một câu: "Đàm Dật Nam, chia tay rồi nhớ lại, không gọi là tương niệm. Mà sẽ bị coi thường!"

Một khắc kia, Đàm Dật Nam kinh ngạc nhìn Cố Niệm Hề, giống như không tin rằng cô là người nói ra câu đó

"Anh..."

"Sẽ không! Vĩnh viễn sẽ không! Cho nên, hãy lấy lại những tương niệm của anh, không cần ở trước mặt tôi thể hiện những điều vô si như vậy!" Nhìn hắn lần thứ hai ghen lời, gương mặt đau khổ, Cố Niệm Hề ngay cả nhãn mặt một cái cũng không có

Nói xong lời này, Cố Niệm Hề trực tiếp rời đi, mau chóng tiến lên lầu

Gần đây thời tiết ẩm lên

Nhưng mỗi khi đến đêm, vẫn có chút lạnh

Hiện tại cô phải đi tắm rửa, sau đó chờ Đàm Dật Trạch quay về phòng đi ngủ, cô có thể chui vào lòng ngực ấm áp của hắn mà ngủ ngon!

Tuy rằng người đàn ông kia là lão lưu manh, chỉ cần có cơ hội ức hiếp cô, là tuyệt đối sẽ không buông tha. Nhưng người đàn ông này lại có thể đảm đương làm túi sưởi trong thời tiết lạnh lẽo, thật sự rất thích hợp!

Nhưng mà Cố Niệm Hề phát hiện, cô dường như ngày càng yêu hắn nhiều hơn...

Chỉ tiếc Cố Niệm Hề quá mức vội vàng trở lại phòng ngủ. Nên không để ý tới lúc cô đứng ở cầu thang cùng Đàm Dật Nam nói chuyện, đã có một người chứng kiến hết tất cả

Hành động vừa rồi của cô và Đàm Dật Nam người đó cũng không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào

Lúc Cố Niệm Hề rời đi, Đàm Dật Nam lần thứ hai, tuyệt đối không cam lòng nắm chặt hai tay

Dựa vào cái gì...

Rốt cuộc dựa vào cái gì!

Cố Niệm Hề vốn là của Đàm Dật Nam hắn. Đàm Dật Trạch sao có thể, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà khiến cô tình nguyện gả cho hắn, thậm chí hoàn hảo còn chiếm giữ được trái tim của Cố Niệm Hề

Bằng không, Cố Niệm Hề tại sao lại đối với hắn như vậy? Bằng không, tại sao hắn cảm giác được Cố Niệm Hề cách hắn ngày càng xa

"Cậu, ở trong này làm cái gì?" Ngay tại lúc Đàm Dật Nam hung hăng đâm vào chỗ tay vịn của cầu thang, giống như là đang muốn phát tiết tất cả bức bối của chính mình, trên đỉnh đầu của hắn lại truyền đến một giọng nói trong trẻo lạnh lùng

Trên thế giới này, có một số người từ lúc sinh ra đã có khí chất lãnh đạo, dù chỉ là một câu nghi vấn đơn giản như vậy, cũng có thể làm cho người ta cảm thấy có một lực uy hiếp mạnh đến thấm vào tim

Mà Đàm Dật Trạch, chính là người như vậy

Đàm Dật Nam ngẩng đầu, liền nhìn thấy Đàm Dật Trạch mặc một bộ quần áo ở nhà màu xám đang đứng ở trước mặt mình. Hắn không mặc quân trang xanh biển, đã không còn giống như ngày thường nhìn qua khiến cho người ta có cảm giác giống như là một con người lợi hại, lúc này lại có thêm vào phần hiền hòa. Hắn một tay cầm ví tiền, một tay khẽ vuốt nhẹ tay vịn cầu thang, ý tứ hàm súc nhìn thẳng vào Đàm Dật Nam

Như là, đang ám chỉ điều gì đó!

Cầu thang không lắp đèn lớn giống như đại sảnh, mà chỉ lắp một loại bóng đèn quả nhót. Ánh sáng như vậy, làm cho Đàm Dật Nam không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt của Đàm Dật Trạch, càng không thể nhìn thấy, rốt cuộc trong đôi con ngươi đen kìa của hắn đang tính toán kế gì

Điều Đàm Dật Nam có thể cảm giác được, chính là giờ phút này đôi mắt kia như một hang động sâu không thấy đáy. Hang động kia, giống như là đang muốn thôn tính linh hồn của người khác

Lúc Đàm Dật Nam vẫn còn đang kinh ngạc, liền nghe thấy người đàn ông trước mặt kia nói một câu

"Thời tiết lạnh, sớm trở về phòng ngủ! Ban đêm vẫn ở bên ngoài, không tốt!"

Không biết có phải là độ ẩm đột nhiên giảm xuống hay không, mà thời điểm Đàm Dật Trạch nói ra lời này, phảng phất giống như một trận gió rét lạnh thổi qua, cướp đoạt lý trí của hắn!

Bởi vì lời nói của Đàm Dật Nam, hắn nghe hiểu

Nửa câu đầu như là quan tâm hắn, nhưng nửa câu sau giống như là đang cảnh cáo hắn

Nói xong lời này Đàm Dật Trạch liền bước qua Đàm Dật Nam chuẩn bị đi

"Khoan đã!" Ngay lúc Đàm Dật Trạch bước qua hắn, Đàm Dật Nam đột nhiên mở miệng "Em có chuyện muốn nói với anh!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Hề Hề Là Một Món Hàng

Giọng nói của Đàm Dật Nam, tuy không có sự thay đổi gì. Nhưng bởi vì hắn dùng sức quá độ, mà các đốt ngón tay đã trở lên trắng bệch, biểu hiện cho hắn đang rất khẩn trương

"Muốn nói cái gì, cứ nói thẳng!" Đàm Dật Trạch xoay người nhìn về phía Đàm Dật Nam. Bởi vì hắn cao hơn Đàm Dật Nam đến mười xen ti, cho nên ngay cả nhìn Đàm Dật Nam, hắn cũng chỉ thần nhiên nâng mi

Chỉ có cặp mắt đen kia chột lóe lên tia u ám, làm cho người ta không khỏi phát lạnh

"Em biết, nếu như em nói những lời này, anh sẽ có chút khiếp sợ. Nhưng xin anh hãy tin tưởng em, những điều em nói đều là sự thật!"

"Sự thật?" Đàm Dật Trạch trước lời nói của Đàm Dật Nam chỉ khẽ mở miệng. Ánh mắt âm u khẽ lộ ra vài tia khinh thường

Điều này, Đàm Dật Nam không nhìn thấy được

Nếu như hắn sớm biết được khoe miệng của người đàn ông kia đang lộ lên nụ cười khinh thường, có phải hắn sẽ không đứng trước mặt Đàm Dật Trạch trình diễn tiết mục dở khóc dở cười như vậy hay không?

Nhưng bởi vì giờ phút này Đàm Dật Nam không nhìn ra được, cho nên hắn tưởng nhầm lời nói kia của Đàm Dật Trạch là đang chú ý đến lời hắn nói, liền tiếp tục mở miệng: "Đúng vậy, là sự thật!"

"Thật ra, lúc trước em cùng Niệm Hề đã từng yêu nhau!" Nắm chặt hai tay, Đàm Dật Nam tiếp tục nói: "Thật ra, hai năm trước em đã quen biết Cố Niệm Hề. Khi đó em cùng cô ấy học cùng một thành phố, bọn em lúc nào cũng ở cùng một chỗ, chúng em thực sự yêu nhau. Chiều nào, khi cô ấy học xong em cũng đều đứng dưới cổng trường chờ cô ấy, sau đó sẽ mua cho cô ấy hạt dẻ mà cô ấy thích nhất. Có đôi khi, bọn em sẽ cùng ngồi dưới gốc cây anh đào, cùng nhau nói đến lý tưởng!"

Đàm Dật Nam cố ý dùng hai từ "Bọn em" ý muốn kích thích Đàm Dật Trạch. Muốn cho Đàm Dật Trạch đỏ mặt. Nếu trong thời điểm này, hắn chia rẽ tình cảm của Đàm Dật Trạch và Cố Niệm Hề, vậy tức là hắn vẫn còn có cơ hội

Nhưng lúc này, Đàm Dật Trạch chỉ quét mắt nhìn hắn một cái, thần nhiên nói: "Cho nên?"

Ngữ điệu không rõ, làm cho Đàm Dật Nam không nhìn ra được tâm tình của Đàm Dật Trạch, cho nên kiên trì nói: "Em muốn nói cho anh biết, tình cảm trước kia của em cùng Niệm Hề vô cùng tốt, cho nên anh sở dĩ đi không nên tham dự!"

"Cậu cũng biết, đó chỉ là trước kia. Nếu như hai người thật sự có tình cảm tốt như vậy, Hề Hề tại sao còn đồng ý gả cho tôi, mà cậu tại sao còn muốn cưới người phụ nữ khác?" Hắn vẫn như trước đứng che chắn ánh sáng ấm áp của ngọn đèn, khiến cho Đàm Dật Nam không tài nào đọc ra được biểu hiện trên gương mặt của hắn. Chỉ có âm thanh lạnh lẽo trầm ngâm, khiến cho Đàm Dật Nam trong lòng bỗng chốc muốn co lại

"Nên nói là cô ấy vốn đã không còn có tình cảm với cậu, hoặc là chỉ có cậu đơn phương thích cô ấy, cho nên mới không thể buông tay. Có phải cậu muốn nói, Hề Hề tiến vào Đàm gia vì muốn nhìn thấy cậu đau khổ! Cậu đừng tưởng rằng, những chuyện đó tôi thật sự không biết, cậu tưởng rằng Hề Hề lừa gạt tôi sao?" Đàm Dật Trạch dường như không thấy sự khiếp sợ của Đàm Dật Nam vẫn tiếp tục nói tiếp. Nhẹ nhàng giống như mây trời nói ra hết điều này

Hắn đắc ý nhìn người đàn ông trước mặt, một lần nữa rơi vào trạng thái bối rối

"Anh, em không tin. Em không tin những lời anh nói! Niệm Hề mặc kệ là lúc trước hay bây giờ cũng chỉ thích một người là em! Anh đừng tưởng rằng vài lời nói dối của anh, có thể châm ngòi hủy diệt tình cảm của bọn em!"

Bởi vì quá mức bối rối, Đàm Dật Nam tự nhiên cũng muốn dùng phương thức nào đó, để phát tiết những bất mãn của bản thân

Mà hẳn giống như không ý thức được, lúc đầu mình cùng tình địch khiên khích, lúc này lại giống như là đau khổ cầu xin: "Anh, lấy năng lực tài ba của anh, muốn người phụ nữ như thế nào cũng có, tại sao cứ muốn giữ chặt Niệm Hề như một món hàng? Đem Niệm Hề trả lại cho em, được chứ?"

Lời nói này của Đàm Dật Nam, khiến cho Đàm Dật Trạch liên tục cười lạnh

Lập tức sang sảng cười lớn, nhắc lại lời nói của Đàm Dật Nam: "Hề Hề là một món hàng, nhưng món hàng này đã được tôi mở hộp!"

Trong nháy mắt Đàm Dật Trạch đột nhiên hướng Đàm Dật Nam nhẹ giọng tuyên bố

Trong chớp mắt Đàm Dật Trạch có thể thấy rõ Đàm Dật Nam đang vô cùng bối rối

Thần sắc như vậy như thế nào cũng không thể che dấu được

Thậm chí, ngay cả tay đang vịn ở cầu thang, thân thể cũng run rẩy đứng không vững

Thời điểm hẳn quen biết Cố Niệm Hề, Đàm Dật Nam không ít lần động qua thân thể của cô. Nhưng mỗi một lần, đều bị cô gái này thẹn thùng cự tuyệt. Hôn nữa, Cố Niệm Hề thật sự rất thông minh, mỗi một lần hẳn muốn, cô đều bỏ chạy mất dạng. Chỉ nên quen biết hai năm, ngoại trừ môn môn cùng nắm tay, những thứ khác hẳn đều không chạm qua. Thân thể của Cố Niệm Hề hoàn hảo, Đàm Dật Nam đương nhiên biết rõ

Hôm nay, Đàm Dật Trạch nói như vậy, có phải là đại biểu cho hẳn đã cùng Cố Niệm Hề...

Bọn họ đến Đàm gia nhiều ngày như vậy, mỗi buổi tối Đàm Dật Nam đều đứng ngoài cửa canh giữ. Tuy rằng hẳn cũng nghe thấy được động tĩnh sau cánh cửa kia, cũng thấy được trên cổ của Cố Niệm Hề có dấu vết khả nghi, ở trong lòng cũng có dự đoán, Đàm Dật Trạch cùng Cố Niệm Hề có thể đã phát sinh mọi chuyện. Nhưng thật không ngờ, khi nghe thấy được những lời rõ ràng này, tim của hẳn vẫn chịu không được mà run rẩy đau đớn...

Cô gái của hẳn, đã sớm bị Đàm Dật Trạch ăn sạch...

Hắn rất đau, nhưng Đàm Dật Trạch cũng không cho hẳn cơ hội thở dốc

Nhìn Đàm Dật Nam thoáng hiện gương mặt đau khổ bí thống, hẳn lại tiếp tục nói: "Cho nên, Hề Hề bây giờ đã là chị dâu danh chính ngôn thuận của cậu! Nếu như để cho tôi nhìn thấy... Cậu đối với cô ấy có bất cứ hành động vô lễ nào, đừng trách tôi không nể mặt cậu là em cùng cha khác mẹ của tôi!"

Giờ phút này Đàm Dật Trạch, giống như một bậc đế vương mường theo nụ cười khát máu. Hẳn dùng phương thức này cảnh cáo Đàm Dật Nam thu hồi ý nghĩ đối với Cố Niệm Hề!

Mấy ngày nay bọn họ ở Đàm gia, hẳn không phải không nhìn thấy, Đàm Dật Nam đều đối với Cố Niệm Hề thể hiện thái độ ân cần

Hắn không phải không biết, Đàm Dật Nam đang đợi thời cơ

Nhưng Đàm Dật Trạch tuyệt đối sẽ không để điều này xảy ra, đợi đến khi thích hợp, hẳn sẽ dùng phương thức của chính mình, kịch liệt tặng Đàm Dật Nam một kích. Buộc Đàm Dật Nam lấy lại tình cảm của mình đối với Cố Niệm Hề

Mà hiện tại, đã phát ra cảnh cáo

Đem toàn bộ biểu hiện thống khổ của Đàm Dật Nam thu vào trong mắt, Đàm Dật Trạch liền xoay người đi lên lầu!

Hiện tại hẳn đã thu thập xong bức tường, nên trở về phòng dãy đồ hồng hạnh kia thật tốt!

Xem cô về sau còn dám sau lưng hẳn treo hoa ghẹo nguyệt hay không!

Lúc hẳn rời đi, cũng không quay đầu lại, nên không phát hiện hiện người đàn ông đứng ở dưới bậc thang kia, bởi vì thất thần mà ngã xuống..

"Lão công, mau tới đây!"

Vừa thấy Đàm Dật Trạch bước vào phòng ngủ, Cố Niệm Hề rất nhiệt tình tiếp đón. Cô tắm rửa xong, trên người lúc này đã mặc áo ngủ. Toàn bộ phòng ngủ cũng phẳng phất hương sữa tắm nhàn nhạt

Điều này, làm cho tâm tình của hẳn tê dại co rúm!

Rất muốn ngay lập tức đem cô áp xuống giường, sau đó hung hăng cắn cắn. Vật nhỏ vừa mới tắm, toàn thân chắc chắn sẽ mềm mại trơn trượt. Cắn

xuống, sẽ có hương vị không tồi. Vừa nghĩ tới cặp đùi trắng nõn kia đặt ở trên eo hắn, cổ nhiệt huyết đã trực tiếp xông lên đến tận đầu của Đàm Dật Trạch

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện xảy ra ở dưới lầu, Đàm Dật Nam dương dương tự đắc nói lại mọi chuyện trước đây của hắn với Cố Niệm Hề cho mình nghe, trong ngực của Đàm Dật Trạch lại không ngừng trở nên rầu rĩ

Thật ra hắn không thể ngay lập tức không để ý đến những lời của Đàm Dật Nam nói lúc này

Hắn biết rõ, điều đó đối với hắn và Cố Niệm Hề sẽ không có ý nghĩa gì. Đặc biệt, hiện tại vật nhỏ đã là của hắn, tất cả đã thuộc về hắn

"Lão công, anh đứng đó làm gì!" Thấy Đàm Dật Trạch không tiến lên, Cố Niệm Hề nằm ở trên giường có vẻ không vui

"Lão công..."

Vốn tưởng rằng cô làm ra dáng vẻ quyến rũ, sẽ khiến cho người đàn ông kia chú ý. Nhưng cuối cùng, Cố Niệm Hề phát hiện, mình làm mọi thứ, hắn giống như không phát hiện

Hắn chỉ cúi đầu, đôi con ngươi đen lúc sáng lúc tối, không hiểu đang suy nghĩ cái gì

Có lẽ, cô ngày thường được Đàm Dật Trạch nuông chiều. Bây giờ Đàm Dật Trạch lại không để ý đến cô, cho nên cô hiện tại cảm thấy rất ủy khuất

Nhìn người đàn ông trước mặt không để ý đến mình, Cố Niệm Hề chột xóc chân lên, đi tới trước mặt hắn, đưa đôi tay nhỏ bé vòng qua cổ hắn, vấy ngu懵懂 nhìn thấy được đôi chân trắng nõn bên trong, cũng bò lên lưng áo của hắn. Hình tượng vô lại như thế, giống như cái đuôi quần trên người hắn

"Làm sao vậy?" Hành động lớn mật như vậy, làm cho nam nhân phục hồi tinh thần

Nhìn trong lòng ngực, thân hình nhỏ nhắn không an phận, Đàm Dật Trạch cảm giác một chỗ nào đó năng lượng đột nhiên sống lại

"Lão công, tại sao không để ý em!" Cô đưa tay xoa xoa lòng ngực của hắn, nhỏ giọng nhắc nhở, biểu hiện bất mãn của chính mình: "Có phải là có tâm sự hay không?"

"Nhìn ra được?" Hắn ôm cô, ngồi lại lên trên giường, cứ như vậy để cho cô ngồi trên đùi hắn

"Đương nhiên nhìn ra được, mặt của anh đều nhăn vào giống như ông lão, nhìn rất khó coi!" Cô không nề tình, nói ra những lời này với Đàm tham mưu trưởng

"Nhanh như vậy, đã ghét bỏ anh rồi sao?" Hắn không tức giận, tùy ý để cô chọc

"Đúng vậy a, anh là ông lão so với em nhiều tuổi hơn rất nhiều. Nếu hiện tại anh bắt đầu già đi, chẳng phải người chịu thiệt là em sao" Cô vừa nói vừa tựa vào lòng ngực của hắn

Thật ra, cô chỉ muốn tìm một đề tài, khiến cho hắn chú ý đến cô

Chính là Cố Niệm Hề thật không ngờ rằng, đề tài này của cô, lại là vấn đề hắn để ý nhất

"Chịu thiệt? Chẳng lẽ em sợ, anh không thể cùng em giao hợp?" Nói ra lời này, giọng nói của hắn đột nhiên trở nên lạnh lẽo

Híp lại con ngươi đen, tản ra từng đợt khí lạnh

Thật ra, nếu như trước kia Cố Niệm Hề nhắc tới vấn đề này, hắn tuyệt đối sẽ không như vậy. Nhưng hôm nay, bởi vì Đàm Dật Nam kích thích, làm cho hắn ý thức được, hắn cùng Cố Niệm Hề chênh lệch tuổi tác rất lớn. Chờ tương lai, hắn già rồi, cô vẫn còn trẻ...

Hiện tại muốn Đàm Dật Trạch hắn buông nàng ra, kia là chuyện không thể nào

Bởi vì, hắn đã trúng độc dược của cô, sớm chìm đắm trong đó...

"Lão công, sao lại tức giận? Em chẳng qua là nói giỡn mà thôi" Cố Niệm Hề bị hắn ôm trong lòng ngực trốn không thoát. Thấy hắn một bộ dạng tức giận, cô chỉ có thể lui thành một đoạn

"Anh mặc kệ, em nói giỡn hay không, buổi tối hôm nay sẽ trừng trị em thích đáng!" Trừng trị cô ghét bỏ hắn, chê hắn già rồi, trừng trị cô lớn lên quá mức xinh đẹp, đến nỗi đi trên hoa ghẹo nguyệt!

Nói xong lời này, hắn liền đem cô ấn xuống giường, hai tay tiến vào làn váy của cô. Môi lại gât gao hôn lên thân thể của Cố Niệm Hề

Đêm điên cuồng, chính thức bắt đầu

Ngay từ đầu, Cố Niệm Hề còn có phản kháng. Nhưng hoàn hảo, động tác của Đàm Dật Trạch tuy có thô cuồng, nhưng hắn vẫn còn lo lắng đến cảm thụ của cô, không đem cô bức đến đường cùng. Chẳng qua, lão lưu manh này lại dùng thủ đoạn cường bức, buộc cô làm ra đủ loại tư thế đáng xấu hổ. Mỗi

cho đến khi, cô kiệt sức mới buông tha

Nhìn trán cô mồ hôi ướt át, hần đau lòng vuốt nhẹ mấy sợi tóc trên trán, nhẹ nhàng hôn lên: "Hề Hề, mặc kệ trước kia em cùng hần từng có cái gì, đều sẽ không có khả năng thay đổi mối quan hệ của chúng ta. Em phải nhớ kỹ, em đã gả cho anh, đã là người của anh.."

Tiếng nói của hần đau thương

Cuối cùng hần ôm cô vào lòng ngực ngủ thật say

"Lão công, ngày mai em chồng sẽ kết hôn. Chúng ta có phải nên đi mua quần áo mới hay không?"

Từ đây đến lúc Đàm Dật Nam kết hôn chỉ còn một ngày. Cố Niệm Hề về phòng ngủ liền lén bò lên trên người của hần

Không phải cô ái mộ hư vinh, cũng không phải là vì tài sản của Đàm Dật Trạch ở Đàm gia, mà là cô muốn tìm một đề tài cùng người đàn ông này nói chuyện

Liên tiếp vài ngày, Đàm Dật Trạch đối với cô có vẻ xa cách. Có đôi khi, cô hỏi hần mấy câu, hần cũng không trả lời đến một lần

Nhìn hần đang ngồi trên bàn làm việc, bộ dáng tập trung tinh thần, Cố Niệm Hề cảm thấy cánh mũi ê ẩm. Bởi vì cô không biết mình rốt cuộc đã phạm phải sai lầm gì, rốt cuộc cô có điểm nào không tốt, làm cho người đàn ông này không để ý tới mình

Giống như là từ ngày cô nói giỡn, mình ghét bỏ Đàm Dật Trạch vì hần già

Nhưng lúc ấy, cô cũng đã nhận lỗi, hơn nữa còn bị hần hung hăng nghiêm chỉnh trừng phạt một đêm, tại sao còn không để ý đến cô?

Chẳng lẽ, cô còn có điểm gì chưa tốt sao?

"Tùy tiện chọn một bộ là được, cũng không phải là trường hợp trọng yếu gì. Hơn nữa, chúng ta cũng không có nhiều tiền như vậy!" Tròng mắt của hần thùy chung chỉ nhìn đồng tài liệu kia, ngay cả liếc mắt cũng không nhìn cô

Cố Niệm Hề lúc đầu còn chờ mong, hiện lại liền không còn: "Không mua thì không mua!"

Cô căn bản không tính là mua quần áo mới, chỉ là muốn tìm cơ hội cùng hần đi dạo phố, sau đó xoa dịu quan hệ bọn họ một chút mà thôi

"Lão công, tài liệu kia rất quan trọng sao?" Nhìn bộ dạng xa cách của hần, Cố Niệm Hề lại hỏi: "Nếu không quan trọng, vậy đi ngủ đi?"

"Em nếu mệt mỏi, vậy ngủ trước đi! Anh xem xong sẽ đi ngủ!" Hần nói

"Nga!" Miệng bất đắc dĩ kéo dài, Cố Niệm Hề tiếp tục chiu vào chăn

Xem ra, hần vẫn không muốn để ý tới cô!

Đêm nay, như trước không có Đàm Dật Trạch làm túi sưởi, Cố Niệm Hề cảm thấy ủy khuất cực kỳ. Nhưng hoàn hảo, cô ngủ rất tốt, đầu vừa dính gối, liền ngủ ngay

Trong lúc mơ màng, cô cảm thấy trong lòng ngực mình có cái gì đó rất ấm áp, đem mũi nhỏ ngửi ngửi, còn có thể ngửi thấy được mùi hương quen thuộc

Cô tham luyến ôm ấp, cho nên trong lúc ngủ nhịn không được dẩy đưa

Sáng hôm sau, vật ấm áp kia, lại không còn

Con mắt Cố Niệm Hề, nhìn sang bên cạnh chỉ thấy khoảng không trống rỗng. Nhưng cô vẫn vui mừng, vì bên cạnh mình vẫn còn có hơi ấm. Mà trong không khí cũng có mùi hương quen thuộc

Nói cách khác, đêm qua ôm ấp kia là chân thật

Thật ra, Đàm Dật Trạch thật sự không tính toán đối với cô mặc kệ không hỏi! Hần chỉ là, không biết đang tức giận cái gì thôi!

Nghĩ vậy Cố Niệm Hề liền cười, tròng mắt liền lóe ra tia giả dối

Chỉ cần Đàm Dật Trạch vẫn quan tâm đến cô, cô Cố Niệm Hề sẽ có một ngàn phương pháp, làm cho người đàn ông kia nói ra khúc mắc trong lòng

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề bật người đứng dậy

Hắc hắc, Đàm Dật Trạch anh chờ đó cho em

Từ trên lầu đi xuống, Cố Niệm Hề có chút bất an, khoác trên người một áo choàng màu trắng. Khí trời có chút lạnh, hiện tại mặc như vậy, đối với cô mà nói, thật sự vẫn rất lạnh

Nhưng vì người đàn ông buồn bực nào đó chú ý, vì cuộc sống vợ chồng hài hòa, Cố Niệm Hề chỉ có thể bằng bất cứ giá nào

Hôm nay là hôn lễ của Đàm Dật Nam. Bởi vì biết được Hoắc Tư Vũ cũng không phải là thiên kim thị trưởng, cũng sợ mình mất mặt mũi, Thư Lạc Tâm chỉ muốn mời vài người quen biết. Mà Đàm Kiến Thiên cũng biết tính tình của vợ mình, lúc này thật vất vả mới đáp ứng, cũng sẽ theo bà, Hoắc Tư Vũ đương nhiên không hài lòng thực hiện, nhưng vì có thể mau chóng tiến Đàm gia, cô chỉ có thể tạm thời nhân nhượng vì toàn cục trước mắt. Về phần Đàm Dật Nam đối với hôn lễ này không phát biểu ý kiến gì. Giống như là căn bản đây không phải là hôn lễ của mình

Sáng sớm, Đàm gia bắt đầu chuẩn bị lễ đường. Cố Niệm Hề cùng Đàm Dật Trạch cũng bị Đàm Kiến Thiên gọi điện, thúc giục mau chóng tới đó

Chờ hân cút điện thoại, cô liền kiên trì ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua đi lại!

"Lão công, anh cảm thấy em hôm nay mặc bộ quần áo này có đẹp không?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Đàm Dật Trạch Ghen

Đang nói, đứng ở cách đó không xa hân đột nhiên quay đầu lại nhìn cô

Nhìn bộ dạng không được tự nhiên, Cố Niệm Hề tự nhiên thấy được, người đàn ông này không muốn để ý đến cô. Nhưng nếu như không để ý, tại sao buổi tối còn tiến vào trong chăn, sau đó nhân lúc cô không để ý, trộm cởi bỏ nút áo của cô

Đừng tưởng rằng, buổi sáng rời giường cô không chú ý tới, ngực của cô còn có một dấu đỏ

"Đừng nghịch ngợm, mau tới đây ăn cơm! Cơm nước xong, chúng ta phải mau chóng đi, ba cùng ông nội đã thúc giục chúng ta!" Thật ra nếu không phải cô đã thức dậy, thì dù ông nội Đàm hay Đàm Kiến Thiên thúc giục, hân cũng không quan tâm

"Em biết rồi!" Hung hăng cắn đôi môi đỏ mọng, Cố Niệm Hề ngồi xuống bàn ăn

Chẳng qua, vị trí cô lựa chọn vừa lúc là đối mặt Đàm Dật Trạch. Cô không tin, trước mặt Đàm Dật Trạch lắc lư, người đàn ông này có thể thật sự làm như không nhìn thấy

"Cháo này, thơm quá a!" Cố Niệm Hề vừa ăn cháo vừa cảm thán. Đương nhiên lời nói này cũng thành công làm cho người nào đó chú ý

Đàm Dật Trạch vốn định ngẩng đầu nhìn liếc một cái, bộ dạng mèo con tham ăn của cô, thật không ngờ...

Trong nháy mắt, Đàm Dật Trạch phát hiện mình căn bản đui mù

Bởi vì, cô gái trước mặt mặc một bộ sườn xám màu hồng nhạt. Cô một thân da thịt trắng nõn, mặc bộ này vô cùng nổi bật, càng trở nên nhẵn nhụi nhu hòa, không biết cô làm thế nào làm cho đầu tóc được quấn gọn vào một cây trâm, lộ ra gương mặt thon dài! Bởi vì hôm nay tham gia hôn lễ, Cố Niệm Hề tự nhiên cũng đeo một số trang sức trang nhã. Không phải kiểu như Hoắc Tư Vũ nóng bỏng lẳng lơ, mà là thuộc loại cẩn thận thùy mỵ

Thật ra, phụ nữ thích xinh đẹp Đàm Dật Trạch vốn biết, Cố Niệm Hề muốn xinh đẹp trước mắt người khác hân cũng không phản đối. Nhưng mấu chốt là quần áo lại có một kẻ hở ở ngực. Kìa chính là cố ý khoe ra, làm cho người ta không thấy rõ ràng, nhưng lại khiến mơ màng

Mà nơi đó, chỉ thuộc về quyền sở hữu của Đàm Dật Trạch hân!

Cô gái kia không phải ăn mặc như vậy để kích thích hân chứ? Lá gan kia của cô, có phải là ngày càng phi ra hay không!

Thấy Đàm Dật Trạch đã phát hiện, nhưng vẫn còn chưa mở miệng, Cố Niệm Hề lại tiếp tục cúi đầu ăn cháo của cô. Cô đang âm thầm tính toán, rốt cuộc người đàn ông này khi nào mới mở miệng

Chờ mãi đến lúc ăn xong, người đàn ông kia vẫn ngồi tại chỗ. Trừ bỏ nhìn ra ngoài cửa sổ, hân vẫn không liếc mắt nhìn cô một cái

Chẳng lẽ, hân thật sự không thèm để ý?

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề cảm thấy chóp mũi ẽ ẩm chua xót

Từ trong túi xách, lấy ra một chút phấn trang điểm, rồi sau đó đi nhanh hướng ra phía cửa lớn

"Em đi đâu vậy?" Rốt cuộc, lúc chân của cô định bước ra phía ngoài cửa, phía sau liền truyền đến giọng nói quen thuộc

"Không phải là nói nhanh một chút sao, em ăn xong rồi, chúng ta đương nhiên phải xuất phát!" Cố Niệm Hề dừng bước, không quay lưng nhìn hần

Bởi vì cô thật sự cũng có chút tức giận

Cô vì hần làm nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ còn không đủ sao?

"Trước quay về thay bộ quần áo khác đi" Ném xuống tờ báo, Đàm Dật Trạch cũng đứng lên

Trời biết, hần vừa mới kiểm chế như thế nào, mới không đem bộ sườn xám kia xé nát, muốn đem cô hung hăng trên giường mấy lần

Ngực còn chưa tỉnh, lúc Cố Niệm Hề đứng lên, sườn xám này lại còn có chỗ hở khác

Xé tà đến đùi. Cố Niệm Hề chỉ cần tùy tiện bước đi, sẽ đem cái bóng loáng, hấp dẫn những người đàn ông khác, hần là lão công của Cố Niệm Hề, hần đương nhiên biết đôi chân kia đặt ở trên eo hần sẽ có cảm giác thế nào! Nếu Cố Niệm Hề thật sự mặc như vậy, đây chẳng phải là hần sẽ gây thù hần khắp mọi nơi sao?

"..." Vốn tưởng rằng người đàn ông kia không quan tâm tới mình, nhưng khi nghe đến hần hỏn hỏn nói, khoe môi cô không tự giác lộ lên đường cong tà ác

Trang bị không nổi nữa sao Đàm tham mưu trưởng?

Tốt lắm!

Gần đây không phải không để ý đến em sao? Vậy hôm nay không chinh anh một phen, không phải là ủy khuất em sao?

"Không cần, em cảm thấy như vậy được rồi! Lão công không phải anh nói, ông cùng ba ba đang thúc giục chúng ta sao, vẫn là nhanh đi thôi!

Xoay người, Cố Niệm Hề đem suy nghĩ trong ánh mắt mình giấu đi, cho nên Đàm Dật Trạch vẫn tưởng rằng đây là dáng vẻ vô tội của vật nhỏ

"Không được, về đổi bộ khác đi!" Đàm Dật Trạch mau chóng tiến lên, muốn nắm lấy tay cô, rồi đem cô lên lầu. Cũng không nghĩ, vừa muốn buông tay cô liền phát hiện ra. Hơn nữa, cô cũng né tránh rất tốt: "Lão công, em mặc như vậy làm cho anh xấu hổ sao?" Cố Niệm Hề chớp đôi mắt to vô tội. Sườn xám này lúc trước là do Tô Du Du yêu cầu, nói là Cố Niệm Hề cô phải bày ra một chút cái gọi là Giang Nam nữ tử nhu tình. Nhưng Cố Niệm Hề thấy được quần áo này rất hở hang, chính là không nghĩ tới, ngày hôm nay lại có công dụng như vậy!

"Xấu hổ, vô cùng xấu hổ!" Đàm Dật Trạch nghiêm mặt

Thật ra không phải không đẹp! Quả thật cô mặc như vậy khiến cho hần nhiệt huyết sôi trào, chứ đừng nói là người đàn ông khác!

Chính là đối với lời phỉ báng của hần, Cố Niệm Hề dường như không để ý: "Là như vậy sao? Đối với anh cảm thấy được quần áo này thật sự rất vừa người, hơn nữa còn có áo choàng màu trắng, càng hoàn hảo! Được rồi, chúng ta đi thôi. Nếu không đi, chỉ sợ không kịp!"

Thật ra Cố Niệm Hề cũng nhìn ra trên trán Đàm tham mưu trưởng biến dạng, nhô ra gân xanh, nhưng cô vẫn nắm lấy tay hần, kéo ra bên ngoài

Một trăm lẻ tám lần!

Ở một vị trí nào đó. Đàm Dật Trạch hai tay nắm chặt

Từ lúc hần cùng Cố Niệm Hề tiến vào giáo đường, người mặc lễ phục màu đen kia là Đàm Dật Nam, đã một trăm lẻ tám lần dùng ánh mắt của hần dừng lại trên người Cố Niệm Hề

Đôi mắt kia quá nóng bỏng, làm cho Đàm Dật Trạch hoài nghi có phải người đàn ông này có suy nghĩ đen tối gì hay không!

Chết tiệt, còn chưa muốn dừng lại

Trừ bỏ Đàm Dật Nam, cơ hồ toàn bộ lễ đường hôm nay, mọi người đến tham gia nghi thức đính hôn đều dùng tầm mắt trên người Cố Niệm Hề. Gây họa chính là Cố Niệm Hề hôm nay mặc một bộ sườn xám màu hồng nhạt! Ngực mở một cái động lớn, chân còn xé cao như vậy. Cơ hồ, đều không che chắn được những thứ tốt đẹp!

Điều này làm cho Đàm Dật Trạch ảo não không giống hần ngày thường! Dem tức giận của mình dồn vào nắm đấm, đấm lên tay vịn của cái ghế nào đó, ngực vẫn phập phồng kịch liệt

"Lão công, làm sao vậy?" Biết rõ Đàm Dật Trạch tại sao lại tức giận, nhưng Cố Niệm Hề vẫn mở đôi mắt to vô tội nhìn hấn

"Vật nhỏ, về nhà tính sổ với em!" Tức giận nghiêng rãnh, rất muốn đem quần áo trên người cô xé nát, sau đó đó đem cô một hơi ăn luôn tại chỗ, nhưng vẫn may hấn vẫn có thể cố gắng kìm hãm được cơn tức trong lòng ngực

Nhưng mà, lá gan của vật nhỏ thật sự càng ngày càng lớn. Nếu không giáo huấn cô, chỉ sợ sau này cô sẽ đề lên đầu hấn mất

Hung hăng đem Cố Niệm Hề ngăn ở trước ngực mình, Đàm Dật Trạch hai tay không có ý tốt, mãnh liệt xoa nắm một phen

"Tê... Đàm tham mưu trưởng, em nhớ rõ mình không có chọc giận anh! Là anh không để ý tới em trước, không phải sao?" Đau, Đàm Dật Trạch lúc này nhéo cô thật đau! Cố Niệm Hề muốn đem lão lưu manh này đẩy ra. Nhưng hấn vẫn không theo ý cô vẫn gắt gao chế ngự hông của cô, không cho cô nhúc nhích

"Em không có sao?" Hai điều ba điều đều trêu hoa ghẹo nguyệt, nơi nơi gây thù hằn! Hiện tại tốt lắm còn ăn mặc phong tao như vậy. Nghĩ muốn cho ai xem? Chẳng lẽ, em thật sự muốn nghĩ đem người đàn ông chuẩn bị kết hôn kia, câu trở về sao?" Hấn đem thân mình của Cố Niệm Hề hung hăng ôm chặt trong lòng ngực

"Cái gì mà phong tao? Đây là phong cách được không? Hơn nữa em còn là người ưa sạch sẽ, ô uest gì đó, em mới khinh thường!" Nói xong Cố Niệm Hề con không quên hung hăng liếc nhìn người cách đó không xa, rõ ràng là đã khoác lên người bộ quần áo chú rể, vậy mà vẫn không từ bỏ ý định xấu xa

Đàm Dật Nam vốn đang nhìn Cố Niệm Hề, thấy cô liếc mắt nhìn mình, đôi con ngươi âm thầm bắt đầu xuất hiện ánh sáng

Hôm nay Cố Niệm Hề ăn mặc rất khá

Trước kia cô có thói quen đơn giản mặc đồng phục bình thường, bằng không thì là quần bò cùng áo sơ mi. Sau đó đem tóc cột thành đuôi ngựa. Khi đó cô cũng rất được người khác chú ý. Càng không phải nói hôm nay cô ăn mặc như vậy, một thân sुरूn xám xinh đẹp. Cố Niệm Hề như vậy, quả thực giống như một con búp bê sứ, chọc cho người khác yêu thương

Đương nhiên nếu như hiện tại người đứng bên cạnh cô là Đàm Dật Nam hấn, sẽ càng thêm hoàn mỹ

Chỉ tiếc, người hiện tại lại là anh cùng cha khác mẹ của hấn

Một màn như vậy, Đàm Dật Nam cảm thấy vô cùng chói mắt. Nếu lúc trước hấn biết dừng cương bên bờ vực thẳm, thời điểm Cố Niệm Hề thấy hấn và Hoắc Tư Vũ trên giường, liền cầu xin tha thứ, có thể Cố Niệm Hề sẽ không đồng ý gả cho Đàm Dật Trạch hay không?

Chỉ tiếc điều này cũng không thể thực hiện

Giờ khắc này Cố Niệm Hề nói xong, phát hiện người đàn ông trước mặt vẫn không buông tay, chỉ có thể chân chó cầu xin tha thứ: "Đàm tham mưu trưởng, xin người thương xót, buông tha em!"

"Không được, ai cho em ăn mặc phong tao như vậy!" Đàm tham mưu trưởng nhìn xuống cái động phía dưới, chọn mi ý bảo: Phong tao như vậy, cho nên không có khả năng buông tha em!

"Đàm tham mưu trưởng, đã nói đây không phải là phong tao mà là phong cách. Hơn nữa em mặc như vậy, cũng là để cho anh xem. Chẳng lẽ anh không vui sao?" Thấy hấn có vẻ dịu đi, Cố Niệm Hề chỉ có thể kiên trì ngả vào lòng ngực hấn lấy lòng

Có lẽ có người sẽ mắng cô không có cốt khí. Nhưng nếu biết khí lực của Đàm Dật Trạch ôm ở eo cô đau đến thế nào, chắc chắn sẽ làm y như cô

"Anh thích em ở trong phòng ngủ không mặc gì cả, sau đó nằm úp sấp ở trên giường. Em có làm hay không?" Hấn giống như chưa thỏa hiệp, híp lại đôi mắt đen, nhìn chăm chăm vào cô gái trong lòng ngực mình

"Làm! Cái gì cũng làm, lão công anh bỏ qua cho em được không?" Hông của cô giống như bị hấn bóp méo, hấn muốn cô làm cái gì, cô sao có thể không đồng ý đây? "Kia đi, đêm nay về nhà tự đem mình gội sạch, sau đó nằm ở trên giường đợi anh! Nếu có điểm nào làm không tốt, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho em!" Lại là hung hăng uy hiếp, Đàm Dật Trạch lúc này mới buông tay

Eo của Cố Niệm Hề rốt cuộc cũng được tự do, quay đầu liếc Đàm tham mưu trưởng một cái thật sâu

Lão lưu manh này!

Rất nhanh, hôn lễ bắt đầu

Cha sứ đứng ở giữa giáo đường, đọc lời tuyên thệ

Hoắc Tư Vũ hứa hẹn cùng tuyên thệ đều rất thuận lợi

Nhưng tới lúc cha sứ hỏi Đàm Dật Nam, hấn lại có chút cứng ngắt

"Chú rể, Đàm Dật Nam tiên sinh, con có đồng ý cưới Hoắc Tư Vũ Hoắc tiểu thư làm vợ, cho dù trong hoàn cảnh nào, giàu có hay bần hàn, khỏe mạnh

hay bệnh tật, khoái hoạt hay ưu sầu, vĩnh viễn yêu cô ấy, quý trọng cô ấy, trung thực với cô ấy, vĩnh viễn không rời xa?" Vấn đề này của cha sứ, Đàm Dật Nam đều coi như không nghe thấy, cái gì cũng không đáp lại. Hoặc là phải nói, ngay từ đầu hôn lễ, Đàm Dật Nam đã ở trạng thái không quan tâm

Mà cả sảnh đường, bởi vì Đàm Dật Nam trầm mặc, mà trở nên xôn xao

"Tiểu Nam, con đang làm cái gì vậy?" Đàm Kiến Thiên ở dưới khán đài có chút bất mãn

"Tiểu Nam mau nói tôi nguyên ý" Thư Lạc Tâm cũng mở miệng

Tuy rằng không muốn cho Hoắc Tư Vũ tiến vào Đàm gia, nhưng hôm nay dầu gì cũng có rất nhiều bạn bè của bà, bà sao có thể để cho Đàm Dật Nam làm xấu mặt mình?

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Đúng vậy" Dưới khán đài đã có vài người bắt đầu nghị luận

Nhưng Đàm Dật Nam vẫn không chịu mở miệng

Thấy hành động này của Đàm Dật Nam, Hoắc Tư Vũ cũng không bình tĩnh nổi. Thật vất vả mới đi đến bước này, chỉ thiếu một chút nữa Hoắc Tư Vũ cô sẽ vĩnh viễn bước vào giới thượng lưu, cô không cho phép, có bất cứ thứ ngoài ý muốn gì xảy ra?

"Nam, mau chóng trả lời vấn đề của cha sứ!" Hoắc Tư Vũ bắt đầu thúc giục

Hoắc Tư Vũ thúc giục như vậy, lại càng khiến Đàm Dật Nam chán ghét cô hơn

Thật sự, Đàm Dật Nam chưa từng nghĩ tới, muốn cưới Hoắc Tư Vũ. Ngay từ đầu Hoắc Tư Vũ xinh đẹp, nhưng chỉ là cái loại muốn cùng cô thử cảm giác xúc động trên giường, cũng không phải là muốn cưới về nhà

Hắn thừa nhận, hẳn lúc trước muốn cùng Hoắc Tư Vũ trên giường, chính là ý nghĩ xấu xa. Hắn thật không ngờ rằng, sự tình lại phát triển đến mức này...

Nghĩ đến việc này, Đàm Dật Nam xoay người, nhìn về phía chỗ Cố Niệm Hề

"Hề Hề, em nói bây giờ hẳn đang nhìn em hay là xem anh?" Bởi vì bất gặp Đàm Dật Nam đưa mắt hướng về phía Cố Niệm Hề, một người đàn ông nào đó có chút bất mãn. Lập tức, hắn lại đem cô kéo vào lòng ngực mình, muốn tuyên bố quyền sở hữu

"Đương nhiên là anh, hẳn là em của anh, đương nhiên là yêu nhất người anh này" Có đôi khi, làm người cũng phải bất đắc dĩ như vậy. Rõ ràng người bên cạnh không phải là một người lương thiện, nhưng Cố Niệm Hề vẫn không thể bỏ hết người đàn ông này điều gì. Bằng không trong chốc lát, nếu hắn tức giận, chịu khổ vẫn là cô!

Cố Niệm Hề cảm giác, mình hiện tại chính là một tấm bi kịch!

Mặc dù Cố Niệm Hề lấy lòng như vậy, hẳn vẫn có chút bất mãn, lúc này hắn lôi kéo, cắn cắn vành tai của cô: "Là vậy sao? Anh sao lại cảm giác hẳn đang nhìn em?"

"Không.. không có. Nhất định là anh lầm rồi! Em cùng hẳn không thân cũng chẳng quen, hẳn sao lại nhìn em được?" Nói xong lời này, Cố Niệm Hề cũng cảm nhận được người đang đứng ở giữa giáo đường kia đang nhìn chằm chằm cô

Đàm Dật Nam, rốt cuộc anh còn muốn như thế nào

Lúc trước hại tôi rời nhà trốn đi, còn cùng bạn tốt của tôi trên giường, đem tôi vất bỏ thì thôi đi. Hiện tại trong hôn lễ còn nhìn tôi như vậy, chẳng lẽ muốn cho người khác biết, chúng ta có quan hệ gì sao?"

"Không thân cũng chẳng quen? Vậy tại sao em nhìn hẳn? Là cảm thấy được hẳn so với anh đẹp hơn, so với anh trẻ tuổi hơn sao?" Tay hắn đặt trên eo Cố Niệm Hề, cũng bắt đầu gia tăng sức lực

Thực rõ ràng, hẳn đang tức giận

"Nào có, em không nhìn hẳn. Đôi mắt của em từ nhỏ, chính là vì nhìn Đàm tham mưu trưởng! Nhìn một cái xem Đàm tham mưu trưởng của chúng ta có bao nhiêu đẹp trai, cho dù tuổi lớn vài phần thì đã thế nào, so với người người chưa hiểu chuyện kia, chính là có hương vị hơn!" Cảm giác được người đàn ông kia bắt đầu tức giận, Cố Niệm Hề lại bắt đầu chân chó lấy lòng

Tuy rằng lời nói này hẳn vẫn có vài phần hoài nghi, nhưng Đàm tham mưu trưởng vẫn như mở cờ trong bụng. Không phải bởi vì cô nói hẳn so với Đàm Dật Nam đẹp hơn, mà là cô dùng hai từ "Chúng ta"

Cảm giác, Cố Niệm Hề cùng hẳn hòa thành một thể không thể tách ra...

Đối với sự ca ngợi của Cố Niệm Hề, Đàm tham mưu trưởng cảm thấy vô cùng vui vẻ. Đương nhiên, hẳn so với bây giờ sẽ không phải là người đàn ông keo kiệt, cho nên hẳn quyết định buông tha vật nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Dấu Răng Rõ Ràng

Giờ phút này, Đàm Dật Nam rút cuộc cũng hiểu được, những chuyện kia của Cố Niệm Hề và hắn đã là quá khứ. Nhưng hắn cũng hiểu được, hắn từ trước đều sai lầm rồi. Hắn không oán được người khác

"Chú rể, mời trả lời vấn đề của tôi!" Thấy Đàm Dật Nam vẫn cúi đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì, cha sứ liền hỏi

"Tôi... đồng ý!" Cuối cùng Đàm Dật Nam mở miệng, nói ra câu này

Nếu Cố Niệm Hề không muốn trở lại bên cạnh hắn, vậy hắn lấy ai còn quan trọng sao?

Mà một tiếng này, lại làm cho Hoắc Tư Vũ đứng bên cạnh nội tâm trong chốc lát nhảy nhót

Rốt cuộc cô cũng thật sự gả cho Đàm Dật Nam

Nghi thức kết hôn chấm dứt, họ hàng cùng bạn bè tiến lên chụp ảnh chung

Hoắc Tư Vũ đứng ở chính giữa mặt mày hớn hờ, không biết vì cái gì trong đầu Cố Niệm Hề hiện lên vài suy nghĩ: Hôn nhân dối trá, hạnh phúc hư vô...

Từ lễ đường đi ra, mọi người đều ở khách sạn. Trên người mọi người tràn ngập mùi rượu, Đàm Dật Trạch là người có thân phận lớn, tự nhiên cũng bị mời rượu không ít

"Đàm tham mưu trưởng, đừng uống nhiều như vậy được không?" Cố Niệm Hề kéo hắn đến bên cạnh

"Lo lắng cho anh?" Có lẽ bởi vì uống nhiều rượu mà giờ phút này gương mặt của hắn có chút đỏ. Khóe miệng hắn còn có độ cung, khiến cho hắn ngày càng mê người

"Ân, nếu anh uống nhiều rượu như vậy, ai sẽ bảo vệ em?" Cả ngày hôm nay, Đàm Dật Trạch không cho cô chạy loạn, chỉ cho đứng bên cạnh hắn. Cho nên cô cũng hiểu được, người đàn ông này đang suy nghĩ điều gì

"Ha ha... Vật nhỏ!" Không biết có phải vì uống nhiều rượu hay không, giờ phút này Đàm Dật Trạch cũng không biểu hiện thái độ nghiêm túc trước mặt người khác. Hắn kéo Cố Niệm Hề, đem cô giam cầm trong lòng ngực, hôn môi. Sau đó hắn lại có thói quen cọ tới cọ lui trong lòng ngực của cô: "Cho dù anh không muốn uống, người khác cũng không buông tha cho anh!"

Cố Niệm Hề ngẩng đầu, lại có mấy người đi tới phía họ

Nhìn người ôm mình trong lòng ngực đã sắp bị choáng say, Cố Niệm Hề đột nhiên cảm thấy chớp mũi ề ề

Bởi vì cô hiểu được, người đàn ông này có biết bao nhiêu bí ẩn

"Vật nhỏ, hiểu được lòng anh sao?" Không biết là có phải hắn đối với cô quá thân cận hay không, mà trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng mình

Nhìn biểu tình của cô, người đàn ông này cũng xác định được ý tưởng của cô. Hắn nhìn cô, cúi đầu cười. Trong con ngươi đen đã không còn trong trẻo lạnh lùng ngày thường, mà chỉ có cứng chiều

"Muốn anh không uống rượu sao? Vậy làm theo ý của anh đi!" Hắn lại tựa đầu chôn ở gáy của cô, dùng âm lượng đủ để hai người nghe được

"Được!" Chỉ cần có thể làm cho hắn không khó chịu, muốn cô làm cái gì cũng được

Chẳng bao lâu, Cố Niệm Hề liền bị Đàm Dật Trạch kéo đến toilet

"Anh muốn đi toilet sao? Muốn em đỡ anh hay không?" Cánh tay của Đàm Dật Trạch vẫn đặt trên vai của Cố Niệm Hề, để cô chống đỡ hắn. Chính là, tình huống như vậy đột nhiên chuyển biến

Lúc Cố Niệm Hề khôi phục tinh thần, thân thể cô đã bị đẩy mạnh đến bồn rửa tay. Trong chớp mắt, Đàm Dật Trạch liền đè xuống người cô

"Lão công, chẳng lẽ người khác chưa rời đi, chúng ta vẫn phải ở trong này trốn tránh sao?" Bị Đàm Dật Trạch hôn, ý nghĩ mơ hồ rốt cuộc cũng bùng

tình, rốt cuộc cũng phát hiện ra vấn đề

"Sao vậy, không vui sao?" Hắn một tay chống vào vách tường toilet, đem Cổ Niệm Hề ép sát vào tường. Khóe miệng có độ cong vô cùng tà tử

"Không, không có!" Chỉ cần có thể làm cho hắn không bị chuốc rượu, muốn cô làm cái gì cũng được

"Nhưng trong này rất nhàm chán, nếu không chúng ta làm chuyện gì thú vị đi vật nhỏ?" Ánh mắt của hắn ẩn hiện tà ác, làm cho Cổ Niệm Hề có chút dè dặt bất an

Quả nhiên không đến một lát sau, tay của hắn liền cời sườn xám của cô ra, da thịt chặt chẽ tiếp xúc

"Lão công, làm như vậy không tốt. Đây là nơi công cộng, nếu như bị người khác phát hiện thì làm sao bây giờ?" Nghe hắn vẫn đang ồ ồ thở dốc, bàn tay vô cùng nóng, Cổ Niệm Hề khoanh khó đoán được chuyện thú vị trong miệng hắn là chuyện gì

"Không sợ, anh sẽ bảo vệ em!" Nói xong Đàm Dật Trạch đã không đợi Cổ Niệm Hề mở miệng trực tiếp làm cho cô hòa tan trong tình yêu của hắn...

Làm xong mọi chuyện, Cổ Niệm Hề thật sự cảm thấy đầy, ngày hôm nay quá mức điên cuồng. Cô thể nhưng cùng Đàm Dật Trạch ở trong phòng rửa tay của khách sạn làm ra chuyện tình như vậy. Mà Đàm Dật Trạch sau khi làm xong, trên khóe miệng vẫn còn nở nụ cười xấu xa. Chậm rãi giúp Cổ Niệm Hề mặc quần áo chỉnh tề, sau đó sửa sang lại chính mình. Còn đối với cô nói: "Vật nhỏ, em đi ra ngoài trước đi"

"Tại sao?" Cô chu đôi môi đỏ mọng, tỏ vẻ chính mình bất mãn

"Anh muốn phóng thủy, chẳng lẽ em muốn xem?" Hắn tà ác hướng cô nói ra câu này

"..." Lão lưu manh này! Thế nhưng lại đem vấn đề sinh lý của mình thẳng thắn nói ra như vậy

"Để giữ hình tượng đẹp trai trong mắt của anh, anh sẽ không cho em thực hiện được suy nghĩ đó đâu!" Lão lưu manh uống rượu sau, quả nhiên da mặt so với tường thành còn dày hơn

Cổ Niệm Hề mau chóng bước ra toilet, không quên làm bầm. Sớm biết như vậy, cô sẽ không để cho lão lưu manh này thực hiện được mong muốn của hắn

"Chị dâu cả, chị không phải là đi nhầm toilet chứ?"

Ngay lúc chân của cô vừa bước ra khỏi toilet, liền có một giọng nam từ bên cạnh truyền đến

Cổ Niệm Hề ngẩng đầu, mới phát hiện đứng trước mặt mình là một người đàn ông

Người đàn ông này tuy rằng thân tây trang, nhưng so với Đàm Dật Trạch hoàn toàn bất động. Toàn thân hắn toát ra một vẻ quá mức âm nhu

Hơn nữa, mặt của hắn cũng là trái xoan, môi hồng răng trắng, xinh đẹp động lòng người. Làm cho Cổ Niệm Hề liên tưởng đến một người phụ nữ thuần khiết

Vừa mới ở lễ đường, lần đầu tiên nhìn thấy người kia, cô còn tưởng là một người phụ nữ ăn mặc mạnh mẽ, nhưng khi nghe được giọng nói kia, cô mới bừng tỉnh, thì ra hắn là một người đàn ông

Nếu người này không phải là vị hôn phu của Mạc Nghiên, Cổ Niệm Hề còn tưởng rằng, người này chính là người mà Tô Du Du thường đề cập trước mặt cô "Tiểu thụ"...

"Cái kia..." Ngẩng đầu lúc này Cổ Niệm Hề mới phát hiện đây là toilet nam! Lão lưu manh chết tiệt kia lại đưa cô đến nơi này! Hiện tại thật sự là muốn dọa người khác mà

"Vẫn là nói, chị dâu cả không đi nhầm toilet, mà đến nơi này làm chuyện gì đó?" Thấy Cổ Niệm Hề ghen lời, cô nói

"Mộ tiên sinh, không phải đi nhầm toilet thôi sao, cũng không phải là giết người phóng hỏa, anh có cần thiết phải gây sự như vậy không?" Biểu rõ trên người cô có hương vị hoan ái xa hoa, mới để cho hắn nghĩ thấy được. Nhưng Cổ Niệm Hề vẫn ưỡn ngực, phản kích

Giống như Đàm Dật Trạch nói, Cổ Niệm Hề cô không phải quả hồng mềm! Mặc cho người khác vo tròn bóp méo, đây không phải là tác phong của cô!

Người Cổ Niệm Hề gọi là "Mộ tiên sinh" chính là vị hôn phu của Mạc Nghiên.

Mà người đàn ông này, thấy Cổ Niệm Hề tức giận phản bác, càng có thể xác định, cô vừa mới ở trong kia làm chuyện gì đó

"A, để cho hợp tình hợp lý, có phải tôi nên kiểm tra trên người của cô có... dấu vết gì hay không? Tiểu tam chính là tiểu tam!" Hắn nghiêng ngả trên đùi cô. Tầm mắt dừng lại khe hở trên sườn xám kia...

Theo tầm mắt của hắn, Cổ Niệm Hề nhìn thấy được trên da thịt của mình, có rõ ràng một dấu răng

Lão lưu manh chết tiệt này!

Nơi nào không chọn, lại chọn đúng nơi này lưu lại ấn ký

Trách không được, người đàn ông này vẫn dùng ánh mắt dơ bẩn cùng hèn mọn đánh giá cô!

"Mộ tiên sinh, chẳng lẽ người nhà anh không dạy dỗ anh làm cách nào để tôn trọng người khác sao?" Cố Niệm Hề đưa tay kéo lại áo choàng của mình, đem dấu răng kia che dấu thật tốt, lại nói: "Hôn nữa, tôi đã kết hôn, cho dù trên người có dấu vết lão công lưu lại, cũng là chuyện bình thường. Chẳng lẽ, ngay cả việc nhỏ này, Mộ tiên sinh cũng muốn xen vào?"

Vừa nghĩ tới hân dùng ánh mắt nhìn đến trên người nhục nhã, Cố Niệm Hề cái gì cũng có thể nói ra

Vốn không muốn gây chuyện đến thân thích tương lai của Đàm gia, nhưng khi nghe được hân nói cô là "Tiểu tam" còn có ánh mắt kia, Cố Niệm Hề không thể không chế được tâm tình của mình

Cũng đúng, nếu như người khác không tính toán muốn để mặt mũi cho cô, vậy cô làm sao phải lo lắng đến cảm nhận của người khác

"Đúng vậy, cô cùng lão công làm cái gì, chúng ta đều là ngoại nhân không có quyền trông nom. Nhưng cô không cảm thấy lương tâm mình cắn dứt sao? Còn có đi đêm lăm cũng có ngày gặp ma. Tiểu tam đến tham dự hôn lễ, chẳng lẽ không sợ gây ra trò hề?"

Thấy Cố Niệm Hề dùng cảm người đàn ông dường như càn quờ trách hăng hái. Vì chỉ muốn kích thích Cố Niệm Hề

Ai bắt cô, lần trước dám ức hiếp Mạc Nghiên?

Từ lúc hôn lễ bắt đầu, Mạc Nghiên đã đem mọi chuyện của Hoắc Tư Vũ nói cho Mộ Dương. Hôn nữa Mạc Nghiên lại ở trước mặt Mộ Dương miêu tả Cố Niệm Hề trở thành một người tội ác tày trời

Nếu như nói, chỉ vì Cố Niệm Hề khi dễ Mạc Nghiên một chút cũng không sao, nhưng cô còn cố tình là một tiểu tam. Mà điều này, lại là điều Mộ Dương thống hận nhất!

Bởi vì, lúc trước mẹ của hân bởi vì có tiểu tam tham dự vào cuộc hôn nhân mà thất cổ tự sát!

Thư mà Mộ Dương căm ghét nhất thiên hạ chính là tiểu tam

Vì thế, mới có một màn trình diễn hôm nay

"Tôi hôm nay lấy thân phận là con dâu trưởng nhà họ Đàm, không ai so với tôi có tư cách hơn ở trong này? Xin hỏi, người còn chưa có làm cháu rể Đàm gia, có tư cách gì đứng ở đây trịch trịch tôi?" Đối mặt với Mộ Dương ngôn từ sắc bén, Cố Niệm Hề chỉ khẽ nhún vai

Cặp mắt xinh đẹp khinh thường nhìn người đàn ông trước mặt

Tuy rằng cô còn chưa cao tới cằm của Mộ Dương, nhưng cô trừng mắt lại làm cho hân cảm thấy mình thấp hơn một phân

Mà Mộ Dương lại là một trong những người đàn ông hoàng kim độc thân ở thành phố này chưa bao giờ có cảm giác như vậy

Xem ra, thân phận của cô gái này dường như cũng không đơn giản

Nhìn cô gái lạnh lùng trước mặt mình, Mộ Dương mi mắt khẽ nhún, như đang suy nghĩ điều gì

Vừa vặn Đàm Dật Trạch cũng từ trong toilet đi ra

Nhưng xem ra hôm nay hân thật sự uống say, vừa tiến lên liền lập tức đem cô ôm vào trong lòng ngực, tựa đầu chôn ở trước ngực cô. Còn không quên nói: "Đề anh xem, dấu vết anh vừa mới để lại, còn có ở đó hay không!"

"Đứng đắn một chút cho em!" Bởi vì trước mặt có người, Cố Niệm Hề cũng không muốn bị coi là một cô gái không đứng đắn, khoe thân thể của mình, đi câu dẫn đàn ông!

Vì thế đối với bàn tay đang ở trước ngực mình, cô giận giữ hất ra

"Vật nhỏ em là của anh, không để cho anh động, thì cho ai động!": Đàm Dật Trạch không thuận theo, bị đẩy ra hiển nhiên có chút tức giận

"Anh là lão công của em, chúng ta làm chuyện gì cùng được. Nhưng ở trước mặt người ngoài, anh để cho em rụt rè một chút. Miễn cho người khác nói Cố Niệm Hề em không kiềm chế được, làm tiểu tam đi phá hoại chuyện hôn nhân của người khác"

"Ai dám nói em như vậy, anh sẽ cho hân cả đời tàn phế!" Đàm Dật Trạch vô cùng bất mãn

"Không cần, người khác nói linh tinh cứ để bọn họ nói, em cũng không muốn giải thích" Cố Niệm Hề tiếp tục đưa tay của Đàm Dật Trạch đặt lên vai mình, sau đó đỡ hân đi

"Lão công tôi uống nhiều rượu, có chút không thoải mái. Cho nên, hiện tại tôi muốn dẫn anh ấy về nhà, phiền Mộ tiên sinh nếu không có việc gì, vào nói một tiếng với người bên trong. Về phần những lời vừa nói kia, tốt nhất ngài nên điều tra cho rõ, tránh để người khác chê cười. Còn có, ngài cũng thấy lão công tôi vô cùng bảo vệ tôi, nếu để cho anh ấy nghe được những lời kia, chỉ sợ hậu quả Mộ tiên sinh cũng không gánh vác nổi đâu!"

Trước khi đi, Cố Niệm Hề dường như nhớ ra được điều gì đó, liền dừng lại

Không kiêu ngạo siểm nịnh, nói xong lời này cô liền sửa sang chỗ ngực hỗn loạn của mình thật tốt, cũng không quên dẫn lão lưu manh kia rời đi!

Mà Mộ Dương đứng ở chỗ này, nhìn chằm chằm bóng dáng của cô

Cô gái này lời nói đều có đạo lý, hiển nhiên cũng không phải là cái dạng người kia

Sáng nay, Đàm Dật Nam trong hôn lễ đều thất thần, tầm mắt luôn chiếu đến chỗ Cố Niệm Hề

Chẳng lẽ, giữa bọn họ thật sự có ân tình?

Nhưng mãi đến khi hôn lễ kết thúc, Mộ Dương cũng chưa thể tìm ra được đáp án

Nhưng hẳn có thể xác định, cô gái Cố Niệm Hề này không dễ đối phó

Bởi vì hôm nay là ngày kết hôn của Đàm Dật Nam, cho nên người Đàm gia đều rất nhiều việc. Cho nên không ai chú ý tới, hôm nay đài truyền hình đều đưa tin: Thị trường thành phố D Cổ Ấn Mẫn tiên sinh, cuối tuần sẽ đến thành phố A. Tham gia nghi thức khai mạc

Mà hôm nay, Đàm tham mưu trưởng không nghĩ muốn chịu thua, rất muốn cùng vật nhỏ dây dưa vài lần, từng phật cô thật tốt hôm nay dám mặc bộ quần áo kia khiêu khích hắn. Nhưng cuối cùng hắn vẫn hỗn loạn chìm vào giấc ngủ

Nhìn vẻ mặt ngủ say của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề chỉ có thể bất đắc dĩ giúp hắn đắp chăn, rồi sau đó mình cũng chui vào lòng ngực hắn, sau đó vui vẻ tiến vào giấc ngủ

Tuy rằng bọn họ đêm nay không có làm, nhưng không khí vẫn vô cùng ấm áp

Mà so với một gian phòng khác, không khí có chút nặng nề

Hôn lễ ngày hôm nay, Đàm Dật Nam là diễn viên chính, tự nhiên cũng bị người khác chúc không ít rượu. Trở về Đàm gia cũng cần phải có người nâng

Lúc này, đầu vừa dính tới gối liền ngủ mất

"Đàm Dật Nam, anh thức dậy cho em!" Người bên cạnh đã mặc một bộ áo ngủ tơ tằm,

"Hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta, anh không thể đối xử với em như vậy!" Cô cầm lấy tay của hắn

Mỗi một cô gái đều hy vọng mình xinh đẹp nhất trong đêm tân hôn, Hoắc Tư Vũ cũng không ngoại lệ

Nếu Đàm Dật Nam không ra tay, vậy cô sẽ giúp hắn

Vì thế, cô đưa tay cởi bỏ nút áo của Đàm Dật Nam

Cũng không nghĩ còn chưa cởi hết, hắn liền vô tình đẩy cô ra: "Phiền, cắt ngay!"

"Niệm Hề..." Đây Hoắc Tư Vũ ra, sau đó hắn lại khẽ gọi tên của Cố Niệm Hề

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Đàm Dật Trạch Muốn Thương

"Niệm Hề, anh rất nhớ em!"

Điều nhục nhã nhất đối với một cô gái là chồng mình trong đêm tân hôn gọi tên người phụ nữ khác

Mà Hoắc Tur Vũ chính là nữ diễn viên chính trong tám bi kịch này

"Niệm Hề, tại sao không chịu tha thứ cho anh. Anh thật sự biết mình sai lầm rồi, biết sai rồi... Em đừng bỏ rơi anh!" Rượu vào lời ra, lời nói này thật không sai.

Rõ ràng đã kết hôn cùng Hoắc Tur Vũ, nhưng trong lòng hắn vẫn chỉ nghĩ đến một người là Cố Niệm Hề

"Niệm Hề..."

"Niệm Hề Niệm Hề, trong lòng Đàm Dật Nam anh chỉ có một người sao? Nếu như vậy anh đi tìm cô ta đi!" Phần nộ làm cho Hoắc Tur Vũ có chút bệnh tâm thần

Đêm tân hôn, trên giường chồng mình lại nhắc đến tên người phụ nữ khác, điều này thật sự làm cho Hoắc Tur Vũ thẹn vô cùng

Hoắc Tur Vũ có cảm giác, mình sắp bị người đàn ông này chọc đến nổi tung. Nếu hiện tại còn chưa rời đi, cô sợ rằng mình sắp bị tức chết

Lạnh lùng trừng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, cô chuẩn bị xuống giường

Cũng không nghĩ chân còn chưa chạm được xuống đất, eo của cô liền bị một đôi bàn tay ôm lại. Sau một lát lưng của cô liền cảm thấy ấm áp

Nhìn đôi tay quen thuộc kia, Hoắc Tur Vũ cảm thấy chóp mũi ề ảm. Nếu không phải người đàn ông này lạnh lùng kéo cô vào bệnh viện phá thai, lòng của cô có lẽ sẽ không lạnh như thế. Cùng Đàm Dật Nam ở chung lâu như vậy, Hoắc Tur Vũ tâm đã sớm rời đi. Đương nhiên cô cũng không muốn từ bỏ. Gà cho Đàm Dật Nam là bởi vì cuộc sống sau này của cô sẽ không vất vả, mỗi ngày thức dậy được người ta xếp vào hàng thượng lưu

Cho nên, cảm giác được sự ấm áp trong lòng ngực của Đàm Dật Nam, Hoắc Tur Vũ đã sớm mềm nhũn. Nếu Đàm Dật Nam chấp nhận cô, cô chắc chắn sẽ ở bên cạnh hắn, làm trợ thủ đắc lực của hắn

Nhưng lúc này, cô lại nghe thấy một giọng nói: "Niệm Hề đừng đi, đừng rời khỏi anh!"

"Niệm Hề, anh thật sự không nghĩ sẽ cưới cô ta! Người anh muốn lấy chỉ có mình em..."

"Niệm Hề, đừng bỏ anh!"

Một khắc kia, Hoắc Tur Vũ nhắm lại đôi mắt tuyệt vọng, chất lỏng ấm áp chậm rãi từ hốc mắt cô chảy xuống

Đàm Dật Nam trong lòng anh chỉ có một mình Cố Niệm Hề. Mà tôi vẫn còn ngu ngốc luyến tiếc anh...

Cô giận giữ, chuẩn bị đem tay hắn hất ra, lấy sức lực của cô đối với Đàm Dật Nam đang say rượu kia chắc chắn có thể đẩy ra, nhưng cô lại muốn đêm nay mình trở thành Cố Niệm Hề

Không bao lâu sau, hắn liền ép cô ở trên giường: "Niệm Hề, cho anh được không?"

"Niệm Hề, em có biết anh chờ ngày này như sắp phát điên không!"

Một bên hôn môi, một bên lải nhải nói ra những tưởng niệm trước đây

Mà những lời nói như vậy, giống như một lưỡi dao bén nhọn, mạnh mẽ đâm thủng tim Hoắc Tur Vũ

"Niệm Hề, anh muốn em, anh thật sự... muốn em!" Quần áo trên người Hoắc Tur Vũ đã sớm bị hắn xé rách. Giờ phút này, hắn đang loay hoay cởi quần áo mình ra

Lần thứ hai trở lại bên người cô, hắn làm như rất cẩn thận. Về mặt như vậy, thật giống như coi cô gái ở dưới thân là cả thế giới

Nhớ lại lúc trước, mỗi lần ở trên giường cùng Đàm Dật Nam, hắn đều không biết thương tiếc cô, Hoắc Tur Vũ cuối cùng hiểu được, cô cùng Cố Niệm Hề trong cảm nhận người đàn ông này khác nhau đến thế nào...

Có lẽ Cố Niệm Hề trong lòng Đàm Dật Nam chính là nữ thần cao quý, mà Hoắc Tur Vũ cô chỉ là một cô gái dễ cho hắn đùa bỡn

Nhìn người đàn ông trước mặt diễn một vở kịch buồn cười như vậy, Hoắc Tur Vũ đột nhiên nở nụ cười

Đàm Dật Nam, anh chỉ nghĩ đến Cố Niệm Hề. Nếu anh biết người đêm nay cùng anh ở một chỗ là tôi, không biết sẽ có cảm giác như thế nào!

Nghĩ vậy cô đột nhiên khẽ cười

Mà nụ cười như vậy, lại làm cho người ta rét lạnh...

Cô đáp trả lại cái hôn của hắn. Đàm Dật Nam thấy người dưới thân đáp lại như vậy, thì vui sướng ôm chặt lấy cô

Sau một lát hai người trên giường đầu đá lung tung

Đêm nay trong tưởng tượng của Đàm Dật Nam chỉ có một nữ thần, mà mục tiêu của Hoắc Tư Vũ nếu như hắn không thương cô, vậy cô sẽ trêu chọc hắn, làm cho bọn họ vĩnh viễn dây dưa ở cùng một chỗ

Đêm nay, có thể là đêm gần nhất Đàm Dật Nam trôi qua trong vui vẻ

Thế sau khi hắn chiếm được thỏa mãn, liền mau chóng ôm Hoắc Tư Vũ vào trong lòng ngực ngủ say. Trong lúc mơ màng, trên môi còn không tự giác được nở nụ cười

Chỉ tiếc, vui sướng như vậy không kéo dài nhanh

Ngày hôm sau, khi hắn tỉnh lại. Nhớ lại đến chuyện xảy ra ngày hôm qua, hắn thỏa mãn đem người phụ nữ cách hắn không xa ôm vào lòng ngực, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn quay về phía mình

Hắn biết cô gái của hắn vẫn đơn thuần như vậy, tối hôm qua hắn cùng cô làm nhiều động tác kịch liệt, hiện tại nhất định là thẹn thùng, không dám đối mặt với hắn

Nhưng không có vấn đề gì. Chỉ cần cô quay lại bên hắn, cùng hắn thân mật như vậy, sau này còn muốn thường xuyên như thế

Hắn cần phải nhanh chóng làm cho cô có thói quen như vậy mới được!

Ôm trong lòng ngực thân thể mềm mại, Đàm Dật Nam cảm giác thân thể mình bắt đầu sống lại, lại có chút nhớ nhung đến đêm hôm qua

Nhưng giờ phút này, khi hắn thấy rõ cô gái trong lòng ngực mình, nụ cười trên mặt không khỏi cứng ngắc, tay đặt trên người cô cũng không khỏi run rẩy, thậm chí cả sống lại cũng nhất thời bị tiêu diệt

Hắn hoảng hốt đem cô gái trong lòng mình đẩy ra, lại mau chóng nhấc chân lên. Vừa nhìn xuống toàn thân trống rỗng, khuôn mặt không khỏi nhẩn lại

Đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ, đêm qua người cùng hắn triển miên không phải là cô gái của hắn mà là Hoắc Tư Vũ

"Nam, anh tỉnh?" Hoắc Tư Vũ bị Đàm Dật Nam đẩy ra, cuối cùng cũng đã tỉnh

"Cô sao lại ở đây?" Hắn nhớ rõ đêm qua người cùng hắn dây dưa là Cố Niệm Hề, tại sao vừa tỉnh lại, lại biến thành Hoắc Tư Vũ rồi?

Chẳng lẽ là cô ta đuổi Cố Niệm Hề đi

"Nam anh nói gì vậy! Chẳng lẽ anh vẫn chưa tỉnh rượu sao? Hôm qua chúng ta kết hôn, em đã danh chính ngôn thuận trở thành vợ anh, em không ở đây, chẳng lẽ là Cố Niệm Hề?"

Bởi vì trên mặt Đàm Dật Nam vẫn còn hoảng hốt, tim của Hoắc Tư Vũ lại càng đau đớn. Cùng cô lên giường, lại bày ra bộ mặt biết vậy chẳng làm, vậy tại sao lúc trước còn trêu đùa với cô?

Nghĩ vậy Hoắc Tư Vũ vô cùng tức giận, cũng trực tiếp phát tiết!

"Tôi không có ý tứ này. Tôi muốn hỏi, tối hôm qua là cô cùng ở... với tôi sao?" Có lẽ Đàm Dật Nam cũng biết câu nói này sẽ làm tổn thương người khác, lúc này hắn thay đổi giọng điệu, một bên quan sát Hoắc Tư Vũ một bên hỏi

"Đó là đương nhiên, chẳng lẽ anh còn tưởng rằng cùng người phụ nữ khác sao?" Hoắc Tư Vũ nhìn hắn bộ dáng cẩn thận, nụ cười lại cười lạnh

Mà khi nghe được câu nói này của Hoắc Tư Vũ hắn lại cảm thấy như ngã vào hầm băng

Nói như vậy, người đêm qua hắn cẩn thận tiếp xúc không phải là Cố Niệm Hề

Thật ra, hắn đã sớm biết

Ngày hôm qua cô cùng hắn nói chuyện chán ghét như vậy, làm sao còn có thể cam tâm tình nguyện cùng hắn ở trên giường

Chính là thật không ngờ, sự thật lại cho hắn thống khổ như vậy

Thở dài, Đàm Dật Nam cầm lên quần áo của chính mình mặc lên người

"Nam, sớm như vậy muốn đi đâu?"

"Tôi muốn đi làm!"

"Chúng ta mới kết hôn, anh không phải là có thời gian nghỉ sau khi kết hôn sao?" Hoắc Tư Vũ thấy Đàm Dật Nam đã ăn mặc chỉnh tề, muốn bước ra ngoài, cô chạy xuống giường, lấy đại một cái áo mặc vào

Người khác kết hôn, không chỉ có hôn lễ long trọng, còn có tuần trăng mật vô cùng khoái hoạt, nhưng Thư Lạc Tâm vì biết thân phận thật của cô không phải là thiên kim thị trưởng, tuần trăng mật liền bị cắt bỏ vì lý do đang mang thai. Mà hiện tại, Đàm Dật Nam vào sáng sớm sau đêm tân hôn, liền chuẩn bị đến công ty!

Điều này, cô sao chịu nổi?

"Chuyện của công ty chất đống, tôi còn muốn mau chóng xử lý!" Thật ra hần không muốn nhìn thấy Hoắc Tư Vũ! Vừa nhìn thấy cô, hần sẽ phiền chán

"Chuyện của công ty giao cho người khác xử lý không được sao? Anh hôm nay ở nhà cùng với em được không?"

"Công ty là của nhà mình, người ngoài sao có thể tận tâm? Quên đi, tôi nói cô cũng không hiểu, tôi đi trước!" Nói xong lời này, Đàm Dật Nam liền trực tiếp bước ra ngoài

Mà Hoắc Tư Vũ bị bỏ lại, lúc này ngã xuống đất!

Đây là đêm tân hôn đầu tiên của cô!

Chồng cô lấy cớ chuyện công ty mà trốn tránh cô

Thật sự khó tưởng tượng, hôn nhân của bọn họ là cái dạng gì

Mà cô hết thấy muốn có đến vậy

Cô vì như vậy mà cảm thấy thỏa mãn sao?

"Lão công, anh hôm nay không rảnh sao?" Hôn nay Đàm Dật Trạch rời giường, Cố Niệm Hề còn có chút vô lại chui tới chui lui trên giường. Thấy Đàm Dật Trạch bắt đầu mặc quần trang xanh biếc, cô mới mở miệng hỏi như vậy

Một đôi con người lóe ra tia chờ mong

"Hôm nay phải tiếp một vị khách quan trọng, cho nên có điểm vội! Sao vậy, em có chuyện gì sao?"

Hần sửa sang lại quần áo của mình, liền đi tới bên giường ngồi xuống. Dem thân thể mềm mại giống như cá chạch kia kéo vào trong lòng ngực mình

"Không có..." Hần có vị khách quan trọng, xem ra không có thời gian cùng cô dạo phố

Thật ra đã lâu rồi, Cố Niệm Hề muốn cùng người đàn ông này quyết đi dạo phố một lần. Có ngày cùng Đàm Dật Trạch đi dạo phố chính là mơ ước của cô

Tuy rằng trên vai hần gánh trách nhiệm quốc gia và nhân dân rất vất vả, nhưng Cố Niệm Hề cũng cảm thấy có chút mát mát

Mà bộ dạng kia của cô, Đàm Dật Trạch thấy được

"Thật không có sao?" Hần thấy cô một bộ dạng muốn nói lại thôi, liền đem cô áp tới trên giường: "Nếu như không có gì, anh liền nghỉ em đang ngứa người!"

Cố Niệm Hề sợ nhất chiêu này!

Cho nên, không nhiều lời cô liền thành thật khai báo: "Anh chưa bao giờ cùng em đi dạo phố!"

"Thì ra muốn cùng anh đi dạo phố, sớm nói không phải tốt hơn sao?" Nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề đỏ bừng, Đàm Dật Trạch lần nữa cung chiêu đem cô ôm vào trong lòng ngực

"Nhưng anh đều không có thời gian!"

"Ai nói anh không có thời gian. Cùng lão bà đi dạo phố, cho dù không có thời gian cũng phải sắp xếp" Cái miệng của hần đang cười, ngay cả ánh mắt cũng vậy, không thể không nói Đàm Dật Trạch so với ngày thường chân thật hơn rất nhiều

Mà Cố Niệm Hề nghe được trong miệng hần gọi cô là "Lão bà". Không biết tại sao, có chút cảm thấy kỳ quái, trước tiên làm cho lòng của cô ảm áp lạ thường, sau đó tim đập nhanh hơn

"Thật sao? Anh thật sự cùng em đi dạo phố?"

"Đó là điều đương nhiên, nhưng mà phải chờ hai ngày nữa, hai ngày này có một vị khách quý muốn đến chỗ chúng ta!" Nói xong lời này, hấn ý từ hàm xúc nhìn Cố Niệm Hề, khéo miệng lại có độ cung rõ ràng: "Chờ anh xử lý tốt mọi việc, anh sẽ cùng em cả ngày đi dạo phố, thế nào?"

"Thật tốt quá, anh không được đổi ý! Đền lúc đó mưa hạt dè cho em, em muốn cái gì anh đều phải mua cái đó" Cố Niệm Hề hai mắt đầy chờ mong

"Chỉ cần em muốn, đều mua cho em! Gạt em anh là tiểu cầu!" Chỉ cần có thể cùng Cố Niệm Hề vui vẻ ở cùng một chỗ, cho dù nói hấn đổi sinh mệnh của mình hấn cũng đồng ý

"Hơn nữa, hai ngày này anh sẽ cho em một bất ngờ lớn!" Nói xong hấn lại nở nụ cười cùng với cô

"Bất ngờ lớn gì?"

Cố Niệm Hề nhanh chóng túm lấy quần trang xanh biếc của hấn, trên áo bị cô túm đã bị nhàu một chút. Nhưng cô một chút cũng không cảm thấy được người đàn ông này chú ý tới, cũng không có vạch trần. Hấn sẽ không để ý đến nhưng chuyện này. Nếu như ngẫu nhiên giương oai, có ý nghĩ xấu cũng có thể

"Đến lúc người đó đến nhà, em sẽ biết! Nhưng em hiện tại phải thưởng cho anh thật tốt!" Nói ra lời này hấn vô cùng thông dong, bộ mặt tao nhã thâm trầm. Giống như toàn cục đã nắm trong tay

Đối với việc này Đàm Dật Trạch vô cùng tự tin, khiến cho Cố Niệm Hề có chút mơ hồ

"Thưởng cái gì?"

Cô căn bản không nhìn ra được người đàn ông này muốn cái gì, lại càng không biết hấn muốn cô thưởng hấn cái gì

Nhưng tiếp theo Cố Niệm Hề cũng biết thưởng trong miệng của hấn nói là cái gì

Bởi vì người đàn ông kia, đã sớm đưa tay thò vào trong áo ngủ của cô làm điều ác. Về mặt tươi cười xấu xa nói: "Chính là cái này! Được rồi, anh hôm nay sẽ gặp vị khách quý kia, nếu như tới trễ sẽ để lại ấn tượng xấu trong lòng người đó!"

Nói xong lời này, hấn lại đi đến trước gương, sửa sang lại quần áo vừa bị cô kéo, sau đó mang theo tự tin ngày thường rời khỏi phòng

Thật ra tư thái như vậy, Cố Niệm Hề cũng không phải chưa nhìn thấy. Có đôi khi hấn đi gặp vị khách lớn, cô cũng có thể đọc trên mặt người đàn ông này có thứ tình cảm gì

Chỉ có hôm nay, cô cảm giác được, Đàm Dật Trạch vô cùng khác lạ!

Bởi vì, cô cảm thấy được, hôm nay Đàm Dật Trạch không giống như tham mưu trưởng đi gặp khách lớn, mà giống như con dâu đi gặp cha mẹ chồng

Không đúng Đàm Dật Trạch không phải là một cô gái!

Kia phải nói là: lấy thân phận con rể đi gặp cha vợ

Cẩn thận suy nghĩ lại, Cố Niệm Hề cảm thấy được vô cùng buồn cười. Bởi vì hiện tại cô là lão bà của Đàm Dật Trạch. Mà ba của cô, lại ở xa ngàn dặm

Đàm Dật Trạch sao có thể đi gặp cha vợ?

Ngẫm lại, suy nghĩ này của cô thật buồn cười

Cố Niệm Hề đem suy nghĩ này gạt bỏ, sau đó rời giường, mặc quần áo đi xuống lầu

Hai ngày nữa, chờ Đàm Dật Trạch xử lý xong mọi chuyện, hai người có thể quay trở về nhà của bọn họ

Tuy nói nơi đó không lớn bằng ở đây, nhưng so với bên này ấm áp hơn rất nhiều

Vừa nghĩ tới rất nhanh có thể trở về cuộc sống gia đình bình thường kia, Cố Niệm Hề nhin không được chờ mong

Ra cửa, tính toán muốn gọi điện cho Tô Du Du, hỏi xem cô có thời gian ra ngoài gặp mặt cô hay không. Cũng không nghĩ vừa định gọi điện thoại, thì di động của cô vang lên

Là một chuỗi dài con số không quen thuộc

Là ai sớm như vậy đã gọi cho cô?

Chương 91: Lão Công, Em Làm Chuyện Xấu

Cố Niệm Hề suy nghĩ một chút cũng không biết là ai, liền nhấc điện thoại

"Uy, xin hỏi ai vậy!"

"Ngay cả giọng nói của tôi cô cũng không nhận ra sao?" Trong điện thoại của một giọng nói lạnh như băng truyền đến

"Thì ra là dì Thư! Sớm như vậy gọi cho tôi có chuyện gì không?" Cố Niệm Hề nhận ra được người gọi điện cho mình kia là mẹ ruột của Đàm Dật Nam
____ Thư Lạc Tâm

Nhưng không biết bà ta sáng sớm gọi cho cô có việc gì?

Hơn nữa, lúc cô vừa xuống lầu, Thư Lạc Tâm không phải còn đang dùng cơm sao?

Thư Lạc Tâm có chuyện muốn tìm cô, tại sao lúc đó không gọi cô, lại còn phải lúc này gọi điện thoại? Mà điều này, làm cho Cố Niệm Hề không khỏi hoài nghi, Thư Lạc Tâm gọi điện cho cô làm cái gì?

Nhưng cô chắc chắn, chuyện Thư Lạc Tâm muốn tìm cô chắc chắn không muốn để cho người Đàm gia biết. Đặc biệt lúc này Thư Lạc Tâm còn đang ăn cơm với ông nội Đàm

"Gọi điện cho cô, đương nhiên là có chuyện. Nhưng trong điện thoại không thể nói rõ, chúng ta hẹn gặp mặt đi!"

"Được, dì Thư nói địa điểm tôi lập tức đến!"

Buông điện thoại xuống, dựa theo địa chỉ của Thư Lạc Tâm, Cố Niệm Hề tới quán cà phê của tầng trên cùng của một cửa hàng bách hóa nào đó

Bởi vì lúc này vẫn còn sớm cho nên không có người

Cố Niệm Hề thấy được người ngồi ở chỗ không xa kia chính là Thư Lạc Tâm

Lúc này thời tiết cũng không lạnh lắm. Cho nên Thư Lạc Tâm mặc một bộ váy màu bạc hà, Không thể không thừa nhận Thư Lạc Tâm này ăn mặc rất đẹp. Một đầu tóc đen được bà quần gọn gàng, để lộ ra da thịt trắng nõn. Nhìn qua chỉ đến ba mươi

Cố Niệm Hề đi đến vừa lúc Thư Lạc Tâm đang nâng cốc cà phê nên

Động tác tao nhã kia, làm cho người ta không khó đoán rằng bà là người xuất thân từ gia đình danh giá

"Ngồi đi. Nơi này cà phê không tồi, có muốn dùng một ly hay không?"

Nhìn thấy Cố Niệm Hề đến, bà chỉ lạnh lùng liếc một cái tiện đà nói

"Không cần, buổi sáng tôi không uống cà phê!" Càng có thể nói, cô không thích uống cà phê. Đặc biệt là uống cùng với người không hoan nghênh mình

Giống như hiện tại...

Tuy rằng Thư Lạc Tâm vẻ mặt không chế rất tốt, làm cho bà nhìn qua đối với Cố Niệm Hề không có nửa điểm địch ý. Nhưng Cố Niệm Hề vẫn miễn cảm nhận ra, người phụ nữ trước mặt đối với cô khinh thường

Có lẽ Thư Lạc Tâm đối với người không có thân phận bồi cánh, đều đối đãi như vậy

"Thật sự là không biết trước kia cô sống thế nào. Nhưng gia đình của cô tuyệt đối không có khả năng cho cô một cuộc sống tốt" Quả nhiên không ngoài dự đoán của Cố Niệm Hề, bà ta nói mấy câu, có thể biểu đạt đối với cô vô cùng không thích

"Dì Thư, có chuyện gì đi cứ trực tiếp nói ra!"

"Tôi biết cô không thích ngồi nói chuyện với tôi, tôi cũng vậy. Thật ra hôm nay hẹn cô đến đây, đại khái là gì cô có đoán ra được không?" Thư Lạc Tâm đặt cốc cà phê xuống bàn

"Này... Có chuyện gì?" Cô đương nhiên đoán ra được, Thư Lạc Tâm muốn châm chọc khiêu khích cô, tìm cô nói chuyện đoán không phải là chuyện tốt

gi

Nhưng Cố Niệm Hề lại có hứng thú, Thư Lạc Tâm rốt cuộc là có chuyện gì

Chẳng lẽ lại muốn cùng cô diễn một màn kịch cầu huyết?

Vậy cô nên làm thế nào đây?

Chẳng lẽ, giống như lần trước, trực tiếp sáng khoái cự tuyệt? Vẫn là nhớ đến lời của Đàm Dật Trạch, nếu Thư Lạc Tâm cho, cô cứ nhận lấy

Ngay tại lúc cô đang suy nghĩ phải xử lý như thế nào, Thư Lạc Tâm đã từ trong túi tiền của mình lấy ra một tấm chi phiếu, đưa đến tay Cố Niệm Hề

Thấy thứ đó, Cố Niệm Hề đột nhiên nở nụ cười

Thì ra Thư Lạc Tâm giống như lời Đàm Dật Trạch nói, bà ta coi tiền là quan trọng nhất. Cho nên đối với người không thuận ý bà ta, bà ta sẽ dùng tiền đuổi người đó đi! Bởi vì bà ta cảm thấy được, người trên thế giới này, đều giống nhau, thích vật chất!

"Tôi biết, hai mươi vạn lần trước vẫn thiếu, nên cô mới không chịu rời đi Tiểu Trạch. Lúc này đây, tôi cho cô một trăm năm mươi vạn, đây toàn bộ đều là tiền riêng của tôi. Chỉ cần cô rời khỏi Tiểu Trạch số tiền kia sẽ là của cô. Cần số tiền kia, cô có thể rời khỏi thành phố này, trở lại nơi cô sinh sống. Đến lúc đó, cô muốn tìm một người đàn ông tốt, cũng là chuyện dễ dàng!"

Nhìn nụ cười trên mặt Cố Niệm Hề, Thư Lạc Tâm hài lòng không ít

Một trăm năm mươi vạn này chính là tiền tiết kiệm nhiều năm của bà, hơn nữa mấy năm nay bà cũng đầu tư không ít, mới có số tiền đó

Vì chuyện này, mà tối hôm qua bà đều không ngủ được. Suy nghĩ nhiều phương pháp muốn Cố Niệm Hề nhận lấy

Sờ đi hiện tại Thư Lạc Tâm muốn đuổi Cố Niệm Hề đi, đương nhiên là vì Đàm Dật Nam

Tuy rằng người hấn cưới là Hoắc Tư Vũ không phải là thiên kim thị trưởng. Nhưng nếu cô ta an phận thủ thường ở Đàm gia, sinh ra cháu trai, tương lai gia sản của Đàm gia cũng không thiếu được. Nhưng vấn đề ở chỗ, hiện tại vẫn có Cố Niệm Hề

Chỉ cần Cố Niệm Hề còn ở Đàm gia một ngày, đứa con của bà sẽ không thể an phận. Tuy rằng bà đã lớn tuổi, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, mỗi ngày trên bàn ăn cơm vừa cùng Cố Niệm Hề chạm mặt, là Đàm Dật Nam liên thất thần. Mặc kệ người khác nói gì, làm gì hấn đều không nghe

Giống như là hôn đã sớm bị câu đi!

Tuy rằng hiện tại vẫn chưa có chuyện lớn gì xảy ra, nhưng lâu ngày khó tránh khỏi những chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Nếu để cho Đàm Dật Nam cùng hồ ly tinh thông đồng, sau đó bị tố giác, Đàm Kiến Thiên cùng ông nội Đàm, chắc chắn sẽ không để cho Đàm Dật Nam thừa hưởng quyền thừa kế tập đoàn Minh Lăng

Vì chấm dứt hậu họa, Thư Lạc Tâm chuẩn bị xuống tay vì nghĩa. Đem Cố Niệm Hề đuổi đi, rời khỏi tầm mắt của Đàm Dật Nam, sau này trong nhà sẽ yên tĩnh không ít

Kế hoạch hôm qua đã hao tổn rất nhiều tâm tư của bà, nhưng thật không ngờ bà không cần khua môi múa mép. Cố Niệm Hề mau chóng đưa tấm chi phiếu vào túi xách của mình

Một màn này, làm cho Thư Lạc Tâm mừng rỡ

"Xem ra, cô cũng đã rõ. Ở lại Đàm gia coi chừng dìm Tiểu Trạch nhà chúng ta, còn không bằng cầm tiền đi tìm một người trẻ tuổi, thế lực tốt một chút, sống một cuộc sống tự tại khoái hoạt!" Nhìn thấy Cố Niệm Hề cầm chi phiếu, Thư Lạc Tâm cung thờ phào một hơi, nhưng vẫn làm ra vẻ nói ra câu đó

"Dì Thư, tiền này tôi nhận. Nhưng tôi sẽ không rời đi Đàm gia, càng không thể rời đi lão công!" Cố Niệm Hề thu hồi chi phiếu, quay sang nói với Thư Lạc Tâm

Nói xong câu này, bộ mặt của Thư Lạc Tâm bắt đầu vặn vẹo

Này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

"Cô, người đàn bà không biết xấu hổ, rõ ràng đã nhận tiền của tôi, tại sao còn không chịu rời khỏi Đàm gia, không chịu buông tha Tiểu Trạch?" Trong lòng Thư Lạc Tâm muốn chửi ầm lên, nhưng vì nơi đây đã bắt đầu có nhiều người, hơn nữa toàn những người có thân phận cao quý, cho nên Thư Lạc Tâm chỉ có thể hạ thấp giọng

"Dì Thư, tôi thấy đi một lần có thể xuất ra nhiều tiền như vậy, nói vậy Đàm gia hấn là còn nhiều hơn! Lão công tôi nói, hiện tại chúng ta rất nghèo. Cho nên trưởng bối giúp đỡ chúng ta, đương nhiên phải nhận mới lễ phép!" Cố Niệm Hề khoe miệng khê cười, lộ ra độ cung xinh đẹp. Từ trong đôi mắt của Thư Lạc Tâm phản chiếu lại, cô thấy rõ mình đang khê cười đáng yêu

Cũng không biết tại sao, biểu tình như vậy lại kích thích Thư Lạc Tâm

Giờ phút này, bà nắm chặt túi sách, các đốt ngón tay vì dùng quá sức mà trắng bệch. Ngón tay run rẩy, đang cực lực kiềm chế cảm xúc bùng nổ

Nhìn rõ như muốn nổ tung, Cố Niệm Hề hạ thấp người nói: "Nếu như dì Thư không có việc gì, tôi đi trước!"

Cố Niệm Hề không quên cầm lấy tám ngàn phiếu kia

Nếu cô còn chưa đi, chỉ sợ Thư Lạc Tâm sẽ mau chóng bùng nổ đem cô hành hung ngay tại chỗ cũng không biết chừng

"Cô... cô đứng lại đó cho tôi! Cô nhận tiền của tôi, còn không biết xấu hổ tuân thủ ước định, chẳng lẽ cô không sợ tôi nói cho Tiểu Trạch biết chân tướng sao?" Thư Lạc Tâm hồ hển, nhưng vẫn không dám trực tiếp chửi ầm lên

Bởi vì nơi này có rất nhiều người đều ở trong giới thượng lưu

Bà không thể phá bỏ hình ảnh thực nữ cao quý của mình được

"Dì Thư, thật ra dì chính là người từ đầu vô duyên vô cớ đưa tiền đến tay tôi. Đối với lời nói của lão công, trưởng bối cho chúng tôi sẽ nhận. Trên thực tế, anh ấy cũng biết dì Thư muốn giúp chúng tôi, là anh ấy dạy tôi phải nhận lấy" Nói ra câu này, Cố Niệm Hề tận mắt chứng kiến quá trình thay đổi sắc mặt của Thư Lạc Tâm từ hồng chuyển sang xanh, xanh biến thành đen

Đem bộ dáng phần nộ không dám phát ra của Thư Lạc Tâm, Cố Niệm Hề tiếp tục nói: "Được rồi dì Thư, thời gian đã không còn sớm, Niệm Hề còn có chút việc phải đi. Không quấy rầy dì Thư uống cà phê"

Nói xong lời này, Cố Niệm Hề liền rời đi

Nói thật, chính Thư Lạc Tâm, nhìn sắc mặt của bà ta biến hóa, tâm tình của cô vô cùng khoái trá

Về phần cảm của bà ta một trăm năm mươi vạn, cô còn chưa biết xử lý như thế nào cho tốt

Điều này cũng không có vấn đề gì, Đàm tham mưu trưởng không phải đã nói rồi sao? Việc gì hần cũng có thể thay cô gánh vác, cô mới không cần lo lắng

Hai ngày nay thời tiết không tệ lắm, cô rất muốn ra ngoài đi dạo một chút...

Hai ngày nay không biết làm sao Đàm Dật Trạch dường như rất bận bịu, Mỗi ngày đều khuya muộn mới về nhà

Đã hai buổi tối, Cố Niệm Hề không chống đỡ nổi, đi ngủ trước

Đêm nay, cô muốn đợi Đàm Dật Trạch về

Hôm trước cầm tiền của Thư Lạc Tâm, hai ngày sau bà ta liền nhìn cô nghiêng răng nghiêng lợi rất xúc động. Hận giống như không thể đem Cố Niệm Hề nuốt vào bụng

Bà ta đương nhiên là đau lòng tiền riêng của mình

Một trăm năm mươi vạn, đây chính là số tiền cả đời bà tích góp được

Nhưng lại bị Cố Niệm Hề cầm đi, bà như là người cảm ăn hoang liên, có nỗi khổ không nói nên lời. Không thể cùng Đàm Kiến Thiên và ông nội Đàm nói rõ, sợ bị bọn họ chỉ trích bà lấy tiền nhục mạ người khác, lại không thể nói với Đàm Dật Nam. Bà không quên, mỗi lần nói chuyện của Cố Niệm Hề với Đàm Dật Nam, Đàm Dật Nam đều đứng về phía cô gái kia. Điều này làm cho Thư Lạc Tâm vô cùng tức giận, càng muốn đem Cố Niệm Hề mau chóng đuổi ra khỏi Đàm gia

Cho nên hai ngày nay, Thư Lạc Tâm bà mỗi lần nhìn thấy Cố Niệm Hề đều gây khó dễ với cô. Điều này làm cho Cố Niệm Hề có chút ủy khuất, càng thêm thấy nhớ Đàm Dật Trạch

Nhưng còn chưa đợi được Đàm Dật Trạch, hai mi mắt của Cố Niệm Hề đã bắt đầu đánh nhau

Vì vậy, cô chỉ có thể vào phòng tắm, dùng nước lạnh rửa mặt

Cô hai ngày nay đều nhớ một người, rốt cuộc hiện tại cũng ở trước mặt cô

"Lão công!" Trong lòng rung động, Cố Niệm Hề như một con thỏ nhỏ vui vẻ, trực tiếp từ trên giường nhảy xuống ngã vào lòng ngực Đàm Dật Trạch, đem đôi tay nhỏ bé ôm lấy cổ hần

"Yêu, vật nhỏ còn chưa ngủ sao?" Cố Niệm Hề luôn luôn ngủ sớm, cho nên hai ngày nay khi hần trở về đã thấy cô ngủ rồi

Mà hôm nay, còn tỉnh, lại còn nhiệt tình chào hỏi hân hân như vậy

"Người ta không phải là đang đợi anh sao!" Muốn nói với hân chuyện một trăm năm mươi vạn kia

"Tay sao lại lạnh như vậy? Có phải mặc không đủ ấm hay không?" Thuần thực đặt tay của đặt lên cổ mình, làm túi sưởi cho cô, Đàm Dật Trạch đưa cô lên giường, để cho cô ngồi trên đùi mình

"Vừa mới luôn mệt mỏi rồi, sợ là ngủ sẽ không thấy được anh, cho nên dùng nước lạnh rửa một chút"

"Vật nhỏ, lần sau buồn ngủ cứ ngủ đi, nếu muốn gặp anh khi trở về sẽ đánh thức em. Trời lạnh như vậy, dùng nước lạnh rửa mặt, bị cảm lạnh thì thế nào?"

Hân hưng hăng hôn môi của cô, tỏ vẻ trừng phạt. Nhưng Cố Niệm Hề lại thấy được trong đôi mắt của hân có bao nhiêu cung chiều

"Lần sau không dám nữa!" Cô cầu xin tha thứ

"Nói đi, hôm nay đợi anh về có chuyện gì?"

"Lão công, em hôm trước làm một chuyện xấu"

"Chuyện xấu gì, chỉ cần em nói, anh sẽ không hỏi lý do, giúp em xử lý!" Tay của hân không an phận kéo vạt áo của Cố Niệm Hề

Lời nói của cô, hiển nhiên người đàn ông xấu xa nào đó không để trong đầu, Cố Niệm Hề đứng dậy, từ trong ngăn tủ lấy ra một tấm chi phiếu đưa cho Đàm Dật Trạch

"Đây là..." Bởi vì trong lòng ngực, thân thể mềm mại đột nhiên rời đi, Đàm Dật Trạch có vẻ mất hứng, cầm lấy tờ giấy kia xem một lát, sau đó mới mở miệng nói: "Thì ra chuyện xấu em nói là chuyện này?"

"Chẳng lẽ, lão công anh cảm thấy chuyện này không phải là chuyện xấu sao?" Nghe hân nói đến đây, hân có chút bất mãn

"Này tính là chuyện xấu gì? Bà ta lại dùng tiền muốn em rời bỏ anh?" Hân hỏi

Cố Niệm Hề gật đầu

"Cho nên đây căn bản không gọi là chuyện xấu, ai nói bà ta dám dùng tiền đuổi em đi? Bà ta làm như vậy, nên phải ném thứ mùi vị mất tiền mà không được việc" Nói xong Đàm Dật Trạch tùy ý đặt tấm chi phiếu kia một chỗ, trực tiếp đem cô kéo đến trên giường

Mấy ngày nay hân đều đi sớm về muộn, khi trở về Cố Niệm Hề đã ngủ rồi. Cho nên hai ngày nay chưa chạm qua cô. Hiện tại ôm cô như vậy, hân cảm thấy toàn thân đang chờ sức vận động

"Nhưng tiền này phải làm sao bây giờ? Nếu không, em cầm đi trả cho đi ấy?" Cô bây giờ thật sự không thiếu tiền. Tuy rằng tiền lương mỗi tháng của Đàm Dật Trạch không nhiều, nhưng vẫn còn có lương của cô, hai người bọn họ cũng có thể có cuộc sống sung túc

"Không cần, rảnh thì đem số tiền này chuyển sang tài khoản của em. Cho em làm tiền tiêu vặt, không nên tiêu sai phung phí, chờ đến tương lai chúng ta có bảo bảo sẽ cần" Nói xong Đàm Dật Trạch đột nhiên khẽ cười, chậm rãi tới gần Cố Niệm Hề

"Lão công, anh muốn làm gì?" Cố Niệm Hề thấy khóe miệng của hân nở nụ cười xấu xa, cũng có chút khẩn trương

"Vật nhỏ, chúng ta vài ngày không gặp mặt. Chẳng lẽ em không biết chúng ta phải làm chuyện gì để biểu đạt nỗi khổ tương tư với anh sao?" Môi mỏng khẽ nhúc nhích, gần trong gan tác cô có thể ngửi thấy mùi thơm mát của hân

Như vậy trong nháy mắt toàn bộ phòng ngủ độ ẩm được dâng lên

"Người ta không có nhớ anh"

"Cũng đã chờ anh trễ như vậy, còn nói không nhớ anh? Được rồi, đừng nghĩ muốn phủ nhận, mọi chuyện đều vô ích thôi" Hân đưa đôi tay tà ác tiến vào áo ngủ của cô: "Vật nhỏ, chúng ta bắt đầu đi. Làm xong mới có thể ngủ sớm một chút, bằng không sẽ không tốt cho sức khỏe!"

Nói xong, hân liền ép nàng xuống giường...

Cô biết, người đàn ông này chính là cố ý xuyên tạc ý của cô

Người xấu!

Nhưng tại sao, cô lại thích điểm xấu xa này của hân?

Đêm nay, Đàm tham mưu trưởng đã bị kìm hãm hai ngày nên có chút lỗ mãng, giằng co vài hồi, người đàn ông này mới xem là lừng dạn. Vốn tính toán tiếp tục ăn, nhưng nhìn vật nhỏ trong lòng ngực đã mê man, chỉ có thể đau lòng đem cô tiếng vào mộng đẹp, cọ cọ vào tai cô khẽ nói

"Vật nhỏ, có phải chờ anh về nên mệt mỏi hay không? Chờ anh ở trước mặt ba vợ lưu lại một số ấn tượng tốt, sẽ có thể sớm trở về với em..."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Bức Ảnh

"Lão Cố, ngày mai chúng ta đi xem bảo bối được không?" Khác với không khí nóng bỏng ở Đạm gia, ở khách sạn lúc này, có một người đàn bà trung niên chậm rãi bước đến phía cửa sổ, chỗ Cố Ân Mẫn đang ngồi

Ông chỉ mặc trên người một bộ quần áo màu trắng đơn giản

Thành phố phía bắc này so với phía nam có vẻ lạnh hơn. Ngoài trời không có tuyết rơi, nhưng nếu mở rộng cửa sổ cũng lạnh đến thấu xương

Cố Ân Mẫn ngồi ở cửa sổ dường như không có cảm giác gì, vẫn ngồi ở đó tùy ý để gió lạnh thổi đến trên người

Thấy ông trầm mặc rất lâu, không đáp lời, người đàn bà trung niên chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chuẩn bị tiến đến đóng cửa sổ vào. Nhưng chưa kịp tiến đến, phía sau bà liền có tiếng nói: "Thư Kỳ, đừng đóng cửa sổ. Để đó, lát nữa tôi đóng!"

"Hôm nay lạnh như vậy, nếu bị cảm lạnh thì làm sao?" Người đàn bà có vẻ không đồng ý

Cố Ân Mẫn không chỉ là trụ cột của gia đình, mà còn là thị trường của thành phố D

"Để một lát, tôi muốn suy nghĩ một số việc!" Ông vẫn như trước mắt nhìn đến bên ngoài cửa sổ. Quần áo màu trắng này, chưa bao giờ có vẻ rộng thùng thình đến thế. Nhưng hôm nay, quần áo trên người lại vô cùng rộng. Gió phurong bắc gào thét, khiến cho quần áo trên người cũng tùy ý lay động

Bóng lưng của ông, thoát nhìn cô đơn đến vậy

Lông mày khẽ nhíu, cũng chứng minh ông đang rất lo lắng

Nhưng ông vẫn thủy chung không chịu nói ra

Đã như vậy mấy tháng, chuyện tình của con gái không nghe không hỏi

Nhưng mấy ngày liên tiếp ăn không ngon ngủ không yên, trên mặt hiện rõ lo lắng, dù có thể nhận ra ông rất quan tâm đến con gái mình

Người đàn ông này quả thật là một người quật cường

Ngay cả con gái ông sinh ra, cũng có tính quật cường như vậy, thật không biết Ân Thư Kỳ bà kiếp trước đã tạo ra nghiệt gì. Nhưng bà cũng là một người có tình tình nóng này, nói được là làm được, liên tiếp mấy tháng hai người họ không nói chuyện. Báo hại bà ở giữa thật khó xử

Mấy tháng trước bà đã sớm biết tin tức của con gái, nếu không phải người đàn ông này không chịu cho bà đi, ngay cả điện thoại di động của bà cũng tịch thu, thì bà đã sớm đến thành phố này

Mà lúc này đây, thừa dịp ông đi công tác, Ân Thư Kỳ cũng kiên quyết đòi đi theo

Bà không tin, Cố Ân Mẫn không muốn gặp con gái mình. Bà cũng không tin đồng chí Cố Ân Mẫn này không có suy nghĩ đến tham dự khai mạc, thừa dịp nhìn xem con gái một cái! Mà điều bà càng không tin chính là Cố Ân Mẫn này không lo lắng cho con gái. Bằng không, tại sao nửa đêm còn đứng ở cửa sổ hóng mát? Ông ta còn tưởng bà chỉ mới có mười mấy tuổi thôi sao?

"Ân Mẫn, tôi hôm nay muốn nói lời này. Hôm nay đến đây, tôi nhất định phải gặp bảo bối, bằng không tôi sẽ không trở về!" Ân Thư Kỳ bà cũng chỉ là một người đàn bà, mấy tháng nay bà không được gặp con gái, bà sợ bà sắp phát điên rồi

Nếu Cố Ân Mẫn thật sự không muốn gặp con gái, vậy tốt nhất cũng quên bà đi. Dù sao đuổi hai mẹ con bà, ông ta cũng được thanh tịnh!

Sau khi tức giận, Ân Thư Kỳ định đi nghỉ ngơi thì phía sau có người gọi lại

"Thư Kỳ"

"Khi nào đi ngủ, nhớ đóng cửa sổ lại" Ân Thư Kỳ vẫn nghiêm mặt lạnh lùng

Con gái là do bà sinh ra, nếu ai dám ức hiếp thì bà tuyệt đối sẽ liều mạng. Cho dù là Cố Ân Mẫn này là ngài thị trưởng bà quyết cũng không bỏ qua

"Thư Kỳ..."

"Còn muốn nói điều gì?" Máy ngày liên tiếp, đồng chí Cố Ân Mẫn này đối với con gái không hỏi một lời, Ân Thư Kỳ bà đã sớm không vui

Ân Thư Kỳ thật không ngờ Cố Ân Mẫn vốn muốn tìm lý do nào đó ngăn cản bà không được gặp con gái, nhưng ông lại nói một câu

"Bà nếu muốn đi, nhớ mang tôi đi cùng!"

Nhìn bộ dạng của Cố Ân Mẫn muốn nói lại thôi, Ân Thư Kỳ vô cùng vui sướng

Đã nói mà!

Thật ra cưng chiều con gái nhất, còn có đồng chí Cố Ân Mẫn này

"Tốt lắm, lão Cố. Tôi ngày mai sẽ đi hỏi thăm tin tức của con gái, sau đó đi gặp. Cũng không còn sớm nữa, ông đi nghỉ đi!"

"Ân"

Chờ Ân Thư Kỳ tiến vào phòng ngủ, Cố Ân Mẫn lại lần thứ hai nhìn ánh trăng sáng tỏ bên ngoài cửa sổ

Tuy rằng đã nhiều lần quyết tâm không muốn để ý đến Cố Niệm Hề, vốn tưởng rằng đợi con gái nhận lỗi trước, về nhà gặp ông, thật không ngờ người thỏa hiệp trước vẫn chính là ông...

Tuy rằng ông đã có chủ ý vừa thấy mặt nha đầu Hề Nhi kia, phải mắng một chút, xem cô về sau còn dám trốn Cố Ân Mẫn bỏ nhà đi hay không, lại bắt đầu nhin không được chờ mong, chờ mong đoàn tụ cùng nha đầu Hề Nhi kia!

Cũng không biết mấy tháng nha đầu kia có đồ ngon để ăn không, là béo hay là gầy

Không được, ngày mai nếu tìm được địa chỉ của Hề nha đầu, trước hết phải nói Ân Thư Kỳ mua một chút xương bò, làm cho nha đầu vô lương tâm kia uống

Ban đêm ánh sáng ở trong gió lay động, nở rộ xinh đẹp

Giờ phút này, ở trong một quán bar nào đó, có một người đàn ông không kiên nhẫn ngồi hút thuốc

Bình thường, lúc này Tô Du Du cũng phải đến quán bar cùng hắn nói chuyện phiếm rồi

Nhưng đợi đến bây giờ cũng chưa thấy bóng dáng

Gọi điện thoại cho cô, Lục Tử Thông cũng không thấy cô bắt máy

"Yêu, anh Lục.hôm nay tại sao không cùng đại mỹ nữ nói chuyện phiếm?" Có người thấy Lục Tử Thông lẻ loi một mình, thì bắt đầu trêu ghẹo

Lục Tử Thông tự nhiên nghe hiểu được người người kia nói đến chính là Tô Du Du

Xem bọn họ bộ dạng như lang như hổ, hẳn đột nhiên nghĩ không thể để cho Tô Du Du thường xuyên xuất hiện ở quán bar này được

"Anh Lục, hôm nay không có đại mỹ nữ trò chuyện, khẳng định rất tịch mịch? Nếu không, tôi giới thiệu cho anh vài món hàng không tồi?" Thấy Lục Tử Thông không phản bác, người nọ lại càng dũng cảm. Nói xong còn không quên đưa tay bóp ngực cô gái bên cạnh. Cô gái bị bất ngờ liền lớn tiếng kêu, làm cho toàn quán bar để ý

"Đừng phiền tôi, mau cút!" Bởi vì không thấy Tô Du Du, hắn đã muốn sớm đánh người. Bên cạnh lại có âm thanh điếc tai nhức óc, lại làm cho người đàn ông này có chút sắp nổ tung

"Đừng vậy, anh Lục. Anh nhìn xem, nơi đây có biết bao nhiêu mỹ nữ, mỗi người đều nóng bỏng, anh thật không muốn nhìn..."

"Tiểu Lục, đừng nói nữa, không thấy tâm tình anh Lục không tốt sao? Đi thôi, đến chỗ kia chơi!" Người này là chủ của quán bar. Lục Tử Thông cùng Tô Du Du mỗi tuần đều đến đây uống rượu, cho nên hắn cũng có chút hiểu biết

"Được rồi. Sau này Lục Tử tôi cũng không giới thiệu cho anh những cô gái tốt như vậy" Nói xong, Lục Tử mang theo cô gái nóng bỏng rời đi. Đám người ồn ào cũng tan tành

"Anh Lục, hôm nay Tô mỹ nữ không đến, cho nên tâm tình không tốt phải không?" Người phục vụ Tiểu Trần đưa cho Lục Tử Thông một chén rượu

"Ha ha, nói đùa, cô ấy chỉ là đồng học muội của tôi, các cậu nghĩ quá nhiều rồi"

"Kia nếu chúng tôi thật nghĩ nhiều. Anh lục sao phải tức giận như vậy? Nếu chỉ đơn giản là đồng học muội, sao lại hậm hực không vui?" Thật ra ý của Tiểu Trần muốn Lục Tử Thông hiểu rõ tình cảm của mình

Chỉ là trên thế giới này có một số người nghe không hiểu lời người khác nói

Mà Lục Tử Thông, chính là người như vậy

Phục vụ rượu Tiểu Trần nói như vậy hấn không hiểu, ngược lại còn có một suy nghĩ tà ác trong đầu

"Hậm hực không vui? Vậy tôi nên phải hưởng lạc trước mặt, nói đúng lắm Tiểu Trần, làm cho tôi hai ly Whiskey!" Nói xong Lục Tử Thông đột nhiên rút điện thoại, ấn loạn vài số điện thoại

Đêm khuya ở Đàm gia, tất cả đã trở về phòng ngủ, Hoắc Tư Vũ cũng không ngoại lệ

Hôm nay Đàm Dật Nam tan tầm sớm, sau đó đi tắm, lúc này hấn đang nằm trên giường xem tài liệu

Nhìn thấy người đàn ông kia, Hoắc Tư Vũ chậm rãi bước đến

Lúc trước còn mặc quần dài cùng áo lông, lúc này không biết khi nào đã đổi thành áo ngủ màu vàng. Áo ngủ này cổ áo có chút rộng. Nếu như để ý một chút, có thể thấy được phong cảnh xinh đẹp bên trong

"Nam, khuya rồi, chúng ta ngủ thôi!" Hoắc Tư Vũ chậm rãi bước tới gần phía Đàm Dật Nam, nhẹ giọng nói chuyện

Cô tin, một người đàn ông có thể dễ dàng hiểu được động tác cùng lời nói của cô

Đều nói đàn ông vô lương tâm

Thật ra, hưởng qua tất cả thứ tốt đẹp của phụ nữ, sẽ cảm thấy nhàm chán

Cô phải mau chóng, làm cho Đàm Dật Nam lưu lại mầm mống trong bụng cô, bằng không nửa tháng nữa, bụng chưa thấy hiện ra, chuyện cô nói dối chẳng phải bị vạch trần sao?

"Tôi có vài phần văn kiện quan trọng, sáng mai phải dùng. Cô cứ ngủ trước đi, lát nữa tôi sẽ ngủ!" Nói xong, Đàm Dật Nam đứng dậy, đi xuống giường, trên tay còn cầm văn kiện, nhanh chóng đi ra khỏi phòng ngủ

Đừng tưởng rằng cô không biết!

Đêm tân hôn của cô, sau khi làm xong hấn có chút hối hận. Vài ngày nay, mỗi buổi tối khi đi ngủ, hấn đều tìm cơ hội rời khỏi phòng

Đừng tưởng rằng cô không nhìn thấy, mấy ngày nay trên tay hấn đều vẫn cầm một phần văn kiện đó. Cái gì mà văn kiện quan trọng, ngày mai cần dùng? Hơn nữa, còn dùng về mặt chán nản?

Hoắc Tư Vũ đương nhiên cũng biết, người đàn ông sau khi bước ra khỏi phòng, đều sẽ ở mãi trong phòng làm việc

Vừa nghĩ đến mỗi buổi tối Đàm Dật Nam mỗi buổi tối đều ngủ trên ghế, cũng không chịu nằm trên giường thoải mái cùng cô, khiến cho Hoắc Tư Vũ vô cùng tức giận

Nhưng cô chỉ có thể cắn răng chịu đựng

Thừa dịp Đàm Dật Nam còn chưa bước xuống giường, Hoắc Tư Vũ nhanh chóng đứng chắn trước mặt hấn

"Tư Vũ, cô làm cái gì vậy?" Đối với sự ngăn cản của cô, Đàm Dật Nam vô cùng tức giận

"Nam, thời tiết lạnh như vậy, anh không đi ra ngoài được không? Văn kiện này sáng mai xử lý không được sao? Anh thông minh như vậy, đọc hai ba lần có thể xử lý được"

Thấy Đàm Dật Nam không có phản ứng gì, Hoắc Tư Vũ liền chủ động xà vào lòng ngực của hấn: "Nam, đêm nay có chút lạnh, em muốn anh ôm em cùng bảo bối ngủ được không?"

Thật ra đối với một người đang mang thai, nói ra câu này cũng vô cùng bình thường

Nhưng không biết tại sao đối với hành động này của Hoắc Tư Vũ lại làm cho Đàm Dật Nam cả thấy ghê tởm. Cô nói món hấn ôm cô ngủ, chỉ bằng nói là muốn hấn cưới cô ngủ cho xong!

Đừng tưởng rằng hần không biết suy nghĩ này của cô

Rõ ràng đứa nhỏ trong bụng đã được nhiều tuần, thế nhưng còn muốn làm ra những chuyện táo bạo như vậy

Điều này càng làm cho Đàm Dật Nam cảm thấy ghê tởm hơn

Nhưng hần, cũng chỉ đẩy cô ra, không nói gì

"Nam, anh..." Hoắc Tư Vũ ở trong lòng ngực của Đàm Dật Nam cảm thấy vô cùng thoải mái. Dáng người của cô mềm mại, cô không tin Đàm Dật Nam không có cảm giác. Càng không tin, Đàm Dật Nam là Liễu Hạ Huệ, có thể ngồi trong lòng mà không loạn

"Nam, anh đi đâu vậy? Chẳng lẽ, đêm nay anh còn muốn ngủ trong phòng làm việc sao?"

Thấy Đàm Dật Nam đã bước đến chỗ cánh cửa, Hoắc Tư Vũ nóng nảy

Mà hần nghe được lời này của Hoắc Tư Vũ thì dừng lại

Thì ra, cô biết mấy ngày hôm nay hần ngủ chỗ nào

Cô cũng đoán ra được hần đang né tránh cô. Tại sao còn muốn giả vờ nói này đó làm gì?

Thật sự buồn cười!

"Cô mang thai đứa nhỏ, tôi không muốn tổn thương đến nó!" Thật ra hần không muốn nói thẳng với Hoắc Tư Vũ, nếu không chỉ sợ đêm nay sẽ lại hần huyền túi bụi. Mà tiết mục như vậy, hần thật sự rất chán ghét

Nhưng Hoắc Tư Vũ lại không nghĩ như vậy: "Anh không muốn tổn thương đứa nhỏ, hay là muốn tránh mặt em"

"Tư Vũ tôi không muốn cãi nhau với cô, cô không cần mỗi ngày đều vạch lá tìm sâu, tự tới phiền toái được chứ?"

"Anh cảm thấy chuyện này là chuyện nhỏ? Sau đêm tân hôn anh đều ngủ ở phòng làm việc. Đàm Dật Nam thật ra là anh muốn tiến vào phòng của anh anh ngủ đi! Anh nghĩ muốn anh của anh chưa về nhà, nhìn xem còn quý nhỏ kia có chủ động tung cánh ô liu cho anh không có đúng không?"

"Hoắc Tư Vũ, cô đứng ngậm máu phun người! Còn nữa, tôi không muốn cô nói như vậy với Niệm Hề!"

Nghiêm khắc phản bác Hoắc Tư Vũ, nhưng ánh mắt của Đàm Dật Nam còn có tia trốn tránh. Không phải không thừa nhận, Hoắc Tư Vũ nói đúng. Ngay cả suy nghĩ của hần, cô cũng đoán ra được đến bảy tám phần

"Tôi có ngậm máu phun người hay không, trong lòng anh rõ ràng nhất. Tôi cảnh cáo anh, bây giờ Cố Niệm Hề đã là người của anh anh, còn là chị dâu của anh! Anh còn dám hành động thiếu suy nghĩ, đừng nói là cô ta, ngay cả anh thanh danh cũng đều bị phá hủy" Hoắc Tư Vũ hừ lạnh

Mà điện thoại di động của cô, cũng phát ra một tiếng thanh thúy, đó là âm thanh của tin nhắn

Cô đã nhiều năm không dùng qua tin nhắn, tại sao nửa đêm lại có người nhắn tin?

Có chút bất an

Mà sau khi tranh cãi với Hoắc Tư Vũ, Đàm Dật Nam cũng có chút buồn phiền. Buông xuống phần tài liệu kia, mau chóng đi ra ngoài

"Anh đi đâu?" Chỉ cần lúc này Đàm Dật Nam bước ra khỏi phòng, thần kinh của Hoắc Tư Vũ sẽ gặp bất an cao độ

"Đi uống nước, lập tức trở về!" Đàm Dật Nam rời đi, còn mạnh bạo đóng cánh cửa, thể hiện hần vô cùng tức giận

Nhưng đối với hành động này Hoắc Tư Vũ cũng không có ảnh hưởng gì, hiện tại cô đối với Đàm Dật Nam cũng không có gì gọi là tình yêu

Cô chỉ muốn cùng hần có đứa nhỏ để ổn định vị trí ở Đàm gia

Về phần Đàm Dật nam có yêu cô hay không, hay trong lòng hần chỉ nghĩ đến Cố Niệm Hề, cô cũng không thêm quan tâm

Thấy Đàm Dật Nam nói lát sẽ trở về, Hoắc Tư Vũ cũng an tâm. Liền ngồi xuống giường đọc tin nhắn

Nhưng kỳ quái, đây lại là tin nhắn từ một dãy số xa lạ

Hoắc Tư Vũ sau khi nhìn xuống nội dung tin nhắn, hai mắt kinh ngạc mở to, miệng cũng lớn hơn bình thường

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tại sao có người gửi cho cô mấy thứ này?

Chẳng lẽ, là đêm hôm đó...

Đàm Dật Nam vào cửa, liền nhìn thấy một màn như vậy

Hoắc Tư Vũ ngồi trên giường lớn, sắc mặt tái nhợt u ám giống như bầu trời bên ngoài. Mà trên tay cầm di động cũng run run

Hoắc Tư Vũ cũng phát hiện ra Đàm Dật Nam vừa vào cửa

Trong lúc nhất thời, cô không che dấu được lệ quang

"Làm sao vậy?" Đàm Dật Nam chậm rãi bước đến, không mặn không nhạt nói

"Không có gì!"

Sợ bị người đàn ông kia phát hiện, Hoắc Tư Vũ vội vàng tắt điện thoại di động, sau đó thả vào ngăn tủ

"Không có gì ngủ đi!"

"Tốt!" Vốn tưởng rằng đêm nay Hoắc Tư Vũ sẽ quần quýt lấy hần, thế nhưng cô lại tự giác đi ngủ. Khiến cho hần vô cùng vui vẻ

Thật ra lúc Hoắc Tư Vũ gương mặt tái nhợt, hần đã sớm biết điện thoại di động của cô truyền đến cái gì đó. Chỉ là hiện tại hần không muốn quan tâm đến chuyện của cô mà thôi

Vì thế, khi thấy Hoắc Tư Vũ ngoan ngoãn đi ngủ, hần cũng không có hỏi nhiều. Nhanh chóng nhắm mắt tiến vào mộng đẹp..

Nhưng khi hần ngủ, bên cạnh hần có một người phụ nữ đang sợ hãi

Nghiêng người, xác định Đàm Dật Nam đã ngủ, Hoắc Tư Vũ xuống giường, đem điện thoại mở lên

Chết tiệt, ảnh này rốt cuộc từ chỗ nào truyền đến

Nhìn trên di động có bức ảnh chụp khó coi, Hoắc Tư Vũ nắm chặt hai tay, trên trán gân xanh nổi lên

Bởi vì trên bức ảnh này chỉ có một nữ diễn viên. Tuy rằng camera không phải là dạng tốt, nhưng liếc mắt một cái cô cũng nhận ra người trong hình chính là mình! Bức ảnh này, chụp cô không sót một cái

Mà bối cảnh chụp đúng là một cái khách sạn nào đó

Đây sớm biết là hậu quả đêm đó cô say rượu

Người kia gửi bức ảnh này cho cô rốt cuộc muốn làm cái gì

Tổng tiền, hay thứ khác?

Mặc kệ vì cái gì, Hoắc Tư Vũ cô cũng sẽ không làm cho bức ảnh này bị phát tán. Cô nhất định phải tìm được người chụp những bức ảnh kia. Mặc kệ là vì tiền hay là vì thứ khác, cô cũng đều thỏa mãn điều kiện người đó

Bằng không, nếu như bức ảnh này bị lọt ra ngoài, không chỉ cô bị đuổi khỏi Đàm gia, mà ngay cả trên internet sẽ phát tán, khiến cho cô không thể sống yên ổn trong xã hội này được

____ Lòi ngoài lề ____

Chương sau Đàm ca sẽ gặp mặt ba mẹ của Niệm Hề nhà. Mấy nàng khỏi phải mong mỏi

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Nhị Vị Muốn Tới

Ngày hôm đó, thời gian dùng bữa cơm chính trị

Đàm tham mưu trưởng được mời tham gia tới đại hình hoạt động khai mạc liên thủ với thành phố D. Sau đó còn chủ động đến mời thị trưởng cùng thị trưởng phu nhân dùng bữa

Chuyện này nói thẳng ra là điều vô cùng kỳ quái

Ngay cả trợ lý của Đàm tham mưu trưởng cũng chưa từng gặp qua, tham mưu trưởng của bọn họ, khi nào thì hiểu khách như vậy? Hẳn không quên, vài năm nay cùng Đàm tham mưu trưởng làm việc, còn chưa lần nào thấy tham mưu trưởng đi ăn tiệc xã giao

Mà lúc này đây còn chủ động muốn đến lễ khai mạc liên thủ với thành phố D, thậm chí còn chủ động mời thị trưởng thành phố D dùng bữa. Liên tiếp có hành động quái dị, làm cho trợ lý cũng sửng sốt không thôi

Còn nữa, Đàm tham mưu trưởng đối mặt với thị trưởng cùng thị trưởng phu nhân, luôn luôn mang theo nụ cười xinh đẹp như gió xuân

Nếu nói đây không phải là có ý lấy lòng hai vị trưởng bối, hẳn cũng cảm thấy có chút kỳ quái

Dù sao, Đàm Dật Trạch cũng là tham mưu trưởng của quân khu S, làm sao cần phải đi lấy lòng người khác làm cái gì?

Hơn nữa, nụ cười trên mặt của Đàm tham mưu trưởng, thoát nhìn cũng không kiêu ngạo siểm nịnh. Nếu nói là lấy lòng không đúng, phải nói là nhiệt tình hiếu khách. Đương nhiên càng giống như là con dâu mới đi gặp mặt các cụ, cái loại này là muốn đem hết những thứ tốt nhất ra biểu hiện

Đúng, chính là cảm giác như thế

Trợ lý của Đàm Dật Trạch, mang theo thị trưởng thành phố D Cố Ân Mẫn, cùng thị trưởng phu nhân đi dùng bữa, luôn có cảm giác rõ ràng như vậy

Chẳng qua, trợ lý có chút buồn bực, Đàm tham mưu trưởng này không phải đã kết hôn rồi sao?

Hắn sao lại hành động như vậy?

"Cố thị trưởng, mới đến thành phố này, chắc chắn còn chưa đi hết nơi đây? Nếu không buổi chiều hôm nay, Đàm mỗ sẽ dẫn các vị đi đến một vài nơi nổi tiếng!"

Lúc trợ lý còn đang suy tư khó hiểu, Đàm Dật Trạch đã mở miệng

"Không cần đi tham quan. Tôi và lão Cố đã có nơi để đi. Tôi chỉ muốn hỏi Đàm tham mưu trưởng một chút, tập đoàn Minh Lăng ở đâu trong thành phố này?"

Nói xong lời này, Ân Thư Kỳ còn không quên liếc nhìn Cố Ân Mẫn một cái

Thật ra, lúc trước bà đã nghe Hoắc phó thị trưởng đến thành phố này tham dự hoạt động, bà đã gặp mặt ông ta, muốn ông ta đưa cho Cố Niệm Hề một ít tiền

Ân Thư Kỳ còn nhớ rõ, Hoắc Khải Đông lúc đó thấy hai người họ liền hết lời khen ngợi. Ân Thư Kỳ cũng chưa thấy qua con rể của mình, thấy Hoắc Khải Đông mở miệng khen ngợi như vậy, cũng muốn hỏi ông ta con rể rốt cuộc là người như thế nào, nhưng chưa kịp hỏi thì bị Cố Ân Mẫn cắt ngang

Thậm chí, hôm qua đã quyết định đến gặp Cố Niệm Hề, người đàn ông vẫn cứ cố chấp không chịu gọi điện thoại cho con gái mình một tiếng

Nhưng bà cũng nhớ, lúc trước Cố Niệm Hề nói người trong lòng cô là phó tổng của tập đoàn Minh Lăng. Cho nên Ân Thư Kỳ mới dựa vào điểm này để tìm đến Cố Niệm Hề, nếu không thử hỏi thành phố này lớn như vậy, bà biết tìm con gái ở đâu

"Nhị vị muốn tới tập đoàn Minh Lăng? Nói đến cũng khéo Đàm tham mưu trưởng của chúng ta đúng là..." Trợ lý nghe vợ chồng thị trưởng nói đến tập đoàn Minh Lăng, liền muốn mở miệng giới thiệu, Đàm tham mưu trưởng của bọn họ là đưa con cả của chủ tịch tập đoàn Minh Lăng

Nhưng hắn còn chưa nói hết câu, Đàm Dật Trạch liền cắt ngang: "Tiểu Lưu có phải gần đây rất ít nhiệm vụ hay không? Cơm nước xong, quay về quân đội dẫn dắt binh lính mới đến sân thể dục tập luyện!"

"..." Trợ lý Tiểu Lưu tỏ vẻ bất đắc dĩ, Đàm tham mưu trưởng muốn hắn đừng nói, chỉ cần nói một tiếng là được, tại sao còn muốn hắn trở về dẫn dắt tân binh

Ô ô chỉ sợ đêm nay hắn còn bị gây sức ép, đến thời gian quay về ngủ cũng không có mất!

Cảm giác được tầm mắt sắc bén bên cạnh, Tiểu Lưu tuy rằng bị ủy khuất nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tỏ vẻ: tuân mệnh Đàm đại gia! Tôi lần sau tuyệt đối sẽ không ở trong lòng thâm oán người lưu manh!

"Hai người muốn tới đó?" Thấy Tiểu Lưu không nói gì, Đàm tham mưu trưởng tiếp tục cười nói

"Đúng vậy, nói ra thật sự sợ làm cho Đàm tham mưu trưởng chê cười. Lão Cố chúng ta gần đây gần đây gần gũi con gái! Đứa nhỏ kia cùng ba của nó tính tình

cũng giống như cùng một khuôn đúc ra, vô cùng quật cường. Lúc trước không đến thăm nó, hiện tại muốn tới!" Ân Thư Kỳ nói

Mà Tiểu Lưu nghe thị trưởng phu nhân nói xong, cũng có chút bất ngờ, Lão bà của Đàm tham mưu trưởng cũng họ Cố!

Sẽ không phải, cô ấy là con của hai người này chứ?

Nhưng nếu nói như vậy, thì biểu hiện quái dị kia của Đàm tham mưu trưởng cũng có liên quan đi!

"Thì ra là như vậy! Không biết, hai người có biết con rể của hai người là người như thế nào không?" Giọng nói của Đàm Dật Trạch như trước không nghe ra pháp phông gì

Nhưng chỉ có hần mới biết được, khi hần nói ra lời kia, trong lòng có bao nhiêu khăn trương

Cố Niệm Hề là lão bà của hần, cho nên hần muốn ở trước mặt ba mẹ vợ lưu lại ấn tượng tốt đẹp là chuyện hết sức bình thường

"Đứa nhỏ kia... kỳ thật tôi cũng chưa từng thấy qua" Ân Thư Kỳ tỏ vẻ không biết

Cố Ân Mẫn vẫn trầm mặc, lúc này lại mở miệng: "Đừng nhắc đến hần, nếu đứa bé kia có một nửa xuất sắc của Đàm tham mưu trưởng, tôi cũng không ngần ngại làm gì! Nhưng... Ai, không có cách nào. Bảo bối đã muốn, chỉ cần nó được hạnh phúc, tôi cũng không có thứ gì băn khoăn!"

Cố Ân Mẫn thờ dài, có thể nhận ra được ông đối với Đàm Dật Nam có bao nhiêu điểm không hài lòng

Không biết tại sao, ông có cảm giác người đàn ông kia so với bề ngoài không giống nhau

Nhưng bất đắc dĩ, đây là người con gái đã nhìn trúng

Làm bậc cha mẹ, nào có ai thắng nổi đứa con của mình!

Những lời này, hiện tại Cố Ân Mẫn mới hiểu ra được

Mà Đàm Dật Trạch nghe thấy thị trưởng Cố Ân Mẫn nói vậy, khóe môi đột nhiên nở nụ cười: "Đàm mỗ, thật sự xuất sắc như vậy sao?"

Đàm Dật Trạch thành linh hỏi vấn đề này, làm cho Cố Ân Mẫn có chút nghi hoặc, đặc biệt là giờ phút này trên gương mặt của người đàn ông kia còn có độ cong tà tử

Cố Ân Mẫn cảm thấy được, độ cung này cũng không chứa nhiều hàm nghĩa lắm

Chẳng qua, tốc độ hiện lên nhanh như vậy, khiến Cố Ân Mẫn trong lúc nhất thời không biết phải làm sao

"Đàm tham mưu trưởng còn trẻ như vậy, đã là tham mưu trưởng của quân khu S, thực lực quyết đoán, so với những người trẻ tuổi thật sự là nổi bật!" Cố Ân Mẫn không keo kiệt khen ngợi Đàm Dật Trạch

Thật ra, mấy ngày ở trong thành phố này, đều là do Đàm Dật Trạch tiếp đón

Phong độ cùng bản lĩnh của hần, đã sớm khắc sâu vào trong lòng của Cố Ân Mẫn khiến cho ông đây cũng phải bội phục

Đối với thực lực của hần, Cố Ân Mẫn lại càng xem trọng

Tóm lại Đàm Dật Trạch ở trong mắt của hần, là một cổ phiếu tốt vô hạn

Nhưng đối với đáp án này của Cố Ân Mẫn lại làm cho Đàm tham mưu trưởng của chúng ta dường như có chút bất mãn

Vì thế, thừa dịp Cố Ân Mẫn còn đang suy tư về hần, Đàm Dật Trạch lại hỏi: "Nếu là con rể của hai người?"

Đàm tham mưu trưởng vừa nói lời này, khiến cho Cố Ân Mẫn có chút kinh ngạc nhìn hần, ngay cả Ân Thư Kỳ ngồi bên cạnh cũng vô cùng khó hiểu, nhìn chằm chằm Đàm Dật Trạch

Mà người ở bên cạnh bị Đàm tham mưu trưởng không cho nói Tiểu Lưu đã sớm khẳng định suy nghĩ trong đầu mình là hoàn toàn chính xác!

Hôm nay bộ dạng này của Đàm tham mưu trưởng, chính là muốn ra mắt ba mẹ vợ

Khác với Tiểu Lưu, thị trưởng phu nhân về mặt khó hiểu nhìn Đàm Dật Trạch: "Này..."

"Lời này của Đàm tham mưu trưởng chúng tôi có chút khó hiểu!" Cố Ân Mẫn hoài nghi nhìn Đàm Dật Trạch

"Không lừa dối hai người, thật ra tôi chính là người cùng Hề Hề kết hôn, cũng chính là con rể của hai vị!" Đàm Dật Trạch thấy vẻ mặt nghi hoặc của Cố thị trưởng cùng phu nhân, liên tục cười nói

Nhưng mà sau khi nói xong câu này, toàn bộ bàn ăn đều im lặng. Đặc biệt Cố thị trưởng, còn có Cố phu nhân, hai người đều ngăn người nhìn Đàm Dật Trạch, một lời cũng không thể nói

Chỉ có Tiểu Lưu bị bắt ngậm miệng về mặt kính sợ nhìn chằm chằm Đàm tham mưu trưởng nhà mình!

Hắn vẫn cảm thấy, Đàm tham mưu trưởng này vốn là người buru hăn, khi mở miệng cũng sẽ nói ra những lời buru hăn

Không nghĩ tới, Đàm tham mưu trưởng ngay cả đối với ba mẹ vợ, cũng có thể buru hăn như vậy!

Đàm tham mưu trưởng này thật không muốn lo lắng đến cảm thụ của hai bậc trưởng bối!

Trực tiếp nói ra như vậy, không sợ làm cho hai người đó không chịu nổi sao?

Nghĩ ai cũng giống như ngài, có nội tâm buru hăn như vậy sao?

Ngày hôm đó, trong bữa cơm chiều, Cố Niệm Hề lại một mình ngồi trên bàn ăn cơm với ông nội Đàm

Vài ngày nay Đàm Dật Trạch không về nhà ăn cơm. Điều này làm cho Cố Niệm Hề đối với cơm chiều cũng không còn hứng thú

Mặc dù trên bàn ăn cơm, vẫn có món hạt dẻ mà Cố Niệm Hề thích ăn

"Niệm Hề, không hợp khẩu vị sao? Gần đây sao lại ăn ít như vậy?"

Ông nội Đàm nhìn cô không yên lòng với cơm

"Không phải, đều ăn rất ngon, cô Lưu nấu ăn so với cháu rất ngon. Chính là..." Nói đến đây, Cố Niệm Hề có chút ủy khuất nhìn vào chỗ trống bên cạnh

"Chính là Tiểu Trạch chưa về, cho nên cái gì cũng đều không cảm thấy có hương vị đúng không?" Cố Niệm Hề không đem câu nói mình nói hết, nhưng vẫn bị ông nội Đàm vạch trần

Lúc này, gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề có chút ửng hồng, cũng có chút bất an nói: "Ông nội!"

"Ha ha, nhất định là bị ông nói trúng rồi! Điều này cũng không có cái gì không đúng, hai cháu vẫn là vợ chồng mới cưới, luôn luôn muốn ở cùng một chỗ cũng không phải là không hiểu được! Chờ Tiểu Trạch trở về, ông nội sẽ giúp sau dạy dỗ nó thật tốt, xem nó sau này còn dám không trở về ăn cơm nữa không!"

"Ông nội, cháu không sao. Anh ấy bận rộn như vậy, vẫn là không cần nói, miễn để anh ấy bị phân tâm!"

"Bạn cũng không thể không về nhà bồi vợ, quan trọng càng không thể sinh cho ta một đứa cháu bảo bối!" Nhìn khuôn mặt đỏ như quả cà chua của Cố Niệm Hề, ông nội Đàm cũng vui mừng nói

"Ông nội, ông thật xấu nga!" Cố Niệm Hề thẹn thùng phản kích. Không nghĩ tới ông nội Đàm lại có thể nói thẳng ra suy nghĩ của chính mình, phải cùng Đàm Dật Trạch có bảo bối...

Thật ra, nếu như người bình thường kết hôn, chuyện mang thai cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng nếu cô nói với Đàm Dật Trạch, cảm thấy không được tự nhiên cho lắm

Bởi vì hôn nhân của bọn họ, không thành lập trên lập trường tình yêu

Hôn nhân như vậy, có thể tin tưởng sao?

Hôn nhân như vậy, có thể lâu dài sao?

Hôn nhân như vậy, sinh một bảo bối sẽ có hạnh phúc sao?

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề có chút luống cuống

Mà lúc này, đã có một viên hạt dẻ xào cực kỳ ngon, đưa vào trong bát của Cố Niệm Hề

Ngẩng đầu mới phát hiện, thì ra là Đàm Dật Nam

"Niệm Hề, ăn nhiều hạt dẻ một chút đi. Đây không phải là món em thích ăn nhất sao?" Hiển nhiên, Đàm Dật Nam cũng không muốn mọi người đề cập đến cái vấn đề kia

Tuy rằng hắn cảm thấy được, hiện tại hắn đã kết hôn, sắp có đứa nhỏ, hắn đối với Cố Niệm Hề, thời điểm này cũng nên phải buông tay

Nhưng không biết tại sao, khi hắn nghe thấy ông nội Đàm nói Đàm Dật Trạch cùng Cố Niệm Hề phải có đứa nhỏ, tim của hắn vẫn giống như là bị kim đâm

"Tiểu Nam, con quan tâm con cùng vợ của con là được rồi!" Thư Lạc Tâm cũng biết ý nghĩ trong đầu Đàm Dật Nam, liền hừ lạnh

Đương nhiên, sắc mặt bà không tốt, một phần cũng chính vì lời nói của ông nội Đàm

Đàm Dật Nam không phải cũng có cháu trai cho ông ta sao? Thư Lạc Tâm bà sao không cảm thấy ông ta có chút quan tâm nào đến đứa nhỏ? Ngược lại Cố Niệm Hề này mỗi lần đều được quan tâm

Hơn nữa, Cố Niệm Hề còn lấy đi một trăm năm mươi vạn của bà, Thư Lạc Tâm bà càng nhìn càng thấy không vừa mắt

Thật không biết, người phụ nữ này rốt cuộc có ma thuật gì, có thể đem đàn ông của Đàm gia từ trên xuống dưới thu phục!

Thư Lạc Tâm vừa ăn, vừa trừng mắt nhìn Cố Niệm Hề!

Vừa vặn lúc này ở bên ngoài truyền đến tiếng vang

Chỉ chớp lát sau, người đàn ông mặc quần áo chưa xuất hiện ở trên bàn ăn cơm, tiến vào

Một thân quân phục xanh biếc, càng thêm cho hắn có khí phách bức người

"Lão công! Anh tại sao lại trở về?"

"Vật nhỏ, anh trở về ăn cơm cùng em, còn không vui sao?" Hắn vươn tay vẫn còn hơi lạnh, nhẹ nhàng chạm qua chóp mũi của Cố Niệm Hề. Động tác như vậy thật sự là cưng chiều cực hạn

Làm cho cô trong lòng ấm áp, cũng làm cho người đàn ông nào đó nháy mắt ảm đạm

Quan hệ của hắn và cô, vô cùng thân thiết...

"Tiểu Trạch, cháu còn dám nói? Vài ngày không trở về nhà ăn cơm, làm cho cháu dâu của chúng ta đều không cảm thấy đói bụng! Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày đều phải trở về nhà ăn cơm đúng bữa cho ông, đây là quân lệnh!" Có đôi khi, ông nội Đàm sẽ nói một số lời gây cười. Tự như bây giờ

"Được, tuân lệnh!" Nói xong, Đàm Dật Trạch ngồi xuống bên cạnh Cố Niệm Hề

Cả ngày không nhìn thấy lão bà, Đàm Dật Trạch có chút khẩn cấp, đưa tay xoa xoa eo nhỏ của cô

"Anh hôm nay sao lại về sớm như vậy?" Cố Niệm Hề sợ nhột, mau chóng đẩy hắn ra, hai mắt trừng lớn ý nói: Lão lưu manh, đây là bàn ăn cơm!

"Mọi việc đều đã giải quyết xong, cho nên có thể trở về nhà ăn cơm!" Đàm Dật Trạch vẫn cười, giống như gió xuân

Mà tươi cười như vậy, khiến cho cô thất thần giây lát

Chẳng qua, trong mắt của hắn vẫn có một chút tiểu tà ác, ý tứ thực rõ ràng: Lát nữa về phòng, sẽ cùng em tính sổ!

Đúng lúc cô Lưu lấy cho Đàm Dật Trạch thêm chén dưa, hai tay hắn cũng an phận rút về: "Cô Lưu, giữa trưa ngày mai, chuẩn bị nhiều thức ăn một chút, Hề Hề em cũng chuẩn bị tốt một chút, ngày mai sẽ có khách quan trọng đến nhà chúng ta!"

"Lão công, là ai?"

"Vật nhỏ, đến lúc đó em chẳng phải sẽ biết sao?"

Thấy bộ dạng của Đàm Dật Trạch thần bí khó lường, Cố Niệm Hề trong đầu mê man càng sâu

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Bán Ai Cũng Không Thể Bán Em

Đối với lời nói của Đàm Dật Trạch, ngày hôm sau Cố Niệm Hề liền rời giường, chuẩn bị cùng cô Lưu nấu thức ăn

Chỗ này có không ít món nổi tiếng ở thành phố, còn có mấy món Cố Niệm Hề thích ăn

Vừa mới bắt đầu, Cố Niệm Hề còn có chút nghi hoặc. Không phải là, cô Lư sai lầm ở chỗ nào chứ? Làm nhưng món thường ngày cô thích ăn làm cái gì?

Lúc sau hỏi cô Lư, Cố Niệm Hề mới hiểu được, những thứ này đều là những thứ Đàm Dật Trạch cố ý bảo cô Lư làm

Dùng để tiếp đón mấy người ở thành phố D

Chẳng lẽ, Đàm Dật Trạch muốn mời tới vài người ở thành phố D?

Có thể là người lần trước đến đây, Hoắc Khải Đông Hoắc phó thị trưởng hay không?

Nhưng nếu thật sự là Hoắc Khải Đông, Đàm Dật Trạch phải nói rõ với cô mới đúng, căn bản, không cần làm ra bộ dạng thần thần bí bí đó với cô!

Nghĩ tới nghĩ lui, Cố Niệm Hề cũng không đoán ra được. Chỉ có thể đợi đến buổi trưa

Cũng không biết tại sao, trong lòng cô luôn cảm thấy kỳ quái, mang theo mong chờ

Gần tới buổi trưa, Đàm Dật Trạch lại gọi điện thoại

Là Cố Niệm Hề đón

"Lão công, sao lại rảnh rồi gọi điện về nhà?" Nhìn trên bàn có rất nhiều đồ ăn, Cố Niệm Hề có chút thèm thuồng. Đó là thức ăn ở thành phố D, Cố Niệm Hề đã lâu chưa từng ăn

"Ha ha, muốn hỏi một chút đã chuẩn bị tốt chưa!" Tiếng cười sang sảng từ điện thoại truyền đến

Mà giờ khắc này, Cố Niệm Hề có thể hình dung được gương mặt của hần lúc này

Môi mông sẽ hướng về phía trước gợi lên. Đôi mắt màu đen cũng có nét cười

Không biết tại sao, lúc này Cố Niệm Hề lại có suy nghĩ chắc chắn người đến nhà ngày hôm nay rất quan trọng, cũng là người Đàm Dật Trạch vô cùng kính trọng

Nếu là người bình thường, hần sẽ không mang về Đàm gia, căn bản không cần nói cô Lư chuẩn bị kỹ càng, còn giống như bây giờ, gọi điện thoại để xác định lại một lần nữa

Nhưng ai có thể khiến cho Đàm Dật Trạch như vậy?

"Đều đã chuẩn bị tốt. Bọn anh vừa tới liền có thể ăn. Nhưng mà lão công, anh sẽ không nói cho em biết, là ai tới sao?"

"Bây giờ chưa được! Như mà Hề Hề, em hôm nay phải ăn mặc xinh đẹp một chút!" Nói như vậy, ba mẹ vợ mới có thể yên tâm giao cô cho hần!

Nghĩ vậy, người đàn ông đang cầm điện thoại, khóe môi lại lộ ra độ cung tà tứ

"Rốt cuộc là ai, còn muốn em ăn mặc xinh đẹp? Cảm giác giống như là muốn mang em bán!" Môi đỏ mọng của cô khẽ cười

"Bán ai, cũng không thể bán em!" Bằng không, ai có thể cả đời bồi Đàm Dật Trạch hần đây?

Nói xong câu này, hần như nhớ ra cái gì đó, liền nói: "Đúng rồi Hề Hề, nếu chốc lát nghe thấy tiếng xe, nhớ ra nghênh đón một chút!"

"Đã biết, không phải đem em bán là được rồi!"

Cúp điện thoại, Cố Niệm Hề trở lại phòng ngủ

Xem thái độ của Đàm Dật Trạch, hần hôm nay bỏ cũng để ý đến hình tượng của cô xuất hiện trước vị khách kia. Bằng không, đối với người bình thường hần còn muốn cô ăn mặc rộng thùng thình. Từ trong tủ lấy ra bộ quần áo mới mua trắng mới mua, phối hợp với váy hoa, gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề còn điểm chút má hồng, làm cho khí sắc nhìn tốt một chút. Về phần son môi, môi của cô cũng đã sớm đỏ, cho nên chỉ quét nhẹ một chút

Trang điểm xong, Cố Niệm Hề đứng trước gương một chút, cảm thấy vừa lòng mới xuống lầu

"Yêu, hôm nay mặt trời mọc phía tây sao. Thường ngày là ma tước, cũng muốn làm cho mình xinh đẹp! Nhưng ma tước mặc như thế nào cũng không thể biến thành phượng hoàng!"

Cố Niệm Hề xuống lầu, Thư Lạc Tâm đã an vị ở dưới đại sảnh

Nhìn thấy Cố Niệm Hề ăn mặc như vậy, trong lòng của bà có chút không thoải mái!

Thật ra, bà cũng nhìn thấy Cố Niệm Hề chỉ thay đổi quần áo, trên mặt điểm một chút má hồng mà thôi. So với Hoắc Tư Vũ trước kia luôn luôn trang điểm dọa người, thật sự là xinh đẹp hơn vạn phần

Dù sao, cô cũng không mang thai. Ăn mặc như vậy cũng là bình thường

Như Thư Lạc Tâm thấy cô như vậy, thật sự không vừa mắt

Đặc biệt, lúc bị Cố Niệm Hề lấy một trăm năm mươi vạn kia bà lại càng không vừa mắt

"Đúng vậy a, không có cách nào gần đây tiền tiêu vặt hơi nhiều. Nên mới muốn đổi cách ăn mặc cho giống phụ nữ, đúng không, di Thư?"

Nói lời này, Thư Lạc Tâm lại đau lòng nghĩ đến số tiền tiết kiệm cả đời của mình

Hồ ly tinh chết tiệt này, cầm tiền của bà còn đồng dặc khiêu khích bà!

"Cô cầm của tôi..." Thư Lạc Tâm nhất thời chán nản, thiếu chút nữa đem sự tình Cố Niệm Hề cầm của mình một trăm năm mươi vạn nói ra

"Di Thư tôi cũng không làm chuyện trộm cắp gì, tôi chẳng qua là lấy tiền mừng tuổi của trưởng bối, mua một ít đồ vật này nọ, điều này là sai sao, ông nội?" Thư Lạc Tâm chuẩn bị mở miệng nói, Cố Niệm Hề liền xen ngang

Sau đó, cô lại giống như tiểu hồ ly giáo hoạt đi đến bên cạnh ông nội Đàm cười nói

"Đúng vậy, cho cháu tiền chính là để cháu tùy ý tiêu xài. Nghĩ muốn cái gì thì mua cái đó, nếu không đủ tiền cứ nói với ông nội!"

Lời nói này của ông nội Đàm làm cho Thư Lạc Tâm vô cùng tức giận

Bà đương nhiên hiểu, Cố Niệm Hề đang muốn lấy ông nội Đàm uy hiếp chính mình. Giống như, Cố Niệm Hề đã sớm biết được thứ quan trọng nhất đối với bà chính là tiền

Đối với vài lời này, ông nội Đàm muốn ám chỉ bà phải đối với Cố Niệm Hề khách khí một chút. Bằng không, đừng mơ tưởng đến gia sản của Đàm gia

Mà Thư Lạc Tâm không phải không thừa nhận, Cố Niệm Hề đã sớm nhìn ra bản chất của bà

Bà cái gì cũng có thể nhịn, nhưng chỉ có Tiểu Nam là không thể!

Cho nên, Cố Niệm Hề buông lời nịnh nọt với ông nội Đàm, bà cũng chỉ có thể nén hận nuốt vào trong lòng

"Ông nội, Niệm Hề bây giờ có rất nhiều tiền tiêu vặt, quần áo cũng nhiều! Ông nội có muốn, Niệm Hề lúc ra ngoài mua vài thứ về cho ông ăn không!" Ngay từ nhỏ cô đã là một đứa trẻ ngoan, làm cho một người vui vẻ, Cố Niệm Hề đương nhiên là am hiểu nhất

Chỉ vài ba câu đơn giản, cô lần thứ hai làm cho ông nội Đàm mặt mày hớn hờ. Càng làm cho Thư Lạc Tâm thiếu chút nữa hất đồ bàn trà

Cố Niệm Hề này dường như được một tác lại thêm một thước

Cầm của Thư Lạc Tâm một trăm năm mươi vạn, không rời đi Đàm Dật Trạch không nói, bây giờ còn dùng chuyện này để uy hiếp bà

Tiểu hồ ly tinh chết tiệt này

Lúc trước, bà thật là coi thường cô ta!

Chính là hiện tại Cố Niệm Hề ở Đàm gia đã muốn hô mưa gọi gió, Thư Lạc Tâm bà không thể ngồi chờ chết!

Nghĩ vậy, Thư Lạc Tâm hừ lạnh rời khỏi đại sảnh

Mà Cố Niệm Hề nhìn thấy bóng dáng của bà, khóe miệng khẽ cười

Cố Niệm Hề cô cho tới bây giờ cũng không phải là người được một tác muốn một thước. Nhưng cũng không phải là quả hồng mềm, tùy tiện để người ta vo tròn bóp méo

Làm tổn thương cô, mặc kệ là lời nói hay là thân thể, cô cũng nhất định đòi lại

Về phần có gặp phiền toái gì, cô cũng không thêm để ý!

Bởi vì một người đàn ông nào đó, mặc kệ cô gây ra tai họa gì, hần đều sẽ thay cô gánh vác

"Có tiếng xe, chắc là Tiểu Trạch đã trở về!" Lúc Cố Niệm Hề chuẩn bị giúp đỡ ông nội Đàm đứng lên từ ghế sa lon, cô Lưu từ phòng bếp đi ra, trên tay

vẫn còn bung một đĩa rau xanh, vừa đi vừa nói chuyện

"Ông nội, ông cứ ngồi ở đây. Dật Trạch buổi sáng gọi điện, nói khách đến muốn cháu ra cửa tiếp đón!"

"Được rồi, cháu đi nhanh đi!"

Cùng ông nội Đàm nói vài câu, Cố Niệm Hề đi giày da đi ra ngoài cửa

Đây là phương bắc, tuy rằng không có tuyết rơi. Nhưng thời tiết đầu mùa xuân, vẫn lạnh hơn so với phương nam. Cố Niệm Hề tuy mặc áo khoác trên người vẫn cảm thấy lạnh

Đàm gia còn có một tiểu trạch, muốn đi ra ngoài phải đi qua đó. Cố Niệm Hề đi ra đến nơi, người trên xe đã xuống

Cố Niệm Hề vốn tưởng rằng, người kia là bạn tốt của Đàm Dật Trạch ở quân đội, như Chu Tử Mặc người mà hần vẫn thường nhắc đến với cô. Cũng không nghĩ, giờ phút này người bước xuống xe là...

Dáng người kia, có chút cao

Cùng với người toàn thân mặc quần áo, có chút quen thuộc!

Đặc biệt người tới mặc một cái áo khoác ngoài màu đen bằng vải nỉ, Cố Niệm Hề còn nhớ rõ, đó là mùa đông năm trước, cô cùng ông ở thành phố D đi mua

Thời điểm đó, ông đi đến phương bắc công tác vừa đúng là mùa đông. Bởi vì lo lắng ông ở nơi đó không chịu nổi rét lạnh, cô đã dùng chính tiền tiết kiệm của mình mua cho ông cái áo này

Cố Niệm Hề nhớ rõ, thời điểm ông mặc vào chiếc áo kia, còn cười không ngớt, vô cùng vui vẻ. Con nói: "Nha đầu của ba cũng biết kiếm tiền mua áo cho ba!"

Thậm chí ngày đó, Hoắc phó thị trường Hoắc Khải Đông đến nhà làm khách, ông còn không quên mặc chiếc áo khoác kia ra khoe...

Từ nhỏ đến lớn, ông vẫn cưng chiều cô như vậy

Trước đây, khi cô bị bệnh rất khó chịu, ban đêm tỉnh lại nhất định sẽ thấy ông ngồi ở bên giường thức trắng đêm, nắm lấy tay của cô

"Ba ba..."

Cố Niệm Hề nghẹn ngào nói ra lời này, cô phát hiện trên mặt có một thứ chất lỏng ấm áp

Đưa tay lên phát hiện, thì ra đó là nước mắt

"Ba ba!"

Một giây kia, cô rút cuộc không chịu nổi, vội vàng chạy đến ôm ông

Mà người vừa đến nghe được giọng nói quen thuộc, mới quay đầu hướng tới chỗ cô

Khi ông nhìn lên bóng trắng đang chạy đến phía mình, khóe mắt cũng bắt đầu nổi lên hồng nhợt

Đó chính là, đứa con gái ông dùng cả đời để chờ

Một giây kia, ông rút cuộc cũng hiểu. Thì ra, ngăn cách lớn như thế nào, cũng không thể chặt đứt quan hệ của hai người. Cho dù cô phạm vào sai lầm lớn, ông vẫn luôn tiếc đau lòng

Vì thế, ông hướng tới phía người đang chạy kia, vươn đôi tay của mình, dùng ấm áp trong lòng ngực của chính mình, lần thứ hai nghênh đón cô. Giống như là thời điểm giáng sinh vậy

"Ba ba, thật xin lỗi, thật xin lỗi..." Lần thứ hai trở lại cái ôm quen thuộc ấm áp, nước mắt của Cố Niệm Hề như vỡ òa

"Hề Nhi!" Ông không dùng ngôn ngữ biểu đạt tình cảm của mình, chỉ có thể dùng hành động đem bảo bối trong lòng ngực càng ngày càng ôm chặt hơn. Mà Ân Thư Kỳ thấy một màn như vậy, cũng nhanh chóng xuống xe

Bởi vì, kia không chỉ là con gái của đồng chí Cố Ân Mẫn, đồng dạng cũng là bảo bối của Ân Thư Kỳ cô. Mặc dù có chút oán niệm, nha đầu kia từ nhỏ vừa thấy ba ba so với bà liền vui vẻ hơn. Nhưng mấy tháng nay không thấy, giờ phút này bà không có oán giận gì. Thậm chí, có thể kéo tay cô ôm vào lòng, xem cô gầy hay béo

"Bảo bối!" Bà tiến lên hai bước, đi đến bên cạnh hai người

Đàm Dật Trạch vừa xuống xe liền nhìn thấy một màn như vậy

Hắn nghĩ không sai, vật nhỏ quả thật rất nhớ người nhà của mình...

Chính là hắn không biết, chưa có sự cho phép của cô, hắn tự nhiên quyết định nhiều như vậy, vật nhỏ có tức giận với hắn hay không?

"Tiểu Trạch, đây là..." Giờ phút này, ông nội Đàm nguyên bản đang ngồi ở trong phòng khách ngồi xem TV, cũng bởi vì chờ quá lâu, mà không kiên nhẫn đi ra

Nhìn đến trước mặt một màn trình diễn như vậy, ông nội Đàm cũng giật mình không nói nên lời

Đi ra bên ngoài còn có Thư Lạc Tâm cùng Hoắc Tư Vũ. Hai người mang theo tâm tình muốn xem cuộc vui, nhìn xem rốt cuộc Đàm Dật Trạch mang về người như thế nào, mà khiến cho cả nhà chào đón long trọng như vậy

Thấy Cố Niệm Hề đang ôm hai người kia, còn xưng hô bà cũng đại khái đoán ra, đó là nhà cha mẹ đẻ của Cố Niệm Hề. Chính là, lúc này Thư Lạc Tâm còn không quên trong lòng cười nhạo Cố Niệm Hề một phen. Người nhà của cô, cũng không phải là dạng nghèo kiết hủ lậu sao? Chỉ là như vậy mà Đàm Dật Trạch cũng muốn Đàm gia ra nghênh đón sao? Đến nhà ăn cơm, chỉ cần nói đầu bếp tùy tiện làm vài món, cũng có thể đem bọn họ đuổi đi, làm sao phải lấy lòng như vậy?

Khác với Thư Lạc Tâm trông mắt mang theo tia khinh thường, giờ phút này người đứng bên cạnh bà là Hoắc Tư Vũ trong nháy mắt gương mặt tái nhợt

Thời trung học, cô cùng Cố Niệm Hề có thể coi như chị em tốt, tự nhiên cũng nhiều lần đến nhà Cố Niệm Hề. Thị trưởng Cố Ân Mẫn cùng thị trưởng phu nhân, Hoắc Tư Vũ cô đương nhiên cũng biết rõ

Bọn họ, sao lại đến Đàm gia?

Này, nên làm thế nào mới tốt?

Lúc trước Hoắc Tư Vũ vì muốn gả cho Đàm Dật Nam mà hao tổn rất nhiều tâm tư, nói dối Thư Lạc Tâm mình là con gái của phó thị trưởng

Hiện tại thân phận của Hoắc Tư Vũ đã bị vạch trần, Thư Lạc Tâm đối với cô vô cùng bất mãn. Nếu không phải Đàm Kiến Thiên dùng quyền thừa kế Đàm gia uy hiếp bà, Thư Lạc Tâm nhất định sẽ không để cho Hoắc Tư Vũ cô cưới vào cửa

Vốn tưởng rằng hiện tại mình đã danh chính ngôn thuận gả vào Đàm gia, còn có thể yên ổn không phải lo lắng, Hoắc Tư Vũ phát hiện thân phận con gái thị trưởng kia không còn, giống như là phá bỏ đi ô dù của cô, hai mẹ con Đàm Dật Nam và Thư Lạc Tâm hiện tại đều đối xử với cô rất lạnh nhạt

Nhưng chuyện này, sắp làm cho cô không thể chịu đựng nếu

Nếu để cho Thư Lạc Tâm biết, Cố Niệm Hề mới chính là con gái của thị trưởng, vậy không phải ánh mắt của bà ta nhìn cô càng ngày càng khó coi hơn sao?

Nhưng lúc này, Cố thị trưởng cùng thị trưởng phu nhân đã tiến vào cửa lớn của Đàm gia

Hoắc Tư Vũ cô cũng không có quyền hành gì mà không cho họ vào

Cho nên chỉ có thể tro mắt nhìn cục diện rồi rầm trước mắt, cũng không nghĩ ra được đối sách gì

Chỉ có thể dùng vẻ mặt tái nhợt nhìn ba người bọn họ gắt gao ôm lấy nhau

Cùng lúc đó đôi con người đen kìa đánh giá nhìn qua hai người phụ nữ đứng ở trước cửa, Thư Lạc Tâm thì khinh thường, ngược lại Hoắc Tư Vũ thì luống cuống...

Tốt lắm!

Lúc trước không phải hao tổn tâm cơ ức hiếp vật nhỏ của hắn sao?

Hiện tại, cũng nên là lúc bọn họ phản kích rồi!

Làm cho bọn họ biết, bọn họ đến tội cùng đã đắc tội với người nào!

Cũng làm cho bọn họ sau này đừng nên có suy nghĩ xấu xa với vật nhỏ của hắn

"Thật xin lỗi, làm cho mọi người chê cười!" Ôm một hồi lâu, Cố Ân Mẫn rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần. Hắn từ trước đến nay không chế tâm tình rất tốt. Nhưng chỉ có chuyện của con gái mới thể này

Xoay người, Cố Ân Mẫn ánh hưởng vào toàn bộ những người trước mặt cúi đầu. Đôi mắt kia cũng giống như cặp mắt của Cố Niệm Hề có một chút phiếm hồng

Rõ ràng là lời nói xin lỗi, nhưng không kiểu ngạo siểm nịnh

Theo hơi thở phả ra tia quang minh chính đại, làm cho người xung quanh cũng có chút hốt hoảng

Đặc biệt là Thư Lạc Tâm!

Bởi vì bà có thể rõ ràng nhìn thấy được, người đàn ông kia chỉ cười nhạt lại có lực uy hiếp đến vậy. Người đàn ông như vậy, sao có thể là người bình thường

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Con Gái Thị Trưởng

Dự cảm không tốt, bắt đầu nảy sinh trong lòng của Thư Lạc Tâm

Điều này, sao có thể?

Cố Niệm Hề chẳng qua chỉ là một người bình thường, ba của cô ta sao có thể là một nhân vật có lực uy hiếp như vậy

Hơn nữa, Hoắc Thư Vũ cũng không nói với bà, Cố Niệm Hề là người có thân phận cao quý gì

Hắn là sẽ không như bà đoán chứ?

Mà khi Thư Lạc Tâm muốn phủ nhận suy nghĩ này, Đàm Dật Trạch ở một bên dường như muốn đối địch với bà, mở miệng nói: "Vị này là ba của Hề Hề, thị trưởng thành phố D Cố Ân Mẫn! Còn đây là mẹ của Hề Hề Ân Thư Kỳ"

Oanh...

Đàm Dật Trạch nói ra câu này, Thư Lạc Tâm có cảm giác như bị sét đánh trúng, mùi khét tràn ngập quanh bà

Mùi vị này là từ đâu truyền tới?

Tìm mọi cách để tìm kiếm, lúc sau bà mới phát hiện, thì ra là từ trong lòng ba truyền ra

Cố Ân Mẫn Cố thị trưởng?

Làm sao có thể?

Ba của Cố Niệm Hề, sao có thể là thị trưởng?

Là Đàm Dật Trạch lừa bà, có phải hay không?

Nếu Cố Niệm Hề là con gái của thị trưởng, bà sao chưa từng nghe cô ta đề cập đến một lần?

Cho dù là chỉ cần nhắc một lần, bà tuyệt đối sẽ không cùng cô đối đầu! Lại càng không ngăn cản cô cùng Đàm Dật Nam quen nhau

Nhất định, là Đàm Dật Trạch thấy Thư Lạc Tâm bà khó chịu, cho nên muốn nhân cơ hội này nói dối để lừa gạt bà, đúng không?

Về mặt trắng bệch nghiêm túc nhìn về phía Đàm Dật Trạch

Người đàn ông trước mặt vẫn như cũ, quần trang xanh biếc cao quý. Trên mặt của hắn vẫn như trước mang theo nụ cười nhạt nhìn bà. Ngay cả đôi mắt màu đen cũng bình tĩnh không gợn sóng

Thanh sắc bất động, là như đang chờ đợi một màn khôi hài...

"Là Cố thị trưởng thành phố D? Mau mau, Tiểu Trạch cũng thật là, không nói cho chúng ta một tiếng để tiếp đón ba mẹ của Hề Hề!" Ông nội Đàm dù sao cũng gặp qua Cố Ân Mẫn vài lần

Nhưng khi biết người này là ba của Cố Niệm Hề cũng có chút kinh ngạc. Nhưng rất nhanh ông liền hồi phục tinh thần, mau chóng tiếp đón

"Là chúng tôi không cho Dật Trạch nói. Mục đích chính là muốn cho nha đầu kia bắt ngờ một chút !" Cố Ân Mẫn cùng Ân Thư Kỳ chậm rãi bước vào Đám gia. Đã lâu cô không gặp cha mẹ, cho nên lúc này cô cũng gắt gao đi cạnh hai người

Lúc mọi người đi vào, cũng chỉ có Thư Lạc Tâm và Hoắc Tư Vũ vẫn còn đứng nguyên tại chỗ

"Dì Thư, trời lạnh. Nơi này không tiện ở lâu!" Đến gần vài bước, Đám Dật Trạch cũng phát hiện Thư Lạc Tâm vẫn còn đang kinh ngạc, liền nhỏ giọng nhắc nhở

Khuôn mặt của Đám Dật Trạch cười như không cười, khiến cho Thư Lạc Tâm cũng có chút bất an

"Tiểu Trạch, này..." Giọng nói của Thư Lạc Tâm cũng rõ ràng run rẩy

Thấy bộ dạng như vậy của Thư Lạc Tâm, Đám Dật Trạch cũng có chút trào phúng nói: "Dì Thư, di nghĩ thân phận của Hề Hề cũng là giả sao?"

Một câu đơn giản, có thể nói ra lời của Thư Lạc Tâm, khiến cho bà vô cùng bối rối, khăn trương nắm lòng bàn tay mình

Cùng Đám Dật Trạch giằng co, Thư Lạc Tâm phát hiện mình không có một chút thế thượng phong gì

"Dì Thư, thế giới này cũng không ai dám lấy thân phận của mình ra làm trò đùa!" Lời nói này làm cho Hoắc Tư Vũ có chút tức giận

Nói xong, Đám Dật Trạch liền tiến vào Đám gia

Thư Lạc Tâm bà không phải vẫn luôn quan niệm dòng dõi sao? Lúc trước dốc hết toàn lực, lại chèn ép Cố Niệm Hề nhiều lần như vậy, chính là vì thân phận thiên kim của Hoắc Tư Vũ. Thậm chí, ngay cả khi Đám Dật Trạch hấn cùng Cố Niệm Hề kết hôn, bà còn muốn dùng tiền đuổi vật cô đi!

Đám Dật Trạch hấn cho tới bây giờ cũng không phải là người keo kiệt, nhưng hấn tuyệt đối sẽ không chấp nhận người nào đắc tội đến hấn cùng vật nhỏ! Đặc biệt là vật nhỏ, hấn tuyệt đối sẽ không mấy may quan tâm đến những người làm tổn thương cô

Thư Lạc Tâm cùng Hoắc Tư Vũ làm tổn thương vật nhỏ của hấn, cũng phải dự liệu kết quả sẽ sớm như vậy

Hôm nay Đám Dật Trạch tự biên đạo tiết mục, đây chỉ là một món ăn khai vị mà thôi

Nếu là sau này còn có một tác động nhỏ gì, vậy cũng đừng trách hấn vô tình!

Nhưng mà, hiện tại Thư Lạc Tâm hối hận cực kỳ! Lúc trước bà vì một thiên kim thị trường giả, hao tâm khổ tứ gây khó dễ đối với Cố Niệm Hề, mục đích chính là vì muốn cho Đám Dật Nam có tương lai tốt. Hiện giờ đã biết, lúc trước người bà hao tâm khổ tứ chèn ép mới chân chính là ngọc quý trên tay, chỉ điểm này thôi cũng đủ để làm cho bà tức hộc máu

Nghĩ đến đây Thư Lạc Tâm liền hối hận lúc này đã biểu hiện ra ngoài, làm cho tâm tình của Đám Dật Trạch tự nhiên tốt đến vậy

Thư Lạc Tâm muốn để cho Đám Dật Nam cưới một người phụ nữ môn đăng hộ đối, có thể giúp cho sự nghiệp sau này của hấn

Chính là thật không ngờ, bà lại ngu ngốc

Chính mình chọn một cô con dâu là thiên kim thị trường giả, mà người bị bà đuổi như cây cỏ kia mới chính là minh châu...

"Ha hã..." Liền tiếp bị đá kích, Thư Lạc Tâm đột nhiên cười ra tiếng. Tóc được búi tỉ mỉ cũng tự nhiên rơi xuống vài sợi, gió lạnh thổi qua nhưng bà cũng không thêm đưa tay vuốt lại

"Mẹ, người làm sao vậy?" Không biết có phải là vì quá bất ngờ mà trở ra như vậy hay không. Hoắc Tư Vũ nhìn bà ta lúc này không khác với người trong bệnh viện tâm thần là mấy

"Mẹ, đừng làm con sợ!"

"Không cần gọi tôi là mẹ, đều là bởi vì cô, người phụ nữ đáng chết này!" Nghe được giọng nói của Hoắc Tư Vũ, Thư Lạc Tâm cũng hồi phục tinh thần

"Chờ bọn họ đi rồi, tôi sẽ tính sổ với cô" Thư Lạc Tâm sửa sang lại đầu tóc, lạnh lùng trừng mắt nhìn Hoắc Tư Vũ, mau chóng bước vào bên trong

Mà Hoắc Tư Vũ ở bên cạnh, đương nhiên cũng biết bà ta đang có ý gì

Bà ta không phải ý muốn nói, vì Hoắc Tư Vũ cô cản đường, nên mới để bà bỏ lỡ một cô con dâu tốt sao?

Nhưng Thư Lạc Tâm bà cũng đừng quên, lúc trước nếu không phải bà tham lam, còn có bao nhiêu phóng đảng, cho nên Cố Niệm Hề mới không cần

Những thứ này đều tự bà gây ra

Dựa vào cái gì đổ tội lên đầu cô?

Muốn làm khó dễ cô?

Chờ xem, thủ đoạn của ai cao siêu hơn!

"Hề Nhi, con gần đây gầy đi nhiều!" Nhắc đến Cố Niệm Hề, sau khi dùng bữa xong, liền cùng Cố Ân Mẫn và Ân Thư Kỳ đến khách sạn. Đương nhiên cũng không thể thiếu Đàm tham mưu trưởng của chúng ta

Trở lại bên người ba mẹ như một đứa trẻ, Cố Niệm Hề giống như một con cá nhỏ nằm giữa hai người

Ân Thư Kỳ thấy cô gầy đi liền, đau lòng lôi kéo tay cô

Chẳng qua Ân Thư Kỳ không biết, thật ra Cố Niệm Hề ở nơi này không quen nên mới như vậy. Nếu để cho ba mẹ cô biết thời điểm cô lúc đầu mới đến nơi đây, bị phản bội, ngay cả nhà cũng không có để ở. Thì hai người bọn họ sẽ đau lòng đến mức nào?

Cũng may, Đàm Dật Trạch vừa dỗ vừa xoa, đem cô bên cạnh. Bằng không, cô hiện tại cũng chỉ có thể ở thành phố này mà bất lực giãy dụa!

"Nha đầu ngốc, lúc trước nếu như khổ sở, nên trở về nhà! Ba và mẹ cũng không phải nói không để ý đến con!" Thật ra, hôm nay đi đến Đàm gia, Đàm Dật Trạch đã nói đại khái chuyện của Cố Niệm Hề cho hai người biết, vì mục đích cầu xin bọn họ tha thứ

Đương nhiên, quá trình hấn cùng Cố Niệm Hề kết hôn cũng không nói rõ ràng cho hai người bọn họ

Lần đầu tiên trong đời hấn nói dối, nói cho ba mẹ vật nhỏ biết, bọn họ là thiết tình yêu nhau nên mới đến với nhau

Chẳng qua, Cố Ân Mẫn tựa hồ vẫn chưa yên lòng

Từ ngày hôm qua ông biết Đàm Dật Trạch là con rể của mình, ông vẫn luôn bảo trì trầm mặc

Thái độ như vậy, Đàm Dật Trạch đương nhiên cũng lo lắng. Chẳng qua Đàm Dật Trạch cũng luôn tin tưởng vững chắc, tương lai bọn họ có gặp sự tình gì cũng không thể chia rẽ

"Con sợ mẹ cùng ba ba lo lắng. Thật ra con cũng rất muốn về nhà!" Cố Niệm Hề ghen ngào nói

"Hề Nhi, con cứ cùng mẹ tâm sự, ba có chuyện muốn nói với Dật Trạch!" Cố Ân Mẫn nói xong liền đứng dậy

"Ba ba..." Tình huống này làm cho Cố Niệm Hề có chút bất an

Ba ba muốn cùng Đàm Dật Trạch nói chuyện gì?

Còn có, Đàm Dật Trạch có thể ứng phó sao?

"Hề Hề, không có việc gì. Anh cùng ba ba sẽ mau chóng trở lại!" Từ lúc nói ra thân phận của mình, Đàm Dật Trạch đã sớm thay đổi cách xưng hô với hai người, hấn cũng đã sớm thu được tâm của Ân Thư Kỳ

"Kia... Được rồi!"

Cùng lúc đó ở trong Đàm gia đều duy trì trạng thái trầm mặc

Đàm Dật Trạch và Cố Niệm Hề dùng cơm xong liền cùng Cố thị trưởng và phu nhân rời đi. Mà nói công việc của Đàm Dật Trạch hôm nay cơm trưa cũng không về dùng bữa. Hoắc Tư Vũ cơm nước xong cũng lấy lý do có "đứa nhỏ" lên phòng nghỉ ngơi

Thư Lạc Tâm ngồi ở ghế sofa, hôm nay bị kích thích không nhỏ. Bởi vì bà thật sự khó có thể tưởng tượng mình đã đem một thiên kim thị trưởng đẩy ra để cưới cho Đàm Dật Trạch một hàng giả. Còn có, gần đây thái độ của bà đối với Cố Niệm Hề...

Hôm nay coi thái độ của thị trưởng cùng phu nhân là vô cùng cung chiều cô. Nếu để cho bọn họ biết, bà làm mọi cách gây khó dễ với Cố Niệm Hề, kia phải nói thẳng ngày sau này của bà sẽ thế nào đây?

Gần đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Ngắn ngủn một tháng, thiên kim thị trưởng bỗng chốc biến thành hàng giả, mà người bà đối nghịch Cố Niệm Hề mới chân chính là thị trưởng thiên kim?

"Nếu sớm nói ra, cô là thiên kim thì tốt biết bao!" Trong đại sảnh vang lên tiếng thờ dài của Thư Lạc Tâm: "Ba nói cô ta có phải sợ chúng ta biết thân phận của cô ta, sau đó trào cao hay không?"

Thời điểm Thư Lạc Tâm biết Cố Niệm Hề là con gái thị trưởng, bà đã vô cùng mất mặt

Trước đây, bà cùng Hoắc Tur Vũ cái thiện kim thị trường giả mạo kia, công kích Cố Niệm Hề. Mà Cố Niệm Hề và Hoắc Tur Vũ vốn đến cùng một thành phố, thậm chí Thư Lạc Tâm còn nhớ rõ cô ta nói cô ta cùng Cố Niệm Hề học chung một trường. Vậy cũng nói, Cố Niệm Hề vốn hiểu rõ Hoắc Tur Vũ. Cái gì mà con gái thị trường, ở trước mặt cô ta nói không phải là đáng chê cười sao

Cô biết rõ Hoắc Tur Vũ giả mạo, lại không nói một câu. Bất động thanh sắc, làm cho Thư Lạc Tâm cảm giác được cô gái kia đang xem trò khôi hài, Thư Lạc Tâm bà tự biên tự diễn trò khôi hài

"Trèo cao? Làm sao! Quân hàm của Tiểu Trạch cũng không kém, thật ra tôi còn thấy bọn họ môn đăng hộ đối!" Đàm Kiến Thiên vô cùng tin tưởng như vậy

"Tôi cũng không phải nói cái này..." Thư Lạc Tâm liếc nhìn Đàm Kiến Thiên

Đàm Dật Trạch không phải cốt nhục của bà, Thư Lạc Tâm bà sao phải quan tâm đến hắn? Bà là nói đến con trai của bà, là Đàm Dật Nam có được hay không?

Chẳng lẽ Cố Niệm Hề trước mặt bọn họ cũng không đề cập tới thân phận của mình, thật sự sợ mẹ con hai người các bà trèo cao sao?

"Lạc tâm, ý của bà tôi hiểu. Bà là cảm thấy, Hề Hề không chịu nói ra thân thế của mình, cho rằng là muốn lừa gạt chúng ta có phải hay không? Thật ra, cũng phải ngẫm lại chúng ta cũng chưa bao giờ hỏi đến gia thế của Hề Hề! Là chúng ta làm việc không chu toàn!" Thư Lạc Tâm oán giận, Đàm Kiến Thiên liền mở miệng nói

Một câu kia làm cho thư Lạc Tâm không có cách nào mở miệng

Mà ông nội Đàm liền nói: "Con dâu, con có phải thấy Cố Niệm Hề cố ý gạt chúng ta. Cho nên tức giận? Đối với ta thật không coi chuyện này là chuyện xấu. Thị trường là ba của cháu dâu, thân phận của nó là cháu dâu trưởng của Đàm gia, Hề Hề không nói ra thân phận của mình ta cảm thấy đứa nhỏ này phẩm chất không tồi!"

Ông nội Đàm thân nhiên nói, Đàm Kiến Thiên ở bên cạnh cũng phải đồng ý gật đầu theo

Mà Thư Lạc Tâm lúc này tức giận chỉ có thể lên lầu

Dù sao trong mắt của hai người đàn ông này và Đàm Dật Trạch Cố Niệm Hề mặt nào cũng tốt

Hiện tại, cô ta còn là con gái thị trường!

Mà Tiểu Nam của bà lại cười phải hàng giả. Càng muốn tức giận nha!

Đều là do Hoắc Tur Vũ kia gây ra!

Nghĩ vậy, Thư Lạc Tâm hướng tới phòng của Hoắc Tur Vũ đi đến

————

"Hoắc Tur Vũ, cô rút cuộc ở đây làm cái quỷ gì?"

Thư Lạc Tâm vì bị Cố Niệm Hề kích động không nhỏ, chuẩn bị đi tìm Hoắc Tur Vũ điều tra. Không nghĩ tới vừa tiến vào phòng của Hoắc Tur Vũ liền có một màn như vậy

Trong phòng lúc này thật giống như một triển lãm

Cho dù là trên giường hay ghế sa lon, hoặc là bàn trang điểm chỉ cần nơi nào có thể để, đều đặt ở trên đó rất nhiều quần áo

Hơn nữa, chỗ này có bao nhiêu kiểu quần áo Thư Lạc Tâm cũng không đếm hết được. Áo khoác, váy còn có túi xách. Đây đều là những thứ mà hai tháng gần đây Hoắc Tur Vũ mua

Mỗi thứ đều đáng giá vài trăm

Hiện tại bà bắt đầu hoài nghi Hoắc Tur Vũ tiến vào Đàm gia là có động cơ

"Mẹ, con đang sửa sang lại tủ quần áo?" Hoắc Tur Vũ vốn ở trong phòng triển lãm sắp xếp lại số quần áo hàng hiệu, lại không nghĩ rằng Thư Lạc Tâm sẽ tự nhiên xông tới

Vội vàng mặc một cái áo rộng thùng thình, Hoắc Tur Vũ lúc này mới đi ra. Hiện tại cô đã là người mang thai được bốn tháng

Nghe nói, chỉ cần nhìn bụng là có thể phát hiện ra. Cho nên Hoắc Tur Vũ chỉ có thể dùng biện pháp này, tận lực không để bụng mình lộ ra, tránh để người khác nhìn thấy được

Mặc xong áo, Hoắc Tur Vũ vội vàng đem quần áo cùng túi xách trên giường thu lại một góc

"Sửa sang tủ quần áo? Tôi là xem cô đang muốn mua thêm quần áo mới! Tôi cho cô vào cửa, tốt nhất an phận làm một người vợ của Tiểu Nam, không phải là đót tiền của Tiểu Nam!"

"Mẹ, những thứ này lúc kết hôn đều là bạn bè tặng cho con. Con hôm nay là muốn đem chúng ra sắp xếp lại một chút. Con.. con cũng không lấy tiền của Nam!"

Nói xong lời này, Hoắc Tur Vũ trong lòng âm thầm bội phục ánh mắt của Thư Lạc Tâm. Chỉ cần có thể liếc qua một cái liền biết được đây không phải là những thứ mà bạn bè tặng

Hoắc Tur Vũ cô ở thời điểm trung học, trừ bỏ Cổ Niệm Hề cùng Tô Du Du thì không có bạn bè quen thuộc gì. Đến bên này, cô cũng không có bạn bè nào chân chính là bạn tốt!

Cho nên cái gọi là lễ vật hàng hiệu, đây chỉ là nói dối. Nhưng mà, cô cũng không phải là lấy từ tiền của Đàm Dật Nam

Từ lúc kết hôn đây bây giờ, Đàm Dật Nam cũng không giao tiền cho cô giữ. Tiền cô lấy mua quần áo, chẳng qua cũng chỉ là tiền mừng từ họ hàng thân thích

"Lễ vật? Hoắc Tur Vũ đừng nói với tôi như vậy, dù là đính hôn hay đến lúc kết hôn, cô cũng đều không có bạn đến! Cô cho là, tôi bị cô lừa gạt, còn có thể một lần nữa dễ dàng tin tưởng cô sao?" Thư Lạc Tâm bắt mắt nhìn Hoắc Tur Vũ miệng đang nã pháo, rõ ràng bà đang nói sự thật, nhưng cô ta vẫn liều mạng nói xạo. Cảm giác này, càng làm cho bà thêm khó chịu

"Mẹ, mẹ tìm con là xem con có lấy tiền của Nam mua quần áo hay là đang tức giận vì không có con dâu là con gái thị trường?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Vật Nhỏ Vẫn Là Quan Tâm Hấp Nhất

Từ khi biết Hoắc Tur Vũ cô không phải là thiên kim thị trường, thái độ của Thư Lạc Tâm đối với cô xuống dốc không phanh. Mà khi bà biết Cổ Niệm Hề mới thật sự là thiên kim thị trường, thái độ của bà càng thay đổi nghiêm nghị hơn

Từ buổi sáng hôm nay, bà luôn tìm mọi cách muốn tra tấn cô. Giống như buổi trưa sau khi ăn cơm xong, việc rửa chén đĩa vốn do cô Lưu làm. Nhưng bà lại tìm mọi phương pháp muốn cô đi đến phòng bếp hỗ trợ cô Lưu. Nếu không phải làm bộ không thoải mái, thì hiện tại cô phải đứng tại phòng bếp rửa mấy thứ chén đĩa đầy dầu mỡ kia

Thư Lạc Tâm liên tiếp gây khó dễ với cô, đã làm cho Hoắc Tur Vũ cảm giác mình như bị khối đá đè nặng ở ngực, thở không nổi. Vốn tưởng rằng, trở về phòng của mình là có thể yên tâm. Không nghĩ tới Thư Lạc Tâm còn không biết xấu hổ, đi đến phòng ngủ nháo cô

Hoắc Tur Vũ cô lúc này nếu như không trở mình, chỉ sợ người đàn bà kia sẽ cả đời gây khó dễ cô như vậy!

Cho nên, lúc này Hoắc Tur Vũ hướng Thư Lạc Tâm hét lớn

Nguyên bản Thư Lạc Tâm chỉ muốn giáo huấn Hoắc Tur Vũ một chút, không nghĩ cô ta lại phản kháng kịch liệt đến vậy

"Cô là có ý gì?" Bà là con dâu của Đàm gia, mặc dù chỉ là vợ hai của Đàm Kiến Thiên. Nhưng bởi vì bối cảnh cùng thế lực của Đàm gia, trong thành phố này người bình thường cũng không thể trêu vào. Mà Thư Lạc Tâm bà tự nhiên cũng được rất nhiều người nịnh nọt. Đặc biệt là trong đám bà lớn kia, Thư Lạc Tâm bà là người lớn nhất, mỗi người nhìn thấy bà cũng đều muốn nói một hai lời hay

Nhưng mà, có đôi khi có người cố gắng nói lời hay, đại khái cũng là chuyện bình thường. Cho nên có người không nể mặt chỉ trích bà, Thư Lạc Tâm liền cảm thấy mặt mũi của chính mình đều bị hủy!

Đặc biệt thân phận của Hoắc Tur Vũ đã sớm bị vạch trần, khiến cho bà đều xem không vừa mắt đứa con dâu này

Thư Lạc Tâm lần đầu tiên bị Hoắc Tur Vũ lớn tiếng

Cho nên, vô cùng tức giận trừng mắt nhìn cô ta

"Tôi là có ý gì, tin tưởng trong lòng bà so với tôi rõ ràng hơn! Lúc trước nếu không phải tôi lấy thân phận thiên kim thị trường, bà cũng sẽ không để ý đến sự ngăn cản của ông nội cùng Đàm Kiến Thiên cho tôi quen biết Nam. Còn nữa nếu không phải bà mỗi lần nhìn thấy Cổ Niệm Hề, đều mở miệng châm

chọc cô ta, không muốn cho Nam cùng cô ta ở một chỗ, tôi làm gì có cơ hội tham gia vào? Nếu không phải bà nhiều lần thúc giục tôi cùng Nam kết hôn, ngay cả tôi thuận miệng nói người ba phó thị trưởng có chuyện phải đi công tác, không thể tới tham dự lễ đính hôn của tôi cùng Nam, bà cũng đều bởi vì vội vã mà tiếp tục tiến hành, bà cho rằng nếu như không có những điều bà làm, thì lễ đính hôn, thậm chí là kết hôn còn có thể diễn ra sao?"

Nếu phải nói, vậy cô cũng muốn nói. Dù sao thì hiện tại Hoắc Tư Vũ cô cũng danh chính ngôn thuận bước vào Đạm gia, nếu không có vấn đề gì lớn, Thư Lạc Tâm tuyệt không có tư cách đuổi cô ra khỏi nơi này

Mà cô hôm nay sẽ nhân cơ hội này, đem những điều Thư Lạc Tâm mấy ngày hôm nay ức hiếp đều nói ra!

"Cô... cô là nói, đều là lỗi tại tôi? Hoắc Tư Vũ, cô xem lại lương tâm của mình đi, nếu không phải lúc trước cô giả dối, mọi chuyện sẽ hòng bết đến như thế này sao?"

Thư Lạc Tâm tuy rằng cũng vài lần ở bên ngoài cùng người khác nảy sinh xích mích, cũng cãi nhau vài phần, nhưng mà vì mọi người biết bà là vợ của Đạm Kiến Thiên, là phu nhân tổng tài của tập đoàn Minh Lăng, cũng là mẹ kế của Đạm tham mưu trưởng, cho nên mọi người đều phải nhường bà ba phần

Mặc dù cãi nhau cũng không đến nỗi làm cho bà mất mặt nhiều đến như vậy

Nhưng Hoắc Tư Vũ cũng cảm thấy mình chân chính đã là người của Đạm gia, cho nên cô cũng không cần bởi vì thân phận của Thư Lạc Tâm mà đối với bà ta nhún nhường vài phần. Cô muốn đem toàn bộ những gì bà ta đã đối xử với cô trong thời gian qua mà trả lại tất cả, còn muốn nhắc nhở Thư Lạc Tâm không cần mỗi ngày phải đề ý đến cô

Trước kia cô sở dĩ có thể thành công tiếp cận Đạm Dật Nam, còn có thuận lợi lên làm con dâu Đạm gia, cái đó cũng là dựa vào Thư Lạc Tâm! Nếu không phải Thư Lạc Tâm giúp đỡ, chỉ sợ hiện tại Hoắc Tư Vũ cô ngay cả cánh cửa của Đạm gia cũng không bước vào được, càng sẽ không trở thành thiếu phu nhân của Đạm gia!

"Đúng vậy, là tôi nói dối. Nhưng bà không phải là muốn tôi nhanh chóng giả cho Nam, trở thành con dâu của bà sao, lời này chẳng lẽ không phải là từ miệng bà phát ra? Đừng nên đem mọi thứ đổ hết lên đầu của tôi!" Hoắc Tư Vũ nhìn Thư Lạc Tâm vì câu nói của mình mà tức giận đến ngay cả gương mặt được trang điểm xinh đẹp cũng phải cau có vằn vẹo

Lúc sau, Hoắc Tư Vũ lại nói: "Còn có, nếu như mẹ không còn việc gì, vậy làm phiền đi ra ngoài để cho con ngủ. Hiện tại con cần được nghỉ ngơi, xin đừng tới quấy rầy!"

Nói xong lời này, Hoắc Tư Vũ ngay cả liếc mắt một cái nhìn Thư Lạc Tâm cũng không có, liền đem quần áo trên giường thu thập lại, sau đó chui vào trong chăn

"Hoắc Tư Vũ cô nhớ đó cho tôi!" Muốn đến tìm Hoắc Tư Vũ phát tiết con tức giận, nhưng không ngờ Thư Lạc Tâm bà càng cảm thấy tức giận hơn

Nhưng nếu như cẩn thận ngẫm lại, lúc trước nếu không phải bà tương nhằm Hoắc Tư Vũ là thiên kim thị trưởng, Thư Lạc Tâm bà cũng không hành động như vậy

Nhưng mà, nếu tiến vào Đạm gia, liền nghĩ có thể vô tư sao?

Không, Hoắc Tư Vũ!

Hiện tại, trò hay mới vừa bắt đầu!

Sớm hay muộn cũng có một ngày, Thư Lạc Tâm bà nhất định sẽ đem người phụ nữ nói năng lung tung này đuổi ra khỏi Đạm gia

Bà tuyệt đối sẽ không để cho người phụ nữ này, chôn vùi tiền đồ của Tiểu Nam được!

"Lão công, ba ba hôm nay rốt cuộc cùng anh nói những thứ gì?"

Trở lại thế giới của hai người, Cố Niệm Hề mới tắm xong, từ phòng tắm bước ra liền không tự giác tiến tới cọ cọ vào người Đạm Dật Trạch

Cởi ra quần trang xanh biếc, trên người hần lúc này là một bộ quần áo màu xám mặc ở nhà, cùng với váy ngủ trên người Cố Niệm Hề, có thể gọi là vô cùng thích hợp

Không biết có phải vừa mới tắm rửa xong mà cảm thấy oi bức, trên cổ tay của hần lúc này đã xấn lên rất cao, để lộ ra hai cánh tay rắn chắc

Tuy rằng chỉ mặc một bộ quần áo ở nhà, nhưng mặc ở trên người của hần cũng thật là vô cùng xinh đẹp

Cố Niệm Hề tựa vào người hần, mới phát hiện trên thân mình vẫn còn chút ướt át, từ trên sợi tóc chảy xuống giọt nước nhỏ, làm cho cô cảm thấy không được thoải mái

Nhưng cô vẫn dựa vào trong ngực của hần, bởi vì cô tham luyến hơi ấm của người đàn ông này

"Anh đã đồng ý với ba, việc này không thể nói với em!" Hấn khẽ cười, im lặng nhìn người đang nằm trong lòng ngực mình. Giờ phút này, ánh đèn chiếu xạ vào đôi mắt của hấn, khiến cho hấn càng thêm mê người. Thân hình hoàn hảo, tự nhiên toát ra tao nhã, làm cho hấn giống như quý tộc châu Âu, khiến cho người ta phải ngưỡng mộ

"Tại sao không thể nói?" Cô giống như một đứa nhỏ tò mò, nằm ở trong lòng ngực của hấn, dùng sức cọ cọ. Cố chấp muốn tìm đáp án

"Đây là bí mật của đàn ông!"

Khóe miệng của hấn dương lên độ cong vừa đủ

Làm cho cô thấy được nụ cười này vô cùng cưng chiều

"Bí mật của đàn ông? Không cần, anh nói cho em biết được không? Anh nói cho em, em sẽ không nói với người khác, giúp anh giữ bí mật này. Đây cũng coi như là tuân thủ lời hứa với ba ba?" Cố Niệm Hề nắm lấy cái cằm của Đàm Dật Trạch cọ tới cọ lui

"..." Hấn không mở miệng, chỉ cưng chiều nhìn cô như trước, tùy ý để cô nắm lấy cằm của mình

Phải biết rằng, trước kia nếu có người tùy ý chạm vào thân thể của hấn, kia tuyệt đối sẽ nhận được từ hấn một quả đấm. Việc này Chu Tử Mặc thân là bạn tốt của Đàm Dật Trạch cũng đã được lĩnh hội

Cho nên nếu như sau này Chu Tử Mặc nhìn thấy Đàm Dật Trạch có thể tùy ý để một tiểu nha đầu bóp bóp mặt mình, hấn sẽ cảm thấy vô cùng huyền ảo

"Vật nhỏ, em có phải sợ anh ức hiếp ba hay không?"

Hấn nói ra câu này, khóe miệng lại hiện lên độ cưng

Đuôi lông mày cũng có chút quyền rũ vốn có

Đàm Dật Trạch như vậy, làm cho Cố Niệm Hề có chút ngu dại. Thiếu chút nữa làm cho cô không nhận được muốn chạm môi của mình vào gương mặt của hấn

Mà điều này cũng làm cho cô nhận ra được, thì ra Đàm tham mưu trưởng nhà mình cũng có một mặt quyền rũ như vậy

"Cái kia..." Thật ra cô sợ là ba của mình ức hiếp Đàm Dật Trạch

Bởi vì lần trước cô mang Đàm Dật Nam về nhà đã được chứng kiến mọi thứ

Cho nên Cố Niệm Hề cảm thấy được, ba của mình không có khả năng dễ dàng đáp ứng Đàm Dật Trạch để cho cô cùng hấn ở một chỗ

"Yên tâm, anh không có lá gan ức hiếp thị trưởng đại nhân đâu!" Bởi vì, người này chính là ba vợ của hấn. Cái này được gọi là, yêu ai yêu cả đường đi lối về

Hấn để ý vật nhỏ, Đàm Dật Trạch hấn tự nhiên cũng sẽ để ý đến mọi thứ của cô

Bằng không, hấn cũng sẽ không hạ xuống phong thái đi lấy lòng Cố thị trưởng

"Chán ghét! Mọi người đều nói như vậy phải không! Anh không nói, quên đi em đi ngủ đây, không để ý tới anh!" Thật ra, cô không chịu nổi cái lần điệu này của Đàm Dật Trạch. Nhưng lời nói của hấn, làm cho cô cảm giác được sự cưng chiều. Cũng làm cho Cố Niệm Hề trong lúc nhất thời, không thể ứng đối!

Bởi vì cô không biết, Đàm Dật Trạch đối với mình như vậy là vì mối quan hệ hôn nhân của hai người, hay bắt nguồn từ tình cảm sâu xa nào đó...

Vì không muốn để cho người đàn ông kia phát hiện ra điều quái dị, nên cô rất nhanh chui vào trong chăn, dùng cái ót của mình đối diện với hấn

Động tác thành linh này của cô, hấn tuyệt đối không để ý

Chỉ là cười nhạt, nhìn trên giường thân hình nhỏ bé, cười yếu ớt

Thật ra hấn cũng biết, Cố Niệm Hề muốn hỏi Cố thị trưởng có đặt ra điều kiện gì để ép buộc hấn không!

Vật nhỏ của hấn, vẫn là quan tâm đến hấn nhất!

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Đàm Dật Trạch cũng ảm lên

Mặc kệ con đường phía trước là gì, hấn cũng sẽ không buông vật nhỏ này ra...

Đêm nay, Cố Niệm Hề bởi vì sợ người đàn ông nào đó phát hiện ra suy nghĩ của mình, cho nên cố chấp quay lưng về phía người hấn. Mà người đàn

ông này, cũng không vạch trần cô

Hắn chỉ im lặng nhìn tới sau lưng của Cố Niệm Hề, đem cô ôm vào trong lòng ngực của mình

Đương nhiên, đêm nay bọn họ không nói gì, ngay cả chuyện gì đó cũng không xảy ra

Nhưng khoảng cách hai trái tim, đang từ từ tiến gần đến nhau hơn

Mà đêm nay Thư Lạc Tâm lại không ngủ được

Bởi vì trong đầu của bà không ngừng quanh quẩn, hình ảnh cửa lớn ngày hôm nay Cố Niệm Hề cùng thị trưởng thành phố D gắt gao ôm nhau

Thật ra, vì phòng ngừa lần thứ hai bị lừa gạt, lợi dụng hôm nay Đàm Kiến Thiên không dùng máy tính, bà đi đến đó tìm hiểu một ít thông tin của thị trưởng thành phố D

Từ màn hình máy tính cho ra bức ảnh giống y hệt người đàn ông hôm nay đến nhà bà

Điều này cũng làm cho hy vọng cuối cùng của bà biến mất

Suy đi tính lại, thật không ngờ người mà bà luôn nghĩ là thiên kim thị trưởng Hoắc Tư Vũ lại không phải. Ngược lại người bà luôn căm ghét Cố Niệm Hề mới chân chính là mình cháu!

Điều này càng làm cho tâm tình của Thư Lạc Tâm không vui

Ở trên giường lăn qua lăn lại, không ngủ được

Nhìn Đàm Kiến Thiên ở bên cạnh đã đi vào giấc ngủ, Thư Lạc Tâm lặng lẽ đứng lên

Khoác thêm một cái áo khoác, Thư Lạc Tâm tiến vào đại sảnh, thật không ngờ lại phát hiện ra Đàm Dật Nam đang ở đó

"Tiểu Nam, sao bây giờ mới về nhà?" Thư Lạc Tâm ngữi được mùi rượu trên người Đàm Dật Nam: "Con uống rượu?"

"Chỉ uống một chút, mẹ con không sao!" Đàm Dật Nam thấy được mẹ mình lắc lắc vài cái đi tới bên người bà

"Chỉ uống một chút mà thành ra như vậy sao? Toàn thân đều là mùi rượu cũng có thể xông chết người! Chẳng lẽ, con bị người khác đổ rượu lên người?"

Thư Lạc Tâm nhìn Đàm Dật Nam say khướt, có chút bất mãn nói

"Mẹ, cũng phải một lần như vậy! Con chỉ muốn quên hết phiền não mà thôi!" Hắn tùy ý nói lỏng cả vát của mình, về mặt xin lỗi

Thật ra, hắn muốn quên đi chuyện của Cố Niệm Hề, càng quên đi chuyện mình đã cưới Hoắc Tư Vũ

"Con à, thật ra mẹ biết nỗi khổ của con. Cưới một người phụ nữ không đúng đắn như vậy, nhưng đứa nhỏ trong bụng cô ta cũng không thể lấy ra nói giỡn được. Con có biết, say rượu sẽ rất tổn hại đến sức khỏe không?"

Buổi chiều, lúc bà nghe Hoắc Tư Vũ nói chuyện, bà còn phát hiện ra con của mình đã lấy phải một người phụ nữ ương ngạnh

"Mẹ yên tâm. Con chỉ là đột nhiên phóng túng một chút thôi. Sau này sẽ không có chuyện như vậy! Nhưng mà mẹ, đã trễ thế này sao còn chưa đi ngủ?" Cùng Thư Lạc Tâm hàn huyên, Đàm Dật Nam phát hiện đầu óc mình thanh tỉnh rất nhiều

Lúc này đưa tay nhìn đồng hồ hắn cũng rất kinh ngạc

Mẹ của hắn từ trước đến nay rất chú trọng sức khỏe. Bình thường lúc mười giờ, bà nhất định sẽ kiên trì đi ngủ

Mà hôm nay, hành động của bà cũng thật khác thường!

"Mẹ trong lòng chần chọc, ngủ không được!" Chuyện ban ngày, luôn ở trong đầu của ba, làm cho bà không tài nào ngủ được

"Mẹ, có chuyện gì nói với con một chút đi! Nếu không nữa thì nói với ba hay là đi tìm Tư Vũ cũng được! Giấu ở trong lòng, rất khó chịu!" Đàm Dật Nam giúp bà ngồi trên ghế sofa

"Đừng nhắc đến người phụ nữ kia, nhắc tới mẹ sẽ càng tức giận hơn" Nhắc đến Hoắc Tư Vũ trong lòng Thư Lạc Tâm càng ngày càng căm phẫn

"Làm sao vậy, cô ta có điểm nào không tốt mẹ nói thẳng không được sao. Tại sao phải ỷ khuất chính mình?" Đàm Dật Nam từ trước vẫn là đứa con bảo bối ngoan ngoãn của bà, trừ bỏ chuyện của Cố Niệm Hề

"Nói cô ta? Kia cũng cần phải mẹ động đến? Người phụ nữ kia không biết xấu hổ, mẹ chưa từng gặp qua người nào không biết xấu hổ như Hoắc Tư Vũ!" Nhắc đến chuyện của Hoắc Tư Vũ về mặt bình tĩnh của Thư Lạc Tâm lúc này liền nhả lại

"Mẹ, có chuyện gì?"

"Trước kia cô ta là người không có đạo đức, lừa gạt chúng ta nói cô ta là con gái thị trường, mẹ cũng không nhắc! Hơn nữa con biết không, cô ta rõ ràng biết Cố Niệm Hề là con gái thị trường thành phố D, thế nhưng còn làm trò trước mặt mẹ, nói dối nhiều lần, còn làm cho mẹ cùng Cố Niệm Hề trở mặt. Con nói người đàn bà như vậy còn có mặt mũi nào không?"

Thật ra, hôm nay ở trên bàn ăn cơm, nhìn thấy Hoắc Tư Vũ chào hỏi Cố thị trường và phu nhân, hai người đó hỏi Hoắc Tư Vũ gần đây thế nào, lúc này bà mới biết được thì ra Hoắc Tư Vũ cũng biết cả người nhà của Cố Niệm Hề

Mà điều này lại làm cho Thư Lạc Tâm cảm thấy được, chính mình trước kia ở trước mặt Cố Niệm Hề nói này đó, thật là một vở hài kịch

Làm cho bà căn bản không biết sau này nên đối mặt với Cố Niệm Hề ra sao, nên đem mặt mũi của mình giấu ở chỗ nào

"Mẹ, mẹ nói Niệm Hề là con gái thị trường?"

Đàm Dật Nam nghe Thư Lạc Tâm nói vậy, cũng có chút kinh ngạc

Bởi vì hẳn cùng Cố Niệm Hề quen biết hai năm, cũng không biết được chuyện này

Cho nên khi nghe mẹ mình nói như vậy, hẳn mới giật mình

"Tiểu Nam, chẳng lẽ con không biết chuyện này sao? Hoắc Tư Vũ không phải đã nói có quen biết Cố Niệm Hề sao? Con sao lại không biết?" Thư Lạc Tâm vốn tưởng rằng, con mình phải biết chuyện này

"Con cùng Niệm Hề quen biết hai năm... Nhưng mà, tình cảm của chúng con bắt đầu khi học đại học. Thời gian hai chúng con ở chung thật sự rất ngắn. Tốt nghiệp Niệm Hề liền về thành phố D, con cũng về bên này, ngẫu nhiên mới có thể gặp một lần, nhưng đều vội vã, làm sao có thể biết được nhiều chuyện như vậy?" Nghĩ đến thời trẻ, nghĩ đến năm tháng cùng Cố Niệm Hề ngồi dưới tán cây anh đào, khoe miệng Đàm Dật Nam tràn ngập độ cung, nhưng trong con mắt cũng vô cùng mất mát

"Con cùng Cố Niệm Hề quen biết hai năm?" Tin tức này thật sự là lần đầu tiên Thư Lạc Tâm biết: "Nhưng sao Hoắc Tư Vũ nói, con cùng cô ta mới là..." Hoắc Tư Vũ nói Cố Niệm Hề là tiểu tam muốn chen chân vào tình cảm của hai người. Muốn câu dẫn Đàm Dật Nam, muốn câu được rùa vàng

"Xem ra, mẹ bị người đàn bà không biết xấu hổ kia lừa gạt! Chờ ngày mai, xem mẹ trừng trị cô ta như thế nào" Liên hệ đến những chuyện trước đây, Thư Lạc Tâm mới phát hiện ra mình bị Hoắc Tư Vũ lừa không ít chuyện

Bà lúc này tức giận nắm chặt tay, giống như là muốn liều mạng với Hoắc Tư Vũ

"Mẹ bỏ đi. Điều đã như vậy rồi, hiện tại còn có ý nghĩa gì sao?" Thấy Thư Lạc Tâm như vậy, khoe miệng của Đàm Dật Nam liền hiện lên nụ cười chua xót

Hiện tại, hẳn thật sự cảm thấy mệt mỏi

Mỗi ngày đều đối mặt với Hoắc Tư Vũ, trừ bỏ luôn luôn khắc khẩu, bọn họ dường như là không có chuyện gì khác

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Làm Bộ Có Đứa Nhỏ

"Đúng vậy không có ý nghĩa! Cái người phụ nữ chết tiết kia, chúng ta vẫn là tốt nhất nên đuổi ra khỏi cửa!" Nói đến đây, Thư Lạc Tâm cũng nghĩ tới một chút, đột nhiên bà tiến đến ghé sát vào tai Đàm Dật Nam nói nhỏ: "Đúng rồi, Tiểu Nam. Còn nói cùng Cố Niệm Hề quen biết hai năm, vậy hai người đã phát triển đến trình độ nào rồi?"

"Mẹ là có ý gì?"

"Ý mẹ là, con cùng Cố Niệm Hề đã phát sinh quan hệ gì chưa?"

"Mẹ đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Còn cùng Niệm Hề quen biết lúc học đại học. Tình cảm của chúng con cũng là vô cùng trong sáng. Nếu không phải là sau này xa cách, Hoắc Tư Vũ cũng không có khả năng xen vào"

"Ai, mẹ còn tưởng rằng con cùng cô ta đã phát sinh quan hệ!" Giọng điệu của Thư Lạc Tâm có chút tiếc hận không thể che giấu được

Một khắc kia, Đàm Dật Nam nói khẽ: "Mẹ, ý của mẹ là... muốn con theo đuổi Niệm Hề sao? Nhưng lúc trước mẹ đều luôn luôn phản đối con cùng Niệm Hề mà?"

"Mẹ lúc trước phản đối, nhưng mẹ cũng không biết người ta là thiên kim thị trưởng. Nếu như mẹ sớm biết cô ta là bảo bối của Cố thị trưởng, mẹ đã sớm để con cưới cô ta vào cửa. Nhưng hiện tại, cô ta đã bị anh con cưới. Xem thái độ của ông nội cùng ba của con đối với cô ta là vô cùng hài lòng. Con cũng biết anh của con từ trước đến nay luôn luôn được mọi người coi trọng. Nếu ngay cả vợ của hần cũng vậy, thì mẹ sợ là quyền thừa kế cũng đều rơi vào tay của Đàm Dật Trạch. Mẹ lo là tương lai sau này của con! Hơn nữa con hiện tại lại cưới vào cửa một người đàn bà không ra gì. Tương lai nếu như phân chia gia sản vậy hai người chẳng phải là hít gió trời mà sống sao?"

Mấy ngày nay càng nhìn Hoắc Tư Vũ, Thư Lạc Tâm lại cảm thấy càng bất mãn

Hơn nữa hôm nay Hoắc Tư Vũ lại công khai chống đối bà, làm cho Thư Lạc Tâm mất mặt không biết giấu đi đâu

"Nhưng mà mẹ, hiện tại hai đứa bọn con đều đã có gia đình, chuyện này cũng không được hay cho lắm"

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong con ngươi của Đàm Dật Nam lại nổi lên tia chờ mong

Vốn tưởng rằng đêm khuya hai mẹ con nói chuyện, sẽ không có bất luận kẻ nào thấy được

Nhưng khi hai mẹ con bọn họ còn đang hăng say nói chuyện, không biết rằng đã có một bóng đen đứng ở trên cầu thang. Mà khi hai người nói xong, liền rất khéo léo đi vào bên trong

Người này, chính là Hoắc Tư Vũ

Vốn ở trong phòng, chờ đợi Đàm Dật Nam, còn sợ người đàn ông này xảy ra điều gì ngoài ý muốn, cho nên chuẩn bị ra ngoài tìm hần

Không nghĩ tới, vừa bước xuống đại sảnh liền thấy một màn như vậy!

Mà làm cho Hoắc Tư Vũ càng bất ngờ hơn, là hai mẹ con bọn họ trăm phương ngàn kế muốn đuổi cô ra khỏi Đàm gia. Sau đó còn tính toán cưới Cố Niệm Hề về

Hiện tại cô đã bước vào vòng luẩn quẩn này, muốn cho cô rời khỏi đây, cũng không đơn giản như vậy

Thì ra Đàm Dật Nam cùng mẹ của hần đều là một người có đức hạnh như vậy

Chỉ cần biết rõ được thân phận của Cố Niệm Hề, liền liền mạng muốn cưới cô ta

Nhưng làm sao bây giờ, trừ chọc Hoắc Tư Vũ cô cũng đâu có dễ

Làm cho tôi tiến vào Đàm gia, làm cho tôi trở thành một phần của các người, chẳng lẽ các người còn muốn qua cầu rút ván, làm tôi trở thành trò cười trong thiên hạ sao?

Sẽ không, tôi sẽ không để các người được như ý nguyện

Nhìn hai người ngồi trên ghế sa lon, Hoắc Tư Vũ nắm chặt hai tay, trên mặt lộ ra nụ cười âm độc

Thừa dịp bọn họ không để ý đến, Hoắc Tư Vũ liền yên lặng rời đi

Giống như là chưa từng xuất hiện ở nơi này

Nhận được điện thoại của Tô Du Du, Cố Niệm Hề đang ở Đàm gia thu dọn hành lý. Hiện tại hôn lễ của Đàm Dật Nam đã được cử hành, ông nội cũng đã đáp ứng cho cô cùng Đàm Dật Trạch trở về căn nhà ấm áp của bọn họ. Chỉ cần đem mọi thứ thu dọn, đợi cuối tuần Đàm Dật Trạch được nghỉ, bọn họ có thể xuất phát

"Hề nha đầu, hôm nay chúng ta gặp mặt đi!" Trong điện thoại Tô Du Du có chút yếu ớt

Điều này làm cho Cố Niệm Hề vô cùng lo lắng: "Tốt, nhưng mà Du Du, cậu làm sao vậy? Nghe giọng nói của cậu rất lạ?"

"Không có việc gì, chờ gặp mặt rồi nói sau!" Tô Du Du bủ môi rồi cúp điện thoại

Giờ phút này, cô đang đứng ở trước gương

Nhìn gương mặt có chút xám xịt của mình, Tô Du Du chỉ nhún nhún vai

Thật ra, mấy ngày nay cô vẫn đều tự nhắc nhở chính mình. Ai làm cho cô lúc trước không biết phân biệt tốt xấu, liền đi giúp Hoắc Tư Vũ chứng minh đang mang thai?

Mà kết quả của chuyện này, chính là Tô Du Du cô trực tiếp giúp Hoắc Tư Vũ cướp đi bạn trai của Cố Niệm Hề!

Điều này làm cho Tô Du Du cảm thấy càng áy náy

Mấy ngày liền tiếp, mỗi ngày cô đều tự kiểm điểm chính mình, cũng không biết nên nói chuyện với Cố Niệm Hề như thế nào

Rốt cuộc sáng sớm hôm nay, cô cũng lấy hết dũng khí gọi điện cho Cố Niệm Hề. Chuẩn bị tối nay cùng Cố Niệm Hề nói ra mọi chuyện, hơn nữa còn xin cô ấy tha thứ

Lúc trước Cố Niệm Hề yêu người đàn ông tên Đàm Dật Nam kia như thế nào, cô cũng đều chứng kiến

Mà đoạn tình yêu hồn nhiên tốt đẹp kia, lại bị chính cô phá hủy. Niệm Hề sẽ tha thứ cho cô sao?

Không yên bất an, luôn luôn tồn tại trong lòng của Tô Du Du. Đến buổi tối cùng Cố Niệm Hề gặp mặt, cô nhất định phải xin cô ấy tha thứ cho mình

Lúc này, Tô Du Du đang ngồi trong quán bar mà cô cùng Lục Tử Thông hay đến

Nhưng mà Không phải chỗ ngồi thường xuyên cô cùng Lục Tử Thông ngồi, mà là một vị trí bí mật khác

Cố Niệm Hề đến đây, Tô Du Du sẽ liền thấy được cô

Có một số người, giống như thần thánh mang theo chùm tia sáng, vô luận đi đến địa phương nào, đều có thể trở thành tiêu điểm

Mà Cố Niệm Hề chính là người như vậy

Mặc dù, cô chưa từng ở nói ra thân phận của cô ấy với đám người ở đây, nhưng chỉ cần cô hiện ra ở chỗ này liền có thể trở thành tiêu điểm

Mặc một chiếc áo khoác màu trắng, phong trần một mội đi đến nơi này, trên gương mặt bởi vì gió lạnh mà có chút đỏ ửng. Giống như một tiểu bách hợp tươi mát, vừa xuất hiện liền trở thành phong cảnh xinh đẹp trong toàn bộ quán rượu

Sở hữu của nam nhân đều bắt đầu trở nên rục rịch

Còn có một số người bắt đầu đến gần Cố Niệm Hề

"Tiểu Lục, đây là bạn của tôi!" Tô Du Du thấy có người tiến gần đến phía Cố Niệm Hề, liền vội vàng đi đến

"Thì ra là bạn của Tô bé nhỏ, thực xin lỗi vừa mới thất lễ!" Dù sao Tô Du Du cũng là khách quen ở đây. Cho nên người nơi này, ít nhiều cũng để cho cô mặt mũi

"Niệm Hề, lại đây. Chúng ta uống một chút đi" Nơi này thật sự không thích hợp để cho Cố Niệm Hề ở lại. Tô Du Du cũng hiểu được, Cố Niệm Hề hẳn là không thích nơi như vậy. Bỗng không cô vì sao từ lúc tiến vào đây mi tâm luôn nhíu lại

"Àn, tốt!" Tuy rằng hiện tại là mùa xuân, độ ẩm tăng lên không ít. Nhưng buổi tối, nhiệt độ cũng hạ rất nhiều. Điều này làm cho một cô gái từ nhỏ sinh sống ở phía nam, có chút chịu không nổi

"Nhưng mà Du Du cậu hôm nay có chuyện gì muốn nói với mình?" Buổi sáng Tô Du Du có hành động kỳ quái, khiến cho Tô Du Du không khỏi hoài nghi. Hiện tại, hai người gặp mặt, Cố Niệm Hề thấy rõ được ánh mắt trốn tránh của Tô Du Du

Tô Du Du, có chuyện gì?

Mà trong lúc Cố Niệm Hề còn đang tìm tòi nghiên cứu ánh mắt của Tô Du Du, thì liền nghe được một câu không minh bạch: "Niệm Hề, chúng ta đã quen biết được bao nhiêu năm rồi?"

"Chúng ta từ lúc còn mặc quần cộc đã quen biết, đúng không?" Liếc Tô Du Du một cái, Cố Niệm Hề hoài nghi hôm nay Tô Du Du không phải chỉ muốn gặp cô để nói ra những lời này chứ

Gia đình của Tô Du Du cũng coi như là không tồi, cha mẹ đều là công nhân tại chức. Cuộc sống gia đình của cô tạm ổn, thật ra cũng không có gì phiền não. Đương nhiên những điều này so với cuộc sống của một gia đình giàu có, khoảng cách có chút xa

"Chúng ta quen biết được hơn hai mươi năm!" Tô Du Du âm thầm thở dài, đưa tay cầm lấy ly rượu Whiskey ngửa đầu uống cạn một hơi

Trong ấn tượng của cô, đây là lần đầu tiên Tô Du Du sa sút đến như vậy

Cố Niệm Hề mau chóng đoạt lấy chén rượu trên tay Tô Du Du. Ngửi được mùi rượu, Cố Niệm Hề phát hiện thứ này cũng không phải nhẹ. Nhớ lần trước Đàm Dật Trạch cùng ông nội uống rượu, cô cũng lặng lẽ nhấp một ngụm nhỏ, liền cảm thấy cay vô cùng thiếu chút nữa rơi lệ. Lúc ấy Đàm Dật

Trạch còn cười nhạo trên cô là con mèo nhỏ mê rượu

Ý thức được chính mình gần đây suy nghĩ ngày càng nhiều đến người đàn ông kia, tình huống như vậy rất hay phát sinh. Cố Niệm Hề có chút ảo não tự đưa tay lên đánh đánh bập đùi mình

"Du Du, cậu rốt cuộc làm sao vậy? Có lời gì, cậu cứ nói thẳng không được sao?" Thật ra Cố Niệm Hề cũng sớm nhận ra được Tô Du Du có tâm sự

"Niệm Hề, mình nói ra chuyện này, cậu có thể vì tình bạn hơn hai mươi mấy năm của chúng ta mà tha thứ cho mình được không?" Nói đến đây, hốc mắt của Tô Du Du có chút ửng đỏ

Cô thật sự vô cùng quý trọng tình bạn này

Lại càng không muốn vì Hoắc Tư Vũ mà tình cảm bị chôn vùi!

Đó cũng là điều cô vì sao hướng Cố Niệm Hề cầu xin tha thứ trước mới nói ra

"Du Du, cậu nói đi! Mình... sẽ tha thứ cho cậu!" Thấy Tô Du Du đau khổ như vậy, Cố Niệm Hề cảm thấy rất lo lắng

"Niệm Hề, cậu nghe cho kỹ! Cậu có biết chồng của Hoắc Tư Vũ là..." Nói đến đây Tô Du Du phát hiện ra rằng mình đang nói lắp. Thì ra, chính miệng thừa nhận sai lầm của mình, vẫn có chút khó khăn

Nhưng lời của cô còn chưa nói hết, chợt nghe thấy Cố Niệm Hề cắt ngang

"Du Du, cậu không phải chỉ muốn nói, người Hoắc Tư Vũ lấy chính là bạn trai cũ của mình chứ?"

"Niệm Hề, cậu sớm biết rồi sao?" Thấy trên mặt của Cố Niệm Hề có nét cười, Tô Du Du có chút giật mình

Đặc biệt Cố Niệm Hề nói ra hai từ "chính là"!

Làm cho Tô Du Du cảm thấy được, Cố Niệm Hề đã sớm buông ra đoạn tình cảm năm đó

"Mình bây giờ cũng không cảm thấy có điều gì!" Hiện giờ khi nhớ lại hai người kia quấn quýt si mê ở trên giường, Cố Niệm Hề phát hiện ngay cả một chút chua xót cô cũng đều không có

Có lẽ giống như mọi người nói: Thời gian chính là thứ thuốc tốt nhất

"Nhưng Niệm Hề, mình còn có một chuyện muốn nói rõ cho cậu!" Nói xong Tô Du Du cắn cắn đôi môi đỏ mọng của mình, đưa tay nắm lấy tay của Cố Niệm Hề: "Niệm Hề, cậu có biết người đàn ông kia tại sao đồng ý lấy Hoắc Tư Vũ không?"

"Chuyện đó ở lâu cũng phải kết hôn thôi!" Cố Niệm Hề cười nhẹ

Xem bọn họ ở sau lưng cô không biết đã ở trên giường bao nhiêu lần! Tình cảm kia, có thể nói là rất "thâm hậu"

"Không phải như vậy, Niệm Hề! Lúc trước nếu không phải tại mình, người đàn ông kia tuyệt đối sẽ không đính hôn cùng Hoắc Tư Vũ, chuyện này đều là lỗi của mình cho nên mới..." Tô Du Du hốc mắt lại hồng hồng

Không hiểu tại sao Cố Niệm Hề lại có chút bất an: "Du Du có chuyện gì, cứ từ từ nói!"

Trong ấn tượng của Cố Niệm Hề, Tô Du Du là người đa sầu đa cảm, cũng chỉ là ngẫu nhiên mới biểu hiện ra ngoài. Nhưng hôm nay làm cho cô thật sự hoài nghi, rốt cuộc cô đã làm chuyện gì mà lại trở nên như vậy?

"Niệm Hề, là mình! Tất cả, đều là do mình tạo thành! Nếu không phải lúc trước Hoắc Tư Vũ cầu xin mình giúp đỡ, giúp cô ta nói dối sự việc mang thai, người đàn ông kia tuyệt đối sẽ không bị cô ta cướp đi! Tất cả đều là do mình, là do mình phá hỏng! Mình chính là người trực tiếp giúp đỡ người khác cướp đi người mà cậu yêu!"

Nói đến đây, từ trong hốc mắt của Tô Du Du có giọt nước mắt trong suốt chảy xuống

Mà Cố Niệm Hề nghe được lời này thì đại ra!

Tô Du Du nói cậu ấy giúp Hoắc Tư Vũ nói dối chuyện mang thai?

Này chẳng lẽ, Hoắc Tư Vũ giả bộ mang thai?

Nhưng mà giờ phút này Cố Niệm Hề cau mày, lại làm cho Tô Du Du nghĩ lầm rằng Cố Niệm Hề tức giận!

"Niệm Hề, nếu như cậu tức giận có thể đánh mắng mình. Nếu như còn chưa hết giận, mình có thể cho cậu đánh vào mông mình. Cậu... cậu đừng không để ý đến tôi được không?" Từ nhỏ đến lớn, cô thích nhất là Cố Niệm Hề

Cho nên, cô nghĩ nếu như Cố Niệm Hề tức giận, Tô Du Du có thể đưa ra mông mình cho Cố Niệm Hề đánh

"Du Du, mình không tức giận. Nhưng mà nếu như cậu thật sự muốn để cho mình đánh vào mông cậu, mình cũng không để ý!" Cố Niệm Hề cười cười, một đôi mắt to xinh đẹp dưới ánh đèn nê ông triết xạ vào, thể nhưng lại lóe ra ánh sáng giống như ngôi sao trên trời

Thấy vẻ mặt của Cố Niệm Hề, Tô Du Du biết mình đã rơi vào bẫy hồ ly của Cố Niệm Hề, cô bật người hú lên một tiếng quái dị: "Ngao, trúng kế! Hề nha đầu nguoi cần phải ôn nhu... Bằng không ta sẽ không chịu nổi"

Thật ra thấy vẻ mặt của Cố Niệm Hề, Tô Du Du sớm nghĩ Cố Niệm Hề đã buông tay

Mà điều này cũng làm cho Tô Du Du thở nhẹ một hơi. Hoàn hảo cô không có vì việc mình làm sai mà mất đi Cố Niệm Hề

"Xem nguoi đã biết còn có thể sửa đổi. Hôm nay bốn cung liền tha thứ cho nguoi. Như mà..." Nói đến đây Cố Niệm Hề lại ghé sát vào tai của Tô Du Du nói: "Du Du, Tư Vũ thật sự không mang thai sao?"

"Đúng vậy! Vô cùng chính xác! Nếu không tin, phòng làm việc của mình còn ghi hình, cậu có muốn đến xem?"

"Không cần! Mình chỉ là nghĩ cô ta rốt cuộc còn nói dối những chuyện gì nữa?" Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề khẽ cười

Cặp mắt mê nguoi kia, lại ánh lên một tia giả dối!

Ngay cả mang thai cũng có thể làm giả?

Hoặc Tư Vũ lá gan cũng thật sự ngày càng lớn

"Cô ta, còn nói dối nhiều chuyện khác sao?"

"Chuyện này, nói ra cũng thật dài!"

Thật ra, ở cái thành phố này gặp được Tô Du Du, Cố Niệm Hề cũng muốn nói ra những lời trong lòng. Hiện tại tìm được cơ hội, đương nhiên cũng phải nói ra

Cố Niệm Hề cùng Tô Du Du nói ra hết những chuyện của Hoặc Tư Vũ, tâm tình không hiểu tại sao tốt lên rất nhiều. Làm nguoi có một bụng phiền não, mà bên cạnh vừa lúc có nguoi có thể chửi xuống, kia quả thật là hạnh phúc

"Ta khinh! Hoặc Tư Vũ kia còn có thể... làm ra được những chuyện như vậy sao?" Đây là kết luận của Tô Du Du khi nghe Cố Niệm Hề nói ra tất cả

Chỉ là lúc này thật không khéo, giờ phút này âm nhạc điếc tai nhức óc kia lại vừa lúc dừng lại

Mà một tiếng sư tử hồng này của Tô Du Du, nhất định là cho nguoi ta chú ý tới

Tô Du Du từ trước đến nay da dày thịt béo, chỉ đưa tầm mắt quái dị nhìn bọn họ, liền có thể trở thành tầm mắt ngưỡng mộ

"Du Du, nhả nhặn một chút!"

"Chỉ đây là sao không nhả nhặn? Kia là bọn họ coi trọng chị đây!" Nói chuyện cùng với nguoi mặt không đỏ khí không suyễn, thật sự làm cho Cố Niệm Hề không có lời gì để nói!

Da mặt của Tô Du Du cũng không khác với tường thành, chỉ sợ Tô Du Du càng ngang càng cường đại tinh thông!

Hai nguoi trong lúc nói chuyện, không chú ý tới cách đó không xa có một nguoi đàn ông đứng trong bóng tối, đang âm thầm đưa một màn này vào trong đáy mắt

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Lãng Nhị Gia Lãng Thần

"Tiểu Lục, lại đây!" Nguoi đàn ông được bóng đêm che dấu, ngồi xuống một góc của quán bar. Đây là một góc kín đáo nhất của quán bar, phòng này bài trí ghế sofa đều là được chế tạo thủ công từ Italy. Vô cùng mềm mại thoải mái...

Người đàn ông dựa vào ghế sofa, trên gương mặt của hắn ẩn nấp tia ma mỵ. Nhưng mặc dù là như vậy, hắn cũng là một người đàn ông xuất chúng, ở đây thật sự không có nhiều người cùng hắn ngang hàng nhau

"Lăng nhị gia!" Tiểu Lục nghe được giọng nói của người đàn ông kia, vội vàng bật người chạy đến

Mà điều này cũng làm cho người ta nhận ra được. Tiểu Lục này từ trước đến nay du côn vô lại, lại vô cùng sợ hãi người đàn ông trước mặt này

Hoặc là phải nói, người đàn ông ngồi trên ghế sofa kia ngay cả đến hơi thở cũng làm cho người phải ta cúi đầu

Mà người đàn ông như vậy, sao có thể là một người bình thường

"Cô bé kia, cậu có quen biết?"

Người đàn ông nhìn cách đó không xa, môi mím khẽ nhếch lên

"Ách! Người kia chính là bạn của Tô nhỏ bé! Thoạt nhìn giống như hoa bách hợp làm cho người ta xao động bất an đúng không?" Thấy trên mặt Lăng nhị gia có ý cười, Tiểu Lục liều mạng lấy lòng. Phải biết rằng, Lăng nhị gia này rất khó lấy lòng

Đặc biệt là tâm tư của hắn thật sự rất khó cân nhắc

Nhưng hôm nay lại lần đầu tiên trực tiếp biểu đạt hứng thú với một cô gái

"Tôi không nói người mặc áo trắng, người tôi nói là người mặc áo đỏ kia!" Mi mắt của hắn khẽ nâng lên. Khóe miệng tươi cười, như một bức tranh nên thơ, ngay cả Tiểu Lục từ trước đến nay là một người đàn ông chính hiệu cũng phải vì nụ cười này mà có chút mê loạn

Chẳng qua nụ cười của người đàn ông này, cũng không làm cho người ta cảm giác được có điều gì ngả ngớn

"A, người mặc áo đỏ?" Tiểu Lục lúc này mới hồi phục lại tinh thần

Theo tầm mắt của Lăng nhị gia, Tiểu Lục thấy được người đó là Tô Du Du, trên người cô đang mặc một bộ váy liền màu đỏ

Lăng nhị gia không thích tiểu bách hợp tươi mát, lại thiên vị một đóa hoa hồng sao?

"Lăng nhị gia, đó là bạn của Lục Tử Thông thường đến chỗ chúng ta! Hình như kêu là Tô Du Du!" Khó thấy được Lăng nhị gia có hứng thú với một cô gái, Tiểu Lục đương nhiên là đem hết toàn lực lấy lòng. Hi vọng có thể biểu hiện một mặt ưu tú, sau này người đàn ông kia có thể để ý chính mình, làm cho Tiểu Lục Tử hắn đi theo làm tay sai cho Lăng nhị gia

Lăng nhị gia là ai?

Chính là trời trong thành phố, tiêu chuẩn hai quyền, ba phú____ Lăng Thần

Nghe nói, theo ông của hắn, trong nhà chính là vô cùng giàu có. Mà ba của hắn lại lựa chọn nhập ngũ. Hiện giờ đã là tham mưu khu A!

Người có bối cảnh như Lăng nhị gia so với yêu nghiệt còn tươi ngon mọng nước mê người hơn nhiều lần. Làm cho phụ nữ nhìn thấy hắn, đều có chút cảm thấy không bằng...!

Nhưng không ngờ rằng, người đàn ông có gương mặt tuấn tú hại người kia lại từng là bộ đội đặc chủng. Nghe nói, còn cùng tham mưu trưởng quân khu S đương thời kết nghĩa anh em. Cho nên mới được gọi là Lăng nhị gia!

Hiện tại, quen biết người đàn ông này, sao có thể hỗn với hắn

"Tô Du Du?" Nhìn thân hình đỏ rực như lửa kia, giọng điệu của hắn cũng không nghe ra có chút phật phùng gì

"Ân, hình như chính là tên này! Lăng nhị gia thích không, thích thì đêm nay tôi sẽ cho người bắt đến đây!" Thật vất vả mới có cơ hội như vậy. Tiểu Lục tự nhiên cũng muốn giúp đỡ thật tốt

"Không cần, chờ ở trước mặt tôi đùa giỡn dùng thủ đoạn" Lăng Thần hắn muốn phụ nữ, còn chưa bao giờ cần dùng đến thủ đoạn xấu xa như vậy!

"Đúng vậy Lăng nhị gia!"

Thấy người khác ở trước mặt hắn khuất phục, Lăng Thần vẻ mặt lại trở nên lãnh đạm

Phảng phất hắn từ nhỏ tài trí hơn người, nên là được người thân phục ở dưới chân như thế mà lớn lên

Tô Du Du?!

Vừa mới kiêu ngạo như thế, bây giờ lại giống như một con mèo nhỏ, kêu tên này?

Xem ra, gần đây hẳn lại mục tiêu mới để trêu chọc!

Trong một góc tối, hẳn nhìn người phụ nữ mặc váy đỏ cách đó không xa, khoe môi lại gọn lên độ cung, thuộc loại bóng đêm quý mỹ

Mà hai cô gái đang trò chuyện hiển nhiên cũng không để ý đến bóng người ở phía xa

"Hề nha đầu, nếu không chúng ta cùng đến bệnh viện, lấy chứng cứ ghi hình của Hoắc tiểu tiện. Sau đó cậu có thể ở trước mặt mọi người, vạch trần chuyện cô ta không mang thai đứa nhỏ!" Tô Du Du sau khi nghe thấy chuyện Hoắc Tư Vũ đã đối xử với Cố Niệm Hề như thế nào, cũng cảm thấy bất bình thay cho cô

Thậm chí, cô còn gọi Hoắc Tư Vũ với cái tên ____ Hoắc tiểu tiện!

"Du Du, không cần làm như vậy! Hiện tại cô ta giả mang thai, đã được vài tháng! Bắt đầu từ tháng này, nếu như đối với người bình thường mang thai bụng cũng sẽ sớm hiện lên. Cậu nói nếu như cô ta không thể có thai, có phải sẽ học như những cô gái ở cổ đại, nhét bóng vào trong bụng hay không?"

Cố Niệm Hề cười với Tô Du Du, hai tròng mắt xinh đẹp lại chột lóe tia giả dối!

"Niệm Hề, cậu không phải là muốn chậm rãi giết chết cô ta chứ?" Tô Du Du nhìn thấy nụ cười xấu xa của Cố Niệm Hề

"Hắc hắc, có phải là rất tà ác hay không?"

"Này không tà ác, Hề nha đầu không hồ là chị em tốt của mình, mới có thể có một chút công phu chinh người như vậy. Vậy cũng tốt, nếu như trực tiếp cho cô ta một chiêu trí mạng, vậy có phải là tiện nghi cho cô ta quá không. Chỉ bằng đùa bỡn, làm cho cô ta từ từ suy yếu, sau đó chúng ta sẽ cho cô ta một đòn công kích!"

Tô Du Du cũng bắt đầu cùng Cố Niệm Hề bày mưu tính kế

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn luôn coi Cố Niệm Hề là người em tốt của mình. Cho nên khi phát hiện ra chính mình giúp Hoắc Tư Vũ, mới có thể làm cho cô tự trách đến như vậy

"A, Tô Du Du cậu cũng thật là hư hỏng nha. Nhưng mà mình rất thích kiểu hư hỏng đó!" Nghe thấy Tô Du Du vì mình mà bày mưu tính kế, Cố Niệm Hề không chút keo kiệt khích lệ Tô Du Du!

Cô tin tưởng, lời của cô tuyệt đối là khích lệ Tô Du Du. Bằng không Tô Du Du tại sao lại cười vui vẻ như vậy

"Tốt, chúng ta phải làm cho Hoắc tiểu tiện từng chút từng chút một suy sụp. Cạn ly!" Nhận được sự tha thứ của Cố Niệm Hề. Tô Du Du một chút cũng không nghe thấy trong lời nói của Cố Niệm Hề có điều gì là hại ý

Mà người đàn ông ngồi trong góc bí mật, lại nhìn không được nở nụ cười với cô gái trước mặt

Thì ra, cô là một cô gái hư hỏng?

Không liên quan, Lăng Thần hẳn sẽ thích một cô gái hư hỏng. Người phụ nữ như vậy, mới có đủ hương vị...

Tiểu Lục nghiêng đầu, phát hiện Lăng nhị gia đang cười

Cười như vậy, làm cho mắt hắn lóe ra tia thâm tình, nháy mắt bùng sáng lên toàn bộ gương mặt. Cũng làm cho người nơi này nhìn đến ngây ngốc

Phải biết rằng, Lăng nhị gia rất hiếm khi cười

Mà hôm nay vì một cô gái tên Tô Du Du, lại khiến cho Lăng nhị gia cười không ngớt!

Đây, thật sự là chuyện chưa từng có

Xem ra Tô nhỏ bé thật sự không đơn giản!

"Đồ đồ đồ..."

Đang tán gẫu với Tô Du Du, bỗng nhiên điện thoại của Cố Niệm Hề vang lên

Là điện thoại của Đàm Dật Trạch

Lúc này là thời điểm tan tầm của người đàn ông kia. Vì hai ngày nữa chuyển nhà, nên hắn mới đẩy nhanh tốc độ làm việc. Bình thường, cũng phải đến hiện tại mới có thể về nhà

Mà cô, cũng thừa dịp hắn không có ở nhà mới đi ra ngoài

"Vật nhỏ, chạy đến nơi nào!" Nhận được điện thoại của Đàm Dật Trạch, cô nhận ra hắn đang thờ gấp

Nghe được, dường như là đã trải qua một hồi kích động, vội vàng

"Em cùng Du Du đi gặp mặt!" Rõ ràng là thời tiết rất lạnh, nhưng bởi vì nghe thấy tiếng của hắn, trong lòng cô lại cảm thấy ấm áp lạ thường

Mà Đàm Dật Trạch, dường như có chút tức giận

Đặc biệt là khi nghe được âm nhạc điếc tai nhức óc bên kia: "Rốt cuộc là ở nơi nào!"

Chỉ trong nháy mắt giọng nói vốn lúc trước ôn nhu, lúc này đều biến mất không có một chút độ ấm nào

Mà trong lòng của cô vừa dâng lên lo lắng, giọng nói của người đàn ông cao ngạo lạnh lùng đã biến mất không tung tích

Cố Niệm Hề nhanh chóng nói ra địa điểm quán bar

Mà hắn cũng nhanh chóng cúp điện thoại

Không có câu nói dư thừa, càng không có ôn nhu mật ý. Chỉ cảm thấy vô cùng nặng nề

Đàm Dật Trạch tức giận?

Cùng Tô Du Du đi ra khỏi quán bar, Cố Niệm Hề thấy được chiếc xe cách đó không xa

Tuy rằng xe như vậy ở đây rất nhiều, nhưng Cố Niệm Hề chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra, kia chính là xe của Đàm Dật Trạch

Hắn bước xuống xe, Tô Du Du cũng chú ý tới

"Hề nha đầu, người đàn ông kia sẽ không phải là người cùng cậu kết hôn chứ?" Bởi vì, khi người đàn ông kia bước tới, cô có thể nhận ra trong mắt của Cố Niệm Hề có tia kì quái

Mà này nghĩa là: Có gian tình!

"Ân, chính là người cùng mình kết hôn!" Nhìn người đàn ông đang ngày một tới gần, Cố Niệm Hề vốn có chút sung sướng. Nhưng khi nhìn đến cặp mắt xuất hiện lãnh ý của hắn, chớp mũi của cô không hiểu tại sao lại cảm thấy chua xót

Trước kia cô chưa bao giờ vì người khác không chú ý tới mà tức giận buồn rầu. Dường như từ khi ở cùng Đàm Dật Nam cũng chưa bao giờ như vậy

Nhưng tại sao khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Đàm Dật Trạch, hai mắt cô lại dần nóng lên?

"Oa! Hề nha đầu, mình đồng ý với ý nghĩ ban đầu của cậu, người đàn ông như vậy đúng là cực phẩm, nếu không xuống tay thật nhanh và chuẩn, chỉ sợ sớm bị người khác cướp mất. Đến lúc đó, ngay cả một ngụm nước cũng uống không được!" Tô Du Du dường như không chú ý tới sự khác thường của Cố Niệm Hề, giờ phút này vẫn còn hưng phấn líu ríu bên cạnh

Bởi vì người đàn ông kia mới vừa xuất hiện trước mắt của cô, quả thực là hoàn mỹ tới cực điểm

"Du Du, thu hồi nước miếng của cậu! Kia là người đàn ông của mình!" Có thể cảm giác rõ ràng, bi ai của cô vì người đàn ông kia mà lan tràn

Nhưng khi nghe được người phụ nữ khác đánh chủ ý lên người hắn, Cố Niệm Hề phát hiện ra được mình vẫn là nhịn không được! Ngay cả chị em tốt cũng không được!

"Mình đương nhiên biết hắn là người đàn ông của cậu! Nhưng mà Niệm Hề, người đàn ông như vậy thật sự là đốt đèn lồng cũng khó tìm! Tránh không được cậu vừa thấy hắn liền cùng hắn đi đến cực dân chính! Nhìn dáng vẻ này phẩm chất cũng thật không tồi. Nhìn dáng người, về phương diện kia hắn là năng lực cũng hùng bá nhất phương..."

Nghe Tô Du Du bên cạnh không ngừng thì thầm nói, Cố Niệm Hề lúc trước nói cho cô ấy biết rằng mình đã kết hôn, cô ấy vẫn còn mang thái độ kinh thường, vậy mà hiện giờ...

"Xin chào, tôi là lão công của Hề Hề, gọi là Đàm Dật Trạch!" Đàm Dật Trạch đi đến trước mặt hai người bọn họ, đầu tiên là cùng Tô Du Du chào hỏi. Mà đối với cô gái đứng bên cạnh Tô Du Du ngay cả một cái liếc mắt cũng không có!

Lạnh lùng như vậy, làm cho Cố Niệm Hề một lần nữa ngã xuống đáy vực

"Xin chào, tôi là chị em của Hề nha đầu, Tô Du Du!" Bình thường trước mặt mọi người giới thiệu, Tô Du Du luôn giống như vậy, chiếm tiện nghi của cô

"Tô tiểu thư, tôi thường xuyên nghe Hề Hề nhắc đến cô!" Đàm Dật Trạch là người ngay cả đứng trong nghìn người vẫn rất nổi bật

Mà người như vậy, bình thường đều có năng lực xuất hiện vô cùng xuất sắc

Lời nói khách sáo như vậy làm cho Tô Du Du cảm thấy không quá thân thiết cũng không đến mức xa lạ

"Là vậy sao? Hề nha đầu chính là như vậy!" Chiếm được tiện nghi của cô còn không biết xấu hổ

"Vốn muốn cùng Hề Hề mời Tô tiểu thư đi ăn, cảm ơn Tô tiểu thư nhiều năm qua đối với Hề Hề của chúng tôi chiếu cố như vậy. Nhưng hôm nay thời điểm đã muộn, tôi lo lắng Hề Hề không chịu được lạnh!" Thật ra hẳn muốn đi trước, Cố Niệm Hề nghe cũng hiểu ra được

Nhưng thể diện của người đàn ông này vẫn là nhất, khiến cho Tô Du Du kinh động vài phần

"Nói cái gì cảm ơn, tôi và Hề nha đầu từ nhỏ đã như vậy. Nhưng thật ra tôi mới là người nên cảm ơn Đàm tiên sinh mới phải, đã chăm sóc tốt cho Hề nha đầu, tôi nghĩ Hề nha đầu mới vừa tới nơi này đã bị khổ, tôi liền..."

Thật ra tường thành của Tô Du Du so với gương mặt của Đàm Dật Trạch, vẫn là gặp sự phụ

Hắn rõ ràng vội vã rời khỏi nơi quý quái này, lại có thể mặt không đỏ, không thờ đốc nói ra những lời thể diện như vậy. Ngay cả là Tô Du Du có trứ danh là da mặt dày cũng không bằng... Tô Du Du bị Đàm Dật Trạch lừa gạt, giờ phút này hai hốc mắt bởi vì cảm kích mà mang theo hồng nhật

"Này không có gì. Tôi là lão công của cô ấy, những điều này vẫn là trách nhiệm của

tôi!"

"Rất cảm ơn anh, sau này phải đối xử thật tốt với Hề nha đầu!"

"Đó là đương nhiên. Hiện tại thời gian không còn sớm, chúng tôi đưa cô về!" Đàm Dật Trạch nói lời này, vẫn như trước nhìn Tô Du Du

Từ lúc hắn đến đây, đều không liếc nhìn Cố Niệm Hề một cái

Chỉ để ý đến năng lực xã giao vô cùng tốt của hắn, mà Tô Du Du không cảm thấy được Cố Niệm Hề có chút khác lạ

"Không có việc gì! Nơi này đều là nơi cuối tuần tôi đến, hơn nữa tôi còn lái xe đi! Tôi có thể tự về" Thật ra cô không nghĩ là bóng đèn ngăn cản bọn họ

"Du Du, cậu vừa không phải mới uống rượu sao?" Cố Niệm Hề thấy hai người anh một câu tôi một câu, khó khăn lắm mới xem vào được

"Hề nha đầu, cậu cho là chị đây giống cậu, chỉ một ly là say sao? Hơn nữa mình cũng chỉ là uống một hơi thôi! Được rồi mau cùng lão công của cậu về nhà đi, mình cũng phải về, càng về đêm càng lạnh!"

"Kia... được rồi. Về đến nhà gọi điện cho mình!" Tô Du Du là nữ trung hào kiệt, thời trung học uống hai bát rượu lớn. Mà vừa mới đến Cố Niệm Hề cũng chỉ thấy được cô ấy uống một ly. Hơn nữa còn bị cô ngăn lại

"Được rồi, đừng lè mề nữa, đi nhanh đi! Đừng để Đàm tiên sinh chờ lâu!" Nói xong Tô Du Du còn không quên đem Cố Niệm Hề đẩy đến cho Đàm Dật Trạch

"Chúng tôi đi trước" Đàm Dật Trạch kéo lấy tay nhỏ bé của Cố Niệm Hề, trực tiếp đem cô hướng đến phía xe

Động tác thô lỗ của hắn như vậy trong mắt người ngoài lại là ôn nhu mật ý. Ít nhất, trước mắt Tô Du Du bọn họ là như vậy...

Nhìn cảnh tượng Đàm Dật Trạch ôm Cố Niệm Hề rời đi, Tô Du Du trong đầu cũng không tự giác xuất hiện một hình ảnh

Không biết khi nào thì cô cùng Lục Tử Thông mới có thể như vậy!

Vừa nghĩ, Tô Du Du vừa đi tới phía xe của mình

Ngay tại lúc Tô Du Du đang chuẩn bị khởi động xe, liền thấy hai người đi xẹt qua mình

Mà con người của cô, cũng bởi vậy mà phóng đại vô số lần!

Bởi vì, cô vừa mới thấy một người rất giống Lục Tử Thông!

Nếu là bình thường, Tô Du Du nhất định sẽ đuổi theo. Bởi vì trong lòng của cô sớm đã có người đàn ông tên Lục Tử Thông kia

Tô Du Du lúc này không đuổi theo họ, bởi vì cô vừa mới nhìn thấy người đứng bên cạnh Lục Tử Thông rất quen mặt

Người này, giống như là người mà hôm nay cô cùng Cố Niệm Hề nhắc đến ____ Hoắc tiểu tiện

Đây là chuyện gì?

Lục Tử Thông tại sao lại ở cùng với Hoắc Tư Vũ?

Tuy rằng Tô Du Du nhớ rõ, lần trước Lục Tử Thông gặp Hoắc Tư Vũ ở quán bar, biểu hiện cũng là có hứng thú rất lớn. Nhưng lúc ấy, Tô Du Du nhớ rõ cô đã nói cho Lục Tử Thông biết cô ta đã có vị hôn phu! Tô Du Du tin tưởng, người đàn ông cô để ý, tuyệt đối sẽ không phải là người vô si như vậy, cùng một người phụ nữ có chồng qua lại

Nhưng vậy, nhất định là cô đã nhìn nhầm rồi!

Nghĩ vậy, Tô Du Du nhanh chóng liếc mắt về phía trước, cũng không nhìn thấy hai người quen thuộc kia đâu

Nói cách khác, vừa rồi cô thật sự nhìn lầm rồi sao?

Nghĩ vậy, khoe miệng Tô Du Du lộ lên đường cong tự giễu

Đại khái là hai ngày nay cô áy náy chuyện của Cố Niệm Hề, mà không liên hệ cùng với Lục Tử Thông, có chút nhớ nhung hần, cho nên mới xuất hiện ảo giác như vậy

Xem ra, cô đối với Lục Tử Thông có chút mê mẩn rồi sao?

Nghĩ vậy, Tô Du Du khởi động xe, chậm rãi tiến vào bóng đêm..

Nhưng cô không phát hiện ra được, đằng sau vẫn còn một người đàn ông đi theo mình. Nhìn cô cùng Cố Niệm Hề vẫy tay tạm biệt, liền chui vào xe

Sau đó, hần lấy ra điện thoại di động của mình, bấm một dãy số: "Uy là cục giao thông sao, tôi muốn báo có người say rượu lái xe..."

Đứng bên cạnh hần còn có Tiểu Lục. Vừa mới Tiểu Lục hần muốn trực tiếp đem Tô nhỏ bé lên giường của Lăng nhị gia, Lăng nhị gia liền mắng hần dùng thủ đoạn đê tiện vô si!

Vậy Lăng nhị gia vừa mới báo cáo Tô Du Du say rượu cho cục giao thông, vậy là cao minh ở chỗ nào...

Nhưng đối với sự uy nghiêm của Lăng nhị gia, Tiểu Lục cũng chỉ có một bụng tức, giống như là một phát đạn đang nghẹn ở trong cổ họng mình vậy

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Dạy Đồ Vật Nhỏ

"Lão công.."

Từ trong quán bar đi ra, hần vẫn không nói một câu nào với cô

Thăng đến hiện tại, đã sắp trở về nhà, hần vẫn thùy chung như vậy

Cố Niệm Hề có chút xúc động, có chút bất an nhìn người đàn ông đang chuyên chú lái xe, nhẹ giọng gọi

Ánh đèn bên ngoài rọi vào bên trong, đúng lúc chiếu đến trên gương mặt của hần. Hiện ra đường cong sạch sẽ, cũng làm cho hần trở nên lạnh lùng hơn vài phần

Đặc biệt là môi mỏng kia...

Nói chuyện cùng với cô, đôi môi mỏng kia đều là hơi hơi nhấc lên, nghĩ đến đây trong lòng Cố Niệm Hề lại âm áp vài phần. Nhưng có đôi khi nó không gọi lên góc cạnh, khiến cho tâm tình Cố Niệm Hề tự nhiên phát đau. Mà hiện tại, chính là cái dạng này

Trước lời nỉ non của cô, hần vẫn không có phản ứng gì

Cố Niệm Hề cảm giác, chớp mũi lan tràn chua xót

"Về đến nhà" Đem xe tiến vào Đầm gia, hần rút cuộc nói ra ba chữ này

Đi theo sau hần bước vào phòng

"Lão công, làm sao vậy, có phải giận em hay không?" Thân mình của Đầm Dật Trạch rất cao, cao đến hơn một mét chín. Chân của hần chiếm cứ đại bộ phận chiều cao. Cho nên lúc hần bước đi, đại khái là nhiều hơn Cố Niệm Hề hai bước, hơn nữa hần vừa mới căn bản không chờ cô, cho nên bước đi vô

cùng nhanh

Một lát sau cũng đã bỏ xa Cố Niệm Hề

Thật vất vả trở lại phòng ngủ, Cố Niệm Hề mới thấy khoảng cách gần một chút

Lúc này Cố Niệm Hề nhanh chóng chạy đến bên người hắn, cẩn thận hỏi

Cô, vô cùng không thích bộ dạng lạnh lùng của hắn như vậy!

"Đi tắm đi" Hắn nói rất rõ ràng

"Lão công..."

Nhìn hắn lạnh lùng như vậy, Cố Niệm Hề khẽ gọi

Chỉ tiếc, người đàn ông này rất keo kiệt ngay cả một ánh mắt cũng không cho cô

Điều này làm cho Cố Niệm Hề bất đắc dĩ cúi đầu

Xoay người, cô chỉ có thể làm theo lời của hắn, ý đồ muốn làm cho hắn bớt tức giận

Lúc này cô nhìn thấy áo ngủ tơ tằm, nguyên bản ánh mắt âm trầm lúc trước, lúc này lại hiện lên một tia sáng

Áo ngủ tơ tằm này, là mấy ngày trước cô đi dạo phố mua về. Vốn là tính muốn làm váy ngủ

Nhưng lúc mua về, Cố Niệm Hề mới phát hiện váy này thật sự rất ngắn. Chỉ cần mặc vào, một mảng ngực lớn trắng tuyết có thể hiện ra không sót cái gì

Nếu là bình thường, Cố Niệm Hề chắc chắn sẽ không mặc thứ này trước mặt Đàm Dật Trạch. Bình thường cô chỉ mặc một bộ quần áo bông kín đáo, cũng có thể làm cho Đàm Dật Trạch giống như ngựa hoang. Hiện tại nếu mặc mát mẻ như vậy, chỉ sợ giống như là lúc cô mặc sườn xám kia, hận không thể nuốt cô vào bụng, khiến cho Cố Niệm Hề run run

Nhưng không có cách nào, ai bắt cô làm cho Đàm Dật Trạch tức giận?

Lần trước cô mặc sườn xám có thể khiến cho Đàm Dật Trạch giống như người điên, sau đó giải hòa

Lúc này đây, nếu mặc váy ngủ này sẽ ra sao?

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề mau chóng mang theo váy ngủ, đi vào trong phòng tắm

Lần thứ hai từ phòng tắm bước ra, Cố Niệm Hề có chút bất an giữ váy ngủ của chính mình

"Lão công, em đã tắm xong, tới phiên anh!" Vừa nói, Cố Niệm Hề vừa cầm khăn mặt lau tóc

Nhưng người ở trên giường là Đàm Dật Trạch kia, chỉ liếc một cái đều có thể nhìn thấu được suy nghĩ của cô

Cô sợ nhất là lạnh, cho dù trong phòng có hệ thống lò sưởi, cô bình thường phải mặc một bộ quần áo thật dày, mới dám đi ngủ

Mà buổi tối hôm nay, cô sao lại mặc mát mẻ như vậy?

Có phải là cô có ý đồ gì hay không?

"Xong rồi sao?" Nhìn cô một cái, đặc biệt là lúc nhìn đến cổ áo của cô hắn thoáng dừng lại, Đàm Dật Trạch cầm lấy quần áo của chính mình, nhanh chóng tiến vào phòng tắm

"Lão công, cái kia..." Cố Niệm Hề thấy hắn sắp rời đi, cuống quýt mở miệng

Mục đích của cô, chẳng lẽ người đàn ông này không nhìn ra sao?

Vì để giảm bớt không khí trước đó của hai người bọn họ, cô cũng đem mình tắm rửa sạch sẽ, đưa đến trước mặt hắn rồi

Chẳng lẽ, Đàm Dật Trạch không động tâm?

Vẫn là nói, váy ngủ này so với sườn xám lần trước không bằng, cho nên hắn mới không thèm để ý sao?

"Làm sao vậy?" Nghe được lời nói truyền đến, Đàm Dật Trạch dừng cước bộ

"Cái kia... Thời tiết lạnh, nếu không hôm nay anh không cần tắm đi!" Cô thoáng tiến lên, cổ ý trước mặt hắn xoay người, lộ ra kênh rạch thâm thúy kia

"Em sợ lạnh có thể mặc thành như vậy, em nói anh cảm thấy lạnh sao?" Tầm mắt của hắn quét tới lung tung trên người cô, hơi thở của hắn bay vào mũi của cô

Trong nháy mắt cứ như vậy, Cố Niệm Hề cảm giác mình giống như một bông hoa nhỏ nở rộ trong đêm tối

Nhưng cảm giác tốt đẹp như vậy cũng chỉ trong nháy mắt

Bởi vì một lát sau, hắn kiên quyết cầm quần áo bước vào phòng tắm

Mà Cố Niệm Hề thấy hắn đã vào phòng tắm, có chút hỗn hển ngã ngồi trên giường

Đàm Dật Trạch rốt cuộc làm sao vậy?

Chẳng lẽ cô đã làm như vậy, hắn còn không tha thứ cho cô sao?

Vẫn là nói, váy ngủ này không gọi cảm?

Nghĩ vậy, tầm mắt của Cố Niệm Hề rơi xuống váy ngủ của mình

Mà cùng lúc đó, người đàn ông bước vào phòng tắm, đem nước lạnh nhất mở lên. Sau đó mặc cho nước lạnh như băng xả vào trên người mình...

Vật nhỏ này, thật sự là rất biết khơi mào dục hóa của hắn!

Lúc này nếu như hắn rời đi trễ một chút, chỉ sợ hiện tại hắn đã sớm bị cô lừa gạt lên giường

Nhưng mặc dù là như vậy, vừa mới ở cửa phòng tắm cố ý sờ loạn thất lung của cô, cũng làm cho trong đầu hắn cảm thấy bồi hồi

Mà điều này làm cho Đàm Dật Trạch ý thức được, chính hắn càng ngày càng yêu thích cảm giác đùa bỡn vật nhỏ trong tay...

Cố gắng hạ nhiệt trên cơ thể mình, Đàm Dật Trạch lúc này mới thay quần áo. Cả người bị nước lạnh xả xuống có chút muốn đóng băng. Nhưng thân thể hắn từ trước đến nay vẫn không tồi, cho nên tắm nước lạnh lâu như vậy, cũng không có cái gì đáng lo lắng

Lần thứ hai bước ra khỏi phòng tắm, sức chịu đựng trong nháy mắt sụp đổ

Bởi vì giờ phút này, trên giường lớn là thân hình nhỏ nhỏ

Đàm Dật Trạch biết, vật nhỏ trước giờ vẫn mê người như vậy. Bằng không tại sao người em cùng cha khác mẹ của hắn đã kết hôn rồi, còn nhớ mãi không quên?

Nhưng hôm nay, động tác cùng cách ăn mặc của vật nhỏ này, lại làm cho hắn tức giận hơn

Cô bây giờ, trên người cũng chỉ mặc duy nhất một cái váy ngủ. Vị trí cổ áo có điểm thấp, cho nên mặc dù là Đàm Dật Trạch đang đứng cũng có thể nhìn thấy được những thứ tốt đẹp kia

Nhưng làm cho Đàm Dật Trạch bị đánh bại chính là phía dưới của cô. Vật nhỏ chết tiệt này, tuyệt đối là đã động tay động chân với làn váy phía dưới

Bằng không hắn vừa mới thấy lúc cô mặc còn dài đến bắp đùi. Hiện tại cơ hồ đều không che được mông nhỏ của cô!

Quả nhiên, Đàm Dật Trạch đưa mắt đảo qua toàn bộ phòng ngủ, liền nhìn đến ngăn tủ ở đầu giường bọn họ, giờ phút này còn có một cây kéo và một ít vải dệt. Đây chắc chắn là vải cô vừa mới cắt bớt

Vật nhỏ, thế như lại dám tính kế hắn?

Nhưng có điều không thể không thừa nhận, vật nhỏ đã thành công!

Cô hiện tại chính là thực vô tội ngồi ở trên giường lớn, khiến cho hắn vừa mới trong phòng tắm tắm nước lạnh, bây giờ liền bị phá hủy trong giây lát

Vốn vừa rồi tắm nước lạnh phải là vô cùng "Mát mẻ", thế nhưng hiện tại lại bắt đầu điên cuồng khô nóng

Hắn có chút nôn nóng bất an, thông thả bước đến phía giường

Đàm Dật Trạch là ai, hắn là người quyền cao chức trọng trong Đàm gia, làm việc chưa bao giờ hy vọng bị người khác quấy rầy. Mà Cố Niệm Hề lại có thể nhiều lần lặp đi lặp lại làm cho hắn rơi vào trận tuyến rối loạn

Cảm giác như vậy, Đàm Dật Trạch vô cùng không thích. Cho nên hắn muốn khống chế tốt tâm tình của mình, không để cho cô gái này dễ dàng lôi kéo, lại càng không thể để cho cô gái này thấy được hắn vô cùng cưng chiều cô. Bằng không tương lai ở trước mặt cô, hắn nhất định sẽ bị chèn ép

Này, chính là chiến thuật!

Vốn Đàm Dật Trạch đã muốn áp dụng chiến thuật này từ lâu với Cố Niệm Hề. Nhưng bởi vì gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, cho nên mới hoãn lại. Mà hôm nay Cố Niệm Hề thừa dịp hấn tăng ca không ở nhà, liền chuồn ra ngoài đi bar! Tuy rằng biết rõ, tính tình của Cố Niệm Hề căn bản sẽ không có khả năng cho hấn đội mũ xanh, Nhưng Đàm Dật Trạch phát hiện khi nghe cô nói cô đi bar, trong lòng hấn lại không khỏi bức tức

Vật nhỏ rất có lực hấp dẫn đối với đàn ông. Vừa nghĩ tới những thanh niên không đứng đắn ở trong quán rượu, hướng trên người cô đánh giá, Đàm Dật Trạch liền không khống chế được lửa giận trong lòng

Vì thế đêm nay, hấn phải tiến hành kế hoạch của mình

Trái ngược với Cố Niệm Hề đang bất an ngồi ở trên giường, Đàm Dật Trạch lại thông thả bước đi, giờ phút này cô cũng là mang vẻ mặt vô tội nhìn hấn: "Lão công, anh làm sao vậy?"

Trên mặt của cô không trang điểm. Nhưng đôi mắt đen to kia lại vô cùng sáng ngời, giống như là ngọc lưu ly trong đêm. Làm cho hấn nhìn có chút si mê

Cô gái nhỏ bé này hành động như vậy, khiến cho hấn lần thứ hai rơi vào luống cuống

Bởi vì hấn phát hiện, Cố Niệm Hề đang ở trên đệm cọ loạn

Váy ngủ kia bởi vì cô cọ loạn mà có chút xộc xệch, tất cả làm cho yết hầu của Đàm Dật Trạch khê động đập. Thật hy vọng lúc này thứ mà cô cọ loạn không phải là chăn mà chính là hấn

"Đừng làm loạn, nhanh đi ngủ đi!" Thấy cô khê gọi, giống như là đối với hấn mời gọi, Đàm Dật Trạch phát hiện hô hấp của mình có chút ồ ồ

"Lão công, thật sự không muốn đề ý đến em sao?" Cố Niệm Hề ngẩng đầu nhìn hấn, một đôi mắt to ngập nước, thậm chí giống như một tiểu bạch thỏ điếm đậm đáng yêu, khiến cho Đàm Dật Trạch có một chút vội vàng

"Nhanh ngủ đi!" Hấn không nhìn thẳng cô, mà xoay người hướng đến phía cánh cửa phòng ngủ. Nếu như hấn vẫn cứ ở trong này, chắc chắn sẽ không chịu đựng được lâu, chính mình phải hóa thân thành người sói

Rời đi, làm cho mình không phải đối mặt với vật nhỏ, có lẽ mới có thể bình phục lại được

Nhưng tính toán của Đàm Dật Trạch rốt cuộc cũng không thành

Ngay lúc hấn chuẩn bị đi tới phía cánh cửa, phía sau lưng hấn lại cảm giác được độ ấm áp mềm mại của vật nhỏ

Nhìn dưới lưng mình là đôi bàn tay nhỏ bé, khoe miệng Đàm Dật Trạch hiện lên độ cong bất đắc dĩ

"Lão công..." Giọng điệu ôn nhu, làm cho người ta thương tiếc. Cũng như là vô số móng vuốt gài vào tâm của Đàm Dật Trạch

Ngay sau đó, hấn vẫn không khống chế được mình, xoay người lại

Khi hấn xoay người, liền cảm thấy trên môi mình có một thứ gì đó mềm mại

Tập trung nhìn vào, Đàm Dật Trạch mới phát hiện đó là môi của vật nhỏ!

Trong ấn tượng của hấn, đây hình như là lần thứ hai hấn bị cường hôn!

Mà người khởi xướng đều cùng là một người!

Bọn họ thường ngày thân thiết, đều là Đàm Dật Trạch hấn chủ động. Lúc này Cố Niệm Hề chủ động tự nhiên có chút không tự nhiên. Cô lung tung hôn môi hấn, cũng không có chân chính phá cửa mà vào. Trải qua cái hôn mãnh liệt, cô phát hiện người đàn ông kia vẫn mở mắt nhìn mình. Con ngươi màu đen kia, ở dưới bóng đèn nhỏ chiếu xuống, nhìn không ra một tia tình cảm gì

Trong lúc nhất thời, Cố Niệm Hề nổi giận

Cô cũng đã làm như vậy, chủ động nhận sai, còn chủ động lấy lòng hấn. Nhưng người đàn ông này vẫn chưa có biểu hiện gì, bảo cô phải làm sao bây giờ?

Ai nói, lòng dạ đàn bà như mò kim đáy biển?

Tâm người đàn ông này, cũng là kim dưới đáy biển!

Dù sao, tình huống như vậy nhiều nhất đến cuối cùng sẽ biến thành ly hôn

Mà hôn nhân của bọn họ lúc đầu cũng rất buồn cười. Rời đi, thật ra cũng không có gì đau lòng

Lúc sau tách ra, Cố Niệm Hề mới phát hiện mình vẫn nhớ cái ôm ấp áp của người đàn ông này, nhớ cái cách hắn ngẫu nhiên lộ ra tươi cười cưng chiều, còn có làm ra biểu tình xấu xa...

Vốn là không có gì, nhưng vừa nghĩ tới, chớp mũi của Cố Niệm Hề bắt đầu lên men, vì phòng ngừa người đàn ông này nhận ra được điều khác thường của mình, Cố Niệm Hề liền đẩy Đàm Dật Trạch ra, muốn chui vào trong chăn

Nhưng khi muốn làm vậy, lại đến phiên Đàm Dật Trạch không buông tay

Cô xoay người không tự nhiên muốn né tránh, lại phát hiện eo nhỏ của mình bị người đàn ông xấu xa nào đó chặn lại

"Buông ra!" Cảm giác ở dưới mông rất lạnh, vô cùng cứng khó chịu! Nên Cố Niệm Hề mới tức giận

"Không muốn buông!"

Hắn một tay kéo lấy dây áo của cô, tay kia mang theo vết chai nhẹ nhàng mơn trớn. Làm cho cô không tự giác run sợ: "Chính mình làm việc, có phải lên tự mình gánh vác?"

Cô tuy rằng không nghe hiểu hết ý nghĩa, nhưng vẫn là ngây ngốc gật gật đầu

"Kia chính là em khơi mào dục hòa, có phải không nên chính mình bỏ chạy?" Cô thấy hắn gần trong gan tấc, khóe môi nở ra tà tứ. Một giây sau, hắn liền nhanh chóng đem cô lên giường

Một đêm này, Đàm Dật Trạch xúc động chưa từng có

Đầu đá lung tung, Làm cho Cố Niệm Hề có cảm giác mình giống như bị tra tấn đến chết

Tới bây giờ, Cố Niệm Hề cũng hiểu được: Chọc giận Đàm tham mưu trưởng, hậu quả thật sự rất nghiêm trọng!

Thời tiết hôm nay vô cùng tốt

Cố Niệm Hề ăn qua điểm tâm, sau đó đến sân nhỏ của Đàm gia phơi nắng

Ngày mai, cô và Đàm Dật Trạch có thể trở về căn nhà nhỏ của bọn họ, mà cô có thể không được giống như hiện tại, có thời gian chạy lung tung mà phơi nắng

"Nhị Hoàng lại đây! Hay là hôm nay ta mang người đi chơi!"

Nhị Hoàng ở trong sân, nghe được Cố Niệm Hề gọi nó, vội vã chạy đến. Nhưng ngại chuyện trên cổ có đeo vòng, cho nên nó chỉ có thể khể tiến đến dưới chân của Cố Niệm Hề cọ cọ

Nhưng mà, thế này cũng đủ rồi

Nhị Hoàng hưng phấn, đuôi to cũng vui vẻ quẫy tít

"Được được được, hôm nay mang người ra ngoài chơi!" Nơi này ngoại trừ ông nội Đàm và Đàm Kiến Thiên đối xử tốt với cô, còn có Nhị Hoàng này

"Nhị Hoàng, chúng ta đi!" Cởi bỏ dây thừng trên cổ của Nhị Hoàng, Cố Niệm Hề chuẩn bị mang nó ra ngoài dạo chơi

Nhưng không khéo, cô vừa muốn mở cánh cửa, trước mặt lại có Hoắc Tư Vũ

Trên người cô ta mặc một cái áo làm bằng lông dê rộng thùng thình, rất khéo che đi cái bụng. Làm cho người ta nhìn không ra, thật ra nó vẫn bằng phẳng. Dường như gần đây cuộc sống không tốt, mà sắc mặt của cô ta cũng như vậy. Còn nữa trên chân mang đôi giày bệt, làm cho người ta tưởng nhầm người này đang mang thai đến tám chín phần!

"Yêu mới sáng sớm em đâu muốn chạy đi đâu?" Cố Niệm Hề mang theo Nhị Hoàng tiến lên, dáng người cũng cao hơn Hoắc Tư Vũ một cái đầu

Mà Hoắc Tư Vũ cũng không chịu thua, muốn tiến lên đánh giá Cố Niệm Hề, Nhưng vừa nhìn thấy Nhị Hoàng đứng bên cạnh cô, liền giật mình lui lại vài bước

Ở nơi này Hoắc Tư Vũ sợ nhất là sờ vào Nhị Hoàng

Lần đầu tiên cô bước vào Đàm gia, con chó này không hiểu tại sao lại luôn đối nghịch với cô

Mỗi lần, chỉ cần Hoắc Tư Vũ cô vừa bước ra cửa, đi qua mặt nó, nó sẽ như bệnh tâm thần mà kêu lên. Có đôi khi, còn có thể nhe răng cảnh cáo!

Giống như, hiện tại!

"Cố Niệm Hề, tôi cho cô biết, cô chớ ở trước mặt tôi tự cho mình là đúng! Hiện tại thân phận của chúng ta chính là ngang hàng!" Ý của Hoắc Tư Vũ chính là cô hiện tại đã đường đường chính chính tiến vào Đạm gia, cũng đồng dạng đã là thiếu phu nhân, không cần phải... E ngại quỳ gối dưới thân Cố Niệm Hề

"Ngang hàng? Tôi hỏi cô, tôi là dâu trưởng của Đạm gia, cô là cái gì? Cô không phải ngay cả chuyện xưng hô gọi tôi một tiếng chị dâu cũng không biết chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Cố Niệm Hề Không Phải Là Người Lương Thiện

Hôm qua nghe Tô Du Du nói chuyện Hoắc Tư Vũ ngay từ đầu đã không mang thai! Tin tức này, làm cho Cố Niệm Hề trong nháy mắt hiểu được, thì ra người phụ nữ này ngay từ đầu đã tính toán muốn đem chuyện tình "Đứa nhỏ" giả họa trên người của cô

Trách không được, lúc ở trước thang máy, cô ta lại nhẫn tâm diễn một vở kịch như vậy. Trách không được, lúc trước cô ta sống chết muốn mời cô đến tham dự lễ đính hôn của cô ta và Đạm Dật Nam

Tất cả những việc này, xâu chuỗi lại, Cố Niệm Hề mới phát hiện, thì ra người phụ nữ này ngay từ đầu đã tính kế cô! Muốn làm cho cô rơi vào cái bẫy khiến Hoắc Tư Vũ xảy thai, đồng thời khiến cho cô ta thoát khỏi sự việc này, cũng khiến cho Cố Niệm Hề cô bị người đời phi nhổ

Nghĩ đến đây, Cố Niệm Hề có chút tức giận

Lúc trước cô nhìn thấy Hoắc Tư Vũ nếu tránh được thì đều tránh, nhưng hôm nay thì khác cô không có việc gì phải sợ hãi

Hoắc Tư Vũ không phải vẫn luôn muốn làm cho "Đứa nhỏ" biến mất rồi chơi xấu trên người cô sao?

"Cô, Cố Niệm Hề... Cô không cần khinh người quá đáng!" Nhìn Cố Niệm Hề đứng trước mặt, bộ dạng tâm cao khí ngạo, Hoắc Tư Vũ cũng cảm thấy tức giận như bị lừa thiếu sót

Nếu không ngại bên người cô còn có Nhị Hoàng, Hoắc Tư Vũ chắc chắn sẽ tiến lên cho Cố Niệm Hề vài bạt tai

Khác với Cố Niệm Hề là con một sống an nhàn sung sướng, Hoắc Tư Vũ cô trong gia đình có rất nhiều người. Trên Hoắc Tư Vũ có năm người, hơn nữa sau cô còn có hai đứa em trai, tổng cộng là tám

Tám đứa nhỏ trong gia đình, tự nhiên sống sẽ không được đầy đủ. Hơn nữa ba cô quanh năm say rượu, trong nhà có thứ gì đáng giá đã sớm cầm đi mua rượu

Vì có thể thoát khỏi cuộc sống kia, Hoắc Tư Vũ mới cố gắng học tập. Đó cũng là lý do vì sao cô vừa rời khỏi thành phố D, liền chưa bao giờ trở lại

Những ngày như vậy, thật sự nghĩ mà kinh sợ

Nhưng mà cũng bởi vì mấy đứa nhỏ kia, khiến cho Hoắc Tư Vũ càng hiểu cách thu mua lòng người, cùng tâm kế

"Tôi nói cô gọi tôi một tiếng chị dâu, rốt cuộc như thế nào là ức hiếp cô! Nói cho cùng tôi cũng thân là chị dâu của cô, chẳng lẽ không được nghe một câu đó sao?" Cố Niệm Hề đắc ý không buông tha, cố tình nắm Nhị Hoàng chặn đường đi của Hoắc Tư Vũ

Mà trên môi cô còn nở nụ cười châm chọc, càng làm cho Hoắc Tư Vũ hận không thể cho Cố Niệm Hề vài bạt tai

Thấy Hoắc Tư Vũ trừng mắt nhìn Cố Niệm Hề, Nhị Hoàng cũng cảm thấy bất công thay: "Gừ..."

"Nhị Hoàng ngoan, thấy người phụ nữ không biết xấu hổ như vậy thì nên làm như thế, buổi trưa sẽ thưởng cho người một cục xương!" Thấy sắc mặt của Hoắc Tư Vũ từng chút một chìm xuống dưới, Cố Niệm Hề đưa tay xoa xoa đầu của Nhị Hoàng

Mà lời của cô chính là ngầm châm chọc Hoắc Tư Vũ. Cười nhạo Hoắc Tư Vũ thế nhưng ngay cả một con chó cũng không bằng

Lần này Hoắc Tư Vũ đương nhiên bị kích động: "Cô...cô mới là người đàn bà không biết cấu hồ, cô tiến vào Đạm gia là muốn câu dẫn Nam, muốn Nam hồi tâm chuyển ý. Cô nghĩ là tôi không biết sao?"

Thấy Hoắc Tư Vũ mặt đỏ tía tai. Cố Niệm Hề nhất thời cảm thấy cực kỳ buồn cười

"Yêu, em dâu nói lời này là không đúng. Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi đối với người đàn ông kia có hứng thú? Hơn nữa lúc trước em dâu có bản lĩnh cướp đi, chẳng lẽ không có bản lĩnh giữ lại sao?"

"Tôi... tôi đã có đứa con của anh ấy! Tôi còn sợ anh ấy thay lòng đổi dạ sao? Tôi chỉ là muốn nói cho cô biết, đừng tưởng cô ở đó dùng thủ đoạn dơ bẩn đối với tôi, là có thể cướp đi được Nam!" Không biết tại sao Cố Niệm Hề vừa mở miệng nói, Hoắc Tư Vũ liền cảm thấy tâm tình hỗn loạn, càng khiến cho cô thấy được Cố Niệm Hề có năng lực xuyên thấu nội tâm của Hoắc Tư Vũ cô

Cảm giác như vậy, vô cùng không tốt

Thế cho nên, Hoắc Tư Vũ liều mạng giấu đi nội tâm của chính mình. Điều này cũng mới có thể để cho cô cảm thấy can đảm hơn

Nhưng mà Hoắc Tư Vũ không nhận ra được, cô vừa nói câu này, trong tai của Cố Niệm Hề lại nghe giống như là chuyện cười nhạt thiên hạ!

Hoắc Tư Vũ rõ ràng không có đứa nhỏ, thế nhưng còn đồng dạ được như vậy?

Chẳng lẽ Hoắc Tư Vũ không hiểu, phùng má giả làm người mập, chỉ có thảm hại hơn sao?

Nghĩ vậy Cố Niệm Hề nhìn Hoắc Tư Vũ đột nhiên nở nụ cười thần nhiên

Nhưng Hoắc Tư Vũ cũng không ngốc, tự nhiên nhìn ra được, Cố Niệm Hề cười như vậy đều không phải xuất phát từ nhiệt tình. Cười như vậy nhìn qua như là đang cười nhạo Hoắc Tư Vũ cô

Mà không phải không thừa nhận chính là, Cố Niệm Hề như vậy làm cho Hoắc Tư Vũ cảm thấy bất an

Chần chờ một lúc, Hoắc Tư Vũ lùi lại một bước

"Em dâu nếu đã tự tin như vậy, vậy tại sao còn ở trước mắt của tôi nói này đó? Chính mình tự trông coi người đàn ông của mình, không phải là tốt rồi sao?" Nói đến đây, Cố Niệm Hề liền dừng lại một phen, sau đó tiến lên vài bước, ghé sát tai của Hoắc Tư Vũ nói nhỏ: "Vẫn là nói, em dâu căn bản không có bản lĩnh canh chừng em chồng? Cứng đúng, người đó từng nói qua, đàn ông chính là một con chó, ai có bản lĩnh thì dắt đi! Cô có phải là sợ bản lĩnh của mình không đủ, chó cũng bị người khác dắt đi rồi?"

Nói lời này Cố Niệm Hề không quên túm đầu dây thừng ở trước mặt Hoắc Tư Vũ vậy vậy. Trong lòng mắt của cô có ý cười, càng như ý tứ rõ ràng là cô ta không có bản lĩnh trông giữ con chó của mình. Chỉ cần Cố Niệm Hề cô ngoắc ngoắc ngón tay. Đàm Dật Nam kia sẽ như con chó nhỏ mau chóng chạy đến

"Tôi... tôi không muốn nói với cô!"

Lời nói của Cố Niệm Hề nghe cũng rất có lý

Đàm Dật Nam đối với Cố Niệm Hề vẫn biểu hiện rất rõ ràng

Cho nên Hoắc Tư Vũ không chút nghi ngờ, hiện tại nếu như Cố Niệm Hề tùy tiện ngoắc ngoắc tay, Đàm Dật Nam khẳng định sẽ theo Cố Niệm Hề!

Vì bảo vệ thân phận của mình, Hoắc Tư Vũ vẫn quyết định, tạm thời không trêu chọc Cố Niệm Hề

Vì thế, Hoắc Tư Vũ nhanh chóng rời đi

Nhưng Hoắc Tư Vũ muốn rời đi, cũng không có nghĩa là Cố Niệm Hề muốn để cho cô ta được như ý nguyện

Chân phải của Hoắc Tư Vũ vừa tiến vào cánh cửa Đàm gia, liền nghe thấy đằng sau có tiếng nói: "Nhị Hoàng, đi. Không cho phép cái loại phụ nữ dơ bẩn này tiến vào cánh cửa nhà chúng ta!"

Thật ra, Cố Niệm Hề đến Đàm gia mấy ngày trước, cô phát hiện trừ bỏ ông nội Đàm và Đàm Dật Trạch Nhị Hoàng sẽ không nghe lời của ai. Thế nhưng không ngờ cô chỉ mới đến nơi này có vào ngày, Nhị Hoàng lại nghe theo mệnh lệnh của cô

Dứt lời, Nhị Hoàng cũng nhanh chóng chạy đến trước mặt của Hoắc Tư Vũ cản đường, nhe ra răng lạnh: "Uông uông uông!"

Hai tròng mắt ngập nước cũng trở nên cực kỳ hung hãn!

Nhìn chằm chằm Hoắc Tư Vũ, như là nhìn kẻ thù!

"Cho ngoan không chặn đường! Cút ngay, cẩn thận ta đem ngươi giết thật!" Bị Cố Niệm Hề ức hiếp còn chưa tính, không nghĩ tới con súc sinh này cũng muốn đến chặn đường của mình

Hoắc Tư Vũ lập tức thẹn quá hóa giận!

Đưa tay cầm lấy túi sách của mình, đánh đến Nhị Hoàng. Nhưng Hoắc Tư Vũ cũng không biết, hành động của Hoắc Tư Vũ như vậy đối với Nhị Hoàng

mà nói chính là khiêu khích. Vốn nó chính là muốn nghe lời nói tốt, hiện tại lại có người muốn tôn trọng nói, nó đương nhiên phải tự vệ

Kết quả là Hoắc Tư Vũ vừa dùng túi xách hàng hiệu của mình đánh tới, Nhị Hoàng liền gắt gao cắn lấy nó

"Con chó đáng chết, dám cắn túi xách của ta. Người có biết thứ này rất đắt tiền không? Cắn hỏng, người đền được cho ta sao?" Nhìn túi xách làm bằng da cá sấu của mình bị Nhị Hoàng không chút sợ hãi nào ngậm trong miệng, Hoắc Tư Vũ cố gắng kéo ra

"Con chó đáng chết, mau buông ra, bên trong còn có đồ của ta!"

Quan trọng là bên trong có điện thoại di động của cô. Điện thoại đó chứa bức ảnh đáng ghê tởm kia

"Nhị Hoàng làm thật là tốt!" Cổ Niệm Hề ở phía sau vẻ mặt tươi cười như trước. Giống như là tuyệt đối không để ý tới hậu quả mình sẽ gây ra

Cô căn bản biết, Nhị Hoàng mặc dù là giống chó nông thôn Trung Hoa, nhưng là vẫn được trong quân đội dạy dỗ. Không có mệnh lệnh của chủ nhân, nó chắc chắn sẽ không tùy tiện cắn người khác, nhiều nhất cũng chỉ là cắn đồ vật mà thôi

Hơn nữa cho dù cắn Hoắc Tư Vũ kia thì thế nào?

Người phụ nữ nói dối như vậy, ngay cả đứa nhỏ cũng lấy ra nguy trang, dạy dỗ như vậy đối với cô ta là quá tiện nghi rồi

"Cổ Niệm Hề, cô dám đối xử với tôi như vậy! Tôi..." Nói đến đây, Hoắc Tư Vũ dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó. Tròng mắt của cô ta chợt lóe lên tia lạnh lẽo

Tuy rằng biến mất rất nhanh, nhưng vẫn bị Cổ Niệm Hề nhìn ra được

Người phụ nữ này muốn làm cái gì?

Nhưng mà nhìn ánh mắt âm độc của cô ta, Cổ Niệm Hề tin chắc Hoắc Tư Vũ không nghĩ đến chuyện tốt gì

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Cổ Niệm Hề, Hoắc Tư Vũ vừa rồi còn dành túi xách với Nhị Hoàng, lúc này liền ngồi xổm xuống đất

Hơn nữa, một tay giữ lấy bụng của mình: "A.... Bụng của tôi, bụng của tôi đau quá!"

"Cổ Niệm Hề, cô điên rồi sao? Trong người của tôi còn có bảo bối, cô ngay cả đứa nhỏ cũng nhẫn tâm xuống tay?"

"A, người tới, mau tới a!"

Hoắc Tư Vũ không hổ trời sinh là trường phái hành động

Tiết mục tân để đoạt chúa, hạ bút thành văn. Hơn nữa, cô có thể sắm vai chính xuất sắc đến như vậy

Nguyên bản gương mặt của cô bởi vì bị Nhị Hoàng dọa cho có chút sợ hãi mà tái nhợt, hơn nữa hiện tại còn gào thét khóc lóc, làm cho tiết mục của cô thiên ý vô phùng!

Chính là người tính không bằng trời tính, trăm triệu lần không tính đến, Cổ Niệm Hề đã sớm biết chuyện mang thai của cô là giả

Cho nên lúc này mặc kệ Hoắc Tư Vũ kêu la bao nhiêu, Cổ Niệm Hề vẫn như trước thờ ơ không thèm quan tâm

Nhìn đến Nhị Hoàng còn ngậm túi xách trong miệng liền nói: "Nhị Hoàng con hát gì đó ta không cần, biết không? Kia làm bản sự thuần khiết của người!"

Nhìn như là khuyên Nhị Hoàng, nhưng thật ra chính là muốn châm chọc Hoắc Tư Vũ đang diễn trò

Cổ Niệm Hề cho tới bây giờ không phải là người lương thiện gì. Người khác ức hiếp cô, cô nhất định sẽ không quên. Nếu không phải lúc trước lo lắng cho thân phận của mình, để cho người khác nói qua nói lại, cô sớm đã dạy dỗ Hoắc Tư Vũ. Nhưng hiện tại đã có người đàn ông nào đó nói, mặc kệ cô làm cái gì hần cũng đứng ra giúp đỡ, cô sao cần phải lo lắng nữa?

Cổ Niệm Hề nói ra lời kia, dù sao Nhị Hoàng cũng không thể nghe hiểu được, Nó chỉ là con chó, nên cùng lắm chỉ biết là cô đang gọi nó. Vì thế nó khinh thường bỏ lại túi xách của Hoắc Tư Vũ, vui tươi hơn hờ chạy tới phía Cổ Niệm Hề. Còn làm như kiểu nó vừa mới làm một chuyện rất giỏi muốn được thưởng

Nhưng mà Hoắc Tư Vũ ở một bên, cũng không giống như Nhị Hoàng nhẹ nhàng như vậy

Bởi vì cô ta vừa mới nghe được Cổ Niệm Hề nói hai tiếng ____ "Con hát!"

Chẳng lẽ, Hoắc Tư Vũ biết cô vừa nãy đang diễn trò?

Chẳng lẽ, Cổ Niệm Hề cũng biết, chính cô căn bản không mang thai?

Hai nghi vấn đồng thời hiện ra trong đầu Hoắc Tur Vũ, Hoắc Tur Vũ thật sự muốn thôi diễn bộ dạng đáng thương này, sau đó đến hỏi Cố Niệm Hề cho rõ ràng

Nhưng không khéo chính là, Thư Lạc Tâm lúc này lại xuất hiện

"Có chuyện gì mà ầm ĩ vậy! Có còn để cho người khác nghỉ ngơi hay không?"

Thư Lạc Tâm cảm thấy vô cùng tức giận, thoáng nhìn qua người phụ nữ đang ngồi chồm hổm dưới mặt đất kia

Lần trước Hoắc Tur Vũ cùng bà cãi nhau, bà càng ngày càng nhìn cô ta không vừa mắt

Nếu như ánh mắt có thể giết người, thì Hoắc Tur Vũ đã sớm bị Thư Lạc Tâm giết chết vài lần

"Mẹ, mẹ tới rất đúng lúc. Con vừa mới bị Cố Niệm Hề..." Hoắc Tur Vũ mắt thấy Thư Lạc Tâm liền quyết định tiếp tục diễn. Dù sao cũng đã đến nước này, chỉ cần đem chuyện đưa nhỏ đẩy lên người của Cố Niệm Hề, cô kia chẳng phải là vừa giải quyết được vấn đề trước mắt, còn thành công phá hủy hình tượng của Cố Niệm Hề, xem cô ta lần sau còn có thể vênh vào được bao nhiêu

Hoắc Tur Vũ vốn đang định mở miệng, phía sau lại có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên: "Hoắc Tur Vũ, điều tôi muốn chính là cô nói ra, tôi tuyệt đối sẽ không ở đằng sau nói gì"

Hoắc Tur Vũ ngẩng đầu mới phát hiện, Cố Niệm Hề không biết đã đem Nhị Hoàng buộc lại ở cây cột lúc nào. Mà chính Cố Niệm Hề đã đứng ở phía sau cô

Giờ phút này Cố Niệm Hề chính là nửa ngồi xổm

"Cô sợ?" Nhìn Cố Niệm Hề ở phía sau, Hoắc Tur Vũ đột nhiên hỏi lại

"Cô cho rằng, tôi còn có gì sợ hãi sao?" Nhìn gương mặt của Hoắc Tur Vũ tái nhợt, Cố Niệm Hề lại khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng. Độ cung kia diêm dúa lẳng lơ, càng mang theo một chút hèn mọn. Càng mang theo một chút nhỏ nhen, đặc biệt đôi mắt to kia mang theo ý cười, giống như là đang chờ mong một tiết mục

Cảm giác như thế, phi thường không tốt, làm cho Hoắc Tur Vũ cảm thấy được, chính mình bị Cố Niệm Hề nắm trong tay

Vì thế Hoắc Tur Vũ bắt an phản bác lại: "Không phải sợ sao?"

"Cô sai lầm rồi, tôi thậm chí không có một chút sợ hãi, mà còn mong chờ cô diễn tiếp. Nói như vậy, tôi có thể cùng cô đi đến bệnh viện, sau đó vạch trần cái thai của cô" Nói đến đây, Cố Niệm Hề ánh mắt khinh bỉ nhìn về hướng bụng của Hoắc Tur Vũ

"Ô Du Du nói cho cô biết?" Nghe tới đây, trên mặt Hoắc Tur Vũ vừa đắc ý lúc này đã tràn đầy hoảng sợ, giờ phút này sắc mặt của cô ta càng ngày càng trắng bệch

"Ha ha, lấy tình cảm của tôi và cô ấy, này có thể còn nói dối sao?"

"Cô..." Trầm tính ngàn tính, thật không có tính đến Cố Niệm Hề đã biết tất cả

Hoắc Tur Vũ không can tâm, hung hăng túm bụng của mình. Bởi vì cô nghĩ, về sau cô sẽ không bao giờ có thể ở trước mặt Cố Niệm Hề làm trò nữa!

Mà cô ta càng lo lắng hơn, hiện giờ sợ bị Cố Niệm Hề vạch trần

"Còn muốn diễn sao? Tôi cùng cô muốn hay không?" Cố Niệm Hề vẫn như trước ngồi xổm nói chuyện, khoe miệng nở lên nụ cười sinh động

"Tôi..." Thật rõ ràng Hoắc Tur Vũ đang chần chờ

Bởi vì cô thật sự không nắm chắc chính xác, Cố Niệm Hề đã biết được đến đâu

"Đứng lên đi. Cô nếu như muốn tiếng tục như vậy nói chuyện, thì tùy cô!" Nhìn Hoắc Tur Vũ một cái, Cố Niệm Hề chột đứng lên

Mà Hoắc Tur Vũ cũng bởi vì lo lắng Cố Niệm Hề sẽ nói ra cái gì đó, liền cũng vội vã đứng dậy

"Cô có phải muốn hỏi tôi, tại sao không vạch trần cô?" Ngay tại lúc Hoắc Tur Vũ định mở miệng nói chuyện, Cố Niệm Hề lại lưu loát nói như vậy

Nhìn Hoắc Tur Vũ kinh ngạc trừng lớn hai mắt, Cố Niệm Hề lại cười: Minh mới đúng rồi!

"Cô yên tâm đi, xem vào chuyện người khác tôi không có hứng thú. Tôi chính là nghĩ muốn nhìn xem, rốt cuộc cái bụng này của cô khi nào thì bị phát hiện?" Cố Niệm Hề khẽ cười, gương mặt chứa đầy mỉa mai. Cười như vậy, có thể dễ dàng làm cho vô số người đàn ông trở thành tù binh của cô. Đây khiến cho Hoắc Tur Vũ không chút nghỉ ngơi

Bằng không, tại sao Đàm Dật Nam còn nhớ mãi không quên cô?

Mà Cố Niệm Hề nói ra lời kia, làm cho Hoắc Tur Vũ hơi sùng sốt

Cố Niệm Hề không muốn vạch trần cái bụng của cô, không phải là đồng tình với cô, mà là muốn xem Hoắc Tur Vũ cô rút cuộc lưu lạc đến hoàn cảnh nào

Cố Niệm Hề xoay người, bỏ lại Hoắc Tur Vũ phía sau, tiến vào trong cửa lớn

Nhìn bóng dáng của cô đã đi xa, ánh mắt của Hoắc Tur Vũ càng trở lên mơ màng

Trước kia, bọn họ là chị em tốt, hai người ở chung một thời gian, cho nên Hoắc Tur Vũ nhận định Cố Niệm Hề là người tốt

Nhưng những chuyện này liên tiếp xảy ra, lại làm cho Cố Niệm Hề có một mặt tàn nhẫn đến vậy

Rút cuộc Cố Niệm Hề là một người như thế nào?

Này hiện tại Hoắc Tur Vũ thật khó hiểu

"Uy, cô rút cuộc làm sao?" Thư Lạc Tâm lúc này mới mở miệng

Lời nói khinh thường, coi cô ngay cả người đi đường cũng không bằng! Đặc biệt một tiếng "Uy" kia của bà ta càng làm cho Hoắc Tur Vũ nghiêng răng nghiêng lợi!

Nhưng vừa nghĩ tới mới vừa rồi cô suýt chút nữa bị bại lộ bí mật, Hoắc Tur Vũ lại không thể không đem bất mãn của mình che dấu tốt: "Tôi không sao!"

May mắn là vừa rồi nói chuyện, Cố Niệm Hề chỉ dùng âm điệu đủ cho hai người nghe thấy

Cho nên, Thư Lạc Tâm đứng ở cách xa bọn họ, tự nhiên là không nghe thấy được

"Không có việc gì thì đừng làm ra bộ dạng oan hồn dã quỷ, muốn cho ai xem?" Nói xong lời này, Thư Lạc Tâm bất mãn nhìn túi xách bị Nhị Hoàng cắn đã sớm thành xơ mướp nói: "Đồ đạc cũng nên biết giữ gìn, đừng có hờ một chút là mua thứ mới!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Lão Lưu Manh Keo Kiệt

Thư Lạc Tâm đi vào, thấy Cố Niệm Hề đang ngồi xem TV

Hai tròng mắt của Thư Lạc Tâm chợt lóe lên ánh sáng: "Hề Hề, hôm nay cô Lưu có làm một ít chè hạt sen, con nếu như đói bụng, đi Thư sẽ đi lấy cho con một chén!"

Từ khi Thư Lạc Tâm biết ba của Cố Niệm Hề là thị trưởng liền cảm thấy lo lắng những chuyện trước đây bà đã gây ra, thái độ của bà cũng đã muốn cải thiện đi rất nhiều. Gần nhất là muốn được tha thứ, thứ hai là bởi vì Đàm Dật Nam...

Tuy rằng Cố Niệm Hề hiện tại đã gả cho Đàm Dật Trạch, nhưng bên ngoài cô vẫn có thân phận là con dâu của bà, vô cùng thích hợp bầu bạn với Đàm Dật Nam, trên cái thế giới này cũng là vô cùng thích hợp

Đặc biệt là ông nội Đàm cùng Đàm Kiến Thiên cũng vô cùng thích Cố Niệm Hề. Nếu như cô có thể trở thành vợ của Đàm Dật Nam, kia tương lai của Đàm Dật Nam sẽ lên như điều gặp gió

Chính Thư Lạc Tâm còn đang tính toán lại làm cho Cố Niệm Hề có chút giật mình

"Đi Thư, không cần khách khí như thế. Tôi nếu muốn ăn sẽ tự mình đi lấy. Di vẫn là đi làm tốt chuyện của mình đi!" Cố Niệm Hề vừa cười vừa nói

Nhưng nụ cười của cô lại có chút cứng ngắt

Dù sao thì cô vẫn cảm thấy quen Thư Lạc Tâm luôn luôn chăm chọc cô, như vậy cô còn cảm thấy tự nhiên. Giống như hiện tại, xum xoe lấy lòng đạo đức giả, thật không cảm thấy tự nhiên

Mà Cố Niệm Hề vô cùng không thích cảm giác như vậy, liền quay người rời đi

Thư Lạc Tâm cảm thấy Cố Niệm Hề không kiên nhẫn, liền bật người đi theo

"Con không thích ăn chè hạt sen, di sẽ nói cô Lưu làm món khác! Hay là thế này đi, hôm nay cửa hàng bách hóa tổng hợp bên kia có hoạt động triển lãm, con cùng di Thư đi dạo một vòng, đến lúc đó nếu như con thích cái gì, di Thư sẽ mua cho con..."

"Di Thư, thật sự không cần. Nếu như thiếu cái gì, tôi sẽ tự mình đi mua!" Cố Niệm Hề lên lầu

Thư Lạc Tâm cũng không cam nguyện yếu thế, mau chóng đi theo: "Không có việc gì, không cần phải khách khí với di Thư. Di nói người chuẩn bị một chút, chúng ta bây giờ đến bách hóa đó!"

Thật ra, Thư Lạc Tâm làm sao không nhìn ra là Cố Niệm Hề không thích bà. Nhưng vừa nghĩ tới Đàm Dật Nam, Thư Lạc Tâm liền buông xuống mặt mũi. Đây là phải tự trách bà. Nếu lúc trước không nghe những lời nói kia của Hoắc Tư Vũ, kia hiện tại sẽ không khiến Cố Niệm Hề như vậy. Thậm chí có thể nói, Cố Niệm Hề sẽ sớm làm con dâu của bà...

Nghĩ vậy, Thư Lạc Tâm lại đuổi theo

Nhìn tiết mục trình diễn đuổi nhau như vậy, Hoắc Tư Vũ đứng tại cửa lớn Đàm gia chỉ biết cười lạnh

Không nghĩ tới, cô thật sự đã ngồi lên ghế thiếu phu nhân của Đàm gia, thế như kết quả lại thế này

Vốn nghĩ đến Thư Lạc Tâm để ý đến đứa nhỏ nhất, nhưng hiện tại một chút cũng không quan tâm đến sống chết của nó, biết Cố Niệm Hề là con gái của thị trưởng, liền vội vã lấy lòng

Mà nói Đàm Dật Nam đâu?

Kết hôn xong, cũng chưa chạm qua cô đến một lần. Đêm tân hôn say rượu, vẫn chính là mình mạo danh Cố Niệm Hề hấn mới làm

Lúc sau hấn phát hiện ra, liền như thấy quỷ, mỗi ngày đều né tránh. Như là bị cô nhìn một cái sẽ chết

Bây giờ hai mẹ con hấn liên hợp, nghĩ thế nào cũng muốn đoạt Cố Niệm Hề từ trên tay Đàm Dật Trạch! Cơ hồ muốn đem Hoắc Tư Vũ cô trở thành người không tồn tại

Mà điều này chính là tâm niệm của sống giàu có của cô sao?

Trong nháy mắt thật sự hoài nghi, cuộc sống như thế là chính cô chọn sao

Trong lúc này, gió lạnh thổi qua

Trả lời Hoắc Tư Vũ chỉ có tiếng gió ồ ồ...

—

"Lão công!"

Màn đêm buông xuống, là thời điểm Cố Niệm Hề thích nhất. Bởi vì Đàm Dật Trạch đã trở về

"..." Nhưng người đàn ông sau khi bước vào cửa, chỉ nhìn thoáng qua cô không có đáp lại

Tuy rằng hấn không có gạt bỏ cánh tay cô ta, nhưng Cố Niệm Hề như vậy liền có thể cảm nhận được, người đàn ông này vẫn còn tức giận với cô

"Lão công, đừng có hé ra bộ mặt xấu xí như vậy được không?" Cố Niệm Hề cố gắng nịnh nọt hấn, hy vọng hấn có thể liếc nhìn cô một cái

Người đàn ông này đúng là keo kiệt, tối hôm qua chiếm hết tiện nghi của cô, vậy mà còn hé ra bộ mặt lạnh băng như vậy!

"Vậy em, còn hy vọng anh có biểu tình như thế nào?"

"Cười một cái!"

"Muốn anh cười cũng được, động tác tối hôm qua làm lại một lần nữa" Hấn cời ra quần phục, chậm rãi tiến về phía Cố Niệm Hề

"A?"

Có làm không?

Động tác ngày hôm qua, cũng còn muốn lặp lại?

Cô kia là không trực tiếp mất hết tự trọng sao?

Động tác đáng xấu hổ như vậy, ngấm lại cũng cảm thấy hết hồn! Nếu không phải tôi qua muốn làm dịu bớt không khí của hai người, đánh chết cô cũng sẽ không làm như vậy

"Không muốn? Vậy quên đi!" Nói xong, hắn liền hướng vào nhà tắm

"Đừng đi, lão công!" Cố Niệm Hề mau chóng nắm lấy tay của hắn

"Nói như vậy là đồng ý?" Đàm Dật Trạch bắt cần đi đến phía Cố Niệm Hề

Nhìn ánh sáng từ trên đỉnh đầu hắn chiếu xuống, khiến gương mặt của hắn xinh đẹp có chút không thực, Cố Niệm Hề cảm giác như toàn thân mình đều bị thiêu đốt!

"Lão công, nếu như làm có thể để ý đến em sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng

Tuy rằng đã ở cùng Đàm Dật Trạch vài tháng, chuyện hai người thân mật cũng không ít, nhưng bị hắn nhìn chăm chăm như vậy cô cũng cảm thấy thật không quen

"Này, cần phải xem biểu hiện của em!" Hắn híp lại hai mắt, hai tay đã bắt đầu tiến vào quần áo của cô

Tuy rằng bộ dạng của hắn kiêu ngạo bề ngoài như vậy, nhưng Cố Niệm Hề rất muốn nhanh chóng đẩy người đàn ông này ra, Chẳng qua vì muốn làm cho hắn nguôi giận, Cố Niệm Hề mới can răng hùa theo

Đêm nay, hắn vẫn như trước vô độ đòi hỏi

Mặc kệ Cố Niệm Hề có cầu xin tha thứ, có bao nhiêu đáng thương, người đàn ông nào đó vẫn cảm thấy không đủ

Vốn tưởng rằng, cô hết mình lấy lòng sẽ khiến cho Đàm Dật Trạch không còn tức giận. Nhưng mà Cố Niệm Hề thật không ngờ, chuyện như vậy lại giằng co liên tiếp vài ngày

Hôm nay, Đàm Dật Trạch muốn đưa Cố Niệm Hề về căn nhà nhỏ của bọn họ, mà ba mẹ của Cố Niệm Hề cũng bắt đầu khởi hành về thành phố D. Ông nội Đàm quyết định, muốn Đàm gia mở tiệc chiêu đãi ba mẹ của Cố Niệm Hề

Đầu bếp không phải là Cố Niệm Hề, cũng không phải cô Lưu. Mà là do đầu bếp ở khách sạn năm sao, được ông nội Đàm mời đến

Nhìn một bàn thức ăn hương sắc đều tốt, mọi người bắt đầu ăn. Thư Lạc Tâm ai oán nhìn thoáng qua người ngồi bên cạnh mình là Hoắc Tư Vũ

Lúc trước nếu không phải vì người phụ nữ này nói dối bà, chỉ sợ hiện tại Cố Niệm Hề chính là con dâu của bà. Mà ngay cả ông nội Đàm mở tiệc chiêu đãi cũng chính là người thân của bà. Lúc đó khiến mặt mũi của bà nở rộ biết bao nhiêu. Không giống như bây giờ, danh không chánh, ngôn không thuận đứng ở phòng bếp giúp đỡ

"Đem thứ này lên đi!"

Bởi vì cô Lưu được nghỉ phép, mà Cố Niệm Hề bị ông nội Đàm gọi đến cùng ba mẹ cô uống trà nói chuyện phiếm. Lúc này, người trong nhà nhàn rỗi không có việc gì chỉ còn lại hai người bọn họ. Đầu bếp tay nghề tốt, có đôi khi tính khí nóng nảy. Giống như hôm nay, vị được ông nội Đàm mời đến

Mặc dù biết rõ Đàm gia trong thành phố này là một trong hai đại gia tộc, nhưng hắn vẫn không để ý đến bọn họ, nghe nói vị đầu bếp này tay nghề cực giỏi. Nhiều ít danh môn vọng tộc cũng muốn hắn đến làm đồ ăn cho thì phải mất mấy tháng

Nếu không phải hắn nợ ông nội Đàm, hôm nay khẳng định cũng không đứng ở đây

Nhìn tư thế kia của hắn, hắn làm ra đồ ăn nhưng không được ăn, Thư Lạc Tâm cũng không hiểu, nhưng mà trong lòng vẫn không hài lòng với người này

Không vừa mắt nói toạc ra, người mất mặt sẽ là bà

Nhìn dầu mỡ còn tại trên mặt, Thư Lạc Tâm lại nổi một trận da gà.

Nghu đến đây trông mặt của Thư Lạc Tâm lại nhìn sang Hoắc Tư Vũ

Dù sao cô ta cũng nhận dối không có việc gì làm: "Có nghe không, đem thứ này mang lên đi!"

"Mẹ muốn con mang lên sao?" Dường như có chút không tin tưởng, Hoắc Tư Vũ xoay người hỏi

"Đương, cô là con dâu, chẳng lẽ còn muốn tôi làm việc này?" Thư Lạc Tâm đã sớm không vừa mắt với Hoắc Tư Vũ, hiện tại chỉ cần có cơ hội, có thể quở trách liền quở trách

"Mẹ nếu nói con nếm thử còn được, còn muốn cho con làm cái này. Hiện tại con đang mang thai, chẳng lẽ mẹ muốn con làm công việc nặng này? Chẳng lẽ mẹ không sợ cháu của mẹ sẽ xảy ra việc gì sao?" Hoắc Tư Vũ không phục phản kích

Nếu như nói là b mẹ của cô được ông nội Đàm mời đến đây, Hoắc Tư Vũ cô còn có thể

Nhưng hiện tại chính là ba mẹ của Cố Niệm Hề, Cố Niệm Hề kia ở bên ngoài nhân nhả uống trà nói chuyện, dựa vào cái gì muốn Hoắc Tư Vũ cô đến phòng bếp phụ giúp

Hơn nữa, Thư Lạc Tâm kia nhìn đến thứ kia rất nặng, không phải là muốn đẩy cho cô sao?

Chẳng lẽ Thư Lạc Tâm một sợ nặng cô không sợ sao?

Cho nên Hoắc Tư Vũ cô sẽ không ngu ngốc như vậy, ngốc đến nỗi chết thay cho kẻ khác

"Cô hiện tại mới mấy tháng? Người ta trước kia bảy tháng vẫn còn đi làm việc nhà nông! Cô mau bụng thứ này ra ngoài, đừng có nói lời vô nghĩa như vậy!" Thư Lạc Tâm khinh bỉ nhìn thoáng qua bụng Hoắc Tư Vũ

Thật ra, bà căn bản không hy vọng Hoắc Tư Vũ sinh ra đứa nhỏ này!

Bởi vì nếu như Hoắc Tư Vũ sinh ra, Đàm Dật Nam muốn ly hôn với cô ta sẽ có nhiều điều kiêng kỵ

Nếu như không có ông nội Đàm cùng Đàm Kiến Thiên phản đối, bà sớm đã đưa Hoắc Tư Vũ đến bệnh viện! Hiện tại không cần phải lúc nào cũng đối diện với cô ta

"Người ta bảy tháng làm việc nhà nông, không để tâm đến chuyện mang thai, đó là chuyện của người ta! Dù sao đứa nhỏ của con, con sẽ không để cho nó mạo hiểm. Nếu còn đưa đẩy qua lại, bằng không chính mẹ tự bê qua đi! Dù sao, con cũng mặc kệ!" Nói xong Hoắc Tư Vũ lập tức rời đi, ngay cả liếc nhìn Thư Lạc Tâm một cái cũng không có

Tuy rằng trong bụng cô không có gì, nhưng muốn giẫm lên đầu cô, cô cũng nhất định không tha

"Cái mũi sấp thông liền tường voi? Cũng không suy nghĩ đến thân phận của chính mình!" Nhìn Hoắc Tư Vũ rời đi, Thư Lạc Tâm thầm nói

"Còn không mau mang ra, trong này ồn ào cái gì!" Sau lưng đầu bếp lại rít gào

Thư Lạc Tâm tuy không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể mang ra

Hôm nay mở tiệc chiêu đãi ba mẹ Cố Niệm Hề, phòng chừng mọi người đều rất vội vã

Vài món thức ăn được bê lên, mọi người liền tiến vào

Lúc này, Đàm Dật Trạch cũng đã tan tầm về nhà, cung kính chào hai vị trưởng bối

"Cố thị trưởng, lần trước Tiểu Trạch đưa hai người đến đây, chúng ta chưa có chuẩn bị cái gì, thật sự thất lễ!" Ông nội Đàm mở miệng nói

"Đàm lão tham mưu trưởng nói không đúng rồi. Lần trước chiêu đãi đã đủ phong phú, hơn nữa chúng tôi đột nhiên tới, cho nên vẫn là nói chúng tôi đường đột mới đúng!"

Cố Ân Mẫn đối với cách đối nhân xử thế, vĩnh viễn lộ ra một loại bình thản mà giản dị tươi cười

"Oa thơm quá!" Khác với hai vị trưởng bối, Cố Niệm Hề không có nhiều băn khoăn như vậy, nhìn thấy đồ ăn ngon liền bắt đầu muốn ăn

"Hề nha đầu bướng bỉnh, trưởng bối còn chưa ngồi xuống đâu!"

"Cố thị trưởng không có việc gì. Ta rất thích Hề Hề tính tình thẳng thắn. Đến, chúng ta ngồi xuống bắt đầu ăn!" Ông nội Đàm nhìn bộ dạng khẩn cấp của Cố Niệm Hề, gương mặt cung chiêu

Chẳng qua Hoắc Tư Vũ ở một bên nhìn lại cảm thấy nóng mắt. Dù sao Cố Niệm Hề có làm ra bộ dạng gì, ông nội Đàm cũng đều cảm thấy thích! Nói đến đây, còn chẳng phải bởi vì cô ta là con gái thị trưởng! Mà điều này càng làm cho Hoắc Tư Vũ thống hận. Nếu như cô là con gái thị trưởng, cô chắc chắn sẽ không thua kém Cố Niệm Hề, thậm chí còn hơn

"Ba chúng ta uống một chút rượu! Bên này thời tiết lạnh, cho nên ông nội mỗi bữa ăn cơm đều uống hai chén. Rượu này đều là nhà con tự ủ!" Đàm Dật Trạch từ trong tầng hầm cầm đến một cái bình, vừa mở ra mùi rượu liền xông vào mũi

"Đúng vậy, bên này thời tiết thật sự rất lạnh. Mới đến hai ngày có chút chịu không nổi" Cố Ân Mẫn nhìn Đàm Dật Trạch chậm rãi giúp mình rót một ít chất lỏng trong suốt vào chén, hai tròng mắt lại xuất hiện tia đau thương

Nghĩ đến Cố Niệm Hề cả đời đều phải ở thành phố này, tim của ông lại có cảm giác đau đớn, Bảo bối của ông sợ nhất là lạnh, ở phía nam mùa đông, lấy tính tình của cô chắc chắn sẽ chịu không nổi, luôn ở nhà không dám ra ngoài. Càng không cần phải nói, mùa đông ở thành phố này còn có tuyết bay tán

loạn

Vừa nghĩ tới cô phải theo đuổi cuộc sống như vậy, tim của ông giống như một cục đá đè nặng...

"Ba, yên tâm. Con sẽ chăm sóc Hề Hề thật tốt!" Đàm Dật Trạch mở miệng giống như là nhìn rõ ra sự lo lắng của ông

"Ân" Cố Ân Mẫn gật đầu

"Cố thị trưởng, thử nếm món ăn sáng nổi tiếng của chúng ta" Thư Lạc Tâm ở bên cạnh cũng mau chóng tiếp đón. Từ khi biết ba của Cố Niệm Hề là thị trưởng, thái độ của bà đối với cô thay đổi một trăm tám mươi độ. Hiện tại thấy Cố thị trưởng lại vô cùng nhiệt tình

Bởi vì bà nghĩ, nếu như Cố Niệm Hề gả cho Tiểu Nam, thì hai người trước mặt đây chính là người nhà

"Vị này chính là..." Cố Ân Mẫn ngẩng đầu, trên mặt mang theo thanh nhả vô cùng. Ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm Thư Lạc Tâm

Cố Niệm Hề biết ba mình nhất định là có ý

Thật ra lúc ba và mẹ đến đây, Cố Niệm Hề đã nói cho bọn họ biết một số người ở Đàm gia

Lần trước, Cố Ân Mẫn đến Đàm gia, người đối với bọn họ lấy lòng nhất chính là Thư Lạc Tâm. Bởi vì bà ở trên bàn ăn cơm, đều làm bộ dạng như đại ra

Cho nên, ông nửa ngày mới hỏi Thư Lạc Tâm một cái

Tuy rằng Cố Niệm Hề nửa điều không nói xấu Thư Lạc Tâm, nhưng Cố thị trưởng là ai, cho dù không cần con gái mình chính mồm nói cho hắn biết, ông cũng có thể đoán ra được

Mà làm trò người ngoài này, Thư Lạc Tâm kiêng kỵ nhất cũng chính vấn đề thân phận của cô. Mặc kệ hiện tại chồng của bà có danh phận nhiều hơn, làm cho bà có bao nhiêu mặt mũi, cũng không thoát khỏi Thư Lạc Tâm bà là vợ lẽ của Đàm Kiến Thiên

Mà Cố Ân Mẫn từ lời nói của Cố Niệm Hề, cũng ít nhiều hiểu được thân phận của người đàn bà này. Nhưng giờ phút này ông vẫn làm trò, trước mặt người nhà họ Đàm hỏi ra một câu như vậy, này thật sự làm cho Cố Niệm Hề cảm thấy được ba của mình là có dụng ý

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Đàm Dật Nam Cùng Cố Thị Trưởng Có Quen Biết

"Tôi là..." Bị Cố Ân Mẫn hỏi như vậy, Thư Lạc Tâm cảm thấy xấu hổ đến cực điểm

Đàm Kiến Thiên làm ăn rất lớn, mọi người trong Đàm gia cũng được cả thành phố này ca tụng. Mà Thư Lạc Tâm bà từ lâu đã trở thành bà lớn, được đám nhà giàu lấy lòng. Cho nên, trước mặt Thư Lạc Tâm bà không có người nào dám trực tiếp chất vấn mấy vấn đề này. Cho dù là có người không cẩn thận chạm phải đến chỗ đau này của bà, cũng nhanh chóng muốn giải hòa

Mà hiện tại, Cố thị trưởng lại hỏi đến! Xem ánh mắt của ông dường như cũng không quan tâm đến vấn đề này của bà cho lắm

Nếu như không trả lời Cố Ân Mẫn, khẳng định sẽ cho Cố thị trưởng cảm thấy mình thất lễ. Bây giờ là không có gì, nhưng sau này ít nhiều cũng ảnh hưởng đến hình ảnh của Tiểu Nam trước mặt cha vợ tương lai

"Tôi nghe bọn nhỏ gọi bà một tiếng di Thư, mỗi lần đến nơi này đều nhìn thấy bà, bà có phải là thân thích của Dật Trạch?" Cố thị trưởng cười thật đậm, trông mắt quang mang thật không có lòng dạ nào. Nhưng lời nói này lại như nhát dao hung hăng đâm vào tim của Thư Lạc Tâm. Đau đến tê tâm liệt phế, làm cho bà khó không thể tả

Đàm Dật Trạch tất nhiên cũng nhìn rõ ý của Cố thị trưởng. Ngày đó cùng hai người ba mẹ vợ thẳng thắn nói chuyện mình kết hôn với Cố Niệm Hề, hẳn cũng đã đem toàn bộ mối quan hệ người nhà trong Đàm gia nói thẳng. Lúc này, cũng không mở miệng nói một lời nào

Làm cho Thư Lạc Tâm bà cảm thấy có phần khó xử hơn

Mà giọng điệu cùng biểu tình của Cố thị trưởng, lại không chế vô cùng tốt, cho nên mặc dù Thư Lạc Tâm cảm thấy được cái gì đó không đúng, cũng không dám trở mặt

Lúc này,. Thư Lạc Tâm giống như là người cảm ăn hoảng liên, khó không nói nên lời!

"Tôi là... Mẹ hai của Tiểu Trạch!" Tuy rằng hai chữ sau, thật sự làm cho Thư Lạc Tâm cảm giác như bị sỉ nhục, nhưng vì tương lai vì hạnh phúc của Tiểu Nam, bà vẫn phải cắn răng nói ra

Nhìn Thư Lạc Tâm đỏ bừng mặt mà xấu hổ, Hoắc Tư Vũ ngồi một bên có biết bao nhiêu là đắc ý

Thư Lạc Tâm bà ta không phải từ khi biết Cố Niệm Hề là con gái thị trưởng, liền muốn thiên vị cô ta sao? Còn muốn cho Đàm Dật Nam cưới Cố Niệm Hề sao?

Nhưng bà ta dường như quên một điều?

Bà ta tạo bao nhiêu thương tổn cho Cố Niệm Hề, chẳng lẽ có thể vì một vài câu nói ba xạo mà xóa bỏ sao? Có thể dùng những thứ đắt tiền, mà tình cảm tốt lên sao?

Nực cười!

Còn có Đàm Dật Nam đã từng phản bội Cố Niệm Hề!

Người khác có lẽ không biết, nhưng thân là bạn tốt nhiều năm của Cố Niệm Hề, Hoắc Tư Vũ cô đương nhiên là hiểu rõ, Cố Niệm Hề ghét nhất bị người khác phản bội! Cho nên, lúc Cố Niệm Hề nhìn thấy cô và Đàm Dật Nam ở trên giường, Hoắc Tư Vũ cô cũng không nghĩ mối quan hệ của bọn họ sẽ trở lại như xưa

Mà buồn cười nhất là Đàm Dật Nam, vẫn còn hy vọng Cố Niệm Hề tha thứ, còn muốn đoạt Cố Niệm Hề từ trong tay Đàm Dật Trạch, đây quả thật là điều nực cười nhất thế giới

Nhìn Thư Lạc Tâm bị Cố thị trưởng treu đùa không có cách nào đi xuống, Hoắc Tư Vũ cảm thấy trong lòng hả dạ

"Thì ra là... Mẹ hai của Tiểu Trạch! Kia coi như cùng Hề nha đầu của chúng tôi là thân thích! Sau này, còn hy vọng bà chiều cố Hề nha đầu của chúng tôi!" Vừa cố ý vừa vô ý, Cố thị trưởng nói ra hai chữ "Mẹ hai" này, làm cho Thư Lạc Tâm cảm thấy vô cùng xấu hổ cúi đầu xuống

"Làm sao có thể nói như vậy, Hề Hề vào Đàm gia, chính là người của Đàm gia chúng tôi, coi như là con dâu của tôi. Cố thị trưởng nói chiều cố, đây không phải là quá xa lạ sao?" Tuy rằng thực xấu hổ, nhưng Thư Lạc Tâm vẫn muốn ở trước mặt người đàn ông này lưu lại một ấn tượng tốt, tương lai vẫn còn có cơ hội cưới Cố Niệm Hề cho Tiểu Nam. Trong lòng của bà, kế hoạch này vẫn đang từng ngày triển khai

"Kia làm phiền... Di Thư!" Nói thật, Thư Lạc Tâm rất muốn Cố Niệm Hề thật sự là con dâu của mình, nhưng lúc này Cố thị trưởng lại nói giống như Cố Niệm Hề gọi bà là "Di Thư". Rõ ràng là xưng hô đơn giản. Nhưng cũng nhanh chóng đem quan hệ của hai người phân biệt rõ ràng

Trong lúc nhất thời, cũng làm cho sắc mặt Thư Lạc Tâm cứng đờ

Rõ ràng nhìn như không có gì, lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy muốn đẩy Thư Lạc Tâm bà ra. Đây thoát nhiên vô tình, nhưng lại là cố tình

Thư Lạc Tâm ở cái xã hội này lăn lộn, tất nhiên cũng hiểu ý tứ của Cố thị trưởng

Nhưng ngại ở đây có nhiều người như vậy, bà cũng không dám trực tiếp tức giận, hơn nữa vì tương lai của Đàm Dật Nam, bà không thể đắc tội tới người này!

Nghĩ vậy, mặc dù trong lòng Thư Lạc Tâm có trăm ngàn cái không muốn, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mỉm cười

Đang nhìn Thư Lạc Tâm bị Cố thị trưởng không nể mặt chế nhạo một phen, Hoắc Tư Vũ đột nhiên nghe đến phía sau có lời nói: "Đúng không, Tư Vũ?"

"Đúng vậy, bác Cố!" Hoắc Tư Vũ nghe thấy có người gọi tên mình, liền ngẩng đầu. Khóe miệng vừa mới còn có độ cong trào phúng, lúc này cũng không kịp thu hồi. Cố thị trưởng nói một câu như vậy, liền đem tầm mắt của tất cả mọi người nơi đây nhìn về phía cô

Lập tức miệng của cô cứng lại không được tự nhiên

Thư Lạc Tâm đương nhiên cũng rõ ràng, khiến cho bà càng oán hận Hoắc Tư Vũ hơn

Nhìn người bên cạnh là Thư Lạc Tâm đang nhìn chăm chăm mình, Hoắc Tư Vũ lúc này cũng cảm thấy xấu hổ

Dù sao loại chuyện cười nhạo người khác này, bình thường đều bị người khác oán hận nhất

Lúc này Hoắc Tư Vũ cũng đỏ mặt hỏi một phen

Cố thị trưởng tuy rằng không ở trong thành phố này. Nhưng chuyện đã xảy ra ở nơi đây, dường như ông đều biết rõ. Hơn nữa còn vì con gái bảo bối mà truy hỏi đến cùng

Cho nên, lúc này tầm mắt của Cố thị trưởng dừng lại trên người mình, Hoắc Tư Vũ cảm thấy vô cùng lạnh sống lưng

Đại khái trên thế giới này có một số người như vậy, trên người có hơi thở vương giả. Không cần nhiều lời chỉ cần một câu, hay một ánh mắt, liền có thể cho người ta cảm thấy có lực uy hiếp rõ ràng. Cho người ta can tâm tình nguyện mà cúi đầu

Thị trường Cổ Ấn Mẫn là người như vậy, Đàm Dật Trạch cũng là người như vậy

Cảm giác được sự áp lực, Hoắc Tư Vũ càng thêm thống hận Cổ Niệm Hề

Cổ Niệm Hề và cô cùng tốt nghiệp một trường trung học. Thậm chí vào đại học Hoắc Tư Vũ so với Cổ Niệm Hề còn muộn hơn vài phần, dựa vào cái gì những người ở bên cạnh cô lại đều xuất sắc như vậy?

Mà Hoắc Tư Vũ cô tại sao vừa sinh ra lại ở dưới tầng chót của xã hội?

Phát hiện này làm cho Hoắc Tư Vũ cảm thấy cực kỳ bất mãn!

"Tôi nhớ rõ, trước kia cô cùng Niệm Hề học trung một trường trung học, cũng thường đi qua nhà chúng tôi! Khi đó, cô cùng Niệm Hề tình cảm còn tốt lắm!" Giọng nói của Cổ thị trưởng vô cùng thân nhiên, nghe không ra phập phồng gì, càng làm cho cho người khác không thể hiểu được tâm tư của hắn!

Mà cảm giác như vậy, càng làm cho Hoắc Tư Vũ ngồi đối diện có chút bất an. Bởi vì đoán không ra, mới là đáng sợ nhất: "Bác Cổ, thì ra bác vẫn còn nhớ rõ"

"Đúng vậy, tôi còn nhớ rất rõ, nhưng không biết tại sao, có một số người đã quên hết rồi"

Không mang theo một chữ thô tục nào, nhưng lại là lời châm chọc vô cùng nhục nhã!

Cổ Ấn Mẫn vẫn như trước cười nhath, nhưng Hoắc Tư Vũ lại nghe ra, Cổ thị trưởng này căn bản đang trào phúng cô!

Năm đó, Hoắc Tư Vũ thời trung học trong nhà có nhiều người, đôi khi cũng phải chịu đói. Mà ba của cô lại thường xuyên uống rượu, đặc biệt là mỗi buổi tối cuối tuần

Có đôi khi Hoắc Tư Vũ sợ không dám về nhà, nhưng một lần gia đình Cổ Niệm Hề đã hảo tâm thu lưu cô, thậm chí còn cho cô ngủ trên giường cùng Cổ Niệm Hề, còn được mặc quần áo của Cổ Niệm Hề? Gia đình bọn họ cũng chưa bao giờ bạc đãi cô vì cô là người nghèo

Thời điểm đó, Cổ Niệm Hề chỉ cần có cái gì ăn ngon, liền đem đến cho Hoắc Tư Vũ ăn

Mọi chuyện này, Cổ thị trưởng đều nhớ rõ

Con gái của ông, đều đơn thuần thiện lương như vậy

Nhưng không ngờ, bạn của cô lại là một con sói!

Dựa vào quan hệ của cô và Cổ Niệm Hề, thành công tiến vào công ty của Đàm Dật Nam còn không nói, thế nhưng còn nghĩ muốn đoạt bạn trai của của con gái ông!

Nghĩ đến đây, Cổ thị trưởng cảm thấy, nuốt không trôi cục tức này

Đương nhiên, những điều này con gái bảo bối của ông đều không nói cho ông biết. Chẳng qua là ông thấy Hoắc Tư Vũ ở trong nhà này, liền nghĩ đến Đàm Dật Trạch lúc trước có nói với ông: "Người đàn ông kia thay lòng đổi dạ" Ông liền đoán được điều này

Tuy rằng Cổ Ấn Mẫn đã sớm nhìn rõ, lúc Cổ Niệm Hề mang về cho ông xem đứa nhỏ kia, liền nhìn ngay ra được đây không phải là người chồng tốt. Biết được Cổ Niệm Hề không gả cho Đàm Dật Nam mà gả cho Đàm Dật Trạch ông cũng cảm thấy vô cùng may mắn. Bởi vì ông nhìn ra được, ít nhất thì Đàm Dật Trạch so với Cổ Niệm Hề thích hợp vượt qua đoạn đường sau này hơn là Đàm Dật Nam. Nhưng ông vẫn cảm thấy tức giận, vì đã làm cho bảo bối của mình cảm thấy bị ủy khuất

Trước đây, ông dạy dỗ con gái tuy rằng nghiêm khắc, nhưng chưa một lần để cho cô bị ủy khuất

Nhưng Hoắc Tư Vũ này lại dám làm cho con gái ông bị tổn thương lòng tự trọng, thậm chí còn làm cho cô chịu biết bao nhiêu ủy khuất, Cổ Ấn Mẫn ông nếu như bỏ qua cho Hoắc Tư Vũ, kia chẳng phải là nhắm mắt cho cô ta khi dễ con gái bảo bối của ông sao

"Bác Cổ, bác nói gì vậy, Niệm Hề trước kia là bạn của cháu, còn có người nhà bác đối xử với cháu rất tốt, cháu đối với on này trước giờ chưa từng quên!" Tuy rằng biết rõ Cổ thị trưởng đang ở đây cây dầu mà mắng cây hòe. Đàm gia dường như cũng nghe ra được hắn đang nhìn chằm chằm Hoắc Tư Vũ. Ánh mắt như vậy giống như là đang cười nhạo cô ta, cười nhạo cô ta là một kẻ vong ân phụ nghĩa

Đặc biệt là Thư Lạc Tâm!

Vừa mới bị Cổ thị trưởng chế nhạo, liền cảm thấy như mở cờ trong bụng vì Hoắc Tư Vũ cũng giống vậy. Trong lòng, khẳng định là đang có hàng trăm lời nguyên rủa Hoắc Tư Vũ

Mà hiện tại nhìn thấy Hoắc Tư Vũ bị chế nhạo, Thư Lạc Tâm bà hận không được muốn bỏ đá xuống giếng. Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tính toán của bà,

Hoắc Tur Vũ liền có thể dễ dàng nhìn thấy được

Cho nên, Hoắc Tur Vũ căn bản không ôm hy vọng những người ở đây giúp mình, vì mình mở miệng giải vây

"Không quên kia đương nhiên là chuyện tốt! Nhưng mà Tur Vũ, là người sống trên đời không có mười phần như ý nguyện, khẳng định sẽ không thể hoàn mỹ được. Mọi người sẽ có lúc gặp phải khó khăn. Bạn bè gặp nạn, nên giúp một phen, mà không phải là dón đến đường cùng! Không nói đến chuyện sau này lên trời sẽ bị báo ứng, nếu như cô thật sự là người tốt, tương lai nếu như cô gặp rủi ro, bạn bè tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cô nói đúng không?"

Lại là một lời nói nhẹ như gió thổi mây bay

Nhìn như phân rõ trái phải. Trên thực tế bất luận kẻ nào đều nghe ra được, Cố thị trưởng muốn nói: Nếu như Hoắc Tur Vũ có động đến con gái bảo bối của ông, vậy cũng đừng trách Cố Ấn Mẫn ông vô tình

Còn nữa, tình nghĩa của bọn họ đối với Hoắc Tur Vũ đến hiện tại cũng đã xong. Sau này nếu như Hoắc Tur Vũ gặp khó khăn gì, đừng tới làm phiền con gái của Cố Ấn Mẫn ông!

Lời nói này chính là đe dọa Hoắc Tur Vũ, nhưng cũng khiến cho cô không thể phản bác lời nào

Nhìn Cố Ấn Mẫn nho nhã tươi cười, Hoắc Tur Vũ nhiều nhất cũng chỉ dám nói: "Cháu đã biết!"

Trưởng bối làm trò nhiều như vậy, nếu như cô phản kích lại, không nói đến Thư Lạc Tâm, chắc chắn ông nội Đàm cùng Đàm Kiến Thiên sẽ cảm thấy tức giận

Còn nữa, Cố Ấn Mẫn là ai, ông đường đường là một thị trưởng. Nếu như lần này cố tình gây sự với ông, vậy sau này cô tuyệt đối cũng không thể xoay người

Cho nên, mặc dù giờ phút này Cố Ấn Mẫn rõ ràng đang nhục nhã cô, cô cũng chỉ có thể im lặng không nói lời nào

Hung hăng chế ngạo, Cố thị trưởng lúc này hướng Đàm Dật Trạch nói: "Rượu này đúng là hương vị không tồi!"

Nhìn bộ dạng ba thường thức rượu, Cố Niệm Hề cũng chỉ có biết ở trong góc tối tươi cười

Cô đương nhiên không ngờ đến cái gọi là "Hương vị" kia là nói đến rượu, ba là đang muốn nói đến hương vị không tồi khi giúp cô báo thù

Thật ra, ba của cô cũng là một người đàn ông phúc hắc

Đừng nhìn mặt ngoài ông nói chuyện tốt như vậy, nhưng mỗi lần chỉ cần đề cập đến Cố Niệm Hề, vấn đề kia khẳng định sẽ là vấn đề khó nhất trên thế giới, khiến cho ông quan tâm

Nhưng àm Cố Niệm Hề không thể không thừa nhận, ba của cô chính là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này. Dĩ nhiên người đàn ông tốt nhất trên thế giới này đối với cô, vẫn còn lão lưu manh kia

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề lại gấp cho thị trưởng Cố Ấn Mẫn thêm một chút thức ăn

Nhưng mà phía sau lúc này ở phía cửa lớn của Đàm gia lại có tiếng động

Là Đàm Dật Nam đã trở về!

Gần đến năm mới, công ty có rất nhiều đơn đặt hàng

Đàm Dật Nam mỗi ngày đều vội vã, nói đúng ra cũng có một số việc không cần đích thân Đàm Dật Nam làm, nhưng hắn vẫn muốn ở lại. Mục đích của hắn, đơn giản chính là không muốn gặp mặt Hoắc Tur Vũ

Đàm Dật Nam cả ngày dường như đều ở công ty, tự nhiên cũng không có khả năng biết hôm nay ba mẹ Cố Niệm Hề sẽ đến đây. Cho nên khi hắn vừa tiến vào nhà, nhìn đến người đang ngồi trong phòng ăn có chút kinh ngạc

Trong lúc nhất thời, người luôn ở trên thương trường thành thạo trưởng thành, chân tay cũng trở nên luống cuống

"Tiểu Nam mau tới đây. Hôm nay ba của Hề Hề là Cố thị trưởng cùng thị trưởng phu nhân đến nhà chúng ta dùng bữa!" Thư Lạc Tâm nhìn thấy con mình trở về, tự nhiên rất vui vẻ

Vừa vặn, hôm nay Đàm Dật Nam trở về, ba mẹ Cố Niệm Hề vẫn còn ở đây

Đây đối với Thư Lạc Tâm mà nói, quả thực là cơ hội ngàn năm có một

Vừa lúc, có thể cho Đàm Dật Nam cùng ba của Cố Niệm Hề là thị trưởng ba vợ làm quen. Như vậy cũng thuận tiện làm cho sau này Đàm Dật Nam dễ dàng cưới Cố Niệm Hề vào cửa

Nhưng Hoắc Tur Vũ ở một bên thấy Thư Lạc Tâm có thái độ như vậy, chỉ biết cười lạnh, vội vàng mở miệng nói: "Lão công, anh mau tới ngồi bên này!"

Thật ra ngày thường Hoắc Tur Vũ sẽ gọi là "Nam". Nhưng hôm nay, cô lại muốn diễn trò trước mặt mọi người, gọi hấn một tiếng "Lão công"

Này thật ra chính là muốn nhắc nhở cho mọi người biết, người đàn ông này chính là chồng của Hoắc Tur Vũ cô, đồng thời cũng làm cho Thư Lạc Tâm bà ta không thực hiện được gian kế

Có ai đồng ý để cho con gái mình làm vợ lẽ sao?

Cho nên Hoắc Tur Vũ muốn đem hy vọng cuối cùng của Thư Lạc Tâm hủy diệt

"Cô không mở miệng, không ai nói cô câm đâu!" Thư Lạc Tâm ngồi ở bên cạnh nghe thấy lời nói của Hoắc Tur Vũ. Thấy trên miệng Hoắc Tur Vũ vẫn còn ý cười, tự nhiên cũng hiểu rõ dụng ý của người phụ nữ này

Sau đó Thư Lạc Tâm cũng chú ý tới, thị trưởng Cố Ân Mẫn vì nghe được lời nói kia của Hoắc Tur Vũ, mà sắc mặt trở nên vô cùng không tốt

"Con có phải người câm hay không, cái đó cũng không liên quan đến mẹ! Hơn nữa con đây là nói với chồng của mình, cũng không phải nói với mẹ, mẹ rốt cuộc gấp cái gì?" Hoắc Tur Vũ khẽ cười, dùng thanh âm hai người có thể nghe thấy được nói

"Hoắc Tur Vũ cô đừng khinh người quá đáng. Tôi muốn làm cái gì, cô không có tư cách quản!" Thư Lạc Tâm tất nhiên cũng không cam chịu yếu thế, âm thầm cùng Hoắc Tur Vũ ở sau lưng phân cao thấp

"Tôi không có tư cách quản, tôi là vợ của Nam, cũng là mẹ của cháu bà. Bà hiện tại lại muốn con mình ăn trong bát còn nhìn ngoài nôi, bà nói rốt cuộc tôi có tư cách quản hay không?" Hoắc Tur Vũ khinh thường thái độ của Thư Lạc Tâm. Người khác đều là khuyên giải không phân chia, nhưng Thư Lạc Tâm lại ngược lại. Từ đầu đến cuối đều muốn đá Hoắc Tur Vũ cô ra

Bà ta rốt cuộc có ý đồ gì?

"Cô đã sớm nhìn ra, vậy hấn là thu dọn hành lý cuốn xéo khỏi đây mới tốt! Nếu là cô còn muốn ở lại nơi này, cẩn thận đến lúc đó chịu không nổi, cũng dính đến phiền toái!" Nếu Hoắc Tur Vũ đã sớm nhìn ra người con dâu bà muốn là ai, vậy Thư Lạc Tâm bà việc gì phải vất vả che dấu

"Phiền toái gì đâu? Tôi thật sự muốn nhìn xem hai mẹ con các người dùng thủ đoạn gì để đuổi tôi đi!" Hận ý, làm cho ánh mắt của Hoắc Tur Vũ chứa đầy tơ máu

Chưa bao giờ nghĩ tới, Thư Lạc Tâm bà ta lại có thể lớn mật nói ra mục đích của mình như vậy

Điều này làm cho Hoắc Tur Vũ, không biết đem mặt giấu vào đâu

Ngại chuyện ba mẹ Cố Niệm Hề còn ở trong này, Hoắc Tur Vũ cô không thể làm ra những chuyện quá mức dọa người, cho nên mặc dù nội tâm đã muốn bùng nổ, Hoắc Tur Vũ cô cũng chỉ có thể cười nhẹ

"Chờ xem!" Nếu cũng đã quyết định như vậy, Thư Lạc Tâm bà cũng sẽ không sợ mà đâm thêm một tảng

Nhưng mà, giờ phụ nữ này làm cho mọi người phải kinh ngạc, không phải là những âm thầm đánh giá sau bàn ăn của Hoắc Tur Vũ và Thư Lạc Tâm. Mà chính là lời nói của Đàm Dật Nam: "Bác Cố, bác đến xem Niệm Hề!"

Đàm Dật Nam nói ra lời này, khóe miệng còn có độ cung, vừa đúng lúc biểu đạt ra được sự tôn kính cùng quen thuộc của hấn đối với Cố thị trưởng

Một màn này tự nhiên cũng làm cho tâm tình của Hoắc Tur Vũ và Thư Lạc Tâm đại ra

Đàm Dật Nam thế nhưng lại quen biết Cố thị trưởng?

Vui vẻ nhất chính là Thư Lạc Tâm. Cặp mắt cũng là chưa bao nhiêu đắc ý. Đặc biệt là lúc nhìn sang người bên cạnh là Hoắc Tur Vũ, khóe miệng còn không quên hiện ra nụ cười khiêu khích

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Bạo Hoa Cúc

"Cậu là..." Cùng một chiêu, nhưng hôm nay Cố thị trưởng dùng lại hai lần. Lần trước là để đối phó với người không biết xấu hổ là Thư Lạc Tâm, lần này là để đối phó với con bà ta

Bởi vì, hai người bọn họ đều là người không biết xấu hổ, nhưng lại là người vô cùng để ý đến da mặt

Mà Cố Ân Mẫn đã sớm xem rõ điều này, không lưu tình mà phản kích bọn họ. Ông muốn nhìn, Đàm Dật Nam này rốt cuộc là có năng lực gì, dám không cần đến con gái bảo bối của Cố Ân Mẫn ông

Trong mắt Cố Ân Mẫn, đầu tiên cảm thấy chính là Đàm Dật Nam này không xứng với con gái bảo bối của ông, không nghĩ tới thể như hắn còn xuất ra chiêu hồng hạnh xuất tường này, làm con gái ông ở thành phố xa lạ này tuyệt vọng lâu đến như vậy, Cố Ân Mẫn ông nếu không cho hắn nhìn rõ một chút, ông khẳng định sẽ không mang họ Cố!

Không thể không thừa nhận, Cố thị trưởng đúng là Cố thị trưởng

Chỉ một câu đơn giản, làm cho nụ cười trên mặt Đàm Dật Nam thoáng chốc cứng lại

Càng làm cho Thư Lạc Tâm nguyên bản ở bên cạnh đắc ý, cũng cảm thấy đột nhiên xấu hổ

Cũng may, dù sao Đàm Dật Nam ở trên thương trường lăn lộn một chút, ứng xử xã giao đương nhiên hắn cũng có phương pháp. Vừa mới sắc mặt còn có chút cương, lúc này lại lần thứ hai gọi lên tươi cười, vẻ mặt ấm áp nói: "Cháu... lần trước cùng Niệm Hề đến thành phố D, lúc ấy Niệm Hề còn đưa cháu đến gặp bác. Cháu tên Đàm Dật Nam!"

"Là vậy sao? Đàm Dật Nam! Xem ra, tôi cũng không có nhớ rõ. Nhưng tôi người nào nên nhớ kỹ, người nào không nên nhớ kỹ tôi cũng rõ ràng" Thấy Đàm Dật Nam nói như vậy, Cố Ân Mẫn gật gật đầu. Câu nói này làm cho Đàm Dật Nam có chút xấu hổ, vẻ mặt hòa hoãn, ngay cả biểu tình của Thư Lạc Tâm cũng dần có ý cười. Nhưng sau câu nói kia lại làm cho hai người đồng thời đen mặt!

Xem ra, Cố thị trưởng này không phải là người đơn giản, lần thứ hai đến Đàm gia, liền đem mọi người trên dưới dạy dỗ thật tốt một phen

Nhưng nếu như Cố Ân Mẫn không có năng lực như thế, làm sao có thể ngồi lên vị trí thị trưởng kia

"Ha ha, bác Cố nói rất đúng! Cô Lưu lấy cho cháu chén đĩa đến đây" Nhìn Cố Ân Mẫn vẫn cười nhẹ như gió xuân, Đàm Dật Nam chỉ còn biết xấu hổ trở lại chỗ ngồi của mình

"Như thế nào, muốn vội vã làm con rể của người ta?" Nhìn Đàm Dật Nam ủ rũ ngồi bên cạnh mình, Hoắc Tư Vũ khẽ cười

Hiện tại mẹ con hắn ở trong mắt Hoắc Tư Vũ quả thực so với hài kịch diễn còn không bằng

"Nói cái gì đó, đừng có đoán mò!" Đàm Dật Nam rõ ràng những lời của Hoắc Tư Vũ nói, nhưng hắn cũng không thừa nhận đây là chuyện thực

"Đoán mò? Đàm Dật Nam, anh đừng tưởng rằng anh bề ngoài cẩn thận, em sẽ không đoán ra! Em nói cho anh biết, người ta bây giờ là nhìn không vừa mắt mẹ con anh, hai người đừng có mà không biết xấu hổ! Cũng đừng dọa người khác!" Nhìn bộ dáng Đàm Dật Nam phủ nhận, Hoắc Tư Vũ cũng không tức giận lắm

Bởi vì người sáng suốt đều nhìn ra mẹ con bọn họ muốn làm cái gì, đến ngay cả Thư Lạc Tâm cũng thoải mái thừa nhận rồi. Nhưng Đàm Dật Nam lại nhát gan như chuột, một câu cũng không dám thừa nhận

Nhìn cái dạng này của hắn, Hoắc Tư Vũ đột nhiên lại khó hiểu, tại sao trước đây mình lại yêu người đàn ông này?

Ngay từ đầu, khi cô còn chưa xác định mối quan hệ với Đàm Dật Nam. Đàn ông theo đuổi cô có thể xếp thành một hàng dài. Nếu không phải là cô nhìn trúng gia sản Đàm gia phía sau của hắn, Hoắc Tư Vũ cô cũng không có ngu trở mặt với Cố Niệm Hề, khiến cho quan hệ của hai người căng thẳng đến vậy

"Tôi dọa người, cùng với cô cũng không sai biệt lắm! Hai người chúng ta ở trên bàn cân cũng là một chín một mười. Ai cũng không cần nói ai!" Hạ giọng nói với Hoắc Tư Vũ, sau đó Đàm Dật Nam liền vui đầu vào ăn cơm! Ngay cả nói cũng không nói câu nào nữa

Thấy Đàm Dật Nam bị Cố thị trưởng chế nhạo, Thư Lạc Tâm cũng không có đắc ý như lúc đầu nữa. Lúc này bà cũng im lặng mà ăn cơm

"Ba, chén rượu này con mời, cảm ơn ba đã nuôi dưỡng Hề Hề tốt như vậy!" Đàm Dật Trạch bưng chén rượu mời Cố Ân Mẫn

"Chúng ta đều là người một nhà, không nên nói như vậy! Dật Trạch, ba cũng hy vọng trong khoảng thời gian ba rời đi, con có thể chăm sóc tốt cho con gái của ba" Cố Ân Mẫn hơi gọi lên độ cung, so với lúc trước chế nhạo Đàm Dật Nam và Thư Lạc Tâm có phần khác biệt

"Đây là điều đương nhiên! Hề Hề là lão bà của con, Đàm Dật Trạch con sẽ dùng cả đời để bảo vệ cô ấy, không cho cô ấy bị kẻ nào ức hiếp" Nói xong lời này, Đàm Dật Trạch cảm thấy bên eo mình có một cảm giác tê rần

Cúi đầu thì phát hiện được, thì ra mình bị một người nào đó hung hăng nắm chặt

Một tay Cố Niệm Hề không lưu tình mà nhéo Đàm Dật Trạch, tay kia lại ở trên bàn ăn rất lưu loát mà gấp rau xanh! Nhưng đôi mắt đẹp lại trừng mắt

nhìn Đàm Dật Trạch ý nói: Nói cái gì mà bảo vệ! Ước hiệp em không phải là Đàm tham mưu trưởng sao?

Liên tiếp vài ngày không để ý đến cô, còn lừa cô chỉ cần trên giường biểu hiện thật tốt, hần liền không tức giận! Nhưng kết quả đâu? Mỗi buổi tối đều bắt cô thực hiện vô số động tác, đem cô tra tấn đến nửa sống nửa chết, hôm sau rời giường lại đối với cô lạnh nhạt! Cứ như vậy, mà hần dám nói là bảo vệ cô?

Nhưng bất đắc dĩ, đối với gương mặt vô tình chỉ trích của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch chỉ cười nhẹ. Giống như cô nói đều không phải là hần, mà đôi tay ở dưới lưng áo của hần, chỉ coi như là đang mát xa

"Như vậy, ba hy vọng con nhớ kỹ lời hôm nay nói! Về phần ước định của chúng ta, vẫn là cứ theo lẽ thường" Thật ra Cố Ân Mẫn cũng nhìn ra động tác của vợ chồng Đàm Dật Trạch, nhưng ông không chỉ ra. Bởi vì ông dường như cũng nhìn ra tình cảm nào đó...

"Ân, con đã biết"

Nói xong câu này, Đàm Dật Trạch chạm ly với Cố Ân Mẫn, hai tiếng vang thanh thúy phát ra

Giây tiếp theo, hai người đàn ông xuất sắc đều uống hết chén rượu của mình, giống như là thành lập một ước định nào đó

Mãi cho đến khi Cố Ân Mẫn cùng Ân Thư Kỳ lưu luyến ngồi trên máy bay trở về thành phố D, Cố Niệm Hề vẫn không hỏi rốt cuộc Đàm Dật Trạch cùng ba mình đã ước định cái gì

Đàm Dật Trạch cùng Cố Niệm Hề cuối cùng cũng trở về căn nhà nhỏ của bọn họ, ngày hôm sau thì Cố Niệm Hề đi làm

So với năm trước, Cố Niệm Hề cảm giác mình ở tập đoàn Bác Á sống khá già hơn rất nhiều. Mỗi một dự án cô đều làm rất hài lòng

Cố Niệm Hề có điều không biết, tất cả những việc này đều có nguyên nhân

Thời gian trước kia, Hoắc Tư Vũ vì không muốn Cố Niệm Hề tiết lộ thân phận của mình, cho nên đem hết biện pháp muốn cô rời khỏi nơi này, trở về thành phố D

Vì thế, cô vận dụng mối quan hệ của chính mình ở nơi đây, làm cho tập đoàn Bác Á xử lý Cố Niệm Hề. Vì muốn làm cho Cố Niệm Hề thất bại, buộc phải trở về. Không nghĩ tới, Cố Niệm Hề không bị đánh bại, ngược lại lại vượt qua nhanh chóng

Mà hiện tại, cuộc sống của Cố Niệm Hề lại thuận buồm xuôi gió! Không chỉ chồng của cô là Đàm Dật Trạch đối xử với cô rất tốt, mà ngay cả ông nội Đàm cùng Đàm Kiến Thiên cũng vậy. Hiện tại ngay cả Thư Lạc cũng đối với cô ta hiền cường xum xoe lấy lòng

Mà này đó, làm cho Hoắc Tư Vũ đồng thời lo lắng cùng khổ sở, càng làm cho cô ta sợ hãi, sớm hay muộn nếu như Cố Niệm Hề không thích ở tập đoàn Bác Á, quay trở về Minh Lăng làm việc. Dựa vào sự ưu ái của ông nội Đàm và Đàm Kiến Thiên, nói không chừng hai người đó còn hơn hờ đem vị trí tổng tài cho Cố Niệm Hề cũng không chừng!

Xem trình độ yêu thích của ông nội Đàm cùng Đàm Kiến Thiên, nếu như có quyết định như vậy dường như cũng không có cái gì gọi là đường đột

Vì để phòng ngừa Cố Niệm Hề có ý định sang tập đoàn Minh Lăng làm việc, Hoắc Tư Vũ liền nói với người quen bên Bác Á tạm thời không làm khó dễ Cố Niệm Hề

Nhưng Cố Niệm Hề ở trong công ty khoái hoạt, người đàn ông nào đó lại cảm thấy vô cùng không vui

Bởi vì bình thường đến giờ tan tầm, Đàm tham mưu trưởng trở về nhà, sẽ được nhìn thấy cảnh tượng vật nhỏ ở trong phòng bếp bận rộn nấu nướng

Nhưng gần đây, mỗi khi Đàm Dật Trạch bước vào cánh cửa, đều nhìn thấy sự cô đơn hiu quạnh

Không có vật nhỏ ở nhà, nơi đây liền giống như hầm băng trước kia

Cô đơn, làm cho Đàm Dật Trạch có chút buồn bực

"Lạch cạch!" Đàm Dật Trạch nguyên bản chuẩn bị xoay người, đi đón vật nhỏ trở về nhà. Vừa vặn phía sau liền có tiếng động

Đàm Dật Trạch quay lại mới phát hiện, cái người vừa đẩy cửa kia chính là vật nhỏ của hần

"Lão công, anh đã trở về? Chờ em một lát, em sẽ nấu cơm cho anh!" Nói xong, cô đem thứ trên tay mình đặt xuống dưới ghế sa lon, rồi vội vàng đi tới phòng bếp

"Khoan đã, quay lại cho anh!" Nhìn chằm chằm thứ Cố Niệm Hề đặt trên sa lon, ánh mắt hần thoáng chốc trở lên âm lãnh

"Làm sao vậy? Hôm nay công việc nhiều em ở lại xử lý một chút. Cho nên về nhà có chút muộn! Anh cứ từ từ, em đi nấu cơm, sau này không bao giờ... về muộn nữa là được" Cố Niệm Hề vốn tưởng rằng Đàm Dật Trạch không thích cô về muộn. Khi cô nói xong câu này, phát hiện hần dường như không

thèm để ý đến vấn đề đó

Bởi vì, mặc dù cô đã chủ động nhận sai, giờ phút này của Đàm Dật Trạch vẫn tối tăm như vậy. Đôi mắt màu đen, sâu thẳm giống như là không thể nhìn ra được giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì

"Lão công..."

"Lão công, đừng nhìn em như vậy được không? Em sẽ sợ!"

"Lão công, anh có phải là muốn đánh em hay không?"

Mặc kệ Cố Niệm Hề có hỏi thế nào, sắc mặt của người đàn ông kia vẫn không thay đổi

Ánh mắt của hắn giống như là băng ngàn năm. Khóa chặt trên người cô, khiến cho cô phải sợ hãi

Vì thế, dưới ánh mắt của hắn, Cố Niệm Hề có chút cách xa, muốn chạy trốn mất dạng

Nhưng hành động của cô còn chưa được thực hiện, thì người bên cạnh dường như bắt được suy nghĩ của cô, lúc cô còn chưa kịp chạy đi, đã nhanh chóng gắt gao ôm lấy eo cô, làm cho cô không thể động đậy

"Lão công, anh là thân hệ người chồng tốt, không thể đánh lão bà!" Cố Niệm Hề phát hiện cả người đã bị hắn ôm chặt trong lòng ngực, muốn chạy cũng không thể

"Anh có phải là thân hệ người chồng tốt không, anh không biết. Nhưng anh biết, em nếu như không nói lai lịch của những thứ trên sa lon kia nói rõ, hậu quả chính là rất nghiêm trọng!" Hắn đem cô ôm vào lòng ngực

Một tay của hắn khóa trụ bên eo của Cố Niệm Hề, tay kia lại xoa lên da thịt non mịn của Cố Niệm Hề. Con người như trước gắt gao đem cô vây lại

"Hậu quả gì?" Nhìn khoe miệng có động cung của Đàm Dật Trạch không một độ ấm, Cố Niệm Hề lấp bắp nuốt một chút nước miếng

"Bạo hoa cúc, như thế nào?" Nói xong lời này, đôi tay to lớn kia lại bao gan đưa xuống phía hông của Cố Niệm Hề nắn nắn! Động tác tà ác kia, trái ngược với biểu tình đương nhiên này của hắn, làm cho thần kinh của Cố Niệm Hề lúc này thẳng cáp đến cực hạn

Mà nói Đàm Dật Trạch cũng phát hiện, Chu Tử Mặc dạy hắn chiêu này quả nhiên là hữu dụng

Nhưng "Bạo hoa cúc" rốt cuộc là thế nào?

"Đàm tham mưu trưởng... Khẩu vị của ngài, từ thời điểm nào lại trở nên nặng như vậy?" Đàm tham mưu trưởng không biết bạo hoa cúc là cái gì, nhưng cũng làm cho cô gái nào đó sợ tới mức run rẩy

Ngay cả đôi tay đang đặt lên eo của cô, cũng có thể cảm nhận được

"Từ khi nào, em không cần biết. Em chỉ cần biết, nếu không nói rõ ràng, đêm nay hoa cúc của em nhất định bị phá hủy!"

Không thể không thừa nhận, Đàm tham mưu trưởng tuy rằng không biết bạo hoa cúc là gì, nhưng đối với lừa dối người khác tuyệt có thể hạ bút thành văn

Rất nhanh hắn có thể nhận ra, Cố Niệm Hề đã bại trận

Đôi mắt đẹp rõ ràng đã có sương mù bên trong, nhìn về phía đồ vật mình vừa mới đặt xuống ghế sa lon

Kia chỉ là một cái khăn quàng cổ

Không nói đến đẹp hay không, chỉ cần nhìn chất liệu cùng màu sắc trên đó, Đàm Dật Trạch liền có thể kết luận, thứ này giá trị rất xa xỉ. Tối thiểu cũng phải là một tháng tiền lương của Đàm Dật Trạch!

Tuy rằng đối với Đàm tham mưu trưởng mà nói, nhà của bọn họ có thể so sánh với một ngân hàng nhỏ. Nhưng Đàm tham mưu trưởng cũng biết, vật nhỏ của hắn không phải là một người xa xỉ như vậy. Lại càng sẽ không tiêu tốn nhiều tiền để mua một cái khăn quàng cổ này

Nói cách khác, thứ này chỉ có thể là người khác đưa cho cô!

Nhưng, là người nào đưa cho cô?

"Khụ khụ... Lão công anh buông em ra, anh bóp em đau! Em đây nó còn không được sao?"

Cố Niệm Hề bĩu môi, gương mặt nhỏ nhắn có nhiều nếp nhăn, vô cùng đáng thương

Tuy rằng lời của cô, Đàm Dật Trạch không đáp lời, nhưng tay cũng có chút buông lỏng. Nhưng mà tay hắn vẫn ở trên eo cô, giống như nếu cô không

nói rõ ràng lai lịch của thứ này, cô hôm nay chỉ có thể cùng hắn đánh một chỗ như vậy

"Là di Thư!" Tuy rằng cảm giác ở bên cạnh Đàm Dật Trạch như vậy cũng không phải là không tốt. Gần đây Đàm Dật Trạch luôn xa cách cô. Muốn nói là hắn chán ghét, Cố Niệm Hề cảm thấy không giống. Vì người đàn ông ban ngày lạnh lùng, đến tối lại lửa cháy nhiệt tình, mỗi buổi tối đều đối với cô so với ép cung không khác là mấy. Cho nên, tuyệt đối không phải Đàm Dật Trạch chán ghét cô, mà là hiện tại hắn vẫn còn tức giận! Hiện tại có thể kẻ cựa bên cạnh Đàm tham mưu trưởng, cảm giác dĩ nhiên là không tồi. Nhưng điều tiên quyết là, người đàn ông này nhìn đôi mắt sâu kín nhìn chăm chăm cô, làm cho cô có cảm giác mình giống như sắp bị ăn sạch

Cuối cùng, Cố Niệm Hề vẫn thỏa hiệp

"Di Thư?"

Nghe được đáp án của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch có chút giật mình

Đặc biệt mi tâm của hắn nhanh chóng bị cuốn lại

Vốn tưởng rằng, người tặng cô vật đắt tiền như vậy, phải là người thầm mến cô mới đúng! Ví dụ như là Đàm Dật Nam hoặc Sở Đông Ly

Nhưng Đàm Dật Trạch lại không ngờ chính là Thư Lạc Tâm?

Nhưng mà ngẫm lại, thật ra hắn cũng hiểu được

Từ khi biết Cố Niệm Hề là con gái thị trưởng, thái độ của Thư Lạc Tâm đối với cô thay đổi một trăm tám mươi độ

Vậy trong đó đến tận cùng là có ý gì, người khác có lẽ không biết, nhưng đối với Đàm Dật Trạch hắn đương nhiên hiểu được

"Hôm nay di Thư đột nhiên mua thứ này, nói là cái gì tiện đường mua cho em! Em không nhận, di ấy nói cái này không đáng tiền. Em cũng không ngờ đến nỗi không nhìn ra được giá trị của nó, nên không muốn nhận. Nhưng di ấy nói nếu em không nhận sẽ ném vào thùng rác. Em nghĩ nếu như ném vào thùng rác chẳng phải đáng tiếc sao. Cho nên..."

Cố Niệm Hề cúi đầu nói

"Vậy em nên để bà ta tự mình ném nó vào thùng rác đi!" Nghe xong lời kia, ánh mắt của Đàm Dật Trạch đột nhiên trở nên âm lãnh

Tuy rằng âm lãnh kia chỉ xuất hiện chưa đến một giây nhưng Cố Niệm Hề vẫn có thể nhận ra được

"Nhưng mà lão công, lãng phí là không tốt!" Đây là ba đã nói với cô

"Em cảm thấy, người như di Thư có thể đem thứ đó ném đến thùng rác sao?"

Đàm Dật Trạch nói câu kia, làm cho Cố Niệm Hề buồn cười

Nếu như Đàm Dật Trạch nói, Thư Lạc Tâm này tuyệt đối không phải là người thoải mái gì

Nói sao thì tiền riêng của bà ta cũng bị Cố Niệm Hề "tịch thu"

"Bà ta đem thứ này tặng cho em, có... nhắc đến chuyện khác hay không?"

Thấy Cố Niệm Hề bị chính mình phản bác, Đàm Dật Trạch liền hỏi lại

"Di ấy nói cuối tuần này, cử hành một cái triển lãm bán hàng gì đó, lúc đó di ấy muốn em cùng đi! Em nghĩ, nếu như đã nhận đồ của di ấy, vậy cùng di ấy đi cũng không có cái gì không thể, hơn nữa, di ấy cũng là người Đàm gia, còn là mẹ hai của anh. Em cùng di ấy đi dạo phố, cũng không có gì là không được đúng không!"

Cố Niệm Hề cúi đầu, nên không để ý người đàn ông nào đó ngồi bên cạnh hai mắt đã sớm hép lại

Hay cho Thư Lạc Tâm này, thế nhưng dám lừa gạt người của Đàm Dật Trạch hắn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Cãi Nhau

"Thật ra em có suy nghĩ gì?" Híp lại đôi mắt, người đàn ông xoay người nhìn cô gái nhỏ trong lòng ngực

Nhìn cô vẻ mặt chờ mong, Đàm Dật Trạch tay dừng ở bên eo cô lại ra tăng lực đạo: "Không phải là em thật sự nghĩ muốn cùng đi Thụ đi tham gia triển lãm gì đó chứ?"

Thấy Cố Niệm Hề vẻ mặt chờ mong không đáp lại. Thông minh như Đàm Dật Trạch, làm sao có thể không nhìn ra suy nghĩ của cô

Lập tức hai mắt của hắn như có tầng băng bịt kín

Tính cả thân mình của hắn cũng muốn trở nên lạnh lẽo

"Lão công, em gần đây chưa đi dạo phố..." Tính đến thời điểm hiện tại, khi đến thành phố này Cố Niệm Hề cũng chưa một lần đi dạo phố. Nói đến chỉ là đi mua mấy cái áo cùng thức ăn mà thôi

"Vây cũng không được. Cùng ai đi đều được, nhưng không cho phép đi cùng đi Thụ!" Lời nói của hắn chắc như đinh đóng cột, nghiêm nhiên trở thành mệnh lệnh

Nói lời này môi khẽ nhếch mày hơi nhú

Tất cả đều chứng minh, nếu cô đi hắn sẽ tức giận chuyện này

Cô từ trước đến nay chỉ quen thuộc sự dịu dàng của hắn, chưa bao giờ thích hắn lạnh lùng

Điều này làm cho Cố Niệm Hề có chút thương tâm

"Nhưng ngoại trừ đi Thụ thật sự không tìm ra được người nào có thể cùng em đi dạo phố. Anh cũng biết, ở thành phố này ngoại trừ Du Du em chỉ biết Hoắc Tư Vũ cùng đi Thụ. Du Du gần đây rất bận, căn bản là không có thời gian cùng em đi dạo phố. Mà Hoắc Tư Vũ anh cũng biết là căn bản em sẽ không có khả năng cùng cô ta sóng vai, anh nói trừ bỏ đi Thụ ra em có thể tìm ai!" Cố Niệm Hề nói điều này, chớp mắt không hiểu sao lại chưa xót

Nhưng không phải là mình bị vây trong hoàn cảnh lạ lẫm. Mà là bởi vì giọng điệu của Đàm Dật Trạch có chút lạnh...

"Anh không quan tâm!" Nói xong, Đàm Dật Trạch cũng nhận ra rằng mình có một chút bá đạo

Mà trong tiềm thức, hiện tại Cố Niệm Hề chính là vợ mình, cũng là người kiếp này cả đời bên cạnh hắn. Thụ Lạc Tâm cho dù có năng lực, cũng không thể dựa vào chuyện đưa Cố Niệm Hề đến siêu thị, mua vài thứ này nọ, mà có thể thu được tâm vật nhỏ của hắn! Càng không có thể, làm cho cô đồng ý gả cho Đàm Dật Nam

Nhưng vừa nghĩ tới bọn họ luôn rình mò vật nhỏ của hắn, trong lòng Đàm Dật Trạch đúng là nhin không nổi

"Chẳng lẽ, anh muốn em một người không quen biết nơi này một mình đi dạo phố sao? Vẫn là nói anh không muốn em đi dạo phố?" Nói xong lời này, Cố Niệm Hề dường như nhớ ra điều gì đó, quay đầu nhìn sang bên cạnh Đàm Dật Trạch. Cặp mắt to, tràn đầy chờ mong: "Lão công, anh cùng em đi dạo phố được không?"

"Em cho rằng anh có nhiều thời gian như vậy sao?" Hắn nhìn chằm chằm cô, dường như không hài lòng với quyết định này

Thật ra, Đàm Dật Trạch không thích cửa hàng lớn đa dạng về hàng hóa dịch vụ gì đó. Nếu không phải cần thiết, hắn sẽ không đi đến

"Thật không có sao? Lão công anh không thương em sao?" Nói lời này, hai tay Cố Niệm Hề đã vòng trên cổ của hắn, đem đầu nhỏ cọ cọ trong lòng ngực hắn

Cô biết, Đàm Dật Trạch rất thích động tác nhỏ này. Bằng không tại sao mỗi lần cô như vậy, hắn lại có cảm giác như đang mềm lòng? Giống như bây giờ!

"Lão công... Được không?" Nhưng người đàn ông dường như đã quyết định, mặc kệ cô nói như thế nào, làm như thế nào, hắn cũng sẽ không đáp ứng cô

Nhưng nhìn bộ dạng này của hắn, Cố Niệm Hề biết tuy rằng hắn không nói, nhưng hắn cũng không hy vọng cô đi cùng Thụ Lạc Tâm

Vì thế, nhìn hắn nhú mày, khóe môi Cố Niệm Hề chợt lóe lên tia giả dối. Đương nhiên, Cố Niệm Hề cũng vô cùng thông minh, vì không muốn để cho Đàm Dật Trạch phát hiện ra, cô đem tia quái dị này dấu xuống đáy mắt

Sau một lát, đẩy Đàm Dật Trạch ra

Một tay đẩy không ra, liền dùng hai tay. Trong chốc lát người đàn ông này cũng buông lỏng

Rồi sau đó, cô liền mang theo rau xanh mình vừa mới mua về, đi đến hướng phòng bếp, đương nhiên lúc đi còn không quên phóng hỏa: "Nếu như Lão công không thể giúp em đi ra ngoài dạo phố, kia em phải cùng đi với dì Thu!"

Nói xong lời này, Cố Niệm Hề dùng một bước cũng đều không có. Trực tiếp tiến vào phòng bếp chuẩn bị nấu cơm. Nhưng tay còn chưa kịp bỏ rau xanh vào chậu, canh tay đã bị Đàm Dật Trạch kéo lại

"Không cho phép đi! Có nghe hay không, anh không cho phép em đi cùng dì Thu" Giờ phút này Đàm Dật Trạch đã không còn ý cười. Hắn nhìn chăm chăm Cố Niệm Hề, làm cho cô cảm giác xa lạ. Nhìn kỹ mới phát hiện thì ra ánh mắt hắn có chứa tia lạnh lẽo. Làm cho người ta nhìn vào mắt hắn không thể không tuân theo

Chạm đến ánh mắt sắc bén của hắn, Cố Niệm Hề trong nháy mắt muốn lùi bước. Không thể không thừa nhận, người đàn ông này trên người có hơi thở quân vương trời sinh, thực dễ dàng làm cho người ta khuất phục. Càng không cần phải nói hắn giờ phút này oai nghiêm làm cho người ta không thể cãi lời

Nhưng vừa nghĩ tới gần đây, người đàn ông này thường sử dụng cường chế đối với cô, Cố Niệm Hề liền kiên trì đáp lại: "Anh không cho phép? Em lại cố tình muốn đi!"

"Đây là quân lệnh, em dám không nghe theo?" Đôi mắt tràn ngập lửa giận. Tiếng nói rít gào trong không gian làm cho người ta cảm thấy nặng nề. Càng làm cho người ta cảm giác, lực phủ ngũ tạng đều bị giọng nói của hắn làm cho phát run

Cho tới bây giờ chưa có người nào dám chống đối Đàm Dật Trạch hắn. Hắn từ trước đến nay là người trong trời nhưng lạnh lùng, đuôi lông mày mọi lúc sẽ duy trì ý cười, nhưng mọi người đều nhìn ra được, người đàn ông này tính tình không tốt như vẻ bề ngoài. Còn nữa, hắn có thân phận địa vị cao, cũng không có người nào ngu ngốc dám chọc giận hắn

Nhưng Cố Niệm Hề làm được! Hơn nữa, cô còn có thể làm tốt đến như vậy!

Nhìn người đàn ông hướng tới chính mình làm bộ dạng rít gào, trên cổ có gân xanh, cảm giác tay của hắn đặt trên eo mình lại ra tăng sức lực. Cố Niệm Hề biết, hắn nổi giận, rốt cục nổi giận

Làm cho Cố Niệm Hề cảm giác chóp mũi mình chưa xót không ngừng

Cô nhìn chăm chăm hắn, giống như không muốn bỏ qua bất kỳ biểu hiện nào trên mặt hắn vậy

"Có nghe không? Anh nói, không cho phép em đi cùng dì Thu!" Cho dù biết rõ, chỉ đơn giản là một lần đi dạo phố, sẽ không có khả năng thay đổi mối quan hệ hiện tại của Cố Niệm Hề cùng với hắn. Nhưng hắn, chính là bá đạo nghĩ không muốn cho cô đi

Vật nhỏ của hắn, chỉ có thể là của một mình Đàm Dật Trạch hắn

Những người khác cho dù là rình mò, cho dù là nghĩ đến cũng không được!

Bởi vì, nếu như vậy hắn sẽ nổi điên, sẽ làm cho hắn không khống chế được cảm xúc hướng cô rít gào, hướng cô giận dữ, giống như hiện tại!

"Quân lệnh? Đàm Dật Trạch, em không phải là quân nhân, anh cho rằng dựa vào cái gì em phải nghe lời anh?" Rõ ràng từ đầu chỉ là muốn vui đùa

Nhưng người đàn ông này lại tức giận với cô, Cố Niệm Hề phát hiện xung đột, đột nhiên không thể dừng lại

Mà giọng điệu của cô, cũng trở nên lạnh lùng cứng rắn

Nhưng ngực lại có chút đau

Đau như vậy, cũng không giống như cảm giác cô phát hiện Hoắc Tư Vũ cùng Đàm Dật Nam trên giường. Bây giờ mới biết cái gọi là thống khổ của nội tâm đau nhói, cũng vì người đàn ông trước mặt này

Nước mắt muốn rơi xuống, nhưng cô vẫn cố chấp không cho nó chảy ra

"Anh là lão công của em! Em nói, anh có quyền lợi này hay không?" Chu Tử Mặc từng nói qua, đối với phụ nữ không thể quá cứng chiều. Cứng chiều quá... sẽ khiến người đó dè dặt cười cợt mình

Vừa mới bắt đầu, Đàm Dật Trạch còn chưa hiểu lời này cho lắm

Nhưng hiện tại hắn dường như đã hiểu

Vật nhỏ của hắn chính là bị hắn quá cứng chiều! Cho nên, hiện tại cô mới dám vi phạm mệnh lệnh của hắn! Càng dám hướng Đàm Dật Trạch hắn hô to gọi nhỏ

"Đúng vậy, anh là lão công của em, điểm này không thể phủ nhận! Nhưng Đàm Dật Trạch em là gã cho anh không phải bán cho anh. Em cũng có quyền quyết định quyền lợi của mình" Đàm Dật Trạch trước mặt so với tưởng tượng còn lạnh lùng hơn vài phần

Giờ phút này hắn một tay nhanh chóng túm lấy cánh tay của cô, giống như là muốn bóp nát.

Tầm mắt của hán từ trên cao nhìn xuống, giống như khinh thường cùng cô khắc khẩu

Môi mỏng khê nhếch, so với lưỡi dao sắc bén, càng làm cho lòng người trở lên lạnh lẽo

Một giây kia, nguy trang cùng kiên cường của cô ngay lập tức bị phá hủy. Hốc mắt liên tục chảy ra nước mắt trong suốt

Thấy cô khóc Đàm Dật Trạch trở lên luống cuống

Trước kia, hán tức giận cần phải một thời gian rất dài mới hồi phục tâm tình

Nhưng khi nhìn thấy vật nhỏ khóc, tâm tình của hán lại trở nên mềm nhũn, đau đớn giống như là tim bị người ta hung hăng bóp chặt

Hán cảm giác, thân mình cũng theo nước mắt vật nhỏ bắt đầu tan ra, bắt đầu hồng mắt, bắt đầu trở nên không chịu nổi một kích...

Nhìn bộ dạng cô khóc nức nở, Đàm Dật Trạch bất đắc dĩ khê động môi của mình. Có lẽ trên thế giới này, vật nhỏ đối với hán rất đặc biệt. Không cần vũ khí gì, chỉ cần một giọt nước mắt, liền có thể đủ làm cho Đàm Dật Trạch giờ tay đầu hàng

Khi hán chuẩn bị đem cô ôm vào lòng ngực, lại thấy tay của cô đang cầm rau xanh rơi xuống trên mặt đất. Phát ra tiếng trầm đục, làm cho không gian trở lên càng nặng nề. Rồi sau đó, cô xoay người hướng phía phòng ngủ chạy tới

Cô thành công chạy vào phòng ngủ, đem cửa khóa lại

Mà nói Đàm Dật Trạch khoảng không lạng lẽ, có chút luống cuống...

Đêm này, Đàm Dật Trạch một mình ngủ ở trong phòng khách

Thật ra hán nhiều lần cũng muốn trực tiếp xông vào phòng ngủ cùng Cố Niệm Hề, Nhưng bước đi đến gần lại dừng lại do dự không biết làm thế nào, liền quay trở về

Đêm nay hai người bọn họ không ăn tối

Cố Niệm Hề cũng nghiêm chỉnh trong phòng ngủ không đi ra

Đêm nay, gió không còn thổi mạnh, nhưng Cố Niệm Hề lại cảm giác được, độ ẩm này so với mùa đông còn lạnh hơn

Cho dù giờ phút này toàn thân đã được bao bọc bởi chăn bông, cho dù cô đem hệ thống sưởi vận đến mức cao nhất, vẫn không thể chống đỡ được khí lạnh

Có lẽ, cô không phải thật sự lạnh ở bên ngoài

Mà là tâm lạnh...

Cùng lúc đó, ở một quán bar nào đó trong ngõ ngách của thành phố

Gần đây nhiệt độ đã tăng lên. Cho nên, đối với người đến từ phương bắc mà nói là một tin tức vô cùng tốt. Bây giờ đã là mười một giờ đêm, Tô Du Du ngồi trong quán bar, không có ý định trở về

Thật ra, bình thường giờ này Tô Du Du đã sớm về nhà

Nhưng hôm nay cô lại không như vậy

Mấy ngày liên tiếp thời tiết rét lạnh, làm cho Tô Du Du là một cô gái đến từ phương bắc mấy ngày không dám ra khỏi cửa. Hơn nữa bởi vì chuyện xin lỗi Cố Niệm Hề, cho nên Tô Du Du không có tâm tình ra ngoài uống rượu vui đùa. Hiện giờ, cuối cùng đã đem chuyện xấu của mình thẳng thắn thừa nhận với Cố Niệm Hề, cũng nhận được sự tha thứ, cho nên Tô Du Du thật sự cảm thấy thoải mái

Để ăn mừng Cố Niệm Hề đã tha thứ cho chính mình, cho nên Tô Du Du tính toán thế nào cũng phải đợi Lục Tử Thông, cùng hán gặp mặt, vì mình mà vui mừng

Lục Tử Thông bình thường sẽ đến quán bar nghe một chút nhạc, uống một chút rượu

Chẳng qua, giờ phút này trong lòng tràn đầy vui mừng, chờ đợi Lục Tử Thông xuất hiện. Tô Du Du không biết tất cả tươi cười của cô, chờ mong của cô đều lọt vào con ngươi sắc bén của người đàn ông cách đó không xa

"Lăng nhị gia, có cần tôi đi gọi Tô bé nhỏ đến đây ngồi một chút không?" Hiểu được ánh mắt kia của hán Tiểu Lục Tử cảm nhận được Lăng nhị gia đối với Tô Du Du là vô cùng có hứng thú

Từ lúc hắn nhìn thấy Tô Du Du ở quán bar, liên tiếp vài ngày đều đến nơi này. Tuy rằng mọi người đều biết quán bar này chính là của Lăng nhĩ gia, nhưng hắn quanh năm suốt tháng cũng chỉ xuất hiện ở đây có vài lần. Đối với hắn mà nói, Lăng nhĩ gia tiền tài đều có, cho dù nơi đây có bị lỗ vốn vài đồng tiền nhỏ đối với hắn không có gì đáng ngại

Nhưng trong khoảng thời gian gần đây, Lăng Thần lại thường xuyên xuất hiện ở nơi này. Có lẽ người khác sẽ cảm thấy rằng Lăng nhĩ gia bắt đầu coi trọng hiệu quả và lợi ích của quán bar này. Nhưng Tiểu Lục lại biết, thật ra vị Lăng nhĩ gia này đến đây chỉ vì một người là Tô Du Du

Bằng không, hắn tại sao mỗi buổi tối đứng giờ đều ngồi ở vị trí này, quan sát chỗ ngồi của Tô Du Du?

Đội vài ngày, Tô Du Du vẫn đều không xuất hiện, Tiểu Lục Từ có thể thấy được vị Lăng nhĩ gia này tươi cười ngày càng ít

Nhưng may mắn chính là, hôm nay Tô Du Du rốt cuộc cũng xuất hiện

Mà Tiểu Lục Từ lại thấy từ khi Tô Du Du xuất hiện, tầm mắt của Lăng nhĩ gia luôn không rời khỏi cô ta!

Thậm chí, ngay cả khoe môi ngàn năm băng khiết của hắn, cũng vì Tô Du Du mà tạm thời xuất hiện nụ cười

Lăng nhĩ gia đang suy nghĩ, Tiểu Lục Từ đã mở miệng

"Cậu xác định, có thể mời cô ấy qua bên này sao?" Vị Lăng nhĩ gia này hôm nay không có như thường ngày quát lớn với hắn, đối với điểm này Tiểu Lục Từ lại cảm thấy vô cùng vui mừng

"Nay... Tôi có thể xác định!" Nói xong, Tiểu Lục Từ lại bồi thêm một câu: "Nhưng tôi tin tưởng, bằng thanh danh của Lăng nhĩ gia, không cô gái nào có thể từ chối! Tô bé nhỏ này đương nhiên cũng không phải người ngoại lệ!"

Sở dĩ mỗi lần có Lăng nhĩ gia, biểu hiện của Tiểu Lục Từ sẽ thật cẩn thận, ngày thường là một bộ mặt du côn lưu manh cũng không còn, vì hắn biết vị Lăng nhĩ gia này tính tình không tốt như vẻ bề ngoài

Người đàn ông như vậy, cho dù có không làm gì chỉ ngồi trong góc nào đó của quán bar, cũng làm cho người ta cảm thấy một cỗ quý khí tăng trào

Tư thế như vậy, chính là giống như mọi người nói, ở lâu trên cao sẽ có hơi thở vương giả

"Cậu cảm thấy như thế sao, nhưng tôi lại cảm thấy Tô bé nhỏ kia không dễ đối phó như vậy!" Hắn nói xong câu này khoe miệng còn có độ cung, tầm mắt lần thứ hai dừng trên người Tô Du Du. Nhìn Tô Du Du chờ mong, hắn giống như là người ngoài cuộc, bất động thanh sắc

Từ lúc nhìn thấy Tô Du Du, Lăng Thần đã có thể tóm tắt được, cô gái này vừa nhiệt tình vừa lạnh lùng, hai loại này cực kỳ mâu thuẫn

Khi thì đường hoàng, khi thì như thuận im lặng, làm cho cô gái này không tự giác hấp dẫn cái nhìn của hắn

Thậm chí cũng làm cho hắn muốn bắt đầu trêu đùa cô!

Lần trước say rượu lái xe, đó là phần lễ vật thứ nhất Lăng Thần tặng cho cô

"Như vậy đi, cậu đem chén rượu này của tôi sang đó, nhìn xem cô ấy có nhận không!" Nhìn cô gái cách đó không xa, ánh mắt của hắn giống như một cái đầm lầy, đang chờ thời cơ nuốt hết mọi thứ vào bên trong

"Được, tôi liền làm ngay!" Nói xong, Tiểu Lục Từ tiếp nhận chén rượu trên tay của hắn. Nhìn ly thủy tinh có đế dài vừa mới được tiếp xúc với môi của Lăng Thần, Tiểu Lục Từ trong lòng âm thầm thở dài: Gián tiếp hôn môi, như vậy Lăng nhĩ gia cũng nghĩ ra!

Nhưng mà vị nhĩ gia này, bình thường sẽ không làm theo cách tầm thường

Giống như lần trước, Tiểu Lục Từ hắn có đề nghị giúp đỡ, trực tiếp đưa Tô bé nhỏ khiêng lên giường của Lăng nhĩ gia, không phải là xong việc sao? Như Lăng nhĩ gia này lại biến thái, cự nhiên đi báo cáo với cảnh sát giao thông, nói Tô bé nhỏ say rượu lái xe

Mà hôm nay lại dùng chiêu thức gián tiếp hôn môi này? Phải biết rằng, chiêu này Tiểu Lục Từ hắn ngay từ lúc học tiểu học đã không chơi!

Nhưng không có cách nào, ai nói vị Lăng nhĩ gia này là thần ở nơi đây, nếu đắc tội với hắn, chỉ sợ Tiểu Lục Từ không có ngày nào sống yên ổn ở Trung Quốc này. Nếu Lăng nhĩ gia muốn, Tiểu Lục Từ cũng chỉ biết làm theo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Nữ Lưu Manh Say Rượu

"Khoan đã!"

Ngay lúc Tiểu Lục Từ cầm chén rượu chuẩn bị rời đi, phía sau lại truyền đến giọng nói của Lăng Thần

"Lăng nhị gia, còn có điều gì muốn phân phó?"

"Đưa cho cô ấy nếu như cô ấy từ chối. Không cần động tay động chân với cô ấy biết chưa?"

"Tôi đã hiểu!" Cầm chén rượu, Tiểu Lục Từ đi xuyên qua đám người, đến thẳng chỗ Tô Du Du

"Ô bé nhỏ, sao lại ngồi một mình ở đây?. Không đi ra ngoài chơi?" Tiểu Lục Từ đầu tiên cũng không trực tiếp đưa chén rượu cho Tô Du Du

"Tiểu Lục, thì ra là anh! Tôi không thích náo nhiệt" Bởi vì quen biết với Lục Từ Thông, cô cũng ít nhiều hiểu được Tiểu Lục này

"Không thích náo nhiệt sao còn tới chỗ này?" Rất nhiều người đến nơi đây là vì cuộc sống xa hoa lãng phí. Cho nên lúc Tiểu Lục Từ nghe được đáp án này của cô, có chút buồn cười. Nhưng hắn rất nhanh đã nhận ra điều gì đó: "Ô bé nhỏ, cô không phải là vì Lục Từ Thông mới đến nơi này chứ?"

"Ai cần anh lo!" Giống như là bị người ta giẫm lên đuôi mèo, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Du Du xuất hiện phiếm hồng

"Cái gì mà không cần tôi lo! Quên đi, xem cô ở đây si tình như vậy, người anh này cũng hào phóng nói cho cô biết, thật ra Lục Từ Thông kia là người không đáng tin!"

"Ha ha... Nếu như anh ấy không đáng tin, vậy anh nói cho tôi biết, trên thế giới này ai mới là người đáng tin, chẳng lẽ là Tiểu Lục anh?"

"Yêu, Ô bé nhỏ sao lại tức giận như vậy? Tôi nói cho cô biết, Tiểu Lục tôi tuy trời sinh bản tính phong lưu, nhưng nếu có một người phụ nữ để cho tôi chuyên tâm, tôi sẽ không giống như hiện tại, càng sẽ không giống như Lục Từ Thông vẫn còn đi trên hoa ghẹo nguyệt!" Tiểu Lục Từ đương nhiên cũng không muốn là người cầm ăn hoàng liên, khổ không nói được

Bị Tô Du Du chế nhạo như vậy, hắn đương nhiên có chút tức giận, nhưng vẫn còn ngại Lăng nhị gia kia đã coi trọng cô gái này

"Anh nói cái gì? Anh ấy không phải là người như vậy! Tiểu Lục ánh mắt của anh phòng chừng là giấu trong quần lót, bằng không thì là miệng dính cút chó, nên mới có thể đem người tốt nói thành người xấu, người xấu nói thành người tốt, bừa bãi như vậy!" Lục Từ Thông từ lâu đã ở trong lòng của Tô Du Du, lúc này thấy người khác nói xấu Lục Từ Thông trong lòng đương nhiên là nhịn không được

Giờ phút này Tô Du Du vỗ mặt bàn tức giận đứng lên

Bởi vì cô cái gì cũng không tin, Lục Từ Thông là người như vậy. Trừ phi tận mắt cô thấy

"Ô nhỏ bé, cô mồm miệng không nể nang tôi cũng không phải không biết, tôi một người đàn ông tốt không muốn tranh luận với cô. Nếu như ánh mắt của cô vẫn muốn để ở dưới váy, Tiểu Lục tôi cũng không ngăn cản. Gần đây, Lục Từ Thông mỗi ngày rảnh rỗi, đều cùng một cô gái kẻ vai sát cánh, nói vô cùng thân thiết. Cô nếu không tin, cô cứ ngồi đây, tôi làm cho người không nói cho hắn biết, đến lúc đó cho cô mở mang tầm mắt, nhìn xem có phải là ánh mắt cô để ở dưới váy không!" Nói xong Tiểu Lục quay đầu bước đi!

"Cút, Tiểu Lục thôi, đừng tưởng rằng anh mở miệng nói chuyện mà quý tôi sẽ tin! Còn có đem thứ này của anh mang đi!" Tô Du Du chỉ vào ly rượu, tức giận nói với Tiểu Lục

Không biết chén rượu kia đã bị người đàn ông nào đó "Lâm hạnh" qua

"Đây là của Lăng nhị gia mời cô" Tiểu Lục Từ thân nhiên nói cũng không quay đầu lại, chậm rãi bước đi

Tâm tư của Tô Du Du, rất rõ ràng không đặt trên chén rượu này

Bởi vì, giờ phút này trong đầu cô chỉ có lời nói của Tiểu Lục Từ lúc bấy giờ. Cô tuyệt đối sẽ không tin mấy lời đó, nhưng không biết tại sao, cô vẫn cảm thấy có chút bất an

Giờ phút này trong đầu cô hiện ra cảnh tượng lúc trước ở quán bar. Cô nhìn thấy Lục Từ Thông ôm một cô gái nào đó rất giống Hoắc Tư Vũ đi qua...

Lúc này Tô Du Du cảm thấy lòng ngực của mình như bị hung hăng bóp nghẹn!

Nhưng cô vẫn suy nghĩ, Lục Từ Thông không phải là người giống như vậy

Bằng không, cô tuyệt đối sẽ không có khả năng thích người đàn ông bình thường như vậy, hơn nữa là ngàn dặm xa xôi rời thành phố D vào nơi này làm việc

Tuyệt đối sẽ không như Lục Từ Thông nói đúng hay không?

Tuy rằng không muốn tin lời Tiểu Lục nói, nhưng cô vẫn ở lại nơi này chờ đợi

Mãi cho đến khi cô đợi không được nữa, thăm nghĩ Tiểu Lục vừa mới nói dối cô, thì ở cửa quán bar xuất hiện một thân hình thon dài

Một khắc kia, hô hấp của Tô Du Du cũng trở nên cứng lại

Bởi vì, cô thật sự thấy được, bên cạnh Lục Tử Thông còn có một cô gái khác

Nhưng cô gái kia cô nhìn không rõ là ai, bởi vì ánh sáng ở đây rất lập lờ

Thật ra lúc này Tô Du Du vẫn còn ôm ảo tưởng, bởi vì cô thấy hai bọn họ chưa có cử chỉ nào quá mức thân mật

Mãi cho đến khi hai người ngồi xuống, cô gái kia lại giống như là dây leo quấn lấy cổ Lục Tử Thông, mà Lục Tử Thông tay lại đặt lên đùi của cô gái kia. Giờ phút này Tô Du Du cảm thấy mình như bị tạt một cốc nước lạnh vào người

Mà càng làm cho Tô Du Du không tiếp nhận kịp, chính là người vừa đặt tay lên cổ Lục Tử Thông kia là Hoắc Tư Vũ!

Thật sự là Hoắc Tư Vũ!

Các cô từ trung học đã học cùng, ba người luôn cùng ngồi dưới tán cây anh đào nói chuyện lung tung, cũng từng giống như chị em song sinh, mặc cùng quần áo, kiểu tóc! Các cô quen thuộc như vậy! Tô Du Du làm sao có thể nhìn lầm?

Thật ra, lần trước Lục Tử Thông ngồi trong quán rượu, cô đã thấy ánh mắt kia của Lục Tử Thông không bình thường. Bằng không tại sao nhiều lần hỏi cô tin tức của Hoắc Tư Vũ

Mà lần này, Tô Du Du nhìn thấy Lục Tử Thông đi cùng Hoắc Tư Vũ

Cô thật không ngờ, Lục Tử Thông thế nhưng lại dây dưa cùng với Hoắc Tư vũ! Hơn nữa, nhìn động tác của bọn họ dĩ nhiên là vô cùng thắm thiết

Động tác rõ ràng này, giống như điện ảnh. Một màn này không ngừng trình diễn trong đầu Tô Du Du

Nhưng một kim châm thật nhỏ, hung hăng chui vào tim của cô, không thấy vết thương, làm cho cô càng thống khổ

Bốn năm hai mươi tám ngày, theo đuổi tình yêu, giờ phút này đều suy sụp trong lòng cô, ảm ảm sập xuống..

Mảnh nhỏ rơi xuống đất. Cho dù Tô Du Du có nhặt như thế nào, cũng không thể trở về như trước được

Tuyệt vọng, thương tâm thấm sâu vào xương cốt, làm cho Tô Du Du nhin không nổi

Lục Tử Thông đã lâu không gọi điện thoại cho cô, đáng lẽ ra cô phải sớm biết được có cái gì không đúng rồi mới đúng

Thậm chí, ngay cả người như Tiểu Lục cũng nhắc nhở cô

Nhưng Tô Du Du cô, vẫn sống chết tin tưởng người đàn ông kia...

Vừa nghĩ tới vừa rồi phản bác Tiểu Lục, Tô Du Du cảm thấy mình giống như diễn một trò hề trước mặt hắn

Lục Tử Thông, anh sao có thể...

Một khắc kia, Tô Du Du có cảm giác ấm nóng trên mặt mình lan tràn. Bối rối đưa tay lên mặt, mới phát hiện thì ra đó là nước mắt của chính mình

Người đàn ông như vậy, dựa vào cái gì làm cho cô phải rơi lệ?

Phần nộ làm cho Tô Du Du không nghĩ nhiều, chỉ muốn tìm một thứ gì đó dập tắt lửa giận trong lòng

Đồ uống cô gọi đã bị cô sớm uống hết. Thấy trên bàn mình có một ly thủy tinh để dài, bên trong còn có chất lỏng màu hổ phách

Không suy nghĩ nhiều bên trong có cái gì, càng không nghĩ tới thứ này do Tiểu Lục bí ới kia đem tới. Tô Du Du nhanh chóng đem thứ đó uống hết vào bụng. Chất lỏng cay cay kia xâm nhập vào cổ họng của cô, thấm dần vào lục phủ ngũ tạng

"Cho tôi một ly như thế này!" Tuy rằng rất cay, nhưng lại làm cho Tô Du Du cảm thấy thoải mái. Vì thế, đầu óc có chút quay vòng, hướng người hầu rượu nói

"Này..."

Có người nào không biết, ly rượu này là thứ chuyên dụng của Lăng nhị gia

Loại rượu này, cũng không phải là ai có thể mua nổi

"Như thế nào? Không muốn làm sao? Ngay cả anh cũng muốn ức hiếp tôi?" Rõ ràng là người đàn ông đó không đáng giá, ngay cả người như Hoắc tiểu tiện cũng thông đồng, nhưng tại sao hắn lại làm cho cô thương tâm. Phát hiện giọng nói của mình lại trở nên thô bạo, khàn khàn. Thậm chí còn có chút nghẹn ngào

"Cho cô ấy một ly" Không biết khi nào, người đàn ông thần bí kia lại hiện ra sau lưng cô. Nghe được giọng nói này, người hầu rượu cũng có chút kinh ngạc

Trong ấn tượng của hắn, Lăng nhĩ gia chưa bao giờ có lòng tốt bỏ thí cái gì. Trừ phi trong này đều có kế hoạch

Thất thần trong thời gian ngắn. Người hầu rượu lúc này lấy từ trong một ngăn tủ riêng biệt, rót cho Tô Du Du uống

"Cám ơn nhiều" Tô Du Du cầm lấy ly rượu bắt đầu một hơi uống cạn. Vì lần này là liều mạng uống xuống, nên Tô Du Du bị ho khan

Mà người đàn ông đứng phía sau cô, không tự chủ mà tiến lên vỗ nhẹ sau lưng của Tô Du Du

"Ai cho em uống như vậy? Bướng bỉnh!" Để trấn an gương mặt nhỏ nhắn vì sắc rượu kia mà đỏ bừng, khoe miệng Lăng nhĩ gia cũng chỉ biết lộ lên nụ cười cưng chiều. Mà người hầu rượu đứng ở một bên, nhìn thấy cảnh này cũng có chút thất thần

Trong ấn tượng, Lăng nhĩ gia của bọn họ chưa bao giờ vì một người phụ nữ làm như vậy, chứ đừng nói là giờ phút này trên mặt hắn còn biểu hiện vô cùng quý dị

"Hắc, vị tiên sinh này người như thế nào lớn lên lại giống như bạn trai trong mộng của tôi?" Rốt cuộc cũng không còn ho khan, Tô Du Du ngẩng đầu nhìn thấy người đàn ông bên cạnh.

Thật ra ngay cả chính cô cũng không biết mình vừa mới nói cái gì

Con người mê ly, Tô Du Du chẳng qua cả thấy được người đàn ông trước mặt này lớn lên có điểm đẹp trai. Đẹp trai như vậy bản chất chắc chắn là đáng khinh

Có lẽ bởi vì đêm khuya nhiệt độ giảm mạnh, Tô Du Du cảm giác, được người đàn ông này ôm trong lòng ngực rất thoải mái. Vì thế, không kìm lòng được, đem gương mặt nhỏ nhắn của chính mình, chôn tây trang màu trắng của hắn cạo cạo

Động tác đơn giản như thế, cũng làm cho người hầu rượu bên cạnh toát mồ hôi một phen

Lăng nhĩ gia từ trước đến nay tài trí hơn người. Còn chưa người nào dám làm bản đồ vật của hắn. Mà cô gái này, lại đem chất lỏng cô vừa mới ho khan cạo lên quần áo của hắn

Vì thế người hầu rượu cũng bắt đầu lo lắng thay cho cô gái này. Phải biết rằng, Lăng nhĩ gia muốn chính chết một người, có đôi khi ngón tay cũng không phải động

Mọi người xung quanh chỉ có thể nín thở chờ xem báo ứng tiếp theo cô gái này gặp phải, lại nhìn thấy người đàn ông kia một lần nữa ôm cô vào lòng, nói nhẹ một câu : "A... Phải không?"

Một màn này đều làm cho mọi người phải kinh ngạc

Mà đối với người say rượu là Tô Du Du đây thần nhiên không biết, vô tâm vô phẩy cười với người đàn ông kia: "Đúng vậy, xem cái dạng này của ngươi, chắc chắn là hôm nay muốn mang bản cung về. Bồn cung phê chuẩn cho ngươi"

Ý của Tô Du Du chính là đồng ý để cho hắn đưa mình về nhà mình

Ít nhất cô cho rằng, người khác phải nghe hiểu được ý của cô

Nhưng là Tô Du Du không biết, dường như mọi người nơi đây đều hiểu sai ý tứ của cô

Ít nhất thì, người đàn ông đang ôm cô lại nghĩ là cô muốn cùng hắn về nhà!

"Em thật sự muốn cùng anh về nhà sao?" Giống như là có chút không tin tưởng, hai mắt của người đàn ông híp lại một lần nữa

"Đương nhiên, có thể mang bản cung về nhà, phải cảm thấy ngươi chính là rất vinh hạnh, biết không? Còn không mau quỳ xuống?"

Nhìn trong lòng ngực cô gái đã sớm say rượu, Lăng nhĩ gia rốt cuộc cũng tặng cho cô một nụ cười quyến rũ mê hoặc chứng sinh: "Kia Lăng mỗ đa tạ ban ân!"

Sau một lát hắn ôm cô rời đi, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người...

Mang theo Tô Du Du rời đi, Lăng nhĩ gia rốt cuộc cũng hiểu được muốn trốn khỏi nữ lưu manh say rượu này cũng không được

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa, Cố Niệm Hề liền mở hai tròng mắt. Cũng có thể nói, thật ra đêm qua cô cả buổi tối không nghiêm chỉnh ngủ

Đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn, Cố Niệm Hề cùng hân phân phòng ngủ. Trừ bỏ lúc hai người mới đầu chưa có tình cảm

Tuy rằng không ngừng thuyết phục chính mình là không có gì. Hôn nhân của bọn họ ngay từ đầu đều không bắt nguồn từ tình yêu, nếu như nháo đến ly hôn, cũng không có cái gì.

Nhưng suy nghĩ phiến toái này, vẫn không ngừng tra tấn Cố Niệm Hề một đêm, khiến cho cô không thể ngủ ngon giấc

Bởi vì đêm hôm qua cô khóc rất nhiều, sáng sớm đứng trước gương thiếu chút nữa là không nhận ra mình! Mang theo gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn đáng thương, cùng đôi mắt hạnh to sưng đỏ. Hốc mắt phía dưới còn có một vòng xanh tím

Lấy một chút kem che khuyết điểm bôi loạn lên mặt, Cố Niệm Hề rốt cuộc cũng coi như là bình thường. Đem mái tóc lộn sộn buộc gọn lại, lúc sau cô hít thật sâu bước ra khỏi phòng ngủ

Ra cửa, cô thấy hân vẫn còn đang nằm trên ghế sa lon

Quần áo hôm qua Đàm Dật Trạch cũng chưa thay, một tay đảm đương làm nhiệm vụ gói đầu. Nhưng hiện tại cũng không ảnh hưởng đến khí chất cao ngạo của người đàn ông này, làm cho hân càng thêm cuồng dã

Nắng sớm chiếu vào, hân vẫn như trước nhắm chặt hai mắt

Tuy rằng hân nghĩ mình che dấu vô cùng tốt. Nhưng Cố Niệm Hề vẫn có thể nhận ra được, thật ra người đàn ông này cũng không có chân chính ngủ

Có lẽ ngay cả Đàm Dật Trạch cũng không biết, khi hân ngủ hai tay cùng hai chân không có đặt nghiêm chỉnh như vậy. Có đôi khi hân sẽ đặt chân gác lên đùi của Cố Niệm Hề, cũng có đôi khi hai tay không biết liêm sỉ kia sẽ đặt lên ngực của cô

Mà tuyệt đối không giống như vậy, an ổn ngoan ngoãn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Phí Phục Vụ

Nhìn Đàm Dật Trạch giả vờ ngủ, Cố Niệm Hề đột nhiên nở nụ cười tự giễu, Cô còn tưởng rằng, người đàn ông này sẽ ở bên ngoài chờ cô một đêm. Hiện tại xem ra, cô chẳng qua chỉ là tự mình nghĩ nhiều mà thôi

Người đàn ông này, ngay cả đến mặt cô cũng không hy vọng muốn nhìn. Biết cô đã đi ra khỏi phòng nhưng vẫn nhắm mắt. Cô cho rằng, hân không muốn nhìn thấy cô

Thì ra, thủy chung chỉ là Cố Niệm Hề cô coi bản thân mình quá lớn!

Nhìn người đàn ông nằm trên ghế sa lon, cô tiến vào phòng bếp

Hôm qua bọn họ không ăn cơm

Hiện tại, Cố Niệm Hề cũng không cảm thấy đói bụng

Nhưng cô không đói, không có nghĩa là người đàn ông kia không đói, hân cao lớn như vậy, mỗi ngày đều vì nước mà cống hiến, thể lực tự nhiên cũng khác người thường

Đây là lúc Cố Niệm Hề nướng bánh mì, không ngừng suy nghĩ

Ở trước máy nướng bánh mì không ngừng truyền đến trận hương khí, Cố Niệm Hề bắt đầu phết mút trái cây mà Đàm Dật Trạch thích nhất lên bánh mì

Còn nhớ rõ, Đàm Dật Trạch nói không thích ăn bánh mì nướng, nói đây không phải là đồ ăn Trung Quốc, nhưng lại vô cùng thích mút trái cây cô làm, mỗi một lần chỉ cần có mút trái cây, hân đều ăn rất nhiều

Làm xong bánh mỳ, Cố Niệm Hề thu dọn mọi thứ, liền rời đi

Mà người đàn ông nghe thấy phía cửa có tiếng vang, thân nhiên mở ra hai tròng mắt

Giống như Cố Niệm Hề nghĩ, hắn không ngủ

Hắn ngồi dậy từ trên ghế sa lon, sau đó đi tới chỗ hương thơm phát ra

Tối hôm qua không ăn cơm, hắn thật sự rất đói bụng

Khi hắn nhìn thấy mút trái cây cùng bánh mỳ đặt trên bàn, hai tay của hắn đột nhiên nắm chặt

Khung xương của hắn rất lớn, tự nhiên cũng tiêu hao rất nhiều năng lượng

Cho nên, tối hôm qua không ăn cơm, đến nửa đêm hắn liền chịu không nổi

Vì thế, ở phòng bếp tìm được gói bánh mỳ to để lót dạ. Ăn no một chút hắn mới đem bánh mỳ cất kỹ. Nếu Đàm Dật Trạch không nhớ lầm. Đêm qua hắn ăn chỉ để lại một phần sáu

Mà trong phòng ngủ hắn cũng biết rõ, bên trong đó không có gì để ăn

Nói cách khác, vật nhỏ của hắn liên tiếp không ăn hai bữa cơm, đã phải đi làm? Mà cô, rõ ràng còn tức giận với hắn, nhưng vẫn vì hắn chuẩn bị bữa sáng!

Mút trái cây này không phải là thứ tốt nhất để chứng minh sao?

Một phút kia, Đàm Dật Trạch phát hiện, trận tuyến sâu nhất trong lòng mình, trong khoảng khắc này dường như sụp đổ

Hắn vội vàng túm lấy áo khoác của mình, ngay cả quần áo cũng không thèm thay, vội vã chạy ra ngoài

Lái xe điên cuồng, trong đầu Đàm Dật Trạch lại có ý niệm: Vật nhỏ, anh sai rồi!

Ai nói trên đời này, hạnh phúc nhất chính là có thể cùng lưu manh đua giỡn. Nhưng chuyện bất hạnh của Tô Du Du chính là đêm hôm qua cô đã chọn phải một gã lưu manh!

Hôm qua Tô Du Du cảm giác mình như đang ở trong mơ

Trong mơ, cô cùng một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai vui đùa âm ỉ một đêm. Bởi vì là mơ, nên Tô Du Du cũng mặc kệ nó

Cho nên khi người đàn ông kia cởi quần áo của cô, đem hai chân cô chuyển hướng, cô cũng hiểu được đây không phải là sự thật

Nhưng không phải là mơ sao?

Tỉnh rồi cái gì cũng đều không có!

Mà khi ở trong mơ cô có thể gặp được một người đẹp trai như vậy, cô đương nhiên phải hưởng thụ thật tốt

Cho nên khi Tô Du Du tỉnh dậy, hội tụ rất nhiều cảm giác mà từ trước đến nay cô chưa có. Có đau đến tê tâm liệt phế, cũng có sung sướng đến cực hạn

Hơn nữa trong thoáng chốc, Tô Du Du còn nhớ rõ mình có thâm nghĩ: Pháo vang lời trợn cô là nữ lưu manh còn sợ ai! Phát hiện ngã vào người người đàn ông đẹp trai kia ngủ cũng có phần thoải mái. Cô điên cuồng đè hắn ở dưới thân

Thân thể của người đàn ông nào đó cũng rất nhanh cười trên người cô

Lăng nhĩ gia có một nguyên tắc, chuyện giường chiếu chỉ có thể do hắn giữ quyền chủ động

Nhưng cô gái này có tình lấy cớ say rượu, cố tình làm ra rất nhiều động tác lưu manh với hắn, công phu cả đêm thiếu chút nữa đưa hắn tra tấn

Tô Du Du lần thứ hai mở to đôi mắt, trong lòng cảm thán một tiếng: Cảnh trong mơ cũng giống thật quá đi

Mở mắt đánh giá một lượt căn phòng này, chỉ nhìn qua cũng biết chủ nhân nơi đây là người có tiền, cửa lớn kiểu châu Âu khắc hoa, sàn nhà còn trơn bóng như là được lát đá cẩm thạch. Trên đỉnh đầu còn có chùm đèn thủy tinh treo lơ lửng, TV cũng là thuộc dạng lớn nhất

Thật là muốn mãi ở trong mơ thế này cũng không tồi

Nghĩ vậy, Tô Du Du quay cuồng một lúc. Tay vừa lúc dừng lại ở chỗ ngủ bên cạnh

Nơi đây tuy rằng sớm đã không có người đàn ông kia, nhưng Tô Du Du vẫn có cảm giác ấm ấm

Mà vừa mới chạm vào lại làm cho Tô Du Du cảm giác có lại được ý thức. Đặc biệt vừa mới nhúc nhích, nửa người dưới lại truyền tới đau nhức

Này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trước kia, Tô Du Du cô cũng rất nhiều lần mơ tưởng hảo huyền, nhưng còn không có chân thật đến thế này

Chẳng lẽ, những chuyện tới hôm qua xảy ra, đều không phải mộng?

Nghĩ vậy, cô đột nhiên bật dậy. Nửa người dưới có cảm giác như bị xé rách, càng làm cho đôi mắt xinh đẹp của cô có chút bối rối

Xốc chấn lên, Tô Du Du phát hiện ở bên dưới thân mình không mặc cái gì, giờ phút này lại có nhiều vết tím hồng, hai chân cũng có chất lỏng quái dị nào đó chảy ra, trong đầu Tô Du Du vang lên tiếng vang thật lớn

Nhưng lúc này đây, cô vẫn còn ôm một hy vọng hảo huyền rằng mình đang ở trong mơ

Cô hung hăng nhéo tay mình một cái, phát hiện trên tay truyền đến cảm giác đau nhói, chứng minh rằng đây không phải là mơ

Đúng vậy!

Đây là thật!

Rốt cuộc là người đáng chết nào, dám đối với Tô Du Du cô giờ trở thành bại như vậy?

Vừa vặn lúc này, bên ngoài có người đi vào phòng

Một người cô gái mặc bộ váy dài, đi tới phía giường lớn cô đang ngồi

Cô gái này cũng đã sớm qua cái tuổi ngây ngô, cho nên khi nhìn thấy căn phòng hỗn loạn chiến đấu như thế này, trên mặt cũng không có cảm giác kinh ngạc gì nữa. Cô gái đem quần áo được gấp chỉnh tề đưa đến trước mặt Tô Du Du

"Cô đã tỉnh thì đến phòng tắm rửa mặt, thay quần áo đi, chờ một lát tôi nói quần gia đưa cô một số tiền thù lao!" Giương mặt của cô ta không biến hóa gì, nhưng Tô Du Du nhìn ra được cô ta trong lòng đang khinh thường mình

Bằng không, tại sao ngay cả ánh mắt cũng không liếc cô đến một cái?

"Đây là nơi nào? Tại sao tôi lại ở đây?" Đối với sự khinh thường của cô gái trước mặt, Tô Du Du nắm chặt hai tay. Thế giới đã đủ loạn như vậy, cô gái này còn muốn giả bộ thanh khiết cho ai xem?

Hơn nữa, trong tiềm thức của Tô Du Du cũng hiểu được, phụ nữ ở nơi này cũng không phải là người tốt gì. Bằng không, tại sao khi thấy Tô Du Du cô bị xâm phạm, cũng không ra tay ngăn cản?

Nhìn người phụ nữ kia dùng ánh mắt chăm chọc nhìn cô, Tô Du Du hận không thể tát cho cô ta một cái

Nhưng vì muốn tìm "Người gây họa" Cô vẫn là nhẫn nhịn đi xuống

"Đây là nhà của Lăng nhị gia, tới hôm qua không phải cô quán quýt lấy Lăng nhị gia của chúng tôi, thế nên Lăng nhị gia mới đưa cô đến đây sao? Nhìn bộ dạng của cô như vậy, không phải là muốn tiền của Lăng nhị gia chúng tôi sao? Nếu như mọi chuyện đều đã làm, Lăng nhị gia của chúng tôi cũng sẽ cho cô thù lao! Cô cũng không cần giả bộ hối tiếc cho ai xem!" Cô gái lần thứ hai khinh thường nói

Chẳng qua lần này, hai tròng mắt của cô ta có chút không được tự nhiên

Thật ra, Lăng Thần cũng đã đem rất nhiều cô gái về nhà. Trường hợp như vậy cô cũng đã từng thấy qua nhiều lần. Chẳng qua là bình thường Lăng Thần mang phụ nữ về nhà, sẽ an bài ở phòng khách. Chưa bao giờ giống như cô gái này, có thể quang minh chính đại nằm trên giường của Lăng Thần

Hơn nữa, nói thật ra nếu là người phụ nữ bình thường, khi tỉnh dậy đều phân phó quần gia đưa cho người đó một tờ chi phiếu, bên trong sẽ là số tiền cả đời người đó không bao giờ nghĩ tới, để bồi thường

Nhưng đối với cô gái này, Lăng Thần cũng không có nhắc nhở gì, đã đi ra ngoài

Về phần cái gọi là đi đến quần gia lĩnh chi phiếu, chỉ là cô tự chủ chương. Bởi vì, thật ra cô cũng muốn trở thành người phụ nữ của Lăng nhị gia

Nhưng cho dù cô ta có đợi đến mùa khô, đều không thấy người đàn ông kia đã động cái gì. Đó cũng là lý do tại sao cô ta lại cảm thấy chán ghét Tô Du Du đến vậy

"Con mẹ nó có coi tôi là hạng người gì? Ai muốn tiền của các người? Đi gọi gia gia gì đó của các người lăn đến đây, cho tôi hỏi rõ ràng!" Theo lý mà nói xét về trình độ cãi lộn, đại khái ai cũng so ra kém hơn với Tô Du Du

Đương nhiên, lời nói như vậy làm cho cô gái trước mặt trong lúc nhất thời chịu không nổi đồ mặt nói: "Lăng nhị gia đã đi ra ngoài, nếu có chuyện gì, cô vẫn là trực tiếp gọi điện thoại cho ngài ấy, hoặc ở nơi này trực tiếp chờ ngài ấy trở về!"

"Không cần. Xem các người dữ dằn giống cầu như vậy, chủ nhân của các người cũng không phải là cái loại tốt gì!" Hung hăng trừng mắt nhìn cô gái kia liếc mắt một cái, Tô Du Du mở miệng

Vô cùng đơn giản một câu như vậy, lại làm cho cô ta nháy mắt tức giận. Tô Du Du thể nhưng lại dám chửi cô

Cô ta hung hăng trừng mắt nhìn Tô Du Du, giống như là đợi thời cô xông lên chuẩn bị đánh cô một cái

"Cô đừng có mà có ý nghĩ đánh nhau với chị đây, chị đây chính là đại diện quyền đạo! Nếu muốn biết chị đây có phải là văn võ song toàn hay không, cô cứ việc thử!"

Lúc trước trung học báo danh, Cố Niệm Hề đăng kí võ đạo, nhưng Tô Du Du cảm thấy môn học kia không phù hợp với mình, vì thế cô liền báo danh quyền đạo

Đương nhiên, cô cũng không phải đại diện. Sở dĩ nói dối, chẳng qua là muốn ra đòn phủ đầu với cô gái này mà thôi

Cầm lấy quần áo từ trên đệm, chậm rãi bước vào trong phòng tắm

Không thể không nói, Lăng nhị gia này dường như hiểu được số đo của cô. Phái người đến đưa quần áo cho cô đúng là vừa khít. Vải áo choàng đó thậm chí như vậy, lại đem da thịt cô ngày càng trở nên trắng nõn. Ngay cả đến phụ nữ nhìn cũng muốn đui mù, nói gì đến đàn ông

"Cô muốn rời đi?" Tô Du Du từ trong phòng tắm đi ra, liền bắt đầu mang giày, đeo túi xách. Mà cô gái kia thấy cô hành động như vậy, cũng có chút giật mình, không biết nên làm thế nào cho tốt. Dù sao ngay từ đầu Lăng nhị gia cũng không nói để cho cô gái này rời đi. Hẳn thậm chí còn làm cho người ta đưa quần áo đến cho cô, cô gái này đối với Lăng nhị gia mà nói có lẽ rất đặc biệt

Nếu không phải vừa nãy cô đổ kị, chắc chắn cục diện sẽ không như bây giờ. Nhưng bây giờ nên làm như thế nào mới tốt?

Lăng nhị gia vốn không nói muốn để cho cô ta rời đi, nếu như Lăng nhị gia trở về tìm cô gái này, vậy cô phải nên nói như thế nào mới tốt?

"Tôi nói cô có muốn ở lại chờ Lăng nhị gia về giải quyết hay không?" Thấy Tô Du Du đã sớm mặc quần áo chỉnh tề, đang chuẩn bị rời khỏi phòng, người phụ nữ phía sau liền đi tới trước mặt chặn Tô Du Du lại

"Tôi nói rồi, không cần. Các người đi nói với gia gia gì của các người là tôi không có hứng thú với anh ta! Nếu hẳn chơi đùa không dậy nổi, kia..." Nói xong lời này, Tô Du Du mở ví móc ra hai tờ tiền có giá trị lớn nhất và hai tờ năm mươi đồng. Đây là số tiền Tô Du Du mang đến quán bar ngày hôm qua. Bình thường cô trả tiền đều là quẹt thẻ. Cho nên rất ít khi mang theo tiền mặt. Nhưng cho đến bây giờ cô rút cuộc cũng đã biết cái tốt của tiền mặt

Tổng cộng cũng chỉ có ba trăm nghìn tiền mặt, cũng không thể đưa hết cho bọn họ, khiến cho mình ngay cả tiền xe không có mà đi

Nghĩ vậy Tô Du Du rút lại ba mươi đồng, còn lại vứt hết toàn bộ trên mặt giường lớn kia

"Nếu như chủ nhân của cô trở về, liền nói cho hắn biết đây là phí phục vụ, coi như chị đây hôm qua chơi hắn!" Nắm chặt nắm tay, Tô Du Du cất bước rời đi, tuy rằng bên dưới thân thể giống như bị xé rách vô cùng đau đớn, nhưng cô cũng chỉ có thể cố gắng ưỡn ngực rời khỏi chỗ này...

Đợi đến khi Lăng Thần cầm theo túi nhỏ trở về phòng, bên trong chỉ còn lại một người phụ nữ. Mà người đáng lẽ còn trên giường, đã sớm biến mất dạng

"Đây là chuyện gì? Cô ấy đâu!" Tuy rằng giọng nói của hắn vẫn bình thản như thường ngày, nhưng câu cuối đề cao âm điệu, làm cho người phụ nữ trong phòng hiểu được, đây chính là điềm báo Lăng nhị gia sắp tức giận

Quản gia thấy Lăng nhị gia sắp tức giận, nên cũng vội vàng chạy tới

"Vị tiểu thư kia nói có việc, cho nên..." Người phụ nữ cúi đầu, không dám nhìn thẳng Lăng nhị gia

"Tôi nói để cho các người thả cô ấy đi sao? Chết tiệt!" Lăng Thần tức giận, ngồi xuống giường lớn, đương nhiên cũng chú ý tới, trên đệm có hai tờ một trăm cùng một tờ năm mươi đồng

"Đây là cái gì?"

"Tiền!"

"Tôi đương nhiên biết đây là tiền, con mẹ nó tôi hỏi các người tiền này lấy tới làm gì?" Lăng Thần tức giận cũng không để ý đến cái gì

Trong chốc lát, người phụ nữ trước mặt mới cảm thấy được, Lăng nhị gia cùng với cô gái vừa rời khỏi kia quả đúng là trời sinh một cặp

"Tiền này... Là vị tiểu thư vừa mới đi khỏi kia, nói tôi giao cho ngài. Nói là... Nói là phí phục vụ đêm qua, coi như là chơi ngài!"

Nói xong người phụ nữ cũng nhìn thấy biểu tình ngàn năm không đổi của vị quân gia đứng cách đó không xa kia, khóe miệng cũng có chút run rẩy. Càng không cần phải nói, là người lúc này đang ngồi ở chỗ giường kia

Lăng Thần chưa bao giờ nghĩ tới, Lăng Thần hẳn được mọi người gọi là phong lưu phóng khoáng, thế nhưng bị một cô gái ngốc nghếch nói chơi!

Nhìn chằm chằm chỗ Tô Du Du hôm qua nằm, Lăng Thần cảm thấy vô cùng chói mắt

Chói mắt làm cho hốc mắt hẳn có đầy tơ máu

"Cô rốt cuộc nói cái gì với cô ấy?" Vốn định giả họa hết tất cả trên người cô gái kia, chính mình một thân nhẹ tội. Lại thật không ngờ, Lăng nhị gia lại hỏi một câu như vậy

"Tôi không nói gì..." Cô thầm mếu Lăng nhị gia, mỗi ngày đều hy vọng có thể cùng ngài ấy tiến thêm một bước, nhưng chưa bao giờ sợ ở cạnh Lăng nhị gia như ngày hôm nay

Bởi vì giờ phút này, trông mắt của Lăng Thần đỏ ngầu vô cùng bất mãn, trong con ngươi lóe lên từng mảnh vụn, giống như là lưỡi dao bén nhọn, lộ ra thế lương

Hắn như vậy, cùng sứ giả địa ngục không khác nhau là mấy. Có thể làm cho người ta cảm giác, ngay cả hơi thở cũng có thể dẫn đến tử vong cho người bên cạnh

"Con mẹ nó, nếu như cô không nói cái gì, cô ấy cũng không rời đi nhanh như vậy!" Mặc dù là thế thốt phù nhận, như trước vẫn không thể qua mắt được Lăng Thần. Hắn lúc này giống như sư tử rít gào tràn đầy lửa giận

"Quân gia, đem người này đuổi cho tôi!"

"Không, Lăng nhị gia tôi thật sự không nói cái gì!" Người phụ nữ cầu xin bắt lấy ống quần Lăng Thần, hy vọng mình cầu được hy vọng cuối cùng, cô không phải không có công việc tốt khác, nhưng vẫn muốn cam tâm tình nguyện ở lại Lăng gia, vì muốn người đàn ông này có thể liếc nhìn cô một cái

"Cút, tôi không nói hai lời!"

Lời ít ý nhiều, nghiêm nhiên chính là mệnh lệnh

Lăng Thần hẳn từ trước đến nay, muốn làm cái gì, người nào cũng không thể thay đổi được.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Vật Nhỏ, Anh Sai Lầm Rồi

Tuy rằng hẳn cùng Tô Du Du đêm hôm qua đã có tiếp xúc, nhưng lấy hiểu biết của hẳn đối với cô, cô tuyệt đối không kiên cường giống như vẻ bề ngoài. Hơn nữa, đêm hôm qua hẳn là người đàn ông đầu tiên của cô...

Nghĩ đến đây, tầm mắt của Lăng Thần không tự giác nhìn đến vết màu đỏ trên đệm kia. Tuy rằng trải qua thời gian ngắn, đóa hồng này đã sớm không còn rõ rệt xinh đẹp như lúc ban đầu, nhưng khi hẳn chạm đến vẫn có được cảm giác mềm mại như tối hôm qua. Hẳn không phải là chưa từng chạm qua cô gái ngây ngô, nhưng không có người nào có thể giống như Tô bé nhỏ này, mỗi lần hẳn đều không tìm được lý do tại sao lại đối xử tốt với cô. Như là hôm trước, Tiểu Lục nói qua chuyện của Tô bé nhỏ và Lục Tử Thông, bề ngoài Lăng nhị gia hẳn dường như không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại cảm thấy đau đớn hoảng loạn. Đêm hôm qua, phát hiện Tô bé nhỏ vẫn còn nguyên vẹn không hao tổn gì, mặc dù Lăng Thần đã thăm mắng chính mình lợi dụng lúc người ta say rượu mà giờ trở xấu xa, nhưng trong lòng quả thật nói không được biết bao sung sướng

Nếu không phải người phụ nữ quý trên mặt đất này nói điều gì đó với Tô bé nhỏ. Cô tuyệt đối sẽ không lỗ mãng ngu ngốc nói cô chơi hẳn, sau đó vô mong bỏ chạy lấy người

Nghĩ đến cô gái ngốc nghếch kia, Lăng Thần lại tức giận

Cô gái chết tiết, thế nhưng dám coi hẳn là đồ ngốc

Lăng Thần hẳn từ lúc sinh ra đến hiện tại, chưa ai dám nhục nhã với hẳn như vậy. Cũng chỉ có Tô Du Du cô là người đầu tiên

Đêm qua nhiều lần đùa giỡn với hấn còn không nói, hiện tại thế nhưng còn trở thành cô chơi hấn

Sáng sớm tinh dậy thấy cô cả người sưng đỏ, hấn vội vã đến hiệu thuốc mua thuốc giảm sưng cho cô!

Hấn tốt như vậy, thế nhưng lại bị cô xem thường

Nhưng Lăng Thần hấn cho đến bây giờ cũng không phải là người thích bị chịu thiệt, tối hôm qua Tô bé nhỏ kia dám to gan đùa giỡn hấn, nên phải dự đoán trước được hậu quả

Cô nói cô chơi hấn, tiếp theo nếu như Lăng Thần hấn gặp lại cô tuyệt đối sẽ bắt cô trở về. Nghĩ vậy Lăng Thần cười lạnh lùng, trong mắt lóe ra âm ngoan

Thứ Lăng nhị gia muốn, ai dám tranh giành?

Từ trong nhà bước ra, Cố Niệm Hề liền bắt tay vào làm việc

Việc đầu tiên chính là bắt đầu với kế hoạch Xí Hoa Án của công ty

Cô cùng với mấy người ở tập đoàn Minh Lăng hợp tác

Bởi vì lần trước Cố Niệm Hề ký tên trên hợp đồng, làm cho tổng giám đốc của tập đoàn Bác Á rất vừa lòng, vì thế lần thứ hai dùng cô làm việc

Thật ra Cố Niệm Hề không muốn tiếp tục là người đứng ra nhận hợp đồng hợp tác với tập đoàn Minh Lăng, bởi vì cô không muốn người khác đối với cô có bất cứ hiềm nghi nào. Nhưng trên mặt sếp tổng lúc này ý muốn nói là, cô nhất định phải đi

Roi vào đường cùng, Cố Niệm Hề vừa đến công ty, liền bắt đầu đi đến tập đoàn Minh Lăng nói chuyện hợp tác

Lạnh, thật sự rất lạnh

Tuy rằng hiện tại đã là đầu mùa xuân, nhưng sáng sớm vẫn rất lạnh. Hơn nữa, Cố Niệm Hề cũng chưa ăn cơm, tới tập đoàn Minh Lăng, sắc mặt của Cố Niệm Hề đã trở nên tái nhợt

Mà một này, vừa lúc xuất hiện trong mắt của Đàm Dật Nam

Vừa thấy được Cố Niệm Hề, Đàm Dật Nam cảm thấy thế giới của mình đột nhiên bùng sáng. Mấy ngày liền hấn đều cảm thấy tối tăm, chán nản

"Niệm Hề..." Không bận tâm đến những người xung quanh, Đàm Dật Nam nhanh chóng đi tới trước mắt của cô. Bộ dáng vội vàng vui sướng, làm cho mọi người nơi đây đều cảm thấy bất ngờ

Bởi vì, trong mắt bọn họ, phó tổng giám đốc đều là người trong treo nhưng lạnh lùng. Nói hấn nguy trang cũng được, nói hấn vốn dĩ như vậy cũng có thể, tóm lại người đàn ông này ở công ty chưa bao giờ cười, đặc biệt sau khi hấn kết hôn, nụ cười hiếm có trước kia ngẫu nhiên có cũng biến mất hoàn toàn

Nhưng hôm nay, lại vì người phụ nữ này xuất hiện mà tươi cười

Tất cả, rất khó không cho những người ở đây nói bọn họ không có quan hệ gì...

Đối mặt với người đàn ông trước mặt, Cố Niệm Hề khinh thường nói: "Em chồng, xin chào!"

Một câu vô cùng đơn giản, nháy mắt hóa giải nghi vấn của những người xung quanh, cũng làm cho sắc mặt của Đàm Dật Nam cứng lại không ít

Hiện tại thứ hấn ghét nhất, chính là thân phận này!

Mà Cố Niệm Hề vừa xuất hiện liền đề cập tới. Điều này làm cho Đàm Dật Nam nhất thời không biết trả lời thế nào

"Niệm Hề, đừng gọi anh như vậy được không?" So với "Em chồng" Đàm Dật Nam càng muốn Cố Niệm Hề gọi hấn là "Đàm tổng" hơn

Ít nhất, sẽ không để cho hấn nhớ đến thân phận hiện tại này

"Không gọi như vậy, vậy phải gọi thế nào? Em chồng, hiện giờ tôi đã lấy anh của anh, anh cũng nên gọi tôi một tiếng chị dâu, mà không phải gọi tục danh giống như bây giờ! Đây khó trách làm cho người ta nghĩ linh tinh!" Nói đến lời này, Cố Niệm Hề lại âm thầm đánh giá những người xung quanh

Khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ, đôi mắt trong suốt thoát nhìn làm cho cô giống như tiểu bách hợp. Nhưng ánh mắt sắc bén này của cô, cũng khiến cho cả thiên hạ đỏ mặt hôi hám

Tuy rằng cô gái này tuổi tác không lớn. Nhưng xung quanh cô có hơi thở khiến cho người ta không rét mà run. Đặc biệt, ánh mắt rõ ràng mang theo hàm xúc cảnh cáo

Giờ phút này, Đàm Dật Nam hiểu được, Cố Niệm Hề không phải là một con mèo không có móng vuốt. Một khi cô tức giận, mặc kệ đối thủ có là cái dạng gì, cô đều có thể đem móng vuốt ra tổn thương họ vài phần. Nhưng lúc trước bởi vì thích, nên cô ở trước mặt hắn đều che dấu mà thôi

Nghĩ đến đây, Đàm Dật Nam nội tâm càng thêm hoảng loạn. Trời biết, hiện tại hắn có bao nhiêu hoài niệm hồi tưởng đến năm tháng kia

"Mọi người đứng đây làm gì? Không có chuyện gì làm sao? Tập đoàn Minh Lăng chúng tôi chẳng lẽ đều trả tiền cho những người rồi việc sao?" Bởi vì buồn khổ, nhưng Đàm Dật Nam không thể phát tiết lên người Cố Niệm Hề, cho nên chỉ có thể đồ lên đầu của những người nơi đây

"Nếu như không có việc gì để làm, vậy toàn bộ đến phòng tài vụ lĩnh lương tháng này, rồi rút khỏi tập đoàn Minh Lăng!"

Không thể không thừa nhận, lời nói này của Đàm Dật Nam rất hiệu quả

Một câu, đều làm cho mọi người biến mất dạng

Tiếp theo, nơi đây chỉ còn có mỗi Cố Niệm Hề và Đàm Dật Nam, cùng mấy thư ký tiếp đãi và bảo vệ

"Niệm Hề, em xem hiện tại không còn ai chi trở! Đến phòng làm việc của anh ngồi một chút đi, nơi này tuy có máy sưởi, nhưng không ấm bằng bên trong!"

Đàm Dật Nam cố ý hạ thấp tư thái, cùng cô nói. Hoàn toàn không giống như thường ngày trong trời lạnh lùng. Ngược lại là cực lực lấy lòng

Nhưng đối mặt với hắn lấy lòng bao nhiêu, thì Cố Niệm Hề càng cười lạnh duy trì khoảng cách bấy nhiêu: "Không cần, tôi đến đây để làm việc, không phải hưởng thụ. Làm xong chuyện, tôi sẽ rời đi!"

Nhưng bất đắc dĩ, mặc dù cô đối với hắn vô tình, hắn vẫn luyện tiết không muốn để cô rời đi, bởi vì Đàm Dật Nam hiểu rõ, Cố Niệm Hề mới là người Đàm Dật Nam hắn yêu nhất trên đời. Cho nên, lúc này đây, hắn tuyệt đối không thể dễ dàng buông tay, bằng không thứ mà hắn mất đi không phải chỉ một mình Cố Niệm Hề mà còn là cả sinh mệnh của hắn nữa

"Niệm Hề, sắc mặt em không được tốt! Anh lo lắng cho em! Đến phòng làm việc của anh, thời tiết lạnh như vậy, bên ngoài phòng chừng là rất lạnh. Em rất sợ lạnh, anh không phải là không biết. Đến phòng làm việc của anh, nơi đó rất ấm, hơn nữa còn có đồ uống, so với nơi này ấm hơn rất nhiều!"

Đàm Dật Nam u mê bối rối, đau khổ dẫy dụa, có vài thứ một khi đã bỏ qua, thì vĩnh viễn không thể lấy lại được. Giống như là tình yêu...

"Anh không thể tỉnh táo một chút sao? Chúng ta từ lúc bắt đầu tách ra, đã không còn quan hệ gì. Cơ thể của tôi ra sao, bên cạnh tôi là ai, anh đều không có tư cách quản! Cho nên, phiền toái em chồng, làm tốt bốn phận là được!"

Chỗ bọn họ đang đứng lúc này là trung tâm sảnh tiếp khách của tập đoàn Minh Lăng. Bên cạnh đó còn có cửa lớn ra vào

Ngoài cửa, gió lạnh đầu mùa xuân thổi

Cố Niệm Hề nói ra lời kia, đúng lúc gió lạnh vừa mới thổi qua. Mái tóc trên vai của cô bay phấp phới

Có mấy sợi không nghiêm chỉnh trôi qua gương mặt tái nhợt của cô. Chỉ có đôi mắt xinh đẹp kia vẫn bình tĩnh, chiết xạ vô số quang mang động lòng người. Nhưng cũng là cho Đàm Dật Nam, lấy lại tay của mình. Đốt ngón tay trở nên trắng bệch, giống như là hắn đang tức giận

Trước kia, mặc kệ đối thủ có cao cường đến mức nào, Đàm Dật Nam cũng có thể đem cảm xúc của mình giấu tốt. Sau đó, phía sau cố gắng nâng cao thực lực của mình, chờ ngày nào đó phản công. Giống như đối với Đàm Dật Trạch!

Hắn đương nhiên biết, anh cùng cha khác mẹ của hắn thực lực rất cường đại, cũng là đối thủ kế thừa Đàm gia lớn nhất. Cho nên đối mặt với Đàm Dật Trạch, Đàm Dật Nam luôn đem tâm tình mình che dấu kín đáo. Ý đồ tương lai đem Đàm Dật Trạch ép xuống

Đối với Đàm Dật Nam mà nói, thế giới này thật sự không có việc gì gọi là khó. Nhưng hôm nay lần đầu tiên Đàm Dật Nam cảm giác được thì ra trên cái thế giới này, có chuyện hắn cảm thấy vô lực như vậy

Mặc kệ hắn có hay không để ý đến vẻ bề ngoài như thế nào, mặc kệ hắn biểu hiện thấp kém ra sao, cô gái của hắn cũng sẽ không quay trở về bên hắn...

Trong lúc nhất thời, Đàm Dật Nam cảm thấy vô cùng lạnh. Tại thái dương tim không thấy độ ấm, không khí lạnh như băng phảng phất giống như là muốn hung hăng chọc thủng da của hắn, khiến hắn không thể động đậy!

Mà nói Đàm Dật Trạch theo tới đây, vừa lúc thấy được một màn như vậy

Cố Niệm Hề đứng đối diện Đàm Dật Nam, đang nói cái gì đó

Khoảng cách có điểm xa, nên Đàm Dật Trạch cũng không thể nghe rõ, nhưng theo ánh mắt của hắn, còn có sự do dự cùng nhục nhã của Đàm Dật Nam, Đàm Dật Trạch xác định hắn nhất định đã bị đá kích gì đó

Bằng không, Đàm Dật Nam từ trước đến nay ngay thẳng tốt như vậy, sao có thể dễ dàng đem con người thật của mình lộ ra?

Lại nhìn Cố Niệm Hề...

Trong đám người, người đầu tiên Đàm Dật Trạch nhìn thấy cũng chính là cô

Cô ở trong thế giới của Đàm Dật Trạch hẳn, vĩnh viễn là một dạng tồn tại đặc thù. Vô luận đi đến đâu, cô luôn có thể dễ dàng chiếm cứ ánh mắt hắn. Rối loạn tâm trí của hắn

Rõ ràng ngày hôm qua cãi nhau, hắn còn vô cùng tức giận. Nhưng vừa thấy cô, hắn liền vì cô mà phá bỏ quy tắc của mình. Hắn chậm rãi tiến lên, ngay cả Đàm Dật Trạch cũng phát hiện, tay mình thậm chí có chút run rẩy

Mặc dù là đối mặt với tình cảnh nguy hiểm đến tính mạng, hắn cũng sẽ không sợ hãi đến như vậy, thế nhưng đối mặt với cô, hắn lại cảm thấy bối rối đến thế

Nhưng Đàm Dật Trạch hẳn, cũng không phải sợ hãi bởi vì Cố Niệm Hề sẽ cùng người đàn ông kia rời đi. Bởi vì hắn biết rõ, ánh mắt của cô bên dưới không chứa một hạt cát nào. Lúc Đàm Dật Nam cùng Hoắc Tư Vũ ở một chỗ, cô cũng đã đâm một nhát trong bức tranh tình cảm của bọn họ. Chỉ dù hiện giờ Đàm Dật Nam có quý xuống, cầu khẩn van xin Cố Niệm Hề, cũng không có khả năng thay đổi kết quả. Cho nên về điểm này, Đàm Dật Trạch cũng không lo lắng

Điều hắn thật sự sợ hãi là, nếu như một ngày hắn làm sai, Cố Niệm Hề có đối xử với hắn giống như với Đàm Dật Nam hay không!

"Niệm Hề..." Đàm Dật Trạch đi tới gần, Đàm Dật Nam lại mở miệng. Tay hắn lần thứ hai giật giật, sau đó cất kỹ

Bộ dạng do dự, làm cho Cố Niệm Hề có chút buồn cười

Nhưng tươi cười còn chưa kéo dài, cô đã phát hiện em mình có một vòng tay ấm áp

Ngay sau đó, lại bị ngã vào lòng ngực rắn chắc

Mới đầu, cô còn có chút cứng nhắc

Nhưng người thấy được mùi hương quen thuộc kia, cô cũng dần dần thả lỏng

"Vật nhỏ!" Làm trò trước mặt Đàm Dật Nam, trước mặt mọi người, lần đầu tiên Đàm Dật Trạch ôm cô vào lòng, đem mặt mình vùi vào cổ của cô. Đàm Dật Nam nghĩ thấy hương vị hắn thích nhất, hắn biết Cố Niệm Hề thích nhất là dùng sữa để tắm. Mà điều này, chỉ có thể có hắn mới có đặc quyền được nghĩ

Một màn này làm cho Đàm Dật Nam bởi vì xúc động mà giận dữ, cũng làm cho mọi người đi ngang qua, nhìn không được mà khâm phục

Xem người đàn ông trên người mặc quân phục xanh biếc, không khó làm cho người ta đoán ra được thân phận của hắn. Mà điều này, cũng làm cho bọn họ đối với cô gái được người đàn ông xuất sắc như vậy ôm vào ngực, có một phần sùng kính

"Sao anh lại tới đây?" Chờ Đàm Dật Trạch rút cuộc cọ đủ, Cố Niệm Hề ngẩng đầu hỏi. Hắn đi tới đây có điểm vội vàng, cô đều nhìn ra được. Tuy rằng trên người hắn vẫn là quân phục xanh biếc, nhưng cô vẫn nhận ra được bộ này là bộ hôm qua hắn mặc. Sợi tóc đen như mực có chút hỗn loạn, giống như là vừa mới rời giường, ngay cả sữa sang lại cũng không có. Đặc biệt trên cằm vẫn còn chưa cạo râu, khiến cho cô cảm thấy nhồn nhột

Nhưng mà toàn bộ đều không ảnh hưởng đến khí chất của hắn. So với ngày thường, mọi thứ của hắn đều thả lỏng hơn rất nhiều, đại khái là vừa rời ở trước mặt nhiều người như vậy, còn cọ cọ cô cô. Con người đen phát ra nhu tình, so với ngày thường còn rạng rỡ hơn vài phần. Hắn lúc này không chỉ dùng hai chữ đẹp trai ngày thường mà có thể miêu tả được

Nhìn hắn, Cố Niệm Hề cảm thấy được tim của mình có một trận co rút

Nhưng vừa nghĩ tới, người đàn ông này đêm hôm qua rối giận với cô, đôi mắt của Cố Niệm Hề lại lạnh xuống

"Anh đi đi, em còn phải làm việc!"

Cố Niệm Hề chậm rãi kéo tay của Đàm Dật Trạch ra, sau đó xoay người rời đi

Đàm Dật Trạch hẳn không phải đã nói sao, Cố Niệm Hề cô không phải quả hồng mềm, mặc cho người ta nhào nặn. Chẳng lẽ, hắn nghĩ chỉ cần đến tập đoàn Minh Lăng đón cô, thì cô có thể dễ dàng tha thứ cho hắn sao?

Nhưng chưa đi được vài bước, tay của hắn lại kéo cô lại

Lúc này đây, tay của hắn kéo lại không phải là tay cô, mà là hông của cô

"Đàm Dật Trạch, nơi này là nơi công cộng, không được động tay động chân, được chứ?" Lần thứ hai bị tiến vào vòng tay của hắn, chóp mũi của Cố Niệm Hề bắt đầu khởi động chua xót. Giọng nói rõ ràng còn có run rẩy

Giọng nói như vậy, cũng làm cho Đàm Dật Nam đứng đối diện đột nhiên tiến lên

"Anh, anh buông tay! Niệm Hề không thích anh lôi kéo cô ấy như vậy!" Đàm Dật Nam ánh mắt oán độc nhìn chỗ tay Đàm Dật Trạch đang ôm ấp Cố Niệm Hề. Nếu có thể, hẳn thật sự muốn đem người Cố Niệm Hề đoạt lại từ tay người đàn ông này

Nhưng thân phận của Cố Niệm Hề hiện tại không thể để cho hắn tùy tiện hành động. Bằng không, không chừng cô sẽ hận hắn cả đời

"Đây là chuyện vợ chồng của chúng tôi, cậu không có liên quan gì!" Lạnh lùng nhìn lướt qua Đàm Dật Nam, Đàm Dật Trạch dùng ngữ điệu tương tự Cố Niệm Hề, nói chuyện với hắn

Này không chỉ làm cho Cố Niệm Hề kinh ngạc, đồng thời còn làm cho Đàm Dật Nam trong nháy mắt ngã xuống vực sâu tuyệt vọng

"Vợ chồng"...

Này vốn là lời Đàm Dật Nam hẳn cùng Cố Niệm Hề nên nói mới đúng, thế nhưng lại bị người đàn ông khác cướp mất! Cũng làm cho Đàm Dật Nam nháy mắt không thể phản bác

Mà cũng không thể không thừa nhận, Đàm Dật Trạch chính là một cao thủ công tâm

Ổn định với Đàm Dật Nam xong, Đàm Dật Trạch liền rất nhanh chóng bế Cố Niệm Hề lên

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ. Vì thế Cố Niệm Hề bắt đầu giả vờ

Nhưng người đàn ông vô sỉ nào đó, lại tùy tiện vỗ mông cô

"Em nếu như còn lộn xộn, anh sẽ tiếp tục đánh!" Nhìn cô gái trong lòng ngực, gương mặt nhỏ nhắn lúc này nguyên bản tái nhợt không giọt máu, lúc này đã giống như trái cà chua chín, Đàm Dật Trạch liền biết, ra chiều này đối với cô rất hữu dụng

Thừa dịp cô không giả vờ nữa, liền đem cô ôm về phía xe của mình

Đem Cố Niệm Hề nhét vào xe, hắn nhanh chóng cũng ngồi lên. Chẳng qua, lúc hai người ngồi lên xe, lại bắt đầu trầm mặc

Trầm mặc như vậy, tim hắn cảm thấy áp lực, đồng thời cũng nhói tim cô

"Đàm Dật Trạch, nếu như anh không có chuyện gì để nói, vậy trở về trước đi. Chờ em làm xong chuyện..." Không biết bọn họ đã im lặng trong bao lâu, rốt cuộc Cố Niệm Hề cũng mở miệng trước

Nhưng cô còn chưa nói hết, liền thấy người bên cạnh cắt lời: "Vật nhỏ, anh sai lầm rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Dĩ Thú Cũng Nên Dừng Lại

Hắn cắt ngang lời của Cố Niệm Hề, cũng thành công đem tầm mắt của cô hấp dẫn trên người của mình

Giọng nói của Đàm Dật Trạch, so với bình thường khàn đi rất nhiều. Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, thân nhiên chiếu trên người của hắn

Ánh nắng kết hợp chiếu ở trên người hắn, khiến cho hắn so với tượng điêu khắc càng thâm thúy hơn vài phần

Lời của hắn, chỉ có sáu từ

Nhưng làm cho Cố Niệm Hề trong nháy mắt cảm thấy mơ hồ

Vẫn nghĩ Đàm Dật Trạch tâm cao khí ngạo, muốn hắn mở miệng thừa nhận sai lầm, kia thực sự so với lên trời còn khó hơn. Nhưng Cố Niệm Hề lại thật không ngờ, hắn lại hướng cô giải thích...

Một khắc kia, cô cảm giác được tim mình bởi vì câu nói của hắn mà đập liên hồi

Một khắc kia, cô cảm thấy hô hấp của mình, trở nên có chút chần chờ

Một khắc kia, tầm mắt của cô thậm chí, đều cảm thấy được có chút cố hết sức...

Vì thế, trong mắt của Đàm Dật Trạch, hốc mắt của cô gái nào đó đang dần đỏ. Chóp mũi khéo léo cũng đỏ bừng. Thoạt nhìn giống như một con thỏ trắng

Đàm Dật Trạch cảm thấy chân tay mình trở nên luống cuống, mau chóng đem cô gái còn đang khóc kia ôm vào lòng ngực

"Vật nhỏ, em đừng khóc! Anh nói rồi, em khóc như vậy anh cảm thấy rất rối loạn!" Gắt gao đem cô ôm vào trong lòng ngực, tiếng nói khàn khàn không giống như hần ngày thường

Nghe hần dùng lời nói mềm mại, kể ra tâm tình của mình, Cố Niệm Hề càng muốn khóc lớn

Nói cô không để ý đến hần, đây chẳng qua là lừa mình dối người

Thật ra Cố Niệm Hề cũng không biết, rốt cuộc là khi nào thì bắt đầu. Mỗi buổi tối cô đều thích chui trong lòng ngực hần ngủ, thích đem đôi tay nhỏ bé của mình đặt trên cổ hần, thích ngửi mùi hương của hần...

Cảm giác như thế, Cố Niệm Hề từng có. Cô đương nhiên sẽ không ngờ đến, ngay cả cảm xúc ý vị như thế nào đều không rõ

Nhưng Đàm Dật Trạch là một người đàn ông giống như thánh thần, lại cùng cô kết hôn, cưng chiều cô, làm cho cô cảm giác không với tới

Người như vậy, thật sự thích hợp cùng cô sống lâu dài sao?

Cố Niệm Hề không biết, cô cúi đầu, tùy ý để nước mắt của mình chảy xuống trên người đàn ông kia

"Vật nhỏ của anh, xin em đừng khóc được không? Anh thật sự biết sai rồi, em muốn anh làm gì cũng được, cùng em đi dạo phố cũng được, em đừng khóc được không?" Giọng nói của hần ép tới rất thấp. Ở trong tai người khác, nghe ra được ý tứ lấy lòng

Nếu giọng nói của Đàm Dật Trạch lúc này bị cấp dưới nghe được, tuyệt đối sẽ không tin rằng đây là lời nói của hần nói ra. Dù sao Đàm Dật Trạch từ trước đến nay tài trí hơn người, chưa bao giờ cần đi lấy lòng người khác, liền đã được người khác tôn lên cao. Cho tới bây giờ, người đàn ông này chưa từng hạ thấp tư thái với ai để lấy lòng. Mà Cố Niệm Hề, là người thứ nhất, cũng sẽ là người cuối cùng như vậy

Đàm Dật Trạch từ lúc chưa gặp được Cố Niệm Hề, vẫn nghĩ pháo đạn là thứ vũ khí uy lực nhất trên thế giới này

Nhưng từ sau khi gặp được Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch liền phát hiện, thì ra nước mắt của vật nhỏ, so với thứ vũ khí khác còn lợi hại hơn. Nước mắt của cô chảy xuống, liền làm cho tim hần loạn, không biết nên làm như thế nào

"Đàm Dật Trạch, anh dựa vào cái gì quát em? Ngay cả ba của em cũng không quát em, anh dựa vào cái gì quát em..." Nói đến đây, Cố Niệm Hề lại khóc càng lớn

Bởi vì, cô nhớ nhà

Thật sự, quá nhớ nhà

Trước kia, cho dù cô có chọc giận ba như thế nào, ba cũng sẽ không quát cô như vậy. Cho dù lúc trước bởi vì chuyện của Đàm Dật Nam, cô cùng ba quan hệ có chút cương, nhưng cũng không có quá như vậy

"Anh cái đồ xấu xa này, anh là lão lưu manh!"

Càng nghĩ tới lại tức giận, Cố Niệm Hề nắm chặt nắm tay điên cuồng đánh tới người hần

Dù sao, cô từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng bị đối xử như vậy

"Em muốn về nhà, em muốn về nhà..."

"Không được, vật nhỏ. Anh như thế nào cũng sẽ không buông em ra. Anh có thể cái gì cũng đồng ý với em, chỉ cần em đừng khóc, không rời khỏi anh!" Nói xong lời này, tay của hần lại dừng ở trên eo của cô, ra tăng sức lực. Ý đồ, muốn đem cô tiến nhập vào người hần

Vừa nghĩ tới lời của cô, nói cô muốn về nhà, Đàm Dật Trạch cảm giác tim mình như bị đâm một lỗ hổng thật lớn. Hần hoảng sợ đem cô ôm thật chặt, thấp thỏm lo âu hôn lên cô

Bởi vì, hần thật sự khó có thể tưởng tượng, nếu một ngày không có cô, hần sẽ ra sao nữa

Ngày hôm nay, Đàm Dật Trạch liền ôm cô vào trong lòng ngực, tùy ý để nước mắt của cô rơi trên quần áo của hần. Nhưng hần thề, sau này tuyệt đối sẽ không làm cho vật nhỏ phải rơi một giọt nước mắt nào nữa...

Đến hiện tại, Cố Niệm Hề biết lòng của cô đã rơi vào trên người người đàn ông này, cô muốn ngăn cản cũng không biết nên làm thế nào cho phải

Mà chỉ trong một ngày, giữa bọn họ dường như cũng có một sự thay đổi lớn

Rốt cuộc, cũng tới cuối tuần

Đó là mùa mà vạn vật sống lại, đồng thời cũng là ngày nghỉ ngơi

Sáng nay rời giường, Cố Niệm Hề liền phát hiện Đàm tham mưu trưởng có điểm khác thường

Lúc trước đến cuối tuần nếu như hắn không có việc gì, sẽ cố gắng ngủ thêm một chút nữa. Nhưng hôm nay, Đàm Dật Trạch lại thức dậy rất sớm

Tại phòng bếp, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng vang

Cố Niệm Hề ngẩng đầu, nhìn nơi phát ra tiếng vang liền nhíu mày

Cố Niệm Hề mặc áo lông đơn giản, đi đến phòng bếp. Muốn nhìn xem sáng sớm người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì

Không nhìn không biết, vừa thấy thật đúng là dọa người

Đàm tham mưu trưởng mặc tạp dề của cô, đứng ở trước bếp khua khua múa múa

"Anh... làm cái gì vậy?"

Đàm Dật Trạch nghe thấy được giọng nói của cô liền quay đầu lại

Nắng sớm chiếu trên người hắn, khiến đường cong trên mặt hắn càng thêm nhu hòa

"Xào trứng chim, còn có hai cái chân giò hun khói, cho em ăn sáng!" Hắn nhìn chăm chăm cô, vô cùng chuyên chú.

"Ân?" Nhìn Đàm Dật Trạch bận rộn ở trong bếp, Cố Niệm Hề có chút kinh ngạc. Thật ra cô đã thấy hắn xuống bếp hai ba lần. Nhưng còn chưa nhìn thấy hắn mặc tạp dề giống như là khua chiêng múa trống như vậy

Đặc biệt trên tạp dề kia có hình thỏ trắng, cùng với Đàm Dật Trạch thật là có chút không hợp nhau

Đàm Dật Trạch bị Cố Niệm Hề nhìn chăm chăm lâu như vậy, có chút ngượng ngùng

Hắn đặt chảo xuống, nhanh chóng đi về phía cô

"Trước đi đánh răng rửa mặt, cháo anh cũng sắp nấu xong, rất nhanh là có thể ăn!" Nhìn Cố Niệm Hề, khóe môi hắn có độ cong cung chiều

"Kia... Được rồi!" Mặc dù có chút không hiểu nổi, Đàm tham mưu trưởng lớn như vậy, sáng sớm muốn xuống bếp làm cái gì, nhưng cô vẫn nghe lời, xoay người đi vào toilet

Nhìn bóng dáng của Cố Niệm Hề, mi mắt của Đàm Dật Trạch vẫn còn nhíu lại thành nếp gấp. Thật ra, Đàm Dật Trạch nhìn ra được, hiện tại Cố Niệm Hề vẫn chưa thật sự tha lỗi cho hắn. Máy ngày nay tuy rằng cô im lặng, nấu cơm cho hắn, giặt quần áo cho hắn, thỉnh thoảng sẽ ngẫu nhiên trò chuyện với hắn, nhưng vẫn không như trước đây, ngã vào trong ngực hắn. Càng sẽ không giống như trước, chơi xấu hắn

Thay đổi như vậy, làm cho tâm tư của Đàm Dật Trạch trở nên buồn phiền

Vì thế, người đàn ông này hôm nay khó có được một ngày để nghỉ ngơi, muốn dành cho cô một bất ngờ. Đương nhiên, đây cũng là hấn hỏi Chu Từ Mặc

Nghe nói, Chu phu nhân cũng sẽ ngẫu nhiên tức giận, nhưng chỉ cần hắn nhượng nhịn là có thể tốt đẹp

Điều đáng tiếc là Đàm Dật Trạch không biết câu: Không sợ đối thủ là thần, chỉ sợ đối hữu là heo

Mà hắn càng không rõ, Mặc lão tam từ lúc hai tháng trước đã bị Chu phu nhân dễ dàng sai bảo. Lời nói của Chu lão tam đơn giản chỉ là lên mặt dậy đòi. Đặc biệt là câu nói kia: Phụ nữ không thể quá cung chịu, nếu không sẽ đề lên đầu của mình

Đợi cho đến lúc Đàm Dật Trạch nhìn thấy Chu Từ Mặc coi Chu phu nhân như bò tót sống mà cung phụng. Đàm Dật Trạch mới hiểu, thì ra Chu lão tam này đùa giỡn hắn suốt thời gian qua. Lúc đó, Chu Từ Mặc bị Đàm Dật Trạch khiêng súng đuổi vòng quanh sân tập

Ai nói Chu Từ Mặc làm cho quan hệ của hắn và vật nhỏ trở lên cương như vậy?

"Chuẩn bị cho tốt, mau tới đây ăn đi!"

Đến khi Cố Niệm Hề xong xuôi, hắn mới bụng thức ăn lên bàn

Lúc này, trên người hắn đã không còn tạp dề thỏ trắng kia

Cũng làm cho Cố Niệm Hề trong nháy mắt đại ra

Bởi vì, hôm nay Đàm Dật Trạch, có điểm đẹp trai không như thực

Âu phục màu lam phối hợp với áo trắng bên trong. Làm cho hắn hoàn toàn thay đổi. Tóc ngắn sạch sẽ, hoàn mỹ. Cố Niệm Hề suy nghĩ nửa tưởng rằng hắn là một người cao quý thần bí nào đó

Không giống như là Đàm Dật Nam, lấy tiền đề có bề ngoài hòa nhoáng. Đàm Dật Trạch là người tươi mát thoát tục, khiến cho người ta có cảm giác thoải mái

Đàm Dật Trạch như vậy, làm cho Cố Niệm Hề xem không muốn rời mắt

Thì ra hắn hôm nay ăn mặc long trọng như vậy, tránh không được lúc nấu cơm lại mang tạp dề thô trắng

"Anh hôm nay phải đi ra ngoài?" Cố Niệm Hề ngồi xuống, nhìn xuống đĩa trứng chim Đàm Dật Trạch làm cho cô, có chút ghen tuông hỏi

Mà ghen tuông như vậy, cũng làm cho người đàn ông khéo miệng lần thứ hai cong lên

Hoàn hảo, vật nhỏ của hắn cũng không phải không muốn quan tâm đến hắn

Nhìn cô ảo não ngồi ăn cơm, khéo miệng hắn không dấu được cung chiều, khẽ mở môi mỏng nói: "Đi cùng em!"

"Sao?" Cô cứ tưởng mình nghe nhầm nên hỏi lại

Đôi con ngươi xinh đẹp, giống như đang hỏi hắn: Theo em đi cần phải mặc đẹp như vậy sao?

"Anh nói rồi, chỉ cần em không khóc, chỉ cần em không rời khỏi anh, anh cái gì cũng đều đồng ý. Lần trước không phải em nói muốn đi dạo phố sao? Hôm nay, đúng lúc anh không có việc gì làm, sẽ đi cùng với em!"

Đàm Dật Trạch nhẹ nhàng nói, giống như là gió mùa hạ phất qua ruộng lúa, làm cho thể xác người khác cảm thấy vô cùng sung sướng. Giọng nói cũng rất nhẹ, như là chuyện này đối với Đàm Dật Trạch hắn không có vấn đề gì

Nhưng mà, Đàm Dật Trạch như vậy, lại làm cho Cố Niệm Hề có chút kinh ngạc

Đây, vẫn là lão công của cô sao?

Cô không quên, mấy ngày hôm trước khi cô đưa ra đề nghị của mình, người đàn ông nào đó lại như phát điên quát cô

Nhưng hôm nay, Đàm Dật Trạch thế nhưng lại chủ động nói với cô muốn cùng cô đi dạo phố

Chẳng lẽ, hôm nay sẽ có một trận đại hồng thủy?

"Đàm Dật Trạch, anh chắc chắn là anh muốn đi sao?" Tay nhỏ bé buông cái thìa xuống bàn

Cố Niệm Hề vẫn nghĩ, mình đã che dấu cảm xúc rất tốt, nhưng các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, đem tất cả cô vừa mới che dấu lúc này đều tiêu tan

Nhìn cô nắm chặt hai tay, đôi mắt tràn ngập phòng bị cùng hoài nghi, Đàm Dật Trạch lại có cảm giác tim của mình như bị ai đó hung hăng bóp chặt lại

Thật ra, trải qua lần trước cãi nhau, Cố Niệm Hề tuy rằng vẫn cùng hắn nói chuyện, cùng hắn chào hỏi, nhưng cũng không giống như lúc trước, vừa thấy hắn vào cửa sẽ đem đôi tay nhỏ bé đặt trên cổ hắn, càng không giống như lúc trước luôn gọi hắn một tiếng "Lão công"...

Tất cả Đàm Dật Trạch đều nhìn thấy

Tim không hiểu nổi lại cảm thấy đau

Hắn đã từng nói, vật nhỏ của hắn sẽ không như quả hồng mềm, mặc cho người ta vo tròn bóp méo, hắn hy vọng cô có thể tự do tự tại, sống đúng với tính cách của chính mình

Tuy rằng, hiện tại cô ngồi trước mặt hắn, nhưng Đàm Dật Trạch lại cảm thấy cô cách xa hắn, xa đến mức hắn không thể chạm tới được

Cảm giác như vậy, làm cho hắn rất không thích, đồng thời cũng làm cho hắn hoảng hốt

Vì thế, hắn đột nhiên đẩy ghế dựa, ngồi xổm trước mặt cô, đem cô kéo vào lòng ngực, đưa đầu của mình đặt ở trước bụng cô

"Đàm Dật Trạch..." Cố Niệm Hề chưa từng nghĩ đến, người thân phận địa vị cao như vậy, đứng ở bên cạnh cô vĩnh viễn cũng không thể chạm tới một góc áo, thế nhưng lại làm ra hành động trẻ con như vậy

Nhìn đầu của hắn đặt ở trong lòng ngực cô, Cố Niệm Hề cảm giác bức tường chắn ở một chỗ nào đó suy sụp

"Vật nhỏ, đừng dùng bạo lực đối với anh, được không?" Hắn tựa đầu vào trong lòng cô, khoe miệng còn hiện lên độ cong chưa sót

Nhưng Cố Niệm Hề lại cảm giác được, hắn làm như vậy khiến cho tim cô ấm dần lên

"Em khi nào thì sử dụng bạo lực với anh?"

"Em có, em gần đây mỗi ngày đều dùng một chiêu này! Em không để ý tới anh, cũng không đưa tay đặt trên cổ anh sưởi ấm. Hơn nữa, cũng không gọi anh một tiếng lão công!"

Cố Niệm Hề nhìn người đàn ông thỉnh thoảng ở trong lòng ngực mình cọ cọ, còn dùng tiếng nói nũng nịu như trẻ con, lại có chút bất mãn cùng bất an nói ra

Bởi vì gần đây có nhiệm vụ, thường xuyên ở dưới ánh mặt trời gay gắt hoạt động, khiến cho da của Đàm Dật Trạch có chút ngăm đen. Lúc này, Cố Niệm Hề mới phát hiện ra, cô đã bao lâu không chú ý tới người đàn ông này, nhìn hốc mắt của hắn cũng xuất hiện một màu xanh tím kỳ lạ

Cằm của hắn, cũng rõ ràng nhon ra rất nhiều

Giờ khắc này, cô cuối cùng cũng hiểu ra, thì ra khoảng thời gian này, người sống không tốt, không chỉ có mình Cố Niệm Hề cô

Thì ra, hắn cũng với cô giống nhau, cùng bất an, cùng khổ sở...

"Em nghĩ, anh chê em phiền, cho nên em mới..." Nhìn hắn ở trong lòng ngực mình, giọng nói của cô cũng có chút khàn khàn

"Vật nhỏ, cho dù em có thế nào, anh cũng sẽ không chê em phiền. Xin em vật nhỏ, đừng không để ý đến anh được không? Cảm giác như vậy, thật sự không tốt. Giống như... Giống như là thời điểm lúc đầu chúng ta gặp nhau. Em luôn lạnh lùng, anh..."

Nghe hắn khàn khàn nói chuyện, cố gắng dùng ngôn ngữ biểu đạt tình cảm của mình. Một khắc kia, Cố Niệm Hề tự nhiên cảm thấy trong lòng mình có cảm giác chua xót

Nước mắt không báo trước rơi xuống

Nước mắt rơi xuống gương mặt của Đàm Dật Trạch, cũng như rơi xuống trong lòng của hắn

"Vật nhỏ, em đừng khóc. Em vừa khóc, thế giới của anh liền trở nên rối loạn! Có phải là anh có điều không tốt hay không, có phải là anh khiến em thương tâm hay không? Nếu thật là như vậy, anh lập tức rời đi. Chỉ cần em, đừng khóc..." Hắn bối rối giúp cô lau nước mắt trên mặt. Nhưng Đàm Dật Trạch phát hiện, nước mắt của Cố Niệm Hề giống như là vỡ đê, mặc kệ hắn có lau đến như thế nào cũng không thể khô được

Ngôn từ của hắn, hèn mọn tới cực hạn rồi

Có lẽ, trong thế giới của Đàm Dật Trạch hắn, cho tới bây giờ đều không cảm thấy hèn mọn như vậy. Nhưng vật nhỏ của hắn, lại làm cho hắn tình nguyện rơi vào tay gặc, cam tâm tình nguyện mà thua cuộc...

Cho dù hắn đem vật nhỏ cưng chiều như tổ tông, thì thế nào? Làm cho cười trên cổ hắn, làm cho cô dương oai với hắn. Cho dù sau này có bị Chu Tử Mặc giều cọt thì thế nào?

Nhưng việc hắn đã hạ thấp tư thái, ti tiện đến nông nổi này, vật nhỏ của hắn vẫn cứ khóc ngày càng nhiều

Cuối cùng, Đàm Dật Trạch chỉ có thể đứng lên, bắt đầu dĩ rồi khỏi cái ôm ấm áp của cô, sau đó đó rời đi

Đàm Dật Trạch hắn từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến, sẽ có một ngày chính hắn sẽ vì một người phụ nữ mà trở nên hèn mọn như vậy...

Nước mắt của cô tuy rằng không có tiếng động, nhưng lại là thứ vũ khí đối phó với hắn tốt nhất. Làm cho hắn dễ dàng bị tước vũ khí đầu hàng

Đây có phải là tình yêu mà mọi người thường nhắc đến hay không?

Hắn chưa từng có tình yêu, cho nên cũng không biết thứ đó có tư vị thế nào

Hắn chỉ biết là, hắn sẽ không tha thứ cho bất cứ ai làm điều có lỗi với vật nhỏ

Nếu như chính hắn làm vật nhỏ đau lòng, hắn chẳng thà né tránh thật xa. Không có gì quan trọng hơn là làm cho vật nhỏ vui vẻ

Nghĩ vậy, Đàm Dật Trạch lại vội vàng bước đi

Ngay lúc Đàm Dật Trạch sắp ra khỏi phòng, thì lưng áo hắn lại có một vòng tay. Khi hắn cúi đầu thì phát hiện ra chính là cô. Cặp con ngươi đen rõ ràng có chút sùng sốt

"Vật nhỏ?"

"Lão công, đừng đi!"

Cô mang theo tiếng nói nghẹn ngào, làm cho trái tim hắn có chút bàng hoàng

Nhưng vui sướng càng nhiều hơn

Bởi vì hắn nghe được, xưng hô là đã lâu không được nghe kia ____ "Lão công"

Cô, tha thứ cho hắn...

Hôm nay, thật vất vả mới làm cho tâm của vật nhỏ tha thứ cho Đàm tham mưu trưởng, tự nhiên trước tiên cũng phải để cho mình ăn no thật tốt. Vài ngày, bởi vì vật nhỏ không để ý tới hắn, khiến cho hắn cũng không dám trực tiếp tiến tới gần. Hôm nay thật vất vả mới làm cho vật nhỏ một lần nữa ngã vào lòng ngực hắn, hắn đương nhiên phải có một bữa no nê

Mà Cố Niệm Hề cũng lúc này mới biết, đàn ông không thể đòi lâu được. Đặc biệt là Đàm tham mưu trưởng lại dùng mảnh giống như một con thú giữa dòng nước xiết như vậy. Một khi đòi lâu sẽ giống như là đã thú xổng chuồng

Đương nhiên, bởi vì Đàm tham mưu trưởng vội vàng giải quyết nhu cầu, kế hoạch hôm nay tự nhiên cũng hủy bỏ, kéo dài đến ngày hôm sau

"Lão công, cho dù anh là dã thú cũng nên ngừng lại!"

"Còn chưa đủ, lại một hồi người thú đại chiến đi!"

"..." Từ buổi sáng đến khi hoàng hôn, Cố Niệm Hề cũng nghe được câu này đến vài lần. Cho nên, cô cũng chỉ có thể đáp ứng Đàm tham mưu trưởng, bằng không sẽ lĩnh lấy tội danh câu dẫn, đây chính là vết xe đổ lần trước

"Em không nói coi như đồng ý!"

Cố Niệm Hề trừng mắt nhìn người đàn ông nào đó ý nói: Con mắt nào của anh thấy em đồng ý?

Chỉ thấy hắn lại bắt đầu vận động, tà ác cười: Mắt a, mắt b, cùng... Mắt c!

Đêm nay, vợ chồng Đàm ở trong nhà trọ có một mảnh kiều diễm, khiến người ta cũng phải đỏ mặt...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Lão Già Cùng Vật Nhỏ

Ngày hôm sau, do được ăn uống no đủ, nét mặt của Đàm tham mưu trưởng cũng tỏa sáng. Đôi mắt âm u lo lắng ngày thường, tự nhiên cũng biến mất vô tung. Khóe miệng còn có độ cong chết người

Cho nên, khi Đàm tham mưu trưởng ôm một cô gái nào đó bởi vì hôm qua bị tra tấn đến sống đi chết lại, đôi mắt có chút phù thũng long lanh, đứng trước siêu thị, tự nhiên cũng trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người

Thường ngày Đàm Dật Trạch mặc quân phục cũng vẫn tỏa sáng, càng không cần phải nói giống như hôm nay, hắn lại tỉ mỉ như vậy

Nhìn siêu thị lớn kia có một người đàn ông xuất sắc như vậy, thỉnh thoảng sẽ lại gây chú ý tầm mắt của mọi người. Khiến cho trong lòng Cố Niệm Hề tự nhiên cảm thấy có vị chua

Dựa theo lời của người ta, cái tuổi này của Đàm Dật Trạch, sớm đã phải bán phá giá. Không ngờ thế như vậy, hắn vẫn còn trêu hoa ghẹo nguyệt được?

"Vật nhỏ, em đang mắng anh!"

Cố Niệm Hề cảm thấy chính mình che dấu rất tốt. Nhưng người đàn ông bên cạnh, như trước vẫn đoán ra được tâm tư của cô

"Không có!"

"Không có, tại sao luôn néo lưng anh?"

Bị người đàn ông kia nhắc như vậy, Cố Niệm Hề nhanh chóng nhìn xuống tay mình

Không có!

Tay của cô không phải vẫn bị hấn nắm sao?

Còn tay kia cũng thật an phận cầm túi xách

Cô thế nào thì nhéo hấn được?

Cố Niệm Hề khó hiểu ngẩng đầu, lại thấy được khóe miệng của hấn mang theo nụ cười đùa dai

"Lão lưu manh, anh lại gạt người ta?" Cố Niệm Hề trừng mắt nhìn hấn, nếu đánh lại hấn, cô đã sớm trở mặt

"Vật nhỏ, đừng nóng giận, sẽ có nhiều nếp nhăn" Nụ cười của hấn, vẫn như gió xuân

Làm cho không ít phụ nữ ở đây đều không tự giác nhìn về phía hấn

"Lão già kia, đi theo em!" Vì không muốn để cho Đàm tham mưu trưởng làm giao thông bé tắc, Cố Niệm Hề chỉ có thể không biết sợ hãi thân, đem vẻ mặt hồ ly tươi cười quyến rũ mang hấn đi

Mà nói Đàm tham mưu trưởng nghe vật nhỏ gọi như vậy, sắc mặt có chút cứng đờ

Nhưng cẩn thận nghĩ lại "Lão già" và "Vật nhỏ" không phải rất hay sao?

Vì thế, trên mặt Đàm tham mưu trưởng lại có tươi cười

Đi dạo một vòng, Cố Niệm Hề rốt cuộc đứng lại chỗ cửa hàng bán nước hoa

Nhìn lọ thủy tinh trong tủ kính, nước hoa trong suốt, khiến cho Cố Niệm Hề có chút si mê

Mặt trên có in dòng chữ Chanel 5 hào

Nước hoa này, Cố Niệm Hề cũng nghe Tô Du Du nhắc qua. Nghe nói mùi hương cũng không tệ

Thật ra, từ trước đến nay cô không có thói quen dùng nước hoa. Nhưng có đôi khi, phụ nữ thích tự nhiên dùng một thứ gì đó, cũng không có gì lạ

Có đôi khi sẽ là bởi vì tạo hình đáng yêu, có đôi khi là bởi vì mùi hương, cũng có đôi khi là bởi vì tạo hình đẹp

Cố Niệm Hề nhìn lọ nước hoa này thật sự là bởi vì hình dạng của nó rất đáng yêu

Nhưng vừa nhìn thấy giá cả, Cố Niệm Hề liền bất ngờ

Một lọ tốt, cùng lắm một trăm hào... thế nhưng lọ nước hoa này lại là một trăm vạn

"Thích, thì mua đi!" Giọng nói của Đàm Dật Trạch, bên cạnh vang lên

"Quá mắc, không cần!" Nghe giọng điệu ảo não của cô, người đàn ông bên cạnh khẽ cười

Hắn đột nhiên ôm lấy eo cô, hướng người bán hàng đi đến

"Thứ này, gói lại cho tôi!" Thứ Đàm Dật Trạch chỉ chính là lọ nước hoa Cố Niệm Hề vừa nhìn

"Lão công, thứ này rất đắt tiền, em không cần!"

"Đồ ngốc, thứ này tuy đắt nhưng em thích là được rồi. Đương nhiên anh là một quân nhân, tiền của chúng ta cũng không phải nhiều, Mua thứ gì đắt tiền, sau chúng ta ăn tiêu tiết kiệm một chút là được!"

Hắn đem cô ôm vào trong lòng ngực, không cho cô đi ngăn cản người bán hàng gói đồ lại

"Đàm Dật Trạch anh cả đời vì tổ quốc dâng hiến, tiền lương và mọi thứ cũng không cao lắm. Cùng anh sống chỉ có thể tiết kiệm như vậy. Mua thứ gì đắt tiền, sau này chúng ta liền phải ăn ít đi một hai tháng. Vật nhỏ, em nguyện ý cùng anh sống cả đời như vậy sao?"

Đàm Dật Trạch cầm túi nước hoa được nhân viên gói lại, đặt vào tay của Cố Niệm Hề.

Hắn cười rất nhẹ, làm cho lòng cô ấm áp

Đôi mắt của hắn thật chân thành, như là vấn đề này thật sự là từ trong lòng hắn nói ra

Lúc trước kết hôn, tuy rằng bên ngoài nhìn là cô đồng ý tôi tán thành. Nhưng trên thực tế, Cố Niệm Hề bị hắn dẫn đến cục dân chính, hắn vẫn thiếu cô một lời cầu hôn

Mà hiện tại, hắn giống như là đang làm việc này

"Em nguyện ý"

Giọng nói của hắn, nụ cười của hắn, không hiểu sao lại khiến cho cô ngày càng mê luyến

Từ khi cùng Đàm Dật Trạch sống chung, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc

Một màn này, rất ấm áp

Nếu như không có câu nói sau của Đàm Dật Trạch, thì tất cả sẽ hoàn mỹ

"Cho dù nghĩ muốn rời đi, cũng không có cửa đâu!" Đàm Dật Trạch hắn mới không tin chuyện ma quỷ gì mà chỉ cần nhìn người mình thích hạnh phúc là mình cũng hạnh phúc

Nếu thứ Đàm Dật Trạch hắn thích, hắn nhất định sẽ đoạt lấy. Không phải của hắn, đoạt lấy cũng chính là của hắn

Giống như lúc trước, đem Cố Niệm Hề đến cục dân chính kết hôn

Cố Niệm Hề liếc mắt nhìn người đàn ông nào đó một cái. Tô vẻ vô cùng mãnh liệt khiến trách đối với người phá hỏng không khí

Nhưng hôm nay tâm tình cô rất tốt, cũng không muốn so đo với lão già kia

Đi dạo nửa ngày, Đàm Dật Trạch nhìn Cố Niệm Hề có chút mệt, liền đem cô đến quán cà phê tầng trên cùng

Gọi hai cốc đồ uống, hắn đi vào toilet

Mà Cố Niệm Hề, lúc này trong lòng vẫn còn tràn ngập vui mừng, vì Đàm Dật Trạch mua nước hoa cho cô

Thật ra, cô lớn như vậy, nhận được quà cũng không phải là lần đầu tiên. Nhưng không biết tại sao, Đàm Dật Trạch tặng cho cô cái gì đó, Cố Niệm Hề đều rất vui mừng

Nhìn lọ thủy tinh trên tay, Cố Niệm Hề lại thật cẩn thận đem nó cất kỹ

Chẳng qua, trên đời này không có chuyện gì là hoàn hảo mười phần

Đang lúc muốn đem lọ nước hoa kia cất cẩn thận, cô lại nghe được phía sau truyền đến giọng nói

"Yêu, thì ra là Niệm Hề!"

Không cần quay đầu lại xem, Cố Niệm Hề cũng nhận ra giọng nói này là của Hoắc Tư Vũ

"Thì ra là em dâu!" Nhìn Hoắc Tư Vũ mặc áo lông rộng thùng thình muốn che dấu thứ gì đó, Cố Niệm Hề cũng chỉ lạnh lùng cười

So với trước kia Cố Niệm Hề gặp Hoắc Tư Vũ, luôn muốn né tránh. Nhưng hiện tại biểu tình của Cố Niệm Hề lại rất tự nhiên, khiến cho Hoắc Tư Vũ tức đến nghiến răng nghiến lợi

"Em dâu, đừng nói là tôi không dạy dỗ cô. Ở trong nhà, em dâu trực tiếp gọi tên tôi không có vấn đề gì, nhưng bên ngoài gọi như vậy, chỉ sợ sẽ bị người khác chỉ trích là không biết lớn nhỏ!" Cố Niệm Hề nói lời này, chậm rãi vuốt nhẹ mái tóc đen óng của mình

Đương nhiên, Cố Niệm Hề cũng thừa nhận, động tác như vậy là muốn vũ nhục Hoắc Tư Vũ. Vũ nhục cô ta, rõ ràng không mang thai, lại cố tình làm bộ mang thai. Hiện tại làm như vậy ý muốn nói, ngay cả mái tóc dài cũng cất xén

"Cô..." Hoắc Tư Vũ biết Cố Niệm Hề nhất định có ý định. Từ khi biết cô giả mang thai, Cố Niệm Hề lại trở nên kiêu ngạo vài phần

Mỗi lần đều chọn đúng điểm yếu của cô, rồi trực tiếp xuống tay

"Tôi làm sao? Tôi nói không có gì sai. Em dâu nếu như không có việc gì, thì đừng nên đến nơi có nhiều người. Nhiều người như vậy, nếu không cẩn thận đụng trúng bảo bối trong bụng, sẽ không tốt!" Khóe miệng của Cố Niệm Hề rõ ràng là hiện lên nụ cười khiêu khích

Đúng vậy cô là cố ý nói như thế, đặc biệt là cô còn dùng hai từ "Bảo bối". Nhắc nhở chuyện nào đó với Hoắc Tư Vũ

Ai nói Hoắc Tư Vũ mỗi lần đều chọn đúng thời điểm cô đang vui mà xuất hiện, phá hư tâm tình của cô?

"Cô..." Liên tiếp bị Cố Niệm Hề đùa giỡn hai lần, gương mặt Hoắc Tur Vũ lúc này cũng biến thành đen

Rất nhanh, Hoắc Tur Vũ cũng chú ý tới túi nhỏ đặt trên bàn

Hoắc Tur Vũ rất thích hàng hiệu, cho nên từ sau khi phát sinh quan hệ với Đàm Dật Nam, liền thường xuyên quần quýt lấy người đàn ông kia nói mua cho mình vài thứ

Mà lọ nước hoa Chanel kia tự nhiên cũng không thiếu

Cho nên khi nhìn thấy túi kia, tự nhiên cũng biết bên trong đựng thứ gì

Đôi mắt lóe lên lãnh ý

Cố Niệm Hề, tôi sẽ cho cô biết, chế nhạo Hoắc Tur Vũ tôi sẽ có kết cục thế nào

"Tôi nói này Niệm Hề, chúng ta đã vài ngày không gặp mặt, cần phải như vậy sao?" Nói xong, Hoắc Tur Vũ lại nhớ tới thời điểm Cố Niệm Hề rời khỏi Đàm gia, Đàm Dật Nam liền giống như cái xác không hồn

Dường như mỗi lần ăn cơm, Đàm Dật Nam đều đưa mắt nhìn về chỗ Cố Niệm Hề ngồi trước kia

Mỗi một lần nhìn đều là trống không, đôi mắt của hắn lại lóe lên tia mắt mát

Nghĩ vậy, Hoắc Tur Vũ lại cảm thấy thẹn

Cô không cần nhiều, tôi thiếu là Đàm Dật Nam trước mặt trường bối đừng làm ra biểu hiện rõ ràng như vậy có được không?

Nhưng người đàn ông này lại giống như muốn cùng cô đối nghịch, mỗi một lần đều không nghe thấy lời cảnh cáo của cô, luôn nhìn về phía chỗ Cố Niệm Hề trước kia ngồi

Còn có Thư Lạc Tâm

Trước kia, Thư Lạc Tâm kia đều biểu hiện rõ ràng rằng là bà ta muốn lấy lòng Cố Niệm Hề. Mà khi Cố Niệm Hề rời đi, mỗi lần mở miệng đều nhắc đến Cố Niệm Hề

Có đôi lúc còn mua một ít sương sườn, nói là phải hầm ăn. Sau đó, bà ta thường cho vào một cái bình thủy rồi rời đi. Nói là Cố Niệm Hề và Đàm Dật Trạch mỗi ngày đều bận làm việc, khẳng định sẽ không có thời gian làm những thứ như vậy, phải đưa qua cho bọn họ

Ai cũng có thể nhìn ra, Thư Lạc Tâm này là đang muốn lấy lòng Cố Niệm Hề, muốn Cố Niệm Hề trở lại bên người Đàm Dật Nam. Bằng không, tại sao Thư Lạc Tâm mỗi ngày lại mang đến tập đoàn Bác Á mà không phải trực tiếp mang đến nhà của Đàm Dật Trạch

Đả kích liên tiếp như vậy, đã làm cho Hoắc Tur Vũ bức mình. Không nghĩ tới, hôm nay gặp được Cố Niệm Hề, Hoắc Tur Vũ cô nhất định phải trả đủ

Miệng của cô ta lúc này có nụ cười. Cố Niệm Hề biết nụ cười của người phụ nữ này không xuất phát từ đáy lòng. Bằng không tại sao ý cười không kéo dài đến đáy mắt

"Niệm Hề, nếu như đã gặp được, chỉ bằng chúng ta uống một cốc cà phê đi?"

Nói xong, Hoắc Tur Vũ còn nở nụ cười như rất thật lòng với Cố Niệm Hề

Cố Niệm Hề dù sao không ngờ đến lỗi nghĩ Hoắc Tur Vũ muốn thật lòng cùng cô uống cà phê. Khi thấy Hoắc Tur Vũ ngồi xuống đối diện, Cố Niệm Hề bắt đầu tràn ngập phòng vệ. Tập trung tinh thần chờ đợi, Hoắc Tur Vũ xuất chiêu

Nhưng Cố Niệm Hề ngàn lần phòng bị, lại thật không ngờ Hoắc Tur Vũ lại đem chủ ý đánh lên lọ nước hoa mà Đàm Dật Trạch mua cho cô

Hoắc Tur Vũ ngồi ở chỗ Đàm Dật Trạch lúc nãy, sau đó cô ta liền đem túi xách hàng hiệu của mình đặt lên bàn. Khi người bán hàng đưa tới trà bánh, liền giả bộ cuồng quýt cầm túi xách gạt qua

Trong lúc nhất thời, lọ nước hoa mà cô yêu thích rơi vỡ trên mặt đất

Thủy tinh rơi xuống mặt đất phát ra âm thanh chói tai

Nháy mắt, hương khí nồng đậm lan tràn

Mà Cố Niệm Hề rốt cuộc cũng ý thức được, tại sao lúc nãy Hoắc Tur Vũ kiêu ngạo ương ngạnh lúc này lại tốt như vậy

Thì ra, người phụ nữ đáng chết kia muốn phá hủy lọ nước hoa của cô...

Mặc dù biết rõ điều này, nhưng Cố Niệm Hề không lập tức chất vấn Hoắc Tur Vũ

Bởi vì, tất cả lực chú ý của cô, đều đặt ở trên lọ nước hoa kia

Bất chấp tất cả, Cố Niệm Hề liền chạy đến. Nhưng cũng không còn kịp, chất lỏng đã thấm xuống mặt đất. Trong lòng đột nhiên trầm xuống

Đây là, thứ đầu tiên Đàm Dật Trạch tặng cho cô

Đàm Dật Trạch nói, vì mua cho cô thứ này, hắn nguyện ý một tháng không ăn thịt, không tiêu tiền

Tuy rằng biết trong lời nói của Đàm Dật Trạch có điểm khoa trương. Nhưng Cố Niệm Hề biết hắn là thật lòng

Đàm Dật Trạch từ trước đến nay sẽ không tiêu tiền như nước, thế nhưng hôm nay lại mua cho cô thứ đắt tiền như vậy, làm cho cô thật sự rất cảm động, cũng vô cùng quý trọng món quà này

Lúc mới vừa đem bình nước hoa kia lấy ra, Cố Niệm Hề vốn định xịt trên người mình một ít. Nhưng vẫn là luyến tiếc, bởi vì đây là thứ Đàm Dật Trạch mua cho cô...

Bây giờ hiện tại, nước hoa này lại bị Hoắc Tur Vũ làm vỡ

Thứ Đàm Dật Trạch lần đầu tiên tặng cho cô, bây giờ liền không còn?

"Cố Niệm Hề thật xin lỗi. Trong lúc nhất thời không cố ý!" Hoắc Tur Vũ vừa nói vừa có ý cười, mang theo khoái cảm của sự trả thù

Nhìn đi, Cố Niệm hề

Đây là báo ứng cô đối nghịch với tôi

"Cô có ý!" Lúc Hoắc Tur Vũ còn đang cười nhạt nhìn cô gái ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, Cố Niệm Hề đột nhiên nói ra lời này

"Niệm Hề, quan trọng sao? Tôi làm như vậy là tội ác tày trời sao? Cô cũng vừa thấy, tay của tôi chẳng qua chỉ lệch đi một ít!" Hoắc Tur Vũ trờ sinh trường phái hành động. Trên mặt vẫn là biểu hiện vô cùng vô tội

Nhưng Cố Niệm Hề cảm giác được, nụ cười này chính là đắc ý

Đặc biệt, lúc ngồi xuống Hoắc Tur Vũ còn cố tình đặt túi xách ở chỗ đó. Chi điểm này thôi, cô cũng có thể xác định Hoắc Tur Vũ là cố ý

Bằng không tại sao thứ rơi xuống chỉ có lọ nước hoa của cô

Không nghĩ nhiều, Cố Niệm Hề cầm lấy ly cà phê của người bán hàng, hung hăng tạt lên người Hoắc Tur Vũ

Chết tiệt, dám làm hỏng món quà Đàm Dật Trạch mua cho cô

Chết tiệt, dám đánh chủ ý lên thứ quý giá đó của cô!

Thật ra, Cố Niệm Hề có vẻ mặt tức giận, Hoắc Tur Vũ cũng thấy được

Nhưng Hoắc Tur Vũ thật không ngờ, Cố Niệm Hề luôn là một cô gái hiền này, lại có thể làm trò như vậy trong quán cà phê

Chất lỏng đen đặc kia, vương ở trên tóc Hoắc Tur Vũ. Mặc dù tóc cô ta đã cắt ngắn, nhưng vẫn là kiểu một nhất, hơn nữa hôm nay Hoắc Tur Vũ còn mặc một áo lông trắng

Không cần soi gương cũng biết, hiện tại cô có bao nhiêu chật vật

Đặc biệt trên mặt bị Cố Niệm Hề hắt cà phê còn có chút đau. Hoắc Tur Vũ vô cùng sợ hãi, chính mình bị Cố Niệm Hề làm như vậy mà trở nên xấu xí

"Cố Niệm Hề, cô đừng có khinh người quá đáng!" Vừa lúc đó, phía sau bọn họ truyền đến giọng nói của một cô gái, còn có tiếng bước chân vội vã

Hoắc Tur Vũ cùng Cố Niệm Hề quay đầu lại, liền nhìn thấy Mạc Nghiên cùng vị hôn phu của cô là Mộ Dương

Bọn họ chạy tới trước tiên liền đỡ Hoắc Tur Vũ. Đặc biệt là Sở Nghiên còn vội vàng lấy ra khăn tay của mình, lau đi cà phê trên mặt Hoắc Tur Vũ

Mà Mộ Dương, lại có vẻ mặt khinh thường nhìn chằm chằm cô

"Chị dâu, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chị sao lại tùy ý để người ta ức hiếp mình?" Thấy Mạc Nghiên nói như vậy, Cố Niệm Hề liền có thể nhận thấy được, cô ta đã nghĩ cô ức hiếp Hoắc Tur Vũ!

"Không có việc gì, chị nhìn một chút liền không sao!" Hoắc Tur Vũ lại bắt đầu diễn xuất, gặp người là diễn. Giờ phút này, cô ta còn mang vẻ mặt lệ hoa

đái vũ, còn thật sự làm ra dáng vẻ cô gái nhỏ bị ức hiếp

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Mộ Dương Động Tâm

"Chị dâu, chị thật là ngốc. Di Thư đã như vậy, chị lại càng phóng túng cho cô ta, cô ta sẽ được một tác lại muốn tiến một thước! Chị trước kia không phải cái gì cũng nhường cô ta sao? Chị xem xem, hiện tại cô ta ngày càng không biết kiêng kỵ, trèo lên đỉnh đầu của chị!"

Mạc Nghiên càng nói càng tức giận, nhìn chăm chăm Cố Niệm Hề, ánh mắt cũng không tốt đẹp gì, hận không thể ngay lập tức tạo cho Cố Niệm Hề một vết thương

Nhưng bởi vì Mạc Nghiên nhìn Cố Niệm Hề, cho nên cô không để ý đến trên mặt Hoắc Tư Vũ đang có biểu tình đặc ý

Biểu tình đặc ý này lại làm cho Cố Niệm Hề nhìn thấy rõ

Một khắc kia, khóe miệng của cô cười lạnh

Hơn nữa quanh người cũng phát ra khí lạnh, làm cho người đứng bên cạnh cảm thấy lạnh sống lưng

Đặc biệt tầm mắt lại dừng lại lên bụng của Hoắc Tư Vũ

Về mặt như vậy, làm cho Hoắc Tư Vũ cũng cảm thấy hốt hoảng

Chết tiệt, cô chỉ là muốn báo thù. Muốn mượn Mạc Nghiên thay mình dạy dỗ Cố Niệm Hề. Lại quên, nhược điểm quan trọng nhất của cô bị Cố Niệm Hề nắm trong tay

Nếu như bây giờ Cố Niệm Hề nói ra, kế hoạch của cô không phải là bị hủy bỏ hết sao?

Càng nghĩ, Hoắc Tư Vũ lại càng cảm thấy bối rối

"Quên đi Nghiên Nhi, chị thật sự không có việc gì, chúng ta trở về thôi!" Mắt thấy Mạc Nghiên định tiến lên, tìm Cố Niệm Hề lý luận, Hoắc Tư Vũ vội vàng bắt lấy tay Mạc Nghiên

Đương nhiên, mục đích chính là muốn che dấu bí mật của mình

"Ha ha..." Nhìn bộ dạng điềm đạm của Hoắc Tư Vũ, Cố Niệm Hề lại một trận cười lạnh

Mọi người xung quanh dùng ánh mắt nghi ngờ, Cố Niệm Hề cảm thấy có chút mệt mỏi

Tại sao những người này không chịu tìm hiểu kỹ mọi việc

Tại sao, những người này không biết phân biệt tốt xấu, liền phán cho cô tội danh?

Từng tội từng tội một áp chế trên người cô, làm cho cô sắp chịu không nổi

Chẳng lẽ bọn họ không biết, có đôi khi lời nói sẽ không giống như bề ngoài?

Nháy mắt, hốc mắt của Cố Niệm Hề trở lên hồng nhạt. Chóp mũi cũng chua xót dị thường. Hiện tại cô thật sự muốn ở trong lòng ngực của Đàm Dật Trạch

Như vậy, cô sẽ không còn cô đơn bị những người này chất vấn!

Mà Mộ Dương đứng bên cạnh tự nhiên cũng thấy được Cố Niệm Hề khác thường. Mắt phấp phấp, mũi hồng nhạt, nhìn qua thật giống như là con thỏ nhỏ, vô cùng đáng thương

Trong nháy mắt, Mộ Dương cảm thấy trong lòng có một cỗ điện lưu chạy qua

Lúc trước, Mộ Dương rõ ràng là muốn cười nhạo cô gái này

Rõ ràng là cô làm bị thương người khác trước, rõ ràng bọn họ thấy Cố Niệm Hề hát cả phê lên người Hoắc Tư Vũ, chẳng lẽ cô còn muốn trốn tránh trách nhiệm? Chẳng lẽ, mình làm sai lại không muốn đứng ra thừa nhận sao?

Nhìn cô cười lạnh với Hoắc Tư Vũ, Mộ Dương thật sự muốn dạy bảo cô. Mộ Dương hẳn thoát nhìn ôn nhu, nhưng cũng có phương pháp đối phó với một cô gái

Đối với người không biết nghe lời, hẳn cũng sẽ có phương pháp dạy bảo thích hợp

Nhưng khi tay vừa đưa lên, hẳn nhìn thấy hốc mắt Cố Niệm Hề hồng hồng, tâm không hiểu sao lại nhéo lại

Tại sao rõ ràng hẳn không thích Cố Niệm Hề, nhưng khi nhìn đến ánh mắt của cô, tim lại bắt đầu bối rối đập loạn

Chẳng lẽ, chính hẳn thân chí thác loạn sao?

Rõ ràng hẳn vừa nhìn thấy cô gái này làm chuyện xấu. Nhưng tại sao lại không thể động tay đối với cô?

Nhưng vậy trong nháy mắt, Mộ Dương bắt đầu hoài nghi cô gái trước mặt, rốt cuộc có ma lực gì, có thể làm cho hẳn từ trước đến nay đối với cô lạnh, bây giờ lại trở nên mềm lòng?

"Hoắc Tư Vũ, cô cảm thấy cô trình diễn tiết mục như vậy, rất tốt sao? Chẳng lẽ, cô không sợ tôi..." Nhìn thoáng qua Mộ Dương ở bên cạnh nắm chặt tay, Cố Niệm Hề chỉ lạnh lùng liếc hẳn một cái, ngay sau đó tầm mắt lần thứ hai lại dừng trên người của Hoắc Tư Vũ. Khóe miệng lại có độ cong thâm thúy vài phần

Hoắc Tư Vũ lúc này đột nhiên cảm thấy sợ hãi

Cố Niệm Hề sẽ không đem chuyện kia toàn bộ nói ra chứ?

"Cố Niệm Hề, cô đừng tưởng rằng chị dâu không phải là con gái thị trường, thì cô có thể ức hiếp chị ấy! Tôi nói cho cô biết, Mạc Nghiên tôi sẽ không giống như người khác, chỉ thích thân phận. Chị dâu là thật tâm thích anh hai, mới có thể nói dối như vậy. Cho nên, cô đừng tưởng rằng có biểu tình như vậy thì có thể hù dọa được tôi! Cho dù cô là con gái thị trường thì thế nào? Tôi sẽ không sợ cô!"

Mạc Nghiên vừa mới nhắc đến bốn từ ____ Con gái thị trường!

Mọi người trong quán cả phê lại bắt đầu cảm thấy hứng thú, hướng tầm mắt về phía bọn họ

Có người thậm chí còn mở miệng thảo luận: "Yêu, thì ra là con gái thị trường sao?"

"Trách không được lại như vậy!"

"Cũng nói, dám ra oai, tuyệt đối không phải là nhân vật bình thường"

Người xung quanh xem càng ngày càng đông

Lời nói thảo luận, cũng càng ngày càng lớn

Cố Niệm Hề cảm giác, đám người đông nghịt kia, sắp làm cho cô thở không nổi

Mà Mộ Dương đứng bên cạnh nhìn thấy cô đáng thương như vậy, hẳn thậm chí còn nghĩ muốn lôi cô thoát khỏi chỗ này

"Mạc Nghiên, ánh mắt nào của cô thấy tôi làm như vậy? Chẳng lẽ cô ngay cả phân biệt phải trái cũng không rõ sao?" Cố Niệm Hề đứng tại chỗ, tức giận giống như một con nhím nhỏ, cả người đầy gai. Nói cô cái gì cũng được, mắng cô thế nào cũng không sao, nhưng tuyệt đối đừng đem ba cô ra mà nhục mạ

"Tôi không biết phân biệt phải trái? Tôi tận mắt thấy cô đem cả phê hát lên trên người chị dâu, cô làm chuyện tàn nhẫn như vậy đối với người đang mang thai thì cô giải thích ra sao?" Thấy Cố Niệm Hề phản bác, Mạc Nghiên cũng cảm thấy càng ngày càng tức giận, giọng nói cũng có chút lớn

Mà như vậy lại càng thu hút nhiều người, hốc mắt của Cố Niệm Hề lại ngày càng ướt át

"Đúng thế, ngay cả phụ nữ có thai cũng ức hiếp, thật sự không đáng làm người!"

"Nên xuống địa ngục đi!"

Lại có người bắt đầu bàn tán

Nghe những lời đồn nhảm của mọi người nơi đây, Cố Niệm Hề nổi giận

Lập tức con mắt trở nên đỏ tươi, nhìn chăm chăm Hoắc Tư Vũ

Ánh mắt sắc bén kia, làm cho Hoắc Tư Vũ run rẩy

Bởi vì biểu tình như vậy, cũng là lần đầu tiên Hoắc Tư Vũ thấy được. Giống như là hận không thể đem cô ta bóp nát! Mà làm cho Hoắc tư Vũ kinh ngạc hơn chính là lời nói kia:

"Nhân tính? Tôi không có, vậy cô nói xem, người rõ ràng không mang thai lại nói mình có thai, có phải là có nhân tính hay không?"

Cố Niệm Hề nói như vậy, mọi người nhất thời cũng không thể hiểu nổi, rốt cuộc người cô muốn nhắc đến là ai

Chỉ có Hoắc Tư Vũ mới hiểu nổi, lúc này mới bắt đầu gào thét: "Cố Niệm Hề cô ngậm máu phun người!"

Bởi vì, nếu như hiện tại cô ta rời đi Đạm gia sẽ là hai bàn tay trắng. Đạm Dam Nam bởi vì muốn bảo trì mặt mũi, sẽ không ngại xé rách mặt cô. Thư Lạc Tâm hiện tại cũng bắt đầu thích Cố Niệm Hề, hai mẹ con này thật là rất ghê tởm. Mà nói ông nội Đạm và Đạm Kiến Thiên, cũng không thích Hoắc Tư Vũ cho lắm

Nếu ngay cả Mạc Nghiên, đều bị Cố Niệm Hề đón mua, kia Hoắc Tư Vũ cô không phải sau này sẽ sống khổ sở sao?

Hoắc Tư Vũ thật không ngờ, Cố Niệm Hề nói lời kia còn chưa chỉ bất cứ người nào. Thế nhưng hiện tại Hoắc Tư Vũ đột nhiên lại hướng Cố Niệm Hề chửi ầm lên, chẳng phải chứng minh người Cố Niệm Hề nói là Hoắc Tư Vũ cô sao?

Nhìn Hoắc Tư Vũ, bởi vì tức giận mà tròng lớn hai mắt, Cố Niệm Hề đột nhiên khẽ cười: "Hoắc tiểu thư, nếu tôi nhớ không lầm, tôi lúc này còn chưa nói tên ai? Nhưng cô lại mở miệng, có phải là cô có tật giật mình, cô căn bản không mang thai hay không?"

Hốc mắt Cố Niệm Hề lúc trước phỉếm hồng, lúc này lại khôi phục một bộ trong trẻo lạnh lùng. Cô cười, như muốn vạch trần một điều gì đó, chốc lát phát ra phong tình vạn chủng, làm cho Mộ Dương đứng ở đó có chút ngáy ngốc

Cố Niệm Hề, cô rốt cuộc là cô gái thế nào?

Tại sao trong nhất thời có thể biến ảo nhanh như vậy? Rõ ràng lúc này trên gương mặt ngập tràn nước mắt vô cùng yếu đuối, hiện tại lại lạnh lùng như vậy, cười đến kiêu ngạo, đến mức ngay cả thế giới cũng muốn tạm ngừng

Chẳng lẽ, cô là con gái của thị trưởng nên mới mê người như vậy?

Đương nhiên, Mộ Dương cũng không phải là người bình thường. Cuộc đối thoại của Hoắc Tư Vũ và Cố Niệm Hề, cũng làm cho hắn bắt đầu nảy sinh nghi ngờ. Giờ phút này hắn nhìn về phía Hoắc Tư Vũ, sau đó tầm mắt lại dừng trên bụng của cô ta

Hoắc Tư Vũ mặc áo lông rộng thùng thình, cùng một chiếc quần màu đen, thực bình thường đây chính là cách ăn mặc của phụ nữ có thai!

Hoắc Tư Vũ như thế, thật sự là đúng như lời Cố Niệm Hề nói, cô ta muốn giả bộ có thai sao?

"Mộ Dương, cậu phải tin tưởng tôi. Tôi tiến vào Đạm gia, gả cho anh hai của cậu, đã có bao nhiêu khổ sở, hai người cũng không phải không nhìn thấy?" Vừa thấy cặp mắt Mộ Dương di chuyển đến phía bụng mình, Hoắc Tư Vũ có chút muốn né tránh

Dù sao hiện tại, cô chính là bộ dạng của phụ nữ "Mang thai" bốn tháng, bụng hẳn là có điểm rõ ràng. Nhưng bụng của cô, đến bây giờ vẫn bằng phẳng. Cho nên cô mới cần mặc quần áo như vậy, đem bụng của mình che dấu đi. Vì không muốn để cho ai nhìn thấy

Nhưng thật không ngờ, hôm nay lại chọc giận Cố Niệm Hề, gây ra hậu quả nghiêm trọng. Đối thành trước kia, nếu như cô có phá vỡ thứ gì của Cố Niệm Hề, cô ta cũng sẽ làm bộ dạng không chú trọng vật chất, chỉ cười trừ, thậm chí còn khuyên mọi người đừng nói cô

Nhưng hôm nay, cô không phải chỉ là đánh vỡ một lọ nước hoa thôi sao? Bộ dạng phản ứng này của Cố Niệm Hề, cũng là xưa nay chưa từng có. Chẳng lẽ lọ nước hoa này, có ý nghĩa rất đặc biệt với Cố Niệm Hề sao?

Nhưng Hoắc Tư Vũ biết, coi như mình chấp niệm nghĩ này đó, cũng không nên làm chuyện gì. Hiện tại, đã diễn đến mức này, cô chỉ có thể tiêu sái mà diễn tiếp

"Chi dâu, chi trước khổ em biết, nhưng..." Mạc Nghiên nói lời này, mày khẽ nhú lại. Đôi mắt hạnh xinh đẹp dừng ở trên bụng Hoắc Tư Vũ. Thực hiện nhiên, Cố Niệm Hề nói lời kia, đã làm cho Mạc Nghiên nghi ngờ

Bởi vì lúc trước, có một lần cô đến Đạm gia chơi, trực tiếp chạy thẳng lên lầu tìm Hoắc Tư Vũ. Cánh cửa cũng không gõ, lập tức liền xông vào. Lúc đó cô thấy Hoắc Tư Vũ, đang uống rượu...

Lúc đó Mạc Nghiên hỏi Hoắc Tư Vũ, tại sao mang thai lại uống rượu? Nhưng Hoắc Tư Vũ nói, đây không phải rượu bình thường mà là rượu thuốc, rất tốt cho đứa nhỏ

Tuy rằng lúc ấy Mạc Nghiên bị Hoắc Tư Vũ nói như vậy cũng bán tín bán nghi rồi đi, nhưng hiện tại, nghi vấn đó vẫn còn trong lòng Mạc Nghiên

Hôm nay, Cố Niệm Hề lại nhắc tới, khiến cho Mạc Nghiên lại càng nghi ngờ hơn

"Mạc Nghiên, em không tin chứ? Em đến Đám gia chơi, chị khi nào chậm trễ em, thái độ làm người của chị chẳng lẽ em còn không biết sao?" Hoắc tư Vũ lại diễn ra bộ dạng năng đầu bị ủy khuất

Nói đi nói lại thì Hoắc Tư Vũ cũng cảm thấy bộ phục chính mình. Bởi vì trong chớp mắt có thể khóc rất nhanh như vậy

Tiết mục này, hẳn sẽ rất thành công. Bởi vì Hoắc Tư Vũ đã nhìn thấy, tầm mắt của mọi người xung quanh có sự đồng tình, Mạc Nghiên cũng giống như vậy

"Chị dâu, chị đừng nói nữa, em tin chị!"

Mãi cho đến khi tay của Mạc Nghiên đưa về phía Hoắc Tư Vũ, Hoắc Tư Vũ mới cảm thấy được tiết mục đoạt chúa này thành công. Nếu không có lời nói của người đàn ông kia...

Ngay tại lúc mọi người chuẩn bị hướng Cổ Niệm Hề khiển trách, đằng sau có giọng nói lạnh lùng vang lên, làm cho người khác không tự giác cảm thấy lạnh: "Chuyện gì xảy ra?"

Giọng nói này trong lúc nhất thời làm cho mọi người chú ý

Nhưng gần như chỉ liếc một cái, đã làm cho tầm mắt của mọi người trở lên say mê

Người đàn ông bước đi chậm rãi, một thân tây trang lam tối, bên trong mặc một áo sơ mi trắng. Không giống như các công tử bình thường thất cả vạt hay nơ bướm, mà tùy ý cởi ra vài khuy nút, hiện lên da thịt màu đồng sắt chắc ở trước ngực. Hẳn như vậy thật vô cùng hoàn hảo

"Anh!"

"Anh họ!"

"Đám tham mưu trưởng!"

Đám Dật Trạch xuất hiện khiến cho ba người cùng lúc mở miệng

Trên mặt mỗi người đều viết rõ sự kinh ngạc. Bởi vì ai cũng không nghĩ ra, hôm nay người cùng Cổ Niệm Hề đến đây, là Đám Dật Trạch. Điều này, thật sự là bất ngờ

Hắn không phải là rất ghét những nơi thế này sao?

Hắn không phải là đôi khi muốn mua quần áo cũng không muốn đến cửa hàng, mà gọi người mang đến sao?

Nhưng tại sao, người đàn ông này lại có thể ở trong đây, cùng Cổ Niệm Hề uống cà phê

Đương nhiên, đây không phải vấn đề trước mắt bọn họ quan tâm

Đám Dật Trạch xuất hiện, sắc mặt của Mạc Nghiên cùng Hoắc Tư Vũ đều trở nên tái nhợt

Bởi vì, bọn họ biết tính tình của người đàn ông này không tốt giống như bề ngoài. Chọc giận hắn, chịu khổ chính là bọn họ! Đặc biệt là Mạc Nghiên, tân niên cô có đến Đám gia ăn cơm, đã được lĩnh giáo thủ đoạn bụng bỏ dao găm của hắn!

Mà lần đó cũng bởi vì cô to tiếng với Cổ Niệm Hề. Nếu lúc đó không có Cổ Niệm Hề nói đỡ, chi sợ hậu quả sẽ thực nghiêm trọng

Nghĩ vậy Mạc Nghiên cúi đầu xuống, giống như là con rùa, không muốn để cho Đám Dật Trạch phát hiện ra sự tồn tại của mình

So với Hoắc Tư Vũ và Mạc Nghiên, sắc mặt Mộ Dương tuy rằng không tính là xấu, nhưng khi nhìn thấy Đám Dật Trạch xuất hiện, tiến về phía Cổ Niệm Hề sau đó đặt tay lên hông cô, Mộ Dương đột nhiên cảm thấy trong lòng ẽ ảm

Thật ra, nếu như Đám Dật Trạch không xuất hiện, Mộ Dương cũng định giải vây cho Cổ Niệm Hề, đương nhiên là mặt mũi của Đám gia. Đám Dật Trạch xuất hiện, đúng là làm cho hắn bớt đi rất nhiều phiền toái, nhưng không biết tại sao, khi nhìn thấy Cổ Niệm Hề bị người đàn ông khác ôm lấy, trong lòng của hắn lại cảm thấy khó chịu

"Hề Hề, em không sao chứ?" Đám Dật Trạch tiến lên, việc đầu tiên hắn làm không phải là chất vấn những người nơi đây, mà là xem Cổ Niệm Hề có bị thương hay không. Nhìn cô từ trên xuống dưới, xác định trên người cô không có vết thương gì, hắn mới an tâm không ít

"Lão công!" Cô đang nghĩ đến hắn. Tất cả mọi người vừa mới vây quanh cô, mắng cô, Cổ Niệm Hề rốt cuộc nhin không được, vòng tay ôm lấy eo hắn, đem mặt mình vùi vào trong lòng ngực hắn

Chương 111: Hoắc Tiểu Tam Tiếp Chiêu Đi

Mà vừa mới, điều đầu tiên hẳn làm khi chạy tới là xem trên người cô có bị thương tổn gì hay không. Cố Niệm Hề rút cuộc nhìn không được, dùng hai tay nhỏ bé càng ngày càng ôm chặt hẳn, đem đầu nhỏ chôn ở trong ngực Đàm Dật Trạch

"Làm sao vậy? Chết tiết, ai ức hiếp em?" Nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn trong lòng ngực, ánh mắt còn đọng lại nước mắt trong suốt, Đàm Dật Trạch lúc này lạnh đi vài phần

Bốn phía giống như là giảm xuống vài độ. Đám người vừa mới tò mò vây xem, đương nhiên cũng cảm thấy được người đàn ông này đang tức giận. Đặc biệt khi bắt gặp ánh mắt nhìn chằm chằm của hắn, mọi người lại càng cảm nhận được, người đàn ông này tuyệt đối không phải người bình thường. Rất nhanh, đám người nơi đây vì sự uy hiếp của Đàm Dật Trạch mà nhanh chóng rời đi

Quán cà phê vừa mới rồi còn huyền ảo, lúc này chỉ còn năm người bọn họ

"Vật nhỏ, nói cho anh biết. Ai ức hiếp em! Người nào làm cho em khóc, anh không ngại để cho bọn họ trả giá thật đắt!" Giọng nói của hắn, căn bản không có ý dè dặt, cho nên giờ phút này những người đứng nơi đây, đều nghe rõ rành mạch

Hoắc Tư Vũ cùng Mạc Nghiên, không tự giác cảm thấy rét lạnh. Mà Mộ Dương lại càng thêm tò mò nhìn về phía cô gái trong lòng ngực của Đàm Dật Trạch. Rút cuộc, cô gái này có ma lực thể nào, làm cho người từ trước đến nay không có cảm xúc như Đàm Dật Trạch, cũng bị mê hoặc đến mức thần hồn điên đảo?

"Đàm tham mưu trưởng nói như vậy, có phải là quá nghiêm trọng hay không? Chúng tôi vừa mới thấy rõ ràng, là bà xã của anh đem cà phê hắt lên mặt chị dâu!"

Khóe miệng Mộ Dương vẽ lên nụ cười. Giống như là hoa đào mê hoặc lòng người, ánh mắt nhìn về phía Cố Niệm Hề đang ở trong lòng ngực của Đàm Dật Trạch, có chút trốn tránh

"Lão công?" Giọng nói của Cố Niệm Hề có chút khàn. Mộ Dương nói ra điều này, khiến cho cô có chút bối rối nhìn về hướng Đàm Dật Trạch

Nhưng mà, khi chạm đến ánh mắt kia của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề mới phát hiện sự lo lắng kia của mình là dư thừa. Đàm tham mưu trưởng nhà cô thông minh như vậy, sao có thể là dạng phạm phu tục tử, không hiểu rõ chân tướng?

Chắc chắn được suy nghĩ của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề xoay người nhìn về hướng Mộ Dương. Hướng ánh mắt đến người đàn ông kia hung hăng châm chọc

Mà khi Mộ Dương thấy được ánh mắt của Cố Niệm Hề càng thêm nghi hoặc

Cô gái này, chẳng lẽ có thể chắc chắn Đàm tham mưu trưởng đứng về phía cô?

"Tình tình của Hề Hề thế nào, tôi so với bất kể người nào hiểu hơn hẳn. Nếu cô ấy thật sự hướng người nào đó hắt cả phê, thì chính là người đó làm chuyện xấu với cô ấy! Hề Hề thay trời hành đạo một chút, như vậy cũng không đủ" Lời này, xem như là đáp lại vấn đề của Mộ Dương. Nhưng ánh mắt của Đàm Dật Trạch, lại dừng lên người của Hoắc Tư Vũ

Một phút kia, Hoắc Tư Vũ cảm thấy được, ánh mắt ôn nhu mà người đàn ông này vừa mới dành cho Cố Niệm Hề, lúc này đã biến mất hoàn toàn, giống như là gió thu cuốn hết lá vàng

"Tôi..." Hoắc Tư Vũ đột nhiên muốn mở miệng nói xạo thứ gì đó

Nhưng căn bản Đàm Dật Trạch sẽ không cho cô cơ hội. Lạnh lùng liếc mắt nhìn về phía bụng cô một cái, hắn nói: "Trên thế giới này, có một số người đã chết nhưng vẫn sống mãi trong lòng người khác. Nhưng có một số người, mặc dù còn sống, lại sớm trở thành không có ý nghĩa gì. Hề Hề, anh nói như vậy có đúng không?"

Nói xong, hắn lại nhìn cô. Khóe miệng vẫn còn có nụ cười tà ác

Trong lúc nhất thời, Cố Niệm Hề có chút buồn cười

Người đàn ông này, ý tứ đối với Hoắc Tư Vũ rất rõ ràng. Nếu cô là Hoắc Tư Vũ, nhất định sẽ không ngu ngốc chống lại hắn. Phải biết rằng, chọc giận một con sư tử ngủ say như vậy, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng

Nhưng Hoắc Tư Vũ lại cố tình, vô cùng ngu ngốc hướng hòng súng của hắn vào người mình

Nhìn ánh mắt của Đàm Dật Trạch, ngay cả Cố Niệm Hề cũng phải thay Hoắc Tư Vũ đổ mồ hôi lạnh

"Mạc Nghiên, mẹ của anh nói tối nay đến nhà anh ăn cơm. Nếu như hiện tại em không có việc gì, vậy thì chúng ta liền trở về đi!" Ngay khi Hoắc Tư Vũ muốn bắt lấy tay của Mạc Nghiên định giúp đỡ, Mộ Dương rất hợp thời mở miệng

"Ân? Chị dâu thật ngại quá. Em còn phải cùng bác Mộ ăn cơm, hiện tại phải đi trước. Về sau nếu có thời gian, sẽ cùng chị đi dạo phố!"

Nếu như không có Đàm Dật Trạch, Mạc Nghiên nhất định sẽ cùng Hoắc Tư Vũ dạy dỗ Cố Niệm Hề đến cùng. Nhưng bất đắc dĩ, khi nhìn thấy Đàm Dật Trạch xuất hiện, Mạc Nghiên liền rõ ràng một chuyện. Cho dù hiện tại cứ đứng ở chỗ này với Hoắc Tư Vũ, cũng sẽ không giải quyết được vấn đề gì, căn bản cũng không đụng đến được Cố Niệm Hề, ngược lại còn bị Đàm Dật Trạch dạy dỗ

"Mạc Nghiên, em..." Hoắc Tư Vũ đương nhiên không ngờ đến mức không hiểu được ý tứ trong lời nói của Đàm Dật Trạch. Lời nói này của Đàm Dật Trạch rõ ràng là uy hiếp cô, nếu như tiếp theo còn nói lời gì nữa, hẳn tuyệt đối sẽ có biện pháp đem cô đi gặp Mã Khắc Tư (Các Mác đấy ạ)! Nhìn ánh mắt híp lại của Đàm Dật Trạch, Hoắc Tư Vũ vô cùng sợ hãi

Thật không ngờ, lúc này Mạc Nghiên lại muốn chuồn êm

Cô vội vàng vờn tay, muốn giữ chặt Mạc Nghiên, muốn Mạc Nghiên ở lại cùng cô đối phó Cố Niệm Hề. Tuy rằng tiểu nha đầu này hơi hấp tấp một chút, nhưng cũng giúp đỡ được ít nhiều

"Đàm tham mưu trưởng, hẹn gặp lại!" Mộ Dương mau chóng rời đi, tầm mắt cũng không tự giác dừng lại trên người Cố Niệm Hề

Ánh mắt xa lạ của Cố Niệm Hề, nhanh chóng quét qua người hắn

Thu lại tầm mắt, mi mắt của hắn nhắm lại thành đoạn

Hắn rất muốn xem cảm xúc này nghĩa là gì. Nhưng hiện tại, hắn không có sự lựa chọn khác, là mau chóng đem Mạc Nghiên rời đi

"Tôi cũng phải đi! Lần sau nếu có cơ hội, chúng ta sẽ gặp lại!" Thấy Mạc Nghiên cùng Mộ Dương đi rồi, Hoắc Tư Vũ đương nhiên cũng không ngu ngốc muốn ở lại chỗ này. Cô đương nhiên cũng nhìn ra, hai người vừa rồi là sợ hãi nhìn người đàn ông trước mặt này rời đi

"Hoắc tiểu thư, làm sao tôi vừa đến lại muốn rời đi? Chẳng lẽ cô quên, chúng ta còn có một số chuyện phải làm rõ ràng sao?" Thấy Hoắc Tư Vũ muốn bỏ rồi chạy trốn, Đàm Dật Trạch nở nụ cười tà ác: "Hoắc tiểu thư, đã lâu không gặp! Nếu có thời gian tìm Hề Hề nhà tôi ôn chuyện, chi bằng ở lại một chút không được sao?"

Không một từ ngữ thô tục, nhưng lại vô cùng châm chọc. Làm cho Hoắc Tư Vũ giống như con chuột chạy qua đường, hoảng loạn tránh chướng ngại vật

Mãi cho đến khi cô ta rời đi, Cố Niệm Hề mới cảm thấy khâm phục năng lực nói chuyện của lão công nhà mình

"Hề Hề, em thật sự không bị thương chỗ nào chứ?" Thấy bộ dạng ngây ngốc của Cố Niệm Hề, hắn vẫn có chút không yên lòng. Bởi vì hắn rất rõ, Cố Niệm Hề không phải là người nóng nảy, có rất ít chuyện có thể chân chính chọc giận cô. Bởi vì, những chuyện đó cô căn bản không để vào mắt, giống như là Hoắc Tư Vũ

"Không có! Nhưng..." Nói xong lời này, Cố Niệm Hề đẩy Đàm Dật Trạch ra. Rồi sau đó cô ngồi xổm xuống đất, cầm lấy mấy mảnh vỡ của lọ nước hoa

Nhìn chất lỏng đang ngày một thấm xuống lòng đất, hốc mắt của cô lại có chút phẫn hờn

"Lão công, thật xin lỗi. Là em không bảo vệ tốt cho nó, món quà đầu tiên anh tặng cho em cứ như vậy liền không còn!" Cô ngẩng đầu nhìn về phía Đàm Dật Trạch, khóe mắt ướt át

"Vật nhỏ, chỉ cần em không sao, cái gì cũng đều không quan trọng!" Hắn đau lòng kéo cô vào lòng ngực. Thì ra vì việc này, mới làm cho cô tức giận như vậy. Mà khi nhìn thấy Cố Niệm Hề hai tay vẫn cầm mảnh vỡ, trong lòng của hắn lại cảm thấy ảm áp. Không ngờ món quà nhỏ này, đối với vật nhỏ rất quan trọng

"Nhưng đây là thứ đầu tiên anh tặng cho em, em vừa mới còn luyến tiếc không dám dùng. Hiện tại, đều ở trên mặt đất này!"

"Không sao, lát nữa mua một lọ mới!"

"Rất đắt, quên đi!"

"Không có việc gì, nhà của chúng ta vẫn còn tiền gửi ngân hàng!"

"..." Liếc mắt nhìn Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề rất muốn mắng hắn thật hoang phí, như nghĩ tới người đàn ông này vì cô mà dạy dỗ mấy người lúc này, cô chỉ có thể cười rúc vào trong ngực của hắn

Hai người chuyên tâm ôm nhau, nên không có chú ý tới, ở một góc nào đó của quán cà phê, có một người đang đứng

Nhìn bọn họ hạnh phúc ôm nhau, đột nhiên ngón tay đột nhiên trắng bệch, biểu hiện cho người này rất tức giận

Cố Niệm Hề, đây là cô ép tôi!

Hai ngày nay, trên mạng lưu hành một vài bức ảnh. Bức ảnh này, là ảnh chụp được lấy ra từ camera theo dõi

Nghe nói, nhân vật chính trong bức ảnh này, là con gái của một vị thị trưởng nào đó. Hình ảnh chính là người con gái của thị trưởng này hát cả phê lên một người phụ nữ tóc ngắn

Ở dưới bức ảnh, còn có dòng chữ, người phụ nữ bị hát cả phê kia là tình địch, hơn nữa còn có bầu

Cho nên, bức ảnh này vừa xuất hiện, dẫn tới vô số lời bình luận. Nói là cô gái hát cả phê kia giương oai, ý vào thân phận của mình, cho nên mới vô lý như vậy

Càng có một số người giả danh chính nghĩa, sẽ nói tìm ra thân phận của cô cùng ba của cô

Vì thế tám ảnh này lưu truyền ngắn ngủi trong hai ngày, liền nhận được rất nhiều sự chú ý của mọi người. Cũng trở thành đề tài nóng sốt được mọi người tích cực bàn luận

Thời điểm ở trên mạng mọi người còn đang khí thế hừng hực bàn luận, thì Cố Niệm Hề lại hoàn toàn không biết gì cả. Cô vẫn bận việc như trước. Tập đoàn Minh Lăng cùng Bác Á có hai hai dự án hợp tác, thế cho nên cô không có thời gian để ý đến việc khác

Không biết chuyện tám ảnh kia, là điều rất bình thường

Hôm nay, cô phải đến tập đoàn Minh Lăng, để thảo luận một số hạng mục về phương diện chi tiết

Bởi vì Cố Niệm Hề vừa mới tới thành phố này, cho nên đi lại vẫn dựa vào xe ta xi. Đã qua giờ cao điểm, cho nên người trên xe công cộng cũng không nhiều

Trên xe ta xi thường bật TV chiếu một số tiết mục giải trí, Cố Niệm Hề vừa ngẩng đầu nhìn về hướng TV. Vừa đúng chiếu ra bức ảnh kia, lúc đầu cô còn nghĩ những thứ này đối với mình không liên quan. Bởi vì ảnh chụp được lấy ra từ camera cho nên có điểm mờ, căn bản nhìn không rõ tướng mạo của người trong hình

Nhưng khi nghe TV nói một cô gái nào đó hướng phụ nữ có bầu hát cả phê, Cố Niệm Hề giống như nhận ra điều gì

Chết tiệt, bức ảnh này là do người nào đăng lên?

Dựa theo tin tức trên TV, liền hiểu được có rất nhiều người muốn tìm ra tin tức của cô

Này không tốt!

Nếu như thật sự bị truy ra, không chỉ ảnh hưởng đến cô mà còn có ba ba cùng Đàm Dật Trạch

Đây chính là hai người đàn ông quan trọng nhất với cô, cô như thế nào cũng không chấp nhận để bọn họ bị tổn thương

Cô nhất định phải giải quyết trước việc này

Vì thế không đợi phương tiện giao thông công cộng dừng lại, Cố Niệm Hề đã gọi điện thoại, báo cho người hôm nay hẹn gặp mặt, nói mình có chuyện gấp không thể đến được!

Lúc đầu, Cố Niệm Hề vội vã trở về nhà

Vừa vào cửa, cô liền cởi ra áo khoác của mình vứt ở một chỗ. Sau đó ôm lấy máy tính của Đàm Dật Trạch bắt đầu tìm tòi thứ gì đó

Đợi cho đến khi Đàm Dật Trạch trở về, liền nhìn thấy một màn như vậy

Cố Niệm Hề ngồi ở trên ghế sa lon, cau mày ôm lấy máy tính của hắn

Bởi vì đã sắp tới, cho nên trong nhà ánh đèn cũng âm ỉ rất nhiều

Bình thường, lúc này Cố Niệm Hề sẽ bật rất nhiều đèn, bởi vì cô không thích bóng tối. Nhưng hôm nay, cô giống như cái gì cũng không quan tâm, vẫn chăm chú nhìn máy tính của hắn

Ngay cả Đàm Dật Trạch vào cửa, cô cũng không phát hiện

"Vật nhỏ, đang làm cái gì vậy? Ngay cả anh đã về, cũng không ra nghênh đón?"

Tuy rằng miệng là oán niệm, nhưng hai mắt Đàm Dật Trạch vẫn như trước cương cường. Mặc kệ vật nhỏ của hắn làm chuyện gì, hắn vẫn như vậy

Đi đến bên cạnh ghế sofa, Đàm Dật Trạch cởi áo khoác của mình, sau đó đem cô gái bên cạnh kéo vào trong lòng ngực

Mà cô gái đang tập trung tinh thần, đột nhiên bị Đàm Dật Trạch ôm vào lòng, trở nên có chút bối rối: "Lão công, anh đã về?"

Cô vẫn cười như trước, nhưng trong mắt có tia hoảng loạn

Cô nghĩ mình che dấu rất tốt, nhưng không ngờ sự thay đổi kia của mình, đã bị người đàn ông nào đó nuốt hết vào đáy mắt

"Đang làm cái gì mà tập trung như vậy?" Người đàn ông cười cười, không tính toán sẽ vạch trần cô

Nhưng con người đen, vẫn không tự giác lướt qua màn hình máy tính

Rốt cuộc là cái gì có thể khiến cho vật nhỏ của hắn thất thần như vậy, thế cho nên khiến cho Đàm tham mưu trưởng cảm thấy có chút chua trong lòng

"Không có gì, anh hôm nay sao lại về sớm như vậy, em ngay cả cơm cũng chưa nấu!" Cố Niệm Hề thấy mắt hắn liếc nhìn về phía màn hình máy tính, cô vội vàng gấp lại máy tính

"Hôm nay không có chuyện gì, cho nên về sớm!" Đàm Dật Trạch thấy Cố Niệm Hề gấp màn hình máy tính xuống, cũng không nói gì thêm, chẳng qua cặp mắt tinh tường kia, chợt lóe lên tia sắc bén

"Vậy anh ngồi đây đi, em đi nấu ăn, đêm nay chúng ta ăn cháo được không?" Cố Niệm Hề thấy Đàm Dật Trạch không hỏi nhiều, liền trực tiếp đem máy tính của hắn về phòng

"Được, em muốn ăn cái gì thì sẽ ăn cái đó"

"Em đi chuẩn bị" Cố Niệm Hề đáp lại Đàm Dật Trạch, sau đó liền tiến vào phòng bếp

Lúc nấu cháo, Cố Niệm Hề móc ra điện thoại di động, di động của cô có thể thấy được những bức ảnh trên mạng kia.

Nhìn bức ảnh kia, Cố Niệm Hề phát hiện bức ảnh này có điểm kỳ cục. Tuy rằng từng trang web đều có bức ảnh nhưng lại không đề cập đến đứa nhỏ trong bụng Hoắc Tư Vũ

Nói cách khác, bức ảnh này rất có khả năng là do Hoắc Tư Vũ đăng lên

Cố Niệm Hề thật không nghĩ đến, Hoắc Tư Vũ lại sử dụng chiêu này!

Chẳng lẽ Hoắc Tư Vũ làm như vậy, Cố Niệm Hề cô sẽ không có khả năng đối phó lại sao?

Nếu như cô ta đã can đảm muốn hủy hoại thanh danh của Cố Niệm Hề cô, thậm chí còn uy hiếp đến ba mình và Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề cô tuyệt sẽ không bận tâm nhiều, vui đùa với Hoắc Tư Vũ thật tốt

Nghĩ nghĩ Cố Niệm Hề lại ấn điện thoại gọi điện cho Tô Du Du

Tình huống hiện tại rất khẩn cấp, cô đã không có thời gian để tự hỏi

"Uy Du Du?"

"Uy Hề nha đầu, có chuyện gì?" Trong điện thoại Tô Du Du dường như không giống bình thường. Nhưng cụ thể là cái gì, Cố Niệm Hề cũng không biết rõ. Chỉ cảm giác được Tô Du Du giống như đang bị cái gì vây khốn

Nhưng Tô Du Du đã nói cô có thể giống như Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, người thu phục được cô trên thế giới này vẫn còn chưa xuất hiện đâu

Kia cũng là do cô nghĩ quá nhiều, chắc là Tô Du Du mất ngủ

Còn nữa, vì không muốn ảnh hưởng đến Đàm Dật Trạch và ba ba, nên giờ phút này cô cũng không có tâm tư suy nghĩ nhiều. Bỏ đi suy nghĩ kỳ quái trong đầu, Cố Niệm Hề nhân tiện nói: "Du Du, lần trước cậu nói với mình là có chứng cứ chứng minh Hoắc Tư Vũ giả mang thai đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Cảm Giác Có Chút Bất Ngờ

"Niệm Hề, ý cậu là muốn có đoạn băng ghi hình kia đúng không?" Lúc đầu tâm tình của Tô Du Du không được tập chung cho lắm, nhưng khi nghe Cổ Niệm Hề nói câu này, tinh thần liền ngay lập tức tỉnh táo lại. Bản chất bà tám đáng khinh của Tô Du Du dĩ nhiên cũng không bỏ sót mà bộc phát

"Ân! Mình muốn cậu mang đoạn băng ghi hình đó đến đây, hơn nữa càng nhanh càng tốt!" Nếu như không nhanh, chỉ sợ ba ba và Đàm Dật Trạch sẽ vì cô mà bị liên lụy

Đây mới là điều, Cổ Niệm Hề đề ý nhất

Bằng không, Hoắc Tư Vũ có làm thế nào, cô cũng không thêm mảy may để ý tới

"Hề nha đầu, cậu cuối cùng cũng thông suốt! Chỉ cần cậu muốn trừng trị Hoắc tiểu tam, chị đây nhất định sẽ giúp cậu! Nhưng mà cậu nói cho mình biết, rốt cuộc là có chuyện gì, có thể khiến cho con thỏ nhỏ là cậu quay lại cắn người?"

Đây là tính cách của Tô Du Du

Mặc dù tâm tình có bao nhiêu không thoải mái, còn đặc biệt khinh thường bản chất bà tám

Vừa thấy được chuyện bất quá cô sẽ không có phiền não gì

"Cái gì con thỏ nhỏ? Ai nói cô ta cố tình làm vỡ lọ nước hoa của Đàm tham mưu trưởng nhà mình!" Cổ Niệm Hề không dám đem chuyện bức ảnh kia nói cho Tô Du Du, bởi vì cô không muốn làm cho Tô Du Du lo lắng. Hơn nữa, lấy tính cách của Tô Du Du, một khi cho cô ấy biết chuyện này, cô ấy nhất định sẽ đem Đàm gia đại náo một phen

"Yêu yêu yêu, trả lại Đàm tham mưu trưởng nhà cậu. Thế nhưng chỉ bởi vì lọ nước hoa của hấn mà nổi giận, mình xem hiện tại Hề nha đầu của chúng ta không dễ chọc vào!" Vừa nghe thấy Cổ Niệm Hề nói, Tô Du Du bắt đầu trêu ghẹo cô

Tô Du Du trời sinh chính là vô lý như vậy. Một khi có chuyện gì, sẽ đem phiền não của chính mình tất cả theo mây bay đi

"Du Du, cậu nói bậy cái gì đó! Mình nào có?"

Bị Tô Du Du nói như vậy, mặt của Cổ Niệm Hề trở lên đỏ bừng. May mắn là hiện tại hai người các cô đang nói chuyện điện thoại, nếu như mà đứng đối diện Tô Du Du, phỏng chừng sẽ bị cô ấy cười nhạo một phen

"Không có sao? tại sao mình lại ngửi được hương vị của một cỗ gian tình?" Từ trong điện thoại, Tô Du Du nghe thấy giọng nói của Cổ Niệm Hề không được tự nhiên

"Cậu nếu còn nói như vậy, mình sẽ không để ý đến cậu nữa!"

"Được rồi được rồi, vì sự nghiệp cách mạng, chị đây sẽ không trêu chọc cậu nữa. Cậu cần đoạn băng kia đúng không, chờ mình mình lập tức sẽ mang đến ngay"

Nhắc tới chuyện của Hoắc tiểu tiện, Tô Du Du so với ai khác quan tâm hơn

Bởi vì Tô Du Du như thế nào cũng không quên, lúc trước nếu không phải cô tùy tiện giúp Hoắc Tư Vũ, Cổ Niệm Hề cũng sẽ không mất đi người đàn ông kia

Tô Du Du cô là một thanh niên trọng tình trọng nghĩa! Chuyện hồ thẹn với nhân dân, cô tuyệt đối sẽ không làm

"Tốt lắm, mình đợi cậu!"

"Khôi, người cậu đợi không phải mình, mà là Đàm tham mưu trưởng nhà cậu!" Trước khi cúp điện thoại, Tô Du Du cũng không quên trêu chọc Cổ Niệm Hề

"Tô Du Du, cậu nhớ kỹ cho mình. Lần sau cậu mà như vậy mình nhất định sẽ lôi cậu đến sân thể dục sau đó xé rách quần áo cậu!" Đây là thời đại học trước kia, mỗi lần Tô Du Du bị kích thích, Cổ Niệm Hề sẽ lấy điều này ra hù dọa cô

Nhưng nói ra lời này, Cổ Niệm Hề căn bản không lường trước được có người đứng phía sau mình

Cô cúp điện thoại, xoay người mới phát hiện Đàm tham mưu trưởng mang theo gương mặt tươi cười đứng ở phía sau

Cổ Niệm Hề lập tức cảm thấy nhiệt độ trên gương mặt mình tăng lên nhanh chóng. Ngay cả lỗ tai cũng giống như bị nấu chín

"Lão công, sao anh lại đến phòng bếp?"

Cổ Niệm Hề khẽ cắn môi, cười hỏi

"Anh tới xem em nấu xong chưa" Khóe miệng người đàn ông như trước mang theo ý cười hàm xúc không rõ ràng

Tươi cười như vậy, giống như là xem Cố Niệm Hề không để trong lòng

"Vậy anh đứng ở chỗ này khi nào?" Sẽ không phải là lúc cô nói chuyện đến sân thể dục chứ, nếu như bị người đàn ông này chứng kiến một màn như vậy

Thật là vô cùng xấu hổ

"Từ lúc em nói muốn đem người nào đó đến sân tập thể dục!" Nhìn Cố Niệm Hề gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng, tâm tư tà ác của Đàm Dật Trạch lại nổi lên

"Vật nhỏ, không ngờ khẩu vị của em nặng như vậy!" Hắn nghiêng ngả đi đến bên cạnh Cố Niệm Hề, ghé sát tai cô nói nhỏ

Trong nhất thời, Đàm Dật Trạch có thể cảm giác được, khuôn mặt ửng hồng này so với lúc trước của cô còn thâm sâu hơn vài phần

Có một chút, thậm chí là lan đến gáy!

"Anh..." Cố Niệm Hề vừa thẹn vừa giận, thật không biết nên phải phản bác như thế nào với người đàn ông chết tiệt này mới tốt

Nhưng người đàn ông nào đó dường như là được một tác lại muốn một thước, vĩnh viễn sẽ không buông tha cơ hội tốt như vậy:

"Vật nhỏ, em nếu thật sự thích xé quần áo của người khác, không bằng xé của anh trước. Hơn nữa, anh tuyệt đối sẽ không phản kháng lại em!"

"Chán ghét!"

Quả nhiên người đàn ông này cùng Tô Du Du giống nhau, cô cho hắn ba phần nhan sắc, hắn chắc chắn muốn đến phường nhuộm của cô

Hướng người đàn ông kia quát một tiếng, Cố Niệm Hề gương mặt đỏ bừng vội vã chạy về hướng phòng ngủ

Nhìn cô về mặt xấu hổ, bộ dáng phần hân rồi đi, người đàn ông khóe miệng gọi lên độ cung bất đắc dĩ

Nhưng khi nhìn thấy thứ cô bỏ quên trên bàn, ánh mắt của hắn lại khẽ híp lại

Mặt trên của điện thoại có một bức ảnh, nhìn thấy bức ảnh đó, khóe miệng của hắn gọi lên độ cong hoàn mỹ...

Vật nhỏ, em đã chuẩn bị tốt để phản kích rồi phải không?

Như vậy, cứ việc chuyên tâm làm

Thằng anh sẽ giúp em hoan hô, còn cho em ôm

Thua, như vậy cũng không sao, tất cả giao cho anh, người nào ức hiếp em, anh sẽ cho người đó roi lệ, sẽ làm cho người đó phải lấy máu bồi thường. Mà bả vai của anh, vĩnh viễn là bến cảng cho em dựa vào...

Xem xong bức ảnh kia, Đàm Dật Trạch đặt điện thoại xuống chỗ cũ, làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra

Cố Niệm Hề nhận được đoạn băng ghi hình kia là lúc cô cùng Đàm Dật Trạch ăn cơm chiều xong

Hắn thấy cô cầm đi động, liền tự giác cầm quần áo đi vào phòng tắm

Nếu vật nhỏ của hắn muốn tự mình xử lý tốt chuyện này, vậy hắn cũng muốn xem rốt cuộc cô làm như thế nào. Chính sách hắn áp dụng với vật nhỏ chính là nuôi thả. Chỉ cần vật nhỏ có thể đứng ở nơi Đàm Dật Trạch hắn nhìn thấy, cho dù cô gặp chuyện gì, hắn cũng đều giúp cô giải quyết ôn hòa

Đương nhiên, nếu như có người ức hiếp cô, làm cho cô không thể chống đỡ, hắn đồng dạng cũng sẽ xuất hiện bảo vệ cô

Đợi cho đến khi Đàm Dật Trạch bước vào phòng tắm, Cố Niệm Hề liền mở đoạn ghi hình mà Tô Du Du gửi cho kia

Tốt lắm, đoạn băng ghi hình này chiếu rất rõ Hoắc Tư Vũ, nhưng lại không nhìn thấy Tô Du Du, chẳng qua cô có thể xác định được đây chính là phòng khám của Tô Du Du

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề đem đoạn ghi hình kia bỏ vào máy tính, sau đó ở nơi máu chốt Cố Niệm Hề dùng vạt đen che chắn. Theo sau, Cố Niệm Hề liền đem đoạn ghi hình này đăng ở dưới bức ảnh kia, còn đề dòng chữ: Thực hư chuyện phụ nữ có thai!

Làm tốt mọi việc, cô nhanh chóng gấp máy tính lại

Chờ Đàm Dật Trạch tắm xong đi ra, liền nhìn thấy Cố Niệm Hề giống như con mèo nhỏ cọ cọ

"Lão công!"

"A... Vật nhỏ, nghĩ muốn làm cái gì với anh? Sẽ không phải là muốn xé rách áo anh chứ?" Hắn có chút tà ác cắn cắn lỗ tai Cố Niệm Hề, khoe miệng của hắn vẫn có nụ cười xấu xa

"Chán ghét, người ta muốn cùng anh nói chuyện nghiêm túc!" Bị Đàm Dật Trạch trêu chọc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề lại đỏ ửng lên. Nhẹ nhàng đẩy hắn ra, Cố Niệm Hề chuẩn bị chạy trốn

Nhưng Đàm tham mưu trưởng xuân tâm nhộn nhạo, người nào đó muốn vỗ mông bỏ chạy, là chuyện tuyệt đối không thể nào

Đàm Dật Trạch đem cô gái muốn bỏ trốn kia ôm lại trong lòng ngực

"Em nói, anh đang nghe!" Rất rõ ràng, tiếng nói của Đàm tham mưu trưởng đã trở nên khàn khàn. Cánh tay nào đó không an phận, đã tiến vào váy ngủ của cô, lặng lẽ tự mình hướng đến nơi yêu thích nhất tấn công

"Lão công, nghiêm túc, em thật sự có chuyện muốn nói với anh!" Ngắc đầu, liền nhìn thấy gương mặt của hắn gần trong gang tấc, Cố Niệm Hề không hiểu tại sao tìm lại đập nhanh

Đàm Dật Trạch mỗi lần tắm xong, sẽ đều mặc bộ quần áo ngủ màu xám. Hắn như vậy, rất khác với thường ngày mặc quần phục xanh biếc, thiếu một phần uy nghiêm vững vàng

Dưới ánh đèn mờ ảo, ngũ quan của hắn lại càng thêm thâm thúy vài phần

Đôi mắt màu đen, nhìn về phía cô dường như rất nghiêm túc

"Em nói, anh đang nghe! Lắng nghe tiếng lòng của vật nhỏ, lo lắng đến chuyện đại sự của chúng ta, anh tuyệt đối sẽ không chậm trễ!" Có đôi khi, Đàm tham mưu trưởng sẽ làm ra vẻ như vậy. Nói ra toàn những lời nói không đứng đắn, nhưng sắc mặt lại hoàn toàn không thay đổi. Giống như hiện tại

Cố Niệm Hề bất mãn nâng đôi môi đỏ mọng

Bởi vì lão lưu manh nào đó đã túm lấy cổ áo của cô, làm cho một mảng lớn da thịt đều lộ trước mặt hắn

Hắn nhìn về phía cô, đúng lúc thấy đôi môi đỏ mọng kia đang khê cong. Mà làm cho hắn xuân tâm nhộn nhạo hơn chính là đôi mắt to đen láy của Cố Niệm Hề. Bộ dáng kia so với nai con còn muốn ngây thơ hơn, quả thật dễ dàng lấy đi thần trí của đàn ông

Mà rất không khéo, Đàm tham mưu trưởng của chúng ta hai tay đang đặt lên nơi thích nhất khê nhào nặn

Nhìn thân thể mềm nhuyễn trong lòng ngực kia, Đàm Dật Trạch đột nhiên bán ngồi xổm xuống. Giây tiếp theo, Cố Niệm Hề cảm giác được trời đất xoay chuyển. Khi phát hiện ra điều không đúng thì đã không kịp phản kháng, bởi vì lão lưu manh nào đó đã khiêng cô ở trên vai

"Lão công, anh muốn làm cái gì?"

"Có phải muốn cùng anh nói liên cảm tình hay không? Không có việc gì, chúng ta hiện tại đến nơi có thể cho em chuyên tâm!" Hắn vui tươi hơn hờ cùng Cố Niệm Hề nói xong, liền khiêng Cố Niệm Hề đến phòng ngủ. Đàm Dật Trạch rất khỏe, một bàn tay có thể dễ dàng đặt Cố Niệm Hề vững vàng ở trên vai, còn bàn tay kia có thể xoa xoa mông nhỏ của cô

"Lão công, ở trên giường có một số chuyện sẽ nói không rõ!" Bình thường nếu như bị người đàn ông này bỏ lên giường, hắn sẽ làm những thứ hắn muốn, mà nếu muốn thỏa mãn hắn phải rất nhiều lần mới được. Cứ vài lần như vậy, cô đã mệt không biết cái gì nữa, lúc đó sao có thể cùng hắn nói chuyện

"Không có việc gì! Đến lúc đó, anh nhắc em là được! Tốt lắm vật nhỏ, em không phải là muốn xé rách áo anh sao? Hôm nay anh liền cho em đặc thù vinh hạnh này!" Nói xong, Đàm Dật Trạch đem Cố Niệm Hề đặt trên giường lớn, sau đó cũng thuận thực mà nằm xuống bên cạnh cô

Khoe miệng gọi lên độ cung, minh chứng rõ ràng cho người đàn ông này đang mong cô làm ra hành động "Phi lễ" đối với hắn

"Không cần!" Cố Niệm Hề liếc mắt nhìn hắn, trực tiếp nhảy xuống giường

Lão lưu manh này, mỗi lần đều có thể xuyên tạc ý của cô!

Này, không phải là vấn đề "Sự khác nhau" mà mọi người thường nói chứ?

"Muốn chạy, không đơn giản như vậy!" Nhìn thấy Cố Niệm Hề chuẩn bị nhảy xuống giường, Đàm Dật Trạch tuyệt không hoảng loạn. Hắn chỉ cần đuổi cánh tay dài liền bắt được vật nhỏ muốn chạy trốn kia. Giây tiếp theo, vật nhỏ lại một lần nữa bị hắn đặt ở dưới thân

Cánh tay nóng nẩy của ai đó, đã muốn tiến vào làn váy của cô

Mất thấy trong phòng ngủ sẽ không cứu vãn được. Cố Niệm Hề nhanh chóng dùng tay bé nhỏ ôm trên cổ Đàm Dật Trạch, đem đầu của hắn đối diện

mặt cô: "Lão công, trước nghe em nói rồi hăng làm được không?"

Không thể không thừa nhận, tiếng nói của vật nhỏ ôn nhu như vậy, rất dễ dàng làm nổi lên thú tính của đàn ông

Hiện tại thật muốn đem cô nuốt vào bụng

"Không tốt, vừa nói vừa làm. Làm chuyện yêu thương không thể chậm trễ!" Nói xong hắn lại nheo cô như là đang trừng phạt: "Hơn nữa, nói cho em biết vật nhỏ, đàn ông dưới tình huống thế này, bình thường đều rất dễ đồng ý. Nếu em thật sự có yêu cầu gì, cơ hội này cũng đừng để dễ dàng bỏ qua!"

Nói xong lời này, Cố Niệm Hề lại nhìn thấy gương mặt hoàn mỹ của Đàm Dật Trạch gần trong gang tấc, chắn đi một chút ánh sáng. Vấn đề góc độ này cũng không liên quan đến độ đẹp trai của hắn, cho dù hắn có đứng trong bóng tối cũng vẫn tỏa sáng. Nhưng cho dù như vậy, Cố Niệm Hề vẫn nhìn thấy trên khóe miệng hắn có độ cung

Cảm giác như vậy, có chút bất ngờ

Như là Đàm Dật Trạch giống như đã sớm biết, cô muốn nói cái gì. Chẳng qua, vẫn không vạch trần cô mà thôi

Tuy rằng, Cố Niệm Hề rất muốn đọc trong ánh mắt hắn suy nghĩ, nhưng bởi vì đôi mắt của Đàm Dật Trạch rất thâm thúy, thâm thúy đến mức Cố Niệm Hề cô không thể phát hiện ra điều gì. Cô cuối cùng chỉ có thể buông tha

"Thật sự? Có phải đêm nay nếu em đáp ứng anh, anh sẽ đồng nghe theo em?" Đoán tâm tư của Đàm Dật Trạch so với tìm ốc đảo trên sa mạc còn khó khăn hơn, cho nên chẳng bằng cô dùng biện pháp khác

"Vật nhỏ, anh khi nào thì gạt em?" Hắn nhẹ nhàng thổi thổi chóp mũi của cô, động tác tuy rằng có chút thô lỗ, nhưng khóe miệng vẫn là ý cười

"Tốt lắm. Đây chính là anh nói, anh làm theo lời em, mặc kệ là hai ngày tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, anh cũng không tức giận?"

Vạch trần Hoắc Tư Vũ, chỉ sợ sẽ khiến Đàm gia có một trận sóng gió không nhỏ. Còn nữa, cổ phiếu của tập đoàn Minh Lăng cũng có thể bị ảnh hưởng

"Chỉ cần em thật sự muốn làm. Mặc kệ là cái gì anh cũng sẽ giúp đỡ em!" Hơn nữa làm không tốt cũng không sao, bởi vì Đàm Dật Trạch anh ở phía sau sẽ luôn bảo vệ tốt cho em!

Hắn dùng đôi mắt thâm thúy nhìn thân thể nhỏ bé trong lòng ngực

Đương nhiên, lời nói sau Đàm Dật Trạch không nói ra

"Được rồi... Lão công, hiện tại anh muốn làm cái gì?" Được rồi, vì ba ba và hắn, cũng vì lọ nước hoa đã vỡ của cô, Cố Niệm Hề quyết định bất cứ giá nào

"Ha ha... Anh hy vọng em xé quần áo của anh, sau đó đem anh cường, thế nào?" Hắn vẫn cười như trước, trong con ngươi có đốm sóng ngầm. Không tự giác phát ra phong tình, làm cho Cố Niệm Hề có chút sững sờ

Đặc biệt giờ phút này, khóe môi của hắn lại truyền tới khí nóng, còn có vết hằn của hắn lẫn lộn cao thấp, trong nháy mắt đều làm cô hít thở không thông

Ai nói, lão lưu manh của cô không lẳng lơ?

Lão lưu manh nhà cô, chính là có mười phần yêu tình

Khóe miệng chỉ mấp máy vài cái, ngay cả cô là một cô gái ngày thường không có nhu cầu, cũng đều bị hắn mê hoặc

"Được rồi!" Nuốt nước miếng, Cố Niệm Hề bắt đầu cởi cúc áo của hắn. Người đàn ông này cũng cực kỳ phối hợp, lúc Cố Niệm Hề cởi áo hắn, hắn thậm chí còn để cho cô dễ dàng cởi mà ngồi dậy

"Tiếp là quần của anh!"

Hắn nhìn cô nói

Vì lúc Đàm Dật Trạch ngồi dậy, hắn đưa lưng về phía đầu giường, tránh ánh điện mờ ảo kia. Cho nên biểu tình trên mặt hắn, cô hơn nửa đều không thấy rõ

Nhưng cô có thể xác định, hắn đang cười cô, cười mặt của cô đỏ hồng, cười cô chân tay luống cuống

Bởi vì cô cởi đã lâu, cũng không thành công đem quần của hắn cởi xuống

Xem ra, làm sắc lang cũng vẫn cần có tố chất. Giống như lão lưu manh này, đều có năng khiếu bẩm sinh. Mà người giống như cô, vĩnh viễn không thể đảm đương nổi một sắc lang

Giằng co vài lần, Cố Niệm Hề cảm thấy trên người mình ướt đầm mồ hôi, vẫn không thành công đem quần hắn cởi xuống

"Không muốn chơi!" Cô chơi xấu nằm ở trên giường

"Em không chơi, vậy đến phiên anh chơi!" Còn chưa kịp phản ứng, Cố Niệm Hề liền cảm giác được trên đỉnh đầu mình có bóng ma che phủ. Ngay sau đó hắn bắt đầu chuyển hướng đến chân cô

"Lão công, không phải anh nói, đêm nay là em cưỡng anh sao?"

"Em nói không chơi, anh đành phải tự chơi!" Cô cũng đã giằng co hắn một buổi tối, Đàm Dật Trạch cảm giác mình nhìn đến sắp phát nổ. Lúc này lại nghe cô nói cô không chơi, vậy hắn sẽ nghe theo lời cô không chơi sao?

"Vậy lời trước anh nói, còn tính không?"

"Nếu như em không tập trung, vậy lời nói trước đây sẽ không tính gì hết!"

"..."

Quả nhiên, dưới sự uy hiếp của hắn, Cố Niệm Hề không có khả năng nói lời nào

Sau một lát, ánh sáng trên đầu giường cũng không còn

Kế tiếp chỉ còn tiếng thờ dóc

Đêm nay, bao phủ trong phòng ngủ lại là một mảnh kiêu diễm

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Đàn Ông Nhà Cô Tinh Lực Vô Hạn

Hôm nay, Đàm Dật Trạch đang ở trong phòng làm việc của mình xem văn kiện. máy tính của hắn đột nhiên có một thứ gì đó nhảy ra

Là một bu rui kiện nặc danh

Không nghĩ nhiều, Đàm Dật Trạch liền mở ra

Vốn tưởng rằng là nhiệm vụ gì của cấp trên, hoặc là cấp dưới có điều muốn nói với hắn

Nhưng Đàm Dật Trạch thật không ngờ, máy tính của hắn lại hiện ra một đoạn video

Đây chính là video lần trước hắn xem được trong điện thoại của Cố Niệm Hề. Nhưng đoạn video này có thể dễ dàng nghe được đoạn đối thoại kia

Thật ra lúc Cố Niệm Hề đem bức ảnh kia vào máy tính, Đàm Dật Trạch đã lên internet tìm hiểu

Cho nên khi nhìn thấy đoạn video này, ban đầu Đàm Dật Trạch còn tưởng rằng đoạn video này không khác gì với đoạn video lần trước hắn xem. Chắc là có người nào đó, muốn lợi dụng đoạn video này, để châm ngòi quan hệ của hắn và vật nhỏ

Nhưng khi xem kỹ lại, Đàm Dật Trạch mới phát hiện, đoạn video này cùng đoạn video trên mạng có điểm khác nhau

Bởi vì đoạn video hắn đang xem có thể nghe được lời đối thoại của hai người, còn xem được rõ ràng một số đoạn bị cắt bỏ

Chính là đoạn trước khi Cố Niệm Hề hát cả phê lên người Hoắc Tư Vũ____ Hoắc Tư Vũ ngồi ở vị trí vốn của Đàm Dật Trạch, đem túi xách đặt lên bàn. Mà kế tiếp, rất rõ ràng Hoắc Tư Vũ vươn tay đẩy một vài thứ

Tuy rằng chất lượng hình ảnh không tốt lắm, nhưng cũng có thể nhìn ra là Hoắc Tư Vũ có tình

Cô ta có ý đánh vỡ lọ nước hoa của Cố Niệm Hề, khó trách vật nhỏ của hắn lại tức giận, đem cả phê hát lên mặt cô ta

Đoạn video này còn có thể nghe rõ được lời nói của Cố Niệm Hề: "Nhân tính? Tôi không có, vậy cô nói, rõ ràng không mang thai, lại lừa mọi người rằng mình đang mang thai, đó có phải là có nhân tính hay không?"

Lúc sau, lại có giọng quát lớn: "Cố Niệm Hề, cô ngậm máu phun người!"

Cố Niệm Hề nhẹ nhàng nói: "Hoặc tiểu thư, nếu tôi không nhớ lầm, tôi vừa mới không nói tên của ai. Nhưng cô lại hành động như vậy, có phải là muốn thừa nhận với mọi người là cô căn bản không mang thai hay không?"

Đoạn video đến chỗ này liền hết!

Xem ra, người muốn hấn xem đoạn video này có ý đồ!

"Tiểu Lưu, cậu lại đây!"

"Có chuyện gì Đàm tham mưu trưởng!"

"Tra giúp tôi địa chỉ ip này!"

"Được, Đàm tham mưu trưởng!" Từ trong máy tính của Đàm Dật Trạch, Tiểu Lưu bắt đầu thao tác

Đàm tham mưu trưởng bình thường làm việc đều yêu cầu hoàn hảo, cho nên Tiểu Lưu thân làm trợ thủ của hấn, cũng yêu cầu phải có bản lĩnh thực sự. Rất nhanh, liền đã tra ra địa chỉ ip!

"Tham mưu trưởng, địa chỉ ip ngài nói là từ tầng chót của tập đoàn Mộ thị"

"Mộ thị? Tốt, tôi đã biết! Cậu tiếp tục làm việc đi"

Tầm mắt của Đàm Dật Trạch lần thứ hai dừng trên màn hình máy tính

Mộ thị?

Do Mộ Dương gửi tới?

Đúng vậy, lần trước cùng Cố Niệm Hề đến siêu thị, có gặp Mộ Dương

Điều Đàm Dật Trạch cảm thấy hứng thú chính là Mộ Dương tại sao lại giúp hấn cùng vật nhỏ?

Đàm Dật Trạch cũng không nhận ra, Mộ Dương là người yêu ai yêu cả người nhà của họ! Hơn nữa hấn biết, vật nhỏ cùng Mạc Nghiên có chỗ không hợp, huống chi Mạc Nghiên lại là vợ sắp cưới của hấn?

Còn nữa, lần trước ở quán cà phê, Đàm Dật Trạch cũng sẽ không thể không đoán ra, Mộ Dương cùng vật nhỏ không thích nhau

Cho nên, lúc này Mộ Dương lại lựa chọn đứng về phe Cố Niệm Hề, thật sự làm cho hấn phải suy nghĩ nhiều hơn một chút

Điều không thể không thừa nhận chính là, Mộ Dương gửi thứ này đúng là có thể khẩn cấp giải quyết vấn đề của vật nhỏ

Nếu hấn biết email của vật nhỏ, chắc chắn hấn sẽ không lựa chọn gửi cho Đàm Dật Trạch

Vừa nghĩ tới Mộ Dương có ý đồ, trong lòng Đàm Dật Trạch lại có chỗ ngứa. Nhưng cuối cùng, hấn vẫn đem đoạn video này gửi tới email của vật nhỏ

Về phần Mộ Dương...

A, dám đem tâm tư đặt trên người vật nhỏ của hấn, hấn tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha

Nghĩ vậy, khóe miệng của hấn lại có độ cong vô cùng mờ ám...

Lại là một ngày làm việc mệt mỏi, Cố Niệm Hề ngồi ở vị trí của mình lác lác eo thon

Cô đã đem đoạn video Tô Du Du đưa cho cô phát lên hai ngày. Nhưng đoạn video này lại không có lực hấp dẫn bằng đoạn video của Hoắc Tư Vũ

Muốn dựa vào đoạn video này lật đổ Hoắc Tư Vũ, thật đúng là có chút khó khăn

Mà sợ hãi đoạn video kia mang đến hậu quả nghiêm trọng, Cố Niệm Hề hai ngày nay đều cẩn thận hầu hạ lão lưu manh nhà mình. Mỗi ngày làm đồ ăn ngon, quần áo trên người cũng thật xinh đẹp, làm cho lão lưu manh kia mở rộng tầm mắt. Càng làm cho hấn com nước xong xuôi đều túm cô lên giường mà vuốt ve an ủi

Có thể thấy được cô hiền lành giống như vậy lão lưu manh nhà cô nhất định là có phúc khí tu luyện từ kiếp trước

Đương nhiên, Cố Niệm Hề cũng không phủ nhận, nếu không phải nghĩ đến chính mình bị Hoắc Tư Vũ uy hiếp, làm ảnh hưởng đến hình ảnh của người

đàn ông nào đó. Cô tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn phục tùng, làm cho lão lưu manh nhà cô lạm dụng uy quyền như vậy

Vừa nghĩ đến hình ảnh hôm qua lão lưu manh ở trên giường buộc cô bày ra góc độ đáng xấu hổ, Cố Niệm Hề liền cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn có một hồi nóng rực

Chờ chuyện này qua đi, cô tuyệt đối sẽ không làm cho lão lưu manh kia mỗi ngày đều được như ý nguyện

Ở thời điểm Cố Niệm Hề còn đang hạ quyết tâm, máy tính trên bàn làm việc của cô đột nhiên có một tin nhắn

Là một bưu kiện nặng danh!

Cố Niệm Hề mở ra liền thấy một đoạn video, đoạn video cô hát cả phê lên người Hoắc Tư Vũ này so với đoạn video ở trên mạng có phần rõ ràng hơn

Mấu chốt ở chỗ là đoạn video này có thể giúp cô thoát khỏi tội danh "Con gái thị trường kiểu ngao!" càng có thể làm cho mọi người hiểu rõ được bộ mặt thật của Hoắc Tư Vũ

Chính là đoạn video này là ai gửi cho cô?

Ai sẽ biết, Cố Niệm Hề cô cần thứ này?

Chỉ tiếc, Cố Niệm Hề cô ngoại trừ việc tra tìm tin tức trên internet, còn phát video lên mạng, đối với máy tính những thứ khác hoàn toàn không biết gì cả

Cho nên, cô căn bản không thể tra ra đoạn video này là từ nơi nào gửi đến

Nhưng mà, việc này cũng không quan trọng

Chỉ cần có thể giúp cô vạch trần bộ mặt thật của Hoắc Tư Vũ, thì chính là một đồng chí tốt!

Vì thế, thừa dịp nghỉ ngơi, Cố Niệm Hề liền tung đoạn video này lên

Lần này, cô xem Hoắc Tư Vũ còn có thể phản kháng thế nào

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Cố Niệm Hề, uy lực của đoạn video này càng phát càng mạnh

Ngán ngủ một buổi chiều, lướt xem liền vượt qua một vạn. Máy phút sau liền là mấy ngàn vạn

Bình luận trả lời lại vô số

"Oa oa, thì ra thế giới còn có cực phẩm này. Vốn chính mình làm chuyện sai lầm, còn có mặt mũi đi chửi người khác!" Một người sau khi xem xong hai đoạn video này liền bình luận như vậy

"Đúng vậy đúng vậy, quả là cực phẩm"

"Thật là người phụ nữ không biết xấu hổ!"

"Oa, thì ra là giả mang thai, chiêu này tám trăm năm trước đã không dùng, thế nhưng hiện tại còn có người dùng lại! Vô cùng ngạc nhiên!" Phía sau là ngàn vạn dấu chấm than

"Thật muốn nhìn xem, nhân vật cực phẩm này rốt cuộc là ai! Có người nào có hứng thú truy tìm không?" Người này phía sau còn có vô số từ "Tìm"

Còn có người nói: "Thật không biết, là nhà nào bất hạnh như vậy, cưới phải một "Phụ nữ có thai" không biết xấu hổ. Gào khóc phồng chừng tổ tông biết được, cũng phải gào chân"

Phía sau đại khái là những lời bình luận mang nội dung kiểu như trên

Tan tâm, Cố Niệm Hề mang theo gương mặt vui sướng trở về nhà

Xem ra cô đã thành công thu hút sự quan tâm của mọi người

Cái này, liền muốn xem Hoắc Tư Vũ sẽ ra chiêu gì tiếp theo!

Không nói đến cô ta bị truy tìm, chỉ cần đoạn video này bị bất cứ người nào trong Đàm gia hoặc họ hàng thân thích, kia tuyệt đối sẽ là hồi gió tanh mưa máu

Hoắc Tư Vũ, cô đã chuẩn bị tốt chưa?

Vừa nghĩ tới một màn Hoắc Tư Vũ bị vạch trần, khoe miệng Cố Niệm Hề lại xuất hiện vô số nụ cười. Nhưng mà vừa nghĩ tới tiếp theo mình phải trở về nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề lại suy sụp xuống

Lão lưu manh nhà cô, phỏng chừng lúc này đã về nhà!

Đêm nay, nhất định là một đêm bi thương bất đắc dĩ thúc giục...

Cố Niệm Hề nhìn trời muốn khóc

Mọi người đều nói, đàn ông đã già thể lực sẽ không theo nổi

Rõ ràng, tại sao, đàn ông nhà cô lại là một lão lưu manh tinh lực vô hạn...

Mang về mặt "Trắng sãi vừa đi không trở lại" Cố Niệm Hề chậm rãi tiến về nhà

—

Màn đêm buông xuống, thành phố một lần nữa được bao trùm bởi bóng đêm mê người

Hiện tại đã mà mùa xuân, vạn vật sống lại, cũng là mùa động vật nhộn nhạo

Trên người Hoắc Tư Vũ mặc bộ váy đỏ liền áo vô cùng nóng bỏng, đem thân thể xinh đẹp của mình phô bày. Váy đỏ liền áo này, không chỉ là một bộ váy cực ngắn chỉ che được mông, mà cổ áo vừa vặn lại vô cùng thấp. Trên cơ bản, không cần cô cúi đầu, cũng có thể đem bộ ngực tuyết trắng kia lộ ra

Mặc dù là mùa xuân, nhưng ở thành phố này về đêm vẫn tương đối lạnh. Đặc biệt người đến từ phía nam, cơ bản là không chịu nổi

Nhưng trên người Hoắc Tư Vũ ngoại trừ bộ váy này, cũng không mặc gì khác, ngay cả tất chân cũng không mang

Mặc một bộ quần áo như vậy, còn mang theo đôi giày cao gót mười xen ti, gió lạnh thổi qua khiến cho cô không tự giác run nhẹ. Thật ra, cô cũng không thích mặc hở hang như thế, nếu không phải vì người đàn ông nào đó, cô sẽ không mặc bại lộ như vậy ở trong quán bar

Cô biết, người đàn ông kia tên Lục Tử Thông

Trong tay của hắn, còn có một đồng hình ảnh đáng khinh của cô

Nếu không phải vì muốn những thứ này không bị lộ ra ngoài, Hoắc Tư Vũ sẽ không lặp đi lặp lại nghe theo lời người đàn ông kia. Hơn nữa mỗi một lần đều bị hắn dùng đủ tư thế nhục nhã

Tuy rằng mỗi lần như vậy, bọn họ đều thỏa mãn, Nhưng Hoắc Tư Vũ cũng có thể nhận ra được, người đàn ông kia trừ bỏ thân thể của cô, những thứ khác đều không có hứng thú

Bằng không, tại sao mỗi một lần cô đều có thể dễ dàng đọc được trong ánh mắt hắn có tia ghét bỏ?

Nhưng tại sao ghét bỏ cô, lại luôn gọi cô đến?

Hoắc Tư Vũ thật sự nghĩ không ra, rốt cuộc cô khi nào thì trêu chọc người đàn ông này?

"Yêu, Hoắc tiểu thư sớm như vậy. Anh Lục của chúng tôi còn chưa đến đâu!"

Hoắc Tư Vũ thời gian này rất thường xuyên đến quán bar với Lục Tử Thông, cho nên cũng có chút hiểu biết với du côn Tiểu Lục Tử này

Đương nhiên, du côn Tiểu Lục Tử bản chất cũng không được đứng đắn cho lắm

Vừa thấy chỗ ngực tuyết trắng kia của Hoắc Tư Vũ hiện trước mặt hắn, Tiểu Lục Tử liền không khách khí xem xét vài lần

Sau đó Hoắc Tư Vũ nhếch mi, cố gắng che chắn phía trước

Nhìn một màn nhục nhã trước mặt, Hoắc Tư Vũ cảm giác lý trí đều nhanh chóng bị tước đoạt!

Nếu không phải sợ hãi mấy bức ảnh kia bị lộ ra ngoài, cô sớm đã không làm như vậy

"Không tới tôi sẽ đợi!" Nói xong Hoắc Tư Vũ đi vào quán bar

Mà Tiểu Lục Tử mất thấy mỹ nữ muốn đi, tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng buông tha

Lập tức liền vội vàng đi theo cô

Thừa dịp Hoắc Tư Vũ còn chưa ngồi xuống ghế, Tiểu Lục Tử đã đưa tay vòng qua eo cô, đem cô ôm vào lòng ngực, làm cho bộ ngực tuyết trắng kia dán vào ngực mình

"Anh làm cái gì, buông tay!" Thật ra, nếu không phải vì tấm ảnh kia, Hoắc Tư Vũ cũng coi như là một người phụ nữ có chừng mực. Ngoại trừ Đàm Dật Nam, cô chưa từng yêu người đàn ông khác. Nếu không phải vì Lục Tử Thông uy hiếp, cô tuyệt đối cũng không cùng hắn lên giường

Cho nên, bị Tiểu Lục Tử ôm như vậy, khiến cho Hoắc Tư Vũ vừa sợ vừa giận

"Mặc lỏng lẻo như vậy, không phải là muốn quyến rũ đàn ông sao? Đi theo bác sĩ như anh Lục. Hắn ngoài nhả nhận có thể cho cô cái gì? Không bằng theo Tiểu Lục tôi, còn có thể uy cô ăn no!" Tiểu Lục Tử là một du côn điển hình, giờ phút này tay hắn không kiêng kỵ mà đưa vào làn váy của cô

"Lạch cạch!" một tiếng quần lót màu trắng đã bị Tiểu Lục Tử cởi ra ném xuống đất

"Kẻ điên, mau thả tôi ra!" Đột nhiên xâm nhập, làm cho Hoắc Tư Vũ cảm thấy không ổn

Cô bắt đầu giãy dụa, muốn thoát khỏi bàn tay còn đang tàn sát bừa bãi kia

Nhưng không có cách nào, mặc kệ Hoắc Tư Vũ có giãy dụa thế nào, cái tay kia của Tiểu Lục Tử vẫn găt gao giam cầm cô

"Bảo bối, em đã muốn động tình, đừng nói cho tôi là em không muốn!" Tiểu Lục Tử cọ cọ vào ngực cô, tà ác nói

Hoắc Tư Vũ không nhịn được, lập tức cho Tiểu Lục Tử một bạt tai

"Con mẹ nó kỹ nữ thôi, dám đánh tôi? Cũng không nhìn xem Tiểu Lục tôi là ai?" Vươn đầu lưỡi liếm liếm máu bên khóe miệng

Tuy rằng hắn không bằng Lăng nhệ gia, là ông chủ được người ta tôn kính, nhưng ít nhất cũng là quản lý cao cấp trong đây. Sao có thể để cho người khác ở trong này giương oai đối với hắn

Lừa giận bốc lên, Tiểu Lục Tử túm lấy mái tóc ngắn của Hoắc Tư Vũ, kéo đến một cái ghế

Hoắc Tư Vũ đương nhiên biết, đã làm ra chuyện lớn như vậy, cô đương nhiên phải chạy trốn

Nhưng bị Tiểu Lục Tử kéo tóc, cô căn bản không thể giãy dụa, chỉ có thể bị hắn kéo ngồi trên ghế

Bị Tiểu Lục Tử vứt ở trên ghế sa lon, phía sau liền có người kinh hô

"Yêu, anh Lục. Phụ nữ phải nhẹ nhàng, sao lại đối xử thô lỗ như vậy?" Có người thấy cô gái nằm ở trên ghế sa lon, hơn nữa còn ăn mặc bại lộ như vậy, đương nhiên cũng biết sắp phát sinh ra chuyện gì

"Có chút nhiều chuyện muốn dạy dỗ, không được sao? Đi ra ngoài đi, để cho anh đây dạy dỗ kỹ nữ này. Cho cô ta biết, làm kỹ nữ nên có thái độ như thế nào! Không cần vừa muốn làm kỹ nữ, vừa muốn đem trình tiết lên đền thờ, kia thật là làm cho người ta cảm thấy ghê tởm!" Nói xong lời này, Tiểu Lục Tử bắt đầu cời dây lưng của mình, vẻ mặt đáng kinh nhìn Hoắc Tư Vũ đang có chút choáng váng ngã trên ghế sa lon

----- Lời nói của tác giả -----

Có điểm tà ác đúng không?

Được rồi, ta bỏ chạy...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Sấm Sét Giữa Trời Quang, Cô Ta Không Có Đứa Nhỏ

"Anh... Anh muốn làm gì..."

Hoắc Tư Vũ thật vất vả mới đứng dậy từ trên ghế sa lon, lúc này mới chú ý đến vẻ mặt đáng khinh của người đàn ông kia, đang từng bước từng bước áp sát chính mình

Mà bên ngoài cửa, trai gái đều đứng ở đó. Nhìn quần áo của bọn họ, có thể biết được đây đều là khách quen của quán. Có người còn nhuộm tóc thành loại sặc sỡ giống như đuôi công ở trên đầu

Tuy rằng ánh sáng lập lờ, làm cho Hoắc Tur Vũ không thể thấy rõ được biểu tình của bọn họ, nhưng Hoắc Tur Vũ vẫn có thể phát hiện ra, những người kia đều muốn đứng xem cuộc vui

"Tiểu Lục tôi muốn làm cái gì? Không phải cô không biết chứ? Đừng tưởng rằng giả bộ thuần khiết, là có thể che dấu đi bản chất kỹ nữ trong con người cô!" Nói xong lời này, Tiểu Lục Tử đã nhanh chóng tiến đến ghế sa lon

"Không cần... Không cần! Xin anh đừng như vậy!" Lúc trước để cho Lục Tử Thông làm chuyện như vậy, cũng là bởi vì cô mất đi ý thức, căn bản không có sự lựa chọn nào khác. Nhưng hôm nay, cô rõ ràng tỉnh táo, chẳng lẽ còn muốn để cho người khác một lần nữa nhục nhã mình sao?

Không, Hoắc Tur Vũ không cam lòng

Cho nên, lúc này cô mới hướng ở phía ngoài cửa kêu lên: "Cứu tôi, các người muốn gì tôi cũng cho! Chỉ xin các người cứu tôi..."

Hoắc Tur Vũ biết, những người này chỉ có thể mở miệng khuyên Tiểu Lục Tử một câu, là có thể khiến hấn tha cho cô

Chỉ cần ai có thể cứu cô, cho dù muốn lấy toàn bộ gia sản của cô cũng có thể!

Mặc kệ Hoắc Tur Vũ có kêu to như thế nào, những người này đều giống như là không nghe thấy lời cô nói

Tiếng cười của bọn họ, vẫn sang sảng bên tai cô

Đây là lần đầu tiên Hoắc Tur Vũ biết, thì ra trên thế giới này có thứ không thể dùng tiền mua được

Nhưng cô không muốn!

Cô không muốn cùng người đàn ông xấu xí kia phát sinh quan hệ!

Chỉ nhìn thấy vẻ mặt gớm ghiếc kia của Tiểu Lục Tử, Hoắc Tur Vũ đã cảm thấy buồn nôn

Nếu những người nơi đây đã có ý nghĩ xem cuộc vui, cô cũng cũng hiểu được bọn họ sẽ không ra tay cứu mình. Vì thế, thừa dịp Tiểu Lục Tử chưa kịp chạm đến người cô, Hoắc Tur Vũ liền liều mạng đứng lên chạy về phía trước

Nhưng Hoắc Tur Vũ đã quên, những người đứng ở ngoài cửa kia là người của Tiểu Lục Tử

Cho nên, thấy cô chạy ra mọi người đều có ý muốn chặn lại. Lần thứ hai Hoắc Tur Vũ lại trở lại bên người Tiểu Lục Tử

Tiểu Lục Tử tức giận, lập tức kéo tóc của Hoắc Tur Vũ ném về phía ghế sa lon

"Thối kỹ nữ dám đùa giỡn lão tử! Nếu như vậy, đừng trách lão tử không khách khí với ngươi!" Nói xong lời này, Tiểu Lục Tử dùng tay vỗ vỗ hai cái. Rất nhanh ở phía ngoài cửa xuất hiện một người đàn ông. Mà trên tay của hắn cầm một ly rượu, bên trong có chất lỏng màu nâu

Thứ này, Hoắc Tur Vũ nhìn có điểm quen thuộc

Giống như là thứ lần trước cô uống qua

"Mang lại đây cho tôi" Tiểu Lục Tử nói

Người nọ liền đem chén rượu kia trực tiếp để lên tay Tiểu Lục Tử

"Anh muốn làm gì..." Nhìn một ly chất lỏng màu nâu kia, Hoắc Tur Vũ sợ hãi nuốt nước miếng

"Làm cái gì? Ha hả... Thứ này, không phải cô không biết đi?" Tiểu Lục Tử bung ly rượu đưa đến trước mặt Hoắc Tur Vũ

Nụ cười tà ác, làm cho bất cứ người nào nhìn thấy cũng cảm thấy lạnh

"Tôi... tôi không biết anh đang nói cái gì!" Hoắc Tur Vũ liều mạng lùi lại phía sau vài bước, nhưng đã bị Tiểu Lục Tử nhanh chóng kéo lại, khiến cho cô ngã xuống

"Không biết tôi muốn nói cái gì? Ha hả, cô chẳng lẽ quên, cô đã từng uống qua thứ này sao?" Tiểu Lục Tử cười dưới ánh điện mờ ảo, càng làm cho người ta cảm thấy rét lạnh

"..." Hoắc Tur Vũ cố gắng lục lại trí nhớ của chính mình

Đúng rồi, là đêm hôm đó cô tình mê ý loạn...

Cũng chính là, lúc cô mơ mơ màng màng phát sinh quan hệ với Lục Tử Thông đêm đó! Hơn nữa, cô lúc đó còn bị hấn chụp ảnh

Chết tiệt, Tiểu Lục Tử rốt cuộc nghĩ muốn làm cái gì?

"Chính là Lục Tử Thông cho cô uống thứ này, không nhớ sao? Cô đêm hôm đó, hẳn là phải rất hưởng thụ mới đúng! Nhưng mà, những thứ đó cô cũng phải cảm ơn tôi. Nếu không phải tôi mang ly rượu kia đến, Lục Tử Thông làm sao có thể để ý người như cô?" Tiểu Lục Tử nói ra lời này, cô lúc này mới hiểu ra một số chuyện

Chết tiệt, đúng là lúc trước cô uống thứ kia đều xảy ra vấn đề

Khi đó, cô uống xong không còn có ý thức gì, cho nên căn bản cũng không biết chuyện gì xảy ra

Duy nhất có một điều rõ ràng là. Cô đã cùng Lục Tử Thông xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Sẽ không phải là kết quả của ly rượu này chứ?

Mà hiện tại Tiểu Lục Tử đưa thứ này đến trước mặt cô, là muốn làm cái gì với cô...

Nghĩ tiếp, Hoắc Tư Vũ lại cảm thấy toàn thân run rẩy

Không cần, cô không muốn như vậy!

Ngoài cửa còn có rất nhiều người!

Nếu như ở trước mặt nhiều người như vậy, cô cùng người đàn ông xấu xí này phát sinh quan hệ, vậy thử hỏi về sau cô còn dùng mặt mũi nào đối mặt với mọi người?

Còn có, nơi này có nhiều đàn ông như vậy

Nếu không cẩn thận, trong lúc cô hỗn loạn, những người đàn ông này sẽ thừa dịp mà nhảy vào

Nghĩ vậy, Hoắc Tư Vũ liền đẩy Tiểu Lục Tử ra, chuẩn bị trình diễn tiết mục chạy trốn lần thứ hai

Nhưng Hoắc Tư Vũ đã quên, cô có cố sức như thế nào thì cũng chỉ là một người phụ nữ. Làm sao cô có thể bằng Tiểu Lục Tử. Lúc Tiểu Lục Tử đem cô kéo về, liền đem thứ chất lỏng kia đổ hết vào miệng cô

Cô không nuốt vào, Tiểu Lục Tử trực tiếp bóp lấy yết hầu của cô, khiến cho cô phải nuốt xuống

Mãi sau khi uống xong, Hoắc Tư Vũ lại mang về mặt hoảng sợ

Cô dùng ngón trỏ đè nặng lưỡi của chính mình, ý muốn nhốt hết những thứ kia ra

Mặc kệ cô có cố hết sức bao nhiêu, cũng không thể cho ra được

Rất nhanh, Hoắc Tư Vũ cảm thấy trong người mình truyền đến cảm giác khô nóng

Cô không ngừng muốn chạy ra khỏi vòng tay của người đàn ông này. Nhưng khi được người đàn ông này sờ soạng, cô lại có cảm giác thoải mái

Cô nhanh chóng mất đi ý thức, vốn dĩ muốn đẩy đôi bàn tay kia ra, nhưng không hiểu tại sao lại liều mạng giữ chặt tay hắn

Mà Tiểu Lục Tử thấy phản ứng của cô, cũng vô cùng vừa lòng mà kéo quần áo của Hoắc Tư Vũ

Đương nhiên, cảnh này chính là cảnh khó gặp

Những người đứng ở bên ngoài, bắt đầu lấy điện thoại di động ra, giúp Tiểu Lục Tử giữ lại khoảnh khắc đáng nhớ này

Mà nhân vật chính trong camera nào đó đang vui vẻ khoan khoái hưởng thụ mà kêu to, không biết lúc này trong Đàm gia lại vô cùng rối loạn

"Kiến Thiên, Tiểu Nam có ở nhà không?" Hôm nay Thư Lạc Tâm mới cùng một đám bà lớn gặp mặt, liền vội vã chạy về nhà!

Tiến vào cửa lớn, Thư Lạc Tâm vội vàng tìm bóng dáng của Đàm Dật Nam

"Đứa nhỏ kia vừa mới tan tầm, bà vội vã tìm nó như vậy có chuyện gì?" Tâm mắt của Đàm Kiến Thiên vẫn như trước dừng lại ở trên mặt báo. Không chút để ý, làm cho Thư Lạc Tâm cảm thấy bất mãn

Nhưng trước mặt Thư Lạc Tâm cũng không để ý đến việc này. Bà hiện tại chỉ muốn biết Đàm Dật Nam ở chỗ nào

Nghe được Đàm Kiến Thiên nói như vậy, Thư Lạc Tâm dừng cước bộ

Bà vừa mới tìm một vòng lầu cũng không thấy bóng dáng của Đàm Dật Nam đâu

"Tiểu Nam ở chỗ nào? Tôi lên lầu không thấy nó?" Thư Lạc Tâm hỏi

"Vừa mới tan tầm trở về, liền mang thức ăn đi cho Nhị Hoàng!" Đàm Kiến Thiên bình thần trả lời

"Đứa nhỏ này, sao cả ngày luôn làm chuyện không đứng đắn? Ngay cả chuyện cho Nhị Hoàng ăn cũng tự làm, chẳng lẽ không sợ mất thân phận sao?" Bởi vì bị một đám bà lớn kia kích thích, Thư Lạc Tâm cũng không quan tâm đến những gì mình nói

"Cho Nhị Hoàng ăn là mất thân phận sao? Nhị Hoàng cũng là một sinh mệnh, hơn nữa đôi khi so với người còn muốn trung thành hơn!" Ông nội Đàm từ trong phòng của mình đi ra, vừa lúc nghe thấy lời này của Thư Lạc Tâm, liền cảm thấy có chút bất mãn

Nhị Hoàng theo ông nhiều năm, ở trong lòng của ông Nhị Hoàng đã sớm không phải chỉ là một con chó

Nếu như đứa nhỏ Niệm Hề kia có ở chỗ này, chắc chắn cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho người nói Nhị Hoàng như vậy. Tuy rằng cô ở Đàm gia không lâu, thời gian tiếp xúc với Nhị Hoàng cũng không nhiều, nhưng nhìn qua được Cố Niệm Hề đối với Nhị Hoàng rất tốt

Nghĩ vậy, ông nội Đàm có chút nhớ đến Đàm Dật Trạch và Cố Niệm Hề

Cũng không biết, hai đứa cháu này khi nào mới trở về Đàm gia cùng ông ăn cơm tâm sự

"Thực xin lỗi ba! Hôm nay con... Ai cũng không biết nói như thế nào!" Thư Lạc Tâm biết ông nội Đàm tức giận liền muốn mở miệng giải thích

Nhưng trong đầu của bà hiện tại rất hỗn loạn, không biết nên giải thích như thế nào

"Lạc Tâm hôm nay bà có việc gì sao, sao vừa về nhà liền đã than thở?"

Đàm Kiến Thiên nghe được tiếng thở dài liên tiếp của Thư Lạc Tâm, rốt cuộc cũng đặt tờ báo trên tay xuống, nhìn về phía người đang ngồi bên cạnh mình

Bình thường Thư Lạc Tâm không thích nhất chính là người khác luôn than thở. Nói là sẽ xui xẻo

Cho nên, lúc bà biểu hiện như vậy, cũng làm cho Đàm Kiến Thiên có chút kinh ngạc

"Tôi cũng không biết nói như thế nào. Hôm nay đi ra ngoài, nghe bạn bè của tôi nói, gần đây trong khoảng thời gian này, trên mạng có một số đoạn video, thoát nhìn qua rất giống vợ của Tiểu Nam!" Thư Lạc Tâm chán nản ngồi trên ghế sa lon bắt đầu kể lại

"Vợ của Tiểu Nam? Kia làm sao? Lạc Tâm không có chuyện gì đâu, người trẻ tuổi bây giờ đều mê như vậy. Ta nghe lão Trần nói, cháu gái bên nước ngoài của ông ta cũng dùng phương pháp ghi hình kiểu như vậy, sau đó khiêu vũ, khiến cho mọi người đều biết đến nhiều. Rất mới lạ!"

Ông nội Đàm nói xong, thật ra cũng cảm thấy có chút hâm mộ lão Trần

Tuổi đã già, có thể cùng cháu gái mình thích ở cùng một chỗ, mỗi ngày có thể tán gẫu. Không giống như ông, đã lâu rồi không tán gẫu với vợ chồng Tiểu Trạch

"Ba, mấu chốt không ở chỗ này. Nếu cô ta ghi hình gây cười thì không sao. Con cũng không tính làm gì, nhưng bạn bè con nói... Đoạn ghi hình kia không phải nội dung như vậy!" Thư Lạc Tâm vừa nói vừa nhăn mày thành một đoạn

Đặc biệt da mặt bảo dưỡng vô cùng tốt, cũng bởi vì lo lắng mà hiện lên mấy vết nhăn

"Lời này, nghĩa là thế nào?" Xem sắc mặt của Thư Lạc Tâm, cũng không giống như giả vờ. Đàm Kiến Thiên không khỏi có chút lo lắng

"Bọn họ nói, đoạn ghi hình kia Tư Vũ bị một cô gái hát cả phê"

"Hát cả phê? Tư Vũ bị người khác ức hiếp? Tại sao lại không nói cho chúng ta!"

Ông nội Đàm cũng không nghĩ nhiều liền nói

"Ba, mấu chốt cũng không ở chỗ này. Con nghe bạn bè nói, bên trong đó còn có lời nói, nói... nha đầu kia thật ra không mang thai, sau đó đoạn ghi hình khác lại có đoạn Tư Vũ cầu người ta giúp đỡ nói dối chuyện mang thai! Bạn bè con nói cô gái trong đoạn ghi hình kia, nhìn vô cùng giống Tư Vũ nhà mình. Cho nên bọn họ đều hỏi con, có phải là con dâu nhà chúng ta hay không!"

"Này, bọn họ đều nói giống như Tư Vũ! Cũng không thể xác định là đúng như vậy hay không!" Đàm Kiến Thiên nghĩ Thư Lạc Tâm chuyện bé xé ra to

"Tôi cũng cảm thấy không thể tin được, cho nên muốn gọi Tiểu Nam đến đây hỏi rõ ràng. Hỏi xem vợ nó rốt cuộc có phải mang thai hay không, nó làm chồng, nhất định phải hiểu rõ thứ này hơn ai khác!"

Nói lời này, Thư Lạc Tâm vừa đứng lúc nhìn thấy Đàm Dật Nam trên tay cầm thức ăn của Nhị Hoàng đi vào

"Tiểu Nam, con lại đây cho mẹ!" Thư Lạc Tâm nghĩ nghĩ, liền gọi Đàm Dật Nam

"Mẹ, có chuyện gì! Nhị Hoàng không ăn thức ăn khô, con còn phải đi lấy sữa cho nó" Nói đến Nhị Hoàng, trước kia Đàm Dật Nam căn bản không để nó vào trong mắt, chẳng qua là nhìn thấy Cổ Niệm Hề đối xử với nó rất tốt, cho nên hắn mới bắt đầu quan tâm. Hiện tại hắn dốc lòng chăm sóc Nhị Hoàng, chẳng qua là vì muốn nhớ tới thời điểm Cổ Niệm Hề ở Đàm gia

"Còn thức ăn khô với không không cái gì. Việc nhỏ ấy tạm thời dừng lại. Đến lúc đó nếu thật sự trở thành trò cười, chi sợ sẽ bị người khác cười đến rụng răng!" Thư Lạc Tâm thật sự cũng không lo lắng trong bụng Hoắc Tư Vũ thật sự có đứa nhỏ hay không

Không có đứa nhỏ, đối với bà mà nói đúng là chuyện tốt, phải đuổi Hoắc Tư Vũ đi, cũng thuận lợi cho Đàm Dật Nam tự do

Nếu như thật sự người trong đoạn ghi hình kia là Hoắc Tư Vũ, đây chẳng phải trở thành trò cười hay sao?

Thư Lạc Tâm ghét nhất chính là bị người khác chê cười

Đó cũng là nguyên nhân Thư Lạc Tâm bà lo lắng

"Mẹ, chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy?" Đàm Dật Nam nghe khẩu khí của Thư Lạc Tâm, cũng có chút khó hiểu

"Tiểu Nam, vợ của con rốt cuộc có mang thai hay không? Lần trước không phải mẹ nói con mang cô ta đi khám hay sao?" Thư Lạc Tâm thăm nghĩ

"Kết quả kiểm tra là có! Nhưng con không đi vào cùng cô ấy. Mẹ, mẹ nói chuyện này làm cái gì?" Đàm Dật Nam lại làm vẻ mặt lơ đãng

Dù sao hiện tại chuyện về Hoắc Tư Vũ, hắn một chút cũng không muốn nói. Vừa nhìn thấy khuôn mặt của cô ta, hắn liền cảm thấy chán, nghe thấy tên của cô ta lại cảm thấy nản

"Con không đi vào cùng cô ta? Kia thật sự có chút nghi ngờ!" Thư Lạc Tâm nghe nói như vậy, mặt lại nhăn lại

Nếu Hoắc Tư Vũ thật sự ngay cả chuyện đứa nhỏ cũng nói dối, hơn nữa bọn họ còn chưa biết điều này, mọi người bên ngoài đã biết, kia thật sự là trở thành trò cười

"Mẹ ý của mẹ là gì?" Đàm Dật Nam vẫn có chút hiểu không rõ

"Mẹ nói Hoắc Tư Vũ có thể không mang thai!" Thư Lạc Tâm thần nhiên trả lời

Mà nói lời này, cũng tạo cho ông nội Đàm và Đàm Kiến Thiên bất mãn không nhỏ

"Lạc Tâm, nói chuyện phải có chứng cứ!"

"Đúng vậy, vợ của Tiểu Nam bà có chút không vừa lòng, nhưng cũng không thể nói như vậy được!"

"Các người không tin đúng không? Vậy để cho Tiểu Nam mang máy tính đến, chúng ta cùng xem đoạn ghi hình kia, chẳng phải rõ ràng hay sao? Bọn họ của tôi mười người xem qua, mười người đều đến hỏi tôi vấn đề này"

"Được, Tiểu Nam con mang máy tính đến đây!" Đàm Kiến Thiên nhìn Thư Lạc Tâm, cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Thư Lạc Tâm tuy rằng không thích một người, nhưng cũng sẽ không quanh co lòng vòng dùng lời nói xấu bọn họ

Theo lời nói của Đàm Kiến Thiên, Đàm Dật Nam lên lầu đem máy tính của mình đi xuống

"Con mở trang Lão Cao! Nghe bọn họ nói, đoạn ghi hình này còn chiếm số lượt xem hàng đầu trang web!"

Quả nhiên Đàm Dật Nam mở ra liền có một đoạn tên là: "Kinh hoàng hiện nay___ người phụ nữ không biết xấu hổ!"

Đàm Dật Nam đem đoạn video mở lên, thật sự làm cho hắn kinh ngạc, không chỉ có hắn còn có ông nội Đàm cùng Đàm Kiến Thiên

Bởi vì đoạn video này vừa hiện ra, bọn họ liền nhận ra người trong này chính là Hoắc Tư Vũ. Có lẽ bởi vì người khác ấn tượng mơ hồ, nên không xác định rõ. Nhưng Hoắc Tư Vũ trước khi kết hôn đã ở tại Đàm gia, đến hiện tại cũng đã gần bốn tháng. Cho dù hóa thành tro, bọn họ cũng có thể nhận ra cô ta

Mà đoạn video này không chỉ có Hoắc Tư Vũ mà còn có những người khác cũng rất quen thuộc

Mạc Nghiên, Mộ Dương, còn có Cổ Niệm Hề...

Đặc biệt một màn hát ca phê kia của Cổ Niệm Hề, càng làm cho bậc trưởng bối trong lúc nhất thời lâm vào mê mẩn

Kết thúc đoạn video này, phía dưới lại xuất hiện một dòng chữ ____

"Mọi người nghĩ cô gái hát cả phê kia rất quá đáng sao? Sai, tất cả đều đã sai! Để biết đáp án chính xác, vui lòng xem đoạn video thứ hai

Đoạn thứ hai rất nhanh được hiện ra

So với đoạn trước, động tác và cảnh tượng đều giống nhau. Chẳng qua, đoàn này có lời nói

Mà để cho người nhà họ Đàm kinh ngạc chính là câu nói kia của Cố Niệm Hề: "Nhân tính? Tôi không có, vậy cô nói, rõ ràng không mang thai, lại lừa mọi người nói mình đang mang thai, có phải là có nhân tính hay không?"

Liên tiếp đoạn video thứ ba lại hiện ra

Lần này bối cảnh là trong phòng khám

"Du Du, cậu giúp mình được không?" Một cô gái đuổi theo một cô gái khác mặc áo blu trắng

"Tur Vũ, cô điên rồi sao? Tôi là bạn của cô, cũng là một bác sĩ. Tôi có lương tâm đạo đức nghề nghiệp!. Hơn nữa chuyện mang thai này, cô thật có thể lo liệu được sao? Tháng mười hoài thai, đến lúc đó bụng nhất định phải lớn ra. Chẳng lẽ cô có thể giống như những phi tần cổ xưa, vì tranh sủng mà hướng bụng mình nhét bông?"

"Du Du, chuyện này mình sẽ tự lo liệu. Cậu giúp mình được không?" Cô gái cầm lấy tay cô gái áo blu trắng kia lắc lắc

Hình ảnh cuối cùng lại xuất hiện hàng chữ

"Cuộc sống không đổi, đều dựa vào hành động. Đem nhân vật diễn thành chính mình, đem chính mình diễn đến mất trí nhớ! Người phụ nữ không biết xấu hổ như vậy, có một chút khiến chúng ta bội phục. Hành động của cô ta! Các bạn bè có hữu gần xa, có hứng thú muốn đem cô ta truy tìm để trao giải oscar hay không?"

Tiếp theo dưới đoạn video là vô số ý kiến tán đồng của mọi người

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Chỉ Cần Hẩn Tin Tưởng Cô Là Đủ Rồi

Lời sau còn có vô số dòng mắng chửi người phụ nữ này không biết xấu hổ. Rõ ràng chính mình làm sai, còn có mặt mũi đi đổ tội cho người khác? Thế nhưng đem chuyện xấu của mình gạt bỏ!

Những lời bình luận sau người nhà họ Đàm không muốn đọc nữa

Một khác kia, bọn họ dường như đã hiểu ra điều gì đó

Thư Lạc Tâm lập tức ngã ngồi trên ghế khóc lớn: "Cái người trong hình kia căn bản là Hoắc Tur Vũ, chẳng lẽ còn là giả được sao? Thật sự là gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh! Tôi tại sao lại tin lời giả dối của người phụ nữ này? Thân phận là giả còn chưa tính, hiện tại ngay cả đứa nhỏ trong bụng cũng mang ra đùa giỡn, ông nói về sau tôi phải đối diện với bạn bè tôi ra sao, như thế nào sống được?"

"Đứa nhỏ kia, còn dám đem chuyện mang thai ra nói dối?" Sắc mặt ông nội Đàm cũng không khá hơn là mấy

Tuy rằng Đàm Dật Trạch mới là đứa cháu ông thích nhất, nhưng đối với đứa nhỏ Đàm Dật Nam kia ông cũng quan tâm

Thật không ngờ, ông chờ đợi đứa cháu kia suốt ba tháng, thế nhưng...

"Vừa thấy trong đoạn ghi hình kia Hề Hề nói, tôi cảm thấy nó đã sớm biết chuyện này. Đứa nhỏ này... Tiểu Nam, con gọi cho nó trở lại Đàm gia một chuyến đi!" Xem như lúc này Đàm Kiến Thiên là người tỉnh táo nhất

"Ba chuyện nói dối kia đều là do một mình Hoắc Tur Vũ làm. Mọi chuyện đều là do cô ta gây ra, sao lại muốn gọi Niệm Hề đến? Chuyện này không liên quan đến Niệm Hề!" Đàm Dật Nam vừa nghe thấy Đàm Kiến Thiên muốn gọi Cố Niệm Hề đến, hần liền vội vàng thay Cố Niệm Hề nói lý

Thật ra, đứa nhỏ trong bụng Hoắc Tur Vũ kia đối với Đàm Dật Nam mà nói chỉ là ngoài ý muốn

Hắn căn bản không chờ mong đứa nhỏ đó ra đời, càng không biết nên đối mặt ra sao. Đứa nhỏ kia đối với Đàm Dật Nam mà nói mãi mãi là kết quả của sự phản bội. Mặc dù hắn cùng Hoắc Tur Vũ đã kết hôn, nhưng sau này đứa nhỏ kia ra đời, hắn cũng không biết nên đối xử với nó ra sao. Hắn càng sợ

hãi, mỗi khi nhìn thấy nó, sẽ khiến cho hần nhớ lại chuyện trước kia mình đã từng làm với Cố Niệm Hề!

Hiện giờ, đứa nhỏ này căn bản thật sự không tồn tại, Đàm Dật Nam không có mất mát thương tâm, nhưng lại nghiêm nhiên thờ nhẹ một hơi

Không có đứa nhỏ ràng buộc, hôn nhân của hần cùng Hoắc Tư Vũ có thể kết thúc

Mà trên đường hần giành Cố Niệm Hề trở về cũng mất đi một chương ngại

"Ba biết ý của con! Ba chỉ là muốn hỏi Hề Hề rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Tại sao nó rõ ràng đã biết lại không nói với chúng ta!"

Đàm Kiến Thiên nói xong liền xoay người đi lên lầu

Mà Đàm Dật Nam nghe ông nói câu này, tâm tình cũng trở nên âm đạm

Đúng vậy, rõ ràng Cố Niệm Hề biết Hoắc Tư Vũ không mang thai, tại sao lại không nói cho hần biết?

Chẳng lẽ, Cố Niệm Hề không biết người mà Đàm Dật Nam hần muốn ở chung suốt đời là cô?

Lo lắng cho Cố Niệm Hề trở về nhà của Đàm Dật Trạch, mà nhà của Đàm Dật Trạch cách Đàm gia rất xa. Cho nên Đàm Dật Nam trực tiếp gọi điện thoại cho Cố Niệm Hề luôn

Mà Hoắc Tư Vũ không biết có phải đã biết sự tình bại lộ hay không, mà sợ hãi không dám trở về nhà

Đàm Dật Trạch cùng Cố Niệm Hề tới Đàm gia, đã là mười giờ sáng. Nhưng hoàn hảo hôm nay là cuối tuần, cho nên hai người bọn họ không phải đi làm

Lúc Đàm Dật Trạch tiến xe vào Đàm gia, về mặt của Cố Niệm Hề có chút âm đạm

Tuy rằng Đàm Dật Nam gọi điện cho bọn họ đến, cũng không nói rõ là có chuyện gì. Nhưng Cố Niệm Hề biết, nhất định là có liên quan đến đến đoạn video kia

"Lão công!" Lúc Đàm Dật Trạch mở cửa xe, cô liền ở phía sau gọi hần

Thật ra hiện tại Cố Niệm Hề đến bây giờ cũng chưa nói chuyện đoạn video kia cho Đàm Dật Trạch. Cô không biết khi hần phát hiện ra cô làm chuyện xấu kia, có nghĩ cô là một người phụ nữ xấu xa hay không

"Chuyện gì!" Nghe được giọng nói của cô, hần dùng động tác, nhìn về phía sau

"Lão công, em là nói nếu! Nếu em làm chuyện xấu, anh có tha thứ cho em hay không?" Thật ra, người khác nhìn cô như thế nào, cô cũng không quan tâm. Duy chỉ để ý đến sự cảm nhận của hần

Chỉ cần hần không cho cô là người phụ nữ xấu xa là đủ rồi

"Ngốc! Anh không phải đã nói, vật nhỏ của anh không phải là quả hồng mềm, mặc cho người khác vo tròn bóp méo. Bị người khác ức hiếp, em nên đánh trả. Tạo thành hậu quả thế nào, lão công em sẽ thay em thu dọn toàn cục. Nếu đánh không lại có thể nói với anh! Đàm Dật Trạch anh cũng không nói anh không đánh phụ nữ!" Ánh sáng ngày xuân hạ xuống trên gương mặt hần, khiến cho nụ cười của Đàm Dật Trạch ngày càng thêm ấm áp nồng đậm. Ngay cả đôi mắt đen láy của hần, cũng tràn ngập sắc vàng của ánh nắng. Rực rỡ đến mờ ảo

Hần nhìn cô cười nói, vươn tay vén nhẹ sợi tóc của Cố Niệm Hề, nhẹ nhàng xoa xoa

Trên khóe miệng có đường cong cung chiều

Trong lúc nhất thời, làm cho chóp mũi của Cố Niệm Hề cảm thấy ê ẩm

Trên thế giới này, chỉ cần có một người vĩnh viễn đứng ở phía sau mình, cung chiều mình thế là đã đủ rồi

Nhìn Đàm Dật Trạch, hốc mắt của cô lại cảm thấy nóng ấm. Nhưng khóe miệng lại là nụ cười mãn nguyện

"Vật nhỏ, em đừng không. Em vừa khóc, thế giới của anh liền rối loạn!" Lời này, cũng không phải là lần đầu tiên hần nói với cô

Mà lúc này đây, tay của hần cũng đồng dạng mà đưa lên lau nước mắt cho cô

"Mặc kệ trước mắt chúng ta xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng cùng nhau đối mặt! Cho dù em làm sai chuyện gì, cũng đã có anh giúp em gánh vác" Nhìn nước mắt của Cố Niệm Hề đã dừng lại, Đàm Dật Trạch cười đưa tay ôm lấy cô

Một khắc kia, Cố Niệm Hề nói không cảm động, nhất định là gạt người

Cho dù cô làm sai chuyện gì, người đàn ông này cũng tuyệt đối bao dung cô...

Thứ mà cả đời một cô gái theo đuổi, không phải là sự cưng chiều của người mình yêu sao?

"Được"

Cô lời ít mà ý nhiều, như thể hiện một lời thề

Đàm Dật Nam từ trong nhà đi ra, liền nhìn thấy cảnh này

Cố Niệm Hề cùng Đàm Dật Trạch tay trong tay xuống xe. Khóe miệng của người đàn ông không dấu được cưng chiều, mà khóe miệng của Cố Niệm Hề cũng dễ hiểu là hạnh phúc...

Một màn như vậy, dưới ánh nắng rực rỡ của ngày xuân, cực kỳ duy mỹ. Anh anh tuấn, cô duyên dáng, quả là một cặp trời sinh

Nhưng trong mắt của Đàm Dật Nam lại biến thành chói mắt

Bởi vì, cô gái mà người đàn ông kia ôm trong lòng ngực là người mà Đàm Dật Nam hấn yêu nhất

Nhìn một màn tốt đẹp như vậy, Đàm Dật Nam thậm chí cảm thấy được, mình kiễng chân đứng ở nơi này chờ đợi cô là dư thừa...

"Tiểu Nam ở chỗ này chờ bọn tôi?" Không biết có phải là cố ý hay không, Đàm Dật Trạch ở ngoài đã nhìn thấy Đàm Dật Nam, liền nói câu này

"Anh, ông nội bảo em đến xem anh đã tới chưa!" Đôi mắt Đàm Dật Nam có chút âm đạm, nhưng vẫn có thể nhìn ra được sự cưng chiều luyến tiếc dừng trên người Cố Niệm Hề

"Là vậy sao? Đúng rồi, thấy chị dâu sao không chào?" Giọng nói của hấn rất bình thường, nghe không ra có điều gì mập mờ. Nhưng lời nói, lại làm cho Đàm Dật Nam nhất thời không thể chống đỡ được

"Anh, em..."

Ánh mắt thâm thúy của Đàm Dật Nam dừng trên cánh tay Đàm Dật Trạch đặt ở bên eo Cố Niệm Hề, rất nhanh hai tay liền nắm chặt lại

Cuối cùng vẫn là vô lực đuổi ra

Hành động nhỏ này của hấn, Đàm Dật Trạch cũng không phải không nhìn thấy. Nhìn thấy hấn nắm chặt hai tay, ánh mắt của Đàm Dật Trạch liền híp thành một đường

"Được rồi, bỏ qua cho cậu! Nhưng sau này, nếu để tôi nhìn thấy cậu không biết lễ phép như vậy, cũng đừng trách tôi không dạy cậu!" Trước khi đi, hấn lại lạnh lùng liếc Đàm Dật Nam một cái

Cái nhìn này, chính là cảnh cáo

Đương nhiên, mục đích của Đàm Dật Trạch, cũng không phải là muốn nhắc chuyện Đàm Dật Nam không chào hỏi Cố Niệm Hề. Mà chính là muốn nhắc nhở, hấn không thích người đàn ông khác dùng ánh mắt âu yếm như vậy nhìn vật nhỏ của hấn

Nói xong lời này, Đàm Dật Trạch liền nắm tay kéo Cố Niệm Hề tiến vào Đàm gia

Người đàn ông bị bỏ rơi kia, chỉ có thể cau mày nắm tay chặt thành nắm đấm, thể hiện mình có bao nhiêu bất mãn

Đàm Dật Trạch là người bước vào Đàm gia đầu tiên, hai người có thể cảm nhận được nhiệt độ áp lực trong đây rất thấp

Trên ghế sofa lon của phòng khách, là ba vị trưởng bối

Tiếng thờ dài của Đàm Kiến Thiên và Thư Lạc Tâm có thể nghe thấy rất rõ ràng. Ông nội Đàm tuy rằng không nói gì, nhưng cũng nhìn ra được sự đau buồn

"Hề Hề, Tiểu Trạch. Hai con đã đến, mau tới bên này ngồi" Đàm Kiến Thiên ngồi ở chính giữa, nói với bọn họ

Cùng trưởng bối chào hỏi, Đàm Dật Trạch liền kéo tay Cố Niệm Hề ngồi vào một chỗ

Hấn có thể cảm giác được, đôi tay nhỏ bé kia của vật nhỏ vì quá căng thẳng mà trở nên ướt át. Hấn nhẹ nhàng nắm tay của cô, sau đó tựa vào bên tai cô nói nhỏ: "Tất cả đã có anh"

Tuy rằng Cố Niệm Hề có chút tức giận vì Đàm Dật Trạch làm hành động thân thiết như vậy trước mặt trưởng bối. Nhưng cô không thể không thừa nhận, câu nói này của Đàm Dật Trạch giống như là viên thuốc an thần, làm cho lo lắng trong lòng cô biến mất không ít

"Hề Hề, con có biết hôm nay chúng ta gọi con đến đây là vì chuyện gì không?" Lúc đầu khi Thư Lạc Tâm thấy Cố Niệm Hề vào cửa vốn định hỏi luôn, nhưng lại bị Đàm Kiến Thiên ngăn cản

"Ba, con biết! Mọi người có phải muốn hỏi con về chuyện video trên mạng hay không?" Cố Niệm Hề cô từ trước đến nay là một người dám làm dám chịu

"Con biết? Vậy cũng có nghĩa mọi chuyện trong đoạn ghi hình kia đều là thật?" Thật ra khi chính tại Đàm Kiến Thiên chưa nghe được đáp án của Cố Niệm Hề, trong lòng ông vẫn còn ôm hy vọng vài phần

Dù sao, trên đời cũng không có mấy người dám đem chuyện có đũa nhỏ ra mà đùa giỡn

"Đúng vậy, con có thể chắc chắn, bởi vì ngoại trừ đoạn thứ nhất, hai đoạn thứ sau đều là con đưa lên! Cho nên, con có thể chắc chắn đây là sự thật!" Cố Niệm Hề khẽ cúi đầu, giọng nói có điểm nhỏ. Giống như là một đứa nhỏ làm sai, đang đợi trách phạt

"Vậy cũng có nghĩa, con đã sớm biết chuyện này?" Người hỏi câu này là Thư Lạc Tâm. Hôm nay sắc mặt của bà thoạt nhìn rất tiêu tụy. Vốn da mặt được bà chăm sóc không tệ, lúc này cũng xuất hiện vài nếp nhăn. Hơn nữa, bởi vì ngủ không đủ, nên xung quanh đôi mắt cũng có vòng đen. Tóc không có tâm tình quan tâm đến nên cũng đơn giản bị xõa tung

Thư Lạc Tâm như vậy, so với hình tượng phu nhân trước kia, thật là kém xa vạn dặm

Lúc hỏi đến câu này, phát hiện cảm xúc có chút kích động. Đặc biệt đỉnh đầu xõa tung kia còn run run

"Con cũng không phải ngay từ đầu đã biết. Gần đây gặp được Du Du, nghe cô ấy nói con mới biết được" Bởi vì trong tay Đàm Dật Trạch truyền tới độ ẩm, làm cho lòng của cô ấm áp. Lo lắng trong đầu cô cũng đều biến mất

"Vậy con tại sao không sớm nói cho chúng ta biết... Trời a! Rốt cuộc là tôi kiếp trước tạo ra cái nghiệp chướng gì, có thể cười cho mình một cô con dâu mở miệng đều là nói dối, không biết liêm sỉ thế này"

Biết Cố Niệm Hề biết chuyện này, lại không nói cho mọi người rõ, Thư Lạc Tâm vô cùng kích động, không đợi Cố Niệm Hề trả lời liền hỏi tiếp

"Niệm Hề, tuy rằng từ lúc cô vào cửa, Thư Lạc Tâm tôi luôn cùng cô đối nghịch. Nhưng nói như thế nào chúng ta cũng là người một nhà. Mặc dù trong lòng có bao nhiêu bất mãn, cô cũng lên trực tiếp nói với tôi chuyện này, không nên đem chuyện này tung tóe ở trên mạng. Cô biết không? Cô đem chuyện này tung lên, hầu như mọi người đều sẽ biết chuyện xấu nhà chúng ta, biết Tiểu Nam nhà chúng ta cưới phải người phụ nữ không biết xấu hổ. Cô nói sau này tôi nên đối diện với người ngoài như thế nào đây?"

"Thực xin lỗi, di Thư! Là con lo liệu không chu toàn. Lúc trước con chỉ bởi vì tức giận, cho nên mới nhất thời làm như thế, không nghĩ đến hậu quả" Việc nên giải thích, Cố Niệm Hề tuyệt đối nghiêm túc

Nhưng có lẽ bây giờ Thư Lạc Tâm đã muốn thương tâm đến cực hạn, cho dù Cố Niệm Hề nói gì cũng không thể diệt đi cơn tức trong lòng bà: "Cố Niệm Hề, đây sẽ không phải là mục đích cô tiến vào Đàm gia chứ? Bởi vì Tiểu Nam làm chuyện có lỗi với cô, cho nên cô tiến vào cái nhà này, muốn xem kết cục bị thảm mà Tiểu Nam sẽ rơi vào, cho nên cô biết rõ, Hoắc Tư Vũ giả mang thai cũng không lựa chọn nói cho chúng tôi biết, mà dùng phương thức internet để chiếu cáo thiên hạ, làm cho Tiểu Nam trở thành trò cười, có phải hay không?"

"Lạc Tâm, bà nói lời này có điểm quá!" Đàm Kiến Thiên mở miệng ngăn cản

Lúc này, sắc mặt của mọi người trong phòng khách đều không tốt

Nhưng mà hiện tại Cố Niệm Hề đột nhiên nở nụ cười. Chỉ có Đàm Dật Trạch là thấy được trong nụ cười của cô có sự tức giận

Giống như là một bông hoa hồng có gai, cao quý mà nguy hiểm

Này có lẽ mới chân chính là Cố Niệm Hề

"Di Thư, có lẽ theo ý của di, Cố Niệm Hề tôi là một người vô cùng xấu xa. Có lẽ con của di ở trên thế gian này là người tốt nhất. Nhưng tôi có thể nói cho di biết, Đàm Dật Nam đối với tôi không là cái gì cả. Cùng lắm chỉ là em trai của chồng tôi mà thôi"

Không khéo chính là Cố Niệm Hề nói lời này, đúng lúc Đàm Dật Nam đi vào

Nghe được lời nói này của cô, bước chân của hắn dừng lại, có chút chần chờ

Trong mắt của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Nam hẳn ngoại trừ là em trai của Đàm Dật Trạch, không là cái gì khác...

Một phút kia, Đàm Dật Nam cảm thấy thân thể mình cứng lại, ánh mắt cũng rã xướng

Giống như là, khi nghe thấy lời nói nhấm tâm kia, hẳn nghĩ không phải là từ miệng cô gái hắn yêu nhất truyền ra

Cố Niệm Hề biết hắn bước vào, nhưng vẫn thủy chung không liếc hắn lấy một cái

Có lẽ, tình yêu của bọn họ đã sớm không còn

Cô đã sớm hướng về cuộc sống mới, mà người cô độc sống mãi trong quá khứ chỉ có mình Đàm Dật Nam hân...

"Di Thư, thật ra di đã hiểu lầm Hề Hề. Về chuyện video kia, đầu tiên cũng không phải do Hề Hề làm. Mà là con dâu của di. Cô ấy đem đoạn video đó cắt đi đoạn quan trọng, làm cho Hề Hề bị người ta nói bậy. Có rất nhiều người nói muốn tìm tin tức của Hề Hề, di cũng biết một khi tin tức của Hề Hề bị phát hiện, ảnh hưởng cũng không chỉ riêng mình cô ấy, Mà là ba của cô ấy, còn có tôi! Càng là cả Đàm gia chúng ta. Hề Hề làm như vậy, cũng là vì chúng ta. Nếu như di không thể phân biệt được tốt xấu, lợi hại, vậy thì chúng tôi cũng không cần đứng ở đây giải thích nhiều!"

Nói xong lời này, Đàm Dật Trạch liền kéo Cổ Niệm Hề rời đi. Đàm Dật Trạch hân cái gì cũng có thể chịu, chỉ không thể chịu được người khác nói đến vật nhỏ của hân

Mặc kệ đối phương là ai, đều không được!

"Tiểu Trạch! Các cháu vất vả lắm mới trở về một chuyện, chẳng lẽ cứ vậy rời đi sao?"

"Ông nội thực xin lỗi, lúc này bọn cháu xem như là không thể ở trong nơi này về mặt ôn hòa được. Để lần sau cháu cùng Hề Hề đến đây tâm sự với ông"

Nói xong hân lại kéo Cổ Niệm Hề đi

"Niệm Hề!" Đàm Dật Nam đi theo, giống như là có lời muốn nói với cô

Nhưng vừa đúng lúc, một chiếc ta xa trở người phụ nữ nào đó mới bước xuống, liền kéo hân lại: "Nam, anh đang làm cái gì đó?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Theo Ý Của Em

Hoắc Tư Vũ từ trong ta xi bước ra, sớm đã không còn xinh đẹp như hôm qua. Lúc này cô lại giả dạng một người phụ nữ mang thai. Làn gió thoảng qua thổi vào vạt áo của cô, làm cho bụng của cô như ần như hiện

Ngoại trừ sắc mặt, bên ngoài tái nhợt đến khác thường, Hoắc Tư Vũ so với ngày thường cũng không khác biệt là mấy

Nhìn Đàm Dật Trạch và Cổ Niệm Hề ở ngoài cửa, Hoắc Tư Vũ có chút mất hứng, tay cũng không tự giác nắm chặt lấy tay của Đàm Dật Nam

Giờ phút này, cô hy vọng có thể sắm vai người vợ tốt của Đàm Dật Nam

Ít nhất là trước mặt Cổ Niệm Hề

Điều Hoắc Tư Vũ muốn thấy là sự tức giận của Cổ Niệm Hề, nhưng đáp lại mong muốn của cô lại là sự xem thường

"Yêu hôm nay anh cả cùng Niệm Hề sao lại tới đây?" Hoắc Tư Vũ vừa nói vừa cười

Cô không nhớ rõ, hôm nay rốt cuộc là ngày quan trọng gì. Vì sao hai người họ lại xuất hiện ở nơi này?

Hơn nữa, xem sắc mặt của Đàm Dật Nam như là liều lĩnh muốn giữ chặt lấy Cổ Niệm Hề

Chẳng lẽ hân đã quên, hiện tại Hoắc Tư Vũ cô mới là vợ của hân?

Nghĩ vậy, Hoắc Tư Vũ liếc người đàn ông bên cạnh mình một cái

Hoắc Tư Vũ vừa mới nhúc nhích, sắc mặt lại càng thêm tái nhợt

Cũng không biết rốt cuộc tối hôm qua cô cùng Tiểu Lục Từ giằng co bao nhiêu lần, lúc tỉnh lại cô phát hiện mình đang ở nhà trọ trước kia, nhưng toàn thân trên dưới đều như muốn vỡ vụn

Đối với chuyện tối hôm qua, Hoắc Tư Vũ tuy rằng cảm thấy thẹn, nhưng cuối cùng cũng không quyết định báo án

Bởi vì cô biết, một khi mình báo, Thư Lạc Tâm và Đàm Dật Nam vốn dĩ đã ghét cô, khẳng định sẽ tìm đủ mọi biện pháp buộc cô ly hôn

Hoắc Tur Vũ cô sẽ không ngu như vậy, tự mình hủy đi tương lai

Dù sao, chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên. Coi như Hoắc Tur Vũ cô bị chó cắn!

"Này còn muốn hỏi cô, em đâu!" Hoắc Tur Vũ đáp lại Cố Niệm Hề

Khỏe môi của cô mang theo độ cung, giống như là hoa đào tháng ba

"Hỏi tôi?"

Bị Cố Niệm Hề nói lời này, Hoắc Tur Vũ có chút chột dạ

Nhưng cẩn thận nhớ lại, Hoắc Tur Vũ cũng không nghĩ ra được chuyện gì

Cố Niệm Hề có đăng một đoạn video, Hoắc Tur Vũ cũng không phải chưa xem qua

Nhưng bởi vì không được mấy ai quan tâm, nên cô cũng liền thoải mái yên tâm, tiếp tục đóng vai nhân vật điềm đạm đáng yêu

Hôm nay Cố Niệm Hề và Đàm Dật Trạch đột nhiên xuất hiện ở trong này là sao?

"Không hỏi cô, chẳng lẽ hỏi tôi? Hoắc Tur Vũ người không biết xấu hổ như cô, thế nhưng còn sống được đến bây giờ!" Nói xong, Cố Niệm Hề liền xoay người kéo tay Đàm Dật Trạch nói: "Lão công, hôm nay khó có được thời gian rảnh, không bằng chúng ta hẹn hò đi?"

"Theo ý của em!"

Dưới sự hướng dẫn của cô, hần liền nhanh chóng đi theo

Một màn này, giống như là nơi đây chỉ có hai người

Có Đàm Dật Trạch cùng cô đi hết đoạn đường này, Cố Niệm Hề đã cảm thấy rất đủ rồi..

"Niệm Hề..."

"Niệm Hề đừng đi! Hãy nghe anh nói..."

Bước đi của bọn họ vô cùng vội vàng

Đàm Dật Nam nhìn bóng dáng hai người càng xa, vội vàng hoảng sợ đuổi theo

Nhưng cuối cùng, vẫn bị Hoắc Tur Vũ bên cạnh giữ lại

Hắn chỉ có thể nhìn cô gái mình yêu nhất trên đời, lên xe cùng người đàn ông khác, sau đó đi xa

Một khắc kia, Đàm Dật Nam cảm thấy vô cùng đau lòng

Nhìn người giữ chặt tay mình, Đàm Dật Nam dường như phát điên, hung hăng đẩy Hoắc Tur Vũ ra: "Cút, con mẹ nó, mau cút cho tôi!"

Thấy Hoắc Tur Vũ, hần sẽ nhớ tới sự phản bội của chính mình với Cố Niệm Hề. Chính bởi vì như vậy, hần mới mất đi cô gái hần yêu nhất trên đời

"Đàm Dật Nam, anh đã thấy rõ ràng, cô ta bây giờ là vợ của người khác, anh đừng có mà si tâm vọng tưởng!" Bị Đàm Dật Nam đẩy ngã trên mặt đất, Hoắc Tur Vũ vô cùng tức giận

Không nói đến, hôm qua cô bị tra tấn một phen, đến bây giờ còn khó chịu không chịu nổi. Bị Đàm Dật Nam đẩy như vậy, quả thật là đã rét vì tuyết còn giá vì sương. Còn nữa, cô chắc chắn, Cố Niệm Hề ngồi trên xe nhất định sẽ thấy cảnh này

Nghĩ đến nụ cười thỏa mãn của Cố Niệm Hề, Hoắc Tur Vũ lại cảm thấy tức giận. Không suy nghĩ nhiều cô lại hướng người đàn ông đang đứng trước mặt quát:

"Đàm Dật Nam anh có phải quên rồi hay không, bây giờ tôi đang có đứa nhỏ! Chẳng lẽ anh, muốn mưu sát con của mình sao?"

Hoắc Tur Vũ không ngờ, người nhà họ Đàm đã sớm biết chuyện này

"Cô còn có mặt mũi nói chuyện đứa nhỏ với tôi sao?" Đàm Dật Nam thấy Cố Niệm Hề và Đàm Dật Trạch đứng một chỗ, làm cho hần ghen tuông quá độ không nghĩ được chuyện gì. Mà hiện tại Hoắc Tur Vũ lại nhắc đến chuyện này, càng làm cho Đàm Dật Nam giống như bị chó cắn

Hai tròng mắt của Đàm Dật Nam lúc này đều nhiễm đỏ

Nhìn người phụ nữ ngã trên mặt đất, hắn từng bước từng bước tiến lại gần

Lúc này Hoắc Tur Vũ mới nhận ra, thì ra Đàm Dật Nam cũng có vẻ mặt đáng sợ đến như vậy

Hắn bởi vì Cố Niệm Hề rời đi mà có chút ảo não, đầu tóc thường ngày được xử lý tỉ mỉ, cũng trở nên hỗn loạn. Toàn bộ con người hắn lúc này phát ra sự tàn bạo, làm cho Hoắc Tur Vũ cảm thấy lạnh lẽo

Thứ nhất là bởi vì vẻ mặt của Đàm Dật Nam, thứ hai là bởi vì lời nói của hắn

Đàm Dật Nam hỏi như vậy chẳng lẽ đã biết cô không mang thai sao?

"Nam, lời này là có ý gì, chúng ta bình tĩnh nói chuyện được không?" Nhìn người đàn ông kia như sứ giả địa ngục đang từ từ tiến lại phía mình, Hoắc Tur Vũ cảm thấy được nguy hiểm đang cận kề. Bản năng làm cho cô không tự giác đưa hai tay che chắn ở trước mặt. Ý không muốn phải nhìn thấy hắn như vậy

"Bình tĩnh nói? Như thế nào, cô hiện tại muốn cùng tôi phân rõ phải trái? Vậy lúc trước cô lừa gạt tôi, nói cô mang thai, làm tôi không thể không cùng cô kết hôn. Lúc đó cô không nghĩ đến sẽ có kết cục như thế nào sao?"

Đàm Dật Nam vừa nói lời này, vừa đưa tay bóp lấy cổ của Hoắc Tur Vũ

Nghe lời nói này của hắn, Hoắc Tur Vũ lại càng thấy hốt hoảng hơn

Đàm Dật Nam, đã biết?

Biết cô không mang thai?

Cô hiện tại nên làm thế nào mới tốt?

Còn có, Thư Lạc Tâm có biết không? Mọi người trong Đàm gia đã biết chưa?

"Nam, em làm như vậy là bất đắc dĩ. Anh có biết, em yêu anh đến mức không cần tính mạng của mình. Em phải làm như vậy, tất cả chỉ là muốn gả cho anh, muốn cả đời cùng anh ở một chỗ..."

Nước mắt, có chút ẩm áp

"Cô muốn gả cho tôi? Vậy cô có nghĩ tôi hay không, tôi đến bây giờ không nghĩ sẽ kết hôn với cô!" Ngay lúc đầu ở cùng Hoắc Tur Vũ, Đàm Dật Nam chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ cưới Hoắc Tur Vũ

Hắn cùng cô, chẳng qua chỉ là gặp dịp thì chơi

Sao biết được, có một số việc sẽ không thể cứu vãn

Bọn họ từ lúc bắt đầu, chỉ có một mình Hoắc Tur Vũ là muốn theo đuổi, còn đối hắn chỉ là tìm hoan

"Anh không muốn cưới em, vậy anh cũng nên đứng ra nhận trách nhiệm đối với hành vi của mình! Nam chúng ta hiện tại đã làm vợ chồng. Mọi người không phải đã nói một ngày vợ chồng nghĩa trăm năm ư. Anh tha thứ cho em lần này được không? Nếu chúng ta cứ cãi nhau như thế này, bị ba mẹ cùng ông nội thấy được, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng"

Bản chất của Hoắc Tur Vũ vẫn là ích kỷ

Tuy rằng lưu luyến người đàn ông này, nhưng cô càng phải nghĩ đến cơm áo tiền bạc sau này

Cô còn muốn cuộc sống hưởng thụ, cô còn muốn mình lúc trước chỉ là một người bình thường lúc này thành tựu nổi bật. Cô còn muốn sau này người ta sẽ phải cúi đầu trước cô mà nhờ vả giúp đỡ

Mơ ước của cô không sai. Cái sai ở chỗ là cô đã chọn con đường đi đến đó

Nhìn người phụ nữ trước mắt, nghe cô nói những lời buồn cười kia, Đàm Dật Nam đột nhiên nở nụ cười

Gương mặt của hắn vốn thuộc loại rất đẹp, hiện tại lại có độ cung trên khóe miệng, càng làm cho hắn đẹp hơn. Giống như là ánh mặt trời buổi sớm, chói mắt đến mức người ta muốn đưa tay che

Nhưng nụ cười như hoa của hắn, lại ẩn nấp bi thương bên trong..

Hôm nay, hắn rốt cuộc cũng nhìn rõ bộ mặt thật của Hoắc Tur Vũ

Ích kỷ, độc ác!

Rõ ràng là cô sai, nhưng cô vẫn có thể tàn nhẫn, đem lỗi lầm của mình đổ lên đầu người khác

Mọi chuyện bại lộ, việc đầu tiên cô ta nghĩ đến không phải là người trong nhà mà là chính mình

Mà Đàm Dật Nam hẳn, lại vì người phụ nữ mở miệng toàn lời dối trá, tâm địa ác độc này, mà bỏ lỡ tình cảm chân thành của chính mình

"Nam, anh đừng cười như vậy được không? Anh như vậy, em thật sự rất sợ!" Gương mặt gần trong gan tấc, cười đến run cả người. Mà Hoắc Tư Vũ cũng nhìn thấy trên khóe mắt hắn xuất hiện hơi nước. Lần đầu tiên Hoắc Tư Vũ cảm thấy tự trách bản thân mình

Dù sao Đàm Dật Nam cũng là người cô dùng tình cảm chân thật nhất mà yêu thương. Nhìn hắn bị chính cô lừa gạt, mà có bộ dạng thương tâm khổ sở, lòng của cô cũng cảm thấy khác thường

"Cô lo sợ? Là sợ người trong nhà biết chuyện của cô!" Nhìn Hoắc Tư Vũ, Đàm Dật Nam đột nhiên dẩu đi ý cười

"Nam, anh cũng biết em không phải có ý này, em là..." Mặc dù Đàm Dật Nam đoán trúng suy nghĩ của cô, nhưng Hoắc Tư Vũ vẫn không thừa nhận

Bởi vì cô biết, nếu như cô thừa nhận, trong mắt của Đàm Dật Nam cô sẽ trở thành tội nhân

Đến lúc đó, cho dù Thư Lạc Tâm không ra tay, Đàm Dật Nam cũng tìm đủ mọi biện pháp đòi ly hôn với cô

Nhưng mà điều cô không biết chính là, cô không chịu thừa nhận bao nhiêu, trong mắt Đàm Dật Nam lại càng thấy cô chán ghét bấy nhiêu

"Cô không sợ người trong nhà biết, chẳng lẽ sợ tôi ra tay với cô? Cô yên tâm Hoắc Tư Vũ! Loại người như cô, không đáng để Đàm Dật Nam tôi phải ngồi tù"

Nói xong, Đàm Dật Nam chán ghét đem tay mình đưa về, sau đó đứng lên

"Nam... Mẹ và ba đã biết chuyện này chưa?" Nghe được Đàm Dật Nam sẽ không ra tay với cô, nguy hiểm trong lòng Hoắc Tư Vũ cũng được giải trừ. Nhưng lá gan của Hoắc Tư Vũ trong nhất thời cũng lớn lên rất nhiều

Thấy Đàm Dật Nam bước vào Đàm gia, cô vội vã đuổi theo hắn, túm lấy ống quần hắn

"Cô có tâm tư hỏi tôi điều này, chẳng bằng trực tiếp đi vào trong hỏi bọn họ đi!" Đàm Dật Nam nói lời này, ngay cả ánh mắt cũng không liếc Hoắc Tư Vũ lấy một cái

Hắn chỉ nhìn chằm chằm phía trước mặt

Một lát sau cặp mắt còn đang mang lệ kia của Hoắc Tư Vũ, bởi vì hoảng sợ mà lần thứ hai phóng đại

Chết tiệt, Thư Lạc Tâm và Đàm Kiến Thiên khi nào thì đã đứng ở đó?

Tại sao, cô không cảm thấy được?

Có phải những lời cô vừa nói với Đàm Dật Nam, bọn họ đều đã nghe thấy cả hay không?

Càng nghĩ, Hoắc Tư Vũ lại càng cảm thấy bất an, càng cảm thấy khẩn trương

"Mẹ... Ba..."

Hoắc Tư Vũ từ mặt đất đứng lên, trước mắt cô hiện lên một bóng đen

"Chát..."

Một vật đen tuyền nào đó, hướng trên mặt cô đánh úp lại

Cô vừa mới vất và đứng lên, lần thứ hai lại ngã xuống

Phục hồi lại tinh thần, Hoắc Tư Vũ mới phát hiện, mặt mình vừa mới tiếp đón bàn tay của Thư Lạc Tâm!

Một cái tát kia, coi như là Thư Lạc Tâm dùng hết sức. Càng đem những gì oán hận trong lòng bà phát tiết hết ra. Sức lực vô cùng mạnh, làm cho lỗ tai của Hoắc Tư Vũ đến hiện tại còn cảm thấy ong ong. Trên mặt cũng bỏng rát như là lửa cháy

"Mẹ, sao lại đánh con?" Đối với sự thô bạo của Thư Lạc Tâm, Hoắc Tư Vũ trong lúc nhất thời vẫn còn chưa tìm ra phương hướng

"Đúng, chính là đánh cô. Người dễ tiện như cô, tôi không đánh thì đánh ai?" Thư Lạc Tâm nói xong câu này, lại một lần nữa hướng trên mặt Hoắc Tư Vũ giáng xuống

"Mẹ, có phải là nghe lời người ngoài ăn nói xằng bậy hay không? Mẹ, chúng ta là người một nhà. Người khác châm ngòi mối quan hệ của chúng ta, chính

là đồ kỵ với tình cảm của chúng ta. Mẹ đơn thuần thiện lương như vậy, đừng để người khác lợi dụng!"

Không thể không nói, năng lực bịa đặt của Hoắc Tư Vũ ngày càng trở nên tiến bộ

Cho dù hiện tại mọi người đã phát hiện ra mọi chuyện, cô vẫn như trước mang vẻ mặt vô tội

Về phần "Người khác" trong lời nói của cô, trừ bỏ Cố Niệm Hề và Đàm Dật Trạch thì còn có thể là ai

Thật ra, ngay từ lần đầu tiên tiến vào Đàm gia, Hoắc Tư Vũ đã có tâm đề phòng với Thư Lạc Tâm

Người bà ta không thích trong Đàm gia nhất chính là Đàm Dật Trạch, người đàn ông kia tuy là đích tôn của Đàm gia, nhưng cũng không phải là con đẻ của bà

Có điều, Đàm Dật Trạch so với con trai bà lại càng xuất sắc hơn

Cho nên, bà mỗi ngày đều đề phòng Đàm Dật Trạch, vì không muốn toàn bộ gia sản của Đàm gia rơi vào trong tay hắn

Cũng chính bởi vì thấy rõ điều này, Hoắc Tư Vũ mới có thể ở trước mặt bà ta nói mình là con gái thị trường, bối cảnh cao không thể leo tới. Mà Thư Lạc Tâm trước mắt muốn con trai mình có một chỗ dựa vững chắc, muốn thông qua việc hôn nhân này để ổn định quyền thừa kế. Cho nên, cho dù lời nói dối của Hoắc Tư Vũ có trăm ngàn chỗ hở, Thư Lạc Tâm vẫn cứ ngu ngốc bị lừa

Bởi vì đã có kinh nghiệm, giờ phút này Hoắc Tư Vũ cũng không cuống quýt lắm

Lần thứ hai định cầm lấy tay Thư Lạc Tâm. Chuẩn bị khơi mào lửa giận trong lòng bà đối với Đàm Dật Trạch. Nhưng điều Hoắc Tư Vũ không ngờ rằng, bí mật của mình đã sớm bị bại lộ. Hiện giờ cô hành động như vậy, chẳng qua chỉ là diễn một vở hài kịch trước mặt mọi người mà thôi

"Chát!"

Lại một tiếng vang dữ dội nữa

Hoắc Tư Vũ thật không ngờ, kế ly gián của mình không thực hiện được, đối lại lại trở thành trò cười

Cô bị đánh đến choáng váng, trời đất xoay chuyển

Vì sao, lần này Thư Lạc Tâm lại hành động như vậy?

"Mẹ?" Che hai má sớm bị súng đỏ của mình, Hoắc Tư Vũ khó hiểu nhìn về phía Thư Lạc Tâm

"Đừng gọi tôi như vậy, người phụ nữ như cô thật làm cho người ta ghê tởm! Rõ ràng chính là nói dối, còn muốn đổ sai lầm lên đầu người khác? Cô chẳng lẽ không biết xấu hổ sao?"

Thư Lạc Tâm chỉ tay đến chóp mũi của cô, tức giận mắng

Giọng nói tức giận này, làm cho buổi sáng vốn yên lặng, trở nên không còn yên lặng

"Mẹ, con không có!" Chỉ cần không có chứng cứ, bọn họ cũng không thể đổ tội cho cô. Điều này Hoắc Tư Vũ vô cùng tin tưởng

"Không có? Chết đến nơi rồi còn không chịu thừa nhận đúng không? Tốt lắm, cô muốn chứng cứ đúng không, hiện tại tôi liền cho cô xem rõ rành mạch. Miễn cho sau này cô nói chúng tôi đổ oan cho cô!"

Nói xong lời này, Thư Lạc Tâm nhanh chóng túm lấy mái tóc ngắn xinh đẹp của Hoắc Tư Vũ. Bởi vì đau mà trên da đầu run lên, Hoắc Tư Vũ cũng chỉ có thể nê thân thể mệt mỏi của mình đi theo Thư Lạc Tâm, tránh để cho bà ta kéo hết tóc của mình

Nhìn một màn như vậy, Đàm Kiến Thiên vốn muốn khuyên ngăn, nhưng cuối cùng vẫn xoay người bước lên lầu

"Không phải cô muốn chứng cứ sao? Tôi lấy cho cô xem, đây là chứng cứ cô xem cho rõ ràng!" Thư Lạc Tâm hung hăng nắm lấy tóc của Hoắc Tư Vũ leo lên lầu hai, hướng chỗ phòng làm việc của Đàm Dật Nam đi vào, Thư Lạc Tâm thuận thực mở ra máy tính của Đàm Dật Nam

Đem đoạn video kia mở ra trước mặt Hoắc Tư Vũ

Theo tầm mắt của cô, phát hiện rõ ràng đây chính là mình, Hoắc Tư Vũ cảm giác được toàn thân mình đột nhiên đông cứng lại

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Đây Chính Là Cuộc Sống Giàu Sang Cô Mơ Ước Sao?

Sao lại thế này?

Tô Du Du có đoạn ghi hình kia, thật ra Hoắc Tư Vũ cũng đã sớm biết được. Bởi vì cô ấy là chị em tốt của Cố Niệm Hề, cho nên chắc chắn sẽ giúp Cố Niệm Hề, Hoắc Tư Vũ cũng không cảm thấy có cái gì là ngoài ý muốn. Nói sau, lúc trước Cố Niệm Hề cho đoạn video này lên mạng, cũng không gây ra oanh động gì lớn cho lắm. Cho nên hiện tại, Hoắc Tư Vũ trước giờ cũng đều không quan tâm đến

Nhưng phía dưới lại có một đoạn nữa, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Hoắc Tư Vũ nhớ rõ, lúc trước cô đã dùng tiền mua lại đoạn video kia từ người quản lý quán cà phê đó. Cho nên cô đã nghĩ, trên thế giới này chỉ có duy nhất một đoạn video này, mà nó đã rơi vào trong tay mình. Mới không kiêng kỵ mà đưa lên mạng

Nhưng hiện tại đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao đoạn video kia, có thể ở trên internet?

Hoắc Tư Vũ trầm tính ngàn tính, nhưng lại không tính được hết. Quán cà phê kia là của tập đoàn Mộ thị. Lúc trước nhìn vẻ mặt của Cố Niệm Hề, Mộ Dương cảm thấy rất kỳ lạ, thậm chí hẳn còn tin tưởng. Cho nên, lúc Mộ Dương rời đi, liền sai người đem đoạn ghi hình đó đến phòng làm việc của mình

Đó cũng là lý do vì sao, Hoắc Tư Vũ đã cắt bỏ một số chi tiết quan trọng trong đoạn video kia, đến bây giờ nó vẫn lại hoàn hảo xuất hiện trên mạng

"Cô còn có gì để nói? Cô có phải còn muốn nói, người phụ nữ trong đoạn ghi hình này không phải là cô sao?" Thư Lạc Tâm càng nhìn đoạn video kia càng cảm thấy tức giận. Tay dùng lại trên mái tóc của Hoắc Tư Vũ cũng không tự giác ra tăng sức lực

"Mẹ, trước đừng làm như vậy với con. Mẹ hãy nghe con giải thích được không?"

Trên da đầu từng trận đau đớn, làm cho Hoắc Tư Vũ cảm thấy thống khổ

"Nghe cô giải thích? Cô còn cái gì để giải thích? Tôi cho cô biết, người phụ nữ dơ bẩn giống như cô, làm sai còn vu oan cho người khác, người Đàm gia chúng tôi không cần!"

Hung hăng tặng cho Hoắc Tư Vũ hai cái bạt tai, Thư Lạc Tâm giận dữ hét lớn

"Mẹ, mẹ nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ mẹ muốn con cùng Nam ly hôn sao? Người ta đều khuyên nhủ nhân hòa, nào có người trưởng bối nào khuyên ly hôn?" Không thể không nói, vấn đề Thư Lạc Tâm đề cập đến, chính là điều mà Hoắc Tư Vũ sợ hãi nhất

Cô thật vất vả mới ngồi lên vị trí được nhiều người ngưỡng mộ thiếu phu nhân của Đàm gia, cô không muốn ly hôn với Đàm Dật Nam, lại càng không muốn trở lại cuộc sống trước đây, bị mọi người khinh thường

"Đúng vậy tục ngữ đã nói: Hủy đi mười tòa miếu, cũng không thể hủy đi cuộc hôn nhân. Nhưng đây cũng phải là đúng đối tượng. Đối với người ti tiện giống như cô, chẳng lẽ còn muốn tôi giữ lại Đàm gia? Làm cho làng xóm láng giềng chê cười chúng tôi sao?"

Lúc này, bộ dáng của Thư Lạc Tâm đã sớm không còn giống như hình tượng phu nhân lúc trước

Giờ phút này, trong mắt mọi người bà giống như là một người đàn bà la khóc om sòm

Đúng, bà hao hết tinh lực, muốn làm cho Đàm Dật Nam một bước lên trời. Sử dụng hết thủ đoạn, vốn tưởng rằng mình tài cán tìm được cho hẳn một cô vợ có bối cảnh tốt để bầu bạn. Nhưng hiện tại xem ra, bà không chỉ là công dã tràng, mà càng hủy đi con đường trước mắt của Đàm Dật Nam

"Mẹ, con cam đoan về sau sẽ đối xử thật tốt với mẹ, không nói dối mẹ, xin mẹ bớt giận được không?"

"Bớt giận? Hoắc Tư Vũ cô nghĩ rằng hiện tại tôi đang giận cô sao? Tôi cho cô biết, hiện tại tôi và cô giống như nước với lửa. Cái nhà này có cô, sẽ không có tôi!"

"Có tôi sẽ không có bà? Ha ha... kia dễ dàng. Tôi sẽ không rời đi, bà muốn đi vậy cứ tự nhiên!" Thư Lạc Tâm bà ta đã không để cho cô một chút thể diện, Hoắc Tư Vũ cô cần gì phải đau khổ cầu xin tha thứ?

Nghĩ vậy, Hoắc Tư Vũ cười lạnh nhìn Thư Lạc Tâm, đứng dậy từ trên mặt đất

"Cô muốn chim gáy chiếm ổ hỉ thước có thể nào?" Thư Lạc Tâm ngẩng đầu, nhìn người phụ nữ đang cười có chút sững sờ

"Đúng vậy, đánh chết tôi cũng sẽ không rời đi cái nhà này. Hoắc Tư Vũ tôi đã bước vào Đạm gia, thì sống là người Đạm gia, chết là ma Đạm gia!" Nếu như không thể cố sức lấy lòng để được tha thứ, vậy Hoắc Tư Vũ cô cũng không ngại xé rách da mặt

Chỉ cần Hoắc Tư Vũ cô vẫn ở lại Đạm gia, thì việc gì cô cũng có thể làm ra được

"Hay cho người phụ nữ không biết liêm sỉ như cô, muốn ở lại Đạm gia, không có cửa đâu!" Thấy Hoắc Tư Vũ kiêu ngạo như vậy, Thư Lạc Tâm nuốt không trôi cục tức này

Tức giận, Thư Lạc Tâm không nghĩ nhiều, liền muốn trực tiếp xông lên kéo tóc Hoắc Tư Vũ

Nhưng Thư Lạc Tâm thật không ngờ, tay còn chưa chạm đến được tóc của cô. Thì đã bị cô ta kéo tóc của mình

Nếu Thư Lạc Tâm nghĩ muốn đuổi cô ra khỏi Đạm gia, kia Hoắc Tư Vũ cô thật muốn nhìn bà ta có thể làm ra chuyện gì!

Đánh nhau với một người phụ nữ, cô chưa từng thua

Nhắm mặt của Thư Lạc Tâm, Hoắc Tư Vũ ra tay đánh lên mặt của bà

Cái tát này, là vừa lúc Thư Lạc Tâm đánh cô, cô nghĩ phải trả lại

Nếu đối phương đã không cho cô một con đường sống, nếu không còn hy vọng sự tha thứ nào từ Thư Lạc Tâm, vậy cô cũng sẽ không còn kiêng kỵ gì nữa

Tình huống trước mắt, Hoắc Tư Vũ đương nhiên cũng đã thấy được sự kiên quyết của Thư Lạc Tâm muốn đuổi mình ra khỏi nơi này

"Cô đồ đệ tiện, còn dám đánh tôi!" Bị đánh một cái, Thư Lạc Tâm cũng cảm thấy khiếp sợ, tức giận muốn tặng cho Hoắc Tư Vũ một cái tát

Nhưng bất đắc dĩ, dù sao tuổi của bà cũng đã cao. Tay chân đương nhiên cũng không còn linh hoạt như Hoắc Tư Vũ.

Tay còn chưa chạm đến mặt Hoắc Tư Vũ, đã bị cô ta bắt lấy, còn bị ăn trọn một cái tát của cô ta

Mà móng tay của Hoắc Tư Vũ rất dài, thời điểm đánh xuống trên mặt bà, chủ ý trong bụng đã muốn lưu lại vết thương

"Bà già kia, bà nghĩ tôi không đánh lại bà sao? Tôi nếu không phải nể tình bà là mẹ của Đạm Dật Nam, tôi đã sớm đem bà đánh gục rồi!"

Nói xong lời này, Hoắc Tư Vũ thừa dịp Thư Lạc Tâm vẫn còn ngơ ngác, hung hăng đập một cước lên bụng bà

"A..."

Bị trúng một đập, Thư Lạc Tâm lão đảo ngã về phía sau

Vừa lúc ngã đụng phải giá sách trong phòng làm việc của Đạm Dật Nam. Sức nặng làm cho giá sách lắc lư, những thứ ở phía trên rơi xuống, tạo ra tiếng vang rất lớn

Đạm Dật Nam đứng ở cửa lớn của Đạm gia, đương nhiên cũng nghe được tiếng động này

Khi hần vội vàng đuổi tới lên lầu, thì thấy một màn như vậy

Hoắc Tư Vũ bị đánh đến mái tóc hồ độn, nhưng vẫn như trước là người thẳng không thể chạm vào. Gương mặt nhỏ nhắn bị sưng đỏ, đứng ở một góc sáng sủa mắng chửi Thư Lạc Tâm

"Bà già chết tiệt. Tôi đã sớm nhìn bà không thuận mắt! Bà cho là bà cùng con của bà luôn có tâm tư đề phòng tôi, tôi không biết sao! Buổi tối hôm đó ở Đạm gia, tôi đã sớm nghe được hai mẹ con bà nói chuyện, nói muốn giành Cố Niệm Hề trở về, nhưng chẳng qua là chưa tìm được cơ hội mà thôi!"

"Tôi chỉ là nể giận, bà nghĩ rằng tôi là người dễ dàng bị ức hiếp như vậy sao?" Nói xong, Hoắc Tư Vũ lại chuẩn bị muốn hướng bụng Thư Lạc Tâm đập mấy cước

Mất thấy, chân của Hoắc Tư Vũ muốn dừng lại trên người Thư Lạc Tâm

Đạm Dật Nam cũng không để ý nhiều

Lập tức chạy đến, đẩy Hoắc Tư Vũ ra, hung hăng đánh xuống: "Chết tiệt, đồ đệ tiện, còn dám đánh mẹ tôi!"

Đạm Dật Nam giống như dùng hết sức lực vào cái tát này. Hoắc Tư Vũ bị tát mạnh ngã về phía góc tường. Khiến cho cô trong lúc nhất thời, còn chưa biết xảy ra chuyện gì

Mà Đạm Dật Nam ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không có, đi thẳng về phía Thư Lạc Tâm, nâng bà dậy

"Mẹ, mẹ không sao chứ?"

Đề Thư Lạc Tâm ngồi trên ghế, Đàm Dật Nam đau lòng vuốt sợi tóc trên gương mặt bà. Vừa nhìn thấy trên mặt Thư Lạc Tâm sưng đỏ còn mang theo vết thương, Đàm Dật Nam quả thật nghĩ muốn giết Hoắc Tư Vũ

"Mẹ, mau mở mắt nhìn con. Con lập tức đưa mẹ đến bệnh viện"

"Đừng..."

Ngay tại lúc Đàm Dật Nam chuẩn bị ôm bà lên, Thư Lạc Tâm liền mở to đôi mắt

"Mẹ không có việc gì! Đừng đem mẹ đến bệnh viện, rất xấu hổ!" Con dâu được mình chọn đánh bà đến nông nỗi này, đến bệnh viện nhất định sẽ trở thành một đoạn "Giai thoại"

Đàm gia cũng nháo đến mức này, chẳng lẽ còn ngại không đủ dọa người?

"Mẹ, bây giờ sức khỏe mới là quan trọng! Chúng ta trước không cần lo lắng chuyện này được không?" Đối với Đàm Dật Nam mà nói, mẹ hần hủ như là toàn bộ sinh mệnh của mình. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, chỉ có mẹ hần hủ là vĩnh viễn đứng về phía hần

Nhìn Thư Lạc Tâm sắc mặt tái nhợt nghiêm trọng, Đàm Dật Nam cảm giác thế giới của mình muốn suy sụp

"Đến bệnh viện cũng đúng. Nhưng Tiểu Nam, con phải đem người phụ nữ không biết xấu hổ này đuổi khỏi nhà cho mẹ, bằng không mẹ có chết cũng không thể an tâm!" Nói xong lời này, Thư Lạc Tâm lại dùng ngón tay chỉ về hướng Hoắc Tư Vũ

"Mẹ, hai người..." Nhìn Thư Lạc Tâm bộ dạng hấp hối, Đàm Dật Nam liền đứng dậy, đi nhanh hướng tới chỗ Hoắc Tư Vũ

"Nam?" Vốn bị Đàm Dật Nam đánh ngã ở dưới đất, hiện tại trước mắt của Hoắc Tư Vũ vẫn còn xuất hiện sao trời

Giây tiếp theo, Hoắc Tư Vũ lần thứ hai bị kéo lấy tóc: "Nam, anh muốn làm cái gì?"

Đàm Dật Nam không phải nói qua, hần khinh thường động tay động chân với cô sao?

"Tôi làm cái gì? Cô còn mặt mũi muốn hỏi! Đem mẹ của tôi đánh thành như vậy, con mẹ nói cô có phải là người hay không?"

Một cái tát vang lên dữ dội, lại xuất hiện một lần nữa trong phòng làm việc

Đàm Dật Nam là đàn ông, sức lực ở tay so với Thư Lạc Tâm tất nhiên là lớn hơn rất nhiều. Mặc dù hần chỉ dùng vài phần sức lực. Hoắc Tư Vũ cũng đã cảm thấy chịu không nổi. Càng không cần phải nói, giờ phút này bởi vì mẹ bị đánh, hai mắt đã sưng đỏ tươi giống như nhuộm máu, hận không thể đem cô đánh chết

Một cái tát, liền làm cho Hoắc Tư Vũ cảm thấy choáng váng

"Đàm Dật Nam, em làm tất cả đều vì anh. Anh sao lại còn đánh em?" Cô cảm thấy mình bị đánh thật không rõ ràng, chỉ có thể gào thét cầu xin tha thứ

Nhưng một câu này, lại làm cho Đàm Dật Nam lần nữa ra tay với cô

"Vì tôi? Đánh mẹ của tôi cũng là vì tôi, Hoắc Tư Vũ tình yêu của cô cũng quá rộng lớn đi!"

Liên tiếp mấy cái tát, ở trong phòng làm việc vang lên

Tiếng la khóc của người phụ nữ, còn có âm thanh cầu xin tha thứ, không dứt bên tai

"Không cần!"

"Đàm Dật Nam, van cầu anh đừng làm như vậy!"

"Đau quá, xin anh, đừng đánh được không?"

Bàn tay của người đàn ông cứ lần lượt hạ xuống

Hoắc Tư Vũ cảm giác, chính mình đau đến sắp chết, chỉ có thể cầu xin tha thứ

"Biết đau? Vậy cô đánh mẹ tôi, như thế nào lại không ngấm lại là bà có thể đau?" Nói xong, Đàm Dật Nam lại hung hăng đánh xuống mặt của Hoắc Tư Vũ, hần vẫn như trước lạnh lùng hỏi

Lúc này, tay hần cũng rút cuộc buông lỏng sợi tóc của Hoắc Tư Vũ

Cảm giác da đầu bắt đầu đốn, Hoắc Tư Vũ cũng thở từng một hơi

Nhưng cô vẫn còn chưa hết an tâm, thì lập tức cảm thấy trên cổ mình có một cổ sức lực

Mở mắt mới nhìn thấy thì ra là tay của Đàm Dật Nam, cô hoảng sợ trừng lớn hai mắt!

"Nam, đừng như vậy!" Nói lời này, Hoắc Tư Vũ cảm thấy cổ họng mình không thể phát ra tiếng

Bởi vì, Đàm Dật Nam đã hung hăng bóp chặt cổ cô

Dường khí của cô cũng vì thế mà yếu dần. Hoắc Tư Vũ thậm chí còn cảm thấy được, đôi tay của Đàm Dật Nam giống như lưỡi hái tử thần

Nhưng mà, chết như vậy cũng tốt

Ít nhất, cô vẫn là vợ của Đàm Dật Nam, người khác đừng mong trở thành thiếu phu nhân Đàm gia

Thời điểm Hoắc Tư Vũ buông xuôi, chuẩn bị ngênh đón cái chết, đôi tay ra sức bóp chặt ở cổ cô, đột nhiên dừng lại

Ý thức được trở về, Hoắc Tư Vũ tham lam hít từng ngụm khí, sau đó có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn Đàm Dật Nam

Hắn rõ ràng vừa rồi có cơ hội giết cô, không phải sao?

"Cô yên tâm, tôi không phải bởi vì nương tay mới buông tha. Tôi chỉ cảm thấy, bởi vì người đề tiện như cô mà ô uế tay của mình, không đáng! Hiện tại cô cứ khỏi Đàm gia cho tôi, bằng không tôi sẽ làm chuyện gì đối với cô, ngay cả tôi cũng không biết!" Hắn không để lộ vẻ gì trên gương mặt, dưới ánh mắt trời lại càng thêm cứng rắn khác thường

"Không, Nam! Nam em bây giờ là vợ anh, nhà của anh cũng là nhà của em, em không đi!" Thật vất vả mới có thể vào gia đình này, Hoắc Tư Vũ làm sao có thể dễ dàng buông tay?

"Cô không muốn, cũng phải đi!"

Lời của hắn nói, Hoắc Tư Vũ trong lúc nhất thời còn chưa rõ ràng

Nhưng người đàn ông này lần thứ hai nắm lấy tóc cô, chuẩn bị đem cô lôi ra bên ngoài, Hoắc Tư Vũ mới hiểu được: Đàm Dật Nam đang chuẩn bị mạnh mẽ đem cô đuổi ra!

Cô rất muốn giãy dụa, rất muốn chạy trốn, nhưng lấy sức lực của cô chống cự với Đàm Dật Nam, căn bản là lấy trứng chọi đá

Không đến một lát sau, Hoắc Tư Vũ liền bị Đàm Dật Nam kéo xuống lầu hai, hung hăng đẩy ra ngoài cửa lớn

Mặt đất cứng rắn kia, khiến cho cả người cô phát đau

Mà người đàn ông kia ngay cả liếc cô một cái cũng không có, đem cô để ở đây, rồi nhanh chóng bước vào nhà

"Đàm Dật Nam, anh tại sao lại đối xử như vậy với tôi..."

"Trên thế giới này, không có người nào so với tôi đối xử tốt với anh nhất. Anh yêu Cố Niệm Hề nhất, cũng không nghĩ muốn để ý tới người khác sao? Chỉ có tôi, chỉ có Hoắc Tư Vũ tôi mới ngu ngốc coi trọng người đàn ông như anh!"

Tóc hỗn độn, quần áo xộc xệch, giống như kẻ điên. Đứng ở ngoài cửa lớn Đàm gia gào thét, ý đồ muốn làm cho người đàn ông không có lương tâm kia chú ý đến, kéo cô về

Không biết khóc lóc bao lâu, cửa lớn Đàm gia lần thứ hai mở ra

Một khắc kia, hai mắt của Hoắc Tư Vũ lại xuất hiện mong chờ

Nhưng sau đó liền tiêu tan, vì người xuất hiện trước mặt cô lúc này chính là Thư Lạc Tâm

Thấy bà ta xuất hiện, Hoắc Tư Vũ có chút kinh ngạc. Bà ta không phải vừa mới bị đánh đến mức hôn mê sao? Sao lại có thể xuất hiện ở chỗ này

"Cô cho là, trên thế giới này, chỉ có một mình Hoắc Tư Vũ cô biết già bộ sao?" Nhìn bộ dạng Hoắc Tư Vũ kinh ngạc, Thư Lạc Tâm khẽ cười

Nếu bà không già bộ hôn mê, chỉ sợ Đàm Dật Nam sẽ không ra tay với Hoắc Tư Vũ như vậy

Hoắc Tư Vũ nghĩ chỉ có cô ta thông minh, bà không biết dùng chiêu mượn đao giết người sao?

"Bà già chết tiệt, bà thế nhưng lại diễn trò trước mặt Nam!" Nói lời này Hoắc Tư Vũ gần như muốn vọt lên. Cô muốn cùng bà già kia liều chết, muốn làm cho bà ta biết dùng thủ đoạn xấu xa với cô sẽ có kết cục như thế nào

Nhưng tay của cô còn chưa chạm đến người Thư Lạc Tâm, Hoắc Tur Vũ đã cảm giác được thứ gì đó bay đến phía mình

"Loảng xoảng..."

Những thứ đồ kia bay xuống trước mặt cô

Đợi cho đến khi cô lấy lại ý thức, Hoắc Tur Vũ sờ trên đầu mình, mới phát hiện trên trán máu đỏ tươi chảy xuống

Mà nhìn bốn phía xung quanh, những thứ vương vãi trên mặt đất kia chính là quần áo của cô

Trừ bỏ này đó, không có thứ khác

"Bà già, ba muốn làm cái gì? Cần thận, tôi tố cáo bà!"

Nhìn những thứ trên mặt đất, sau đó là máu từ trên đầu mình chảy xuống, Hoắc Tur Vũ hung hăng quát lớn

Nhưng thực tế trước lời nói này của Hoắc Tur Vũ, Thư Lạc Tâm một chút cũng không cảm thấy sợ

Lạnh lùng nhìn thoáng qua, Thư Lạc Tâm cười lạnh với Hoắc Tur Vũ còn đang chặt vật trên mặt đất: "Cầm lấy những thứ đồ rách nát đó của cô, rút khỏi trước mắt tôi! Nếu bước vào Đàm gia nửa bước, cần thận có mạng tiến vào, không còn mạng để ra!"

Nói xong, Thư Lạc Tâm chậm rãi tiến vào nhà

Theo sau đó là tiếng "Lạc cạch" khóa lại cửa lớn

Nhìn mặt đất vương vãi quần áo, tóc tai hỗn loạn, cái trán còn mang theo vết máu. Hoắc Tur Vũ nhịn không được rơi lệ

Này chính là cuộc sống giàu sang cô ước mơ có sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Lão Công, Em Phát Hiện Người Ta Đường Như Rất Thích Anh!

Vì muốn có được cuộc sống như thế, Hoắc Tur Vũ dường như đã dùng hết tinh lực cả đời của mình

Nhưng đến cuối cùng, cô được cái gì?

Nhìn quần áo rơi trên mặt đất, Hoắc Tur Vũ đột nhiên nở nụ cười

Đàm gia nhanh như vậy đã không muốn thấy cô sao?

Ngay cả khi cô bị hành hung, cũng không xuất hiện nhìn đến một cái?

Thậm chí, tất cả đều trở mất nhìn cô bị đuổi ra ngoài?

Chẳng lẽ bọn họ nghĩ, chỉ cần đem cô đuổi ra khỏi nơi đây liền có thể an tâm sao?

Nếu bọn họ thật sự nghĩ như vậy, thì đã sai mười phần!

Hoắc Tur Vũ cô thật vất vả mới thành người bề trên, làm sao có thể dễ dàng gạt bỏ như vậy

Cố gắng chống đỡ chính bản thân mình, Hoắc Tur Vũ đem quần áo trên mặt đất nhặt lên, sau đó bỏ vào va ly, rồi chậm rãi bước đi...

Rời khỏi Đàm gia, rời đi người đàn ông cô đã từng thật sự yêu...

Nhưng cô tin tưởng, sẽ có một ngày cô quay trở lại!

Trở lại nơi này, làm cho những người đã khinh thường cô, biết cái gì gọi là hối hận

Trái ngược với cảnh thê lương ở cửa lớn Đàm gia, giờ phút này trên giường của đôi vợ chồng nào đó đang rất ấm áp

Cố Niệm Hề ngồi trên đùi của Đàm Dật Trạch, đôi tay bé nhỏ an phận ôm trên cổ hắn

Đôi mắt xinh đẹp kia, vẫn nhìn chăm chăm hắn, giống như là hận không thể nuốt hắn vào trong bụng

"Vật nhỏ, sao lại nhìn anh như vậy? Không phải nói muốn đi hẹn hò sao?" Vốn từ lúc rời khỏi Đàm gia, cô nói muốn đi hẹn hò. Nhưng cô kéo hắn đến công viên cũng chỉ đi bộ có hai vòng sau đó trở về

Mà từ lúc trở về, cô liền ngồi trên đùi hắn, không nói câu nào, cứ nhìn hắn giống như hiện tại

"Nhưng mà em cũng không nói không muốn về nhà nha!" Cô đem đầu nhỏ cọ ở trong lòng ngực của hắn, cảm thụ cảm giác an toàn hắn mang lại cho cô. Sau đó cô giống như con mèo nhỏ lại nhìn hắn chăm chăm

"Lão công, cảm ơn anh.."

Yên lặng không biết bao lâu, cô mới mở miệng nói ra một câu như vậy

Thật ra, động tác nhỏ của cô, thông minh như hắn làm sao có thể không phát hiện ra được?

Bằng không, tại sao lúc người khác nói ra tội danh của cô, hắn không có một chút kinh ngạc nào

Nhưng dù cho hắn biết, vẫn cứ sẽ buông tay làm cho cô

Bởi vì, cô biết hắn không muốn cô bị tổn thương

Mà để cho cô cảm động, chính là người đàn ông này còn biết rõ tâm tư của cô

Người khác không biết, hắn liếc một cái liền có thể nhìn thấu lòng cô. Hiểu được suy nghĩ, biết được lo lắng của cô...

Người như vậy, chỉ có thể gặp không thể cầu!

Từ lúc bước ra khỏi Đàm gia, cô liền cứ như vậy dựa vào trong lòng ngực hắn, cảm thụ cảm giác an toàn Đàm Dật Trạch mang lại cho cô

"Ngốc, chúng ta là vợ chồng còn nói lời cảm ơn!" Hắn cung chiều xoa lưng cô. Nhưng nếu hắn không nói ra câu tiếp, một màn này có lẽ còn ấm áp hơn

Ôm thân mình mềm mại trong lòng ngực, Đàm Dật Trạch ghé sát vào tai cô nói: "Nói cảm ơn, không bằng hành động thực tế có ý nghĩa hơn!"

Mặt ngoài, ánh mắt cùng ngôn ngữ của hắn, cũng giống như ngày thường trong quân đội

Nhưng bàn tay không an phận kia lại bắt đầu tiến vào trong váy của cô

"Vậy anh muốn bao nhiêu lần? Hai lần có đủ không?" Thật ra, từ lúc hắn cắn cắn tai cô, Cố Niệm Hề đã phát hiện ra được ý đồ của người đàn ông này

Càng không cần phải nói, tay của hắn lúc này đang làm gì

Nhưng điều này, cũng không sao cả

Bởi vì bọn họ là vợ chồng. Giống như là Tô Du Du đã nói qua, vợ chồng trong lúc thích hợp tương trợ sẽ giúp tình cảm phát triển

"Hai lần thôi sao?" Đem người ngồi trên đùi mình ấn xuống giường

"Hai lần, không biết Đàm đại gia có thể lực theo được với em hay không?" Ai cũng biết bọn họ kém nhau tám tuổi

"Vật nhỏ, lại bắt đầu lấy tuổi tác của anh ra nói phải không? Được, vậy cho em một chút kiến thức, cái gì gọi là bảo đao chưa già!" So với hành động, không ai có thể so bằng Đàm đại gia

Hai ba lần hắn liền cỡi ra được quần áo của cô, hung hăng uy hiếp cô, ai nói cô dám bảo hắn già, ai nói cô dám kêu hắn không có thể lực!

Hôm nay, Đàm đại gia vô cùng điên cuồng

Bởi vì vật nhỏ nào đó, đang trên chọc hắn

Cho nên, hắn quyết định đưa ra "Bản lĩnh thật sự" cho vật nhỏ tâm phục khẩu phục

Mà sự thật chứng minh, vấn đề tuổi tác của Đàm đại gia không là gì, ai cũng không có thể dễ dàng nhắc đến

Bằng không, người đàn ông nào đó sẽ hóa thành lang sói, đem chính mình ăn đến cạn bã cũng không còn

Từ lúc trở về từ Đàm gia, người đàn ông nào đó liên tục gây sức ép với cô. Mãi cho đến khi trời sắp tối, hắn mới buông tha cô gái nhỏ đã muốn xui lờ trong lòng ngực

"Vật nhỏ, biết sự lợi hại của anh chưa?"

"Ừ ừ, Đàm tham mưu trưởng không già! Thật sự!" Cô gái nào đó vô cùng bất mãn nói

"Vẫn còn nói ra được những lời này, xem ra anh vẫn chưa hầu hạ tốt!" Người đàn ông xấu xa nào đó lại ở một bên tổn hại thừa lời, bàn tay nóng này, lại bắt đầu tàn sát bữa bãi trên người Cố Niệm Hề: "Nếu không, chúng ta đấu lại đi?"

"Không được, người ta mệt chết đi được!" Cô làm như ghét bỏ đẩy tay hắn ra, thân thể mềm mại chui vào trong lòng ngực hắn, lắng nghe tiết tấu trái tim cô thích nhất, sau đó giọng nói nũng nịu truyền đến: "Lão công, em phát hiện, người ta dường như rất thích anh!"

"Là vậy sao? Kia thật đáng khen ngợi!" Hắn xoa đầu nhỏ của cô, giọng nói yêu thương không chút để ý.

Xem ra, sự trả giá của Đàm Dật Trạch hắn cuối cùng cũng có hồi báo

Vật nhỏ của hắn, cuối cùng cũng để ý đến hắn

"Anh cũng chỉ có lời này muốn nói với em thôi sao?" Cô nghe được câu trả lời của hắn, có chút bất mãn, gãi gãi lòng ngực hắn

"Đương nhiên không chỉ có vậy" Hắn nhìn cô trong lòng ngực khẽ cười

"Kia còn cái gì nữa, nói mau!" Có chút vội vàng bắt an leo lên người hắn, đôi môi đỏ mọng chu lên. Đôi mắt to xinh đẹp lại tràn ngập chờ mong

"Đồng chí Cố Niệm Hề, thích anh như vậy, em ngàn vạn lần phải chịu đựng, không thể nổi giận. Tổ chức chủ nghĩa nhân đạo sẽ tận lực quan tâm em!"

"Đàm Dật Trạch, đây là lời anh muốn nói sao? Quên đi, em rút lại lời nói lúc nãy!" Cô tức đến nghiêng răng nghiêng lợi

Nhìn vẻ mặt lưu manh kia của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề cảm thấy lời nói của Tô Du Du rất đúng

Tình yêu trên thế giới này, mở miệng nói yêu người kia trước, so với được yêu hèn mọn hơn rất nhiều

Tuy rằng, cô hiện tại có chút thích Đàm tham mưu trưởng, còn chưa tới nồng nết yêu, nhưng vừa mới thổ lộ, giống như đã muốn làm cho mình trở nên hèn mọn không ít. Nếu không, người đàn ông bên cạnh kia đã không cười đến run rẩy cả người.

Xem ra, yêu thương đến mấy cũng phải gặt gao giữ lại trong lòng

Đẩy mạnh người đàn ông xấu xa nào đó ra, Cố Niệm Hề chuẩn bị rời đi

Giăng co cả ngày, ngay cả cơm trưa cũng không ăn, cô hiện tại đói muốn chết

Cố Niệm Hề nhảy xuống giường chuẩn bị rời đi

Dù sao người đàn ông nào đó dùng hành động chứng minh hắn chưa già, vậy cô nói mình đói cũng không có việc gì. Hơn nữa, tốt nhất là nói mình đói đến muốn té xỉu!

Rống rống...

Cố Niệm Hề cảm thấy được, mình không phải keo kiệt. Chỉ là, khi nhìn thấy vẻ mặt lưu manh nào đó của ai kia cô không phục mà thôi

Nhưng Cố Niệm Hề còn chưa kịp nhảy xuống giường, lần thứ hai liền bị kéo lại

Giây tiếp theo cả người đã bị cuốn tới trong lòng ngực của Đàm Dật Trạch: "Đồng chí Cố Niệm Hề, lời nói giống như bát nước đã hắt đi không thể lấy lại được"

Hắn đem cô đặt ở dưới thân, đôi mắt đẹp híp lại

"Đàm tham mưu trưởng, người khác nói như vậy, Cố Niệm Hề em lại cảm thấy không đúng! Em vừa mới nói sai, muốn rút lại không được sao? Chẳng lẽ điều này còn phải anh phê chuẩn?"

Cố Niệm Hề hướng mặt nhỏ lên trời làm bầm, vẻ mặt không chịu thua

Nghĩ tới vẻ mặt đắc ý vừa mới của hắn, cô liền tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu đánh lại hắn, cô thật sự đã sớm trở mặt với Đàm tham mưu trưởng này rồi!

Cố Niệm Hề đẩy hắn ra, chuẩn bị nhảy xuống giường

Nhưng bắt đắ dĩ, người đàn ông kia lại không chịu thả cô đi

"Đàm tham mưu trưởng, làm sao vậy? Em không cần lão nhân gia anh dùng chủ nghĩa nhân đạo quan tâm!"

Cố Niệm Hề cô không phải người dễ chọc, cũng không phải là người tùy tiện bị lão lưu manh này ức hiếp!

"Vật nhỏ, anh nói không cho em rút lại lời của mình, em có nghe rõ không! Hơn nữa, anh xem em thành tâm thành ý nói thích anh như vậy, liền đồng ý cho em thích anh, nghe rõ chưa?" Hắn lại dùng vẻ mặt tươi cười cưng chiều nhìn cô

Cố Niệm Hề muốn trả lời: Nếu thật sự làm cho anh miễn cưỡng như vậy, vậy cũng không cần

Nhưng lời của cô còn chưa nói ra, môi của hắn lại chiếm hữu môi của cô, làm cho cô chỉ có thể trả lời hắn bằng tiếng ừm

Nhìn ánh mắt mang ý cười đắc thắng kia, Cố Niệm Hề chỉ có thể âm thầm chửi rủa hắn: Lão lưu manh bá đạo chết tiệt!

Dùng cả tay lẫn chân, cô hung hăng quần lấy lưng hắn. Làm cho ý đồ của lão lưu manh bá đạo kia thực hiện được

Nhưng hết thấy, người đàn ông này vẫn duy trì im lặng

Mà miệng của hắn vẫn thủy chung duy trì độ cong hạnh phúc

Bởi vì, vật nhỏ của hắn nói rất thích hắn

Khoảng cách yêu kia, đã không còn xa

Nhưng mặc kệ cần bao nhiêu thời gian, cô mới có thể nói yêu hắn, Đàm Dật Trạch hắn cũng đều cam tâm tình nguyện chờ cô

Bởi vì, hắn phát hiện, tim của hắn sớm đã bị thất lạc

Đánh rơi ở trên người vật nhỏ của hắn

Mùa xuân, là mùa vạn vật sống lại, cũng là mùa vạn vật kích động

Hôm nay, lúc Tô Du Du tan tầm, liền cầm theo túi xách rời khỏi văn phòng. Xoay người đi vào bãi đỗ xa

Nghĩ muốn nhanh chóng về nhà

Mấy ngày hôm trước, ở trong quán bar phát sinh ra chuyện, làm cho cô có chút tuyệt vọng thương tâm. Liên tục tăng ca, làm cho thần kinh thô của Tô Du Du cũng sớm quên chuyện này

Giờ phút này, cô vừa đi vừa khẽ hát, lác lác eo thon, khoái hoạt vui vẻ đến quên cả trời đất

Nhưng khi đến bãi đỗ xe, Tô Du Du lại nhìn thấy một người đàn ông

Đã không nhớ rõ cách đây mấy ngày, người đàn ông này mỗi ngày đều đưa xe đến nơi đây, hơn nữa mỗi lần đều đúng giờ cô tan tầm. Sau đó giống như hiện tại, đứng ở bên ngoài đó, nhìn cô lái xe rời đi

Gặp người đàn ông bề ngoài tuấn tú. Nội tâm của đáng khinh của Tô Du Du lại bắt đầu quấy phá

"Chào!" Mỗi một lần nhìn thấy anh đẹp trai, mặc kệ là quen hay không quen, Tô Du Du đều là người đầu tiên chào hỏi. Bên ngoài giống như viết: Đề cao năng lực thẩm mỹ

Thấy Tô Du Du chủ động chào hỏi, anh đẹp trai phóng cho cô khuôn mặt tươi cười

Điều này làm cho Tô Du Du vui mừng, đến trời đất quay cuồng

Cô gặp qua anh đẹp trai, thế nhưng cười còn vô cùng khuynh quốc khuynh thành. Khóe miệng có độ cong thân nhiên kia, giống như muốn làm cho thế giới này bỗng chốc sáng ngời

Nhưng mà, anh đẹp trai kia lớn lên, con mẹ nó chắc chắn cũng bị người khác tóm lại rồi

Nghĩ vậy Tô Du Du bước vào xe của mình. Đùa giỡn anh đẹp trai xong, cô cũng lên đùa giỡn Cố Niệm Hề một chút!

Chính là Tô Du Du đang chuẩn bị khởi động xe, anh đẹp trai vừa mới đứng đó không xa, lại đứng trước xe của cô

"Uy, anh đẹp trai! Đừng tưởng rằng anh lớn lên có điểm đẹp, là có thể cản đường người khác!" Hướng người đàn ông kia nói lớn, thế nhưng cũng không làm cho hắn di động cước bộ. Lúc này Tô Du Du xuống xe, chuẩn bị lý luận cùng người đàn ông kia

Mặc kệ cô có nói như thế nào, anh đẹp trai kia vẫn cứ thủy chung giữ nguyên bộ mặt tươi cười. Tô Du Du đánh giá một hồi lâu, người đàn ông kia có chút kích động, kích động nghĩ không phải Tô Du Du nhận ra hắn chứ. Sau đó Tô Du Du lại hỏi: "Chẳng lẽ anh đẹp trai gần đây chất lượng đều có hạn, lớn lên tuy đẹp nhưng lại bị điếc?" Nói xong, Tô Du Du cũng không quên lượn đi lượn lại vài vòng quanh hắn, thỉnh thoảng phát ra tiếng "Chắc chắc" giống như là tiếc hận

Lúc này Tiểu Lục Tử bị Lăng nhị gia bắt ngồi trên xe cũng bị lời nói của Tô bé nhỏ làm cho suýt ngã quỵ.

Lăng nhị gia hắn ở chỗ này cảm điểm đã nhiều ngày. Chỉ hy vọng, có thể làm cho Tô bé nhỏ nhận ra hắn

Không nghĩ tới, cố gắng biểu hiện hoàn mỹ trước mặt cô gái này, thế nhưng còn bị cô cho biến thành người điếc. Vừa nói với hắn, tay chân cũng vừa khua múa vẽ loạn

Lăng nhị gia liếc nhìn cô một cái ý nói: Tô bé nhỏ, em không thể biết sợ một chút sao!

"Nghe thấy rõ!" Nhìn Tô bé nhỏ không ngừng khoa tay múa chân, Lăng nhị gia cuối cùng cũng mở miệng. Từ khi quen biết Tô bé nhỏ, Lăng nhị gia luôn có ý tưởng, hận không thể bóp chết cô

"Thì ra không phải là người điếc! Vậy tại sao chị đây nói lại làm như không nghe thấy. Không nên để chị đây cố sức như vậy!" Lúc này cô lại cảm thán: "Hiện tại anh đẹp trai phẩm chất đều không thể theo kịp chất lượng. Nghĩ đến mình đẹp, là có thể coi thường tính mạng hung hăng ngang ngược cả đời sao?"

"Tô Du Du, quá tam ba bận! Em ngay cả một chút tiến bộ cũng đều không có!" Không thể nhịn được nữa, sẽ không cần nhịn! Lăng nhị gia rốt cuộc không kiềm chế được chính mình, nổi giận đi nhanh đến trước mặt Tô bé nhỏ

"Yêu, thì ra cũng biết tên của chị Tô đây?" Nghe được người đàn ông này chuẩn xác nói ra tên của mình, Tô Du Du dừng bước. Có chút kinh ngạc nhìn về phía hắn

Người đàn ông này, đứng ở đây đã không phải ngày một ngày hai

Hơn nữa đều đứng giờ tan tầm xuất hiện

Chẳng lẽ...

"Đương nhiên không chỉ biết, mà còn vô cùng hiểu rõ" Không cố ý xem nhẹ hai chữ "Chị đây" trong miệng của cô. Hắn biết, đêm hôm đó Lăng nhị gia hắn thiếu chút nữa bị bá vương cứng rắn ép thượng

Hắn nói lời này, tà ác nhìn vào mắt của Tô Du Du

Giờ phút này, Tô Du Du cảm thấy được sự thâm thúy trong ánh mắt hắn. Đôi mắt đen, rõ ràng ở trước mặt cô, lại làm cho cô cảm thấy không thể đến gần

"Hiểu rõ sao? Nhưng mà chị đây không quen anh. Nếu anh thích chị đâu, ở trong lòng nhẫn nhịn đau khổ đã vài ngày muốn cùng chị đây nói, chị đây khuyên anh vẫn là nên thu hồi tâm tư đi. Thâm mểm sẽ biến thành kịch cảm, còn nếu nói ra sẽ biến thành bi kịch!" Tô Du Du lời nói giống như một người từng trải đáp lại

Nói xong, cô chuẩn bị rời đi

Đối với anh đẹp trai, Tô Du Du vẫn là thèm đến chảy nước miếng

Nhưng anh đẹp trai này, trên người có loại dự cảm muốn cách xa, làm cho Tô Du Du cảm thấy nguy hiểm

Tô Du Du ghét nhất chính là kẻ công tử nhà giàu có tiền như vậy, ý thế trong nhà giàu có, hay dùng lỗ mũi nhìn người, sống trong thế giới được người khác tôn sùng nịnh bợ

Tuy rằng người đàn ông này còn chưa tới nồng nổi như vậy, nhưng trong tiềm thức Tô Du Du vẫn là cảm thấy nên cách xa một chút

"Nói ra chính là bi kịch sao? Ha ha, Lăng Thân anh cả đời còn không biết cái gì gọi là bi kịch, nếu không Tô bé nhỏ em diễn cho anh xem?" Mục tiêu Lăng nhị gia nhìn trúng, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?

Nhìn thấy Tô bé nhỏ muốn rời đi, Lăng nhị gia cũng nhanh chóng sai bước đi theo

Ý vào lớn lên chân dài, người đàn ông này liền rất nhanh chóng đứng chặn trước mặt của cô

"Chị đâu không có hứng thú diễn lại bi kịch cuộc sống của người khác, anh nếu có hứng thú, cứ việc dùng tính mạng của mình lao đến phía trước kia. Chớ can bước chị đây, cẩn thận tôi cho anh biến thành Lý Liên Anh bên cạnh Từ Hi thái hậu!" Tô Du Du nói lời này, tầm mắt còn nhìn xuống dưới đũng quần của Lăng Thần

Một chiều này, thật ra cô học được từ trong tiểu thuyết. Không nghĩ tới, lúc này thế nhưng có cơ hội dùng đến, hơn nữa đối tượng vừa lúc là một anh cực phẩm đẹp trai

"Lý Liên Anh? Đây không phải là thái giám sao? Nói cho em biết, em không có khả năng làm được như vậy!" Không nghĩ tới cực phẩm đẹp trai, ngay cả tính cách cũng cực phẩm

Vốn là muốn uy hiếp hắn, thế nhưng lại bị hắn cắn lại một phen

Cẩn cẩn rằng, Tô Du Du lại nói: "Không nghĩ tới anh lớn như vậy cũng không học được cách nói chuyện, miệng ngay cả ngà voi cũng phun không ra!"

"Kia phải nhìn đối phương là ai!" Hắn khẽ nói, ý muốn nhắc nhở Tô Du Du căn bản không phải là người, nói cũng không ra tiếng người

Lúc này Tô Du Du cảm thấy dung nhan trong lòng phun trào đến sắp nổ tung

Cô lúc trước đơn phương độc mã ở thành phố này phát triển, không phải là dựa vào cái miệng có thể đùa giỡn đến chết người này sao?

Nhưng hôm nay gặp được người này, cô phát hiện công phu đả kích của người này so với mình còn cao hơn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Lăng Nhị Gia Vô Cùng Biến Thái

"Người trẻ tuổi, tính cách của anh chị đây rất thích, nhưng chị đây không muốn ở đây so đo với anh!" Ba mươi sáu kẻ, chuẩn là thượng sách

Nếu như không nói lại người ta, Tô Du Du cô đi không được sao?

Nghĩ vậy, cô chuẩn bị mở cửa xe đi lên

Nhưng không nghĩ tới tay của cô còn chưa chạm vào cánh cửa, người đàn ông nào đó đã nhanh hơn một bước chặn lại cánh cửa xe. Tay của hắn cầm lấy tay phần nệm nhỏ bé của cô, xoa nhẹ vừa mềm vừa mát, quả thật là món đồ chơi đáng yêu

Mà Tô Du Du trong lúc nhất thời cảm thấy trên tay mình truyền đến một dòng điện lưu, liền mau chóng rút tay lại

Lăng nhị gia nâng mắt liền nhìn thấy gương mặt của cô đã sẫm đỏ như quả cà chua. Ánh mắt lại mang theo ý cười. Đây chẳng qua chỉ là một bông hồng gai, thoát nhìn so với tưởng tượng còn khó giải quyết hơn

Nhưng mà, thứ mà Lăng nhị gia hắn thích, nhất định phải có được

Nghĩ đến đêm hôm đó, hắn cùng cô phát sinh quan hệ, hắn lại khẽ cười: "Em xác định, em không muốn so đo với anh sao? Anh vẫn nhớ rõ, đêm hôm đó Tô nhỏ bé em chính là rất thích cùng anh so đo"

Khóe môi hắn mang theo ý cười không rõ, im lặng nhìn cô

Lăng nhị gia chính là người như vậy

Lòng dạ so với than đen còn muốn đen hơn

Hắn cười không có nghĩa coi người đối diện hài lòng, thậm chí ngay cả hắn ôn nhu người bình thường cũng không thể suy diễn ra được âm mưu của hắn

"Tôi không biết anh đang nói cái gì, tôi và anh không quen biết!" Nhìn ánh mắt mong chờ của hắn, Tô Du Du cảm giác run lên. Trực giác trong đầu liền hiện lên, cô không nên trêu chọc người đàn ông như vậy

Cô hiện tại không phải là sẽ không có đường lui đi

Nghĩ vậy, cô đẩy Lăng nhị gia ra chuẩn bị bước lên xe

Một chiều này, ở thành phố cả trai lẫn gái người nào cũng dùng

Nhưng rất lâu cũng có thời điểm thất bại

Giống như bây giờ...

Tô Du Du một lần nữa bị người đàn ông nào đó nắm lấy tay. Mà so với lúc trước, hắn được một tắc lại muốn tiến một thước

Không chỉ nắm tay cô, mà còn thuận thể đem cô kéo vào trong lòng ngực

Cảm giác được hai tay khô nóng có độ ẩm, cuộn cuộn không ngừng di chuyển trên lưng mình

Một khắc kia, Tô Du Du theo bản năng muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn lại nói ra một câu khiến cho Tô Du Du đình chỉ động tác

Đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm hắn, như muốn xác định cái gì đó

Không phải là bởi vì động tác bọn họ có bao nhiêu đen tối, lại càng không phải là người đàn ông này cho cô cảm giác an toàn

Mà là, lời nói kia của hắn: "Em đem tôi ép ngủ, em nói chúng ta có quen biết không?"

Chuyện tình bừa bộn như vậy, thực chính là Tô Du Du cô làm sao?

Tuy rằng chuyện đêm hôm đó, Tô Du Du đã sớm đem vứt sau đầu

Nhưng hiện tại cẩn thận nghĩ lại, còn có chút mơ hồ

"Hắc, vị tiên sinh này anh lớn lên sao lại giống bạn trai trong mơ của tôi như vậy?"

"Đúng vậy a. Xem anh là cái dạng như vậy, hôm nay bốn cung cho phép anh mang bốn cung về nhà"

"Đương nhiên có thể mang bốn cung về nhà, đây chính là vinh hạnh của anh biết không? Còn không mau quỳ xuống?"

Hình ảnh quý đi lần lượt hiện lên trong đầu của Tô Du Du. Người đàn ông lại tà ác ghé sát tai cô nói nhỏ: "Còn có, lúc em rời đi không nhớ rõ đã để lại ở đệm của anh chỉ phí sao?"

Trên thế giới này, dám ngu ngốc dùng tiền nhục nhã Lăng nhị gia, chỉ sợ cũng chỉ có Tô Du Du cô

Nghe người đàn ông nói như vậy, Tô Du Du cảm giác mình từ trên đỉnh núi nhảy xuống

Thì ra, người đàn ông này chính là người đêm hôm đó, không biết là mình chiếm tiện nghi của hắn, hay là hắn chiếm tiện nghi của cô

Làm sao bây giờ?

Tô Du Du trong lúc nhất thời chân tay luống cuống, tùy ý để cho hắn ôm vào lòng ngực

Mà Lăng Thần cũng nhìn thấy ý tưởng của Tô Du Du ôm cô không buông còn ra tăng sức lực: "Nếu như em còn chưa nhớ được, vậy anh cũng không ngại cho em nhớ lại! Vừa vặn nhà của anh có lắp camera, có thể mang đến cho em xem chuyện ác của mình. Nếu như cần, hiện tại có thể liền lập tức mang đến. Tuy rằng đêm hôm đó em có điểm tàn bạo, nhưng mà góc quay coi như cũng không tồi, thoát nhìn em so với diễn viên av người ta có điểm kích thích hơn!"

Người đàn ông nào dường như sợ nhục nhã cô còn chưa đủ, lần nữa còn dám khiêu khích cô

"Chắc chắn, em chưa xem qua đoạn video kia, nếu như xem qua cảm thấy sẽ thật không tồi. Nếu như là đưa mấy thứ đó nhân lên sau đó bán ra cũng thật là số tiền không nhỏ"

"Anh dám?"

Nhân lên bán ra?

Đây không phải là cô sẽ bị phát tin khắp đường to ngõ nhỏ sao?

Đến lúc đó, toàn bộ thế giới không phải đều thấy cô không mặc gì sao. Còn biết Tô Du Du cô đúng thật là một nữ lưu manh!

Trước những kích thích kia, cuối cùng Tô Du Du cũng hồi phục lại tinh thần

Đẩy tay của hắn ra nói: "Anh rốt cuộc muốn thể nào?"

Nhìn hắn ăn mặc phong lưu phóng khoáng, đi xe cao cấp như vậy chắc chắn không phải là người thiếu tiền

Nhưng nhìn người, không thể nhìn bề ngoài

Giống như vừa mới thời điểm cô gặp người đàn ông này, cũng không phải bị bề ngoài đẹp trai che dấu nội tâm hèn mọn biến thái của hắn sao!

"Em nói anh có dám hay không?"

Thế giới này có một số người, mặc dù hắn cười nói chuyện với bạn, cũng có thể cho bạn cảm thấy áp lực, cũng như là mệnh lệnh không thể không nghe theo

Người đàn ông biến thái đáng khinh trước mặt này, chính là người như vậy

"Tôi..." Đối mặt với hắn Tô Du Du hầu như là vô lực

Thứ nhất là công phu dùng miệng giết người của hắn so với cô còn cao hơn vài phần. Thứ hai là trên người hắn phát ra hơi thở thần bí, làm cho cô đến tột cùng không biết hắn muốn cái gì

"Anh biết em hiện tại còn chưa nghĩ ra, nên đối với anh phụ trách thế nào. Như vậy đi, chờ em nghĩ ra hãy đến tìm anh! Anh sẽ đợi em đại giá quang lâm!" Nói xong, hắn lấy ra danh thiếp từ túi tiền của mình, trực tiếp nhét vào tay cô

"Đương nhiên em cũng có thể không quan tâm. Nhưng mà đến lúc trở thành nữ diễn viên cũng đừng đến cảm ơn anh!" Nói xong, hắn lại buông lỏng tay cô, thời điểm cô phục hồi tinh thần, hắn đã sớm trở lại trong xe của mình

Vừa lên xe, hắn phát tay, ý bảo Tiểu Lục Từ lái xe

Tiểu Lục Từ nhìn Tô bé nhỏ sững sờ ở phía trước, lại nhìn người đàn ông phía sau, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Dù sao, trên thế giới này không phải ai cũng có thể giống như Lăng nhĩ gia, có được thế giới nội tâm cường hãn như vậy. Xem bộ dạng hồn bay phách lạc của Tô bé nhỏ như vậy, thật là đã chọc phải đại ác ma

Nhưng khi nhìn người đàn ông toàn thân phát ra khí lạnh ở phía sau, hắn vẫn là ngoan ngoãn ngậm miệng, tiếp tục lái xe. Ngã xuống một Tô bé nhỏ, có thể trăm trăm nghìn nghìn Tô bé nhỏ khác đứng lên. Nhưng nếu đắc tội với Lăng nhĩ gia, kia phỏng chừng trên thế giới này không ai dám

Rồi sau đó, Lăng nhĩ gia nhìn qua kính chiếu hậu, thấy thân ảnh nhỏ bé đang đuổi phía sau ngày càng mờ nhạt. Khóe miệng lại có một độ cung

Tô nhỏ bé, tiếp chiêu đi!

Lăng nhĩ gia hắn sẽ cho Tô nhỏ bé biết thế nào gọi là: "Một lần trượt chân lưu danh thiên cổ!"

Hôm nay là cuối tuần, Tô Du Du lúc chuẩn bị tam tẩm thì lại có bệnh nhân. Bởi vì cô đã hẹn với Cố Niệm Hề, cho nên chỉ có thể gọi cô ấy đến bệnh viện

Cố Niệm Hề đến bệnh viện, thì thấy Tô Du Du đang chích thuốc

"Bác sĩ, tại sao đã chích phía trước, cô còn sát còn vào mông tôi?" Nhìn ra được bệnh nhân vô cùng bất mãn

"Như vậy lúc chích mông sẽ không đau!" Một cô gái mang khẩu trang thành thực lưu loát trả lời

"Nhưng mà mông của tôi vẫn là đau sắp chết đây!" Sau khi bị Tô Du Du hành hạ mông của chính mình, còn không quên đưa tay xoa nhẹ

"Vậy nhất định là vẫn chưa tiêm đủ liều lượng!" Mang theo đáng khinh cùng vô lý trả lời

Mặc dù cô gái kia không tháo khẩu trang xuống, nhưng Cố Niệm Hề vẫn nhận ra người này chính là Tô Du Du

Trên thế giới này, người có thể nói ra những lời nói đáng khinh như thế, trừ bỏ bác sĩ khoa phụ sản Tô Du Du còn có ai?

"Hề nha đầu, mình đã xong việc. Chúng ta có thể đi rồi!" Xử lý xong việc, Tô Du Du tháo khẩu trang hướng phía Cố Niệm Hề đi tới

"Du Du, còn rõ ràng là có tác dụng khử trùng!"

"Hắc hắc, mình chỉ là đùa một chút, giảm bớt đau đớn cho bệnh nhân. Gần đây y tá của bệnh viện không đủ, bác sĩ tan tằm đều phải ở lại một chút hỗ trợ chăm cứu, ngay cả mình phụ trách khoa phụ sản cũng không buông tha!" Tô Du Du thề lưỡi, một chút cũng không cảm thấy xấu hổ trước mặt Cố Niệm Hề

Bởi vì chuyện đáng khinh Tô Du Du ở trước mặt Cố Niệm Hề đã làm vô số. Cũng không cần che dấu những chuyện như vậy

"Vậy hôm nay chúng ta trước đi dạo phố đi. Chúng ta từ khi đến nơi này, chưa lần nào cùng nhau đi dạo" Nói lời này, Cố Niệm Hề lại nhìn về phía đường cái của thành phố

"Được! Chị đây hôm nay dẫn cậu đi dạo!" Cố Niệm Hề nói vậy, sự bất an trong lòng Tô Du Du cũng tạm thời lắng xuống, kéo Cố Niệm Hề bước khỏi bệnh viện

Hôm nay, Tô Du Du ý vào việc đến thành phố này trước Cố Niệm Hề mấy tháng, so với cô quen thuộc giao thông ở đây hơn, nên kéo theo Cố Niệm Hề bước đi trên đường lớn...

Một đường bọn họ trên tay mang nhiều vật phẩm thắng lợi trở về. Nhưng mà hai người đi dạo phố cũng không như Hoắc Tư Vũ, toàn mua đồ hiệu. Cho nên mặc dù hai người có mua nhiều đến bao nhiêu cũng không tốn tiền

Hai người sau khi mua xong, liền đến quán cà phê phụ cận ngồi nghỉ ngơi

Vừa ngồi xuống bàn chất bà tám của Tô Du Du liền bắt đầu phát huy vô cùng nhuần nhuyễn

"Hề nha đầu, cậu cùng tham mưu trưởng nhà cậu kết hôn lâu như vậy, đã có cái gì chưa?" Nói lời này, Tô Du Du lại làm ra vẻ mặt đáng khinh: "Minh cảm thấy là có rồi đi, xem tham mưu trưởng nhà cậu cường tráng như vậy, khí lực chắc chắn là không nhỏ đi!"

"Minh không biết cậu đang nói cái gì!" Da mặt của Cố Niệm Hề còn chưa tu luyện đến trình độ như Tô Du Du. Lời nói của Tô Du Du đã sớm làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề đỏ bừng một mảnh

"Thật sự không biết sao? Minh xem tham mưu trưởng nhà cậu cũng rất khá! Bằng không, tại sao mặt của cậu so với mông của khi còn muốn đỏ hơn?"

Tô Du Du nói không biết xấu hổ

"Minh hỏi này, các cậu mỗi ngày nhiều nhất là bao nhiêu lần?"

"Cậu đừng nói mình, không phải cậu nói có người thích sao? Vậy cậu hiện tại có đem người ta ép cưỡng hay không?" Bị Tô Du Du trêu ghẹo, sắc mặt của Cố Niệm Hề đã sớm hồng như ánh bình minh, Cố Niệm Hề nhanh chóng nói sang chuyện khác

Trong ấn tượng của Cố Niệm Hề, Tô Du Du vẫn là người bưng hân như vậy

Cho nên cô nghĩ, người kia và Tô Du Du lần đầu tiên, chắc chắn Tô Du Du là người ra tay chiếm được tình thế!

Tô Du Du bị nói như vậy, lại trở nên giống như quả bóng cao su sắp nổ

Đúng vậy, vài ngày trước quả thật Tô Du Du đã thích một người. Mỗi ngày còn làm ra đủ bộ dáng lấy lòng hân, ý muốn ngày nào đó đem hân thả trên giường mình

Thật không ngờ, chỉ trong vài ngày cô lại trải qua những ngày tang thương như vậy

Đầu tiên là người mình yêu cùng Hoắc Tư Vũ có quan hệ, làm cho cô cảm thấy dơ bẩn chịu không nổi. Ngay sau đó, cô uống rượu say, còn vớ đại một người đàn ông cường...

"Du Du, cậu làm sao vậy?" Cố Niệm Hề chú ý tới, khi mình nói câu kia, gương mặt của Tô Du Du liền tái nhợt

"Hề nha đầu, chị đây thật sự đã ép cưỡng một người, cậu nói mình nên bồi thường người ta như thế nào?"

Ngày hôm qua, người đàn ông kia tìm tới cô, ý nói muốn cô bồi thường

Tuy rằng, xảy ra chuyện này người chịu thiệt là phụ nữ, hơn nữa cô còn là một hoàng hoa khuê nữ. Cho dù cô nghĩ như thế nào, đều cảm thấy được mình mới chính là người bị hại

Nhưng hiện tại không còn cách nào, người ta đã tìm tới tận cửa, còn điều võ dương oai, làm cho Tô Du Du có điều lẩn lộn

Có lẽ, một đêm kia cô thật rất bạo lực!

Cho nên, mới để cho người đàn ông vốn dĩ phải hưởng thụ vui sướng cá nước thân mật, lại thẹn thùng hướng cô muốn đòi biện pháp

"Du Du, cậu thật đem... một người đàn ông cường sao?"

Tuy rằng, chuyện bưng hân này Tô Du Du có thể làm ra, nhưng trong lúc nhất thời Cố Niệm Hề vẫn không thể thừa nhận

"..."Tô Du Du không trả lời, chỉ gật đầu

"Kia Du Du, cậu không phải đã làm được rồi sao? Sao lại làm ra bộ dạng như chó nhà có tang như vậy?"

"Hề nha đầu, cậu có điều không biết, mình... Minh cường sai người!"

"Tô Du Du, cậu điên rồi sao? Sao cậu có thể làm chuyện như vậy, thượng sai người? Đầu óc của cậu rốt cuộc là làm từ cái gì?" Nghe được lời nói của Tô Du Du, Cố Niệm Hề nhin không nổi mắt to

Tô Du Du nhìn thấy con thịnh nộ của Cố Niệm Hề, cọt nhả nói: "Minh chi là nói đùa cậu mà thôi, cậu lớn tiếng với mình như vậy làm cái gì?"

Cuối cùng, Tô Du Du vẫn sợ Cố Niệm Hề lo lắng mà không nói ra sự thật

Này chính là Tô Du Du

Mặt ngoài tuy rằng tùy tiện, nhưng lại sợ người bên cạnh khổ vì mình

"Thật vậy chẳng? Cậu nha đầu chết tiết kia, dám lừa gạt tình cảm thiện lương của mình" Nghe được Tô Du Du nói như vậy, Cố Niệm Hề cũng thờ từng một hơi, cảm chén nước hưng hăng uống xuống

Cũng bởi vì như vậy, Cố Niệm Hề mới bỏ lỡ ánh mắt chột lóe buồn rầu của Tô Du Du...

Hôm nay, Cố Niệm Hề cùng Tô Du Du vui vẻ đi dạo phố, cũng không quên mua cho Đàm Dật Trạch một cái áo T-shirt in hình gà mái

Nhìn người đàn ông mặt mày xanh mét, lại không hề làm giảm đi phần đẹp trai của hắn, Cố Niệm Hề cười đến run rẩy cả người

"Lão công, anh mặc đẹp lắm!" Vì muốn làm dịu đi sắc mặt cứng đờ của hắn, Cố Niệm Hề nhu thuận vòng tay qua cổ hắn

"Thật sao?"

Cô gật đầu như giả vờ

"Thật sự tốt như vậy, vậy em có muốn coi quần áo của anh ra xem hay không?"

Hắn nhìn cô cười tà ác

"Lão công... em không có hứng thú"

"Không có hứng thú cũng phải có" Người đàn ông mặc áo in hình gà mái nào đó, độc đoán khiêng Cố Niệm Hề lên, chậm rãi hướng tới phòng ngủ. Mà cô gái bị khiêng trên vai, chỉ có thể hận đến nghiến răng nghiến lợi thề: Nếu kiếp sau tìm đàn ông, không thể tìm người có khí lực lớn đến như vậy. Một bàn tay khiêng cô trên vai, ngay cả để cho cô phản kháng cũng không có!

Một đêm nay, nhà trọ lại trình diễn một màn kiều diễm...

Cùng lúc đó, Hoắc Tư Vũ rời khỏi Đàm gia đã vài ngày, trở lại nhà trọ trước kia của mình, suy nghĩ một hồi khoe miệng lại giương lên độ cung quý dị

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Mộ Dương Khó Chịu

Mấy ngày hôm nay rời khỏi Đàm gia, Hoắc Tư Vũ vẫn đều hồn loạn

Tối hôm trước, cô còn cho là mình bị cảm. Cũng nghĩ đến bị Thư Lạc Tâm đánh đến đầu óc choáng váng, cả người mệt mỏi. Cô đi bệnh viện kiểm tra, kết quả lại không kiểm tra ra cái gì

Nhưng hai ngày hôm nay, cô nằm trên giường, lại cảm thấy có cảm giác ghê tởm muốn nôn khan

Đến ngày thứ ba, Hoắc Tư Vũ dường như cũng nhận ra điều gì đó, cô liền đến hiệu thuốc bên cạnh mua que thử thai. Kiên nhẫn chờ đợi, kết quả cô thấy trên que thử có hai vạch

Mang thai?

Sớm không có, muộn không có, lại cố tình có đúng lúc này?

Đứa bé này, rốt cuộc là của ai?

Lúc trước kết hôn với Đàm Dật Nam, cô không cùng hắn quan hệ. Nhưng cách đây mấy ngày, đêm tân hôn của hai người, cô liền cùng hắn ngủ chung một phòng

Cho dù không phải đứa nhỏ của Đàm Dật Nam, nhưng ngày hắn là cũng không sai biệt

Về phần đứa bé này, tuyệt đối sẽ không phải là con của người đàn ông xấu xí kia. Cô cùng hắn chẳng qua chỉ là mới phát sinh quan hệ cách đây vài ngày, làm sao có thể cùng hắn?

Nhưng mà mặc kệ đứa nhỏ này là con của ai, đối với Hoắc Tư Vũ cô mà nói, cũng là một cơ hội!

Đàm Dật Nam và Thư Lạc Tâm vẫn muốn cô rời khỏi Đàm gia, Hoắc Tư Vũ cô lại càng sẽ không cho bọn họ được như ý nguyện

Bọn họ nghĩ nhất định có thể đem cô đẩy ra khỏi Đàm gia sao?

Có lẽ, hai người bọn họ còn đang ở trong một góc kín nào đó của Đàm gia, nên kế hoạch cướp Cố Niệm Hề từ tay Đàm Dật Trạch

Cũng có lẽ, bọn họ đã bắt đầu có hành động

Nhưng trong bọn họ, ai cũng không thể ngờ được, Hoắc Tư Vũ cô lúc này lại có vương bài hộ thân

Nghĩ vậy, Hoắc Tư Vũ đưa tay xoa nhẹ bụng vẫn còn bằng phẳng của mình

Đứa nhỏ này, mặc kệ là con của ai, cô cũng phải sinh ra

Bởi vì chỉ có nó, mới cho cô tiếp tục sống sót!

Đương nhiên Hoắc Tư Vũ biết, mình vẫn còn phải có một số chuyện cần làm

Nghĩ vậy, khóe miệng của cô lại có nụ cười diêm dúa lẳng lơ...

"Cô tiểu thư, có người muốn gặp cô ở ngoài đại sảnh!" Hôm nay, Cố Niệm Hề ở trong phòng làm việc của mình sửa sang lại hợp đồng xi hoa án, điện thoại trên bàn liên vang lên. Mỹ nữ ở bên ngoài đại sảnh, giọng nói giống như nước chảy, dễ nghe động lòng người

"Ở ngoài đại sảnh? Được tôi qua liền!"

Nói xong, Cố Niệm Hề cúp điện thoại

Đại sảnh?

Từ lúc cô đến tập đoàn Bác Á, có rất ít người đến tìm cô

Ngoại trừ Đàm Dật Nam và mẹ hắn là Thư Lạc Tâm, mang đến cho cô một chút thức ăn gì đó, còn lại không có việc khác

Chẳng lẽ, là Thư Lạc Tâm?

Vừa nghĩ tới có thể là bà ta, Cố Niệm Hề hơi hơi nhú mi

Thật ra cô cũng không thích Thư Lạc Tâm

Không chỉ bởi vì chuyện trước đây Thư Lạc Tâm làm khó dễ cô, mà còn chuyện Thư Lạc Tâm đối xử với Đàm Dật Trạch rất hà khắc

Nhưng nếu mà bà ta giống như trước đây, đối xử với cô lạnh nhạt thì tốt rồi. Gần đây Thư Lạc Tâm không biết trúng phải gió gì, cứ hai ba ngày lại chạy đến chỗ cô

Không phải là mang theo chè hạt sen, thì cũng là canh hầm, bỏ cho thân thể chính mình

Nhiệt tình như vậy, làm cho Cố Niệm Hề có chút chịu không nổi

Cảm giác này làm cho Cố Niệm Hề hoài nghi, Thư Lạc Tâm này muốn tính toán cái gì. Tuy rằng cô ở tại Đàm gia không lâu, nhưng Cố Niệm Hề đối với Thư Lạc Tâm vẫn là ít nhiều hiểu biết. Lấy tính cách của Thư Lạc Tâm, bà ta tuyệt đối sẽ không phải tự dưng muốn làm người tốt

Đi xuống dưới lầu, đã là thời điểm gần tan tầm

Trong đại sảnh người đi tới đi lui tương đối nhiều

Cố Niệm Hề đứng trước thang máy, có chút mù mịt tìm người

Tìm hồi lâu, cô cũng không phát hiện ra người nào quen mặt. Đang định trở về, thì phía sau có giọng nói của một người đàn ông: "Cố tiểu thư!"

Xoay người, Cố Niệm Hề liền nhìn thấy Mộ Dương đứng cách đó không xa

Một thân tây trang màu xám bạc khiến cho hắn thoát nhìn càng thêm phần xuất chúng. Hắn đi đến đây có điểm vội, đầu tóc được xử lý tỉ mỉ, lúc này cũng bị gió thổi bay. Nhưng điệu bộ giờ tay nhắc chân của hắn cũng không mất đi phần nào cao quý

"Anh tìm tôi?" Nhìn người đến, Cố Niệm Hề hơi nhúm mày

Bởi vì, lần trước ở hôn lễ của Hoắc Tư Vũ, người đàn ông này có cảnh cáo cô. Hơn nữa mấy ngày trước ở quán cà phê, Mộ Dương này cũng nhìn cô không vừa mắt

Nhưng dù sao, người đàn ông này cũng là vị hôn phu của em họ chồng cô

Hắn đến công ty tìm cô là có chuyện gì?

Cố Niệm Hề cũng nhận ra, người đàn ông này tìm đến công ty của cô cũng không có chuyện tốt gì

Ít nhất cách xưng hô của hắn đối với cô cũng không cảm thấy tự nhiên

Hắn cùng em họ giống nhau, không gọi cô một tiếng chị dâu, cũng không giống như người khác gọi cô là Đạm phu nhân

Một câu "Cố tiểu thư" này của Mộ Dương, chính là không coi cô là người nhà Đạm gia

Chẳng lẽ lần trước hắn cùng Mạc Nghiên giúp đỡ Hoắc Tư Vũ hãm hại cô không thành liền ghen quá hóa giận. Bây giờ muốn đến công ty cô tính sổ?

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề lại bắt đầu giữ khoảng cách với hắn

Nhìn thấy Cố Niệm Hề rõ ràng muốn cách xa mình, cặp mắt hoa đào của Mộ Dương trong nhất thời có chút âm đạm

Thật ra, từ lúc Cố Niệm Hề bước chân ra khỏi thang máy, hắn đã biết sự tồn tại của cô

Trên cái thế giới này, đôi khi trong cuộc sống, đi chung một con đường, lướt qua bà vai nhau, cũng từng có giây phút ngăn ngủ trao đổi, mà chúng ta vẫn không nhớ được họ. Nhưng mà có một số người, trao đổi không bao nhiêu, cũng có thể làm cho chúng ta chúng ta nhớ kỹ, nhưng thẳng đến hiện tại lại không thể nào gọi ra được tên

Mà Cố Niệm Hề và Mộ Dương chính là hai người như vậy

Hắn cùng cô không chỉ là từng nói chuyện, mà còn từng đôi chơi gay gắt. Nhưng Cố Niệm Hề lại không thể nhớ hắn có ấn tượng gì

Cảm giác như thế, là lần đầu tiên kể từ khi Mộ Dương chào đời, cũng là lần đầu tiên mãnh liệt như vậy

Điều này làm cho hắn không tự giác muốn tìm hiểu tại sao cô lại có biểu hiện như vậy với hắn

Địa vị của Mộ Dương đương nhiên cũng không phải là dạng bình thường. Lúc Hoắc Tư Vũ và Cố Niệm Hề giằng co đến điên cuồng, liền làm cho hắn chú ý tới. Cho nên, việc đầu tiên hắn làm lúc rời đi quán cà phê, chính là nói người ta đem đoạn video đến văn phòng của mình. Cẩn thận nhìn, Mộ Dương mới phát hiện, Hoắc Tư Vũ không có đơn giản như Mạc Nghiên nói

Người phụ nữ kia nhìn qua điềm đạm đáng yêu, nhưng thật ra chỉ là diễn trò

Mà Cố Niệm Hề bị ép đến bức đường cùng như vậy, cũng chỉ biết phản kháng

Mộ Dương cuối cùng cũng hiểu được nỗi khổ của Cố Niệm Hề, hắn thấy trên internet có đoạn video kia. Vốn là lấy tâm tình vui vẻ mà ấn xem, cũng mang tâm tình chờ cuộc vui tiếp theo. Không nghĩ muốn chính mình cuối cùng lại không kiềm chế được

Vì thế khi nhìn Cố Niệm Hề căn bản không có kịp trở tay, hắn liền giúp cô đem thứ mình có đến tay Đạm Dật Trạch

Thậm chí còn thuê nhiều người, ở dưới đoạn video kia bình luận vài lời

Cũng có thể nói, đoạn video này trở thành đoạn đứng đầu trên trang mạng chính là do hắn nhúng tay vào

Nhìn tình thế xoay chuyển, nhìn Cố Niệm Hề chuyển bại thành thắng, biến nguy thành an, trong lòng Mộ Dương cũng cảm thấy vui mừng thay. Cũng không biết tại sao, trong lòng của hắn lại có khoảng không vắng vẻ

Đó cũng là lý do, tại sao hôm nay hắn đến tập đoàn Bác Á tìm Cố Niệm Hề

Hắn muốn gặp Cố Niệm Hề, muốn nghe giọng nói của cô

"Là tôi, Cố tiểu thư cảm thấy bất ngờ sao?" Mộ Dương tốt xấu cũng trên thương trường lăn lộn nhiều năm, gặp dịp thì chơi đạo lý này đương nhiên hắn nghe cũng hiểu. Rất nhanh, hắn liền đem sự mất mát trong ánh mắt che dấu hoàn hảo

Nhìn Cố Niệm Hề, hắn vẫn tiếp tục duy trì hình tượng hào hoa phong nhã

"Có chút ngoài ý muốn. Không biết Mộ tiên sinh tìm tôi có chuyện gì?" Cố Niệm Hề khẽ cử động cánh môi, để lộ ra một độ cung

Nhưng mà, độ cung như vậy nhìn qua cũng chỉ là xã giao

"Nếu tôi nói, tôi chỉ muốn đến thăm cô, cô tin không?" Hắn vẫn như trước mỉm cười, nhưng chỉ có hắn mới hiểu rõ được, trong lòng hắn lúc này có bao nhiêu chờ mong

Cặp mắt đào hoa kia tham lam dừng trên người của Cố Niệm Hề

Ý đồ muốn đem dáng vẻ của cô, chặt chẽ phác thảo trong trí nhớ của mình

"Không tin!" Đơn giản thẳng thắn trả lời, theo lời nói của Cố Niệm Hề, ánh mắt của Mộ Dương lại có chút thất bại

Thật ra hắn đã sớm nghĩ tới đáp án như vậy

Ngay từ lúc đầu, Mộ Dương hắn cùng Cố Niệm Hề đã có hiềm khích. Cô làm sao có thể có hảo cảm với hắn

Nhưng cho dù biết rõ đáp án sẽ như vậy, Mộ Dương cũng cảm thấy có không ít thất vọng

Không nghĩ tới, Cố Niệm Hề ngay cả lừa gạt hắn cũng không muốn

Nhưng đây, cũng là điểm đáng quý nhất của Cố Niệm Hề. Không thích sẽ nói không thích, cô sẽ không bởi vì lý do vô vị là hắn mà muốn che dấu

"Ha ha... Tôi cũng không tin" Mộ Dương vẫn nghĩ đến, mình che dấu tâm tình rất tốt. Nhưng khi nhìn xuống phía dưới, hắn phát hiện ra hai tay của mình có chút run run. Thì ra trên thế giới này cũng có thứ hắn không thể khống chế được

Giống như Cố Niệm Hề trước mắt..

"Nếu anh không có chuyện gì, vậy tôi lên đây. Bây giờ là thời điểm tan tầm, tôi còn phải trở về mua thức ăn nấu cơm!"

Đàm tham mưu trưởng nhà cô cũng sắp tan tầm. Thật ra cho dù làm cơm muộn một chút, Đàm tham mưu trưởng cũng sẽ không tức giận

Nhưng Cố Niệm Hề không muốn để cho tham mưu trưởng nhà mình đói bụng, cho nên trước khi hắn chưa trở về nhà, cô đều mau chóng đi chợ nấu cơm, làm cho hắn vừa vào cửa liền có thể thấy được đồ ăn thơm ngào ngọt

Nói xong, Cố Niệm Hề liền muốn xoay người rời đi

Nhưng tay lại bị người đàn ông nào đó kéo lại!

Ngay cả Mộ Dương cũng thật không ngờ, chính mình có thể làm ra động tác đường đột như thế

Khi hắn nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Cố Niệm Hề, theo bản năng muốn thu tay về. Nhưng không biết tại sao, tay của cô giống như nam châm, làm cho hắn một khi dính vào, liền không muốn buông tay

Tay của Cố Niệm Hề mềm mại trơn bóng, giống như là trẻ con vô cùng nhẵn nhụi. Cầm trong tay mềm nhũn giống như là không có xương

Mộ Dương tin tưởng, cảm giác như vậy không có người đàn ông nào là không thích cả

"Anh làm cái gì?" Mộ Dương còn chưa phục hồi lại tinh thần, tay của hắn liền bị người nào đó hung hăng hất ra

"Tôi không muốn làm cái gì..." Nói xong, Mộ Dương hơi nhú mày. Bởi vì chính hắn cũng không biết mình đang làm cái gì nữa

Điều quan trọng trước mắt là giải quyết không khí xấu hổ của hai người

Cho nên, hắn nghĩ lại nói: "Đoạn video lần trước cô nhận được chưa?"

"Anh nói là, thứ đó do anh đưa tới?"

Thấy Mộ Dương nói như vậy, Cố Niệm Hề giống như ý thức được cái gì đó liền hỏi

"..." Người đàn ông nhìn Cố Niệm Hề, không mở miệng nói chuyện chỉ gật gật đầu ý muốn khẳng định

"Anh tại sao lại đưa cho tôi thứ đó? Không phải anh nói người như tôi đi ra đường sẽ đụng tới quỷ, đã chết cũng không sống yên ổn sao? Anh đột nhiên ra tay giúp tôi, chẳng lẽ không sợ cũng gặp được quỷ, làm chuyện xấu sẽ bị diêm vương giáng xuống mười tám tầng địa ngục sao?"

Nhìn Mộ Dương như vậy, cô đột nhiên nở nụ cười lạnh

Những lời này đều là Mộ Dương nói với cô. Hiện tại cô có cơ hội, liền trả lại cho hắn

Cố Niệm Hề không phải là chó điên, gặp ai là cắn! Nhưng cô cũng không phải là thánh mẫu Maria, mặc kệ ai cho cô chịu uất ức, cô cũng phải tìm cơ hội trả về cho họ

Giống như người đàn ông trước mắt này!

"Tôi... Thực xinh lỗi. Hôm đó, tôi trở về liền nhìn camera theo dõi, tôi phát hiện, Hoắc Tư Vũ cũng không phải là người đơn giản như tôi nhìn thấy. Cho nên, tôi biết chắc chắn trong đó có hiểu lầm! Tôi hôm nay tới đây, chính là muốn thay mặt Mạc Nghiên giải thích chuyện này với cô!"

"Thực xin lỗi!" Ba chữ kia, thật sự là từ lần đầu tiên Mạc Dương sinh ra nói, trước giờ chưa từng nói qua lời này với ai

Bởi vì hắn trong thành phố này, là người thừa kế duy nhất của công ty bất động sản nhất nhì Mộ thị. Bối cảnh cùng thực lực vô cùng lớn, khiến cho người đàn ông này tài trí hơn người

Mộ Dương làm việc, cho tới bây giờ chưa từng hối hận

Cho dù làm sai, cũng có người trong nhà thay hắn gánh

Căn bản, không cần phải thấp kém hướng người ta giải thích

Nhưng hôm nay, khi bị Cố Niệm Hề chỉ trích, ba chữ kia cứ như vậy mà từ trong miệng hắn phát ra

Ngay cả chính Mộ Dương cũng bị hành vi của mình làm cho khiếp sợ

Coi như gặp Cố Niệm Hề, chuyện như vậy cứ lặp đi lặp lại

Cố Niệm Hề cũng thật không ngờ, công tử Mộ gia cao cao tại thượng, hôm nay lại tự tìm đến chính mình để giải thích

Tình huống này, như thế nào cũng cảm thấy có chút quý dị?

"Quên đi, anh đã giải thích, Cố Niệm Hề tôi cũng không phải là người giận dai, việc này cho vào quá khứ. Anh là vị hôn thê của em họ chồng tôi, tương lai chúng ta sẽ là người một nhà, cho nên tôi cũng hy vọng sau này chúng ta có thể sống vui vẻ. Được rồi, nếu không có chuyện gì anh đi trước đi. Lát nữa đến giờ cao điểm, chi sợ đường sẽ bị tắc!"

Cố Niệm Hề khẽ động khóe môi, nở ra nụ cười ôn nhu

Mộ Dương cho dù nhận được lời tha thứ của cô, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút buồn

Bởi vì nguyên nhân Cố Niệm Hề tha thứ cho hắn, là bởi vì hắn là chồng sắp cưới của Mạc Nghiên

Thân phận này làm cho Mộ Dương không được tự nhiên

"Cố...Niệm Hề, nếu không hôm nay tôi đưa cô trở về!" Nhìn cô gái trước mắt, Mộ Dương lại có chút luyến tiếc

Vốn tưởng rằng, bởi vì trong lòng còn áy náy, cho nên mới đi đến trước mặt Cố Niệm Hề giải thích

Hôm nay, hắn tìm Cố Niệm Hề giải thích, nghĩ chính mình có thể đẩy đi phiền não trong lòng

Nhưng không biết tại sao, khi Cố Niệm Hề chuẩn bị xoay người, nháy mắt tâm tình của Mộ Dương cảm thấy có chút vắng vẻ

Có cái gì đó, giống như là liên quan đến tính mạng của hắn

"Ách? Đưa tôi về?" Cố Niệm Hề cũng có chút kinh ngạc trước yêu cầu của người đàn ông này. Đặc biệt hắn lại thay đổi cách xưng hô với cô

"Àn. Cô không có xe đi, tuy rằng hiện tại thời tiết ấm lên không ít, nhưng tôi nghĩ người ở phía nam vẫn không thể chịu nổi thời tiết này!" Nói đến đây, Mộ Dương giống như là ý thức được một cái gì đó, liền mở miệng nói: "Tôi cũng không có ý gì khác, tôi cảm thấy chúng ta trong lúc đó có hiểu lầm, hiện tại hiểu lầm đã được giải quyết, chúng ta có thể trở thành bạn bè hay không, Niệm Hề?"

Thật ra, điều hắn muốn không chỉ là làm bạn với cô. Ngay cả chính Mộ Dương cũng không biết, mình rốt cuộc muốn Cố Niệm Hề đối với hắn như thế nào

"Kia... Được rồi, tôi đi thu dọn một số thứ, sau đó anh có thể đưa tôi đến chợ được không?" Gần đây Đàm Dật Trạch có vẻ làm việc rất mệt mỏi, hình như là hắn có cái nhiệm vụ gì đó ở biên cảnh. Hắn ngày ngày bận rộn, ước chừng người cũng gầy đi không ít, Cố Niệm Hề còn muốn mua một số thứ, cho tham mưu trưởng nhà mình bồi bổ

Hơn nữa, bây giờ là giờ tan tầm, ngay cả xe bus cũng chật ních. Mà Mộ Dương cũng nói như vậy, cô cũng không có gì để cự tuyệt cả

Đồng ý xong, Cố Niệm Hề liền đi thang máy lên lầu

Nhưng bởi vì Cố Niệm Hề rời đi có chút vội vàng, cho nên giờ phút này cô không chú ý tới, người đàn ông phía sau kia vì được sự đồng ý của cô, mà hai gò má lại hiện lên tia hồng nhạt khác thường

Thậm chí, ngay cả cặp mắt đào hoa kia cũng có tia chờ mong

Nếu Cố Niệm Hề chú ý tới phía sau mình, có bộ mặt biểu tình phong phú thế kia, cô chắc chắn sẽ nghĩ có rất nhiều thứ không đúng

Chỉ tiếc, trên thế giới này, có một số người, một khi lún vào sẽ không có đường rút lui...

Cùng lúc đó, ở một khu nhà khác

Hôm nay Tô Du Du vừa đến phiên được nghỉ ngơi. Thì có điện thoại từ thành phố D

Trước mắt, tuổi của cô cũng đến lúc phải kết hôn. Tô mẹ biết Cố Niệm Hề đã ở thành phố A tìm được chàng rể quý, cho nên cũng bắt đầu thu xếp hôn sự của cô

Đương nhiên, bậc trên đều hy vọng khi đến tuổi già con gái mình có thể có chỗ dựa

Mà Tô mẹ cũng không phải là ngoại lệ

Cho nên, nhân lúc chuẩn bị hôn sự cho Tô Du Du, Tô mẹ muốn đem con gái mình lôi về thành phố D

"Du Du, mẹ có chuyện này muốn nói với con!" Giọng nói của Tô mẹ trong điện thoại vô cùng thần bí, ngữ điệu cũng phải khiến cho con gái mình hoài nghi

"Mẹ có gì cứ nói. Có phải nhị cậu cách vách lại thông đồng với lão cậu nhà bên, sinh ra mấy tiểu cậu cậu hay không?" Tô Du Du lúc này dựa vào đầu giường, một bên an nhàn đắp mặt nạ, một bên lại thản nhiên nói chuyện với mẹ mình

"Nói cái gì đó! Đứa nhỏ này, mẹ có chuyện đứng đắn muốn nói với con! Sao lại biến thành nhị cậu rồi!" Tô mẹ bị con gái trêu ghẹo vô cùng tức giận

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, thật ra đây chính là tính cách của con gái nhà mình. Dù có việc gì hay không, cô vẫn luôn mở miệng trêu ghẹo người được

Hơn nữa, nếu không phải lần trước Cố Niệm Hề bí mật gọi điện thoại nói nhị cậu nhà bên mang thai, cô cũng sẽ không nói đến vấn đề này

Ý thức được, lời của bà bị con gái mang trật quỷ đạo, Tô mẹ lại mau chóng ngăn chặn vấn đề này

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Đàm Dật Trạch Trở Về

"Du Du, con có đang nghe mẹ nói hay không?"

"Ồ a, mẹ nói đi"

"Du Du, ngày hôm qua dì Vương cách vách của chúng ta nói muốn giới thiệu cho con người cũng không tồi. Nghe nói, ba của hắn là chủ tiệm buôn bán, bác của hắn là chủ nhiệm cục thuế vụ, còn hắn làm trong ngân hàng! Con nói, tiểu tử này điều kiện cũng không tồi đi!"

Tô mẹ thấy con gái bảo mình tiếp tục nói chuyện, liền vui tươi hơn hờ không thôi

Ngày hôm qua khi bà nghe được điều kiện bối cảnh của người này, hai mắt đã sớm nở hoa

Tuy rằng lấy bối cảnh nhà bà, không lo không tìm được gia đình tốt. Nhưng con gái có thể tiến vào một gia đình có điều kiện tốt như vậy cũng là chuyện đáng mừng

Đương nhiên, điều Tô mẹ muốn chính là, Tô Du Du nhà bà cùng tiểu tử kia kết hôn sẽ trở về thành phố D. Đến lúc đó, một nhà họ Tô bọn họ coi như được đoàn tụ

"Mẹ, di Vương lần này giới thiệu người đúng là không tồi!" Bên kia điện thoại, Tô Du Du đang mát xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, cau mày

Di Vương?!

Không phải là chủ của nhị cầu sao?

Nhị cầu từ nhỏ đã thích sang nhà bọn họ, như thế nào ngay cả chủ của nó cũng có đức hạnh như vậy sao?

Có thể từ trong miệng Tô Du Du lấy ra được lời khen ngợi, Tô mẹ cũng hiểu được là điều không dễ dàng

Xem ra việc hôn sự này thành đến chín mười phần

Nghĩ vậy, ở đầu dây bên kia, Tô mẹ cười như vớ được vàng

Nhưng câu tiếp theo Tô Du Du nói lại làm cho Tô mẹ không thể cười được nữa

"Mẹ, người này điều kiện rất tốt, nhưng mà mẹ tính để cho con kết hôn với người nào trong ba người đó?"

Tô Du Du chuẩn bị kéo xuống mặt nạ đắp mặt, tùy ý ném vào thùng rác lại nói tiếp

Lúc này, liền nghe được tiếng sư tử rống, theo điện thoại truyền đến: "Nha đầu đáng chết kia, mẹ của con đang nói chuyện đứng đắn với con! Con không khen được một câu, còn nói giỡn với mẹ?"

Bên kia đầu dây, Tô Du Du nhìn không được tiếng sư tử rống của mẹ mình. Cô có thể tưởng tượng được đáng vẻ lúc này của mẹ mình bên kia

Phỏng chừng, nhất định mẹ sẽ đi tới đi lui, sau đó trốn vào trong phòng ngủ

"Mẹ, con biết mẹ đang nói chuyện nghiêm túc! Nhưng mẹ cũng không phải không rõ, con của mẹ hiện tại vẫn còn trẻ sao? Mọi người đều nói, hôn nhân là phần mộ, mẹ muốn con gái của mình trẻ như vậy đã phải tiến vào nấm mộ sao?"

Hơn nữa, Tô Du Du cô gần đây còn trêu chọc phải: "Hổ đầu ong"

Không thoát được hổ đầu ong kia, cô cũng không thể lấy chồng, đây là vấn đề vô cùng nghiêm túc!

Có một số người, không thể động đến

Giống như là người đàn ông họ Lăng nào đó

Này Tô Du Du vừa nghĩ đến hắn, thì điện thoại liền gọi tới

"Mẹ, hôm nay cứ nói đến đây đã, bệnh viện gọi điện thoại, con phải xem trước có việc gấp gì hay không!" Không đợi Tô mẹ đáp lời, Tô Du Du liền bắt đầu cắt đứt điện thoại, sau đó chuyển sang chế độ rảnh tay, nghe điện thoại của Lăng nhị gia

"Lăng nhị gia, anh gọi điện cho tôi có việc gấp gì?" Bên này điện thoại Tô Du Du nghiêng răng nghiêng lợi như đòi mạng, hận không thể đem người đàn ông nào đó đánh chết

Nhưng bên kia điện thoại vẫn là vẻ mặt lấy lòng người đàn ông nào đó. Giống như là cung đấu ngày xưa, muốn được làm một tiểu thái giám đi theo hoàng hậu để nhận ưu đãi

Giọng điệu như vậy, ngay cả Tô Du Du cũng cảm thấy khinh bỉ chính mình

Nhưng sự thật có đôi khi không giống như người ta nghĩ. Nếu như không phản kháng được, chỉ có thể đành nằm xuống hưởng thụ thật tốt

"Tô bé nhỏ hiện tại em có rảnh không?" Giọng nói đầy từ tính từ bên kia điện thoại truyền đến, làm cho ý chí sắt đá cuối cùng của Tô Du Du cũng giữ lại không được

Nhưng Tô Du Du cũng rõ ràng, có một số yêu nghiệt không thể trêu chọc vào được

Giống như là Lăng nhị gia

Một khi đã trêu trọc rồi, sẽ không tự giác mà bị lún sâu

Nhưng yêu nghiệt như vậy cũng có thể là không có tim

Hắn có lẽ đang chuẩn bị đùa giỡn người cô, đợi cho đến khi cô vì hắn mà cam tâm tình nguyện bước vào vực thẳm, sau đó hắn sẽ cảm thấy cô không thú vị nữa, rồi xoay lưng bỏ đi không chút lưu tình nào!

Nhưng yêu nghiệt có đôi khi cũng sẽ bị một con yêu nghiệt khác thu phục

Sẽ bị hung hăng ngược đãi một phen, chính mình thành công trở thành yêu nghiệt, thậm chí có thể thu phục Lăng nhĩ gia, vốn là một con yêu nghiệt năng lực cực phẩm

Cho nên, trong quá trình trao đổi nói chuyện, tiếp xúc với người đàn ông này, cô vẫn luôn thật cẩn thận như vậy, tránh cho lòng mình không bị xa vào vực sâu

"Đương nhiên là rảnh!" Không rảnh, không phải cũng bị người đàn ông kia ép cho đến rảnh sao?

Bằng không, đại gia hắn sao bỏ qua cho cô?

Nghĩ vậy, trong lòng Tô Du Du lại hung hăng chửi bới

Lần trước người nào đó điều vô dương oai, dùng đoạn video đáng khinh bỉ kia ức hiếp cô, để cho cô ký xuống khế ước bán mình ba tháng, Tô Du Du cô bắt đầu bán rẻ tiếng cười biết thành_____ "Thái giám"

Đương nhiên Tô Du Du cô chỉ bán thời gian, không bán thân thể

Trong khế ước của bọn họ quy định, mọi thời gian của Tô Du Du đều là thuộc quyền sở hữu của Lăng nhĩ gia

Gọi thì phải đến, tùy thời phụng bồi!

Trừ bỏ việc trên giường làm chuyện xấu, những chuyện khác Tô Du Du đều phải nghe theo hắn

Tuy rằng điều khoản này có chút bá đạo, nhưng nghĩ lại có thể nhanh chóng lấy từ trong tay hắn đoạn ghi hình kia, cô đành phải ừm khuất chính mình

Không phải chỉ là ba tháng thôi sao, cũng không phải ba năm!

Thời gian sẽ trôi qua rất nhanh

"Tốt lắm, hiện tại đến quán cà phê ở trung tâm thành phố gặp anh! Không đến, anh x em!" Lăng nhĩ gia từ trước đến nay là người đường hoàng, ngay cả như x như vậy cũng tùy chỗ mà nói ra

Lúc này Lăng nhĩ gia đang phải đối mặt với sự thúc ép của các vị trưởng bối

Lăng nhĩ gia đến tuổi kết hôn. Ngươi trong gia cứ hai ba ngày lại thúc giục hắn

Mà những thứ này, hắn cũng quy hết lên đầu Đàm lão đại và Mặc lão tam

Ai nói bọn họ sớm như vậy đã kết hôn?

Làm hại Lăng nhĩ gia hắn bị liên lụy!

Nhưng lúc này hắn cũng nghĩ tới chính mình còn có một món đồ chơi là Tô bé nhỏ!

"Đã biết, Lăng nhĩ gia!"

Ở bên ngoài Tô bé nhỏ ngoan ngoãn thuần phục, nhưng sau lưng lại thầm chửi Lăng nhĩ gia chín trăm chín mươi chín nghìn lần

Anh x tôi, tôi sẽ x anh, x cả nhà anh, x cả tổ tông mười tám đời của anh!

Lăng nhĩ gia chờ đó!

Một ngày nào đó, tôi sẽ trả thù anh

Đến lúc đó, chị đây cho anh quỳ dưới chân chị đây, liếm ngón chân

"Thứ này rất nặng, hay để tôi giúp cô!" vốn Cố Niệm Hề chỉ nói Mộ Dương đưa cô đến chợ, không nghĩ tới người đàn ông này lại vô cùng nhiệt tình, nói

là phải đưa cô về tận nhà

Điều này làm cho Cố Niệm Hề có chút xấu hổ, không biết nên giải quyết như thế nào

Cuối cùng, cũng đồng ý cho người đàn ông này đứng ở ngoài chợ đợi mình

Mà Cố Niệm Hề hiểu được, mình đã hưởng ứng lời kêu gọi lợi dụng tất cả tài nguyên có lợi, để tiết kiệm thu chi trong nhà của tham mưu trưởng nhà mình

Hôm nay, Cố Niệm Hề cô không phải thừa ra hơn mười đồng tiền xe sao?

Không nghĩ tới Mộ Dương còn muốn mang đồ lên nhà giúp cô

Cố Niệm Hề lập tức mở miệng cự tuyệt: "Không cần, việc này tôi thường xuyên làm, không có nặng gì" Nói xong, Cố Niệm Hề liền đi vào

Tối này, cô muốn muốn làm canh xương hầm cho Đàm tham mưu trưởng ăn

"Chuyện này, cô vẫn thường làm sao?" Mộ Dương nghe vậy, rất không minh bạch mà hỏi lại

Trong con mắt của hắn cũng rõ ràng xuất hiện một tia âm đạm

"Đương nhiên, tôi là người vợ trong gia đình!" Cô nấu cơm cho lão công mình là chuyện hết sức bình thường

"Như vậy..." Tầm mắt của Mộ Dương lại dừng lại trên túi xương sườn cô đang cầm

Thật ra hắn muốn giúp đỡ Cố Niệm Hề

Mua thức ăn, nấu cơm, hắn là chuyện rất bình thường

Nhưng tại sao hắn lại cảm thấy chướng mắt, tâm lại cảm thấy khổ sở như vậy?

Chẳng lẽ, hắn không thích cô vì người đàn ông khác mà vất vả?

Nghĩ vậy, mi tâm của hắn lại nhíu lại

"Được rồi, anh đi trước đi!" Tuy rằng trong đầu có rất nhiều điều không cam nguyện, nhưng Mộ Dương vẫn phải buông lỏng để cô đi lên

"Ân, hôm nay cảm ơn anh!" Cố Niệm Hề lên tiếng

"Cô đi lên đi, thời tiết rất lạnh!" Thân thể của cô thoát nhìn rất nhỏ bé, bị gió thổi qua có chút dùng mình

Tim của hắn lại bắt đầu đau đớn hoảng loạn

"Ân, anh đi cẩn thận!" Cố Niệm Hề cười nhẹ với người đàn ông trước mặt, sau đó mau chóng lên lầu, chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, bồi bổ cho tham mưu trưởng nhà mình

Chính là, lúc cô rời đi, cũng không nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của người đàn ông phía sau chột lóc lên

Sâu như vậy như là lưu luyến si mê, hắn cho tới bây giờ cũng không giành cho Mạc Nghiên

Mạc Nghiên chẳng qua chỉ là người cùng hắn lớn lên

Còn nữa, hai nhà tác hợp, làm cho bọn họ cứ như vậy đến với nhau

Nắm tay Mạc Nghiên, tay trái tay phải đều giống nhau, không có cảm giác quái dị gì khác

Nhưng nắm tay Cố Niệm Hề, Mộ Dương lại cảm thấy tim mình đập rất nhanh, huyết áp lúc tăng lúc giảm. Thậm chí còn tham luyến muốn nắm vĩnh viễn không tách rời

Nếu như Cố Niệm Hề cùng hắn thì tốt biết bao

Ý nghĩ thoáng hiện qua trong đầu Mộ Dương, ngay cả hắn cũng bị làm cho hoảng sợ

Thì ra, chính hắn ngay từ đầu, đã ôm ý nghĩ như vậy với Cố Niệm Hề

Nhưng Cố Niệm Hề hiện tại đã là lão bà của người khác, người kia lại là người từ nhỏ đến lớn hắn tôn kính nhất, cho nên, ngay cả hắn cũng cảm thấy mình xấu xa

Ý thức được điều này, Mộ Dương liền cúi đầu xuống

Nhìn bóng dáng của Cố Niệm Hề ở trong nhà, nhìn ánh sáng chiếu xuống gương mặt nhỏ nhắn của cô, Mộ Dương liền cảm thấy trong lòng ngực mình ảm áp lạ thường

Chỉ tiếc, ảm áp như vậy, chính mình không nên có...

Nghĩ vậy, Mộ Dương hung hăng đóng sầm cửa xe lại, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi chỗ này

Nhưng mà hai người lại không biết, một màn này của bọn họ đã âm thầm lọt vào cặp mắt đen của người nào đó. Hắn nhìn thấy Cố Niệm Hề nói lời cảm ơn với Mộ Dương, cũng thấy Mộ Dương trong ánh mắt có sự tham luyến không che giấu

Hai tay của hắn lại âm thầm nắm chặt lại

Cùng Mộ Dương nói lời tạm biệt, Cố Niệm Hề bắt đầu nấu cơm

Đàm Dật Trạch không kén chọn, bình thường cô nấu cái gì, hắn đều ăn sạch sẽ. Ngẫu nhiên thi thoảng cô nấu hơi mặn, hắn cũng không có ý kiến gì

Nhưng mà, cô vẫn đau lòng thay hắn

Gần đây ở quận khu rất bận, cho nên Đàm tham mưu trưởng ngay cả về nhà cũng vẫn có người gọi đến hỏi chuyện

Có thể là chuyện khó giải quyết, gần đây hắn gầy đi rất nhiều

Nhưng mà, Đàm tham mưu trưởng bắt đầu từ hôm nay sẽ béo lên, bởi vì cô là một người vợ tốt, đã chuẩn bị cho hắn một chút đồ bỏ

Tài nấu nướng của cô tuy không phải là vô cùng tốt, nhưng hai ngày trước cô cùng Tô Du Du đi ra ngoài, đã mua một quyển thực đơn. Lúc ấy, cô còn bị Tô Du Du giễu cợt

Nhưng mà có thể làm cho tham mưu trưởng thoải mái một chút, Cố Niệm Hề căn bản sẽ không để ý tới Tô Du Du giễu cợt chính mình

Nấu xong đồ ăn, đem canh xương hầm bùng lên, Cố Niệm Hề liền bắt đầu kiểm soát chờ đợi Đàm tham mưu trưởng

Kỳ quái chính là, bình thường giờ này hắn đã tan tầm, hoặc là ở trong phòng bếp chơi xấu cô, hoặc là sẽ xem TV, nhưng hiện tại hắn vẫn chưa về nhà!

Lúc này thời tiết vẫn có chút lạnh, cho nên canh xương hầm vừa bùng lên một lúc liền nguội

Cố Niệm Hề lại mang canh xương đặt trên bếp đun lại

Lúc này, cô nhìn xung quanh phòng bếp, cũng không phát hiện bóng dáng hắn đâu

Thật ra, Đàm tham mưu trưởng có đôi khi sẽ không trở về ăn cơm, bởi vì phải đi dự hội nghị. Cho nên đối với tình huống như vậy, Cố Niệm Hề phải cảm thấy bình thường mới đúng

Nhưng không biết tại sao, hôm nay cô đợi Đàm tham mưu trưởng trong lòng lại có chút loạn

Cũng có thể là hôm nay cô hầm canh xương cho hắn mà hắn không trở về ăn, cho nên mới như vậy

"Đô đô đô..." Trong phòng ngủ đột nhiên vang lên tiếng điện thoại, con người của Cố Niệm Hề lại có tia chờ mong

Đặt nồi canh xương hầm xuống, cô vội vàng chạy đến nghe điện thoại

"Uy, lão công sao còn chưa về nhà?" Không xem người gọi đến là ai, cô nhắc máy liền nói một câu như vậy. Mà điều này, cũng bởi vì trong lòng của cô có tia vội vàng quấy phá

"Yêu, Hề nha đầu, người đàn ông của cậu trẻ như vậy vẫn còn chưa trở về nhà ăn cơm sao?" Nghe giọng nói trong điện thoại, cô nhận ra không phải Đàm tham mưu trưởng nhà mình, mà là Tô Du Du

"Àn" Nghe được người gọi điện đến không phải là Đàm Dật Trạch, con người của Cố Niệm Hề lại có tia ảm đạm

"Sẽ không phải... Hắn đi gặp người khác ở ngoài chứ?"

Không cần hoài nghi, có đôi khi Tô Du Du sẽ nói mà không nghĩ

Biết rõ cái gì không nên nói, cái gì nên nói, nhưng cô vẫn không thể kiềm chế được mà hỏi một câu như vậy

Lời này, cũng làm cho mi tâm của Cố Niệm Hề lần thứ hai cuộn lại

Đàm Dật Trạch sẽ ra bên ngoài gặp người khác sao?

"Ai nha, Hề nha đầu ta đây nhiều chuyện, thật đáng đánh đòn" Không nghe thấy câu trả lời của Cố Niệm Hề, Tô Du Du cũng ý thức được mình nói sai rồi

"Không có việc gì, cái này cũng không thể trách cậu!" Cố Niệm Hề thở dài, sắc mặt có chút tái nhợt

Vừa lúc đó, ngoài cửa có tiếng vang

Theo tiếng bước chân, Cố Niệm Hề nhận ra được, đó là tham mưu trưởng nhà cô

Tuy chỉ cùng Đàm Dật Trạch kết hôn mấy tháng, nhưng có vài thứ của hắn cô lại rất in sâu. Giống như: độ ấm trên người của hắn, giống như tiếng bước chân...

Này đó, cũng đã khắc sâu trong ấn tượng của cô

Điều đó người khác không thể thay thế được!

"Du Du, anh ấy đã trở về! Chúng ta nói chuyện sau đi!" Nói xong Cố Niệm Hề nhanh chóng cúp điện thoại, đi nhanh về phía cửa lớn

Đàm Dật Trạch anh đã trở về, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Vật Nhỏ, Chúng Ta Sinh Con Đi

Cố Niệm Hề lao đảo chạy đến cửa, quả nhiên như là mình đoán, người đứng ở cửa chính là Đàm tham mưu trưởng nhà cô

Tuy rằng người đàn ông này không mở miệng nói chuyện, nhưng Cố Niệm Hề rất rõ ràng có thể nhận ra được tâm tình của hắn không mấy tốt

"Lão công, anh đã trở về?"

Cố Niệm Hề không nghĩ nhiều, tiến lên hai bước, đi đến bên cạnh người hắn

"Ân" Hắn thuận miệng trả lời một câu, liền xoay người bước vào trong nhà

Nhìn Đàm Dật Trạch thần sắc không tốt, Cố Niệm Hề cũng không biết nên làm như thế nào mới tốt, bởi vì cô cũng không biết mình đã làm sai chuyện gì

Đàm Dật Trạch giống như tiểu tức phụ bước vào phòng ngủ, cô giúp hắn cởi xuống quần trang xanh biếc, sau đó liền kéo lấy tay hắn: "Lão công, chúng ta ăn cơm thôi!"

"Em đến bây giờ vẫn chưa ăn cơm?" Cúi đầu nhìn cô gái trong lòng ngực cặp mắt tràn đầy chờ mong, đôi mắt đen tối của hắn rõ ràng phai nhạt đi rất nhiều

Đặc biệt, khi nghe được câu cô nói mình chưa ăn cơm, cặp mắt của hắn lại hiện lên tia lo lắng

"Ân, cũng không phải là người ta muốn chờ anh trở về hay sao!" Môi mông khẽ nhếch ở bên cạnh hắn nỉ non, nhìn qua như bộ dạng làm nũng

Cho dù tâm hắn có lạnh như thế nào, chộp mắt cũng bị cô làm cho ấm

"Sẽ không phải là lão công đã ăn no rồi chứ?" Nhìn thần sắc của người đàn ông rõ ràng đã cải thiện rất nhiều, Cố Niệm Hề nhanh chóng bổ sung một câu

"Còn chưa ăn" Nhìn vật nhỏ tức giận trong lòng ngực, Đàm Dật Trạch cảm giác lửa giận trong lòng mình cũng nhanh chóng bị dập tắt

Xem ra, vật nhỏ trời sinh đã là khắc tinh của Đàm Dật Trạch hắn!

Nói ba xạo vài câu liền có thể làm cho hắn bại trận

"Kìa vậy nhanh đi, hôm nay em mua cho anh xương sườn, nhìn anh mấy ngày hôm nay gầy như vậy, hẳn là phải bồi bổ mới đúng!" Cố Niệm Hề nhìn khoe miệng của hắn có nụ cười, liền an tâm bắt đầu bụng thức ăn lên

Hắn thấy cô vội vàng đi ra ngoài, Đàm Dật Trạch phát hiện Cố Niệm Hề trong thế giới của hắn, làm cho hắn ngay cả tức giận cũng không có sức...

Mà hắn cũng dần dần ý thức được, hôn nhân của hắn đối với Cố Niệm Hề quả nhiên là một sự đúng đắn

Thấy Cố Niệm Hề bộ dáng đáng yêu, hắn liền muốn đem cô độc chiếm

Xem biểu tình bi thương của cô, hắn lại bắt đầu cảm thấy đau lòng

Nhìn Cố Niệm Hề có người theo đuổi, tâm của hắn lại trở nên hoảng loạn. Thậm chí, ngay cả kế hoạch hắn vốn vạch ra cũng bị quấy nhiễu. Khiến cho hắn một mình âm thầm đến sân thể dục chạy hơn mười vòng

Đúng vậy, Đàm Dật Trạch cũng không phủ nhận, cảnh tượng xế chiều Mộ Dương đưa Cố Niệm Hề về nhà, hắn thấy được. Thậm chí, hắn cũng thấy trong mắt Mộ Dương có sự tham luyến không nên có

Cố Niệm Hề căn bản không xuất hiện nhiều trước mặt Mộ Dương, tại sao Mộ Dương lại động tâm đối với cô?

Xem ra vật nhỏ của hắn càng ngày càng thu hút ánh mắt của người khác. Ngay cả Mộ Dương thanh cao như vậy, thậm chí là một người đàn ông thập phần xa cách, thế như lại chủ động đối tốt với cô, thậm chí còn đưa cô đi chợ, chỗ đó là chỗ hắn ghét nhất?

Này thật sự rất kỳ cục

Đàm Dật Trạch thật sự rất muốn giống như ôm tâm tình xem cuộc vui

Nhưng không biết từ lúc nào bắt đầu, hắn đối với vật nhỏ đã không còn lãnh mạc như lúc trước

Hắn hôm nay, đã nghĩ muốn gắt gao buộc cô bên cạnh mình, mặc kệ là dùng phương pháp gì

Chính là, hắn không xác định cô có ý tưởng như hắn không...

"Lão công, anh còn không mau lại đây, đứng ở đó làm cái gì, đồ ăn sắp nguội rồi!" Cách đó không xa, giọng nói ngọt ngào của cô lại truyền đến. Làm cho hắn đang thất thần không tự giác đi đến phía cô

Nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc tới gần, khoe miệng của Cố Niệm Hề lại hiện ra nụ cười

Xem ra, vừa mới rồi cô ra sức, cuối cùng cũng làm cho người đàn ông này tâm tình tốt lên

Nhưng tiếng bước chân của hắn cũng không như Cố Niệm Hề nghĩ

Khi cô còn chưa hồi phục tinh thần, đã cảm thấy mình bị hắn ôm vào trong lòng ngực

"Lão công, em thật sự sẽ không ghét bỏ anh!" Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề lại bổ sung một câu như thế

Chính là cho dù cô có nói như vậy, sức lực ở tay hắn cũng không có dấu hiệu buông lỏng

Cố Niệm Hề liếc mắt nhìn bàn ăn cơm, bụng đã sớm kêu

Nhưng Cố Niệm Hề thật không ngờ, yên lặng một lúc, Đàm Dật Trạch lại nói với cô một câu

Làm cho đôi mắt xinh đẹp của cô trong nháy mắt kinh ngạc mở lớn...

Bởi vì người đàn ông kia nói: "Vật nhỏ, chúng ta sinh con đi!"

Một khắc kia, Cố Niệm Hề cảm thấy gương mặt nhỏ nhắn của mình giống như bị hỏa thiêu

Chẳng lẽ người đàn ông này ử rũ cả một buổi tối, chỉ vì muốn nói lời này?

Nhưng nhìn thấy đôi mắt đen kìa của hắn, câu này cô cũng nuốt xuống

"Từ hôm nay trở đi, anh sẽ không mang thứ kia nữa!" Hắn đưa tay xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của cô, vô cùng khí phách tuyên bố

Trừ bỏ lần đầu tiên, về sau mỗi lần thân thiết, người đàn ông này đều rất tự giác mang mũ

Đây là bởi vì, Đàm Dật Trạch cảm thấy Cố Niệm Hề còn nhỏ, ngay cả đến cô còn chưa chăm sóc tốt cho mình, làm sao có thể chăm sóc đứa nhỏ. Còn chính là hắn đã đáp ứng với Cố thị trưởng, nếu như Đàm Dật Trạch hắn không chứng minh được sẽ đem lại hạnh phúc cho cô, vậy thì cũng đừng nên có đứa nhỏ! Bằng không, sau này bọn họ ly hôn sẽ có chương ngại vật

Nhưng lúc này đây, trong ánh mắt của Mộ Dương lại có tình yêu không che giấu, làm cho hắn có linh cảm mãnh liệt

Hắn không muốn bất cứ người nào cướp đi vật nhỏ của hắn, cho dù là Cố thị trưởng muốn mang cô đi cũng không thể!

Vật nhỏ của hắn, chỉ có thể ở bên cạnh Đàm Dật Trạch hắn

Tuổi cô còn nhỏ, không thể chăm sóc tốt cho đứa nhỏ cũng không có vấn đề gì. Đàm Dật Trạch hắn có thể là cây đại thụ để hai mẹ con cô dựa vào. Vì muốn giữ lại vật nhỏ bên người, cho dù trở thành vú em của hai người, Đàm Dật Trạch hắn cũng cảm thấy tình nguyện

Khí phách tuyên bố một câu, Đàm Dật Trạch lại kéo cô vào lòng ngực

Hắn biết cách làm của mình có chút bá đạo, nhưng cũng bởi vì Đàm Dật Trạch hắn muốn ngăn cản mọi chương ngại vật giữa cô và hắn

Nhưng hắn cảm thấy được, hắn làm như vậy là vì tương lai của bọn họ

Cho nên, vật nhỏ của hắn hẳn là hiểu được mới đúng. Cho dù hiện tại không hiểu, tương lai cô nhất định sẽ hiểu...

Bởi vì Đàm tham mưu trưởng trước bữa ăn nói lời đen tối như vậy, khiến cho Cố Niệm Hề khi ăn cơm cũng cảm thấy xấu hổ

Một đêm nay, Đàm tham mưu trưởng quả thật đúng là nói được thì làm được, không mang mũ phòng bị

Ngay cả cái hộp ở trên tủ đầu giường của bọn họ, cũng bị hắn không thương tiếc ném vào thùng rác

Cố Niệm Hề nhiều lần muốn trốn chạy, nhưng ngại khí lực người đàn ông nào đó quá lớn, phản kháng của cô căn bản không có tác dụng gì

Nếu không thể phản kháng, chỉ bằng nằm xuống hưởng thụ thật tốt!

Vì thế, đêm nay trong căn nhà nhỏ lại có một mảnh kiều diễm...

Người đàn ông nào đó ăn uống no nê, mới cọ cọ vào người Cố Niệm Hề ngủ thật say

Nhưng mà, mặc dù trong mơ hắn cũng giống như là sợ hãi, vật nhỏ trong lòng ngực bởi vì hắn ngủ say sẽ bị người khác trộm mất. Cho nên hắn mới gắt gao ôm eo cô, dùng đôi chân thon dài ôm cô trong lòng ngực. Bộ dạng này giống như là một con bạch tuộc giương nanh múa vuốt. Bị thân thể phúc hắc bá đạo này ép tới không thở nổi, Cố Niệm Hề muốn trốn mình, nhưng nhìn thấy gương mặt của hắn đang ngủ rất say, cô vẫn im lặng dựa vào trong ngực hắn, một đêm ngủ ngon...

Nhưng mà ngày hôm sau, Cố Niệm Hề nhìn đến thần sắc của người đàn ông nào đó vô cùng tốt, một thân quân phục xanh biếc, hiên ngang đứng trước mặt cô, Cố Niệm Hề còn đang xụi lơ nằm trên giường vô cùng thống hận nhìn hắn

Hắn giăng co một đêm, cũng không giống cô, vừa tỉnh đã làm ra dáng vẻ như không có chuyện gì

Thậm chí so với trước kia còn có tinh lực hơn vài phần?

Mà chính mình, cùng Đàm Dật Trạch vận động giống nhau, đi vào giấc ngủ cùng thời điểm, tại sao cô lại cảm thấy thất lực giống như là bị đứt làm đôi?

Có lẽ bởi vì Cố Niệm Hề làm ra biểu hiện quá mức rõ ràng, người đàn ông đứng cách đó không xa, xoay người nói với cô: "Không cần cố kỵ, rèn luyện vài ngày, em cũng có thể có sức khỏe giống như anh!"

"Ai cố kỵ đâu!" Cố Niệm Hề chu đôi môi đỏ mọng, dùng móng nhỏ đối diện với Đàm Dật Trạch tỏ vẻ là cô đang bắt mắt

Nhìn cô bày ra bộ dáng như vậy. Hắn tiến đến phía cô ôm cô vào lòng, sau đó ghé ở tai cô nói nhỏ: "Còn khó chịu không?"

"Chán ghét, lão già kia!" Nói thật, bọn họ vẫn chưa từng thử qua cảm giác đến khi mặt trời lên vẫn còn thân mật. Bị Đàm Dật Trạch ôm trong lòng như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề cũng dần đỏ lên

"Anh là lão già đáng ghét, em là vật nhỏ của lão già đó. Vậy em phải chán ghét vật nhỏ mới đúng!" Nhìn ra được, hôm nay tâm tình của Đàm Dật Trạch không tồi. Bằng không, hắn sẽ không có tâm tình cùng cô đấu võ mồm như thế

"Lão già kia, anh thật xấu xa!" Cố Niệm Hề nghĩ nghĩ một chút, sau đó đưa tay nhéo nhéo thất lực của hắn

"Đàn ông không xấu, phụ nữ không thương!" Đây là lời Chu Tử Mặc nói cho hắn biết

"Anh lại tiếp tục ba hoa, không muốn đề ý đến anh!" Cố Niệm Hề vặn vẹo thân mình, né tránh bàn tay của Đàm Dật Trạch xâm nhập

"Ha ha, được rồi hiện tại tha cho em, chờ buổi tối trở về, xem anh thu phục em thế nào!" Nói xong, hắn lại hung hăng bóp mông nhỏ nhắn của cô, sau đó mang theo tươi cười rời đi

Mà cô gái nằm trên giường, nhìn bóng dáng của hắn rời đi ngày càng xa, trong lòng đột nhiên có chút mất mát

Cùng hắn ở chung, cả ngày vui cười, cô cũng dần dần quên bọn họ khi nào thì bắt đầu kết hôn. Người thông minh như Đàm Dật Trạch không biết có như cô, cảm thấy luống cuống mờ mịt không?"

Anh muốn em sinh đứa nhỏ, có phải là không muốn em rời đi, muốn em mãi không thể tách rời có phải vậy không?

Mặc kệ là thế nào, Đàm Dật Trạch em dường như càng ngày càng thích anh...

Cũng rất hy vọng, có thể cùng anh hạnh phúc đến già!

"Yêu, xe của em ghế da thật là xịn, là da thật sao, sờ lên đúng là vừa mềm vừa nhẵn!"

Tô Du Du theo chỉ thị của Lăng nhĩ gia, chở hắn đến một nhà hàng ăn uống nào đó, khi cô vừa lên xe thì hắn đã nói một câu như vậy

Lời nói này nhìn qua chắc chắn hôm nay tâm tình của Lăng nhĩ gia không tồi

Ngay cả đôi mắt đẹp khuynh quốc khuynh thành kia, đều mang ý cười giống như trăng khuyết

Chẳng qua động tác của hắn tiếp theo, làm cho Tô Du Du nhất thời đen mặt

Không trực tiếp khởi động xe, Tô Du Du liền hướng tay của Lăng nhĩ gia đánh tới "Bốp bốp". Tiếng này trong không gian xe chật chội quá mức vang dội

"Buông tay, Lăng nhĩ gia anh đang mò chân tôi!" Tô Du Du nói lời này cơ hồ đều đang nghiêng răng nghiêng lợi. Tay khác đang cầm vô lăng lại gắt gao nắm vào thật chặt. Vì quá sức mà làm cho đốt ngón tay trở nên trắng bệch

Tô Du Du cho là chính mình che dấu bất mãn tốt lắm, nhưng không biết động tác kia hầu như là thể hiện rõ ràng cảm xúc của cô lúc này

Mà người đàn ông ngồi ở bên cạnh ghế phụ kia, thật rõ ràng có thể nhìn thấy động tác nhỏ này của cô, hai mắt đột nhiên híp lại. Sau đó Tô Du Du tiếp tục lái xe, tốc độ cực nhanh, coi người đàn ông bên cạnh không tồn tại cũng như sự việc vừa rồi chưa từng xảy ra

"Yêu, thì ra là chân của Tô bé nhỏ, trách không được sờ lên da thô thịt cứng như vậy!" Hắn mang nụ cười không rõ hàm xúc. Nói lời này lại làm ra dáng vẻ vô cùng lưu manh, làm cho Tô Du Du tức đến nghiêng răng nghiêng lợi

Mà càng làm cho Tô Du Du muốn bùng nổ chính là, người đàn ông này tuy rằng phi báng chân của cô, nhưng tay hắn giờ phút này vẫn còn lưu luyến ở chỗ đó. Khóe miệng còn có nụ cười tà ác, biểu hiện cho hắn không có một chút áy náy nào

"Da thô thịt cứng sao? Tôi sao vừa mới nhớ rõ nghe người nào nói sờ lên vừa mềm vừa nhẵn cơ mà?" Tô Du Du đối với dáng người của mình là vô cùng tự tin. Lúc trước ở thành phố D cô cũng là cô gái được nhiều người hâm mộ, hơn nữa cô từ nhỏ đã ham mê hoạt động thể dục thể thao, cho nên bộ ngực phi thường nảy nở, cho dù không mặc áo lót, cũng có thể bảo trì bộ dáng hoàn mỹ

Cái mông cũng rất vênh, ít nhất mỗi lần Cố Niệm Hề nhìn thấy cô mặc váy ngủ, đều nói rất gợi cảm. Về phần đôi chân này, chính là chỗ cô hài lòng nhất

Bởi vì hai chân của cô vừa dài lại vừa thẳng. Đó cũng là lý do Tô Du Du rất thích mặc váy ngắn. Có đôi khi trời lạnh như vậy, cô cũng không buông tha

Chẳng qua Lăng nhĩ gia nói như vậy, sau này cô sẽ không bao giờ mặc váy ngắn trước mặt người đàn ông này

Bằng không dầu mỡ khi nào bị lau hết cũng không rõ

"Vừa mềm vừa nhẵn sao? Kia anh còn muốn sờ xem, rốt cuộc có phải là vừa mềm vừa nhẵn hay không!" Nói xong, tay của hắn lại làm bộ muốn tiến về phía sâu hơn tìm kiếm

Mà khóe miệng cũng có độ cung vô cùng rõ ràng

Lập tức, Tô Du Du hiểu được: Cô lại bị người đàn ông đáng khinh này đùa giỡn!

"Anh dám sờ lão nương, lát nữa lão nương nhất định cho anh biết sự lợi hại!" Cô đẩy tay hắn ra, hung hăng kéo lại vạt váy của mình. Sau đó hướng người bên cạnh rống giận: "Lão hồ không phát uy, anh cho tôi là mèo bệnh sao?"

Nhưng thật rõ ràng, hắn cũng không lâm vào thế bị động

Nhìn Tô Du Du tức giận đến mức muốn xù lông, hắn lại nở nụ cười nhẹ. Ánh mắt lại có tia trêu đùa: "Yêu, lợi hại cái gì? Anh rất muốn nhìn, em chỉ là cọt mề, có thể phát uy đến đâu?"

Nói đến đây, tầm mắt của hắn lại dừng ở chỗ trên ngực cô

Bởi vì Lăng nhị gia thân cao hơn một mét tám, ngồi ở trong xe đầu cũng muốn chạm đến trần

Cho nên, vị trí này vừa lúc có thể nhìn được một phong cảnh tốt đẹp

Nhìn thấy phong cảnh mê người như vậy, đôi mắt của hắn ẩm đậm đi rất nhiều. Bởi vì trong đầu hắn thoáng hiện, đến mảnh tơ lụa nhẵn nhụi ngày đó

"Sẽ không phải là muốn đem anh cưỡng ngay ở trên xe chứ?" Không biết có phải do hắn khát hay không, mà giờ phút này giọng nói của Lăng nhị gia có chút khàn

Giọng nói kia của hắn, cũng làm cho Tô Du Du ý thức được thứ gì đó

Theo tầm mắt của Lăng nhị gia, Tô Du Du nhìn đến nút thắt trên ngực mình

Trong lúc nhất thời, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên hồng rực, vội vã đưa lưng về phía Lăng nhị gia, sau đó đem cúc áo đóng lại

"Luu manh, cũng không biết sợ đau mắt!"

Mặc dù có chút thẹn thùng, nhưng Tô Du Du cũng không phải là dạng hiền lành gì

Mà về điểm này, Lăng nhị gia cùng cô rất giống nhau

Nghe được tiếng chữ rủa của Tô Du Du, trên mặt của hắn lại mang ý cười xấu xa

Chờ Tô Du Du xoay người lại, gương mặt của hắn có chút mất tự nhiên, nhưng sau đó khoe miệng lại hiện lên độ cung tà ác: "Anh lưu manh? Nhưng đối với Tô nhỏ bé ở trước mặt anh đây vẫn xin phải cúi đầu!"

Xem đi, hắn lại lấy chuyện buổi tối hôm đó "Bị" bá vương cứng rắn ra nói

"Miệng của anh nếu như còn mở miệng một lần nữa, thì chị đây cũng có biện pháp cho vết thương ở miệng anh lở loét!" Tô Du Du hiện tại rất không muốn nhớ lại chuyện buổi tối hôm đó

Cả đời "Anh minh" của cô tất cả đều bị hồng bét

"Anh không phải đã nói rồi sao? Cọp mẹ cứ việc phóng ngựa lại đây đi!" Nhìn bộ dạng cô tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi giống như con chuột tranh cãi vô ích, tâm tình của Lăng nhị gia lại trở lên rất tốt

Nói xong lời này, hắn lại thấy cô có bộ dạng giống như mèo hoang phát dục, làm cho hắn cười đến run rẩy cả người

Rồi sau đó, người đàn ông tà ác lợi dụng lúc cô chưa thắt dây an toàn, đem cánh tay dài ôm Tô Du Du kéo vào lòng ngực mình. Làm cho cô cùng hắn song song ngồi thẳng vào ghế phụ

"Chết tiệt, anh rốt cuộc muốn làm gì?" Bởi vì hành động bất thi linh của Lăng nhị gia, làm cho phản ứng của cô có chút quá, khiến cho chính mình bị ngứa đầu. Nhưng mà điều xấu hổ chính là, quần áo của cô cũng chủ động giúp vui. Thời điểm cô không cẩn thận ghé vào người hắn là lúc, nút áo cũng bị bật ra

Giờ phút này, cảnh đẹp lại trình diễn trước mắt của người đàn ông tà ác nào đó, hơn thế nữa còn bị đè ép dưới lòng ngực hắn

Làm cho người đàn ông giống như hồ ly giáo hoạt kia, hiện tại trong lòng mắt lại mang vẻ hưởng thụ

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Cực Phẩm Đẹp Trai

"Làm cái gì? Đây không phải là muốn hỏi em sao, nữ lưu manh!" Lúc nói lời này, người đàn ông thật không khách khí đem tầm mắt của mình dừng ở trên cảnh đẹp rộng mở kia: "Không phải nói muốn thu phục anh sao? Anh đây không phải đều là thuận ý em sao? Dù sao bị em cưỡng, cũng không phải là lần đầu tiên. Nhiều ít đều tùy ý em. Đứng rồi, anh nhớ rõ không phải ai đó đã nói một câu: Cuộc sống giống như một hồi, nếu không phản kháng được, chỉ bằng nằm xuống hưởng thụ thật tốt!"

Nói xong, Lăng nhị gia quả thật tự động nắm chặt hai mắt, càng làm cho khoe miệng Tô Du Du run rẩy, người đàn ông này thế nhưng lại tự động cởi bỏ quần áo trên người hắn?!

"Vô sỉ! Nếu không phải chị đây uống rượu, thì cũng sẽ không tìm tới anh!" Thừa dịp hấn nhắm lại hai mắt, Tô Du Du nhanh chóng chạy về phía ghế chính, đem nút áo trên ngực đóng lại

"Anh đây không biết có bao nhiêu người theo đuôi! Mà Tô bé nhỏ lúc đó chẳng phải bị anh hấp dẫn, mới xuống tay với anh sao? Hơn nữa, người ta không phải đều nói rượu vào phun chân tình sao? Tình huống kia của em, thật cũng không sai biệt lắm!"

Dù sao mỗi một câu của Tô Du Du, sẽ đều bị Lăng nhĩ gia tìm tới lý do tuyệt đối, đem cô ăn gât gao

Chẳng qua, mỗi lần gặp Tô Du Du, Lăng nhĩ gia luôn trầm mặc ít nói, thế nhưng biến thành nói nhiều. Mỗi một giờ, đều nói nhiều hơn bình thường

Việc này nếu như để Tiểu Lục Tử thấy, phỏng chừng khóe miệng sẽ có chút run rẩy

"Ngồi đằng hoàng cho tôi, con mẹ nói nếu anh không nghĩ muốn chị đây cùng nhau tự tử, tốt nhất cầm miệng lại!" Nói xong, Tô Du Du từ từ thắt dây an toàn của mình, sau đó khởi động xe

"Tự tử, vậy không nên nha! Anh không muốn em vì không được cường, mà cùng nhau tự tử!" Lăng nhĩ gia nhìn cô gái bên cạnh tức đến nổi không nói được lời nào, khóe miệng liền hiện lên độ cung

Chỉ số thông minh của Lăng nhĩ gia hấn từ lúc học tiểu học năm hai, đã vượt qua người thường

Đối phó với Tô bé nhỏ tâm địa gian xảo, Lăng nhĩ gia hấn thủ đoạn hấn có thừa!

"Đúng rồi, tội phạm cường gian, anh mấy ngày nữa cùng bạn đi tới một ngọn núi, em có muốn đi hay không?"

"Không đi!" Hấn đã gọi cô là tội phạm cường gian, cô lại ngu ngốc tự mình dăng lên cánh cửa không phải là đáng đánh sao?

"Thật sự không đi sao? Nơi đó rất đẹp!"

"Không đi là không đi, nơi anh muốn tới đã đến rồi, hiện tại lăn xuống đi, miễn làm cho lỗ tai chị đây ô uế!"

"Tô bé nhỏ, bản lĩnh khác em không có, nhưng lại có giọng nói rất êm tai! Chẳng qua giọng nói này cũng không phải dùng như vậy!" Nhìn người trước mắt, Lăng nhĩ gia lại nở nụ cười thâm trầm!

Bởi vì ý hấn nói giọng nói của cô là phải ở trên giường

Hấn không quên, ngày đó Tô bé nhỏ ở trên người hấn rầm rì nói chuyện muốn "Giáo dục" hấn, giọng điệu lại mê hoặc lòng người như vậy. Giọng nói như thế, có thể dễ dàng kêu một người đàn ông thuần phục dưới cơ thể của cô

Mà rất không may chính là, Lăng nhĩ gia hấn có tiếng là dùng lời nói giết người

Cũng bởi vì dạng này, hấn đã vài ngày không muốn ra ngoài ăn món thôn quê

Chỉ vì muốn nghĩ lại giờ phút cùng cảm giác ngày đó

Nhưng đối với Tô bé nhỏ này, hấn dường như có điểm khó xuống tay. Nhìn qua là một cô gái tùy tiện. Trên thực tế cô so với bất cứ kẻ nào thông minh hơn rất nhiều. Chuyện nguy hiểm cô đều bỏ chạy thật xa, cho nên mặc dù hấn đã cùng cô vài ngày ở một chỗ, vẫn khó tìm được cơ hội thích hợp

Cho nên hấn mới luôn lừa gạt chọc tức cô, đợi có cơ hội

"Tôi không biết anh muốn nói cái gì, nhưng mà Lăng nhĩ gia anh nếu thật sự không muốn xuống xe, tôi cũng có cách hướng cổ họng anh giải quyết!"

Nói xong, Lăng nhĩ gia liền cảm thấy mình bị đánh úp lại

Ngược lên nhìn thì thấy trên tay của Tô Du Du có một con dao nhỏ

"Thế nhưng còn dám giấu thứ này trên xe!" Mắt thấy Tô Du Du cầm con dao, Lăng nhĩ gia liền nhanh chóng mở cửa xe đi xuống

Thường ngày hấn luôn lấy hình tượng phong lưu phóng khoáng mà xuất hiện. Thế mà hiện tại trước cổng công ty của hấn, lại thấy hấn chật vật như vậy, còn thiếu chút nữa ngã sấp xuống

Mà khi hấn bước xuống xe, mới bắt đầu ý thức được mình sai lầm rồi. Bởi vì khi hấn vừa ra khỏi xe, Tô Du Du đã khởi động xe chạy mất trên đường lớn

Lăng nhĩ gia thất tha thất thểu đứng vững, nhìn xe ô tô ở góc đường nhỏ biến mất, đôi mắt đột nhiên híp lại

Tô bé nhỏ, sớm hay muộn cũng có một ngày, anh nhất định làm cho em ngã vào lòng ngực anh!

Lăng nhĩ gia đột kích, ai dám cản đường?

"Chị Niệm Hề, gần đây làm phiền chị nhiều!" Tập đoàn Bác Á gần đây có một nhân viên mới, cũng là người từ thành phố D đến. Tuổi cùng Cố Niệm Hề ngang nhau. Chẳng qua là nhỏ hơn Cố Niệm Hề vài tháng, nên luôn mở miệng gọi cô là chị

"Điềm Điềm, cô nói cái gì vậy! Chúng ta đều là người đến cùng một nơi, có thể nói là đồng hương. Hiện tại đều ở nơi xa lạ như vậy, cùng giúp đỡ nhau lẫn cũng là việc nên làm!" Hai người nói chuyện vô cùng khách khí

Điềm Điềm người cũng như tên, hai mươi ba tuổi, đúng là tuổi nở hoa của một cô gái

Cô gái mi thanh mục tú, khỏe miệng khi động, sẽ lộ ra hai cái xoáy nhỏ, giống như tên của cô, làm cho người ta thoát nhìn lâm vào miền mang

Điềm Điềm mới đến thành phố này, cho nên tất cả đối với cô mà nói đều rất xa lạ

Hoàn hảo chính là, Cố Niệm Hề giống cô cùng đến từ thành phố D

Mỗi ngày đi bàn bạc họp đồng Xí Hoa Án, Điềm Điềm đều đi theo cô, tan tầm cũng sẽ cùng cô trở về

Dần dần Trần Điềm Điềm nảy sinh hảo cảm tốt đẹp với Cố Niệm Hề, rất muốn thân thiết với cô

Nhưng này cũng không phải là bởi vì Cố Niệm Hề là con gái thị trưởng. Mà cô cảm thấy được, trên người Cố Niệm Hề toát ra thứ gì đó rất thành thật, khiến người ta nhìn không được muốn cùng cô ở một chỗ

"Cái gì mà giúp đỡ lẫn nhau, là chị Niệm Hề vẫn luôn giúp đỡ em mới đúng. Nếu không có chị Niệm Hề, làm sao em có thể ổn định ở thành phố xa lạ này sớm như vậy!"

"Được rồi, đừng nói những lời dư thừa đó nữa, chúng ta hẳn là không muốn nghe. Tóm lại lúc này hợp tác, chúng ta cứ giữ nguyên mối quan hệ tốt như vậy, nếu thành công, tôi mời cô một bữa thật ngon!"

"Được, chị Niệm Hề em đi trước!"

Nói xong, Trần Điềm Điềm liền giao văn kiện đưa cho Cố Niệm Hề, sau đó trở về vị trí của mình

Cô mới vào công ty chưa lâu, đương nhiên là không có phòng làm việc riêng. Làm việc chung với người khác, mỗi ngày sẽ đều nghe được chuyện của một đám không có chí cầu tiến kia

Mà chủ đề của bọn họ hôm nay là Cố Niệm Hề

"Đã nghe gì chưa? Trưởng phòng của chúng ta đã kết hôn!" Có người bắt đầu bàn tán

"Không thể nào, trưởng phòng so với tôi còn ít tuổi hơn, tôi còn chưa lập gia đình, cô ấy làm sao đã có nhanh như vậy?" Lại có người bắt đầu phụ họa

Người này giọng nói có chút loạn, đối với chuyện kết hôn biểu hiện vô cùng mãnh liệt

"Thôi đi, nếu như cô gặp được người cực phẩm đẹp trai như vậy, không nhanh mới là lạ!" Một người khác lại bắt đầu phản bác cô gái kia

"Cực phẩm đẹp trai? Cô nói là trưởng phòng của chúng ta gả cho người đàn ông cực phẩm đẹp trai sao?" Lại có người, bắt đầu tham gia vào đề tài thảo luận. Thực rõ ràng người này đối với Cố Niệm Hề không quan tâm, mà là quan tâm tới người cực phẩm đẹp trai kia

"Đương nhiên là cực phẩm đẹp trai, lần trước tôi còn tận mắt thấy. Hơn nữa người ta cực phẩm đẹp trai cũng không nói, ngay cả chức vị cũng không nhỏ!"

Trần Điềm Điềm vốn không có tâm tư muốn nghe chuyện này, nhưng giống như những người nơi đây, cô rất quan tâm tới Cố Niệm Hề, cho nên lỡ tai cũng không tự giác vênh lên

"Chức vị không nhỏ?"

"Các cô chẳng lẽ không biết sao, người đàn ông mỗi ngày đến đưa đón cô ấy, đều mặc một bộ quân phục xanh biển. Nhưng mà cụ thể là quân hàm bao nhiêu, tôi cũng không rõ lắm. Để khi tôi thấy rõ, sẽ nói với các cô"

"Xì... Ngay cả quân hàm đều không thấy rõ, liền nói với chúng tôi người đó chức vị không nhỏ"

"Đúng vậy đúng vậy"

"Dù sao, tôi cảm giác chức vị người đó không nhỏ là được!"

"Thôi thôi thôi, chúng tôi không muốn nghe cô nói bậy bạ, vẫn là trước làm việc thật tốt đi, miễn cho sắp đến lại nói nhiều!"

Nói xong lời này, mọi người đều tự giác rời đi

Vấn đề như vậy, rất nhanh đã không còn dấu vết ở trong đầu của bọn họ, Bởi vì mỗi ngày bọn họ sẽ đều tìm ra được đề tài mới mẻ để bàn luận

Trần Diễm Diễm thì lại khác bọn họ

Cô rất muốn nhìn xem, lão công của Cố Niệm Hề có bộ dạng như thế nào

Mọi người đều nói Cố Niệm Hề "Nam tài nữ mạo"

Vậy lão công của Cố Niệm Hề trừ bỏ chữ "Tài" sẽ không có cái gì khác sao?

Trần Diễm Diễm chỉnh sửa xong văn kiện đặt ở trên bàn của mình, lúc này Cố Niệm Hề đang chuẩn bị túi xách rời đi

"Chị Niệm Hề, chị về nhà đúng không!"

"Ân, lão công mình vừa mới gọi điện đến, hôm nay anh ấy tan tầm sớm, sẽ đến đây đón mình!" Cố Niệm Hề khẽ cười

Được Cố Ân Mẫn dạy dỗ, đa số Cố Niệm Hề đều mỉm cười với mọi người

"Chị Niệm Hề, chị đã kết hôn sao?" Giấu đi mọi chuyện vừa mới nghe được, Trần Diễm Diễm lúc này làm ra bộ dáng kinh ngạc

"Ân, kết hôn mấy tháng rồi!" Thật ra ngay cả hôn lễ đều không có

"Trời ạ, mình cũng không biết! Để lần sau mình sẽ đem quà đến cho cậu! Đúng rồi, chị Niệm Hề cùng đi xuống lầu đi! Chờ mình, mình lấy túi xách"

Trần Diễm Diễm cùng Cố Niệm Hề xuống lầu, đơn giản chỉ muốn nhìn xem "Cực phẩm đẹp trai" kia

Thật ra, trong lòng của cô không nghĩ lão công của Cố Niệm Hề đẹp trai

Chỉ là đám người kia đôi trắng thay đen mà thôi

Có nhiều lần, Trần Diễm Diễm đã tận mắt chứng kiến năng lực nói dối của bọn họ

Cho nên, Trần Diễm Diễm cũng nhận định, "Cực phẩm đẹp trai" trong miệng bọn họ, nhất định là một người đàn ông trung niên mang thai, hoặc là một người đàn ông giống như cóc ghè

Hơn nữa, Trần Diễm Diễm cũng không tin, ông trời lại không công bằng như vậy. Cho Cố Niệm Hề diện mạo cùng thân phận vô cùng tốt, lại còn cho cô một lão công đẹp trai sao?

"Chị Niệm Hề, chúng ta đi thôi!"

Cầm túi xách trên tay, sau đó tay kia lại vòng qua tay của Cố Niệm Hề

Đến dưới đại sảnh, Trần Diễm Diễm suy nghĩ đủ mọi lý do, muốn ở cạnh bên người Cố Niệm Hề

Mục đích, đương nhiên chỉ có một là muốn cười nhạo cô

Thật vất vả, cô cuối cùng cũng có kết quả

Cố Niệm Hề ngẩng đầu nhìn thấy chiếc xe đỗ cách đó không xa, cặp mắt đẹp kia lại dốc hết quyền rũ...

Trần Diễm Diễm phía sau, cũng không chút nghi ngờ mị lực của Cố Niệm Hề. Ngay cả cô là một cô gái, thiếu chút nữa cũng bị Cố Niệm Hề thuyết phục, càng không cần phải nói đến đàn ông...

Nhưng mà hoàn hảo chính là, Cố Niệm Hề yêu nghiệt như vậy, đã bị một người đàn ông thu phục

"Lão công..."

Một tiếng ngọt ngào truyền ra từ miệng cô

Cách đó không xa, Đàm Dật Trạch quần phục xanh biếc bước xuống xe, liền theo tiếng nhìn về phía cô

Trần Diễm Diễm cũng hứng trí nhìn về, hướng tới người đàn ông kia. Chẳng qua cô chỉ muốn nhìn "Cực phẩm đẹp trai" trong miệng đám bà tám kia là người thế nào

"Diễm Diễm, đây là lão công Đàm Dật Trạch của tôi" Bởi vì là người cùng công ty, cho nên Cố Niệm Hề liền giới thiệu một phen: "Lão công, đây là đồng

nghiep của em, cũng là người đến từ thành phố D, gọi là Trần Diễm Diễm"

"..." Nhìn người đứng ở bên cạnh Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch nhìn chăm chăm đánh giá Trần Diễm Diễm một phen, rất lâu sau hắn mới thản nhiên gật đầu một cái

"Diễm Diễm, chúng tôi đi trước, ngày mai gặp lại!" Cố Niệm Hề vẫn cười nhẹ với Trần Diễm Diễm, sau đó nắm tay Đàm Dật Trạch nhanh chóng rời đi

"Tạm... biệt!" Thời điểm hai người chuẩn bị biến mất ở đại sảnh, Trần Diễm Diễm mới nhớ ra phải nói cái gì đó

Nhìn cảnh tượng hai người rời đi, Trần Diễm Diễm hai tay đặt song song bắp đùi của mình nắm chặt, tự nhiên cảm thấy đau đớn. Đưa tay vừa nhìn thấy mới phát hiện mình bối vì dùng sức quá lớn, mà trên tay hắn lên dấu vết

Lúc này đây, Trần Diễm Diễm mới biết, thì ra trên đời có chuyện không công bằng như vậy

Cố Niệm Hề xinh đẹp, bối cảnh hiển hách còn không nói, ngay cả lão công của cô ấy cũng thuộc dạng cực phẩm giai nhân

Nhìn lại mình, cô cũng không cảm thấy mình kém cô ấy ở điểm nào. Nhưng tại sao Cố Niệm Hề có mọi thứ, mà cô lại không có?

"Cố Niệm Hề dựa vào cái gì, cô có mọi thứ tốt như vậy?" Trong gió nhẹ, Trần Diễm Diễm nhìn chiếc xe biến mất ở góc đường, ni non

"Lão già kia, hôm nay tan tâm liền đến đón em, có phải có phải có ý đồ bất chính gì hay không?" Không có người ngoài, chỉ có hai bọn họ cho nên Cố Niệm Hề lại càng tùy ý hơn

Giống như hiện tại, làm trò trước mặt hắn gọi hắn là "Lão già kia" đã sớm trở thành cơm bữa

Có đôi khi, cô thậm chí còn vô lễ nhảy lên đùi hắn, nhéo cái lỗ tai của hắn mà nói chuyện

Mà nhìn cô gái ngày càng không biết an phận kia, Đàm Dật Trạch một chút cũng không tức giận, khoe miệng chỉ duy nhất hiện lên độ cung bất đắc dĩ...

Xem ra, thật sự như Chu Từ Mặc nói, phụ nữ không nên quá cung chiều

Cung chiều quá, cô ấy sẽ nhảy lên đầu mình

Nhưng mà quyết tâm nghiêm khắc với vật nhỏ, Đàm Dật Trạch hắn lại cảm thấy không nỡ

Cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn để cho vật nhỏ không kiêng kỵ mà ngồi lên đỉnh đầu mình

"Nhìn dáng vẻ kia của em, cũng chỉ đủ một chút cho buổi tối của anh" Hắn nói, dáng vẻ lưu manh lại đánh giá trên ngực cô

"Lão già kia, lại không đứng đắn!" Ý thức được chính mình đùa giỡn hắn vĩnh viễn đều không đỡ lại được, Cố Niệm Hề chỉ có thể ghen khuấy trở lại vị trí của mình

"Anh vẫn rất đứng đắn, vật nhỏ!" Hắn thu hồi tầm mắt lưu manh kia, khôi phục lại gương mặt hàng ngày, khiến cho ai cũng không thể khinh nhờn

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Lão Già Kia, Anh Là Của Em

"Lão già kia anh lại không đứng đắn. Em nói cho anh biết, đi cả mẹ của em còn chưa đi, anh đừng có mà loạn tưởng" Bình thường nếu như Đàm tham mưu trưởng tới đón cô, sau khi trở về nhà điều trước tiên làm chính là ôn tồn vỗ về một phen

Cho nên hôm nay Đàm tham mưu trưởng xum xoe đến đón cô, khi đi cả mẹ vẫn còn chưa đi. Làm cho Cố Niệm Hề không thể không nghi ngờ hắn

"Ai loạn tưởng? Dường như là vật nhỏ nào đó tịch mịch khó nhìn, cho nên đối với anh nảy sinh ý đồ biến thái!" Người đàn ông vẫn cười như trước, giống như là gió nhẹ thoảng qua, dưới ánh mặt trời ngả về chiều càng thêm thâm thúy mỉa mai. Khiến cho Cố Niệm Hề trong nháy mắt thất thần

"Còn nói là anh loạn tưởng? Nhìn xem, nước miếng của em đều chảy ra rồi kia!" Thấy Cố Niệm Hề thất thần, Đàm Dật Trạch lại hé ra gương tươi cười

Bị Đàm Dật Trạch nói như thế, Cố Niệm Hề nhanh chóng đưa tay xoa xoa khóe miệng của mình

Không có!

Xem ra người đàn ông này lại bắt đầu trêu chọc cô, khiến cho cô hận đến nghiêng răng nghiêng lợi

"Lão già kia, đùa giỡn em vui lắm sao?"

"Được rồi được rồi, trước tiên nói chuyện chính đi!" Nhìn vật nhỏ bộ dạng tức giận, Đàm Dật Trạch liền mau chóng đổi đề tài. Bằng không lát nữa cô lại không cho hắn hôn, còn có cảm dục vài ngày. Vật nhỏ tức giận, đến lúc đó người chịu khổ chỉ có một mình Đàm Dật Trạch hân

"Chuyện gì?"

"Là như vậy, hai ngày nữa anh được nghỉ"

"Được nghỉ? TV trong nhà chẳng phải đều bị anh chiếm lấy sao?" Về điểm này, Cố Niệm Hề có chút buồn rầu. Mỗi một lần Đàm Dật Trạch được nghỉ, TV trong nhà đều chỉ có thể bật duy nhất một kênh tin tức

"Ngày nghỉ này chúng ta sẽ không ở nhà. Chúng ta kết hôn lâu như vậy, anh cũng chưa cùng em đi ra ngoài dạo một vòng. Vốn định mang em trở về thành phố D, nhìn xem Cố thị trường. Nhưng gần đây trong quân đội có việc, anh không thể đi khỏi thành phố được. Cho nên anh nghĩ muốn cùng em đến chỗ Phạm Tiểu Ngủ"

"Phạm Tiểu Ngủ?" Cố Niệm Hề nhớ rõ, Đàm Dật Trạch cũng từng nhắc tới người này

Hình như là người nằm đó ở bộ độ đặc chủng cùng với hắn

"Àn, phong cảnh chỗ đó không tồi. Hơn nữa Mặc lão tam sẽ mang theo vợ hắn, còn có Lăng nhị hân nói muốn được nhìn thấy chị dâu và em dâu!"

"Chị dâu, em dâu?"

"Anh là lão đại của bọn hắn, em đương nhiên là chị dâu của bọn họ. Về phần vợ của Mặc lão tam, chính là em dâu của bọn anh! Nhưng bọn hắn biết được tuổi của em, chắc chắn sẽ bị tức mà chết" Nói lời này, Đàm tham mưu trưởng lại nở nụ cười hân diện. Làm cho Cố Niệm Hề có chút sững sờ

"Tại sao?"

"Bởi vì anh lớn tuổi nhất, nhưng lão bà của anh lại trẻ nhất. Vậy mà bọn họ phải gọi em một tiếng chị dâu!"

Lão bà càng trẻ, đàn ông sẽ đều cảm thấy hân diện

Cố Niệm Hề thật không ngờ, Đàm tham mưu trưởng cũng có hứng thú như thế

"Lão già kia, em có thể mang theo người nhà cùng đi hay không?" Tô Du Du đến thành phố này, cũng chưa có thời gian đi du lịch, nếu mang theo cô ấy, chắc chắn nha đầu kia sẽ vui đến quên trời đất

"Anh không phải là người nhà của em sao" Đối với vấn đề của Cố Niệm Hề, Đàm tham mưu trưởng có chút bất mãn. Xe đỗ ở cửa nhà, Đàm Dật Trạch liền kéo tay cô xuống, chuẩn bị cùng cô nói cho rõ

Chẳng lẽ, Đàm Dật Trạch hân không quan trọng với cô sao?

Ngay cả người thân cũng không tính?

Tốt xấu gì thì hân cũng là lão công của Cố Niệm Hề, cũng là người vô cùng vô cùng thân thiết với cô nhất trên thế giới này

Sắc mặt Đàm tham mưu trưởng không tốt, Cố Niệm Hề đương nhiên cũng biết cô vừa mới giảm phải điểm máu chốt của người đàn ông nào đó, liền chân chó lấy lòng hân: "Đàm tham mưu trưởng, anh không chỉ là người thân thuộc, còn là người đàn ông của em. Ý của em là dù sao chúng ta cùng một đám người đi du lịch, có thể cho em mang theo bạn tốt được không? Tô Du Du cũng chưa từng đi đến nơi đó. Cho nên em muốn mang cô ấy đi, có được hay không?"

"Được rồi, Đàm Dật Trạch anh cũng không phải là người keo kiệt, nhìn em đừng cảm thừa nhận sai lầm như vậy, anh liền đồng ý yêu cầu của em!"

Đàm tham mưu trưởng cảm thấy chính mình được khai sáng, nhưng hân không biết khi hân còn đang tươi cười, một cô gái nào đó đang ở trong lòng ngực hân lấy lòng, âm thầm chửi bới: Lão già kia, còn nói mình không keo kiệt, rõ ràng là vô cùng keo kiệt. Không phải mới nói sai một câu, sắc mặt đã đột nhiên trở nên xấu hay sao?"

"Vật nhỏ, em đang nói bậy gì anh!" Không thể không thừa nhận Đàm tham mưu trưởng có công năng nhìn rõ tâm tư cô. Liếc mắt một cái, là có thể biết cô đang suy nghĩ cái gì

Nhưng vì tránh phiền toái không cần thiết, Cố Niệm Hề cũng chỉ có thể, hướng người đàn ông vô lại nào đó nói lời ngọt ngào: "Nào dám nào dám, tiểu

nhân sao dám to gan lớn mật đánh chủ ý lên người Đàm tham mưu trưởng anh đây!"

Thấy vật nhỏ ánh mắt lấy lòng, Đàm tham mưu trưởng lại nở nụ cười sáng lạn: "Có cho em cũng không dám, đương nhiên cho dù em dám, Đàm Dật Trạch anh cũng có biện pháp xử phạt em!"

Nói xong lời, hắn lại đưa tay nhéo nhéo eo nhỏ của cô, ý tứ rõ ràng

Hắn ở trên giường, sẽ có biện pháp thích hợp

"Đúng vậy đúng vậy!"

Cố Niệm Hề ngoài mặt là tươi cười lấy lòng, bên trong lại không ngừng chửi rủa hắn

"Chị Niệm Hề, đây là hộp đồng Xi Hoa Án cuối tuần này"

Ngày hôm đó, Trần Diễm Diễm cảm văn kiện mình đã làm tốt vào phòng Cố Niệm Hề

Lúc này Cố Niệm Hề, còn đang vui đầu vào làm việc vô cùng bận rộn

Ánh mặt trời từ bên cửa sổ chiếu vào trong phòng, vừa lúc chiếu lên gương mặt của cô

Mái tóc đen giống như thác nước, hé ra gương mặt tinh xảo có chút không thực

"Ân, cứ đặt ở trên bàn đi, lát nữa tôi sẽ xem!" Bởi vì đồng ý cuối tuần này sẽ đi du lịch cùng Đàm Dật Trạch, cho nên trước thứ sáu Cố Niệm Hề phải hoàn thành xong công việc của mình

Nhưng mà, lượng công việc có điểm lớn

Cho nên, hôm nay ngay cả thời gian uống trà cô cũng không có

"Chị Niệm Hề, em rót cho chị một chén trà nha? Nhìn chị làm việc cả buổi chiều. Ngay cả thời gian uống một hộp nước cũng không có!" Trần Diễm Diễm, nhìn chén nước trên bàn, liền biết Cố Niệm Hề cả buổi trưa cũng không động qua. Cho nên liền mở miệng nói chuyện

"Ha hảm cảm ơn. Tôi hôm nay nhất định phải làm xong chỗ này" Cố Niệm Hề cười đáp, nhưng tầm mắt của cô vẫn dừng trên văn kiện

"Tại sao phải gấp như vậy? Không phải quản lý nói thứ hai mới cần đến sao? Cho dù hai ngày làm không xong, mang về nhà làm cũng được mà!" Trần Diễm Diễm đặt chén trà trên bàn làm việc của Cố Niệm Hề rồi nói

"Đúng vậy có thể mang về nhà làm! Nhưng cuối tuần lão công dẫn tôi ra ngoài đi du lịch, cho nên chỉ có thể mau chóng làm. Như vậy đến thứ hai tôi mới không bị sếp quở trách!" Cố Niệm Hề cùng Trần Diễm Diễm nói chuyện, tầm mắt vẫn dừng trên bàn làm việc

Cũng bởi vì như vậy, nên cô mới không chú ý tới ánh mắt của Trần Diễm Diễm có một tia lạnh lẽo

Vốn tưởng rằng, Cố Niệm Hề cái gì cũng tốt, xem ra hiện tại cũng không phải

Cô ta thể nhưng còn khoe mẽ hạnh phúc trước mặt Trần Diễm Diễm cô

Cô ta có phải là đang cảnh cáo cô, ý muốn nói cô không cùng thế giới với cô ta?

Càng nghĩ, sắc mặt của Trần Diễm Diễm càng tái nhợt

Tay để ở ngang bắp đùi, cũng không tự giác nắm chặt lại

Nhưng Trần Diễm Diễm coi như lại không phát hiện hoàn toàn đau đớn nào

Bởi vì chỉ có đau đớn như vậy, mới có thể nhắc nhở cô ngày hôm nay đã chịu khuất nhục trước mặt Cố Niệm Hề

Xử lý xong vài con số, Cố Niệm Hề không nghe thấy Trần Diễm Diễm nói gì, liền ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt cười nhẹ. Cũng may tốc độ thay đổi gương mặt của Trần Diễm Diễm rất nhanh, cho nên mới không bị Cố Niệm Hề phát hiện

"Diễm Diễm, nếu không còn việc gì, cô về trước đi!" Lúc này thời gian cũng đã không còn sớm, cô phát hiện Trần Diễm Diễm vẫn còn đứng ở trong phòng làm việc của mình

"Được rồi, chị Niệm Hề em đi trước! Chị đừng về trễ quá" Trần Diễm Diễm che giấu tâm tình rất tốt

Trên mặt lúc trước còn mang vẻ mặt oán độc, lúc này liền biết mất

"Ân" Nói xong lời này, Cố Niệm Hề lại tiếp tục làm việc

Trần Diễm Diễm đi khi nào, cô cũng không biết

Tới lúc hoàng hôn, Cố Niệm Hề rốt cuộc cũng làm xong việc, lấy di động gọi cho Tô Du Du

"Nhị gia, xin hỏi anh có chuyện gì!" Bình thường vào lúc này Lăng nhị gia luôn gọi cho cô, sau đó nói cô đến đón hân. Cho nên Tô Du Du cũng không thèm xem điện thoại, trực tiếp ấn nút trả lời

"Cái gì nhị gia? Làm mình Niệm Hề! Có đại gia của cậu" Cố Niệm Hề cầm theo túi xách, chậm rãi bước xuống lầu. Hiện tại cô muốn nhanh chóng đi đến chợ, mua thức ăn nấu cho Đàm tham mưu trưởng ăn

"Yêu... thì ra là Hề nha đầu! Cậu khi nào thì trở thành đại gia rồi? Nhiều nhất, cũng chỉ là đại thăm thôi!"

"Hừ mình vẫn còn trẻ! Tô Du Du cậu chưa làm đại thăm, thì cũng chưa đến lượt mình đâu!"

"Hắc, Hề nha đầu cậu đã sớm đi vào hàng ngũ những nhân sĩ kết hôn! Không gọi là đại thăm thì gọi là gì?"

Tô Du Du bình thường không đem người ta dả kích đến hoa rơi nước chảy, cô sẽ không dừng lại

"Được rồi được rồi, nhưng mà Du Du cậu mở miệng liền thân mật gọi nhị gia, nhị gia kia là ai? Sẽ không phải là bạn trai của cậu chứ!" Cố Niệm Hề thấy Tô Du Du mở miệng đã kích hai ba lần đã cảm thấy chịu không nổi

"Cái gì mà thân mật? Đây chẳng qua là kẻ đầu đường xó chợ! Cái người đáng xấu hổ, lại đáng khinh" Đây là đánh giá của Tô Du Du dành cho Lăng nhị gia

Lần đầu tiên gặp mặt Lăng nhị gia ở bãi đỗ xe, Tô Du Du còn tưởng rằng Lăng nhị gia kia tuy rằng lớn lên mang lòng dạ giống như con cẩu, vô cùng bại hoại, đặc biệt lợi dụng lúc cô say rượu chiếm tiện nghi của cô, khiến cho giá trị con người của Lăng nhị gia trong lòng của Tô Du Du cũng bị hạ xuống không ít

Nhưng dần dần, Tô Du Du mỗi ngày đi theo Lăng nhị gia, sẽ chứng kiến rất nhiều cô gái đi qua chào hỏi hân, sau đó cô phát hiện thì ra người đàn ông này thuộc loại hoa bướm điển hình, hơn nữa đặc biệt hạ lưu, là cái loại dựa vào phụ nữ kiếm cơm, tiểu bạch kiếm

Bởi vì mỗi lần Lăng nhị gia kêu Tô Du Du đến đón, bên cạnh hân sẽ là một đại tiểu thư

Mà điều này khiến cho cô càng khẳng định hân là loại tiểu bạch kiếm

Rất nhiều lần, Tô Du Du muốn nói với Lăng nhị gia: Nhân lúc cha mẹ anh còn sống, nên xin lỗi bọn họ đi

Nhưng nghĩ lại, Tô Du Du cảm thấy được mình đối với hân không có quan hệ gì, tại sao phải khuyên bảo hân? Hân có xin lỗi cha mẹ hân hay không cũng có liên quan gì đến cô?

Còn nữa, mục tiêu hiện tại của cô là đoạn video trên tay hân!

Trong lúc này, cô không nên gây thù chuốc oán thêm với hân

"Người bại hoại như vậy, vậy cậu còn giữ liên lạc làm gì? Cậu không sợ ở chung với anh ta lâu liền sinh ra cảm tình sao?" Trong điện thoại Cố Niệm Hề lại bắt đầu đặt ra giả thuyết

"Ân, đúng là một kẻ bại hoại! Nếu không phải hân có thứ chị đây cần, chị đây mới sẽ không cùng hân dây dưa"

Hai từ bại hoại này là từ có thể miêu tả Lăng nhị gia trong lòng Tô Du Du

"Hề nha đầu, chúng ta không nói đến người này. Cậu tìm mình có chuyện gì?" Cố Niệm Hề gần đây cũng bận công việc, nghe nói dự án hợp tác lần này đều do cô ấy đứng ra phụ trách. Cho nên bình thường cơ bản sẽ không tìm thấy cô. Thế nhưng hôm nay Cố Niệm Hề lại chủ động gọi điện cho Tô Du Du

"Nga, đúng rồi! Là Đàm tham mưu trưởng! Anh ấy nói cuối tuần sẽ cùng mình đi du lịch, mình muốn hỏi cậu có muốn đi với chúng mình không!"

"Được rồi, vợ chồng son các cậu đi thân thiết, mình đi làm cái bóng đèn lớn siêu cấp sao? Đến lúc đó, không chừng Đàm tham mưu trưởng nhà cậu sẽ dùng thù đoạn xấu xa đuổi mình đi cũng lên!"

"Sẽ không, Đàm tham mưu trưởng nói, có mấy người bạn của anh ấy cũng sẽ mang theo lão bà đi cùng. Coi như là một tập thể du lịch, nghe nói còn có anh đẹp trai!"

Đối với Tô Du Du Cố Niệm Hề luôn biết điểm yếu của cô ấy

"Thật sao?" Thấy câu nói của Cố Niệm Hề, Tô Du Du cũng có chút động tâm, đặc biệt là câu cuối cùng kia của cô

Có anh đẹp trai!

Tâm tình của Tô Du Du liền thay đổi một trăm tám mươi độ

"Được, mình muốn đi!"

"Tốt, vậy cuối tuần gặp nha!" Thấy giọng nói đầy chờ mong của Tô Du Du, Cố Niệm Hề vui vẻ đáp lời

Cô biết, Tô Du Du có một chiêu không chịu nổi, chính là anh đẹp trai

Nhưng mà, lần này nhóm người đi cùng Đàm tham mưu trưởng sẽ có anh đẹp trai sao?

Xem ra, đêm nay cô phải hồi hân cho tốt!

Buổi tối, Cố Niệm Hề đang hầm canh xương, liền có một đôi tay gắt gao ôm cô vào ngực. Sau đó nhẹ nhàng vuốt ve cô

"Đừng phá, đợi nấu xong thứ này! Anh tốt nhất ngồi chờ trên bàn ăn cơm đi, chúng ta chuẩn bị ăn cơm!"

Có đôi khi Đàm tham mưu trưởng sẽ giống như một đứa trẻ

Giống như lúc này, vừa tắm rửa xong, hân liền đem cô ôm vào trong lòng ngực, cọ cọ hai ba cái

"Vật nhỏ, thơm quá!" Hân ghé sát tai cô, không rõ hàm xúc nói ra câu như vậy

Cố Niệm Hề nhanh chóng tránh khỏi sự nóng ấm kia của Đàm tham mưu trưởng

"Đúng vậy rất thơm, rất nhanh liền có thể ăn! Rất đói bụng sao, nếu không anh đi kiểm thử gì đó ăn tạm trước đi" Do hôm nay phải tăng ca, cho nên cô đi chợ về muộn, canh xương hầm còn chưa nấu xong Đàm tham mưu trưởng đã trở về

"Không cần đồ ăn vặt, em trước lấp bụng cho anh là được!" Hân nói lời này, đôi tay còn đưa vào làn váy của cô. Lúc này Cố Niệm Hề cuối cùng cũng hiểu được, hai từ "Thơm quá" trong miệng Đàm tham mưu trưởng là có ý gì

Thấy bộ dáng giống như con khi kia của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề có chút bất đắc dĩ

"Đừng phá! Bên này còn có nồi nước lớn, nếu đồ thì làm sao? Anh lớn như vậy, sao còn giống như trẻ con?"

"Thân thích của em khi nào mới rời đi!" Một ngày nay Đàm tham mưu trưởng bị ghen đến sắp nổ tung! Hơn nữa hân còn đang muốn cùng vật nhỏ có thêm một vật nhỏ nữa

Thân thích nhà cô cứ không chịu đi, sao hân có thể tiến hành đây

"Nhanh thì hai ngày nữa" Thật ra, Cố Niệm Hề thấy hân bộ dáng như vậy cũng có chút thương tâm

"Đúng rồi lão cô, chúng ta cuối tuần đi chơi, có anh đẹp trai hay không!" Nếu đến lúc đó không có một người nào nhìn thuận mắt, chỉ sợ Tô Du Du sẽ không tha cho cô

"Anh đẹp trai? Em hỏi anh đẹp trai làm cái gì?" Nói sau không phải trước mắt cô còn có một anh đẹp trai hay sao?

Đàm tham mưu trưởng cho mình không phải là người tự kỷ, cho nên câu tiếp theo hân cũng không nói ra

"Không làm cái gì, chỉ là muốn biết"

"Mặc lão tam lớn lên không tồi, nhưng mà đã có lão bà. Phạm Tiểu Ngũ cũng là một mầm non, nhưng mà đã bị Chu lão tham mưu trưởng giữ làm cháu rể. Tiểu Tử năm trước đi châu phi, đều không có tin tức, năm nay trở về cô bị sư tử ăn không cũng là một vấn đề. Về phần Lăng nhĩ, cái yêu nghiệt kia rất háo sắc, không coi trọng phụ nữ. Cho nên, em có thể chết tâm đi là vừa!"

Nói xong lời này, hân lại néo néo lưng áo của cô. Như là thể hiện sự trừng phạt

Cố Niệm Hề lúc bắt đầu không có tâm tình gì, nhưng nghe xong lời cuối cùng kia của Đàm tham mưu trưởng liền bật cười: "Cho nên em có thể chết tâm đi là vừa!"

"Lão già kia, anh chẳng lẽ cho là em muốn tìm anh đẹp trai?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Hân có chút tức giận néo néo hông cô

Hân tắm rửa xong, trên người luôn có hương thơm tươi mát rất thoải mái

Mỗi lần Cố Niệm Hề ngủ thấy được mùi kia không hiểu sao lại cảm thấy an tâm

Xác định đã nấu xong nồi canh xương hầm, cô tắt bếp. Xoay người đưa đôi tay bé nhỏ của mình để vào cổ hân

"Em không phải đã gả cho anh rồi sao? Bị một mình anh gây sức ép đã không còn tinh lực nghĩ đến việc gì, anh cho rằng em còn có thời gian đi ra ngoài tìm người đàn ông khác sao?"

Có đôi khi, Đàm tham mưu trưởng sẽ tự nhiên tức giận, điều này Cố Niệm Hề đương nhiên biết rõ

Cho nên, lúc hân bắt đầu có hành động tức giận, cô phải mau chóng dập tắt ngọn lửa trong lòng hân

"Không có thời gian đi tìm người đàn ông khác, vậy em còn hỏi anh đẹp trai làm cái gì? Hơn nữa chẳng lẽ anh không đẹp trai sao?"

"Đương nhiên là đẹp, Đàm tham mưu trưởng của chúng ta đẹp nhất. Nhưng em là muốn hỏi anh đẹp trai cho Tô Du Du. Đàm tham mưu trưởng nhà chúng ta tuy đẹp trai, nhưng cũng không thể để cho Tô Du Du xem được!"

Nhìn Đàm tham mưu trưởng tính tình trẻ con bộc phát, khoe miệng Cố Niệm Hề lại có độ cong hoàn mỹ

Nhưng mà lòng của cô vẫn không yên. Sợ mình lừa không được hân

Thấy ánh mắt lạnh như băng của Đàm tham mưu trưởng nhanh chóng tan ra, Cố Niệm Hề cuối cùng cũng an tâm

"Được rồi, mau thả em ra. Em nấu xong canh xương hầm rồi, chúng ta cũng nên ăn cơm!"

So với lúc trước, tâm tình của Đàm Dật Trạch khá hơn rất nhiều, đặc biệt là ánh mắt kia của hân, sâu hun hút giống như một cái vực sâu không đáy, đang chờ thời cô ăn sạch cô

Hân nhìn cô mỉm cười

Khoe miệng có độ cong, so với ánh mặt trời còn chói mắt hơn rất nhiều

Cố Niệm Hề biết hiện tại tâm tình của người đàn ông này rất tốt. Nhưng cô không biết, tâm tình của hân tốt cũng không phải là cô nói không cần anh đẹp trai, cũng không phải là bởi vì Tô Du Du muốn tìm anh đẹp trai, mà là một câu tham mưu trưởng nhà chúng ta của cô!

Thật là tốt, vật nhỏ cũng bắt đầu để ý đến sự hiện diện của hân!

Nhìn thân thể mềm mại trong lòng ngực mình, Đàm Dật Trạch thật muốn đem cô ăn vào trong bụng

"Lão già kia, anh có nghe em nói hay không, mau thả em ra. Bằng không canh sẽ nguội ăn không ngon!"

"Được, trước bỏ qua cho em. Nhưng mà chờ thân thích của em đi rồi, xem anh như thế nào thu thập em!" Đàm tham mưu trưởng nói lời này, còn không quên hung hăng bóp mông nhỏ của cô

Nhưng mà lúc sau, quả thật hân cũng buông cô ra

Nhìn bóng dáng hân rời đi, Cố Niệm Hề lại có chút mơ hồ

Đàm tham mưu trưởng nhà cô, cũng có lúc hồ đồ sao?

Cô không làm sai chuyện gì, thế như lại bị hân trừng phạt?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Lần Thứ Hai Cảnh Cáo

Ngày hôm sau, khi buổi huấn luyện kết thúc, Đàm tham mưu trưởng nhận được điện thoại thông báo của ông nội Đàm

Nói là muốn hân mang Cố Niệm Hề về nhà ăn cơm!

Nghe giọng điệu của ông nội, dường như là muốn nói điều gì

Vì thế, buổi chiều tan tầm, Đàm Dật Trạch liền trực tiếp đi đón Cố Niệm Hề đến Đàm gia

Đàm gia vẫn giống như một tháng trước, trong nhà đỏ thắm theo màu truyền thống của Trung Quốc

Chẳng qua, có rất nhiều thứ đã thay đổi

Thấy Cố Niệm Hề và Đàm Dật Trạch tới, người vui mừng nhất đương nhiên là ông nội Đàm

Đầu tiên là nói cô Lưu, làm cho bọn họ vài thứ điểm tâm để ăn, lúc sau lại nói Đàm Dật Trạch cùng ông đánh cờ

Một mặt cùng cháu trai đánh cờ, một mặt còn không quên tán gẫu với Cố Niệm Hề

"Hề Hề, Tiểu Trạch gần đây có ức hiếp cháu hay không?" Tính tình cháu trai của ông, ông là người hiểu rõ nhất, có chút lạnh lùng, có chút bá đạo

"Ách?" Cố Niệm Hề bị hỏi như vậy, trong nhất thời cũng không biết nên nói cái gì

Mà Đàm Dật Trạch nghe được ông nói như vậy, cũng muốn nghe cô trả lời xem thế nào

Khỏe môi khê nhếch kia của hắn, làm cho Cố Niệm Hề nghĩ lại những lần hắn ức hiếp cô

Đương nhiên là có!

Hơn nữa không phải chỉ một lần!

Nhưng mà, đều là lúc ở trên giường, sao có thể tùy tiện nói cho người khác biết?

Nhìn bộ dáng do dự kia của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch lặng lẽ bóp bóp tay cô, ý bảo cô có gan thì nói ra đi

"Không... Không có!" Cố Niệm Hề hung hăng nhéo eo hắn

Nhìn hành động của đôi vợ chồng son, ông nội Đàm lại làm ra bộ dạng không nhìn thấy gì. Nhưng đôi mắt lúc này lại giống như trăng khuyết

Nhìn ra được, tình cảm của bọn họ rất tốt

"Yêu, Hề Hề đã tới?" Lúc Cố Niệm Hề và Đàm Dật Trạch còn đang nhéo nhau, thì ở chỗ cầu thang truyền đến tiếng bước chân. Ngay sau đó là giọng nói của Thư Lạc Tâm

"Ân, di Thư, đã lâu không gặp! Ông nội nói mời chúng tôi đến đây ăn cơm!" Cố Niệm Hề cười nhẹ đáp lại

"Cũng tốt. Nhưng mà, chúng ta đã lâu không gặp rồi. Máy ngày hôm trước di có đưa vài thứ đồ đến công ty con, con có thích không?" Vô tình mà cố ý Thư Lạc Tâm nhắc chuyện này trước mặt Đàm Dật Trạch

Mục đích, đương nhiên là muốn châm ngòi quan hệ hắn và cô

Làm cho hôn nhân của bọn họ, nhanh một chút đi xuống năm mồ. Sau đó thừa dịp tác hợp cho Cố Niệm Hề và Tiểu Nam nhà bà

"Thích, nhưng mà lần sau di đừng đưa thứ đắt tiền như vậy!" Bị Thư Lạc Tâm nhắc đến chuyện này, sắc mặt của Cố Niệm Hề cũng có chút mất tự nhiên

Cô không quên, lần trước vì Thư Lạc Tâm đưa đến cho cô một túi xách da. Đã làm cho cô và Đàm Dật Trạch nháo nhau vài ngày

Nói xong lời này, Cố Niệm Hề lại cẩn thận nhìn đến Đàm Dật Trạch đang ngồi bên cạnh. Thấy sắc mặt hắn không có gì khác thường. Lúc này cô mới an tâm không ít

"Đúng rồi, đúng lúc cô Lưu tới hôm nay có làm một ít huyết yến, Hề Hề đi lấy cho con một ít. Nghe nói thứ này rất tốt với phụ nữ" Thấy sắc mặt của Cố Niệm Hề có chút không được tự nhiên, Thư Lạc Tâm cũng ý thức được điều gì đó

Thông minh như bà, tất nhiên cũng mau chóng đổi đề tài khác

Đương nhiên mục đích chính là muốn lấy lòng Cố Niệm Hề

"Không cần, lúc này cùng Dật Trạch đến đây đã ăn một ít. Đến hiện tại, bụng vẫn thật no!"

Thật ra, lúc cô và Đàm Dật Trạch đến đây, đến nước cũng chưa kịp uống, làm sao có thể ăn no?

Sở dĩ nói như vậy, chỉ đơn giản là không muốn nhận ý tốt của Thư Lạc Tâm mà thôi

"Như vậy a, vậy chờ con đói bụng, đi lấy cho con ăn!" Thấy Cố Niệm Hề từ chối mình, Thư Lạc Tâm cũng không muốn tiếp tục nói tiếp

Nhìn lại quân nhân nhà mình, đang cùng ông nội Đàm đánh cờ, giờ phút này đưa tay nắm nhẹ tay cô, ý nói: Làm tốt lắm!

Thật ra, Đàm Dật Trạch cũng không phải không thích người khác đối xử tốt với Cố Niệm Hề

Mà là hắn không thích người khác quá mức lấy lòng cô. Giống như, Thư Lạc Tâm lúc này muốn đem huyết yến lấy lòng vật nhỏ của hắn

"Niệm Hề?"

Vừa mới tan tầm, từ cửa lớn bước vào, sắc mặt của Đàm Dật Nam không mấy tốt lắm

Cũng có thể nói gần đây sắc mặt của hắn đều như vậy. Công ty nhiều việc, không thấy được mặt của Cố Niệm Hề cũng là một nguyên nhân

Nghe thấy được giọng nói quen thuộc kia, hắn nhanh chóng bước vào vào nhà. Quả nhiên nhìn thấy bóng dáng quen thuộc

"Em chồng, đã trở về!" Nhìn thấy Đàm Dật Nam vào cửa, Cố Niệm Hề tự nhiên cũng đành mở miệng hỏi han hắn

Đôi mắt xinh đẹp kia, giống như là không nhìn thấy sự vội vàng của hắn

Em chồng...

Nếu không phải từ xưng hô chết tiệt kia, Đàm Dật Nam chắc chắn sẽ cảm thấy mình hiện tại sung sướng giống như là bay lên trời

"Tiểu Nam, quên lời nói lần trước của tôi rồi sao?" Nói lời này, tầm mắt của hắn cũng không rời khỏi bàn cờ. Ngay cả giọng điệu cũng không xuất hiện pháp phòng gì

Nhưng không phải ai cũng phát hiện ra, ý tứ trong lời nói của hắn là gì

Ai cũng biết, người đàn ông này tính tình không tốt giống như vẻ bề ngoài

Theo lời nói của hắn, khiến cho Đàm Dật Nam có chút khó thở

Đàm Dật Nam cũng không phải không biết, thật ra Đàm Dật Trạch đang nhắc nhở hắn, thân là em chồng nên có thái độ như thế nào. Đừng làm ra những hành động quá phận, nếu không đừng trách Đàm Dật Trạch hắn vô tình

Lấy năng lực của Đàm Dật Trạch hắn, muốn giáo huấn Đàm Dật Nam cũng không cần tốn quá nhiều sức

Nhưng mặc dù hắn có nói thế nào, cũng không thể ngăn cản quyết tâm của Đàm Dật Nam đối với Cố Niệm Hề

Nếu không phải hắn nhìn thấy, đôi tay nhỏ bé kia của Cố Niệm Hề chủ động nắm lấy tay của hắn, hắn chắc chắn nhất định sẽ chủ động ôm cô vào lòng ngực của mình

"Anh..."

Nhìn bọn họ nắm chặt tay nhau, Cố Niệm Hề khẽ nở nụ cười. Đàm Dật Nam phát hiện, sự xuất hiện của hắn trong căn phòng này có điểm dư thừa

"Tiểu Nam, cháu trở về thì vào phòng bếp đi. Mẹ của cháu nói đang làm huyết yến, nếu trở về thì vào lấy ăn đi" Tầm mắt của ông nội Đàm cũng giống như Đàm Dật Trạch, vẫn dừng trên bàn cờ

Tuy rằng nói như là quan tâm hắn, nhưng nếu là người thông minh một chút đều hiểu được, ông nội Đàm đang muốn cảnh cáo hai mẹ con bọn họ

Đừng tưởng rằng, hai mẹ con bọn họ có tâm tư gì đối với Cố Niệm Hề, ông không biết

Ông đã sớm biết sau lưng bọn họ muốn làm cái gì, chẳng qua ông tin tưởng năng lực ứng phó của Đàm Dật Trạch, càng tin tưởng tình cảm vợ chồng hai người rất tốt

Đương nhiên, nếu như Thư Lạc Tâm vẫn không có chuyển biến tốt gì, ông nội Đàm cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn

Về phần huyết yến kia, ông nội Đàm đương nhiên cũng biết. Buổi trưa Thư Lạc Tâm nghe nên ông gọi điện, nên mới mau chóng nói cô Lưu làm thứ đó

Muốn Đàm Dật Nam ăn hết thứ đó, đơn giản là muốn Đàm Dật Nam tự gánh vác sai lầm của mình

"Ông nội, cháu đã biết!" Đối với lời nói của ông nội Đàm, Đàm Dật Nam không dám không nghe theo

Đương nhiên, hắn cũng biết hàm nghĩa kia trong lời nói của ông nội Đàm

Lưu luyến nhìn Cố Niệm Hề một cái, Đàm Dật Nam chậm rãi bước vào trong

"Nhị Hoàng, gần đây có nhớ ta hay không? Nếu có liền lắc lắc cái đuôi đi!" Trong sân Cổ Niệm Hề cùng Nhị Hoàng vui đùa ầm ĩ

Không muốn ở trong phòng khách đối phó với từng người, Cổ Niệm Hề nghĩ vẫn là ra ngoài đùa vui với động vật vui vẻ hơn

"Yêu, Nhị Hoàng muốn ngạt chết ta sao?"

Vuốt ve đầu nhỏ của Nhị Hoàng, Cổ Niệm Hề cười như tiểu hồ ly

"Niệm Hề, Nhị Hoàng thấy người nó yêu thích sẽ lay động cái đuôi!" Ngay tại lúc Cổ Niệm Hề đang cùng Nhị Hoàng trò chuyện, phía sau liền có giọng nói của một người đàn ông

"Tôi đương nhiên biết, chẳng qua tôi chỉ muốn trò chuyện với Nhị Hoàng một chút, ngay cả việc này em chồng cũng quản sao?"

Ngước mắt nhìn về phía người đàn ông đứng phía sau mình, mi mắt của Cổ Niệm Hề hơi nhăn lại

Là Đàm Dật Nam!

Cô vì muốn tránh né hai mẹ con bọn họ, nên mới đến chỗ này. Không nghĩ tới, hần thể nhưng còn theo cô ra tận đây?

"Niệm Hề, anh không có ý này" Nghe được lời nói sắc bén của cô, ánh mắt của Đàm Dật Nam tràn ngập bi thương

Hần và Cổ Niệm Hề lúc trước, không phải như vậy

"Niệm Hề, anh chỉ muốn hỏi em, có phát hiện ra Nhị Hoàng gần đây thay đổi!"

"Nhị Hoàng? Hình như béo một chút!" Chỗ nào cũng đều có nhiều thịt ra một ít

"Hắc đúng vậy. Anh gần đây cho nó ăn một thứ. Cho nên nó mới nhanh chóng béo ra như vậy!" Nói xong, Đàm Dật Nam giống như làm ảo thuật, lấy ra từ phía sau lưng một chai sữa

Nhị Hoàng vừa thấy thứ này, cũng biểu hiện vô cùng vui vẻ

Nhìn biểu hiện của Nhị Hoàng như vậy, Đàm Dật nam cũng cảm thấy mừng thầm

Thật ra, hần căn bản không thích gần gũi động vật. Nếu không phải vì Cổ Niệm Hề, muốn cùng cô có nhiều đề tài nói đến, hần mới không cần hao tâm tổn sức như vậy

"Khoan đã, anh cho nó ăn cái gì!"

"Cái này là sữa!"

"Sữa, sữa này là sữa nhà chúng ta uống sao?"

"Àn, Nhị Hoàng không thích ăn thức ăn khô, cho nên anh mua sữa cho nó, mỗi ngày sẽ cho nó uống"

"Dừng lại, đừng cho nó ăn!" Nhìn Nhị Hoàng chuẩn bị tiếp xúc với đĩa sữa kia. Cổ Niệm Hề vội vàng nói

Về mặt của Đàm Dật Nam cũng có chút xuống tinh thần: "Niệm Hề, anh chỉ muốn thân cận với Nhị Hoàng một chút mà thôi, em đừng đề phòng anh như vậy có được không!"

Thấy Đàm Dật Nam nói lời này, Cổ Niệm Hề đột nhiên muốn cười: "Em chồng, tôi chỉ là muốn nói, anh mua loại sữa này có lượng đường rất cao. Đối với thân thể Nhị Hoàng không tốt, uống vào sẽ bị rụng lông. Em chồng, có phải anh nghĩ mình không sai, cho nên chỉ cần người khác nhắc tới, sẽ đều phản ứng mạnh như vậy?"

"Niệm Hề, anh..." Trong ấn tượng của hần, Cổ Niệm Hề tao nhã giống như cô gái Giang Nam trong sách cổ

Nhưng trăm triệu lần Đàm Dật Nam không ngờ, có một ngày Cổ Niệm Hề sẽ mang sắc mặt nghiêm nghị nói với hần như vậy

Giờ phút này, trong lòng hần có bao nhiêu bất mãn, chỉ có hần mới rõ ràng

"Hề Hề, thì ra em tới đây?" Vừa đúng lúc, Đàm Dật Trạch xuất hiện phía sau lưng bọn họ

"Lão công, anh sao cũng ra đây!" Cổ Niệm Hề quay đầu phát hiện Đàm Dật Trạch đứng phía sau, tim không tự chủ được mà đập liên hồi

Thật ra, cô và Đàm Dật Nam căn bản không có chuyện gì. Nhưng nhìn thấy hần xuất hiện, trong lòng cô cũng cảm thấy không thoải mái

Bởi vì trong lòng cô, suy nghĩ của Đàm Dật Trạch là quan trọng nhất

"Ông nội nói anh gọi em đến ăn cơm!" Lúc này, mặt trời đã muốn xuống núi, hoàn hảo ánh sáng chiếu đến sau lưng của Đàm Dật Trạch. Khiến cho gương mặt của hắn có một mảng tối bao phủ, làm cho cô không thể thấy rõ biểu tình của người đàn ông này

"Được" Cổ Niệm Hề mau chóng chạy tới cọt cọt người vào hắn, trên môi còn mang theo nụ cười lấy lòng. Khi đôi tay của hắn dừng ở trên hông của cô, lúc này cô mới cảm thấy an tâm

May mắn, Đàm Dật Trạch không hiểu lắm cái gì

"Nhị Hoàng có vài thứ nên ăn, có vài thứ không nên ăn, tin tưởng trong lòng người biết rõ. Nếu cứ cố chấp ăn những thứ không nên ăn, đến lúc đó tình trạng xấu đi, vậy cũng không tốt!" Đàm Dật Trạch quay đầu, nhìn hướng Nhị Hoàng đang lay động cái đuôi, sau đó liền ôm Cổ Niệm Hề rời đi

Đề lại một mình Đàm Dật Nam ở chỗ này, sắc mặt xấu đến cực điểm

Ai cũng biết, Nhị Hoàng chỉ là một con chó. Nó sao có thể nghe hiểu ra những từ phức tạp này

Nói cách khác, trên thực tế Đàm Dật Trạch hắn đang ám chỉ Đàm Dật Nam

Lần thứ hai hắn cảnh cáo, khuyên Đàm Dật Nam đừng nên có hành động thiếu suy nghĩ giống mẹ mình, nếu không đừng trách Đàm Dật Trạch hắn không khách khí

Đàm gia ăn cơm, trừ bỏ mẹ con Thư Lạc Tâm và Đàm Dật Nam, còn lại bốn người bọn họ đều rất vui vẻ

Không khí hòa hợp như vậy, mãi cho đến khi cô Lưu hoang mang rối loạn chạy vào thì chấm dứt...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Mau Chóng Sinh Tiểu Bảo Bảo Cho Anh

"Cô Lưu, có chuyện gì vậy?" Người đầu tiên chú ý đến sự vội vàng của cô Lưu là Đàm lão tham mưu trưởng

"Lão tham mưu trưởng, người kia..." Trong lúc nhất thời, cô Lưu cũng không biết xưng hô với đối phương thế nào

"Ai tới!" Thư Lạc Tâm cảm thấy nghi hoặc

Cô Lưu dù sao cũng là người ở Đàm gia này đến nửa đời, có người nào mà bà chưa từng gặp qua?

Có thể làm cho bà trở nên lúng túng như vậy, rốt cuộc là ai?

"Phu nhân, tôi..." Cô Lưu ấp a ấp úng đang định nói chuyện, thì ở bên ngoài cửa lớn đã có tướng bước chân đi tới

"Cô Lưu, như thế nào mới một tháng không gặp, đến tôi bà cũng không nhận ra? Tốt xấu gì, tôi cũng vẫn là nhị thiếu phu nhân của nhà này. Bà sao nhanh như vậy đã quên rồi? Cũng nói người đã già đầu óc không được minh mẫn!" Người phụ nữ bước vào từ cửa lớn, ngay cả giọng nói cũng không che dấu được sự kiêu ngạo

Ngữ điệu kia chính là nói móc cô Lưu, cũng thế nói là đối với Đàm gia châm chọc

Đi nhanh về phía bàn ăn, nhìn đến một bàn đồ ăn toàn thức ăn ngon, còn có Đàm Dật Trạch và Cổ Niệm Hề, người phụ nữ không khỏi cười lạnh

"Yêu thì ra là đang ăn cơm! Cũng thật là trùng hợp, tôi chưa ăn cơm. Cô Lưu mau đi lấy cho tôi bát đũa đến đây!"

"Này..." Người phụ nữ này vừa mới vào cửa, liền nói móc cô Lưu. Cô Lưu dù sao cũng là Đàm gia thuê tới, tốt xấu gì cũng đã ở Đàm gia này nửa đời người, ngay cả Đàm lão tham mưu trưởng cũng phải để cho bà nửa phần thể diện. Thế nhưng hiện tại, bà lại bị một nha đầu không biết tốt xấu kia móc mồm. Trong đầu tự nhiên cũng là có vài phần bất mãn

Còn nữa, người phụ nữ kia không phải đã bị Thư Lạc Tâm đuổi ra khỏi nhà rồi sao?

Hiện tại sao còn tìm tới, khẳng định là không có chuyện tốt gì

Cô Lưu còn đang suy nghĩ, không biết có nên đi lấy cho người phụ nữ kia một bộ bát đĩa hay không

"Cô Lưu, đây không phải chuyện của cô, cô trước đi nghỉ ngơi đi!"

Đôi mắt với người phụ nữ kia ngao kia, Thư Lạc Tâm là người đầu tiên mở miệng

Rất rõ ràng, bà không muốn cùng người phụ nữ kia ăn chung trên một cái bàn lần thứ hai

"Dạ, phu nhân!" Lúc này có thể rời khỏi đây, đương nhiên là chuyện tốt. Cô Lưu rất nhanh chóng không còn thấy bóng dáng trong đại sảnh

"Hoặc tiểu thư, tôi nhớ rõ lần trước đã cùng cô nói chuyện! Từ ngày đó, Đàm gia cùng cô tuyệt đối sẽ không còn quan hệ nào. Nếu như bước vào cửa lớn Đàm gia một lần nữa, đừng trách tôi không khách khí với cô!" Thư Lạc Tâm đặt bát đĩa xuống, đôi mắt được bà bảo dưỡng vô cùng tốt, lúc này không một chút tí vết nhìn về phía người trước mặt

Ánh mắt âm độc, như là hận không thể khoét một lỗ lớn trên người cô ta

"Mẹ, mẹ nói điều này không đúng! Tốt xấu gì Hoặc Tư Vũ con cũng được Nam cưới hỏi đằng hoàng, con đến cũng là chuyện hiển nhiên!"

Đúng, lời nói này chính là lời của người đã rời khỏi Đàm gia một tháng ____ Hoặc Tư Vũ

Điều kỳ quái chính là, hiện tại Hoặc Tư Vũ đã không bị người Đàm gia trói buộc, nhưng không giống như lúc trước ăn mặc khêu gợi, càng không khoa trương trang điểm đậm

Cô vẫn như trước, giữ nguyên bộ tóc ngắn, trên chân mang đôi giày đế thấp.

Tiến vào Đàm gia, đến một chút khách khí cũng không có

Đứng một lúc, không thấy ai đón tiếp cô, liền tự mình kéo ghế dựa bên cạnh Đàm Dật Nam, ngồi xuống

"Chờ luật sư của tôi chuẩn bị tốt đơn ly hôn, đến lúc đó đưa qua cho cô ký, sau đó chúng ta cái gì cũng không liên quan!" Hoặc Tư Vũ đến gần, làm cho sắc mặt của Đàm Dật Nam âm trầm xuống dưới

Hôm nay thật vất vả mới có thể gặp Cố Niệm Hề, hẳn muốn biểu hiện thật tốt, nhưng thật không ngờ lại liên tiếp vấp phải trắc trở. Vốn đã vô cùng tức giận, lúc này lại gặp được Hoặc Tư Vũ đến Đàm gia làm rối chuyện

Đàm Dật Nam biết, người Cố Niệm Hề không thích nhất là Hoặc Tư Vũ. Mà người phụ nữ này lại còn ngồi bên cạnh hắn. Hắn chỉ sợ toàn bộ cố gắng lúc này của hắn, hiện tại liền uổng phí

Nghĩ vậy, Đàm Dật Nam dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Hoặc Tư Vũ

Đàm Dật Nam bất mãn, Hoặc Tư Vũ ngồi bên cạnh sao có thể không nhận ra được

Trước kia, mỗi khi thấy Đàm Dật Nam tức giận, cô sẽ thương tâm, khổ sở cùng ảo não, càng cảm thấy rối loạn. Nhưng tất cả những biểu hiện đó, cũng là bởi vì lúc đó cô còn yêu hắn

Mà ngẫu đó, hẳn đối với cô hung hăng, thậm chí đem cô đẩy ra khỏi cửa lớn Đàm gia, đã làm cho Hoặc Tư Vũ cô đối với hắn chết tâm

Nếu như không yêu, làm sao còn cảm thấy sợ hãi?

Lại làm sao có thể vì người đàn ông kia tức giận, mà luống cuống?

Nhìn Đàm Dật Nam ánh mắt âm trầm, Hoặc Tư Vũ mỉm môi cười: "Anh cho rằng, tôi sẽ ký vào đơn ly hôn sao?"

Dưới ánh đèn sáng rọi, người phụ nữ cười như quỷ rừ chứng sinh

Phảng phất lời nói vừa rồi của Đàm Dật Nam, làm cho cô rất tức cười

Mà Đàm Dật Nam nhìn gương mặt tái nhợt kia của Hoặc Tư Vũ, lạnh lùng mở miệng: "Hoặc Tư Vũ, cô không nghĩ đến mọi chuyện bê bối cô đã làm ở Đàm gia sao? Thế nhưng hiện tại cô vẫn còn có tư cách đứng ở nơi này! Cho dù cô không ký, Đàm Dật Nam tôi cũng có vô vàn biện pháp bắt cô phải ký vào!"

Nếu như hắn hạ quyết tâm, chỉ sợ đã sớm đem Hoặc Tư Vũ biến thành vài mảnh nhỏ

Giống như ngày đó, hắn nhìn thấy Hoặc Tư Vũ đánh mẹ của mình

"Đúng vậy, tôi đương nhiên biết anh có biện pháp! Nhưng Đàm Dật Nam anh dường như đã quên cho dù tôi có ký vào đơn ly hôn, cũng sẽ không có hiệu lực!"

Giọng nói của cô, vô cùng lạnh lùng

Mà giọng nói như vậy, đến ngay cả Hoắc Tur Vũ cũng tự giật mình

"Đến lúc đó, tôi muốn nhìn anh có biện pháp gì?"

Khóe miệng của Hoắc Tur Vũ có độ cong, nhưng đôi mắt tuyệt đối không có ý cười

Đôi mắt đen kìa của cô chỉ có tia lạnh lẽo

Hoắc Tur Vũ cô chưa bao giờ bị ức hiếp

Người khác ức hiếp cô,. cô tuyệt đối sẽ đòi lại hết

"Tôi có rất nhiều thủ đoạn, cô cho là trên thế giới này chỉ cần da mặt dày là có thể sống sót sao?" Đây là lần đầu tiên Đàm Dật Nam thể hiện sự ngoan độc trước mặt Cố Niệm Hề

Sự tình đến mức này, Cố Niệm Hề hoàn toàn hiểu được, là do bọn họ tự mình rước lấy

Nếu không phải lúc trước Đàm Dật Nam và Hoắc Tur Vũ phát sinh quan hệ, hai người bọn họ hiện tại cũng không biến thành như vậy. Đương nhiên, nếu không có bọn họ, Cố Niệm Hề cô sao có thể gặp Đàm tham mưu trưởng nhà mình?

Nhìn một màn đấu đá trước mặt, Cố Niệm Hề đột nhiên cảm thấy bàn tay nhỏ bé của cô có độ ấm. Nhìn xuống thì phát hiện, tay của mình được Đàm Dật Trạch cầm lấy

"Lão công, cảm ơn anh!" Thừa dịp mọi người chú ý đến Hoắc Tur Vũ, cô tựa đầu vào Đàm Dật Nam nói nhỏ

"Vật nhỏ, có phải thấy hai người họ khác khau, cảm thấy chính mình vô cùng hạnh phúc hay không?" Đàm Dật Trạch vô cùng kiên quyết nói. Lập tức liền đem tâm tư của Cố Niệm Hề nói ra hết

"Đúng vậy! Nếu lúc trước không phải có anh giúp em thoát ra hổ lủi, chỉ sợ hiện tại em vẫn còn bị chìm sâu trong đó!" Cố Niệm Hề không chút che dấu suy nghĩ trong lòng mình

Hắn đưa mắt nhìn Hoắc Tur Vũ cách đó không xa, sau đó không nói gì

Cố Niệm Hề nắm chặt tay hắn, cuối cùng hắn cũng có phản ứng, gắt gao nắm chặt tay cô...

Mà một chỗ khác, đối với thể diện của Đàm Dật Nam, Hoắc Tur Vũ cũng không thêm quan tâm

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, Hoắc Tur Vũ ám chỉ hai mẹ con bọn họ: "Đúng vậy, thủ đoạn của Đàm Dật Nam anh từ trước đến nay rất cao, thủ đoạn của mẹ anh cũng không kém. Bề ngoài biểu hiện hiền lành, nhoáng một cái sau lưng liền thay đổi. Ngay cả tôi cũng không thể thích ứng được. Tôi đến hiện tại vẫn còn nhớ rõ, hai người bọn anh hướng tôi đánh đập tàn nhẫn!"

Nghe thấy thế, trừ bỏ Đàm Dật Nam và Thư Lạc Tâm, sắc mặt mọi người trên bàn ăn đều ảm đạm đi rất nhiều

Đàm Dật Trạch và Cố Niệm Hề đương nhiên không biết chuyện này, ông nội Đàm cùng Đàm Kiến Thiên dường như không nghĩ tới bọn họ lại dùng biện pháp như vậy

"Nếu biết chúng tôi lợi hại, chẳng lẽ cô còn không biết thức thời rút lui? Cô cho là Hoắc Tur Vũ cô làm nhiều chuyện xấu xa như vậy, Đàm gia còn muốn giữ cô lại sao?"

Thư Lạc Tâm thấy ông nội Đàm cùng Đàm Kiến Thiên không mở miệng, sau đó liền tiếp tục nói

Trông mặt toát ra khí lạnh, nhìn chằm chằm Hoắc Tur Vũ

Ngày đó, Đàm Dật Nam hung hăng đánh cô, Thư Lạc Tâm cũng là biểu hiện như vậy

"Chẳng lẽ hai người còn muốn đánh tôi?" Hoắc Tur Vũ vẫn như trước công khai kiêu ngạo

"Nếu mặt dày mày dạn không chịu đi, tôi cũng sẽ không để ý!" Không ngại một lần nữa hành hung

Câu phía sau, đương nhiên Thư Lạc Tâm không nói

Ít nhất bà cũng xuất thân từ gia đình giàu có. Tuy rằng không phải là con cả được mọi người quan tâm, nhưng dù gì bà cũng là con gái nhà quyền quý. Bình thường có rất ít người dám trực tiếp chống đối bà. Hơn nữa bà còn gả cho người Đàm gia, mọi người không ai dám ở trước mặt bà lỗ mãng

Thư Lạc Tâm như vậy, sao có thể để cho Hoắc Tur Vũ ở trước mặt bà tác oai tác quái?

Mà Hoắc Tur Vũ đương nhiên cũng không ngờ được, Thư Lạc Tâm dám ở trước mặt ông nội Đàm và Đàm Kiến Thiên nói ra những câu như vậy

Nhưng mà nghĩ đến, ngày đó cô bị hai người hành hung, người nhà họ Đàm cũng không ai ra khuyên can một câu

Đây không phải rõ ràng là bọn họ dung túng cho Thư Lạc Tâm muốn làm gì thì làm sao?

Chẳng qua, hiện tại cũng không giống như vậy...

Nghĩ thế, Hoắc Tur Vũ lại mỉm cười

Thư Lạc Tâm vốn định uy hiếp Hoắc Tur Vũ. Tuy rằng không có khả năng cho cô ta từ bỏ ý định rời khỏi Đàm gia, nhưng ít nhất cũng có thể làm cho người phụ nữ này sợ hãi, không dám dễ dàng đem ý niệm trong đầu đánh lên người Đàm gia

Nhưng tại sao, bà rõ ràng đã uy hiếp Hoắc Tur Vũ, tại sao cô ta lúc này lại nở nụ cười. Thư Lạc Tâm cảm thấy có điều gì đó không đúng

"Đúng vậy, các người có thể đánh tôi, nhưng không lẽ các người cũng muốn đánh cháu trai của mình sao?"

Đúng lúc Thư Lạc Tâm còn đang suy nghĩ, thì đã có tiếng nói của Hoắc Tur Vũ vang lên

Nghe tới lời này, tất cả mọi người trên bàn ăn com đều ngẩng người

"Cô... Mang thai?" Thư Lạc Tâm có chút kinh hoàng nhìn về phía bụng Hoắc Tur Vũ

Đàm Kiến Thiên và ông nội Đàm vẫn duy trì trầm mặc không lên tiếng, không biết đang suy nghĩ cái gì

Đàm Dật Trạch và Cố Niệm Hề cũng im lặng

Này vốn không liên quan đến bọn họ

Người lúc này hoảng sợ cùng tức giận nhất, chỉ sợ là Đàm Dật Nam

Nghe tới lời kia của Hoắc Tur Vũ, hắn đột nhiên hướng cô ta rít gào: "Không có khả năng!"

Hắn vất vả lắm mới đuổi đi được Hoắc Tur Vũ, muốn đoạt người mình yêu trở về. Hiện tại sao có thể lại xuất hiện một đứa con trai?

"Không có khả năng?" Hoắc Tur Vũ dường như cũng không để ý đến sắc mặt đáng sợ của Đàm Dật Nam, khóe miệng lại có một nụ cười nhạt, mang theo sự châm chọc: "Đàm Dật Nam, không phải anh đã quên chuyện đêm tân hôn của chúng ta rồi chứ! Đứa nhỏ này khi nào thì xuất hiện, anh đương nhiên phải rõ ràng hơn tôi!"

Nếu không phải hắn uống say, tưởng nhầm cô là Cố Niệm Hề, cho dù Hoắc Tur Vũ cô mang thai, cũng không có khả năng đi đến nói của người đàn ông này

"Tiểu Nam, lời nói của cô ta có phải là thật không?" Thư Lạc Tâm nghe đến câu này, trong đầu cũng hỗn loạn

Bà đẩy ghế dựa, vội vàng đi đến bên người Đàm Dật Nam

"Này... Sao được? Mẹ vất vả lắm mới thoát khỏi ôn dịch này, con sao có thể để cho cô ta quay lại cuộc sống của chúng ta?"

"Mẹ không muốn cùng người phụ nữ này sống cùng một chỗ..."

"Mẹ không cần!"

Thư Lạc Tâm không cam lòng cầm lấy tay Đàm Dật Nam, hy vọng có thể tìm một điều gì đó từ hắn

Nhưng Thư Lạc Tâm cũng thất vọng, bởi vì bà thấy được sự nghi hoặc trên mặt hắn

"Mẹ, ngài yên tâm. Cho dù tôi mang thai, cũng sẽ không tiếp tục ở lại nơi này. Bị hành hung một lần là đủ rồi. Tôi cũng không muốn, một ngày nào đó đang ngủ đột nhiên bị tập kích! Tôi hôm nay sở dĩ tới nơi này, đơn giản chỉ muốn nói cho mọi người một câu. Muốn thoát khỏi tôi, không có cửa đâu!" Nói xong, Hoắc Tur Vũ lại khanh khách cười, sau đó đột nhiên ngưng lại

"Chỉ cần tôi có thai, bà cùng con của bà sao có thể ép tôi ký vào đơn ly hôn. Hai người đừng quên, pháp luật có quy định, trong lúc mang thai không thể ly hôn!"

"Hoắc Tur Vũ cô thật sự mang thai sao? Tôi cảm thấy cô không giống như vậy!" Đàm Dật Nam lúc nói ra câu này, vẫn còn ôm hy vọng ảo tưởng

Hy vọng, Hoắc Tur Vũ nói dối. Bởi vì hắn thật sự không muốn cùng người phụ nữ này dây dưa cùng một chỗ

"Không tin, ngày mai anh có thể mang tôi đến đại bệnh viện nào đó kiểm tra! Đứng lúc ngày mai tôi muốn đi kiểm tra sức khỏe thai nhi!" Nói xong, cô đứng lên, chậm rãi bước ra khỏi Đàm gia

Giống như sự xuất hiện đường đột của cô

Đại sảnh của Đàm gia lúc này rơi vào tĩnh mịch

"Tiểu Nam, con xác định trong bụng Hoắc Tư Vũ có đứa nhỏ sao?" Không biết yên lặng bao lâu, Thư Lạc Tâm rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên hỏi

Đàm Dật Nam lúc này đang thống khổ ngồi ôm đầu trên bàn ăn

"Con không biết...Từ lúc cô ta giả mang thai, con cũng chỉ cùng với cô ta một lần đó!" Nói xong lời này, Đàm Dật Nam lại gắt gao ôm mặt mình

Việc Hoắc Tư Vũ làm, khiến cho Đàm Dật Nam không còn mặt mũi nào mà đối diện với Cố Niệm Hề nữa

Hắn như vậy, còn có tư cách đoạt Cố Niệm Hề trở về sao?

"Tiểu Nam!" Thật lâu sau đó, ông nội Đàm lên tiếng. Giọng nói của ông có sự mệt mỏi: "Ông biết, chuyên phát triển đến như vậy. Cháu cùng Tư Vũ không có khả năng sống chung dưới một mái hiên. Nhưng cháu cũng nên có trách nhiệm, ngày mai hãy cùng cô ta đi khám thai"

Thực rõ ràng, ông nội Đàm cũng hoài nghi lời Hoắc Tư Vũ nói

"Cháu đã biết, ông nội!"

Từ đầu đến cuối, Đàm Dật Nam đều dùng hai tay che mặt, không dám liếc nhìn Cố Niệm Hề một cái

Lần này, hắn thật sự biết, hắn cùng Cố Niệm Hề không thể giống như quá khứ

Cho dù Cố Niệm Hề có muốn đuổi theo hắn, hắn cũng không còn biện pháp trở lại bên cạnh cô

"Lão già kia, anh nói cô ta có thật sự mang thai không?" Sau khi trở về, Cố Niệm Hề ngồi ở trên giường ghé đầu vào lòng ngực của Đàm Dật Trạch

Đàm Dật Trạch lúc này đành thán nhiên đưa tay vuốt vào tóc cô

Cảm giác thoải mái mát lạnh, làm cho hắn không tự giác nhắm mắt lại hưởng thụ

"Cô ta có hay không, cũng không liên quan đến chúng ta!"

"Nhưng em cảm thấy rất kỳ lạ!"

"Anh cũng hiểu được!" Hắn nhìn đôi tay nhỏ bé của Cố Niệm Hề đang quấy phá ở tại lòng ngực hắn: "Em nói, bọn họ một lần cũng có thể có đứa nhỏ, tại sao chúng ta mỗi đêm đều làm lại không có?"

Dưới ánh đèn mờ ảo, ánh mắt của hắn có chút thâm trầm, nhìn cô vô cùng nhu tình

"Chán ghét, người ta đang nói chuyện đứng đắn! Lão già kia, anh lại không đứng đắn!" Bị người đàn ông đột nhiên chuyển chủ đề, Cố Niệm Hề cũng biết hắn đang muốn làm cái gì

Cọ co vào lòng ngực của hắn, cô lại cảm thấy đau lòng, đưa đôi tay bé nhỏ lên mát xa cho Đàm Dật Trạch

"Vật nhỏ, anh sao lại không đứng đắn! Thân thích nhà em vẫn chưa đi, anh vừa rồi cũng không có đối với em như vậy?" Đàm Dật Trạch nhắm mắt hưởng thụ sự phục vụ của cô gái nào đó

"Còn nói đứng đắn! Anh cứ hai ba câu lại nhắc đến chuyện kia!"

Cố Niệm Hề ở trong lòng ngực hắn, nhỏ giọng oán giận

"Vật nhỏ, người phụ nữ kia hiện tại rất nguy hiểm. Đáp ứng anh, đừng đi chọc tức cô ta. Về chuyện của Đàm gia cứ để anh lo là được! Còn có..."

Nói đến đây, Đàm Dật Trạch đột nhiên xoay người, đem cô đè xuống dưới thân của mình, khóa miệng mạng độ cong tà tử

Từ mũi hắn thở ra khí nóng, vô tình trêu chọc thần kinh cô

Đôi mắt nóng bỏng, còn có động tác xấu xa, người đàn ông này muốn làm cái gì, Cố Niệm Hề nếu không đoán ra, thì cũng uống phí mấy tháng bọn họ làm vợ chồng rồi

"Còn có cái gì." Thấy tay của hắn chạm đến áo mình, Cố Niệm Hề nhanh chóng giữ chặt, thuận tiện đổi đề tài

"Còn có, mau chóng sinh tiểu bảo bảo cho anh, anh đến tuổi này rồi, nếu còn chưa được làm ba, chỉ sợ sẽ bị người ta chê cười!"

"Muốn làm ba cũng phải chờ thân thích nhà em rồi đi không được sao?"

"Đương nhiên, nhưng hiện tại tay anh làm đã đến nghiện!" Nói xong hắn lại kiên quyết kéo tay cô ra, tiếp tục tìm kiếm

Mà cô gái nào đó chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn lão lưu manh trên người mình

Đây, chính là Đàm tham mưu trưởng nhà cô

Ngay cả chiêm tiện nghi, cũng phải dùng lời nói chính nghĩa

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Ai Dám Làm Con Mồi Của Lãng Nhị Gia Hắc Khóc

Buổi tối ngày hôm sau, Cố Niệm Hề và Tô Du Du hẹn gặp mặt ở quán rượu

"Hề nha đầu, cậu nói ngày mai muốn đưa mình đi đâu?" Ngày mai chính là ngày cô cùng Cố Niệm Hề đi du lịch. Trong lòng Tô Du Du lại không ngăn nổi chờ mong

Từ lúc đến thành phố này, Tô Du Du không phải bận công việc, thì cũng là theo Lục Tử Thông đến quán bar này, vì mục đích muốn người đàn ông kia chú ý đến

Mà bây giờ cô nhận ra, mình làm nhiều như vậy, kết quả chỉ là tốn thời gian và mất sức. Lúc trước nếu như cô biết như vậy, chẳng tha ngay từ khi đến nơi đây, mau chóng chặt đứt ý muốn trong đầu mình

Như vậy, cũng không đến mức như hiện tại, tâm tình chán nản, tim đau

"Mình đương nhiên là mang cậu đi gặp người đàn ông so với người kia đẹp trai hơn!" Tô Du Du cũng đã đến tuổi kết hôn. Lần trước Tô mẹ gọi điện thoại cho Tô Du Du nhắc đến chuyện này nhưng không thành, sau đó còn gọi điện thoại đến cho cô

Lần trước, Tô mẹ muốn Tô Du Du trở về thành phố D. Cho nên bà tự nhiên thông báo cho Cố Niệm Hề một tiếng, làm cho Cố Niệm Hề khuyên nhủ Tô Du Du sớm một chút trở về

"Đừng nói bừa. Nếu như chị đây có thể tìm về một người, vậy tết trung thu không cần đến khi về nhà tìm mọi cách trốn tránh" Thật ra Cố Niệm Hề vừa nhắc tới hai từ "Đàn ông", người trước tiên Tô Du Du nghĩ tới là Lãng nhị gia

Nhưng mà, trong nháy mắt, cô lại buộc mình không nên nhớ đến người đàn ông này

Lãng nhị gia vĩnh viễn là một người đàn ông đáng khinh, chuyeem môn lừa gạt tình cảm phụ nữ cùng tiền tài của họ làm thú vui

"Lần trước đi Tô nói chuyện người đàn ông kia với mình. Xem ra, gia cảnh nhà hắn cũng không tồi"

"Không tồi cái rắm. Là thân thích của hắn có năng lực, cũng không phải là hắn"

"Vậy cậu sao có thể thuyết phục đi Tô? Mình nhớ rõ đi Tô nói với mình muốn cậu đi gặp anh ta"

"Còn có thể thuyết phục như thế nào? Mình hỏi bà ấy, rốt cuộc muốn đem mình gả cho ai trong thân thích nhà anh ta"

Nhìn Tô Du Du nói chuyện như đang nã pháo, Cố Niệm Hề chỉ có thể bất đắc dĩ bật cười: "Du Du, người tương lai đánh bại được trái tim cậu, chắc chắn sẽ là một cực phẩm!"

"Niệm Hề, nếu như tương lai có người đánh bại được mình, nhớ cho mình mấy bạt tai thật đau"

"Tại sao?" Suy nghĩ của Tô Du Du rất ít người có thể theo kịp

"Người mình theo đuổi nhiều năm như vậy, con mẹ nó hắn rốt cuộc trốn ở nơi nào!" Nếu không phải ánh sáng trong quán bar lập lòe, Cố Niệm Hề nhất định có thể nhìn thấy nước mắt từ khóe mắt của Tô Du Du

Nói đến đây, trong lòng cô nhất định vẫn oán hận Lục Tử Thông

Cô ở phía sau hắn đuổi đến nhiều năm như vậy, chỉ cần hắn một lần xoay người vì cô, hắn nhất định sẽ biết

Chỉ tiếc, hắn một lần cũng không vì Tô Du Du dừng cước bộ

Điều này cũng đưa đến cục diện như bây giờ

Cố Niệm Hề muốn nói gì đó. Mắt liền nhìn thấy một người đàn ông hướng bọn họ đi đến, trên tay còn cầm một ly chất lỏng màu hổ phách

"Tô bé nhỏ!"

Người tới hiển nhiên cũng quen biết Tô Du Du

Vừa đến bên này, liền làm ra dáng vẻ lưu manh

Nhưng mà làm cho Cố Niệm Hề cảm thấy không lý giải được chính là, dáng vẻ lưu manh này của người đàn ông dường như có chút cổ kị

"Tiểu Lục, đừng bày ra bộ mặt con cóc đó trước mặt chi đây, chi đây sẽ bị chết vì ghê tởm"

"Tiểu Lục, con mẹ nó ánh có thể giống đàn ông một chút được không, đi đường đều nhăn nhó, mẹ anh chẳng lẽ sinh anh ra đã muốn anh trở thành thái giám?"

"Tiểu Lục, anh nói tại sao đàn ông ở chỗ này đều cao lớn, chỉ có anh... Quên đi, chi đây không nói, đỡ phải khiến anh cảm thấy xấu hổ"

Liên tiếp vài câu chế nhạo không lưu tình, Cố Niệm Hề có thể nhận ra được Tiểu Lục Tử tức giận đến hiện lên gân xanh. Vẻ mặt hận không thể một tay bóp chết Tô Du Du

Nhưng không biết tại sao Tiểu Lục Tử vẫn ỉn ỉn

"Tô bé nhỏ, có đôi khi tôi thật sự hận không thể bóp chết cô!" Quả nhiên như Cố Niệm Hề nghĩ, Tiểu Lục Tử sẽ nói ra lời này với Tô Du Du

"Người hận không thể bóp chết tôi rất nhiều, anh đứng hàng thứ mấy?" Tính tình của Tô Du Du chính là vừa mở miệng sẽ như nã pháo. Cho nên đối với Tiểu Lục Tử trước mặt này, cô cũng không chút kiêng kỵ

Tô Du Du có điều không biết, nếu không phải Tiểu Lục Tử sợ đắc tội với Lăng nhị gia hắn đã sớm muốn hung hăng đánh chết cô

Tiểu Lục Tử hắn đã làm lưu manh nhiều năm, còn thật sự chưa có cô gái nào dám cùng hắn tranh cãi như vậy

Tuy rằng, Tiểu Lục Tử rất muốn thừa cô Lăng nhị gia không chú ý tới, cho Tô bé nhỏ ném mùi đau khổ một chút

Nhưng hắn ở trong thành phố này lăn lộn nhiều năm như vậy, cũng không thể không biết Lăng nhị gia là người như thế nào

Hắn nếu muốn biết người khác đang làm cái gì, căn bản không cần phải người theo dõi cũng có thể tra ra được sự tình

Hơn nữa Tiểu Lục Tử cũng không phải là kẻ ngốc, hắn đương nhiên nhìn ra được, Lăng nhị gia đối đãi với Tô bé nhỏ rất đặc biệt

Ít nhất từ lúc hắn đi theo Lăng nhị gia, hắn cũng chưa từng nhìn thấy qua, Lăng nhị gia đối với một người phụ nữ nào thân cận như vậy

Cho nên mặc dù có bao nhiêu tức giận, Tiểu Lục Tử cũng chỉ có thể ỉn ỉn

"Quên đi tôi đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân. Trong bụng tử tướng có thể chống thuyền, bất hòa với Tô bé nhỏ mồm miệng không lễ phép như vậy cũng chẳng để làm gì, thứ này cho cô!" Nói xong Tiểu Lục Tử đặt chén ly rượu xuống trước mặt Tô Du Du

"Đây là..."

Cố Niệm Hề cùng Tô Du Du có chút khó hiểu nhìn về hướng Tiểu Lục Tử

"Đây là Lăng nhị gia cho cô, cho cô đừng có mở miệng làm tổn thương đến đóa hoa tươi mát tiểu bách hợp bên cạnh!"

"Lăng nhị gia cũng ở chỗ này?" Tầm mắt Tô Du Du dừng ở chiếc ghế da cách đó không xa, không tự giác nuốt một ngụm nước bọt

Ngày mai cùng Cố Niệm Hề ra ngoại thành chơi, hôm nay còn nghĩ muốn hẹn Cố Niệm Hề gặp mặt, đương nhiên là có chút dư thừa

Mà Tô Du Du sợ dĩ muốn làm như vậy, cũng chỉ vì muốn né tránh Lăng nhị gia

Nhưng thật không ngờ, hai người có thể ở nơi này gặp mặt, thật là con mẹ nó

"Đương nhiên, từ lúc cô mở miệng nã pháo Lãng nhĩ gia đã đến rồi. Có muốn gặp mặt ngài ấy hay không?" Tiểu Lục Tử cười mờ ám

Có thể làm cho Tô bé nhỏ biểu hiện bộ dạng kinh ngạc như vậy, phỏng chừng chỉ có một mình Lãng nhĩ gia

Hắn cũng nên thừa dịp đòi lại một chút ghen khuấy trong lòng

"Không... Ai muốn gặp anh ta. Tôi cùng bạn của tôi lát nữa rời đi rồi! Tiểu Lục Tử anh nên nấn đi, chị đây còn có chuyện phải làm!" Tô Du Du trừng mắt nhìn hắn một cái

"Tô bé nhỏ, cô thật sự đem mình trở thành Từ Hi!"

"Đó là tiềm chất vốn có của chị đây. Tiểu Lục Tử anh có phải muốn là Lý Liên Anh hay không?"

"Được rồi, ồn ào cùng với cô chỉ là tự rước lấy khổ!" Tiểu Lục Tử biết mình không nói lại được Tô Du Du, muốn động tay động chân lại sợ Lãng nhĩ gia biết

"Du Du, người đó là ai! Câu sao lại quen biết người như vậy?" Xem thái độ của Tiểu Lục Tử, Cố Niệm Hề liền biết đây là lưu manh

"Mình cũng không biết hắn là ai, nhưng mà đối phó với người như vậy phải hung hăng dạy dỗ thật tốt"

Tô Du Du lơ đãng

Lại không biết, tầm mắt của Cố Niệm Hề đã bị hấp dẫn trên ly rượu kia

"Du Du, Lãng nhĩ gia là ai? Cậu dường như rất sợ hãi hắn!" Nhìn ly rượu trước mắt, Cố Niệm Hề cũng đoán ra được giá trị của nó

Đương nhiên khi Cố Niệm Hề nghe thấy cũng cảm thấy quen tai

Chẳng qua ngày hôm sau, Tô Du Du gặp mặt người đàn ông nào đó lại vô cùng giật mình cùng kinh ngạc, Cố Niệm Hề mới biết được ba từ Lãng nhĩ gia kia quả thật rất quen thuộc

"...Cũng không có gì, chẳng qua chỉ là một tên du côn mà thôi. Niệm Hề, uống xong thứ này chúng ta trở về đi!" Nghe được Lãng nhĩ gia có ở nơi này, Tô Du Du tự nhiên cảm thấy giật mình

"Ăn được rồi!"

Uống xong đồ uống, Tô Du Du quả thật lười kéo Cố Niệm Hề rời đi

Chẳng qua, khi tới bãi đỗ xe, Tô Du Du lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc

Nhìn cô gái dựa đầu vào lòng ngực người đàn ông, Tô Du Du đột nhiên cảm thấy nhiệt độ giảm xuống, lạnh đến phát run

Mà tay của cô nắm lấy tay Cố Niệm Hề cũng không tự giác run rẩy, khiến cho Cố Niệm Hề nhìn về hướng trước mặt

Nếu như không nhầm, người phụ nữ ở trong lòng ngực người đàn ông kia, chính là người tối hôm qua đến Đàm gia nói chuyện

Không, phải nói là người tối hôm qua đến đại náo Đàm gia, Hoắc Tư Vũ

Cô ta, sao lại ở trong nơi này?

Hơn nữa bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông

"Du Du, cậu có cảm thấy người đàn ông kia rất quen mặt?" Bọn họ vừa mới muốn bước vào cửa quán bar, liền đứng lại một lúc. Bởi vì, người đàn ông kia có điện thoại

Không biết có phải là tín hiệu không đủ rõ ràng hay không, mà người đàn ông phải quay lại nghe điện thoại. Tuy rằng khoảng cách từ phía hắn đến chỗ hai người không gần, nhưng cũng đủ để cho Cố Niệm Hề nhìn thấy rõ hắn

Chẳng biết tại sao, Cố Niệm Hề cảm thấy người đàn ông này rất quen mặt

Nhưng nghĩ một hồi lâu, cô cũng không phát hiện ra người này là ai

"Hề nha đầu, chẳng lẽ cậu quên rồi sao? Hai năm trước mình đã cho cậu xem qua ảnh chụp của hắn!" Tô Du Du ghé sát tai Cố Niệm Hề nhỏ giọng khàn khàn nói

Nếu không phải người đứng bên cạnh cô là Tô Du Du, cô tuyệt đối sẽ không tin người vừa nói vào tai mình là cô ấy

Còn nữa, Cố Niệm Hề còn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Tô Du Du tái nhợt, đột nhiên cô nhớ ra ảnh chụp...

"Nhìn xem, đây là ảnh của chị đây chụp cùng anh ấy, đẹp trai không?" Hai năm trước Tô Du Du vừa nói lời này, vừa hé ra tấm ảnh chụp

"Oa, là một mỹ nam"

"Đúng vậy, người được Tô Du Du chị đây nhìn trúng sao có thể kém?" Tô Du Du mặc kệ là hai năm trước hay hai năm sau, hình tượng vẫn không chút thay đổi

"Tô Du Du, cậu bắt sao?"

"Còn chưa!"

"Xi..."

"Chờ xem, chờ chị đây tốt nghiệp nhất định sẽ truy hán. Sớm hay muộn hán ta cũng về tay chị đây"

Chuyện này đều là chuyện của hai năm trước

Cố Niệm Hề chưa nghe qua Tô Du Du đề cập đến chuyện này lần thứ hai

Vốn tưởng rằng, đây chỉ là mơ tưởng hảo huyền hâu là lý tưởng bầy bạ gì đó của Tô Du Du. Tuổi trẻ ai chưa từng bốc đồng như vậy?

Mà khi Tô Du Du thật sự bước đến thành phố này, Cố Niệm Hề mới biết, Tô Du Du không nói dối

Cô ấy thật sự đuổi đến tận đây!

Nhưng mà ở thành phố này, cùng Tô Du Du gặp mặt nhiều lần, Cố Niệm Hề cũng chưa từng nghe cô ấy nhắc đến người đàn ông kia, cũng không nhìn thấy Tô Du Du xuất hiện cùng với hán, cho nên chuyện này Cố Niệm Hề mau chóng quên đi.

"Du Du... Tại sao lại là Hoắc Tư Vũ?" Người phụ nữ này đoạt đi bạn trai cô còn chưa đủ, bây giờ còn muốn đoạt đi của Tô Du Du! Cố Niệm Hề ngẩng đầu, nhìn hốc mắt Tô Du Du nghẹn hồng, trong lòng đột nhiên đau đớn

"Du Du, đều tại mình! Mình sớm biết cô ta là người xấu xa, lại không nói cho cậu, để cậu phòng bị!" Hốc mắt của Cố Niệm Hề trong nháy mắt đỏ lên

"Niệm Hề, việc này không trách cậu. Mình cũng bị cô ta lừa, còn ngu ngốc giúp cô ta"

Nhấn mắt lại, hung hán hít thật sâu, làm cho gió rét lạnh thổi đến trên người mình, Tô Du Du lúc này mới mở mắt. Giờ phút này, ánh mắt của cô đã có chút khác thường, khóe miệng lại nở một nụ cười nhạt

"Niệm Hề, ngày lạnh! Chúng ta về sớm một chút! Bằng không Đàm tham mưu trưởng nhà cậu lại lột da mình!"

"Du Du, cậu không sao chứ?"

"Không có việc gì! Nếu mình thật sự vì người không đáng mà đau lòng khổ sở, vậy không phải đã quá coi thường Tô Du Du mình mình sao?" Tô Du Du vẫn cười như trước, trong mắt sớm đã không tìm thấy ưu thương

"Nhưng..."

Nếu có thể giống như lời nói của cô ấy thì tốt rồi

Cố Niệm Hề đã từng yêu hết lòng, cô đương nhiên có thể hiểu rõ cảm giác chứng kiến cảnh người mình yêu đi cùng cô gái khác

Nếu không phải lúc đó Đàm tham mưu trưởng xuất hiện, chỉ sợ cô bây giờ vẫn còn vùng vẫy trong vũng bùn đau khổ

"Cái gì khát hay không khát? Chờ về nhà lão công nhà cậu mang nước cho cậu uống!" Nói xong Tô Du Du lại hướng Cố Niệm Hề nháy mắt tà ác. Biểu hiện cô không thương tâm

"Du Du, nếu cậu có chuyện gì thì gọi điện cho mình được không?" Thấy Tô Du Du như vậy, Cố Niệm Hề vẫn cảm thấy lo lắng

"Hề đại thẩm, con mắt nào của cậu thấy chị đây thương tâm? Cậu mau trở về cùng tham mưu trưởng nhà cậu thân thiết đi. Ngày mai chúng ta còn phải đi ngoại thành chơi! Đừng phá chị đây ngắm mỹ nam!"

Nói xong lời này, Tô Du Du không đợi Cố Niệm Hề phản ứng lại, liền khởi động xe

Cố Niệm Hề bị bỏ lại nơi này, chỉ có thể mông lung nhìn xe biến mất ở góc đường. Nhưng không biết cô gái nào đó vừa lên xe, nước mắt đã rơi lã chã

Nếu như chậm trễ một chút rồi đi, đảm bảo Tô Du Du sẽ khóc trước mặt Cố Niệm Hề

Tâm, thật sự rất đau...

Hai năm tình cảm kiên trì, nào có thể nói buông tay là buông tay, nói không đau sẽ không đau?

Thật ra cô luôn tự cho mình không còn có tình cảm nào với Lục Tử Thông, nhưng hiện tại gặp mặt hắn, mới phát hiện, thì ra mình chỉ tự lừa dối mình

"Đồ đồ đồ..." Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, tại không gian chật hẹp trong xe có chút ngột ngạt

"Là anh, Lăng nhị gia. Mau nhanh chóng đến đón anh!" Giọng nói bá đạo từ bên kia đầu dây truyền đến

"Anh vừa mới không phải tự mình đi tới sao?"

"Anh tự đi đến" Giọng nói của hắn không một chút chần chờ

"Nếu có thể tự đến, vậy tự trở về đi!" Tâm tình cô hiện tại không tốt, chuyện gì cũng không muốn làm

"Tô bé nhỏ, em dám nói chuyện như vậy với anh? Em không sợ anh đem hình ảnh lửa thể giường chiếu của em hấp thụ ánh sáng sao?" Giọng nói của hắn vô cùng hàm xúc

Nhưng ai cũng không biết khi giọng nói ghen ngào kia truyền đến tai hắn, ánh mắt hắn lại lóe lên tia lạnh lẽo

Ai dám làm cho con mồi của Lăng nhị gia hắn khóc?

Xem ra, người đó gần đây ngứa thịt!

"Anh chờ chị đây! Đêm nay, chị đây không không đem hoa cúc của anh bạo, chị đây không phải họ Tô!" Hường người đàn ông bên kia điện thoại rít gào, Tô Du Du hung hăng bóp chặt di động. Làm cho xe, trong nháy mắt chuyển hướng

"Kia vậy anh xin đợi em!"

Một người đàn ông ở góc sáng sủa nào đó nở nụ cười nhẹ...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Vật Nhỏ, Chúng Ta Chơi Thôi Khí Đi

"Lão công, em đã về!" Cố Niệm Hề vừa về đến nơi đã thấy Đàm tham mưu trưởng nhà mình mặc bộ quần áo ở nhà ngồi trên ghế salon

Lúc này cô còn ngửi thấy được một mùi hương thơm mát. Đây chính là hương vị quen thuộc của Đàm tham mưu trưởng

Nhìn người đàn ông ngồi tựa vào ghế salon kia, đôi môi đỏ mọng của Cố Niệm Hề khẽ nhếch lên

Có lẽ, hành động này chính là muốn câu dẫn hắn

Đàm tham mưu trưởng tuy rằng mặc bộ quần áo xám đơn giản, không có hoa văn, ngồi tựa vào ghế salon, không mở miệng cũng có thể hấp dẫn tầm mắt của người khác. Hắn giống như một quý tộc châu Âu, cao ngạo làm cho người ta khát khao nhìn đến

Nhưng mà, Đàm Dật Trạch lúc này có vẻ không yên lòng

TV vẫn bật, nhưng tầm mắt của hắn lại dừng trên tờ báo

Thấy cô vào cửa, cũng chỉ hơi gật đầu một cái

Thật rõ ràng, người đàn ông này đang giận cô!

Có lẽ, Tô Du Du vừa mới gọi điện thoại muốn gặp mặt cô ở quán bar, đã bị hắn nghe được! Xem ra Đàm tham mưu trưởng nhà cô, trời sinh đã không thích nơi thị phi đó, mỗi một lần cô từ chỗ đó trở về, hắn đều có vẻ tức giận

"Đàm tham mưu trưởng!"

Cố Niệm Hề đi đến bên cạnh ghế sa lon, ngồi xuống bên cạnh hắn

"Lão già kia!" Thấy hắn vẫn không để ý đến mình, Cố Niệm Hề lại lên tiếng

"Lão già kia, anh đừng tức giận. Nếu tức giận trên mặt sẽ có nhiều nếp nhăn! Anh cũng không nên quên, anh lớn hơn em rất nhiều! Nếu như bây giờ đã muốn già đi, vậy cũng là một vấn đề lớn!" Người đàn ông vẫn không có biểu tình gì, nhưng mà nếu nhìn kỹ dưới khóe miệng Đàm tham mưu trưởng nhà cô có chút run rẩy

Quả nhiên, Đàm Dật Trạch rất để ý đến vấn đề tuổi tác!

Thấy biểu tình của hắn có chút buồn lòng, Cố Niệm Hề thật cẩn thận tiến vào trong ngực Đàm Dật Trạch, dùng gương mặt nhỏ nhắn cười hi hi đối mặt với hắn

"Lão già kia, cười với chị đây một cái, chị đây liền tặng người một nụ hôn!" Cô học cách ăn nói của Tô Du Du, Cố Niệm Hề đưa tay chạm vào hai bờ má của hắn. Đương nhiên cô cũng không nỗ lực sức lực lớn

Rõ ràng cô chỉ muốn trêu chọc Đàm tham mưu trưởng. Nhưng khi cô nhìn thấy cặp mắt đen kìa của hắn, lại khiến cho cô phút chốc hít thở không thông. Không khí nhất thời trở nên mập mờ. Trong không khí còn nhận ra được sự tàn sát bừa bãi

Cố Niệm Hề cảm giác được dưới móng mình có một bàn tay vô cùng nóng

Lực trên tay của Đàm Dật Trạch càng lúc càng lớn

Lúc này, Đàm tham mưu trưởng rất dọa người

Cố Niệm Hề muốn bỏ chạy. Nhưng chân còn chưa kịp đặt xuống, thân thể cô đã bị kéo lại, giây tiếp theo là mộ cổ hơi thở tươi mát truyền đến

Đó là, mùi hương của Đàm tham mưu trưởng..

Mờ to mắt, Cố Niệm Hề nhìn cặp mắt của hắn gần trong gan tấc. Long mi của hắn thật dài. Tại sao, một người đàn ông lớn lên lại đẹp như vậy, so với Cố Niệm Hề cô còn đẹp hơn?

Xem ra, lúc rảnh rồi cô phải nhỏ lông mi của hắn mới được

Lúc này Đàm Dật Trạch không nhắm mắt

Cặp mắt mê người kia nhìn chằm chằm Cố Niệm Hề. Hắn hôn cô thật nhẹ nhàng, sau đó chuyển thành tàn sát bừa bãi

Sau khi nụ hôn đó chấm dứt, đôi môi đỏ mọng của Cố Niệm Hề cũng có cảm giác sưng lên

"Về sau, còn dám đến nơi trụ lạc xa hoa đó nữa không?" Hắn đưa tay vuốt nhẹ đôi môi vừa bị mình mút vào của Cố Niệm Hề. Đôi mắt lại có tia nhói đau thương tiếc

Vật nhỏ của hắn đơn thuần, trên người cô cũng rất thuần túy

Cho nên, hắn không thể chấp nhận bất cứ người nào chạm vào vật nhỏ của hắn

"Không dám. Nhưng lão già kia, anh đừng giận em có được hay không? Người ta cũng đã bị trừng phạt!"

"Lần tới, muốn gặp mặt thì đến nơi khác. Bằng không, đừng trách anh không khách khí!" Đàm tham mưu trưởng hung hăng bóp móng nhỏ của cô, sau đó lên tiếng

Mặc dù móng nhỏ bị bóp đau, nhưng Cố Niệm Hề cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu

"Nhưng mà lão già kia, hôm nay em đến đó phát hiện ra một chuyện!" Ngả vào lòng ngực hắn, Cố Niệm Hề đột nhiên nghĩ tới một màn kia

"Chuyện gì?" Ánh mắt nhìn vào TV, nhưng tay vẫn đặt trên người cô. Thừa dịp Cố Niệm Hề còn đang mơ hồ, Đàm tham mưu trưởng lạnh lẽo đưa tay vào váy của cô. Chiếm chỗ tốt trên người vật nhỏ, tay của hắn cũng bắt đầu nghiền

"Chính là, Đàm... Không em chồng! Đứa nhỏ của em chồng, có thể không phải là của hắn!" Tô Du Du đã sớm biết Lục Tử Thông cùng Hoắc Tư Vũ ở một chỗ. Vậy cũng nói, mối quan hệ của Lục Tử Thông và Hoắc Tư Vũ cũng không phải là một sớm một chiều. Đứa bé trong bụng kia, có phải là của Lục Tử Thông hay không?

Đương nhiên, Cố Niệm Hề không phải không biết đôi tay tà ác kia của hắn đang làm loạn. Nhưng vừa nghĩ tới mấy ngày gần đây, cô bị thân thích ghé thăm, người đàn ông này rất ghen ghét, nên cũng nhắm mắt một mắt mở một mắt theo ý hắn

"Vật nhỏ, chuyện của bọn họ cứ để anh lo. Nhớ kỹ người phụ nữ kia rất nguy hiểm, em không cần đi chọc bọn họ!" Nói xong lời này, ánh mắt của Đàm tham mưu trưởng lại trở nên âm trầm

Trong ấn tượng, lời này cũng không phải là lần đầu tiên Đàm tham mưu trưởng nói với cô

Hơn nữa mỗi lần nhắc tới điều này, cô cảm giác trong lời nói của hắn như ẩn dấu huyền cơ

Nhưng huyền cơ này, rốt cuộc là cái gì?

Cố Niệm Hề nghĩ không ra, lúc này nhìn lên Đàm tham mưu trưởng liền thấy hắn cười quyền rũ giống như mê hoặc chúng sinh

Đàm Dật Trạch xuân tâm nhộn nhạo

Dưới ánh đèn, gương mặt của hắn so với đóa hoa nở rộ còn kiều diễm hơn

Nhưng không biết tại sao hắn cười khuynh quốc khuynh thành như vậy, lại làm cho Cố Niệm Hề lạnh buốt sống lưng

"Vật nhỏ, chúng ta chơi thôi khí đi!"

"A?"

Chưa kịp phản ứng lại, cô đã bị hắn ôm đến phòng ngủ của bọn họ

Sự thật chứng minh, Đàm tham mưu trưởng cực kỳ tà ác!

Sáng sớm ngày hôm sau, khi tia sáng đầu tiên chiếu vào phòng, cô gái mở ra hai tròng mắt

Có thể là bởi vì vừa mới tỉnh lại, tất cả đều rất mơ hồ. Còn nữa mỗi thứ trong căn phòng này tất cả đều rất xa lạ

Tô Du Du còn nhớ rõ, cô ở thành phố này thuê một căn nhà, thật ra cái tủ chỉ có hai ngăn, hơn nữa còn được làm bằng vải cứng. Chăn đệm cũng là màu hồng phấn cô thích nhất, trên tường là bức ảnh lớn răng lạnh. Nhưng bức tường này lại trống tuếch, màu trắng chói mắt

Đây lẽ nào là mơ sao?

Nghĩ vậy, Tô Du Du lại đem đầu nhỏ của mình lắc nhẹ

Chẳng qua, lúc cô lắc lắc, lại động phải một thứ

Mà thứ này, không giống như chăn bông mềm mại, nhưng lại vô cùng co dãn. Làm cho người ta nhìn không được muốn vỗ về chơi đùa một phen

Tô Du Du cũng chưa bao giờ là người bạc đãi chính mình, nghĩ gì nhất định sẽ làm ngay, cô đưa tay qua sờ. Vô cùng trơn trượt, xúc cảm quả nhiên không tệ lắm

Nhưng tại sao, càng ngày càng nóng?

"Cảm giác thế nào?" Tô Du Du còn chưa giải thích được, đã có một giọng nói khàn khàn ở bên tai cô vang lên. Thậm chí, cô còn cảm giác được chủ nhân giọng nói kia, muốn trêu chọc mình

"Cũng tạm được!" Cô bóp bóp một lúc, cảm thấy thoải mái, sau đó mới râm rì nói

"Làm cho em cảm thấy tạm được, thật đúng muốn nở nụ cười!" Mơ mơ màng màng, giọng nói kia lại truyền đến

"Ân, tự biết hiểu rõ, coi như không tồi! Mau, hầu hạ bổn cung thoải mái một chút!" Ý của cô là, mau giúp cô tắm rửa mặc quần áo

Tô Du Du xem qua không ít phim cổ trang cung đấu, kịch bản bên trong đều là mỗi buổi sáng sẽ có người giúp mặc quần áo

Thật ra, Tô Du Du cũng có một hồi mơ mộng muốn xuyên qua

Tốt nhất, xuyên quan liền biến thành một phi tử được sủng ái, hoặc là công chúa, mỗi ngày đều có người bưng cầm đến tận miệng, chỉ việc há mồm

"..." Lăng nhĩ gia nhìn cô gái bên cạnh, ánh mắt chợt lóe sáng

Chẳng lẽ Tô bé nhỏ không biết, đàn ông sáng sớm rất bị kích thích sao?

"Còn không mau làm, nếu như ngươi không hầu hạ bổn cung thật thoải mái, cẩn thận bổn cung mang người chém!" Tô Du Du nhập mình vào nhân vật vô cùng nhanh. Một lát không thấy người bên cạnh có động tác gì, liền thúc giục

Nói xong lời này, Tô bé nhỏ lại không an phận vịn mình qua một bên

Mắt thấy chỗ ngực của Tô bé nhỏ có vết xanh nhạt, Lăng nhĩ gia lại cảm thấy dục hỏa đốt người

Mới sáng sớm, Tô bé nhỏ đã trêu chọc thần kinh yếu ớt của hắn, vậy Lăng nhĩ gia hắn há có thể phụ tâm ý này của cô

Nghĩ vậy, khoe miệng của Lăng nhĩ gia lại hiện lên hàm xúc không rõ: "Kia tiểu nhân liền an bài thỏa đáng!"

Nghĩ vậy, Lăng nhĩ gia xốc chân lên, đi thối phía trên thân thể mềm mại

Chấn bị kéo ra, Tô Du Du liền cảm thấy có một cảm giác mát lạnh, làm như vậy hắn là giúp cô mặc quần áo

Ngay sau đó, hắn còn mở hai chân rồi cầm lấy mông của cô

Phóng chừng, người này đang giúp cô mặc quần

Mãi một lúc sau, Tô Du Du mới cảm thấy không ổn

Nghĩ vậy Tô Du Du từ từ mở hai tròng mắt, đang chuẩn bị tặng cho người không biết tốt xấu kia một cái tát, nhưng lại bắt gặp gương mặt tà khí bức người!

Tại sao, mộng này con mẹ nó lại quỷ dị đến như vậy?

Tiểu thám giám bên người Tô Du Du cô, lại là Lăng nhĩ gia?

Sẽ không phải là ở ngoài bị Lăng nhĩ gia ức hiếp quá nhiều, trong mơ chuẩn bị đem hắn ngược một phen chứ?

Tô Du Du mừng thầm

Nhưng khi thứ kia đi qua người của cô, cô mới ý thức rất rõ ràng: Đây không phải là mộng!

Cô, bị cưỡng!

"Anh điên đủ chưa, sáng sớm muốn làm cái gì với tôi?" Tô Du Du gương mặt nhăn nhó có chút tái nhợt

"Em ngậm miệng lại, không phải nói muốn anh hầu hạ em sao? Anh đang hầu hạ em rất tốt, em lại điên loạn kêu cái gì?" Sắc mặt của Lăng nhĩ gia không tốt, bởi vì Tô Du Du nhúc nhích lung tung, khiến cho hắn không thoải mái. Đặc biệt khi thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, hắn lại cảm thấy đau lòng

"Chết tiệt, anh chiếm tiện nghi của tôi!" Tô Du Du rất muốn đẩy người đàn ông trên người cô ra, nhưng tay của cô bị hắn giữ chặt trên đỉnh đầu, căn bản không thể động đậy được

"Rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi của ai? Tối hôm qua rằm rì uy hiếp anh không nói, hiện tại còn muốn anh hầu hạ em?"

"Bóp bóp!" Hung hăng vỗ xuống mông của cô, Lăng nhĩ gia lại nói: "Đưa chân nâng lên, sẽ dễ chịu một chút"

Kinh ngạc nhìn người trước mặt, Tô Du Du muốn chửi hắn một trận

Nhưng Tô Du Du quả thực làm giống như lời Lăng nhĩ gia nói, nâng chân mình lên. Bởi vì cô thầm nghĩ, sẽ làm giảm bớt đau đớn trên người mình, không nghĩ tới lại rơi vào hố của hắn

"A..."

"Kẻ điên!"

"Mau dừng lại..."

Hắn giống như một con ngựa hoang, lúc này Tô Du Du mới ý thức điệm tính nghiêm trọng của việc này

Mặc kệ cô có gào thét thế nào, giãy dụa ra sao, cũng không thể lay chuyển hắn. Không biết từ lúc nào cô lại ngừng giãy dụa, bắt đầu hưởng thụ

Đặc biệt, đến cuối cùng Tô Du Du lại cảm thấy thích thú

Trận mưa rền gió dữ cuối cùng cũng dừng lại, hắn xoay người nằm bên cạnh cô

"Thoải mái không?" Lăng nhĩ gia quệt mồ hôi trên trán. Có mấy sợi tóc còn dính lại trên trán của hắn, nhưng điều đó tuyệt đối không ảnh hưởng đến khí chất của hắn. Mà ngược lại làm cho hắn càng trở nên điên cuồng hơn

"Cũng tạm được!" Hơi thở của Tô Du Du cũng dần dần bình ổn

Đêm hôm đó cùng đêm hôm qua, hấn và cô đã phát sinh quan hệ. Nhưng đây là lần duy nhất, cô thanh tỉnh cùng hấn phát sinh quan hệ

"Xem ra, anh chưa hầu hạ em tốt phải không?" Hấn nghi ngại chốc lát, lại hỏi phục tinh thần, hai mắt hấn đột nhiên híp lại, đánh giá cô gái đang nằm bên cạnh

Cô gái dám nói kỹ thuật của Lăng nhĩ gia hấn không tốt, còn chưa xuất hiện trên thế giới này đâu!

"Anh muốn làm cái gì?"

Đôi tay lần thứ hai vòng qua thân thể của cô, Tô Du Du đột nhiên ngồi dậy, lấy chăn che trên người, đôi mắt cảnh giác nhìn hấn

"Làm chuyện em nghĩ cần phải làm! Không phải nói anh hầu hạ không tốt sao? Anh sẽ mau chóng đền bù!" Lăng nhĩ gia trời sinh đề vô cùng yêu nghiệt, hấn cười như vậy dường như làm cho cả thế giới cũng muốn dừng lại

Nhìn mỹ nam cười ta từ như vậy, Tô Du Du cảm thấy mũi mình thở ra hơi lòng

Được rồi, thật ra Tô Du Du rất khinh bỉ thế giới nội tâm của mình

Vừa thấy anh đẹp trai, thiếu chút nữa cái gì cũng quên

Nhưng cô vẫn tỏ vẻ tôn nghiêm: "Đi đi đi, rút ngay cho chị đây! Chiếm tiện nghi của tôi một lần còn chưa đủ, còn muốn lần nữa sao?"

"Rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi của ai, Tô bé nhỏ em không phải là người rõ ràng nhất sao!" Người đàn ông bị lên án, cũng không nóng nảy. Lúc này hấn chậm rãi tựa vào một chỗ, híp mắt đánh giá Tô Du Du

Bị người đàn ông nhìn như vậy, Tô Du Du cảm thấy ngượng ngùng

Được rồi, nếu như đánh giá một cách đơn thuần, Lăng nhĩ gia trời sinh đã là một người vô cùng đẹp trai, cho dù ai nhìn vào cũng là cảm thấy Tô Du Du cô chiếm tiện nghi của hấn. Trong đó nghiêm nhiên cũng có Tô Du Du cô

Cắn đôi môi hồng như cánh hoa. Tô Du Du bọc chăn bông xoay người xuống giường, từ trong đồng quần áo tìm ra ví tiền của mình

"Đường tưởng rằng, cứ như vậy là có thể xong việc!" Mỗi một lần làm xong, cô liền lấy tiền đưa cho Lăng nhĩ gia hấn, cô coi Lăng nhĩ gia hấn là đồ ngốc sao?

"Kìa, vậy anh muốn cái gì?" Thật ra hấn nói rất đúng, hôm qua cô cùng Cố Niệm Hề uống rượu say, say đến trời trắng không biết gì

"Đồ đồ..."

Vừa vận di động của Lăng nhĩ gia ở phía sau vang lên

"Uy, Lăng nhĩ gia cậu tới chưa vậy? Tiểu Ngũ nói hôm nay ai tới trễ, tiết mục đêm nay người đó sẽ chịu trách nhiệm!" Vừa ấn nút nghe điện thoại, Lăng nhĩ gia liền nghe được giọng điệu giống như lưu manh của Mặc lão tam

"Tại sao không nói sớm!" Cái gọi là phụ trách tiết mục, chính là nghiêm chỉnh bị mọi người chỉnh đến chết, Vừa nghe được lời này, sắc mặt của Lăng nhĩ gia khê biến

"Yêu, sáng sớm đã thô bạo như vậy, có phải hôm qua không có ai bồi, hôm nay liền tức giận đến đỉnh điểm!"

"Mặc lão tam, cẩn thận mình nói cho vợ cậu biết!"

Nghe nói từ sau khi Mặc lão tam cưới vợ, liền bị vợ quản rất nghiêm!

"Đừng a, mình đây không phải đến mặt báo sao? Đúng rồi, lão đại phòng chừng cũng sắp tới! Cậu mau chóng tới đi. Còn có, đến lúc đó đừng quên ở trước mặt vợ mình nói tốt vài câu!"

Mặc kệ Mặc lão tam nói thật hay không, Lăng nhĩ gia cũng mau chóng xuống giường, bắt đầu mặc quần áo

"Đồ đồ..." Điện thoại của Lăng nhĩ gia vừa dứt, bên này lại có điện thoại của Tô Du Du

"Du Du cậu nhanh một chút, nghe nói hôm nay ai tới trễ, đêm nay sẽ rất phiền toái!" Trong điện thoại, là giọng nói của Cố Niệm Hề

"Mình biết, mình lập tức đến!" Tô Du Du cúp điện thoại cũng liền mau chóng mặc quần áo. Nếu không phải có hẹn với Cố Niệm Hề, cô hôm nay nhất định muốn ở chỗ nào thật yên tĩnh, nhớ đến ngày hôm qua cô còn chiếm tiện nghi của người ta

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, cái gì gọi là cảm thấy hối hận, thật sự không thích hợp với tính cách của Tô Du Du. Nếu như bị Cố Niệm Hề biết được, nhất định cô ấy sẽ cười không ngớt

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Nhã Nhặt Chính Là Như Vậy

"Tô bé nhỏ, hôm nay em chiếm tiện nghi của anh, hãy nhớ rõ điều này. Chờ anh trở lại, sẽ cùng em tính toán thật tốt!" Mặc quần áo xong, Lăng nhị gia vội vã đi ra ngoài. Chuyện mà Đàm lão đại gây sức ép, chắc chắn không bình thường. Hắn cũng không muốn đến cuối cùng: "Còn có, em hai ngày nay phải đi theo anh!" Ý hắn nói chính là chỗ hẹn với nhóm người Đàm lão đại kia

Vừa mới cùng Tô bé nhỏ tiến triển thêm một bước, Lăng nhị gia quả thật không muốn rời khỏi cô

"Không cần, chị đây còn có việc. Anh đi đường dương quan của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi!" Tô Du Du mặc quần áo xong, liền xem thường liếc nhìn Lăng nhị gia một cái

"Được, chờ anh trở về, thù mới thêm hận cũ, nhất định tính thật tốt!" Đêm trước say rượu, cùng chuyện tối ngày hôm qua. Tuy rằng hai lần, đều là Tô Du Du chủ động kề cận hắn, thoát nhìn Lăng nhị gia hắn đều bị cô cưỡng. Nhưng cuối cùng người bị thiệt thòi nhất là Tô Du Du

Mà điều hắn thật không ngờ chính là, Tô bé nhỏ rất dễ bị lừa

Nghĩ đến sau khi đi du lịch trở về, hắn nhất định sẽ đem "Ủy khuất" của mình đòi về

Đánh giá Tô bé nhỏ từ trên xuống dưới một lần, Làm cho da đầu cô cũng phải phát run, sau đó Lăng nhị gia vội vội vàng vàng chạy lấy người

Khi Lăng nhị gia rời đi, Tô Du Du cũng liền đi khỏi..

"Yêu, Mặc lão tam câu vốn thô tục, khi nào thì giống như người có học đeo mắt kính? Hơn nữa còn mặc thành bộ dạng này? Cũng không ngại làm hỏng đôi mắt của mình sao?"

Không phải nói mọi đàn ông sau khi kết hôn, đều sẽ không quan tâm đến cách ăn mặc sao? Nhưng Chu Từ Mặc trước mặt này, mặc một bộ quần áo màu trắng, lại giống như công tử nho nhã con nhà văn. Tuy rằng trên áo có hoa văn đơn giản, nhưng Lăng Thần vẫn luôn cảm giác chỉ có kẻ ngốc mới mặc thành dạng như vậy. Thật không ngờ lão tam hôm nay lại mặc như thế

Trừ bỏ áo trắng hoa văn kia, còn có một bộ tây trang khoác ngoài, dưới chân đi giày da, giờ phút này làm cho khoe miệng Lăng Thần run rẩy chính là trên mắt của Chu Từ Mặc còn đeo một cặp kính trắng

Hắn không quên, đôi mắt của lão tam thị lực so với bọn họ tốt hơn cả! Bằng không hắn sao có thể trở thành tay súng thiện xạ, danh hiệu bách phát bách trúng?

"Đi đi đi, Lăng nhị cậu là người thô tục, sao có thể thấy sự nhã nhặn này của mình?" Chu Từ Mặc thấy Lăng Nhị gia trêu ghẹo mình, vội vàng nhìn xung quanh bốn phía, hoàn hảo không có bóng dáng Chu bà xã phía sau, lúc này mới dám cùng Lăng Thần ồn ào

"Cậu còn nhã nhặn? Xi..." Vừa nghe thấy Mặc lão tam nói chính hắn nhã nhặn, Lăng Thần thật sự nhin không được cười thành tiếng

Bộ dạng ồn ào hiện tại của lão tam, so với hai chữ nhã nhặn kia, thật là khác biệt

"Yêu, Lăng nhị cùng lão tam đã tới sao?" Đàm Dật Trạch cùng Cố Niệm Hề vừa tới, đúng lúc gặp hai người họ đang âm ỉ

"Yêu, lão đại, đây chính là chị dâu nhỏ sao?" Thấy Đàm Dật Trạch đến, hai người liền tiến lên tiếp đón

Đây là lần đầu tiên Cố Niệm Hề nhìn thấy hai người này. Từ xa cô đã nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người họ

Chu Từ Mặc tuy rằng ăn mặc nhã nhặn, nhưng nhìn động tác của hắn so với hai từ "Nhã nhặn" kia thật sự là không hợp

Lăng nhị chính là yêu nghiệt điển hình. So với phụ nữ còn muốn xinh đẹp hơn, nhưng cái miệng kia của hắn so với Tô Du Du còn muốn ác độc hơn

Nếu như người đàn ông này ở cùng một chỗ với Tô Du Du, chỉ sợ sẽ làm trời đất lung chuyển

Ý tưởng này hiện ra trong đầu Cố Niệm Hề, khiến cho cô cảm thấy thật buồn cười. Còn nhớ Đàm Dật Trạch nói, hôn sự của Lăng nhị gia phải được sự

chấp thuận của trường bối. Cô thế nhưng lại có ảo tưởng này

"Nào nào, Chu bà xã đã tới! Máy người đừng phá mình, mình bây giờ là người nhả nhặn nhất! Nếu như ai vạch trần, hẳn thật mình chọc mắt người đó!" Nhìn xung quanh một chút, thấy cách đó không xa có một bóng dáng bé nhỏ, Chu Từ Mặc vội vàng khua tay múa chân

"Dựa vào bộ dáng này của cậu mà xứng đáng với hai từ "Nhả nhặn", đúng hơn phải là kẻ ngốc già bộ!" Lãng nhĩ gia thấy Chu Từ Mặc nói lời này liền cười lớn

Mà Cố Niệm Hề nhìn không được cũng cười theo

"Cậu xem, chị dâu nhỏ cũng cười. Mặc lão tam, có cậu làm mẫu, coi như cả kẻ ngốc cũng được thông qua!" Thấy Cố Niệm Hề cười, Lãng nhĩ gia lại tiếp tục trêu ghẹo

"Dù sao các cậu sau lưng nói mình thế nào cũng được, nhưng ngàn lần phải nhớ kỹ đừng ở trước mặt Chu bà xã phun ra thành tựu của mình, chị dâu nhỏ chị cũng đừng nói ra, nhớ kỹ nha!" Mặc lão tam luôn cảm thấy được, mình chính là nhả nhặn nhất, cùng với những người thô tục như bọn họ cảm thấy khác biệt rất xa

Vì thế, hẳn rất tò về chính mình sẽ không cùng những người bình thường này so đo, trừ phi Chu bà xã ra mặt

Thừa dịp mọi lực chú ý của mọi người đặt trên bóng dáng bé nhỏ cách đó không xa, Chu Từ Mặc nhanh chóng lùi về phía sau vài bước, dựa lưng vào cái cây bên cạnh, một tay chống thân cây làm ra vẻ bộ dáng thanh niên văn nghệ

"Đây là vợ của Mặc lão tam đi!" Lãng nhĩ gia thấy có người tiến đến, cười khanh khách ân cần thăm hỏi

"Chào mọi người, tôi là Tô Mộng Dao!" Đơn giản cũng thực ngắn gọn tự giới thiệu

Đây chính là Chu bà xã

Hôm nay Chu bà xã mặc một thân váy hoa liền áo, làm nổi bật làn da trắng kia, cũng làm cho Mặc lão tam mở cò trong bụng

Hắn lúc này rất muốn đem làn váy của Chu bà xã vén lên, nhìn xem phong cảnh phía dưới thế nào?

Nhưng vừa nghĩ tới chính mình hiện tại nhả nhặn, làm sao có thể trước mặt người khác làm chuyện thô tục như vậy? Chu Từ Mặc trong đầu hung hăng phỉ nhổ mình một trăm lần, quyết định đem suy nghĩ xấu xa đó gạt qua một bên

"Lão tam, vợ của cậu đã tới!" Thấy Tô Mộng Dao bước tới, Lãng nhĩ gia cũng thúc giục lão tam ra nghênh đón

Mọi người đều đã biết, Mặc lão tam đối với lão bà của hắn cung chiêu lên tận trời

Theo lời nói của Lãng nhĩ gia, mọi người liền nhìn về hướng Chu Từ Mặc. Vốn tưởng rằng người đàn ông này sẽ là người chào đón trước tiên, cũng không nghĩ hiện tại hắn làm như vậy, thiếu chút nữa làm cho mọi người cười lớn

Dưới gốc cây đại thụ lớn, Chu Từ Mặc đứng âm trầm dựa vào thân cây như đang suy nghĩ điều gì đó. Tuấn nhan góc cạnh rõ ràng, đôi mắt đen kia bị gọng kính che lại, làm cho người ta không thể thấy rõ rốt cuộc hắn đang nghĩ cái gì

Lãng nhĩ gia thấy bộ dạng của Mặc lão tam như vậy khóe miệng không tự giác run run

Đây chính là sự nhả nhặn mà Mặc lão tam nói sao?"

"Không cho phép cười, cẩn thận mình đánh cậu!" Thấy Lãng nhĩ gia khóe miệng run rẩy, Chu Từ Mặc sau lưng quát lớn

"Chu tiên sinh, anh đang làm cái gì vậy?" Thấy Chu Từ Mặc vẫn bất động dựa vào thân cây, giọng nói trong veo của Tô Mộng Dao truyền đến

Không phải tất cả mọi người đều đang nói chuyện sao?

Sao về mặt hắn lại tới thăm đến như vậy

"Chu bà xã, anh đây đang tự hỏi!" Nhả nhặn chính là như vậy!

Điều này tuyệt đối có thể khiến cho Chu bà xã chú ý tới

"Xì..."

Điều Chu Từ Mặc không thể dự liệu được là tất cả mọi người xung quanh đều cười vang lên

Hơn nữa, tiếng còn không nhỏ!

Chu bà xã nhất định cũng nghe được tiếng cười của đám người kia

Vừa tức vừa giận, Chu Tử Mặc chỉ có thể tiếp tục âm thầm

"Lão công, anh lại đây cho em!"

"Không muốn, em không hỏi anh đang tự hỏi chuyện gì sao?" Bị mọi người cười lớn trước mặt Chu bà xã. Mà Chu bà xã cũng không chịu đi đến bên cạnh hắn, còn kêu chính hắn đi đến, nếu thật sự hắn đi đến, chẳng phải sẽ làm cho Lăng nhĩ gia và chị dâu nhỏ cười đến rụng răng sao?

Chu tiên sinh cảm thấy hiện tại thực tối tăm!

"Ha..." Hai người rùng co dưới gốc cây, khiến cho mọi người đều có chút lo lắng. Trong chốc lát có tiếng hừ nhẹ của Tô Mộng Dao

Một tiếng này tuy rằng không lớn, nhưng có thể rõ ràng rơi vào tai của người đàn ông trước gốc cây kia

"Tiểu tử tông của anh, làm sao vậy?" Lúc đầu còn muốn tiếp tục diễn bộ dạng nhả nhẩn, nhưng sau đó hắn vội đưa tay vút cặp kính trên mặt đất, hoang mang rối loạn chạy đến trước mặt Chu bà xã

"Chu tiên sinh, trong giày của em có hạt cát!" Lời nói này của Tô Mộng Dao làm cho khoe miệng mọi người đều run rẩy

Chỉ là hạt cát mà thôi, có cần khủng bố như vậy không? Xe dừng ở dưới chân núi, mọi người đi bộ lên đây, ai mà không có hạt cát dưới chân

Nhưng mà nhìn xem bộ dáng của Chu Tử Mặc lại trịnh trọng như vậy, phỏng chừng là rất quan trọng

"Như vậy đau nhiều lắm! Đến đến đến, lão công ôm em, lấy cát trong giày em ra, em nghỉ ngơi một lát đi!" Nói xong hắn quả thực khiêng Chu bà xã lên, hai từ nhả nhẩn trong miệng hắn lúc này đều tiêu tan

Một màn như vậy, làm cho mọi người cảm thấy Chu Tử Mặc là người cưng chiều vợ mình, đồng thời cũng làm cho Cố Niệm Hề thầm nói trong lòng, Tô Mộng Dao kia quả thật là người phụ nữ có năng lực. Bằng không tại sao lại có thể làm cho Chu Tử Mặc quang đi từ nhả nhẩn kia, hoang mang rối loạn chạy tới, Cố Niệm Hề có thể thấy được trên khoe miệng Tô Mộng Dao có ý cười

Nhưng nghĩ đến người có thể quen biết Đàm Dật Trạch nhà mình, cũng không phải nhân vật bình thường. Tô Mộng Dao gây sức ép, chẳng lẽ hắn nhìn không ra? Nói cách khác hắn thực sự yêu thương Tô Mộng Dao. Cho nên mặc kệ cô ấy có làm cái gì, hắn cũng đều cam tâm tình nguyện nghe theo

Nhìn hai người rời đi, Cố Niệm Hề thật sự rất muốn đến thỉnh giáo Tô Mộng Dao một phen

Tại sao Chu tiên sinh nhà cô ấy, có thể bị cô ấy thu thập dễ dàng. Mà Đàm tham mưu trưởng nhà cô lại khó đến như vậy

"Thế nào? Không phục?" Cố Niệm Hề lặng lẽ nhìn về phía Đàm Dật Trạch, lại thật không ngờ hắn đang nhìn chính mình. Nghe thấy lời của hắn cùng đôi mắt kia, phỏng chừng hắn đã biết trong đầu cô nghĩ cái gì

"Lão già kia, anh lại ức hiếp em!"

"Úc hiếp em! Như thế nào, cắn anh sao?" Đàm Dật Trạch ôm Cố Niệm Hề bộ dạng ghen ghét vào trong lòng

Một màn này, làm cho Lăng nhĩ gia đứng bên cạnh không bình tĩnh: "Dừng dừng dừng, mọi người đừng có diễn trò này trước mặt của mình. Muốn đem người cô đơn mình đuổi đi sao?"

"Ai nói cậu không nghe lời lão phật gia nhà cậu?" Đàm tham mưu trưởng tiếp tục ôm ấp vật nhỏ, cùng Lăng nhĩ gia nói

"Kia cũng là do lão phật gia! Mỗi lần đều cho mình gặp mặt cô gái có gương mặt trắng như đánh bột mì, không thì nói năng nhỏ nhẹ, làm bộ làm tịch. Nếu để mình cưới cô gái như vậy, không bằng mình cưới..." Tô bé nhỏ!

Ít nhất, cô ở trong thế giới của Lăng nhĩ gia hắn, còn vô cùng sinh động!

Luôn luôn thẳng thắn nói chuyện với hắn

Nói lời này, hắn lại nhớ tới đêm hôm qua cùng Tô bé nhỏ

"Yêu, thật đúng là nghĩ muốn chơi sao?" Lúc ấy, hắn đang ngồi trên ghế da của quán bar

"Đúng vậy, mau đưa mông ra, chị đây cho anh chấn động khí!" Lời này làm cho mọi người cũng ít nhiều đoán ra được ý tứ. Rất nhiều người muốn cười lớn, nhưng ngại Lăng nhĩ gia ở đây nên chỉ có thể nín lại

"Chấn động khí anh không cần. Nhưng mà dù sao cũng cần tìm chỗ an tĩnh, cho em hưởng thụ một chút, miễn ở trước mặt mọi người như vậy!" Lăng nhĩ gia trời sinh bản tính phong lưu

Trên tay Lăng nhĩ gia cầm quả dưa leo, tay kia ôm cô gái nhỏ rời đi

Thật ra, khi đến đón Lăng nhị gia, Tô Du Du còn muốn ở lại quán bar uống vài chén. Điều này mới có thể làm cho cô mơ mơ màng màng bị Lăng nhị gia ôm về nhà

Đêm qua, bọn họ giăng co một đêm. Nhưng mà không phải quạ đưa leo, cũng không phải trên giường, mà là trong toilet, hấn hủ hạ cô nôn ra

Sớm biết cô uống nhiều như vậy, còn nôn mửa lung tung, Lăng nhị gia sẽ không đem cô về nhà. Sau mấy tiếng vất vả, cô cuối cùng cũng an tĩnh ngủ

Vốn Lăng nhị gia hấn muốn hưởng lạc một phen

Nhưng khi hấn nhìn thấy giọt nước trong suốt từ hốc mắt Tô Du Du chảy xuống..

Thật ra nước mắt của phụ nữ Lăng nhị gia cũng không phải chưa thấy qua. Không biết tại sao, khi thấy Tô Du Du khóc hấn lại hoảng loạn, ngay cả tiểu đệ đang vận sức chờ phát động cũng vì nó mà bỏ qua. Cuối cùng hấn ôm Tô Du Du ngủ đến tận sáng

Nếu không phải buổi sáng Tô Du Du nồng nàn mời gọi, thì cả ngày hôm đó bọn họ đã không xảy ra chuyện gì

Đang lúc Lăng nhị gia nhớ đến Tô Du Du, thì có một cô gái từ từ tiến đến

Nhìn kỹ, cô gái này rất giống Tô bé nhỏ

Sẽ không phải là quá nhớ nhưng cô ấy mà sinh ra ảo giác chứ?

"Du Du, bên này!". Có Niệm Hề từ trong lòng Đàm Dật Trạch chui ra, sôi nổi chạy tới phía Tô Du Du

"Ai nha, làm mệt chết chị đây rồi! Hề nha đầu, mình vừa mới đến chân núi, còn tưởng rằng là đi sai đường rồi!"

Đúng, chính là lời nói thô tục này, Lăng nhị gia không cần nhìn cũng biết, đây chính là Tô Du Du, không thể giả được!

"Đàm tham mưu trưởng nói, nơi này không chính thức đối ngoại buôn bán, cho nên mặt tiền cửa hàng cũng không sửa chữa tốt. Hôm nay coi như chúng ta là khách hàng đầu tiên!" Có Niệm Hề thấy bạn tốt đến, cười không ngớt, không ngừng chia sẻ điều mình biết

"Thì ra là không đối ngoại buôn bán? Mình còn tưởng rằng, núi non tuyệt đẹp, cảnh sắc tuyệt hảo. Dưới chân núi có cỏ dại, còn định cắm một ít hoa tươi lên bãi phân!" Mặc kệ có người hay không, Tô Du Du cũng không quên nã pháo

"Cái gì mà cấm phân. Nhưng mà Du Du, cổ của cậu có chuyện gì vậy? Sao lại đỏ lên như thế, nơi này nhiều muỗi lắm sao?" Có Niệm Hề nghĩ Tô Du Du chưa có bạn trai cho nên đoán chắc là ản ký do muỗi tạo ra. Cũng không nghĩ tới cô vừa nhắc đến việc này, gương mặt của Tô Du Du lại đỏ lên

"Cậu cũng biết chị đây rất mẫn cảm với muỗi" Tô Du Du bị Có Niệm Hề nói như vậy mau chóng che kín cổ mình

Lăng nhị gia chết tiệt!

Chiếm tiện nghi của cô không nói, còn dám để lại dấu trên người cô

Nếu không phải buổi sáng bị Có Niệm Hề thúc giục không có thời gian soi gương, cô nhất định sẽ về nhà đổi một cái áo kín cổ

"Yêu, xem ra con muỗi cắn em cũng rất lớn!" Giọng nói cách đó không xa truyền đến

Lời này truyền tới, Tô Du Du lập tức xoay người

Giọng nói này, tại sao lại quen thuộc đến vậy?

Giống như là người chiếm tiện nghi của cô, hoặc là bị cô chiếm tiện nghi ngày hôm qua ____ Lăng nhị gia!

Tô Du Du vừa nhìn thấy hình ảnh người đàn ông trước mặt, chân không khỏi mềm nhũn

Đúng thật là Lăng nhị gia!

Chẳng lẽ trên đời lại có chuyện trùng hợp đến như vậy?

"Du Du, đây là bạn của Dật Trạch. Gọi..."

Có Niệm Hề vốn định giới thiệu, không ngờ Lăng nhị gia lại mở miệng trước: "Anh là Lăng Thần, người thành phố gọi là Lăng nhị gia! Nhưng mà tôi nghĩ chị dâu nhỏ không cần giới thiệu, Tô bé nhỏ cũng biết tên gọi của tôi! Dù sao chúng tôi cũng đã sớm... quen biết!"

Vừa mới từ trong chăn tách ra, sao có thể không quen biết?"

Lăng nhị gia tiến lên, trên khóe miệng có độ cung, dưới ánh mặt trời cảm thấy thật ấm áp

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Uyên Ương Hoang Dã

"Du Du cậu cùng Lăng nhĩ gia quen nhau sao?" Cố Niệm Hề tiến lên, mắt thấy Lăng nhĩ gia đi tới gần Tô Du Du, cười như gió xuân. Nhưng Tô Du Du lại mang vẻ mặt tái nhợt, giống như là nhìn thấy quỷ

"Chúng mình..." Nhìn gương mặt tươi cười kia, Tô Du Du cảm giác cả người mình như bị hắt một chậu nước lạnh, xương cốt buốt đau. Trong đầu thoáng hiện, hình ảnh sáng nay bọn họ thân mật trên một chiếc giường

Nhưng có Cố Niệm Hề ở trước mặt, Tô Du Du không muốn thừa nhận quan hệ của bọn họ

Lời của Tô Du Du còn chưa nói ra, cô đã cảm giác trên vai mình có đôi bàn tay lớn. Sau một lát, gương mặt tươi cười kia lại đưa sát về phía mặt cô. Đầu ngón tay lạnh buốt di chuyển qua đôi môi đỏ mọng như cánh hoa của Tô Du Du

Một phút kia, cô có chút ngây ngốc

"Tô bé nhỏ, chẳng lẽ anh nói sai sao? Chẳng lẽ, chúng ta không quen biết?" Không thể không thừa nhận, Lăng nhĩ gia là một tay già đòi đối phó với phụ nữ. Lão luyện đến mức cô căn bản không tìm ra được điểm mấu chốt

Khóe miệng như trước vẽ lên độ cung, vừa lúc cho thấy sự mát mẻ cùng vô lực của hắn

Chỉ riêng mình Tô Du Du biết biết, biểu hiện này so với vẻ bề ngoài của hắn không giống nhau. Bằng không tại sao tay của hắn đặt trên vai cô, lại bóp mạnh đến như vậy

Lăng nhĩ gia nghiêng mặt qua một bên, môi ghé sát vào tai Tô Du Du nói nhỏ: "Nếu không hy vọng bạn của em nhìn thấy mấy tấm ảnh tình cảm mãnh liệt, thì em cũng biết nên trả lời thế nào rồi đây!"

Nói lời này, ánh mắt của Lăng nhĩ gia chợt lóe tia lạnh

Thậm chí ngay cả tay nắm bả vai Tô Du Du cũng một lần nữa ra tăng sức lực. Làm cho Tô Du Du đau đến nhúu mi

"Du Du?" Cố Niệm Hề có chút lo lắng, cô đã nhìn thấy Lăng nhĩ gia sát gần Tô Du Du như vậy, vội vã chạy đến trước mặt Tô Du Du, bộ dáng giống như gà mẹ bảo vệ con

"Hề nha đầu, anh ấy là người đầu tiên mình quen biết khi đến thành phố này!" Tô Du Du cắn cắn cánh môi nói

"Thì ra là hai người đã quen biết từ trước!" Cố Niệm Hề nghe tới lời nói của Tô Du Du có chút giật mình

"Chị dâu nhỏ, chúng tôi đâu chỉ quen biết, tôi cùng Tô bé nhỏ còn có nhiều chuyện xưa không muốn cho chị biết!" Hắn nhìn thấy sắc mặt Tô Du Du tái nhợt, tiếp tục trêu đùa

"Chuyện xưa không muốn cho tôi biết?" Thật ra, ngay từ đầu Cố Niệm Hề đã phát hiện hai người này có điểm kỳ lạ. Lại nghe Lăng nhĩ gia nói câu này, mi tâm cũng nhúu thành một đoạn

Giờ phút này, cô dùng ánh mắt khó hiểu chiếu đến trên người Tô Du Du

Cố Niệm Hề rất hiểu Tô Du Du, nên có thể dễ dàng nhìn ra điều khác thường

Nhưng hiện tại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Niệm Hề, cậu đừng nghe anh ấy nói bậy bạ. Người này miệng chó phun không ra được ngà voi. Đi, không phải nói muốn xem phòng hôm nay ngủ lại sao? Chúng ta đi trước, chiếm hai chỗ tốt!" Đối với sự nghi hoặc của Cố Niệm Hề, Tô Du Du mau chóng kéo cô rời khỏi tầm mắt của Lăng nhĩ gia

Đương nhiên, trước khi Tô Du Du đi, còn không quên liếc mắt nhìn Lăng Thần một cái

Mà người đàn ông dường như không để ý, vẫn như trước mang theo ý cười nhìn hai người họ rời đi

Thật ra, vừa mới hắn không nghĩ muốn dạy dỗ Tô Du Du

Nhưng thấy cô nóng lòng ở trước mặt Cố Niệm Hề phù nhận quan hệ của bọn họ như vậy, trong lòng hần đột nhiên cảm thấy chua xót

Ngẫm lại, Lăng Thần hần đầu gì cũng là Lăng nhị gia người trong thành phố nghe thấy đều sợ mất mặt, phụ nữ muốn cùng hần có quan hệ có thể phá vỡ cả cánh cửa của nhà hần. Chớ nói là muốn gả cho Lăng nhị gia hần

Mà Tô bé nhỏ này lại ngược lại, nhìn thấy hần liền giống như nhìn thấy quý!

Điều này làm cho lòng hần khó chịu

Vì thế hần mới tự biên tự diễn một trò hay như vậy

Chính là không muốn Tô bé nhỏ phù nhận quan hệ của bọn họ

Cho tới hiện tại, Lăng nhị gia đều vô cùng hài lòng với biểu hiện của Tô Du Du. Cô kích động, vừa đúng chính mình cô còn ít nhiều cố kỵ chuyện bọn họ phát sinh quan hệ. Mặt cô tái nhợt, cũng vừa đúng chứng minh cô đối với quan hệ của bọn họ nhớ mãi không quên

"Du Du, cậu thật sự cùng người kia không có chuyện gì chứ?"

"Không có! Cậu cảm thấy bồn chồn coi trọng một thái giám như vậy sao?"

"..."

Lời kéo Cố Niệm Hề rời đi, hai người lại vui vẻ vừa đi vừa trò chuyện

Cũng không biết những lời nói của bọn họ đã lọt vào tai người đàn ông phía sau

Bọn họ về sau nói cái gì, Lăng nhị gia cũng chẳng thèm quan tâm

Hần chỉ biết, lần thứ hai mình bị Tô bé nhỏ bôi nhọ danh dự

Nhìn bóng dáng hai người ngày càng xa, ánh mắt Lăng nhị gia híp lại

Lăng Thần hần rút cuộc có phải là thái giám hay không, không phải Tô Du Du là người biết rõ nhất sao?

Xem ra, cô gái này trí nhớ thật đúng là kém

Nếu như hần không cho cô nắm một ít mùi đau khổ, làm cho cô nhớ lâu một chút, hần sẽ không phải Lăng nhị gia!

Nghĩ vậy, khoe miệng Lăng Thần lại hiện lên một độ cung...

Hôm nay, tuy rằng mệt mỏi một chút, nhưng ở trên núi Cố Niệm Hề lần đầu tiên cảm nhận được sự yên lặng không thuộc về thành thị

Bầu trời tối đen, Cố Niệm Hề một mình đứng ở ngoài cửa phòng, nhìn mọi thứ chung quanh đang dần dần bị bóng đêm nuốt chửng. Nếu có thể, cô thật sự hy vọng mình cùng Đàm tham mưu trưởng cả đời sống ở một nơi không tranh giành ồn ào như thế này

"Vật nhỏ, thì ra em ở chỗ này!" Phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc, Cố Niệm Hề cảm thấy eo mình bị bàn tay to ôm lại. Hơi ấm của cái ôm kia cô đã rất quen thuộc

"Lão già kia, nơi này thật tốt!" Lúc tới đây, Cố Niệm Hề cảm thấy thả lỏng

"Vậy sao? Vậy khi nào rảnh chúng ta sẽ đến đây!" Hần ôm cô, mùi hương thơm ngát quanh quẩn ở mũi cô

Cố Niệm Hề nhìn thoáng qua hần, miệng hơi nhúc nhích, nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng

Thật ra, điều cô muốn không phải thỉnh thoảng đến đây, mà là...

Tại thành phố có tiếng động lớn rầm rĩ kia, cũng có thứ rất tốt. Nhưng Đàm tham mưu trưởng của cô, ngay cả ngủ cũng không được thả lỏng

"Yêu, Đàm lão đại hai người cũng ở trong này?" Phía sau là giọng nói của Mặc lão tam

Bọn họ xoay người liền thấy được, phía sau có ai người đang ôm nhau từ từ đi đến

"Nửa đêm không ngủ, không phải là muốn làm một cặp uyên ương hoang dã chứ?" Chu Tử Mặc cười giống như hồ ly. Cô gái bên cạnh liền nhéo hần một cái: "Nói cái gì? Không đứng đắn gì cả!"

Tuy rằng Tô Mộng Dao chưa bao giờ cho Chu Tử Mặc mặt mũi, nhưng hần một chút cũng không thèm để ý. Nhìn cô gái ở trong lòng ngực, hần cười

sáng lạn như trước

Nếu như Chu bà xã cho hắn một viên đạn ngay lúc này, hắn cũng không oán hận nhận lấy

"Lão tam, là chính cậu muốn nghĩ đến chuyện là uyên ương hoang dã. Cho nên vừa nhìn thấy người khác, tự nhiên lại liên tưởng đến điều đó!" Đàm Dật Trạch liếc Chu Tử Mặc một cái, khóe miệng thân nhiên có độ cung. Nói lời này, làm cho gương mặt của Tô Mộng Dao trong nháy mắt đỏ bừng, càng làm cho Chu Tử Mặc giống như là người cảm ăn hoảng liên

"Đàm lão đại, đã lâu không gặp, miệng của cậu vẫn độc địa giống như trước!" Chu Tử Mặc cảm thán, nhưng hắn cũng không phủ nhận lời nói vừa rồi của Đàm Dật Trạch

Lời nói này của Chu Tử Mặc khiến cho Cố Niệm Hề âm thầm đồng ý

Đàm tham mưu trưởng nhà cô, mồm miệng luôn độc địa như vậy

"Cũng bình thường!" Nhìn Chu Tử Mặc cười như một tên lưu manh, biểu tình của Đàm Dật Trạch cũng không biết hóa bao nhiêu. Trong miệng vẫn truyền ra lời nói, như trước không buông tha cho người khác

"Ban đêm lạnh, lão đại cậu nên mang chị dâu nhỏ đi nghỉ ngơi đi!" Bị ánh nhìn chăm chăm của Đàm Dật Trạch kia, Chu Tử Mặc cảm thấy trong đầu mình suy nghĩ những gì đều hắn nhìn thấy

Cảm giác này, vẫn giống như mấy năm trước bọn họ ở cùng một chỗ

Đàm Dật Trạch mỗi lần đều có thể bất động thanh sắc, dùng ánh mắt nhìn thấu suy nghĩ của người khác

"Vậy nếu cậu biết lạnh, sao còn chưa mang em dâu rồi đi?"

Chu Tử Mặc nói xong, Đàm Dật Trạch quả nhiên ôm Cố Niệm Hề hướng phòng ngủ đi đến, nhưng lúc đi qua chỗ vợ chồng Chu Tử Mặc hắn có dừng lại một chút

Khóe miệng khẽ nhếch, hắn không nóng không lạnh nói ra một câu như vậy. Trong lúc nhất thời, làm cho Chu Tử Mặc hận đến nghiến răng nghiến lợi, cũng làm cho Tô Mộng Dao đỏ bừng mặt

Mà người khởi xướng lại làm như không có chuyện gì, ôm Cố Niệm Hề chậm rãi rời đi

"Chu bà xã, em muốn đi đâu?"

"Quay về ngủ!"

"Đừng mà Chu bà xã, chúng ta khó mới có một chuyến đến đây, không làm này đó không phải rất lãng phí sao?"

"Cút, trở về cho anh ngủ ghế sofa, bằng không em liền trở về nhà mẹ đẻ!"

"Chu bà xã, em vừa rồi sử dụng bạo lực với anh..."

Cố Niệm Hề ở phía sau chứng kiến được hết tất cả mọi thứ, khóe miệng lại nở nụ cười

Xem ra có cơ hội, cô phải đến học hỏi Tô Mộng Dao mới được

"Như thế nào, không phải là muốn học theo cô ấy, để đối phó anh chứ?" Ngay tại lúc Cố Niệm Hề còn đang cân nhắc, người đàn ông bên cạnh đã mở miệng

"Lão già kia, làm sao anh biết?" Cố Niệm Hề có chút ảo não hỏi lại, nhưng cũng rõ ràng nghe được tiếng cười của hắn

Xem ra, vừa mới hắn chỉ đoán mà thôi. Hiện tại cô lại hỏi một câu như vậy, thật đúng là....

"Vật nhỏ em như vậy, anh muốn biết cũng không phải là khó!" Hắn dừng cước bộ, mỗi cứ như vậy lặng yên không một tiếng động, đè ép cô

Đêm mặc dù đen, nhưng trên đỉnh đầu có ánh trăng sáng. Dù làm cho cô thấy rõ người đàn ông trước mắt, tim không ngừng đập thành thịch, lông mi mang theo run rẩy...

Nụ hôn của Đàm Dật Trạch rất nhẹ. Nhưng cũng có thể gọi lên khát vọng sâu kín nhất

Nhìn hắn, cô đột nhiên chủ động kiễng hai chân, thoải mái đáp lại nụ hôn này

Gió lạnh ban đêm nhẹ nhàng phát qua, làm cho hoa cỏ chạm vào nhau phát ra tiếng động tinh tế, cũng là cho Cố Niệm Hề mơ mơ màng màng...

Nụ hôn vừa chấm dứt, Cố Niệm Hề phát hiện mình đang thở gấp

Mà đôi tay của Đàm Dật Trạch dừng lại bên eo của cô không hề tăng thêm sức lực, làm cho thân thể cô cơ hồ đều dán trên người hắn. Cảm nhận được nhiệt độ trên người hắn, cũng làm cho cô cảm giác được khát vọng của người đàn ông này

"Vật nhỏ, thân thích nhà em đã đi chưa?" Hô hấp của Đàm Dật Trạch có chút nặng nề, nhưng hắn vẫn cố nhẫn nhịn nói nhẹ với cô. Khiến cho cô run rẩy, càng làm cho cô khát vọng càng nhiều hơn

"Đi rồi!" Cô trả lời một câu như vậy, Cổ Niệm Hề cảm giác gương mặt nhỏ nhắn của cô khô nóng

Nếu bóng đêm không phải đen như vậy, Cổ Niệm Hề tin rằng Đàm Dật Trạch nhất định có thể thấy được gương mặt cô so với tôm lược chín còn muốn đỏ hơn

"Ha ha..." Nghe thấy lời nói của cô, môi mím của hắn khẽ nhếch

"Làm cái gì vậy!" Cảm giác được đôi tay không an phận của hắn bắt đầu di chuyển trên mông nhỏ của cô, Cổ Niệm Hề bắt đầu phản kháng

"Vật nhỏ, có muốn cùng lão già này làm một cặp uyên ương hoang dã?" Đàm Dật Trạch cảm thấy đề nghị của mình thật mê người, hắn đang cười, ngay cả hơi thở của hắn cũng bao phủ trên người của vật nhỏ

"Không cần! Nơi này rất tốt, rất đáng sợ!" Cổ Niệm Hề không ngốc, đương nhiên có thể hiểu được uyên ương hoang dã là cái gì

Nhưng không thể không thừa nhận, lời đề nghị này của Đàm tham mưu trưởng thật mê người. Tối thiểu, làm cho cô cảm thấy có chút chờ mong

"Thật sự không cần sao?" Hắn nghe được lời từ chối của cô, cũng có chút không thể... Kiên nhẫn

Giờ phút này, tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tinh xảo của cô. Tay của Đàm Dật Trạch rất lớn, khớp xương đều rõ ràng, ngón tay thon dài xẹt qua mặt cô, giống như là lướt nhẹ trên phim đàn dương cầm

Nghe thấy giọng nói của Đàm Dật Trạch tràn ngập từ tính, nhìn đôi mắt hắn ôn nhu. Cũng không ngờ, người đàn ông này lại nói một câu

"Không cần cũng không được!"

Giây tiếp theo, Cổ Niệm Hề cảm giác mình như bị nhấc bổng lên, sau đó liền bị ôm vào phía rừng sâu

Không lâu sau, lại có một đoạn đối thoại từ sâu trong rừng truyền ra:

"Sớm biết như vậy, đêm nay làm cho em mặc váy mới đúng!" Như vậy mới có thể dễ dàng hành động

"Lão già kia, là anh chọn sai chỗ"

"Hề Hề thả lỏng. Em như vậy muốn đem thất lung của anh chặt đứt sao!"

"Lão già kia, ai nói anh mang em đến nơi này, chặt đứt là tốt nhất"

"Chặt đứt, em sao có thể tính phúc. Ngoan, ngậm miệng lại, bằng không đêm nay chúng ta sẽ nghiêm chỉnh ở lại chỗ này..."

Lúc sau, trong rừng không còn tiếng nói chuyện. Trừ bỏ tiếng gió ngẫu nhiên thổi, còn có tiếng nhẹ nhàng thở dốc...

Một đêm này, Cổ Niệm Hề cuối cùng cũng hiểu được, trong đầu đàn ông luôn chứa suy nghĩ đen tối, ngay cả Đàm tham mưu trưởng nhà mình cũng không ngoại lệ

Trong rừng cây kịch liệt, cũng không có nghĩa là trong biệt thự nhỏ kia yếu thế

Tô Du Du ở trong rừng một một ngày, cơn nước xong xuôi liền trở về tắm rửa

Nhưng lúc đang tắm, Tô Du Du lại nghe thấy trong phòng mình có tiếng "Lách cách", sau đó là tiếng bước chân

"Ai vậy?" Tô Du Du hỏi: "Là ai ở bên ngoài vậy?"

Đáp lại Tô Du Du chỉ có một mảnh yên lặng

Khiến cho Tô Du Du nghĩ tiếng động bên ngoài chỉ là ảo giác của cô, đang chuẩn bị tiếp tục tắm rửa, bên ngoài phòng tắm lại truyền đến tiếng vang của TV

Hơn nữa, tiếng càng lúc càng lớn

Giống như là có người đi vào phòng của cô, bật TV phòng cô

Lúc này, Tô Du Du cảm thấy tóc gáy toàn thân đều dựng thẳng lên

Nơi đây, sẽ không có người xấu hay quái thú hoặc giả như là người ngoài hành tinh chứ?

Nghĩ vậy, Tô Du Du liền tắt vòi nước, sau đó túm lấy khăn tắm, bao lại trên người mình. Đi ra khỏi phòng, Tô Du Du theo bản năng nắm chặt khăn tắm trên người mình

Thật đáng chết!

Sớm biết như vậy, cô đã mang quần áo vào phòng tắm!

Nhưng ở nhà cô luôn có thói quen tắm xong ra ngoài mới mặc quần áo!

Bằng không cũng sẽ không có kết cục như vậy

"Ai, ai vậy?"

Tô Du Du chậm rãi ra khỏi phòng tắm

Lúc này là mùa xuân, thời tiết xem như không nóng. Hôn nửa tóc của cô vừa mới gội, mang theo từng giọt nước lạnh còn bám dính trên vai

Nhưng Tô Du Du cảm giác, sau lưng mình đang chảy mồ hôi

Đi tới hướng phòng ngủ, Tô Du Du không ngừng nuốt nước miếng, ý muốn đem sự kích động nuốt xuống

"Niệm Hề?"

"Hề nha đầu, có phải là cậu không? Là cậu thì lên tiếng được không, đừng làm mình sợ!" Vẫn chưa tiến đến phòng ngủ, Tô Du Du liền nhìn thấy TV qua thực mờ. Hôn nửa cô cũng nhớ rõ ràng, vừa rồi trở về cô không bật TV

Rốt cuộc, là ai mở TV?

Đi đến cửa phòng ngủ, Tô Du Du cảm giác chân mình mềm nhũn. Nhưng trong phòng như trước không có bất cứ một bóng dáng nào

Lúc này, cô rất muốn chạy ra ngoài, tìm người trợ giúp

Nhưng trên người chính mình chỉ có một cái khăn bao bọc, nếu như chạy ra ngoài, không phải rất xấu hổ hay sao?

Nghĩ vậy, Tô Du Du nuốt nước miếng, ánh mắt dừng trên giường lớn trong phòng ngủ. Quần áo vừa rồi được cô đặt trên đó

Nếu không hiện tại trước cầm quần áo chạy ra ngoài

Sau đó tìm một nơi kín đáo để mặc, rồi mới tìm người đến giúp?

Biện pháp này, so với mọi biện pháp khác tốt hơn

Nghĩ vậy Tô Du Du nắm lấy bàn chải cọ bồn cầu ý muốn kêu kêu quần áo của mình

Nhưng bàn chải kia còn chưa kịp chạm đến quần áo, eo của cô liền bị một lực đạo tập kích. Mà "vũ khí" trên tay cô cũng bị cướp lấy, tùy ý vứt dưới đất

"Ác quỷ, buông ra!"

"A... Tô Du Du tôi không làm chuyện xấu gì, tại sao lại tìm đến tôi!"

"Xem ra, em thật sự làm rất nhiều chuyện xấu! Bằng không sao lại sợ hãi ác quỷ đến như vậy?" Tô Du Du nghe thấy được bên tai mình truyền tới giọng nói quen thuộc. Xoay người mới phát hiện được khuôn mặt...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 131: Cô Ta Thật Sự Có

Lăng nhĩ gia?!

Nhìn thấy trên khoe môi hấn có nụ cười nhẹ, Tô Du Du giãy dựa ngày càng mạnh, bởi vì người đàn ông nào đó đang đưa ngón tay thon dài xẹt qua ngực cô

"Hỗn đản, anh không tiếng động chạy đến phòng tôi làm gì, mau rút đi!"

"Anh là có lòng tốt, sợ một mình em ở nơi này sợ hãi, cho nên mới tới đây bồi em! Không nghĩ tới em lại nói anh là ác quỷ, thật sự là buồn cười. Đúng rồi, anh có nhớ rõ một câu nói, cuộc đời không làm chuyện xấu, nửa đêm sẽ không sợ quỷ đến gõ cửa!, anh thấy em sợ quỷ đến như vậy, chắc chắn là làm không ít chuyện xấu!"

Đối mặt với sự giương nanh múa vuốt của Tô Du Du, đôi tay của hấn lại bóp chặt chỗ ngực cô

Có chút giống như là bồi hồi, hấn tham luyến muốn cảm thụ chỗ tốt như vậy...

"Lão nương mới không làm chuyện xấu gì, nhanh rút cho tôi!" Tô Du Du học qua quyền đạo, muốn đẩy Lăng nhĩ gia ra

Nhưng dường như Tô Du Du đã quên, công phu của nàng chỉ là gà mờ

Một chiêu này còn chưa kịp dùng hết, liền đã bị hấn khống chế

"Yêu, còn học qua võ thuật?" Lăng nhĩ gia nắm chặt tay Tô Du Du

"Anh chẳng qua chỉ nói vậy, em liền thẹn quá hóa giận. Xem ra, Tô bé nhỏ em đúng thật là làm không ít chuyện xấu. Nói như vậy cũng đã chiếm tiện nghi của rất nhiều đàn ông đẳng hoàng sao?"

Ánh sáng mờ chiếu nhẹ đến chỗ khoe môi khẽ động của hấn, vô cùng xinh đẹp. Cứ như vậy trong lúc nhất thời làm cho Tô Du Du xem có chút ngu dại

Nhưng mà cũng không thể nghe lọt tai câu của Lăng nhĩ gia

Dựa theo kiểu Tiểu Lục Từ, nếu Lăng nhĩ gia là một người đàn ông đẳng hoàng, vậy trên thế giới này ngay cả heo mẹ cũng có thể là xử nữ

"Anh... Rút ra ngoài cho tôi, lão nương không muốn gặp lại anh!" Phục hồi lại tinh thần, Tô Du Du phát hiện mình đã bị người đàn ông đè trên giường lớn. Mà khăn tắm của cô, bởi vì hành động ác liệt vừa rồi, đã sớm bị rơi xuống

Toàn thân mỗi tác da thịt, lúc này đều có thể bị người đàn ông kia nhìn thấy rõ

Tô Du Du kinh hô ra tiếng, mau chóng kéo chăn đệm chui vào

"Tô bé nhỏ, em la to như vậy, chẳng lẽ không sợ đem người chung quanh thức dậy sao?"

Thấy Tô Du Du phản kháng, khoe miệng của hấn vẫn là độ cong tà tứ. Chậm rãi bước đến bên giường, Lăng Thần cũng mau chóng cởi quần áo, từng bước cũng không buông lỏng

"Anh..." Lời nói của Lăng Thần quả nhiên là cho giọng nói của Tô Du Du nhỏ lại

Nhìn bộ dạng cô muốn nói lại thôi, hấn bắt đầu kéo chăn trên người Tô Du Du ra

"Anh... Anh rốt cuộc muốn làm cái gì? Đừng như vậy được không? Thứ tôi thiếu anh, trở về rồi tính rõ ràng không được sao?" Thấy động tác của hấn, Tô Du Du đột nhiên nhớ tới hình ảnh buổi sáng hôm nay

"Ai nói, anh bây giờ có thể coi là tính toán?" Hấn thấy cô nói như vậy, cũng dừng động tác một chút. Nhưng cái miệng vẫn cong lên

"Lăng nhĩ gia, anh muốn là cái gì?"

"Anh còn nhớ rõ, buổi sáng em nói anh là thái giám!" Ánh sáng chiếu trên người hấn, nghiêng ra gương mặt sạch sẽ của Lăng Thần. Hấn nhìn xuống dưới bắt gặp gương mặt hoang mang kia của Tô Du Du, ánh mắt lại có chút đại đi

"Lăng nhĩ gia, anh sao có thể là thái giám? Anh so với người khác đều khỏe mạnh hơn!" Thấy sắc mặt của Lăng nhĩ gia như vậy, cô đương nhiên biết lời nói mình nói buổi sáng đã bị hấn nghe được

Cô mau chóng vuốt mông ngựa, mau chóng muốn chạy ra khỏi khốn cảnh này

"Là vậy sao? Anh không phải là thái giám, còn rất khỏe mạnh?" Thấy Tô Du Du nói như vậy, hấn lại nhìn chăm chăm vào đũng quần của mình, xem xét hồi lâu, hỏi

"Đúng vậy, chính là như vậy, lăng lực của lão nhân gia ngài không phải người bình thường có thể đề cập tới" Lời nói này không giả

Buổi sáng vận động một phen đến chết đi sống lại, thẳng đến bây giờ Tô Du Du cô vẫn còn cảm thấy thất lưng khó chịu

Nhưng do quá mức nóng lòng lấy lòng hân, khiến cho Tô Du Du không nghĩ tới, cô nói lời này làm cho khóe miệng của người đàn ông nào đó, nổi lên độ cung quý dĩ...

"Em đã nói như thế, vậy anh không chứng minh một chút, có phải là không đúng hay không?" Xoay đầu lại, Lăng nhị gia nhìn Tô Du Du khóe môi vẫn duy trì ý tứ hàm xúc không rõ

Một khắc kia, Tô Du Du cảm giác da đầu mình run lên

Sau một lát hai thân mình giao nhau ở một chỗ

Một lúc lâu sau, có giọng nói của người đàn ông truyền đến: "Tô bé nhỏ, anh có phải là thái giám hay không?"

"Thật ra, anh cùng thái giám không khác nhau là mấy, chị đây đều không có cảm giác gì!"

Lăng nhị gia cảm thấy trên trán mình có gân xanh nổi lên

Cô gái này thật đúng là không thể dạy dỗ!

Lại xoay người, Lăng nhị gia đem cô áp tới dưới thân...

Sau một giờ sau, giọng nói đó lần thứ hai lại truyền đến: "Tô bé nhỏ, anh có phải là thái giám hay không?"

"Không, tuyệt đối không phải, Lăng nhị gia ngài vô cùng khỏe mạnh!"

Lần này, Lăng nhị gia không cảm thấy gân xanh nổi trên trán, mà là máu trong người nóng lên

"Xem ra, chúng ta tiếp tục nghiệm chứng một chút, mới có thể tìm được một đáp án chuẩn hơn..."

Lúc sau, Tô Du Du lại thấy mình bị đè xuống phía dưới...

Một đêm này, quả thật là vô cùng hỗn độn

Có khoái cảm, cũng có chua xót không tên trong lòng Tô Du Du

Chỉ có duy nhất kết luận, nếu như không làm theo lời Lăng nhị gia

Hậu quả, quả thật rất nghiêm trọng!

Cuối tuần ở trên núi, đến thứ hai Cố Niệm Hề có chút mệt mỏi đi làm

Vừa vào cửa, Cố Niệm Hề liền được Trần Diễm Diễm giúp pha cà phê

"Chị Niệm Hề, buổi sáng tốt lạnh! Cuối tuần vừa rồi chơi có vui không?" Thấy Cố Niệm Hề đi vào. Trần Diễm Diễm liền bung cà phê lên

"Cũng không tồi! Nhưng mà cảm thấy hơi mệt!" Cố Niệm Hề đi đến trước bàn làm việc, vô ý vỗ vỗ thất lưng của chính mình. Hai ngày nay, thân thích nhà cô vừa mới đi, Đàm tham mưu trưởng liền giống như phát điên, mỗi buổi tối đều gây sức ép, không chịu nghỉ ngơi. Đặc biệt cuối tuần ở trong rừng, Đàm tham mưu trưởng còn đưa cô đến một nơi trống trải trong rừng, gây sức ép tới hơn nửa đêm cũng không chịu cho cô trở về phòng

Hai ngày như vậy, Cố Niệm Hề cảm giác thất lưng mình giống như bị chặt đứt

Nhưng Cố Niệm Hề vô ý thức oán giận, lại làm cho Trần Diễm Diễm cảm thấy là cô đang khoe mẽ

Nhìn thoáng qua Cố Niệm Hề, ánh mắt của cô ta chột lóc

Tầm mắt, vừa lúc dừng lại trên túi xách của cô

Cố Niệm Hề, không phải cô rất thích ở trước mặt mọi người khoe ra bối cảnh nhà cô, còn có người đàn ông của cô sao?

Kia nói như vậy, cô hẳn là thích món quà nhỏ tôi tặng cho cô!

"Được rồi, chị Niệm Hề em đi làm việc!"

"Cám ơn cà phê của cô!"

Cố Niệm Hề gật đầu cười, Trần Diễm Diễm rời đi liền tiếp tục làm việc, không biết văn kiện nào đó ở trên bàn đã bị lấy đi

Cùng lúc đó, tầng cao nhất của tập đoàn Minh Lăng, một người đàn ông đang vui đầu vào làm việc

"Đàm phó tổng, tổng tài phụ nhân tới!" Ngoài cửa có tiếng nói

"Vào đi!"

"Mẹ, mẹ sao lại đến đây?" Thấy Thư Lạc Tâm cầm túi xách tiến vào, Đàm Dật Nam liền từ ghế da đứng dậy

"Tiểu Nam, mẹ muốn đến đây xem con!" Nói xong lời này, Thư Lạc Tâm giống như là nhớ ra điều gì đó, lại mở miệng: "Còn có một chuyện, chuyện kia ba và ông nội của con đều biết, mẹ sợ có điều sơ xuất, sẽ phá hủy ấn tượng của con trước mặt hai người bọn họ. Nhưng việc này nếu không làm, lại phải âm ỉ một phen!"

Nói xong lời này, Thư Lạc Tâm kéo Đàm Dật Nam ngồi xuống ghế sa lon

"Mẹ, con hiểu ý của mẹ!" Ngắc đầu, Đàm Dật Nam nhìn thấy trên đầu của Thư Lạc Tâm có vài sợi tóc bạc, nhẹ giọng thở dài

Trong khoảng thời gian ngắn, Thư Lạc Tâm giống như già đi vài tuổi. Diện hình như gương mặt được bà bảo dưỡng không tồi, lúc này đã có vài nếp nhăn. Thậm chí xung quanh khóe mắt còn có một tầng màu xám

"Biết là tốt rồi! Vậy con hai ngày nay, cùng người phụ nữ kia đến bệnh viện kiểm tra chưa?"

"Rồi..." Nói lời này, sắc mặt của Đàm Dật Nam cũng không được tốt

Thư Lạc Tâm đại khái đã đoán ra được kết quả, nhưng vẫn không muốn từ bỏ: "Kết quả thế nào? Thật sự có sao?"

Bà vừa nói vừa nắm chặt túi xách, biểu hiện rõ ràng bà đang lo lắng

"Tám tuần, thời gian vừa lúc cũng không sai biệt lắm" Lại là một lời than nhẹ, Đàm Dật Nam đứng dậy từ ghế sa lon

Đi ra phía cửa sổ, bắt đầu đi vun hai tay, xoa xoa trán mình

"Trời ơi! Tại sao lại biến thành như vậy? Muốn đuổi cô ta đi, cô ta lại cứ bám lấy không thôi! Thật không biết, đời trước mẹ đã gặp cái nghiệt gì, thế nhưng lại cưới về một người phụ nữ như vậy?"

Đây vốn là tin tức làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc, nhưng trong phòng làm việc lúc này, không khí lại vô cùng chua xót yên lặng

Trong lúc nhất thời, bị ai không ngừng lan tràn

Thậm chí làm cho Thư Lạc Tâm khóc lớn trong xúc động

Nhưng bởi vì nghĩ đến đây là văn phòng của Đàm Dật Nam, nếu như ở trong này náo loạn, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hắn. Cho nên lúc này, bà cũng cố nín nhịn

"Tiểu Nam, con có tính toán gì không?" Thư Lạc Tâm cuối cùng nhớ tới mục đích hôm nay bà tới đây

"Mẹ, con thật sự không biết nên làm thế nào. Khi cùng cô ta đi kiểm tra, bác sĩ nói đứa trẻ phát triển rất tốt, rất khỏe mạnh..." Càng Nói Đàm Dật Nam càng cảm thấy đau lòng

Lẽ ra, hắn đã muốn hung hăng bỏ qua mối quan hệ với Hoắc Tư Vũ. Mà khi nhìn thấy hình siêu âm của đứa nhỏ, Đàm Dật Nam lại không biết nên làm thế nào

"Mẹ biết, đó là cốt nhục của con, con luyện tiếc. Nhưng con thật sự muốn bởi vì đứa bé kia, mà cùng người phụ nữ giống như Hoắc Tư Vũ sống cả đời sao?"

Nghe được giọng nói của Đàm Dật Nam, Thư Lạc Tâm có chút lo lắng

"Mẹ, con thật sự không nghĩ muốn cùng sống với cô ta. Hiện tại con nhắm mắt liền nhìn thấy cảnh tượng cô ta đánh mẹ. Nhưng con vừa nghĩ đến đứa nhỏ, trong lòng thật sự đau quá!" Thông khổ bứt sợi tóc trên đầu của mình, hai tay Đàm Dật Nam gãi gao che trước mặt mình

"Tiểu Nam, con từ nhỏ tính tình đã rất tốt. Nhưng con cũng không thể quá nhân từ! Nếu như con còn tiếp tục sống cùng cô ta, như vậy cả đời sau này của con liền bị hủy!"

Thấy bộ dạng thống khổ của Đàm Dật Nam, Thư Lạc Tâm liền ôm hắn vào lòng ngực

Đứa nhỏ này, là bà hoài thai mười tháng sinh ra, giống như là thịt cắt ra từ trên người bà. Vì thế hắn có thể thuận buồn xuôi gió, bà nhất định sẽ dốc hết toàn lực

Lúc trước sống cùng Đàm Dật Trạch, bà không phải là vị đứ con của mình, mà đưa Đàm Dật Trạch vào quân đội sao?

Còn nhớ rõ lúc đó, trên lưng bà đeo không biết bao nhiêu là danh xấu, bị ông nội Đàm xem thường

Bà cũng không phải vẫn sống thuận lợi đến bây giờ sao?

Chẳng lẽ, hiện tại chỉ một Hoắc Tư Vũ, đã nghĩ muốn làm cho Thư Lạc Tâm bà đầu hàng?

Không, không đơn giản như vậy!

"Mẹ... con thật sự không biết làm như thế nào!"

"Không có việc gì, có mẹ ở đây! Có chuyện gì, mẹ cũng sẽ giúp con!" Nói lời này, Thư Lạc Tâm đau lòng vỗ lưng hân: "Nhưng mà con phải nhớ kỹ, chuyện cô ta mang thai trước không nói cho ba của con cùng ông nội biết!"

Nếu để cho hai người họ biết, xử lý chuyện đó càng thêm phiền toái

"Mẹ, mẹ muốn làm gì?" Đàm Dật Trạch có chút lo lắng, nhìn về phía bà

"Việc này con không cần quản, mẹ tự có định đoạt!" Nói lời này, Thư Lạc Tâm cũng có chút giật mình

Nhưng rất nhanh, đã bị bà che dấu kín

Tốc độ này cực nhanh, thế cho nên Đàm Dật Nam đứng bên cạnh bà cũng không phát hiện ra chuyện gì

Nói chuyện xong, Thư Lạc Tâm ngồi trong phòng làm việc của Đàm Dật Nam một lúc, hỏi chuyện công việc gần đây của hân, còn có Đàm Kiến Thiên có hay giao việc cho hân hay không. Sau đó Thư Lạc Tâm cầm theo túi xách rời đi

Thư Lạc Tâm rời đi, Đàm Dật Nam trở lại bàn làm việc, chuẩn bị tiếp tục làm. Cũng không nghĩ lúc này lại có điện thoại gọi tới, đập tan sự im lặng trong phòng làm việc của hân

"Uy? Chuyện gì?"

"Đàm phó tổng, dưới lầu có một cô gái, nói là có chuyện quan trọng, muốn cùng ngài nói chuyện!" Đây là từ sảnh tiếp đón của tập đoàn Minh Lăng truyền đến

"Cô nói với cô ta, không hẹn trước không gặp!" Nói xong lời này, mi tâm Đàm Dật Nam hơi nhíu lại

Là Hoắc Tư Vũ đi!

Trước kia, lúc bọn họ giận dỗi, cô cũng thường xuyên đùa giỡn như vậy

"Tôi cũng đã nói với cô ấy, nhưng cô ấy vẫn cố ý muốn tôi gọi điện thoại. Nói là trên tay cô ấy có tư liệu, muốn tận tay giao cho người!" Tiểu thư phía dưới trực điện thoại có chút chần chờ

"Tư liệu gì?" Chẳng lẽ, người tới không phải Hoắc Tư Vũ?

Kia, vậy là ai?

Nghĩ vậy, ánh mắt của hân chợt lóe

Mà điện thoại bên kia tựa hồ bị giằng lấy, một lát sau truyền đến tiếng nói: "Xin chào, Đàm phó tổng!"

"Cô là..." Giọng nói này, cùng với người nói chuyện vừa nãy với hân có chút khác biệt

"Mau trả điện thoại cho tôi!" Cách đó không xa, có tiếng truyền đến

"Cô đừng lo, tôi nói xong tự nhiên sẽ trả điện thoại cho cô!" Người phụ nữ đang cầm điện thoại hướng cô gái đang nói kia hừ nhẹ

"Đàm phó tổng!"

"Rốt cuộc có chuyện gì, cô nói đi!" Thực rõ ràng, người phụ nữ này có vấn đề

Gương mặt Đàm Dật Nam lúc này âm trầm đi rất nhiều

"Tôi muốn cùng anh gặp mặt"

"Muốn gặp mặt, vậy hẹn trước!"

"Tôi có một phần tư liệu giá cả của tập đoàn Bác Á Có thể giúp tập đoàn Minh Lăng, chẳng lẽ Đàm phó tổng không muốn gặp tôi sao?" Đầu dây điện thoại bên kia, giọng nói của người phụ nữ cố gắng đè thấp

"Tư liệu giá cả? Tôi làm sao biết, tư liệu đó có phải là thật hay không?"

Ngón tay Đàm Dật Nam gõ vài cái trên bàn làm việc, trong đầu chợt lóe lên tia lạnh

"Đàm phó tổng quả nhiên bình tĩnh hơn người. Tôi dám dùng đầu của mình cam đoan, phần tư liệu này là thật! Như vậy Đàm phó tổng chẳng lẽ còn không cam tâm sao?"

"Là vậy sao? Vậy cô nói địa điểm gặp mặt!"

"Ở trung tâm thành phố, trên tầng chót của quán cà phê đi! Đến lúc đó, chúng ta điện thoại liên hệ!" Thấy người đàn ông bên điện thoại chấp thuận, người phụ nữ đầu dây bên kia chợt nở nụ cười

"Được, đến lúc đó gặp!" Điện thoại vừa dứt, khóe miệng Đàm Dật Nam có tia cười lạnh

Không phải là hắn coi trọng dự án này, lại càng không phải hắn muốn biết rõ dự án này ra sao. Mà là bởi vì Đàm Dật Nam biết người phụ trách dự án lần này là Cố Niệm Hề

Trong điện thoại kia người phụ nữ đó nói, cô ta có tư liệu về dự án này, nói cách khác dự án này Cố Niệm Hề làm rất tốt

Nghe khẩu khí của người phụ nữ kia, nhất định là nhân viên trong tập đoàn Bác Á

Trên thương trường lằng lộn nhiều năm như vậy, Đàm Dật Nam đương nhiên biết nếu như dự án lúc này bị bại lộ, đối với Cố Niệm Hề mà nói bất lợi như thế nào!

"Phó tổng, lát nữa còn có hội nghị!" Đàm Dật Nam ra khỏi văn phòng, trong tay cầm chìa khóa xe, trợ lý thấy vậy thức thời nhắc nhở

"Hoãn lại, chờ tôi trở về!" Nói xong bóng dáng của Đàm Dật Nam đã biến mất trước cửa thang máy

Hắn rất muốn nhìn, rốt cuộc là ai dám đánh chủ ý lên người cô gái Đàm Dật Nam hắn yêu thương!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Bác Dạ Triệt

Nhận được điện thoại của Đàm Dật Nam, đúng lúc Cố Niệm Hề cũng đang định đi đến đó bàn bạc tỉ mỉ về việc hợp tác

"Uy, tôi là Cố Niệm Hề!" Ngắn gọn mà xa cách

Không phải cô không biết là Đàm Dật Nam gọi tới, mà là bởi vì cô cảm thấy được bọn họ vốn không còn gì để nói

"Niệm Hề, là anh" Lời nói này của Đàm Dật Nam, mang theo quyến luyến vô cùng

"Tôi biết, em chồng. Có chuyện gì sao?" Cố Niệm Hề đang ngồi trên phương tiện giao thông công cộng, đúng lúc này trên xe có tiếng nói phát ra từ loa, vừa vụn rơi vào trong tai Đàm Dật Nam

Loa trên ô tô, Đàm Dật Nam nghe qua vô số lần, nhưng lúc này lại làm cho hắn cảm thấy vô cùng chói tai

"Niệm Hề, chúng ta gặp mặt đi, anh có chút việc muốn nói với em!" Bên kia điện thoại, trên tay người đàn ông vẫn còn cầm tập tư liệu

"Chuyện gì, ở trong điện thoại nói thẳng không được sao?"

"Niệm Hề, chúng ta ngay cả gặp mặt đơn giản cũng không được sao?" Giọng nói của hắn, mang theo tiếng khàn khàn. Lúc này đôi mắt đen của hắn vô cùng ảm đạm, không có một tia sáng

Giống như trên thế giới này, không có ánh hào quang nào có thể chiếu đến

"Em chồng, tôi không nghĩ muốn nói chuyện phiếm!" Phiên toái cô phải tận lực tránh

Miễn cho lại bị mẹ hấn nói cô câu dẫn hấn

Còn nữa, Hoắc Tư Vũ hiện tại không phải đang mang thai sao?

Tuy rằng, đứa nhỏ kia vẫn không thể xác định là của Đàm Dật Nam, nhưng người phụ nữ kia nếu biết cô và Đàm Dật Nam gặp nhau, nhất định sẽ nháo đến ngất trời

"Niệm Hề, anh không có ý này! Là chuyện của dự án hợp tác, trong tay anh có một ít tư liệu bí mật. Bí mật của công ty em đều bị tiết lộ!"

Khi hấn nghe được giọng nói của cô trong điện thoại, mắt của hấn đã sớm cúp xuống

Tuy rằng Cố Niệm Hề sẽ không dễ dàng gặp hấn, kết như vậy hấn cũng đã sớm dự liệu, nhưng khi có kết quả, tim của hấn vẫn không chịu được, đau đớn co rút

"Thật sao? Anh đang ở chỗ nào, tôi lập tức đến!"

Đàm Dật Nam nói địa chỉ, lúc sau Cố Niệm Hề liền mau chóng xuất hiện

"Niệm Hề, anh ở chỗ này!"

Cố Niệm Hề đi đến cửa quán cà phê, hấn liếc mắt một cái đã nhìn thấy cô

Hai mươi ba tuổi, hiện tại chính là thời điểm đẹp nhất của một cô gái

Một thân váy trắng đơn giản, làm cho Cố Niệm Hề càng thêm mềm mại giòn giã cỡ nào. Phía dưới váy bó sát, cũng làm cho đường cong của cô hiện lên triệt để. Mà đôi chân bóng loáng nhẵn nhụi kia, làm cho yết hầu của đàn ông không tự giác dịch chuyển

"Sao lại như vậy?" Thấy Đàm Dật Nam, Cố Niệm Hề lập tức đi vào chủ đề chính. Thực rõ ràng, hiện tại tâm tình của cô một chút cũng không để trên người hấn

Điều này làm cho người đàn ông ngồi đối diện đôi mắt một lần nữa lâm vào âm trầm

"Là như vậy, buổi sáng có người gọi điện thoại cho anh, nói muốn gặp anh, lúc ấy anh cũng không nghĩ nhiều. Nhưng cô ta lại nói có một văn kiện liên quan đến dự án của công ty Bác Á muốn đưa cho anh. Cho nên, anh mới đến đây!"

Nói xong lời này, hấn liền lấy ra xấp văn kiện kia, đưa đến tay Cố Niệm Hề

"Thứ này, em xem trước đi, có phải là giống văn kiện em làm hay không?"

Nhận lấy văn kiện trên tay Đàm Dật Nam, Cố Niệm Hề cẩn thận xem xét trên dưới

Văn kiện này đến ngay cả nét chữ cũng giống y hệt nhau

Nói cách khác, có người sao chép văn kiện của cô

Người này, đến cuối cùng là ai?

Nghĩ vậy, mi tâm của Cố Niệm Hề khẽ nhíu lại

"Giống nhau sao?" Nhìn sắc mặt của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Nam cũng đoán ra vài phần

"Đây là bản phôi tô của văn kiện, sao lại như vậy! Là ai đưa văn kiện này cho anh?" Có phải là nhân viên tập đoàn Bác Á!

Bằng không, cô ta sao có khả năng tiếp xúc với văn kiện bí mật như vậy!

"Không biết, anh đến chỗ này, điện thoại liền gọi tôi, nói anh đến nơi đây. Sau đó, anh liền phát hiện ra văn kiện. Anh hỏi người bán hàng, bọn họ nói là có một cô gái vừa ngồi chỗ này!"

Nói đến đây, Đàm Dật Nam lại hỏi: "Niệm Hề, em cẩn thận suy nghĩ một chút, công ty gần đây có người nào khả nghi hay không?"

Lấy được văn kiện quan trọng như vậy, còn muốn giao cho công ty đối thủ, nếu không phải Đàm Dật Nam lấy được, chỉ sợ Cố Niệm Hề hiện tại đã khóc không ra nước mắt

"Hình như không có, tôi ở trong công ty cũng không quan hệ thân thiết quá với bất cứ ai, nhưng chưa một lần cùng người nào cãi nhau!"

"Anh cũng hiểu không có khả năng mâu thuẫn, nhưng mà Niệm Hề, mọi chuyện vẫn nên cẩn thận. Hôm nay người kia đưa đến văn kiện này, chắc chắn là muốn hại em. Hôm nay không thành công, còn có thể chuẩn bị biện pháp khác để ra tay"

"Tôi phải làm gì?" Có Niệm Hề bị Đàm Dật Nam nói như vậy, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống

Dù sao, cô đến thành phố này cũng chưa đến một năm, rất nhiều chuyện cô còn chưa hiểu biết hết

Nhìn cô cúi đầu, tâm tình của Đàm Dật Nam lại cảm thấy khó chịu

Hắn đứng lên, xoa mái tóc của cô, giống như những lần trước cô gặp chuyện không vui, hắn đều yên tĩnh ở bên cạnh cô, xoa mái tóc, an ủi cô

"Dự án này em chưa nộp cho cấp trên chứ?"

"Àn" Có Niệm Hề gật đầu, có thể hiện tại rất căng thẳng, nên cô cũng không để ý nhiều: "Nhưng mà hai ngày nữa sẽ giao cho cấp trên"

"Được rồi, vẫn còn một chút thời gian, em hai ngày nay suy nghĩ xem có phương án khác hay không, về phần phương diện định giá anh sẽ giúp em! Nhưng mà, trước mắt em phải cất tư liệu này ở một chỗ thật tốt, ngay cả bản ghi trên máy vi tính cũng phải xóa bỏ!"

"Được, cảm ơn em chồng!" Ý thức quay trở về, cô tránh được sự đụng chạm của hắn

"Đều là người một nhà, không cần nói cảm ơn!"

Đôi mắt của hắn chưa đầy sự chua xót

Hai người không biết, cuộc nói chuyện của hai người đã bị một người phụ nữ chứng kiến hết

Vốn muốn cho Có Niệm Hề một phần lễ vật

Không nghĩ tới, Có Niệm Hề lại có năng lực lớn như vậy, ngay cả phó tổng tài tập đoàn Minh Lăng cũng có quen biết, hơn nữa nhìn qua quan hệ của bọn họ rất tốt...

Nhìn một màn cách đó không xa, người phụ nữ âm thầm nắm chặt hai tay

Thừa dịp hai người không để ý, người phụ nữ mau chóng rời đi khỏi quán cà phê...

Khi về đến nhà, Có Niệm Hề ngơ ngác ngồi ở một chỗ

Đàm Dật Trạch vào đến cửa, liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy

Vật nhỏ của hắn, cúi đầu ngồi trên ghế sa lon

Đôi mắt xinh đẹp kia, không nhìn thấy một tia sáng nào

"Vật nhỏ, làm sao vậy?" Hắn thuận thế ngồi xuống ghế, đem đầu nhỏ của cô kéo vào lòng ngực của mình

"Lão già kia, em cảm thấy rất mệt mỏi!" Người được mùi hương quen thuộc trên người Đàm Dật Trạch, chớp mũi của cô không hiểu sao cảm thấy chua xót

Thật sự rất muốn, đem chuyện hôm nay toàn bộ đều nói cho hắn biết. Để hắn chia sẻ một ít đối với cô

Nhưng nghĩ lại, Đàm tham mưu trưởng nhà cô mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện phiền não, còn là chuyện của quốc gia. Nếu như cô ngay cả việc nhỏ này cũng tìm Đàm tham mưu trưởng khóc lóc kể lể, không phải là Đàm Dật Trạch của cô sẽ càng mệt mỏi sao?

Nghĩ vậy, yết hầu của Có Niệm Hề không tự giác nuốt vào

"Sao lại mệt mỏi? Nói đi!" Mũi của Đàm Dật Trạch rất mềm, dùng trên trán của Có Niệm Hề, làm cho tim của cô đập rất nhanh "Anh nói rồi, nếu đánh không lại, có thể mang theo anh!"

"Không có việc gì!" Có Niệm Hề cọ cọ ở trong lòng của Đàm Dật Trạch tìm tư thế mình thích nhất

"Thật sự không muốn nói?" Nhìn bộ dạng kia của cô, đôi mắt của hắn chợt lóe

"Lão già kia, chỉ cần anh ở bên cạnh em là được rồi!" Tựa ở trong lòng ngực hắn, cô đem hốc mắt đỏ ửng của mình lặng lẽ giấu đi

Mãi cho đến khi ăn cơm xong, Có Niệm Hề vẫn là một bộ dạng nặng nề tâm sự

Đàm Dật Trạch biết cô không muốn nói, nên cũng không tiếp tục hỏi

Có tiếng của điện thoại di động truyền đến, Cố Niệm Hề liền chui vào phòng, lại tiếp tục làm dự án Xí Hoa kia

Đàm Dật Trạch bắt đầu cười, liền xắn tay áo rửa chén đĩa

Liên tiếp hai ngày, Cố Niệm Hề đều vượt qua

Một bên cố gắng hoàn thành dự án, một bên nói với Đàm Dật Nam để hắn giúp đỡ mình

Sau hai ngày, Cố Niệm Hề cũng làm xong dự án kia

"Chị Niệm Hề, hôm nay là ngày giao hợp đồng phải không? Nếu không để em giúp chị cầm qua!" Vẫn giống như thường ngày, Cố Niệm Hề vào trong phòng liền nhìn thấy Trần Diễm Diễm đang làm việc, giúp đỡ cô sửa sang lại một ít văn kiện, còn có pha cà phê

"Không cần, tôi tự mình đưa đi được! Đúng rồi Diễm Diễm, cô nếu không có việc gì, giúp tôi đem mấy thứ này ra ngoài đi! Đây là thứ hôm qua Trần trưởng phòng giao cho, để cho mọi người xem xem có ý tưởng tốt gì không!"

Nói đến lời này, Cố Niệm Hề chỉ vào chỗ tập văn kiện để ở chỗ mặt bàn, trông mắt của cô còn có tia lạnh chợt lóe

Trần Diễm Diễm muốn từ mắt của cô nhìn ra thứ gì đó, nhưng Cố Niệm Hề đã mau chóng khôi phục thần sắc

"Được, em hiện tại sẽ cầm ra!" Nói xong Trần Diễm Diễm ôm tập văn kiện ước chừng ba bốn cân đi ra khỏi văn phòng của Cố Niệm Hề

Đóng cửa văn phòng, Trần Diễm Diễm nhìn thoáng qua chỗ nhìn của Cố Niệm Hề

Lần trước, cô đem dự án kia đưa cho công ty đối thủ, đã không đạt được kết quả như ý. Nhưng đương nhiên cũng nhận được không ít chỗ tốt

Theo lý thuyết, hợp đồng Xí Hoa án của Cố Niệm Hề làm đã bị tiết lộ, hẳn là phải sốt ruột bất an mới đúng. Nhưng Trần Diễm Diễm lúc này lại vẫn nhìn thấy Cố Niệm Hề nhàn nhã ngồi ở trong văn phòng?

Sẽ không phải, Cố Niệm Hề đã sớm nghĩ ra biện pháp đối phó rồi chứ?

Nhưng hai ngày nay, cô không quan sát được Cố Niệm Hề ở trong phòng làm việc đang làm gì, thậm chí ngay cả máy tính của cô ấy cũng không thấy dấu vết của hợp đồng. Chẳng lẽ, cô ấy có thể viết ra hợp đồng Xí Hoa án trong đầu?

Nếu không nữa thì cũng chỉ có một đáp án

Cố Niệm Hề đã hoài nghi chính Trần Diễm Diễm cô!

Cho nên, mấy ngày hôm nay cô ấy đều cảnh giác!

Nghĩ đến điều này, Trần Diễm Diễm lại cảm thấy được văn kiện trên tay mình nặng trĩu...

"Cố tiểu thư, xin hỏi Xí Hoa án này cô giao cho tôi tại sao lại kém đến như vậy?" Người đàn ông liếc mắt nhìn Cố Niệm Hề

Người nọ an vị ngồi trên ghế da, ánh mặt trời xuyên qua tấm thủy tinh. Trên người hắn mặc một bộ tây trang màu đen. Ánh mặt trời dừng ở trên cánh cửa thủy tinh, chiếu xạ vào gương mặt hắn, làm cho gương mặt của hắn thoát nhìn có chút âm áp

"Bác tổng, là như vậy! Hai ngày trước, giá thầu thấp nhất của Xí Hoa án đã bị tiết lộ. Hiện tại nếu như chúng ta tiếp tục sử dụng phương án kia chỉ sợ khả năng thắng là rất thấp!" Người cùng Cố Niệm Hề nói chuyện chính là tổng tài tập đoàn Bắc Á Bắc Dạ Triệt!

Tuổi của hắn so với Đàm Dật Trạch không khác biệt là mấy. Đường cong trên gương mặt cũng là đồng dạng hoa mỹ, duy nhất trên người đàn ông này luôn có một cỗ lạnh lẽo

Nghe nói Bắc Dạ Triệt xuất thân từ hắc đạo. Hiện tại tới thành phố này phát triển, thành lập tập đoàn Bắc Á, chậu vàng rửa tay (Nguyên văn là kim bồn tẩy thù) tất cả là vì con gái của hắn Ni Nhã

Lúc mới tới công ty, Cố Niệm Hề nghe rất nhiều đồn đại về người đàn ông này. Nhưng mà cô cũng chẳng tin mấy tin đồn kia. Cảm thấy Bắc Dạ Triệt cũng là con người bình thường, làm sao có thể là người như vậy? Về phương diện khác, Cố Niệm Hề cảm thấy được, cái gì mà Bắc tổng thích con gái của hắn, đều là người ngoài đồn thổi mà thôi. Dù sao cảm kỳ luyện và vân vân thật sự cuộc sống cũng không ít

Chẳng qua tiếp xúc với Bắc Dạ Triệt một thời gian, Cố Niệm Hề cũng dần dần tin tưởng tin lời đồn về người đàn ông này. Người đàn ông như vậy, ngạo khí từ trong xương phát ra. Người như vậy làm sao có thể là người bình thường? Còn nữa bởi vì gần đây chuẩn bị Xí Hoa án, cô cũng thường xuyên tiến vào văn phòng làm việc của hắn. Có đôi khi cô sẽ nhìn thấy nữ ma đầu con gái Ni Nhã kia trong truyền thuyết. Tuy rằng chỉ mới mười mấy tuổi, nhưng trong đôi mắt đã toát ra sự kiêu ngạo, cũng có thể nói làm cho con người lâm vào trầm mê. Tuy rằng mỗi khi đi vào, Cố Niệm Hề đều thấy hai bọn họ ngồi rất quy củ, nhưng ánh mắt lại có điều làm cho người ta đỏ mặt

Xem ra, lời đồn của người bên ngoài, cũng không phải là tin đồn vô căn cứ

Nhưng mà, đây là việc nhà của bọn họ, Cổ Niệm Hề cô sao có thể làm gì?

Cổ Niệm Hề biết, công ty xảy ra chuyện như vậy, hẳn thân là tổng tài của Bắc Á, thông minh như Bắc Dạ Triệt sao có thể dễ dàng giấu diếm được?

"Phần văn kiện này, lúc trước rốt cuộc đã qua tay bao nhiêu người?"

Tầm mắt của hắn vẫn dừng trên Xí Hoa án kia, mặc dù không có động tác gì, nhưng cũng là cho người ta cảm thấy sợ hãi. Con người thâm thúy như biển lớn nhìn lướt qua một lượt

"Tôi và hai trợ lý của tôi" Cổ Niệm Hề trả lời, không kiêu ngạo, không siểm nịnh: "Đương nhiên cũng có Bắc tổng ngài"

"Cố tiểu thư, cô cũng thật lớn mật, dám hoài nghi cả tôi!" Giọng nói của Bắc Dạ Triệt không có pháp phòng gì

"Nói đi, chuyện này cô có ý kiến gì không!"

Suy ngẫm một lúc, Bắc Dạ Triệt lại mở miệng

"Tôi có một biện pháp đem người tiết lộ văn kiện kia tra ra! Không biết Bắc tổng có hứng thú muốn biết người đó là ai hay không, ai ở công ty chúng ta giờ trò quỷ?" Cổ Niệm Hề can đảm nói ra

"Nói đi!"

Hắn thân nhiên quét mắt liếc nhìn Cổ Niệm Hề, khóe miệng lặng lẽ dương lên độ cung tán thưởng

Ngày đó, Cổ Niệm Hề không để văn kiện kia trên bàn làm việc của Bắc Dạ Triệt

Cổ Niệm Hề rời khỏi văn phòng làm việc của Bắc Dạ Triệt, cô gái vẫn tránh trong phòng nghỉ lúc này mới chậm rãi đi ra

"Cha nuôi, người tin tưởng người phụ nữ kia sao? Có thể chính là cô ta tiết lộ dự án kia!" Cô gái để hai bàn tay trên cổ người đàn ông, không đợi sự chấp thuận của hắn, liền đặt miệng lên ngồi vào đùi hắn

Mà đối hành động này của cô, người đàn ông cũng cảm thấy thường như cơm bữa, theo thói quen ôm cô vào lòng ngực mình

Dưới thân vì hành động này mà có phản ứng, đôi mắt của hắn có chút âm thầm

Mấy ngày nữa, Ni Nhã mười tám tuổi, tức là đã lớn rồi

A... Xem ra nỗi khổ hàng ngày của hắn, cũng sắp chấm dứt!

"Yên tâm, người phụ nữ kia nếu nghĩ muốn chơi, ta đương nhiên nhân cơ hội đó đem cô ta chơi thật tốt..." Từ lần đầu tiên Cổ Niệm Hề xuất hiện trước mặt hắn, hắn liền có một chút hiểu biết đối với cô. Đặc biệt cô không cần tốn nhiều sức đã chiếm được sự ưu ái của Đàm tham mưu trưởng, danh chính ngôn thuận trở thành Đàm tham mưu trưởng phu nhân. Lúc đó càng làm cho hắn nhìn cô với cặp mắt khác xưa. Hắn sớm có dự cảm, cô gái này sẽ làm cho người khác ghen tỵ với vị trí của mình. Mà hiện tại..

Nhìn Cổ Niệm Hề có ý che đậy cánh cửa, khóe miệng của hắn hiện lên một độ cung

Xem ra, hắn cùng Ni Nhã đã sớm bị cô phát hiện!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Lão Bà Yêu Kiều

Bóng đêm bao phủ, Hoắc Tư Vũ một thân váy lông liền áo, im lặng đứng chờ ở một góc thành thị

"Đi thôi, đến quán bar!" Chờ không lâu, trong bóng đêm xuất hiện một bóng dáng thon dài. Áo gió màu đen, đem bóng dáng của người đàn ông này càng cao lớn. Gió đêm thổi bay mái tóc trên đầu hắn, để hiện ra đôi mắt thâm thúy

Thấy người phụ nữ đứng cách đó không xa, hắn tùy ý đi lên đưa tay ôm eo của cô, kéo cô đi

"Anh Lục, có thể không đi quán bar được không?"

Thật ra, từ lúc bị Tiểu Lục Tử kéo đến cái phòng kia, sau đó xảy ra chuyện dơ bẩn đó, từ lúc đó Hoắc Tư Vũ đối với hai từ quán bar kia đều sinh ra kháng cự. Mỗi một lần, Lục Tử Thông nói muốn đến quán bar, cô đều cò kè mặc cả vài lần, nếu không được mới miễn cưỡng cùng Lục Tử Thông đến đó. Sau đó cố gắng che chắn, sợ bị những người lúc đó có mặt nhận ra

"Như thế nào? Ghét bỏ nơi đó sao? Tôi không quên, cô trước kia cách vài ngày đều đến đó" Nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, Lục Tử Thông đột nhiên nở nụ cười

Mà tươi cười như vậy, lại làm cho trái tim của Hoắc Tư Vũ trở nên rét lạnh, bởi vì Hoắc Tư Vũ nhìn thấy đôi mắt hắc xuất hiện lãnh ý

Thật ra, cô không nhớ mình đã trêu chọc Lục Tử Thông ở chỗ nào

Tuy rằng gần đây bọn họ mỗi tối đều ở chung, người đàn ông này mỗi đêm đều cho cô khoái cảm. Nhưng mỗi ngày, cô đều cảm thấy được người đàn ông đang cười trên người mình kia không có loại khoái cảm giống như cô, mà là giống như đang phát tiết

"Em gần đây không thích những nơi ồn ào đó!" Đúng lúc cô đang mang thai, không thể uống rượu, hơn nữa mỗi lần đến quán bar kia, cô đều nhớ tới chuyện ngày đó

"Hoắc Tư Vũ, cô lại giả bộ?" Hắc lạnh lùng liếc nhìn cô một cái: "Nếu thật sự thích diễn trò như vậy, tôi sẽ thành toàn cho cô, cô thấy thế nào?" Nói lời này, hắc lại nở nụ cười châm chọc

Hắn biết, Hoắc Tư Vũ nhất định biết hắc đang nói đến chuyện ảnh chụp hôm đó

"Lục Tử Thông, tôi rất cuộc đắc tội gì với anh, tại sao anh lại hận tôi như vậy?"

"Không đắc tội với tôi? Vậy lúc cô đem tôn nghiêm của tôi vứt trên mặt đất, là đang làm cái gì? Hoắc Tư Vũ, ít làm thanh cao trước mặt tôi đi. Tôi không quen thấy một kỹ nữ giả bộ thanh cao! Kỹ nữ nên có tư thái của kỹ nữ, bị người ta thương phải biết yên lặng ngoan ngoãn!" Nói xong, Lục Tử Thông hất tay, cũng không nghĩ cách đó không xa có một chiếc xe đi đến

Thật ra, Lục Tử Thông vốn không chú ý đến

Nếu không phải lúc này có đèn đỏ, hắc cũng không ngoảnh đầu sang, căn bản sẽ không thấy được có một người rất quen thuộc ngồi ở ghế phó xe ô tô bên kia ____ Tô Du Du

Vô luận Lục Tử Thông có trợn mắt lớn đến thế nào, hay là do vấn đề ánh sáng, hắc cũng không thể nhìn lắm được

Người nọ, quả thật là Tô Du Du!

Lại nhìn đến ghế lái, có một người đàn ông mặc tây trang màu lam, một tay tùy ý để ở trên vô lăng. Áo sơ mi trắng bên trong không cài đủ cúc, để lộ ra một mảng lớn da thịt màu đồng

Ngũ quan đường hoàng, làm cho người ta liếc mắt một cái liền không thể quên!

Nhìn hai người bọn họ ngồi trong một chiếc xe, Lục Tử Thông cảm thấy lồng ngực muốn nổ tung. Tầm mắt của hắc cũng nhìn thấy được, người đàn ông kia thừa dịp đèn đỏ mà đưa tay đặt ở trên đùi của Tô Du Du. Lục Tử Thông cảm thấy máu trong người mình đều muốn nóng lên

Đã xảy ra chuyện gì?

Tô Du Du khi nào thì có bạn trai?

Hơn nữa, còn không nói với hắc!

Có phải bởi vì như vậy mà gần đây số lần đến quán bar với hắc ngày càng ít. Bằng không, tại sao hắc ngày nào cũng ở quán bar, lại không gặp được Tô Du Du?

Từ lúc đến thành phố này, Tô Du Du thật sự đã coi Lục Tử Thông hắc là bạn tốt tri tâm. Mỗi ngày mặc kệ xảy ra chuyện gì, cô đều nói với hắc. Nếu người ngồi trên xe kia đúng thật là Tô Du Du, vậy người vuốt đùi cô kia chắc chắn là bạn trai của cô, như vậy Tô Du Du tại sao không nói với hắc?

Sẽ không phải như vậy, đúng không?

Tô Du Du đơn thuần như một đứa trẻ, sẽ không tùy tiện để cho một người đàn ông đưa tay đặt trên đùi cô

Lục Tử Thông hắc quen biết Tô Du Du, hắc biết rõ cô ghét nhất là người khác sờ soạng trên người mình

Nếu như thật sự là Tô Du Du, bị người đàn ông kia sờ soạng như vậy, cô tuyệt đối sẽ dùng quyền đạo của mình mà hung hăng đánh trả người kia mới đúng

Làm sao có thể im lặng ngồi trên xe, để người đàn ông kia tùy ý đùa nghịch?

Nghĩ vậy, Lục Tử Thông muốn đi đến bên cạnh chiếc xe đó để nhìn cho rõ mặt cô gái kia

Nhưng không khéo đèn xanh đúng lúc này vừa bật. Xe của Lục Tử Thông còn chưa kịp đến gần, chiếc xe kia đã vọt đi

"Tiểu Du!" Biết rõ chiếc xe kia đi với tốc độ rất nhanh, nhưng Lục Tử Thông lúc này như phát điên, muốn đuổi theo

"Tiểu Du, em trở lại cho anh!" Bởi vì vừa mới đèn đỏ, phía sau có rất nhiều xe dừng lại

Lục Tử Thông lao ra khỏi xe, nếu như không phải phía sau xe mau chóng dừng lại, chỉ sợ hắn đã sớm bị xe đụng

"Bíp bíp bíp"

"Kê diên, muốn chết sao?"

Chiếc xe phía sau thiếu chút nữa đâm vào Lục Tử Thông, nên nói ra những lời chửi ác động như vậy

Mà Lục Tử Thông giống như là không nghe được người khác nói, cứ ngây ngốc đứng tại chỗ đó nhìn chằm chằm chiếc xe biến mất ở góc đường

Tiểu Du, thật sự là em sao?

Em tại sao lại cùng người đàn ông khác ở cùng một chỗ...

—

Hôm nay, Cố Niệm Hề ăn cơm chiều xong, giống như buổi tối mấy ngày hôm trước, có tin nhắn từ điện thoại gửi đến, liền lập tức chuẩn bị đứng dậy, bước vào phòng làm việc

Cũng không nghĩ cô vừa mới đứng dậy, thân thể liền bị bay lên trên không trung

"Đàm tham mưu trưởng, anh muốn làm gì?" Nói thật ra, không hiểu lý do bị người ta khiêng lên bả vai, thật sự vô cùng khó chịu

Huống chi, cô vừa mới ăn no, bụng nhỏ bị đè ép, rất là khó chịu

"Muốn em cùng anh xem TV!" Đàm tham mưu trưởng một tay khiêng cô, thân nhiên tiến đến chỗ TV, mở ra kênh Đàm Dật Trạch hắn yêu thích nhất, kênh địa phương. Sau đó cứ nhiên vậy ngồi xuống ghế sofa, bắt đầu xem TV. Tựa hồ đã quên mất, trên bả vai mình còn có một cái mạng nhỏ

"Cái kia... Đàm tham mưu trưởng, để em xuống được không?" Ngược chiều máu, xông xuống ót. Cố Niệm Hề cảm giác, chính mình thật sự khó chịu đến chết

"Không được, thả em xuống em lại chạy trốn, không xem TV với anh!" Có đôi khi Đàm tham mưu trưởng sẽ có tính khí trẻ con như vậy, giống như hiện tại...

Vài ngày hắn không được ôm vật nhỏ ngồi xem TV, lúc này tính tình hắn nổi lên, thật sự rất khó nói phục hắn

"Vậy được rồi, anh cứ khiêng em như vậy, sau này sẽ không có ai cùng anh xem TV, có thể ngay cả nấu cơm cũng không có đâu"

"Tại sao?" Hắn có điều khó hiểu, còn tức giận vì cô gái kia nói lung tung. Đưa tay đánh vào mông cô một cái

"Bởi vì em sẽ chết dưới tay của anh, lão già kia!"

Nghe được lời của cô, Đàm Dật Trạch cuối cùng nhận ra được cái gì đó, đem cô thả xuống dưới. Nhưng mà, tay của hắn vẫn thủy chung đặt ở bên hông của cô, làm cho cô ngồi ở trên đùi hắn, cùng hắn mặt đối mặt

"Lão già kia, em xử lý công việc xong mới cùng anh chơi được không?" Vừa nghĩ tới công việc, đêm nay cô phải hạch toán xong

Chuyện này làm xong, mới có thể có kết thúc hoàn hảo cho hợp đồng Xí Hoa án

"Không được!" Đàm tham mưu trưởng nhếch mi ý nói: Muốn cầu xin tha thứ sao? Không có cửa đâu!

"Chẳng lẽ chúng ta cả buổi tối cứ ngồi như vậy sao?"

"Anh không ngại!" Thấy Cố Niệm Hề chân chó lấy lòng, khóe miệng hắn lại có độ cung lưu manh

Anh không ngại nhưng em ngại!

Một câu nói kia, tất nhiên cô không dám nói ra khỏi miệng

Từ lúc bắt đầu chiếu tin tức đến lúc kết thúc. Vốn tưởng rằng Đàm Dật Trạch sẽ đi nghỉ ngơi. Bình thường, chỉ cần chiếu xong tin tức, hấn cũng sẽ không có ý ngồi tiếp tục xem TV

Nhưng thật không ngờ, hấn lại tiếp tục chuyển kênh

Xem hết chương trình, hấn dường như không có ý nghỉ ngơi. Nhìn chằm chằm kim đồng hồ chỉ đến số chín, Cố Niệm Hề cả người đổ mồ hôi

Nếu như không nhanh một chút, đêm nay tuyệt đối không có khả năng hoàn thành xong

"Lão công, anh như vậy không cảm thấy mệt mỏi sao?" Vì có thể muốn đến phòng làm việc, Cố Niệm Hề chỉ có thể kiên trì mở miệng lần thứ hai

"Sẽ không, anh không cảm thấy mệt"

Hấn nói ít mà ý nhiều, lần thứ hai đem hy vọng bé nhỏ của Cố Niệm Hề bỏ đi!

Ngồi một lúc, Cố Niệm Hề lại dùng ánh mắt chờ mong nhìn hấn

"Lão công, anh không mệt sao?" Cố Niệm Hề chân chó, đem tay nhỏ bé đặt trên cổ của hấn

"Một chút, em mệt sao?" Chiều đưa tay vòng lên cổ Đàm Dật Trạch khiến cho hấn vô cùng hưởng thụ, mỗi lần hấn làm động tác này, con mắt của hấn đều có tia ôn nhu.

"Hoàn hảo! Nếu không lão công chúng ta nghỉ ngơi đi!" Tròng mắt Cố Niệm Hề lóe sáng, giống như hồ ly giáo hoạt

Tuy rằng tiết mục trên TV vô cùng hấp dẫn Cố Niệm Hề, nhưng vừa nghĩ đến công việc còn chưa hoàn thành cô lập tức gạt bỏ tất cả

"Nghỉ ngơi? Em xác định hiện tại sẽ đi nghỉ ngơi sao?"

Tiếng nói của hấn mang theo tia nhu tình

Nghe lời nói của hấn, cô còn tưởng rằng người đàn ông này đã bị cô lừa

"Cái kia... Em còn muốn đến phòng làm việc một chút! Có vài thứ đêm nay phải chuẩn bị thật tốt, nói cách khác, ngày mai không còn thời gian chuẩn bị!" Đây là nói thật

Đối mặt với con mắt có năng lực nhìn thấy tất cả của Đàm tham mưu trưởng, Cố Niệm Hề cảm thấy vẫn là nên thành thực nói ra. Bằng không đến lúc đó, chính mình bị Đàm tham mưu trưởng ăn đến xương cũng không còn

"Xem ra tinh thần của em cũng không tồi! Không bằng chúng ta tiếp tục xem TV đi!" Đàm Dật Trạch quét mắt nhìn cô một cái, tròng mắt có ánh sáng nhu hòa

Hấn như vậy, thật sự làm cho người ta nhìn không thấu, cũng không đoán ra, hấn rốt cuộc suy nghĩ cái gì

"Cái kia... Lão già kia, em..."

Cố Niệm Hề còn muốn nói gì, liền thấy Đàm tham mưu trưởng cầm điều khiển chuyển kênh khác.

"Ít nói đi, tiếp tục xem TV!" Đàm Dật Trạch vỗ mông Cố Niệm Hề, tiếp tục đem tầm mắt dừng lại trên TV

Thấy kim đồng hồ đã chỉ đến số mười, Cố Niệm Hề lúc này càng vội vàng

Nếu như cứ nhất định xem TV thế này, như vậy bọn họ hôm nay phải ngủ ở trên ghế rồi

"Lão công, anh có phải không có việc gì làm hay không?" Nhìn gương mặt gần trong gan tấc, gương mặt đẹp trai so với diễn viên Hàn Quốc còn có phần hơn, đôi mắt Cố Niệm Hề chợt lóe lên tia sáng

Trong đầu suy nghĩ, Cố Niệm Hề đột nhiên phát hiện người đàn ông này thích nhất trên giường làm chuyện thân mật

Tuy rằng sau khi làm xong việc này, Cố Niệm Hề sẽ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhưng nếu thật có thể dùng việc này, đem Đàm Dật Trạch lừa đi ngủ, để cho cô xử lý chuyện kia, coi như cũng tốt nhất!

"Đã tối rồi, em nghĩ anh còn chuyện gì để làm?"

Tầm mắt Đàm Dật Trạch vẫn dừng trên TV, nhìn bộ dáng vô cùng chuyên chú

Chỉ có khóe miệng gọi lên độ cung, làm cho người ta cảm thấy hấn không chuyên chú như vậy

"Lão công, anh nói buổi tối đàn ông thường làm gì?"

Cố Niệm Hề nói xong lời này, lại nhìn không được cười trộm một phen, giống như con chuột nhỏ

"Xem bóng đá, đi tắm, chơi máy tính!" Thấy bộ dáng vật nhỏ trộm cười, Đàm Dật Trạch cũng khẽ cười: Xem ra, tính nhẫn nại của vật nhỏ đã sớm muốn tiêu hao hết

"Nhưng mà, những thứ này lão công cũng không chơi qua..." Cười trộm xong, Cố Niệm Hề lại nghiêm túc nhìn hắn, thấy hắn không có biểu tình gì, lúc sau cô lại cố tựa vào lòng ngực hắn

Được rồi, Đàm tham mưu trưởng nhà cô thật sự cũng không chơi mấy trò này với cô

Muốn hắn đi làm những việc kia, cô cũng cảm thấy có chút kinh ngạc

"Vậy em có đề nghị gì tốt?" Không thể không thừa nhận, Đàm Dật Trạch hỏi ra câu này khiến cô có điểm xấu hổ

"Lão công, nhà anh không phải có lão bà yếu điệu sao? Chẳng lẽ anh không nghĩ muốn cùng cô ấy chơi?"

Ý tứ này, đủ rõ ràng đi

Cố Niệm Hề cúi lòng chờ mong nhìn sang Đàm Dật Trạch, mới phát hiện hắn vẫn như cũ chăm chú xem TV

Điều này làm cho Cố Niệm Hề nảy sinh ghen tuông: Lão bà yếu điệu như vậy không nhìn, lại nhìn TV, có cái gì hay chứ?

Cố Niệm Hề trong lòng than thở, nhưng hắn lại không mặn không nhạt bỏ lại cho cô một câu:

"Lão bà yếu điệu kia mỗi buổi tối đều bề bộn công việc, ngay cả cho anh sờ đùi một cái cũng không chịu! Chứ đừng nghĩ đến cùng cô ấy chơi!"

"Kia... cái kia, lão bà yếu điệu nhà Đàm tham mưu trưởng anh nguyên ý để cho anh sờ đùi!" Xem bộ dáng không mặn không nhạt của hắn, Cố Niệm Hề cũng đã sớm dự liệu được

"Thật sao?" Nói lời này, Đàm tham mưu trưởng quả thật không nhìn TV nữa

Cố Niệm Hề phát hiện hắn nhìn cô như vậy khiến cho cô đập loạn. Nhưng lại mang theo ý cười không tốt...

"Đúng vậy đúng vậy!" Nói lời này, Cố Niệm Hề còn biểu hiện chính mình thật sự là đồng ý, vội vàng kéo lên váy, lôi kéo tay của hắn để trên đùi mình

"Xem đi, Đàm tham mưu trưởng. Lão bà yếu điệu nhà anh quả thực rất thích anh sờ cô ấy như vậy!"

Nói lời này, Cố Niệm Hề không quên kéo tay hắn về phía càng sâu hơn

Trong chớp mắt, đôi mắt của hắn càng lúc càng tối

Yết hầu cũng không tự giác lên xuống

Vốn muốn ngăn chặn dục hỏa trong người, nhưng hắn cuối cùng vẫn không nhịn được

Hắn nếu không dạy dỗ vật nhỏ một chút, hắn sẽ không còn là Đàm Dật Trạch!

"Xem ra, đêm nay chúng ta có một số việc phải làm cho thật tốt!"

Đây là câu nói sau cùng của đêm nay Đàm Dật Trạch nói với Cố Niệm Hề

Sau đó, hắn trực tiếp khiêng cô đi về phía phòng ngủ của bọn họ

Nhìn kế hoạch đã muốn đi theo hướng mình, Cố Niệm Hề không khỏi vui mừng, nhưng rất sau đó lại cảm thấy hối hận

Đàm tham mưu trưởng luôn không phụ sự mong đợi của mọi người

Khi hắn thấy vật nhỏ yêu cầu hắn, hắn liền khiêng cô đến phòng ngủ, nghiêm chỉnh cả đêm đều chèn ép cô. Nhiều lần cô muốn chạy trốn, đều bị giữ lại. Sau đó lại từng bước đoạt lấy

Đêm nay ngôi nhà nhỏ lại một mảnh kiêu diễm

Sau trận mưa rền gió dữ, Cố Niệm Hề cả người mệt mỏi ngủ mê mệt. Đàm Dật Trạch lại khoác thêm áo, tới phòng làm việc, xử lý công việc Cố Niệm Hề còn chưa hoàn thành. Lật xem vài trang số liệu, hắn lại bắt đầu vui đùa vào bên trong

Ngôi nhà của vợ chồng Đàm tham mưu trưởng, chỉ có phòng làm việc còn sáng đèn

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Vật Nhỏ, Em Không Bao Giờ... Chỉ Có Một Mình

Sáng sớm hôm sau, Cố Niệm Hề nhìn thấy căn phòng sáng rỡ, đầu óc nhất thời choáng váng

Lúc này nên làm thế nào cho tốt?

Hôm nay sẽ trình lên phương án hợp tác, buổi chiều bắt đầu chính thức trả giá. Nếu hiện tại cô vẫn chưa hoàn thành Xí Hoa án, cũng có nghĩa là buổi đấu giá hôm nay của bọn họ thất bại. Bác Dạ Triệt là người đàn ông trưởng thành trong giới hắc bạch, có thể một tay đem cô bóp chết hay không đây?

Hiện tại phải làm sao bây giờ?

Số liệu kia trong thời gian ngắn, cô sao có thể xử lý thật tốt?

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề hung hăng hướng người đàn ông bên cạnh đánh một cái!

"Mới sáng sớm, em ăn hòa được sao?" Mắt của Đàm tham mưu trưởng còn chưa mở đã bị ăn một đập vào mũi, xoay người nhìn thấy động tác vừa mới vờn chân của Cố Niệm Hề

Vốn có chút tức giận, nhưng hần quay sang nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, liền đưa tay ôm cô vào lòng ngực, sau đó hết tức giận luôn

Cuối cùng, khoe miệng hần hiện lên đường cung bất đắc dĩ: "Vật nhỏ, rốt cuộc là ai đắc tội với em, nói cho anh biết, anh thay em dạy dỗ người đó!"

Nắng sớm chiếu trên chiếc giường, Đàm Dật Trạch ôm Cố Niệm Hề cọ cọ vào cổ của cô

Ngửi được mùi hương hần yêu thích nhất, khoe miệng cười càng lúc càng sâu. Áo ngủ lần thứ hai bị tụt xuống, hai tròng mắt của Đàm Dật Trạch như có lửa

"Lão già kia, còn không phải là anh sao?" Nhìn người đàn ông dựa vào cổ mình, mi tâm Cố Niệm Hề nhíu lại

Ánh mặt trời chiếu đến gương mặt của Đàm Dật Trạch, khiến cho Cố Niệm Hề nhìn thấy được lông mi của hần rất dài

Nghĩ đến, Cố Niệm Hề còn muốn lặng lẽ khế dụi nốt hần. Lông mi của hần vừa đen vừa dày, phần đuôi lại còn hơi vểnh. Nếu để cho mấy cô gái nhìn thấy kiểu lông mi này của Đàm Dật Trạch nhất định sẽ làm cho bọn họ vừa giận vừa đổ kị, bởi vì bọn họ đã dùng mọi biện pháp cũng không thể có lông mi như vậy

Nếu bình thường, Cố Niệm Hề sẽ bắt mẫn túm lấy lông mi của hần, sau đó nhổ đi vài cái. Nhưng hôm nay tâm tình của cô không được nhân hạ như vậy

Bởi vì cô phát hiện, đôi mắt của Đàm tham mưu trưởng có hai quầng thâm đen

"Lão già kia, anh bị bệnh có phải không?"

"Nói gì vậy! Lão già nhà em thân thể rất cường tráng! Muốn thử lại hay không?" Đàm Dật Trạch nhìn cô, sau đó nghĩ lại buổi tối ngày hôm qua. Lúc này Cố Niệm Hề ngẩng mặt, không ý thức được chân đệm đã rút xuống, khiến cho yết hầu của hần không tự giác lên xuống

Đương nhiên, tay hần cũng không tự giác leo lên

"Thử? Thử cái gì?"

"Này..." Cảm giác ngực tê rần, Cố Niệm Hề mới hồi phục tinh thần, đẩy đầu Đàm Dật Trạch ra

"Em đang lo lắng cho anh như vậy, anh sao còn làm thế!"

"A..." Nhìn gương mặt đỏ bừng của Cố Niệm Hề, khoe miệng của hần chậm rãi gọi lên. Cười thoải mái như vậy, ngay cả nắng xuân sớm cũng bởi vì hần mà lu mờ vẻ đẹp

Không phải hần cười vì trò đùa dai, mà là hần thấy trên mặt của vật nhỏ mang theo tia lo lắng cho hần

Nhìn hốc mắt của cô hồng nhuận, Đàm Dật Trạch cảm thấy những thứ mình làm là hoàn toàn đáng giá

Khi đến lên xe để tới công ty, mi tâm của Cố Niệm Hề vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng

"Rốt cuộc có chuyện gì, lão già nhà em đích thân đưa em tới công ty, chẳng lẽ vẫn còn tức giận sao?" Buổi sáng tắm qua, đôi mắt có chứa quang thâm của Đàm Dật Trạch đã mờ đi rất nhiều.

"Em không tức giận!" Nhìn người bên cạnh, Cố Niệm Hề trả lời

Thật ra cô cũng biết, nếu không phải gần đây có dự án Xi Hoa, làm cô đem Đàm Dật Trạch gạt qua một bên. Thì hẳn cũng không có chấp thức khuya cùng cô xem TV như vậy

"Thật sao?"

"Thật, chẳng qua không biết, Xi Hoa án hôm nay có thể giao ra được hay không, có thể bị đuổi ra khỏi Bắc Á hay không đây!" Nói lời này, Cố Niệm Hề lại nghĩ đến Bắc Dạ Triệt như ma quỷ kia, sau đó lại hận đánh người bên cạnh một cái. Chính mình làm không xong Xi Hoa án sẽ gây tổn thất mấy triệu cho công ty. Nếu như Bắc Dạ Triệt tức giận, có thể trực tiếp cho cô ăn một phát súng ngay tại chỗ hay không?

Sự lo lắng của cô quá rõ ràng, nên Đàm Dật Trạch cũng dễ dàng nhận ra. Thấy tay cô gắt gao cầm túi xách, hắn đem đôi tay to lớn của mình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô

"Vật nhỏ, không cần lo lắng, cho dù trời có sập, cũng có anh giúp em khiêng! Hơn nữa, chưa đến cuối cùng cũng chưa thể biết kết quả! Không chừng kết quả cuối cùng còn vượt ngoài mức em tưởng tượng" Nói lời này, xe vừa vận động lại trước cửa tập đoàn Bắc Á

Cố Niệm Hề tháo dây an toàn, hắn liền đem cô kéo vào lòng ngực. Đôi mắt có khả năng xuyên thấu mọi thứ lại mang theo tia bí hiểm

Nhưng tia bí hiểm kia chỉ chột lóe rồi biến mất, Cố Niệm Hề cũng không thể nhận ra

"Nếu kết quả không tốt?" Ở trong lòng ngực hắn, Cố Niệm Hề nhẹ nhàng hỏi lại

"Nếu không tốt, nhiều nhất cũng chỉ là bị cuốn gói! Anh cho em biết, nếu thật sự như vậy. Em trở về nhà anh nuôi em!" Đôi tay hắn vô cùng ấm áp ôm trọn lấy cô, cô cảm thấy được hắn thật sự rất ôn nhu

Bởi vì cô biết, từ trước đến nay Đàm Dật Trạch không thích nói nhiều, hôm nay nói nhiều như vậy chẳng qua chỉ muốn làm cô an tâm mà thôi

"Lão già kia, hãy nhớ câu nói hôm nay anh nói, nếu như em hôm nay thật sự bị đuổi việc, đến lúc đó về nhà anh phải nuôi em, cũng không được ghét bỏ em!" Nói xong lời này, cô mới chui ra khỏi lòng ngực hắn, trước khi xuống xe còn không quên nói với hắn như vậy

"A... Không có việc gì, cho dù em không có việc gì làm, về nhà chỉ cần cố gắng vì Đàm gia cho ra một nhân khẩu mới là được!" Hắn nói xong câu này, còn không quên vỗ mông Cố Niệm Hề một cái, hành động lưu manh mười phần

"Lão lưu manh, anh lại ức hiếp em!" Bị Đàm Dật Trạch vỗ mông, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề lại đỏ lên, vội vàng đẩy cửa xuống xe: "Anh đi nhanh thôi, hiện tại đến giờ mọi người đi làm, lát nữa đèn đỏ đến lại khó đi"

"Được, đã biết!" Hắn nhìn cô, thần sắc đã sớm khôi phục vẻ lạnh lùng như trước, thừa dịp Cố Niệm Hề còn chưa đóng cửa xe, hắn nói một câu: "Vật nhỏ, nhớ kỹ đến phút cuối em vĩnh viễn chưa thể biết được kết quả tốt hay xấu!"

Nói xong, tầm mắt giống như muốn xuyên thấu nhìn về phía túi xách của cô

Mà Cố Niệm Hề cũng chỉ nghĩ lúc đó hắn đang an ủi cô mà thôi

"Em biết, anh đi đường cẩn thận!" Thấy hắn đã đóng cửa xem, Cố Niệm Hề hướng hắn vẫy tay, lúc này mới xoay người, ngẩng đầu ưỡn ngực giống như gà trống, nhanh chóng đi đến chỗ thang máy

Cố Niệm Hề vẫn nghĩ lúc cô xoay người đi, Đàm Dật Trạch đã sớm đi rồi

Mãi cho đến khi giọng nói quen thuộc kia truyền đến

"Hề Hề, bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng không bao giờ... chỉ có một mình!"

Bởi vì, Đàm Dật Trạch hẳn sẽ đứng bên cạnh bảo vệ cô mãi mãi...

Xoay người, cô nhìn thấy người đàn ông trên xe đang cười nhẹ, vẻ mặt vốn có chút ngây ngốc, ngay sau đó hốc mắt hồng nhuận. Chỉ có khóe miệng độ cong càng nâng cao, chứng minh cô đang thật sự vui vẻ

Đàm Dật Trạch, có anh thật tốt!

Thật hy vọng, cả đời vẫn có anh bên cạnh...

Đàm Dật Trạch nói lời kia, khiến cho cô không còn cảm thấy cô đơn khi đi vào bên trong tập đoàn Bác Á nữa. Thậm chí ngay cả cảm giác khẩn trương lúc trước, cũng không còn

Lúc này, cô chỉ muốn làm xong bốn phần của mình đến phút cuối cùng

Đi vào phòng làm việc, Cố Niệm Hề nhìn thấy Trần Diễm Diễm đang ở trong văn phòng cô thu dọn. Con người trong nháy mắt lại lóe lên một tia âm lãnh

Nhưng rất nhanh đều biến mất không thấy

Thế cho nên, Trần Diễm Diễm còn nghi ngờ mình vừa mới nhìn thấy sắc mặt của Cố Niệm Hề như vậy là nhìn lầm

"Chị Niệm Hề, sớm a!" Trần Diễm Diễm bụng cá phê mình vừa mới pha xong, đặt trên bàn làm việc của Cố Niệm Hề

"Buổi sáng tốt lành Diễm Diễm, cô mỗi ngày đều đến công ty rất sớm!" Cố Niệm Hề cười nhạt. Đôi mắt đen kia vẫn bình thường như cũ, khiến người ta không nhìn ra được sự khác thường nào

Nhưng cô nói ra lời này, lại làm cho Trần Diễm Diễm cảm thấy cô có ý tứ hàm xúc khác

"Đúng vậy, gần đây ngủ không được. Dù sao cũng không có việc gì, em đến công ty sớm hơn một chút!" Nghe thấy lời của Cố Niệm Hề, trong lòng Trần Diễm Diễm lộ bộ vang lên

Sẽ không phải Cố Niệm Hề đã nhìn ra được việc gì đó của cô chứ?

Nhưng nếu đã biết, tại sao văn kiện hôm trước vẫn đưa đến phòng tổng tài? Còn có tại sao Cố Niệm Hề vẫn bình tĩnh nói chuyện với cô như vậy

"Là vậy sao? Tập đoàn Bác Á chúng ta cần rất nhiều người chăm chỉ như vậy!" Cố Niệm Hề xoay người, đi đến vị trí của mình ngồi

"Chị Niệm Hề nói gì vậy, em chẳng qua chỉ muốn làm tốt nhiệm vụ của mình mà thôi!"

"Được rồi, nếu không có chuyện gì nữa cô đi ra làm việc của mình đi! Đến lúc đi nộp Xí Hoa án tôi gọi cô!"

Cố Niệm Hề nghiêng đầu nhìn lướt qua Trần Diễm Diễm

Nhưng lọt vào mắt của Trần Diễm Diễm lại cảm thấy vô cùng chói mắt, có chút không mở ra được

"Được, em đi ra ngoài chuẩn bị văn kiện cho hội nghị, có chuyện gì chị gọi em một tiếng là được" Vừa nghe đến ba chữ Xí Hoa án, vui sướng đã mau chóng chiếm giữ trong lòng Trần Diễm Diễm. Sao còn có tâm trạng phân tích biểu cảm khó hiểu của Cố Niệm Hề

"Còn có, Diễm Diễm!"

Ngay lúc Trần Diễm Diễm đẩy cửa văn phòng định bước ra, Cố Niệm Hề phía sau lại gọi cô ta lại

Trần Diễm Diễm lập tức xoay người lại nhìn cô

"Diễm Diễm làm việc tốt. Tập đoàn Bác Á trước nay đều thưởng phạt phân minh. Cô nếu như thật sự làm tốt, công ty nhất định sẽ không bạc đãi cô!"

Đương nhiên, nếu như cô sau lưng Bác Á làm việc xấu, trừng phạt cũng sẽ nổi gót tới sau

Chẳng qua chuyện này, Cố Niệm Hề tin tưởng không cần cô xuất mã, Bác Dạ Triệt cũng sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô sao?

"Em đã biết, chị Niệm Hề em ra ngoài làm việc!"

"Được"

Thay Cố Niệm Hề đóng cửa, thần sắc Trần Diễm Diễm rõ ràng có chút đen tối

Bởi vì cô nhận ra được, Cố Niệm Hề nói lời này với cô, ánh mắt thần nhiên nhìn tới, cảm thấy sâu không lường được

"Diễm Diễm cô ở đây sao? Dem công văn hai tháng gần đây giao cho tôi!" Đúng lúc có người đi đến nói với cô

"Được, tôi lập tức đi đến!" Vừa mới có cảm giác kỳ quái hiện lên, liền bị người khác xen ngang, liền biến mất không thấy. Lúc này Trần Diễm Diễm lại khôi phục trạng thái bình thường, bắt đầu bận rộn làm việc

Nếu như Trần Diễm Diễm cẩn thận ngấm lại lời Cố Niệm Hề nói, có thể sẽ không dẫn đến cục diện bi thảm phía sau

"Là cô ta sao?" Lúc này, Cố Niệm Hề ngồi ở văn phòng, nhìn bóng dáng của Trần Diễm Diễm rời đi, mi tâm dần nhíu lại

Thật ra, lúc Đàm Dật Nam nhắc nhở cô, cô đã cẩn thận suy nghĩ một lượt những người có thể được tiếp xúc với Xí Hoa án. Mà Trần Diễm Diễm tuy rằng không được trực tiếp tiếp xúc với Xí Hoa án, nhưng Cố Niệm Hề bắt đầu nhận ra được, mỗi lần đến làm việc liền nhìn thấy cô ta ở trong phòng làm việc của mình rất quái dị

Cố Niệm Hề rất muốn phủ nhận cảm giác quái dị này trong lòng mình

Nhưng mọi hành vi quái dị lại chỉ thẳng về hướng Trần Diễm Diễm

Cố Niệm Hề không muốn nghĩ, Trần Diễm Diễm là người như vậy. Dù sao bọn họ cũng là người đến từ một thành phố...

Chuyện này vỡ lẽ, Cố Niệm Hề thật không hy vọng Trần Diễm Diễm là kẻ đứng sau

Nhưng Cố Niệm Hề vẫn bảo vệ lý trí của mình, thời điểm thấy Trần Diễm Diễm có điểm khả nghi, cô liền đem kế hoạch này giấu trong đầu mình. Ngay cả Xí Hoa án sau này trừ bỏ cô, Bác Dạ Triệt còn có Đàm Dật Nam biết, những người khác cô đều không cho tiếp xúc qua

"Trần Diễm Diễm, thật hy vọng cô không phải là người tôi muốn tìm!" Nhìn Trần Diễm Diễm biến mất sau cánh cửa, Cố Niệm Hề nhẹ giọng thở dài

Thu hồi tầm mắt, Cố Niệm Hề nghĩ đến chuyện buổi chiều phải giao Xí Hoa án, lúc này mới là vấn đề lớn nhất

Lại hèn mọn mắng Đàm tham mưu trưởng một phen trong lòng, Cố Niệm Hề lấy ra văn kiện từ trong túi xách của mình. Tuy biết rõ, số liệu kia trong khoảng thời gian một buổi sáng không thể xử lý thật tốt, nhưng cô vẫn ôm hy vọng chờ đợi đến phút cuối cùng

Không nhìn đến còn không sao, Cố Niệm Hề vừa nhìn đến ánh mắt liền mờ lớn hơn bình thường. Cuối cùng khẽ nở nụ cười...

Nhưng sau đó nhìn những nét chữ cứng cáp kia, Cố Niệm Hề lại cảm thấy chóp mũi vô cùng chua xót

"Đàm Dật Trạch, đây là nguyên nhân tại sao anh biến thành mất gấu mèo sao... Anh đúng là ngốc, tại sao lại đối tốt với em như vậy...."

Số liệu nhiều như vậy, hẳn có thể giúp cô làm tốt

Không đánh thức cô, cũng không mượn người khác hỗ trợ, Cố Niệm Hề mơ hồ có thể tưởng tượng được, đêm qua Đàm Dật Trạch bận đến sứt đầu mẻ trán như thế nào

Mà cô lúc đó lại ngủ giống như tiểu trư

Trách không được, hôm nay lúc xuống xe hẳn có nói một câu với cô: "Vật nhỏ, nhớ kỹ chưa đến phút cuối cùng, vĩnh viễn không biết kết quả là tốt hay xấu!"

Nhưng mà Cố Niệm Hề cũng biết câu nói: "Hề Hề, bất kể xảy ra chuyện gì em cũng không bao giờ... chỉ có một mình" chính là tiếng lòng của hẳn

Chóp mũi chua xót, hốc mắt mang theo chất lỏng ẩm áp chảy xuống

Đàm Dật Trạch, cả đời này được ở bên cạnh anh, thật là tốt!

Nhìn phân tư liệu kia, Cố Niệm Hề cũng bắt đầu liên lạc với Đàm Dật Nam

Tuy rằng Đàm Dật Trạch đã giúp cô xử lý tốt số liệu, cũng vẫn cần phải kiểm tra lại. Nhưng mặc kệ Đàm Dật Trạch có làm đúng hay sai, cô cũng đều vô cùng cảm động

"Em chồng!"

"Ân! Số liệu kia đã xử lý tốt chưa? Anh xem xem!"

"Xử lý tốt rồi, chờ tôi một chút, tôi gửi qua cho anh" Nói xong, Cố Niệm Hề bắt đầu gửi qua máy tính cho hẳn

Trong lúc Đàm Dật Nam đợi số liệu gửi đến, liền nói: "Tôi hôm qua sao không gọi cho anh? Có phải bởi vì việc xử lý số liệu không thuận lợi?"

"Ân, không sai biệt lắm!" Thật ra, bởi vì người đàn ông nào đó hôm qua chơi xấu, túm cô lên giường

"Thật ra, số liệu chưa kịp làm xong, em cũng nên nói với anh một tiếng. Anh có thể tận lực giúp em!" Nói xong, hẳn có gửi một hình hoa tươi qua cho Cố Niệm Hề

"Anh giúp tôi nhìn xem, tin đã truyền đến" Cố ý bỏ qua lời nói của người đàn ông kia, Cố Niệm Hề đánh một hàng chữ như vậy

"Vây chờ anh một chút, anh xem qua"

Nói xong, bên kia liền không có động tĩnh gì

Mà bên này Cố Niệm Hề cũng vội vàng xem lại số liệu tối hôm qua Đàm Dật Trạch làm

Thật ra, không phải cô không tin Đàm Dật Trạch, mà là cô biết, Đàm Dật Trạch dù sao cũng không học chuyên về lĩnh vực tài chính, dù sao cũng phải kiểm tra lại

Chẳng qua, hần vì cô mà trả giá, Cố Niệm Hề cô cả đời cũng sẽ không quên

Cứ như vậy im lặng trong nửa giờ

Máy tính lần thứ hai truyền đến tiếng vang, là tin Đàm Dật Nam gửi tới

"Niệm Hề, không nghĩ tới tiềm chất của em lại tốt như vậy, số liệu lớn như thế chưa đến vài ngày đã xử lý xong, ngay cả một chút sai lầm cũng đều không có! Xem ra, em làm việc này đúng là rất thích hợp!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Người Đàn Ông Của Cô Rất Hoàn Mỹ

Một khắc kia, Cố Niệm Hề nhìn chăm chăm số liệu trên tay mình, trầm tư suy nghĩ

Thật ra, lúc mới vừa cô còn cảm thấy không thể tin được. Nhưng vừa mới xem xét lại, Cố Niệm Hề cảm thấy kinh ngạc, vì độ chuẩn xác của nó

Dù gì Cố Niệm Hề cũng tốt nghiệp từ trường đại học chuyên nghiệp, xử lý số liệu có đôi khi còn xuất hiện sai lầm, giống như mấy ngày trước lúc cô đưa cho Đàm Dật Nam xem

Bây giờ nhìn vào tư liệu Đàm Dật Trạch xử lý, số liệu ngay từ đầu đã vô cùng chuẩn xác. Mới đầu cô còn tưởng rằng phương thức hoạch toán của mình có vấn đề, bằng không người không chuyên như Đàm Dật Trạch làm sao có thể xử lý một cách hoàn mỹ như vậy?

Đến lúc Đàm Dật Nam nói câu kia, Cố Niệm Hề mới phát hiện, thì ra mình không sai, mà là người đàn ông của cô có thể làm được đến mức hoàn mỹ như vậy. Ngay cả những việc chưa từng tiếp xúc qua, cũng đều dễ như trở bàn tay!

Giờ phút này, Cố Niệm Hề cầm trên tay số liệu Đàm Dật Trạch xử lý, lần thứ hai cẩn thận lật xem, phát hiện ra quả đúng không có chỗ nào sai

"Em chồng, anh xác định không có chỗ sai sao?" Cẩn thận suy nghĩ một chút, Cố Niệm Hề đánh ra một dòng chữ như vậy

"Không có, anh mới vừa kiểm tra lại mấy lần! Số liệu này xử lý rất chính xác, quả thật có thể nói là chính xác đến kinh điển. Anh tin tưởng Xí Hoa án em làm hôm nay có thể thông qua! Nhưng mà Niệm Hề, đến tốt cùng em làm như thế nào vậy? Em cũng biết lúc trước anh ở trường đại học có danh hiệu "Vua số liệu", đối với số liệu lớn như vậy, rất khó bảo trì được độ chuẩn xác. Nhưng em lại làm đến một chút sai lầm cũng không có. Nếu để giáo sư nhìn thấy, tuyệt đối sẽ cam bái hạ phong!"

Thấy Đàm Dật Nam phát đến một câu như vậy, Cố Niệm Hề chỉ thoải mái cười

Xem ra, Đàm tham mưu trưởng nhà cô đúng là che giấu không ít chuyện!

Không để ý đến câu cuối cùng Đàm Dật Nam viết gì, Cố Niệm Hề trực tiếp đóng cửa sổ khung chat, thậm chí ngay cả lời lúc trước nói cũng nhanh chóng xóa bỏ. Sau đó mang theo Xí Hoa án Đàm Dật Trạch đã xử lý tốt, rời khỏi văn phòng

Ra cửa đúng lúc Trần Điềm Điềm không ở vị trí

Cố Niệm Hề nhanh chóng rời đi...

Cùng lúc đó, tại một bệnh viện, trước cửa phòng khoa phụ sản có một người đứng ở bên ngoài

Người tới, đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh

Tìm thấy bóng dáng quen thuộc, muốn bước vào nhưng lại thôi

Nhưng tầm mắt vẫn dừng lại trên người cô gái mặc áo dài trắng, gương mặt lại tối tăm

Rốt cuộc, đêm qua người hấn thấy có phải là Tô Du Du hay không?

Biết rõ, chỉ cần đi vào hỏi một câu đơn giản như vậy, liền có thể dễ dàng biết được đáp án. Nhưng cân nhắc một chút, người đàn ông này vẫn lựa chọn thu chân về

Cho dù biết, cho dù xác định, cô gái hôm qua ngồi trên xe thân thiết với người đàn ông ngồi bên cạnh chính là Tô Du Du, thì thế nào?

Tô Du Du không phải vợ của hấn, dựa vào cái gì hấn quản chuyện của cô?

Lục Tử Thông vẫn không cho là mình đối với Tô Du Du có cái gì này đó. Đối với hấn mà nói, Tô Du Du chẳng qua chỉ là sự muội đến cùng một thành phố, hấn cho cô sự quan tâm, cho cô sự trợ giúp, cho cô tất cả, chẳng qua chỉ là hấn nghĩ những người từ nơi khác đến đây làm việc rất khó khăn, cho nên đây là khả năng hấn giúp đỡ Tô Du Du mà thôi

Cho dù hôm qua nhìn thấy hình ảnh thân mật kia trên xe, hấn cũng vẫn nghĩ như vậy

Mà khi trong đầu hấn xuất hiện từ "Vợ" hấn mới ý thức được...

Nói cách khác, bên cạnh Tô Du Du nhiều năm như vậy, hấn sớm đã không coi cô là tiểu sư muội đơn giản như vậy

Nghĩ vậy, hai tay hấn lại nắm chặt

"Tiểu Du, cô xem ai đứng ở ngoài cửa đó!" Ngay tại lúc Lục Tử Thông đang suy nghĩ, trong phòng khám bệnh vang lên tiếng nói

Mà Lục Tử Thông lúc đó muốn né tránh, nhưng không kịp nữa rồi. Bởi vì hấn vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy được tầm mắt của Tô Du Du đang dừng trên người hấn

Nhìn thấy Tô Du Du, con ngươi của Lục Tử Thông trong chốc lát co rút lại. Bởi vì hấn nhận ra, tim mình đập nhanh hơn bình thường. Thì ra vừa rồi chính mình đã đoán chính xác. Hấn thật sự thích Tô Du Du

Nhưng người đàn ông này còn chưa kịp hoan hô vì phát hiện của mình, liền nhìn ra gương mặt của cô gái trẻ tuổi kia trầm xuống, giống như là đang tức giận

Một khắc kia, Lục Tử Thông trở nên xao động bất an

Đây là lần đầu tiên kể từ lúc hấn chào đời, tim vì một cô gái mà nhảy lên. Tại sao vừa thấy hấn, cô lại có biểu tình như vậy?

Trước kia Lục Tử Thông hấn gặp mặt Tô Du Du vô số lần. Trong ấn tượng Tô Du Du đường hoàng mà bừa bãi, đặc biệt mỗi lần nhìn thấy hấn sẽ đều cười rất đáng yêu, chưa lần nào lại hé gương mặt lạnh lùng như hôm nay

Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Tiểu Du, làm sao vậy? Có phải gần đây nhiều bệnh nhân hay không, mới khiến cô ngay cả người quen cũng nhận không ra" Cô gái trong văn phòng nhận thấy sắc mặt khó coi của Tô Du Du cũng khó hiểu nhìn cô

Thật ra, Lục Tử Thông này cô cũng biết

Trước kia có nhiều lần hấn đến tìm Tô Du Du

Mà Tô Du Du mỗi lần nhìn thấy hấn đều tươi cười xinh đẹp

Tuy rằng đến hiện tại, không nghe được chính miệng Tô Du Du nói người đàn ông này là ai, nhưng người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, Tô Du Du thích người đàn ông này. Bằng không tại sao mỗi lần hấn đến, Tô Du Du đều vui mừng như vậy?

"Tiểu Du, chỗ này tôi nhìn là được! Có chuyện gì, cô cứ đi ra ngoài trước đi!"

"Tốt lắm, cảm ơn chị Lưu!" Nói xong, Tô Du Du đi ra khỏi phòng khám bệnh. Đi ngang qua Lục Tử Thông, ánh mắt thoáng nhìn ý bảo hấn đi theo cô

Thấy cô gái trước mặt rời đi, hấn vội vã đuổi theo

Nhìn bóng dáng gần trọn gan tấc, Lục Tử Thông cảm thấy có cái gì đó hung hăng đè nặng lồng ngực của hấn, làm cho hấn không thờ nổi

"Lục sư huynh, hôm nay không cần đi làm sao?" Đi đến vườn hoa, Tô Du Du ngừng lại. Trước mắt vừa lúc có hồ nước

Theo độ vòng kia, có thể nhìn thấy ánh mặt trời xuyên thẳng đến dưới đáy hồ, nhìn ra ba tia quang mang

Rất nhanh Lục Tử Thông cũng đi đến phía hồ nước

Không biết hai người cứ yên lặng như vậy trong bao lâu, Tô Du Du lúc này mới lên tiếng

"Hôm nay đến phiên anh nghỉ!" Nhìn cô gái bên cạnh ánh mắt vẫn dừng trên hồ nước, Lục Tử Thông mới mở miệng trả lời

"Kia tìm tôi có chuyện gì sao?" Ngu ý có gì mau nói, không nói sẽ quay về

"Tiểu Du, anh chỉ muốn hỏi em, gần đây công việc có nhiều hay không? Tại sao không đến quán bar? Gọi điện thoại cho em nhiều lần, em cũng không nghe!" Nói đến đây, hần quay sang nhìn Tô Du Du, nói: "Anh... Anh lo lắng cho em!"

"Àn, gần đây đại khái là mùa xuân đã tới, rất nhiều người xuân tâm nhộn nhạo, phát tao phát lạn, cho nên mang thai sinh non! Đặc biệt gần đây mỗi ngày đều có hơn một trăm người vào bệnh viện!" Tuy rằng Tô Du Du thân là bác sĩ khoa phụ sản có nhiều bực tức, nhưng lọt vào mắt Lục Tử Thông lại trở thành kiểu khác

Bởi vì hần cảm giác được, Tô Du Du đang nói đến mình

"Tiểu Du, em rốt cuộc làm sao vậy? Có phải giận anh hay không?" Lục Tử Thông cẩn thận hỏi

"Không, tôi sao dám giận Lục đại sư huynh anh?" Lại là một câu không mặn không nhạt từ miệng Tô Du Du truyền ra

Lúc này đây, Lục Tử Thông cảm thấy có thứ gì trong lời nói của Tô Du Du

"Tiểu Du, em rốt cuộc làm sao vậy? Em cũng biết anh căn bản không có ý này. Anh chỉ muốn hỏi, có phải em gần đây bẽ bộn công việc, bận đến ngay cả điện thoại của anh cũng không nghe được phải không?"

Hỏi ra câu này, Lục Tử Thông lại bực dọc, bởi vì trong đầu hần thoáng hiện lên hình ảnh đêm qua Tô Du Du ngồi trong xe, mà bên cạnh lại có một người đàn ông đang đưa tay đặt lên đùi của cô

Từ đêm qua đến nay, hình ảnh đó luôn bồi hồi trình diễn trong đầu óc hần

"Đúng vậy, tôi gần đây rất nhiều việc. Cho nên phiền toái anh, nếu như có người phụ nữ nào ngoài ý muốn mang thai, hay là ngoài ý muốn sinh non, cũng đừng tìm đến tôi. Tôi đây chỉ sợ không tiếp đãi được vị "Khách quý" như vậy. Tô Du Du thừa nhận, mình có chút chanh chua quá phận

Nhưng đây mới chính là Tô Du Du cô!

Người khác mang đến đau đớn cho cô, nhất định sẽ nhận được thập phần đau khổ từ cô

"Tiểu Du, em nói lời này là có ý gì?" Lời nói của Tô Du Du giống như là nắm được cái đuôi của Lục Tử Thông

Mi tâm của hần lập tức nhú chất, nhìn Tô Du Du tràn ngập nghi ngờ cùng bất an

Bởi vì lời nói này của cô, làm cho hần không khó liên tưởng đến người phụ nữ gần đây thường xuyên dính đến hần Hoắc Tư Vũ!

Chẳng lẽ, Tô Du Du biết chuyện hần cùng Hoắc Tư Vũ?

Nhưng hần đã cảnh cáo Hoắc Tư Vũ, nếu cô ta dám đem chuyện của hai người bọn họ nói cho Tô Du Du biết, hần nhất định có biện pháp đưa cô lên làm đương kim ngai vàng trong giới AV

"Anh nói tôi là có ý gì! Còn có, nếu anh đến đây nói việc này với tôi, vậy xin trở về đi! Anh cũng thấy công việc gần đây của tôi rất bẽ bộn, tôi phải trở về tiếp tục làm việc!" Nói xong, Tô Du Du liền nhanh chóng rời đi

"Tiểu Du, chuyện anh muốn nói với em không chỉ có vậy!"

Động tác của Lục tử Thông cũng rất nhanh, thừa dịp Tô Du Du vẫn chưa đi xa, liền lần thứ hai chặn lại

"Còn có chuyện gì, nói mau!"

"Thật ra, là anh muốn hỏi em, đêm qua có ra ngoài hay không?" Nói xong lời kia, Lục Tử Thông im lặng chờ đợi câu trả lời của Tô Du Du

Thấy Tô Du Du nghiêng mặt, mắt của hần có tia quang mang nhàn nhạt

Nhưng chỉ có Lục Tử Thông mới biết, giờ phút này trong lòng hần vội vàng đến mức nào

Ngay cả đôi tay ở song song hai bên đùi cũng nắm chặt đến nỗi có thể nghe được tiếng khớp xương xao động

"Có ý gì?" Nghe được lời nói ý tứ hàm xúc không rõ của Lục Tử Thông, Tô Du Du quay đầu nhìn về phía hần

Nắng xuân chiếu xuống gương mặt của Tô Du Du, khiến cho gương mặt của cô thêm ửng hồng, trong mắt có tia lạnh lùng

"Anh... Anh chỉ muốn hỏi, tối qua anh nhìn thấy có người rất giống em, cùng..." Lục Tử Thông phát hiện, thì ra mình cũng có lúc khản trương như vậy. Rõ ràng chỉ là một câu hỏi đơn giản, nhưng khi đối mặt với Tô Du Du hẳn lại muốn né tránh

"Cùng cái gì?" Híp lại hai tròng mắt, nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt. Cô khẽ cười: "Anh muốn nói, tối hôm qua nhìn thấy tôi cùng người đàn ông khác ở cùng một chỗ?"

Nói lời này, ngay cả chính Tô Du Du cũng vì lời nói của mình làm cho khiếp sợ

Thì ra, Tô Du Du cô cũng có mặt lạnh như vậy

Có phải từ lúc yêu người kia, cô trở nên thay đổi rất nhiều?

Đúng vậy, tối hôm qua cô ở cùng một chỗ với Lăng nhĩ gia!

Nhưng tại sao hẳn lại vội vàng đến chất vấn cô?

Lục Tử Thông hẳn có nghĩ tới, cô rút cuộc vì cái gì mới bị bắt ở cùng với người đàn ông kia hay không?

Đều là vì hắn!

Nếu không bởi vì hắn, Tô Du Du cô chưa bao giờ phải sống chật vật như vậy. Lại càng không bởi vì say rượu, mà sai lầm cho người xấu như Lăng nhĩ gia khiêng về nhà

Nhưng mà người khởi xướng, hiện tại còn giả trang vô tội

Hơn nữa còn có sắc mặt xấu xí như vậy!

Vừa nghĩ tới đêm đó, Lục Tử Thông cùng Hoắc Tư Vũ thân thiết, Tô Du Du lại cảm thấy ghê tởm

"Tiểu Du, người nào..." Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của cô, Lục Tử Thông cảm thấy lời nói này của mình có chút gượng ép, đang chuẩn bị giải thích với Tô Du Du, liền nghe thấy lời nói của cô:

"Đúng vậy, đêm qua tôi cùng người đàn ông khác ở cùng một chỗ, hơn nữa chúng tôi còn cùng ngủ một giường! Nhưng liên quan gì đến Lục Tử Thông anh?"

Hỏi ra câu này, Tô Du Du nhìn thấy hình ảnh phản chiếu lại trong đôi mắt đen của Lục Tử Thông. Hốc mắt hồng nhuận, chớp mũi phấp phồng, giống như một người yếu ớt chịu không nổi được một kích

Mà cô cũng nghe thấy được giọng nói ảm ách mà đê mê. Nếu không phải phát hiện chính miệng mình nói ra, đánh chết Tô Du Du cô cũng không thừa nhận lời đó là do mình nói

"Tiểu Du, em..."

Thật ra, lúc đầu, Lục Tử Thông cũng tưởng tượng ra vô số đáp án Tô Du Du có thể nói cho hắn

Nhưng thật không ngờ, câu trả lời của cô lại làm cho tim hắn máu chảy đằm đằm

Giờ khắc này, nếu không phải bên cạnh hắn có cái cây cho hắn bám lấy, chỉ sợ hắn đã sớm ngã xuống đất

"Không cần dùng ánh mắt như thế nhìn tôi, Tô Du Du tôi chính là người như vậy. Cho nên anh có thể đi rồi. Còn có..." Nói đến đây khóe miệng Tô Du Du có độ cong châm chọc: "Về sau nếu như không có chuyện gì, đừng tìm tôi nữa!"

Bán loạn không chịu nổi, tình yêu ti tiện, cô không cần!

Nói xong lời này, Tô Du Du nhanh chóng rời đi

Cô nghĩ, cô có thể vô cùng tiêu sái đến hoàn mỹ, nhưng khi rời khỏi tầm mắt của Lục Tử Thông, cô phát hiện hai tay mình đã sớm run lên...

Thì ra, tình yêu của cô chưa nở đã tàn

Mà lẽ truy điệu của tình yêu này cũng chỉ có cô

Bởi vì, tình yêu này chỉ có một mình Tô Du Du cô yêu đơn phương

Từ văn phòng Bác Dạ Triệt đi ra, Cố Niệm Hề cảm thấy bước chân mình khoan khoái rất nhiều, thậm chí ngay cả khóe miệng cũng có độ cung không tự giác gọi lên

Đàm tham mưu trưởng lần đầu tiên tiếp xúc với Xí Hoa án, lại có thể xử lý đến hoàn mỹ. Hơn thế nữa, còn được bằng sơn ngàn năm Bác Dạ Triệt tán thưởng, này thật sự đúng là ngoài ý muốn

Kết quả này, khiến cho cô gái nào đó ngay lập tức gửi đến một tin nhắn cho Đàm tham mưu trưởng nhà mình: "Đàm tham mưu trưởng, chiều nay tan tầm hòa tóc về nhà, mở cửa có kinh hi!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Vật Nhỏ, Anh Rất Nhớ Em

Khi nhận được tin nhắn của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch đã tan việc

Trợ lý Tiểu Lưu hôm nay vốn đã hẹn hán, đến tận gia ngồi một chút, thuận tiện xem máy cô gái vừa đến tuổi trăng tròn. Nhưng khi hán nhìn thấy tin nhắn kia, Đàm Dật Trạch phát hiện mình đã bị vật nhỏ lừa dối, trong nháy mắt tâm tình xôn xao

Vì thế, sau khi từ chối Tiểu Lưu, Đàm tham mưu trưởng liền lên xe trở về nhà!

Trong lòng vẫn nghĩ đến tin nhắn kia của Cố Niệm Hề: "Đàm tham mưu trưởng, chiều nay tan tầm hòa tóc về nhà, mở cửa có kinh hi!"

Vật nhỏ của hán, đến tận cùng sẽ cho hán kinh hi gì?

"Vật nhỏ, anh đã trở về, kinh hi ở chỗ nào?"

Vừa mới bước một chân vào cửa, Đàm Dật Trạch liền nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc

Vốn từ chỗ làm của hán đến nhà cần phải đi xe nửa giờ, nhưng hôm nay không đến hai mươi phút hán đã về đến nhà

Vào nhà, Đàm tham mưu trưởng không quên nhìn đồng hồ trên tay của mình. Nhìn mặt đồng hồ, Đàm tham mưu trưởng cúi đầu cười.

Việc này nếu như là hai năm trước, người khác nói cho hán biết, hán có thể vì một cô gái mà xúc động, đảm bảo lúc đó Đàm Dật Trạch sẽ tặng cho người đó một quyền

Mà việc này, phải là chính hán tự trải qua mới có thể phát hiện mình đã bị lừa sâu không lối thoát

"Vật nhỏ, em ở chỗ nào?"

Nhìn xung quanh bốn phía, Đàm Dật Trạch cũng không phát hiện bóng dáng của vật nhỏ đâu. Có thể hay không, cô trốn hán?

Đóng cửa lại, Đàm Dật Trạch liền bước vào phòng

Sẽ không phải vật nhỏ kia hiện tại thẹn thùng, không biết nên phải đối mặt với hán như thế nào hay không?

Nghĩ đến cảnh tượng vật nhỏ gương mặt đỏ bừng ở dưới thân của hán, Đàm Dật Trạch lại cảm thấy xuân tâm nhộn nhạo. Tiến vào phòng ngủ, Đàm Dật Trạch cũng không phát hiện có ai. Trong phòng ngủ không có, Đàm Dật Trạch lại đi tới phòng tắm, nhìn xem vật nhỏ có núp ở trong đó hay không

Trước sau như một, hán không tìm thấy Cố Niệm Hề, vốn định đi ra ngoài, nhưng khi nhìn thấy chính mình trong gương, Đàm Dật Trạch liền dừng bước

Hán một thân quần phục xanh biếc, thân hình cao ngất, lớn lên hai chân rất dài. Nhưng trừ bỏ quần áo cùng dáng người, Đàm Dật Trạch cảm giác được mình dường như đang thay đổi!

Con người trước kia lợi hại giống như chim ưng, lúc này thiếu một phần sắc bén

Nhìn chính mình như vậy, Đàm Dật Trạch cũng không cảm thấy quá mức xa lạ

Bởi vì rất lâu, hán đã nhìn thấy hình ảnh của mình như vậy từ trong đôi mắt trong suốt của Cố Niệm Hề

Như vậy nhu tình, như vậy chuyên chú, như vậy mà khinh thường tất cả...

Giống như chỉ cần Cố Niệm Hề ở trước mặt hắn, hắn có thể cam tâm tình nguyện vì cô mà cúi đầu, vì cô mà trầm luân...

Mà người cao cao tại thượng như hắn, trước nay chưa từng như vậy

Cố Niệm Hề, xem ra cả đời Đàm Dật Trạch hắn sẽ ngã khụy trên tay của cô!

Nhìn gương mặt của mình trong gương, Đàm Dật Trạch bất đắc dĩ nở nụ cười. Nụ cười này so với pháo hoa đêm hè nở rộ, còn lóa mắt hơn vài phần. Thời gian giống như vì người đàn ông này mà dừng lại

Nhưng người đàn ông này lại giống như không phát hiện ra được, đẩy cửa phòng tắm lần thứ hai bước ra ngoài

Hắn tìm quanh nhà một vòng, phòng bếp, phòng làm việc, thậm chí là phòng ngủ lúc trước cô bị hắn lừa kết hôn. Đàm Dật Trạch đã tìm khắp, nhưng vẫn không tìm thấy vật nhỏ đâu

Vốn hắn còn muốn tự mình đi ra ngoài tìm cô. Chìa khóa cũng đã sớm ở trong tay hắn

Nhưng hắn lại sợ, hắn vừa bước ra khỏi chỗ này, sẽ đi lướt qua vật nhỏ mà không hề hay biết

Cuối cùng, Đàm Dật Trạch chỉ có thể bất đắc dĩ đem thân mình cao lớn của mình ngồi xuống ghế sa lon. Im lặng nhìn chăm chăm đồng hồ trên vách tường, tích tắc tích tắc từng giây trôi qua

Vật nhỏ, em ở chỗ nào?

Nhanh về nhà được không?

Anh, rất nhớ em...

Thật ra, lúc Cố Niệm Hề gửi tin nhắn cho Đàm tham mưu trưởng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã có một tầng mây đỏ chông chát

"Chị Niệm Hề, không phải chị vừa nói, cùng em đi trình Xí Hoa án sao? Rất nhanh tan tâm rồi, còn không mau đi thôi?" Trần Diễm Diễm đi vào phòng làm việc của Cố Niệm Hề, liền nhìn thấy cô đang nhìn đi động bất động ngẩn người

Thật ra, liếc mắt một cái, cô liền biết Cố Niệm Hề đang suy nghĩ cái gì

Hai tròng mắt đại ra, thậm chí gương mặt đều đỏ hồng, Trần Diễm Diễm dám đánh cuộc, Cố Niệm Hề hiện tại đang suy nghĩ đến đàn ông

Cũng thật không biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào, trong trường hợp này còn muốn nghĩ đến chuyện này đó

Điều này làm cho Trần Diễm Diễm càng chán ghét Cố Niệm Hề hơn

Nhưng vừa nghĩ tới lần trước bản tư liệu của tập đoàn Bác Á được một số tiền, Trần Diễm Diễm lại khẽ động khước môi, đi vào văn phòng!

Cô thoát nhìn, giống như trước đây, giống như là đồng nghiệp tốt bụng của Cố Niệm Hề

Chỉ tiếc, Trần Diễm Diễm không biết, kỹ năng biểu diễn này đó của cô ta đã quá hạn

Lúc trước Hoắc Tư Vũ ở trước mặt Cố Niệm Hề giả danh lừa bịp, hiện tại kỹ năng diễn xuất của Trần Diễm Diễm chẳng qua chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi

Trần Diễm Diễm tràn ngập phòng bị, chẳng qua trên mặt vẫn là tươi cười chông chát

Bị chặn đứt suy nghĩ, Cố Niệm Hề hồi phục tinh thần, nhìn thoáng qua Trần Diễm Diễm ở trước cửa

Khi Trần Diễm Diễm đề cập đến bà từ "Xí Hoa án", Cố Niệm Hề mi tâm khẽ nhíu

Nhưng trong nháy mắt, rất nhanh trên khóe miệng của Cố Niệm Hề có độ cung

Điều này làm cho Trần Diễm Diễm không khỏi cảm thấy hoài nghi, cô vừa mới rồi nhìn lầm rồi

"Diễm Diễm, là cô à! Tôi vừa mới không để ý!" Trong nháy mắt Cố Niệm Hề lại có tia nhu tình

Lời nói của Cố Niệm Hề làm cho Trần Diễm Diễm cực kỳ bất mãn, bởi vì cô cảm nhận Cố Niệm Hề đang cố tình né tránh vấn đề của mình

Cảm giác giống như Cố Niệm Hề đang phòng bị cô

Cố gắng nuốt xuống bất an trong lòng, Trần Diễm Diễm lần thứ hai lên tiếng

"Không có việc gì, nhưng mà chị Niệm Hề đang suy nghĩ cái gì đến xuất thần như vậy, em gọi vài tiếng cũng không có phản ứng gì!"

Vừa nói, Trần Diễm Diễm liền đi nhanh về phía bàn làm việc của Cố Niệm Hề, một bên thu dọn lại văn kiện một bên tỉ mỉ liếc mắt nhìn nhân từng văn kiện một

"Không có việc gì, chẳng qua là đang suy nghĩ tối nay về nhà làm cái gì thôi!" Cô căn bản không có lòng dạ gì, nhưng câu nói này của cô lọt vào tai Trần Diễm Diễm, lại làm cô ta thập phần chán ghét

Bởi vì Trần Diễm Diễm nghĩ cô thật là ti tiện, đầu óc lúc nào cũng chỉ nhớ đến đàn ông

Một bên trong lòng chửi bới Cố Niệm Hề, một bên không cam lòng hỏi: "Chị Niệm Hề, Xí Hoa án đâu? Không phải nói chúng ta hôm nay cùng nhau đi nộp sao?"

"Chị Niệm Hề?"

Thấy cô không đáp lại, Trần Diễm Diễm lại xoay đầu nhìn Cố Niệm Hề

"A... Xí Hoa án kia tôi vừa đi nộp rồi!" Sắc mặt vốn có chút cứng nhắc. Nhưng khi nhìn đến trông mắt có chút lo lắng kia của Trần Diễm Diễm, cô cũng phối hợp mỉm cười

Cố Niệm Hề tin tưởng, giờ phút này mình cười so với hoa tươi còn xinh đẹp hơn, bằng không sao cô có thể nhìn thấy trông mắt của Trần Diễm Diễm mang theo kính diễm

"Nhưng chị Niệm Hề buổi sáng không phải nói cùng em đi nộp hay sao? Em chẳng qua chỉ muốn cùng theo chị đến văn phòng xem mặt đại nhân vật mà thôi. Chị Niệm Hề cần gì phải che dấu em như vậy? Chị nếu không thích em, có thể nói thẳng một tiếng, về sau em sẽ không gây phiền toái cho chị!"

Rất nhanh Trần Diễm Diễm khôi phục lại tinh thần

Thì ra, Cố Niệm Hề đã sớm đi nộp Xí Hoa án? Thậm chí ngay cả một tiếng cũng không nói cho cô biết!

Sẽ không phải, cô gái này đã phát hiện ra cái gì chứ?

Suy nghĩ như vậy, làm cho Trần Diễm Diễm kích động không thôi, lại khiến cô càng tức giận

Bởi vì Trần Diễm Diễm cảm thấy được, hiện tại mình giống như một con khỉ bị Cố Niệm Hề đùa giỡn

"Diễm Diễm, cô nói cái gì vậy! Tôi mới vừa chuẩn bị đi ra ngoài nộp văn kiện, đúng lúc lại không tìm thấy cô. Nhưng tổng tài một bên lại thúc giục, nên tôi mới mau chóng đến đó!"

Đối mặt với lời chỉ trích của Trần Diễm Diễm, Cố Niệm Hề một chút giận giữ cũng không có. Cô giống như người ngoài cuộc ngồi nhìn. Với sự diễn xuất vừa rồi của Trần Diễm Diễm, giống như đã sớm dự liệu trước

Ngay cả giải thích, cũng giống như là rất thật lòng thật dạ

Mà Cố Niệm Hề thậm chí còn nhìn Trần Diễm Diễm bằng ánh mắt tha thiết...

Trong nháy mắt, Cố Niệm Hề lại cảm thấy bất ngờ, thì ra cô đã thay đổi rất nhiều

Mà sự thay đổi này của cô, cũng bởi vì Hoắc Tư Vũ...

Nếu không có Hoắc Tư Vũ, chỉ sợ hiện tại Cố Niệm Hề cô vẫn còn có nội tâm trong sáng ngốc nghếch kia. Thậm chí đối mặt với Trần Diễm Diễm như vậy, còn không biết chống đỡ thế nào

Trong khoảng thời gian ngắn, Cố Niệm Hề còn có chút nên cảm ơn Hoắc Tư Vũ. Nếu không phải cô ta bức bách cô, chỉ sợ hiện tại cô vẫn ngu ngốc như trước...

"Chị Niệm Hề... Thực xin lỗi. Em vừa mới nóng nảy! Chị cũng biết, em vừa mới đến công ty... Rất nhiều quy củ, em cũng đều không hiểu, em..."

Nhìn Cố Niệm Hề giải thích rất thật tâm, bất an của Trần Diễm Diễm trong nháy mắt cũng tan vào hư không

"Không có việc gì, tôi cũng không trách cô! Tôi nói rồi, tập đoàn Bác Ái thương phạt phần mình, cô làm tốt, mọi người sẽ biết. Nhưng... Nếu cô thật sự phạm phải sai lầm không thể tha thứ, Bác tổng của chúng tôi vốn là người không có tình cảm, đến lúc đó xử phạt như thế nào, cũng khó nói!"

Cố Niệm Hề nói lời này, còn đưa tay vỗ nhẹ tay Trần Diễm Diễm đang cầm văn kiện

Không có ý bảo cô ta buông ra, cũng không có ý bảo cô ta làm việc khác. Cô chỉ im lặng mà vỗ nhẹ tay, như là khuyên Trần Điềm Điềm điều gì đó!

Đây là cơ hội cuối cùng cô dành cho Trần Điềm Điềm

Mà Trần Điềm Điềm bị hành động như vậy của Cố Niệm Hề cũng có chút kinh ngạc

Bởi vì cô ta giống như nghe hiểu được lời nói của Cố Niệm Hề

Nhưng Trần Điềm Điềm còn chưa kịp phản ứng liền nghe thấy lời nói của Cố Niệm Hề

"Được rồi, nếu không còn chuyện gì, cô về đi. Tôi cũng phải đi rồi"

"Được rồi, chị Niệm Hề em đi trước!"

Tuy rằng muốn tiếp tục đứng ở trong văn phòng này, tuy rằng rất muốn lấy được Xí Hoa án từ tay Cố Niệm Hề lần thứ hai, hoặc là chỉ cần nhìn lướt qua. Nhưng bị Cố Niệm Hề thẳng thắn đuổi khách như vậy, cô cần bản không có cơ hội tiếp tục đứng ở nơi này

Roi vào đường cùng, Trần Điềm Điềm cũng chỉ còn cách chậm rãi bước ra khỏi văn phòng của Cố Niệm Hề

Mà nhìn bóng dáng rời đi ở cửa, Cố Niệm Hề lại một thoáng âm thầm

Rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi

Rất nhiều thủ đoạn trắng trợn như vậy, cô ta không sợ Cố Niệm Hề cô phát hiện ra sao?

Nghĩ đến, Cố Niệm Hề liền đem Xí Hoa án Bác Dạ Triệt đã ký, bỏ vào trong túi xách của mình. Trước khi rời đi văn phòng, cô cũng không quên đem dấu vết hôm nay đã sử dụng trong máy tính xóa sạch

Làm xong việc, Cố Niệm Hề chậm rãi rời đi

Nhưng mà cô vẫn chưa đi ra khỏi cửa thang lầu, liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, đang lặng lẽ bước vào phòng làm việc của cô

Nhanh như vậy đã không nhận được sao?

Xem ra, cơ hội cuối cùng cô ta cũng không nắm bắt được!

Nhìn bóng dáng người phụ nữ im lặng biến mất sau cánh cửa, Cố Niệm Hề gọi lên đường cong bất đắc dĩ. Trên gương mặt không có chua xót, chỉ có thần nhiên tiếc hận

Trần Điềm Điềm, sau này cô thành như thế nào, chỉ có thể oán chính cô!

Cầm trên tay túi xách, Cố Niệm Hề mau chóng rời đi

Nhưng mà hôm nay cô không trực tiếp đi đến chợ như mọi khi

Mà đi tới cửa hàng quần áo lớn nhất trong thành phố

Bởi vì, trước khi về nhà, cô vẫn phải chuẩn bị một số thứ, một số thứ làm cho Đàm tham mưu trưởng nhà cô nổi lên máu bành trướng

Đi một vòng quanh cửa hàng, bên trong bước đi Cố Niệm Hề có thể cảm giác được gương mặt nhỏ nhắn của mình đỏ lên giống như là mặt trời trên cao

Cầm chắc thứ gì đó trong túi, gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề lại có tia ngượng ngùng. Lần thứ hai giống như con chuột trộm được thóc, vui vẻ đi tiếp

"Tiểu thư, xin hỏi cô muốn mua thứ gì? Nội y hay là váy ngủ?"

"Tôi muốn nội y tình thú!" Cố Niệm Hề còn nhớ rõ, lúc ấy cô lặng lẽ bước đến bên tai của nhân viên bán hàng nói một câu như vậy

"Kia cô muốn hình thức như thế nào?"

Hình thức?

Cố Niệm Hề còn chưa biết, thứ này cũng phân theo hình thức

Vì thế, lúc ấy cô liền đáp lại nhân viên bán hàng kia một câu: "Đương nhiên là càng nóng bỏng càng tốt!"

Nói xong lời này, Cố Niệm Hề nhìn thấy trông mặt của nhân viên bán hàng kia có tia cười âm hiểm

Nếu bình thường, Cổ Niệm Hề bị như vậy, nhất định sẽ chạy trời chết

Nhưng hôm nay không như vậy

Hôm nay vừa nghĩ tới Đàm tham mưu trưởng nhà cô đêm hôm qua vất vả vì cô xử lý số liệu, phấn đấu suốt cả buổi tối, Cổ Niệm Hề đành cắn răng, bình tĩnh nhìn bộ váy nóng bỏng trên tay nhân viên bán hàng

Phía trước làm bằng voan mỏng, căn bản không có khả năng che dấu thứ gì, tuy rằng khi nhìn thấy thứ này gương mặt nhỏ nhắn của Cổ Niệm Hề lại cảm thấy bỏng rát, nhưng dường như cô vẫn chưa cảm thấy hài lòng cho lắm

Khi nghe thấy nhân viên bán hàng nói bộ này có tên "Quân phục dụ hoặc", Cổ Niệm Hề mới tự mình bước lên

Bộ đồ này liếc nhìn một cái quả thật rất giống quân phục. Nhưng mà nhìn kỹ, Cổ Niệm Hề phát hiện bên trong có điểm khác nhau. Bộ này chẳng qua màu thì giống, nhưng những thứ khác lại hoàn toàn không giống

Còn có cổ áo, tuy rằng là cùng loại, nhưng chẳng qua chỉ có hai nút thắt. Chân váy chữ a bó sát người nhưng lại quá ngắn

Hiện tại chưa mặc lên căn bản không nhìn ra hiệu quả gì. Nhưng nhìn qua phía trước cũng là sóng lớn mãnh liệt, mặt sau là cảnh xuân vô hạn.

Thật không biết, nếu Đàm tham mưu trưởng thấy cô mặc thành như vậy, có nhiều phản ứng hay không!

Hắn, sẽ điên cuồng không?

Bình thường cô chỉ mặc áo ngủ in hình hoạt hình, hắn cũng đã quán quýt không rời

Thật không biết, nếu cô mặc thành thế này, người đàn ông kia sẽ chống đỡ như thế nào?

Nghĩ đến đây, gương mặt nhỏ nhắn của Cổ Niệm Hề lại có một mảnh đỏ

"Tiểu thư, có muốn mặc thử hay không?" Nhìn thần sắc của Cổ Niệm Hề, nhân viên bán hàng cười nói

"Được rồi, lấy cho tôi size ở giữa đi!"

Mặc thử xong, nhìn chính mình trong gương, Cổ Niệm Hề thấy được gương mặt của mình không khác gì tôm luộc

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Sở Đông Ly

Trong gương là một cô gái mặc trên người quân phục xanh biếc, căn bản là che dấu không được những thứ tốt đẹp. Vị trí ở ngực, chỉ cần thoáng di động, có thể nhìn thấy một mảnh phong cảnh mê người, còn có độ dài phía dưới của váy rất ngắn, chỉ cần cô thoáng bước đi, là có thể nhìn thấy phong cảnh phía dưới

Nhìn mình trong gương, Cổ Niệm Hề không khỏi ngượng ngùng

Nhưng mà hiệu quả này khiến cô cảm thấy có chút kinh điển, cũng vô cùng vừa lòng

Hiện tại, cũng chỉ còn lại mặc về cho Đàm tham mưu trưởng nhìn...

Cầm quần áo, sau đó giấu kín trong túi, Cổ Niệm Hề lại chuẩn bị đi chợ

Công việc của Đàm tham mưu trưởng gần đây rất bận rộn, cho nên đôi khi phải thức đêm thường xuyên, bất tri bất giác trở nên gầy. Vì thế, Cổ Niệm Hề quyết định hôm nay làm gà hầm cho Đàm tham mưu trưởng ăn

Nấu com và vân vân, thật ra Cổ Niệm Hề cũng không giỏi

Canh gà hay cái gì, lại càng không cần phải nói

Lần trước đến Đàm gia, cô Lưu lấy cho Đàm Dật Trạch một chén canh gà, trong chốc lát Đàm Dật Trạch liền ăn hết, Cổ Niệm Hề lúc đó liền biết, Đàm tham mưu trưởng thích uống canh

Bằng không, tại sao bình thường ở nhà, mỗi lần Cố Niệm Hề hầm canh xương, Đàm Dật Trạch đều ăn hết không bỏ sót thứ gì

Vì thế lúc ở Đàm gia, Cố Niệm Hề đã thỉnh giáo không ít bí quyết hầm canh gà

Hôm nay, cô quyết định ra tay!

Mua một con gà, cùng mấy bó cải trắng, Cố Niệm Hề trở về

Hiện tại mọi thứ đã chuẩn bị xong, liền có thể đem về nhà nấu, sau đó, đổi quần áo chờ Đàm tham mưu trưởng trở về!

Lúc Cố Niệm Hề hưng phấn bước ra ngoài, điện thoại trong túi xách liền reo lên

Nhìn điện thoại trên tay, có hiện lên ba chữ lớn, mi tâm Cố Niệm Hề hơi nhú lên...

"Anh Đông Ly"

Lần thứ hai nhìn thấy Sở Đông Ly ở thành phố này, ánh mắt Cố Niệm Hề mang theo sự vui mừng thần nhiên. Trước sau như một, cô ở trước mắt Sở Đông Ly giống như sao sáng, làm cho hần cảm thấy thư thái, tim đập nhanh

Đặc biệt, giọng nói giống như chim sơn ca, làm tâm tình của hần không khỏi run lên

"Hề nha đầu!" Thấy bóng dáng quen thuộc hần khẽ cười

Thân hình hoàn mỹ, khuôn mặt tươi cười tuyệt mỹ, làm cho cả thế giới xung quanh giống như ngưng lại một chút

Cũng làm cho tất cả ánh mắt trong quán cà phê, đều không tự giác đem tầm mắt đặt trên người hần

Như vậy trong nháy mắt, Cố Niệm Hề phát hiện Đàm Dật Trạch cùng Sở Đông Ly cũng có phần tương tự. Bởi vì bọn họ là một vòng nhân duyên luân quần, trên người bọn họ luôn có vàng sáng thần nhiên tản ra, làm cho bọn họ trở thành tiêu điểm. Còn có, về mặt bọn họ đối với người ngoài đều duy trì đậm mực, giống như thế thế gian này không có thứ gì có thể liên lụy đến bọn họ

Đương nhiên, Cố Niệm Hề cũng phát hiện được điểm không giống nhau của bọn họ

Chính là trên người Đàm tham mưu trưởng có sự bá đạo

Hần bá đạo từ đầu đến cuối. Đối với hần nhận thức chuẩn mực gì đó, hần sẽ không quan tâm

Tựa như, hần lúc trước một tay thúc đẩy hôn nhân của hai người. Chỉ cần là hần thấy đúng, chỉ cần hần cảm thấy được thuộc loại của hần, hần đều làm hết sức

Mà đối với Sở Đông Ly, mặt ngoài luôn nghiêm trang. Chỉ ngẫu nhiên cùng cô ở một chỗ, hần mới tháo xuống sự phòng bị. Hần cùng cô thân thiết giống như là anh em vậy

Nhưng cho đến hôm nay, Cố Niệm Hề mới phát hiện, cô vẫn chưa nhìn thấu Sở Đông Ly

Trừ bỏ sự cưng chiều của hần đối với cô, cô điều gì cũng nhìn không thấu hần. Mặc kệ hần lấy biểu tình nào xuất hiện trước mặt cô, cô đều cảm thấy xung quanh hần có một tầng sương mù. Làm cho cô không thể đến gần!

Nhưng không lâu sau đó, Cố Niệm Hề mới biết được, thì ra thứ vây bên cạnh Sở Đông Ly không phải sương mù. Mà là hần là một con người có hai gương mặt, hai sắc thái, cho nên cô mới không thể nhìn thấu hần được

"Anh Đông Ly, có phải hai ngày nay đi công tác hay không?" Cố Niệm Hề đi đến bên cạnh hần ngồi xuống, khoe miệng vẫn có nụ cười. Cô cùng hần nhìn qua quan hệ vô cùng thân thiết

Nhưng chỉ có Sở Đông Ly mới biết, hần oán hận sự thân thiết chết tiệt đó như thế nào

Bởi vì Cố Niệm Hề thân thiết với hần như vậy, khiến cho hần lẫn lộn với tình yêu

Cố Niệm Hề luôn xem hần là anh của cô, cho nên sự thân thiết đó cũng chỉ là anh em mà thôi

"Không phải đi công tác, anh tới nhìn em có được không?" Nghiêm mặt, tầm mắt của Sở Đông Ly lại nhìn về hướng cửa sổ của quán cà phê

Lúc này đúng lúc mặt trời xuống núi

Ánh sáng từ vị trí kia phóng lại, dừng ở trên gọng kính trắng của hần. Thấu kính được ánh sáng chiếu tới, vừa lúc đem tầm mắt của hần che chắn thật tốt

Chẳng lẽ, nha đầu kia hiện tại cũng không hiểu tâm tư của hấn sao?

Nếu không phải vào đây có vài chuyện ràng buộc, chỉ sợ hấn đã sớm đến đây mang cô về

Hấn hôm nay đến đây, cũng không phải là đi công tác

Chẳng qua hấn lấy việc đi công tác làm ngụy trang mà thôi...

"Anh Đông Ly nói gì vậy?" Cổ Niệm Hề cười nhẹ nhấp một li cà phê

"Ha hã, cuộc sống gần đây thế nào?" Trước lúc mặt trời lặn xuống, Sở Đông Ly đã sớm đem gương mặt của mình chỉnh trang lại

Lúc này, hấn bình thường cùng Cổ Niệm Hề nói chuyện cuộc sống

"Rất tốt" Nói lời này, Cổ Niệm Hề lại nhìn về phía mặt trời lặn

Hiện tại, Đàm tham mưu trưởng hấn là đã trở về rồi!

Nghĩ vậy, Cổ Niệm Hề có chút sốt ruột

"Nhìn em gầy đi, có phải gần đây ăn uống không tốt hay không?" Đang lúc Cổ Niệm Hề ngắm mặt trời lặn, cô cảm giác được trên mặt mình có cái gì xẹt qua

Quay đầu vừa thấy, vật đó chính là ngón trỏ của Sở Đông Ly...

"Nào có, em gần đây cảm thấy chính mình béo phì! Nói đến em cảm thấy người mình gần đây không còn duyên dáng, mặt giống như bánh bao, giống như là kẻ thù của đàn ông vậy!"

Ánh mắt chợt lóe, Cổ Niệm Hề nghiêng đầu, không dấu vết tránh được sự đụng chạm của Sở Đông Ly

Thật ra, Sở Đông Ly chạm cô như vậy cũng không phải ít lần

Còn nhớ rõ lúc trước cô học trung học, mỗi một lần ba mẹ đi ra ngoài làm việc, cô sẽ đều đến nhà Sở Đông Ly xin cơm ăn

Sở Đông Ly lúc đó cũng thường xuyên dùng ngón trỏ cọ cọ chóp mũi cô

Mà cô, thậm chí còn giương nanh múa vuốt nắm lỗ tai của hấn, cho hà giận

Cũng không biết tại sao, Sở Đông Ly chạm mặt cô như vậy, trong đầu cô lại lóe lên hình ảnh của Đàm tham mưu trưởng...

"Có sao? Anh thích mặt bánh bao như vậy!" Thật ra, mặt Cổ Niệm Hề không phải là mặt bánh bao mà gương mặt cô nói đúng ra hình trái xoan. Có thể là bởi vì gần đây cô tâm trạng tốt, nên gương mặt thần sắc cũng sáng sủa. Nhưng so với lúc ở thành phố D, vẫn là gầy không ít

Mặc kệ Cổ Niệm Hề có biến thành bộ dạng gì đi nữa, Sở Đông Ly cũng cảm thấy mình cực kỳ yêu gương mặt nhỏ nhắn này

Thấy gương mặt trái xoan kia của cô, môi của Sở Đông Ly khẽ nhếch lên

Đang nghĩ đến, lời nói kia là từ miệng hấn truyền ra ngoài...

Nhìn đến cặp mắt đen kinh ngạc của Cổ Niệm Hề, Sở Đông Ly phát hiện chính mình vừa rồi thất thốt, cũng lờ lờ mà nói ra câu kia

Rồi sau đó, hấn không dấu vết lần thứ hai đem tầm mắt dừng ở phía cửa sổ, ngắm mặt trời lặn

Khóe miệng không ngăn chặn được nụ cười chua xót

Sở Đông Ly hấn từ trước đến nay làm việc luôn theo nguyên tắc, xử lý công việc cũng bình tĩnh. Chỉ có nha đầu Cổ Niệm Hề này làm cho hấn cảm thấy khẩn trương

"Anh Đông Ly chỉ biết trêu ghẹo em! Nói còn như vậy nữa, em sẽ không để ý đến anh!" Nhìn Sở Đông Ly, Cổ Niệm Hề cảm thấy có một chút xấu hổ. Nhưng vì không muốn giữa bọn họ tiếp tục duy trì không khí ngượng ngịu, Cổ Niệm Hề mới vui đùa nói lại

"Được được, không trêu ghẹo em! Hiện tại đã đến giờ ăn cơm! Hôm nay anh khó mới có thời gian đến đây, Hề nha đầu có phải nên mời anh ăn một bữa hay không?"

Nói lời này, tròng mắt của Sở Đông Ly có một chút gọn sáng

Hấn cảm thấy được, Cổ Niệm Hề cố ý né tránh sự thân thiết của hấn, cho nên cô mới xấu hổ nói ra lời kia

Cảm giác như vậy, thật sự không tốt

Bởi vì hắn cảm thấy Cố Niệm Hề đã sớm nhận ra suy nghĩ của hắn, chẳng qua là cô không chịu cho hắn cơ hội nói ra tâm tư trong lòng mà thôi

Nhưng nhìn đến cặp mắt trong suốt của Cố Niệm Hề, Sở Đông Ly lại cảm thấy đa nghi chính suy nghĩ của mình

Dù sao, Cố Niệm Hề từ nhỏ đã lớn lên cùng với hắn

Tính cách của cô như thế nào, Sở Đông Ly hắn chẳng lẽ không rõ hay sao?

"Ăn cơm?"

Cố Niệm Hề có chút ngạc nhiên, bởi vì cô nhớ hôm nay đã nhắn tin cho Đàm tham mưu trưởng, trong túi xách cũng có quần áo muốn mặc cho Đàm tham mưu trưởng xem

Chắc chắn hiện tại Đàm Dật Trạch đã ngây ngốc ngồi ở nhà

"Làm sao vậy? Hề nha đầu, em đừng nói anh khó mới đến thành phố này một chuyến, ngay cả bữa cơm cũng luyến tiếc không muốn cho người anh này ăn chứ?" Đường như đã nhìn ra sự chần chừ của Cố Niệm Hề, Sở Đông Ly thừa dịp không muốn để cho cô suy nghĩ nhiều, mở miệng nói luôn

Lời nói này, Sở Đông Ly vẫn duy trì nụ cười như trước, như là đang đùa giỡn với Cố Niệm Hề

Nhưng chỉ có hắn mới biết được, thời điểm hắn nói ra lời này có bao nhiêu lo lắng. Hắn sợ hắn chưa kịp nói ra, Hề nha đầu đã cự tuyệt hắn

Ngón tay của hắn đặt trên mặt bàn cũng dần dần thu lại, các đốt ngón tay rõ ràng phát ra tiếng vang rất nhỏ, im lặng chờ đợi câu trả lời của Cố Niệm Hề

Mà Cố Niệm Hề giờ phút này chỉ nghĩ đến Đàm Dật Trạch đang ở nhà, có chút ngây ngốc không phản ứng gì

"Hề nha đầu, sẽ không phải là em thật sự luyến tiếc chứ?" Thấy Cố Niệm Hề chậm chạp không mở miệng, Sở Đông Ly lại hỏi

Hiện tại lòng bàn tay hắn đã sớm chảy mồ hôi. Bởi vì, chờ đợi đáp án của cô, mà lo lắng đến chảy mồ hôi...

"Anh Đông Ly nói đùa sao, anh khó mới đến được thành phố này một chuyến, còn đến thăm Niệm Hề. Niệm Hề vui mừng còn không kịp, làm sao có thể luyến tiếc một bữa cơm không cho anh Đông Ly ăn đây?" Lần thứ hai nghe được giọng nói Sở Đông Ly, Cố Niệm Hề cũng hồi phục tinh thần

"Tốt lắm, đây chính là anh nói, anh cũng không ép em. Bữa cơm hôm nay, xem như là em nguyện ý!" Thật ra, Sở Đông Ly hắn chưa có son hào hải vị nào mà chưa nếm qua

Nhưng hắn ở trước mặt Cố Niệm Hề lại biểu hiện một mặt mong đón như vậy. Đơn giản bởi vì muốn tránh thủ ở cùng một chỗ với Cố Niệm Hề mà thôi

Hơn nữa, lúc đến bên này hắn còn có mục đích!

"Đó là đương nhiên! Nhưng mà anh Đông Ly, Dật Trạch đang ở nhà. Em nói tối hôm nay sẽ nấu cơm cho anh ấy, phỏng chừng lúc này đã ở nhà. Nếu không, tối hôm nay anh Đông Ly đến nhà của em ăn cơm đi!"

Nhìn trời đã sắp tối, Cố Niệm Hề mở miệng

Tầm mắt có chút hơi trốn tránh

"Kia... Được rồi. Chúng ta đến nhà em!"

Hắn vẫn cười như gió xuân

Ánh đèn vừa lúc chiếu xuống thấu kính của hắn, vừa lúc che được tia mắt mát mẻ trong đôi mắt của hắn

Mặc dù có chút không cam nguyện, nhưng Sở Đông Ly lại rất sợ hãi rời xa Cố Niệm Hề. Mặc dù tình huống hiện tại có chút tạm được, nhưng hắn vẫn không thể không phục tùng

Bởi vì lần này đến đây, hắn phát hiện Hề nha đầu đối với người đàn ông kia ngày càng quan tâm

Thậm chí, Sở Đông Ly còn thấy ánh mắt tràn ngập hạnh phúc khi cô nhắc đến Đàm Dật Trạch

"Thật tốt quá... Em biết anh Đông Ly thương em nhất, hôm nay anh đến nhà em ăn, nhà ăn cũng tiết kiệm được khoản tiền đây!" Nhìn đầu hắn cúi xuống, tròn mắt Cố Niệm Hề thoáng hiện một tia kinh ngạc

Nhưng rất nhanh, tiếng cười như chuông bạc của cô lại phát ra

Mà khoe miệng của Sở Đông Ly cũng nhin không được mà cười thật lớn

Này, chính là Hề nha đầu

Mặc kệ hần có tâm sự gì, cô cũng đều dễ dàng làm cho hần cười

"Em nha đầu hư hỏng, nếu sớm biết em mưu ma chước quỷ như vậy, anh sẽ không đáp ứng!"

"Có thể làm sao bây giờ đây? Sở bí thư đã đáp ứng yêu cầu của Cố Niệm Hề, bây giờ không thể đổi ý!"

Đọc đường đi, bọn họ vẫn giống như trước trên ghẹo đối phương

Từ trên taxi xuống, Sở Đông Ly thấy Cố Niệm Hề xách theo vài thứ

Hần theo thói quen, đưa tay xách đồ hộ cô

"Em mua cái gì vậy?"

Cầm lấy vài thứ từ trên tay Cố Niệm Hề, Sở Đông Ly hỏi

Chẳng qua hỏi như vậy, cũng là một thủ đoạn để hần che dấu tình cảm của mình. Phương thức này có thể cho hần biết cuộc sống bình thường của Cố Niệm Hề, càng có thể rời đi lực chú ý của cô đối với người đàn ông kia

"Chỉ là một con gà và một chút cải trắng. Đêm nay, em chuẩn bị hầm canh gà, anh Đông Ly xem như hôm nay anh có lộc ăn"

"Là vậy sao? Hai người bình thường chỉ ăn đơm giản như vậy?" Sở Đông Ly không quên, trước kia lúc cô đến nhà hần ăn cơm, nếu trên bàn cơm không có món cô thích, cô sẽ nhất định không thêm ăn

"Có đôi khi sẽ mua hạt dẻ, hoặc là vài thứ khác. Anh Đông Ly anh cũng biết em không nấu ăn giỏi cho lắm, chớ nói đến canh gà và vài thứ. Nếu không phải gần đây nhìn thấy Dật Trạch gây đi rất nhiều, em cũng sẽ không học nấu canh gà!" Cô vui vẻ nói ra những lời này

Cái loại cảm giác này, làm cho Sở Đông Ly không hình dung được. Rõ ràng là cô đang cười, nhưng hần lại cảm giác được cô đang cầm dao nhọn đâm vào tim hần

"... "Nghe cô lới lới này, Sở Đông Ly chỉ biết trầm mặc

Đi đến trước cửa nhà, Cố Niệm Hề vừa định đưa tay mở cửa, liền có một sức lực khác hung hăng đem cửa mở ra

Cố Niệm Hề còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, liền nghe thấy bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc:

"Vật nhỏ, sao trễ như vậy mới trở về?"

Hỏi ra câu kia, giọng nói của Đàm Dật Trạch giống như là không giống hần

Mà khi Cố Niệm Hề gửi thấy mùi thơm quen thuộc, khoe miệng của cô lại nhếch lên cao. Nhin không được lạng lẽ cọ cọ vào ngực của hần. Thật ra chỉ là một ngày không thấy, cô đã bắt đầu nhớ hần

Hần vội vã như vậy, cô vừa vào cửa đã bị hần ôm lấy, nói như vậy có phải là hần nhớ cô như cô nhớ hần hay không?

Nghĩ vậy một chút, khoe mắt của Cố Niệm Hề cũng cảm thấy cay cay

Mà nhìn hai người này không coi ai ra gì mà đứng ôm nhau, Sở Đông Ly cảm thấy mình bị biến thành người trong suốt, rốt cuộc cũng mở miệng:

"Đàm tham mưu trưởng, nhiều ngày không thấy, gần đây thế nào?"

Đàm Dật Trạch nghe thấy được nam âm xa lạ, lúc này híp lại hai mắt quay lại nhìn về phía giọng nói phát ra

Khi hần phát hiện, người đàn ông kia là Sở Đông Ly, cặp mắt đen vốn híp lại lúc này đã phai nhạt

Cố Niệm Hề ngẩng đầu, vừa lúc phát hiện đột biến

Trong nháy mắt, từng hành động hiện giờ, đang theo sinh mệnh của cô trôi qua

Cô vươn tay, ý muốn cầm đồ. Nhưng cô còn chưa kịp nâng tay, bên hông đã bị một bàn tay kéo lại

"Sở bí thư, đã lâu không gặp. Không biết hôm nay đến đây có việc gì?" Một khắc kia, Đàm Dật Trạch khôi phục lại vẻ ngoài xa cách. Nhìn Sở Đông Ly, hần cảm thấy được giữa ba bọn họ lại có một vòng luẩn quẩn nổi lên

"Hôm nay khó được tới đây, Hề nha đầu thịnh tình mời tôi đến nhà dùng cơm, cho nên tôi mới đi theo tới. Đàm tham mưu trưởng xem, chúng ta còn mang theo đồ ăn trở về!"

Nói xong, Sở Đông Ly còn không quên quơ quơ túi thức ăn lên trước mặt Đàm Dật Trạch

Không biết có phải là Cố Niệm Hề cô đa nghi hay không, mà cô cảm thấy được Sở Đông Ly đang cố tình khoe ra

Gào khóc, khi nào Cố Niệm Hề mới mặc được bộ quân phục dự hoặc đây

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Sự Đụng Độ Của Hai Người Đàn Ông

Lúc Sở Đông Ly quơ quơ mấy túi thức ăn trước mặt Đàm tham mưu trưởng, Cố Niệm Hề theo bản năng nhìn về phía Đàm Dật Trạch

Trong nháy mắt, Cố Niệm Hề có cảm giác, đồng tử của người đàn ông này đang co rút lại. Lạnh ý bắt đầu lan tràn quanh người hắn, ngay cả người ở bên cạnh là Cố Niệm Hề cũng bắt đầu cảm giác được. Kia thực sự là lạnh từ trong xương cốt. Mặc dù là như vậy, nhưng lưng của người đàn ông này vẫn đứng thẳng

Nhìn Đàm Dật Trạch như vậy, không hiểu sao cô lại thấy hắn như lúc đứng trước Thư Lạc Tâm bị bà ta châm chọc

Một khắc kia, lòng của cô thất lại. Vươn tay đang muốn kéo hắn vào lòng ngực mình, ý muốn nói cho hắn biết hắn không có một mình...

Nhưng tay của Cố Niệm Hề còn chưa chạm đến tay của hắn, cô đã nghe thấy hắn mở miệng:

"Là vậy sao?" Lời nói kia nghe không ra được ý tứ gì

Mà Cố Niệm Hề rất nhanh nhận ra, lạnh lẽo trong mắt của Đàm tham mưu trưởng đã mau chóng thu về. Thậm chí ngay cả con ngươi đen của hắn, cũng trở nên vô cùng bình tĩnh.

"Đàm tham mưu trưởng, không mời tôi vào ngồi một chút sao? Tốt xấu gì tôi cũng là khách!" Nhìn sắc mặt của Đàm Dật Trạch đã trở lại bình thường, Sở Đông Ly cũng mở miệng

Trừ bỏ tiếng vang của túi bóng mà hắn lấy từ trên tay của Sở Đông Ly, những thứ khác đều nhìn không ra có gì dị thường

Lúc này căn nhà nhỏ lần thứ hai rơi vào yên tĩnh, khiến cho không khí cực kỳ quỷ dị. Hai người đàn ông xuất sắc trên người giống như có lửa, tàn sát bừa bãi nơi này

"Sở bí thư nói gì vậy, cánh cửa nhà tôi không phải đang rộng mở sao?"

Nói xong lời này, tầm mắt của hắn lại liếc nhìn đến phía Cố Niệm Hề. Sau đó cặp mắt lại trở lên đạm mạc. Giống như chưa có chuyện gì xảy ra

"Lão công..." Cố Niệm Hề có chút mờ mịt nhìn hắn. Hy vọng hắn có thể đáp lại cô một chút

Chỉ tiếc, người đàn ông này ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cô, liền bỏ lại một câu nói sau đó đi vào nhà: "Những thứ này đều mang đi lược đi. Đã trễ thế này, Sở bí thư chắc cũng đói bụng rồi!"

Hắn nói là Sở bí thư đói bụng

Mà không phải chính hắn

Hắn tin tưởng hắn nói lời này, Cố Niệm Hề có thể hiểu được. Hắn muốn chỉ trích cô, coi Sở Đông Ly còn quan trọng hơn hắn. Mà hắn thế nhưng còn ngu ngốc chờ cô trở về, chờ kinh hi của cô...

"Lão già kia..."

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, chóp mũi của cô lại có chua xót

Hốc mắt không tự giác đỏ lên

Nhìn Đàm Dật Trạch rời đi, lại nhìn hốc mắt đã đỏ của Cố Niệm Hề. Trong lòng Sở Đông Ly lộp bộp vang lên

Hai người phía trước giống như đã dần dần thay đổi. Đàm Dật Trạch vô cùng để ý đến sự tồn tại của Sở Đông Ly hần, mà làm cho Sở Đông Ly kích động hơn, chính là hần nhìn thấy trong mắt của Cố Niệm Hề mang theo yêu thương say đắm

Kia, vốn nên thuộc về Sở Đông Ly hần...

"Hề nha đầu, có phải anh hôm nay đến không đúng thời điểm hay không, khiến cho hai người mâu thuẫn? Nếu như vậy, chỉ bằng anh ngày mai đến vậy?" Tuy rằng hần thật sự rất muốn ở bên cạnh Cố Niệm Hề, nhìn Đàm Dật Trạch xoay người đi vào vừa lúc như ý của hần. Nhưng khi hần nhìn thấy hốc mắt ửng hồng của Cố Niệm Hề còn có sương mù bao quanh, lòng của hần lại hung hăng co rút lại

"Anh Đông Ly nói gì vậy, hôm nay đã mời anh đến nhà, sao có thể một bữa cơm cũng không để anh ăn, liền rời đi?" Nói xong, Cố Niệm Hề cố ngăn sự chua xót ở chớp mắt, cười nhạt với Sở Đông Ly

Cố Niệm Hề mời hần vào cửa: "Anh Đông Ly vào nhanh lên. Anh cứ ở phòng khách xem TV, em lấy một ít đồ ăn vặt cho anh ăn, rất nhanh có thể ăn cơm"

Nói xong, Cố Niệm Hề đi vào bếp

"..."

Nhìn Cố Niệm Hề bận rộn trong phòng bếp, Sở Đông Ly muốn nói gì nhưng lại thôi

"Hề nha đầu, để anh giúp em đi. Hai người làm, so với một sẽ nhanh hơn?" Nhìn Cố Niệm Hề đang lấy đồ ăn vặt định đưa đến cho hần, Sở Đông Ly nhanh chóng mở miệng

Thật ra, hần muốn gần Cố Niệm Hề một chút

Có lẽ nơi đây không có ai, ánh mắt của hần sau gọng kính mới không che dấu tia tham luyến gì

Không biết từ lúc nào, hần cũng muốn có một gia đình nhỏ

Trong nhà đó hần là nam chủ, mà nữ chủ nhân chính là Cố Niệm Hề. Gia đình bọn họ không cần giàu có, chỉ cần đến chiều về nhà, có thể nhìn thấy vợ mình bận bịu trong phòng bếp

Nhìn Cố Niệm Hề bận bịu ở trong phòng bếp, hốc mắt Sở Đông Ly có tia luyến tiếc. Thật ra, một màn này cũng không xa lạ với hần

Vô số lần trong mộng sẽ nhìn thấy Cố Niệm Hề mặc tạp dề, đứng ở trong phòng bếp. Mà hần đang ngồi trên ghế sa lon đọc báo, hoặc im lặng giống như bây giờ, đứng cách đó không xa nhìn cô bận rộn

Nếu có thể, Sở Đông Ly thật sự hy vọng thời gian cứ dừng lại như vậy, làm cho hần vĩnh viễn nhìn thấy cảnh này..."

Nghe thấy Sở Đông Ly nói như vậy, Cố Niệm Hề còn chưa kịp đáp lại, sau lưng đã truyền đến nam âm trầm thấp:

"Sao có thể phiền Sở bí thư. Vợ của tôi sẽ chuẩn bị tốt!"

Quay đầu, Sở Đông Ly mới phát hiện Đàm Dật Trạch một thân quân phục xanh biếc, đứng bên cạnh hần từ lúc nào không hay

Đàm Dật Trạch, từ trên cao nhìn xuống Sở Đông Ly hần

Một khắc kia, Sở Đông Ly cũng cảm thấy giật mình

Không chỉ bởi ánh mắt Đàm Dật Trạch giống như hồ sâu không đáy, nhìn hần không có độ ấm, mà còn bởi vì, khi hần quay đầu lại nhìn Đàm Dật Trạch hần vẫn chưa kịp thu lại ánh mắt tham luyến vừa rồi...

Làm sao bây giờ?

Đàm Dật Trạch nhất định đã nhận ra!

Bằng không tại sao lúc này Đàm Dật Trạch nhìn hần tràn đầy lãnh ý như vậy. Bằng không hần tại sao lại cố tình nói ra từ "Vợ" ở trước mặt hần?

"Đúng vậy, Dật Trạch nói đúng! Anh Đông Ly, anh cứ ngồi trên ghế sa lon cùng Dật Trạch nói chuyện phiếm đi, thức ăn cũng không nhiều, em sẽ lập tức bung lên" Cố Niệm Hề khẽ đưa tầm mắt về phía phát ra tiếng nói

Nhưng người đàn ông nào đó, ngay cả liếc mắt cũng không liếc cô lấy một cái

Nhìn hần như vậy, Cố Niệm Hề chỉ có thể bĩu môi, lại tiếp tục bận rộn

Đồ ăn chín, Cố Niệm Hề bung lên bàn. Bốn món canh thịt có đủ

"Anh Đông Ly ăn cơm!"

"Lão công, anh cũng mau tới đây đi!"

Một bên sắp xếp bát đũa, một bên Cố Niệm Hề gọi

Mặc dù cô đã lên tiếng gọi, nhưng cổ vẫn cảm thấy phòng khách như trước độ ẩm không hề có

Hai người đàn ông xuất sắc, ngồi chung trên một cái ghế sa lon, một câu không mở miệng

Không thể không thừa nhận, người đàn ông ngồi bên cạnh này làm cho Sở Đông Ly cảm thấy bối rối. Rõ ràng Đàm Dật Trạch đã nhận ra hần đối với Cố Niệm Hề có điều không đúng, nhưng người đàn ông này vẫn án binh bất động, thậm chí có thể hòa bình ngồi cùng với hần trên một chiếc ghế sa lon, nay thật sự làm cho người ta không thể hiểu nổi, rốt cuộc người đàn ông này đang suy nghĩ cái gì

Cũng may, giọng nói của Cố Niệm Hề làm cho Sở Đông Ly hồi phục tinh thần: "Được, anh đến đây!"

Nói xong, Sở Đông Ly quay đầu nhìn về phía Đàm Dật Trạch: "Ăn cơm! Hề nha đầu gọi chúng ta qua đó!"

"Được, Sở bí thư đi trước đi!"

Đàm Dật Trạch vẫn như trước tựa lưng vào ghế sa lon, ánh mắt chăm chú xem mặt báo

Nhìn qua hần rất nhập tâm đọc tin tức. Nhưng chỉ có Đàm tham mưu trưởng mới biết, hần thật ra một chữ trên mặt báo cũng không đọc vào. Hần vẫn cho là mình có thể không để ý đến Sở Đông Ly làm cho hần ta mất mặt. Nhưng khi nghe thấy giọng nói gọi "Anh Đông Ly", tay của hần trong nhất thời nắm thật chặt

Đàm Dật Trạch đặt tờ báo xuống mặt bàn, bước về phía phòng bếp

Chỉ thấy trên bàn ăn hai người một nam một nữ đang vui vẻ nói chuyện. Hần nhìn giống như là liếc mắt đưa tình...

Trong nháy mắt, Đàm Dật Trạch cảm thấy mình đứng ở nơi đây trở nên thừa thãi...

"Lão công, anh ở đó làm cái gì? Nếu không lại đây, em sẽ đem đồ ăn ngon ăn hết!" Thấy người đàn ông đứng cách đó không xa, môi của Cố Niệm Hề khẽ nhếch lên

"Được rồi anh qua liền!" Hần gật đầu, không biết trong bao lâu mới có thể đi về hướng chiếc bàn

Nhìn bọn họ vui vẻ trò chuyện, hần lại giống như tượng sáp

Im lặng ăn cơm, cử chỉ vẫn duy trì động tác vô cùng tao nhã. Nhưng tốc độ ăn cơm so với lúc trước nhanh hơn rất nhiều

Hai người còn chưa ăn cơm xong, hần đã mau chóng đặt bát đũa xuống bàn, cầm khăn tay lau khóe miệng: "Tôi ăn no rồi, Sở bí thư cứ chậm dùng!"

"Sao lại không ăn nhiều một chút?" Sở Đông Ly hiển nhiên nói: "Hề nha đầu, làm canh gà thật đúng là ăn rất ngon!"

"Là vậy sao? Vậy Sở bí thư ăn nhiều một chút, miễn cho sau này nói tôi không tiếp đón chu toàn!" Tốt nhất là ăn chết người!

Đàm Dật Trạch luôn giữ lễ đối với người ngoài

Người khác kính hần một thước, hần liền kính người khác một trượng!

Nhưng nếu người khác làm khó dễ hần nửa thước, hần nhất định sẽ gây khó dễ với người đó vạn trượng!

Sở Đông Ly vừa mới vào cửa đã gây khó dễ cho hần, vậy xem hần hiện tại thế nào? Không đem câu cuối cùng nói ra, đã là nể mặt Sở Đông Ly lắm rồi

"Lão công, anh nói cái gì vậy! Anh Đông Ly khó mới đến đây một chuyến, anh đừng như vậy được không?" Thật ra, Cố Niệm Hề chỉ đơn thuần muốn xóa bỏ mâu thuẫn giữa hai người họ, lại thật không ngờ lúc này lại phải gánh vác cặp mắt rét lạnh của Đàm Dật Trạch

"Cũng bởi vì hần khó mới đến đây một chuyến, cho nên anh mới cho hần ta ăn!" Nói xong lời này, Đàm Dật Trạch lại quay đầu nhìn về phía Sở Đông Ly: "Chẳng lẽ tôi phải ăn hết nồi canh gà kia mới có thể đứng lên sao?"

"Này..."

Trong lúc nhất thời, Sở Đông Ly cũng có thể dễ dàng hiểu rõ dụng ý của Đàm Dật Trạch

Thật ra, Sở Đông Ly biết Đàm tham mưu trường có rất nhiều thủ đoạn. Đại đa số hẳn đều khiêm tốn trước mặt mọi người. Cho dù chọc giận hẳn, hẳn sẽ vẫn duy trì gương mặt tươi cười. Đương nhiên sau lưng hẳn cho ra thủ đoạn gì, cũng phải nhìn xem người ra rốt cuộc có trình độ thế nào

Sở Đông Ly thật không ngờ, một người tính tình trầm ổn lão luyện như hẳn, thế nhưng lại không che dấu mà hiện ra địch ý với Sở Đông Ly hẳn

Có phải Sở Đông Ly hẳn đã làm cho Đàm Dật Trạch phát hỏa, hay là bởi vì Đàm Dật Trạch quá mức để ý đến Cố Niệm Hề, đến ngay cả tâm tình của mình cũng không thể che dấu được?

"Anh rốt cuộc đang nói gì vậy! Có phải thân thể không thoải mái hay không?" Cố Niệm Hề chưa từng thấy Đàm Dật Trạch tùy ý biểu hiện ra cảm xúc của chính mình như vậy. Cố Niệm Hề nghĩ vậy vội kiễng mũi chân muốn chạm tay lên trán của hẳn

Nhưng tay cô còn chưa kịp sờ lên đến trán của hẳn, liền bị hẳn tránh né

"Anh không sao! Hai người tiếp tục ăn đi!" Nói xong, hẳn xoay người đi đến phòng khách

"Lão già kia..." Nhìn bóng dáng hẳn cô độc rời đi, chớp mũi Cố Niệm Hề lại hiện lên sự chua xót

"Hề nha đầu, anh cũng ăn no rồi. Hiện tại thời gian cũng không còn sớm, anh phải trở về khách sạn!" Nhìn hốc mắt hồng nhuận của Cố Niệm Hề, Sở Đông Ly đột nhiên bối rối muốn chạy trốn

Bởi vì hẳn không muốn, nhìn Cố Niệm Hề rơi lệ

Hắn lo lắng, nếu như Cố Niệm Hề khóc, chính mình sẽ liều lĩnh đem cô kéo vào lòng

Đến lúc đó, chỉ sợ phải liên lụy cô đeo tội danh bắt trung lưng!

Hắn thích Cố Niệm Hề, đó là điều đương nhiên. Nhưng Sở Đông Ly cũng không hy vọng vì mình thích cô mà dùng mọi cách kể cả tổn thương cô, để cho cô ở cạnh bên hẳn

Cho nên nháo đêm nay thành như vậy, hẳn vẫn quyết định rời đi trước

"Anh Đông Ly, hôm nay thật ngại quá. Có thể là tối hôm qua anh ấy ngủ không ngon giấc, cho nên hôm nay tính tình của anh ấy mới khác thường như vậy!" Chuyện tình đã phát triển đến mức này, Cố Niệm Hề đương nhiên cũng không muốn giữ Sở Đông Ly lại. Nhìn Đàm Dật Trạch ngồi trên ghế sa lon, lời nói của cô không tự giác trở nên mềm nhũn

"Không sao, muốn trách cũng là trách anh, đến cũng không nói với em trước một tiếng, tự nhiên đến nhà khiến cho hai người không vui!" Thật ra Sở Đông Ly cũng là cao thủ công tâm

"Anh Đông Ly nói đùa, anh khó mới đến được đây một chuyến, chúng em coi như là chưa tiếp đãi chu toàn... Nếu không như vậy đi, hai ngày nữa em lĩnh lương, sẽ mời anh Đông Ly ăn một bữa cơm thật ngon"

"Tốt lắm, lúc đó cần phải nhớ rõ món anh thích mà làm cho anh ăn" Nói lời này, Sở Đông Ly cố ý nâng cao giọng, làm cho người đàn ông nào đó ngồi trong phòng khách nghe rõ tất cả

"Được, một lời đã định! Anh Đông Ly, em đưa anh xuống lầu!" Thấy Sở Đông Ly đã cầm túi công văn, Cố Niệm Hề nhanh chóng đi đến

"Không cần, bên dưới rất tối!" Hẳn biết, Cố Niệm Hề không thích bóng tối

"Không sao, em sẽ đưa anh xuống"

"Đề anh đưa Sở bí thư xuống"

Thấy Sở Đông Ly cùng Cố Niệm Hề đứng ở ngoài cửa, người đàn ông ngồi trên ghế sa lon đã nhanh chóng mở miệng

"Này... Đề em đưa anh ấy xuống là được, anh đi làm cũng mệt rồi!" Nhìn Đàm Dật Trạch chậm rãi đứng dậy, Cố Niệm Hề liền nói

Thật ra, cô sợ hai người đàn ông này trên bàn ăn đã nháo đến vậy, không biết lúc xuống sẽ nháo đến mức nào

"Không sao, sao có thể để cho khách xa từ nhà chúng ta đến đi xuống một mình được?"

Đi đến cửa, Đàm Dật Trạch tùy ý xỏ vào đôi giày của mình

Không chút để ý, người ngoài nhìn vào còn có thể tưởng hẳn rất nhiệt tình

Nhưng hẳn nói "Khách xa đến nhà chúng ta" làm cho hai người rõ ràng nhận ra ý của hẳn

"Chính là..."

"Không sao, Hề nha đầu để Đàm tham mưu trưởng đưa anh xuống lầu là được!"

Ngay tại lúc Cổ Niệm Hề còn đang lo lắng nhìn Đàm Dật Trạch, chuẩn bị nói gì đó, Sở Đông Ly đã mau chóng cắt đứt lời của cô

Hắn ngừng đầu, vừa lúc nhìn thấy Đàm Dật Trạch cao hơn mình nửa cái đầu, đang dùng đôi mắt sắc bén giống như chim ưng nhìn chằm chằm hắn

Hắn biết, Đàm Dật Trạch có điều muốn nói!

Mà chuyện này, không thích hợp để Cổ Niệm Hề nghe

"Vậy được rồi, anh Đông Ly chúng ta hai ngày nữa gặp!"

Nói xong, Cổ Niệm Hề đứng ở cửa, nhìn hai người đàn ông rời đi

"Đưa đến đây là được rồi, Đàm tham mưu trưởng trở về đi!" Từ lúc bước ra khỏi nhà, Đàm Dật Trạch vẫn đi phía sau hắn. Đèn đường mập mờ, đem hai bóng dáng đã cao càng thêm dài hơn. Tiếng bước chân vang lên hữu lực, chứng minh người đàn ông kia tồn tại. Nhưng hắn vẫn không mở miệng, Sở Đông Ly cũng không muốn nói. Duy nhất chỉ có thể cảm thấy được đôi mắt sắc bén giống như chim ưng đang ở phía sau nhìn chằm chằm hắn, mang theo lãnh ý khó hiểu...

Mãi cho đến chỗ đường lớn, Sở Đông Ly mới mở miệng

Đang chuẩn bị đón một chiếc taxi, người đàn ông phía sau liền mở miệng

"Không biết Sở bí thư đã nghe qua câu: Nếu không phải người của mình, có làm cách nào cũng không khả năng là người của mình" Sở Đông Ly xoay người, liền nhìn thấy người đàn ông quân phục xanh biếc, đốt một điếu thuốc lá. Hút một hơi thật sâu, làn khói giống như sương mù vây quanh hắn

Khói thuốc quấn quanh, làm cho độ cong trên gương mặt hắn có chút nhu hòa. Chỉ có đôi mắt sắc bén vẫn mang theo tia nhiệt độ khá thấp

Đàm Dật Trạch tin tưởng, chính mình đã biểu đạt ý tứ đủ rõ ràng

Ý của hắn là muốn nói, Sở Đông Ly vốn không có khả năng cướp Cổ Niệm Hề khỏi tay hắn

"Chưa thử sao biết kết quả? Chưa từng có được sao biết tốt đẹp?" Nhìn đôi mắt tràn ngập lãnh ý của người đàn ông trước mặt. Sở Đông Ly nói một câu như vậy

Ý của hắn cũng vô cùng rõ ràng: Hắn chưa từng thổ lộ với Cổ Niệm Hề, cô làm sao có thể biết được tình cảm của hắn? Cổ Niệm Hề không cùng hắn sống chung một chỗ, sao có thể biết Sở Đông Ly hắn không tốt?

"Bàn mặt chược đã đủ bốn người, Sở bí thư còn muốn cố tình chen vào sao?" Hắn nghe thấy lời nói kia của Sở Đông Ly, khẽ cười một tiếng

Ngữ điệu lười biếng, làm cho người đối diện nghe cũng cảm thấy hắn đang đề cập đến vấn đề mặt chược

Nếu không phải trông mặt mang theo lãnh ý, chỉ sợ Sở Đông Ly đã thật sự tin Đàm Dật Trạch

"Đây không phải là điều hoàn toàn có lý, cũng không phải vấn đề mà tôi đề ý! Nếu như có thể thắng được tiền, đạt được cuộc sống tốt, tôi không tin Đàm tham mưu trưởng sẽ buông tay!" Sở Đông Ly không chút để ý đáp lại lời của Đàm Dật Trạch

Đối diện với trông mặt trong trẻo mà lạnh lùng của Đàm Dật Trạch, Sở Đông Ly cũng không kiêng kỵ mà phát ra lãnh ý sau gọng kính trắng

Tối nay, hắn muốn cho Đàm Dật Trạch biết, Sở Đông Ly hắn đối với Cổ Niệm Hề sẽ không từ bỏ

"Đúng vậy, mỗi chúng ta đều có lòng tham. Nhưng nếu như tôi ở trên bàn mặt chược, người khác muốn hủy đi bàn của tôi, tôi sẽ không ngần ngại đem người nọ hủy đi!" Lời nói này của hắn không có nửa điểm dao động. Đàm Dật Trạch hắn sao có thể mất đi uy phong của chính mình được chứ?

Hung hăng dụi điếu thuốc đã hút hết trên mặt đất, sau đó lại hung hăng đá vào cái. Coi điếu thuốc không khác gì Sở Đông Ly. Trên mặt có ý cười tà ác, làm cho người ta thoát nhìn người hắn muốn dẫm dưới chân không phải điếu thuốc mà là một người...

Cuộc trò chuyện lỗ mãng này kết thúc, hắn liền xoay người rời đi

Bước chân một chút cũng không dừng lại

Mà Sở Đông Ly cũng không chịu thua, khóe môi lộ lên độ cung: "Là vậy sao? Vậy tôi liền vô cùng chờ mong!"

Hắn đối với tính tình của Cổ Niệm Hề, không phải là ngày một ngày hai

Tuy rằng lúc này bị vạch trần có chút sớm, nhưng cứng đối cứng, Sở Đông Ly hắn cũng không sợ!

So với thân phận là người anh trai nhà bên chết tiệt, Sở Đông Ly càng thích thân phận người yêu hơn

Đương nhiên hắn cũng biết, Đàm Dật Trạch không phải là nhân vật đơn giản

Nhưng luận về thủ đoạn, Sở Đông Ly hẳn tuyệt đối sẽ không bại bởi bất luận kẻ nào!

Nhìn đèn đường chiếu xuống trên bóng lưng người đàn ông, Sở Đông Ly nâng gọng kính bạc để lộ ra sự đặc ý trong đáy mắt...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Làm Lãng Mạn?

"Lão công, anh Đông Ly đi chưa?" Khi về đến nhà, Đàm Dật Trạch liền nhìn thấy Cố Niệm Hề vẫn đứng ở cửa

Liếc mắt nhìn cô một cái, người đàn ông trực tiếp bỏ lại một câu: "Tiễn hắn đi rồi, chẳng lẽ còn muốn hắn ở lại sao?" Đương nhiên việc này phải xem Đàm Dật Trạch hắn có cho phép không mới được

"Không phải, em không có ý này" Hắn không để ý đến cô, làm cho cô cũng cảm thấy lo lắng

Cố Niệm Hề tiến lên, muốn giải thích với hắn

"Không phải ý này, vậy là ý gì? Chẳng lẽ, đây là kinh hi em chuẩn bị cho anh sao? Kinh hi em cho quả thật rất đặc biệt!"

"Không phải, em thật sự có kinh hi cho anh" Kinh hi kia vẫn còn đang ở trong túi xách

"Đừng nói nữa, anh mệt rồi, trước ngủ rồi nói sau" Hắn không cho cô cơ hội đụng vào người mình, vài bước liền bỏ lại Cố Niệm Hề ở phía sau. Vào đến phòng ngủ hắn bắt đầu đưa tay cởi bỏ quần áo trên người

"Kia... được rồi. Anh ngủ trước, tỉnh ngủ nếu anh đói bụng, nói với em, em sẽ hâm lại đồ ăn cho anh" Nói xong, Cố Niệm Hề quả thực rời khỏi phòng ngủ

Thật ra, cô không phải là người ngốc. Cô đương nhiên nhìn ra được Đàm tham mưu trưởng đang tức giận

Nhưng khi nhìn đến đôi mắt nghiêm nghị kia của hắn, cô liền không thể nói cái gì, chỉ có thể đem cánh cửa đóng lại, ngăn cách bọn họ ở hai thế giới

Mà nói đến Đàm Dật Trạch sau khi cởi quần áo ra, cũng quyết đoán chui vào trong chăn

Thật ra, hắn thật sự có chút không thoải mái

Từ lúc Cố Niệm Hề mang theo Sở Đông Ly đến

Đầu óc giống như bị cái gì đánh xuống. Có thể là bởi vì đêm qua ngủ không đủ, cũng có thể là bởi vì một câu nói "Anh Đông Ly" kia của Cố Niệm Hề, tóm lại giống như có cái gì chạm vào đầu hắn, làm cho hắn cả người khó chịu

Cảm giác này, làm cho Đàm Dật Trạch không thể chìm vào giấc ngủ. Đầu giống như là muốn nổ tung

Nếu không phải lúc này có thân thể mềm mại chui vào lòng ngực hắn, để hắn ngửi được mùi thơm quen thuộc, chỉ sợ đêm nay hắn phải ở chỗ này mà vượt qua nỗi bất an trong lòng

Đơn giản, trong lúc ngủ hắn theo thói quen mà ôm lấy người bên cạnh. Điều này làm cho cô gái nhỏ đang ở trong lòng ngực hắn, khóe miệng khẽ mở độ cung, sau đó chìm vào giấc ngủ

"Chị Niệm Hề, hôm nay được đến Thành Nam đầu thầu. Em thực rất hâm mộ chị, có thể đi cùng tổng tài!" Sáng sớm Cố Niệm Hề đến văn phòng, liền gặp được Trần Diễm Diễm đã đứng ở bên trong

Trên tay Trần Diễm Diễm, đang cầm văn kiện mà cô hôm qua cất kỹ

Điều này, không khó để cho người ta nhìn ra được manh mối gì đó

"Nếu cô muốn đi, tôi cũng có thể nói với Bác tổng một tiếng!" Nói lời này, tầm mắt của Cố Niệm Hề lại nhìn đến chỗ văn kiện Trần Diễm Diễm đang cầm trên tay

Nếu như cô không nhìn nhầm, thì bìa của văn kiện kia có ghi dòng chữ "Xí Hoa án"

Trần Diễm Diễm, quả thật là cô ta!

"Thật sao? Em cũng có thể cùng đi?" Nghe được lời nói của Cố Niệm Hề, Trần Diễm Diễm theo bản năng cũng nhảy dựng lên. Cô không quên, cô hai ngày trước cùng một người đàn ông trung niên giao dịch, hẳn nói đến cuối cùng việc thành mới có thể chuyển số tiền còn lại cho cô. Hơn nữa bọn họ cũng nói, nếu như cô đưa văn kiện giả cho hắn, hẳn ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho cô

Thật ra, Trần Diễm Diễm cũng đang cảm thấy hồi hận

Lúc trước cô bị ma xui quỷ khiến thế nào, mà cầm Xí Hoa án của Bác Á bán lấy tiền. Mà cục diện hiện tại như bây giờ, cô đâm lao cũng đành phải theo lao

Tập đoàn Thành Nam kia dường như rất coi trọng lần đầu thầu này

Nếu thật sự cô làm hỏng việc, kia vậy kết quả của cô cũng khó nói!

Cho nên, hiện tại Trần Diễm Diễm chỉ có thể hy vọng thừa dịp bọn họ đi đầu thầu, nhìn qua Xí Hoa án, sau đó lặng lẽ nói cho công ty bên kia, như vậy mới có thể bảo vệ tốt chính mình

"Tôi nhớ rõ tôi đã nói, nếu cô dốc hết sức vì Bác Á, Bác Á cũng sẽ không bạc đãi cô!" Nói xong lời này, Cố Niệm Hề nhìn thoáng qua văn kiện Xí Hoa án trên tay Trần Diễm Diễm: "Kia chính là Xí Hoa án. Cô trước nghiên cứu một chút đi, đợi lát nữa đi đến, cũng có thể hiểu biết một chút!"

Hai mắt Trần Diễm Diễm không giấu được niềm vui sướng. Cố Niệm Hề thời điểm nói ra lời này, trông mắt cũng lóe lên tia quý dị

Thật ra, đây không phải lần đầu tiên cô gián tiếp nói cho Trần Diễm Diễm nên dừng tay. Cô ta ở tập đoàn Bác Á cố gắng, ai cũng đều thấy, không cần phải... Vì chuyện này mà làm xấu mặt mình

Nhưng Trần Diễm Diễm lại nhiều lần không nghe lời cô nói

Cái này, Cố Niệm Hề chỉ có thể xử lý công bằng

"Kia... Cảm ơn chị Niệm Hề. Em hiện tại đi ra ngoài, nghiên cứu một chút phần văn kiện này" Không chú ý tới đôi mắt quý dị của Cố Niệm Hề, Trần Diễm Diễm cầm trên tay văn kiện, vui vẻ nhảy nhót, vội vã rời đi

Cô gái nào đó vội vàng chui vào trong toilet, bấm một dãy số: "Uy có phải Lưu tổng hay không?"

"Đúng vậy là tôi, tôi chính là người lần trước cùng ngài bàn bạc. Tôi đã lấy được Xí Hoa án, hiện tại có thể gửi đến chỗ ngài"

"Như vậy sao? Vậy Bác Á coi như thâm hại rồi, ha ha ha..."

Đoạn trò chuyện này, kết thúc với tiếng cười hung hăng ngang ngược của người đàn ông nào đó

Nhưng không đến một giờ sau, hội nghị đầu thầu giữa Thành Nam và Bác Á, mà tập đoàn chiếm ưu thế cuối cùng chính là Bác Á

Kết quả này, làm cho Cố Niệm Hề cùng Bác Dạ Triệt cười không ngớt

Giống như là kết quả đã sớm như bọn họ đoán trước

Nhưng mà một người khác khi biết được kết quả này, còn thấy được Xí Hoa án trình lên trên màn hình máy tính, vẻ mặt liền tái nhợt

Người này, chính là Trần Diễm Diễm

Màn hình lớn không ngừng di chuyển từng trang văn kiện của tập đoàn Bác Á, Trần Diễm Diễm lại bối rối không ngừng sợ hãi

Không phải!

Đây căn bản không phải của Bác Á

Bằng không tại sao văn kiện sáng nay cô cầm, lại không khớp với cái trên màn hình vi tính?

"Chị Niệm Hề, Xí Hoa án này sao lại không giống với văn kiện sáng nay em xem?" Nom nớp lo sợ, Trần Diễm Diễm khẩn cấp hỏi Cố Niệm Hề ngồi bên cạnh

Nhưng Cố Niệm Hề chỉ cười nhẹ, một câu cũng không giải thích

Cùng lúc đó, Trần Diễm Diễm nhìn thấy Lưu tổng ngồi cách đó không xa

Hắn giờ phút này sắc mặt xanh mét. Đôi mắt trũng lõm nhìn chằm chằm Trần Diễm Diễm. Giống như hận không thể nghiền cô thành trăm mảnh

"Chị Niệm Hề?"

"Diễm Diễm, có một số việc đợi về công ty rồi nói sau!" Cố Niệm Hề không đáp lại Trần Diễm Diễm nữa, chỉ chuyên chú nhìn màn hình

Mãi cho đến khi ra khỏi phòng họp, thừa lúc Bác Dạ Triệt đi xa, Trần Diễm Diễm nhanh chóng tiến lên hỏi Cố Niệm Hề: "Chị Niệm Hề, đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Tại sao Xí Hoa án vừa rồi không giống như ban sáng?"

"Nếu vẫn kiện vừa rồi giống như ban sáng, vậy người trúng thầu hiện tại có phải là Bác Á chúng ta hay không?"

Cố Niệm Hề xoa người thấy Trần Diễm Diễm đang vội vàng

Phát hiện ra sự lo lắng quá mức, giờ phút này nắm tay Trần Diễm Diễm liền nhận thấy trên bàn tay cô ta đang không ngừng chảy mồ hôi

Nhưng biểu hiện của Trần Diễm Diễm như vậy, cũng không làm cho Cố Niệm Hề may mắn buông xuống phòng bị

Trước kia, Hoắc Tư Vũ đã dạy cho cô rất nhiều điều

Nếu lúc này cô lại nương tay, kia Cố Niệm Hề tin tưởng chắc chắn người hiện tại đứng nơi nào đó tiếp tục khóc lóc chính là mình

"Chị Niệm Hề có ý gì? Chẳng lẽ chị Niệm Hề nghĩ là em bán đứng Bác Á sao?"

Nhìn nụ cười trào phúng của Cố Niệm Hề, Trần Diễm Diễm cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt

Một khắc kia, cô cảm thấy nguy hiểm đang gần phóng tới mình

Mà Cố Niệm Hề giống như hiểu được biểu tình của Trần Diễm Diễm. Cô cười vô cùng xinh đẹp, làm cho người khác có chút ngây ngốc

"Diễm Diễm, Xí Hoa án lần này thành công cũng có ít nhiều công lao của cô. Nếu không có cô, sợ là điều cơ mật của chúng tôi đã sớm bị tiết lộ! Hiện tại, Bác Á tuyệt đối không thể thắng thầu"

"Chị Niệm Hề, chị nói gì vậy? Em.." Ngay tại lúc Trần Diễm Diễm nói ra câu này, cô ta mới dường như nhớ đến điều gì đó

"Chị Niệm Hề, chị... Chị hãm hại em?"

"Hãm hại? Nếu cô không đem Xí Hoa án bán ra bên ngoài, tôi làm sao có thể hãm hại cô?"

Tiến đến trước mặt Trần Diễm Diễm, cô dùng thanh âm hai người có thể nghe được nói ra

"Không, thật không phải là em! Chị Niệm Hề, chị hãy nghe em nói!" Trần Diễm Diễm cũng biết, Cố Niệm Hề đã đoán ra được điều gì đó

Cô ta vội vàng kéo tay Cố Niệm Hề, nhanh chóng giải thích

Nhưng Cố Niệm Hề cũng chỉ cho cô ta một nụ cười xinh đẹp: "Người cô cần giải thích, là ông ta không phải tôi!" Nói xong, Cố Niệm Hề kiên định kéo tay mình ra khỏi tay cô ta

"Trần Diễm Diễm, cô dám lừa tôi!"

"Không, Lưu tổng xin ngài hãy tin tôi, tôi thật sự không biết Xí Hoa án đó là giả, nếu tôi biết, có cho tôi trăm nghìn lá gan tôi cũng không dám đưa cho ngài"

"Không biết, cô cầm tiền của tôi, còn tưởng rằng tôi ngu ngốc sao? Chết tiệt, chúng ta đến nơi khác làm rõ ràng đi!"

"Không cần.."

"Cô đi theo cho tôi!"

Phía sau, vẫn không ngừng truyền đến tiếng gào thét vang xin, nhưng Cố Niệm Hề một bước cũng không muốn dừng lại!

Xí Hoa án đã hoàn thành viên mãn, việc này hơn phân nửa là do công lao của Đàm tham mưu trưởng nhà cô

Chỉ là nghĩ đến gương mặt đàng đàng sát khí hờn qua của Đàm tham mưu trưởng, Cố Niệm Hề cho đến bây giờ vẫn còn sợ hãi

Rốt cuộc, nên làm thế nào mới có thể về lão già nhà cô?

Bởi vì Xí Hoa án vô cùng thành công, Bác Dạ Triệt liền cho Cố Niệm Hề nghỉ nửa ngày

Mà Cố Niệm Hề nhân dịp này cũng về nhà thu dọn mọi thứ. Chờ Đàm tham mưu trưởng trở về cho hắn kinh hi

Đi ngang qua cửa hàng bán hoa, Cố Niệm Hề mua một đóa hoa hồng

Nhà cô không giàu có, cho nên không có khả năng để giường trải đầy cánh hoa hồng giống như trong tiểu thuyết

Về đến nhà, Cố Niệm Hề liền vứt hết cánh hoa, sau đó xếp ở giữa giường ngủ bọn họ một trái tim. Rồi cô đi giặt quần áo tới hôm qua của Đàm Dật Trạch, quét tước nhà một lần. Xong xuôi công việc, cô bắt đầu ngồi xổm xuống phòng bếp, nghiên cứu cách hấp cách thủy gà cho Đàm tham mưu trưởng ăn

Bận việc suốt một buổi chiều, Cố Niệm Hề bắt đầu cảm thấy bụng mình đang kêu

Đang chuẩn bị tìm thứ gì đó ăn cho đỡ đói, chờ Đàm Dật Trạch trở về ăn cơm, Cố Niệm Hề liền nghe thấy ngoài cửa có tiếng vang

Kia là tiếng bước chân của Đàm Dật Trạch!

"Lão công, anh sao đã trở về?" Đàm Dật Trạch vào đến cửa, Cố Niệm Hề liền nhìn về phía đồng hồ treo tường

Mới bốn giờ?

Bình thường, Đàm Dật Trạch phải ba tiếng nữa mới về đến nhà!

"Anh trở về lấy một chút đồ, chuẩn bị đi công tác!" Giọng nói của hắn vẫn lạnh lùng giống như ngày hôm qua

"Sao lại đột ngột như vậy?"

Cô đã chuẩn bị tốt kinh hi, chuẩn bị tốt đáp tạ, cũng đều là cho hắn!

"Đây là chuyện thường. Không nói nữa, anh phải đi thu dọn quần áo, còn có người chờ ở dưới lầu!" Nhìn vật nhỏ cúi đầu, Đàm Dật Trạch cố nén tay mình không ôm cô vào lòng, xoay người nhanh chóng bước vào phòng ngủ

Vừa vào phòng ngủ, liền nhìn thấy trên giường có hoa hồng, Đàm Dật Trạch dừng bước

Yêu, vật nhỏ làm cái gì vậy?

Muốn làm lãng mạn?

Chẳng lẽ vật nhỏ không biết, tình yêu lấy lãng mạn làm điều kiện tiên quyết, chính là đùa giỡn với lưu manh!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Đàm Dật Trạch Tại Sao Anh Lại Hư Hỏng Như Vậy?

"Lão công, em giúp anh thu dọn, anh muốn cái gì, cứ nói cho em một tiếng?" Cố Niệm Hề theo Đàm Dật Trạch vào phòng ngủ, liền nhìn thấy người đàn ông nào đang hướng về phía giường có cánh hoa hồng kia như đang suy nghĩ điều gì đó. Thấy vậy, cô liền vội vàng kéo chăn che giấu

"Anh cần một ít đồ lót, áo khoác!" Đó cũng là thứ bình thường hắn mang theo khi đi làm nhiệm vụ. Đôi khi có nhiệm vụ khẩn cấp, hắn thậm chí còn không mang theo thứ gì

Nói lời này, tầm mắt hắn lần thứ hai lại dừng trên giường lớn của hai người bọn họ

Một mảnh xinh đẹp đồ tươi vừa mới đã bị cô kéo chăn che đi. Trong lúc nhất thời mấy cánh hoa vì có gió mà bay xuống

Nhìn một mảnh kia, Đàm Dật Trạch đột nhiên muốn nói cái gì đó

"Lão công, muốn mang theo dao cạo râu, cùng kem bọt hay không?" Đây là lần đầu tiên Cố Niệm Hề giúp hắn chuẩn bị hành lý, cho nên hắn muốn cái gì, cô cũng không rõ ràng

"Không cần, những thứ kia rất phiền toái!" Nếu không phải bởi vì vật nhỏ nói râu của hắn cạo đau cô, sợ cô không chịu thân thiết với hắn, Đàm Dật Trạch thật ra cũng không thích cạo râu. Bởi vì hắn cảm thấy được, đàn ông phải có râu mới là nam tử hán

"Kia... Kia cứ như vậy đi, anh xem còn thiếu thứ gì, nói cho em, em sẽ lấy cho anh!" Nói xong, Cố Niệm Hề đưa cho hắn một vai li

Sau đó, cô lại cúi người xuống sửa sang lại tủ quần áo. Để lại cho Đàm Dật Trạch chỉ là bóng lưng

Thật ra, chỉ cần Cố Niệm Hề quay đầu, liền có thể nhìn thấy người đàn ông kia đang sững sờ nhìn chằm chằm cô

Chỉ tiếc, cô không quay đầu lại một lần, nên đã bỏ lỡ cái nhìn yêu thương của hắn!

"Những thứ này đã đủ rồi, anh đi trước. Nhiệm vụ lần này, đại khái phải vài ngày. Một mình em ở nhà, phải cẩn thận một chút!" Nói lời này, con người đen của hắn vẫn nhìn chằm chằm bóng lưng cô

Đôi mắt giống như biển rộng trong đêm. Người nhìn không tới, cũng sờ không được. Vĩnh viễn cũng không thể nhận thấy được, đến tận cùng hắn đang dấu diếm cái gì

Đàm Dật Trạch vẫn nghĩ mình che dấu nội tâm rất tốt. Nhưng hắn lại quá xem nhẹ bản thân, lúc này các đốt ngón tay bởi vì nắm chặt lại mà trở lên trắng bệch

"Em biết rồi, anh mau đi đi. Một mình em ở nhà, anh không cần lo!" Thật ra, Cố Niệm Hề không phải không nhận ra được ánh mắt nóng bỏng sau lưng, nhưng cô lại sợ một khi quay đầu lại, sẽ kim lòng không được mà lao vào lòng hắn, không để cho hắn đi

"Vậy sao? Vậy tốt rồi..."

Hắn nhìn bóng dáng của cô, cặp mắt xinh đẹp lại lần thứ hai phóng đậm, nhưng khóe miệng lại nộ lên nụ cười trào phúng

Cô một mình ở nhà, cũng có thể trôi qua tốt...

Đây là cô nói

Xem ra, Đàm Dật Trạch hắn quá mức tự cho mình là đúng

Còn tưởng rằng, khi biết hắn phải đi làm nhiệm vụ, cô sẽ kéo hắn lại, lưu luyến mà không cho hắn đi

"Anh đi đây!"

"Àn, tốt"

Khi cửa lớn có tiếng vang, Cố Niệm Hề mới quay đầu lại

Nhìn phòng ngủ trống tuếch, cô thật sự mới nhận ra được, người đàn ông kia đã đi rồi...

Nước mắt giống như mảnh thú giữa dòng nước lũ, đem cô trong khoảng khắc tiêu diệt

Đàm Dật Trạch, tại sao anh lại hư hỏng như vậy?

Chạng vạng tối, Cố Niệm Hề cứ ngồi yên như vậy, để tùy ý thứ chất lỏng ấm áp kia rửa sạch hai gò má của mình

Mà điều cô không biết, người đàn ông nào đó từ khi bước ra khỏi nhà, tâm trạng cũng không tốt

Vừa lên xe, hắn liền mang sắc mặt khó, nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe

Thấy Đàm Dật Trạch sắc mặt đen tối, sĩ binh lái xe phía trước cũng hết sức cẩn thận, chỉ sợ không cẩn thận chọc giận người đàn ông này

"Đàm tham mưu trưởng, muốn nghe nhạc hay không?" Không gian chật hẹp trên xe vừa đứng không có tiếng động nào. Sĩ binh lái xe đã sớm chịu không nổi không khí như vậy, cảm giác mình sắp bị đông cứng

Nghe một chút nhạc, thuận tiện có thể thả lỏng tinh thần một chút!

"Mở đi!"

Tầm mắt của Đàm Dật Trạch vẫn thủy chung nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Mặc dù trong xe đã sớm có tiếng hát như nước chảy róc rách động lòng người. Cũng không thể làm cho đường cong trên gương mặt người đàn ông này thêm nhu hòa

Mà sĩ binh lái xe nhìn thân sắc Đàm tham mưu trưởng cũng khẽ lắc đầu

Vị này hôm nay rốt cuộc làm sao vậy?

Bình thường đối mặt với giới quan trường a dua dối trá, cũng không phải là hẳn vẫn vui vẻ trò chuyện sao?

Tại sao vừa mới từ nhà ra, lại hé ra bộ mặt giống như khối băng như vậy?

Sẽ không phải là vừa mới ở nhà bị chị dâu ngược chứ?

Nhưng mà mặc kệ là nguyên nhân gì, sĩ binh này vẫn biết, những ngày gần đây bồi cạnh bên người Đàm tham mưu trưởng này, nhất định sẽ không trôi qua tốt!

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Cố Niệm Hề tỉnh dậy mới phát hiện, chính mình cứ như vậy ngủ dưới sàn nhà một đêm

Sờ soạng một phen mới phát hiện, nước mắt trên mặt vẫn còn chưa khô

Nhìn đầu ngón tay ướt át, khóe môi của Cố Niệm Hề lại có nụ cười chua xót

Đứng ở trước gương, nhìn chính mình bởi vì một đêm không ngủ ngon, sắc mặt có chút tái nhợt. Giống như cánh hoa cô mua ngày hôm qua, hiện tại cũng đã khô héo

Nhìn bóng dáng cô độc trong gương, trong đầu không tự giác hiện lên hình ảnh mấy ngày hôm trước hai người ở nơi này cùng nhau tắm rửa. Ngày nào đó cô còn bắt chước giống như trên TV, muốn thay hân cạo râu

Chuyện cũ, lại một màn trình diễn

Cố Niệm Hề phát hiện, tầm mắt của mình lần thứ hai trở nên mơ hồ không chịu nổi

"Đàm Dật Trạch, anh có giống như em hiện tại nhớ em hay không?" Vuốt ve gương mặt của chính mình, Cố Niệm Hề bắt đầu lầm bầm lầu bầu

Cô rõ ràng nghe được giọng nói mê mê của mình. Từng chữ một nói ra, giống như là đem yết hầu xé rách

Chỉ là nghi vấn của cô, được trả lời bằng không gian yên tĩnh trong phòng

Nhìn gương mặt mình trong gương, Cố Niệm Hề vô lực nhắm lại hai mắt

Cô có thể cảm giác được, lại là một trận chất lỏng ấm áp, lặng yên xẹt qua mặt mình...

Sáng sớm hôm nay, Cố Niệm Hề giống như là người không biết mệt mỏi, lại một lần nữa quét tước trong phòng một phen, thậm chí ngay cả cánh hoa hôm qua cô tỉ mỉ xếp trên giường, cũng đều dọn sạch

Sau đó, cô thay bộ váy công sở, chuẩn bị đi làm

Trước khi rời khỏi nhà, Cố Niệm Hề mở túi xách của mình ra

Bên trong, vẫn còn "Kính li" cô muốn dành cho Đàm tham mưu trưởng đêm qua

Khi đó, cô vuốt quần áo này, đều cảm thấy được một trận nóng bỏng. Mà hôm nay sờ lên, cũng đã không còn có độ ấm

Cô mau chóng đem quần áo tùy ý để ở trên giường, rồi mau chóng rời đi

Cố Niệm Hề từ trong nhà bước ra, trừ bỏ sắc mặt hơi xấu, đôi mắt phù thũng. Thì cũng nhìn không ra được điểm dị thường của cô. Có lẽ, sẽ không ai nhìn ra được cô đã khóc suốt một đêm, cũng không nhìn ra được, đêm qua cô đã trải qua một đêm đau thương

"Cô trưởng phòng sớm vậy!"

"Cô trưởng phòng buổi sáng tốt lành..."

Từ thang máy của tập đoàn Bắc Á bước ra, có rất nhiều người đi đến chào cô

Đi vào văn phòng làm việc, cô cũng không còn thấy Trần Diễm Diễm như lúc trước bận rộn thu dọn

Hôm nay, cô ta hẳn là đã bị công ty sa thải?

Trong lòng của cô, lại có cảm giác khẽ đau nhói...

Thật ra, cô vẫn không thể có lòng dạ sắt đá. Nhìn người khác rơi vào hoàn cảnh xấu, cô vẫn nhìn không được lòng thương hại

Chẳng qua chuyện của Trần Diễm Diễm, đều là cô ta tự gieo gió gặt bão, trách không được người khác

Một buổi sáng, tâm trạng của cô giống như treo lơ lửng. Đầu óc hỗn loạn giống như có tảng đá lớn đè nặng

Cũng may hôm nay trừ bỏ trừ bỏ việc chúc mừng vụ đầu thầu Thành Nam thành công, cô không còn chuyện gì khác để làm

Giữa trưa, Bác Dạ Triệt sai người đưa tới rất nhiều thức ăn cùng đồ uống xuống đại sảnh của công ty, nói mọi người đi xuống. Nếu không phải Bác Dạ Triệt nói ai cũng không được vắng mặt, cô nguyên ở chỗ này im lặng

"Lần này dự án hợp tác với Thành Nam thuận lợi thông qua, đều phải cảm tạ mọi người trong công ty đã cố gắng làm việc. Đương nhiên, còn phải cảm tạ Cố trưởng phòng đã tỉ mỉ thiết kế ra dự án lần này. Cho nên tôi quyết định bắt đầu từ hôm nay, thăng chức cho Niệm Hề lên làm tổng giám đốc"

Đứng ở đại sảnh, Bác Dạ Triệt nói chuyện làm cho những người đứng phía dưới nhiệt liệt vỗ tay

Thật ra cũng có một số nhân viên ôm thái độ hoài nghi với Cố Niệm Hề. Dù sao Cố Niệm Hề còn trẻ như vậy, lại còn làm việc ở Bác Á chưa đến một năm, chưa thông qua vài cấp bậc đã nhảy lên được vị trí tổng giám đốc

Mà những người đã lớn tuổi, làm việc cho Bác Á nhiều năm như vậy, vẫn ngậy ngốc tại chỗ này làm một nhân viên quen, nhiều năm như vậy cũng vẫn chưa được thăng chức

Cho nên, đối với buổi chúc mừng ngày hôm nay, có một số nhân viên vẫn hoài nghi về năng lực làm việc của Cố Niệm Hề

Rốt cuộc Cố Niệm Hề dựa vào đâu một bước lên mây?

Thân thể hay khuôn mặt?

Cố Niệm Hề vừa xinh đẹp, thân hình lại hoàn mỹ

Cho nên có nhiều người nghĩ cô bán đứng thân thể, bán đứng tâm hồn của chính mình

Ngoại trừ những người đó ra, những người còn lại đều cho rằng Cố Niệm Hề thăng chức là người đương nhiên

Bởi vì những người này tận mắt chứng kiến được sự cố gắng của Cố Niệm Hề. Cô đi vào tập đoàn Bác Á chưa đến một năm đã vì Bác Á làm không ít chuyện. Như lần trước hợp tác với tập đoàn Minh Lăng, hiện tại là Thành Nam tất cả dự án đều là một tay Cố Niệm Hề làm lên

Cho nên lúc này Bác Dạ Triệt thăng cấp cho cô cũng là điều nên làm

"Bác tổng, chuyện thăng chức này, anh trước đó chưa từng nói với tôi một tiếng?" Bác Dạ Triệt xuống đại, Cố Niệm Hề liền nhỏ giọng hỏi

"Nếu tôi hỏi cô, cô sẽ đồng ý sao?"

"..." Bị Bác Dạ Triệt hỏi một câu như vậy, Cố Niệm Hề cũng phải nghẹn lời

Đúng vậy, nếu Bác Dạ Triệt trực tiếp hỏi cô, thì buổi cử hành lễ thăng chức nhỏ này cô đương nhiên sẽ không đồng ý. Cô tuy rằng rất chăm chỉ làm việc, cũng đã lập nhiều công lao, nhưng từ trước đến nay cô vẫn không nghĩ tới muốn có thân phận đặc biệt gì

Chính là Cố Niệm Hề sẽ không ngờ tới, Bác Dạ Triệt lại coi trọng cô ở điểm này

Cô gái này bối cảnh rõ ràng không đơn giản, lại có thể duy trì tấm lòng đáng khen của một nhân viên, thật sự là chỉ có thể gặp không thể cầu. Đối với người trường kỳ bị vây trong bóng đêm như hắc, từng khát vọng nhất chính là cô gái thanh thuần như vậy...

Chẳng qua hiện tại tâm của hắc sớm đã bị cô gái nào đó thu thập dễ dàng

Bằng không, Bác Dạ Triệt hẳn không cẩn thận sẽ đặt tâm trên người Cố Niệm Hề mất

"Được rồi, không cần nghĩ nhiều. Tôi cho cô thăng chức, đơn giản đã thấy được năng lực của cô. Hy vọng thời gian tiếp theo, cô có thể vì Bác Á cống hiến hết mình

Bác Dạ Triệt cũng không muốn cho cô gái này có quá nhiều gánh nặng, cho nên hắc nói như vậy chính là để cho cô an tâm mà thăng chức

"Kia... Về Trần Diễm Diễm, anh xử lý thế nào?"

"Cô ta? Là người bán đứng tập đoàn Bắc Á, cô cho rằng tôi có thể giữ cô ta lại trong công ty sao?" Nói lời này tầm mắt của hắn bắt đầu trở nên lạnh lẽo

Tiếp theo hướng mọi người nâng chén rượu: "Vì chúc mừng Cố tổng giám đốc mới của chúng ta, chúng ta cùng nhau nâng chén..."

Bởi vì câu nói này của Bắc Dạ Triệt, mà toàn bộ nhân viên trong sảnh bắt đầu vui đùa ầm ĩ

Thậm chí trên tay cô cầm ly rượu cũng không tự giác nắm chặt

Trần Diễm Diễm lúc này giống như chuột chạy qua đường, bị lão họ Trần kia truy đuổi, mấy ngày trước còn bị cướp tiền, sau đó bị Bắc Á xa thải, thậm chí còn bị tòa án phát đơn mời

Sự tình như vậy, Trần Diễm Diễm đều quy hết tội lên người Cố Niệm Hề!

Nếu không phải Cố Niệm Hề, cô cũng sẽ không rơi vào tình cảnh thảm hại đến như vậy

Nhìn Cố Niệm Hề được một đám người vây quanh, Trần Diễm Diễm cảm thấy vô cùng tức giận

Vốn tưởng rằng, Trần Diễm Diễm sẽ lặng lẽ rời đi. Nhưng khi đi đến thang máy, cô ta liền dừng lại khoe miệng kéo lên đường cung âm lãnh. Tươi cười giống như là băng ngàn năm

"Cố tổng giám, chúc mừng!"

"Cố tổng giám, về sau hi vọng ngài chiếu cố nhiều hơn!"

"Cố tổng giám..."

Chức vị lớn như vậy, làm cho nhiều người cũng sửa lại cách gọi đối với Cố Niệm Hề

Cố Niệm Hề bị vây giữa một loạt đám người, lần lượt đi chạm cốc. Đương nhiên buổi chiều vẫn phải làm việc nên rượu đã sớm được thay bằng nước hoa quả

Chính là lúc Cố Niệm Hề bị đám người vây ở giữa, cô đột nhiên cảm thấy có một sức lực nào đó hung hăng đẩy tới phía sau lưng cô. Khiến cho cô nghiêng ngả một phen...

Cùng lúc đó, tại một quán cà phê, Thư Lạc Tâm gọi hai cốc sữa tươi

Sau đó bà liền lấy ra một hộp phấn trong túi LV của mình, nhìn như là ti mi trang điểm. Nhưng trên thực tế tay kia lại khẽ lấy ra một thứ khác trong túi

Kia chính là một bọc giấy nhỏ

Thư Lạc Tâm nhìn xem có ai theo dõi ở bên cạnh, sau đó lại dùng hộp phấn trang điểm nhìn xem phía sau có người hay không. Liền lặng lẽ đem bao màu trắng có bột phấn bên trong rót vào ly sữa trên bàn. Sau đó lại viên bọc giấy lại để vào trong túi xách, rồi cầm cốc sữa trước mặt lắc lắc cho bột phấn hòa tan

Thấy thuốc bột đã được hoàn tan, Thư Lạc Tâm mới yên tâm đặt cốc sữa đến trước mặt

Đây chính là thứ bà lấy chỗ bác sĩ quen biết

Nghe nói, đây sẽ làm cho phụ nữ có thai sinh non

Chẳng qua hương vị cũng vô cùng khó ngửi. Cho nên bà mới dùng sữa để che dấu hương vị kia

Vừa mới bà còn thử ngửi cốc sữa kia, phát hiện đã không còn mùi lạ. Thư Lạc Tâm nhìn chăm chăm cốc sữa trước mặt, khẽ mỉm cười

"Yêu, mẹ thì ra ở chỗ này!" Lúc Thư Lạc Tâm nhìn chăm chăm cốc sữa đến xuất thần, cách đó không xa có bóng dáng quen thuộc vừa lúc đem thân chỉ Thư Lạc Tâm gọi về

Người mở miệng chính là Hoắc Tư Vũ, trên người cô mặc một bộ váy liền bằng tơ nhung

Hiện tại đã là mùa xuân, độ ẩm cũng tăng. Cho nên mặc một thân váy liền áo như vậy rất hoàn hảo. Nhưng mà Hoắc Tư Vũ lại mặc bộ váy rất rộng, so với áo khoác thì giống hơn

Hiện tại trong bụng của cô chính là bào thai sống

Tuy rằng không biết rõ ba của nó là ai, nhưng Hoắc Tư Vũ cũng chỉ có thể đem hy vọng đặt trên người đứa nhỏ này. Hi vọng nó có thể làm cho cô thuận lợi sống ở trong Đàm gia

"Hôm nay mẹ tìm con có việc gì?"

Hoắc Tur Vũ ngồi xuống trước mặt Thư Lạc Tâm, đem mái tóc ngắn của mình khẽ vuốt. Bởi vì mang thai nên gần đây Hoắc Tur Vũ không trang điểm. Chẳng qua so với lúc trước ở Đàm gia mỗi ngày phải hao tổn tâm tư đầu trí với mẹ con Đàm Dật Nam thì hiện tại có vẻ tốt hơn

"Chẳng qua chỉ là nhà rồi không có việc gì làm, đơn giản chỉ muốn tìm một người đến tâm sự!" Từ lúc biết Hoắc Tur Vũ không phải thiên kim thị trưởng, Thư Lạc Tâm càng nhìn cô không thuận mắt

Từ lúc Hoắc Tur Vũ bước vào cửa, Thư Lạc Tâm cũng chỉ liếc cô có một cái, rồi lập tức nhìn ra phía cửa sổ. Nếu không phải vì còn có chuyện để làm, Thư Lạc Tâm bà đã sớm bỏ chạy lấy người

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Bị Gãy Xương

"Yêu, hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao?" Nghe thấy lời nói của Thư Lạc Tâm, Hoắc Tur Vũ đột nhiên lớn tiếng cười, tiếng cười này giống như là cô nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ

"Cô có ý gì?" Thấy Hoắc Tur Vũ cười như vậy, trong lòng Thư Lạc Tâm có chút tức giận, trừng mắt nhìn Hoắc Tur Vũ, trong con ngươi có sự khinh thường

"Mẹ, chẳng lẽ hôm nay không phải mặt trời mọc đằng tây sao, tự nhiên mẹ lại tìm con nói chuyện phiếm?" Giọng nói của Hoắc Tur Vũ tràn ngập khinh thường

Thật ra Hoắc Tur Vũ cũng không phải người quá ngu ngốc, nhìn mặt nói chuyện là điều mà cô am hiểu nhất

Thư Lạc Tâm nghĩ mình đã che dấu rất tốt, nhưng không biết khi nghe được từ "Mẹ" từ trong miệng Hoắc Tur Vũ, đuôi lông mày của bà ta không tự giác xuất hiện lên tia hèn mọn, vừa lúc đã bị người phụ nữ trước mặt nhìn thấy

Hoắc Tur Vũ biết rõ Thư Lạc Tâm vốn khinh thường mình, hiện giờ còn muốn giả mù sa mưa nói hện cô ra đây nói chuyện phiếm, này cũng làm cho cô không thể không nghi ngờ

Suy nghĩ về điều này, ánh mắt Hoắc Tur Vũ lại dừng trên cốc sữa trước mặt

"Tur Vũ, cô nói cái gì vậy? Tốt xấu gì hiện tại cô vẫn là vợ của Tiểu Nam, chúng ta coi như vẫn là người một nhà. Tôi tìm cô nói chuyện, quan tâm cô một chút, chẳng lẽ điều này cũng không thể sao?"

Bị Hoắc Tur Vũ nói như vậy, Thư Lạc Tâm cũng ý thức được điều gì đó. Sợ bị người phụ nữ trước mặt phát hiện ra mục đích lần này của mình, Thư Lạc Tâm mới mau chóng mở miệng

"Quan tâm con? Con chỉ sợ mẹ không có ý như vậy!" Thấy Thư Lạc Tâm nói lời này, Hoắc Tur Vũ cười khê. Mà ánh mắt vẫn mang theo tia cảnh thận nhìn cốc sữa trước mặt

Tầm mắt kia vô cùng chuyên chú, giống như là muốn tìm ra thứ gì đó

Mà Thư Lạc Tâm đương nhiên cũng nhận ra điều đó, liền tiếp tục nói: "Cái gì không như vậy? Tôi đương nhiên là quan tâm đến huyết mạch Đàm gia! Tur Vũ đứa nhỏ này hiện tại đã ba tháng rồi đúng không? Tôi nghe nói, nếu muốn đứa nhỏ cứng cáp phải uống nhiều sữa một chút. Tôi vừa mới gọi cho cô một cốc sữa, hiện tại cũng đã nguội bớt, cô mau uống đi!"

"Sữa tươi, con không thích! Hương vị kia rất khó ngửi, làm cho con cảm thấy buồn nôn!" Nghe thấy Thư Lạc Tâm nói như vậy, vừa lúc tầm mắt của Hoắc Tur Vũ cũng không dừng lại ở cốc sữa trên bàn nữa

Thật ra, cô hiện tại mỗi buổi tối đều uống một cốc sữa, để dễ dàng đi vào giấc ngủ, cũng bởi vì sữa rất tốt cho đứa nhỏ

Nhưng trước mặt Thư Lạc Tâm, cô không thể không để phòng

Lần trước Thư Lạc Tâm hãm hại cô, làm bộ té xỉu, làm cho cô bị Đàm Dật Nam đánh, từ đó cô sẽ không tin tưởng bà ta

"Đây là sữa tươi, mùi vị sao có thể không tốt? Hơn nữa dinh dưỡng của nó vô cùng phong phú. Đối với phụ nữ có thai lại càng tốt hơn. Tôi nghe bạn tôi

nói, lúc trước mang thai mỗi tối đều uống một cốc, đứa nhỏ kia sau khi sinh ra rất thông minh. Đến, cô vẫn là nên thừa dịp sữa còn nóng uống đi. Sau đó ăn mấy viên ô mai"

Nói xong, Thư Lạc Tâm lấy từ trong túi xách của mình lấy ra một túi ô mai

Không đợi Hoắc Tư Vũ nói tiếp, Thư Lạc Tâm đã bóc gói ô mai ra

"Yêu, mẹ thật là đúng đã chuẩn bị sao? Kia thật là chu đáo!" Nhận ô mai từ trên tay Thư Lạc Tâm, khóe miệng của Hoắc Tư Vũ lại có một điệu cười lạnh

Mà tầm mắt, lần thứ hai lại dừng trên cốc sữa trước mặt

Thư Lạc Tâm muốn cô uống cốc sữa này, thật đúng là tiêu phí không ít tế bào não!

Xem ra, trong cốc sữa tươi này chắc chắn có thứ gì đó

"Chúng ta là người một nhà! Đứa nhỏ này nói gì cũng là cốt nhục của Đàm gia, là giọt máu của Tiểu Nam chúng ta. Nếu như tôi không đối tốt với nó, kia còn ai đối tốt với nó đây?"

"Mẹ, thật đúng là cảm ơn người đã... Khô tâm!"

Nhìn chằm chằm Thư Lạc Tâm, Hoắc Tư Vũ tiếp tục cười

Ngoài mặt tuy rằng hòa hoãn, nhưng trong lòng đã sớm mắng chửi Thư Lạc Tâm một ngàn lần: A? Bà quan tâm hai mẹ con tôi? Không hại hai mẹ con tôi, Hoắc Tư Vũ tôi cũng đã thấy biết ơn rồi. Thế nhưng còn làm trò trước mặt tôi nhiều như vậy, cũng không sợ đầu lưỡi bị đau sao?

"Được rồi, con biết mẹ vì vợ chồng son các con vất vả là được rồi. Đến, mau uống sữa đi, nếu không để nguội hương vị sẽ không tốt nữa"

Thật ra, Thư Lạc Tâm sợ cốc sữa kia nguội, mùi vị sẽ không giấu nổi mùi thuốc, rất dễ dàng có thể ngửi thấy được mùi vị khác thường. Hơn nữa nếu còn chần chừ mới uống, đến lúc đó thuốc có tác dụng đúng nửa đêm, không ai cứu giúp, chỉ sợ sẽ gây tai nạn chết người

Thư Lạc Tâm cô tuy rằng hận Hoắc Tư Vũ nhưng cũng chưa đến nông nỗi muốn lấy mạng của cô ta

Điều bà muốn là trong bụng Hoắc Tư Vũ mau chóng không còn đứa nhỏ, sau đó không còn quan hệ nào với Đàm Dật Nam

Thấy Hoắc Tư Vũ chậm chạp không uống, Thư Lạc Tâm liền đưa tay nâng cốc sữa lên trước mặt Hoắc Tư Vũ

"Nhanh lên uống ngay đi!"

Lần thứ hai nhìn chằm chằm cốc sữa, Hoắc Tư Vũ đột nhiên khẽ cười: "Kia mẹ, thật đúng là phải nên cảm ơn đã hao tổn tâm sức nhiều như vậy!"

Xem ra, Thư Lạc Tâm không thấy cô uống cốc sữa kia, sẽ không từ bỏ ý định!

Nếu là trước kia, Hoắc Tư Vũ sẽ không sợ Thư Lạc Tâm

Nhưng hiện tại, cô đang mang thai, vẫn nên phải cố kỵ

Cho nên, cô chỉ có thể lấy lui làm tiền

Hoắc Tư Vũ đem cốc sữa kia đặt lên môi, lẩn lộn yết hầu

"Khụ khụ khụ..."

Chỉ chốc lát sau, cô liền ho ra tiếng

Như là bị sặc, cũng giống như là buồn nôn phun ra sữa kia. Sau đó cô liền lấy khăn tay bên cạnh lau sữa mình vừa phun ra trên khóe miệng

"Có thai phản ứng liên thái quá như vậy sao? Thấy Hoắc Tư Vũ chỉ một chút nữa uống xuống chỗ sữa kia, Thư Lạc Tâm liền mở miệng

"Ân, gần đây vẫn như vậy" Nhìn con ngơoi mang theo tha thiết của Thư Lạc Tâm. Trong nháy mắt Hoắc Tư Vũ trở lên âm lãnh

"Nếu không lát nữa uống đi! Nhìn con gần đây gầy đi nhiều. Nếu như ba cùng ông nội của con không phản đối, mẹ cũng đã sớm đón con về, ở nhà vẫn là tốt hơn ở bên ngoài!"

Thư Lạc Tâm nói xong, lại một lần nữa đưa cốc sữa cho Hoắc Tư Vũ

"Ha ha, mẹ con không muốn uống, thật sự rất khó ngủ!" Khóe môi Hoắc Tư Vũ vẫn duy trì độ cung như trước

Nếu so với già bộ không biết, không ai so với Hoắc Tur Vũ lành nghề hơn!

Bằng không, cô sao có thể gạt được rất nhiều người ở Đàm gia như vậy?

Đừng tưởng rằng, Thư Lạc Tâm mở miệng nói vài lời hồ ngôn loạn ngữ, cô sẽ không biết nói gì. Thật ra người phản đối cô trở về Đàm gia, chỉ sợ chính là Thư Lạc Tâm bà ta

Bà ta sở dĩ nói ra lời này, cũng không phải là muốn thuyết phục cô uống cốc sữa kia sao?

"Kia... Nếu không ăn một chút ô mai, rồi lát nữa uống cũng được"

"Không được, con thật sự không uống nổi nữa!"

"Yêu, kia thật sự rất lằng nhằng!"

Thư Lạc Tâm thật sự muốn nói: Cô không được phụ nổi khổ tâm của tôi

Thư Lạc Tâm trong lúc còn suy nghĩ, nên không để ý đến khăn tay vừa rồi Hoắc Tur Vũ lau miệng đã sớm bị cô ta bỏ vào trong túi của mình

"Đồ đồ..." Di động của Hoắc Tur Vũ vang lên

"Uy, xin chào tôi là Hoắc Tur Vũ!"

"Tốt, ngài đang ở chỗ nào, tôi lập tức đến!"

"Tốt lắm, trước cứ như vậy!" Nhắc điện thoại Hoắc Tur Vũ chỉ nói tổng cộng ba câu

Đưa điện thoại bỏ vào túi, Hoắc Tur Vũ thông thả nói: "Mẹ, thực ngại quá, hiện tại công ty có chuyện, con phải trở về để xử lý!"

"Vậy được rồi, con cẩn thận một chút" Thật ra, hiện tại Thư Lạc Tâm cũng không muốn đối mặt với Hoắc Tur Vũ, chỉ là chưa tìm ra lý do mà thôi

"Con biết rồi, mẹ con đi trước!"

Cầm túi xách, Hoắc Tur Vũ mang theo giày đế thấp rồi đi

Mà trong lúc nhìn Hoắc Tur Vũ đi, Thư Lạc Tâm cũng mau chóng lấy điện thoại di động ra gọi: "Uy, chị Hồng, tôi là Lạc Tâm! Là như vậy, tôi muốn hỏi chị nếu chỉ uống một chút có thể có hiệu quả hay không?"

"Đại khái chỉ nhấp một chút!... Pha với sữa!"

"Cũng có hiệu quả? Kia thật sự tốt quá! Chị Hồng, sau khi chuyện thành công, cũng không thiếu phần của chị!"

Nói xong một câu, Thư Lạc Tâm liền cúp điện thoại

Nhìn vị trí Hoắc Tur Vũ vừa mới ngồi, khóe miệng khẽ nâng cao...

Trong điện thoại chị Hồng nói, hiệu quả của loại thuốc này rất tốt. Cho dù là sữa cũng có thể sau một giờ phát huy tác dụng, làm cho đứa nhỏ kia im lặng không một tiếng động rồi khỏi thế giới này

Lúc này đây, Thư Lạc Tâm bà thật muốn nhìn xem Hoắc Tur Vũ còn có thủ đoạn gì nữa để ở lại Đàm gia

Cắt điện thoại, Thư Lạc Tâm liền mau chóng rời đi

Nhưng bà không biết, lúc bà rời đi, có một người lặng lẽ tiến vào quán cà phê này...

"Xin hỏi người bên trong hiện tại thế nào?"

Đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu là Bác Dạ Triệt. Hắn chính là người vừa mới đưa Cố Niệm Hề đến bệnh viện

"Bác sĩ vừa rồi mới chụp X- quang, là gãy xương khuỷu tay, trong người cũng hơi sốt" Một y tá bụng theo vài thứ từ phòng cấp cứu đi ra, nói với Bác Dạ Triệt như vậy

"Kia có phải ảnh hưởng tới đầu mới bị hôn mê hay không?" Nếu như quả thật ảnh hưởng tới đầu, phỏng chừng chắc chắn sẽ có người xông tới cửa tập đoàn Bác Á của hắn náo loạn một hồi

Tuy rằng Bác Dạ Triệt hắn không quen người đàn ông kia, nhưng hắn lại biết rất rõ, người đàn ông kia tuyệt đối không tốt giống như vẻ bề ngoài. Còn

nữa, chuyện dính dáng đến Cố Niệm Hề, người đàn ông đó nhất định sẽ tức giận. Cho dù phía trước là phản mộ, hắn cũng không tiếc vì Cố Niệm Hề san bằng tất cả

"Không ảnh hưởng tới đầu, bác sĩ cũng đã kiểm tra kỹ rồi, có thể là vì cảm mạo không nghỉ ngơi đủ, hiện tại đã tỉnh, chờ bác sĩ băng bó tốt khuỷu tay, truyền nước một lúc là có thể xuất viện"

Nghe được lý do cảm mạo nghỉ ngơi không đủ, Bác Dạ Triệt đương nhiên có thể lý giải Cố Niệm Hề vì Xí Hoa án lần này mới trở thành như vậy. Cho nên quyết định cho Cố Niệm Hề nghỉ ngơi vài ngày

"Cô tỉnh rồi?" Y tá đưa Cố Niệm Hề đến phòng bệnh VIP theo sự phân phó của Bác Dạ Triệt

Hiện tại hắn chỉ có thể làm một ít hành động để cho người đàn ông nào đó lửa giận không tăng cao

"Àn, Bác tổng, thật ngại quá. Chỉ một ly đồ uống cũng đem tôi ngã quật" Cố Niệm Hề chống tay xuống giường, muốn đứng dậy

"Cô không nên cử động. Bác sĩ nói khuỷu tay cô bị gãy xương, còn có chút phát sốt. Truyền nước xong mới có thể trở về. Cô hiện tại cứ nghỉ ngơi cho tốt đi"

"Gãy xương?"

Nghe Bác Dạ Triệt nói như vậy, Cố Niệm Hề mơ hồ nhìn về phía tay đang bị băng của mình, còn có dây vắt lên cổ

Thật ra, trước lúc ngã xuống trong đầu của cô hiện lên hình bóng của Đàm Dật Trạch, theo sau đó liền chìm vào mảnh tối đen

Nếu không phải Bác Dạ Triệt vừa nói đến, chỉ sợ cô còn chưa ý thức được khuỷu tay của mình đã xảy ra chuyện gì

"Trách không được đau như vậy!"

Nhìn tay bị băng bó, chớp mũi Cố Niệm Hề không hiểu sao lại cảm thấy chua xót

"Có cần tôi giúp cô báo cho người nhà hay không?"

Bác Dạ Triệt tuy rằng lạnh lùng, nhưng đối với một cô gái thuần trắng như nước hắn cũng miễn không động lòng trắc ẩn. Vì vậy khi nhìn thấy hốc mắt Cố Niệm Hề đỏ bừng, nhưng lại quật cường không chịu để nước mắt rơi xuống. Điều này làm cho hắn không khỏi nhớ tới cô gái nào đó, mỗi lần cúi kính liền có bộ dạng giống như vậy!

"Không cần, lát nữa tôi tự mình gọi là được!"

Thật ra, hiện tại cô cũng không biết nên gọi điện thoại cho ai

Đàm Dật Trạch đã đi làm nhiệm vụ, cho dù gọi cho hắn, hắn cũng không thể trở về ngay được

Ba và mẹ lại ở thành phố D, lúc này nếu gọi cho bọn họ, bọn họ cũng không có khả năng bay qua ngay, chỉ làm cho ba mẹ thêm lo lắng mà thôi

Đàm gia, trừ bỏ Đàm Dật Trạch, cô đối với gia đình kia thật không hợp nhau

Mà Tô Du Du hôm trước gọi điện thoại cho cô oán giận nói, hai ngày nay cô ấy đều phải tăng ca

"Kia..."

Bác Dạ Triệt còn muốn nói gì, lúc này di động của hắn liền vang lên

Điện thoại gọi đến, hắn không cẩn thận ấn phải nút loa ngoài

Đầu điện thoại bên kia truyền đến vô số tiếng vang, làm lỗ tai người ta phát đau

"Có chuyện gì vậy?" Nhìn sắc mặt của Cố Niệm Hề, Bác Dạ Triệt liền mau chóng điều chỉnh lại, rồi nói tiếp

"Tiên sinh, tiểu thư hôm nay vừa về nhà, liền bắt đầu đập phá mọi thứ. Hiện tại đã tiến vào trong văn phòng của ngài, phá hủy bình hoa cổ. Sau đó liền tới phòng khách, bưng ghế chuẩn bị đập nát TV LCD!"

Điện thoại kia là của quản gian, mang theo giọng nói nôm nớp lo sợ

Bác Dạ Triệt cố gắng đè thấp giọng nói, làm cho người ta không khó nhận ra được, thật ra hắn cũng không dám đắc tội với nhân vật kia

"Ông trước cứ đứng đó quan sát, cô ấy muốn phá cái gì cứ mặc kệ cô ấy, nhưng ngàn vạn lần đừng để cho cô ấy bị thương. Tôi lập tức trở về!"

Tiểu tổ tông hôm nay lại ăn phải hỏa dược gì?

"Kia... được rồi. Nhưng mà tiên sinh ngài trở về nhanh lên, ngài biết rằng tiểu thư trù bỏ ngài, ai cũng đều không nghe!" Nói lời này, quần gian trong lòng cũng thầm nói: Bình hoa cổ này mỗi cái cũng phải vài vạn, cứ như vậy cho cô ấy đập? Hôn nữa chỉ cần tiểu thư không bị thương? Có ai cung chiều một đứa nhỏ như vậy? Hôn nữa tính tình của tiểu thư càng ngày càng xấu, không phải là bị ngài làm ra sao?

"Tốt, tôi đã biết!"

Nói xong, Bác Dạ Triệt mau chóng cúp điện thoại

"Bác tổng, nếu ngài có việc vậy hãy về trước đi. Tôi lát nữa sẽ báo cho người nhà đến đón!" Cố Niệm Hề vẫn là hiểu ý mọi người

"Như vậy được không?"

"Bác tổng, tôi thật sự không có việc gì! Hôn nữa lát nữa người nhà tôi cũng đến đón rồi!"

"Kia... Được rồi. Tôi qua bên kia nói với y tá, cô có việc gì cứ gọi bọn họ. Nhà của tôi thật sự có việc, phải đi trước! Cô nếu có chuyện gì hãy gọi cho người nhà!" Trong nhà còn có tiểu tổ tông chờ hần trở về hống

"Được, tôi biết rồi, Bác tổng đi thông thả!" Thật ra, Cố Niệm Hề sao không đoán ra được, điện thoại truyền tiếng vang làm cho Bác Dạ Triệt bối rối như vậy chính là đại ma đầu con nuôi kia!

"Đúng rồi, Niệm Hề xương phải một trăm ngày mới lành. Cô lần này thừa dịp nghỉ ngơi đi, tôi cho cô mang lương ngày nghỉ. Chờ sức khỏe bình phục hẳn đi làm, chức vị không thay đổi!"

Lúc rời đi, Bác Dạ Triệt còn nói một câu như vậy

"Được, cảm ơn Bác tổng!"

"Ân, kia tôi đi trước!" Phân phó mọi thứ ổn thỏa, Bác Dạ Triệt mới vội vã rời đi

Nhìn Bác Dạ Triệt rời đi, Cố Niệm Hề dùng tay không bị thương của mình lấy điện thoại ấn một dãy số quen thuộc

Khi giọng nói quen thuộc trong điện thoại truyền đến, chớp mắt Cố Niệm Hề liền cay cay, nước mắt lăn rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Trở Về Thành Phố D

"Uy, có chuyện gì?" Thật ra nhiệm vụ lần này, Đàm Dật Trạch sớm không bị có trong danh sách. Hần muốn đi, chẳng qua chỉ là muốn nhìn xem trong lòng vật nhỏ hần chiếm bao nhiêu phần, cũng muốn nhìn một chút vật nhỏ có giữ hần lại hay không?

Nhưng Đàm Dật Trạch vẫn là thất vọng, bởi vì hần cuối cùng cũng không nghe được vật nhỏ lấy có giữ hần lại

Thật ra, Đàm Dật Trạch cô đơn nhiều năm, bản thân hần cũng đã hình thành thói quen. Bao nhiêu lần hần một mình cảm hành lý, một người đi trên đường. Bao nhiêu lần hần một mình đi mọi nơi, nhưng hần cho tới bây giờ mới cảm thấy mình rất cô đơn, bất lực...

Từ ngày hôm qua đến đây, hần luôn nhìn di động của mình, đợi người gọi đến

Chờ mong như vậy, làm cho Đàm Dật Trạch hần cũng kinh ngạc

Thời gian một phút từng chút trôi qua, hần cảm giác được lòng của hần như đặt ở trong lò lửa

Cố Niệm Hề, cô có phải cũng nhớ hần như vậy hay không?

Sẽ không...

Sẽ không đúng hay không?

Bằng không, cô đã sớm giữ hần ở lại!

Hai mươi bốn mấy giờ chờ đợi, đối với Đàm Dật Trạch mà nói giống như trải qua một thế kỷ. Cho nên, giờ phút này khó tránh giọng nói của hắn có chút không tự nhiên

"Anh ở đó có tốt không?" Môi của cô đã sớm bị cắn nát. Cổ ngăn nước mắt không chảy ra. Bình phục quyết tâm, cô cuối cùng mở miệng

"Còn khỏe" Nếu không có cô làm sao hắn khỏe được?

Nhưng Đàm Dật Trạch vẫn kiêu ngạo, không chịu nói ra

"Vậy là tốt rồi!" Hắn không có việc gì, cô cũng an tâm, không phải sao?

Thật ra, Cố Niệm Hề muốn nói với hắn rằng cô bị thương. Nhưng theo bên kia truyền đến chỉ là một mảnh im lặng

Tuy rằng cô xác định, hắn vẫn nghe điện thoại, nhưng tại sao tâm lại đau như vậy?

Đàm Dật Trạch chẳng lẽ anh thật sự không hiểu, có đôi khi trầm mặc so với trực tiếp cự tuyệt còn đã thương người hơn sao?"

"Nếu, em không còn chuyện gì, anh cúp điện thoại đây! Anh còn có việc phải làm!" Trong điện thoại chỉ có im lặng giống như một loại tra tấn.

Chính hắn cũng không biết, Cố Niệm Hề bên kia điện thoại, thật ra cũng như là hắn chờ mong đối phương mở miệng nói chuyện quan tâm, ân cần, thăm hỏi...

Nhưng không có, Đàm Dật Trạch trời sinh kiêu ngạo, khiến cho hắn không dễ dàng đem những lời này nói ra

Nghe hắn nói có việc phải làm. Cố Niệm Hề cảm giác được trong lòng có một tảng đá lớn, chậm rãi chìm xuống, cảm giác sắp vấp phải trắc trở, nhưng vẫn không rơi xuống được đáy

Đàm Dật Trạch, hắn thiệt tình muốn vậy sao?

Tại sao ngay cả một câu hỏi han cô cũng không có? Nếu hắn hỏi cô, cô sẽ không chút do dự đem bị thương cùng tương niệm của cô nói ra cho hắn biết, nói cho hắn biết cô trước kia sai rồi,

Nhưng hắn, một câu cũng không có...

Có phải trong lòng hắn cô đơn giản chỉ là một cô gái, có một đoạn hôn nhân mờ ảo với hắn, chứ không chân chính là người hắn yêu hay không?

Làm sao bây giờ?

Cô đánh rơi tâm của mình nên người hắn mất rồi. Cô, rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt?

"Em biết rồi, em cúp máy!" Nhận thấy thế giới của mình từng chút từng chút một mờ hồ, Cố Niệm Hề cuống quýt nói một câu như vậy, trực tiếp đem điện thoại tắt đi

"Uy, Niệm Hề!"

"Niệm Hề!"

Đàm Dật Trạch thật không ngờ, cô thật sự cúp điện thoại của hắn

Thấy trong điện thoại truyền đến tiếng tút đơ đơ, hắn cảm giác tâm tư giống như bị thiêu đốt, thế nhưng bị ai đó hung hăng hắt một chậu nước lạnh

Hung hăng ném điện thoại một bên, hắn liền rời khỏi phòng làm việc

Chỉ là Đàm Dật Trạch không biết, Cố Niệm Hề sau khi ngắt điện thoại, liền một mình ở phòng bệnh ôm mặt khóc

Làm sao bây giờ, lòng của cô đau quá!

So với lúc trước, tận mắt nhìn thấy Hoắc Tư Vũ cùng Đàm Dật Nam ở trên một chiếc giường, còn đau hơn gấp trăm ngàn lần

Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đàm Dật Trạch, cô phát hiện cô thật sự rất yêu hắn

Nhưng hắn, sao có thể đối với cô như vậy?

Đến buổi chiều, Cố Niệm Hề vẫn cô đơn nằm trên giường bệnh, tùy ý để nước mắt trong suốt rửa sạch hai bên gò má...

"Cố tiểu thư, có phải không thoải mái hay không? Nếu không, tôi gọi bác sĩ đến?"

Vừa lúc đó, y tá được Bác Dạ Triệt phân phó đi đến. Nhìn Cố Niệm Hề gương mặt tràn đầy nước mắt, cũng có chút lo lắng

"Không cần, không phải thân thể không thoải mái!" Cô gượng ép cười với nữ y tá, sau đó tiếp tục vùi đầu mình vào trong chăn

Khủy tay đau, nhưng vết thương trong lòng cô còn đau hơn gấp trăm ngàn lần...

"Cố tiểu thư, người nhà của cô sao còn chưa đến?" Nước đã truyền xong, giờ phút này Cố Niệm Hề dùng một bàn tay thu thập mọi thứ của mình bỏ vào trong túi xách

"Không có việc gì, một mình tôi có thể trở về!" Bởi vì khóc lớn một hồi, hai mắt của Cố Niệm Hề đã sưng hồng như con thỏ nhỏ, nhưng gương mặt nhỏ nhắn vẫn động lòng người, làm lay động tâm tư người khác

"Như vậy sao được, tay của cô vừa mới được băng bó, nếu không ai đến đón, không thể xuất viện! Nếu không như vậy đi, tôi gọi điện báo cho Bác tiên sinh, làm cho ngài ấy gọi người đến đón cô" Bác Dạ Triệt vừa mới rời đi, đã phân phó với cô nếu như Cố Niệm Hề có việc gì hãy gọi cho hắn

"Thật sự không cần, nhà của tôi cách đây không xa, lát nữa gọi xe về là được" Cố Niệm Hề cười nhẹ với nữ y tá

"Kia... Được rồi. Nhưng mà cô trong khoảng thời gian này không được sử dụng cánh tay kia, để tránh vết thương lâu lành"

Nữ y tá vẫn kiên trì coi chừng Cố Niệm Hề, đưa cô đến bên ngoài cửa bệnh viện

"Y tá, cô trở về đi. Đưa tôi đến đây được rồi!"

Nói xong câu này, Cố Niệm Hề dùng tay không bị thương cầm túi xách rời đi

"Thật đáng thương, cô gái tốt như vậy làm xong phẫu thuật cũng không ai đến đón!" Nếu không phải nghe thấy nữ y tá kia than nhẹ, Cố Niệm Hề dĩ nhiên cũng không cảm thấy được, giờ phút này cô bi ai rõ ràng như vậy

Một người mang theo một tay bị thương, cô đơn đứng ở thành thị xa lạ này...

Ngẩng đầu, Cố Niệm Hề phát hiện hôm nay mặt trời rất lớn, ánh nắng chói chang sắp làm cho cô rơi lệ. Nhưng tại sao mặt trời lớn như vậy, cô lại không cảm thấy một tia ấm áp nào?

Lúc này đúng giờ cao điểm, toàn bộ tuyến đường chật ních, ngay cả muốn bắt taxi cũng rất khó. Hơn nữa mang theo một tay bị thương, Cố Niệm Hề căn bản đón xe cũng không được

Nhìn mặt trời ở trên cao, Cố Niệm Hề cảm giác trong lòng chua xót

"Đô đô đô..." Đúng lúc đó di động trong túi vang lên

Giăng co hồi lâu, Cố Niệm Hề mới lấy được điện thoại ra

Vừa nhìn thấy tên trên màn hình điện thoại, hai mắt vốn vẫn mang theo tia chờ mong, lúc này ảm đạm đi không ít

Bởi vì người gọi điện đến không phải là Đàm Dật Trạch cô chờ mong, mà là Sở Đông Ly

"Uy, Hề nha đầu. Hôm qua khiến cho hai người bọn em không thoải mái. Hôm nay anh gọi điện đến muốn nói xin lỗi"

"Hề nha đầu, còn nghe điện thoại không?"

"Hề nha đầu, em làm sao vậy?"

Điện thoại truyền đến vô số lời nói của Sở Đông Ly

Nhưng trong điện thoại chỉ có một mảnh yên lặng, làm cho hắn cảm thấy bất an. Liên tiếp câu hỏi cuối cùng hắn cũng tìm ra manh mối ____ Tiếng khóc nức nở

Hề nha đầu của hắn đang khóc!

"Hề nha đầu, nói cho anh biết em làm sao vậy?" Nước mắt của cô, đối với Sở Đông Ly như là một thứ vũ khí rất lợi hại. Một khắc kia, Sở Đông Ly cảm giác thân thể của hắn như sắp bị phá hủy

"Hề nha đầu, không có việc gì. Có chuyện gì nói cho anh, anh giúp em giải quyết!" Sở Đông Ly phát hiện, hắn càng an ủi tiếng khóc trong điện thoại càng lớn hơn

Cố Niệm Hề như vậy, giống như là một đứa nhỏ lạc đường, một mình ngồi xổm ở góc đường lau lệ

"Hề nha đầu..."

"Anh Đông Ly, em đau quá..." Thành phố xa lạ, đám người xa lạ, đã không có Đàm Dật Trạch, cô phát hiện mình cái gì cũng không biết

Thật ra, cô vẫn coi Sở Đông Ly là anh của mình. Cho nên cô mới khóc lớn khi nghe được lời an ủi kia của hắn

"Làm sao đau? Hề nha đầu, em rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bối rối là từ hiện tại Sở Đông Ly có thể miêu tả được tâm trạng mình lúc này. Hắn từ trước đến nay trong giới quan trường bất cứ chuyện gì cũng trải qua nhưng chưa từng hoang mang như thế. Luồng cuồng cùng rối loạn hiện tại tất cả chỉ bởi vì Cố Niệm Hề

"Em không biết... Em không biết làm sao đau... Anh Đông Ly, em rất khó chịu!"

Giọng nói của cô vẫn nghẹn ngào như trước, làm cho hắn đau đến tê tâm liệt phế. Mê mang trật tự đảo lộn, càng làm cho hắn tâm tư rối loạn

"Em ở chỗ nào, nói cho anh biết em ở chỗ nào..."

...

Sở Đông Ly đi đến chỗ đứng đợi xe bus của Cố Niệm Hề, trời cũng đã tối

Trong đám người, hắn liếc một cái liền nhìn thấy bóng dáng màu trắng

Cô mặc một bộ váy công sở, bên ngoài khoác áo khoác màu trắng. Đứng trong vệt bóng đêm, cô dùng hai tròng mắt đã khóc sẫm đỏ hồng đối mặt với tiếng động rầm rĩ của thành phố. Gió đêm thổi qua, cô vẫn im lặng giống như không thích hợp với thế giới này

Gió cuốn qua mái tóc của cô, che được hai tròng mắt

"Hề nha đầu!" Sở Đông Ly mau chóng tiến lên, đem cô gái đang ngồi chồm hổm ở góc đường kéo lên. Mà phía sau, hắn cũng phát hiện tay của cô bị thương

"Anh Đông Ly..." Rõ ràng muốn ngăn cản nước mắt, nhưng Cố Niệm Hề khi nhìn thấy Sở Đông Ly, nước mắt lại không dừng được mà chảy xuống

Một khắc kia, cô chủ động tiến vào lòng ngực của hắn

Mà Sở Đông Ly, cũng lần đầu tiên không kiêng kỵ ôm Cố Niệm Hề vào trong lòng

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tay lại biến thành như vậy, tại sao..." Nhìn tay của cô được băng bó, hắn cũng đau thay cô

Mà Cố Niệm Hề trong lúc nhất thời cũng không nói lên lời

Cô chỉ im lặng ở trong lòng ngực Sở Đông Ly, rơi lệ...

—

"Hề nha đầu, hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có phải tên hỗn đản kia không chịu xin lỗi em? Có phải hắn đánh em hay không?" ?

Sở Đông Ly đưa Cố Niệm Hề về nhà, lúc này mới hỏi

"Anh Đông Ly, không liên quan đến anh ấy!" Cố Niệm Hề ngồi xuống ghế sa lon, hai mắt vô lực

"Không liên quan đến hắn? Nếu không liên quan đến hắn tại sao em gặp chuyện, tên hỗn đản đó cũng không xuất hiện?" Ngữ điệu của Sở Đông Ly có chút lạnh, thậm chí đôi mắt sau cặp kính trắng cũng không che dấu được sự lãnh ý kia "Em bị thương hắn cũng không đến, vậy hắn còn xứng đáng làm chồng em sao?"

Sở Đông Ly thừa nhận lúc này ngữ điệu của hắn có hơi nâng cao, nhưng vì Cố Niệm Hề chuyện gì hắn cũng có thể làm

"Anh Đông Ly, anh ấy không biết em bị thương. Ngày hôm qua anh ấy đã đi làm nhiệm vụ không có ở nhà. Về phần vết thương kia, thật ra là em bị ngã ở công ty". Thấy đôi mắt Sở Đông Ly có tia lạnh lẽo. Cố Niệm Hề liền mở miệng: "Nhưng mà, coi như lần này trong họa có phúc. Bác tổng ở Bắc Á cho em nghỉ ba tháng, mang lương nghỉ phép. Anh Đông Ly, em hôm nay còn được thăng chức lên làm tổng giám đốc rồi đó!" Nói xong Cố Niệm Hề còn bất đắc dĩ khẽ nở nụ cười

Chính là cô không biết, nụ cười của cô lúc này có bao nhiêu gượng ép

"Nếu em nói vui về như vậy, vậy tại sao em còn khóc? Thật sự, chỉ là bởi vì vết thương ở tay thôi sao?"

Không thể không thừa nhận, Sở Đông Ly có cặp mắt rất sắc bén

Một câu này liền nói trúng điểm yếu của Cố Niệm Hề

"Này... Anh Đông Ly, em thật không có chuyện gì. Chẳng qua là bởi vì có chút đau tay" Nói lời này cô không mở mắt ra, bởi vì cô còn phải ngăn không cho nước mắt chảy ra

"Vậy hẳn khi nào trở về nhà? Ai có thể tới chăm sóc em?" Thấy Cố Niệm Hề không đề cập tới, nhưng Sở Đông Ly cũng hiểu được cô và Đàm Dật Trạch đang cãi nhau

"Này... Em có thể tự mình làm được, anh Đông Ly anh không cần lo lắng cho em"

"Anh không lo lắng cho em, thì còn ai lo lắng cho em?" Thật ra Sở Đông Ly càng muốn nói, người duy nhất ở trong lòng hẳn là cô, cô bị đau hẳn sẽ rất đau

Nghe Sở Đông Ly nói một câu như vậy, Cố Niệm Hề trong lúc nhất thời cũng trở nên im lặng

Tầm mắt của cô, dừng lại chỗ Đàm Dật Trạch hôm trước ngồi, trên ghế sa lon vẫn còn quân trang xanh biếc của hẳn

Thật lâu cô cũng không dịch chuyển tầm mắt

Mãi cho đến lúc, Sở Đông Ly không đầu không cuối nói ra một câu:

"Niệm Hề, về nhà đi!"

"Về nhà?" Cố Niệm Hề có chút sững sờ không hiểu ý của Sở Đông Ly, phải mất một thời gian ngắn cô mới có thể hiểu ra

Đúng vậy, về nhà! Trở về thành phố D, trở về nơi cô đã sống! Trở về bên cạnh ba mẹ cô sẽ không bị người khác ức hiếp...

Nghĩ đến Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề có chút lung lay ý chí...

"Em hiện tại thật sự có thể về nhà sao?" Từ nhà lần thứ hai xuất hiện trong đầu Cố Niệm Hề, làm cho chớp mũi của cô trở lên chua xót

"Có thể, tại sao không thể? Nơi kia vĩnh viễn là nhà của em, cánh cửa kia vĩnh viễn rộng mở chờ em. Cố thị trưởng cùng Cố phu nhân vĩnh viễn đợi em về nhà" Đương nhiên còn có anh, Sở Đông Ly...

Mãi cho đến khi ngồi máy bay trở về thành phố D, Cố Niệm Hề vẫn đang ở trong trạng thái trên không. Mọi chuyện tối hôm qua xảy ra, đối với cô mà nói như trải qua một thế kỷ

Nhìn cảnh trí quen thuộc xung quanh, cô có điểm ngây ngốc

Cho đến khi Sở Đông Ly đẩy người cô một phen, ý bảo cô quay trở lại, cô mới có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh

"Hề nha đâu, làm sao vậy? Có phải lâu lắm không trở về, nhất thời trở lên choáng váng?" Sở Đông Ly đùa giỡn muốn kéo tay Cố Niệm Hề, nhưng cô vẫn vô tình né tránh

Nhìn Cố Niệm Hề đưa tay lại, còn có biểu tình không được tự nhiên, đôi mắt của Sở Đông Ly lại rơi vào một mảnh u tối

Nhưng lo lắng đến tâm tình hiện tại của Cố Niệm Hề, khóe miệng của hẳn lại cố gắng hiện lên độ cung, làm cho mình thoát nhìn thoải mái một chút, cũng hy vọng làm cho Cố Niệm Hề trầm tĩnh lại

"Không... Không có. Chỉ là nhất thời nhớ lại những kỉ niệm lúc trước" Nhìn cảnh trí sân bay phụ cận quen thuộc, chớp mũi Cố Niệm Hề có chút ê ẩm

Cô không quên, mấy tháng trước, cô mang theo hộ khẩu của bản thân đến sân bay đi đến thành phố kia

Chính là thật không ngờ, mấy tháng ngắn ngủi, cô lại mang theo vết thương đầy người, trở lại thành phố này

"Ha ha. Em cứ đi tiếp đi, nơi này không có thay đổi gì" Thay đổi duy nhất, chỉ là lòng người mà thôi...

Nhưng câu sau, Sở Đông Ly tin tưởng Cố Niệm Hề cũng không muốn nghe

"Anh Đông Ly, có một chuyện có thể đáp ứng em được hay không?" Ngay tại lúc Sở Đông Ly chuẩn bị đem hành lý của cô để lên taxi, Cố Niệm Hề đột nhiên dừng bước

"Anh có thể đừng nói với ba mẹ em chuyện hôm qua em khóc được không?" Cô cúi đầu, bộ dạng giống như một đứa trẻ làm sai

"Em hiện tại còn muốn bảo vệ người kia sao?"

Sở Đông Ly muốn nói đến Đàm Dật Trạch!

Thật ra, từ đêm hôm qua hấn liền đã mắng chửi Đàm Dật Trạch vô si

Nhưng bởi vì Cố Niệm Hề kiên trì, hấn cuối cùng mới dùng từ "Người kia" thay thế cho từ "Vô liêm sĩ"

Mà hiện tại, Cố Niệm Hề lại đưa ra yêu cầu như thế với hấn, này thật sự là cho Sở Đông Ly có điểm bực tức

Thông minh như hấn, sao lại không hiểu rõ điều này

"Anh Đông Ly, đây là chuyện của em cùng anh ấy, em không muốn có quá nhiều người tham gia" Coi như là biến thành một loại bảo hộ

Bởi vì cô sợ hãi, nếu như để ba biết cô vì Đàm Dật Trạch mà khóc, chỉ sợ ba sẽ tức giận

"Em vì hấn làm nhiều việc như vậy, hấn có khi nào suy nghĩ đến cảm nhận của em không?" Nói lời này hơi thờ của Sở Đông Ly có chút gấp gáp. Nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề suy sụp hấn lại tiếp tục nói: "Không có! Hấn một lần cũng không suy nghĩ đến cảm thụ của em. Vậy em cần gì phải ở chỗ này suy nghĩ cho hấn?"

Thật ra, khi nhìn thấy Cố Niệm Hề như vậy, Sở Đông Ly căn bản cũng không muốn nói nhiều

Nhưng vừa nghĩ tới Cố Niệm Hề bị ức hiếp, vẫn không mắng chửi người đàn ông kia một câu

Đối với sự chỉ trích của Sở Đông Ly, Cố Niệm Hề vẫn cúi đầu yên lặng thật lâu

Mãi cho đến khi Sở Đông Ly ý thức được điều gì đó, muốn giải thích nhưng lúc này Cố Niệm Hề lại mở miệng nói: "Em cũng không muốn lo lắng cho anh ấy, nhưng lòng của em.. không tìm về được!"

Một khắc kia, Sở Đông Ly thấy gương mặt nhỏ nhắn đau khổ của cô tràn ngập nước mắt

Bởi vì tâm đã dừng ở trên người Đàm Dật Trạch. Cô không muốn lo lắng cho hấn cũng không được

Đó cũng là lần đầu tiên Sở Đông Ly nhìn thấy biểu tình chân thật của Cố Niệm Hề như vậy

Cô như thế, so với lần trước đưa Đàm Dật Nam đến gặp hấn còn thật lòng hơn vài phần

Trong nhất thời, Sở Đông Ly cảm thấy lòng mình đau quá

Hề nha đầu của hấn, thật sự đã yêu người đàn ông mang tên Đàm Dật Trạch kia sao...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Lừa Gạt Rời Đi

Cùng lúc đó, ở một bệnh viện khác, có một bác sĩ đem báo cáo đưa tới tay cho một người phụ nữ tóc ngắn xinh đẹp

"Cảm ơn bác sĩ Trương!"

Người phụ nữ vui vẻ nhận lấy báo cáo, sau đó chậm rãi mở ra

"Kiểm tra này là tôi tự mình làm, cam đoan kết quả đúng một trăm phần trăm!" Trong lúc đưa cho Hoắc Tư Vũ báo cáo kết quả kia, nữ bác sĩ mặc áo dài trắng còn không quên nói một câu như vậy

"Tốt lắm, làm phiền bác sĩ Trương rồi!" Nói xong lời này, người phụ nữ tóc ngắn mang theo báo cáo rời khỏi bệnh viện. Nhưng mà cô dường như có chút sốt ruột, không đợi đến lúc bước ra khỏi cửa, đã mở báo cáo kia ra

Về phần số liệu trong đó thật ra cô không hiểu cho lắm. Theo báo cáo nhìn thấy một tên hóa học

Thừa dịp không có ai, cô liền ngồi xuống băng ghế dài trong bệnh viện, lấy ra điện thoại di động tra cứu tên nguyên tố hóa học đó

Khi nhìn thấy ý nghĩa của tên hóa học đó, cô cảm thấy máu huyết trong người đều sôi trào

Chết tiệt, không nghĩ tới Thư Lạc Tâm lại ngoan độc như vậy! Thế nhưng còn muốn hủy đi đứa nhỏ trong bụng cô!

Nếu không phải Hoắc Tur Vũ sớm nhận ra được bộ mặt của bà ta, đem sữa uống vào phun hết ra, còn nghiêm chỉnh lấy cốc sữa của Thư Lạc Tâm đến bệnh viện kiểm tra, cô kia hiện tại chỉ sợ đã sớm chết trong tay Thư Lạc Tâm

Càng nghĩ, Hoắc Tur Vũ càng cảm thấy khó thở

Hung hăng nắm chặt tờ báo cáo này, Hoắc Tur Vũ đẩy mắt vọt qua âm lãnh

Hay cho Thư Lạc Tâm, cũng dám chơi xấu cô! Dem chủ ý đánh trên người đứa nhỏ của cô, vậy đừng trách cô không khách khí!

Hoắc Tur Vũ đi đến Đàm gia, vừa lúc thời điểm ăn cơm trưa

Tiến vào bên trong, nhìn thấy mọi người đều ở nhà

Như vậy cũng tốt, một lúc giải quyết cho xong, đỡ phải phiền toái nhiều lần

Nghĩ vậy, Hoắc Tur Vũ mau chóng bước vào

"Yêu yêu yêu, nhìn xem ai đây? Sao có thể tùy tiện tiến vào cửa lớn Đàm gia? Đừng tưởng rằng, cửa lớn Đàm gia là nơi người khác có thể tùy tiện bước vào!"

Thư Lạc Tâm tầm mắt có chút vô tình nhìn đến trên bụng của Hoắc Tur Vũ. Giọng nói châm chọc

Nghĩ đến lúc mới vừa, Hoắc Tur Vũ đã đem sữa uống xuống, Thư Lạc Tâm an tâm không ít

Nói vậy, hiện tại nghiệt chủng trong bụng Hoắc Tur Vũ, cũng sắp sớm rời đi

Đó cũng là nguyên nhân, Thư Lạc Tâm hiện tại lớn mật như vậy

Bởi vì trong bụng Hoắc Tur Vũ sớm sẽ không còn đứa nhỏ, cô ta và Đàm Dật Nam đương nhiên sẽ ly hôn. Tiếp theo cũng không còn thứ gì có thể ngăn cản bọn họ

"Con dâu, sao lại nói chuyện như vậy!" Ông nội Đàm nhìn Thư Lạc Tâm có chút bất mãn

"Ba, con chỉ không hy vọng có người phá hủy bữa cơm của chúng ta mà thôi!" Thư Lạc Tâm lại tiếp tục khiêu khích

"Như thế nào lại nói như vậy? Tốt xấu gì Tur Vũ hiện tại cũng mang thai đứa nhỏ của Tiểu Nam!" Đàm Kiến Thiên hợp thời nói một câu như vậy

Mà Thư Lạc Tâm nghe được lời này của Đàm Kiến Thiên, lại giống như nghe được chuyện cười nhất thiên hạ: "Ha ha, mang thai đứa nhỏ của Tiểu Nam chúng ta?"

"Lạc Tâm, bà đang cười cái gì vậy?" Tiếng cười của Thư Lạc Tâm làm cho không khí Đàm gia trở lên âm trầm. Đàm Kiến Thiên không khỏi nhíu mi

"Mẹ, ba nói lời này cũng không sai. Con hiện tại đang mang thai đứa nhỏ của Nam, làm sao mẹ có thể nói như vậy?" Nhìn Thư Lạc Tâm kiêu ngạo như vậy, đôi mắt đẹp của Hoắc Tur Vũ chột lóe âm lãnh

Như thế nào?

Hiện tại nghĩ Hoắc Tur Vũ tôi sinh non, nên mới hung hăng ngang ngược như vậy sao?

Nghĩ đến đây, cô nghĩ Hoắc Tur Vũ chắc chắn nghĩ cô không tìm ra chứng cứ chứng minh bà ta hạ độc, cho nên hiện tại bà ta mới có thể không lo nghĩ hay sao?

Nếu như Thư Lạc Tâm nghĩ muốn chơi, Hoắc Tur Vũ cô đương nhiên sẽ phụng bồi

Nhìn vẻ mặt tươi cười âm độc của Thư Lạc Tâm, Hoắc Tur Vũ liền đến phía bàn ăn, đẩy ghế ngồi xuống bên cạnh chỗ Đàm Dật Nam

"Hoắc Tur Vũ, cô đứng lên cho tôi. Có có tư cách gì ngồi ở vị trí này?" Đàm Dật Nam thấy Hoắc Tur Vũ ngồi xuống chỗ mình, trông mắt rõ ràng lộ ra tia kinh ngạc. Thư Lạc Tâm sao lại không biết điều này

Thật ra, từ lúc Đàm Dật Nam đưa Hoắc Tur Vũ tới bệnh viện kiểm tra, Thư Lạc Tâm nhận ra thái độ của Đàm Dật Nam đối với Hoắc Tur Vũ có chút biến hóa. Bà thật vất vả mới có thể tiến hành đến bước này, há có thể để cho người phụ nữ không biết xấu hổ kia phá hỏng?

"Mẹ, con tại sao không có tư cách ngồi chỗ này? Tốt xấu gì Hoắc Tur Vũ con cũng được Nam cưới hỏi đài hoàng, trong bụng con còn mang cốt nhục của Nam, mẹ nói con có tư cách ngồi ở chỗ này hay không?" Nói lời này, Hoắc Tur Vũ còn không quên xoa bụng của chính mình

Thật ra, ngay từ đầu lưu lại đứa nhỏ này, Hoắc Tur Vũ đã sớm coi nó là bậc thang để cô bám lấy. Nhưng dần dần, dường như Hoắc Tur Vũ cũng có tình

cảm với đứa nhỏ này. Có đôi khi, cô sẽ như hiện tại, ngây ngốc một chỗ xoa bụng. Khóe miệng mang theo tình cảm mẹ con

Cũng không biết sao Hoắc Tư Vũ biểu hiện như vậy. Lại giống như một màn kịch trong mắt Thư Lạc Tâm

Giờ phút này, Thư Lạc Tâm đột nhiên buông xuống bát đĩa, hướng chỗ Hoắc Tư Vũ đi đến

Thừa dịp Hoắc Tư Vũ còn chưa có phản ứng, bà liền nắm lấy cánh tay của cô

"Mẹ, mẹ làm gì vậy?" Đối mặt với hành động vô lễ như vậy của Thư Lạc Tâm, Hoắc Tư Vũ cũng cảm thấy không tức giận

Cô vẫn cười như trước nhìn Thư Lạc Tâm

Cười như vậy, lọt vào trong mắt Thư Lạc Tâm lại là một hồi châm chọc!

Đặc biệt giờ phút này Hoắc Tư Vũ dùng ánh mắt sắc bén nhìn Thư Lạc Tâm

Giống như, Hoắc Tư Vũ cô đã sớm bắt được điểm yếu của bà ta, đang nhìn Thư Lạc Tâm từng bước, từng bước mà chìm xuống

Nhưng việc đã đến mức này, Thư Lạc Tâm cũng không có đường lui

Bà giương cao khóe môi, tâm cao khí ngạo nói:

"Tôi làm cái gì, chính cô không phải rõ ràng rồi sao? Nên không phải cô giả có đứa nhỏ đã thành nghiện rồi chứ?"

Lời này vừa nói ra, ngay cả Đàm Dật Nam cũng có chút khiếp sợ

Tầm mắt của hắn, lần thứ hai dừng trên bụng Hoắc Tư Vũ, như muốn tìm ra manh mối

Mà nói Đàm Kiến Thiên cùng ông nội Đàm tựa hồ cũng đang nghĩ ngợi gì đó, giờ phút này mi mắt hai người nhú lại, nhìn chăm chăm Hoắc Tư Vũ

Nhưng, mặc dù là như vậy, Hoắc Tư Vũ cũng không chịu thua bất cứ người nào

Đột nhiên, cô hung hăng đẩy tay Thư Lạc Tâm ra

Từ nhỏ, cô chính là đứa bé nghịch ngợm, đánh nhau mắng chửi người, trộm đồ vật này nọ, cô một phen cũng không kém

Thư Lạc Tâm là một người sống sung sướng từ bé, sao có thể đánh đồng cùng với cô?

Hoắc Tư Vũ dễ dàng thoát khỏi tay Thư Lạc Tâm, thậm chí trên da thịt được bảo dưỡng tốt của bà ta cũng xuất hiện vết hằn đỏ, dường như vô cùng đau

"Chết tiệt, cô dám đối với tôi như vậy!" Thư Lạc Tâm chưa bao giờ chịu ức hiếp như thế, lập tức hướng Hoắc Tư Vũ ồ ào

"Mẹ, đây là có qua có lại mới toại lòng nhau. Mẹ đối xử với con như thế nào, con chỉ đáp lại mẹ như thế mà thôi" Thấy Thư Lạc Tâm kinh ngạc, Hoắc Tư Vũ mỉm môi cười

"Cái gì tôi đối với cô? Hoắc Tư Vũ thu hồi bộ dáng giả mù sa mưa của cô đi. Đừng cho là tôi không biết, cô lại ôm bụng đến lừa dối Đàm gia!"

Thư Lạc Tâm nhìn thấy Hoắc Tư Vũ cười như vậy, thật sự rất muốn đi đến hung hăng tặng cô ta một bạt tai. Nhưng ngại ở đây có ông nội Đàm cùng Đàm Kiến Thiên nên bà cũng đành kiềm chế lại

"Mẹ? Mẹ làm sao biết được trong bụng con không có cái gì? Vẫn là nói, cốc sữa kia thật sự có thuốc, lại mẹ tự tay bỏ vào sao? Cho nên, mẹ mới có thể rõ ràng như vậy?"

Nhìn Thư Lạc Tâm giương nanh múa vuốt, Hoắc Tư Vũ tiếp tục mỉm môi cười. Tiếc đã khi cô nói ra lời này, nhìn thấy được trong mắt bà ta có tia khiếp sợ, theo trên đó là sự kinh ngạc của ông nội Đàm và Đàm Kiến Thiên

Bọn họ như thế nào cũng thật không ngờ, người phụ nữ nửa đời sống chung dưới một mái hiên với mình, lại ngoan độc như vậy

Chẳng qua, như vậy cũng tốt

Một lần xé bỏ bộ mặt giả dối của người phụ nữ này, sau này cô đỡ đau đầu

"Cô... Cô nói hươu nói vượn gì đó? Tôi làm sao biết được cô đang làm cái gì, chẳng qua tôi chỉ tùy việc mà xét mà thôi" Nghe được lời nói của Hoắc Tư Vũ, Thư Lạc Tâm có chút kích động

Sẽ không phải, cô thật sự biết cốc sữa kia có độc chứ?

Này cũng không tốt!

Nhưng mà cho dù cô ta biết thì thế nào, Thư Lạc Tâm bà không tin, Hoắc Tư Vũ có thể tìm ra chứng cứ, chứng minh cốc sữa kia là do bà bỏ thuốc vào

"Cô đừng tưởng rằng, việc cô không có đứa nhỏ có thể đem đổ lên đầu của tôi, đừng tiếp tục đứng ở chỗ này lừa gạt Đàm gia chúng tôi!"

Cường chế kích động trong lòng, Thư Lạc Tâm thầm nghĩ bà phải biểu hiện tự nhiên hơn một chút

Nhưng mắt thấy Hoắc Tư Vũ lấy từ trong túi ra một số văn kiện, sau đó để lên bàn ăn cơm. Còn tiện đã lấy ra cốc sữa ngày đó ở quán cà phê, Thư Lạc Tâm có chút kinh ngạc

Sao lại thế này?

Ngày đó Hoắc Tư Vũ không phải rõ ràng đã rời đi trước bà sao?

Cốc sữa kia, sao có thể ở trong tay cô ta?

Tuy rằng, sữa này đã trải qua nhiều ngày, màu sắc thay đổi không ít. Nhưng cũng làm cho Thư Lạc Tâm cảm thấy bất an

"Đây là cái gì?"

Thấy Hoắc Tư Vũ lấy ra mấy thứ này, ông nội Đàm cũng có chút kinh ngạc

Đàm Kiến Thiên cũng thuận tiện cầm tờ giấy kia lên, cùng ông nội Đàm xem xét một phen

"Ba, ông nội. Báo cáo này có tên hóa học. Nếu như hai người lên internet tìm kiếm, có thể biết được đây chính là thứ tất yếu trong thuốc sinh non. Nhưng mẹ dường như cũng tốn rất nhiều phí, nghe nói thứ này chế ra rất khó, không dễ dàng mua được. Công dụng một khi uống vào, dù chỉ một ít liền đủ để cho một đứa nhỏ chết non trong bụng mẹ!"

Nói lời này, trong mắt Hoắc Tư Vũ không che được hàn ý. Trùng trùng nhìn Thư Lạc Tâm, giống như hận không thể đem bà ta giết chết

Nếu không phải ngày đó Hoắc Tư Vũ cô thông minh, đi khỏi quán cà phê không quên súc miệng, chỉ sợ đứa nhỏ đã sớm không còn!

"Cái gì? Lạc Tâm, thứ này thật sự do bà làm sao?" Nghe được lời nói của Hoắc Tư Vũ, Đàm Kiến Thiên cũng kinh ngạc nhìn về phía Thư Lạc Tâm

"Mẹ, cô ta nói hẳn không phải là sự thật sao!" Đàm Dật Nam cũng mở miệng. Trong mắt của hắn ẩn chứa tia âm ảm

Bởi vì, Đàm Dật Nam không quên, lần trước Thư Lạc Tâm có ở trong phòng làm việc của hắn nói vài chuyện

Thời điểm đó, Thư Lạc Tâm nói việc này cứ giao cho bà!

Sẽ không phải, đây là biện pháp của bà chứ...

"Không, đây không phải sự thật. Mọi người đừng tin, cô ta nói vậy!" Mặc dù tới giờ phút này, Thư Lạc Tâm vẫn không quên phủ nhận

Bởi vì bà có thể đoán được, nếu như bà thừa nhận, thì hình tượng của bà trong mắt Đàm Kiến Thiên không phải sụp đổ hết sao?

Mà Hoắc Tư Vũ cũng sớm dự liệu được, Thư Lạc Tâm sẽ không thừa nhận ngay lập tức

Cô cũng không tức giận, chỉ chậm rãi lấy ra một vật nữa trong túi xách bỏ lên bà ăn cơm

"Tôi có nói vậy hay không, các người cứ xem camera theo dõi ở quán cà phê đó là biết, không phải sao?"

Khi Hoắc Tư Vũ cô nói ra điều này, cô có thể nhìn thấy sự bất an trong Thư Lạc Tâm

"Không..."

Hoắc Tư Vũ làm sao có thể có camera theo dõi?

Không có khả năng, đúng hay không?

"Đã quên nói cho mẹ, quản lý ở quán cà phê kia chính là bạn tốt của con. Con chỉ cần nói với cô ấy biết, một đoạn băng ghi hình bé nhỏ kia, chắc chắn không là vấn đề gì. Cho nên đối với việc này, mẹ không cần kinh ngạc!" Nói đến đây, Hoắc Tư Vũ dường như nhớ ra điều gì đó, lại tiếp tục mở miệng: "Đúng rồi, ông nội, ba, thật ra đứa nhỏ trong bụng con vẫn tốt. Bởi vì lúc mẹ cho con uống cốc sữa kia, con đã nhanh chóng phun ra, sau đó súc miệng khăn cấp. Nếu hai người không tin, có thể nói Nam đưa con đến bệnh viện kiểm tra một lần nữa!"

"Chết tiệt, cô sớm đã biết đúng không! Cô đã biết, tại sao còn uống cốc sữa kia?"

Nghe Hoắc Tur Vũ nói lời này, giờ phút này Thư Lạc Tâm mới hiểu ra được cái gì đó

Chính là bà không biết, thời điểm nói ra lời này, ba người ông nội Đàm, Đàm Kiến Thiên cùng Đàm Dật Nam gương mặt đều xám xịt như tro

"Mẹ, nếu như con lúc đó không uống sữa, chỉ sợ cũng không nhìn thấy một màn diễn tuyệt luân thế này! Được rồi, nói cũng đã nói xong, con đi trước. Lần khác rảnh rồi con lại đến!" Nói xong, Hoắc Tur Vũ quả thực rời đi

Mà Thư lạc Tâm xoay người, giờ phút này bị ba ánh mắt phía sau nhìn chằm chằm mình...

Mấy ngày sau, Đàm Dật Trạch xuống máy bay, liền khẩn cấp trở về nhà

Suốt bốn ngày, hắn không nhìn thấy vật nhỏ, nghe được giọng nói của cô. Hắn cảm giác, mình như cá thiếu nước, sắp không hô hấp được

Thật ra, hắn cũng không phải không gọi điện cho Cố Niệm Hề

Nhưng kỳ quái chính là, điện thoại của cô thường trong trạng thái không liên lạc được

Sẽ không phải là vật nhỏ tức giận với hắn chứ?

Vừa nghĩ tới mấy ngày hôm trước, trên giường lớn của hai người cô cố tình xếp cánh hoa, Đàm Dật Trạch đột nhiên cảm thấy hối hận

Hắn không nên đối xử với vật nhỏ như vậy!

Hôn nhân của bọn họ, ngay từ đầu chính là hắn ép cô!

Cho dù vật nhỏ không có vương bận gì với hắn, nhưng còn Đàm Dật Trạch hắn thì sao?

Tim của hắn, cũng không phải sớm bị vật nhỏ đoạt đi rồi sao?

Cứ như vậy, hắn làm sao còn làm như thế?

Nghĩ vậy Đàm Dật Trạch lại nhấn ga nhanh hơn, làm cho xe hưng hăng hướng tới ngôi nhà nhỏ của hắn

"Vật nhỏ, anh đã trở về!"

Đẩy cửa, Đàm Dật Trạch còn chưa kịp bỏ hành lý xuống, liền nhanh chóng đi hết một vòng quanh nhà

Nhưng kỳ quái, hiện tại chính là thời điểm cơm chiều, vật nhỏ lại không có ở nhà

"Uy? Ông nội, Hề Hề có ở bên đó hay không?"

Nhìn ngôi nhà trống tuếch, Đàm Dật Trạch liền gọi về Đàm gia

"Không có, sao Hề Hề không ở nhà sao? Hai cháu có phải xảy ra chuyện gì hay không?" Ông nội Đàm dường như cũng đoán ra được ý tứ gì đó

"Không có, ông nội cháu cúp máy đây!" Không đợi ông nội Đàm nói cái gì, Đàm Dật Trạch kiên quyết buông di động xuống

Cố Niệm Hề không ở Đàm gia, cũng không ở nhà, kia có thể hay không ở...

Trong đầu Đàm Dật Trạch lúc này hiện ra một cái tên___ Sở Đông Ly!

Người đàn ông mang kính mắt chết tiệt, thừa dịp hắn không ở nhà, lừa gạt lão bà của Đàm Dật Trạch hắn rồi đi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Đàm Dật Trạch Trở Về

Nghĩ có thể như vậy, Đàm Dật Trạch liền cầm lấy điện thoại di động, ấn số trợ lý Tiểu Lưu

"Đàm tham mưu trưởng xin chào. Xin cho hỏi có chuyện gì?" Vừa thấy được điện thoại của nhân vật này, đầu của Tiểu Lư lại một trận đau nhức. Hắn không quên nhiệm vụ lần này, bao giờ Đàm tham mưu trưởng cũng mang bộ mặt lạnh băng. Khiến cho mọi người cứ nom nớp lo sợ, sợ chọc giận Đàm tham mưu trưởng

Mà hiện tại, thế nhưng Đàm Dật Trạch còn tìm đến hắn, sẽ không phải là thấy hắn mấy ngày nay thoải mái, chuẩn bị đến ngược hắn chứ?

"Tiểu Lư, cho cậu năm phút, tra ra số điện thoại của Sở bí thư ở thành phố D!" Nói xong câu kia, Đàm Dật Trạch liền cúp điện thoại. Mà điện thoại di động của Tiểu Lư lại truyền ra tiếng "Đô đô đô", khiến cho hắn không khỏi hoang mang

Tại sao, Đàm tham mưu trưởng muốn tìm Sở Đông Ly?

Mặc kệ là vì cái gì, Tiểu Lư vẫn nhanh chóng tìm kiếm số điện thoại di động của Sở Đông Ly

Bằng không, xem sắc mặt Đàm tham mưu trưởng hai ngày nay âm trầm như vậy, phỏng chừng nếu năm phút đồng hồ không cho đại nhân vật kia câu trả lời, chắc chắn Đàm tham mưu trưởng sẽ làm cho hắn sống dở chết dở

Rất nhanh, Tiểu Lư liền đưa cho Đàm tham mưu trưởng thứ mà hắn cần

Mà nói tham mưu trưởng có được số điện thoại, liền gọi ngay cho Sở Đông Ly

Giờ phút này, trong lòng hắn chỉ nghĩ đến vật nhỏ. Hắn chỉ muốn mau chóng tìm cô trở về

"Đô đô đô..." Di động truyền đến tiếng chuông đợi, làm cho Đàm Dật Trạch thêm nóng nảy vài phần

Vật nhỏ, chờ anh!

"Uy, xin chào. Tôi là Sở Đông Ly, xin hỏi ngài là ai?" Dây số này là số mà hắn chỉ cho những người quen biết, bình thường chỉ có người trong nhà cùng bạn thân có được

Cho nên khi nhìn đến số điện thoại lạ, hai mắt Sở Đông Ly híp lại một chút. Luồng khí lạnh bao quanh lặng yên xuất hiện

Chẳng qua mọi thứ được che chắn bởi gọng kính trắng kia của hắn

"Uy, Sở bí thư xin chào, tôi là Đàm Dật Trạch!" Nghe được trong điện thoại giọng nói chưa quen thuộc, hai mắt Đàm Dật Trạch theo bản năng híp lại

"Yêu, đây không phải là người đi làm nhiệm vụ mặc kệ sự sống chết của lão bà ở nhà, Đàm tham mưu trưởng sao? Như thế nào, có chuyện gì lại gọi điện thoại cho tôi?" Sở Đông Ly không lạnh không nhạt nói một câu, lại mang ý tứ vô cùng rõ ràng

Tuy rằng Cố Niệm Hề đã nói không muốn có người khác xen vào chuyện của cô

Nhưng vừa nghĩ tới tối hôm đó cô đứng ở bến xe bus, khóc lóc giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi, Sở Đông Ly liền nuốt không trôi cục tức này

"Sở bí thư, tôi không hiểu anh đang nói gì? Cái gì mà đi làm nhiệm vụ, mặc kệ sự sống chết của lão bà ở nhà? Có phải Hề Hề xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Hỏi ra câu này, lồng ngực của Đàm Dật Trạch giống như bị ai đó bóp nghẹn

Nghe giọng nói của Sở Đông Ly, sẽ không phải vật nhỏ của hắn thật sự xảy ra chuyện gì rồi chứ?

"Yêu, hiện tại mới biết quan tâm, trước kia anh ở đâu?" Nghe được giọng nói tràn đầy lo lắng của Đàm Dật Trạch, môi của Sở Đông Ly khẽ nhếch

Chính là nụ cười như vậy, lại mang theo tia châm chọc mỉa mai

"Anh... Tôi hiện tại không muốn nói nhiều, anh nói cho tôi biết, Hề Hề đang ở chỗ nào!" Chỉ khi nhìn thấy vật nhỏ của hắn, hắn mới có thể an tâm

"Lão bà của anh ở chỗ nào, Đàm tham mưu trưởng muốn hỏi tôi, là có ý gì?" Trong điện thoại, ý tứ của Sở Đông Ly rõ ràng mang theo hàm ý không tốt

Đúng vậy, hắn hiện tại không nghĩ muốn nói cho Đàm Dật Trạch biết Cố Niệm Hề rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Hắn thật muốn nhìn, người đàn ông này có thể vì Cố Niệm Hề làm chuyện gì!

"..." Bị Sở Đông Ly nói một câu như vậy, Đàm Dật Trạch trong lúc nhất thời không biết nên làm như thế nào mới tốt

Hoặc là phải nói, thật ra hiện tại Đàm Dật Trạch chỉ quan tâm đến vật nhỏ của hắn, những vấn đề khác hắn không thèm để ý. Bằng không, hắn sao có thể dễ dàng để cho Sở Đông Ly tự chế giễu mình?

"Nếu Đàm tham mưu trưởng không còn việc gì, tôi còn có việc, cúp máy trước" Không đợi Đàm Dật Trạch kịp phản ứng, Sở Đông Ly đã tắt điện thoại

Mà lúc sau, khi Đàm Dật Trạch gọi điện cho hần, hần cũng không bắt máy!

Phần nộn vút điện thoại đi động trên giường lớn, Đàm Dật Trạch lại rơi vào suy nghĩ

Vật nhỏ...

Vật nhỏ, em rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bởi vì quá tưởng niệm, Đàm Dật Trạch đột nhiên ôm lấy chăn đệm của bọn họ, đem vài thứ kia nên mũi của mình ngửi, muốn nhẹ nhàng ngửi một chút, ý đồ muốn tìm kiếm hơi thở quen thuộc của Đàm Dật Trạch

Cuốn chăn đệm, Đàm Dật Trạch đột nhiên phát hiện, ở dưới có thứ gì đó màu đen tuyền. Nhặt lên vừa thấy cánh hoa hồng đã khô héo

Lúc này hần đột nhiên nhớ đến, lần trước lúc hần chuẩn bị đi, Cố Niệm Hề đã cố ý xếp hoa hồng trên giường...

Nói như vậy, cánh hoa hồng này chính là từ ngày đó

Thật ra vật nhỏ của hần rất yêu thích sạch sẽ. Mỗi lần thân thiết xong, nếu như không đi tắm rửa, cô sẽ không thoải mái, ngủ luôn cau mày

Nếu cô phát hiện ở dưới đệm còn cánh hoa hồng, chắc chắn đã sớm bị cô thu thập sạch sẽ. Như thế nào hiện tại vẫn còn ở đây?

Ga đệm vẫn tràn ngập mùi hoa hồng nồng đậm như trước. Mà hần vẫn không tìm thấy nửa hơi thở của vật nhỏ đâu

Chẳng lẽ, lúc hần rời đi, vật nhỏ liền không về chỗ này ngủ?

Lúc này, trong đầu Đàm Dật Trạch lại thoáng hiện ra một số hình ảnh. Đó là ngày đầu tiên hần đi công tác, Cố Niệm Hề có gọi cho hần

Chẳng lẽ, lúc đó vật nhỏ đã bị thương?

Nghĩ gọi điện cho hần, muốn nói cho hần hần biết. Nhưng hần lại dùng một câu "Anh bận" đuổi vật nhỏ đi

Chết tiệt, hần rốt cuộc đã làm cái gì?

Rõ ràng là không muốn vật nhỏ bị người khác ức hiếp, nhưng người ức hiếp vật nhỏ thảm nhất lại là Đàm Dật Trạch hần!

Hiện tại, hần biết đi đâu tìm vật nhỏ?

Nghĩ lại, Đàm Dật Trạch mới phát hiện, nơi vật nhỏ của hần có thể đến không nhiều

Đàm Dật Trạch liền mau chóng gọi điện thoại cho Tiểu Lưu

"Uy, Đàm tham mưu trưởng ngài lại có gì phân phó?" Khoảng cách lần trước Đàm tham mưu trưởng gọi cho Tiểu Lưu chính là mười phút trước

Sẽ không phải là hần vừa mới tìm sai số điện thoại của Sở Đông Ly, nên bây giờ Đàm tham mưu trưởng gọi đến trách tội?

Nhưng hần nhớ rõ, hần vừa mới sợ chọc giận đại nhân vật kia, nên đã cẩn thận so lại số điện thoại rất kỹ. Nhưng bây giờ, là tình huống gì?

"Mau chóng tra cho tôi hiện tại Sở Đông Ly còn ở chỗ này hay không! Thuận tiện tra hành trình gần đây của hần. Còn nữa, giúp tôi điều tra một người là Tô Du Du, ở bệnh viện XX, là bác sĩ khoa phụ sản, xem xem cô ấy gần đây ở chung một chỗ với người nào?"

Trừ bỏ hai người kia, Đàm Dật Trạch thật đúng không biết Cố Niệm Hề còn quen ai ở thành phố này

Cũng có thể, vật nhỏ đến tìm Đàm Dật Nam

Nhưng hần biết, cô đã chia tay với Đàm Dật Nam, còn cùng Hoắc Tư Vũ trở mặt thành thù. Hiện tại cô sẽ không tùy ý rơi vào vòng bùn một lần nữa

Cho nên, Đàm Dật Nam là người đầu tiên hần gạch bỏ!

"Cho cậu nửa tiếng, mau tìm đi!" Nói xong, Đàm Dật Trạch lại mau chóng cúp điện thoại

Tiểu Lưu ở bên kia mang một bộ mặt bất đắc dĩ

Trời ơi, Đàm tham mưu trưởng!

Ngài thật sự đem Tiểu Lưu tôi trở thành vạ nặng sao!

Mặc dù trong lòng trăm ngàn lần không muốn, Tiểu Lưu cũng đành cầm điện thoại lên, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ Đàm tham mưu trưởng giao trong

vòng nửa tiếng

Bằng không, người cuối cùng chịu khổ chỉ sợ chính là hắn!

Sở Đông Ly ở chỗ nào, chỉ cần gọi điện thoại đến sân bay điều tra một chút là có thể dễ dàng tìm ra. Mà nói cũng khéo, cô gái tên Tô Du Du kia vừa đúng cùng lão bà của Tiểu Lưu hắn làm chung một bệnh viện. Cho nên người hiểu biết cô gái kia, so với lão bà của Tiểu Lưu không ai hiểu hơn!

"Báo cáo Đàm tham mưu trưởng, Tô Du Du gần đây trừ bỏ Lăng nhĩ gia cùng tới lui một chỗ, mặt khác không còn người nào. Mà Sở bí thư bốn ngày trước đã lên máy bay trở về thành phố D. Cuối cùng trong lúc vô tình tôi còn biết đi cùng Sở bí thư còn có chị dâu!"

"Ba!" Nghe xong câu cuối của Tiểu Lưu, Đàm Dật Trạch quyết đoán ném điện thoại của mình xuống, đi đến ngăn tủ lấy vài bộ quần áo cùng hộ chiếu vội vã rời đi

Mà người bên kia điện thoại đang nghe được tiếng tút đơn điệu Tiểu Lưu cũng xem như biết lý do tại sao mấy ngày này Đàm tham mưu trưởng lại có bộ mặt cau có khó chịu như vậy

Thì ra là chị dâu của bọn họ đã chạy trốn!

Tuy rằng Đàm tham mưu trưởng mấy ngày này làm cho bọn hắn hoang mang lo sợ. Trong lòng Tiểu Lưu cũng ước gì chị dâu của bọn họ thay trời hành đạo, hung hăng chinh đồn Đàm tham mưu trưởng. Nhưng vừa nghĩ tới, nếu như chị dâu của bọn họ thật sự bỏ trốn cùng người khác, chẳng phải Đàm tham mưu trưởng của bọn họ càng trở nên đáng sợ hơn sao?

Đàm tham mưu trưởng cùng chị dâu kết hôn thời gian cũng không nhiều. Nhưng Tiểu Lưu phát hiện, từ lúc Đàm tham mưu trưởng của bọn họ cùng chị dâu ở một chỗ, nụ cười trên mặt thật sự nhiều hơn. Thậm chí ngay cả tính tình cũng dễ chịu hơn hẳn

Ngẫm lại, vì những tháng ngày an lành sau này của bọn họ, Tiểu Lưu thật tâm cầu nguyện, cầu nguyện chị dâu của bọn họ nhanh một chút trở lại bên người Đàm tham mưu trưởng!

Cùng lúc đó, tại thành phố D, một cô gái đứng ở trước cửa sổ, nhìn đám người bên ngoài nhốn nháo

Cô mặc một bộ váy ngủ bằng lụa đơn giản, trên vai còn tùy ý khoác một áo khoác. Nhìn kỹ có thể phát hiện ra tay của cô đang băng bó vết qua cổ

Người này chính là Cố Niệm Hề, mấy ngày trước từ thành phố A trở về nhà

Nhìn mọi người quen thuộc, cảnh vật quen thuộc, Cố Niệm Hề phát hiện mọi thứ vốn không thay đổi, nhưng không biết tại sao cô lại cảm thấy không quen

Trước kia mặc kệ cô có thương tâm mất mát gì, chỉ cần đứng ở chỗ này, nhìn mọi thứ tâm tình sẽ tốt hơn

Nhưng hai ngày nay, cô trừ bỏ ăn cơm và tắm rửa, những thời gian khác đều đứng ở chỗ này, tại sao tâm tình của cô lại không bình tĩnh nổi?

Về phần điện thoại di động của cô, thật ra cô cũng mang về Đàm gia

Vốn định nói cho Đàm Dật Trạch biết, cô trở về thành phố D. Chính là đến nơi này Cố Niệm Hề mới phát hiện, cô quên mang sạc bin. Giăng co lâu như vậy, khi về đến nhà đã sớm bị hết bin. Hai ngày nay cô không có phương tiện, nên không thể đi ra ngoài mua sạc bin. Sau đó cô liền để điện thoại di động ở gần kéo

Trong lòng nghĩ, Đàm Dật Trạch có lẽ phải hai ngày nữa mới có thể về nhà!

Đợi đến lúc tay của cô đỡ, cô sẽ ra ngoài mua sạc bin trở về, khi đó vẫn còn kịp

Đàm Dật Trạch có như cô hiện tại, nghĩ đến cô sao?

Nghĩ vậy, tầm mắt của Cố Niệm Hề lại có một tầng sương mù...

"Đến, Hề Nhi. Đây là canh gà mẹ làm cho con, nhanh uống đi!" Ân Thư Kỳ bưng canh gà tiến vào, nhìn Cố Niệm Hề đang đứng thất thần ở cửa

Thật ra, Cố Niệm Hề hai ngày trước về nhà, bà đã phát hiện ra cô có điểm khác thường

Chính là ngại Cố Ân Mẫn đều dính bên cạnh Cố Niệm Hề, bà cũng không muốn nói nhiều. Tính tình của Cố Ân Mẫn, Ân Thư Kỳ là người rõ ràng nhất

Nếu ông ấy biết Cố Niệm Hề bị Đàm Dật Trạch ức hiếp, chỉ sợ ông ấy sẽ là người đầu tiên đứng ra phản đối hôn sự này!

"Mẹ, mẹ nói con xuống lấy là được, mang tận lên đây không sợ bỏng tay sao?" Bị Ân Thư Kỳ làm gián đoạn, Cố Niệm Hề khôi phục tinh thần. Nhìn thấy Ân Thư Kỳ bưng canh gà trên tay, cô liền vội vàng đi đến

"Con đứa nhỏ này, bác sĩ không phải đã nói, cánh tay kia không được cử động sao? Nhanh lên, ngồi xuống đây. Mẹ giúp con ăn!" Bị Ân Thư Kỳ quát lớn, Cố Niệm Hề cũng ngoan ngoãn ngồi xuống

"Đến, thừa dịp còn nóng uống đi"

"Mẹ, cảm ơn mẹ!"

"Nói cái gì vậy? Con là con của mẹ, mặc kệ như thế nào cũng là con của mẹ" Nói xong, Ân Thư Kỳ cầm lấy thìa, giúp Cố Niệm Hề ăn

Vốn Cố Niệm Hề có thể làm một số việc, nhưng Ân Thư Kỳ nói cái gì cũng không cho cô làm. Giống như là ăn canh gà lúc này

"Hề Nhi, có phải có tâm sự hay không?" Ăn xong canh gà, Ân Thư Kỳ thu dọn bát đĩa, nhìn như lơ đãng hỏi một câu như vậy. Khiến cho cô có chút bối rối

"Mẹ, con nào có tâm sự gì!" Vấn đề của cô và Đàm Dật Trạch, vẫn là hai người tự giải quyết là tốt nhất. Người khác tham gia, sẽ chỉ thêm loạn mà thôi

"Thật không có tâm sự gì sao? Không cần quên, con là từ trong bụng mẹ đi ra! Con có chuyện gì, có thể dấu diếm mẹ được sao?"

Lúc trước, thật ra khi Cố Niệm Hề cầm hộ khẩu chuẩn bị rời nhà trốn đi, Ân Thư Kỳ cũng biết đến. Sở dĩ bà nhắm mắt không để ý, còn cố tình nói Cố Ân Mẫn cùng bà đi ra ngoài, đơn giản chỉ hy vọng con gái bảo bối của bà không cần tiếp tục vì tình khổ sở

Ân Thư Kỳ kéo cô đến trên giường ngồi xuống: "Nói một chút đi, có phải giận dữ với tiểu tử Dật Trạch kia hay không?"

"Mẹ, bọn con..." Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cô vẫn không biết bắt đầu từ đâu

"Thật ra ngày đó con trở về, mẹ liền đoán ra được con cùng nó xảy ra chuyện. Hề Nhi, vợ chồng ở chung không đơn giản giống như lúc yêu nhau. Lúc yêu nhau, hai người đều coi nhau có rất nhiều ưu điểm. Nhưng khi làm vợ chồng rồi, lúc đó khuyết điểm mới lộ! Cuộc sống vợ chồng cũng cần phải vun đắp đúng lúc, bằng không sẽ không tươi đẹp như đóa hoa. Nếu như quá sớm sẽ không nở rộ! Có thể nói, con còn quá nhỏ nên không hiểu. Nhưng đợi sau này con trưởng thành, sẽ từ từ hiểu hết được!" Nhìn bộ dáng của Cố Niệm Hề, Ân Thư Kỳ thẳng thắn mở miệng

"Được rồi, con nếu không muốn nghĩ lại chuyện trước kia thì đừng nghĩ đến. Con hiện tại bị thương, phải nghỉ ngơi thật tốt. Buổi chiều mẹ sẽ đưa con đến bệnh viện thay thuốc, làm kiểm tra một chút! Hiện tại mẹ còn có một chút việc cần giải quyết!"

Thấy Cố Niệm Hề cúi đầu, Ân Thư Kỳ cũng không muốn nhiều lời. Giúp Cố Niệm Hề nằm xuống, đắp chăn cho cô, nhìn cô nhắm mắt, sau đó Ân Thư Kỳ mới rời đi

Mà Cố Niệm Hề thấy Ân Thư Kỳ rời đi, lặng yên mở ra hai tờ giấy

Cuộc sống vợ chồng, cần phải vun đắp đúng lúc. Bằng không sẽ không tươi đẹp như đóa hoa. Nếu như quá sớm sẽ không nở rộ

Đàm Dật Trạch em muốn vun đắp hôn nhân của chúng ta, còn anh thì sao?

Anh có chung ý tưởng với em hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Không Phải Bận Sao, Còn Tới Làm Gì?

"Hề Nhi, sao còn chưa vào cửa?" Buổi chiều, Ân Thư Kỳ đưa Cố Niệm Hề đến bệnh viện thay thuốc, làm kiểm tra, lúc về nhà thấy Cố Niệm Hề vẫn đứng ở cửa

"Mẹ, con muốn đi mua một số đồ!" Cô muốn mua sạc pin điện thoại

"Con đứa nhỏ này, vừa mới nói sớm một chút, mẹ giúp con mua không phải tốt rồi sao! Con muốn mua cái gì, nói với mẹ, mẹ đi mua cho con!" Nói xong Ân Thư Kỳ chuẩn bị đi ra

"Mẹ, không cần. Con có thể tự đi mua. Hơn nữa, con thật lâu chưa trở về, vừa lúc muốn đi ra ngoài nhìn một chút!"

"Nhưng tay của con..."

"Mẹ, con bị thương ở tay chứ không phải ở chân, thật sự không có vấn đề gì!"

Thấy Cố Niệm Hề kiên trì, Ân Thư Kỳ cũng chỉ có thể đưa cho cô ví tiền, đương nhiên còn không quên dặn dò: "Nhớ phải cẩn thận một chút!"

"Dạ!"

Tạm biệt Ân Thư Kỳ, Cố Niệm Hề vô mục đích bước trên thành phố này

Thật ra, đây là nơi cô sinh ra, cho dù là nhắm mắt cô cũng có thể đến được nơi mà cô muốn. Nhưng không biết tại sao, rõ ràng mọi thứ đều quen thuộc, nhưng cô lại cảm thấy có sự mất mát

Đến một góc khuất trên đường, Cố Niệm Hề liền bước vào một siêu thị

"Tiểu thư, xin hỏi muốn mua cái gì?" Nhân viên trước cửa hàng nhiệt tình tiếp đón

"Tôi muốn mua một cái sạc pin điện thoại!" Cố Niệm Hề vừa mở miệng, cách đó không xa liền truyền đến một giọng nữ bén nhọn

"Yêu, đây không phải là Niệm Hề sao?"

Cố Niệm Hề quay đầu liền thấy người đi tới

Một thân váy liền áo bó sát, làm tôn lên dáng người là lướt của cô ta. Chẳng qua cổ áo rộng mở, có thể thấy rõ được xương quai xanh, cùng một mảng lớn da thịt lộ ra. Mái tóc xoan uốn thành lọn theo bước chân của cô lắc lư. Có mấy sợi tóc vô tình hữu ý che ở trước ngực tạo ra hiệu quả "Ôm đàn tỷ bà che mặt"

Nhìn cô gái trước mắt, Cố Niệm Hề cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng trong nhất thời vẫn không thể đoán ra được là ai

"Sao? Niệm Hề không nhận ra mình sao? Mình là Tiểu Cầm học chung thời trung học với cậu đây!" Người trước mặt đi tới mở miệng nói

Cố Niệm Hề cảm thấy, đôi môi đỏ tươi cùng với da thịt trắng nõn và răng nanh của cô ta có chút chói mắt

Nếu không phải cô ta tự giới thiệu, Cố Niệm Hề thật đúng không nhận ra được người này là Trương Tiểu Cầm. Thời trung học cô ta quen biết một nhóm côn đồ, sau đó liền bỏ học

"Là Tiểu Cầm! Mình vừa mới thiếu chút nữa không nhận ra! Cậu bây giờ thật xinh đẹp" Nhìn cách ăn mặc chói mắt của người trước mặt, Cố Niệm Hề cười nói

Mà nhìn Cố Niệm Hề cười như vậy, Trương Tiểu Cầm lại không thấy thoải mái. Tại sao Cố Niệm Hề đối mặt với người nào cũng có thể cười như vậy?

Chẳng lẽ cô ta không biết, có đôi khi Trương Tiểu Cầm cô rất ghét Cố Niệm Hề cười như vậy sao?

Còn nhớ rõ, lúc trung học Cố Niệm Hề tươi cười giống hoa bách hợp, đều làm cho đám nam sinh kia đều vì cô ta mê muội. Trương Tiểu Cầm cô lúc trước vì học cùng lớp với Cố Niệm Hề cho nên được rất nhiều nam sinh tiếp đón. Lúc đầu còn tưởng mình được hoan nghênh, nhưng sau mới biết bọn họ chỉ muốn cô đưa thư tình cho Cố Niệm Hề mà thôi

Nhưng Trương Tiểu Cầm thật không ngờ, sau khi gặp mặt, gương mặt của Cố Niệm Hề vẫn như vậy, không có sự thay đổi gì

Không giống như Trương Tiểu Cầm cô, hiện tại quần áo xinh đẹp nhưng lại không so được với cô gái đứng trước mắt!

"Mình rất hâm mộ cậu Niệm Hề, nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi!" Lời này là lời thực lòng của Trương Tiểu Cầm

Cố Niệm Hề vẫn một mái tóc đen dài. Gương mặt nhỏ nhắn không trang điểm, vẫn là mục tiêu đàn ông truy đuổi

Quanh chỗ bọn họ đứng, chốc lát có không ít người đàn ông lặng lẽ đứng đánh giá Cố Niệm Hề

Mà Trương Tiểu Cầm đối với điểm này oán hận không thôi

Chỉ cần Cố Niệm Hề vừa xuất hiện, mọi người đều sẽ không để ý đến Trương Tiểu Cầm cô

"Nhiều năm không gặp, hiện tại cậu sống ở đâu?" Thật ra, bởi vì Cố Niệm Hề là con gái thị trường, cho nên một số chuyện bọn họ cũng biết

Như là thời gian trước, Cố Niệm Hề rời nhà trốn đi, để kết hôn với một người đàn ông ở thành phố A. Cũng đã là chuyện ồn ào huyền ảo ở nơi đây

Chẳng qua, hiện tại quay về, tay lại bị thương! Phỏng chừng là chịu khổ bạo lực gia đình!

Nghĩ vậy, tâm tình của Trương Tiểu Cầm lại càng tốt hơn

"Mình đang làm việc ở thành phố A, gần đây tay bị thương, giám đốc thả cho ba tháng nghỉ ngơi!"

Mỉm cười trước mặt mọi người, Cố thị trưởng là người dạy cho cô

Mặc dù đối diện với người xa lạ, Cố Niệm Hề cũng có thể làm được

"Thật tốt quá. Nhưng mà Niệm Hề, mình nghe nói cậu đã kết hôn. Sao không thấy chồng của cậu đâu?" Nói lời này, Trương Tiểu Cầm cũng nhìn thấy sắc mặt của Cố Niệm Hề xấu đi. Xem ra điều cô đoán chắc chắn đúng mười phần! Hôn nhân của Cố Niệm Hề không hạnh phúc!

Thật lâu trước kia, Trương Tiểu Cầm đã xem không vừa mắt Cố Niệm Hề

Dựa vào cái gì Cố Niệm Hề vừa có gia thế tốt, lại thông minh, hơn nữa trong trường học còn có nhiều nam sinh thích cô ta như vậy?

Chẳng qua hiện tại, Trương Tiểu Cầm cũng cảm thấy như vậy thật công bằng

Không người nào toàn vẹn, Cố Niệm Hề cũng có một chỗ nét bút hồng, chính là hôn nhân của cô ta

Mà cô, cuối cùng cũng có điều tự tin hơn Cố Niệm Hề

"Anh ấy đi công tác, gần đây rất bận, cho nên chỉ có một mình mình trở về!" Nói lời này, nhân viên bán hàng vừa đúng lúc đưa sạc pin điện thoại đến cho Cố Niệm Hề!

"Tiểu Cầm, mình vừa mới nói với mẹ sẽ không ra ngoài lâu, cho nên hiện tại phải trở về!" Nhận lấy sạc điện thoại, Cố Niệm Hề nghĩ muốn rời đi

Bởi vì cô cảm giác được, Trương Tiểu Cầm không có ý tốt

"Yêu, lập tức phải đi sao. Chúng ta khó mới được gặp mặt, còn chưa nói được vài câu. Như vậy đi, cuối tuần này mình cùng chồng mình có mở tiệc kỷ niệm kết hôn, cậu đến tham gia nha! Đến lúc đó, chúng ta có thể trò chuyện một chút!" Nói lời này, Trương Tiểu Cầm đã lấy từ trong túi xách của mình ra một thiệp mời. Thừa dịp Cố Niệm Hề không phản ứng, liền cong cong vẹo vẹo viết xuống cái tên Cố Niệm Hề

"Này..." Thiệp mời đưa tới giống như là khoai lang nóng phỏng tay

"Niệm Hề, cầm đi! Chúng mình nhiều năm không gặp, mình cũng muốn nhân cơ hội này giới thiệu với cậu chồng của mình!"

"Kia... Được rồi! Mình đi trước, đến lúc đó nói chuyện sau!" Nói xong, Cố Niệm Hề nhanh chóng rời đi

Mà Trương Tiểu Cầm nhìn thấy bóng dáng Cố Niệm Hề vội vàng rời đi, khoe miệng liền kéo lên độ cung

"Bà chủ, là ai vậy?" Nhìn Trương Tiểu Cầm cười như vậy, cô gái bán hàng vừa mới đưa sạc điện thoại cho Cố Niệm Hề nhin không được đặt câu hỏi

Đúng vậy, đây chính là siêu thị của chồng cô

Đây cũng chính là nguyên nhân Trương Tiểu Cầm mới có thể cao ngạo trước mặt Cố Niệm Hề như vậy

"Người này năm trước tại thành phố khác kết hôn, nhưng mà không quá nửa năm đã trở lại. Thấy trên tay cô ta bị thương như vậy, phỏng chừng là do chồng cô ta gây lên"

Thấy Cố Niệm Hề bị thương, Trương Tiểu Cầm cười giống như là thấy được người khác gặp họa

Cố Niệm Hề, tôi cuối cùng cũng có cơ hội lên mặt với cô!

Lúc này đây, cô nhất định phải khoe ra ông chồng có tiền đồ của mình

Cô thật mong chờ bộ mặt hâm mộ cùng ghen tị của Cố Niệm Hề

Nhưng thật không ngờ, mấy ngày sau người mang bộ mặt hâm mộ cùng ghen tị kia chính là Trương Tiểu Cầm

Thật ra, lúc Trương Tiểu Cầm nói ra những lời kia, Cố Niệm Hề cũng đi chưa xa nên có thể nghe được giọng nói bén nhọn kia của cô ta

Cái gọi là kỷ niệm kết hôn chẳng qua chỉ là cái cớ muốn cười nhạo cô mà thôi. Hiện giờ thiệp mời kia cầm trên tay càng giống như một khối đá nặng trĩu

Từ siêu thị trở về nhà, Cố Niệm Hề một đường chỉ đều ủ rũ. Nhưng cô đến tận cuối cùng vẫn phát hiện ra, sự ủ rũ này là do người đàn ông nào đó gây ra, chứ không phải là sự châm chọc sau lưng của Trương Tiểu Cầm

Cúi đầu, sắp về tới cửa, Cố Niệm Hề đột nhiên nhìn thấy một đôi chân

Liếc mắt một cái, Cố Niệm Hề liền thấy đôi giày da này rất giống đôi giày da của Đàm Dật Trạch. Chẳng qua, Đàm tham mưu trưởng của cô lúc này đã

sớm đi làm nhiệm vụ

Cho nên cô khẳng định, người trước mặt không phải là Đàm tham mưu trưởng!

Còn nữa, Đàm tham mưu trưởng không có khả năng ở tại thành phố này!

Nghĩ đến trong lòng mình có tia chờ mong, khóe môi Cố Niệm Hề lại có nụ cười tự giễu!

"Vật nhỏ!" Xung hô quen thuộc, mang theo tiếng khàn khàn

Nụ cười trên gương mặt Cố Niệm Hề lại càng tự giễu hơn vài phần

Nếu vừa mới chẳng qua cô chỉ là nhìn lầm, kia hiện tại lỡ tai cũng nghe lầm rồi

Vì muốn đập nát ý niệm trong đầu, Cố Niệm Hề chậm rãi ngẩng đầu lên

Nhưng cô còn chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn, cô đã cảm thấy được eo bị một lực lớn ôm lấy. Sau một lát, cô lại ngã vào cái ôm ấm áp...

Độ ấm kia đối với cô rất quen thuộc. Một khắc đó cô cảm thấy chớp mũi giống như có a-xít-pan-tô-te-nic

"Đau, tránh ra!"

Thật ra, lúc hấn ôm cô, cô có thể cảm nhận hấn ý thức được cô bị thương nên đã cố tránh chỗ đau trên tay cô

Hiện tại, tay của cô một chút cũng không cảm thấy đau

Từ "Đau" kia của cô, kỳ thực là muốn ám chỉ nỗi đau trong lòng mình

"Thực xin lỗi, anh mới vừa có điểm thô lỗ, đến, để anh xem!" Dường như hấn cũng không ý thức được hàm nghĩa trong lời nói của cô, sau đó hấn liền nói nong lực đạo trên tay của hấn, nhưng vẫn thủy chung không rời đi nửa bước

Đôi mắt mang theo tham luyến, giờ phút này chỉ chuyên chú nhìn chằm chằm vết thương trên tay Cố Niệm Hề, tay của hấn còn không quên nhẹ nhàng vuốt qua tay cô, như là muốn kiểm tra vậy

"Chết tiết, rốt cuộc làm sao lại thành ra như vậy! Nói cho anh biết, ai làm em bị thương, anh sẽ hủy tay của người đó!" Phải biết rằng, vật nhỏ đã sớm trở thành sinh mệnh của Đàm Dật Trạch hấn, sớm vượt qua mức tính mạng của hấn

Vết thương ở trên tay cô, quả thật so với mạng của hấn còn làm cho hấn khó chịu hơn

Giờ phút này, mắt của hấn có một màu đỏ đậm

Quanh thân phát ra lãnh ý, làm cho người ta sợ hãi!

"Em không cần! Tránh ra, em phải về nhà!" Hiện tại hấn biết sốt ruột, lúc trước cô bị thương không phải đã gọi điện thoại muốn nói cho hấn sao? Nhưng lúc đó hấn lại nói hấn đang bận

Cảm nhận được lòng bàn tay hấn truyền đến độ ấm, chớp mũi của Cố Niệm Hề cảm thấy chua xót vô cùng

Thừa dịp hấn không chú ý, cô liền lặng lẽ rời khỏi lòng ngực hấn

Mà năng lực của Đàm Dật Trạch rõ ràng là hơn người, thấy Cố Niệm Hề chuẩn bị lui ra hấn đương nhiên cũng nhận ra. Nhưng hấn sợ đụng vào vết thương ở tay của cô, nên hấn chỉ có thể trở mặt nhìn cô rồi khỏi cái ôm của hấn

Nhưng bước chân của hấn, vẫn là theo sát Cố Niệm Hề. Hơn nữa ý vào chân dài, nên hai ba bước đã đến trước nhà của Cố Niệm Hề

"Anh... Anh rốt cuộc muốn làm gì? Anh không phải rất bận sao? Còn tôi đây làm gì!" Nói xong, đôi mắt nguyên bản đã ngập nước, lúc này lại như nước vỡ đê ập xuống

"Đi đi, anh rốt cuộc còn ở chỗ này làm cái gì? Em chán ghét anh, chán ghét anh!" Giống như là đem ủy khuất trong lòng mình phát tiết hết ra, cô đem sặc điện thoại vứt xuống đất, sau đó dùng tay không bị thương đánh tới trước ngực Đàm Dật Trạch

Nhìn Cố Niệm Hề điên cuồng như vậy, Đàm Dật Trạch cảm thấy lòng của mình co rút

Đương nhiên đó không phải là bị Cố Niệm Hề đánh. Chút sức lực này của cô đối với Đàm Dật Trạch hấn căn bản chỉ là gãi ngứa mà thôi. Nếu như trước đây, không có vấn đề gì, hấn sẽ coi đây giống như một loại hưởng thụ

Lòng hấn đau, là bởi vì nước mắt của cô

Mỗi một lần, chỉ cần Cố Niệm Hề khóc, Đàm Dật Trạch cảm giác thế giới giống như ngừng quay

"Vật nhỏ, anh thật sự không biết em bị thương. Nếu anh biết em bị thương, cho dù là ai ngăn cản, anh cũng nhất định trở về với em. Đừng khóc được không, em vừa khóc lòng anh liền rối loạn"

"Anh thật sự biết sai lầm rồi!"

"Vật nhỏ, anh sau này tuyệt đối không dám đối xử với em như vậy!"

Cô như vậy hẳn cũng chỉ biết ôm cô vào lòng, đem đầu ngón tay có vết chai của mình lau đi nước mắt cho cô

Một màn ôm nhau tận tình của bọn họ như vậy đã sớm lọt vào tròng mắt của một người

"Cố thị trưởng, đang nhìn cái gì vậy? Chuyên chú đến mức ngay cả tiếng đập cửa của tôi ông cũng không nghe được!" Ân Thư Kỳ vừa vào cửa, liền nhìn thấy Cố Ân Mẫn chuyên chú đứng ở cửa sổ, liền reu re gọi

Đây chính là phòng ngủ của bọn họ

"Yêu đang nhìn cái gì?" Đặt xuống canh gà trên bàn, Ân Thư Kỳ cũng nhanh chóng đến xem

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn bà cũng phát hoảng!

Ai nha mẹ nó, hai ngày nay bà vẫn thấy Cố đồng chí hậm hực không vui. Tận lực không muốn cho Cố đồng chí biết đến chuyện kia

Bằng không, lấy tính cách của lão Cố nhà mình, chỉ sợ sẽ gây khó dễ cho Đàm tham mưu trưởng

Nhưng Đàm tham mưu trưởng sớm không tới muộn không tới, lại cố tình để Cố đồng chí ở nhà mới tới. Ngày nên làm thế nào mới tốt

"Lão Cố, đó là vợ chồng son người ta hồ nháo. Ông ngàn vạn lần không nên tức giận!" Ân Thư Kỳ mau chóng khuyên nhủ

"Hồ nháo? Đồng chí Ân Thư Kỳ, hai mắt bà không nhìn thấy con gái của bà đang khóc sao?" Nói lời này ngữ điệu của Cố Ân Mẫn có chút trở nên cường ngạnh

"Cái kia... Tôi không nhìn thấy!" Thật ra hai ngày nay, Ân Thư Kỳ cũng sớm nhận ra được tâm tình con gái mình đều đặt trên người Đàm Dật Trạch. Cho nên bà không hy vọng chuyện bé xé ra to

"Đồng chí Ân Thư Kỳ, tôi thấy bà nên có một cặp kính lão!"

"Ông mới cần kính lão! Cố thị trưởng, không cần quên tôi so với ông trẻ hơn vài tuổi!" Tuổi tác là thứ phụ nữ rất kiêng kỵ khi nhắc đến, Ân Thư Kỳ cũng không phải người ngoại lệ

"Nếu bà không cần mang kính lão, tại sao không thấy được con gái chúng ta đang khóc?"

Cố Niệm Hề là con một của bọn họ, từ nhỏ Cố Ân Mẫn đã rất nghiêm khắc đối với cô, nhưng vẫn vô cùng thương yêu cô. Nhìn cô khóc, trong lòng ông đau giống như bị cắt một miếng thịt

"Tôi đương nhiên nhìn thấy, chẳng qua đó là chuyện vợ chồng son người ta, chúng ta chỉ có thể để cho hai chúng nó tự giải quyết. Ông không phải nói, vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa sao?" Thấy không thể gạt được Cố thị trưởng, Ân Thư Kỳ cũng chỉ còn cách nhẹ nhàng

Nghe Ân Thư Kỳ nói, sắc mặt của Cố Ân Mẫn quả thật dịu đi: "Tôi cũng biết đạo lý này. Tôi biết lần này Hề Nhi về không đơn giản như vậy, bằng không tại sao nó mỗi ngày đều cúi đầu!"

"Thì ra, lão Cố ông cũng nhìn ra!"

"Vô nghĩa, nó là con gái của tôi. Không phải có câu hiểu con gái không ai khác ngoài ba sao!"

Cố Ân Mẫn quay đầu nhếch mi nhìn Ân Thư Kỳ

"Được rồi, được rồi. Nhưng mà con đề Đàm, Cố thị trưởng ông xử lý thế nào? Có cho hẳn vào cửa không?" Nhìn sắc mặt Cố thị trưởng tốt lên không ít, Ân Thư Kỳ nhanh chóng rên rỉ khi còn nóng

"Còn có thể không cho nó tiến vào hay sao? Nếu để cho nó chịu đói chịu rét ở ngoài, người thương tâm nhất không phải là con gái chúng ta hay sao?"

Nghe được lời này của Cố thị trưởng, trái tim của Ân Thư Kỳ lúc này mới cảm thấy được bình an

Chẳng qua, trái tim chỉ vừa mới bình phục trong chốc lát, Ân Thư Kỳ bởi vì câu nói kia của Cố thị trưởng mà bắt đầu lo lắng

Cố thị trưởng nói như vậy: "Dám để cho con gái của Cố Ân Mẫn này khóc, đứa nhỏ kia chắc chắn là hỏng não rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Mùa Xuân Động Dục

"Ăn com thôi!" Ân Thư Kỳ đặt nồi canh gà lên bàn ăn com rồi nói tiếp: "Mau, Hề Nhi mau dẫn Dật Trạch qua bên này. Canh gà này hôm nay đã hầm gần cả ngày. Bên trong còn có cả măng tây, mẹ lấy ở nhà thím Vương cách vách, nghe nói vừa ngọt vừa ngon!"

Cố Niệm Hề bị điểm danh, vẻ mặt không phục trừng mắt liếc nhìn mẹ mình một cái

Mà trong lúc Ân Thư Kỳ nói ra câu này, đã có người nào đó nắm lấy tay cô

"Đi thôi, mẹ gọi chúng ta đến ăn com!" Thật ra một tiếng "Mẹ" này đối với người khác có thể không tính là cái gì. Nhưng đối với Đàm Dật Trạch mà nói đủ chạm đến chỗ sâu nhất trong lòng hắn

Từ lúc còn nhỏ, mẹ hắn đã qua đời. Sau đó Đàm Kiến Thiên lấy Thư Lạc Tâm, tuy rằng bà ta luôn nở nụ cười với mọi người, nhưng sau lưng lại luôn so sánh con trai mình với Đàm Dật Trạch. Đàm Dật Trạch đối với Thư Lạc Tâm kia nhiều năm vẫn không gọi bà ta là mẹ

Mà điều này cũng làm cho hắn nhanh chóng quên cảm giác gọi mẹ

Hiện tại, mẹ của Cố Niệm Hề đã nhiệt tình tiếp đón hắn, điều này làm cho Đàm Dật Trạch thật sự cảm giác được rất giống với mẹ mình trước kia

Rất ấm áp...

Ấm tới tận trong lòng!

Thật ra, cả buổi chiều Đàm Dật Trạch đều nghiêm chỉnh nhìn cô. Ngay cả cô đi ngủ, hắn cũng muốn phải đi vào xem. Nếu không bị ba của vật nhỏ gọi đi đánh cờ, không chừng hắn đã chơi xấu cô ở trên giường

Nhưng lúc này, tầm mắt của Đàm Dật Trạch lại không dừng trên người Cố Niệm Hề, điều này làm cho cô cảm thấy chua xót, rốt cuộc Đàm Dật Trạch đang nhìn cái gì

Theo tầm mắt của hắn, Cố Niệm Hề thấy được hắn đang nhìn bàn ăn com...

Rồi sau đó Cố Niệm Hề lại nhìn về phía Đàm Dật Trạch. Thấy rõ ràng ánh mắt hắn có tia ôn nhuận, còn có sự chuyên chú

Một khắc kia, Cố Niệm Hề cũng hiểu được, rốt cuộc hắn đang nghĩ cái gì...

Mặc kệ hắn đã bao nhiêu tuổi, mặc kệ thân phận của hắn có tôn quý ra sao, mặc kệ thực lực hắn hơn người cỡ nào, hắn cuối cùng cũng khát vọng, có được sự ấm áp từ gia đình

Đàm Dật Trạch hắn nhớ mẹ phải không?

Nhìn cặp mắt tràn ngập sương mù của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề không tự giác nắm chặt tay hắn

Cũng chính vì động tác nho nhỏ này của cô đã làm cho hắn hồi phục tinh thần

"Vật nhỏ, chúng ta đi ăn com đi!" Nhún vai, hắn lơ đãng cười với cô, rồi đem con người ướt át của mình che dấu hoàn hảo

Cô nhìn tấm lưng thẳng tắp của hắn, đột nhiên lại cảm thấy đau lòng. Cũng chính bởi vì như vậy, cô không buông tay hắn ra, tùy ý để hắn kéo cô đến bàn ăn com

"Đến, Dật Trạch. Trước uống một bát để làm ấm áp thân mình đi!" Ân Thư Kỳ múc cho Đàm Dật Trạch một bát canh gà, đưa đến trước mặt hắn

Có lẽ, bà không biết hành động này của mình, lại lặng lẽ làm cho tâm người đàn ông trước mặt gọn sóng

"Mẹ, cảm ơn!"

Hắn cười như trước, nhẹ nhàng giống như gió thổi qua ruộng lúa

Nếu không phải Cổ Niệm Hề chú ý tới, khi hắn tiếp nhận bát canh kia trông mắt của hắn thoáng có tia vui sướng, đến ngay cả cô cũng bị hắn lừa gạt

"Nói cái gì đó! Con bây giờ là chồng của Hề Nhi, tất nhiên là con của mẹ. Nhìn con gần đây gầy không ít. Hề Nhi từ nhỏ bị mẹ và ba của nó chiều hư, có khi hầm canh cũng sẽ biến thành rang khô. Con trong khoảng thời gian này cứ ở lại đây đi, mẹ sẽ bồi bổ một chút cho con!" Ân Thư Kỳ nói ra điều này trông mắt cũng có ý cười

Nhìn ra được bà thật sự yêu mến Đàm Dật Trạch

"Mẹ, có người nói con gái của mình như vậy sao?" Cổ Niệm Hề có chút không phục

Đàm Dật Trạch làm sao gầy!

Hơn nữa gần đây cô ngày nào cũng hầm canh cho hắn, không phải sao?

Chỉ là mẹ không biết mà thôi

Nghĩ vậy, Cổ Niệm Hề quay sang bên cạnh liếc nhìn Đàm Dật Trạch

Đàm Dật Trạch vẫn một bộ dáng thâm thúy, nhưng nhiều ngày không thấy, hốc mắt hắn quả thực đã trũng xuống. Thậm chí bên dưới còn có chút thâm đen. Hắn như vậy, rất giống với người hai ngày không ngủ

Xem ra, khoảng thời gian này hắn cũng không trôi qua tốt

"Tiểu nha đầu, mỗi lần mẹ nói con lại cãi lại! Đừng tưởng có ba làm hậu thuẫn cho con mà mẹ sợ! Mau ăn cơm, cơm nước xong xuôi liền đi nghỉ đi. Bác sĩ nói, tay của con cần nghỉ ngơi nhiều một chút" Ân Thư Kỳ bắt hắn nói

"Đúng rồi Dật Trạch, mấy ngày nay con cứ ngủ ở đây đi. Đêm nay, mẹ sẽ lấy bộ quần áo ngủ của ba cho con mặc. Ngày mai mẹ cùng Niệm Hề đi đến chợ mua cho con mấy thứ đồ dùng cá nhân!"

"Được, làm phiền mẹ!" Đàm Dật Trạch khước miệng cười càng sâu

Không chỉ vì hắn thành công tiến vào Cổ gia, tiếp cận Cổ Niệm Hề gần hơn. Mà còn bởi vì sự ảm áp của Cổ mẹ dành cho hắn

"Chẳng qua giường của Niệm Hề rất nhỏ!" Cổ Ân Mẫn từ trên lầu đi xuống, nói nhẹ một câu như vậy. Mà tầm mắt còn lơ đãng dừng trên ghế sa lon

"Ba, con ngủ ở sa lon cũng được!" Đàm Dật Trạch năng lực hơn người, nhìn thoáng qua đã hiểu ý Cổ Ân Mẫn. Vì thế hắn liền mở miệng, thuận theo ý Cổ Ân Mẫn

"Lão Cổ..."

"Ba?"

Không chỉ có Ân Thư Kỳ mà ngay cả Cổ Niệm Hề cũng không hài lòng với kết quả như vậy

Cô biết Đàm Dật Trạch tài trí hơn người. Còn chưa có người nào dám gây khó dễ cho hắn như vậy

Ba làm như vậy, có phải là hơi quá đáng hay không?

Mà Đàm Dật Trạch không biết có vì việc này mà cảm thấy phẫn nộ?

Nhưng khi nhìn thấy Đàm Dật Trạch cười nhẹ, trái tim của cô cũng từ từ quay trở về chỗ cũ

"Tốt lắm, đồng chí Ân phiền ba hôm nay đưa cho Dật Trạch một cái chăn bông!" Cổ Ân Mẫn không chú ý tới sắc mặt của hai mẹ con liền mở miệng nói

"..." Thấy Cổ Ân Mẫn kiên trì như vậy, Ân Thư Kỳ cũng không biết nên nói sao mới tốt. Chỉ có thể tiếp tục mời Đàm Dật Trạch ăn cơm

Đàm Dật Trạch chỉ thủy chung cười nhạt, dường như không để ý đến chuyện đêm nay hắn phải ngủ ở ghế sa lon không để vừa chân hắn

"Ha ha..." Lúc Đàm Dật Trạch bước ra từ phòng tắm, Cổ Niệm Hề vốn không muốn tươi cười với hắn, nhưng vẫn không nhịn được cười ra tiếng

Nghe được tiếng cười của Cổ Niệm Hề, Đàm Dật Trạch không một chút phiền não, nhưng ngược lại lại làm như vậy, đi đến phía Cổ Niệm Hề ngồi xuống

"Cười cái gì!"

Hắn cung chiêu đưa tay vuốt tóc cô, rồi sau đó không quên xẹt qua môi cô

Thật muốn hiện tại đem cô nuốt vào bụng. Đã vài ngày không gặp vật nhỏ, hẳn cứ nghĩ đã trôi qua cả hàng thế kỷ

Trời biết, hiện tại hẳn phải tốn bao nhiêu sức lực mới kiềm chế không đến ôm hôn cô...

Đương nhiên, đó cũng không phải lý do Đàm Dật Trạch cưỡng chế chính mình. Mà bởi vì ở chỗ này không chỉ có riêng hai bọn họ mà vẫn còn Cố thị trưởng

"Mọi người đều nói trẻ con mặc áo người lớn. Sao nhìn anh lại giống như người lớn mặc áo trẻ con thế này?" Nhìn về mặt khốn quẫn của hắn, Cố Niệm Hề cảm thấy vô cùng vui vẻ. Một tay bịt chặt cái miệng nhỏ nhắn, miễn cho cô cười ra tiếng.

Đàm Dật Trạch nghe được lời nói này của Cố Niệm Hề, cũng ý thức được cái gì đó liền nhìn xuống. Ân Thư Kỳ đưa cho hắn áo ngủ in hoa của Cố Ân Mẫn

Thật ra, Cố Ân Mẫn cũng cao đến hơn một mét bảy. Chiều cao như vậy ở thời còn trẻ cũng dễ cho ông đáng tự hào

Nhưng Cố Ân Mẫn dù sao cũng chỉ miễn cưỡng đứng đến cằm của Đàm Dật Trạch. Cho nên quần áo này Đàm Dật Trạch mặc vào, cánh tay áo chỉ dài đến hơn khuỷu tay, mà quần cũng chỉ có thể che được qua đầu gối hắn một chút. Thật đúng là như lời của Cố Niệm Hề nói, người lớn mặc quần áo của trẻ con

Nhưng mà Cố Niệm Hề cười như vậy, người phiền não không phải Đàm Dật Trạch mà là Cố Ân Mẫn

Nghe được lời của cô, sắc mặt Cố thị trưởng rõ ràng là không tốt

Hắn còn chưa từng bị bạn bè đồng lứa nào chỉ trích về chiều cao. Mà hôm nay lại bị con gái mình yêu quý nhất giễu cợt!

Cố thị trưởng không chịu đựng được sự thật này, liền cau có rời khỏi ghế sa lon

Mà Cố Niệm Hề thấy Cố Ân Mẫn rời đi liền nói: "Ba, chúng ta mới chơi được nửa ván cờ, sao ba đã rời đi rồi"

Nhưng mặc kệ cô có gọi thế nào Cố thị trưởng cũng không dừng bước

"Ba làm sao vậy?" Cố Niệm Hề nhìn bàn cờ ảo não

"Vật nhỏ, em chọc ba tức giận, không biết sao?"

"Em nào có chọc ba?"

Đối với sự mê man của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch lại cười giống như là hồ ly: "Em cười nhạo chiều cao của ba!"

"A?" Cố Niệm Hề thật đúng là không biết, chiều cao là vết thương chí mạng của ông

"Được rồi vật nhỏ, em tạm thời đừng chọc ba tức giận được không? Nếu không anh trong khoảng thời gian này chỉ sợ sẽ sống khổ sở!" Đàm Dật Trạch lúc này lại cảm thấy khó xử nhìn Cố Niệm Hề

Thật ra ngẫm lại ghế sa lon nhà Cố Niệm Hề cũng không phải là nhỏ

Nhưng nếu như người cao một mét chín như Đàm Dật Trạch mà nói, chắc chắn sẽ không đủ chân

Nhìn sắc mặt của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề có chút đau lòng nhưng vẫn mở miệng nói: "Ai bắt anh muốn ở chỗ này, để hiện tại phải ngủ ghế sa lon!"

"Anh tại sao đến chỗ này ngủ ghế sa lon, vật nhỏ chẳng lẽ em không biết sao?" Nhìn về mặt chột dạ của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch liền ngồi xuống bên cạnh cô, thừa dịp không có ai để ý liền kéo cô vào lòng ngực, động tác vô cùng ôn nhu, vừa đủ không để tay cô bị đau

"Anh làm cái gì vậy? Lão lưu manh, buông ra!" Tuy rằng giả vờ, nhưng giọng nói của Cố Niệm Hề rõ ràng cũng đề thấp không ít, tránh để người khác phát hiện

Mà biết được suy nghĩ này của cô, cánh tay của người đàn ông nào đó lại làm càn thêm vài phần

Trong chốc lát tay của hắn liền khấn cấp đi lên, sau đó cúi đầu xuống hôn đôi môi đỏ mọng của cô...

Chẳng qua rất nhanh hắn liền buông cô ra

Nhìn cô gái gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, dùng tay không bị thương của mình chạm lên môi cười thầm. Đàm Dật Trạch cảm thấy rất vừa lòng

"Vật nhỏ, em còn chưa đi tắm. Có cần anh giúp em hay không?"

Thấy cô thất thần, hắn liền ngồi sát lại gần cô hơn, về mặt tà ác nhìn cánh tay bị thương của Cố Niệm Hề

Chẳng qua hấn không làm quá, nếu như làm quá gây nên hòa loạn, người ghen khuất đêm nay vẫn chính là hấn!

"Em mới không cần! Lão lưu manh, xứng đáng ngủ ghế sa lon!"

Nhìn nụ cười xấu xa trên mặt hấn, cùng với ánh mắt có lửa, Cố Niệm Hề nhanh chóng đứng dậy, hướng phòng của mình đi đến. Bọn họ tốt xấu gì cũng kết hôn một thời gian, Cố Niệm Hề đương nhiên hiểu rõ giờ phút này hấn muốn làm gì. Nếu như tay của cô không bị thương, phỏng chừng cô sẽ thừa dịp thiên thời địa lợi nhân hòa này mà đùa giỡn Đàm Dật Trạch một phen. Nhưng hiện tại tay của cô đang bị thương, nếu đùa giỡn hấn, chỉ sợ người bị cắn lại chính là cô

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề nhanh chóng rời đi

Đương nhiên, trước khi đi cô còn không quên nói một câu lỗ mãng như vậy

Mà nhìn bóng dáng của cô, khóe miệng Đàm Dật Trạch khẽ nhếch lên

Vốn tưởng rằng chỉ cần cách xa vật nhỏ một chút là an toàn, nhưng hiện tại xem ra ma lực vật nhỏ của hấn đúng là không nhỏ. Cái gì cũng không làm nhưng lại khiến cho hấn dục hỏa đốt người

Tối nay người chịu khổ lại là Đàm Dật Trạch hấn

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Lão Già Kia, Anh Ưc Hiếp Em

Ban đêm, Cố Niệm Hề một mình đứng ở phía trước cửa sổ

Gió đêm lạnh, thổi vào từ cửa sổ. Thổi bay mấy sợi tóc trên trán cô, nhưng lại thủy chung không thể thổi tiêu tan được nồn nóng trong lòng

Cô, dường như vẫn phát điên, muốn đến gặp người đàn ông kia

Thật ra, hiện tại Đàm Dật Trạch đang ở phòng khách. Chỉ cần cô đi ra ngoài là có thể nhìn thấy hấn

Nhưng Cố Niệm Hề vẫn kiêu ngạo

Cô hy vọng, Đàm Dật Trạch có thể đến đây tìm cô

Nhưng ngại chỗ này có ba mẹ, đặc biệt là ba đang theo dõi hấn. Đàm Dật Trạch muốn làm ra nhiều hành động cũng khó

Cũng chính bởi vì như vậy, Cố Niệm Hề mới không ngủ được

Kim đồng hồ đã chạy qua số mười hai, Cố Niệm Hề một chút buồn ngủ cũng đều không có

Không biết, Đàm Dật Trạch ở phòng khách có giống cô hay không

Xoay người, Cố Niệm Hề nhìn cửa phòng đã đóng chặt của mình

Tầm mắt không di chuyển, như muốn nhìn xuyên qua cánh cửa này, nhìn đến chỗ của người đàn ông kia

Không biết, ghế sa lon nhỏ như vậy, Đàm Dật Trạch có thể ngủ không?

Nếu không, đi ra ngoài uống nước, thuận tiện xem hấn có đá chẵn ra hay không?

Nghĩ vậy, trong bóng đêm Cố Niệm Hề khẽ cười

Nhưng cô vẫn cho rằng, chính mình khát nước chứ tuyệt đối không phải vì lão già xấu xa kia mới đi ra ngoài!

Vì không muốn quấy rầy ba mẹ ngủ, Cố Niệm Hề nhẹ nhàng bước ra. Cô kiễng mũi chân, thật cẩn thận tiến về phía trước, hành động giống như là con chuột đi trong đêm

Nhìn quanh bốn phía, Cố Niệm Hề trước tiên đi đến chỗ ghế sa lon, trong lòng chịu không nổi sự vui sướng

Cô tiến vào phòng khách, thấy vẫn có ánh đèn điện nhỏ, nhìn xuống phía dưới chính là người đàn ông nào đó đang cuộn mình nằm trên ghế sa lon

Ánh sáng chiếu xuống ngũ quan của Đàm Dật Trạch, càng phát ra thâm thúy lập thể. Đường cong gương mặt vẫn cứng rắn như trước, nhưng bởi vì ánh sáng mờ ảo làm cho hắn nhu hòa hơn rất nhiều. Cặp mắt sắc bén như chim ưng giờ phút này đã nhắm chặt, nhìn không ra sự nghiêm khắc ngày thường

Ánh đèn mờ ảo chiếu xuống người hắn, khiến cho xung quanh hắn như phát ra một đạo ánh sáng quang mang, làm cho người ta nhìn không được muốn tới gần

Không nghĩ rằng, cô đêm nay nhớ hắn như vậy, mà hắn vẫn nghiêm chỉnh ở chỗ này ngủ ngon được

"Đồ tồi!" Hướng Đàm Dật Trạch nói ra một câu, Cố Niệm Hề xoay người hướng về phía phòng bếp, rót một cốc nước uống xong, cô liền chuẩn bị muốn trở về phòng mình

"Khụ khụ khụ..." Cô nghe được tiếng ho nhẹ. Nhìn lại phát hiện thì ra truyền đến từ chỗ Đàm Dật Trạch

Rõ ràng là không muốn quay lại, nhưng Cố Niệm Hề vẫn nhìn không được quay đầu. Trong chốc lát, cô bước về phía chỗ ghế sa lon

Mãi cho đến khi đứng bên cạnh hắn, Cố Niệm Hề mới phát hiện thì ra Đàm Dật Trạch cũng không thể ngủ nổi

Xem hai hàng lông mày hắn nhăn lại. Có thể bởi vì vừa mới đứng quá xa nên cô không phát hiện ra điều này

Nhìn Đàm Dật Trạch cau mày, Cố Niệm Hề nhìn không được vươn tay ra, chuẩn bị vuốt lên nếp gấp ở đuôi lông mày hắn. Thật ra, mỗi lần Đàm Dật Trạch chú ý đến cái gì đó, mi tâm luôn nhíu lại. Đặc biệt là khi xem tin tức, động tác của hắn như vậy, dường như đã thành thói quen

Có lẽ Đàm Dật Trạch cũng không biết, cô không thích bộ dáng nhíu mày của hắn như vậy, bởi vì hắn như vậy, trong lòng cô sẽ cảm thấy khó chịu

Cố Niệm Hề còn chưa chạm tay được vào người Đàm Dật Trạch, liền bị một cổ sức lực kéo xuống. Ngay sau đó cô liền ngồi ngay bên cạnh Đàm Dật Trạch

"Vật nhỏ, anh ngửi được mùi hương của em!"

"Vật nhỏ, cũng là em buổi tối rất thơm!"

Hai câu nỉ non từ miệng Đàm Dật Trạch phát ra

Mà tay của Cố Niệm Hề đã bị hắn kéo đến bên môi. Hắn kéo tay cô cẩn nhẹ, nhưng lập tức không có động tác gì tiếp theo

Đàm Dật Trạch như vậy, cũng là cho Cố Niệm Hề cảm thấy ngoài ý muốn

Bởi vì cô rất hiểu hắn, mỗi lần nếu như hắn ôm cô, hắn tuyệt đối sẽ không chỉ hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn, cần cần cái tay của cô đơn giản như vậy

Nhưng mà hôm nay, hắn an phận khiến cho cô kinh ngạc

"Lão công?"

Cố Niệm Hề gọi hắn một tiếng, phát hiện đôi mắt của hắn vẫn như trước nhắm chặt. Tay của cô cũng có thể lặng lẽ rời khỏi bàn tay to lớn của hắn. Hoặc là phải nói, Đàm Dật Trạch lôi kéo tay cô, hắn là không dùng nhiều sức lực

Lần thứ hai rút tay khỏi hắn, mi tâm của hắn lại càng nhíu chặt, hắn dường như không hài lòng với động tác này của cô

Nhưng nếu hắn không hài lòng, tại sao không ngăn cản cô?

Lấy hiểu biết của Cố Niệm Hề đối với Đàm Dật Trạch, hắn cũng không phải là người chịu ủy khuất chính mình

Chẳng lẽ, Đàm Dật Trạch vừa mới mơ ngủ?

Vừa nghĩ tới rất có khả năng, Cố Niệm Hề lặng lẽ đẩy hắn một phen, mà người đàn ông này thủy chung không có động tác gì, xem ra là ngủ thật

Nhìn hồ hấp đều đều của hắn, Cố Niệm Hề chỉ có thể bất đắc dĩ khẽ hạ cánh môi

Tay của hắn bởi vì lúc này kéo tay cô, nên chần tuột ra, Cố Niệm Hề lại kéo chần đắp lại cho hắn. Trong lúc vô tình, cô chạm phải cái trán nóng bỏng của Đàm Dật Trạch

Chết tiệt, sao lại nóng như vậy?

"Lão công, anh tỉnh, sao người anh lại nóng giống như phát sốt vậy?"

Cô ngồi xồm xuống bên cạnh ghế sa lon, cố ý hạ thấp thanh âm, nhưng rõ ràng mang theo lo lắng

"Lão già kia, anh tỉnh lại đi!"

Rốt cuộc, sau một trận lắc qua lắc lại của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch cũng mở mắt, nhìn trước mắt là gương mặt hần yêu thương, khoe miệng khe nhếch

"Vật nhỏ, làm sao vậy? Có phải nhớ anh không ngủ được đúng không!" Nhìn cô ngồi xồm bên cạnh ghế sa lon, khoe miệng Đàm Dật Trạch lại có độ cung cung chiều

"Lão già kia, anh phát sốt rồi!" Nói xong, Cố Niệm Hề còn dùng hành động chứng minh lời nói của mình, đem tay đặt lên trán của hần, sau đó lại đặt lên trán của mình, cảm giác được độ ẩm hai bên chênh lệch rất lớn, liền nhúu mày: "Rất nóng, làm thế nào mới tốt? Nếu không em đưa anh đến bệnh viện!"

"Không có việc gì, lão công của em không yếu ớt như vậy!" Nhìn cô vì hần mà nhúu mày, Đàm Dật Trạch dùng ngón tay thô ráp của mình nhẹ nhàng xoa mặt cô

Thật ra, thân thể hần bất thường đã bắt đầu từ hai ngày trước. Bởi vì ngày đó nhận điện thoại của Cố Niệm Hề, sau đó cô lại cúp máy, Đàm Dật Trạch liền ngồi ở trong doanh trại cả một buổi tối. Chỗ mà hần đợt này tập huấn là một cao nguyên

Tuy rằng bây giờ là mùa xuân, ở trên cao nguyên ban đêm rất lạnh. Cho nên hần nghiêm chỉnh đứng ở đó hai ngày trời dĩ nhiên cũng cảm thấy có chút đau đầu

Nếu như bình thường, thức đêm như vậy đối với Đàm Dật Trạch hần căn bản không tính là gì. Chỉ cần ngày hôm sau nghỉ ngơi tốt, người cũng dần khỏe lại. Nhưng hai ngày liên tiếp hần không liên lạc được với Cố Niệm Hề, cho nên điều này làm cho hần ngủ không ngon giấc. Khi quay về nhà lại không thấy cô. Sau đó tra được vật nhỏ đã lên máy bay theo Sở Đông Ly về thành phố D, hần lại mất bình tĩnh ngay trong đêm đắp máy bay đến tìm cô

Liên tiếp vài ngày bồn ba mệt nhọc, rốt cuộc cũng vẫn làm người đàn ông này suy sụp

Tối nay lúc tắm rửa xong, hần liền phát hiện đầu óc choáng váng. Cho nên, kế hoạch thừa dịp lúc Cố thị trưởng cùng Ân Thư Kỳ ngủ, sau đó lặng lẽ len vào phòng Cố Niệm Hề của hần cũng bị gác lại

Vốn muốn nghỉ ngơi một tối, xem ngày mai có thể khôi phục hay không, nhưng thật không ngờ vật nhỏ vẫn nhìn thấy bộ dáng này của hần

"Ha ha, nếu nóng đến choáng váng, không biết trời đất gì, em có cùng người khác chạy trốn không?" Chồng đỡ thân mình mệt nhọc ngồi dậy, Đàm Dật Trạch kéo Cố Niệm Hề đang ngồi chồm hồm lên ghế sa lon, đem cô kéo vào lòng ngực, rồi dùng chăn bao lấy thân mình cô

"Ai giống anh, cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện này? Mặc bệnh liền nói linh tinh!" Mặc dù miệng oán giận nói, nhưng khi bị Đàm Dật Trạch kéo vào trong ngực, cô cũng không tự giác đem tay ôm lấy hần, tựa vào lòng hần, dựa theo trí nhớ tìm tới chỗ cô thoải mái nhất, cũng là tư thế cô mê luyến

Đã vài ngày không được hần ôm trong lòng ngực, thật ra cô cũng vô cùng muốn hần. Nhớ hơi thở trên người hần, cũng muốn sự ấm áp từ hần...

"Lão công, hay là em đi pha thuốc cảm mạo cho anh nha? Hai ngày trước em cũng phát sốt, uống xong thứ đó đỡ hơn rất nhiều!" Thấy hơi thở quen thuộc, Cố Niệm Hề không tự giác cọ cọ vào lòng ngực của hần

Trước đây lúc ở nhà, bọn họ vẫn thường ôm nhau cả một buổi tối như vậy đi ngủ. Cho nên tách ra mấy ngày, mới có thể không quen. Mỗi một buổi tối, chỉ cần tỉnh ngủ, tìm không thấy đôi tay bá đạo của ai đó, cô sẽ ngủ không được

Hiện giờ được Đàm Dật Trạch ôm vào lòng ngực, cô cảm thấy vô cùng an toàn

"Không cần, em trước phải trả lời anh, nếu anh thật sự nóng đến choáng váng, em có chạy theo người khác không? Thấy cô kể ra tình huống hai ngày trước, hần lại ra tăng sức lực ôm cô chặt hơn

Thật ra, cho tới bây giờ Đàm Dật Trạch cũng không biết, hần lại là người yếu ớt như vậy. Nhưng có lẽ bởi vì phát sốt, nên hần hiện tại muốn khẩn cấp biết đáp án từ miệng Cố Niệm Hề

Mà đây cũng là vấn đề hần quan tâm nhất hiện giờ

Hần thật sự rất sợ hãi, Cố Niệm Hề sẽ vì Sở Đông Ly mà rời khỏi hần! Tình cảm Sở Đông Ly dành cho Cố Niệm Hề, hần đều nhìn thấy rõ. Hiện tại, có lẽ vật nhỏ đối với phản tình cảm của Sở Đông Ly thờ ơ. Nhưng tương lai thì sao?

Nếu có một ngày, Sở Đông Ly nói ra tình cảm với Cố Niệm Hề, vật nhỏ sẽ chọn Sở Đông Ly hay là chọn hần?

Vừa nghĩ tới thời gian Sở Đông Ly quen biết Cố Niệm Hề hơn hần hần rất nhiều, lòng ngực của Đàm Dật Trạch giống như là bị khối đá đè nặng đến không thở nổi!

Cho nên, hần hiện tại phải vội vàng biết đáp án ngay

"Lão già kia, anh thật sự muốn biết sao?" Cố Niệm Hề ngẩng đầu nhìn hần

"Đương nhiên! Nhanh nói cho anh biết!" Cặp mắt của Đàm Dật Trạch so với ngọc lưu ly còn muốn sáng hơn, trong đó nhìn rõ sự hốt hoảng

Thật ra Cố Niệm Hề đã nhìn ra sự xúc động trong ánh mắt hần. Nhưng vừa nghĩ tới hai ngày trước cô khổ sở thế nào, Cố Niệm Hề cảm thấy chính mình không thể cho người đàn ông trước mắt này như ý nguyện! Bằng không, nếu về sau hần biết cô yêu thương hần nhiều như thế nào, có trở nên kiêu ngạo giống như nhà tư bản, không kiêng nể gì mà đối đãi với cô hay không?

Vừa nghĩ tới khả năng này, Cố Niệm Hề liền bĩu môi nói: "Nếu nóng đến choáng váng, kia khẳng định không thể bảo hộ em thật tốt. Đến lúc đó, em đương nhiên phải tìm người khác, so với kẻ ngốc anh tốt hơn!"

Nói xong lời này, Cố Niệm Hề còn không quên lặng lẽ quan sát sắc mặt của hần một chút

Quả nhiên, lời của cô vừa nói xong, mi tâm hần lại nhăn lại. Ngay sau đó sức lực ở dưới cánh tay hần lại tăng thêm vài phần

Về mặt như vậy, còn có động tác bá đạo kia, làm cho Đàm Dật Trạch giống như một đứa nhỏ bất lực, sợ cô bị người khác đoạt đi

Đàm Dật Trạch như thế, làm cho Cố Niệm Hề có chút chột dạ

Hần bị bệnh, mà cô còn vô si nói giỡn với hần, có phải là có một chút quá đáng hay không?

Không biết có phải bởi vì bị bệnh mà năng lực che dấu cảm xúc của hần kém đi hay không, mà con ngươi của hần lúc này rõ ràng hiện lên sự bất an

"Lão già kia, thật ra..." Thật ra cô sẽ không rời khỏi hần. Bởi vì cô thật sự đã yêu hần, so với lúc trước yêu Đàm Dật Trạch còn thâm tình hơn vài phần, đó là một loại yêu đến khắc cốt ghi tâm, không có người nào thay thế được

Mà khi Cố Niệm Hề chuẩn bị nói như vậy với hần, chỉ thấy cánh tay Đàm Dật Trạch đột nhiên buông lỏng khỏi người cô. Mà động tác như vậy, cũng tự nhiên cắt đứt lời nói kia của cô

"Lão già kia?"

Chẳng lẽ, hần tức giận?

Khi Cố Niệm Hề quay đầu lại nhìn hần, liền nhìn thấy hần khẽ mấp máy môi mông: "Mau lên đi, mau pha cho anh hai gói thuốc cảm mạo đến đây!"

"Ách?" Trong lúc nhất thời, Cố Niệm Hề có chút không hiểu nổi

Bình thường khuyên Đàm Dật Trạch uống thuốc, so với lên trời còn muốn khó hơn!

Không nghĩ tới hôm nay, hần lại chủ động nói muốn uống, điều này thật sự có chút ngoài dự đoán của cô

"Còn thất thần làm gì, mau đi pha cho anh!" Thấy Cố Niệm Hề chậm chạp không hành động, hần lại thúc giục

"Vậy anh chờ, em đi đun nước nóng!" Nói xong, Cố Niệm Hề liền rời đi

Mà Đàm Dật Trạch nhìn thấy bóng dáng Cố Niệm Hề đi xa, mi tâm lại nhíu lại chặt hơn

Xem ra, vật nhỏ vẫn chưa đặt hết toàn bộ tâm tư lên người Đàm Dật Trạch hần

Nếu hần thật sự nóng đến choáng váng, kia không phải cô sẽ chạy theo người khác sao?

Nghĩ vậy, Đàm Dật Trạch quyết tâm: Kiên quyết không thể để nóng đến choáng váng!

Bởi vì Đàm Dật Trạch uống thuốc rất ngoan ngoãn, cho nên nhiệt độ trên người cũng dần hạ xuống. Cố Niệm Hề còn có chút không yên lòng, muốn nói hần trở về phòng ngủ với cô, tuy rằng giường của cô nhỏ, không đủ cho người cao lớn như Đàm Dật Trạch. Nhưng so với ngủ ở ghế sa lon còn thoải mái hơn

Đàm Dật Trạch nói, nếu như cùng cô quay trở về phòng ngủ, chỉ sợ nhạc phụ đại nhân của hần sẽ trở nên thương tâm! Thấy Đàm Dật Trạch kiên trì, Cố Niệm Hề cũng đành thôi. Nhưng cô vẫn muốn ngồi lại chỗ này, chăm sóc hần

Thời điểm Đàm Dật Trạch gói đầu lên đùi cô ngủ, cô thấy được nhiệt độ trên người hần dịu đi không ít. Nhưng Đàm Dật Trạch vẫn không thể nào an phận, lắc lư cái đầu. Không biết là vô tình hay cố ý, nhiều lần Đàm Dật Trạch chạm đến chỗ ngực của cô

"Người bị bệnh, có thể sống yên ổn trong chốc lát hay không?" Nhìn đến người bắt đầu có hành động không đúng đắn, Cố Niệm Hề rốt cuộc cũng nhịn không được mở miệng nói. Cô biết Đàm Dật Trạch căn bản không ngủ, còn muốn chiếm tiện nghi của cô

"Không có biện pháp, vật nhỏ em thật sự rất thom! Anh có điểm nhìn không được..." Nói lời này, tầm mắt của Đàm Dật Trạch lại dừng trên ngực Cố Niệm Hề

Thật ra, Cố Niệm Hề bình thường đến buổi tối sẽ không mặc áo ngực. Cho dù, lúc trước mới kết hôn, bị hắn bắt buộc nằm cùng trên một chiếc giường cô cũng không mặc. Mà hắn cũng cảm giác được, vật nhỏ không cùng hắn thân thiết vài ngày, vật kia đã có chút cầm giữ không được

"Đứng đắn một chút, anh bây giờ bị bệnh, nhanh nhắm mắt lại ngủ đi!" Nói xong, Cố Niệm Hề nhanh chóng tránh thoát khỏi ánh mắt nóng bỏng kia, đem bàn tay không bị thương của mình, đặt trên mặt hắn

Nhưng Cố Niệm Hề ngăn chặn được ánh mắt của hắn, lại thật không ngờ đôi tay kia của hắn lại vội vã tiến vào trong áo cô, rất chuẩn xác mà chạm được đến chỗ đó

Mà cánh tay bị thương kia của cô, căn bản không thể ngăn chặn được hắn

Cho nên Cố Niệm Hề chỉ có thể vừa nghẹn khuất vừa tức giận đem tay đặt trên mặt hắn di chuyển xuống phía dưới, kéo tay hắn ra

Trong chốc lát, tay lớn tay nhỏ chiến đấu hăng hái

"Chán ghét, mau bỏ tay của anh ra!"

"Không được, nhiều ngày đã không chào hỏi nó, phải cho anh an ủi nó một chút chứ!"

"Anh bại hoại, anh lại ức hiếp em!"

"Lão già ức hiếp vật nhỏ là chuyện thiên kinh địa nghĩa!" Nói xong cánh tay nào đó lại ra tăng sức lực

Mà người nào đó gương mặt hồng hào chỉ có thể phẫn hận nói: "Anh nếu còn ức hiếp em, em sẽ chạy trốn cùng người khác!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Sở Đông Ly Lại Tới

Thật ra, Cố Niệm Hề nói lời này đơn giản chỉ muốn đe dọa người nào đó. Lại thật không ngờ, cô nói lời kia, Đàm Dật Trạch thật sự buông ra. Mà tay của hắn cũng thành thực mà đưa ra khỏi áo của cô

Sợ chọc giận người đàn ông nào đó, Cố Niệm Hề nhanh chóng ngồi dậy, đi nhanh tới hướng phòng của mình: "Lão già kia, anh cũng đã hạ sốt, em phải trở về phòng nghỉ ngơi!"

Nói xong, cô gái vô tâm nào đó quả thật trốn vào trong phòng của mình

Mà Đàm Dật Trạch thấy bóng dáng cô rời xa, khóe miệng cũng vô lực khẽ động

Không nghĩ tới, Đàm Dật Trạch từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mỗi vật nhỏ. Thế nhưng vật nhỏ giờ phút này lại bỏ chạy lấy người

Mà như vậy, làm cho Đàm Dật Trạch bất đắc dĩ cười

Hắn cả đời này, thật sự đã bị vật nhỏ nắm chắc trong lòng bàn tay!

Ngày hôm sau, lúc Đàm Dật Trạch tỉnh dậy, liền chạy đến phòng Cố Niệm Hề

Vốn tưởng rằng vật nhỏ tức giận, không để ý tới hắn, hắn liền đẩy cửa phòng của cô, chuẩn bị trêu đùa vật nhỏ một phen

"Vật nhỏ, anh vào được không!"

Đàm Dật Trạch đẩy cửa, lại phát hiện Cố Niệm Hề thế nhưng không có ở nhà

"Dật Trạch, con dậy rồi sao? Hề Nhi nói nó đi chợ mua quần áo cho con, thuận tiện mua thêm thuốc cảm mạo, sáng sớm đã đi ra ngoài rồi!" Ân Thư Kỳ đi đến chỗ Đàm Dật Trạch nói tiếp: "Đêm qua ba và mẹ ngủ, không biết con bị bệnh. Lát nữa con ra ngoài ăn cháo, sau đó mẹ hầm canh cho con uống

để con làm ấm thân thể, rồi đi đến bác sĩ kiểm tra!"

"Mẹ, tối hôm qua Hề Hề pha thuốc cho con uống, hiện tại đã đỡ hơn rất nhiều, mẹ không cần bận tâm. Đúng rồi, Hề Hề đi siêu thị nào? Mẹ nói cho con biết!" Nói lời này, Đàm Dật Trạch đã đi đến chỗ ghế sa lon cầm áo khoác, vội vã chuẩn bị ra ngoài

"Dật Trạch, bệnh con vừa mới đỡ, muốn đi đâu? Nếu như bị gió thổi vào, chỉ sợ bệnh sẽ nặng hơn!" Ân Thư Kỳ theo sát Đàm Dật Trạch, lúc này đã thấy hần đang mang giày

"Mẹ, tay của Hề Hề vẫn còn đau, con lo lắng cho cô ấy, con muốn đi đón cô ấy về!"

Nói lời này, Đàm Dật Trạch đã bắt đầu xắn ống quần. Thật ra, Đàm Dật Trạch vốn dĩ cao lớn lại mặc quần áo ngủ của Cố thị trưởng, nhìn vào sẽ thấy rất buồn cười. Nhưng mà ống quần này được Đàm Dật Trạch xắn cao đến đầu gối, không chỉ làm cho người ta không nhận ra đây là quần ngủ, mà còn cho người ta cảm thấy hần có vài phần đàn ông

Chẳng qua, gần đây thời tiết có chút lạnh, Ân Thư Kỳ thấy Đàm Dật Trạch như vậy cũng cảm thấy rung mình. Nhưng Đàm Dật Trạch dường như lại không thấy như vậy, lúc này đã muốn chuẩn bị đi ra ngoài

"Dật Trạch, không có việc gì! Hề Nhi lớn như thế, có thể tự chăm sóc mình!"

"Mẹ, điều này con biết. Nhưng tay Hề Hề bị thương, nếu bị người khác không cẩn thận đụng vào thì làm sao bây giờ? Hơn nữa, tính tình Hề Hề không tranh cường hão thắng, ở bên ngoài rất dễ bị người khác ức hiếp" Nói xong, Đàm Dật Trạch đã ra đến phía cửa lớn

Mà thấy bộ dạng Đàm Dật Trạch như vậy, Ân Thư Kỳ cũng an tâm không ít. Bởi vì bà nhìn ra được, trong con người của Đàm Dật Trạch có tia lo lắng không nửa phần giả dối

Thật ra, trước kia tuy rằng Ân Thư Kỳ rất hài lòng với cậu con rể này, nhưng bà vẫn có chút lo lắng cho con gái mình đi theo cậu ta sẽ chịu ủy khuất. Nhìn hiện tại, bà cũng không cần phải lo lắng quá nhiều cho Cố Niệm Hề. Vì cậu con rể này, thật lòng thật dạ lo lắng cho con gái của bà...

Ngay tại lúc Đàm Dật Trạch bước ra ngoài cửa, mà Ân Thư Kỳ chuẩn bị nói cho hần biết Cố Niệm Hề đến siêu thị nào, thì đã có một giọng nói trong trẻo từ phía xa truyền đến: "Yêu, lão công! Anh sáng sớm, ăn mặc thành bộ dáng không theo xu hướng như vậy làm gì, muốn đi chỗ nào sao?"

Hai người ngẩng đầu, liền nhìn thấy Cố Niệm Hề dùng tay không bị thương của mình, cố sức cầm lấy những đồ vật mới mua

Gió nhẹ khẽ thổi, khiến cho tóc của cô tung bay

Đàm Dật Trạch cũng mau chóng chạy lại đến chỗ cô, cảm thấy cô đang xách, sau đó ôm cô vào lòng: "Sao muốn đi ra ngoài không đợi anh tính lại, nếu như tay em bị người khác đụng trúng thì làm sao bây giờ?"

Tuy rằng một bên quát lớn, nhưng đôi tay hần lại nhẹn không được xiết chặt cô hơn. Còn không quên dùng áo khoác bao bọc lấy cô. Bởi vì hần biết vật nhỏ rất sợ lạnh, làm như vậy có thể giúp cô tránh một ít gió

"Anh mặc thành như vậy, có phải muốn đưa ra thị trường mốt mới hay không?" Nói xong, Cố Niệm Hề bật cười

Tuy rằng, quần bị hần xắn đến đầu gối, nhìn qua cũng không tệ, hơn nữa còn có mùi vị đàn ông. Chẳng qua áo ngủ màu đen lại cùng phối hợp với áo khoác màu đen, nhìn chẳng hợp chút nào. Trách không được hần bị cô cười nhạo!

"Hề nha đầu, Dật Trạch người ta vừa tỉnh liền chuẩn bị chạy đi ra ngoài tìm con, sợ con bị thương. Con còn cười nhạo nó, cũng thật là không hiểu chuyện mà!"

Ân Thư Kỳ nhìn Đàm Dật Trạch bị Cố Niệm Hề trêu ghẹo có chút ghen khuất, nhẹn không được vì hần nói vài câu chính nghĩa

Cố Niệm Hề lập tức quay đầu lại. Nhìn người đàn ông bên cạnh còn vì cô mà che chắn gió

Không chỉ giúp cô chắn gió, mà trong con người không che dấu được sự lo lắng cho cô

"Lão công, em mua cho anh bộ quần áo, chúng ta trở về phòng thử đi!" Nhìn Đàm Dật Trạch đứng trong gió, chớp mũi của Cố Niệm Hề lại nhẹn không được ê ẩm...

Thì ra, khi hần quan tâm lại biểu hiện rõ ràng như vậy, chỉ là hần cho tới bây giờ vẫn không chịu nói ra mà thôi

Nếu không phải mẹ nói, chỉ sợ đánh chết hần cũng không nói ra lời này

Nghĩ vậy, khúc mắc nào đó trong lòng Cố Niệm Hề cũng tiêu tan...

Ngày hôm sau, Đàm Dật Trạch phát hiện sắc mặt của Cố thị trưởng đối với hần rõ ràng tốt lên không ít. Thật ra hần không biết, một màn buổi sáng hôm nay đã lọt vào tròng mắt của Cố Ân Mẫn

Đặc biệt, bộ dáng lúc Đàm Dật Trạch xách đồ cho Cố Niệm Hề còn muốn hận không thể đem áo khoác cởi ra khoác lên người cô. Những điều này, làm cho Cố thị trưởng hiểu được, Đàm Dật Trạch là thật lòng yêu quý con gái của mình

Nhưng những biểu hiện này, cũng không làm cho ông nguôi giận ngay được...

Chẳng qua, khi thấy được hân thật tâm với con gái bảo bối của ông, thái độ của Cố Ân Mẫn cũng tốt lên không ít

Ít nhất, ông trên bàn ăn cơm cũng nói Đàm Dật Trạch ăn nhiều hơn một ít

"Lão công, em vừa mới mua cho anh một bộ tây trang, còn có quần áo mặc ở nhà" Ăn cơm xong, Cố Niệm Hề liền nói với Đàm Dật Trạch như vậy

"Anh vừa mới thấy được, chẳng qua bộ quần áo kia có chút đắt tiền. Không bằng để số tiền đó mua đồ cho em, dù sao ở nhà anh cũng có mấy bộ tây trang" Đàm Dật Trạch hữu ý vô tình đáp lại

Cố thị trưởng cùng Ân Thư Kỳ thấy Đàm Dật Trạch lo cho gia đình như vậy cũng chỉ trầm mặc không lên tiếng, nhưng khóe miệng có ý cười

Thật ra, cha mẹ trên đời đều giống nhau, bọn họ không cầu con cái mình được sống giàu có, chỉ cần sau này tìm được người tốt, hiểu nhau sống vui vẻ nữa đời còn lại

"Hắc hắc, thật ra cũng là công của anh lần trước giúp em xử lý số liệu, Xí Hoa án thành công, Bác tổng nói sẽ cho em tiền thưởng. Đúng rồi, lão công em bây giờ đã là tổng giám đốc của Bác Á! Mấy ngày trước Bác tổng tổ chức lễ thăng chức cho em, đã phát cho em tiền thưởng. Em dùng số tiền này mua quần áo cho anh, dù sao trong đây cũng có công của anh, đúng không!"

Thật ra, người Cố Niệm Hề muốn chia sẻ tin tốt này chính là Đàm Dật Trạch

Nếu không phải mấy ngày trước bọn họ có mâu thuẫn, sự tình sẽ không biết thành đến mức như vậy

"Thăng chức? Vậy tay em sao lại trở thành như vậy?" Vấn đề này Đàm Dật Trạch vẫn luôn muốn hỏi Cố Niệm Hề. Mà hiện tại hân mới có cơ hội hỏi cô chuyện này

Cố Niệm Hề có thăng chức hay không, đối với Đàm Dật Trạch không có vấn đề gì. Thật ra Đàm Dật Trạch đối với chuyện cơm áo gạo tiền của hai bọn họ cả đời không có gì để lo lắng. Thậm chí, chỉ cần Cố Niệm Hề ở nhà, làm tốt vị trí tham mưu trưởng phụ nhân của cô, hân cũng có thể nuôi cô. Nhưng Cố Niệm Hề lại thích đi làm, Đàm Dật Trạch cũng không cản cô, chỉ cần cô vui những thứ khác đều không quan trọng. Nhưng điều kiện tiên quyết, đương nhiên không được làm cho chính mình bị thương!

"Thật ra, em cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Lúc ấy trong công ty mọi người chúc rượu, nhưng chỉ là lấy đồ uống thay rượu chúc em thăng chức. Cũng không biết tại sao lại như thế, em tự nhiên bị ai đẩy xuống từ sau lưng. Lúc đó đầu óc choáng váng liền ngất đi. Đến hiện tại cũng không biết đã xảy ra chuyện gì!"

Hồi tưởng lại cảnh tượng ngày đó, Cố Niệm Hề đến nay vẫn còn mơ mơ màng màng

Cô chỉ biết, lúc ấy bị Đàm Dật Trạch hờ hững, trong lòng vô cùng đau khổ

Cứ như vậy, vấn đề tại sao cô bị gãy tay cũng xem nhẹ

Nhưng mà Cố Niệm Hề vẫn luôn lạc quan. Chuyện này cô sẽ không nghĩ đến muốn truy cứu

Nói xong lời này với Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề đã cúi đầu hăng hái ăn hạt dẻ với Cố thị trưởng. Nên không thấy được ánh mắt chột lóe tia âm lãnh của Đàm Dật Trạch...

Mà tình cảnh trước mặt, đương nhiên cũng không thể qua khỏi mắt Cố Ân Mẫn

Ăn cơm xong, Đàm Dật Trạch cùng mọi người ở phòng khách ngồi xem TV, lúc này bên ngoài liền có tiếng: "Đình đông..."

"Yêu, tối rồi còn có ai tới đây?" Ân Thư Kỳ chuẩn bị đứng dậy

"Mẹ, để con đi xem là được!" Đàm Dật Trạch nói lời này, trên người đã mặc bộ quần áo màu đen hôm nay Cố Niệm Hề mua cho. Trong mắt Cố Niệm Hề, thật ra quần áo ở nhà không cần mặc... Chất liệu quá tốt, giống như loại âu phục kia, chỉ cần thoải mái là được. Còn nữa, Đàm Dật Trạch ở nhà đã có hai bộ ngủ. Cho nên Cố Niệm Hề mua hai bộ này, thật ra chính là lúc người ta hạ giá

Chẳng qua cho dù Đàm Dật Trạch có mặc quần áo hạ giá trên người vẫn phong độ như cũ, thậm chí còn có tư thái ung dung. Hân ngồi ở trên ghế sa lon, không mở miệng nói nửa câu, so với quý tộc châu Âu thời xưa còn muốn tao nhã hơn vài phần

Nói xong, Đàm Dật Trạch quả nhiên đứng lên, đi nhanh đến phía cửa. Đàm Dật Trạch dường như thật thích gia đình này, hân mới tới hai ngày đã thích nghi tốt được cuộc sống nơi đây

"Yêu, tôi như vậy không biết Sở bí thư đến nhà chúng tôi có việc gì?" Vừa mở cửa, Đàm Dật Trạch liền nhìn thấy Sở Đông Ly một thân tây trang giày da, thậm chí tóc còn được xử lý rất tỉ mỉ. Trên tay hắn cầm một giỏ hoa quả, bộ dạng này làm cho Đàm Dật Trạch liên tưởng đến hình ảnh con rể tương lai đến ra mắt bố mẹ vợ

Thấy vậy, ánh mắt của Đàm Dật Trạch liền tối đi vài phần

Lời nói ra khỏi miệng cũng không thể che dấu được địch ý

Đàm Dật Trạch nói hai từ "Chúng tôi", khiến cho trong lòng Sở Đông Ly dâng lên một đợt sóng

Không nghĩ tới, động tác của Đàm Dật Trạch lại mau lẹ đến thế

Chưa đến hai ngày đã xuất hiện ở chỗ này

Xem ra, Đàm Dật Trạch cũng rất để ý đến Cố Niệm Hề

Nhìn đến trên người Đàm Dật Trạch mặc một bộ quần áo ở nhà, giống như nam chủ dựa ở trước cửa, Sở Đông Ly lại cảm thấy nặng nề! Giống như là, thứ mà Sở Đông Ly muốn bị hắn bắt động thanh sắc cướp đi. Tay cầm giỏ hoa quả rõ ràng cũng buộc chặt vài phần

Nhưng ngẩng đầu, Sở Đông Ly vẫn cười với Đàm Dật Trạch, nhẹ như gió xuân

"Đây là nhà của Cố thị trưởng không phải là Đàm gia, hy vọng Đàm tham mưu trưởng rõ điểm này. Tôi đến là chào hỏi Niệm Hề, chứ không phải gặp mặt người đàn ông vô dụng nào đó, ngay cả vợ mình cũng không chăm sóc chu toàn!"

Này, chính là Sở Đông Ly

Người đàn ông đem cảm xúc của mình che dấu sau gọng kính trắng

Đương nhiên, địch ý trong lời nói với Đàm Dật Trạch, không có nửa điểm che dấu

Từ khi hắn đến nhà Cố Niệm Hề ngày đó, Đàm Dật Trạch đã nhìn rõ tình cảm của hắn, cho nên địch ý bề ngoài cũng không che dấu. Đàm Dật Trạch không sợ xé rách da mặt, vậy Sở Đông Ly hắn còn sợ hãi cái gì?

Cho nên, khi Đàm Dật Trạch châm chọc, Sở Đông Ly cũng đáp trả

Tuy rằng Sở Đông Ly rất giỏi chiêu công tâm kế, luôn lợi dụng sơ hở của Đàm Dật Trạch, công kích hắn. Đàm Dật Trạch dường như cũng có quyết định riêng của mình, thời điểm hắn nghe được lời nói của Sở Đông Ly, trông mất rõ ràng có tia phức tạp, nhưng sau đó liền biến mất. Giờ phút này, hắn mang theo tia cười trên khóe miệng

Tươi cười như vậy, cũng chỉ là mặt nạ. Một mặt nạ làm từ sắt thép! Mang theo cách nói chuyện, đã kích mọi người:

"Chăm sóc không chu toàn, đó là chuyện của gia đình tôi, Sở bí thư là trụ cột nước nhà, mỗi ngày có rất nhiều việc, việc nhỏ ấy của nhà chúng tôi không cần phiền toái Sở bí thư!"

Này, chính là Đàm Dật Trạch

Từ nhỏ được rèn luyện trong môi trường nhiều người xa lạ, luyện lên một thân bản lĩnh, có thể đem cảm xúc của mình che dấu rất tốt

Đương nhiên, trên thế giới này cũng chỉ có một người dễ dàng phá bỏ được mặt nạ của hắn

Người này, chính là cô gái hắn cả đời yêu nhất ____ Cố Niệm Hề!

Vì muốn làm cho người đàn ông trước biết khó mà lui, Đàm Dật Trạch sẽ vận dụng mọi chiêu thức

"Quan tâm hay không, đó là chuyện của tôi. Không liên quan đến Đàm tham mưu trưởng! Tôi và Hề nha đầu từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, bất kể là chuyện gì cũng là tôi cùng cô ấy trải qua. Cho dù là lần trước cô ấy bị thương, cũng là tôi ở bên cạnh cô ấy, chăm sóc cô ấy. Vậy xin hỏi thời điểm kia, Đàm tham mưu trưởng anh ở chỗ nào? Hiện tại anh lấy tư cách gì, cùng tôi nói chuyện này?"

Nhìn Đàm Dật Trạch mỉm cười, Sở Đông Ly thật muốn hung hăng đâm cho người đàn ông trước mặt mấy quyền. Nhưng ngại đây là nhà của Cố Niệm Hề, nên hắn cũng chỉ có thể nín nhịn

"Dựa vào, tôi là người đàn ông của Hề Hề, là chồng của Hề Hề! Mà Sở bí thư, nhiều nhất cũng chỉ là người anh hàng xóm, trừ thân phận đó ra, Sở bí thư không là gì cả! Sở bí thư anh thấy tôi nói đúng không?" Đàm Dật Trạch nhìn Sở Đông Ly khẽ cười lạnh

Hắn không quen nhìn thấy Sở Đông Ly sói đội lột cừu. Luôn cười âm áp như vậy, cười giống như không có tâm cơ, cũng cười giống như vẻ bề ngoài hòa ái thân thiết. Nhưng lại làm cho Đàm Dật Trạch vô cùng thấy chướng mắt

Nếu không ngại chỗ này là nhà của Cố thị trưởng, chỉ sợ hấn đã muốn đánh rụng mặt nạ rồi trả này trên mặt Sở Đông Ly

"Anh..." Sở Đông Ly không thể không thừa nhận, ánh mắt của Đàm Dật Trạch rất sắc bén. Liếc mắt một cái liền nhìn thấy Sở Đông Ly hấn có ý gì. Hiện tại hấn cũng không biết đối phó ra sao. Nhưng chẳng qua, đây cũng là điều Sở Đông Ly hấn đoán trước

Có thể không dựa vào gia thế của ông hấn, lại càng không dựa vào gia đình, một mình tự lực leo lên vị trí kia, Đàm Dật Trạch như vậy, sao có thể là một nhân vật đơn giản?

"Đàm tham mưu trưởng, làm người phải có đường lui cho mình mới tốt. Bằng không sẽ thất bại thê thảm!" Nói lời này, trông mắt Sở Đông Ly rõ ràng cũng có tia bất mãn, nhưng bị hấn che dấu rất tốt

Hoặc là phải nói, trình tự che dấu biểu tình của hấn, tất cả đều được ngăn dưới gọng kính trắng kia...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Đại Chiến Gọt Táo

"Việc này, nói như thế nào cũng là chuyện của tôi, nên làm như thế nào, không phiền Sở bí thư quan tâm!" Nói lời này, ánh mắt của hấn lại dừng trên người Sở Đông Ly. Trong con người giống như được ban đêm nuốt chửng, người nhìn không thấy, tay chạm không được, không biết bên trong đến tột cùng cất giấu thứ gì, cũng sẽ không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì

Chính là sắc mặt như vậy chỉ xuất hiện trong chốc lát

"Khi nào lên lui tôi sẽ tự biết lui, không nên lui tôi sẽ không tiếc thứ gì, toàn bộ ngăn chặn!"

Giọng điệu vẫn như trước không chút để ý

Nhưng lời nói ra miệng lại sắc bén vạn phần

Bởi vì hấn nói chuyện hấn không lùi bước chính là chuyện của Sở Đông Ly

Mà lúc này đây Đàm Dật Trạch càng không nể mặt Sở Đông Ly, cho thấy Sở Đông Ly tuyệt đối sẽ không còn một phần cơ hội! Thời gian thích hợp, hấn sẽ không ngại làm Sở Đông Ly bị thương

Vật nhỏ, chỉ là của một mình Đàm Dật Trạch hấn!

Những người muốn nhúng chàm cô, hấn sẽ giết không tha!

Đây là cơ hội cuối cùng Đàm Dật Trạch hấn dành cho Sở Đông Ly! Nếu Sở Đông Ly còn không biết khó mà rút lui, Đàm Dật Trạch hấn tuyệt đối sẽ ra tay

"Dật Trạch, ai tới vậy? Sao còn chưa vào!"

Đang hung hăng đáp trả nhau, bên trong liền truyền đến tiếng của Ân Thư Kỳ

"Là..." Nghe được tiếng của Ân Thư Kỳ, vẻ mặt Đàm Dật Trạch không xuất hiện một tia gợn sóng nào

Đàm Dật Trạch từ nhỏ đã mất đi mẹ, hấn đến hiện tại mới cảm thấy được Ân Thư Kỳ rất giống mẹ hấn. Điều này làm cho hấn bắt đầu lưu luyến, bắt đầu bận tâm đến một thứ gì đó...

Sở Đông Ly có mối quan hệ rất tốt với gia đình Cố Niệm Hề, nếu như hấn đối phó với Sở Đông Ly, chỉ sợ mọi người sẽ có ý kiến với hấn. Còn Ân Thư Kỳ có cho hấn là người tội ác tày trời hay không?

Này thật sự là vấn đề đáng để suy nghĩ!

Nhưng điều này không có nghĩa, Đàm Dật Trạch hấn bởi vì nguyên nhân này mà buông tha cho Sở Đông Ly

Phải biết rằng, dám đem chủ ý đánh trên người vật nhỏ của hấn, cho dù là thiên vương lão tử, hấn cũng không buông tha!

"Dì, là cháu Đông Ly" Thừa dịp Đàm Dật Trạch thất thần, Sở Đông Ly liền nghênh ngang cầm theo giỏ hoa quả tiến vào nhà

"Yêu, là Đông Ly à. Mau đến đây ngồi" Ân Thư Kỳ nhìn thấy Sở Đông Ly bước vào liền nhiệt tình tiếp đón

"Anh Đông Ly!" Cố Niệm Hề dường như cũng vô cùng vui vẻ khi nhìn thấy Sở Đông Ly, lúc này cô đã đứng dậy từ ghế sa lon, nhanh hướng tới chỗ Sở Đông Ly

"Vừa mới về nhà, thuận tiện qua xem Hề nha đầu! Hề nha đầu, tay em thế nào rồi? Hai ngày nay đã đến bệnh viện kiểm tra chưa?" Sở Đông Ly nhìn về hướng Cố Niệm Hề, khóe miệng mang theo ý cười càng sâu

Thậm chí ngay cả đôi mắt sau gọng kính trắng, cũng không tự giác dấy lên ý cười

"Đông Ly, cháu đến đây là vui rồi, con mang theo quà cáp làm gì!"

"Không có việc gì, vừa mới đi ngang qua cửa hàng bán hoa quả, nghĩ đến Hề nha đầu thích hẳn, liền mang tới cho Niệm Hề" Nói xong, Sở Đông Ly đem giỏ hoa quả đặt lên bàn trà

"Tay cũng đỡ rồi, ngày mai sẽ đi kiểm tra lại. Lần trước bác sĩ nói, khả năng hồi phục vết thương của em không tồi!" Cố Niệm Hề trả lời

"Ngày mai vừa lúc anh rảnh, hay là anh dẫn em đi kiểm tra nha!" Sở Đông Ly ngồi xuống ghế sa lon, thoải mái nói ra lời này

"Không phiền toái Sở bí thư. Lão bà của tôi tự tôi chăm sóc mới có thể yên tâm!" Ngay lúc Cố Niệm Hề chuẩn bị trả lời, hông của cô liền bị một cánh tay kéo vào trong lòng ngực

Đem Cố Niệm Hề ôm lấy, Đàm Dật Trạch liền như vậy mở miệng, lập tức kéo cô ngồi cách xa Sở Đông Ly

Thật ra, Đàm Dật Trạch muốn nghe Cố Niệm Hề cự tuyệt Sở Đông Ly

Hắn bề ngoài như không có biểu tình gì, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng. Trong lúc đợi Cố Niệm Hề trả lời, hắn cảm giác như thần kinh của chính mình toàn thân bị bó chặt. Giống như chỉ một cái chạm nhẹ, liền có thể đứt dây

Nhưng khi nhìn đến Cố Niệm Hề mấp máy đôi môi đỏ mọng, hắn lại đột nhiên mở miệng đánh gãy lời cô

Không phải hắn không nghĩ muốn nghe Cố Niệm Hề chính mồm cự tuyệt Sở Đông Ly, mà là hắn không muốn cho Sở Đông Ly nghe được giọng nói của Cố Niệm Hề. Càng sợ, chính hắn sẽ thu về được đáp án không mong đợi!

Đem Cố Niệm Hề ôm trong lòng ngực, hắn có chút bất an cọ cọ lên thái dương của cô

"Lão công!" Cố Niệm Hề nhỏ giọng gọi. Bởi vì cô cũng cảm nhận được, trong lời nói của Đàm Dật Trạch mang theo suy nghĩ!

"Vật nhỏ, em không thể đi cùng người khác!" Hắn cọ cọ đến chỗ lỗ tai nhỏ của cô, cũng nhẹ giọng đáp lại

Lời này, làm cho Cố Niệm Hề trở nên yên tĩnh

Bởi vì cô cảm thấy được, từ "Người khác" trong miệng Đàm Dật Trạch kia dường như mang một ý nghĩa đặc biệt nào đó

"Nhưng mà lão công, anh đừng làm trò trước mặt ba mẹ được không!"

"Bởi vì ở trước mặt ba mẹ cho nên anh mới không phóng túng như lúc trước!" Đàm Dật Trạch kéo tay không bị thương của cô, đặt đến bên môi hắn. Ý tứ đã sớm rõ ràng. Chẳng qua nếu như không nể mặt Cố thị trưởng cùng Cố phu nhân ở đây, hắn đã sớm cùng Sở Đông Ly quyết đấu một trận

Mà động tác này của hắn, dường như cũng làm cho tim của người đàn ông nào đó ngồi không xa run rẩy, đôi mắt dưới cặp kính trắng kia cũng mang theo hàn ý không nhỏ!

Đương nhiên, biểu hiện như vậy đã bị cặp kính của hắn làm mờ đi vài phần. Nhưng Đàm Dật Trạch vẫn có thể cảm giác được! Đặc biệt là khi nhìn đến chỗ Sở Đông Ly đang vịn chặt tay vịn ghế, khóe miệng của Đàm Dật Trạch lại nhếch lên vài đường

Cái này là cảm thấy chua xót?

Tốt lắm, Đàm Dật Trạch hẳn sẽ cho Sở Đông Ly ăn dấm chua, tốt nhất là bị ăn đến chết!

Như vậy, cũng đỡ phải Đàm Dật Trạch hắn trực tiếp ra tay

"Hề nha đầu, có muốn ăn táo hay không? Anh vừa mới mua rất tươi ngon!" Nhìn một màn chơi mắt trước mặt, Sở Đông Ly lại càng cảm thấy khó chịu. Hắn thầm nghĩ muốn dùng tốc độ nhanh nhất, tách hai người trước mặt ra

"Có táo sao, em muốn ăn!" Cố Niệm Hề rất thích ăn táo, đặc biệt là táo đã lột vỏ rồi

Nghe được lời nói của Cố Niệm Hề, khóe miệng của Sở Đông Ly cũng nhếch lên, nhìn về phía Đàm Dật Trạch. Cặp mắt được che chắn qua gọng kính

trắng, nếu Đàm Dật Trạch đoán không sai, ánh mắt kia thực rõ ràng là mang theo khiêu khích. Ngay sau đó, Sở Đông Ly liền đầu vào đẩy lấy ra vài trái táo, đi vào phòng bếp rất thuần thục lấy ra một con dao gọt hoa quả. Rất nhanh hắn đã ngồi lại vào vị trí, bắt đầu gọt vỏ táo

Sở Đông Ly mặc một bộ tây trang màu xám bạc, làm cho hắn thoát nhìn tao nhã giống như là quý tộc châu Âu, khiến người ta phải khao khát. Mà hắn kiên nhẫn cầm quả táo trong tay gọt. Khiến cho người ta có chút hoài nghi quả táo kia không phải để ăn mà là để dùng giống như một kiệt tác nghệ thuật

Nhìn bộ dạng Sở Đông Ly như vậy, khiến cho Đàm Dật Trạch có một linh cảm mãnh liệt, hắn liền mau chóng đứng lên

"Lão công, anh đi đâu vậy?" Cố Niệm Hề vốn đang nhìn trái táo, đột nhiên cảm thấy vị trí bên cạnh trống không, liền quay sang bên đã thấy Đàm Dật Trạch bước vào phòng bếp

Mà nhìn Đàm Dật Trạch bước đi, Cố thị trưởng dường như cũng nhận ra điều gì đó. Tầm mắt của ông nhìn về phía Sở Đông Ly hơi tối sầm lại..

Tại phòng bếp, Ân Thư Kỳ đang pha trà, chuẩn bị mang ra cho mọi người uống

Nhìn thấy Đàm Dật Trạch xuất hiện, bà liền nói: "Dật Trạch, sao lại đến đây? Mẹ đang pha trà, chuẩn bị mang ra cho bọn con!"

"Mẹ, con cũng muốn gọt táo cho Hề Hề!"

"Yêu, có phải cần dao nhỏ đúng không, để mẹ lấy cho con!" Nhìn bộ dạng Đàm Dật Trạch thật sự muốn phân cao thấp, Ân Thư Kỳ dường như cũng nhận ra điều gì đó, mau chóng đi lấy dao nhỏ đưa cho Đàm Dật Trạch

Đàm Dật Trạch cũng không quên, trước khi đi đến phòng khách, còn thuận tiện cầm trà nóng đi ra ngoài giúp Thư Lạc Tâm

Đàm Dật Trạch muốn lấy táo, nhưng là táo từ trong tủ lạnh

Hắn muốn gọt táo cho Cố Niệm Hề ăn, nhưng một chút cũng không muốn dây dưa đến táo của Sở Đông Ly. Mặc dù táo trong giỏ hoa quả của Sở Đông Ly, so với táo trong tủ lạnh còn muốn to hơn vài phần

Dao nhỏ đã có, táo cũng lấy đến đây, hiện tại mọi thứ đã chuẩn bị xong. Nhưng vừa ngẩng đầu, nhìn thấy táo của Sở Đông Ly so với táo hắn cầm trên tay to gấp đôi, Đàm Dật Trạch cảm giác da đầu mình run rẩy hiện gân xanh, vội vàng chớp lấy quả táo, bắt đầu oanh oanh liệt liệt mà bỏ xuống

Sở dĩ nói là oanh oanh liệt liệt, chính là Đàm Dật Trạch đem táo trực tiếp cắt đôi

Nhưng này cũng không thể trách hắn!

Từ nhỏ hắn đã sống một mình

Nên hắn phải biểu hiện thật mạnh mẽ trước mặt người khác

Hiện tại, chỉ một quả táo lại làm khó hắn

Không phải hắn chưa từng ăn táo, mà là hắn không có chú ý nhiều như vậy. Bình thường táo mang lên, rửa qua một chút liền cắn ăn, nào còn suy nghĩ đến việc gọt vỏ táo linh tinh này?

Nhưng nhìn quả táo trong tay Sở Đông Ly vẫn còn duy trì hình dạng tốt như vậy, ngay cả vỏ táo cũng được nghiêm chỉnh gọt sạch, Đàm Dật Trạch lại hung hãn cắt tiếp mấy miếng táo còn lại

Nhìn Đàm Dật Trạch, khóe miệng Sở Đông Ly cũng cảm thấy co giật

Muốn cùng Sở Đông Ly hắn so?

Cũng không nghĩ đã biết hắn luyện tay bao nhiêu năm

Từ lúc Cố Niệm Hề còn nhỏ, mỗi lần đến nhà hắn ăn cơm, hắn đều gọt táo cho cô ăn, Đến hiện tại, kỹ thuật gọt táo của hắn sớm có thể so với ông chủ cửa hàng bán hoa quả

Sở Đông Ly gọt táo xong, bắt đầu chia táo ra thành bốn miếng như cánh hoa. Sau đó hắn liền để ra chén rồi lấy cây tăm xiên vào

"Đến, Hề nha đầu ăn táo đi!"

Sở Đông Ly đem táo đã gọt ngay ngắn đưa đến trước mặt Cố Niệm Hề

Nhìn đĩa táo trước mắt, Cố Niệm Hề định vươn tay qua lấy

"Hề Hề, ăn cái này đi!"

Ngay tại lúc Cố Niệm Hề sắp chạm đến miếng táo kia, Đàm Dật Trạch liền lên tiếng!

"Này..." Nhìn miếng táo trong tay Đàm Dật Trạch hình dạng không ra miếng gì, khóe miệng Cố Niệm Hề run rẩy vài cái

Đàm Dật Trạch gọt táo, thực chất là dùng dao chung hăng chém xuống vài nhát. Có nhiều chỗ gọt quá lờm, nhiều chỗ vỏ vẫn chưa gọt hết. Cũng có chỗ còn nhìn rõ hạt ở bên trong

Nhìn táo trong tay người đàn ông trước mắt, Cố Niệm Hề có chút chần chờ

Cô thật sự không biết, lão công của cô chuẩn bị cho cô ăn táo, hay là cái gì nữa

"Nhanh cầm đi, không cần phải ngại ngần!" Lời này chính là lời Đàm tham mưu trưởng nói ra! Trùng mắt nhìn quả táo, khóe miệng Cố Niệm Hề cứng lại

"Chính là, lão công cái này..." Đem vỏ táo gọt sạch có được hay không?

Nhưng Cố Niệm Hề còn chưa kịp bày tỏ ý kiến của mình, ánh mắt Đàm tham mưu trưởng đã híp lại, như là hận không thể đem cô nuốt xuống

Nhìn bộ dạng Đàm tham mưu trưởng điệu võ dương oai, Cố Niệm Hề chỉ có thể diễn vẻ trắng dã một đi không trở lại, cầm lấy miếng táo bị thương thê thảm từ tay Đàm Dật Trạch

Bởi vì cô biết, đắc tội với Sở Đông Ly còn có mạng sống, nhưng đắc tội với Đàm tham mưu trưởng, cuộc sống sau này sẽ vô cùng thảm

Cố Niệm Hề nghẹn khuất, trong lòng thầm hét: ô ô... Đàm tham mưu trưởng nào đó thật là vô lương tâm, có bệnh thích ức hiếp người khác!

"Ngao, không cần phải cảm động, về sau anh sẽ thường xuyên gọt táo cho em ăn!" Cố Niệm Hề đem miếng táo cắn xuống, nhìn về phía Đàm tham mưu trưởng lại thấy hắn vô cùng đắc ý

Đương nhiên, nói lời này, hắn còn không quên quay đầu hướng nhìn lại về phía Sở Đông Ly, ý tứ thực rõ ràng: Xem đi, lão bà của tôi chính là thích ăn táo tôi gọt!

Nhìn Cố Niệm Hề ăn táo của Đàm Dật Trạch, ánh mắt của Sở Đông Ly không có một tia sáng. Nhưng mà may mắn bộ dạng kia của hắn đã được gọng kính trắng kia che chắn

"Yêu, táo đã gọt xong, thật đúng là cảm ơn cháu, Đông Ly!" Nói lời này chính là Ân Thư Kỳ mới vừa từ phòng bếp đi ra

Thông minh như bà, sao có thể không nhận ra không khí trong phòng khách có điểm quái dị. Đặc biệt là khi thấy Sở Đông Ly nhìn thấy Cố Niệm Hề ăn táo hai tay nắm chặt

"A đi làm xong rồi sao? Lại đây ngồi xuống ăn táo đi!" Giọng nói của Ân Thư Kỳ cắt ngang dòng suy nghĩ của Sở Đông Ly. Rất nhanh hắn đem tâm tình thu thập lại hết, đưa ra đĩa táo đến trước mặt Ân Thư Kỳ

"Vâng cảm ơn cháu nha!" Cụ như vậy, táo của Sở Đông Ly tí mĩ gọt một miếng cũng không lọt vào miệng của Cố Niệm Hề, mà vào hết trong bụng Ân Thư Kỳ...

Mấy ngày nay, Đàm Dật Trạch ở nơi này vô cùng vui vẻ. Ít nhất mỗi ngày hắn tỉnh lại, chung quy đều tràn đầy ôn nhu. Đương nhiên trừ bỏ việc mỗi buổi tối đều phải cuộn mình nằm trên ghế sa lon chật chội

Buổi tối, Đàm Dật Trạch dùng máy tính của Cố Niệm Hề xử lý xong mọi chuyện, chuẩn bị vỗ vỗ ghế sa lon đi ngủ

Nhưng nghĩ lại, vật nhỏ ở ngay đằng sau cánh cửa cách đó không xa, chẳng lẽ hắn không nên tìm một chút ưu đãi gì đó sao?

Nghĩ vậy, Đàm Dật Trạch mím môi cười, liền đi nhanh đến hướng phòng ngủ của Cố Niệm Hề

Đưa tay muốn gõ cửa, hắn liền phát hiện cửa phòng vật nhỏ không khóa!

Này, có phải là muốn ám chỉ hắn hay không?

Đàm Dật Trạch cảm thấy suy nghĩ của mình vô cùng đúng, liền đẩy phòng ngủ, tiến vào. Nhân tiện khóa lại cửa luôn

"Vật nhỏ..."

Đi một bước hướng đến chỗ giường nhỏ, Đàm Dật Trạch khẽ gọi

"Vật nhỏ, anh đến đây!" Xốc chăn lên, Đàm Dật Trạch khẩn cấp chui vào.. Hắn đã vài ngày không nằm chung một cái gối với vật nhỏ, càng không cảm thụ cảm tình của vật nhỏ vì hắn mà đập nhanh

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Vợ Chồng Son Ấu Đả

"Vật nhỏ, anh muốn em! Em không trả lời anh, coi như là đồng ý rồi nha!" Ôm ấp thân thể quen thuộc, Đàm Dật Trạch thuần thục hướng lên trên tìm kiếm

Chẳng qua, hần biết tay Cố Niệm Hề bị thương. Cho nên thời điểm hần cởi bỏ áo ngủ của cô đã tránh được chỗ tay đau

"Ân?" Cố Niệm Hề đang mơ mơ màng màng ngủ, chỉ cảm thấy có cái gì đó cọ ở lồng ngực mình, đưa tay chuẩn bị đẩy nó ra, cũng không nghĩ lúc xoay người, liền cảm giác được hơi thở quen thuộc...

"Lão già kia, anh sao lại ở đây?"

Mở mắt, phát hiện vẫn là gian phòng của mình, Cố Niệm Hề có chút không hiểu

Nhưng đó là Cố Niệm Hề, không có nghĩa Đàm Dật Trạch không hiểu. Thấy vật nhỏ tỉnh dậy, Đàm Dật Trạch không nói hai lời liền đem cô đặt ở dưới thân

"Lão già kia, anh lại nghĩ muốn làm cái gì?" Mắt thấy tay hần đang bắt đầu cởi bỏ quần áo của cô, Cố Niệm Hề cuối cùng hiểu ra

"Này, còn phải hỏi sao? Đương nhiên là muốn làm em!" Hai ba lần Đàm Dật Trạch đã có thể cởi được quần áo của chính mình, sau đó hần lại chèn ép cô, đôi môi bắt đầu hôn lên người của Cố Niệm Hề

"Không được, đây là ở nhà ba mẹ!" Nếu như bị ba mẹ phát hiện bọn họ ở trong này yêu đương vụng trộm, đây chẳng phải là rất dọa người sao?

"Anh đương nhiên biết đây là nhà của ba mẹ, nhưng em đừng quên em chính là lão bà của Đàm Dật Trạch! Được rồi đừng nói nữa, lâu lắm không làm, đều ghen chết anh rồi!" Nói xong, Đàm Dật Trạch lại cúi đầu hôn Cố Niệm Hề

"Lão già kia, anh nhẹ thôi!" Sự thật chứng minh, đàn ông không thể nhịn lâu được, đặc biệt là loại đàn ông thần thái khô ngô như Đàm tham mưu trưởng, là một người tình lực vô hạn. Lúc này mới mở trời cho hần, người đàn ông này giống như cất nát vai của cô!

"Anh biết, em buông lỏng một chút!" Giọng nói của hần, khàn khàn không giống như bình thường. Nhưng lại giống như là cây thuốc phiện nở rộ, trong nhất thời cướp đi thần trí của mọi người!

Mà Cố Niệm Hề, chính là một người trong đó...

"Lão già kia, anh đúng là lão hồ mà!" Cấn như vậy, đến xương cốt của cô cũng đều bị hần mở ra

"Thì ra em cũng biết! Nhanh lên chuẩn bị tư thế, anh muốn tiến vào!" Ý vào tay Cố Niệm Hề bị thương, Đàm Dật Trạch càng có thể tự do lựa chọn tư thế hần thích

"Anh cái tên xấu xa này, ức hiếp tay em bị thương"

"Em giờ mới biết sao? Muốn báo thù, vậy làm cho tay em mau khỏi đi!" Nói xong lời này, hần lại cúi xuống hôn cô

Mà Cố Niệm Hề chỉ có thể nhìn trời vô lệ!

Cho dù tay cô khỏi, Đàm tham mưu trưởng cũng sẽ không ức hiếp cô sao?

"Tích cực một chút, bằng không như vậy sẽ làm gia khó chịu, sẽ làm nhiều lần hơn!" Vừa nghĩ tới bộ dạng xum xoe của Sở Đông Ly mấy ngày nay, Đàm Dật Trạch liền tức giận không thôi. Đêm nay, hần phải để vật nhỏ bồi thường cho hần mới tốt

"Được, Đàm đại gia!" Vốn nghĩ muốn tính toán giả chết lừa dối để qua ải. Nhưng vừa nghe thấy lời của hần, Cố Niệm Hề cũng chỉ có thể cắn răng đáp lại như vậy

Vì thế, ban đêm mê ly, trong phòng nhỏ trình diễn một màn kiều diễm...

Đợi cho mãnh liệt qua đi, Đàm Dật Trạch liền ôm thân thể mềm mại của vật nhỏ vào phòng tắm. Bởi vì tay của Cố Niệm Hề hoạt động bất tiện, cho nên ngay cả việc tắm cho chính mình, cũng đều cần hần giúp đỡ

Đương nhiên, thân thể là lướt của cô gái nào đó, lại làm cho Đàm tham mưu trưởng một mảnh hỗn độn!

Vì thế, một bên giúp đỡ vật nhỏ tắm, một bên vừa muốn cô một lần nữa...

Mãi cho đến khi tắm rửa sạch sẽ, đem cô lên giường, đắp chăn lên, Đàm Dật Trạch cũng lại chen vào giường nhỏ của Cố Niệm Hề

Ôm lấy thân thể mềm mại trong lòng ngực, cảm nhận hơi thở quen thuộc của cô, Đàm Dật Trạch trong mê loạn liền chìm vào giấc ngủ

Tuy rằng giường nhỏ thật sự phải chen chúc để nằm. Chỉ cần hai người thoáng cử động mạnh liền có thể khiến cho đôi phương ngã xuống giường. Mà bởi vì Đàm tham mưu trưởng lớn lên thân thể cường tráng, cao to rắn chắc, cho nên chân của hắn hơn phân nửa phải để ra ngoài. Nhưng chỉ cần ôm Cố Niệm Hề hắn lại ngủ rất say

Một đêm nay, tính từ lúc Đàm Dật Trạch đi làm nhiệm vụ, ngày đầu tiên được ngủ ngon như thế

Bởi vì, vật nhỏ của hắn cuối cùng cũng trở về trong lòng ngực chính mình...

Nhưng mà, ngày hôm sau, Đàm Dật Trạch tỉnh dậy, liền phát hiện không thấy bóng dáng vật nhỏ đây

Mà mặt trời sớm đã lên cao

Hắn vội vàng đứng dậy, mặc quần áo, bước ra khỏi phòng ngủ

Thật ra, đêm qua hắn vốn tính toán để Cố Niệm Hề ngủ say rồi rời đi. Hiện tại Cố thị trưởng còn chưa ngủ dậy, Đàm Dật Trạch cũng không muốn đi đường tắt ở phía sau! Nhưng thật không ngờ, ôm cô ngủ, hắn lại ngủ trước cô

Hơn nữa, từ trước đến nay tinh thần của hắn cảnh giác rất cao, thế nhưng lại ngủ say như chết

Ngay cả lúc Cố Niệm Hề tỉnh dậy, hắn cũng không cảm thấy được!

Từ trong phòng đi ra, Đàm Dật Trạch phát hiện mọi người đã ngồi trên bàn ăn. Hình ảnh hòa thuận vui vẻ như vậy, cũng là cuộc sống gia đình Đàm Dật Trạch từng mơ ước qua...

"Dật Trạch, con tỉnh rồi! Mẹ mới vừa định báo Cố Niệm Hề đánh thức con!" Ân Thư Kỳ thấy hắn, liền nhanh chóng lấy cho hắn một chén cháo hoa

"Mẹ cứ ngồi xuống đi!"

"Ba, buổi sáng tốt lành!"

Đi đến bàn ăn, Đàm Dật Trạch trước tiên chào hỏi hai vị trưởng bối. Sau đó mới đem tầm mắt dừng trên người vật nhỏ

Chỉ thấy cô gái nào đó cầm bánh quẩy đang gặm trên tay, khóe môi có ý cười, làm cho cô thoát nhìn giống như là kẻ tiểu nhân đắc chí!

Nhìn trong mắt Cố Niệm Hề rõ ràng hiện lên tia giả dối, Đàm Dật Trạch phát hiện, cô gái nào đó là cố ý không gọi hắn rời giường

Cô, là trả thù hắn đêm qua ức hiếp!

Nhìn vẻ mặt cười thích ý, tay của Đàm Dật Trạch lại lặng lẽ chui vào váy cô...

Trong khoảng thời gian này, bởi vì tay cô bị thương, nên Cố Niệm Hề đều mặc quần áo đơn giản. Như là hiện tại cô đang mặc một cái váy, bên ngoài khoác một cái áo

Đối với vật nhỏ, Đàm Dật Trạch hắn mỗi ngày đều quan sát tỉ mỉ. Cô mỗi ngày thích mặc loại quần áo nào, hắn so với ai khác rõ ràng hơn. Đặc biệt, tối hôm qua bộ quần áo này là tự tay hắn mặc cho cô. Đàm Dật Trạch không quên, bộ quần áo hôm nay cô mặc chính là màu trắng hắn yêu thích nhất...

Cảm giác được dưới thân có đôi tay làm điều xấu, khóe miệng đang giương cao của Cố Niệm Hề liền suy sụp xuống

Lão lưu manh này!

Thế nhưng dám ở trước mặt ba mẹ của cô giả vờ "Hành hung"!

"Đến, lão công anh ăn cái này đi!" Nghĩ nghĩ, Cố Niệm Hề liền cầm bánh quẩy còn in dấu răng của mình nhét vào miệng hắn, ý đồ muốn tiếp tục trò đùa dai

Quả nhiên, Đàm tham mưu trưởng khi bị nhét bánh quẩy vào trong miệng, môi mỏng dính đầy dầu mỡ, sắc mặt cũng liền trở nên cứng ngắt. Thậm chí ngay cả tay của hắn ở dưới hai chân của cô cũng đình chỉ động tác, thành thật từ nơi nào đó chui ra!

Nhìn sắc mặt của Đàm tham mưu trưởng, khóe miệng Cố Niệm Hề lại một lần nữa giương cao

Hắc hắc, Đàm tham mưu trưởng nhà cô tuy rằng không kén ăn, nhưng hẳn lại không thích ăn bánh quẩy có nhiều dầu mỡ. Điềm tâm ở nhà, hẳn có thể ăn được vài cái bánh bao lớn. Nhưng nếu như đổi thành bánh quẩy, hẳn liền tình nguyện không ăn cơm đi làm luôn, đương nhiên cũng sẽ không liếc bánh quẩy kia đến một cái

Hiện tại bánh quẩy đã nghiêm chỉnh ở trong miệng hắn, Đàm Dật Trạch ăn cũng không được, không ăn cũng không được!

"Lão công, ăn ngon không?" Nhìn bộ dạng kinh ngạc của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề mở miệng hỏi như vậy

"Ăn ngon! Rất là ngon!" Trước mặt trưởng bối, Đàm Dật Trạch không dám đem thức ăn nhỏ ra, chỉ có thể nhai nhai vài lần nuốt xuống

Chẳng qua, thù này hắn nhớ kỹ!

Đêm nay, hắn nhất định khiến cho vật nhỏ phải trả giá!

Mà Ân Thư Kỳ nhìn đôi vợ chồng son ấu đã, cũng chỉ biết mỉm cười

Đừng tưởng rằng bà không biết, bọn họ sau lưng phân cao thấp! Nên nhớ những điều như vậy, hồi còn trẻ bà cùng lão Cố cũng đã làm qua!

Cho nên, bà đương nhiên nhận ra được, bọn họ rất hạnh phúc!

Nhưng mà nhìn một màn này, Cố thị trưởng lại đột nhiên mở miệng: "Dật Trạch, đêm qua ngủ có thoải mái không?"

Một câu, làm cho cuộc "Ấu đã" của vợ chồng son cứng lại Càng làm cho sắc mặt của Ân Thư Kỳ đỏ lên: "Lão Cố, đây là chuyện của bọn nhỏ ông quan tâm làm gì!"

Ân Thư Kỳ không quên, lúc trước Cố thị trưởng nhà bọn họ có nói qua muốn gây khó dễ cho Đàm Dật Trạch. Nay cũng làm cho hắn ngủ ở ghế sa lon một tuần. Chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

"Ba, tối hôm qua con nói Dật Trạch vào phòng ngủ. Ba cũng biết, hai ngày trước anh ấy phát sốt, con sợ anh ấy cảm lạnh, cho nên mới để Dật Trạch vào phòng ngủ!" Không đợi Đàm Dật Trạch trả lời, Cố Niệm Hề liền mở miệng nói trước

"Là vậy sao?" Cố thị trưởng đặt bát đĩa xuống, nhìn thoáng qua Cố Niệm Hề, sau đó ánh mắt lại dừng trên người Đàm Dật Trạch

"Ba, thật sự là như vậy! Không tin, ba có thể hỏi lão công!" Thật ra Cố Niệm Hề cũng có chút muốn bao che khuyết điểm, cô không muốn ai ở trước mặt mình ức hiếp Đàm tham mưu trưởng. Đương nhiên việc ức hiếp Đàm tham mưu trưởng ngoại trừ cô ra, người khác đều không thể!

Khi cô nói lời này, Đàm Dật Trạch liền gắt gao nắm chặt lấy tay cô, Hắn vỗ nhẹ tay cô, ý bảo cô an tâm, sau đó liền quay sang nói với Cố thị trưởng: "Ba, thật ra đêm qua là con đi tìm Hề Hề. Con... Nhớ nhớ Hề Hề!"

Hắn làm, hắn sẽ nhận

Đó chính là Đàm Dật Trạch

Mà Cố Niệm Hề cũng chưa từng nghĩ qua, Đàm Dật Trạch thế nhưng lại diễn trò trước mặt ba mẹ cô, không hề giấu diếm nhớ nhung của mình nói ra...

Không biết, tiếp theo ba sẽ ra chiêu gì với Đàm Dật Trạch đây?

Ở thời điểm Cố Niệm Hề bắt đầu lo lắng, lại nghe thấy Cố thị trưởng đột nhiên nói: "Ân đồng chí, hôm nay gọi điện cho lão trần, nói ông ấy đưa đến đây một cái giường lớn"

"Cố thị trưởng, ông..." Đối với quyết định này của Cố Ân Mẫn, không chỉ gây bất ngờ đến cho cặp vợ chồng son ngồi trước mặt, mà ngay cả Ân Thư Kỳ là người chung sống với ông cả đời nhất thời cũng không phản ứng kịp

"Đúng vậy, chính là giường lớn!" Đòi mặt với biểu lộ giật mình của mọi người, Cố thị trưởng dường như không để ý tới, chỉ thuận miệng đáp lại

Thật ra, trong mấy ngày ở chung, ông đã nhận ra được, Đàm Dật Trạch là một đứa nhỏ không tồi

Sở dĩ cường ngạnh muốn để cho hắn ngủ ở ghế sa lon, là vì ông muốn trả thù về việc hắn dám ức hiếp đứa con bảo bối của ông. Hiện giờ, để Đàm Dật Trạch ngủ ở ghế sa lon một tuần, sự tức giận của ông cũng coi như là tiêu tan. Nếu ông còn muốn gây thêm sức ép, chỉ sợ con gái bảo bối của ông sẽ không thêm đề ý đến ông nữa

Chẳng qua, hôm nay Cố Ân Mẫn cũng nhận ra được, Đàm Dật Trạch là người dám làm dám chịu! Đây là điều mà Cố Ân Mẫn không tìm thấy được trong đám người trẻ tuổi gần đây!

Buổi tối

Cố Ân Mẫn ở trong lòng làm việc xem văn kiện

"Cốc cốc cốc..." Bên ngoài có tiếng gõ cửa

Nhưng mà không chờ ông đáp lại, cánh cửa đã tự động mở ra

Không cần đoán, Cố Ân Mẫn cũng biết được, Ân đồng chí đã đến. Nhiều năm như vậy, tính tình vội vàng xao động của Ân đồng chí cũng không sửa được!

Chẳng qua, ông lúc trước chính là thích tính cách này của Ân đồng chí, mới cùng bà ở cùng một chỗ không phải sao?

"Ân đồng chí, vội vội vàng vàng, là có chuyện gì?" Cố Ân Mẫn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Ân Thư Kỳ, sau đó lại tiếp tục nhìn xuống đóng văn kiện trên bàn

"Cố thị trưởng, tôi mang trà đến cho ông!" Đối với sự lãnh đạm của Cố Ân Mẫn, Ân Thư Kỳ một chút cũng không thêm để ý. Bởi vì bà biết Cố Ân Mẫn vốn là con người như vậy

Mà bà cũng không có cách nào trách Cố thị trưởng được

Dù sao vợ chồng nhiều năm chung sống, ông lãnh một chút, bà liền nhiệt tình một chút! Cứ như vậy cùng nhau phối hợp

"Đề đó đi!"

"Nô tỳ tuân mệnh!" Nói xong, Ân Thư Kỳ đặt chén trà xuống bàn làm việc

"Cái gì mà nô tỳ mới không nô tỳ? Lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn còn ham chơi!"

"Tôi ham chơi, còn không phải Cố thị trưởng ông cũng ham chơi sao. Hai ngày trước ai làm khó dễ người khác, hiện tại đột nhiên còn muốn mua giường lớn. Nói một chút đi, Cố thị trưởng ông rốt cuộc muốn thế nào?" Ân Thư Kỳ lấy thêm một cái ghế, đặt cạnh chỗ của Cố Ân Mẫn rồi ngồi tựa đầu vào vai ông

Trong ấn tượng, bọn họ hồi còn trẻ Ân Thư Kỳ đều thích ngồi tựa vào vai ông như vậy, lúc ông xử lý công việc

Nhưng từ lúc Cố Niệm Hề ra đời, hành động thân mật như vậy, dường như cũng ít đi rất nhiều

Hôm nay không biết sao lại thế này, bà đột nhiên nhớ tới muốn dựa đầu vào vai Cố thị trưởng. Có lẽ, bị đôi vợ chồng son kia nhiễm ảnh hưởng

"Cũng không có gì, thật ra chỉ cần Hề Nhi hết giận là tốt rồi. Tại nếu cứ cố chấp gây sức ép xuống, tôi sợ Hề Nhi sẽ không để ý đến tôi!" Cố Ân Mẫn ông cả đời này đều đối xử với Cố Niệm Hề như vậy, tuy rằng ngày thường quản giáo cô rất nghiêm khắc, nhưng không ai biết, ông coi cô như là minh châu trong lòng bàn tay...

"Trong mắt cũng chỉ có con gái!" Ân Thư Kỳ bất mãn nén giận

Thấy bộ dáng oán giận của Ân Thư Kỳ, Cố thị trưởng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười, sau đó đưa tay kéo lấy thắt lưng Ân Thư Kỳ: "Đó cũng là bởi vì, đó là đứa nhỏ tôi cùng bà sinh ra!"

Bởi vì yêu Ân Thư Kỳ, cho nên càng yêu kết tinh của hai người bọn họ hơn...

Chẳng qua là Cố Ân Mẫn từ trước đến nay không biết dùng ngôn ngữ để biểu đạt tình cảm

"Tôi không phải có ý này" Ý tứ của Cố Ân Mẫn, Ân Thư Kỳ đương nhiên hiểu, chỉ là bọn họ đã đến tuổi này, còn nói chuyện yêu đương, thật sự làm cho người ta phải thẹn thùng

"Vậy bà là muốn nói đến đứa nhỏ Đông Ly kia?" Ngay tại lúc Ân Thư Kỳ chuẩn bị nói, Cố Ân Mẫn đã nhanh hơn một bước nói ra

"Làm sao ông biết, tôi muốn nhắc đến đứa nhỏ kia? Chẳng lẽ ông cũng nhìn ra được sao?"

"Đó là đương nhiên!" Cố Ân Mẫn than nhẹ

Hai ngày trước, Sở Đông Ly và Đàm Dật Trạch rõ ràng phân cao thấp, nếu còn nhìn không ra, kia chẳng phải là uống phí năng lực nhìn người nhiều năm nay của ông sao

Từ nhỏ Sở Đông Ly đối xử tốt với Hề Nhi bọn họ đã nhìn ra được

Thật ra trước kia, Cố thị trưởng cũng muốn hai bọn họ là một đôi!

Mọi người hai nhà đều quen biết nhau, đây không phải tốt sao. Mà Sở Đông Ly từ nhỏ lớn lên đã được ông thấy được. Hiện giờ hắt lại là bí thư thị ủy

trẻ tuổi nhất thành phố, này thật sự là rất tốt

Chẳng qua, tất cả mọi người đều không ngờ, sinh mệnh của Cố Niệm Hề giữa đường lại xuất hiện một con hắc mã!

Mà người này, chính là Đàm Dật Trạch

Từ khi hắn xuất hiện, biểu hiện của hắn đến hiện tại trước mặt Cố thị trưởng mà nói, đều cho ông kinh điển!

Mà điều làm cho Cố thị trưởng coi trọng, chính là Đàm Dật Trạch so với Sở Đông Ly còn muốn nặng tình hơn

Đây là điều mà bậc cha mẹ đều hy vọng

Như vậy bọn họ mới có thể yên tâm, đem con gái của mình giao cho hắn...

"Kia Cố thị trưởng, đối với đứa nhỏ kia ông tính thế nào? Nếu Hề Nhi chưa có kết hôn thì tốt rồi! Nhưng hiện tại Hề Nhi đã kết hôn, như vậy chẳng phải là lộn xộn sao?" Đó cũng là vấn đề mà Ân Thư Kỳ suy nghĩ hai ngày này

"Lộn xộn sao? Nhưng lấy tính tình của đứa nhỏ Đông Ly kia, bà cho dù khuyên nó buông tay nó cũng sẽ không nghe lời! Thật ra, nếu như trước đây phát hiện sớm một chút, đến hiện tại cũng không thành cái dạng này!"

Sở Đông Ly giấu diếm phản tình cảm này của mình quá sâu. Nếu không phải Đàm Dật Trạch xuất hiện, chỉ sợ hắn cũng không biết mình sẽ giấu diếm tình cảm này đến bao giờ

"Chúng ta nên làm thế nào mới tốt? Chẳng lẽ cứ để tùy ý ba đứa nhỏ này sao?" Ân Thư Kỳ lo lắng, hôn nhân của Đàm Dật Trạch và Cố Niệm Hề sẽ xuất hiện vết nứt, còn nữa sẽ trì hoãn tương lai của đứa nhỏ Sở Đông Ly kia

"Điểm này bà yên tâm, chẳng lẽ bà còn không biết tính tình của con gái nhà chúng ta sao? Hơn nữa hôn nhân của hai đứa nó còn có pháp luật bảo vệ!" Cố thị trưởng nói lời này về mặt vẫn thoải mái như thường

Nhưng Ân Thư Kỳ ở bên cạnh, mặt vẫn cứ nhăn lại

"Ông nói cho tôi nghe một chút, miễn làm tôi lo lắng!"

Tính tình con gái của bọn họ đương nhiên Ân Thư Kỳ hiểu rõ

"Thật ra, điều này cũng rất đơn giản. Có cạnh tranh mới có thể biểu hiện chất lượng tốt. Nếu không phải vậy, sao con rể Đàm mấy ngày hôm nay lại tự tay gọt táo cho Hề Nhi ăn?" Nói lời này, khóe miệng Cố Ân Mẫn lại hiện lên ý cười rõ ràng

Thật ra hai ngày gần đây dưới sự quan sát của Cố thị trưởng, ông phát hiện càng ngày càng hài lòng với Đàm Dật Trạch hơn. Người bình thường cơm nước xong sẽ tự giác đi ngủ. Nhưng Đàm Dật Trạch lại cầm dao nhỏ trong tay tự mình gọt vỏ táo. Về mặt gọt táo của hắn so với nhà khoa học nghiên cứu vật thể quả thật không khác là mấy

Liên tiếp vài ngày, đều là cái dạng này

"Vậy đứa nhỏ Đông Ly kia thì tính sao?"

"Đứa nhỏ này trừ phi tự mình nghĩ thông suốt, bằng không chúng ta ai cũng không có năng lực thay đổi suy nghĩ của nó!" Cố Ân Mẫn tin tưởng loại chuyện phá hoại hôn nhân của người khác, Sở Đông Ly sẽ không làm

"Kia..."

"Ân đồng chí, đừng lo lắng đến chuyện bọn nhỏ nữa. Đợt nghỉ đông lần này, chúng ta đi ngoại thành nghỉ ngơi một chuyến đi?"

"Ông nói lời này đã vài năm rồi! Khi nào thì thực hiện được?"

"Tôi cam đoan, lần này nhất định thực hiện được!"

"Vật nhỏ, mau tới đây xem xem, giường lớn của chúng ta nằm quả thật thoải mái hơn nhiều!" Cố Niệm Hề vừa tiến vào phòng ngủ, liền nhìn thấy một yêu nghiệt nằm trên giường lớn, tư thế giống như hình chữ đại

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Đàm Đại Gia Nghiệm Chứng Thuyết Minh

Vừa mới tắm xong nên trên người Đàm Dật Trạch chỉ tùy ý quấn một cái khăn, vừa vặn che khuất được chỗ trọng yếu

Đầu giường có ngọn đèn đang bật, ánh sáng dừng trên mặt hắn. Dưới ánh sáng mờ ảo, càng làm cho ngũ quan của Đàm Dật Trạch trở lên thâm thúy, xinh đẹp không thực. Giọng nói của Đàm Dật Trạch, so với bình thường khàn khàn vài phần.

Hắn chậm rãi bước đến gần chỗ Cố Niệm Hề, yết hầu lặn lội

Mà khoe miệng hắn có ý cười, khiến cho cô trong phút chốc ngây dại

"Lão già kia, giường này là ba mua cho em ngủ, dựa vào cái gì anh lại nằm trên này?"

Nhìn bộ dạng hắn đường hoàng như thế, Cố Niệm Hề không khó đoán ra được người đàn ông này tiếp theo muốn làm gì

"Ba em chính là ba của anh! Hơn nữa, không phải ba em lúc đó cũng đã cho phép anh ngủ ở đây rồi sao, cho nên mới mua giường lớn đến như vậy! Nhanh đến đây đi, làm cho gia thích!" Có đôi khi, Đàm Dật Trạch sẽ biểu hiện bộ dáng lưu manh, thoát nhìn như du côn trên đường

Giống như bây giờ, Cố Niệm Hề không chịu đến bên cạnh hắn, vốn định đi ngang qua đầu giường lấy tạp chí xem một chút

Cái gì mà làm cho gia thích?

Hắn sao không làm cho cô thích?

Rõ ràng...

Cố Niệm Hề nhìn Đàm Dật Trạch mang bộ mặt như cô thiếu nợ hắn, cô liền khế liếc hắn một cái chuẩn bị rời đi, xem xem vị gia kia về sau còn dám trêu chọc cô hay không. Nhưng không nghĩ lúc cô chuẩn bị đi, tay của cô liền bị hắn kéo lại

Khiến cho cả thân thể cô đều ngã vào lòng ngực của hắn

Mà Đàm Dật Trạch cảm nhận được thân thể mềm nhũn trong ngực, liền trực tiếp đem cô đặt dưới thân. Đôi tay bắt đầu nóng nảy hướng nơi nào đó tìm kiếm...

"Mặt thần thờ như vậy làm cái gì? Rất khó coi, giống như là người nhiều năm không được thỏa mãn! Mau cười một cái cho gia xem!" Nhìn Cố Niệm Hề nghiêng mặt qua một bên, Đàm Dật Trạch liền dùng ngón trỏ của mình khẽ đẩy mặt cô ra đối diện với mặt hắn

"Gia, ngài thật trong một chút!" Cố Niệm Hề hừ lạnh, vẻ mặt không phục

Cách nói chuyện này, Cố Niệm Hề đã sớm được Tô Du Du dạy dỗ nhiều năm, luyện đủ thành tinh rồi

"Thận trọng? Thận trọng này đáng giá bao nhiêu tiền? Gia sẽ mua!" Đàm Dật Trạch lơ đãng tiếp tục trêu đùa

Mà ngón trỏ khớp xương rõ ràng kia cũng từ từ chạy dọc theo gương mặt của Cố Niệm Hề đi xuống dưới

Tay của Đàm Dật Trạch thật sự rất đẹp. Khớp xương thon dài, ngón tay trắng nõn. Đặc biệt móng tay của hắn mỗi ngón đều có màu hồng nhạt. Nếu không phải bàn tay này bởi vì luyện tập mà hình thành vết chai. Đảm bảo người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ hắn không phải làm việc nặng

"Gia, thứ thận trọng này, chỉ có thể tự mình lĩnh hội, nói cũng không thể hiểu được. Gia nếu muốn biết phải tự mình luyện tập mới được!" Ngón tay của hắn chậm rãi di chuyển, trên thực tế lại giống như vô tình trêu chọc thần kinh yếu ớt của cô

Nghiêng người một cái, cô liền trở mình leo lên người Đàm Dật Trạch

Bởi vì bận tâm đến cái tay bị thương kia của cô, Đàm Dật Trạch thấy cô có hành động liền vô cùng phối hợp, để cho cô gái này trèo lên người hắn

Chiều này thực hiện được khiến cho cô vô cùng vui vẻ. Trên thực tế không phát hiện được, sở dĩ cô thuận lợi "Úc hiếp" được người đàn ông nào đó, tất cả là vì có sự phối hợp của hắn

Hiện tại người nào đó đang ở trên người Đàm Dật Trạch cười rất vô lại. Đặc biệt tay không bị thương kia của cô, giờ phút này đang dừng ở trên ngực hắn vẽ vòng tròn

Đừng tưởng rằng, Đàm đại gia hắn không ai có thể đùa giỡn được!

Tốt xấu gì Cố Niệm Hề cũng được đại thần Tô Du Du nhiều năm dạy dỗ, tuy rằng mở miệng không luyện được cái cách ăn nói cực phẩm kia. Nhưng trêu đùa người khác, cô học được không ít

Đừng tưởng rằng, một tay của cô bị thương thì liền trở thành mèo bệnh!

"Yêu, không phải mới vừa giải thích "Thận trọng" với gia sao? Sao như thế nào hiện tại lại không thận trọng?" Đối với người nào đó đang cười xấu xa, Đàm Dật Trạch tuyệt không để ý. Thậm chí, đôi với đôi tay bé nhỏ đang làm ác trên người hắn kia, Đàm Dật Trạch cũng vô cùng hưởng thụ

Hiện tại hắn còn hít lại hai mắt, khoe miệng có độ cung, rõ ràng còn mang theo vài phần chờ mong

Có lẽ là bởi vì đêm qua quá mức mê ly, hiện tại Đàm Dật Trạch lại càng hưởng thụ hơn. Nhìn hắn như vậy, thoát nhìn giống như là sư tử hưởng thụ ánh mặt trời lúc buổi trưa

Ánh sáng chiếu trên gương mặt tươi xinh đẹp của cô, khiến cho cô muốn bao nhiêu điếu dứa lẳng lơ có bấy nhiêu. Nhưng cô hiện tại vẫn hồn nhiên không biết, tiếp tục dùng ngón tay sờ trên chọc hệ thần kinh của hắn

Điều quan trọng là cô không biết áo ngủ hôm nay cô mặc, cổ áo của nó có chút rộng rãi

Hiện tại, phong cảnh sau cổ áo của cô sớm đã ở trong đôi mắt đen thâm thúy của người đàn ông nào đó. Nhìn địa phương hắn yêu thích nhất, hắn cảm giác được dưới thân mình đang chờ sức vận động. Nếu có thể, hắn thật sự nghĩ muốn trực tiếp làm điều ác đối với cô, kéo cô vào trong lòng ngực hung hăng tàn sát bừa bãi một phen

Nhưng khó được thấy vật nhỏ giáo hoạt thể này, cho nên Đàm Dật Trạch cũng chỉ có thể kiềm chế luồng cuồng trong lòng, tùy ý để vật nhỏ uy hiếp ngồi trên người hắn

"Yêu, còn muốn liều mình vì gia? Nói xem, muốn tính toán thế nào giúp gia luyện cái gọi là "Thận trọng" kia, nếu như đêm nay làm tốt chắc chắn sẽ có thưởng!"

Nói lời này, Đàm Dật Trạch cũng cười

Nhưng tươi cười như vậy, dưới ánh sáng lại vô cùng hào nhoáng. Giống như khói chiều tràn ngập trong rừng, làm cho người ta sờ không được, nhìn không rõ, càng làm cho Cố Niệm Hề có chút hoảng loạn...

"Gia, ngài cứ tận tình hưởng thụ cho tốt, tiểu nhân hiện tại không phải đang phục vụ ngài sao?" Nhìn thấy được đôi mắt nóng rực của Đàm Dật Trạch, cảm nhận được tiếp hít thở dần trở nên ồ ồ, cô gái vô lương tâm nào đó lại cười càng quyến rũ hơn

Kết quả là, đôi tay nhỏ bé của cô từ phía trên chậm rãi đi xuống...

Thấy khoe miệng Đàm Dật Trạch ý cười rõ ràng, Cố Niệm Hề cũng coi như càng đắc ý

"Gia, thấy thế nào? Tiểu nhân phục vụ cũng không tệ chứ?" Nhìn bộ dáng Đàm Dật Trạch ngày càng động tình, Cố Niệm Hề lại một đường trượt xuống

"Cũng tạm!" Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng Cố Niệm Hề cảm giác được toàn thân người đàn ông bên dưới đang cương cứng. Nơi nào đó còn chờ sức phát động!

"Cũng tạm sao? Kia xem chất lượng phục vụ không khả quan cho lắm! Nếu không hôm nay thôi đi! Để tiểu nhân tìm người khác luyện một thân bản lĩnh, rồi đến tìm gia, phục vụ gia thật tốt, thế nào?"

Cố Niệm Hề nói xong, thân mình đã từ trên người Đàm Dật Trạch đi xuống

Cô hiện tại cũng không phải là một cô gái ngây thơ, đương nhiên biết được trong người vị Đàm đại gia này biến hóa như thế nào. Nếu như bây giờ cô còn ngây ngốc ở nơi này, không phải là tự rước họa vào thân sao?

"Vật nhỏ, gia đây một thân bản lĩnh, em còn cần tìm ai luyện tập, gia đây có thể dạy cho em!"

Nghe Cố Niệm Hề nói, khoe miệng Đàm Dật Trạch lại hiện rõ độ cung

Nhưng thực rõ ràng, độ cung này không phải là thật tâm của hắn. Bởi vì Cố Niệm Hề nhận ra được, nụ cười này không lan tràn đến đáy mắt của hắn!

Thảm rồi, cô vừa mới hình như đã chạm vào vùng cấm của Đàm đại gia

Cô cũng biết, điều Đàm đại gia để ý nhất chính là ở trước mặt hắn nói đến người đàn ông khác! Nhưng vừa rồi trong lúc hứng trí, cô lại không kiềm chế mà nói ra

Lúc này chắc chắn thật thảm rồi!

"Gia, tiểu nhân không phải nói muốn tìm người khác dạy. Tiểu nhân là muốn tự học!" Nói lời này, trong lòng cô lại sôi ruột vụn phần

Chuyện này, phải tự học mới thành!

Đây chẳng phải là thành...

Quả nhiên, sau lời nói này cô lại nhìn thấy ánh mắt không khác gì mãnh hổ của hắn đang chăm chăm nhìn cô, như là hận không thể đem cô nuốt vào trong bụng. Trên miệng còn có ý cười

Nhưng loại tươi cười này, cũng mang theo hương vị quỷ dị

"Tự học mới thành? Có gia tốt như vậy ở bên cạnh giúp đỡ em, em còn cần tự học mới thành sao? Xem ra, gia đến hiện tại vẫn chưa đủ cố gắng, cho nên mới không dạy được cho em bản lĩnh, đúng không?"

Hắn nhìn Cố Niệm Hề nhếch mi

Nhưng nói lời này, khóe miệng của hắn lại có độ cung tà ác vô cùng rõ ràng

Quả nhiên, Đàm đại gia rất sắc bén

Cô vừa mới không cẩn thận nói bậy một câu, hắn đã bắt được nhược điểm, cô hiện tại nên làm thế nào mới tốt?

"Gia, tiểu nhân nói sai rồi! Bản lĩnh của gia luôn là cao nhất thiên hạ!"

Cố Niệm Hề không biết xấu hổ vuốt mông ngựa

Cô hiện tại chỉ muốn Đàm đại gia vui vẻ, thoát khỏi kiếp nạn này

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề nịnh nọt cọ cọ bên người Đàm đại gia, dùng chính tay không bị thương của mình vòng qua cổ hắn, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên môi hắn, giống như là biểu đạt sự xin lỗi

"Yêu? là như vậy sao?" Nhìn cô gái nào đó đa ra sức nịnh nọt, cố ý lấy lòng, Đàm đại gia không mặn không nhạt nói một câu

"..." Nhìn người đàn ông mình đang dùng sức lấy lòng, vẻ mặt không hiện ra nửa điểm vui sướng, Cố Niệm hề có chút xấu hổ. Ngay cả tay nhỏ bé vốn để trên cổ Đàm Dật Trạch cũng không tự giác buông lỏng

Đại gia

Mặc kệ là tán dương hay là hạ thấp đều không thích, Đàm Dật Trạch hắn đến tột cùng muốn thế nào?

"Lão già kia, anh đến tột cùng muốn thế nào!"

Vẫn là nên nói thẳng

Mọi người đều nói lòng phụ nữ như mò kim đáy bể!

Tâm sự của Đàm đại gia, có thể so sánh với hạt cát trên sa mạc!

Cố Niệm Hề cô cũng không phải là người quá thông minh, nên không thể lập tức đoán ra được suy nghĩ của hắn!

Cho nên, cô vẫn là nên hỏi rõ ràng

"Vật nhỏ không phải nói bản lĩnh của gia rất cao sao? Gia đêm nay muốn nghiệm chứng thuyết minh một lần!" Dứt câu, cô thấy Đàm Dật Trạch quả nhiên quay người về phía mình

Không chỉ mở miệng là nói lời tà ác, ngay cả ánh mắt hiện tại đang nhìn chăm chăm cô cũng tràn ngập sự lưu manh!

Đúng vậy!

Cô trúng kế! Cái gì mà nghiệm chứng thuyết minh. Không phải là muốn ức hiếp cô sao?

"Đại gia, tiểu nhân gần đây thân thể không tốt..." Cố Niệm Hề muốn lấy cớ, không nghĩ rằng người đàn ông bên cạnh cô đã nhanh hơn một bước, đem cô áp ở dưới thân

Mà lúc này, hắn so với lần trước còn dùng mãnh hơn vài phần. Không cần hành động nhiều, đã có thể cởi được váy của cô ra, đem cô không một mảnh vải tiến vào lòng ngực mình

"Muốn tìm cớ, không có cửa đâu!" Hôn lỗ tai của cô, hắn bá đạo tuyên bố

"Đàm đại gia, ngài sẽ không lo lắng đến cái tay bị thương kia của em sao?" Mờ to đôi mắt, Cố Niệm Hề tính toán muốn giờ chiều đồng tình

"Tay bị thương? Không sao, nghiệm chứng chỉ cần một chủ thể là đại gia anh là được!" Đàm Dật Trạch nói xong câu này, liền khấn cấp đề cô xuống

"Tê... Đại gia, ngài thật sự muốn gây sức ép khiến cho em mất mạng sao?"

"Biết là tốt rồi, nếu không im lặng, quấy rầy gia nghiệm chứng thuyết mình, vậy tự mình chịu đi!" Nói xong, hắn liền dán lên người cô, đem lời nói của cô, trực tiếp nuốt thẳng vào trong miệng...

Một đêm nay, tại căn phòng nhỏ này, có một mảnh kiều diễm...

Tại căn phòng nào đó ở thành phố D đang trình diễn một màn kiều diễm, thì ở quán bar cũng không kém, đồng dạng làm một cảnh tượng nóng bỏng

Tô Du Du nhận được điện thoại của người đàn ông nào đó, liền vội vã lái xe đến quán bar

Vừa bước vào bên trong, cô liền thấy Lăng nhị gia đang ngồi trên ghế, bên cạnh không thiếu mỹ nhân chân dài, đem một ly chất lỏng đưa đến bên môi hắn...

Tô Du Du cô chẳng qua bị Lăng Thần bắt được đồng ảnh chụp kia, nên mới không thể không phục vụ cho hắn

Đương nhiên, Tô Du Du coi như còn tốt hơn mấy người kia, xem như dùng thân thể bán thời gian mà thôi (Tô Du Du cùng Lăng nhị gia ký hiệp nghị). Nếu như chẳng may cùng Lăng Thần tiếp xúc thân thể thì cũng chỉ là do say rượu, hoặc cô làm sai chuyện gì đó mà thôi

Cho nên, đến hiện tại Tô Du Du vẫn phủ nhận mối quan hệ giữa mình và Lăng Thần

Càng không thể thừa nhận, chính mình đối với người đàn ông biến thái này có cảm tình

Rõ ràng nghĩ như vậy, nhưng khi nhìn thấy cảnh trước mặt này, trái tim cô không tự giác co rút, làm cho cô hít thở không thông...

"Lăng nhị gia, Tiểu An kính anh một ly!" Cô gái tự xưng là Tiểu An có thể xem là đáng người nóng bỏng cùng khuôn mặt thanh thuần nhất trong đám phụ nữ nơi đây. Cũng chính là người hiện tại trên internet tự xưng là "Đồng Nhan"

Nghe nói, đây chính là loại phụ nữ hợp khẩu vị của đàn ông nhất hiện nay

Ý vào vóc người chính mình xinh đẹp, Tiểu An ăn mặc cũng cực kỳ nóng bỏng. Váy đen bó sát người, làm cho đường cong biểu hiện rất rõ ràng

Nói đến thân váy, độ dài cũng chỉ hơn một chút so với bikini, nói đúng ra là che được hai điểm trọng yếu, những thứ còn lại đều lộ không sót cái gì. Phía sau váy, lộ ra một mảng lưng lớn, dây đen bó sát thành hình chữ "X"

Tiểu An đang ngồi đối diện với Lăng Thần, cho nên mảng lưng kia hiện tại đang đối diện với Tô Du Du cô

"Yêu, là Tiểu An sao? Năm nay bao nhiêu tuổi?"

Lăng Thần làm bộ không thấy Tô Du Du, đem Tiểu An kéo vào lòng ngực. Động tác của hắn vô cùng ngả ngớn. Người ngoài khẳng định nhìn vào sẽ nghĩ rằng hắn đang chiếm tiện nghi của cô. Nhưng chỉ có Tiểu Lục Từ bên cạnh thấy được, đôi tay của hắn đặt bên eo Tiểu An không có dùng lực. Là cô gái kia là tự mình ngã vào lòng ngực hắn

"Sinh nhật năm nay sẽ tròn mười tám!" Tiểu An vì chiếm được sự chú ý của Lăng nhị gia mà cười duyên. Đôi tay cũng giao hoạt ôm lấy eo hắn

Cô không quên, hôm nay được người đưa đến đây là có việc

Nếu hôm nay cô có thể thuận lợi trở thành người của Lăng nhị gia, thù lao tuyệt đối sẽ không ít. Nếu hầu hạ thật tốt, không chừng sẽ được Lăng nhị gia giữ lại bên người...

Vừa nghĩ tới được ở bên cạnh Lăng nhị gia, Tiểu An liền dùng hết sức lấy lòng hắn

Phải biết rằng Lăng nhị gia chính là thái tử trong thành phố này. Tài sản của hắn nhiều vô kể

Người này, không chỉ dòng họ đều là đại nhân vật, ngay cả bạn bè hắn quen biết mỗi người cũng không phải là nhân vật tầm thường. Không nói đâu xa, ví như là Đàm tham mưu trưởng của quân khu S

Nếu có thể trở thành người của hắn, đồng nghĩa chính là trở thành phu nhân nhà giàu, hưởng không hết vinh hoa phú quý

Cho nên, đối với Lăng nhị gia này, Tiểu An đương nhiên là muốn giữ lấy

Nhưng có điều Tiểu An không thấy được, ánh mắt của người đàn ông trước mặt lúc nói chuyện cùng cô lại nhìn đến phía ngoài, chỗ có một cô gái khác đang đứng. Mà hiện tại cô lại đem ngực chật chội của mình dùng ở trước mặt Lăng nhị gia, khiến cho hắn nhử mi thành một đoạn

Nếu là người quen Lăng nhị gia, nhất định biết hắn là người hòn gợn không biểu lộ ra ngoài

Ít nhất như người ngồi bên cạnh hắn là Tiểu Lục Từ cũng nhận ra được điều này

Nhưng người không có kinh nghiệm như Tiểu An làm sao có thể phát giác ra được điều này

Tiểu An lại càng đưa sát bộ ngực đến trước mặt Lăng nhị gia

"Sinh nhật năm nay tròn mười tám, thật đúng là vẫn còn non nớt!" Hấn khẽ cười, khóe miệng cũng vô cùng châm chọc

Hiện tại hấn đã thu mắt lại nhìn thẳng về phía Tiểu An. Đôi tay ở phía dưới không tự giác nắm chặt thêm vài phần

Hấn vẫn chờ!

Nhìn xem cô gái nhỏ kia đến tột cùng sẽ có hành động gì!

Nhưng lúc này, dường như Tô Du Du đã làm cho Lăng nhị gia phải thất vọng

Thấy đôi mắt lạnh lùng của Tô bé nhỏ, Lăng nhị gia híp lại hai mắt. Trong nhất thời đôi tay dùng trên eo của Tiểu An trượt xuống dưới

Đi vào dưới làn váy của cô

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Cô Gái, Mau Buông Cầm Thú Kia Ra!

Tiểu An rất trắng, trên người mặc một bộ váy màu đen bó sát lại càng tăng thêm dáng người của cô. Vì để có thể đạt được mục đích, nên hôm nay có người tặng cho cô bộ váy đen ngắn đến cực điểm này. Lúc đứng lên, làn váy chỉ vừa lúc che khuất được mông của cô, nhưng ngồi xuống, lại làm cho người ta phải đỏ mặt tai hồng

Tiểu An chưa từng bị người đàn ông nào chạm qua những nơi mẫn cảm như vậy, cho nên khi bị Lăng nhị gia đụng chạm, gương mặt nhỏ nhắn của cô ta lại có một trận nồn nóng

Nhưng xâm nhập xa lạ này lại làm cho cô cảm thấy sung sướng, muốn lưu lại. Đột nhiên cô làm ra một hành động can đảm. Thừa dịp Lăng nhị gia chưa rời tay đi, cô liền bắt lấy tay hấn tiếp tục sờ sâu xuống

Khi Lăng nhị gia thấy phản ứng này của Tiểu An, khóe miệng lại có một trận cười châm chọc

Chết tiệt hấn bị người ta sàm sỡ, vậy mà Tô bé nhỏ còn không ra tay giúp đỡ!

Hiện tại, tay hấn dùng ở trên người Tiểu An, nhưng tầm mắt lại gắt gao hướng về phía chỗ cửa ra vào. Trong nội tâm của hấn, lại chửi bậy một câu: Tô bé nhỏ chết tiệt! Chẳng lẽ thấy gia bị sàm sỡ, liền cảm thấy sung sướng sao?

Ngay tại lúc hấn định đẩy Tiểu An ra, thì cuối cùng cũng nghe thấy được giọng nói quen thuộc

Nhưng câu nói kia lại làm cho mọi người ở trong phòng, thiếu chút nữa ngã xuống đất

Bởi vì, Tô Du Du nói: "Cô gái, mau buông cầm thú kia ra!"

Lăng nhị gia trước nay chưa từng biểu hiện cảm xúc, hiện tại gương mặt cũng trở lên hỗn độn

Tô bé nhỏ cuối cùng là đến giúp đỡ, hay là châm chọc hấn?

Mà Tiểu Lục Từ ngồi bên cạnh Lăng Nhị gia, nghe được câu nói kia của Tô Du Du, khóe miệng cũng trở nên run rẩy

Nếu không phải hiện tại có Lăng nhị gia, chỉ sợ hấn đã sớm lớn tiếng cười

Tô bé nhỏ này, mỗi lần xuất hiện đều làm cho người ta kinh hãi!

Đơn giản một câu như vậy, đều làm cho mọi người nơi đây nhất thời quên phản ứng

Nhưng Tô bé nhỏ dường như lại hoàn toàn không biết, chăm rãi đi đến trước ghế Lăng nhị gia

Người mở miệng đầu tiên vẫn là Tiểu An: "Đây là..."

Lúc hồi lời này, tầm mắt của Tiểu An vẫn dừng trên người Lăng Thần

Nhưng đôi tay nhỏ bé vẫn nắm lấy tay của Lăng Thần đặt ở bắp đùi, thủy chung không buông ra

Bởi vì cô biết, đây là cơ hội duy nhất. Cho dù cô cảm thấy được cô gái ở trước mặt này có quan hệ không đơn giản với Lăng nhị gia. Ít nhất, Tiểu An nghĩ rằng Lăng nhị gia đang theo đuổi cô gái trước mặt

Bởi vì cô thấy, Lăng nhị gia không cảm thấy tức giận trước lời nói của cô gái kia, ngược lại còn lẳng lặng chờ xem tiếp theo cô gái đó nói cái gì

Tiểu An nghĩ nếu như bây giờ buông tay, chắc chắn sẽ không có cơ hội đến gần Lăng nhị gia như thế này nữa!

"Nếu muốn biết cô ấy là ai? Vậy tự hỏi đi!" Nói xong một câu, khóe miệng Lăng Thần lại có độ cong tà ác

Cầm thú?

Chẳng lẽ, trong mắt Tô Du Du cô, Lăng nhị gia hẳn lại đảm nhiệm một nhân vật như vậy?

Tốt lắm!

Hắn cũng đem một vấn đề nan giải vứt cho Tô Du Du!

Xem cô sẽ giải quyết thế nào?

Là thừa nhận quan hệ giữa hắn và cô, hay là phân chia rõ ràng!

Quả thật theo như lời nói của Lăng Thần, tầm mắt Tiểu An một lần nữa dừng trên người Tô Du Du như muốn tìm đáp án

Hoàn hảo hiện tại nhạc trong phòng cũng vừa dừng. Mọi người lúc này đều đưa ánh mắt về phía Tô Du Du như đang mong chờ đáp án của cô

"Tôi..."

Thấy mọi người nhìn chằm chằm mình, Tô Du Du cảm thấy da đầu của mình phát run

Được rồi, thật ra cô chưa từng đứng trên sân khấu, hiển nhiên cũng chưa thích nghi được ánh mắt đông đảo của quần chúng như thế này

Nhưng mà Tô Du Du cô vẫn có một ưu điểm

Càng khẩn trương lại càng bình tĩnh!

Thấy ánh mắt mong chờ của mọi người, khóe miệng Lăng Thần lại càng giương cao

Lăng nhị gia hẳn không phải là vẫn luôn chờ cô xấu mặt sao?

Cô sẽ không cho hắn cơ hội thấy được!

Nghĩ vậy, Tô Du Du ưỡn ngực ngẩng cao đầu. Tầm mắt giả dối dừng trên đôi tay đang đặt trên đùi của Tiểu An

Nghĩ Tô Du Du cô là cô gái dễ đùa giỡn sao?

Được rồi, cô cũng không ngại tặng cho Lăng nhị gia một quả bom nổ dưới nước!

Trước ánh mắt chờ mong của mọi người, Tô Du Du hắng giọng cười nói: "Tôi? Tôi chính là bác sĩ chuyên trị không cương của vị gia này, Tô Du Du!"

Quả nhiên, Tô bé nhỏ trước nay không đi con đường tầm thường

Một câu này, làm cho Lăng nhị gia trên trán nổi đầy gân xanh

Bác sĩ chuyên trị không cương?

Buồn cười

Cũng không biết, buổi tối của một ngày nào đó, cô gái nào bị Lăng nhị gia hắn chinh đến dễ bảo?

Thế nhưng hiện tại còn trước mặt mọi người nói hắn không cương được?

Một câu nói này, khiến cho mọi người dùng ánh mắt e ngại nhìn về phía Tô Du Du. Khiến cho cô vô cùng hài lòng

Dù sao, trên phương diện da mặt dày, Tô Du Du cũng được xếp trong hàng ngũ cao cấp

Ngay cả Tiểu An đang ngồi trên người Lăng nhị gia, sắc mặt cũng không tự giác hồng lên. Đôi tay nhỏ bé đang nắm tay Lăng Thần cũng nói lỏng!

Mà những người đàn ông có mặt trong căn phòng này, cũng không biết nên nói thế nào mới tốt

Lăng nhị gia không cương được?

Này thật sự là một vấn đề nghiêm túc!

Trước mặt đại nhân vật này, sao có thể tùy tiện thảo luận?

Nhưng mà trong đám người đó vẫn còn có người bình tĩnh, điển hình như Tiểu Lục Tử!

Thấy Tô Du Du tâm cao khí ngạo, khoe miệng Tiểu Lục Tử cũng cảm thấy run rẩy

Tô bé nhỏ, cô có cần mạnh miệng như vậy hay không?

Lăng nhị gia có cương được hay không, cô không phải là người rõ ràng nhất sao?

Tốt xấu gì mấy ngày hôm trước cô còn cùng ở trên xe với Lăng nhị gia chơi đùa đến rung động?

Muốn hỏi Tiểu Lục Tử hần làm sao biết được sao?

Vô nghĩa, bởi vì hần chính là người lái xe lúc đó!

"Chắc chắn! Tô bé nhỏ, anh nhớ kỹ em là bác sĩ khoa phụ sản. Chuyên trị các vấn đề liên quan đến phụ nữ có thai, cùng phụ khoa! Hôm nay như thế nào còn chuyên trị nam khoa, còn trực tiếp điều trị bệnh không cương của anh?"

Mọi người lập tức liền đưa mắt nhìn về phía Lăng Thần, chỉ thấy hần lúc này rất bình tĩnh mà nói ra một câu như vậy

Chỉ có hai chữ "Không cương" kia hần mới gần giọng

Mà nói lời này, tầm mắt của hần lại cười như không cười nhìn về phía hai chân của mình

Không thể nghi ngờ, hành động này đã làm sáng tỏ chính mình "Không cương"

Nực cười, trên thế giới này, nào có người đàn ông nào có thể chịu đựng được người phụ nữ của mình nói chính mình không thể cương, đây chẳng phải là khiến người ta phải chê cười sao?

Còn nữa, Lăng nhị gia là người có uy tín danh dự trong thành phố này, nếu hôm nay chuyện này bị truyền gia, phỏng chừng mọi người sẽ nói hần thành thái giám!

"Còn có, Lăng nhị gia anh không cương được, không phải Tô Du Du em là người hiểu rõ nhất sao?"

Quả nhiên, Lăng nhị gia rất tà ác

Nếu như hần phải xuống địa ngục, hần nhất định sẽ mang theo một người xuống cùng làm đệm lưng. Mà Tô Du Du trước mắt, vô cùng bất hạnh trở thành "Đệm lưng" của hần!

Mà nói xong, Lăng nhị gia đã đứng lên

Hôm nay, vốn dĩ trông cậy vào Tô Du Du giúp đỡ, không nghĩ tới cô lại đâm sau lưng hần!

Hiện tại Lăng nhị gia đã đi đến bên cạnh Tô Du Du, kéo cô vào trong lòng

Chuyện đã đến mức này, hần cũng không tính toán tha cho Tô Du Du

Bởi vì Tô Du Du hôm nay thật sự không ngoan

Nhưng hiện tại cô gái nào đó lại không biết sợ, mở miệng nói: "Lăng nhị gia, đừng như vậy. Không phải lúc trước anh nhìn trúng tôi, cảm thấy tôi có thể che dấu tai mắt của mọi người, cho nên mới tìm tôi nương tựa sao?"

Một câu này, làm cho đám người trong phòng trở nên vô cùng kinh ngạc

Sẽ không phải, Lăng nhị gia thật sự không cương được chứ!

Vốn không muốn tính toán quá nhiều với cô, nhưng hiện tại hần thật sự không tức giận cũng không được rồi

Nhìn cô gái trong lòng ngực, Lăng Thần hít lại hai tròng mắt, không biết có phải ở đây nhiều người, hay là vì nguyên nhân khác mà cô cảm thấy sống lưng của mình lạnh buốt, giống như có cái gì đó bò lên vậy

"Là vậy sao? Anh còn tìm em nương tựa? Kia thật là đã làm phiền em! Hôm nay bệnh không cương được của anh cũng đã chữa khỏi tất cả là nhờ công lao bác sĩ trưởng của em!"

Một câu này, càng làm cho Tô Du Du cảm thấy bất an

Đối với sự hiểu biết của cô với Lăng nhị gia, lần này cô thật sự chọc giận hấn rồi!

Lập tức, Tô Du Du mau chóng giãy dụa, muốn thoát khỏi lòng ngực của người đàn ông này

Nhưng bất đắc dĩ, tay của hấn vẫn ở bên eo cô như thế nào cũng không lung lay

Xem gương mặt của Lăng nhị gia thật sự rất nguy hiểm, Tô Du Du luống cuống: "Lăng nhị gia, anh muốn làm gì?"

"Muốn làm gì? Em nói thử xem" Ngón trỏ của hấn bắt đầu xoa cằm Tô Du Du, mọi người bên trong phòng lúc này hiểu ý liền lần lượt đi ra

Đương nhiên, ngay cả Tiểu An cũng an phận rời khỏi, nhưng gương mặt vẫn mang vẻ đồ kị nhìn Tô Du Du!

Tuy rằng không cam lòng, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Lục Từ liếc mình, Tiểu An cũng chỉ biết rời đi

"Tô bé nhỏ, hôm nay gia sẽ cho em biết như thế nào gọi là không cương được!"

"Lăng nhị gia, tôi biết anh không thể cương không cần xem!" Mắt thấy Lăng Thần đang hướng về phía Tô Du Du. Tô Du Du chỉ biết nịnh nọt lấy lòng, lùi về phía sau một bước

Bởi vì mắt chỉ để ý Lăng nhị gia trước mặt, cho nên Tô Du Du lập tức ngã ngồi trên ghế sa lon

Mà người đàn ông nào đó, cũng tà ác đề lên

"Như vậy sao được? Hôm nay Lăng nhị gia anh không rửa sạch tội danh không thể cương này... Thì sẽ không được tốt cho lắm!" Nói lời này, Lăng Thần thuận thế xóc lắn vẩy Tô Du Du lên

"Không cần, tôi không muốn!"

"Không muốn cũng phải muốn!"

Lúc sau trên ghế bành trừ bỏ tiếng rơi xuống của đồ vật nào đó, chính là tiếng thở dốc của hai người.

Tô bé nhỏ dám nói Lăng nhị gia không cương được, đây chính là kết cục nên có!

"Vật nhỏ, đây là cái gì?"

Tối hôm đó, Cố Niệm Hề đang nghịch máy tính. Phía xa liền truyền đến giọng nói của Đàm Dật Trạch

"Cái gì?"

Cố Niệm Hề quay đầu, phát hiện Đàm tham mưu trưởng đang cầm một tờ giấy màu đỏ trên tay. Cẩn thận hồi tưởng lại, cô mới nhớ được đó chính là tấm thiệp mà Trương Tiểu Cầm đưa cho cô ở siêu thị

"Đây là thiệp mời mấy ngày hôm trước một bạn học sơ trung đưa cho em, nói muốn em cuối tuần này đến"

"Không phải là ngày mai sao? Mang theo anh, được không?" Không biết tại sao, lần này Đàm tham mưu trưởng lại vô cùng ham thích. Nói lời này, hấn còn không quên đi đến bên cạnh nhovn miệng cười với cô

"Không cần! Ngày đó chỉ cần một mình em đến đó là được rồi!" Cố Niệm Hề suy nghĩ một lúc, liền đáp lại

Thật ra, từ lúc nhận được thiệp mời, Cố Niệm Hề đã quyết định như thế. Cho dù sau này, Đàm tham mưu trưởng đến thì cũng vẫn vậy

Đương nhiên, đó cũng không phải là bởi vì cô muốn che dấu Đàm tham mưu trưởng nhà mình! Mà là bởi vì, cô cảm thấy được Trương Tiểu Cầm không có tư cách mời Đàm tham mưu trưởng nhà cô đến!

"Một người đi sao được? Em cần một hộ hoa sứ giả!" Đàm tham mưu trưởng nắm lấy tay Cố Niệm Hề, hy vọng có thể làm cô đổi ý

"Anh cái tên xấu xa này!" Cố Niệm Hề nhìn xuống dưới, liền bắt gặp gương mặt tuần tú của Đàm tham mưu trưởng

"Đúng, anh là người xấu, em mang anh đi cùng đi!"

Thật ra hần không phải muốn quán quít Cố Niệm Hề, mà là hần muốn thừa dịp đến thành phố D, tìm hiểu hoàn cảnh cùng bạn bè từ nhỏ đến lớn của cô!

Đương nhiên, cũng muốn thuận tiện cùng vật nhỏ lẳng mạn

Chu Tử Mặc mấy ngày hôm trước nói với Đàm Dật Trạch, hần dẫn theo Chu phu nhân đến nhà hàng cao cấp còn đùa giỡn lẳng mạn!

Cho nên, Đàm Dật Trạch quyết định, hần cũng muốn dẫn vật nhỏ đi đùa giỡn lẳng mạn

"Em nói này Đàm tham mưu trưởng, đây là bạn học của em, không phải của anh, tại sao anh lại nhiệt tình như vậy?" Tầm mắt của Cố Niệm Hề lúc này đã chuyển đến phía màn hình máy tính

Thật ra, Cố Niệm Hề cũng có tính toán riêng của mình

Bởi vì, cô cảm thấy được Đàm tham mưu trưởng nhà mình thật sự rất xuất sắc

Hơn nữa, Trương Tiểu Cầm lớn lên lại rất diêm dúa lẳng lơ

Từ thời trung học, Cố Niệm Hề biết cô ta được rất nhiều nam sinh ưu ái

Nếu dẫn Đàm tham mưu trưởng đến đó, có thể hay không...

Vừa nghĩ tới khả năng này, Cố Niệm Hề lại càng kiên quyết không muốn dẫn Đàm Dật Trạch theo

"Anh vốn là người nhiệt tình như vậy, được không?" Đàm tham mưu trưởng ngồi xổm xuống bên cạnh Cố Niệm Hề, đôi mắt đen như mực mở to, cõi lòng đầy mong chờ nhìn cô. Ánh mắt kia, cũng thật là đáng thương rất dễ cướp đi thần chí của người ta

Càng dễ dàng để kiên trì của người khác hóa thành hư ảo!

Nhưng vừa nghĩ tới bản mặt hoàn hảo kia của Đàm tham mưu trưởng, chắc chắn sẽ làm cho Trương Tiểu Cầm dính lấy, Cố Niệm Hề lại không cam lòng

"Không cần. Lão công em chỉ đi một chút, sẽ lập tức về ngay, anh không cần đi theo có được không?"

Nhìn khuôn mặt tuần tú đầy chờ mong của Đàm tham mưu trưởng, mi tâm của Cố Niệm Hề hơi nhíu lại

"Em không cho anh theo, đúng không?" Tinh tinh trẻ con của Đàm tham mưu trưởng lúc này lại bộc phát, sòng chét muốn vật nhỏ đưa hần theo

Chẳng lẽ Đàm Dật Trạch hần không đáng để Cố Niệm Hề dẫn theo sao?

Đàm tham mưu trưởng liền rời đi đến phía giường mới, một mình ngهن khuất nằm trên đó

"Lão công, làm sao vậy?" Thấy Đàm tham mưu trưởng ngهن khuất, Cố Niệm Hề liền đi đến, nhưng trên người Đàm Dật Trạch dường như lại viết dòng chữ "Người lạ chớ đến gần"...

"Không muốn cho anh đi cùng đúng không? Vậy hiện tại đừng nói chuyện với anh!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Nam Tài Nữ Mạo

Đàm tham mưu trưởng dựa người vào ghế sa lon, trên mặt vẫn mang vẻ hờn giận như trước

Nhưng khi nhìn thấy cô gái bên cạnh đang cọ cọ vào người mình, hần liền nhẹ giọng nói

"Sao vậy?" Nhìn người đàn ông bên cạnh Cố Niệm Hề có chút ảo não. Chẳng qua bởi vì không muốn hần bị Trương Tiểu Cầm dòm ngó, cho nên cô chỉ có thể bất đắc dĩ phải dùng sức lấy lòng hần

"Em biết anh thích cái gì mà! Nếu không cho anh thỏa mãn, thì nhất định phải mang anh đi!" Đàm tham mưu trưởng khẽ chọc chọc lồng ngực của vật nhỏ, thấy cảm xúc không tồi vì thế tiếp tục vụng trộm nắm bóp

"Lão công, người ta sẽ không!" Nhìn bộ dạng của Đàm tham mưu trưởng, cùng tư thế hiện có của bọn họ, Cố Niệm Hề đương nhiên biết Đàm tham mưu trưởng đang suy nghĩ những gì

Lão lưu manh này, chắc chắn muốn cô phục vụ hắn

Cô mới không có ngốc như vậy, để cho hắn lừa

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề tiếp tục dùng tay không bị thương của mình vòng lên cổ Đàm tham mưu trưởng, đem đầu nhỏ cọ vào mặt hắn làm nũng!

"Cố Niệm Hề, chẳng lẽ em ngay cả một chút thành ý cũng không có sao?" Quả nhiên, Đàm tham mưu trưởng cũng có khi không phải là người tốt

Nếu không, mi mắt của hắn đã không nhú lại!

"Nhưng mà lão công, tay người ta còn bị thương! Bác sĩ nói hiện tại không thể hoạt động! Đợi khi nào tay em khỏi, sẽ hầu hạ anh thật tốt, được không?" Cố Niệm Hề dùng tay bị thương của mình quờ quờ lên trước mặt Đàm tham mưu trưởng, muốn chiếm được sự thương hại của hắn

Nhưng không nghĩ, lần này Đàm tham mưu trưởng thật sự rất quyết tâm

Khi nhìn thấy đôi tay bé nhỏ quờ trước mặt mình, ánh mắt của Đàm Dật Trạch đột nhiên lóe sáng: "Tay bị thương không thể động, anh đây còn nhớ rõ tối qua là ai đối với anh sử dụng chiêu bá vương cứng rắn!"

Hắn muốn ám chỉ, chuyện hôm qua cô hấp dẫn hắn, sau đó liền chạy trốn

Vừa nghe Đàm Dật Trạch nhắc tới chuyện này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề lập tức đỏ lên. Dù sao da mặt của cô cũng không giống lão già kia, mặt dày như tường thành

"Cái kia... Lão công anh thật sự muốn như vậy sao?" Cố Niệm Hề xoay người nhìn về phía bên cạnh

Nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng, khiến cho yết hầu của người đàn ông nào đó chuyển động lên xuống

Có lẽ Cố Niệm Hề căn bản không biết, hiện tại chính mình có bao nhiêu mê người

Hé ra gương mặt nhỏ nhắn ngày thường, hiện tại trên má Cố Niệm Hề giống như có hai đóa hồng. Mắt to ngập nước bên trong giống như có sương mù, môi hồng răng trắng. Cố Niệm Hề như vậy, thoát nhìn giống như là tiểu bạch thỏ

Cũng có lẽ bởi vì biết vật nhỏ rất mê người, cho nên lúc này đây Đàm Dật Trạch thật sự muốn theo cô đi tham gia bữa tiệc kia. Không chỉ lo lắng cho vật nhỏ tay bị thương, mà hắn sợ thời điểm hắn không có ở bên cô, người khác sẽ này ra mưu đồ chiếm đoạt vật nhỏ của hắn

Đến hiện tại, Đàm Dật Trạch cũng không quên lần đầu tiên gặp cô ở sân bay

Thanh xuân mà đường hoàng!

Thứ mà Đàm Dật Trạch hắn vốn yêu thích!

Vật nhỏ như vậy, chắc chắn cũng không ít người theo đuổi

Nếu có người thẳng thắn theo đuổi cô, hắn còn có chút yên lòng. Nhưng nếu như bị trộm ngõ góc tường thì làm sao bây giờ?

Nghĩ vậy, Đàm Dật Trạch có chút không bình tĩnh!

Vì thế, người đàn ông có sở thích ức hiếp vật nhỏ nào đó âm thầm quyết định. Cho dù vật nhỏ không mang hắn đi, hắn cũng nhất định phải tìm cơ hội lặng lẽ đi theo...

"Em cảm thấy lời anh nói là giả sao?" Đàm Dật Trạch nói lời này đã khẩn cấp nằm trên giường lớn: "Đến đây đi, bằng không tối nay em sẽ phải hối hận!"

Nói lời này, môi mông của hắn cũng là khẽ vênh lên. Nếu để cho vật nhỏ biết, mặc kệ cô có làm thế nào, hắn cũng sẽ theo đi, chỉ sợ cô sẽ không hết sức lấy lòng hắn như hiện giờ!

"Em biết rồi!"

Nói xong, cô gái nào đó quả nhiên an phận cởi bỏ nút áo ngủ của mình

Chẳng qua, động tác này rất chậm rãi, đối với Đàm Dật Trạch mà nói cũng như một loại dày vò

Rõ ràng hiện tại hắn đã nhìn thấy bà vai bóng loáng của vật nhỏ, cũng có thể thấy được dáng người uyển chuyển mà xinh đẹp. Nhưng cô vẫn cứ chần chờ. Hiện tại, hắn đang nằm trên giường, chờ vật nhỏ "Sùng hạnh"!

"Nhanh một chút!" Bởi vì chờ quá lâu, người đàn ông nào đó chịu không nổi

"Người ta đã làm nhanh rồi!" Cố Niệm Hề liếc hắt một cái, sau đó lại cười trộm

Được rồi, cô thừa nhận đôi khi mình sẽ hư hỏng như vậy! Biết rõ Đàm tham mưu trưởng lửa nóng đã bốc lên tận đầu, nhưng cô lại cố tình kéo dài thời gian

"Cởi áo có phải phiền toái như vậy không?" Đàm tham mưu trưởng nằm ở trên giường có chút bất mãn

"Đương nhiên, anh cho là ai cũng giống anh quần áo cởi ra liền vứt lên ghế sa lon sao? Có đôi khi cúc áo bị mất vài cái cũng không biết!" Nếu không phải cô có phát hiện, sau đó liền tìm cúc áo đính lên cho hắt, chỉ sợ quần áo của hắt hiện giờ đã không còn cái cúc áo nào

"Anh biết rồi, em nhanh lên đi! Nếu không nhanh lên anh chờ đến buồn ngủ rồi!"

"Được rồi!"

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng cô gái vô lương tâm nào đó vẫn hò hét: Ngủ mới tốt, nếu anh ngủ em mới đỡ mệt

Đáp lại lời của Đàm tham mưu trưởng, Cố Niệm Hề lại chậm rãi cởi áo của mình

Cởi xong quần áo, cô lại lặng lẽ nhìn thoáng qua hắt một cái

Thấy hai mắt của hắt đã muốn nhắm chặt, gương mặt của cô lại có tia cười trộm

Nhưng cô không biết, hành động đó của cô đã sớm lọt vào mắt người đàn ông nào đó

Năng lực của Đàm Dật Trạch hắt từ trước đến nay hơn người, vật nhỏ nghĩ động tác ấy của cô có thể giấu diếm được hắt hay sao?

"Lão già kia, là chính anh muốn ngủ nha! Không phải là em không muốn hầu hạ anh, anh không thể lật lọng!" Vừa thấy hô hấp đều đều cùng tròng mắt đã nhắm chặt của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề vội vàng lợi dụng cơ hội này. Sau đó cô lại vội vàng đem quần áo mặc lại trên người mình

Cũng không nghĩ rằng, một tay của cô vừa chui vào trong tay áo, đã bị người nào đó kéo xuống giường. Sau đó đè lên

Cố Niệm Hề phát hiện người này không phải người bị cô ức hiếp đến phải "Ngủ" Đàm tham mưu trưởng thì là ai?

Nhìn đôi mắt cười như không cười của hắt, Cố Niệm Hề rút cuộc hiểu được thì ra hắt già vờ ngủ

"Lão già kia, anh gạt người sẽ bị sói ăn thịt!" Vừa mới chuẩn bị mặc quần áo, bởi vì một tay bị thương cho nên cô mới có thể bị hắt dễ dàng kéo xuống. Trong chốc lát, trên người cô liền không có vật cản, mà nói ánh mắt của Đàm tham mưu trưởng rất đường hoàng nhìn thân thể cô, làm cho Cố Niệm Hề có chút trốn tránh không kịp

"Anh gạt người sẽ bị sói ăn thịt, còn em thì sao? Em không phải vừa mới lừa gạt anh sao, nói cởi quần áo còn cứ chần chừ, có phải tính toán muốn chờ anh ngủ thì là gì?"

Đàm Dật Trạch đè trên người Cố Niệm Hề, đôi mắt quá phận sâu thẳm nhìn chằm chằm gương mặt cô, khiến cho sống lưng của Cố Niệm Hề có chút lạnh

Tại sao, trong đầu cô nghĩ cái gì, người đàn ông này lại có thể nhìn thấu?

"Em không phải là lừa gạt anh, nếu không để em làm lại nhanh hơn một chút!" Cố Niệm Hề bĩu môi, chuẩn bị tiếp tục kéo dài thời gian

"Còn muốn sử dụng chiến thuật kéo dài thời gian? Vật nhỏ, em còn non quá!" Nói xong hắt liền bắt đầu vội vã cởi quần áo của mình, sau đó đem Cố Niệm Hề áp dưới thân, tốc độ cực nhanh khiến cho cô còn chưa kịp hồi phục tinh thần

Nhìn người đàn ông đang đè trên người mình khoe miệng còn cười xấu xa, Cố Niệm Hề nghĩ đến mà sợ: "Lão già kia, em sao lại cảm giác được mình giống như là đang bị sói nhắm nhe?"

"Vậy nghĩa là nói anh là sói sao?" Hắt vẫn cười như trước, cặp mắt rõ ràng tình huống bên trong có hình ảnh phản chiếu của cô. Phảng phất giống như là trong thế giới của Đàm Dật Trạch hắt chỉ chứa một mình Cố Niệm Hề cô

"Lão già kia, anh lớn lên đáng yêu như vậy, làm sao có thể hung ác giống như con sói chứ!" Nếu như nói Đàm Dật Trạch giống như con sói, cô chắc chắn sẽ bị hắt ăn đến không còn xương!

"Là vậy sao? Anh không hung thần ác sát, anh rất đáng yêu sao?" Dường như lời nói này của cô khiến hắt vô cùng hưởng thụ. Giờ phút này khoe miệng của hắt cong lên độ cong nhẹ nhàng ấm áp làm cho người ta thật dễ dàng mà bị nuốt vào

Nhưng lúc này, hắt lại nói một câu, làm cho Cố Niệm Hề cảm thấy được suy nghĩ vừa rồi của mình là sai lầm rồi

Bởi vì Đàm Dật Trạch nói: "Lão bà, nếu nói anh đáng yêu, không bằng đêm nay chúng ta chơi trò thổi gió đi?"

Xem xem, hấn hiện tại không phải cười rất tà ác sao?

Tính cả ánh mắt của hấn cũng là sâu sắc như vậy

"Không cần!" Kiên quyết cự tuyệt, cô không quên lần trước hấn nói ra lời này, lúc sau lại làm ra những động tác tà ác đối với cô!

"Không cần? Kia cũng không phải em muốn là được! Nhớ kỹ bây giờ em không có đường phản kháng!" Nói lời này, Đàm Dật Trạch lại nhìn cánh tay bị thương của cô

Ý cười vô cùng tà ác

Mà Cố Niệm Hề chỉ có thể khóc không ra nước mắt nằm ở trên giường, tùy ý để lão già tà ác kia lần lượt xâm nhập...

Phải sớm biết rằng, tay của cô bị thương ngay cả quyền lợi phản kháng cũng đều không còn, hiện tại điều tốt nhất cô nên làm chính là bảo vệ tay kia của mình thật tốt thì hơn

Đêm nay, Đàm tham mưu trưởng thật sự hưng phấn, mà Cố Niệm Hề lại thật sự nghẹn khuất. Chẳng qua, cô cũng thể, chờ tay của mình khỏi hấn nhất định phải cho lão lưu manh này biết tay

Giống như là đã rời khỏi thành phố D hai năm, nơi đây thật sự có rất nhiều thay đổi. Như là siêu thị mà lần trước cô đến, nguyên lại là của chồng Trương Tiểu Cẩm, tránh không được cô ta lúc đó cười giống như là mở cò trong bụng

Bữa tiệc hôm nay thật sự rất xa hoa

Không chỉ có đủ khinh khí cầu mọi màu sắc làm đồ trang trí, mà còn có vô số điểm tâm cùng rượu quý cao cấp. Người tham gia chỗ này, dường như cũng có một số nhà giàu mới nổi. Người tới đây tham gia đều là tây trang giày da. Còn có mấy vị phu nhân, không chỉ mặc lễ phục dạ hội, mà trên người cũng phối hợp với túi da cực hợp thời trang

Có lẽ đối với bọn họ mà nói, hôm nay tới đây không phải vì muốn thật sự chúc mừng, mà là đến để khoe mẽ lẫn nhau. Mà nhìn một cảnh này, Cố Niệm Hề cũng mơ hồ hiểu ra, Trương Tiểu Cẩm muốn mời cô đến đây hôm nay chính là có mục đích

So sánh trang phục mình đang mặc hiện tại với mọi người nơi đây, thật sự có chút không đồng nhất

Hiện tại trên người cô chỉ mặc một thân váy liền áo màu xanh đơn giản, làm bằng len dạ hợp với thời tiết, không giống như là mấy vị phu nhân nơi đây đều mặc một thân dành cho hàng mùa hè oi bức, cũng không giống như mấy tiểu thư mặc váy lụa vô cùng mát mẻ. Cố Niệm Hề trên cổ quấn một cái khăn màu trắng, phối hợp với đôi giày cao gót cùng màu. Mái tóc của cô, cũng không giống như mấy cô gái nơi đây, đến tiệm làm tóc ngồi cả buổi chiều, uốn thành những đoạn cuộn sóng lớn, hoặc là búi điệu sau gáy. Cô vẫn giống như bình thường, tùy ý để mái tóc xõa tung trên vai

Điều Cố Niệm Hề không biết, chính là mình mặc thành một dạng thế này, lại làm cho mình nổi bật trước mắt mọi người

Khác với những cô gái trang điểm kỹ lưỡng, hôm nay cô chỉ tùy ý đánh một ít son, thoa một ít phấn trên mặt. Nhưng lại làm cho cô giống như một đóa hoa bách hợp tươi mát nở rộ. Sớm đã có vô số người đàn ông mê mẩn để ý đến sự tồn tại của cô

Thậm chí, còn có người chủ động đến chỗ Cố Niệm Hề bắt chuyện

"Xin chào tiểu thư!"

"Xin chào!" Cố Niệm Hề quay đầu, phát hiện người đàn ông đứng trước mặt cũng phải bốn mươi tuổi. Trên người mặc tây trang trắng tắp, cổ còn râu rạo thất nơ đỏ. Chẳng qua bụng hấn, dường như cũng quá phệ nhô ra. Ngay cả áo khoác tây trang cũng không thể che hết

Cố Niệm Hề cao một mét bảy, hơn nữa hôm nay còn đi giày cao gót khá cao, cho nên người đàn ông trung niên này hiện tại chỉ đứng đến vai cô

"Xin hỏi, tiểu thư hôm nay đi một mình sao? Không có bạn bè hay ai đó?" Người đàn ông từ cao đến thấp đánh giá Cố Niệm Hề. Sau đó mới hỏi một câu như vậy

Hấn cười nhìn như rất rụt rè mà đứng đấy. Nhưng không biết tại sao, giờ phút này sóng lưng của Cố Niệm Hề lại cảm thấy lạnh toát

Bởi vì cô cảm giác được, người đàn ông này có ý đồ khác. Đặc biệt ánh mắt của hấn nhìn cô rất quá phận

"Không có" Mi tâm Cố Niệm Hề hơi nhíu lại, trả lời hấn một câu hỏi như vậy. Cô xoay người ý muốn rời đi

"Ai nha, tiểu thư ở lại tán gẫu vài câu không được sao!" Nói đến đây, người đàn ông kia còn táo bạo đưa tay kéo tay của Cố Niệm Hề

"Anh... Buông ra!" Đối với sự khinh bạc của hấn, Cố Niệm Hề lại nhíu mày

Lúc này, Cô thật sự có chút hối hận, hôm nay không mang theo Đàm tham mưu trưởng đến đây

Nếu Đàm tham mưu trưởng có ở đây, người kia sao có cơ hội đụng đến cô? Phòng chừng còn bị Đàm tham mưu trưởng nhà cô một cước đá bay

"Thật xin lỗi, tôi vừa rồi thất lễ!" Người đàn ông trung niên có chút cố ý nghiền ngẫm nói từng chữ một. Lời nói của hắn, khiến cho cô cảm nhận được người đàn ông trước mặt mình là một người rất dối trá

Tuy rằng, ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng tay của hắn vẫn cố sức vuốt vào tay Cố Niệm Hề, sau đó mới chậm rãi buông ra

Thấy hành động kia của hắn, đôi mắt của Cố Niệm Hề đột nhiên thay đổi. Làm cho người đàn ông trước mặt vốn đang trêu đùa lúc này liền kinh hãi

Cô gái nhỏ này tuổi tác nhìn qua không lớn lắm. Mà Trần Đại Bảo hẳn dầu gì cũng là người đứng đầu xí nghiệp mới nổi gần đây của thành phố D. Sự từng trải và mọi thứ so với cô gái trước mặt này chắc chắn am hiểu hơn. Nhưng tại sao khi hắn nhìn thấy ánh mắt của cô, lại luống cuống cúi đầu?"

"Tôi cũng không phải là người tùy tiện nói chuyện!" Mắt thấy người đàn ông trước mặt có chút lưu luyến, cố ý muốn đưa đôi tay mập mập tiến lên lần thứ hai. Cố Niệm Hề liền khẽ nhếch môi, nhìn chằm chằm hắn, ý tứ hàm súc không rõ

Rất lâu rồi Cố Niệm Hề không ở trước mặt người khác nói ra thân phận của mình. Nhưng thời điểm tất yếu, cô cũng sẽ lộ ra móng vuốt

Mà Cố Niệm Hề nói câu kia, cũng làm cho Trần Đại Bảo trong nháy mắt không biết đáp trả thế nào

Nhìn tiểu bách hợp sắp đến miệng, hắn lại có chút luyến tiếc. Nhưng vừa nghĩ tới lời nói tràn ngập sự cảnh cáo, hắn lại liền buông tay

"Yêu, đây không phải là Niệm Hề sao?" Cố Niệm Hề đang nhìn chằm chằm người đàn ông mập mập trước mặt, để phòng không cho hắn làm thêm bất kỳ một hành động mạo phạm nào đến cô, thì phía xa có một giọng nói của phụ nữ truyền đến

Cố Niệm Hề ngẩng đầu, liền nhìn thấy Trương Tiểu Cầm đang bước về hướng mình, trên chân cô ta mang theo giày cao gót làm bằng thạch anh cao mười xen ti

Hôm nay Trương Tiểu Cầm mặc một bộ lễ phục lửa đỏ, đuôi váy theo bước chân của cô ta quét lại đến chỗ Cố Niệm Hề. Chất vải vô cùng tốt, cũng làm tôn lên dáng người của cô ta, Nhìn ra được bộ quần áo này cũng không rẻ. Cả người toát ra vẻ khí phái, so với mình tinh còn muốn khoe khoang hơn vài phần

"Tiểu Cầm!" Cố Niệm Hề tùy ý chào hỏi một tiếng

Không phải cô khinh thường Trương Tiểu Cầm, mà là cô cũng cảm thấy chẳng có gì thân thiết với cô ta

Chào hỏi một câu, Cố Niệm Hề lại nhìn xuống dưới đuôi váy của Trương Tiểu Cầm dài lê đất, cô thật sự có chút thay cô ta lo lắng. Nếu bị người khác không cẩn thận dẫm lên, Trương Tiểu Cầm chẳng phải sẽ một đường ngã nhào xuống đất sao?

Dưới cái nhìn chăm chú của Cố Niệm Hề. Trương Tiểu Cầm lần này không giống như lần trước, đi đến bên cạnh thân thiết kéo tay cô. Mà hiện tại lại đi tới đứng cạnh bên người người đàn ông trung niên vừa mới chuẩn bị trêu đùa mình

"Đại Bảo, anh ở chỗ này! Vừa vặn em có thể giới thiệu cho anh một người!" Nghe cách xưng hô của Trương Tiểu Cầm, Cố Niệm Hề cũng không khó nghĩ ra quan hệ của hai người

"Đây là bạn học thời trung học của em, Cố Niệm Hề!"

"Niệm Hề, đây là chồng mình, cũng là ông chủ của siêu thị lần trước, Trần Đại Bảo!" Không ngoài dự đoán của Cố Niệm Hề, Trần Đại Bảo này quả thực là chồng của Trương Tiểu Cầm

Chẳng qua hiện tại Trần Đại Bảo đã sửa dáng vẻ đáng khinh lần trước của mình, lịch lãm cùng trang nghiêm mà chào hỏi Cố Niệm Hề, khiến cho cô thật sự muốn xé rách tấm mặt nạ da heo kia của hắn!

"Chúc mừng cậu Tiểu Cầm, tìm được một người chồng tốt như vậy!" Cố Niệm Hề ngoài cười trong không cười khẽ liếc Trần Đại Bảo

Mà một câu này của cô, lại làm cho Trương Tiểu Cầm cảm thấy vô cùng hờn giận

Hiện tại, Trương Tiểu Cầm lại nở nụ cười xinh đẹp: "Niệm Hề, ngay cả cậu cũng cảm thấy như vậy sao? Mình lúc trước quen Đại Bảo, ba và mẹ cũng nói như vậy. Chính là sau không biết thế nào!" Nói lời này, Trương Tiểu Cầm không quên liếc nhìn Trần Đại Bảo

Trương Tiểu Cầm cố ý nói như vậy, đơn giản là muốn nghe được hai câu này từ chính miệng Cố Niệm Hề nói ra. Mà liếc nhìn Trần Đại Bảo thật ra chỉ để khiêu khích Cố Niệm Hề

Lần trước thấy bộ dáng hồn bay phách lạc của Cố Niệm Hề, Trương Tiểu Cầm liền đoán rằng cô bị chồng đuổi

Nhiều năm qua bị Cố Niệm Hề chiếm thế thượng phong, khó được một cơ hội hòa nhau, nếu không đòi lại, thật sự là đáng tiếc

"Đương nhiên tốt, thật sự là lang tài nữ mạo!" Một người là một đại sắc lang, một người trông mặt mà bắt hình dong, sau lưng tâm địa đen tối (Lang trong sắc lang, mạo trong diện mạo. Cổ Niệm Hề đang chờ chờ!"

Nhưng mà Cổ Niệm Hề cũng chỉ có th đứng từ đông âm để ám chỉ, đương nhiên Trương Tiểu Cầm nghe không hiểu gì

Nhưng Trần Đại Bảo lại cảm thấy có chút xấu hổ

Bởi vì lúc cô nói lời này, hắn đã nhìn thấy nụ cười trên môi của cô

Hắn đương nhiên không khó đoán ra ý tứ "Lang tài nữ mạo" của cô là gì!

Không nghĩ tới cô gái trước mặt thanh thuần như tiểu bạch thỏ. Trên thực tế cái miệng nhỏ lại có thể cắn người

"Là vậy sao? Niệm Hề cậu nói như vậy mình cũng đành tin! Đến, hôm nay chúng ta khó được gặp mặt, cần phải tán gẫu một chút!" Cảm giác mình chiếm hết thể thượng phong, đuôi lông mày của Trương Tiểu Cầm lại có ý cười

Chẳng qua, đây vẫn chưa phải là mục đích cuối cùng của cô

Đàm Dật Trạch có đến hay không... ingggg ~→ _→

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Ai Dám Nói Lão Bà Của Tôi Là Dã Nha Đầu

"Nào, mình hôm nay thuận tiện giới thiệu cho cậu một số bạn tốt của mình!". Nói lời này, Trương Tiểu Cầm thành thực khoác vai Cổ Niệm Hề

Có lẽ, Trương Tiểu Cầm không chú ý tới, khi khoác vai Cổ Niệm Hề, mi tâm của cô khẽ nhíu lại

Cổ Niệm Hề từ trước đến nay không thích cùng người lạ tiếp xúc

Cho nên lúc Trương Tiểu Cầm khoác vai cô đi khắp ngõ ngách, Cổ Niệm Hề liền không dấu vết cách xa cô ta một bước

"Niệm Hề, đây là Vương phu nhân của siêu thị phía đông, còn vị này chính là..." Trương Tiểu Cầm giới thiệu một loạt người cho Cổ Niệm Hề. Đương nhiên Trương Tiểu Cầm nhìn ra được, Cổ Niệm Hề đang cố tránh né sự đụng chạm của mình, trong lòng cô ta có điểm bất mãn

"Chào mọi người, tôi là Cổ Niệm Hề"

Đối diện với mọi người Trương Tiểu Cầm giới thiệu, Cổ Niệm Hề chỉ khẽ cười, hạ thấp người chào bọn họ. Tuy rằng trên người cô không mặc quần áo hàng hiệu, túi da sành điệu như mấy vị phu nhân nơi đây, nhưng thái độ của cô so với bọn họ lại không kiêu ngạo cùng siểm nịnh. Đặc biệt lúc chào hỏi, cô vẫn duy trì nụ cười xa cách

Chính là hành động của cô như vậy lại làm cho mấy vị phu nhân có cảm giác khó chịu. Thấy cách ăn mặc của cô gái trước mặt nghèo kiết hủ lậu, nhưng lại dám dùng thái độ đó đối với bọn họ, chẳng lẽ không biết, lão công của bọn họ là người không thể động vào hay sao?

"Yêu Trần phu nhân, tôi đã nói cô là người quá tin người, cô còn không tin!" Người mở miệng lên tiếng kia chính là Vương phu nhân mà Trương Tiểu Cầm giới thiệu cho Cổ Niệm Hề lúc nãy

Lời nói vô tình, mang theo ý tứ châm chọc rất rõ ràng. Nói xong, Vương phu nhân còn không quên cầm lấy túi da của mình, khoe khoang ý muốn nói: Tầm thường không thể so với bà ta!

"Thân phận địa vị của chúng ta bây giờ, cũng không thể tùy tiện giao hữu với người khác. Trần phu nhân kết giao bạn bè cũng đừng để cho người khác lợi dụng!" Nói xong lời này Trương phu nhân còn hữu ý liếc nhìn Cổ Niệm Hề

Thật ra, lần đầu tiên nhìn thấy Cổ Niệm Hề, Trương phu nhân liền vô cùng không thích

Cô gái này lớn lên quá mức tươi ngon mọng nước, đặc biệt đôi mắt đẹp kia, điển hình là bộ dạng của hồ ly tinh, vừa thấy sẽ làm cho đàn ông mê mẩn

Phải biết rằng, lúc trước lão công của Trương phu nhân cũng bị tiểu tam mê hoặc. Cô gái đó còn không bằng một phần ba Cổ Niệm Hề, nếu như bị lão công mình nhìn thấy, phỏng chừng hồn xác sẽ bay theo cô ta

Đó cũng là nguyên nhân Trương phu nhân hiện tại châm chọc Cổ Niệm Hề

Vì muốn mau chóng đuổi cô đi, miễn cho lão công mình bị hồ ly tinh quyến rũ, sau đó lại làm náo loạn đến gà bay chó sủa, khiến cho Trương phu nhân không biết nên phải chống đỡ thế nào

"Nói gì vậy các vị phu nhân! Người tới đều là khách!" Trương Tiểu Cầm làm ra vẻ nói đỡ cho Cố Niệm Hề, nhưng Cố Niệm Hề biết cô ta chẳng qua là muốn đẩy cô vào thế khó xử

Bằng không, Trương Tiểu Cầm cô ta mặc dù biết rõ thân phận của Cố Niệm Hề cô nhưng lại một mực không nói ra, còn làm bộ dạng giống như mình cam tâm tình nguyện bị Cố Niệm Hề treo cao

"Niệm Hề, mấy vị phu nhân ở đây thích nói giỡn, cậu đừng quá để ý!" Lại là một câu, Trương Tiểu Cầm thành thạo diễn vai nữ diễn viên thiện lương!

Nhưng là đối với biểu hiện đấy, Cố Niệm Hề lại cảm thấy rất buồn cười!

"Đúng vậy, người tới đều là khách, nếu đây là đạo đãi khách của các người, thì tôi nghĩ công việc buôn bán của các người cũng nên sớm đóng cửa thì hơn!" Nếu là trước kia, cô sẽ như người câm, mặc cho người khác chê ngạo

Nhưng không biết tại sao, hiện tại cô không thể chịu được nửa điểm

Có lẽ là cho lão già bá đạo kia đã nói với cô: Hề Hề của hần không phải là quả hồng mềm, mặc cho người ta vo tròn bóp dẹt. Tự giận có thể đánh trả, nếu trời có sập xuống hần cũng sẽ giúp cô gánh vác

Nghĩ đến người đàn ông kia, chớp mũi Cố Niệm Hề lại ê ẩm. Đột nhiên, cô thật sự nhớ... Lòng ngực của hần quá!

Thật sự không biết, tại sao tới hôm qua cô lại kiên trì không để cho hần theo. Nếu như hần đi theo cô, chính cô hiện tại sẽ không bị nhiều người đối khác như vậy...

"Cô..."

"Hay cho một con nhóc cũng dám nói như vậy"

"Thật sự là một dã nha đầu không biết tốt xấu!"

"Niệm Hề, cậu không thể nói như vậy!"

Bởi vì một câu nói của Cố Niệm Hề mà toàn bộ sắc mặt của vị phu nhân nơi đây đều trở nên giận giữ. Mọi người sợ nhất là gặp rủi ro trong buôn bán

Bị Cố Niệm Hề nói như vậy, bọn họ tất nhiên là thẹn quá hóa giận

Có người đã muốn bắt đầu đi tìm lão công của mình

"Ông xã, dã nha đầu này nói siêu thị chúng ta sẽ đóng cửa!"

"Là vậy sao? Là người nào dám lớn mật nói như thế!"

Nói lời này, chính là vợ của ông chủ siêu thị Bách Nhạc

Nhìn thấy Cố Niệm Hề, ánh mắt của hần ta lại hiện lên một tia kinh diêm

So với người vợ mập mạp kia của mình, hần vẫn thích hoa bách hợp nũng nịu này hơn

"Tôi là người như thế nào, các người không cần biết. Tôi chẳng qua là gặp chuyện thì nói không được sao?" Cố Niệm Hề ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói, khiến cho người ta phải hận đến nghiến răng nghiến lợi

"Khẩu khí thật lớn! Dám ở chỗ này ra oai với ta, tôi thật muốn xem cô rốt cuộc ở chỗ này làm được chuyện gì!" Vương Phúc lấy tiền đề người, sớm đã ở chỗ này nổi danh. Thậm chí còn ý vào nhà mình có tiền, luôn luôn quấy rối tình dục với các nhân viên. Thậm chí còn có nhiều nhân viên đều bị hần chiếm tiện nghi!

Chẳng qua, những việc này đến nay Vương phu nhân cũng chưa biết chuyện

Nhưng cái vòng luẩn quẩn này sớm đã trở thành bí mật công khai

Trương Tiểu Cầm vừa nghe Vương Phúc nói như vậy, cô liền hiểu được Vương Phúc muốn làm cái gì

Hôm nay Trương Tiểu Cầm vốn muốn ý vào tính tình ẩn nhẫn của Cố Niệm Hề, cho cô một chút bề mặt. Nhưng thật không ngờ, Cố Niệm Hề hôm nay lại ra bài, không có cam chịu như thường ngày, ngược lại lại là khơi mào chiến hỏa!

Điều này cũng tốt, hiện tại Trương Tiểu Cầm đã đâm lao thì phải theo lao!

Nếu bảo bối của thị trường xảy ra chuyện ở trên địa bàn của cô, thì Trương Tiểu Cầm cô tuyệt đối không thể trốn tránh trách nhiệm

Rốt cuộc nên làm thế nào mới tốt đây?

Mắt thấy Vương Phúc ngày càng đến gần, Trương Tiểu Cầm liền đảo mắt xung quanh

Nhưng ngay lúc đó, cách đó không xa truyền đến một giọng nói: "Là ai dám nói lão bà của tôi là đã nha đầu?"

Người tới giọng nói không lớn, nhưng thần kỳ lại làm cho cả hội trường đang bạo loạn đều yên tĩnh trở lại

Thậm chí, còn có một số người chủ động tránh ra, để hần chậm rãi bước tới

Người đàn ông này giống như một vầng sáng, vừa xuất hiện không cần ánh sáng chiếu vào, liền trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Mà Cố Niệm Hề chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra là lão công của mình

Hần, vẫn đến đây

Thời điểm nàng cần nhất, hần xuất hiện!

Nhìn hần chậm rãi bước đến phía mình, đối với cô hiện ra tươi cười xinh đẹp, Cố Niệm Hề đột nhiên có cảm giác muốn khóc, làm cho thế giới xung quanh cô bắt đầu trở nên mơ hồ

Vốn tưởng rằng, cô có thể đối mặt với thế giới hỗn loạn này, vốn tưởng rằng chính mình đủ kiên cường, nhưng giờ phút này Cố Niệm Hề mới hiểu được, kiên cường của cô, tất cả của cô, chỉ có thể khởi động khi có người đàn ông này...

"Lão công!"

Thấy sự xuất hiện của người đàn ông kia, Cố Niệm Hề không tự chủ được đi đến bên cạnh hần

Bởi vì, giờ phút này cô khẩn cấp muốn cảm thụ độ ấm của người đàn ông này dành cho cô

Nhìn cô gái bước chân nhanh chóng hướng về phía mình, Đàm Dật Trạch dường như cũng đoán được cô gái này muốn làm cái gì, liền dang rộng hai tay, để cho cô dễ dàng chui vào lòng ngực mình

"Vật nhỏ!"

Đem cô tiến vào lòng ngực, hần lại khẽ nói vào tai nàng. Kia cũng là loại quen thuộc mà cô dành cho hần

Mà thấy trước mặt trình diễn một màn duy mỹ, cả thế giới giống như trong nháy mắt im lặng

Ánh mắt của những cô gái nơi đâu đều dành cho người đàn ông phi phàm kia. Nhưng hần lại, một mực không thèm liếc nhìn một cái. Chỉ thủy chung dùng tầm mắt trên người Cố Niệm Hề. Phảng phất trong thế giới của Đàm Dật Trạch hần chỉ có một mình Cố Niệm Hề cô!

Tính cả Vương Phúc vừa muốn dạy dỗ Cố Niệm Hề, dường như cũng khiếp sợ một màn này

Bởi vì hần có thể cảm giác được, người đàn ông này cả người toát ra vẻ tôn quý, Chỉ cần là hần đứng ở chỗ này, liền hạ thấp cấp bậc của bọn họ

"Sao anh lại tới đây? Không phải nói hôm nay không đến sao?" Cố Niệm Hề ghé đầu vào trong lòng ngực Đàm Dật Trạch, cảm thấy vô cùng an tâm. Cánh tay nhỏ bé không bị thương của cô cũng tự giác quàng vào bên eo của hần. Về mặt tư thái này quả thực giống như con mèo nhỏ làm nũng

"Nếu anh không đến, đây chẳng phải làm cho lão bà của mình bị khi dễ không công sao?" Nói lời này, giọng nói của Đàm Dật Trạch cũng không lớn. Tuy rằng lời là nói với Cố Niệm Hề, nhưng tầm mắt lại khẽ liếc nhìn xung quanh mọi người nơi đây. Đặc biệt là lúc hần nhìn đến Trương Tiểu Cầm, ánh mắt không tự giác tối sầm lại vài phần

Bị Đàm Dật Trạch nhìn như vậy, sắc mặt của Trương Tiểu Cầm liền trở nên xấu đi

Trương Tiểu Cầm mấy ngày hôm trước thấy bộ dạng nghèo túng của Cố Niệm Hề, liền nghĩ đến cuộc sống của cô không mấy tốt đẹp. Nhưng thật không ngờ, Cố Niệm Hề thế nhưng lại gả cho một người đàn ông đẹp trai như vậy

Người đàn ông trước mặt này, tuyệt đối hơn Trần Đại Bảo của cô gấp trăm lần. Tướng mạo như vậy tựa hồ tìm cảm thành phố D cũng không có người có thể đánh đồng cùng với hần

Vốn muốn để cho Cố Niệm Hề khó xử, Trương Tiểu Cầm biết lúc này chính mình tự tìm khó xử

"Anh... Anh là ai, dám to gan nói chuyện cùng với chúng tôi như vậy, không muốn sống nữa sao? Anh chẳng lẽ không biết tôi là ai sao?" Nhìn đến tiểu bách hợp tươi mắt ngả vào trong lòng người đàn ông trước mặt, Vương Phúc hiển nhiên không phục. Lúc này đây, hần lại chuẩn bị lấy tiền khinh người

"Ông là ai, thật có lỗi tôi thật sự không biết! Về phần tôi là ai, ông cũng không cần biết. Ông chỉ cần biết, hôm nay nắng lão bà của tôi, toàn bộ đều

phải trả giá đến nơi!" Đàm Dật Trạch bộ dáng thông dong nhìn Vương Phúc, bộ dạng giống như đã nắm rõ toàn cục

Rõ ràng là Đàm Dật Trạch đang cười với Vương Phúc, nhưng mọi người lại cảm thấy hắn có lực uy hiếp rất lớn

Người đàn ông như vậy, sao có thể là người bình thường?

Mà một khác kia, Vương Phúc dường như cũng ý thức được điều gì đó, lúc này liền không dám đáp lại lời của Đàm Dật Trạch. Hơn nữa càng nhìn, Vương Phúc lại càng cảm thấy người trước mặt rất quen thuộc! Giống như đã từng gặp qua ở đâu!

Đối với phản ứng của Vương Phúc, Đàm Dật Trạch một chút cũng không thêm để ý. Tầm mắt của hắn chỉ nhẹ nhàng quét quanh một cái, liền nói với mọi người: "Đàm mỗ tôi là người từ trước đến nay chú ý đến cấp bậc lễ nghĩa. Người kính tôi một thước, tôi liền kính người ta một trượng. Nhưng nếu người khác đắc tội với tôi, tôi sẽ cho người khác phải trả giá thập phần!" Nói xong Đàm Dật Trạch liền ôm Cố Niệm Hề rời đi

Mà lúc hai người đi qua Trương Tiểu Cầm, Đàm Dật Trạch tựa hồ cũng biết người phụ nữ kia vừa mới làm cái gì, liền hung hăng giẫm lên làn váy thướt tha kia của cô. Trong lúc nhất thời, Trương Tiểu Cầm liền lao đảo, đụng phải bàn rượu bên cạnh. Thập rượu bởi vì bị đụng mạnh, chất lỏng màu đỏ kia liền đổ lên đầu đã uồn mắt hơn nửa ngày của cô ở salon

Mất thấy mọi người xung quanh đều nhìn chăm chăm mình, trông mắt cũng mang theo tia châm chọc. Trương Tiểu Cầm tự nhiên cũng hiểu được, chính mình giờ phút này rất chật vật

Quay đầu nhìn về phía Đàm Dật Trạch. Vốn định lớn tiếng mắng chửi một phen. Nhưng lại thấy vị soái ca này mỉm cười với mình nói "Thực xin lỗi!"

Giờ phút này Trương Tiểu Cầm cực lực gãy dựa, muốn thoát khỏi hoàn cảnh chật vật không chịu nổi kia, tìm một lời giải thích. Cũng không nghĩ vì làn váy của mình quá dài nên trong lúc nhất thời liền tìm không thấy điểm chống đỡ

Mà người khôi xướng trò khôi hài vừa rồi lúc này mới mở miệng: "Bà chủ siêu thị Giai Giai Ngã đúng không? Quên nói cho cô biết, vừa mới nói người trả giá, cũng có nhà của cô!"

"Anh nói cái gì? Tôi là bạn học sơ trung của Cố Niệm Hề, tôi có lòng tốt mời cô ấy tham gia bữa tiệc này. Tôi có làm chuyện gì?"

Trương Tiểu Cầm cực lực biện giải

"Không có chuyện của cô sao? Cô đừng tưởng rằng, cô vẫn sắm vai người tốt, tôi liền không biết ai là người sau lưng xúi giục mọi người ức hiếp lão bà của tôi! Tính ra cô đúng là đầu sỏ gây lên chuyện này mới đúng chứ! Được rồi, cô cùng siêu thị của mình nhất định phải trả giá!"

Nói xong một câu kia, Đàm Dật Trạch liền nhìn ra ánh mắt kinh hoàng của người phụ nữ đang ngã ngối dưới mặt đất kia. Quả thực toàn bộ đều bị hắn nói đúng!

"Đừng ý vào tính tình tốt của Hề Hề nhà tôi, cái gì cũng đều không truy cứu. Hôm nay, tôi muốn nói cho mọi người biết, Hề Hề không truy cứu, cũng không có nghĩa là Đàm mỗ tôi không truy cứu! Tốt nhất mấy người nên chuẩn bị tốt tâm lý đi!"

Nói xong câu này Đàm Dật Trạch liền ôm Cố Niệm Hề rời đi

Hắn rời đi, giống như là sự xuất hiện đột ngột của hắn vậy, làm cho mọi người còn chưa kịp phản ứng

Vương Phúc hiện tại vẫn còn đang bản thân trong suy nghĩ của mình. Rốt cuộc đã gặp người đàn ông này ở đâu?

Mãi cho đến khi rời khỏi nơi thị phi, Cố Niệm Hề mới ghé sát vào tai Đàm Dật Trạch hỏi: "Lão công, vừa mới rồi anh có ý đúng không?"

Lời cô nói là muốn ám chỉ hành động vừa rồi của Đàm Dật Trạch, dẫm vào làn váy của Trương Tiểu Cầm làm cho cô ta ngã xuống

"Yêu, bị em nhìn ra rồi, thật là thẹn thùng!"

Nói lời này, hắn thân nhiên nắm lấy tay cô đi trên đoạn đường lớn

Trên khoe miệng hắn có một độ cung thật lớn, Cố Niệm Hề nhìn mãi không ra, người đàn ông này rốt cuộc là đang thẹn thùng ở chỗ nào

Chẳng qua vừa nghĩ đến chuyện hắn làm cho cô, cô

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Người Đàn Ông Đó Là Tham Mưu Trưởng

Ban đêm, vừa mới kết thúc lễ kỷ niệm kết hôn. Về đến nhà Trần Đại Bảo liền một mình ngồi ở phòng khách. Buồn bức mở TV nên xem, trên TV đang phát tin tức về sự tích vinh quang của tham mưu trưởng trẻ tuổi nhất đất nước

Trần Đại Bảo vốn đối với chuyện mục quân sự không mấy quan tâm. Nhưng khi trên TV chiếu lên một gương mặt quen thuộc, hắn mới hoảng hồn

Hình ảnh người đàn ông trước mặt đứng dưới hồng kỳ, đối với hồng kỳ chào nghiêm theo nghi thức quân đội. Một thân quân phục xanh biếc, càng đem dáng hình người đàn ông kia trở lên cao ngất. Ngũ quan thâm thúy giống như điêu khắc, xinh đẹp có chút không thực, so với mỹ nam đi ra từ thẩm mỹ viện Hàn Quốc còn có phần tuấn tú hơn

Mà điều khiến Trần Đại Bảo khiếp sợ cũng không phải gương mặt tuấn tú của người đàn ông này

Mà chính là cái vị được gọi là tham mưu trưởng trẻ tuổi nhất đất nước kia, hôm nay đã đến dự lễ kỷ niệm kết hôn của bọn họ

Trách không được, lúc ấy lần đầu tiên thấy mặt hắn, Trần Đại Bảo đã cảm thấy người này có chút quen thuộc

Thì ra, người đàn ông đó lại chính là tham mưu trưởng trẻ tuổi nhất đất nước ____ Đàm Dật Trạch!

Chết tiệt, hắn thật không ngờ

Hơn nữa thật ra gần đây hắn có nghe qua, Đàm Dật Trạch này đã cưới một thiên kim thị trường

Mà người này, chính là cô gái tối nay Đàm Dật Trạch gọi là "Lão bà" kia!

Nói cách khác, Trần Đại Bảo hắn hôm nay đùa giỡn một người chính là thiên kim thị trường! Trách không được, hắn lại cảm thấy sợ ánh mắt của cô gái đó

Tại sao hắn lại làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy chứ?

Nếu dính dáng đến đại nhân vật này, vật siêu thị nhỏ của hắn kia chẳng phải...

Nghĩ vậy, Trần Đại Bảo rống lớn: "Tiện nhân, cô tới đây cho tôi!"

"Hôm nay rốt cuộc là ăn phải hóa dược gì? Anh Đại Bảo!" Nói lời này, Trương Tiểu Cẩm vẫn chậm rãi từ trong phòng tắm bước ra. Trên người cô mặc một vớ ngủ rộng thùng thình, không quá khó để có thể thấy được phong cảnh phía sau lớp quần áo kia

Thật ra, Trương Tiểu Cẩm cũng chính là dựa vào chỗ này, mới có thể gả cho người đàn ông Trần Đại Bảo hiện tại. Hơn nữa, vì để cho mình vĩnh viễn được ở lại trong Trần gia, cô cơ hồ mỗi đêm đều phải hầu hạ Trần Đại Bảo này. Cô tự nhận muốn bắt được tâm của một người đàn ông, phải nắm chắc được tính của hắn. Cho nên sau khi gả cho Trần Đại Bảo, mỗi buổi tối Trương Tiểu Cẩm đều chuẩn bị một bộ quần áo, để bảo trì sự mới mẻ trong quan hệ vợ chồng hai người!

Chậm rãi đi đến bên cạnh người đàn ông đang phát hỏa, Trương Tiểu Cẩm cũng không nóng nảy. Đặc điểm lớn nhất của Trần Đại Bảo này chính là háo sắc, mặc kệ hắn có tức giận bao nhiêu, vừa nhìn thấy thân thể nóng bỏng, hắn sẽ tự giác tiêu tan. Trước kia, dường như mỗi lần đều như vậy

Cho nên Trương Tiểu Cẩm cũng tin tưởng vững chắc, lúc này đây cô sẽ thành công

"Còn không mau bước lại đây!" Trần Đại Bảo dường như không để ý đến một thân nóng bỏng của Trương Tiểu Cẩm, hắn lớn tiếng rít gào

"Rốt cuộc làm sao vậy, anh Đại Bảo! Người ta không phải đã tới rồi sao?"

Nói lời này, Trương Tiểu Cẩm dường như còn sợ mình không đủ hấp dẫn để người đàn ông kia chú ý. Lúc này còn đi qua một vòng sau hắn, rồi mới ngồi xuống

Mà tay Trương Tiểu Cẩm giờ phút này cũng tự giác đặt lên eo của người đàn ông này, sau đó lại chậm rãi bò xuống phía dưới...

Cô đại khái không quên, người đàn ông này thích nhất như vậy! Mặc kệ hắn có bao nhiêu tức giận, dưới tình huống thế này cũng biến mất không bóng dáng

Tay của Trương Tiểu Cẩm đặt hoàn toàn trên bộ vị đặc thù của đàn ông, Trần Đại Bảo lúc này liền cực lực nắm bộ tóc quăn của cô, hung hăng túm về phía sau

Da đầu truyền đến một trận tê rần, làm cho Trương Tiểu Cẩm phải nhăn mày thành một đoàn

"Anh Đại Bảo, anh làm cái gì vậy?"

"Làm cái gì? Câu này tôi phải hỏi cô mới đúng! Tiện nhân!" Nói lời này, Trần Đại Bảo lại càng ra tăng sức lực kéo tóc cô hơn, kéo Trương Tiểu Cẩm về

hướng bàn trà

Bởi vì cả người bị ngã lên bàn trà, cho nên hiện tại cô cảm thấy vô cùng đau đớn

"Em nhớ rõ hôm nay mình không làm sai chuyện gì!"

"Không làm sai sao? Tiệm nhân này cô vẫn còn cứng rắn cái! Cô nói cô gái kia là bạn học trung học của cô, chẳng lẽ không biết đó là thiên kim thị trưởng?" Nói lời này, Trần Đại Bảo đã hung hăng đá vào bên eo Trương Tiểu Cẩm

"..." Trương Tiểu Cẩm còn thật không nghĩ đến, Trần Đại Bảo nhanh như vậy đã biết thân phận của Cố Niệm Hề kia

Nhưng điều này Trương Tiểu Cẩm thật sự cũng không cảm thấy sợ: "Về điều này em đương nhiên biết, chẳng qua anh không cần lo lắng! Cố Niệm Hề là người như thế nào, em đương nhiên rõ ràng, cô ta chắc chắn sẽ không trả thù chúng ta đâu!"

Vốn định khuyên nhủ Trần Đại Bảo như vậy, nhưng không nghĩ sau lời nói của mình Trương Tiểu Cẩm lại hứng trọn một cái tát vang dội trên mặt

"Tiệm nhân! Nếu như cô sớm nói ra chuyện này cho tôi biết, thì tôi cũng không nháo đến mức này! Tiền đồ của tôi cũng sẽ không bị hủy!"

"Anh Đại Bảo, anh yên tâm, Niệm Hề cô ta thật sự sẽ không làm loại chuyện kia. Điểm này em có thể cam đoan!" Tuy rằng trên mặt cô bị Trần Đại Bảo tát đến đau đớn. Nhưng Trương Tiểu Cẩm biết, chuyện này là cô không đúng cho nên cô cũng không dám giả vờ! Hai tay che bên má bị đánh, Trương Tiểu Cẩm chạy nhanh túm lấy ống quần của Trần Đại Bảo

"Chẳng lẽ cô cho là chúng ta chỉ đắc tội với một mình cô ấy thôi sao?"

"Àn?"

Bị Trần Đại Bảo hỏi một câu như vậy, trong khoảng thời gian ngắn Trương Tiểu Cẩm không biết đáp thể nào mới phải

Ngang đầu, lúc này Trương Tiểu Cẩm mới chú ý đến, ánh mắt của Trần Đại Bảo đang dừng trên màn hình TV

Hắn, nhìn cái gì ở đó?

Theo tầm mắt của Trần Đại Bảo, Trương Tiểu Cẩm cũng mau chóng nhìn theo

Mà khi nhìn thấy, Trương Tiểu Cẩm lại cảm thấy sợ hãi

Này trong thời gian ngắn cô cũng hiểu được, tại sao Trần Đại Bảo lại tức giận như vậy!

Sau màn hình TV, là một người đàn ông đang đứng dưới hồng kỳ chào nghiêm theo nghi thức quân đội, phóng viên nói đây là tham mưu trưởng trẻ tuổi nhất đất nước. Người này không phải là người đàn ông mà vừa mới có tình dục cô nghĩ thì là ai?

Tham mưu trưởng...

Đám tham mưu trưởng..

Vốn tưởng rằng, Cố Niệm Hề nghèo túng trở lại thành phố D, là bởi vì sống không tốt

Nhưng không nghĩ rằng, chồng của cô lại là tham mưu trưởng trẻ tuổi nhất đất nước

Mà Trương Tiểu Cẩm lúc này lại càng cảm thấy kinh sợ hơn, hôm nay cô đã đẩy Cố Niệm Hề vào thế khó xử! Như vậy cô có thể yên ổn mà sống hay không?

Trách không được, người đàn ông kia lại chẳng hề kiêng nể ai, nói sẽ đòi lại toàn bộ ủy khuất cho cô gái của hắn!

Ý nghĩa này có phải là, Trần gia bọn họ chỉ là cái đinh trong mắt người đàn ông kia hay không

Nghĩ vậy, cả người Trương Tiểu Cẩm lại cảm thấy rét lạnh!

Cô thật vất vả, bỏ hết tuổi thanh xuân của mình mới gả cho Trần Đại Bảo, mới hưởng thụ cuộc sống bề trên một thời gian ngắn. Chẳng lẽ, cuộc sống như thế trong chốc lát liền tiêu tan sao?

"Cô biết không? Người đàn ông này là một sĩ quan cũng không phải trọng điểm, cô có biết ba của hắn là ai không? Là Đàm Kiến Thiên! Là tổng tài của tập đoàn Minh Lăng đứng nhất nhì trong nước! Cô cho rằng siêu thị nhà chúng ta so với bọn họ lớn lắm sao? Tôi thật sự không biết tại sao mình lại trêu chọc phải nhân vật lớn như vậy đây!" Trần Đại Bảo nói xong, lại hung hăng túm tóc của Trương Tiểu Cẩm kéo xuống bàn trà

"Anh Đại Bảo, em thật sự biết em sai rồi! Anh hiện tại đánh em như vậy, cũng không giải quyết được việc gì. Chờ ngày mai em đến nhà Niệm Hề xin lỗi, anh xem có được không?"

Mỗi một cái túm tóc của Trần Đại Bảo giống như là dùng hết sức lực. Nếu hiện tại cô không mau cầu xin tha thứ, Trương Tiểu Cẩm cảm giác được mình sẽ chết dưới tay Trần Đại Bảo mất

"Được, đây chính là cô nói. Cô nếu ngày mai không thể xin lỗi thật tốt, trở về xem tôi trừng trị cô như thế nào!"

Nói xong câu kia, Trần Đại Bảo lại cảm áo khoác tây trang trên sa lon, nổi giận đùng đùng rời đi

Để lại Trương Tiểu Cẩm còn đang ngây ngốc nhìn tư thế hiên ngang của người đàn ông nào đó trên TV

"Mẹ, lão công con đâu!" Sáng sớm, Cố Niệm Hề rời giường liền không nhìn thấy bóng dáng Đàm tham mưu trưởng nhà mình đâu, trong lòng liền có một chút mất mát

"Sáng sớm, đã gọi thân mật như vậy, cũng không e lệ ai a!" Ân Thư Kỳ ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng khóe miệng vẫn có độ cung linh hoạt, càng xem cảnh vợ chồng son này ở chung một chỗ, bà càng cảm thấy vừa lòng

Lúc trước bà con lo lắng đứa nhỏ Đàm Dật Trạch kia cường thế rất lớn, Cố Niệm Hề gả cho hắn chắc chắn sẽ bị ức khuất. Nhìn nhìn bộ dạng hiện tại của họ, bà càng yên tâm không ít

Bị Ân Thư Kỳ nói như vậy, gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề liền đỏ bừng lên. Nhưng vẫn không thể khắc chế tưởng niệm, trong lúc đem đầu nhỏ của mình cúi xuống ánh mắt vẫn không quên tìm kiếm xung quanh

Thấy bộ dáng vội vàng xao động của Cố Niệm Hề, Ân Thư Kỳ liền mở miệng

"Con đêm qua không phải nói với lão công của con là muốn ăn sủi cảo của Lưu đại bá ở dưới góc đường sao, sáng sớm nó đã đi mua cho con rồi?"

"A chẳng qua chỉ là nói đùa thôi, không nghĩ tới anh ấy cũng tưởng thật!"

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng khóe miệng Cố Niệm Hề vẫn có độ cung hạnh phúc

Trên thế giới này, có một người toàn tâm toàn ý quan tâm đến cô, cô còn có điều gì nuối tiếc nữa?

"Con ăn bánh mì trước cho đỡ đói bụng đi, bánh sủi cảo lát nữa để ăn với cơm!" Nói xong, Ân Thư Kỳ liền đưa cho Cố Niệm Hề một cái bánh mì

"Sao lại không ăn?" Khi Ân Thư Kỳ đưa bánh mì cho Cố Niệm Hề, liền phát hiện cô ngay cả một miếng cũng không cắn xuống

"Con nhớ lão công thích ăn thứ này nhất, con để lại cho anh ấy!"

Thấy Ân Thư Kỳ nhìn như vậy, Cố Niệm Hề liền ngại ngùng cúi đầu

"Đúng là vợ chồng son! Cố thị trưởng, chúng ta đều trở thành người vô hình rồi!" Thấy vợ chồng son nồng tình mật ý, ngay cả Ân Thư Kỳ cũng nhìn không được lần thứ hai trên ghế

"Không có việc gì, Ân đồng chí tôi thay mặt đại biểu trung ương đảng, đối với bà đưa lên bánh mì, tỏ vẻ thân thiết an ủi!" Ngồi bên cạnh, Cố thị trưởng liền đưa bánh mì lên trước mặt Ân Thư Kỳ

"Thôi đi Cố thị trưởng, đừng cho rằng tôi không biết ông không thích nhất là ăn bánh mì. Đừng có mà viện cớ này nọ, mau chóng ăn hết bánh mì đi" Nói lời này, Ân Thư Kỳ nhanh chóng đưa bánh mì đến trước mặt Cố thị trưởng

Thật ra, Cố thị trưởng thích ăn cháo loãng mỗi bữa sáng. Nhưng vì suy nghĩ đến thân thể khỏe mạnh, Ân Thư Kỳ liền bắt Cố thị trưởng ăn thêm một cái bánh mì, quả thực so với giết ông còn thông khổ hơn.

"..." Trùng mắt nhìn bánh mì trước mặt, đôi mắt Cố thị trưởng chột lóe

Nghe nói, con rể rất thích ăn bánh mì

Này, rất tốt!

"Leng keng!" Ngay tại lúc Cố Ân Mẫn còn đang tính toán, thì ngoài cửa đã có tiếng chuông vang lên

"Hề Nhi, mau đi mở cửa đi. Chắc là Dật Trạch trở về đó!" Cố Ân Mẫn nói

Đàm Dật Trạch muốn con gái của Cố Ân Mẫn ông có phải cũng nên qua một cửa của ông? Mà bước đầu chính là cái bánh mì này!

"Dạ!"

Không cần Cố Ân Mẫn nói, Cố Niệm Hề cũng sẽ là người đầu tiên ra mở cửa

Chính là có điều cô không rõ, hôm nay ba tại sao lại nhiệt tình với Đàm tham mưu trưởng như vậy! Bởi vì cô không biết, ba của cô đang định dùng hân ăn hết phần bánh mỳ của mình

"Đến đây! Lão công..." Đây cửa, Cố Niệm Hề mới phát hiện, người đứng bên ngoài cửa lúc này không phải là Đàm tham mưu trưởng của cô!

Mà là Trương Tiểu Cầm!

Chẳng qua, hôm nay phong cách của Trương Tiểu Cầm cũng thật khác lạ

Mới sáng sớm, ngay cả mặt trời còn chưa lên, thế nhưng cô ta lại đeo một cặp kính đen

"Tiểu Cầm, có chuyện gì?" Cố Niệm Hề đứng ở trước cửa, ý không muốn để cho cô ta vào

Cố Niệm Hề biết, đối với giao tình của mình và Trương Tiểu Cầm cũng không thân đến mức để cho vào nhà ngồi nói chuyện

"Niệm Hề, mình hôm nay tới đây là muốn giải thích với cậu về chuyện tối hôm qua! Mình biết, đều là mình bị lòng tự trọng quá phá! Nếu không phải mình luôn muốn thắng cậu, cũng sẽ không đối xử với cậu như vậy. Niệm Hề, đều là mình không tốt, đều là lỗi của mình, cậu nếu muốn trả thù mình, thì xin cậu cứ nhắm vào một mình mình thôi!"

Nói lời này, Trương Tiểu Cầm lại cúi đầu

"Được rồi, cậu có thể trở về!" Sắc mặt của Cố Niệm Hề vô cùng lạnh lùng, nói xong câu đó liền tính xoay người định đi vào

Thật ra, hôm qua Trương Tiểu Cầm bị Đàm tham mưu trưởng quở trách một trận. Lúc về hân có nói với cô, không nên cũng người như Trương Tiểu Cầm duy trì tình bạn. Mà cô thấy hân nói cũng đúng

"Niệm Hề, mình đến đây để giải thích, cậu còn không chịu tha lỗi cho mình sao? Cậu nể tình chúng ta học cùng nhau thời trung học, như vậy liền tha thứ cho mình đi!" Thấy Cố Niệm Hề xoay người, Trương Tiểu Cầm liền vội vàng kéo tay cô lại

Chỉ là tình thế có chút cấp bách, cô thật không ngờ mình lại kéo phải tay bị thương của Cố Niệm Hề

Kéo như vậy, sắc mặt của Cố Niệm Hề liền trở lên tái nhợt

"Tê..."

"Chết tiệt, cô rốt cuộc muốn làm cái gì với lão bà của tôi?" Vừa lúc đó, một thân ảnh cao lớn liền đứng ra chắn trước mặt Cố Niệm Hề, đem tay Trương Tiểu Cầm đẩy ra

Bởi vì hân quá mức vội vàng, mà đồ ăn hân cầm trên tay lúc này liền vứt ở trên mặt đất

Bánh sủi cảo kia có mùi vị đặc biệt thơm

"Hề Hề, đau lắm phải không. Anh đưa em đến bệnh viện!" Tay của cô còn chưa hoàn toàn khỏi hân, thậm chí mấy ngày hôm trước đi kiểm tra bác sĩ nói còn chưa được tháo băng. Lúc này bị người khác kéo mạnh như vậy, khẳng định là nứt xương. Bằng không, tại sao trên khuỷu tay của cô lại có máu tươi thấm ra

Đỏ tươi như vậy, giống như là con người của Đàm Dật Trạch hiện tại

"Niệm Hề, mình thật sự không phải cố ý. Mình cũng chỉ muốn cậu thương xót bụng tha cho mình. Đàm tham mưu trưởng, tôi biết tối hôm qua mình có chút quá phận, nhưng quả thật tôi cũng không có ác ý. Van cầu anh..."

Trương Tiểu Cầm thấy tình huống này liền vội vã tiến lên

Nếu không bắt lấy cơ hội này cầu xin tha thứ, chỉ sợ chuyện này sẽ càng đối hơn. Đến lúc đó muốn làm việc gì đó phỏng chừng cũng khó!

"Cô cùng Hề Hề có quan hệ bạn học gì, hay Hề Hề có tha thứ cho cô hay không tôi không biết. Nhưng tôi biết, thương thế của lão bà tôi! Nếu như Hề Hề xảy ra chuyện gì, thì ngay cả tính mạng của cô cũng đừng giữ lại!" Nói lời này, sắc mặt của Đàm Dật Trạch cực kỳ lạnh lẽo

Lạnh lẽo như vậy, làm cho Cố Niệm Hề trong lòng ngực hân cũng có chút sợ hãi

Bởi vì, cô chưa quen thuộc với biểu hiện này của hân

Đàm Dật Trạch như vậy, giống như là muốn đem cả thế giới hủy diệt

Mà hân nói câu kia, cũng không phải là giả!

Bởi vì nếu như có người làm cho vật nhỏ bị thương, hân sẽ không tha thứ cho người đó

Nhìn khuỷu tay của cô có máu tươi thấm ra,, lành khí của hấn lại tăng thêm một chút

Máu không phải Đàm Dật Trạch chưa thấy qua. Mưa bom bão đạn, Đàm Dật Trạch hấn cũng đã từng trải qua, đôi khi còn bị thương. Nhưng trên người Cố Niệm Hề bị thương hấn lại thấy còn đau hơn là hấn bị thương

Đau như vậy, cũng giống như chọc giận một con sư tử đang ngủ say

Hương Trương Tiểu Cẩm lớn tiếng, Cố Niệm Hề cảm giác được xung quanh người đàn ông này tràn đầy lửa giận

"Đàm tham mưu trưởng..."

Trương Tiểu Cẩm đang chuẩn bị giải thích

Nhưng phía sau, vì nghe được tiếng quát của Đàm Dật Trạch, hai người trong nhà cũng đi ra: "Làm sao vậy, vợ chồng son buổi sáng không thể nhỏ tiếng được sao?"

Ân Thư Kỳ vốn tưởng rằng hai người bọn họ sáng sớm cãi nhau. Nhưng khi đi ra ngoài, mới phát hiện ở đây xuất hiện nhiều hơn một người. Mà Cố Niệm Hề còn bị Đàm Dật Trạch gắt gao ôm trong lòng ngực

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Hình Như Mang Thai

Ân Thư Kỳ thấy rõ ràng, người mà Đàm Dật Trạch đang tức giận chính là người phụ nữ mang kính râm đứng trước mặt kia

Nhìn bộ dạng này, giống như là sư tử mẹ bảo hộ sư tử con không cho kẻ thù đến gần. Biểu hiện này khiến cho cả Cố thị trường cũng cảm thấy khiếp sợ

"Dật Trạch, có chuyện gì vậy!"

"Ba mẹ, chúng ta mau đưa Hề Hề đến bệnh viện, người điên kia làm đau tay của Hề Hề rồi!" Nói lời này, Ân Thư Kỳ mới chú ý đến sắc mặt Cố Niệm Hề tái nhợt. Mà khuỷu tay còn chảy máu đỏ tươi!

"Lão Cố, nhanh lấy xe đi. Hề Nhi chảy máu!"

"Được, tôi đi ngay, Dật Trạch con dìu Hề Nhi đi!"

Ân Thư Kỳ tuy lo lắng, nhưng cũng để ý thấy được trên chân của Đàm Dật Trạch có một vết nước lớn. Xét thấy chắc chắn là nước sùi cào vấy lên

"Dật Trạch, chân của con có lẽ cũng phỏng rồi!" Theo lời nói của Ân Thư Kỳ, Cố Niệm Hề lúc này cũng chú ý tới

Cô vừa mới ngửi thấy mùi sùi cào, còn tưởng rằng nước này là do vương trên mặt đất. Không nghĩ tới thì ra mùi hương này phát ra từ trên đùi hấn

"Lão công, chân của anh..."

"Anh không sao!" Nói xong Đàm Dật Trạch khẽ cúi người, ôm lấy Cố Niệm Hề

"Nhớ kỹ cho tôi, Hề Hề nếu thiếu một sợi tóc, tôi nhất định sẽ chôn cả nhà cô!" Nói xong lời này, Đàm Dật Trạch ôm thẳng Cố Niệm Hề đến xe Cố thị trường. Mà Ân Thư Kỳ sau khi đóng cửa lại, cũng nhảy lên xe cùng đi

Trương Tiểu Cẩm bị lưu lại ở chỗ này cũng càng trở nên luống cuống

Cô hôm nay muốn đến cầu hòa, không nghĩ tới lại đem sự tình làm đến mức này

Này nên thế nào mới tốt?

Hiện tại nếu về nhà, chắc chắn sẽ bị Trần Đại Bảo đánh chết! Nhưng nếu không trở về, cô còn chỗ nào để đi?

Hơn nữa lời nói vừa rồi của người đàn ông kia, giống như không phải là nói láo!

Nếu Cố Niệm Hề thật sự xảy ra chuyện gì, vậy cô nên làm thế nào đây?

"Người bệnh bị rạn xương, xương vừa mới lành một chút, liền bị nứt mở, hiện tại cần phải phẫu thuật!" Chi chi phim chụp, bác sĩ liền nói

"Dù thế nào bác sĩ cũng phải cứu cô ấy, ngàn vạn lần đừng để cô ấy bị đau!" Đàm Dật Trạch biết Cố Niệm Hề sợ nhất là đau

"Đây là chức trách của bác sĩ. Chúng tôi cần phải chuẩn bị phương án phẫu thuật. Người nhà bệnh nhân đi làm thủ tục nhập viện đi!"

Cố thị trưởng đi làm thủ tục, Ân Thư Kỳ cùng Đàm Dật Trạch ở bên cạnh Cố Niệm Hề

"Hề Hề, đừng có xảy ra việc gì. Anh sẽ đứng ở bên ngoài chờ em..."

Người phẫu thuật rõ ràng là cô, nhưng hấn so với cô lại càng kích động hơn

Đi đến bên giường bệnh, hấn vẫn nắm chặt tay Cố Niệm Hề, đem tay của cô lên môi mình hôn hôn

Vốn Cố Niệm Hề đi vào phòng phẫu thuật, Đàm Dật Trạch phải đi ra ngoài. Nhưng bởi vì hấn kiên trì, còn bởi vì hấn là lão công của cô, cho nên hấn nhất quyết không chịu rời đi

Quần áo của Cố Niệm Hề là tự tay Đàm Dật Trạch hấn thay. Thời điểm đổi quần, hấn phát hiện ở dưới đũng quần cô có vết màu đỏ

Mà vết máu này, đáng lẽ không nên có

Đàm Dật Trạch không quên, thời điểm hấn đi làm nhiệm vụ, Cố Niệm Hề nói với hấn thân thích của cô đến thăm. Mà hiện tại, từ ngày đó đến giờ không đến hai mươi ngày!

Như thế nào lại...

Nghĩ vậy, Đàm Dật Trạch vẫn quyết định chưa nói cho cô biết

"Lão gì kia, thật ra em rất đói bụng!" Cố Niệm Hề nằm ở trên giường, gương mặt tái nhợt vì miệng vết thương bị nứt ra

"Em cứ yên tâm, lát nữa anh sẽ đi mua đồ ăn cho em" Hấn vẫn như trước nắm chặt tay cô, trong lòng cảm thấy vô cùng bối rối

Cảm giác được, việc Cố Niệm Hề xuất huyết là chuyện không đơn giản!

Nhưng nhìn thấy cô nằm trên giường bệnh, hấn không dám nói ra

"Không biết tại sao, tự nhiên rất muốn ăn sủi cảo. Nhưng đáng tiếc, sủi cảo buổi sáng cũng bị rơi mất rồi!" Nghĩ đến thứ kia, Cố Niệm Hề lại càng cảm thấy thèm

"Con đứa nhỏ này, trước kia không thích ăn sủi cảo. Sao hôm nay lại muốn ăn!" Ân Thư Kỳ sau khi vào cửa, vừa lúc nghe được câu nói kia của Cố Niệm Hề: "Nếu con không phải con nói muốn ăn sủi cảo, Dật Trạch cũng không đến mức phải đi ra ngoài. Rồi vết thương của con hiện tại cũng sẽ không nứt ra"

Ân Thư Kỳ nghĩ đến người phụ nữ sáng nay đứng trước cửa nhà mình lại càng cảm thấy phẫn nộ

Người làm mẹ, đương nhiên không muốn con mình bị một chút thương tổn nào

Tuy rằng bác sĩ đã trăm ngàn lần cam đoan với Cố thị trưởng rằng Cố Niệm Hề không xảy ra việc gì. Nhưng Ân Thư Kỳ vẫn cứ lo lắng không thôi

"Mẹ, con đột nhiên muốn ăn! Tự nhiên còn muốn ăn chân giò hầm mẹ làm!" Thật ra, mấy thứ này trước kia Cố Niệm Hề không thích ăn, nhưng không biết tại sao hai ngày gần đây, lại thêm ăn vô cùng

Hơn nữa, thật ra cô cũng không muốn mẹ mình cùng Đàm tham mưu trường lo lắng. Cô hiện tại nói như vậy, còn biểu hiện bộ dáng thèm ăn, chẳng qua là muốn làm dịu đi không khí áp lực trong phòng bệnh mà thôi

"Con đứa nhỏ này, chỉ biết có ăn thôi! Chân Dật Trạch còn bị phỏng, đúng rồi Dật Trạch, con đi kiểm tra chân một chút đi. Nước canh sủi cảo kia nóng như vậy, khẳng định là phỏng rồi!" Ân Thư Kỳ nghĩ tới điều này, lại càng cảm thấy lo lắng cho Đàm Dật Trạch

"Mẹ, con không sao!" Đàm Dật Trạch lúc này làm sao còn có tâm trí lo lắng cho hấn

Đầu óc của hấn toàn bộ đều để ý đến vết màu đỏ kia

Còn có, hấn vừa nghe thấy Cố Niệm Hề nói những thứ kia bình thường cô không thích ăn

Thật ra, lúc trước mỗi lần rảnh rỗi hấn thường lên mạng xem qua một chút biểu hiện phụ nữ khi mang thai. Bởi vì hấn lo lắng cho vật nhỏ của hấn, còn bối rối không hiểu về phương diện này

Mà đột nhiên muốn ăn những thứ bình thường không thích ăn, cũng chính là một trong dấu hiệu mang thai

Chẳng lẽ, vật nhỏ của hần thật sự mang thai sao?

"Lão công, nếu không anh đi kiểm tra đi! Bị phỏng thì mau chóng đi chữa trị!"

Cố Niệm Hề có chút lo lắng nhìn một mảng ướt đầm trên đùi hần

"Không cần, em trước cứ nằm yên đi. Anh để cho mẹ xem một chút là được!" Nói xong, Đàm Dật Trạch đứng dậy đi ra ngoài

Ân Thư Kỳ thật ra cũng nhìn ra được có điều không đúng

Bởi vì bà biết, với tính cách của Đàm Dật Trạch, sẽ không để ý đến vết thương trên đùi. Chẳng lẽ, hần có chuyện muốn nói với bà sao?

Thấy Đàm Dật Trạch rời đi, Ân Thư Kỳ cũng vội vàng mở miệng: "Hề Nhi, mẹ ra ngoài trước xem Dật Trạch thế nào! Sau đó đi mua cho con vài thứ để ăn! Ba con làm xong thủ tục sẽ đến đây với con!"

"Được, con đã biết! Mẹ không cần lo lắng cho con, giúp con xem vết thương của anh ấy có bị phỏng nặng hay không!" Cũng giống như hần, cô quan tâm nhất chính là Đàm tham mưu trưởng!

"Được, mẹ đi đây!" Nói xong câu này, Ân Thư Kỳ liền đi ra khỏi phòng bệnh, nhân tiện khép lại cửa phòng cho Cố Niệm Hề. Trong lúc cánh cửa khép lại, cô có nhìn thấy Đàm Dật Trạch ngồi trên ghế nhỏ

Hần như vậy, làm sao có thể chuẩn bị đi kiểm tra vết phỏng của mình?

"Dật Trạch, con có phải có chuyện gì muốn nói với mẹ hay không?" Tính cách của Ân Thư Kỳ chính là đi thẳng vào vấn đề chính

"Mẹ... Hề Hề hình như mang thai" Nói lời này, sắc mặt Đàm Dật Trạch lại chìm xuống

"Này... Hề Nhi có biết không?" Nghĩ tới lời vừa nãy của Cố Niệm Hề, cô nói tự nhiên thêm ăn một số thứ. Ân Thư Kỳ liền nghĩ đến rất có khả năng mang thai

"Cô ấy có thể không biết. Con vừa mới thay quần áo cho cô ấy, phát hiện cô ấy xuất huyết! Lúc trước mỗi lần con đánh đổ, liền lên mạng tra một ít biểu hiện của phụ nữ mang thai. Nghe nói lúc mang thai có bệnh trạng kiểu này..." Nói đến đây, giọng nói của Đàm Dật Trạch có chút khàn khàn

Đầu của hần hơi cúi xuống. Giống như là một đứa nhỏ luống cuống

"Này..." Ân Thư Kỳ trong nhất thời không biết nên nói thế nào

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, ngay cả tâm lý chuẩn bị cũng đều không có

"Mẹ, không phải con không vui vì chuyện Hề Hề mang thai, con sợ cô ấy phẫu thuật..." Nói đến đây, đầu của Đàm Dật Trạch lại trực tiếp vùi vào hai bàn tay của mình

Nếu Cố Niệm Hề thật sự mang thai, phẫu thuật nhất định sẽ gây tê

Cố Niệm Hề lại sợ đau như vậy, Ân Thư Kỳ đương nhiên cũng biết hần đang lo lắng cái gì...

"Dật Trạch, không phải là lỗi của con!"

"Nhưng đều tại con, nếu sáng nay con ở bên cạnh cô ấy, không đi mua sùi cào, người điên kia cũng sẽ không có cơ hội làm cô ấy bị thương!" Giọng nói của Đàm Dật Trạch không giống như hần ngày thường

Vừa vặn lúc này, Cố Ân Mẫn cũng đi tới

Thông minh như ông, làm sao có thể không đoán ra bọn họ đang nói đến chuyện gì

"Việc này trước không nói đến, tôi hiện tại sẽ đi hỏi bác sĩ, xem tiếp theo nên làm thế nào!" Nói đến đây, Ân Thư Kỳ lại nhìn thoáng qua Cố Ân Mẫn: "Lão Cố, ông trước vào xem Hề Nhi đi. Cái gì cũng đừng nói cho nó! Tôi cùng Dật Trạch hiện tại đi đến hỏi bác sĩ, xem tiếp theo nên làm cái gì?"

Đứa nhỏ này, vẫn luôn là tâm can trong lòng hai bọn họ!

Bọn họ vẫn luôn muốn bảo hộ thật tốt cho cô

Thật sự khó có thể tưởng tượng được, nếu như trong hoàn cảnh này Cố Niệm Hề lại mang thai, không biết tiếp theo nên làm thế nào cho phải

Ngày hôm nay, Cố Niệm Hề cảm thấy mình bị xoay lòng vòng

Các loại kiểm tra, sao lại nhiều như vậy?

Đầu tiên là chụp X quang, hiện tại còn phải xét nghiệm nước tiểu

Các loại phương pháp này, cũng thật sự là phiền toái!

Chẳng qua, tiếp theo phẫu thuật cô sẽ được gây mê, rồi té xỉu không biết chuyện gì xảy ra

Trước khi phẫu thuật, Cố Niệm Hề vẫn muốn thấy được Đàm tham mưu trưởng của cô

Cũng không biết tại sao, đến bây giờ cô vẫn không thấy bóng dáng của hắn đâu

"Mẹ, lão công của con có phải là bị phỏng rất nghiêm trọng hay không?" Mắt thấy mình sắp bị gây mê, lúc này Cố Niệm Hề cũng không quên nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Đàm tham mưu trưởng

"Dật Trạch không sao, nó đi toilet. Con cứ nằm yên, một lát là xong!" Nói lời này, Ân Thư Kỳ lại cảm thấy lo lắng cho Cố Niệm Hề

"Mẹ, con thật sự không có việc gì! Bác sĩ không phải đã nói rồi hay sao? Chỉ là một cuộc phẫu thuật nhỏ nhỏ, mẹ cùng ba không cần phải lo lắng cho con! Rất nhanh, con lại có thể vui vẻ trở lại!"

Nhìn ánh mắt của Ân Thư Kỳ tràn ngập tia lo lắng, nội tâm của Cố Niệm Hề lại càng trở nên rầu rĩ

"Được rồi, con chỉ cần khỏe lại, mẹ không cầu gì hơn!" Ân Thư Kỳ nói xong lời này, hốc mắt lại nóng lên, bà mau chóng xoay người, đưa tay lau đi nước mắt của mình

Ngay cả bà con đau lòng như vậy, nói chi đến đứa nhỏ Đàm Dật Trạch kia...

"Được rồi, con nằm yên đi, chốc lát là phẫu thuật xong rồi!"

Nói xong với Cố Niệm Hề, Ân Thư Kỳ liền xoay người rời đi

"Ba, mẹ hình như rất lo lắng, ba giúp con khuyên nhủ mẹ được không?" Thấy Ân Thư Kỳ rời đi, Cố Niệm Hề lại mau chóng nói với Cố thị trưởng

"Được rồi! Nhưng Hề Nhi, có một số việc không thể cưỡng cầu, nhớ rõ tự chăm sóc mình thật tốt. Chờ phẫu thuật xong, hết thầy sẽ tốt lên..." Nói lời này, Cố Ân Mẫn đã mau chóng rời đi, dưới sự thúc giục của y tá

Mà Cố Niệm Hề nằm trên giường bệnh, bắt đầu bị gây mê cô cảm thấy lời nói của ba mình dường như có hàm nghĩa khác

Chính là, ba rốt cuộc đang muốn nói cái gì?

Cái gì mà không thể cưỡng cầu?

Còn có, lão già kia rốt cuộc đã chạy đến chỗ nào rồi?

Từ sáng sớm, hắn không phải rất lo lắng cho cô sao? Hiện tại khi cô chuẩn bị phẫu thuật, lại không thấy mặt hắn đâu!

Có phải là, đã xảy ra chuyện gì hay không?

Ngay trong lúc Cố Niệm Hề còn đang mê man suy nghĩ, một cỗ buồn ngủ đánh úp lại phía cô, cô biết, thuốc mê đã bắt đầu phát huy tác dụng

Rất nhanh, Cố Niệm Hề cảm thấy, trên đầu mình giống như có một luồng ánh sáng rất mạnh

Vô cùng chói mắt!

Còn có, chân của cô giống như bị người khác tách ra, sau đó bị đặt vào một thứ

Không biết bác sĩ đang làm cái gì

Cô cố gắng muốn khép lại hai chân, nhưng cả người lại cảm thấy không có một chút sức lực nào

Rất nhanh, con buồn ngủ liền đánh úp lại. Lúc này, cô hoàn toàn rơi vào bóng đêm

Trong lúc Cố Niệm Hề ngủ, cô đương nhiên không biết, thật ra người đàn ông nào đó vẫn luôn đứng ở bên ngoài cửa phòng. Tầm mắt hắn, tham luyến dừng trên khuôn mặt tái nhợt của cô

Hắn rất muốn đến cầm đôi tay bé nhỏ của cô, hôn lên cái trán cô, cho cô đủ dùng khí để phẫu thuật

Nhưng hắn lại không biết, nên dùng bộ dạng nào để đối diện với cô

Càng sợ hãi, khi đứng bên cạnh cô, tâm tình của hắn sẽ không khống chế được, mà nhiễu loạn bác sĩ

Cho nên, hắn chỉ có thể bồi hồi đứng ở ngoài cửa, ánh mắt thủy chung nhìn vào gương mặt cô

"Dật Trạch, con qua bên này ngồi đi. Phẫu thuật có lẽ lát nữa mới xong, con như vậy cũng không có biện pháp gì!" Thấy bộ dáng của Đàm Dật Trạch, Ân Thư Kỳ cũng cảm thấy rất đau lòng

Nhưng bà hiểu được, Đàm Dật Trạch làm như vậy chắc chắn vì muốn tốt cho con gái của bà!

"Mẹ, con không sao!" Chỉ trong một thời gian ngắn, sắc mặt của hắn liền trở nên xấu đi. Hắn vẫn đứng trước cửa phòng phẫu thuật, nhìn vào bên trong. Cho dù hắn biết, hắn căn bản không thể thấy vật nhỏ của hắn. Nhưng hắn vẫn cố chấp đứng lại chỗ này

Bởi vì hắn cảm thấy được, chỉ có như vậy hắn mới gần vật nhỏ một chút...

"Dật Trạch, ba vừa nói bác sĩ đến xem vết thương cho con"

Vừa lúc đó, Cố Ân Mẫn cũng mở miệng

Nói thật, nhìn bộ dạng này của Đàm Dật Trạch, ông cũng cảm thấy có chút đau lòng

Buổi sáng nhìn thấy chân của Đàm Dật Trạch, Cố Ân Mẫn liền biết được hắn nhất định bị phỏng

Chính là thẳng đến hiện tại, bọn họ không thể khuyên được hắn đi kiểm tra. Cho nên, Cố Ân Mẫn chỉ có thể nhờ bác sĩ đến đây kiểm tra cho hắn

Thấy Cố thị trưởng đã mở miệng, Đàm Dật Trạch cho dù trăm ngàn lần không muốn, nhưng cũng chỉ có thể im lặng ngồi một bên, tùy ý để bác sĩ đem chỗ quần bị dính canh sủi cào xé ra, sau đó lấy kim đâm cho thủng chỗ mụn nước đó, rồi xoa thuốc lên...

Nhìn chân Đàm Dật Trạch, nước mắt Ân Thư Kỳ cũng không kiềm chế được liền rơi xuống

Chân hắn sớm đã bị bỏng nặng đến như vậy. Bên trong còn có bọt nước to nhỏ khác nhau

Chắc chắn đã bị chảy máu bên trong

Nhưng đối mặt với điều này, Đàm Dật Trạch giống như không cảm giác được đau đớn gì

Mãi cho đến khi bác sĩ xử lý xong vết phỏng cho Đàm Dật Trạch, đèn ở phòng phẫu thuật rốt cuộc cũng tắt

"Hai cuộc phẫu thuật đều thành công! Chẳng qua khoảng thời gian này phải nghỉ ngơi thật tốt"

"Vậy bệnh nhân thế nào?" Thấy bác sĩ thảo khẩu trang xuống, Đàm Dật Trạch liền cuống quýt nhìn vào bên trong

"Người bệnh vẫn còn hôn mê do phản ứng của thuốc gây mê, nhưng mà tình huống rất tốt. Hiện tại có thể chuyển tới phòng bệnh thường!"

Nói xong một câu kia, bác sĩ liền rời đi. Sau đó giường của Cố Niệm Hề cũng được đẩy ra

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch liền gắt gao nắm lấy tay không bị thương của cô

Hắn thề, người nào làm bị thương vật nhỏ của hắn, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho người đó!

"Hề Hề, đây là sủi cào em muốn, sao lại không ăn!" Nằm viện đến ngày thứ ba, thấy sắc mặt của Cố Niệm Hề đã tốt lên, Đàm Dật Trạch liền cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều

Chẳng qua, hiện tại trước khi hắn đi ra ngoài mua sủi cào cho cô, cũng không quên khóa cửa phòng bệnh lại

"Không biết tại sao đột nhiên lại không muốn ăn!" Nhìn thấy sủi cào Đàm Dật Trạch mua về, mi tâm của cô liền nhíu thành một đoạn

Trải qua cuộc phẫu thuật, cô cảm giác tay của mình cũng không đau lắm, nhưng không biết tại sao trong lòng lại cảm thấy mất mát

"Lão công, em ngày đó phẫu thuật, có phải là chỉ đụng đến khuỷu tay hay không?" Cố Niệm Hề đem sủi cào đặt qua một bên, xoay người về phía người đàn ông đang gọt vỏ táo cho mình

Gần đây, kỹ thuật gọt táo của Đàm Dật Trạch ngày càng tốt. Tuy rằng vẫn không thể so với Sở Đông Ly, nhưng ít nhiều cũng không như lúc đầu, đến

gọt vỏ cũng nhìn thấy luôn cả hột

Nhìn người đàn ông cầm quả táo trong tay, mi tâm của Cố Niệm Hề lại nhú lại

Bởi vì, cô ngày đó mơ mơ màng màng cảm thấy chân mình bị mở ra, sau đó bị lấy đi một thứ gì rất quan trọng. Còn có tâm tình của cô lúc đó rất kỳ quái.

Tất cả cảm giác này, làm cho Cố Niệm Hề không thể nào lý giải được

Bị Cố Niệm Hề hỏi một câu như vậy, tay đang gọt vỏ táo của Đàm Dật Trạch cũng khựng lại một chút. Con người đen láy của hắn bắt đầu nhìn chăm chăm vào bát sủi cáo Cố Niệm Hề đặt xuống bên cạnh kia, mi tâm lần thứ lại xuất hiện nếp gấp cô quen thuộc...

----- Lời bên lề -----

Cuộc sống không có khả năng thuận buồm xuôi gió, có khổ có ngọt, đây mới là cuộc sống. → _ →

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Cố Niệm Hề Nghi Ngờ

Ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ chiếu xuống, gương mặt của Đàm Dật Trạch thoát nhìn thâm sâu vài phần, đặc biệt cặp mắt đen cô yêu thích kia, lại có tia âm đạm. Tình cả vòm mắt chung quanh của hắn cũng có màu xanh tím. Đàm Dật Trạch như vậy nhìn giống như người có bệnh, nhưng vẫn không thể làm cản trở khí chất của người đàn ông này...

Mi mắt kia nhú chặt, phảng phất bị thương ngàn năm chưa được hóa giải

Khiến cho người ta nhìn vào thật cảm thấy bị thương. Cô rất muốn đem hắn ôm vào lòng ngực, vuốt nhẹ lên vết thương của hắn

Nhưng mà, biểu hiện như vậy rất nhanh đã bị Đàm Dật Trạch che dấu tốt. Hắn hiện tại tiếp tục cúi đầu, chăm chú gọt vỏ táo. Sau đó ngẫu nhiên quay sang Cố Niệm Hề nói một chút

"Chẳng lẽ còn có thể phẫu thuật chỗ khác. Đầu em không biết còn chứa những thứ gì?" Nói lời này, Đàm Dật Trạch còn vui cười hóm hờ, biểu hiện bị thương lúc này của hắn phảng phất giống như là bị người ta nhìn nhầm

"Chẳng lẽ thật sự chỉ là ảo giác thôi sao? Tại sao khi em tỉnh dậy lại cảm thấy rất thực! Giống như thật sự đã từng xảy ra!" Nói lời này tầm mắt của Cố Niệm Hề dừng trên người Đàm Dật Trạch đã rời đi. Trong ấn tượng của cô ngày đó, chân của mình bị người ta mở ra

Mi tâm của cô hơi nhú lại, giống như là đang cực lực hồi tưởng. Đối với sự quan sát tỉ mỉ của Đàm Dật Trạch từ trước đến giờ, chẳng lẽ hắn không biết cô đang nghĩ gì sao?

Thấy Cố Niệm Hề như vậy, Đàm Dật Trạch cũng bỏ xuống dao nhỏ, nhân tiện nhét vào tay không bị thương của cô, một miếng táo đã được gọt sạch vỏ

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, em vừa mới phẫu thuật xong, không nên suy nghĩ quá nhiều. Nào, ăn miếng táo này đi!" Hiện tại hắn đã sớm đứng bên cạnh Cố Niệm Hề, đem người của cô toàn bộ kéo vào trong lòng ngực của mình

Trong nháy mắt Đàm Dật Trạch lại cảm thấy tịch lạc. Xem ra, hai cuộc phẫu thuật này, sự tổn thương đối với vật nhỏ của hắn là rất lớn. Cho dù hai ngày nay, Đàm Dật Trạch hắn đã dùng hết khả năng, canh giữ hai mươi bốn giờ bên cạnh cô

"Lão già kia, em muốn đi tắm rửa!" Cố Niệm Hề đến nay cũng hồi phục tinh thần. Nói xong cô liền đã chuẩn bị nhảy xuống giường, đi về hướng toilet

Nhưng mộng của Cố Niệm Hề còn chưa kịp rời khỏi giường, liền bị đôi tay của Đàm Dật Trạch kéo lại

"Làm sao vậy?"

Đối với hành động của hắn, Cố Niệm Hề có chút khó hiểu

"Từ từ, anh đi lấy khăn mặt cho em lau là được rồi"

"Không cần, tay của em bị thương, chứ không phải chân. Em tự mình đi là được!" Thấy bộ dạng quan tâm lo lắng hai ngày nay của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề trong lòng cũng cảm thấy vui

Nhưng là hấn đau lòng, cô cũng cảm thấy đau lòng

Nhìn bộ dạng của hắn giống như là ngủ không đủ giấc, Cố Niệm Hề hy vọng có thể làm chuyện gì đó cho hắn, ví dụ như là vì hắn làm một chút điểm tâm

Cho dù cô có nói như vậy, cánh tay Đàm Dật Trạch cũng không buông lỏng

"Lão công, anh làm cái gì vậy?"

"Theo như em nghĩ, anh đi lấy khăn mặt lau qua cho em là được rồi. Em đưa nhỏ xấu xa thì biết cái gì?" Nói xong, tay hắn có chút buông lỏng, hướng phòng tắm đi đến

Cô bây giờ không phải cũng đã hai mươi ba tuổi rồi sao?

Nhìn bóng lưng hắn biến mất, Cố Niệm Hề lại có chút oán hận, trong lòng quở trách Đàm tham mưu trưởng

Nhưng lúc Đàm Dật Trạch đi vào toilet, cô vẫn không thể thấy được khoe miệng hắn có sự chua xót

Tuy rằng đứa nhỏ còn chưa thành hình, nhưng đây cũng được tính là một lần sinh non. Nếu hiện tại nuôi vật nhỏ không tốt, chắc chắn sau này sẽ có bệnh

Đến hiện tại, Đàm Dật Trạch vẫn nhìn không được hồi tưởng lại ngày y tá bụng ra một cái khay có chứa một viên thịt nhỏ. Tuy rằng viên thịt nhỏ kia nhìn không thể đoán ra là một đứa nhỏ, nhưng Đàm Dật Trạch phát hiện, lòng của hắn cũng đau vì nó...

Đứa bé còn nhỏ như vậy, đã phải rời khỏi hắn

Nhưng đó cũng không còn cách nào...

Nhìn đứa nhỏ chỉ là một viên thịt nhỏ, Đàm Dật Trạch quả quyết phó thác y tá mang nó đến giữ lại ở nhà xác. Đợi đến khi hắn trở về nhà sẽ mang nó theo. Đứa bé còn nhỏ như vậy, còn chưa từng thấy qua thế giới. Đàm Dật Trạch lo lắng, một mình nó sẽ cô đơn nếu ở lại thành phố này. Vẫn nên là đợi cho đến lúc hắn trở về, thuận tiện mang nó theo. Về đến thành phố kia, hắn sẽ mang nó an táng bên cạnh mộ của mẹ mình. Như vậy hắn cũng an tâm

Thật ra, thân là một quân nhân, hắn vốn không tin cái gì gọi là kiếp luân hồi. Nhưng khi nhìn thấy khối thịt kia, hắn hy vọng cỡ nào, nó sẽ lần thứ hai trở lại bên cạnh người hắn cùng Cố Niệm Hề...

Từ trong phòng rửa tay đi ra, Đàm Dật Trạch quả nhiên cầm theo một cái khăn, mặt trên vẫn còn bốc lên khói trắng

"Lão công, thời tiết không có lạnh đến mức như vậy!" Nhiệt độ trên khăn mặt này, làm cho cô cảm thấy bi thương. Thật không khó tưởng tượng, chắc chắn Đàm Dật Trạch vừa mới đem nó đi ninh

"Em đưa nhỏ xấu xa thì biết cái gì!" Tuy ngoài miệng không quên dạy dỗ Cố Niệm Hề một chút, nhưng Đàm Dật Trạch cũng bắt đầu lau từng ngón tay cho cô

Ngón tay của Cố Niệm Hề thật sự rất đẹp. Rõ ràng cũng thực dài. Đặc biệt bên dưới móng tay còn có màu hồng, không giống như các cô gái thời nay đều vẽ hoa văn trên móng tay, mới có thể đạt được hiệu quả như vậy. Động tác của Đàm Dật Trạch rất kiên nhẫn, giúp đỡ cô lau lau, ngay cả một kẽ hở cũng không bỏ qua

Mãi cho đến khi lau người xong, hắn mới buông đôi tay bé nhỏ của cô, đem táo đặt vào tay Cố Niệm Hề

"Nhanh ăn đi!" Giọng nói của Đàm Dật Trạch có chút ấm áp

"Àn!" Vốn tưởng rằng, lão lưu manh này là bị ngón tay của cô kích thích nên mới biến thành như vậy. Nhưng khi Cố Niệm Hề ngẩng đầu lên, mới phát hiện cặp mắt đẹp kia của Đàm Dật Trạch bị màu đỏ che dấu

Hắn như vậy, giống như là cực lực chịu đau khổ

"Lão công, nếu không anh lên giường nằm một lát đi. Anh bận vì em đã hai ngày, khẳng định là nghỉ ngơi không tốt!" Cố Niệm Hề thấy trông mắt của hắn hồng hồng, chỉ nghĩ đơn thuần là bởi vì hắn quá mức mệt mỏi. Không chút suy nghĩ, kéo chăn ý muốn hắn chui vào

"..." Đàm Dật Trạch gạt đầu. Mấy việc vặt vãnh buổi sáng hôm nay đã xong. Nhưng khi hắn tiến vào trong chăn, vẫn không thể yên tâm nghỉ ngơi

Đàm Dật Trạch xúc chấn, trực tiếp ôm Cố Niệm Hề nằm xuống

Chỉ chốc lát sau, giống như hắn dự liệu, vật nhỏ quả thật đã tiến vào mộng đẹp...

Đàm Dật Trạch biết, vài ngày gần đây không có hắn làm bạn, cô ngủ không ngon. Hơn nữa mỗi ngày đều phải dùng thuốc, cho nên hao tổn sức lực rất nhiều

Nhìn rõ ràng cô gầy đi rất nhiều, chớp mũi Đàm Dật Trạch lại một trận chua xót

Vật nhỏ, thực xin lỗi

Là anh, không chăm sóc tốt bảo bối của chúng ta...

Thực xin lỗi, nếu lúc trước trong thang máy anh không trêu chọc em, nếu không phải lần đầu tiên nhìn thấy em liền đã nhận định, nếu không phải anh cứng rần kéo theo em đến cục dân chính, em hôm nay cũng sẽ không bị tổn thương nhiều đến như vậy

Này hết thầy đều là tại anh!

Nhưng anh vẫn không có cách nào buông tay em, bởi vì anh...

Anh rất yêu em

Trong lúc Cố Niệm Hề ngủ, cô dĩ nhiên không nghe được những lời này của hắn. Nhưng có một điều duy nhất cô có thể cảm nhận được, là trên cổ cô có một chất lỏng xẹt qua

"Vật nhỏ, em ở chỗ nào?" Người đàn ông nào đó cầm rau xanh trên tay vừa vào cửa liền bắt đầu nhìn chung quanh, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc

Sa lon, giường lớn đều không tìm được cô, người đàn ông nào đó lại bắt đầu không thể bình tĩnh

Hắn đem mọi thứ cầm trên tay vứt xuống đất. Vợ và đi tìm khắp mọi ngõ ngách trong nhà

"Chết tiệt, lại không mang dép chạy loạn trong nhà! Xem anh như thế nào dạy dỗ em!" Tìm khắp mọi nơi, Đàm Dật Trạch rút cuộc cũng thấy cô đứng trên lầu hai

Vừa nhìn thấy dưới chân cô không mang dép, hắn liền bật người gào thét

Bộ dáng kia hung mãnh, cảm giác giống như là một con sói chuẩn bị chạy đến

Một tay chế ngự thân thể cô, trực tiếp vác cô lên vai

Mãi cho đến khi đi đến chỗ giường lớn của bọn họ, hắn mới đặt cô xuống

Vốn tưởng rằng sẽ thành công thoát khỏi người đàn ông này, nhưng thật không ngờ Đàm Dật Trạch lại đem cô đặt trên đùi của hắn, hướng mông của cô hung hăng đánh xuống...

"Lão già kia, anh sao lại đánh em!" Mông của cô cảm giác như có lửa

Dựa vào cái gì người đàn ông này lại đánh mông của cô!

"Đánh em thì làm sao? Anh nói với em bao nhiêu lần, nếu không mang dép thì không được chạy loạn trong nhà. Em coi lời của anh như gió thoảng bên tai sao!" Nói xong lời này, Đàm Dật Trạch lại đánh xuống mông cô một cái

Chẳng qua, hắn đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều

Ở trong quân đội, có người nào không biết sức lực của Đàm Dật Trạch hắn. Hai ba lần, liền có thể hạ gục một người đàn ông trưởng thành. Nhưng người trong lòng ngực của hắn lúc này, chính là tâm can của hắn. Đánh vào trên người cô, hắn so với cô còn đau hơn vài lần

Chỉ tiếc, Cố Niệm Hề cũng không biết, Đàm Dật Trạch làm này đó cũng chỉ vì muốn tốt cho cô

Cô hiện tại xem như là sinh non, nếu như gặp lạnh, chắc chắn sẽ rất khó chịu

Vì muốn tận lực chăm sóc cô cho tốt, nên hắn một ngày hai mươi bốn giờ hầu như đều dính bên người cô một chỗ. Nếu không phải buổi sáng hôm nay, muốn mua cho cô cái gì đó bồi bổ, cũng không đến mức để cho một mình cô ở trong nhà. Mà cô thể nhưng thừa dịp hắn không có ở nhà, lại trộm xuống giường!

"Ô ô... Anh hư hỏng! Anh ức hiếp em!" Thật ra, mông của cô có chút rát, cũng không phải là quá mức đau. Mà cô cũng biết, Đàm Dật Trạch không có ý định muốn đánh cô thật sự. Nhìn thân thể của Đàm Dật Trạch đều biết, nếu hắn thật sự dùng lực, chắc chắn thân thể của cô có lẽ phải nằm liệt vài ngày!

"Ô ô..." Đàm Dật Trạch muốn định dạy dỗ Cố Niệm Hề, để cho cô nhớ lâu một chút. Nhưng ai biết, vật nhỏ hiện tại lại đang khóc...

Này làm sao bây giờ?

Lần này, Đàm tham mưu trưởng không dám chậm trễ. Vợ vàng đem cô ngồi dậy, ôm cô vào trong lòng ngực, nói: "Nếu không phải em không nghe lời, anh tự nhiên lại đánh em sao?"

Nếu không phải vì muốn tốt cho cô, hắn cũng không cần lo lắng như vậy

"Ô ô, em mặc kệ. Anh đánh em, em không thích anh!" Cố Niệm Hề nghe được lời khuyên bảo này của Đàm Dật Trạch, cảm thấy túi thân liền tụt vào trong lòng ngực hần, nước mắt rơi xuống

Đàm Dật Trạch thấy cảnh như vậy, lòng liền đau như dao cứa

"Có phải đau lắm hay không, anh xoa xoa giúp em!" Nước mắt của cô, tuyệt đối là thứ vũ khí nhanh nhất để đối phó với Đàm Dật Trạch. Không cần súng đạn sức lực, liền trực tiếp làm cho Đàm Dật Trạch hần tháo bỏ mạnh giáp

Nói lời này, Đàm Dật Trạch quả thấy đưa tay xoa cho Cố Niệm Hề

Nhưng cô gái đang thương tâm nào đó, lại không biết cảm kích

Liền lập tức chui ra khỏi lòng ngực của hần, tiến vào trong chăn. Lúc sau mặc kệ Đàm Dật Trạch hần có khuyên như thế nào, cô cũng không chịu đi ra

Mãi cho đến giờ cơm trưa, Đàm Dật Trạch lại vào phòng cô

Đàm Dật Trạch liếc qua một cái, liền biết vật nhỏ thật ra không ngủ. Bằng không tại sao nghe thấy tiếng mở cửa của hần, lưng đột nhiên lại trở nên cứng nhắc như vậy

Cố Niệm Hề cảm giác được hần đang đến gần, cô liền nhắm lại hai mắt

"Vật nhỏ, đến giờ ăn cơm rồi! Hôm nay, anh còn mua cho em món hạt dẻ em thích ăn nhất" Nói lời này, hần cũng trèo lên trên giường, sau đó dùng đầu ngón tay thô ráp, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô

Quả nhiên, khi nghe hần đề cập đến hai từ "Hạt dẻ", mi mắt của cô cũng giật giật

Tức giận một buổi sáng, cô cũng chưa ăn cái gì. Lúc này, đương nhiên đói bụng lắm rồi

Bụng ồn ào kêu to, đặc biệt khi Đàm Dật Trạch nhắc đến hai từ hạt dẻ, bụng lại càng kêu hăng say hơn

Nhưng vừa nghĩ đến buổi sáng, người đàn ông này đánh mông của mình, Cố Niệm Hề lại tức giận

Này tính cái gì? Cho cô ăn là có thể đánh mông cô sao?

Cô không cần!

Cô cũng không phải là ăn xin!

Cố Niệm Hề hai mắt nhắm chặt, vẫn quyết tâm già chết!

Nhưng bụng của cô lúc này lại càng kêu to hơn

Cảm giác được bụng của mình phát ra tiếng động lớn, Cố Niệm Hề lại càng cảm thấy ảo não

Nhìn phản ứng của cô, khóe miệng của Đàm Dật Trạch lại có độ cong rõ ràng:

"Thật sự không đứng dậy sao? Hôm nay mẹ còn chiến gà! Anh vốn muốn để cho em vài miếng lớn. Xem ra, em cũng không muốn ăn rồi!"

Đưa tay đem vật nhỏ kéo vào trong lòng ngực, Đàm Dật Trạch nói nhỏ vào tai của cô

"Còn có chuyện, hôm nay ngõ bên kia làm hoạt động, nghe nói còn có biểu diễn! Vốn đang nghĩ cơm nước xong xuôi mang em đi dạo, xem quyết định của em chắc chắn là không muốn đi rồi! Thật đáng tiếc, anh chỉ có thể một mình đi!" Nói lời này, Đàm Dật Trạch lại than nhẹ một tiếng

Chẳng qua, bởi vì Cố Niệm Hề hiện tại đang nhắm mắt, cho nên cũng không biết tầm mắt của Đàm Dật Trạch đang nhìn ra ngoài cửa sổ

Hôm nay thời tiết cũng không tệ, gió cũng không phải quá lớn

Vật nhỏ vài ngày đã không đi ra ngoài. Vẫn nên mang cô đi ra ngoài tản bộ một lát, hít thở không khí mới mẻ

"Thật không nghĩ muốn đi cùng anh sao? Vậy anh một mình đi!" Liên tiếp mấy câu, hai mắt của Cố Niệm Hề vẫn nhắm chặt. Mà người đàn ông nào đó, cũng tuyệt không bối rối

Nhìn vật nhỏ trong lòng ngực, độ cong trên khóe miệng của Đàm Dật Trạch lại rõ ràng hơn vài phần

Mà nói xong câu, kia, Đàm Dật Trạch quả thật ngồi dậy, định xuống giường

Chân còn chưa chạm đất, hần liền cảm giác trên tay mình có một bàn tay khác cầm lại

Một khắc kia, mi tâm của hắn mới chính thức giãn mở

"Em đi ăn cơm!" Tuy rằng trong lòng cô có chút không phục, nhưng cô quyết định vẫn là ăn no trước đã. Đương nhiên, còn có việc đi ra ngoài ngắm phong cảnh

Từ lúc phẫu thuật xong, cô một thời gian ngắn không hé mặt ra ngoài đường

"Được, anh mạnh em đi ăn cơm!" Hắn xoay người, kiên nhẫn mặc thêm áo cho cô, cuối cùng giúp cô đi vào một đôi giày vải mềm. Mà động tác này của Đàm Dật Trạch vô cùng thuần thực. Nhớ rõ mấy ngày hôm trước, hắn cũng bắt đầu làm điều này. Lúc đầu động tác có chút không tự nhiên, nhưng sau đó hắn đã luyện đến công phu "Siêu cấp vũ em"

Nhìn hành động này của Đàm Dật Trạch, nếu nói Cố Niệm Hề không cảm động là giả

"Được rồi, chúng ta đi ăn cơm. Ăn xong sẽ ra đầu ngõ xem biểu diễn!" Đàm Dật Trạch nói xong, còn không quên dắt tay cô, bước ra khỏi cửa phòng

Nhưng Đàm Dật Trạch càng ôn nhu, càng để ý giúp cô giữ ấm, cô lại càng cảm thấy hoài nghi

Rốt cuộc gần đây làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Hắn Sẽ Đòi Lại

Đàm Dật Trạch mỗi lần thấy cô không mặc nhiều quần áo, liền giống như bị giẫm lên đuôi mèo

Hơn nữa, hắn mỗi ngày đều hầm táo đậu đỏ, tất cả những thứ này đều là bổ huyết. Cô chẳng qua là phẫu thuật một bên tay, Đàm Dật Trạch có cần chuyện bé xé ra to thế không?

Nhưng mà, càng làm cho Cố Niệm Hề cảm thấy nghi hoặc hơn chính là, Đàm Dật Trạch gần đây an phận hơn rất nhiều

Mỗi ngày buổi tối đều một mình ở phòng khách ôm máy tính, không biết đang làm cái gì. Mà hắn vừa vào phòng, liền ôm cô ngủ. Hắn trước kia mỗi khi ngủ sẽ ôm cô vận động một chút, nhưng hiện tại thì không làm!

Này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mà làm cho Cố Niệm Hề càng không hiểu hơn, là gần đây điện thoại của Đàm Dật Trạch rất hay đổ chuông. Mỗi lần nghe điện thoại, hắn đều tránh không cho cô nghe. Thế cho nên, Cố Niệm Hề căn bản không thể nghe được nội dung cuộc điện thoại kia

Nhìn Đàm Dật Trạch như vậy, Cố Niệm Hề lại có cảm giác chính mình giống như bị cái gì đè nén

"Làm sao vậy? Như thế nào vừa tỉnh lại không mặc thêm cái áo, đứng ở chỗ này trúng gió thì làm sao?" Đàm Dật Trạch vừa mới nghe điện thoại xong, vào thì thấy Cố Niệm Hề như vậy có chút tức giận

Chẳng qua, lần trước đánh mông Cố Niệm Hề, cô đã náo loạn một phen, từ lần đó hắn liền sợ. Nên hiện tại chỉ có thể dùng gương mặt hung thần sát khí này đối diện với cô

"Lão công, gần đây anh làm sao vậy? Em cũng không phải là người giấy, sẽ không nhanh như vậy mà trúng gió đâu!" Đôi mắt của Cố Niệm Hề trong suốt giống như là ngọc lưu ly, khiến cho hắn nhìn vào cũng có chút bối rối

Chẳng qua, đây chỉ là công phu lừa đùa lòng người của Cố Niệm Hề đối với hắn mà thôi

Lát sau, Đàm Dật Trạch liền hồi phục tinh thần. Hắn cười cợt nhả, đem Cố Niệm Hề kéo vào trong lòng ngực

"Không có gì. Anh cũng biết em không phải là người giấy, nhưng em cũng bị anh ngậm trong miệng đến ướt đấy thôi"

Nói lời này, tay của hắn không quên tiến vào trong quần áo của cô tìm tòi

"Đáng ghét, lão già anh lại không đứng đắn!"

"Anh làm sao không đứng đắn? Cùng lão bà thân thiết, không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?" Nếu so da mặt dày, Đàm Dật Trạch tuyệt đối có thiên phú hơn ai kia

"Đáng ghét!"

Tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng đối với sự đụng chạm của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề lại không có phản kháng gì

Thật ra, bọn họ đã một thời gian không thân thiết, bắt đầu từ lúc cô phẫu thuật xong, Đàm Dật Trạch liền không chạm qua cô. Không thể không thừa nhận, trong chốc lát cô cũng có chút suy nghĩ

Đàm tham mưu trưởng bị cấm dục một thời gian ngắn, quả nhiên thực dùng mãi. Vật nhỏ bày ra bộ dáng tùy ý mặc hần chà đạp, hần bật người liền đã không chịu nổi. Trong chốc lát, hần đã muốn vận sức chờ phát động

Nhưng là còn chưa đến tiết mục tất yếu, Đàm Dật Trạch đã dừng động tác

Trong chốc lát, hần đã giúp cô sửa sang lại quần áo, sau đó đứng dậy

"Lão già kia?"

Thấy Đàm Dật Trạch như vậy, Cố Niệm Hề cảm thấy vô cùng hiếu kỳ. Bình thường một ngày không thân thiết, hần liền trở nên khó chịu. Đột nhiên hôm nay biến thành Liều Hạ Huệ, có ai mà tin được?

Tuyệt đối không tin

Đặc biệt, Cố Niệm Hề hiện tại còn nhìn thấy rõ dưới lớp quần hần đã có một thứ gì đó nổi lên giống như mũi thuyền

Mà trán của hần, cũng vì quá mức ần nhẫn mà hiện lên gân xanh

"Hôm nay, anh phải đi ra ngoài một chút, em ngoan ngoãn ngồi ở trong nhà biết chưa?" Thật ra, Đàm Dật Trạch cũng hiểu được ý tứ của Cố Niệm Hề

Trời biết, giờ phút này hần muốn ôm cô cỡ nào, tận tình mà diễn tả nỗi nhớ nhung của mình...

Nhưng hần không quên lời bác sĩ dặn lúc đó. Trong thời gian ngắn, bọn họ không thể phát sinh chuyện gì quá mức thân thiết, miễn cho sau này bị viêm nhiễm..

Nghĩ đến sẽ nguy hại sức khỏe của cô, Đàm Dật Trạch dù có dục hỏa đốt người thế nào cũng đành phải từ bỏ

"Anh muốn đi đâu?" Đây là thành phố D, cũng không phải là thành phố A. Hần có thể đi chỗ nào

"Dù sao cũng không đi làm chuyện xấu, em cứ nghỉ ngơi cho tốt là được rồi! Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh trở lại! Nhớ rõ, xuống giường phải mang dép, nếu không để anh phát hiện sẽ trừng phạt em đến tận thâm!" Trước khi ra khỏi cửa, Đàm Dật Trạch không quên dặn cô như vậy. Lúc sau, hần mới rời đi

Nếu như hần ở lại, đối diện với gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia, thì hần không biết hần sẽ làm ra chuyện gì thương tổn đối với cô nữa

Mà Cố Niệm Hề nhìn bóng lưng người đàn ông vội vã rời đi, mi tâm cũng hơi nhíu lại

Đàm Dật Trạch, hần rốt cuộc làm sao vậy?

"Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?" Ở một quán cà phê nào đó, một người đàn ông dựa vào lưng ghế, bên cạnh còn tùy ý để một áo khoác tây trang

Ánh mặt trời chiếu xuống bàn, phóng xa trên mặt người đàn ông kia, làm cho ngũ quan thâm thúy của hần bị bao bọc bởi một vòng sáng, khiến cho người phụ nữ trước mặt nhìn đến mức ngu dại

Nhưng mà, người đàn ông này vẫn cứ như hồn nhiên không biết

Thủy chung dùng ánh mắt lạnh đậm tùy ý phồng trên người cô gái này

Người đàn ông thân mình mang theo một cỗ cao quý. Chỉ cần ngồi đối diện hần, đều sẽ làm cho người ta không tự giác cúi đầu

"Cái kia... Đàm tham mưu trưởng!" Người phụ nữ ở trước mặt không được tự nhiên, ngay cả gương mặt cũng không tự giác ửng hồng

Thật ra, cô đã sớm qua tuổi trái tim đập thành thịch, nhưng đối mặt với người đàn ông này, vẫn không thể bình tĩnh được

Chẳng qua, Trương Tiểu Cảm cảm thấy được, người đàn ông có năng lực xuất sắc như vậy, sẽ không có ít người đối với hần động tâm đi!

"Nói vào việc chính! Không có việc gì, đừng gọi tôi!" Người đàn ông liếc mắt nhìn người phụ nữ ngượng ngùng trước mặt, trong đầu không biết có bao

nhieu chán ghét

"Tôi cầu ngài cùng thiên kim thị trưởng buông tha cho nhà chúng tôi!" Thật ra, Trương Tiểu Cẩm cho rằng, mỗi người đàn ông đều có phong độ của chính mình. Cho dù chán ghét đến mức nào, cũng sẽ không trực tiếp biểu đạt ra ngoài. Huống chi, đối phương lại là Đàm tham mưu trưởng

Nhưng là Trương Tiểu Cẩm không biết, trong mắt Đàm tham mưu trưởng, ngoại trừ lão bà Cố Niệm Hề của hắn ra, cô gái nào cũng chỉ giống như một người đàn ông mà thôi

"Tha cho các người?"

Nghe được lời nói của Trương Tiểu Cẩm, Đàm Dật Trạch giống như là nghe được chuyện cười nhất thiên hạ. Môi mông khẽ nhếch lên

Hắn cười, đuôi lông mày dốc hết tà tứ

Ánh nắng ngoài cửa cũng ảm đạm đi rất nhiều

Trương Tiểu Cẩm còn đang cẩn thận cân nhắc, lời nói vừa rồi của chính mình có chỗ nào gây cười cho Đàm tham mưu trưởng, lại thấy hắn giờ phút này không còn cười nữa, gương mặt nghiêm lại. Phảng phất giống như là người vừa mới cười không phải hắn

"Cô cho rằng, cô có tư cách gì ra điều kiện với tôi?"

Đàm Dật Trạch hí lại hai mắt, nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt

Trong con ngươi chứa vô vàn lãnh ý

Đám làm cho lão bà của hắn bị thương, làm cho đứa nhỏ của bọn họ biến mất trên thế giới này, người như vậy, Đàm Dật Trạch hắn có thể bỏ qua sao?

Nực cười!

Nếu như Đàm Dật Trạch hắn thật sự là người tốt như vậy, vậy trong quân đội cũng không ai gọi hắn là "Mặt người dạ thú"

Nhưng năng lực che dấu của Đàm Dật Trạch dường như quá cao, hoặc là có thể nói, người phụ nữ trước mặt quá mức ngu ngốc, nhìn mãi vẫn không hiểu ra, Đàm Dật Trạch là một người nguy hiểm

Nguy hiểm đến mức, chỉ trong một giây có thể đem người ta nuốt chửng

"Chỉ cần ngài buông tha cho chúng tôi, chỉ cần ngài buông tha cho siêu thị Giai Giai Ngà, lưu lại cho chúng tôi một đường sống, ngài muốn chúng tôi làm cái gì đều được! Mặc kệ là cái gì, tôi cũng sẽ đáp ứng ngài!"

"Mặc kệ là cái gì cũng đáp ứng tôi? Cái gì cũng đều giúp tôi thực hiện?" Đàm Dật Trạch nghe lời này, vẫn là cười trước tiên

Hơn nữa là cười lạnh

Cái gì cũng có thể giúp hắn thực hiện sao?

Vậy hắn muốn bảo bối trở về lại trong bụng Cố Niệm Hề, cũng có thể sao?

Không có khả năng!

Chỉ nghĩ đến Trương Tiểu Cẩm trước mắt là người hại chết cốt nhục của Đàm Dật Trạch, hắn liền hận không thể đem người phụ nữ này xé thành trăm mảnh!

Nhưng Trương Tiểu Cẩm vẫn không hiểu hàm nghĩa của người đàn ông này, cố chấp tiếp tục mở miệng nói

"Đúng! Mặc kệ ngài muốn gì, tôi cũng giúp ngài thực hiện. Cho dù ngài..."

Không biết có phải Trương Tiểu Cẩm hiểu lầm cái gì hay không, nói lời này cô ta liền mau chóng đứng lên, đi tới ngồi xuống bên cạnh người Đàm Dật Trạch. Đôi tay giống như rắn nước bắt đầu chậm rãi leo lên ngực Đàm Dật Trạch: "Cho dù ngài muốn tôi, tôi cũng sẽ đáp ứng"

Nói lời này, cõi lòng Trương Tiểu Cẩm tràn ngập chờ mong

Thật ra, cô vẫn luôn ảo tưởng, có thể nằm dưới thân một người đàn ông trẻ tuổi cuồng dã, đặc biệt lại là người anh tuấn như Đàm Dật Trạch đây. Nhưng trời thật trêu người, cô lại phải gả cho một tên đầu heo! Mỗi ngày còn làm ra bộ dạng thỏa mãn tên đầu heo đó. Như vậy cũng làm cho cô ngày càng khát khao

Cho nên, thời điểm nhìn thấy Đàm Dật Trạch, Trương Tiểu Cẩm xuân tâm đã sớm tràn ra

Mà cô cũng tự cho là tư sắc không tồi, đặc biệt là dáng người vô cùng nóng bỏng, cô lại càng tự tin hơn. Cô cũng cho rằng, người đàn ông ngồi trước

mặt này, so với đầu heo nhà mình không khác biệt cho lắm. Chỉ cần người phụ nữ lớn lên có điểm tư sắc, bọn họ liền sẽ có tà niệm trong đầu

Đừng tưởng rằng cô không biết, thật ra đêm hôm đó, tên đầu heo kia đã đối với Cố Niệm Hề động chân động tay. Bằng không, tại sao khi biết Cố Niệm Hề là thiên kim thị trường, hắn lại khản trương như vậy?

Cô chẳng qua là chỉ nhắm mắt làm ngơ, Trần Đại Bảo ngu ngốc kia cho rằng có thể lừa được cô sao?

Nói lời này, Trương Tiểu Cầm phong tình vạn chủng chuẩn bị dựa cả người vào thân Đàm tham mưu trưởng

Đọc sách và vài thứ, Trương Tiểu Cầm cô quả thật không bằng Cố Niệm Hề. Nhưng luận về âu yếm trên giường, chỉ sợ cả thế giới này không ai có thể so sánh được với cô. Ví như năm cô mười sáu tuổi, đã cùng với rất nhiều đàn ông lên giường

Cô như vậy, kỹ thuật có thể nói là kém sao?

Nhưng là Trương Tiểu Cầm còn chưa xuất ra hết phong tình vạn chủng, thậm chí còn đang chuẩn bị ma sát người Đàm tham mưu trưởng. Lúc này liền bị té ngã trên mặt đất

Thật vất vả, chập vạt không chịu nổi đứng dậy từ dưới đất, Trương Tiểu Cầm mới phát hiện, thì ra người đàn ông kia đã đứng lên

"Này..."

Nhìn gương mặt lạnh như băng của người đàn ông trước mắt, Trương Tiểu Cầm cực lực tìm cớ. Có chút vất vả đứng lên, chuẩn bị nói với Đàm tham mưu trưởng điều gì đó, cũng không nghĩ hắn đã nhanh hơn cô một bước, mở miệng nói: "Cô cho là, đàn ông trên thế giới này ai cũng giống kẻ mập mạp kia sao? Mặc kệ là mặt hàng gì, cũng xem thuận mắt?"

Nói lời này, ánh nắng ngoài cửa sổ vừa lúc dừng trên người Đàm Dật Trạch. Đem về bề ngoài của hắn trở thành một bức tranh lên thơ

Nhưng xung quanh hắn lại toát ra vẻ lạnh lẽo, làm cho Trương Tiểu Cầm cảm thấy hoảng sợ

"Anh... Anh là có ý?" Nghe Đàm Dật Trạch nói như vậy, Trương Tiểu Cầm cuối cùng cũng nghĩ ra được một điều gì đó. Nhưng giờ phút này, bộ dáng cô nhìn Đàm Dật Trạch lại giật mình hoảng loạn

"Đứng vậy! Chẳng lẽ cô cho trên thế giới này có rất nhiều chuyện trùng hợp xảy ra sao. Tôi cho cô biết, lần trước giẫm lên váy của cô, cũng là do tôi có ý!"

Đàm Dật Trạch hắn từ trước đến nay là một người dám làm dám nhận

Việc hắn đã làm, chưa bao giờ hắn không nhận

"Anh... Đàm tham mưu trưởng, anh như vậy cũng được cho là đàn ông sao?" Có một số phụ nữ, rất thích mở miệng hỏi đến lòng tự trọng của đàn ông. Nghĩ đến đàn ông sẽ tự dùng hành động chứng minh mình là người thế nào. Mà Trương Tiểu Cầm chính là người phụ nữ như vậy

Nhưng đáng tiếc Đàm Dật Trạch lại không phải người đàn ông như cô nghĩ

"Ha ha, tôi có phải đàn ông hay không, căn bản không cần chứng minh cho cô biết!" Chỉ cần vật nhỏ nhà hắn biết rõ điểm này, hắn đã cảm thấy đủ rồi. Nhìn người phụ nữ kia trưng ra bộ dạng xấu hổ mà sững sờ, gương mặt gần như tái nhợt, Đàm Dật Trạch liền tiếp tục mở miệng: "Tôi còn có điều muốn cho cô biết, cô đừng tưởng rằng mình lộ ra hai chỗ thừa mỡ kia thì người khác sẽ đem cô trở thành phụ nữ!"

Trừ vật nhỏ nhà hắn ra, ở trong mắt hắn, phụ nữ hay đàn ông căn bản cũng giống nhau mà thôi

Hơn nữa, ngực vật nhỏ nhà hắn, thật ra cũng không nhỏ. Nhưng cô không giống như người phụ nữ này, sợ người khác không biết mình có bộ ngực lớn, mỗi ngày đều muốn lấy nó ra lắc lư!

Bị Đàm Dật Trạch nói như vậy, Trương Tiểu Cầm đương nhiên là vô cùng tức giận!

Chết tiệt, cô chưa bao giờ biết, một người đàn ông có thể ác mồm ác miệng đến thế này!

Sống tới ngày hôm nay, cô coi như mới được mở mang kiến thức

"Đừng có ở đó mà anh anh cái gì, tôi hôm nay nói ngắn gọn một câu, người làm bị thương lão bà của tôi, người làm cho đứa nhỏ của tôi biến mất trên thế giới này, tôi sẽ không bỏ qua! Nhất là cô!"

Nói ra lời này, ánh mắt của hắn lại đen lại vài phần. Là một loại sâu như biển tối, sờ không được, mà nhìn không tới đáy

Hắn như vậy, nhìn qua có phần dữ tợn

Cũng làm cho Trương Tiểu Cầm bắt đầu cảm thấy sợ hãi!

Rốt cuộc, mình vừa mới làm sao, lại nảy sinh ý tưởng với người đàn ông này

Hắn căn bản là một ác ma tội ác tày trời!

So với sứ giả địa ngục, còn muốn là cho người ta giặt mình kinh sợ hơn vài phần

"Tôi... Tôi thừa nhận, ngày đó kéo lấy tay Cố Niệm Hề là tôi không đúng! Nhưng tôi thật sự không nghĩ tới sẽ ra đến nông nỗi này. Còn có, tôi làm sao hại đến đứa nhỏ của hai người?"

Trương Tiểu Cẩm nói lời này mờ mịt khó hiểu

"Tôi không cần cùng một hung thủ nhiều lời nói chuyện! Cô chỉ cần biết rằng, Trương Tiểu Cẩm cô, còn có siêu thị Giai Giai Ngã tôi sẽ toàn bộ phụ trách đến nơi!" Nói xong một câu như vậy, Đàm Dật Trạch lấy tiền từ trong ví của mình ra, đặt xuống mặt bàn, xem như là tiền thanh toán cả phê, rồi rời đi...

Đứa nhỏ còn có vật nhỏ của hắn, hai người là tâm can trong lòng Đàm Dật Trạch hắn. Ai thiếu bọn họ, cho dù là có thừa nhận hay không, hắn sẽ đòi lại hết!

"Hề nha đầu, đây là cá nheo, nghe nói rất tốt cho vết thương!" Hôm nay, Sở Đông Ly mới biết được tay của Cố Niệm Hề lại phải phẫu thuật, cho nên lập tức đến thăm

Mất thấy Sở Đông Ly trên tay gấp theo khúc cá bỏ vào trong bát của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch liền nhanh chóng đưa bát của mình ra, mà Sở Đông Ly trong lúc nhất thời không thể định chỉ lại hoạt động. Thành ra, hiện tại miếng cá đã vinh quang đặt ngay ngắn trong bát của hắn

Nhìn Đàm Dật Trạch thỏa mãn đặt miếng cá mà hắn gấp cho Cố Niệm Hề vào trong miệng nhắm nuốt, Sở Đông Ly vẫn duy trì nét cười. Nhưng đốt ngón tay phía dưới bởi vì dùng sức quá độ mà trở nên run rẩy trắng bệch

Một màn này, người khỏi xưởng vẫn không quên mang về mặt vui cười, cùng Sở Đông Ly nói vài câu: "Hề Hề không thích loại cá này, nếu bỏ vào bát của cô ấy, chắc chắn cô ấy một miếng cơm sẽ không ăn!"

"Là vậy sao? Hề nha đầu trước đây lúc còn nhỏ mỗi lần em đều đến nhà anh ăn cơm, anh chưa nghe nói qua là em không thích ăn loại cá này?" Thấy Đàm Dật Trạch nói như vậy, Sở Đông Ly lại nhìn về phía Cố Niệm Hề. Đôi mắt sau gong kính trắng giờ phút này nhìn chăm chăm cô. Giống như là muốn tìm thấy đáp án chính xác

"Em..." Bị Sở Đông Ly hỏi như vậy, Cố Niệm Hề chỉ biết xấu hổ

Giống như Sở Đông Ly nói, cô từ nhỏ thường đến nhà hắn ăn cơm, khẩu vị ăn của cô hắn đương nhiên nắm rõ trong tay

Nhưng mà hiện tại Đàm tham mưu trưởng lại nói như vậy, khiến cho cô thật sự rất thẹn thùng

Cố Niệm Hề kín đáo néo eo Đàm tham mưu trưởng một cái. Sau đó ném cho hắn một cái nhìn khinh thường, ý muốn nói: Chớ nói lung tung

Nhưng người đàn ông nào đó dường như lại không biết sợ chết: "Lão bà, em néo lưng anh làm cái gì? Anh nói đúng sự thật, chẳng lẽ em muốn anh nói dối sao?"

Không thể không thừa nhận, diễn xuất của Đàm tham mưu trưởng đôi khi cũng so được với ánh đế

"Lão công, anh đã thích ăn cá như vậy, em đây liền gấp cho anh nhiều một chút!" Thật ra cô biết Đàm tham mưu trưởng không thích ăn cá. Chẳng qua xem hắn "Diễn" tốt như vậy, cô liền thưởng cho hắn một chút!

Nói xong, Cố Niệm Hề quả thật gấp cá vào bát cho hắn, sau đó liếc mắt nhìn hắn lần thứ hai ý nói: Nhiều cá như vậy có đủ vừa miệng lão già anh hay không?

Mà Đàm tham mưu trưởng nhìn xuống bát của mình, cá chất đầy thành ngọn, chỉ biết khóc không ra nước mắt

Một khối cá thiếu chút nữa làm cho hắn bị tanh chết, bây giờ còn muốn bắt hắn ăn nhiều cá đến như vậy sao?

Nhìn bên trong bát của mình có rất nhiều cá, hắn không khỏi quay đầu về phía Cố Niệm Hề cầu cứu: Vật nhỏ, cùng nhau ăn?

Mà cô gái vô lương nào đó, nhìn rõ ý đồ cầu cứu trong mắt Đàm tham mưu trưởng, đắc ý dạt dào quăng cho hắn một ánh mắt: Em không phải không thích ăn cá sao, chỉ có Đàm tham mưu trưởng anh mới có thể ăn!

Ý tứ này rất rõ ràng, cô không tính toán muốn giúp đỡ hắn!

Nhìn trong bát của mình bao nhiêu là cá, Đàm tham mưu trưởng hối hận kêu gào!

Mà Cố thị trưởng cùng Cố phu nhân nhìn một màn này của hai vợ chồng son, ý cười cũng càng sâu

Chỉ có Sở Đông Ly, một người âm thầm thương tâm...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Đêm Nay Cho Em Chút Ngọt

Bữa cơm này, Đàm Dật Trạch cùng Cố Niệm Hề vượt qua trong sự vui đùa ẩm ỉ

Mà Sở Đông Ly lại vô cùng thương tâm. Một bữa cơm thật vô vị

Hôm nay, Đàm Dật Trạch dường như muốn cố tình khiêu khích hắn. Sau khi ăn cơm xong, Đàm Dật Trạch liền ôm Cố Niệm Hề đến ghế sofa. Sở Đông Ly đương nhiên cũng không muốn mình bị lạc hậu liền đi theo

Trên bàn lúc này đã có mấy quả táo, gương mặt Sở Đông Ly mang theo nụ cười thắng lợi, nhưng tiếp theo vài giây, như thể nào cũng không thể cười nổi. Bởi vì Sở Đông Ly còn chưa kịp xuống tay, Đàm Dật Trạch đã nhanh hơn một bước, tự mình cầm quả táo gọt xuống

Không thể không thừa nhận, Đàm Dật Trạch thật sự tiến bộ rất nhanh

Mấy ngày trước, hắn còn ở trước mặt Sở Đông Ly diễn trò. Một quả táo có thể gọt nhìn thấy cả hạt, làm cho Sở Đông Ly chê cười một trận

Nhưng hiện tại, hắn gọt táo tuyệt đối không thua kém Sở Đông Ly. Vỏ táo xâu thành một chuỗi vòng tròn, mà hắn vô cùng hồn nhiên tao nhã, cho nên mọi người đều bị hắn thuyết phục thật sâu

Đặc biệt là Cố thị trưởng, mấy ngày trước ông đã dự đoán được Đàm Dật Trạch là người tiến bộ rất nhanh. Không nghĩ tới, trong thời gian ngắn, hắn thể nhưng đã áp đảo khí thế của Sở Đông Ly, làm cho sắc mặt của Sở Đông Ly hiện tại trở nên cứng đờ. Nhìn một màn này, khóe miệng Cố Ân Mẫn lộ ra ý cười tán thưởng

Cho tới nay, Cố thị trưởng đã nghe qua không ít chiến tích của người thanh niên tên Đàm Dật Trạch này. Hắn đối với quân tình trình độ mẫn tuệ xấu sắc, ở trong bộ đội mấy năm ngắn ngủi công hiến, làm cho trên người tràn ngập sắc thái truyền kỳ. Nhưng Cố Ân Mẫn vẫn lo lắng, người đàn ông quá mức thành công, quá mức khí phách như vậy, con gái mình gả cho hắn, không tránh khỏi sẽ bị úy khuất

Nhưng thông qua khoảng thời gian này, nhất là sau khi Cố Niệm Hề phẫu thuật xong. Thái độ của ông đối với Đàm Dật Trạch càng hài lòng hơn rất nhiều

Hiện tại, điều làm cho Cố Ân Mẫn quan tâm nhiều nhất chính là Sở Đông Ly

Đứa bé này được ông nhìn lớn lên, tâm tính của hắn Cố thị trưởng ông đương nhiên biết. Tình cảm của Sở Đông Ly đối với con gái ông, sao ông có thể nhìn không ra?

Nhưng là hiện tại Cố Niệm Hề đã kết hôn, nếu như Sở Đông Ly có ý nghĩ xấu, chỉ sợ Đàm Dật Trạch sẽ không dễ dàng tha thứ

Xem tình thế hiện tại, dường như Đàm Dật Trạch đã biết mọi chuyện

Đàm Dật Trạch bây giờ biểu hiện như vậy, chứng minh cho hắn đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ để nghênh chiến! Còn Sở Đông Ly thì sao?

Tương lai, chỉ sợ hai người đàn ông đồng dạng xuất sắc, sẽ có một màn tranh đấu

Chẳng qua...

Nghĩ vậy, Cố Ân Mẫn nhìn về phía Đàm Dật Trạch

Lúc này, hắn đã sớm gọt xong một quả táo, hình dạng có coi như là lạnh lặn, đưa tới tay Cố Niệm Hề: "Lão bà, đây là táo anh gọt cho em, ăn nhiều một chút, vết thương mới mau lành!"

Nói xong câu kia, người đàn ông tà ác nào đó còn không quên liếc Sở Đông Ly còn đang ngồi nhủ mảy

Ý tứ của hắn thực rõ ràng: Tôi hiện tại gọt táo, lão bà của tôi chỉ ăn táo tôi gọt, thế nào?

Đối với người đàn ông khiêu khích vô hạn, Sở Đông Ly cuối cùng cũng chỉ biết cố gắng chịu đựng, không làm cho tâm tình của mình bị bại lộ ra ngoài

"Lão công, táo của anh rất chua!" Cô gái nào bắt đầu chơi xấu Đàm Dật Trạch, vừa mới cắn một miếng táo liền ghé sát vào tai hắn nói. Chẳng qua, Sở Đông Ly ở vị trí khá xa, nên không nghe được bọn họ đang nói chuyện gì. Hắn chỉ có thể, nhìn thấy được Cố Niệm Hề đang vô cùng thân thiết tựa vào

lòng ngực Đàm Dật Trạch, còn kẻ tai nói nhỏ

"Chưa?" Đàm tham mưu trưởng lấy một miếng táo, cắn một miếng rồi nhai nhai nuốt nuốt: "Không có, anh cảm thấy rất ngọt mà!"

"Em cảm thấy chưa!" Tròng mắt Cố Niệm Hề có tia giả dối. Thật ra, cô muốn nói là sự ghen tuông của hắn làm cho táo trở lên chua. Nhưng mà, ngại Đàm Dật Trạch đang ngồi bên cạnh cô, lúc này nếu như cô trực tiếp nói như vậy, khẳng định cái mông nhỏ của cô sẽ gặp tai ương

Nghe Cố Niệm Hề nói, Đàm tham mưu trưởng lại làm như khẳng định, cắn một miếng nhai nhai nuốt, hắn vốn dĩ muốn quay lại nói với cô rằng táo không chua. Nhưng khi hắn quay người lại, liền nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề có tia giả dối, trong nhất thời liền hiểu ra ý đồ của cô!

Cố Niệm Hề lúc này trong lòng có tia mừng thầm, vốn tưởng rằng Đàm tham mưu trưởng căn bản không nhìn ra ý đồ của mình. Lúc này liền đoạt lại miếng táo trên tay Đàm Dật Trạch, vui tươi hơn hờ nói: "Lão già kia, táo anh gọt thật sự rất chua! Anh xem, còn chưa chín này!"

Cố Niệm Hề về mặt lật lòng nhìn người đàn ông trước mặt, sợ bị hắn nhìn ra được ý đồ của mình

"Vật nhỏ, thật sự chưa sao?" Người đàn ông nào đó nói nhỏ vào bên tai Cố Niệm Hề, dùng giọng nói êm tai giống như đàn vi-ô-lông mà hừ nhẹ bên tai cô

Giọng nói trầm thấp, động tác chậm rãi, làm cho người ta có chút nghi ngờ, bọn họ đang thân thiết

Nhưng chỉ có Cố Niệm Hề biết, giờ phút này người đàn ông kia đang tức giận!

Hơn nữa, hắn cực kỳ nguy hiểm

"Lão công, em là nói không chua! Thật sự, không chua!" Nói lời này, Cố Niệm Hề còn vòng qua cánh tay hắn, như là động tác trẻ con lấy lòng người lớn

"Không chua? Cũng không có việc gì, nếu lão bà của anh cảm thấy chua, đêm nay... Anh khiến cho em nếm thử chút ngọt gì đó!" Nói lời này, tầm mắt của hắn còn dừng ở giữa hai chân của chính mình

Phát hiện thấy ánh mắt của hắn, Cố Niệm Hề thật sự khóc không ra nước mắt

Cô chỉ biết, nếu làm lão lưu manh này tức giận sẽ vô cùng khó sống!

Đêm nay, cô chắc chắn bị hắn buộc chơi trò thối khí..

Ô ô sớm biết rằng lão lưu manh này đã phát hiện ra, có đánh chết cô, cô cũng không mang tảng đá tự đập vào chân mình

Nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh mang theo nụ cười tà tử, Cố Niệm Hề chỉ có thể hung hăng cắn xuống một miếng táo, nghĩ đó chính là người đàn ông nào đó cho hả giận

Nhưng người khởi xướng dường như lại không hiểu rõ lòng của Cố Niệm Hề, lúc này còn nhẹ nhàng lau nước trên khóe miệng cho cô, sau đó ghé sát tai cô mà nói: "Không có việc gì, lão bà em từ từ ăn, ăn không đủ, buổi tối còn có!"

Lời này lại là một tảng ý tứ tà ác

Sớm biết kết quả sẽ như thế này, đánh chết cô cũng không dám khiêu khích Đàm tham mưu trưởng

Vì thế, người ở bên ngoài nhìn vào, hiện tại chính là một màn vô cùng hài hòa

Đặc biệt trong mắt Cố Ân Mẫn, ông tin tưởng vững chắc con rể của ông có thể bảo vệ được cuộc hôn nhân này của bọn họ...

Ban đêm, thành phố rực rỡ ánh đèn

Quán bar này là nơi nổi danh nhất trong thành phố, do Lăng nhĩ gia đứng đầu

Mà hôm nay, lại là ngày sinh nhật của hắn

Đương nhiên, người trong quán bar hôm nay, sẽ tổ chức cho hắn một buổi sinh nhật sống động

Vì thế, bình thường đây là thời điểm quán bar có rất nhiều người, tối nay lại chỉ có người quen

Nhưng Lăng nhĩ gia lại không cảm thấy có hứng thú

"Lăng nhĩ gia, có cần kêu vài cô bé đến trợ hứng hay không?" Có người bắt đầu mở lời đề nghị

"Mấy người thích thì kêu đi!" Nói như vậy, Lăng nhĩ gia trước kia cũng cùng bọn họ mê loạn như vậy. Nhưng không biết gần đây làm sao hắn lại không cảm thấy có hứng thú nữa

Dưới sự cho phép của Lăng nhĩ gia, trong quán bar lại có nhiều thêm vài người phụ nữ. Mỗi người đều mặc loại vải trong suốt nhất có thể. Còn có một số người đã đi đến bên cạnh Lăng nhĩ gia mời rượu

Đương nhiên trong đó không thiếu Tiểu An. Chẳng qua, tâm tình của Lăng nhĩ gia hôm nay lại vô cùng không tốt. Cho nên khi nhìn thấy đám phụ nữ kia thì tâm cũng không tự giác nhũn lại thật chặt

"Nhĩ gia, hay là gọi Tô bé nhỏ đến đây trợ hứng? Tôi nhớ rõ cô ấy buổi tối hôm nay không cần làm việc" Bởi vì Tiểu Lục Từ gần đây rất hay đi theo Lăng nhĩ gia, không chỉ tính tình của vị nhĩ gia này hắn hiểu rõ, mà ngay cả bảng giờ giấc của Tô bé nhỏ cũng vô cùng rõ ràng. Hiện tại Lăng nhĩ gia như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Tô bé nhỏ là có thể giúp cho hắn vui vẻ

"Cô ấy sẽ đến sao? Gần đây cô ấy rất ngang bướng, tôi có gọi bao nhiêu lần cũng không chịu đi ra!" Nhắc tới Tô bé nhỏ, tâm tình của Lăng nhĩ gia so với lúc đầu tốt hơn vài phần

"Ha ha, hôm nay là sinh nhật của Lăng nhĩ gia, cho dù Tô bé nhỏ ngang bướng đến mức nào cũng phải đến đây chúc mừng Lăng nhĩ gia, đúng không?" Tiểu Lục Từ quả nhiên phán đoán không sai, Lăng nhĩ gia đang nghĩ đến Tô bé nhỏ

"Cậu gọi điện thoại đi!" Nói lời này, lỗ mũi của Lăng nhĩ gia hướng lên trời làm bầm hai tiếng

Hắn đâu gì cũng là người được mọi người kính trọng, từ trước đến giờ không có người nào là không muốn tiếp cận hắn, nhất là phụ nữ

Nhưng từ lúc Tô bé nhỏ xuất hiện, cô gái này lại làm cho hắn không thể chịu đựng nổi

Mà hiện tại, thế nhưng điện thoại của Lăng nhĩ gia hắn cũng không nhận

Điều này làm cho mặt mũi của hắn, ít nhiều bị xuống cấp

Ngoài miệng tuy rằng nói rầm rì như vậy, nhưng trong lòng Lăng nhĩ gia hắn lại cảm thấy vô cùng chờ mong, rằng Tô bé nhỏ sẽ đến...

Hắn, đã vài ngày không gặp cô!

Mà Tiểu Lục Từ đương nhiên hiểu rõ tính tình của Lăng nhĩ gia, vội vàng chạy ra ngoài gọi điện cho Tô bé nhỏ, làm cho cô mau chóng đến đây trợ giúp. Nói đến cũng kỳ quái, Lăng nhĩ gia trời sinh không ai không sợ, ai cũng không thể quản được hắn. Mà ngay cả ông cụ nhà bên cũng không thể gây khó dễ cho vị thái tử gia này. Nhưng Tô bé nhỏ lại có năng lực quản hắn, có đôi khi Tiểu Lục Từ cũng cảm thấy ngạc nhiên

Rất nhanh, Tiểu Lục Từ đã trở lại. Mà hắn nói với Lăng nhĩ gia, Tô bé nhỏ nhất định sẽ đến

Mặc dù không nói gì với Tiểu Lục Từ, nhưng trên thực tế mắt của hắn liên tiếp dừng ở phía cửa lớn. Tiểu Lục Từ thấy cảnh này cũng đã hơn mười lần

Nay Lăng nhĩ gia đang đợi Tô bé nhỏ sao?

Lúc Tô Du Du đến quán bar, không khí rất náo nhiệt. Toàn bộ quán bar mọi nơi đều giăng đèn kết hoa, so với lễ tổ chức năm mới còn muốn náo nhiệt hơn vài phần

Nhìn thấy Lăng nhĩ gia ngồi ở trên ghế bành, Tô Du Du không nghĩ nhiều liền xông vào

Cánh cửa dường như bị người ta chặn lại, Tô Du Du cảm thấy nóng lòng, lúc này liền dùng giày cao gót đá văng: "Lăng nhĩ gia, lão nương đến đây, tôi muốn giết anh!"

Nói lời này, Tô Du Du làm ra bộ dáng hùng hùng hổ hổ đi đến trước mặt Lăng nhĩ gia

Lúc này cô mới để ý toàn bộ hội trường có rất nhiều người, không khí vô cùng náo nhiệt

Giữa phòng còn đặt một cái bánh sinh nhật thật to

Căn bản không giống như Tiểu Lục Từ nói, nơi đây đang phát video cô lúc say rượu

"Tiểu Lục Từ, anh không phải nói là Lăng nhĩ gia đang phát thứ kia sao?" Tô Du Du chạy nhanh đến bên người Tiểu Lục Từ hỏi

"Tôi chẳng phải nói, cô có thể đến chúc mừng Lăng nhĩ gia sao? Đến, Lăng nhĩ gia đang ngồi bên kia" Tiểu Lục Từ mau chóng thúc giục

"Anh là cố tình nói như vậy đúng không? Anh không thấy bên người người ta đã có vô số mỹ nữ ngồi cùng sao? Còn kéo tôi đến nơi này làm gì? Chơi trò 3p sao, tôi nói cho anh biết, chị đây không ham!" Tô Du Du nhìn về phía Lăng nhĩ gia, bên cạnh hắn đã có năm vị tiểu thư, trong lòng không khỏi có sự khó chịu

"Mỹ nữ làm sao có thể bằng cô? Trên đời này cũng chỉ có cô mới trấn an được Lăng nhĩ gia, không phải sao?" Cùng với Tô bé nhỏ nói xong câu này,

Tiểu Lục Từ liền vội vàng hướng cô gái bên người Lăng nhị gia hô: "Tiểu An, mau đứng dậy. Không thấy Tô tiểu thư của chúng ta đến sao?"

"Tôi... Đã biết!" Trong lòng tuy có bất mãn, nhưng trước mặt Lăng nhị gia Tiểu An không dám trực tiếp nổi bão, chỉ có thể bắt đắc dĩ dịch qua một bên

"Tô tiểu thư, nhanh ngồi xuống đi. Hôm nay là sinh nhật của Lăng nhị gia, mau mau đến chúc mừng Lăng nhị gia của chúng ta!" Bên cạnh cũng có người hò hét theo

"..." Bị một đám người nhìn mình chằm chằm như vậy, Tô Du Du cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ ngồi xuống bên cạnh Lăng Thần

Chẳng qua, Tô bé nhỏ hiển nhiên vẫn không quên chuyện xảy ra hai ngày trước, cô vừa ngồi xuống liền chuẩn bị đứng dậy

Mà Lăng Thần dường như cũng dự liệu được điều này, mau chóng túm lấy tay cô: "Ngay cả chúc mừng sinh nhật gia cũng không có, mông còn chưa ngồi ầm chỗ đã muốn rời đi sao?"

Đây là câu nói đầu tiên của Lăng nhị gia. Vốn dĩ khoảng thời gian này, Lăng nhị gia cũng có chút tức giận, nghĩ Tô bé nhỏ muốn chủ động mở miệng chúc mừng sinh nhật hắn, nhưng thấy cô một từ cũng không chịu nói ra

Thật không nghĩ tới tính tình của Tô bé nhỏ rất ngang bướng. Đến đây, liếc mắt một cái cũng không thèm nhìn hắn, càng không nói đến mở miệng nói với hắn một câu

Này, hay là Lăng Thần hắn mở miệng trước

Cùng Tô bé nhỏ ở cùng một chỗ, Lăng nhị gia hẳn đều trở nên bất lực giống như bây giờ

Nhưng hắn hiểu được, chính mình giống như bị coi thường, rõ ràng Tô bé nhỏ căn bản không để ý đến hắn, mà hắn lại cứ luôn để ý đến cô!

"Anh cảm thấy chị đây biết hôm nay là sinh nhật của Lăng nhị gia anh, sẽ đến sao?" Tô Du Du nhìn chằm chằm Lăng Thần, thờ nhẹ nói một câu

"Em..." Bị cô cho một kích như vậy, Lăng nhị gia quả nhiên tức giận: "Em chẳng lẽ không sợ, anh đem hình ảnh phong tao của em bày ra chỗ này, cho mọi người nhìn một cái sao?"

Thật ra, Lăng nhị gia cũng biết chiêu này của mình rất là vô sỉ, nhưng mỗi lần đều lấy ra chiêu này để uy hiếp Tô bé nhỏ

Hắn không có cách nào để Tô bé nhỏ để ý đến mình, nên chỉ có thể dùng chiêu này!

"Anh..." Nhìn Lăng nhị gia gương mặt tà ác, Tô Du Du chỉ có thể điều chỉnh thái độ: "Tôi muốn đi toilet, vừa mới bị thúc giục ra cửa còn chưa kịp đi toilet!"

"Được. Anh để em đi, nhưng mà nếu như em không trở lại, ngày mai chắc chắn sẽ biến thành ngôi sao nổi tiếng!" Nói xong lời này, Lăng nhị gia quả thực buông cô ra

Tô Du Du cũng nhân cơ hội đi ra ngoài

Không phải trong phòng này không có toilet, mà là lúc cô đi ngang qua thấy một đôi nam nữ đang ôm nhau trong đó. Cho nên, Tô Du Du chỉ có thể đi ra phía ngoài, miễn quấy rầy bọn họ "Làm việc"

Nhưng là Tô Du Du trăm triệu lần không ngờ, lần thứ hai lại bắt gặp Lục Từ Thông dưới tình huống như thế

Ánh sáng mờ ảo, nhưng Tô Du Du vẫn có thể nhìn rõ được người đàn ông kia

Bởi vì cô, đã từng theo đuổi người đàn ông này nhiều năm...

Nếu là trước kia, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng người đàn ông này từ xa, Tô Du Du nhất định sẽ tiến lên phía trước

Nhưng hiện tại, gặp được Lục Từ Thông, cô đã không còn tâm tình như trước kia. Lần thứ hai nhìn thấy hắn, trong lòng vẫn không hiểu sao có chua xót. Chẳng qua, hôm nay so với lúc ở bệnh viện đã tốt hơn nhiều

Thấy Lục Từ Thông ngồi ở bên kia, Tô Du Du tính toán muốn lui lại

Nhưng không nghĩ tới, Lục Từ Thông đã thấy được cô, cũng mau chóng tiến lên

"Tiểu Du?" Thấy Tô Du Du, Lục Từ Thông hiển nhiên rất vui vẻ

Hắn thừa dịp Tô Du Du còn chưa đi xa, liền nhanh chóng lên đến trước mặt Lục Từ Thông

"Lục sư huynh, thật vui khi gặp anh. Nhưng mà anh đang cản đường của tôi!" Nói lời này, khéo môi Tô Du Du khẽ động, làm cho cô thoát nhìn qua rất chật vật

Trong mắt của Lục Tử Thông rất rõ ràng, Tô Du Du cười so với khóc còn khó coi hơn

"Tiểu Du, đừng như vậy có được không? Chúng ta trước đây không như vậy! Nếu em hiểu lầm anh cái gì, anh thật sự có thể cùng em giải thích! Hơn nữa, em hôm nay tới uống rượu không phải để tới tìm anh sao?"

Nói lời này, Lục Tử Thông có chút vội vàng

Thậm chí, tay của hắn còn bắt đầu nắm chặt tay Tô Du Du hơn

Nắm chặt như vậy, giống như là sợ cô sẽ rời đi khỏi thế giới của hắn

Thật ra lần trước đến bệnh viện tìm Tô Du Du, lúc trở về Lục Tử Thông đã suy nghĩ rất nhiều

Thậm chí khoảng thời gian này hắn còn không đến tìm Hoắc Tư Vũ

Hắn chỉ muốn có không gian yên tĩnh, để làm rõ ràng tình cảm của mình với Tô Du Du

Lục Tử Thông thật ra cũng không ngốc, mấy ngày nay hắn đối với Tô Du Du nóng gan sôi ruột, khiến cho hắn nhanh chóng liên tưởng ra, chính mình đối với Tô Du Du có tình yêu

Nhưng hắn không biết, đợi đến khi tình yêu của hắn nở hoa, thì tình yêu của Tô Du Du đã sớm héo rũ...

Bỏ qua, đôi khi chỉ là đơn giản như vậy

Có một số việc một khi bỏ qua, chính là không thể kéo lại được

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Đặc Quyền Chỉ Tô Du Du Mới Có

"Tôi chỉ đến đây dự sinh nhật của bạn, anh đừng hiểu lầm! Còn có... Mau buông tay, tôi có việc phải đi!" Tô Du Du có khiếu ngạo của chính mình, mặc dù muốn khóc, nhưng cô cũng sẽ không để người khác thấy được giọt nước mắt của mình

Mà Lục Tử Thông đối với cô hiện tại tìm đủ mọi cách dây dưa, không khác là sát muối vào vết thương của cô. Cô bây giờ, thật sự muốn chạy trốn khỏi nơi thị phi này

"Hôm nay là sinh nhật của Lăng nhĩ gia, hắn như vậy làm sao có thể mời em đến tham gia? Tiểu Du không cần lấy cớ này có được không? Anh biết, em đến nơi này chính là tìm anh!" Không biết Lục Tử Thông quá mức tự tin, hay là đối với Tô Du Du quá mức yên tâm, tóm lại lúc này hắn nói chắc như đinh đóng cột, giống như toàn bộ thế giới dường như đều vây quanh hắn

Mà càng nghe, Tô Du Du lại càng không cảm thấy thuyết phục!

Cái gì mà làm sao có thể mời cô đến tham gia?

Cô cảm giác, Lục Tử Thông giống như đang nhục nhĩ chính mình!

"Lăng nhĩ gia không có khả năng nhận tôi là bạn sao? Vậy bạn bè của Lăng nhĩ gia kia là hạng người gì anh biết không? Lục Tử Thông ít con mẹ nó tự cho mình là đúng đi, đừng tưởng rằng mũi heo có dài lại nghĩ là voi!" Cô mở miệng nói lời độc địa

Mà Lục Tử Thông lúc này mới có cơ hội được lĩnh giáo bản lĩnh thật sự của cô

Xem thái độ của Tô Du Du, Lục Tử Thông cũng hoài nghi

Chẳng lẽ, Tô Du Du thật sự là bạn của Lăng nhĩ gia sao?

Nghĩ đến đây, trong đầu hắn cũng không tự giác thoáng hiện lên hình ảnh Tô Du Du ngồi trong xe của người đàn ông nào đó, mà tay của người kia đang đặt trên đùi cô...

Không điều đó không có khả năng là thật!

Tô Du Du của hắn đơn thuần như vậy, làm sao có thể...

Trong lúc Lục Tử Thông còn đang suy nghĩ, định cùng Tô Du Du nói cái gì đó. Đột nhiên có một bóng dáng nhanh như chớp đi về phía hai người bọn họ. Mà trong lúc Lục Tử Thông còn chưa kịp phản kháng, giây kế tiếp Tô Du Du đã ở trong lòng ngực người đàn ông kia

"Anh còn tưởng rằng em làm sao lại đi lâu như vậy! Thì ra là gặp được bạn sao?"

Người tới, giọng nói không cao không thấp, nhưng trong lời nói mang theo vô cùng trào phúng

Ánh sáng mờ ảo, mà người đàn ông trước mặt lại mặc một bộ quần áo màu đen, cho nên Lục Tử Thông căn bản không thể nhìn thấy rõ được người đứng trước mặt

Nhưng hẳn có thể cảm giác được, cặp mắt đen nào đó đang nhìn chăm chăm

Mà lại hướng về phía Lục Tử Thông, khiến cho người ta có một cảm giác sợ hãi

Hắn ngay cả liếc mắt nhìn Lục Tử Thông một cái cũng không có, nhưng người ta có thể cảm nhận được trên người người đàn ông này tản ra một cỗ cao quý

Ôm lấy Tô Du Du, tuy rằng động tác ngả ngón, nhưng lại vô cùng tao nhã

Tư thế thản nhiên như vậy, Lục Tử Thông chỉ biết, người như vậy rõ ràng là hơn hẳn bọn họ vài bậc

Người đàn ông như thế, có thể là người bình thường sao?

"Àn, gặp được tiền bối!" Thật ra, lúc Tô Du Du bị ôm vào lòng, cô trong phút chốc muốn chống cự. Cô cùng Lăng Thần cho tới bây giờ cũng chẳng là gì. Mỗi lần gặp hắn đều có ý định chạm đến cô

Lăng Thần dường như đã sớm nhận ra được ý đồ của cô, lúc cô còn chưa kịp dấy dựa phản kháng, hắn liền tiến đến cọ cọ vào tai của cô: "Nếu không muốn mất mặt, thì phối hợp với gia thật tốt đi!"

Quả nhiên câu nói kia làm cho Tô Du Du nhất thời yên tĩnh trở lại

Đúng vậy, cô không muốn mất mặt trước người khác, đặc biệt là Lục Tử Thông

"Tiền bối? Ha ha... Vậy mời hắn tiến vào uống một chén, thuận tiện tham gia sinh nhật của anh!" Nghe được hai chữ "Tiền bối" từ miệng của Tô Du Du, môi của Lăng nhị gia khẽ nhếch! Dường như, đối với cách xưng hô này của Tô Du Du, hắn vô cùng hài lòng

Mà hắn nhẹ nhàng nói ra một câu, cũng làm cho Lục Tử Thông trong lúc nhất thời trở nên ngây ngốc

Sinh nhật?

Chẳng lẽ, người này thật sự là Lăng nhị gia?

Mà Tô Du Du hiện tại cùng hắn thân thiết như thế, chẳng lẽ quan hệ của bọn họ là...

"Không cần, hắn bề bộn nhiều việc!" Tô Du Du nói một câu như vậy, đã đơn giản cắt đứt mối quan hệ giữa cô và hắn

Mà tầm mắt của Lục Tử Thông vẫn gắt gao dừng trên cánh tay của Lăng Thần đang ôm eo Tô Du Du.

Đôi mắt sắc bén, giống như là hận không thể đem cánh tay kia của Lăng Thần phá bỏ

"Lăng nhị gia, mau vào đi. Hiện tại đã đến giờ họp xưởng sinh nhật!" Cách đó không xa, Tiểu Lục Tử đứng ở trước cửa nói một câu như vậy, giống như là có ý muốn phối hợp diễn trò cùng Lăng nhị gia

Trong lúc nhất thời, Lục Tử Thông cảm giác mình giống như là người bị chết đuối, không thể hô hấp nổi. Mà Tô Du Du bên này giống như là đao phủ, đứng ở bên bờ lạnh lùng nhìn hắn

Thủy chung cô đều đứng bên cạnh người đàn ông kia, ngay cả một cái liếc mắt cũng không dành cho hắn

"Kia... Vậy không quấy rầy, chúng ta vào thôi! Nhớ rõ, hôm nay em còn phải tặng anh một món quà sinh nhật!" Dưới tình huống uy hiếp như vậy, Tô bé nhỏ tốt nhất vẫn không mở miệng. Phía sau lưng, Lăng Thần lại đưa ra một yêu cầu vô si như vậy

Thật ra, nói là quà, nhưng ở căn phòng kia quà đã sớm chất thành một núi nhỏ. Bên trong muốn thứ gì, cơ hồ đều có cả

Cũng không biết tại sao, Lăng Thần lại cố tình muốn Tô Du Du phải tặng quà cho mình. Thậm chí đưa ra yêu cầu đó vào thời điểm này, trong đầu hẳn đã bắt đầu nhin không được chờ mong

"Ách? Được..." Tô Du Du ngẩng đầu đối diện với gương mặt yêu nghiệt của Lăng nhị gia có chút kinh ngạc. Nhưng ngại trước mặt có Lục Tử Thông, cho nên cô chỉ có thể đồng ý

Nghe được câu trả lời của Tô Du Du, Lăng nhị gia hoàn toàn đem cô kéo vào trong lòng, nhanh chóng rời đi

Mà Lục Từ Thông bị bỏ rơi ở chỗ này, cũng chỉ biết tê tâm liệt phế mà gào thét: "Tô Du Du, xem như tôi nhìn lầm cô!"

Hắn đầu tiên biết được tình yêu, thậm chí chuẩn bị thổ lộ, lại không nghĩ rằng sẽ có kết cục như vậy...

Ở thời điểm Lục Từ Thông nghĩ Tô Du Du chỉ là một cô gái ham giàu có

Câu nói kia của hắn, lại một lần nữa hung hăng đâm vào trái tim cô

"Tô bé nhỏ, anh nói em uống say sẽ không nhớ, hiện tại em xem, em lại cần anh, cần thật anh đem em để ở ven đường!" Thời điểm bước ra khỏi căn phòng kia, Tô Du Du hoàn toàn thay đổi thành một người khác. Lúc đầu tiến vào căn phòng đó, cô còn rụt rè nói là mình sẽ không uống rượu. Nhưng một lúc sau, ai mời rượu lại không cự tuyệt

Đến cuối cùng uống không đủ, còn muốn Lăng Thần hắn lấy thêm rượu cho cô

Sau đó cô giống như hiện tại, say thành bộ dạng như thế này

Nếu như cô giống như người khác, uống rượu say rồi an phận ngủ thì tốt biết bao

Nhưng Tô bé nhỏ vốn không đi con đường bình thường, vừa uống say liền quát tất cả mọi người, từ trong quán bar bước ra, Lăng Thần bị cô tập kích mấy lần

Lúc này, cổ của hắn cũng đã xuất hiện vài dấu răng, vết móng tay ấn vào đương nhiên cũng không ít. Rõ ràng cái gì cũng chưa làm, nhưng xem hiện tại thật giống như là đã làm

"Anh dám để tôi ở bên đường, tôi liền cắn chết anh!" Nói xong, Tô Du Du bị túm lên xe, lại hung hăng cắn đuôi Lăng nhị gia

"Được, em đem chính mình trở thành cầu nhỏ thích cắn người! Mẹ nó, xem như gia sợ em!" Thật ra từ khi gặp được Tô Du Du, Lăng nhị gia luôn có cảm giác mình bị xem thường! Nhưng bị cô cắn như vậy, hắn lại không chịu đem cô ném đi

"Biết ai gia lợi hại thì tốt rồi, còn không đưa ai gia về nhà!" Say rượu, Tô Du Du liền bắt đầu coi mình là Từ Hi thái hậu

"Đã biết, ai gia!" Nhìn cô gồng đầu lên đuôi hắn, tư thế hỗn loạn. Lăng nhị gia chỉ có thể nói Lục Từ Thông lái xe chậm một chút

Đương nhiên, cái gọi là đưa cô về nhà, Lăng nhị gia lại cố tình đem Tô Du Du trở về nhà của mình

Chẳng qua Tô Du Du này, giống như là có chút không tự giác

Rõ ràng vào cửa là khách, khách nghe theo chủ

Nhưng Tô Du Du lại không có tính tự giác này

Lăng nhị gia vừa mới phải dùng sức chín trâu mười hổ, mới có thể đem cô túm lên giường, cô lại bắt đầu ra lệnh: "Tiểu Lăng Từ, còn không mau hầu hạ ai gia rửa mặt?"

Nghe được ba chữ "Tiểu Lăng Từ", trên trán của Lăng nhị gia bắt đầu nổi gân xanh

Nhưng nghĩ lại, Tô bé nhỏ thường hay xưng hô với hắn như vậy

"Còn không mau làm, đứng ở đó làm cái gì? Cần thật ai gia đánh đòn người!" Mắt thấy Tô Du Du bắt đầu gào thét, Lăng Thần chỉ có thể bưng nước tới, trước để cho cô súc miệng

Đương nhiên, trong lúc làm việc, Lăng Thần vẫn coi mình là người có lòng từ bi rộng thùng thình, không cần so đo với Tô bé nhỏ, cho dù phải so đo, cũng đợi đến lúc cô tỉnh rượu

"Khụ khụ khụ... Tiểu Lăng Từ người chuẩn bị nước cho ai gia kiểu gì thế?"

"Kia ai gia, em chẳng phải nói muốn súc miệng sao!"

"Cái gì mà nước súc miệng! Ai gia muốn tổ yến! Tổ yến biết không?" Tô Du Du đẩy cốc nước trên tay Lăng Thần, bắt đầu hét to

"Tổ yến? Ai gia, hôm nay bên này không có tổ yến, em trước ngoan ngoãn biết không?" Nhìn cô say đến ngã trái ngã phải, còn muốn ồn ào dùng tổ yến súc miệng, Lăng nhị gia cảm thấy mình sắp bị cô làm cho tức chết rồi. Nhưng không có cách nào, chuyện Tô Du Du say rượu là lớn nhất, nếu như hắn không hầu hạ thật tốt, người chịu khổ lại là Lăng nhị gia hắn

"Được rồi, ai gia trước không chấp người. Nhưng mà sau này nếu người còn như vậy nữa, ai gia sẽ không tha cho người!" Một bên nói, một bên cũng không quên ra oai

"Kia cảm ơn ai gia!"

Cuối cùng thu phục cái miệng chuyên nói lời mê sáng của cô gái này, Lăng nhĩ gia mệt mỏi xụi lơ ở ngay bên cạnh

Hôm nay là sinh nhật hắn, đáng lẽ ra Tô bé nhỏ phải hướng hắn chăm sóc mới đúng

Hiện tại lại ngược lại, biến thành hắn hầu hạ Tô bé nhỏ!

"Tô bé nhỏ, trên thế giới cũng chỉ có một mình em mới có đặc quyền được gia hầu hạ mà thôi!" Nhìn cô gái trong lòng ngực mình đã sớm ngủ say, Lăng Thần không tự giác tới gần, sau đó đem cô ôm vào trong lòng ngực mình

Thời điểm cô ngủ, hắn phát hiện hai tròng mắt của cô có chất lỏng trong suốt

Xem ra, cô vẫn đang đau khổ...

Xem ra, cô vẫn đang để ý! Để ý đến câu nói của người đàn ông kia

Mà Tô Du Du trời sinh tính tình mềm yếu, chỉ biết đem những gì không vui của mình mượn rượu phát tiết

Nhưng Lăng Thần có điều dám chắc, người nào chọc giận người phụ nữ của hắn, hắn nhất định sẽ không bỏ qua!

Nghĩ vậy, khóe miệng Lăng nhĩ gia khẽ nhếch

Lục Tử Thông đúng không!

Kia, vậy đợi gia cấp cho người một kinh hi đi...

Đôi mắt của hắn nheo lại, so với tài tử Hàn Quốc còn muốn xinh đẹp hơn vài phần...

Ở thành phố D một thời gian, Đàm Dật Trạch liền mang theo Cố Niệm Hề trở về

Thật ra, lúc đầu Cố thị trưởng muốn kiên trì giữ Cố Niệm Hề ở đây một thời gian, bởi vì cô vừa mới phẫu thuật xong, hiện tại thân thể cũng chưa hoàn toàn hồi phục

Nhưng vẫn không có cách nào, Đàm Dật Trạch không đem cô theo liền không an lòng

Trải qua sự kiên trì của người đàn ông này, Cố Niệm Hề cuối cùng cũng phải theo hắn trở về

Đương nhiên, trước khi đi, Đàm Dật Trạch cũng không quên đến bệnh viện trước kia Cố Niệm Hề làm phẫu thuật, cầm theo vài thứ

Trước khi lên máy bay, Đàm Dật Trạch liền đem thứ kia đi hỏa táng, nhìn viên thịt nhỏ kia dần biến thành một đồng tro tàn, nhìn nó bị cất vào một cái bình, vành mắt của hắn lại có chút phấp phồng

Lúc lên máy bay, Cố Niệm Hề phát hiện vành mắt của Đàm Dật Trạch có chút hồng: "Lão công, làm sao vậy?"

"Không có gì" Nói lời này, Đàm Dật Trạch lại đưa tay lên xoa mặt cô một hồi lâu: "Hề Hề, sau khi trở về chúng ta ở lại Đàm gia một thời gian được không?"

Thân thể của cô vẫn chưa khỏi hẳn, Đàm Dật Trạch rất lo lắng một mình cô ở nhà

"Được, nhưng sao đột nhiên lại muốn như vậy?"

"Không có gì, gần đây anh có chút bận, cho nên không có nhiều thời gian ở cùng với em. Ở Đàm gia còn có ông nội, có Nhị Hoàng có thể bồi em nói chuyện một chút!" Máu chốt còn ở chỗ, có cô Lưu có thể giúp cô hâm canh.

"Được, tất cả theo ý anh!"

Không phải cô sợ nhàm chán, mà là cô hy vọng có thể làm cho hắn an tâm

Lúc về đến Đàm gia đã là thời điểm cơm chiều, thấy Cố Niệm Hề cùng Đàm Dật Trạch đến, còn mang theo hành lý, người vui vẻ nhất đương nhiên là ông nội Đàm

Ông nội Đàm luôn luôn nói cô ăn nhiều một chút, còn hỏi về vết thương trên tay cô rồi cuộc là bị làm sao

Thật ra, trong khoảng thời gian này Cố Niệm Hề xảy ra chuyện gì, ông nội Đàm cũng được Đàm Dật Trạch nói qua. Nhưng mà, ông cũng đã đồng ý trước quyết định của Đàm Dật Trạch, tạm thời để Cố Niệm Hề ở lại đây...

Mà thấy tay Cố Niệm Hề còn bị thương, Thư Lạc Tâm đương nhiên cũng cảm thấy mình có một cơ hội. Cô Lưu đã sớm làm hầm xong canh xương, nhưng Thư Lạc Tâm vẫn cứ kiên trì muốn đi ra ngoài mua sản phẩm bảo vệ sức khỏe gì đó, để bổ sung dinh dưỡng cho Cố Niệm Hề khoảng thời gian này

Về phần Đàm Dật Nam, gặp được Cố Niệm Hề, hắn đương nhiên vẫn động tâm

Bởi vì cô là nữ thần trong mộng của hắn

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cô uống canh, Đàm Dật Nam ngay cả ăn cơm cũng quên. Mà thấy cô cười hạnh phúc khi Đàm Dật Trạch chăm sóc cô, trong lòng hắn liền hiện lên một chút mất mát

Mà người cẩn thận như Đàm tham mưu trưởng đương nhiên cũng phát hiện ra ánh mắt quá mức nóng bỏng của Đàm Dật Nam. Lúc này hắn liền cảm thấy hối hận khi đem Cố Niệm Hề về bên này

Chẳng qua, hắn tin tưởng, ở Đàm gia nhiều người như vậy, Đàm Dật Nam cũng không dám làm ra chuyện gì quá phận với Cố Niệm Hề

Xét về tổng thể, lần này trở lại Đàm gia, trong nhà người nào cũng coi như là tốt. Điều này cũng làm cho Cố Niệm Hề an tâm không ít

Chẳng qua, trong số những người ở Đàm gia, người Cố Niệm Hề cảm thấy căm tức một chút lại chính là Đàm tham mưu trưởng

Bởi vì trong khoảng thời gian này, Đàm tham mưu trưởng đối với cô dường như chẳng có phần ham thích nào!

Trước kia mỗi khi đi ngủ, Đàm tham mưu trưởng nếu như không hưng hăng gây sức ép cho cô thì nhất định sẽ không chịu bỏ qua, gần đây không biết tại sao hắn lại trở lên tu thân dưỡng tính

Từ lúc cô phẫu thuật đến hiện tại, hắn đã không chạm qua cô. Chẳng lẽ, hắn sẽ không nghĩ muốn?

Vì muốn biểu hiện mình đã sẵn sàng nghênh đón Đàm tham mưu trưởng, Cố Niệm Hề quyết định tối nay thay một bộ váy ngủ bằng tơ tằm

Thừa dịp Đàm tham mưu trưởng còn chưa bước ra từ khỏi phòng tắm, Cố Niệm Hề mau chóng cởi ra bộ áo ngủ hoạt hình mà hắn thay cho cô, thuận tiện ngay cả nội y cũng vứt luôn ra ngoài. Sau đó giặt co một chút, mới có thể mặc được bộ váy ngủ kia lên

Bởi vì hiện tại một tay không thể cử động Cố Niệm Hề đối xong váy ngủ trên trần cũng đã toát mồ hôi

Nghe được trong phòng tắm truyền ra tiếng vang, Cố Niệm Hề mau chóng nằm trên giường

Mất thấy Đàm tham mưu trưởng đã bước gần đến chỗ cô, cô vội một tay chống đầu, nằm nghiêng người qua một bên. Còn không quên đem váy của mình kéo lên cao một chút, kéo cao tận đến chỗ gốc đùi mới dừng lại

"Vật nhỏ, em làm cái gì vậy?" Đàm Dật Trạch trên tóc vẫn còn ướt, vốn định đi ra ngoài xem văn kiện, lúc phát hiện cảnh này, yểu hần không tự giác chuyển động lên xuống

Ánh đèn chiếu trên người Cố Niệm Hề. Hắn ở góc độ này có thể nhìn thấy mông ngực tuyết trắng của cô...

Nhìn bên dưới chính là cặp đùi làm cho người ta phải ngứa ngáy khó chịu

Vừa thấy cảnh này, Đàm Dật Trạch liền có cảm giác kỳ quái, rất muốn đôi chân kia, quặp chặt eo của mình

Không chỉ là như thế, Đàm Dật Trạch còn nhìn thấy nội y cô vừa cởi ra vứt ở trên giường...

Nói cách khác, giờ phút này bên trong của cô không mặc gì

Chỉ cần hắn nhẹ nhàng kéo lên váy ngủ tơ tằm, chắc chắn có thể nhìn thấy phong cảnh đẹp mắt bên trong...

"Em đang đợi anh, lão già kia!" Cô nhìn hắn, khoe miệng khê nhếch. Hiện tại không khí vô cùng mờ ám, khiến cho Đàm Dật Trạch cảm thấy không bình thường một chút nào

_____ Bên lề _____

Có người nói Cố Niệm Hề không có cảm giác sinh non là rất khác thường. Thật ra điểm này, phía sau sẽ nói đến, đừng vội đi ~→ _→

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Kẻ Trộm, Cha Mẹ Chồng

Nhìn Cố Niệm Hề như vậy, yết hầu của Đàm tham mưu trường lần thứ hai chuyển động lên xuống

Cố Niệm Hề là một cô gái chỉ cần khoác trên mình bộ quần áo bình thường cũng có thể khiến cho người ta điên cuồng. Càng không cần nói, cô bây giờ lại ăn mặc nửa kín nửa hở, làm ra bộ dáng dụ tình mê người, còn có trên gương mặt kia lộ ra điểm hồng ngượng ngùng. Trời biết, hiện tại Đàm Dật Trạch hẳn cỡ nào muốn trực tiếp nhảy lên giường. Sau đó ở trên người Cố Niệm Hề tới tới lui lui tàn sát bữa bãi vài giờ, cảm thụ phần sung sướng cực hạn kia...

Vừa nghĩ tới lời nói của bác sĩ, Cố Niệm Hề sau khi phẫu thuật phải một thời gian mới có thể quan hệ bình thường, cho nên hẳn chỉ có thể ghen khuất mà áp chế ngọn lửa trong lòng trở về

Nhưng là cô gái nằm trên giường kia dường như không thể hiểu được sự ẩn nhẫn này của hắn, nhìn thấy hắn ngây ngốc đứng ở một chỗ, cô đột nhiên ngồi dậy, tiến đến bên người Đàm Dật Trạch

Đôi mắt trong suốt kia dưới ánh đèn mờ ảo, phảng phất giống như là ngọc lưu ly, lóe lên tia tinh tế quang mang

"Vật nhỏ... Anh hỏi em, em đang làm cái gì?" Nói lời này, Đàm Dật Trạch lại vô ý thức đỡ đầu. Thậm chí hắn còn nghĩ chính mình không nên tiếp tục nhìn cô nữa, đưa tay với lấy áo khoác trên giường, trực tiếp khoác lên người Cố Niệm Hề, che đi phong cảnh mê người kia

Trời biết, nếu như hắn cứ tiếp tục nhìn đường cong mê người kia của cô, hắn sẽ không biết mình sẽ làm ra điều gì tổn thương cô nữa

"Lão công, người ta đang đợi anh! Chẳng lẽ, anh nhìn không ra sao?" Hôm nay, Cố Niệm Hề dường như muốn hại hắn không thể phòng thủ, hiện tại vật nhỏ đứng trước mặt hắn còn táo bạo đem tay của chính mình đưa lên

Cảm nhận được ở chỗ ngực có bàn tay nhỏ bé không xương, Đàm Dật Trạch cảm giác thần kinh mình đều bị thít chặt. Thậm chí, ngay cả hô hấp cũng vì Cố Niệm Hề mở trở lên xôn xao bất an

"Nhìn ra được! Em lớn như vậy rồi, buổi tối còn không ngủ, mặc ra cái dạng như thế này làm gì? Chẳng lẽ cảm thấy là ở đây ấm áp hơn so với thành phố D hay sao?"

Nói lời này, Đàm Dật Trạch đã tránh khỏi được đôi tay nhỏ bé của Cố Niệm Hề, nhanh chóng đứng qua một bên, túm chăn bông khoác lên người cho cô

Không phải hắn không muốn xem thân hình nhu nhược không xương kia, lại càng không phải hắn chán ghét sự đụng chạm của cô. Đơn giản chỉ là nếu như hắn đã hưởng được sự tốt đẹp kia, chắc chắn sẽ không nhìn được mà điên cuồng ra tay, không ngăn chặn được trái tim đang đập loạn nhịp của hắn

Hiện tại, ngay cả tay hắn đang cầm chăn bông cũng nổi lên gân xanh

Sợ chính mình sơ xuất một cái, không cẩn thận động vào da thịt cô, càng sợ ngăn không được tay mình đi xuống tìm kiếm...

Nhưng là cô gái không an phận kia dường như có chút bi thương

Hiện tại, cô thấy hắn có ý né tránh, còn gắt gao nắm lấy tay hắn

"Lão công, anh... Anh thật sự không muốn sao?"

Hỏi ra câu kia, trông mắt Cố Niệm Hề đã có điểm hồng nhạt. Sương mù cũng bắt đầu ngập tràn trong mắt xinh đẹp kia, đôi môi đỏ mọng mấp máy, biểu hiện cô hiện giờ có bao nhiêu bất an

Giọng nói kia nghẹn ngào, lại chứng minh cho cô hiện tại có bao nhiêu mất mát cùng đau thương

"Ân..." Hắn lần thứ hai dùng giọng nói khàn khàn của mình đáp lại cô. Không phải không muốn, mà là không thể!

Nhìn cô bộ dáng bất lực bật khóc, tim của hắn đau đến không thể hô hấp được. Thật muốn, hiện tại đem cô gái đang khóc kia ôm vào trong ngực, trực tiếp dùng miệng của mình lau đi nước mắt cho cô...

Thấy quần áo trên người Cố Niệm Hề bởi vì sự hoạt động của cô mà nhanh chóng xộc xệch, ngăn không được phong cảnh hoàn mỹ lại hiện ra, Đàm Dật Trạch chỉ có thể mau chóng rời đi. Bởi vì hắn biết, cấm dục một thời gian dài, một khi đụng chạm vào thân thể mềm mại kia, sẽ làm cho hắn phát hỏa

Mà hiện tại, thân thể của Cố Niệm Hề lại không cho phép

Nhìn cô gái trên giường mái tóc hỗn độn, quần áo xộc xệch, Đàm Dật Trạch chỉ có thể bất đắc dĩ đắp chăn bông trên người cho cô, sau đó đứng lên chuẩn bị ra ngoài

Cứ để cho cô yên tĩnh trong chốc lát có lẽ sẽ tốt hơn

Nghĩ vậy, Đàm Dật Trạch nhấc chân, bước một bước hướng tới cánh cửa phòng ngủ

Hắn vẫn nghĩ, trầm mặc hoặc cho lẫn nhau một không gian riêng, chính là biện pháp giải quyết tốt nhất. Nhưng hắn lại không biết, có đôi khi trầm mặc so với trực tiếp cự tuyệt, còn muốn đau thương người hơn...

Mà trong lúc hắn xoay người, hắn càng không biết gương mặt nhỏ nhắn của người nào đó đã sớm tràn ngập nước mắt...

"Lão già kia, anh không thích em sao?" Nhìn người đàn ông từng bước cách xa mình, Cố Niệm Hề rút cuộc cũng nhìn không được, ghen ngào hỏi lên vấn đề kia

Bởi vì không thích, cho nên ngay cả mặt cũng không muốn nhìn?

Trong lòng của cô, nói không nên có bao nhiêu lời ghen khuất, nói không nên có bao nhiêu ảo não, càng nói không nên có bao nhiêu bất lực...

Cô yêu Đàm Dật Trạch, yêu một người đàn ông độc đoán đưa cô đến cực dân chính kết hôn

Nhưng làm sao bây giờ?

Hắn lại không thích cô!

Có phải hay không, đàn ông đều như vậy? Thời điểm thích thì hao tổn tâm cơ lấy lòng, không thích ngay cả mặt cũng không muốn chạm!

"Không thể nào như vậy, anh chỉ là gần đây có chút mệt mỏi! Được rồi, nếu không còn chuyện gì, anh đến phòng làm việc xem văn kiện, lát nữa sẽ qua ngủ cùng em!" Bởi vì lo lắng quay đầu lại sẽ thấy thân mình trắng nõn kia, sợ một lần nữa không kiềm lòng được mà nảy sinh tà niệm, cho nên giờ phút này, Đàm Dật Trạch mặc dù biết cô thương tâm nhưng cũng không dám quay đầu lại. Đương nhiên cũng bởi vì như vậy, hắn không thể nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy nước mắt của cô

Nói xong một câu, hắn liền đi

Thật sự đi rồi

Mỗi bước, đều không có vì cô mà chậm lại

Thậm chí lúc ra cửa, hắn còn giúp cô đóng lại cánh cửa, đem thế giới của bọn họ ngăn cách...

Nhìn cánh cửa đã đóng chặt kia, nhìn căn phòng toàn bộ trống rỗng, Cố Niệm Hề lại bắt đầu khóc nức nở từng đoạn ngắt quãng

Đàm Dật Trạch, chẳng lẽ hắn thật sự không thích cô sao?

Bằng không, tại sao hắn có thể bỏ rơi cô trong lúc cô đau khổ thế này?

Buổi tối hôm nay, cô khóc cả một đêm

Mãi cho đến khi mệt mỏi, mới cuộn mình nằm ở trên giường thiếp đi

Mà nói đến Đàm Dật Trạch ở phòng làm việc

Những chữ trên văn kiện hắn xem mãi không vào

Bởi vì tâm tư của hắn đã sớm bay tới trên người cô gái đang ở phòng ngủ, nghĩ cô có thể hiểu lầm hắn hay không, nghĩ cô có thể đau khổ hay không, nghĩ cô có thể bởi vì như vậy mà không thích hắn hay không?

Hắn, thật sự rất muốn trở lại căn phòng kia, đem vật nhỏ ôm vào trong lòng ngực của mình. Nhưng hắn sợ sau khi vào đó, cô nếu như còn thức, hắn không biết nên ứng phó như thế nào

Một đêm này, Đàm Dật Trạch vô cùng khó xử bước qua bước lại trong phòng làm việc, mãi cho đến khuya mới quay trở về phòng ngủ

Nhìn cô gái đã sớm bình yên đi vào giấc ngủ, Đàm Dật Trạch đau lòng đi đến

"Vật nhỏ, không phải anh không thích em! Chính là bây giờ không thể, biết không?" Hắn khẽ đụng nhẹ thân thể cô, làm cho cô nằm ngủ thật thoải mái. Nhìn khóe mắt còn lưu lại nước mắt, hắn chỉ có thể cúi đầu khẽ hôn nhẹ vào chỗ đó...

"Vật nhỏ, anh yêu em..."

Hắn ghé sát vào tai cô ni non

Không biết có phải bởi vì nghe được tiếng của hắn hay không, mà mi tâm vốn đang nhăn lại của cô, lúc này liền giãn ra. Đôi tay nhỏ bé không an phận bắt đầu leo lên thắt lưng hắn. Đầu nhỏ cũng không ngoan ngoãn chui vào lồng ngực hắn, tìm kiếm cái tư thế mà cô yêu thích nhất, sau đó hô hấp của Cố Niệm Hề lần thứ hai mới ổn định...

Nhìn vật nhỏ giống như bạch tuộc leo trên người hắn, nhìn làn váy bởi vì động tác này của cô đã sớm kéo cao lên tận gốc đùi. Đàm Dật Trạch chỉ có thể bất đắc dĩ liếc nhìn tiểu đệ nhà mình một cái. Xem ra, đêm nay lại là một đêm khó chịu...

"Hề nha đầu, cậu sao lại biến thành như vậy? Nói cho chị đây, có phải là cái lão già kia hôm qua ức hiếp cậu hay không?"

Hôm nay, Tô Du Du và Cố Niệm Hề gặp mặt, thời điểm Tô Du Du thấy cô liền phát hiện tay cô bị thương, bắt đầu rít gào một trận

Khiến cho, mọi người trong quán cà phê phải chú ý đến bọn họ

"Du Du, cậu có thể nhỏ tiếng một chút được không, cậu nhìn xem mọi người đều đang nhìn mình!"

"Kia là bọn họ chưa từng thấy qua mỹ nữ!" Nói xong, Tô Du Du còn không quên liếc mắt trêu chọc bọn họ

"..." Thấy Tô Du Du như vậy, Cố Niệm Hề một đầu đầy mồ hôi

Da mặt của cô cũng không dày giống Tô Du Du

"Cậu còn chưa nói cho mình biết, tay cậu sao lại thế kia? Tại sao trở về nhà một chuyến, liền giống như trở thành ma ồm?" Nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề tái nhợt, Tô Du Du lại cảm thấy lo lắng

"Ai là ma ồm? Cũng không phải lúc ở nhà mới bị!"

"Mặt của cậu gầy đi, hai tròng mắt đã sớm lòi ra, còn tưởng rằng dấu được chị đây sao? Nói nhanh lên, có phải lão già kia ức hiếp cậu không?" Tô Du Du ngay cả nước cũng chưa kịp uống, đã bắt đầu triển khai bản tính bà tám

"Không có, anh ấy không ức hiếp mình! Đây là lúc trước mình ở công ty, không may bị thế này. Ở nhà đã làm phẫu thuật lần thứ hai, rất nhanh sẽ khỏe lại!" Thật ra, nếu cô không bị Trương Tiểu Cầm kéo tay, hiện tại cũng đã sớm lành lại

"Chỉ đơn giản là phẫu thuật, dựa theo tính cách của Cố thị trưởng cùng Cố phu nhân hẳn là sẽ nuôi cậu béo một chút. Nhưng cậu..." Nói đến đây, Tô Du Du đột nhiên sát vào người Cố Niệm Hề hỏi: "Có phải là gần đây quan hệ vợ chồng không hài hòa hay không?"

"Này..." Thật ra, hiện tại Cố Niệm Hề nghĩ mình đã đem tâm tư của mình cất dấu rất kỹ, không muốn làm Tô Du Du phải lo lắng. Nhưng thật không ngờ, Tô Du Du chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu cô, thậm chí liền chọn trúng vết thương trí mệnh của mình

Sắc mặt Cố Niệm Hề rõ ràng chìm xuống. Đặc biệt cặp mắt to kia còn chứa lệ quang

"Niệm Hề, cậu đừng làm mình sợ? Có chuyện gì cứ nói mình biết, mình nhất định sẽ có biện pháp đối phó với lão già kia!" Tô bé nhỏ đồng dạng, cũng không có nhớ mình bị Lăng nhị gia đối xử ra sao, lúc này còn chuẩn bị đối phó với lão đại của hắn

"Du Du, thật ra mình cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..." Nói lời này, tầm mắt Cố Niệm Hề dừng ở ngoài cửa sổ

Thật ra, cô cảm giác được Đàm Dật Trạch thời gian gần đây thay đổi rất nhiều, cũng có thể nói, bắt đầu từ lúc cô phẫu thuật xong!

Hắn thay đổi, trở nên trầm mặc, trở nên sâu không lường được, càng trở nên khó hiểu

Nhưng hắn, vẫn như cũ tắm rửa cho cô, thậm chí ngay cả lúc sáng cô đi ra khỏi cửa cũng trở thành cái đuôi đi theo, hắn giúp cô chải tóc

Rất khó có thể tưởng tượng được, một người đàn ông có thể làm được những việc này

Thật ra, ngay từ đầu Đàm Dật Trạch chắc cũng không biết làm những điều này. Nhưng ở thành phố D, mỗi lần mẹ cô làm những điều này, Đàm Dật Trạch đều đứng ở một bên chăm chú quan sát

Vừa mới bắt đầu, cô còn chê cười Đàm Dật Trạch nói, một người đàn ông nhìn cô chải đầu làm cái gì! Chẳng qua sau này, Đàm Dật Trạch bắt đầu giúp cô sửa sang đầu tóc, cô liền hiểu được dụng ý của hắn

Chỉ cần là chuyện hắn muốn, cho dù là cái gì hắn cũng phải làm được

Hắn rõ ràng làm cho cô nhiều việc như vậy, điều này cũng chứng minh trong lòng hắn có cô. Nhưng là Cố Niệm Hề không rõ, hắn đã có cảm giác với cô. Đặc biệt mỗi buổi tối còn giúp cô tắm rửa, cô đều thấy vật nam tính kia của hắn dựng lên, nhưng tại sao, hắn mỗi một lần lại cự tuyệt cô?

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ lần trước phẫu thuật, thật sự có gian tình?

Nghĩ vậy, Cố Niệm Hề mơ mơ hồ hồ, nhớ đến cảnh hai chân mình bị người ta banh ra

Trong đầu, có rất nhiều thứ chột lóc

Nhưng khi Cố Niệm Hề cố muốn nhìn thấy rõ, hình ảnh đó lại rất nhanh biến mất

Cảm giác như thế, khiến cô cảm thấy mình thật vô dụng

Mà Tô Du Du lại nói, đây là bởi vì cô bị thương, không có ra ngoài thả lỏng tinh thần

Nhưng, thực là như thế sao?

Buổi sáng ánh mặt trời lên cao, trên tầng cao nhất của tập đoàn Bắc Á, nghênh đón một vị khách đặc biệt. Người tới mặc một thân quân phục xanh biếc, đôi mắt tinh tường giống như chim ưng khẽ quét quanh mọi thứ

"Không biết Đàm tham mưu trưởng tới chơi, Bắc mã thất lễ!" Thật ra, Bắc Dạ Triệt cũng đã sớm đoán ra người đàn ông này nhất định sẽ tới đây. Nhưng là hắn thật không ngờ hắn tới đây quá nhanh, thật sự làm cho Bắc Dạ Triệt có chút hốt hoảng

"Mời ngồi!" Nói xong, Bắc Dạ Triệt vốn dĩ đang ngồi ở ghế da cũng mau chóng đứng lên, nhiệt tình tiếp đón người đàn ông mặc quân phục xanh biếc ngồi ở trên ghế sa lon

Ở thành phố này, thậm chí trên thế giới này, người có thể làm cho lão đại hắc đạo Bắc Dạ Triệt khách khí như vậy rất ít. Mà người đàn ông trước mặt, chính là một trong những người hi hữu đó

Đàm Dật Trạch quả thực theo sự tiếp đón của Bắc Dạ Triệt mà ngồi xuống ghế sa lon. Nhưng vậy, xem như cũng là nể mặt Bắc Dạ Triệt

Mặt kính màu đen trên bàn, có thể thấy được rõ ràng gương mặt cùng bộ dáng tùy ý của người đàn ông trước mặt. Nhưng tư thế này, lại tuyệt đối không ảnh hưởng đến sự cao quý của hắn, ngược lại, lại làm cho hắn hiện ngang hơn vài phần

Hắn lớn lên, đôi chân dài quá phận không giống những người khác, vừa ngồi xuống liền bắt chéo hai chân. Chỉ là lười nhác mà ngồi xuống, lại nói không nên có bao nhiêu cảm khái. Con người sắc bén như chim ưng, nhìn thẳng đôi mắt màu lam của Bắc Dạ Triệt. Cứ như vậy trong nháy mắt, trên người hắn lại tỏa ra lãnh ý khiến người ta phải run sợ

Chẳng qua, Bắc Dạ Triệt cũng là người đàn ông muôn hình muôn vẻ, mọi thứ đã từng trải nghiệm qua. Cho nên hắn cũng không đến mức bị Đàm Dật Trạch dọa cho sợ đến lúng túng. Bắc Dạ Triệt vẫn như trước nở nụ cười, nói thư ký của mình chuẩn bị nước trà

Ngón tay thon dài của Bắc Dạ Triệt đặt lên chén trà, ánh mắt của Đàm Dật Trạch chột lóc. Nhưng rất nhanh liền biến mất. Hắn vẫn như trước, không mở miệng nói chuyện, lạnh lùng nhìn Bắc Dạ Triệt hành động

"Đây là Bích Loa Xuân, nghe nói đây là loại trà ngon thượng đẳng. Hôm nay, Bắc mã muốn cùng Đàm tham mưu trưởng chia sẻ!" Nói lời này, khóe môi của Bắc Dạ Triệt lại khẽ nhếch lên

Người ta nói, người Trung Quốc rất thích trà đạo

Chẳng qua, người đàn ông ngồi trước mặt này vẫn không lên tiếng, khiến cho Bắc Dạ Triệt có chút khản trương

Quả nhiên, người đàn ông này so với sự tử còn khủng bố hơn vài phần, vẫn là không nên trêu chọc hắn thì tốt hơn

"Đến, Đàm tham mưu trưởng. Thử trà Bích Loa Xuân!" Bắc Dạ Triệt lúc trước cũng từng nghiền cứu trà đạo, cho nên hắn cũng biết làm thế nào để pha một tách trà ngon

Mùi hương của trà truyền đến sống mũi, khiến cho đầu lưỡi cũng bắt đầu cảm thấy khô

Nhưng tất cả mọi thứ như vậy, cũng không làm cho người đàn ông trước mặt có phản ứng gì...

Mãi cho đến khi chén trà không còn bốc lên hơi nóng, người đàn ông ngồi đối diện mới mở miệng

"Anh biết tôi đến đây, là vì cái gì?"

Hắn không nói thì thôi, đã nói liền đi vào trọng điểm

Vừa mở miệng liền đánh thẳng đến vấn đề

Ngay cả Bác Dạ Triệt cũng có chút bội phục tác phong của người đàn ông này

"Bác mỗ đương nhiên biết Đàm tham mưu trưởng đến đây là có dụng ý gì, tôi cũng hứa chắc chắn sẽ cho phu nhân của Đàm tham mưu trưởng sau khi trị liệu xong liền quay trở về đảm nhiệm vị trí cũ!" Bác Dạ Triệt khẽ cười, ngón tay lại chạm đến chén trà

Đem một chút lá trà bỏ vào bên trong. Mùi hương thơm nức lại lần nữa bốc lên

Nhưng là hương trà ôn nhu kia, không chút làm lay động gương mặt trong trẻo của người đàn ông trước mặt

"Nếu điều tôi muốn là điều này, Bác tổng anh cho rằng Đàm mỗ sẽ đến đây sao?" Hắn vẫn như trước cười nhẹ

Nhưng thực rõ ràng, ý cười không phát ra từ đáy mắt

"Ha ha... Đàm tham mưu trưởng quả nhiên nghị lực hơn người, Bác mỗ thật bội phục!" Nhìn khỏe môi Đàm Dật Trạch, Bác Dạ Triệt trong lòng lại than thở: Nếu như muốn tiền thuốc men hắn tuyệt đối sẽ không tự mình đến đây. Chỉ cần hắn trực tiếp phái đến vài binh sĩ, là có thể san bằng chỗ này!

"Không nói vô nghĩa, tôi muốn người kia!" Đàm Dật Trạch lời ít mà ý nhiều. Ánh mắt sắc bén dừng trên người Bác Dạ Triệt không một tia che dấu

"Đàm tham mưu trưởng, tôi không hiểu ý của anh. Anh muốn người nào?"

Bác Dạ Triệt dường như có ý muốn cùng hắn chơi chữ, lúc này lại bắt đầu giả trang không hiểu

Mà nói, Đàm Dật Trạch nhìn đến thái độ của hắn cũng đột nhiên khẽ cười: "Đem băng ghi hình giao cho tôi là được, những chuyện khác sẽ không liên lụy đến Bác tổng anh, còn có tập đoàn Bác Á, đương nhiên còn có..."

Nói đến đây, ánh mắt Đàm Dật Trạch lại dừng trên cánh cửa phòng ngủ đang khép hờ của Bác Dạ Triệt

"Vây cảm ơn Đàm tham mưu trưởng" Thật ra, Bác Dạ Triệt cũng đã sớm hiểu câu nói của Đàm Dật Trạch. Hắn ở hắc đạo lăn lộn đã nhiều năm, chinh chết mấy trăm người cũng không là vấn đề. Nhưng nẫu chột, hiện tại hắn đã muốn thu tay, bởi vì một cô gái mà thu tay lại

Bác Dạ Triệt đứng dậy, đem đoạn băng ghi hình mấy hôm trước hắn đã cất cẩn thận, đặt đối diện trước mặt Đàm Dật Trạch: "Đây là băng ghi hình, trừ bỏ người kia, những người khác Bác mỗ có thể kêu đến cho Đàm tham mưu trưởng!"

"Cảm ơn Bích Loa Xuân của anh..." Rốt cuộc đây cũng là lời nói cuối cùng của người nào đó, hắn tỉ mỉ nhấp một ngụm trà

Sau đó liền mau chóng rời đi

Hơn nữa, lúc rời đi còn không quên đóng lại cánh cửa giúp Bác Dạ Triệt

"Cha nuôi, đó là ai? Rất dọa người!" Ngay tại lúc Đàm Dật Trạch rời đi, trong phòng nghỉ lại có một bóng dáng bước ra

Người này trên người mặc đồng phục nữ sinh, chậm rãi tiến về phía hắn. Không thấy hắn có hành động gì, cô tự giác tiến vào lòng ngực của Bác Dạ Triệt

"Con cũng biết khủng bố, ta còn tưởng rằng con trời đất không sợ!" Nói xong, hắn hôn lên cái trán của cô

"Con không phải sợ, con là cảm thấy được người kia lãnh phí đồ tốt!" Nói xong Ni Nhã nhìn về phía bàn trà. Chén trà ngon, người đàn ông kia lại chỉ uống một ngụm, đây không phải là lãng phí thì là gì

"Nhiều trà ngon hơn nữa, cũng kém so với câu nói cuối cùng kia của hắn! Tương lai nếu chúng ta thực sự cùng đường, hắn chắc chắn sẽ là nơi lánh nạn tốt nhất của chúng ta!" Bác Dạ Triệt cười nói

Có một số chuyện quá mức khó hiểu, Ni Nhã của hắn bây giờ vẫn còn nhỏ, hắn không thể để cô biết quá nhiều

Nhưng tóm lại, hắn hôm nay đã giao vật mẫu chột kia cho Đàm Dật Trạch

Chẳng qua....

Nghĩ đến người đàn ông kia ánh mắt vừa dừng trên cánh cửa phòng nghỉ của hắn, lúc ra ngoài còn giúp hắn khép cửa, khỏe môi của Bác Dạ Triệt lại nhếch lên

Nên nói thế nào đây!

Người này cũng là một con cáo già, liếc mắt một cái liền nhìn ra hắn đang ở kim ốc tàng kiều

Liên tưởng tới Cố Niệm Hề lần trước cũng tự động giúp hần đóng cửa, hần liền nhận ra hai người này giống nhau như đúc. Bác Dạ Triệt bất đắc dĩ thở dài: Hai người vừa thấy liền nhìn thấu, kẻ trộm, cha mẹ chồng thật đúng là thiên hạ tuyệt phối!

"Vật nhỏ, đem tay giơ lên!" Buổi tối, lại là thời khắc gian nan. Cố Niệm Hề bị mang vào phòng tắm, đặt ở trong bồn tắm mà người đàn ông nào đó đã pha nước xong xuôi

Nhưng là Cố Niệm Hề vẫn bướng bỉnh cúi đầu, không nhìn hần. Thật ra đêm qua, hần nhắm tâm đem cô vứt bỏ ở phòng ngủ, cô liền đã quyết tâm không để ý đến hần

"Làm sao vậy, không đưa tay lên, không thể cởi áo được!" Đàm tham mưu trưởng thấy Cố Niệm Hề vẫn cúi đầu, không có động tác gì, liền tự chậm rãi bắt đầu cởi bỏ cúc áo cho cô

"Không cần đừng, em tự mình có thể làm!" Cô cố chấp xoay người qua chỗ khác, một bàn tay có chút chậm chạp tự cởi áo của mình

"Đây lại làm sao vậy tiểu tử tông của anh?" Nhìn vật nhỏ cởi áo không thành thực, hần chỉ có thể kiên nhẫn kéo tay cô qua một bên, đem thân thể của cô kéo vào trong lòng

Nhìn thấy hốc mắt cô hồng nhuận, hần rút cuộc cũng biết cô tức giận cái gì

Trong lòng nhất thời, đột nhiên không ngăn chặn được vui sướng

Thì ra hai ngày nay, cảm thấy buồn bức không chỉ có mình hần...

Vật nhỏ của hần cũng khổ sở giống hần vậy...

"Anh, cái tên xấu xa này, còn cười em?" Trong lòng rõ ràng có chút oán niệm, nhìn thấy Đàm Dật Trạch đang cười, Cố Niệm Hề đương nhiên tức giận. Đôi bàn tay trắng như phấn, cũng không tự chủ mà nện trên người hần

Nếu là bình thường, có người dám điều võ dương oai với Đàm Dật Trạch như vậy, kết cục chắc chắn sẽ chết rất khó coi

Nhưng đối với vật nhỏ của hần, Đàm Dật Trạch thủy chung không có vấn đề gì

Mặc dù hiện tại cô gái nhỏ trước mặt dùng tư thế nắm chặt hai tay, hần vẫn cười như trước, mang theo vẻ sủng nịnh

Càng về sau, Cố Niệm Hề đánh đến có chút mệt, hần mới kéo cô vào trong lòng ngực của mình, khẽ cắn tai của cô nói:

"Không làm cái gì, chỉ là cười em cũng không vui giống như anh!"

Nghe được lời nói của hần, Cố Niệm Hề có chút kinh ngạc

Ý tứ này, chẳng lẽ cũng nói, hần thật ra cũng giống cô, tối hôm qua không vui vẻ?

Ngẩng đầu, ngược mắt nhìn hần

Cô muốn hỏi, Đàm Dật Trạch hần sao lại không vui?

Càng muốn hỏi, Đàm Dật Trạch hần sao hôm qua có thể bỏ mặc cô?

Nhưng câu hỏi kia ngàn vạn lần ứ đọng trong cổ họng, không tài nào phát ra tiếng

Trong lúc nhất thời, cô chỉ có thể trừng mắt nhìn hần

Vật nhỏ trầm mặc, hần lại cười nhẹ, phảng phất không nề hà tháo xuống sự cố chấp hôm qua, lại cam tâm tình nguyện trầm luân: "Vật nhỏ, anh nghĩ muốn em, rất muốn em" Hần cắn lỗ tai của cô, dùng giọng khàn khàn mà ní non. Nói là muốn cô

Nói xong, hần dường như còn sợ cô không biết thân thể hần có phản ứng, trực tiếp đem cô xoay người lại, đặt cô ở trên đùi, làm cho mông của cô cảm nhận được chỗ nào đó đang nóng lên

Cảm giác được điều gì đó, gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề lại đỏ lên

Mà người đàn ông tà ác nào đó, thấy cô chưa kịp phản ứng, lại nói tiếp: "Tiểu đệ đã muốn ghen khuất, em cần phải kiềm chế. Bằng không, cẩn thận nó làm cho em..."

So với da mặt dày, Cố Niệm Hề đương nhiên không phải đối thủ của lão lưu manh này!

Lúc này, cô không tự nhiên muốn thoát ra khỏi lồng ngực hắn, cũng không nghĩ hắn lại đem cô giữ lại, hai mặt đối diện lẫn nhau

Một khắc kia, cô từ mắt hắn nhìn rõ bóng dáng của mình phản chiếu lại, thậm chí còn cảm nhận được không biết bao nhu tình từ trong mắt hắn

Thật ra, cảm tình của người đàn ông này đến bây giờ vẫn đều không che giấu cô. Cô vẫn đều hiểu rõ, lão ra kia là sợ làm đau cô

Nhưng là cô không rõ, tại sao gần đây hắn lại cố ý vắng vẻ cô?

"Lão già kia, anh không thích em, thì cứ nói cho em! Không cần để em tiếp tục ngu ngốc..." Đối với lồng ngực ấm áp trước mặt. Cố Niệm Hề khó có thể kháng cự. Hơi thở quen thuộc của người đàn ông, xúc cảm quen thuộc của hắn, còn có tiếng tim đập cô yêu thích nhất kia, tất cả đã trở thành một phần cuộc sống của cô. Làm cho cô, dần dần trầm luân trong đó

Cho nên, mặc dù là cô bây giờ đối với hắn còn có sự giận dữ, nhưng vẫn không thể không chấp nhận cái ôm ấp áp của người đàn ông này

Nghe được giọng nói khàn khàn của cô phảng phất ở bên tai hắn, Đàm Dật Trạch cảm giác giống như có một thứ gì đó bén nhọn đâm chọc vào trái tim của mình

Thì ra, hắn lại tạo nên sự bất an cho cô...

"Ngốc, anh làm sao có thể không thích em? Phải là rất rất yêu thích em cho nên mới nhanh như vậy, cường ngạnh dẫn em đến cục dân chính, có phải hay không?" Thứ mà Đàm Dật Trạch hắn thích, cả đời sẽ không bỏ xuống

Nếu hắn thích, đó chính là của Đàm Dật Trạch hắn, Không phải hắn cũng nhất định cướp đoạt lấy! Đối với Cố Niệm Hề, chính là cái dạng này

"Vật nhỏ, đừng suy nghĩ quá nhiều!"

"Nhưng là..."

"Không có nhưng là gì hết! Vật nhỏ, em chỉ cần biết rằng, hiện tại thân thể của em không được khỏe, đừng suy nghĩ quá nhiều!"

Nói xong, hắn cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô

Mãi cho đến khi hai người vì nụ hôn này mà hít thở không thông, hắn mới dừng lại

"Được rồi, anh sắp chịu không nổi. Nếu còn làm loạn, anh thật sự sẽ phải làm em!" Hắn lại tà ác cạo đến trên người cô một phen, lúc này mới lưu luyến đem cô đặt trong bốn tấm lớn

"Sắp đến thời kỳ kia, em ngàn vạn lần đừng để anh phải phản công! Chính mình tự tắm rửa đi, anh nhanh sẽ trở lại!" Hắn nói, chính là nhắc đến vấn đề đi của Cố Niệm Hề cũng sắp tới

Bác sĩ nói, sau khi phẫu thuật sinh non, một tháng sau có thể làm chuyện ấy

Đó cũng là lý do trong khoảng thời gian này Đàm Dật Trạch vẫn nín nhịn

Nói xong, hắn đứng lên

"Anh chuẩn bị đi đâu, lão già kia?" Cô chính là xuất phát từ lòng tốt mới hỏi, không nghĩ tới người đàn ông tà ác nào đó lại nói với cô một câu:

"Bắn đi!"

Nói lời này, hắn thấy được vẻ mặt đỏ bừng của cô thế nhưng còn hỏi lại: "Muốn nhìn?"

Không đợi Cố Niệm Hề trả lời. Hắn lại tự cho mình là đúng mở miệng nói: "Muốn nhìn cũng không có cửa đâu, gia đây mới không cho em cơ hội nhìn!"

Luận về tà ác, Cố Niệm Hề thật không bằng người đàn ông này

Nhưng không thể không thừa nhận, điểm này của lão lưu manh chính là rất quyến rũ

Nhìn tư thế tựa vào cánh cửa của hắn, yết hầu thỉnh thoảng lại lẫn lộn một vòng, đã là nói không nên lời mê hoặc. Càng không cần phải nói, giờ phút này, đuôi lông mày của hắn hiện lên ý cười thâm sâu

Nếu như bộ dáng này của Đàm Dật Trạch ở trong quân đội, nhất định sẽ là binh lính kinh hãi một phen

"Ha ha..."

Bị tiếng cười của hắn náo loạn, Cố Niệm Hề lúc này mới nhớ tới chính mình còn đang nhìn chăm chăm hắn

Hơn nữa, ánh mắt phồng chùng còn mang theo tia ham muốn

Nhìn hần cười, gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề lại đỏ bừng lên, cô so với trứng tôm hấp chín còn muốn đỏ hơn. Hơn nữa đỏ như vậy dường như cũng lan tràn đến mang tai

Nhìn cô gái đang làm ra bộ dạng ảo não thẹn thùng nào đó, Đàm Dật Trạch chỉ có thể bất đắc dĩ khẽ động khóe môi, nghẹn khuất liếc nhìn tiểu đệ bất an, sau đó bất đắc dĩ rời khỏi phòng tắm...

Ngày hôm đó, vừa vặn là cuối tuần

Ông nội Đàm sang nhà ông Trần chơi cò, mà cô Lư lại đã ra ngoài mua thức ăn. Tòa nhà lớn chỉ có một mình Cố Niệm Hề cùng Thư Lạc Tâm

Cố Niệm Hề thức dậy lúc chín giờ sáng

Trong khoảng thời gian ở Đàm gia, bởi vì tay cô bị thương nên không giống như mấy lần trước, đến đây liền trợ giúp cô Lư. Mà nói Đàm Dật Trạch mỗi lần rời giường liền lặng lẽ tắt đồng hồ báo thức, làm cho cô ngủ thẳng đến hiện tại mới dậy

Nhìn kim đồng hồ chỉ đến số chín, Cố Niệm Hề biết đây chính là kiệt tác của Đàm tham mưu trưởng

Chờ tới nay hần trở về, cô nhất định phải tính sổ với hần một phen

"Cô Lư, cháu hôm nay có thể cùng cô đi dạo phố được không?" Tắm rửa một phen, Cố Niệm Hề xuống lầu liền hướng đến phòng bếp

Liền nhìn thấy cô Lư đã đứng ở đó

"Niệm Hề, đi lên đi! Cô Lư hôm nay đã đi chợ rồi. Con nếu muốn ra ngoài, lát nữa đi sẽ cùng con đi! Đến đây là cháo bát bảo sáng nay dì làm, thừa dịp còn nóng mau ăn đi!"

Người nói lời này chính là Thư Lạc Tâm

Đối với bà mà nói, tay Cố Niệm Hề bị thương chính là cơ hội mà thượng đế ban cho bà

Bà sớm đã tính toán tốt, trong khoảng thời gian này chiều cố Cố Niệm Hề thật tốt, thuận tiện đem cô lừa gạt trở về lòng bàn tay con trai bảo bối của bà

"Dì thư, cháo bát bảo này để cho em chồng ăn đi, tôi ăn cháo cô Lư làm buổi sáng là được rồi!"

Trong khoảng thời gian này Thư Lạc Tâm rất nhiệt tình, Cố Niệm Hề vẫn luôn đề phòng

Cô vẫn không quên thời gian trước chính mình lần đầu tiên xuất hiện ở Đàm gia, thái độ của Thư Lạc Tâm đối với cô rất không tốt! Vậy mà hiện tại thái độ của bà ta lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ. Đây thật sự không thể không làm cho người ta đề phòng

"Dì nói này Niệm Hề, con hiện tại là người Đàm gia, không cần phải... Khách khí với dì. Hơn nữa, con cùng chuyện trước đây con cùng Tiểu Nam đi đã nghe qua, cũng không cần mở miệng liền gọi em chồng em chồng, kêu thật là xa lạ đi!" Nói đến đây, Thư Lạc Tâm đã sớm đem chén cháo bát bảo đặt ở trước mặt Cố Niệm Hề. tiếp tục nói: "Mà cháo bát bảo này, cũng là dì làm cho con. Gần đây cô Lư thường làm cho con món bổ huyết, nhưng lại không làm cháo bát bảo, cho nên dì mới đặc biệt làm cho con!"

Thư Lạc Tâm từ trước đến nay là người thông minh. Bà đương nhiên biết, Cố Niệm Hề mở miệng nói câu "Em chồng" tức là muốn phân chia rõ giới hạn với Đàm Dật Trạch. Nếu Đàm Dật Trạch hiện tại đã yêu cô gái khác thì không nói. Nhưng Đàm Dật Trạch hiện tại vẫn chỉ nhớ đến một mình Cố Niệm Hề, Thư Lạc Tâm bà là mẹ hần, cũng chỉ có cách hỗ trợ một phen mà thôi

Hôm nay, vừa khéo đúng lúc bà làm được vài chuyện cho Tiểu Nam. Tối thiểu, làm cho Cố Niệm Hề có thể sửa cách xưng hô

"Dì Thư, đây chính là vấn đề vai vế! Nếu trước kia, chúng tôi vẫn là đồng học, nghĩ muốn gọi thẳng tên cũng không vấn đề! Nhưng hôm nay, Cố Niệm Hề tôi đã gả cho Đàm Dật Trạch, đương nhiên danh chính ngôn thuận trở thành chị dâu của em chồng! Làm sao có thể gọi thẳng tên như trước kia, chỉ sợ sẽ bị người ngoài chê cười

Thư Lạc Tâm vốn định khuyên Cố Niệm Hề thanh đôi xưng hô, nhưng không nghĩ tới cô gái này nhanh mồm nhanh miệng, lại từ chối yêu cầu của bà

Mà Cố Niệm Hề nói xong câu này, lại nhìn về phía cháo bát bảo trước mặt: "Về phần cháo bát bảo này, dì thư vẫn là nên để cho em chồng ăn thì tốt hơn. Tôi vốn không thích hương vị này!"

Thật ra, Cố Niệm Hề nói cũng rất đúng

Cô thật sự không thích hương vị của cháo bát bảo. Bằng không, Đàm Dật Trạch sao lại không nói cô Lư làm cho cô cháo bát bảo

Những lời này, lọt vào tai Thư Lạc Tâm lại là một sự châm chọc

Chẳng qua ngại việc hiện tại bà muốn lôi kéo Cố Niệm Hề, cho nên chỉ có thể không lên tiếng chịu đựng

Nhưng mà, bà thật sự lại nghĩ ra một biện pháp

Thừa dịp này, bà liền gọi điện thoại đến công ty Đàm Dật Nam

Đàm Dật Nam về tới nhà, liền nhìn thấy Cố Niệm Hề ngồi chồm hổm ở trong sân chơi cùng Nhị Hoàng

"Niệm Hề, tay của em đã đỡ chưa?" Nhìn khỏe miệng Cố Niệm Hề có độ cung, Đàm Dật Nam nhìn không được cũng ngồi xuống bên cạnh cô

"Tốt hơn nhiều. Em chồng, sao lại giờ này về nhà?" Tuy rằng nhìn qua, Cố Niệm Hề đối với Đàm Dật Nam hẳn đã không còn đề phòng như trước. Nhưng hẳn vẫn rõ ràng cô đem từ "Em chồng" kia mà tạo đường phân cách đối với quan hệ của bọn họ

"Này..." Ánh mắt Đàm Dật Nam có tia xấu hổ

Không chỉ bởi vì xưng hô của Cố Niệm Hề, mà còn bởi vì cô đột nhiên hỏi vấn đề này

Hắn không thể nói cho cô, là mẹ hắn nói cô ở nhà một mình, cho nên hắn mới tức tốc trở về, chuẩn bị tạo không gian riêng cho hai người bọn họ

"Là di Thư gọi về?"

Không đợi Đàm Dật Nam trả lời, Cố Niệm Hề đột nhiên mở miệng

Một câu vô cùng đơn giản, nhưng lại là cho Đàm Dật Nam lần thứ hai á khẩu

Trong lúc nhất thời, hắn thậm chí có chút kinh ngạc nhìn về phía cô

Cố Niệm Hề chẳng lẽ vẫn biết mẹ của hắn đánh chủ ý gì đó lên người cô? Nhưng tại sao cô vẫn không mở miệng nói gì?

"Yêu, hôm nay cũng thật náo nhiệt!" Đàm Dật Nam đang kinh ngạc chuyện của Cố Niệm Hề, phía sau bọn họ liền truyền đến một giọng nói quen thuộc

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Gả Cho Lão Lưu Mạnh

Giọng nói phụ nữ quen thuộc truyền đến, Cố Niệm Hề cùng Đàm Dật Nam có thể nghe được tiếng bước chân từ phía sau bọn họ đang đến gần

Đối với bọn họ mà nói, giọng nói này rất quen thuộc, thế cho nên hai người đều không cần quay đầu lại, liền có thể biết được người hiện tại ở phía sau bọn họ là ai

Xem ra, hôm nay thật đúng là vô cùng náo nhiệt

Chẳng qua, náo nhiệt như vậy, Cố Niệm Hề cũng không muốn tham gia

Cho nên, không nhìn người ở phía sau, Cố Niệm Hề đã đứng dậy: "Em chồng, tôi không quấy rầy hai người, đi vào trước!" Nói xong câu kia, Cố Niệm Hề lại chuẩn bị đi vào

Không thể không thừa nhận, Cố Niệm Hề là người thông minh

Chỉ một câu vô cùng đơn giản, liền đem mọi chuyện giải quyết xong

Đương nhiên, điều đó cũng không phải là Cố Niệm Hề e ngại người phụ nữ kia. Mà là cô hiện tại thật không có tâm tình, để ý tới cô ta

Nói xong câu kia, Cố Niệm Hề liền nhanh chóng rời đi, ngay cả liếc mắt một cái nhìn người phía sau cũng không có

Mãi cho đến khi bóng dáng Cố Niệm Hề hoàn toàn biến mất, Đàm Dật Nam mới hồi phục tinh thần. Nhìn người phụ nữ trước mặt bụng đã nổi lên, gương mặt cũng bởi vì mang thai mà biến dạng

Hiện giờ đối mặt với Hoắc Tư Vũ, Đàm Dật Nam lại cảm thấy mệt mỏi

"Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?" Vừa gặp mặt, tầm mắt của hắn cũng chỉ khẽ liếc qua cô, còn lại là dừng trên bụng cô

"Nam, em hôm nay tới đây muốn nói, ngày kiểm tra thai nhi là ngày mai. Ngày mai, anh cùng em đến bệnh viện kiểm tra được không!" Nói lời này, tay của Hoắc Tư Vũ lại đặt trên bụng mình

Thật ra, ngay từ đầu cô cũng không biết mình đối với đứa bé này có dạng ý tưởng gì. Nhìn đứa bé này từng ngày lớn lên trong bụng cô, làm cho cô cảm giác được sự hiện hữu của nó, cô liền đối với đứa bé này vô cùng quý trọng

Cảm nhận được sinh mệnh đang ở trong bụng mình từng ngày lớn lên, nếu có thể cô thật sự hy vọng nó là con của Đàm Dật Nam

Nhiều khi, Hoắc Tư Vũ đã từng nghĩ, nếu trước kia mình không cướp đoạt bạn trai của Cố Niệm Hề, hiện tại có thể thay đổi thành như vậy hay không?

Chỉ tiếc, trên thế giới này cũng không có cái gì gọi là hồi hận

Mọi chuyện đã xảy ra, cô cũng không có khả năng làm cho chưa xảy ra

Cô bây giờ thậm chí phải quý trọng mọi thứ trước mắt

Đứa bé trong bụng này, cô đã xác định rồi

Đương nhiên, tài sản của Đàm gia, cô cũng muốn có được

"Đến đây vì việc này?" Đàm Dật Nam nghe được lời kia của cô, cũng chỉ biết hỏi lại: "Về sau nếu có chuyện gì, cứ gọi điện thoại cho tôi trước, tôi sẽ đến đón cô!" Miễn cho mẹ hắn thấy Hoắc Tư Vũ sẽ gây ra một màn gà bay chó sủa

Sau một lát, ngay cả tầm mắt của hắn dừng trên bụng cô cũng thu hồi

Hắn hiện tại, lần thứ hai xoay người nhìn về phía đại sảnh. Theo tầm mắt của Đàm Dật Nam, Hoắc Tư Vũ nhìn thấy được bóng dáng của cô gái nào đó

Trong đại sảnh, một cô gái đang ngồi trên ghế sa lon xem TV, vừa xem vừa cắn hạt dưa. Có lẽ bởi vì trong TV có tiết mục hay, cho nên khóe miệng của cô gái đó thỉnh thoảng còn hiện lên ý cười

Có một số người trời sinh giống như trẻ con. Cũng có một số người, lớn lên được hàng vạn người sùng bái

Mà Cố Niệm Hề chính là hai loại người này kết hợp

Nhìn Cố Niệm Hề ngồi ở ghế sa lon, Hoắc Tư Vũ đột nhiên cười nhẹ một tiếng

Có lẽ bởi vì tiếng cười của cô quá mức đột ngột, giờ phút này Đàm Dật Nam thậm chí còn có chút hồ nghi quay lại nhìn về phía cô

Đó cũng là lần đầu tiên từ lúc vào cửa, người đàn ông này chân chính nhìn cô

"Đừng nghĩ đến chuyện một lần nữa làm tổn thương cô ấy!" Hắn nhìn cô, ánh mắt kiên định

Hoặc là phải nói, giống như sư tử mẹ bảo hộ sư tử con

Đôi mắt kia tràn ngập tia phòng bị, khiến cho Hoắc Tư Vũ cảm thấy đau đớn. Cô thật sự không biết, trên mặt mình có biểu tình thế nào, lại để cho Đàm Dật Nam nghĩ cô muốn tổn thương Cố Niệm Hề!

"Như thế nào? Tôi hiện tại ở trong mắt của anh đã xấu xa như vậy sao, ngay cả một người tàn tật cũng không tha?"

Nói lời này, tầm mắt của Hoắc Tư Vũ lại dừng lại trên cánh tay bị thương của Cố Niệm Hề

"Tôi không phải nói cô ấy như vậy. Tay cô ấy chỉ là gãy xương, vài ngày sau sẽ khỏi hẳn!" Điểm này, Hoắc Tư Vũ đương nhiên biết. Chẳng qua là bị Đàm Dật Trạch kích thích nên cô mới nói như vậy. Chính là thật không ngờ, những chuyện liên quan đến Cố Niệm Hề, Đàm Dật Nam lại rất quan tâm

Giờ phút này, trong lòng mắt của Hoắc Tư Vũ tràn ngập địch ý

"Tôi chẳng qua chỉ nói giỡn, không nghĩ tới anh lại tưởng thật! Không phải là nói, anh cùng mẹ của anh vẫn muốn đánh chủ ý lên người cô ta chứ!" Nói lời này, trong mắt của Hoắc Tư Vũ lại lộ ra ý cười hèn mọn

Cố Niệm Hề rõ ràng đã kết hôn, mà đối tượng lại là anh của Đàm Dật Nam

Hơn nữa, hiện tại cuộc sống của Cố Niệm Hề nhìn qua rất hạnh phúc. Mặc dù là tay bị thương, nhưng nụ cười của cô vẫn lay động lòng người. Ngay cả Hoắc Tư Vũ cũng cảm thấy đồ kỳ quái

Có điều cô thật không rõ, mẹ con nhà Đàm Dật Nam, còn muốn dùng cách nào để chia rẽ cuộc sống của Cố Niệm Hề và Đàm Dật Trạch?

"Đây là chuyện của tôi, không cần cô quan tâm. Cô chỉ cần làm tốt bổn phận của mình, chăm sóc đứa nhỏ trong bụng đến nơi đến chốn là được!" Đàm Dật Nam liếc mắt nhìn Hoắc Tư Vũ một cái

Thật ra, hần vẫn luôn sợ bị Cố Niệm Hề nhìn thấy ý nghĩ của hần, sợ bị cô xem thường

Từ trước đến nay, đối mặt với mọi người hần đều có thể làm ra dáng vẻ bình tĩnh. Nhưng mỗi khi ở trước mặt Cố Niệm Hề, hần lại không tự giác mà trở nên vội vàng. Biểu hiện như vậy, ngay cả Đàm Dật Nam hần cũng tự khinh thường chính mình...

"Tôi hôm nay cũng chỉ muốn đến nói cho anh ngày mai đưa nhỏ phải đi kiểm tra!" Nói xong một câu, Hoắc Tư Vũ đột nhiên vòng qua Đàm Dật Nam, đi nhanh vào trong đại sảnh

Mà Đàm Dật Nam cả thấy bước chân của Hoắc Tư Vũ đang hướng về phía Cố Niệm Hề, hần lại vội vàng tiến lên

Thời điểm Hoắc Tư Vũ sắp đến được chỗ Cố Niệm Hề, hần liền nhanh chóng vươn tay kéo Hoắc Tư Vũ lại

"Cô muốn làm cái gì?"

Nói ra câu này, giọng nói của Đàm Dật Nam còn mang theo sự phẫn nộ

Mà giọng nói như thế, đương nhiên cũng làm cho Cố Niệm Hề phải chú ý đến

Xoay người mới phát hiện, vốn dĩ hai người kia mới vừa đứng ở bên ngoài, hiện tại đã tiến đến gần chỗ cô

"Yêu, hai người muốn ở trong này nói chuyện phiếm sao? Tôi đi lên lầu!" Nói xong, Cố Niệm Hề liền với lấy áo khoác, làm ra bộ dáng như không liên quan tới mình chuẩn bị rời đi

Cô căn bản không có lòng dạ nào mà cùng hai người kia tranh chấp, nói đúng hơn là chưa từng bao giờ có!

"Cố Niệm Hề, cô chờ một chút. Tôi đến, là có lời muốn nói với cô!" Ngay tại lúc Cố Niệm Hề cầm áo khoác đứng lên, chuẩn bị hướng phía cầu thang đi đến, Hoắc Tư Vũ đột nhiên mở miệng

Mà ngay sau đó, Đàm Dật Nam lại giống như phát điên: "Hoắc Tư Vũ, cô rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Hoắc Tư Vũ từng có ý xấu với Cố Niệm Hề, đương nhiên cũng làm cho Đàm Dật Nam hần không thể không đề phòng

"Tôi nói rồi, tôi chỉ có lời muốn nói với Niệm Hề, những người khác không liên quan!" Nhìn đến người chồng trên danh nghĩa của mình, vì một cô gái khác mà mặt đỏ tai hồng với cô, Hoắc Tư Vũ cũng chỉ muốn cười

Hiện giờ, đối với người đàn ông tên Đàm Dật Nam này, Hoắc Tư Vũ càng có nhiều tuyệt vọng hơn

Đối với hần, cô đã sớm không còn ôm ảo tưởng gì

Nếu không phải là vì phần tài sản kia, cô vốn không muốn bước chân vào nơi này nửa bước

Đàm Dật Nam cùng Thư Lạc Tâm thật khiến cho cô ghê tởm!

"Buông. Anh cho rằng, tôi bây giờ còn có cái gì để tổn thương cô ấy sao?" Nói lời này, Hoắc Tư Vũ thoát khỏi tay Đàm Dật Nam, hướng tới bụng của mình xoa nhẹ

Ý tứ thật rõ ràng, cô hiện tại đang mang thai, đánh nhau cũng không thể thắng Cố Niệm Hề

Đàm Dật Nam sau khi nhìn hành động này của Hoắc Tư Vũ, liền quay đầu lại nhìn Cố Niệm Hề

"Em chồng, chú đi ra ngoài trước đi. Tốt xấu gì cô ấy cũng là em dâu của tôi, với cả đây cũng đang ở Đàm gia, tôi tin cô ấy chắc chắn sẽ không làm ra chuyện gì xấu gì đối với tôi!"

Nói lời này, Cố Niệm Hề vốn dĩ đã cầm áo khoác định rời đi. Lúc này liền đặt áo khoác xuống ghế sa lon rồi ngồi xuống

Cô thật muốn nghe, hiện tại Hoắc Tư Vũ muốn cùng cô nói cái gì

"Vậy, anh đi ra ngoài trước. Em có chuyện gì, cứ gọi anh một tiếng, anh ở bên ngoài sẽ đi vào ngay!" Nói xong lời này, Đàm Dật Nam mới lưu luyến rồi đi khỏi đại sảnh

"Tôi biết rồi!" Đối mặt với Đàm Dật Nam, Cố Niệm Hề chỉ khẽ cười

Nhìn thấy bóng dáng người đàn ông biến mất ở cửa đại sảnh, Hoắc Tư Vũ lúc này mới mở miệng: "Không nghĩ tới, cô ở Đàm gia sống rất vui vẻ!"

Nói lời này, trên mặt Hoắc Tư Vũ lại có nụ cười trào phúng. Nhìn Cố Niệm Hề ngồi ở sa lon, Hoắc Tư Vũ chậm rãi bước qua

Hiện giờ cái bụng đã lớn lên, có đôi khi đứng lâu một chút, đôi chân của cô sẽ chịu không nổi. Giống như là hiện tại

Chẳng qua, lúc cô đi đến chỗ ghế sa lon, đang chuẩn bị ngồi xuống. Cố Niệm Hề đột nhiên đứng dậy, đỡ lấy cô

Thấy hành động này của Cố Niệm Hề, Hoắc Tư Vũ đột nhiên cứng người

"Như thế nào? Cô sợ tôi?" Hoắc Tư Vũ đã ngồi an vị trên ghế sa lon, Cố Niệm Hề lúc này liền nhú mày!

"Không phải sợ, mà chỉ là phòng người có tâm cơ mà thôi! Tôi cũng không muốn mình vô duyên vô cớ trở thành kẻ xấu!" Cố Niệm Hề nói xong, lại thoải mái lấy hạt dưa trên bàn cắn

Cô vẫn không quên, lúc trước Hoắc Tư Vũ giả mang thai, lại nhiều lần muốn vu oan hãm hại đẩy lên đầu cô tội danh "Mưu sát đứa nhỏ"

"Hả hả, tôi đây chính là thực sự mang thai, đứa nhỏ này vừa sinh ra sẽ là con cháu của Đàm gia. Đến lúc đó nó sẽ được mọi người vô cùng yêu quý!" Nói đến đây, Hoắc Tư Vũ lại liếc mắt nhìn cái bụng nhỏ bằng phẳng của Cố Niệm Hề, miệng có chút khinh thường nói: "Tôi còn phải mẹ quý nhờ con, như thế nào ngốc đến độ để cho cô phá hủy đứa nhỏ này?"

Thật ra, Hoắc Tư Vũ cũng chỉ là muốn mượn cớ chính mình mang thai để đả kích Cố Niệm Hề một chút mà thôi

Cũng không nghĩ, Cố Niệm Hề nghe được lời nói của cô đôi mắt đột nhiên tối sầm lại

Rồi sau đó, Hoắc Tư Vũ liền nghe được tiếng cười khê phát ra từ đôi môi đỏ mọng của Cố Niệm Hề

Không biết tại sao, Hoắc Tư Vũ thấy được nụ cười này của Cố Niệm Hề, đột nhiên cảm thấy có chút bối rối

Cảm thấy được, Cố Niệm Hề giống như đang thay đổi

Trở nên, không giống như... Mấy năm trước các cô còn mặc đồng phục học sinh, khờ dại đơn thuần, không giống như... Lúc mới bước chân ra khỏi xã hội này, có bao nhiêu ngây ngô...

Hiện giờ Cố Niệm Hề cho Hoắc Tư Vũ cảm giác trên người cô được bao bọc bởi tầng tầng lớp lớp băng sơn, khiến cho Hoắc Tư Vũ không rõ, rốt cục Cố Niệm Hề đang có suy nghĩ gì

"Cố Niệm Hề, cô cười cái gì?" Bởi vì bất an, cho nên Hoắc Tư Vũ mở miệng

Thời điểm hỏi ra câu kia, hai tròng mắt của Hoắc Tư Vũ đã bị bao bọc bởi sự phòng bị

"Tôi đang cười cái gì? Để tôi nghĩ lại!" Đường như, cô có ý trêu chọc Hoắc Tư Vũ. Cô nhìn thấy được trong ánh mắt của Hoắc Tư Vũ có tia bối rối

Lúc này trong đại sảnh có gió thổi đến. Khiến cho mái tóc của Cố Niệm Hề khẽ bay, có mấy sợi tóc còn phát phơ qua mặt cô. Cố Niệm Hề tùy ý gạt đi mái tóc, hé ra gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo

Cô gái này, có bản chất yếu mị. Gương mặt của cô, vẫn như lúc ban đầu cực kỳ tinh khiết mà kỳ ảo. Làm cho người ta lơ đãng bị cô mê hoặc, không thể tự thoát ra được. Nhưng mà cô gái này cũng chỉ biết cười nhẹ với người ta, sau đó liền xoay người rời đi, không chút lưu tình nào...

Này, có thể nói là chỗ Cố Niệm Hề hơn người. Thứ không thuộc về cô, cô cũng sẽ không lưu luyến. Điểm này chính là điểm khiến cho đàn ông phải điên cuồng, vô lực...

Đáng tiếc, Hoắc Tư Vũ hôm nay mới nhìn rõ điểm này

Không phải cô lớn lên kém so với Cố Niệm Hề, lại càng không phải là bởi vì bối cảnh bản thân cô không bằng Cố Niệm Hề. Mà chính là thái độ xử sự của cô, cuối cùng mới đưa cô đến con đường bất đồng với cô ấy...

Nhưng mà, hiện tại mới hiểu được, còn có ý nghĩa gì sao?

Tất cả đã không có khả năng cứu vãn, cô cùng Cố Niệm Hề không bao giờ... Có thể quay lại lúc còn mặc đồng phục học sinh...

"Hoắc Tư Vũ, nếu đứa nhỏ trong bụng cô thật sự là của Đàm Dật Nam thì không nói. Nhưng nếu đây không phải là của Đàm Dật Nam thì sao?"

Ngay tại lúc ý chí của Hoắc Tư Vũ có điểm lung lay, Cố Niệm Hề mở miệng làm cho cô nhất thời kinh ngạc, bối rối

Cô giật mình xoay người, nhìn về hướng Cố Niệm Hề

Muốn đọc ra suy nghĩ từ ánh mắt của cô gái kia. Nhưng khi cô đối diện với gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo đầy, thủy chung chỉ nhận được nụ cười nhẹ, làm cho người ta không tìm ra được dấu vết gì

Này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ, chuyện của cô cùng Lục Tử Thông, đã bị Cố Niệm Hề biết hết sao?

Làm sao có thể?

Cố Niệm Hề sẽ không đến nơi xa hoa trụy lạc ấy, làm sao có thể biết được hần!

"Hoắc Tur Vũ, cô có phải muốn hỏi tôi tại sao lại biết chuyện này đúng không?" Nhìn Hoắc Tur Vũ kinh ngạc, Cố Niệm Hề chỉ biết khẽ cười, sau một lát mới nói ra một câu: "Muốn người khác không biết, thì đừng làm!"

"Cô... Cô không cần ngậm máu phun người!" Lúc này, Hoắc Tur Vũ đương nhiên chỉ có thể không nhận, nếu như Đàm gia biết việc này, chỉ sợ toàn bộ những chuyện cô làm sẽ trở thành gió trúc mức nước

"Tôi có ngậm máu phun người hay không, trong lòng cô chắc chắn hiểu!" Vốn dĩ Cố Niệm Hề chỉ muốn thử Hoắc Tur Vũ một chút, nhưng xem phản ứng này của cô ta, chắc chắn cô đã đoán đúng chín phần!

"Tôi không biết cô đang nói cái gì!"

"Tôi đang nói cái gì, cô thật sự không rõ ràng sao? Tôi cho cô biết, Hoắc Tur Vũ Cố Niệm Hề tôi cũng không phải là người dễ chọc! Trước kia sỡ dĩ tôi không so đo với cô, chẳng qua là không muốn cùng cô xé rách da mặt. Nhưng cô nếu còn có ý đồ gì nữa, tôi nhất định sẽ không buông tha!" Nếu đã muốn nói, đương nhiên phải nói cho rõ ràng. Cố Niệm Hề cũng không muốn sau này mình bị liên lụy

"Cô không muốn tôi lấy đi gia sản của Đàm gia đúng không? Nói cho cô biết, không có khả năng!" Hoắc Tur Vũ bằng bất cứ giá nào, cho dù không biết ba của đứa nhỏ này là ai, nhưng cô vẫn cứ giữ lại đến hiện tại, tất cả là vì gia sản Đàm gia. Nếu như hiện tại từ bỏ, vậy trước kia, cô trả giá hết thảy, tình bạn, tình yêu, còn có tuổi thanh xuân của mình đều là phí công sao?

"Cô cảm thấy Cố Niệm Hề tôi là người ham tiền sao? Tôi có thể thoải mái nói cho cô biết, có lẽ đối với Hoắc Tur Vũ cô thứ này là quan trọng nhất, nhưng đối với tôi, nó chẳng là gì!" Nếu không phải động đến bạn tốt của cô là Tô Du Du, thì Cố Niệm Hề cũng khinh thường không muốn ra tay với Hoắc Tur Vũ

Chỉ tiếc, Hoắc Tur Vũ hiện tại đã làm cho Tô Du Du rơi lệ, cũng đừng trách Cố Niệm Hề cô vô tình!

"Nó chẳng là gì? Cố Niệm Hề, cô cũng thật thanh cao!" Trong mắt Hoắc Tur Vũ tiền tài là tất cả. Cô mới không tin, trên thế giới này, thực sự có người không để ý đến mấy thứ đó

"Tôi có thanh cao hay không, cũng không cần chứng minh với cô! Nhưng tôi cảnh cáo cô, nếu như cô còn động đến tôi, hoặc những người xung quanh tôi, vậy cũng đừng trách tôi vô tình!" Cố Niệm Hề híp lại hai mắt, nhìn chăm chăm Hoắc Tur Vũ

Về mặt kia, giống như là thời điểm thợ săn săn báo

Nhưng trên mặt vẫn là mang ý cười như trước, cười như gió xuân, cười so với hoa còn muốn xinh đẹp hơn

Mà điều này làm cho Hoắc Tur Vũ không thể không bội phục, còn chưa đến một năm, Cố Niệm Hề thật sự làm cho cô nhìn với cặp mắt khác xưa. Hiện tại trong cuộc chiến này, cô đang dùng chiến thuật tâm lý. Cố Niệm Hề chỉ cười nhẹ một cái. Liền khiến Hoắc Tur Vũ bại ngay tại chỗ

Tuy rằng trong lòng đã âm thầm thừa nhận năng lực của Cố Niệm Hề, nhưng ở trước mặt cô ta Hoắc Tur Vũ không thể để mình mất mặt được: "Muốn tài sản của Đàm gia, không có cửa đâu!"

Đó là ước mơ tốt đẹp của cô! Hoắc Tur Vũ sẽ không dễ dàng dùng hai tay dâng cho người ta!

"Cô có thể thử xem, xem rốt cuộc tôi có năng lực này hay không!" Cố Niệm Hề như trước bảo trì nụ cười xinh đẹp trên mặt, nhưng vẫn âm trầm không kém!

"Được rồi, tôi đã hiểu ý của cô! Chỉ cần cô không quấy rầy con đường tiền tài của tôi, tôi đương nhiên cũng sẽ không đụng đến cô" Không thể không thừa nhận, Cố Niệm Hề cô càng ngày càng trở nên mạnh mẽ. Cô như vậy, liền có thể làm cho một con cáo già như Hoắc Tur Vũ trở nên ngoan ngoãn đầu hàng

"Đây chính là cô nói! Nếu cô nuốt lời, vậy cũng đừng trách tôi!" Cố Niệm Hề thấy Hoắc Tur Vũ đứng lên, tầm mắt lại một lần nữa dừng trên màn hình TV

"Tôi còn tưởng rằng là ai đến đây, thì ra là ôn thần cô!" Ngay tại lúc Cố Niệm Hề còn đang nghĩ đến, trò khôi hài hôm nay đến cuối cùng cũng kết thúc, thì phía xa giọng nói của Thư Lạc Tâm liền truyền đến

"Mẹ, con nếu là ôn thần, mẹ cùng Nam không phải là người gặp tai ương trước tiên sao?" Đối mặt với sự châm chọc của Thư Lạc Tâm, Hoắc Tur Vũ không chút lưu tình phản kích trở lại

"Yêu, đây không phải là cháo bát bảo sao?" Nhìn thứ Thư Lạc Tâm bung trên tay, mi mắt của Hoắc Tur Vũ chột nhủ lại

"Ha ha, đây là cháo bát bảo, chẳng qua không phải dành cho cô!" Mắt thấy Hoắc Tur Vũ nhủ mi, Thư Lạc Tâm cảm thấy vui vẻ hẳn lên, tiến lên vòng qua cô một vòng, đi tới trước mặt Cố Niệm Hề

"Đến, Niệm Hề, con vừa mới chỉ ăn một chút cháo hoa. Cháo kia không có dinh dưỡng, ăn một chút cháo bát bảo này đi. Cho dù không thích, ăn một chút cũng tốt cho thân thể!"

"Dì Thư, tôi nói là không thích hương vị này!" Cháo bát bảo này xuất hiện trước mặt Cố Niệm Hề, khiến cho sắc mặt của cô liền trở nên âm trầm vài phần. Cô từ trước đến nay đã không thích hương vị này, lại càng không nghĩ muốn ở trước mặt Hoắc Tư Vũ diễn này diễn nọ, nhưng Thư Lạc Tâm lại cố tình muốn cùng cô diễn trò trước mặt cô ta

"Mẹ, trong khoảng thời gian này không gặp, con còn tưởng mẹ đã thu hồi tâm tư rồi! Bây giờ thấy, thì ra là vẫn chưa!" Nói lời này, Hoắc Tư Vũ còn nở ra nụ cười khinh bỉ

Biểu tình như vậy, nói không nên có bao nhiêu châm chọc

"Cút, Đạm gia chúng ta không có chuyện của cô!" Lần trước Hoắc Tư Vũ làm trò trước mặt ông nội Đạm cùng Đạm Kiến Thiên, nói ra bà muốn độc chết đứa nhỏ trong bụng cô ta, Thư Lạc Tâm đối với Hoắc Tư Vũ này lại càng tăng thêm sự chán ghét

"Mẹ, mẹ cũng nói sai rồi! Con bây giờ còn có đứa nhỏ, cũng chưa có ly hôn, nói thế nào cũng vẫn là người Đạm gia, là vợ của Nam, nơi này làm sao không có chuyện của con! Mẹ yên tâm con cũng không muốn ở lại chỗ này, chỉ sợ rời đi không nhanh sẽ bị mẹ độc chết đứa nhỏ trong bụng, nghĩ đến con đã cảm thấy ghê tởm! Con chẳng qua là còn có chút chuyện chưa nói xong với Cố Niệm Hề mà thôi!"

Nói lời này, Hoắc Tư Vũ lại nhìn về phía Cố Niệm Hề

"Niệm Hề, tôi muốn nhắc nhở cô, đừng nên tin tưởng vào thái độ làm người của bà ta! Cô cảm thấy được bà ta có thể nhiệt tình thực lòng đối tốt với cô sao? Nếu không phải là bởi vì thân phận kia của cô, nếu không phải vì muốn tìm cho đứa con bà ta một người môn đăng hộ đối, cô cảm thấy bà ta sẽ đối tốt với cô sao?"

Nói xong lời này, Hoắc Tư Vũ nhìn về phía Thư Lạc Tâm, trong lòng lại ánh lên sự trêu đùa

Cô chính là muốn nói ra chủ ý của bà ta cho Cố Niệm Hề biết, để cho bà ta phải mất mặt

Mà lời này, trong lúc nhất thời khiến cho Thư Lạc Tâm không nói ra lời: "Cô..."

"Chuyện này chính tôi tự mình thấy rõ, chẳng qua có một số việc không muốn nói ra mà thôi. Tôi không nói, cũng chỉ là muốn để cho người sống dưới cùng một mái hiên mặt mũi. Nhưng nếu người nào đó thực sự quá phận, tôi đương nhiên sẽ tự phản kích lại! Tóm lại, chuyện này tự tôi có thể no liệu được!"

Liếc Hoắc Tư Vũ một cái, Cố Niệm Hề đương nhiên có thể hiểu được ý cô ta

Lập tức, cô liền không chút để ý mà nói ra câu này

Không có từ ngữ thô tục, nhưng lại thẳng thắn chế nhạo Thư Lạc Tâm thương tích đầy mình

Cố Niệm Hề ý tứ thật rõ ràng: Thật ra tôi cũng biết Đạm Dật Nam cùng Thư Lạc Tâm bà đánh chủ ý gì lên người tôi. Chẳng qua tôi cũng không có tâm tư cùng hai người chơi. Nhưng nếu hai người làm quá, tôi sẽ không bỏ qua!

Nghe được rõ ràng ý tứ của Cố Niệm Hề, gương mặt vốn được chăm sóc tốt của Thư Lạc Tâm liền nhú lại

"Được, cô đã biết là tốt, tôi đi trước!"

"Đi thông thả, không tiễn!"

Nói xong, Hoắc Tư Vũ rời đi, Cố Niệm Hề lại lần thứ hai ngồi cắn hạt dưa xem TV

Thư Lạc Tâm bị Hoắc Tư Vũ cùng Cố Niệm Hề liên thủ chế nhạo, chỉ còn biết xấu hổ đứng thất thần ở một chỗ...

"Lão già kia, bụng em khó chịu!" Đêm nay, Cố Niệm Hề bị một trận đau đớn truyền ra từ dưới bụng, khiến cho cô bị tỉnh giấc. Khi... Tỉnh lại, cả người cô đã đổ mồ hôi. Mà bụng nhỏ vẫn ngày càng đau hơn

Thật ra, thời gian gần đây chu kỳ kinh nguyệt của cô đến không chính xác

Đặc biệt tháng trước, trước khi phẫu thuật khuỷu tay lần thứ hai

Cố Niệm Hề nhớ rõ, ngày đó tỉnh lại đi vệ sinh, phát hiện dưới đũng quần có điểm đỏ

Lần đó bụng cũng đau

Chẳng qua, chỉ là có một lần. Trừ bỏ bụng đau, thì máu ra cũng không phải nhiều

Hai ngày sau tự động hết...

Nhưng mà tối nay, dường như lại ra nhiều hơn

Chỉ là như vậy, cô liền có thể cảm giác bên dưới thân có chút ẩm áp sền sệt bắt đầu trượt xuống

Cô nhanh chóng muốn rời giường, miễn cho dính vào chăn đệm. Nhưng cái tư thế ngủ của lão già kia rất xấu, chân tay chứ như vậy bao chặt lấy cô

Cố Niệm Hề muốn nhẹ nhàng đẩy chân Đàm Dật Trạch ra, miễn cho hấn tỉnh giấc

Nhưng Đàm Dật Trạch trời sinh thân mình cao lớn, sức lạng của một chân Cố Niệm Hề đã sớm không thể nhúc nhích. Còn nữa, người đàn ông này có thói quen, mỗi khi ngủ chung trên một chiếc giường liền dính sát cô không thôi. Cô vừa động, bắp đùi của hắn lại càng cứng lại vài phần, giống như là sợ cô bỏ trốn

Nhìn mình bị hấn giam cầm trong lòng ngực, Cố Niệm Hề chỉ có thể bất đắc dĩ đẩy hấn một phen

"Làm sao vậy? Có phải cảm lạnh rồi hay không, anh xoa bóp cho em!" Trong lúc mơ hồ, hấn đưa đôi tay ẩm áp mà khô ráo nhẹ nhàng xoa bụng nhỏ của cô

Nhưng là hành động như vậy, lại làm cho Cố Niệm Hề một trận nôn nóng. Bởi vì vừa mới động như vậy Cố Niệm Hề lại cảm giác có một cổ ẩm áp chảy xuống

"Không phải, lão công.. Thân thích nhà người ta đến! Anh mau buông ra!" Cố Niệm Hề lại nhanh chóng đẩy hấn một phen

Nghe được hai từ "Thân thích", Đàm Dật Trạch cuối cùng cũng thanh tỉnh

Hắn mau chóng buông lỏng bắp đùi của mình, sau đó ôm lấy cô tiến vào toilet

"Lão công, thật ra em có thể tự mình đi được"

"Nói cái gì đó, mặt đất lạnh như vậy! Đến, em cứ ngồi ở trong này, anh đi lấy quần áo cho em" Đàm Dật Trạch đưa cô đến toilet, sau đó vội vàng tìm đôi dép lê. Rồi lại đi ra ngoài phòng ngủ, tìm vài thứ đưa cho Cố Niệm Hề

Cố Niệm Hề cởi quần, phát hiện quả nhiên thân thích nhà mình đến

Nhưng là, sau một lúc Đàm tham mưu trưởng lại cầm vào một tấm vải bước vào

"Lão công, đây là..."

"Nhà chúng ta không có thứ kia, anh đến siêu thị hai mươi bốn giờ mua cho em. Em trước đắp lên, miễn đến cảm lạnh" Nói xong, Đàm tham mưu trưởng quả thật đắp lên người cho Cố Niệm Hề

Làm xong mọi việc, hấn liền mau chóng đi ra ngoài

"Em trước cứ ở trong đây, đừng đi ra ngoài, anh lập tức sẽ trở về!" Trước khi đóng cửa lại, hấn còn không quên phân phó cô một câu như vậy

"Anh cẩn thận một chút"

Cố Niệm Hề vốn định nói hấn khoác thêm áo khoác. Hiện tại tuy rằng đã vào tháng tư, nhưng ban đêm vẫn có chút lạnh

Cố Niệm Hề vừa chuẩn bị mở miệng, đã phát hiện bóng dáng của người đàn ông này biến mất không thấy

Nhìn cánh cửa toilet được đóng lại, Cố Niệm Hề đột nhiên nở nụ cười

Người đàn ông của cô, vẫn là rất quan tâm cô, đúng không?

Bằng không, nửa đêm như vậy lại vội vàng vì cô đi mua một gói băng vệ sinh?

Ở trong toilet một lúc, bên ngoài cửa liền truyền đến tiếng vang

"Hề Hề, em xem em muốn dùng loại nào, anh lấy cho em!" Đàm Dật Trạch vừa đẩy cửa. Cố Niệm Hề liền thấy hấn trên tay xách theo một cái túi lớn. Bên trong ngổn ngang tất cả các loại băng vệ sinh

"Lão công, anh không phải là bán si băng vệ sinh chứ?"

Nhìn một túi to băng vệ sinh kia, Cố Niệm Hề có chút xấu hổ

"Nói cái gì đó! Anh tới mới phát hiện có nhiều loại như thế, cái gì mà có cánh mới không có cánh, còn có cái gì mà dày mới không dày. Anh xem đến choáng váng, liền cảm hết tất cả về! Đến, mau xem xem em muốn dùng loại nào, anh lấy cho em!"

"Kia cũng không cần mua nhiều như vậy a. Người ta còn tưởng rằng lão bà của anh ở cỡ rồi đó!" Cố Niệm Hề nhìn đến bên trong toàn băng vệ sinh, thực tự nhiên nói ra câu này

Hiện tại tầm mắt của Cố Niệm Hề đang nhìn vào túi lớn băng vệ sinh, chọn ra loại mình thường dùng. Nếu không cô nhất định sẽ phát hiện, khi cô nói hai từ "Ồ cũ" kia, ánh mắt của Đàm Dật Trạch chợt lóe ưu thương

Bởi vì hắn, lại nhớ đến đứa nhỏ của bọn họ...

"Loại em dùng là loại này! Được rồi, anh đi ra ngoài đi!" Đợi đến khi Cố Niệm Hề ngẩng đầu lên, ánh mắt ưu thương kia của Đàm Dật Trạch đã bị hắn che dấu tốt

"Tay của em như vậy làm sao có thể? Vẫn là để anh làm đi, nói cho anh biết thứ này dính như thế nào?"

Dường như những chuyện liên quan đến vật nhỏ của hắn, hắn đều sẽ dốc hết sức làm đến cùng

Hôm nay, gần co hơn nửa đêm, Đàm tham mưu trưởng cuối cùng cũng dán được miếng băng vệ sinh kia vào đũng quần Cố Niệm Hề

Vài ngày sau đó, mỗi lần Cố Niệm Hề đi vào toilet, hắn đều vô cùng tự nhiên mà nhanh chóng làm việc này. Giống như là, đây chính là bổn phận của hắn

Thật ra, có nhiều lần Cố Niệm Hề cảm thấy thẹn thùng, luôn bảo hắn đứng ở ngoài toilet chờ

Nhưng Đàm tham mưu trưởng nói, hắn là quân nhân, còn có chuyện gì chưa từng thấy qua sao?

Phản kháng vài lần, Cố Niệm Hề vẫn không thể lay chuyển được ý đồ của người đàn ông này, cuối cùng vẫn đi theo hắn

Chẳng qua, lúc thân thích của cô chuẩn bị đi, Đàm tham mưu trưởng dường như lại khôi phục bộ dáng xấu xa như trước, bắt đầu chơi xấu cợt xát trên người cô

Này không, cô vừa mới nằm lên giường, tay của người đàn ông nào đó lại bắt đầu có hành vi kiểm soát

Cố Niệm Hề vốn tính toán muốn ngồi dậy, đi ra ngoài, nhưng móng vuốt của ai đó đã sớm bắt lấy làn váy của cô, kéo lên trên!

"Khách quan, thỉnh tự trọng!" Cố Niệm Hề đọc được trong tiểu thuyết có một câu như vậy, liền nói với Đàm tham mưu trưởng

"Không tự trọng, thì thế nào?"

Hung hăng bóp mông cô một phen, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô nhăn thành một đoàn, gương mặt thâm thúy của Đàm Dật Trạch lại giống như một con hồ ly

Đương nhiên, hắn không thích nhìn phía sau lưng cô. Đôi tay lại tùy ý kéo lấy cô, khiến cô ngã xuống giường, mà hắn mau chóng ngồi lên người cô

Mất thấy trong con mắt của hắn có tia mờ ám, Cố Niệm Hề lại mở miệng

"Khách quan, tiểu nữ chỉ bán nghệ không bán thân!"

"Nếu bản gia chỉ muốn thân thì sao!" Đàm tham mưu trưởng dường như không biết mệt. Vật nhỏ khó có khi được cùng hắn ba hoa, hắn đương nhiên muốn chơi cùng cô một chút

"Vậy thứ cho tiểu nữ không thể theo!" Nói lời này, cô gái vô lương nào đó khế dịch chuyển mông chuẩn bị chạy trốn

Khi Đàm tham mưu trưởng phát hiện ra hành động này của cô, hắn liền mau chóng đưa tay chế trụ hông của Cố Niệm Hề, khiến cho cô không thể động đây

"Gia chờ thân thích của em đi, đến lúc đó không theo cũng không được!" Nói lời này, Hắn còn không quên khẽ bóp ngực của cô

Mà hơi thở khô nóng của hắn cũng không quên lan tràn

Hắn đã một tháng không thân thiết với cô, hiện tại thời điểm đã sắp tới

"Hừ, không có cửa đâu!" Ai nói hắn lần trước cự tuyệt cô?

Hiện tại lại muốn, không có cửa đâu!

Đàm tham mưu trưởng làm sao không biết vật nhỏ vẫn còn cắn tức chuyện lần trước?

Nhìn cô mân mê đôi môi đỏ mọng, hắn biết cô đối với việc kia vẫn còn canh cánh trong lòng

Chẳng qua hắn tin tưởng vững chắc, chỉ cần thân thích của cô vừa đi, hắn đảm bảo có thể đem hoài nghi trong lòng cô toàn bộ tiêu diệt!

Vật nhỏ của hắn dường như đối với hắn bắt đầu cảm thấy hứng thú!

Nghĩ vậy, đôi tay của hắn lại tà ác di chuyển trên thân thể của cô: "Không có cửa, anh liền tìm cửa để vào!"

Nói lời này, hắn còn không quên kéo ra hai chân của cô

"Anh... Lão lưu manh! Thân thích của em vẫn còn chưa đi!" Cảm giác được hai chân bị mở ra, gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề lại có một mảng đỏ rực

"Đương nhiên biết thân thích nhà em vẫn chưa đi! Còn một ngày nữa đúng không?"

Mấy ngày nay, hắn đều tắm rửa cho cô, mặc quần áo cho cô

Hắn đương nhiên biết, thân thích kia của cô khi nào thì đi

"Không nói cho anh!"

"Không nói cho anh, anh cũng biết, ngày mai chắc chắn có thể ăn em!" Nói xong, Đàm tham mưu trưởng còn không quên tà ác cắn cắn vào lỗ tai của cô

"Được rồi, vật nhỏ anh không náo loạn! Sẽ mau chóng ngủ, chờ ngày mai sẽ đến nhanh thôi!"

Nói lời này, hắn quả thực từ trên người cô tránh ra

Nhưng mà, tay hắn vẫn không rời đi thân thể của cô. Ngay cả đôi chân dài kia của hắn cũng ở trên bụng của cô

Hắn thích nhất chính là tư thế này. Ngủ như vậy hắn mới không cần lo lắng, người nào đó có thể đoạt đi vật nhỏ từ trong lòng ngực hắn

Từ khi Cố Niệm Hề cùng hắn ngủ chung trên một chiếc giường, hắn vẫn duy trì thói quen này

"Lão già kia, anh buông người ta ra!" Nằm như vậy, cô làm sao có thể ngủ?

"Không được! Hiện tại đã không thể ăn, anh để tay ở đó cũng không được sao?" Đàm Dật Trạch nói lời này, còn tham lam tiến vào thêm một chút

"Không được, không được!" Lần trước muốn cho hắn, không phải hắn còn nói một mớ sao? Như thế nào, hôm nay sao lại có tinh thần như vậy?

"Không được cũng không thể, em cắn anh sao?" Người đàn ông vô lương nào đó tiếp tục lần mò tìm kiếm. Giống như là một chút cũng không thể cảm nhận được cô gái trong lòng ngực đang tức giận!

Nhìn gương mặt của Đàm Dật Trạch cười đắc ý, Cố Niệm Hề chỉ biết vô lực nhìn trời

Ai sao cô lại gả cho cái lão lưu manh này?

Ngày thứ hai, Cố Niệm Hề rời giường phát hiện bên cạnh đã sớm không còn bóng dáng của người đàn ông nào đó

Lúc này, Đàm tham mưu trưởng hắn là đã tới văn phòng

Cố Niệm Hề đứng dậy mới phát hiện váy ngủ trên người đã không cánh mà bay

Mà trên ngực còn có vết xanh tím, khiến cho Cố Niệm Hề liên tưởng đến bộ dạng cười xấu xa của người đàn ông kia

Lão lưu manh này, thật đúng là coi cô là đứa nhỏ sao?

Đem quần áo hắn tùy ý vứt trên mặt đất mặc vào, nhìn đến dưới đũng quần sạch sẽ, khóe miệng của Cố Niệm Hề khẽ nhếch lên

Nói như vậy, tin tức thân thích nhà cô đã rời đi, lão già kia cũng đã biết?

Bằng không, buổi sáng hắn làm sao không đem quần áo cô mặc vào?

Nhưng là xem ra đêm nay, cô tránh không được bị lão già kia làm cho mệt!

Thật ra, cô cũng vô cùng chờ mong. Nhưng vừa nghĩ tới lão già kia một lần cự tuyệt, làm cho cô cảm thấy không thoải mái!. Xem ra buổi tối hôm nay, cô phải diễn trò trước mặt hắn một lúc

Mặc quần áo xong, Cố Niệm Hề chậm rãi bước xuống lầu

Vốn muốn tới phòng bếp tìm cô Lưu. Muốn cùng cô Lưu lên phố mua thức ăn. Nhưng cô vừa xuống lầu, liền nghe được một giọng nói:

"Yêu chị dâu, thật đúng là sung sướng! Làm con dâu, có thể ngủ đến trễ như vậy mới dạy sao? Để cho bề trên hầu hạ, chị dâu cũng không sợ tổn thọ sao!"

Bởi vì Cố Niệm Hề mới rời giường, Đàm Dật Trạch lại không có bên cạnh, cho nên cô phải tự mình mặc quần áo, đã sớm mất rất nhiều sức lực. Vì thế nên áo khoác cũng chỉ khoác trên vai

Theo góc độ đang đứng kia của Mạc Nghiên, căn bản không thể thấy rõ được tay của Cố Niệm Hề đang bị thương

"Nghiên Nghiên, cháu nói cái gì vậy! Cháu không nhìn thấy tay của chị dâu cháu bị thương sao? Ông trước đã nói với cháu, chẳng lẽ cháu đã quên rồi?" Nghe được Mạc Nghiên mở miệng nói câu này, ông nội Đàm liền lên tiếng nhắc nhở

"Ông ngoại!" Bị ông nội Đàm nói như vậy, sắc mặt của Mạc Nghiên liền trở lên không tốt

Trước kia, cô chính là người hiểu rõ ông ngoại nhất. Bởi vì trên dưới Đàm gia, cô chính là một đứa cháu nhỏ, cho nên ông ngoại tự nhiên quan tâm cô nhiều hơn

Nhưng từ lúc Cố Niệm Hề đến đây, Mạc Nghiên cảm giác yêu thương tất cả đã bị Cố Niệm Hề đoạt đi! Hiện tại ngay cả ông ngoại cũng ở trước mặt Cố Niệm Hề giáo huấn cô!

Này thật sự làm cho cô chịu không nổi!

Đương nhiên, điều này cũng làm cho hận ý trong cô ngày càng sâu sắc

"Ông nội, Mạc Nghiên, còn có Mộ tiên sinh, buổi sáng tốt lành!" Cố Niệm Hề mặc dù nghe được lời quở trách của Mạc Nghiên, cô vẫn như trước tươi cười chào hỏi!

Nhưng Cố Niệm Hề cười, trong mắt Mạc Nghiên lại càng khó coi: "Sáng sớm đã mặc phong tao như vậy sao, cũng thật không biết anh họ nhìn trúng cô ở điểm nào!"

Trông mặt Mạc Nghiên tràn ngập khinh thường nhìn Cố Niệm Hề. Mà Cố Niệm Hề như thế nào nhìn không ra?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Lão Lưu Manh Văn Minh

Mạc Nghiên chỉ không ngờ tới sau khi nghe xong câu nói của mình, thậm chí thay Cố Niệm Hề giáo huấn cô lại chính là Mộ Dương!

Nhất thời, bầu không khí trong nhà có chút xấu hổ một cách khó hiểu.

Mà Mạc Nghiên trước mặt vị hôn phu Mộ Dương cũng không còn chút thể diện nào. Đối mặt với Cố Niệm Hề cô chỉ có thể cúi đầu. Muốn cô xin lỗi một người phụ nữ như Cố Niệm Hề, Mạc Nghiên cảm thấy bị khinh thường. Nhưng đối với Mộ Dương, hắn là người cô ngưỡng mộ từ nhỏ, cho nên lời nói của hắn vẫn có phần nào trọng lượng đối với cô.

Điều này cũng dẫn tới vụ việc căng thẳng lần thứ hai.

"Quên đi, Mộ tiên sinh. Tuổi của em họ còn nhỏ, có đôi khi khó tránh khỏi sự bốc đồng!" Cố Niệm Hề thấy bầu không khí có chút cứng nhắc, chỉ có thể mở miệng trước, chủ định phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Nhưng mà một câu này, cô thực sự thề với trời, bản thân chỉ nói theo bản năng, không biết sao Mộ Dương nghe lại thành hiểu nhầm. Giờ phút này, khuôn mặt Mộ Dương rõ ràng trầm hẳn xuống: "Mạc Nghiên, em cảm thấy bản thân còn nhỏ sao? Đừng quên so với chị họ thì em còn lớn hơn một tuổi đấy! Những gì cần nói, điều gì không nên nói, chẳng lẽ ngay cả những điều này em cũng không biết sao?"

Thực ra không phải Mộ Dương có quan hệ trực tiếp với cấp trên của Cố Niệm Hề, mà là hắn không biết tại sao bản thân càng ngày càng để ý đến chuyện của Cố Niệm Hề hơn. Cho nên nhân lúc rảnh rỗi, hắn còn phái người đi ra ngoài tìm tất cả các tư liệu về Cố Niệm Hề. Bao gồm cả trường mà

trước kia cô theo học, hay học ngoại khóa ở nơi nào, thậm chí cả ngay cả thời gian nào phát sinh những chuyện gì, hẳn đều nghe ngóng tất cả.

Chỉ cần liên quan đến Cố Niệm Hề thì Mộ Dương nhất định sẽ không bỏ qua bất cứ thứ gì.

Mà hiện tại, thậm chí ngay cả giọng nói nhỏ nhẹ của Cố Niệm Hề, hẳn cũng sẽ thu nhận hết.

Có lẽ, đây là cách yêu của Mộ Dương. Rõ ràng chỉ có thể đặt ở trong đáy lòng, nhưng bản thân vẫn không thể kìm nén mà lặng lẽ yêu.

"....." Đối mặt với tình thế bất ngờ biến chuyển, Cố Niệm Hề cũng không kịp thích ứng.

Cô thật sự không ngờ, khuôn mặt hồn nhiên này, nhìn qua cũng chỉ giống cô nàng mười chín tuổi mà thôi, vậy mà lại lớn hơn cô một tuổi sao?

Xem ra, trước kia cô luôn bị khuôn mặt này của Mạc Nghiên lừa gạt rồi!

"Mộ Dương, anh.... sao anh có thể mắng em! Ô ô, em ghét anh!" Mạc Nghiên từ nhỏ đến lớn luôn được người ta nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa đương nhiên đâu thể chịu loại ủy khuất như vậy.

Khi Mộ Dương bắt cô xin lỗi trước mặt bao nhiêu người thì cô cũng đã thấy uất ức lắm rồi.

Không ngờ lại còn mắng cô trước mặt mọi người nữa, điều này khiến cô không thể tiếp nhận nổi nữa.

Không để ý còn những người khác ở đây, Mạc Nghiên chỉ cảm thấy bản thân vô cùng ủy khuất, lúc này lại bụm khuôn mặt nhỏ nhắn đang không ngừng khóc chạy khỏi biệt thự Đàm gia.

Mà biến cố này cũng khiến Cố Niệm Hề trong nhất thời không biết phải làm cái gì cho phải.

Nhưng người đàn ông vẫn đứng trân trân tại chỗ kia lại từ đằng sau tiến lên, nói với cô: "Niệm Hề, Mạc Nghiên từ nhỏ đã bị chiều hư rồi, tính tình đôi khi thích đùa giỡn như vậy. Hôm nay tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cô!"

Hắn và Mạc Nghiên không cùng gọi Cố Niệm Hề là chị dâu, cũng không gọi 'Cố tiểu thư' như lúc đầu, mà là xưng hô thẳng tên của cô.

Hắn không muốn chịu sự khống chế của Đàm gia, lại càng không muốn rời xa cô.

Chỉ gọi tên của cô đơn giản như vậy thôi cũng khiến lòng hắn cảm thấy như được rót mật ngọt rồi. Đứng từ góc độ này mà nói, ham mê của Mộ Dương có hơi quá phận. Nhìn chằm chằm ánh mắt Cố Niệm Hề như vậy cũng đã có tính chiếm hữu rồi.

Điều này làm cho Cố Niệm Hề có chút bất an.

"Tôi không sao. Mộ tiên sinh, anh vẫn nên ra ngoài xem em họ thì hơn!"

Cô quay mặt đi, tránh đi ánh mắt có chút nóng bỏng của người đàn ông này.

"Tôi.... Tôi biết rồi! Vậy thì.... Lần sau có cơ hội tôi mời cô uống cà phê, tự mình tạ lỗi với cô!" Thực ra có giải thích hay không thì Mộ Dương cũng không để ý. Sở dĩ hắn nói như vậy, đơn giản chỉ vì lần tới được nhìn thấy cô, trước tiên tìm một cái cớ đã.

"Được, tôi biết rồi!" Cố Niệm Hề thấy hắn có quyền mời cô uống cà phê, căn bản cũng chưa thấy người đàn ông nào có lòng dạ sâu xa đến vậy.

"Vậy thì.....Tôi xin đi trước!" Sau khi nói xong, lúc này Mộ Dương mới xoay người. Mà Cố Niệm Hề thấy hắn rời đi cũng không để ý thấy nụ cười lặng lẽ nở rộ thể hiện sự thỏa mãn kia của hắn.

Có thể cùng cô uống tách cà phê lại có thể khiến hắn hưng phấn đến mức vui sướng giống như đứa trẻ nhận được quà vậy.

Mộ Dương xoay người đi ra ngoài, đương nhiên cũng không quên bản thân đã nói những gì với ông nội Đàm.

Một lúc sau, Mộ Dương mới rời khỏi biệt thự Đàm gia.

Mà ông nội Đàm dường như đã nhận ra điều gì đó, ông vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của Mộ Dương đến khi bóng dáng hắn xa dần, rồi lâm vào suy nghĩ sâu xa.....

Đứa nhỏ Mộ Dương này, tâm tư từ trước đến nay vẫn luôn kín đáo.

Rất hiếm có chuyện gì có thể khiến đứa nhỏ này phải nhảy vào. Còn nữa, từ khi vào đại học hắn vẫn chưa tốt nghiệp, vẫn luôn hỗ trợ công ty. Đã nhiều năm như vậy, hắn đương nhiên đã sớm luyện được giấu kín cảm xúc dưới lớp mặt nạ mới đúng.

Nhưng đứa nhỏ này hết lần này đến lần khác vẫn vì Cố Niệm Hề mà.....

Nghĩ vậy, cặp mắt của ông nội Đàm bỗng chốc xẹt qua tia âm lãnh như chim ưng!

-----phân cách tuyến-----

Buổi sáng cùng đi siêu thị với cô Luru, Cố Niệm Hề thuận tiện mua một vài vật dụng hàng ngày. Buổi chiều sau khi ngủ trưa, cô liền ngồi ở trên ghế sofa đọc báo.

Lúc này, ông nội Đàm sẽ cùng ông Trần cách vách đánh cờ. Thư Lạc Tâm có thể sẽ ngủ trưa, nhưng cũng có thể sẽ ngắm nghía sửa sang chăm sóc đồng hồ hiệu mà bà hao tâm tiêu phí cướp đoạt từ nhiều nơi khác nhau mang về. Cô Luru thì nghiên cứu thực đơn, như vậy trong biệt thự Đàm gia chỉ có mình Cố Niệm Hề là người duy nhất ngồi yên lặng trên ghế sofa.

Hai ngày nay, tin tức về kinh tế dường như đã chiếm hầu hết đầu đề của các tạp chí. Hơn nữa, mỗi một tin tức đều vô cùng kinh khủng đáng sợ như vậy. Xem ra dường như đã xảy ra chuyện lớn gì đó rồi.

"Thật đáng sợ! Công ty trách nhiệm hữu hạn quốc tế SH chuỗi siêu thị ở thành phố D vượt qua cả Thập Dư gia!"

"Công ty trách nhiệm hữu hạn quốc tế SH muốn nghịch thiên!"

"Công ty quốc tế thần bí đột kích chuỗi siêu thị ở thành phố D, là tận thế, hay là trọng sinh?"

Những kiểu tiêu đề này kéo đến tràn lan, chọc cười Cố Niệm Hề cũng đồng thời khiến cô phát hiện ra công việc môi giới hiện nay có hơi quá độ rồi...

Hơn nữa Cố Niệm Hề đọc đi đọc lại cũng chỉ thấy được những tin tức vốn chỉ là một mà thôi, vậy mà cho xuất bản đến mấy lần.

Nhìn qua vài lần rồi, Cố Niệm Hề mới phát hiện bản thân đã không còn hứng thú với đồng tạp chí này nữa.

Nếu không phải là tin tức của thành phố D thì cô mới không có ý xem đâu.

Đương nhiên, Cố Niệm Hề cũng chú ý trong đồng tin tức này xuất hiện một cái tên ----- Siêu thị 'Giai Giai Ngải'.

Đây không phải là nơi mà chồng của Trương Tiểu Cầm mở ra sao?

Tại sao nhanh như vậy đã bị người khác chiếm đoạt rồi?

Báo ứng cũng tới nhanh quá đi?!

Chẳng lẽ ông trời hiển linh thấy Trương Tiểu Cầm làm miệng vết thương của mình bị toạc ra, còn chuẩn bị cho mình nhục nhã mới trừng phạt Trương Tiểu Cầm sao?

Mặc dù trong lòng cũng có chút bất an, nhưng nhìn thấy thông tin ảnh chụp siêu thị Giai Giai Ngải bị thu mua, trong lòng Cố Niệm Hề vẫn cảm thấy cao hứng!

Xem ra, cái công ty SH gì đó này thật đúng là sứ giả chính nghĩa mà, là hóa thân của dũng sĩ!

Nếu biết tổng giám đốc của SH là nhân vật thần bí nào, Cố Niệm Hề cảm thấy bản thân chắc chắn sẽ đưa cho người đó một thảm hoa to đùng, cũng biểu thị sự cảm kích của bản thân.

Nhìn đến đây, Cố Niệm Hề liền cất tờ báo đi.

Vốn tưởng rằng tin đồn về công ty SH sẽ chỉ tới đây mà thôi. Nhưng không ngờ, đây chỉ mới là khởi đầu...

Khi nhận được điện thoại của Tô Du Du, Cố Niệm Hề đang làm kiểm tra ở bệnh viện.

Hai ngày nay miệng vết thương cũng đã khép lại đôi chút, nhưng cũng có chút ngứa ngáy, đặc biệt vào buổi tối khi đi ngủ sẽ luôn cảm thấy khó chịu. Nếu không phải bên cạnh có Đàm tham mưu trưởng luôn có tính cảnh giác cao độ này, thì vết thương của cô có lẽ sẽ biến cô thành người tàn tật mất rồi.

"Du Du, có chuyện gì vậy?" Cũng như Tô Du Du, Cố Niệm Hề cũng coi Tô Du Du là một thành viên trong nhà, cho nên chưa bao giờ khách khí với cô.

"Ai nha Hề nha đầu, cuối cùng thì cậu cũng nhận điện thoại rồi!" Nghe thấy ngữ điệu của Tô Du Du, Niệm Hề có chút ngạc nhiên.

"Làm sao vậy?" Ngữ khí của Tô Du Du không hiểu sao lại nồn nóng bất an như vậy, khiến Cố Niệm Hề sinh nghi.

"Là như vậy, cậu còn nhớ trong lớp chúng ta trước kia có người tên Trương Tiểu Cầm không?" Giọng nói của Tô Du Du có hơi xao động vội vàng, cứ như nói lớn giọng quá quên đóng cả miệng lại vậy. Bây giờ lại còn gào thét như thế, phỏng chừng giọng nói này đã khiến mấy người ở phía đó đình tai nhức óc rồi. Bằng không thì điện thoại bên này Cố Niệm Hề cũng sẽ không thấy đau tai đến vậy đâu!

"Trương Tiểu Cầm? Đương nhiên là nhớ. Trước đó mình còn từng gặp cô ta mà!" Chẳng những từng gặp, mà Trương Tiểu Cầm này còn chế nhạo cô nữa không phải sao, thậm chí còn xé rách miệng vết thương ở tay của cô!

Chỉ là Cố Niệm Hề lại không ngờ, lần thứ hai nghe thấy cái tên Trương Tiểu Cầm lại chính từ miệng của Tô Du Du.

"Cậu còn từng gặp cô ta sao, vậy là tốt rồi! Là như vậy nè Niệm Hề, nha đầu kia không biết làm thế nào mà biết tớ và cậu ở cùng một thành phố, còn nói là nhất định phải giúp cô ta gọi cú điện thoại này cho cậu."

"Cô ta tìm mình? Vì sao lại không trực tiếp gọi điện cho mình?" Niệm Hề vẫn không để ý như cũ.

Nếu không nhờ Trương Tiểu Cầm thì cô lẽ hiện giờ sức khỏe của cô đã rất tốt rồi. Cũng sẽ không phải chịu tội mỗi ngày như thế này!

Đối với cô thì chuyện siêu thị Giai Giai Ngải bị thu mua, cô đã không gọi điện 'Chúc mừng' thì thôi, hoặc là nhân lúc nhà cô ta xảy ra chuyện mà mượn gió bẻ măng cũng đã xem như cô nhân từ rồi! Niệm Hề cô đây cũng không phải là thánh mẫu, đã phải chịu đựng như vậy thì đương nhiên cô cũng ghi nhớ hết trong đầu.

"Cô ta nói bất kể đổi sang dùng số nào thì cũng không thể gọi được vào số di động của cậu! Mình nói điều này nhé Niệm Hề, điện thoại của cậu có phải bị thiết lập cái gì rồi hay không mà chỉ có số của tớ mới gọi được cho cậu vậy?"

"Tớ cũng đâu có biết, hai ngày nay lão công mình nói điện thoại của anh ấy bị hỏng, tạm thời mượn nửa ngày!" Cho nên không phải là Đàm tham mưu trưởng làm đấy chứ?

Nhưng Đàm tham mưu trưởng chẳng lẽ có năng lực biết trước tương lai, biết trước siêu thị của nhà Trương Tiểu Cầm trong thời gian này bị thu mua nên sẽ tìm tới cô sao?

"Hả? Vậy có thể nào..... có thể nào là điện thoại của cậu hỏng rồi không! Nên mới chỉ chú ý mỗi số của mình!" Tô Du Du ở đầu bên kia hớn hờ ra mặt, dường như đã sớm quên mất mục đích gọi điện thoại cho Cố Niệm Hề.

"Đừng có ở đó mà nói lung tung. Nói đi, có chuyện gì? Mình đang chuẩn bị tới bệnh viện kiểm tra khuỷu tay đây!" Hiện giờ đã là cuối mùa xuân, nhiệt độ ban ngày cũng ngày càng cao. Mà khuỷu tay của Niệm Hề vòng dây vắt lên cổ, thật sự rất khó chịu.

"À phải, cô nàng Trương Tiểu Cầm kia bảo mình xin cậu nói với lão công nhà cậu buông tha cho nhà bọn họ!"

"Cô ta bị sốt huyết não à? Siêu thị nhà bọn họ là bị công ty cái gì SH kia thu mua, Đàm tham mưu trưởng nhà mình thì liên quan gì?" Chỉ một câu nói đơn giản, Cố Niệm Hề đã vứt bỏ sạch sành sanh sự liên quan của Đàm tham mưu trưởng trong vụ này. Không phải cô không từng có suy nghĩ đó, chẳng qua có những chuyện tự mình biết thì tốt hơn! Bằng không với tốc độ truyền bá thông tin nhanh đến chóng mặt của Tô Du Du, có thể đến ngày mai khắp phố lớn ngõ nhỏ đều biết nội dung cuộc trò chuyện hôm nay của bọn họ. "Được rồi mà Du Du, về sau chuyện của Trương Tiểu Cầm cậu không cần phải xen vào đâu!"

"Có thể không quan tâm sao? Cô ta vẫn là bạn học cũ của chúng ta, làm sao có thể không suy nghĩ cho được?"

"Du Du, cậu có biết lúc mình ở thành phố D, khuỷu tay một lần nữa phẫu thuật là vì sao không? Do chính bị Trương Tiểu Cầm mà rách ra đó. Vậy thì cậu còn muốn xin xỏ cho cô ta nữa không?"

"Vậy sao, sao không nói sớm! Nếu cậu sớm nói cho chị đây, để chị đây biết được cô ta chính là đầu sỏ gây hại cho cậu, thì mình sẽ không cần phải thay cô ta gọi điện rồi. Xí, bây giờ chị đây muốn đi tính sổ với cô ta, phải cung chúc siêu thị nhà cô ta sớm đóng cửa! Chỉ là cọng rom thôi mà cũng dám làm Hề nha đầu thành cái dạng này, nếu hôm nay bản cô nương không hỏi thăm lần lượt tổ tông mười tám đời nhà cô ta, thì mình sẽ không tên Tô Du Du nữa!" Sau khi tuyên bố những lời này xong thì Tô Du Du cũng ngắt điện thoại ngay lập tức.

Thấy trong điện thoại không ngừng truyền lại những tiếng tút tút, Cố Niệm Hề lúc này biết Tô Du Du nhất định sẽ âm ỉ với Trương Tiểu Cầm một trận.

Kỳ thật, chớ nên trách Cố Niệm Hề cô. Nếu không phải trước đó Trương Tiểu Cầm phá hủy hết tất cả đường lui của cô, thì hiện giờ cũng không biến thành cái bộ dạng này.

Về phần Tô Du Du, nếu cô không nói với cô ấy về chuyện cô ta làm cô bị thương thành cái dạng này, thì chắc hẳn với tính cách đơn thuần của Tô Du Du thì thật đúng là có thể vì Trương Tiểu Cầm mà làm bất cứ thứ gì.

Nếu là chuyện khác thì cũng như vậy.

Nhưng nếu liên quan đến Đàm tham mưu trưởng nhà cô thì việc này đã không còn gì để nói nữa rồi!

-----phần cách tuyến-----

Khi Cố Niệm Hề từ bệnh viện kiểm tra hoàn tất trở về thì trời cũng đã tối

Thời điểm về đến nhà, cô liếc mắt một cái liền thấy xe của Đàm tham mưu trưởng ở bãi đỗ xe của biệt thự.

"Lão công!"

Vào tới đại sảnh, Cố Niệm Hề liền nhìn thấy người đang đánh cờ cùng với ông nội.

"Em đi đâu vậy?" Ngay khi nhìn thấy cô, khuôn mặt nhăn nhó của Đàm tham mưu trưởng cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Chỉ là lực đạo lôi kéo bàn tay bé nhỏ của cô dường như có hơi mạnh hơn một chút:

"Em vừa mới trở về từ bệnh viện, kiểm tra khuỷu tay một chút! Sao vậy, về đến nhà mà sao trên trán lại xuất hiện nhiều mồ hôi như vậy, có phải không thoải mái chỗ nào hay không?" Niệm Hề nói xong còn lấy tay xoa xoa cái trán của hân

Mà người đáp lại Cố Niệm Hề lại không phải Đàm Dật Trạch, mà là ông nội Đàm đang cân nhắc nên đánh quân cờ nào ngồi đối diện: "Ha ha, Tiểu Trạch không phải là không thoải mái, mà là sợ cháu bị người khác cướp mất!"

Những lời này của ông nội Đàm còn mang theo ý gì đó.

Nếu giờ phút này Niệm Hề cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện ra bên tai Đàm tham mưu trưởng có hơi đỏ lên.

Từ nhỏ đến lớn, hân vẫn luôn là người lo lắng cho một người như vậy.

Khi về đến nhà liền muốn nhìn thấy cô đến phát điên!

Nếu không phải ông nội đã nói chắc chắn không có việc gì, bắt hân ở đây ngồi chơi cờ, thì có lẽ hân đã sớm ra ngoài tìm rồi.

"Em nhớ hai ngày trước em đã nói rõ với anh là hôm nay em phải đi kiểm tra lại rồi còn gì?" Nghe thấy ông nội Đàm nói như vậy, khuôn mặt nhỏ bé đang nhăn nhó của Cố Niệm Hề lúc này mới tràn đầy ý cười.

"Nhưng anh cũng nhớ rõ lúc đó em đã đồng ý là phải chờ anh về hai đứa cùng đi mà!"

Người đàn ông nào đó bắt đầu dờ cái tính hờn dỗi.

"Lão công à, người ta cũng vì lo lắng công việc của anh bận quá mà thôi! Để lần tới đi, để lần tới hai đứa cùng đi, có được không?" Trực tiếp đến bên cạnh nói rõ ràng với Đàm Dật Trạch, đầu dựa vào bờ vai của hân vừa nhìn hân chơi cờ, vừa ồn ào bên tai.

Quả nhiên, dưới sự dụ dỗ của cô, sắc mặt Đàm tham mưu trưởng cuối cùng cũng đã thay đổi tốt hơn.

Còn về cuộc gọi của Tô Du Du lúc chiều, Cố Niệm Hề cũng quyết định không nói cho Đàm tham mưu trưởng biết.

Không phải cô quá thiện lương, mà là cô không biết việc nhỏ như vậy có gì hay ho mà đi nói với Đàm tham mưu trưởng, lại hại hân phân tâm

Vốn tưởng rằng, sự việc của công ty SH này về sau đều sẽ bị Cố Niệm Hề lựa chọn vứt ra sau đầu không quan tâm nữa. Lại không ngờ.....

Đêm hôm đó, khi cả nhà Đàm gia đều đã ăn cơm tối xong, đang cùng ngồi xem tin tức trên ti vi, thì bỗng nhiên kênh tài chính kinh tế xuất hiện thông tin về công ty SH, khiến cho đôi mắt Đàm Kiến Thiên trong nháy mắt trở nên tối sầm lại.

Đặc biệt là khi tin tức về việc chuỗi siêu thị của Thập Dư gia vì bị thu mua khiến nhiều người khóc lóc than trời trách đất, quỳ rạp xuống đất xuất hiện trên màn hình, cũng khiến cho sắc mặt của Đàm Kiến Thiên có thể dùng cụm từ 'Xanh mét' để hình dung.

Nhưng ngoài trừ Đàm Kiến Thiên ra, những người còn lại trong nhà khi nhìn thấy tin tức này trên ti vi, dường như cũng chẳng có biểu hiện gì, điều này cũng khiến sự bất an trong lòng Cố Niệm Hề thoáng ổn định hơn chút.

Sau khi đã quan sát hết tất cả thái độ của mọi người Đàm gia đối với tin tức này, Cố Niệm Hề cuối cùng đem tầm mắt dừng lại trên người Đàm Dật Trạch.

Đàm Tham mưu trưởng lúc này vẫn chăm chú xem tin tức đang được đưa tin trên ti vi kia.

Ngoại trừ cái miệng đang dẩu lên, nhiều hơn nữa là nụ cười nghiền ngẫm ra, thì so với hân của ngày thường cũng không có điểm gì khác.

Chẳng lẽ, việc này thật sự không phải do Đàm tham mưu trưởng nhà cô làm sao?

Nhưng ngay khi Cố Niệm Hề còn chưa hoàn hồn lại, thì giọng nói của Đàm Kiến Thiên không cách xa lắm vang lên: "Tiểu Trạch, con theo ba vào thư phòng một lát!"

Giọng điệu của Đàm Kiến Thiên trở nên nghiêm túc hơn hân so với thường ngày!

Đặc biệt là vẻ mặt của ông lại nghiêm trọng đến vậy.....

Làm cho Cố Niệm Hề dường như phát hiện ra tính chất nghiêm trọng của chuyện này!

Nghĩ đến đây, bàn tay của người cô gái đang được người đàn ông đan xen lồng nắm thật chặt lại, giống như đang nói cô không muốn phân tách với người đàn ông bên cạnh.

Mà hành động của Cố Niệm Hề đương nhiên được Đàm Dật Trạch để ý tới trước tiên.

Cảm nhận được bàn tay bé nhỏ có hơi run rẩy đang gắt gao nắm chặt lấy tay anh, khóe miệng người nào đó khẽ cong lên mỉm cười.

Xem ra, vật nhỏ của hắn dường như đã nhận ra điều gì đấy rồi....

Thậm chí dường như còn biết lợi hại trong đó nữa! Cho nên giờ phút này vật nhỏ mới cảm thấy bối rối, mới bất an mà túm tay mình như vậy.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vì bối rối mà có chút tái nhợt, bàn tay của Đàm Dật Trạch cũng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô mà vỗ về.

Giờ phút này đây, trong con mắt đen nhánh của người đàn ông này mang theo sự ôn nhu mà ngày thường hiếm có thể thấy được. Giống như một dòng nước ấm áp bao quanh lấy cô. Giống như từ ánh mắt của hắn có thể nói cho cô biết, hắn sẽ không có việc gì!

"Lão công!" Dường như cô vẫn đang cố chấp không cho phép.

Cuối cùng vẫn lo lắng, nếu giờ khắc này cô buông tay Đàm Dật Trạch ra, thì chỉ giây tiếp theo thôi khoảng cách của bọn họ từ gần ngay trước mắt sẽ biến thành cách xa cả vạn dặm.

"Không sao đâu, ba cũng đâu có ăn thịt anh!" Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn gần ngay trong gang tấc của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch bỗng nhiên sáp lại vào thật gần.

Sát đến như vậy, Cố Niệm Hề thậm chí còn cảm thấy được một mùi hương thoang thoảng truyền vào chóp mũi của cô. Đó chính là mùi hương quen thuộc của Đàm Dật Trạch. Cũng chính là mùi hương mà cô yêu say đắm nhất, mùi hương mà cô lưu luyến nhất!

"Trở về phòng đợi anh, đừng quên buổi hẹn tối nay của chúng ta!" Câu cuối cùng, hắn ghé sát vào lỗ tai cô thối hơi nói ra.

Hơi thở ấm áp kia giống như đang nói cho cô biết hắn rất chờ mong.

Không thể không thừa nhận, Đàm Dật Trạch là người hiểu cô nhất.

Nếu không phải hắn làm cho bầu không khí trở nên mờ ám như thế, thì cô vẫn sẽ lo lắng mà không buông hắn ra mắt.

Mà chỉ với một câu này, thừa dịp lúc ý chí của cô còn đang hơi xao động, tay của người nào đó đã lặng yên rời khỏi cái nắm tay của cô, nhanh chóng đi theo Đàm Kiến Thiên, biến mất ở vị trí đầu cầu thang.

Nhìn thấy bóng dáng Đàm Dật Trạch đã biến mất ở góc cầu thang, Cố Niệm Hề cũng không còn lòng dạ nào ở lại xem ti vi nữa. Cô đứng dậy, nói với ông nội và Thư Lạc Tâm một tiếng, rồi chậm rãi bước về phòng.

Trên đường đi, chắc chắn sẽ phải đi qua thư phòng.

Mà bước chân của Cố Niệm Hề cũng theo bản năng mà dừng lại trước cửa thư phòng.

Trông thấy cánh cửa vẫn chưa đóng lại hoàn toàn, Cố Niệm Hề hơi có chút do dự không dám tiến lên phía trước.

Ba đã từng nói, nghe lén người khác nói chuyện thì không phải là đứa trẻ ngoan!

Nhưng nếu như không nghe thì cô sợ Đàm Dật Trạch sẽ làm ra chuyện gì đó!

Nghĩ như vậy, Cố Niệm Hề cuối cùng vẫn làm theo suy nghĩ trong lòng, cái đầu nhỏ dán sát vào khe hở cánh cửa nhìn vào.

Hai người đứng bên trong ban đầu chỉ nhỏ giọng nói chuyện.

Từ góc độ này của Cố Niệm Hề cũng chỉ thấy được hình dáng của Đàm Dật Trạch mà thôi.

Mặc dù liên quan đến khoảng cách khiến Cố Niệm Hề không thể thấy được rõ ràng biểu tình trên mặt hiện tại của hắn. Nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì mà giờ phút này đây Cố Niệm Hề lại cảm giác được vô cùng rõ ràng, người đàn ông này đang tức giận cùng với không cam lòng.

Bởi vì cô thấy hắn đang cố gắng đứng thẳng lưng...

Cô nhớ có lần ở chợ lớn gặp Thư Lạc Tâm và Hoắc Tư Vũ, lúc bọn họ châm biếm và khiêu khích hắn, thì người đàn ông này cũng bày ra bộ dạng như vậy.

Có lẽ người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy người đàn ông này đủ kiên cường, đủ sức để chống đỡ tất cả. Nhưng bộ dạng như vậy lại khiến chóp mũi Cố Niệm Hề cay cay.....

Có nhiều khi cô hi vọng có thể cùng đứng ở đó sánh vai với người đàn ông này, cùng hắn gánh vác tất cả mọi chuyện, mà không phải như bây giờ, để mình hắn cô đơn đối mặt...

"Niệm Hề....."

Ngay khi Cố Niệm Hề nhìn về phía người đàn ông sau cánh cửa, hốc mắt đã hơi ươn ướt, thì đằng sau cũng truyền đến giọng nói khàn khàn.

"Tôi... Tôi không có nhìn lên đâu, tôi chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi!" Đúng lúc bị Đàm Dật Nam đụng phải, Cố Niệm Hề lúc này mới có cảm giác bản thân là đứa trẻ làm việc gì đó sai trái, cúi đầu có chút ảo não!

"Anh cũng đâu có nói là em nhìn lên, anh chỉ cảm thấy dường như em đang lo lắng cho anh ấy....." Khi nói những lời này, thực ra Đàm Dật Nam cũng đã nhìn thấy con mắt long lanh nước của Cố Niệm Hề, vốn muốn đi tới nắm chặt lấy đôi tay của cô, nhưng bỗng nhiên lại thấy có chút cứng ngắc. Thậm chí ngay cả bản thân hần chỉ trong nháy mắt đã hóa đá.

Thực ra mới này khi ngồi ở sofa, Đàm Dật Nam đã phát hiện sau khi Đàm Dật Trạch rời đi, sắc mặt Cố Niệm Hề có hơi bất hợp lý.

Cho nên khi nhìn thấy cô đi khỏi thì hần cũng vội vàng đuổi theo, sợ cô xảy ra chuyện gì.

"Anh ấy là lão công tôi, tôi không lo lắng cho anh ấy thì nên quan tâm ai đây?" Cô ngắc đầu, khi cô nói những lời này với Đàm Dật Nam, đôi mắt ướt át cũng dần dần khô đi. Ngoại trừ Đàm Dật Trạch ra, cô thật sự không quen biểu hiện cảm xúc của bản thân trước mặt người khác. Thậm chí ngay cả quãng thời gian hai năm trước yêu nhau với Đàm Dật Nam, thì cô cũng không quen.

"Nói như vậy tức là em yêu anh ấy?"

Đàm Dật Nam còn nhớ rõ, trước kia hần cũng từng hỏi cô câu hỏi này một lần.

Khi đó, cô cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của hần.

Thật sự hi vọng, Cố Niệm Hề của ngày hôm nay vẫn sẽ cho hần một đáp án lấp lửng như trước kia.

Ít nhất, không thừa nhận cái gọi là tình yêu, Đàm Dật Nam hần ít hoặc nhiều vẫn sẽ có cơ hội.

Thế nhưng Đàm Dật Nam không thể ngờ được Cố Niệm Hề của ngày hôm nay không trả lời như trước kia: "Đúng, tôi yêu anh ấy. Bởi vì anh ấy là lão công của tôi." Cũng là người đàn ông mà Cố Niệm Hề cô yêu thương nhất trên thế giới này!

Khi nói những lời này, vẻ mặt của Cố Niệm Hề cực kỳ tự nhiên.

Giống như một câu nói từ rất lâu trước kia cũng đã in sâu vào tim cô rồi.

Mà lúc này Đàm Dật Nam so với Cố Niệm Hề lại giống như sét đánh ngang tai.

Cố Niệm Hề vậy mà lại ở trước mặt hần thừa nhận tình yêu của cô đối với Đàm Dật Trạch!

Tuy rằng Đàm Dật Trạch là một quân nhân xuất sắc, nhưng ở chung lâu ngày với một người đàn ông như vậy rất khó có thể không yêu. Điểm này từ rất lâu trước kia, Đàm Dật Nam cũng đã đoán được.

Hần chỉ không ngờ rằng khi chính tai nghe thấy những lời này của cô lại khiến bản thân thương tâm tuyệt vọng đến vậy.....

Khoảnh khắc ấy, hần cảm giác được trái tim giống như trong nháy mắt bị người ta đục khoét một cái lỗ lớn.

Cảm giác trống trỗng đó khiến hần không thể cảm nhận được bất cứ đau thương nào khác.

Đương nhiên, hần càng không thể cảm nhận được vui sướng, hoang mang....

Nhưng vào giờ phút này, tâm tư Cố Niệm Hề lại không để ý tới người đàn ông đã hóa thạch trước mặt, bởi vì bọn họ chỉ vừa nói vài câu, thì trong thư phòng đã truyền đến tiếng cãi vã càng ngày càng mãnh liệt:

"Hồ đồ, cái thằng này, trước khi con làm những việc này có từng suy nghĩ kĩ, điều này sẽ đem lại hậu quả gì chưa!" Đó là giọng nói của Đàm Kiến Thiên. Trong giọng nói trầm thấp còn mang theo sự uy nghiêm.

Mà tiếng nói của Đàm Dật Trạch cũng theo ngay sau đó:

"Sẽ gây ra hậu quả gì, con đương nhiên rõ ràng hơn ba! Nhưng con sẽ không để người phụ nữ của con phải chịu bất cứ ủy khuất nào, lại càng không giống như ba, tận mắt thấy người phụ nữ mình yêu thương bị người khác ức hiếp, hãm oán mà chết đi!"

Tiếng gào thét kia còn mang theo ý nghĩa khác, những câu nói toàn mùi thuốc súng, là điều mà Cố Niệm Hề nghe thấy, cũng là lần Đàm Dật Trạch phản ánh dữ dội nhất.

Mặc dù lời nói của hần không chỉ rõ ràng 'người phụ nữ yêu thương nhất' kia là ai, nhưng Cố Niệm Hề thấy Đàm Kiến Thiên khi nghe đến câu nói này trong nháy mắt không nói câu gì, liền đoán được người mà Đàm Dật Trạch nói tới, chính là mẹ của hần...

Người đó, từ trước tới giờ chưa từng thấy anh nói với cô dù chỉ là nửa chữ....

"Tiểu Trạch....."

"Tiểu Trạch.... Con quay lại cho ba!"

Trong thư phòng truyền ra tiếng gọi lại của Đàm Kiến Thiên.

Ngay sau đó từ đằng xa vọng lại tiếng nện bước tiến lại gần.

Không cần quay đầu lại nhìn thì Cố Niệm Hề cũng biết người kia là Đàm Dật Trạch.

Cố Niệm Hề còn chưa kịp quay đầu lại thì đã cảm giác được một cơn gió sắc bén thổi tới. Khi xoay người lại mới phát hiện, người đàn ông này không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng cô.

Mà cô cũng lặng thinh, nhìn trong đôi mắt ấy biểu hiện rõ sự lạnh lùng, thô bạo mà cô chưa từng quen.

Trong phút chốc, biểu tình của người đàn ông này dọa cô sợ hãi.

Dù sao từ khi bọn họ kết hôn đến nay, Đàm Dật Trạch chưa bao giờ biểu hiện như vậy trước mặt cô....

"Lão công!"

"Anh!"

Giọng nói của hai người cùng vang lên.

Nhưng người mà Đàm Dật Trạch nhìn thấy, lại chỉ có vật nhỏ của hắn

Cô cũng thấy Đàm Dật Trạch nhìn mình. Cũng phát hiện khi đôi mắt của hắn nhìn thấy Đàm Dật Nam bên cạnh thì âm u thêm vài phần.

"Lão công cái này....."

Cô mở miệng, giọng nói khàn khàn không giống với Cố Niệm Hề của ngày thường.

Cô đang chuẩn bị dùng giọng điệu như vậy thì nên giải thích với hắn như thế nào. Nhưng lại không ngờ, bàn tay của người đàn ông này đột nhiên lại vòng qua lưng, ôm chặt cô vào lòng.

"Chúng ta trở về phòng!"

Sau đó, Cố Niệm Hề nghe thấy tiếng nói hồn nhiên của hắn

Mặc dù lúc đó cô đang dựa vào lồng ngực của hắn, hơi thở nam tính vẫn vô cùng vững vàng, nhưng Cố Niệm Hề nghe ra được tiếng hít thở xen lẫn quang mang của Đàm Dật Trạch

Đàm Dật Trạch như vậy lại giống như một con nhím xù gai muốn đâm thủng từ đầu tới đuôi của cô vậy....

"Lão già kia!" Cô còn muốn nói với hắn nói vài chuyện, không ngờ sức lực của người đàn ông này mang theo cô thật là lớn. Chỉ cần tay vẫn ôm chặt cô là có thể ôm cô lên, đi về phía phòng ngủ của họ.

"Cái gì cũng không được nói, cũng không được phép hỏi!" Khi hắn bế cô về phòng cũng chỉ nói duy nhất một câu này.

Mà cô dường như cũng hiểu được hắn muốn gì, chỉ im lặng ở trong lồng ngực hắn, giống như một con mèo nhỏ nhu thuận....

"Tiểu Trạch....."

Mà Cố Niệm Hề cũng nhìn thấy Đàm Kiến Thiên đuổi sát theo sau đến cửa, nhìn thấy Đàm Dật Trạch đã mang theo cô dứt khoát rời đi, trong đôi mắt chứa đựng sự âm ảm.....

Đàm Dật Trạch, hắn đang đau lòng đúng không?

Nhưng cha của hắn chẳng phải cũng như vậy sao?

Cố Niệm Hề hiểu được giờ phút này đây Đàm Dật Trạch đang trong cơn tức giận, có nói cái gì cũng không nghe thấy, nên cô cũng không nói nữa, chỉ im lặng tùy ý để người đàn ông này đưa cô về phòng, tránh khỏi nơi phân tranh kia

"Vật nhỏ, bất kể ai cũng sẽ không thể làm tổn thương em ngay trước mặt anh!"

Ban đêm, hân ôm cô đặt ở vị trí gần ngực mình nhất. Không biết bọn họ đã giữ vị trí này được bao lâu thì bỗng nhiên hân lên tiếng, giọng nói khàn khàn. Giọng nói của hân trong khoảnh khắc này bỗng trở nên trầm mê.

Đó là một mặt mà Cố Niệm Hề chưa từng nhìn thấy.

"Lão già kia, em chưa ngủ đâu!" Cô biết, thực ra hân nghĩ cô đã chìm vào giấc ngủ rồi, mới tự nhiên nói trước mặt mình như thế.

Đàm Dật Trạch là một người kiêu ngạo đến vậy thì sao có thể biểu hiện sự yếu đuối trước mặt một cô gái cơ chứ?

"Anh còn tưởng....."

Quả nhiên giây tiếp theo hân liền trầm mặc, cũng chứng minh điều mà Cố Niệm Hề đoán là đúng.

"Thực ra lão già kia, em không còn nhỏ nữa!" Ý của Cố Niệm Hề muốn nói chính là hiện giờ cô cũng có thể cùng hân chia sẻ tất cả gánh nặng rồi.

"Đúng vậy, không còn nhỏ nữa!"

Trong bóng tối, giọng nói khàn khàn của người nào đó đáp lại.

Mà khi đã hồi phục lại, lại khiến Cố Niệm Hề cảm thấy không thông.

Dường như tự cô đã đào hồ chôn mình thì phải?

Quả nhiên không ngoài Cố Niệm Hề dự liệu, ngay khi cô vẫn chưa lấy lại tinh thần, thì bàn tay tà ác nào đó đã tham lam mò vào trong váy ngủ của cô. Chuẩn xác mò đến vị trí nào đó...

"Dường như đã lớn hơn rồi!"

Ngoài ngữ điệu mập mờ ra, lúc này Đàm Dật Trạch đã không còn khác biệt nào với ngày thường.

"Anh...." Nhanh chóng chớp tới bàn tay tà ác đang làm loạn nơi ngực mình, bàn tay nhỏ bé của cô vòng lên cổ Đàm Dật Trạch. "Lão già kia, em không phải có ý này!"

"Không phải cái này? Chẳng lẽ là nói bên này?"

Người nào đó vừa nói vừa chuyển tay sang bên kia!

". . . ." Lúc này, Cố Niệm Hề nhìn thấy khuôn mặt gian tà của người đàn ông đang mỉm cười, hai bàn tay không an phận khiến cho cô không còn lời gì để nói.

Cô không có tiềm chất lưu manh, đương nhiên cũng không thể làm giống như lão lưu manh này được! Giờ phút này rõ ràng sẽ làm chuyện tà ác, mặt lại còn không đổi sắc khiêu khích cô.

"Lão già kia, anh còn như vậy nữa là đêm nay cho anh ngủ sô pha đấy!" Có một lần trong rừng sâu Cố Niệm Hề thấy Tô Mộng Dao đã dùng chiêu này để đối phó với Chu Tử Mặc. Cô còn nhớ lúc ấy khi Tô Mộng Dao nói câu nói kia, Chu Tử Mặc giống như thấy quý, lập tức bật người xuống.

"Em có thể thử xem, đánh cũng không thắng được anh đâu!" Đàm Dật Trạch nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, làm sao lại không đoán được ý của cô đây.

Muốn học Tô Mộng Dao quán chồng sao?

Vật nhỏ lẽ nào muốn làm phản rồi?

Hân vui cười khi nhìn thấy khuôn mặt của vật nhỏ suy sụp từng chút một, ý cười nơi khóe miệng ngày càng sâu hơn.

"Được rồi, không náo loạn nữa, chúng ta ngủ thôi! Lăn qua lăn lại hơn nửa đêm, em cũng nên buồn ngủ rồi!" Bàn tay kia vươn ra, hân kéo cơ thể yếu ớt kia vào trong lồng ngực của mình, một tay vỗ nhẹ lưng cô.

Kỳ thực, trước kia hân cũng đã từng trải qua nhiều lần cãi vã kịch liệt như vậy với Đàm Kiến Thiên rồi.

Mỗi lần nghĩ tới tình cảnh của mẹ năm đó trước khi chết, trong lòng Đàm Dật Trạch chính là cảm giác mất mát. Vì thế đương nhiên đầu sỏ gây ra chuyện năm đó tự nhiên cũng trở thành tâm bia mỗi khi Đàm Dật Trạch tức giận.

Nhưng từ đó đến giờ vẫn chưa có một lần nào trải qua cãi vã kịch liệt mà sau đó trên mặt hân lại hiện lên nụ cười nhanh đến vậy.

Xem ra vật nhỏ rất có ảnh hưởng tới mình.

"." Mà cô gái nào đó thấy không thể phản bác được Đàm Dật Trạch nên chỉ có thể bất đắc dĩ coi ai đó là gối ôm, gắng sức dựa cả người vào Đàm tham mưu trưởng .

Vì sao chỉ một câu nói mà Tô Mộng Dao có thể khiến Chu Tử Mặc như gặp quỷ?

Vì sao cũng cùng một câu đó, tham Đàm mưu trưởng nghe xong lại không có phản ứng như dự liệu?

Chẳng lẽ Cố Niệm Hề cô có tố chất bị Đàm tham mưu trưởng 'bất nạt' ngay từ nhỏ hay sao?

Càng nghĩ trong lòng Cố Niệm Hề càng nghẹn khuất.

Xem ra lần tới gặp Tô Mộng Dao phải cùng cô ấy thỉnh giáo một chút xem rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu mới được!

Mặc dù trong đầu có vô số ý tưởng, nhưng khi con buồn ngủ ập tới, Cố Niệm Hề tựa vào cái ôm ấp quen thuộc kia, mí mắt càng tăng thêm sự mệt mỏi.

"Vật nhỏ! Anh hiểu em muốn nói gì, nhưng anh không nhớ tuổi đời còn nhỏ như em mà lại phải theo anh gánh vác nhiều việc!" Trong lúc mơ hồ, Cố Niệm Hề nghe được tiếng nói quen thuộc, ghé vào tai cô nói điều gì đó.

"Người ta không phục!" Mặc dù trong đầu đã vô cùng mơ hồ, nghe không rõ lắm lão già kia đang nói cái gì, nhưng với bản năng của mình, Cố Niệm Hề cô vẫn mơ mơ màng màng phản bác lại.

Thậm chí cô còn giờ móng vuốt đang bị thương mà khoa tay múa chân với lão già kia

"Được, được, được, anh hiểu ý của em! Ngoan ngoan ngủ đi, vật nhỏ của anh!" Trong không gian mơ hồ lại có người lôi kéo tay cô, vỗ nhẹ sau lưng cô.

Những lời này Cố Niệm Hề nghe hiểu.

Lão già kia đã hiểu ý của cô, vậy không phải đã thành công rồi sao?

Vì thế cô lại yên bình tiến vào mộng đẹp

Mà người nào đó nhìn thấy cô gái kia giống như mèo con nằm trong lòng ngực mình thì khóe miệng lại không tự chủ được mà cong lên đắm chìm trong sự sùng nịnh.....

-----phân cách tuyến-----

Ngày hôm sau, Cố Niệm Hề tỉnh lại trước ánh nắng chói chang đến chói mắt.

Chẳng qua khi cô vừa thoảng động dậy, thì cơ thể của cô liền bị một bóng đen che phủ.

Chờ đến khi cô thích ứng được với ánh sáng, mở được mắt ra mới phát hiện cơ thể của lão già vô lương kia đang áp trên người cô.

"Lão già kia, mới sáng sớm anh định làm cái gì?"

Cố Niệm Hề chu đôi môi đỏ mọng, tiếng nói buổi sáng đặc biệt khàn.

Nhưng lọt vào trong tai người nào đó lại thành ca khúc vô cùng êm tai.

"Đương nhiên là làm em!"

Ngay khi nói ra những lời này, người đàn ông đã bắt đầu vội vàng cởi bỏ đai váy đeo trên người cô. Gần đây, từ sau vụ khuỷu tay bị thương, dường như cô đã mặc quần áo rất ít. Như vậy càng thuận tiện cởi, lại càng thuận tiện cho hắn xâm nhập. Nếu không phải ngại lời bác sĩ đã nói, thì Đàm Dật Trạch đã sớm không biết ăn Cố Niệm Hề bao nhiêu lần rồi.

Chỉ còn làn váy mỏng manh như vậy quả nhiên là đã bớt đi bao nhiêu việc.

"Mới sáng sớm đã nói những lời này, anh không thấy ngại sao! Đúng rồi....." Nói đến đây, Cố Niệm Hề nhanh chóng cầm đồng hồ báo thức đặt ở một bên lên. "Đã đến giờ anh đi làm rồi đây, anh xác định còn muốn em sao?"

Người đàn ông này, một khi đã đứng dậy thì sẽ không chơi nữa.

Nếu lúc này mới bắt đầu thì khẳng định thời gian sẽ không đủ!

"Hôm qua đã nói rồi, trở về sẽ làm. Nếu ba không gây rối, khiến lòng anh hỗn loạn thì em nghĩ anh sẽ chịu nghẹn đến bây giờ sao? Đã một tháng rồi, nghẹn chết anh mất!" Khi nói những lời này, người đàn ông nào đó thể hiện toàn bộ bản chất lưu manh của mình, từ giọng điệu đến cơ thể.

Đây không phải là cơ thể hắn đã đề lên rồi sao. Cánh tay cùng cặp chân to lớn khiến hắn trông giống như con bạch tuộc cuộn lên người Cố Niệm Hề .

"Lão già kia, anh có thể văn minh hơn chút được không!" Da mặt Cố Niệm Hề luôn mông, làm sao chịu đựng được sự trêu chọc của lão lưu manh này?

"Văn minh một chút là sao? Được rồi!" Nói xong, lão già kia trong lúc nóng vội, từ trong ngực cô ngẩng đầu lên hỏi: "Vật nhỏ, anh có thể muốn em hay không?" .

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Mau Sinh Sói Con Cho Anh

Trong ánh nắng của buổi sáng sớm, tiếng nói của người đàn ông so với bình thường có phần khàn khàn hơn.

Dưới ánh mặt trời, đường nét trên khuôn mặt hắn so với thường ngày cũng nhu hòa hơn mấy phần.

Tuy nói rằng cầm Đàm Dật Trạch đã mọc lên vài sợi râu tua tủa, nhưng một chút râu tua tủa, chẳng những không thay đổi cảm giác của người ta đối với người đàn ông này, trái lại lại làm cho hắn có nhiều hơn vài phần cuồng dã.

Tròng mắt đen tinh khiết, gờ khắc này đang chuyên chú nhìn chăm chăm người phụ nữ trong ngực.

Ánh mắt cấp thiết kia, dường như hắn đang lo lắng đợi cô cho phép.

Nhưng chỉ có Cố Niệm Hề biết, người đàn ông này căn bản sẽ không để sự đáp ứng của cô vào trong mắt. Bởi vì, thân thể hắn đã tùy ý chìm xuống dưới...

Cái lão lưu manh bá đạo, mỗi một lần yêu thích đều như vậy!

Mặc kệ cô không đồng ý hành động của hắn, hắn cũng sẽ làm cô. Hơn nữa, hắn còn có thể sử dụng mười tám chiêu giống như "vô nghệ", làm cho cô chưa bao giờ đáp ứng đã biến thành đáp ứng.

"Lão già, làm cái gì không làm, thật là khó khăn nha!" Theo động tác tăng nhanh của người đàn ông, hô hấp của Cố Niệm Hề cũng trở nên hơi gấp gáp.

"Lẽ nào đây không phải làm em? Không phải vậy, em nghĩ gọi thành cái gì?" Người đàn ông bị cấm dục một tháng, sáng sớm ngày hôm nay có thể ôm ấp thân thể nhỏ bé vô cùng nhu nhược này, tâm tình có vẻ đặc biệt tốt.

Vào lúc này, Đàm Dật Trạch ở một bên vội vàng, còn không quên cùng cô gái ở dưới đùa giỡn.

"Chẳng lẽ, là làm em?" Ra sức nhắc cái đầu đang cúi của người đàn ông lên, Đàm Dật Trạch giờ phút này, nụ cười mặc dù nhạt, nhưng tròng mắt cực kỳ chân thật.

Nhìn Đàm Dật Trạch như vậy, khả năng là chưa có người nào từng gặp qua.

Hắn bá đạo quảng lấy eo cô, muốn tiến thêm một bước đưa cô vào trong ngực của mình, để cho mình phát huy càng ngày càng vô cùng nhuần nhuyễn.

Mà cô tựa hồ cũng xáo quyết.

Thấy hắn chuẩn bị ôm cô, cô đột nhiên giống như là con khi nhỏ, nhảy lên thân thể hắn. Tuy chỉ có một cái tay có thể hoạt động như thường, nhưng Cố Niệm Hề vẫn ghép lại hai tay mình ra đòn, đem thân thể nhỏ bé của cô leo lên trên người Đàm tham mưu trưởng.

"Sẽ làm anh ngay bây giờ!" Sau khi ác bá cắn vào tai của Đàm Dật Trạch một cái, Cố Niệm Hề liền nghiêng người mà lên, thuận thế đem người đàn ông vốn đang ngồi này ép dưới thân của chính mình.

Nắng sớm không kiêng nể gì cứ như thế chiếu trên người Đàm tham mưu trưởng, làm người đàn ông này phảng phất chìm trong một tầng sáng nhân nhật mộng lung. Có nhiều lúc, bọn họ thân thiết đều là buổi tối.

Có lúc, Cố Niệm Hề còn cố ý tắt đèn đi, cho nên cô căn bản cũng không có cơ hội nhìn rõ thân thể của Đàm tham mưu trưởng.

Nhưng mà hôm nay, Đàm tham mưu trưởng lại tùy tiện nằm, mặc cô quan sát. Nên Cố Niệm Hề khó tránh khỏi có chút thẹn thùng.

Nhưng mà, Cố Niệm Hề thừa nhận, vóc người của Đàm tham mưu trưởng nhà cô thật sự rất đẹp nha!

Thường ngày hắn đều một thân quân phục màu xanh lục, nhìn qua có chút gầy. Nhưng sau khi cởi quần áo, Cố Niệm Hề mới phát hiện, người đàn ông này có chỗ nào gầy chứ?

Chỉ có điều, thân thể Đàm tham mưu trưởng rất biết chọn lựa, chỗ nào cũng cân đối. Cơ ngực phình, cơ bụng chỗ nào cũng giống vậy, mỗi chỗ sờ tới sờ lui đều rất rắn chắc.

Trước đây thời trung học, Cố Niệm Hề cũng xem qua không ít tiểu thuyết tình cảm.

Cô còn nhớ, lúc đó đọc tiểu thuyết thường xuyên hình dung vẻ đẹp của một người đàn ông, chính là nói người đàn ông này như con trai của mặt trời bước ra từ chuyện thần thoại xưa.

Lúc đó, cô còn hoài nghi, thế gian này thật sự có người đàn ông hoàn mỹ, tinh xảo như vậy sao?

Nhưng mà sau khi nhìn thấy thân thể của Đàm tham mưu trưởng nhà mình, cô đã tin tưởng. Cái gọi là vóc người hoàn mỹ, đại khái là Đàm tham mưu trưởng nhà cô có dáng vẻ như vậy rồi.

"Vật nhỏ, đừng chỉ bắt động nhìn. Không phải nói muốn làm anh sao? Làm nhanh lên một chút, tốt nhất khiến anh thân tàn ma dại mới thôi!" Bị Cố Niệm Hề một bộ dáng khúc khích cười trên chóc, hấn chống cái trán cười.

Nhưng mà lời nói này, thật ra khiến Cố Niệm Hề mặt đỏ tim đập nhanh lần thứ hai!

Bởi vì thời điểm nói xong mấy câu kia, Đàm tham mưu trưởng đã nằm ngửa trên giường lớn, bày ra một bộ dáng tùy cô chà đạp.

"Ai muốn xem anh! Vóc người như vậy cũng đem ra khoe khoang? Về nhà tu luyện lần thứ hai thêm vài ngày nữa, chờ em hồi phục anh mới được làm!" Kỳ thực, Cố Niệm Hề chỉ là cảm giác được chính mình vừa mới trên đùa, nào ngờ khi nói chuyện với Đàm tham mưu trưởng lại có phản ứng lớn tới như vậy.

Nếu sáng nay tiếp tục như thế nữa, e rằng cô có muốn cũng không thể rời giường một ngày được rồi.

Xét về bản lĩnh của Đàm tham mưu trưởng, cô chắc chắn là người hiểu rõ nhất, nếu như hấn muốn cô, có thể nghiêm chỉnh cả buổi tối không ngủ! Nhưng mà người có kết cục đáng thương nhất vẫn là cô!

Tuy rằng mỗi một lần bọn họ thân thiết đều là Đàm tham mưu trưởng ra sức, nhưng mỗi một lần thống khổ không thể rời giường lại chính là cô. Mà cái người khôi xướng kia thể nhưng lại biến thành một mặt sáng khoải trần đầy khí thể đi làm..

Buôn bán không có lời như vậy, Cố Niệm Hề kiên quyết không làm.

Thế là cô chống người đàn ông nào đó một mặt tà ác kèm theo bộ dáng đợi chờ mình chà đạp dựa vào ghế, Cố Niệm Hề quán chẩn đơn chuẩn bị chạy trốn!

Cô không ngốc đâu!

Nếu như hấn dẫn vật cô xong liền đi làm, chẳng phải cô sẽ phải cô đơn nằm trên giường cả ngày sao?

Chỉ là Cố Niệm Hề không có nghĩ tới, lúc mình tính toán từng chuyện nhỏ nhặt như vậy, chính đôi mắt của cô đã thẳng thắn tiết lộ những suy nghĩ ấy cho Đàm tham mưu trưởng biết!

Vào lúc này, bàn chân nhỏ của cô vừa mới hơi nhúc nhích chuẩn bị rút lui liền bị bàn tay tà ác nào đó kéo lại.

Là một cái kéo lại, thân thể Cố Niệm Hề liền mất đi cân bằng, ngã vào trên người Đàm tham mưu trưởng.

Cũng may thân thể của hấn có đủ co giãn, lúc ngã xuống Cố Niệm Hề vẫn cảm thấy thoải mái. Nếu không phải như vậy lấy tốc độ vừa rồi va thẳng vào giường lớn, chắc chắn sẽ rất đau.

Có thể đến lúc này, Cố Niệm Hề vẫn không có cảm giác vui mừng gì. Nhưng không thể nghĩ nổi, một giây sau đó người đàn ông kia lập tức lật người, đem cô lần thứ hai ép dưới thân.

Nhìn thấy người mình vừa ức hiếp hiện tại đang đè trên người của chính mình, Cố Niệm Hề có chút xấu hổ khiếp sợ: "Lão công... Đừng như vậy, trước hết anh đi làm đi biết không? Bằng không giăng co hồi lâu, anh không phải là không muốn đi làm chứ?".

"Nhưng miệng anh thơm rồi!" Cũng đã đem thân thể nhu nhược nhỏ bé của cô đặt ở dưới thân, hấn làm sao có thể rút lui?

"Thèm ăn, đợi đến đêm nay được không?" Duỗi ra bàn tay nhỏ không bị thương, Cố Niệm Hề nhẹ nhàng phát qua khuôn mặt để nhìn kia của Đàm tham mưu trưởng. Đầu ngón tay trắng nõn không cần thận xét qua khoe môi bạc của Đàm Dật Trạch, lại bị hấn nắm lấy.

"Không được. Nếu như vào lúc này không ăn được ngay, anh sợ huynh đệ sẽ buồn bực chết!" Cũng đã một tháng rồi không phải sao?

Những tháng ngày chịu ghen khuất nhiều như vậy, Đàm tham mưu trưởng không sao tưởng tượng nổi mình có thể chịu đựng thêm một chút nào nữa.

Mãi cho đến lúc thân thích của vật nhỏ rời đi, hấn mới được chạm vào cô, thậm chí còn đã đem cô ép dưới thân, nếu lúc này không ăn cô, hấn thực sự cảm thấy có lỗi với chính bản thân mình!

"Sao được, huynh đệ của anh rất ngoan cường mà, làm sao có thể buồn bực được chứ? Nghe lời đi làm trước. Buổi tối chúng ta trở lại." Cô gái nào đó miệng nhỏ một mực nhếch lên, đôi mắt to sáng rực cũng híp lại.

Miệng nhỏ ba hoa bên tai Đàm Dật Trạch, dùng giọng ôn nhu nhất nói với hắn, dụ dỗ hắn, trêu đùa hắn.

Chỉ là Cố Niệm Hề không biết mình như vậy trông rất giống con cáo nhỏ. Mà những tâm tính của cô đều đã lộ rõ trong ánh mắt sáng rực của hắn, chỉ là cô không biết mà thôi.

"Vật nhỏ, anh làm sao lại không biết huynh đệ của anh ngoan cường như vậy? Nếu không, em nói cho anh nghe một chút? Nếu như nói rõ, anh có thể cân nhắc bữa ăn sáng nay lưu lại đến tối!"

Hắn nhìn nụ cười tươi tắn nơi khóe miệng của cô, con ngươi khê thay đổi.

Nụ cười tà ác lần thứ hai chiếm hữu khóe môi của hắn.

Vật nhỏ, chẳng lẽ em không biết đàn ông có vài thứ cấm kỵ không thể đụng tới sao?

Đặc biệt, huynh đệ của bọn họ?

Nếu đây là một lời khen thưởng, hắn là Đàm Dật Trạch hắn trong lòng nên rong ruổi một trận đi?

Như vậy, làm thế nào để tỉnh táo lại đây?

"Chuyện này..."

Bị hắn trêu đùa như thế, Cố Niệm Hề khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ bừng.

Cô không có tiềm chất lưu manh, làm sao có khả năng nói chuyện được với Đàm tham mưu trưởng da mặt dày như vậy!

Mà hắn, đây không phải là biến tướng để khích lệ cho huynh đệ mình sao?

Thông minh như Cố Niệm Hề, như thế nào lại không biết?

"Làm sao vậy? Không nói ra được?" Hắn thấy cô một bộ dáng cần mồi, lập tức hỏi lại.

"Vật nhỏ, anh nói rồi huynh đệ hiện tại rất yếu đuối, Nếu bây giờ không ăn được chắc chắn sẽ bị thương đấy!" Lúc nói lời này, vẻ nham hiểm của Dật Trạch lại càng lộ ra rõ ràng.

Từ cánh mũi của hắn tỏa ra hơi thở ấm nóng, từng chút một phả ra trên cổ của Cố Niệm Hề. Như có như không, trêu chọc thần kinh yếu ớt của cô...

Một hồi này, Cố Niệm Hề thực sự có cảm giác muốn nhắm chặt mắt lại tùy cho người đàn ông này loạn động trên người mình.

Ngược lại cũng là bị "bắt nạt", không bằng ngoan ngoãn tiếp nhận đi!

"A a... Một chút nhỏ đã không chịu được? Xem ra, vật nhỏ của anh da mặt vẫn rất là mỏng!" Lúc nói lời này, từ trong miệng của Đàm Dật Trạch lại truyền ra tiếng cười sang sảng.

Hắn chính là yêu thích trêu đùa vật nhỏ của mình như vậy!

Nhìn cô từng lần từng lần một bối vì mình mà đỏ mặt, trong lòng hắn nói không nên lời có biết bao thỏa mãn!

"Được rồi, trước tiên cho anh một lần! Buổi tối trở về, anh lại đem em phục vụ nhiệt tình!" Nói lời này hắn dường như là đem đuôi sói xám lớn giấu đi, tha cho tiểu bạch thỏ bé nhỏ.

"Được rồi, anh muốn thì nhẹ một chút. Tuy là anh lại đi làm, sau đó chỉ có mình em cô đơn nằm bệt trên giường!" Ngược lại chạy không thoát người đàn ông này rồi, Cố Niệm Hề chỉ có thể uất ức bị ức hiếp. (rõ ràng, nha đầu chết tiệt kia! Được tiện nghi còn ra vẻ!)

"Được, anh biết rồi. Anh tận lực nhẹ một chút, em cũng phải phối hợp với anh..."

Nhìn vật nhỏ nào đó ngoan ngoãn thần phục ở dưới thân mình, khóe miệng của Đàm Dật Trạch không tự chủ cong lên một nụ cười thỏa mãn.

Rõ ràng chờ đợi một tháng, xem ra cũng đáng.

Thế là, người đàn ông nào đó xốc lên chăn đơn ngăn cản bọn họ phát triển, chuẩn bị mạnh mẽ tàn phá bữa bãi vật nhỏ.

Chỉ là, Đàm Dật Trạch không có nghĩ đến, khi hắn từ biệt một tháng rõ ràng, bây giờ đang chuẩn bị đối với vật nhỏ của hắn tiến hành một phen "phòng vấn thân thiết", cửa phòng ngủ đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa!

Sát theo đó còn có giọng nói của Đàm Dật Nam ở ngoài cửa vang lên:

"Anh, ba cùng ông nội gọi anh chuẩn bị xong xuống! Bọn họ có điều muốn nói!".

"..." Một phen nhiệt tình "phòng vấn thân thiết" đột nhiên bị đánh gãy, sắc mặt người đàn ông nào đó quả quyết đổi thành xanh.

Thậm chí thân thể đang ở trên người Cố Niệm Hề ức hiếp cũng căng ra đến mức có chút cương trực.

A!

Vốn là muốn lợi dụng thời gian trước khi đi làm vô cùng quý giá ấy cùng vật nhỏ thân thiết, không nghĩ tới bị người nào đó phá hoại!

Mà Đàm tham mưu trưởng đối với năng lực chiến đấu của hắn rất rõ ràng, nếu bây giờ còn dự định tiếp tục nữa, đoán chừng có thể xuống lầu cũng là chuyện của một giờ sau rồi!

"..."

"Anh!".

Ở ngoài cửa phòng ngủ, người kia tựa hồ chưa từ bỏ ý định gõ cửa.

Càng nghe âm thanh quấy rối, Đàm tham mưu trưởng sắc mặt càng trở nên đen.

Một màn này đã như là mây đen dày đặc trên bầu trời bao la rồi.

"Lão già kia, không phải em không cho anh nha! Thật sự là em chồng của chúng ta không nể mặt mũi!" Nhìn lão già kia mặt thối ra, Cố Niệm Hề cười đùa vỗ vỗ, chuẩn bị đẩy hắn ra đứng dậy.

Thật không nghĩ đến, hắn thế nhưng còn không chịu tránh ra.

Đặc biệt sự buồn bực của hắn tựa hồ sau khi bị cô đẩy một cái sinh sôi tới cực điểm!

Nhìn Đàm tham mưu trưởng âm âm sâu sâu nhìn mình chằm chằm, Cố Niệm Hề cảm giác da đầu của mình tê dại.

"Lão công... Anh nói không thể đánh em!" Nhìn tới sắc mặt không tốt bất thường như không thể ăn thịt của Đàm tham mưu trưởng, Cố Niệm Hề phảng phất lại thấy được một ngày kia chính mình bị Đàm Dật Trạch đánh mông.

Vào lúc này, giọng nói của cô cũng trở nên hơi khúm núm.

"Vật nhỏ, anh không đánh em, anh sẽ..."

Lúc nói lời này, một độ cong tà tứ từ trên khóe miệng hắn dần dần lộ ra.

Hắn đột nhiên nở nụ cười, thậm chí còn có cảm giác giống như một trận tuyết rơi lớn, khiến người ta cảm thấy có chút chói mắt.

Mà Cố Niệm Hề càng lúc càng bất an.

Đang định dịch chuyển cái mông nhỏ chạy trốn, nhưng không nghĩ đầu hắn cứ như vậy hướng về phía cô hạ xuống.

"A!" Tiếng kêu gào kinh sợ, đột nhiên từ phòng ngủ truyền đến.

Vào lúc này, Đàm Dật Nam đứng ở bên ngoài cảm thấy có chút sợ.

Nghe được tiếng kêu gào của Cố Niệm Hề, chính hắn thất kinh tưởng rằng trong phòng ngủ trình diễn một loại thảm kịch nào đó.

"Anh! Niệm Hề làm sao vậy?" Ngoài cửa Đàm Dật Nam hét gõ cửa, lại xô cửa, khiến cho Cố Niệm Hề đang nằm trên giường trong giờ phút này chính là có một loại kích động muốn cắn lưỡi tự sát.

Xoa xoa chỗ ngực bị cắn có chút đau đớn, Cố Niệm Hề liếc mắt nhìn Đàm Dật Trạch giờ phút này đang một thân quân phục hướng về phía mình, khóe miệng co giật một cái.

Đại khái, cái từ mặt người dạ thú này, chính là dùng để hình dung Đàm tham mưu trưởng nhà bọn họ!

Người đàn ông nào đó mặc vào một thân quân phục, xem ra hình người đáng chó. Ai có thể nghĩ tới người đàn ông này vừa mới như con sói hoang gặm cắn cô như thế?

"Vật nhỏ, đêm nay lại trừng trị em!" Lúc nói lời này, Đàm tham mưu trưởng đã đổi xong một thân quân phục lần thứ hai tới bên người Cố Niệm Hề.

Đương nhiên, không ăn được thịt, Đàm Dật Trạch vẫn mang một mặt buồn bực, còn có chút không cam lòng vỗ vỗ một cái vào mông của vật nhỏ nào đó.

"Lão lưu manh!" Cảm giác được bàn tay nào đó đang thăm dò dưới chăn đệm, khuôn mặt nhỏ của Cố Niệm Hề lại là một trận đỏ bừng, nhìn về phía Đàm Tham mưu trưởng la hét.

Chỉ là, người phía sau thế nhưng không một chút nào ảo não. Trái lại dường như là phi thường yêu thích danh xưng này, quay về phía thân thể mảnh mai dưới chăn đệm kia một phen chà đạp, sau đó mới tà ác nói:

"Em mới biết?".

Từ lúc lừa gạt cô cùng mình nằm chung một giường, Đàm Dật Trạch liền cảm giác mình là lưu manh nhất rồi. Mỗi ngày trong óc đều là tính toán nho nhỏ, tính toán làm như thế nào đem thân thể nhỏ bé này ép dưới thân của chính mình.

Hiện tại thật vất vả quẹo vào giường, lại còn bị một tháng cấm dục như vậy. Còn nữa, hiện tại chuyện tốt đều đã bị cắt đứt!

Đàm Dật Trạch cảm giác mình thực sự vì uất ức mà cuồng lên.

Vì lẽ đó, hắn luôn nghĩ đem uất ức trên người mình từ vật nhỏ lấy trở về!

"Ồ ồ... Nếu sớm biết anh thật là lão lưu manh như vậy, em sẽ không lấy anh làm chồng!" Xoa xoa mông nhỏ bị véo đau, cô gái nào đó ở trên giường khóc không ra nước mắt. Đây là lời nói thật tâm! Lúc trước nếu không phải nhìn thấy kẻ này ân ái hình người đáng chó, cô sẽ không ngu như vậy, bị bẻ lên còn sưng sờ ở bên trong cục dân chính.

Nhưng bây giờ, Cố Niệm Hề mới biết, kẻ hình người đáng chó này càng không thể tin tưởng, cái kia chỉ là bình hoa di động !

Còn không mau lấy Đàm tham mưu trưởng nhà cô làm chứng minh tốt nhất.

Nhìn từ phía chính diện sau đó lên đến trên giường, chính là một đầu sói đói!

"Đáng tiếc trên thế giới này không có thuốc hồi hận! Em đã tiến vào hang sói của Dật Trạch này rồi, liền ngoan ngoãn chuẩn bị sinh sói con cho anh đi!".

Nói xong lời này, Đàm tham mưu trưởng mới buông vật nhỏ mềm mại dưới chăn ra.

Lúc này, Đàm tham mưu trưởng khẽ run vai, một mặt khí phách đi về phía cửa lớn.

Hiện tại, phía sau cánh cửa đang chờ kia, đối với Đàm Dật Trạch hắn mà nói mới thật sự là sói đói.

Một mực nhìn chằm chằm phòng ngủ của bọn hắn, tùy thời cơ có thể bắt cóc vật nhỏ của hắn!

"Anh!" Thấy Đàm Dật Trạch đẩy cửa ra, liền thấy Đàm Dật Nam vẫn đứng chờ ở ngoài cửa phòng của bọn họ không do dự tiến lên.

Vào lúc này, hắn trừng con mắt xanh thăm thẳm, ngông cuồng quan sát phong cảnh trong phòng ngủ bọn họ!

Mà Đàm Dật Trạch đương nhiên đoán được, vật nhỏ bị chính mình treu đùa đều có thói quen chui vào bên trong chăn, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ bé bị hắn treu đùa có chút phồng hồng.

Hình ảnh kia đối với bất kỳ người đàn ông nào đều là đánh vào thị giác.

Không phải vậy, Đàm Dật Trạch tuyệt đối sẽ không hào phóng cho Đàm Dật Nam nhìn thấy phong cảnh bên trong phòng ngủ của bọn hắn lúc này, còn cố ý tránh ra nửa người bên cạnh, làm cho hắn vừa vặn nhìn thấy một màn trên giường kia!

Trên giường lớn đệm trắng, Cố Niệm Hề đem cả người mình từ trên xuống dưới che phủ thật nghiêm. Chỉ lộ ra một người có đầu nhỏ với mái tóc xốc xếch...

Tuy rằng những thứ này không đủ để nhìn ra chuyện gì vừa mới xảy ra.

Nhưng vấn đề nằm ở trên khuôn mặt nhỏ bé phồng hồng kia của cô...

Vừa mới bị Đàm Dật Trạch treu đùa một trận như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái nào đó đã sẫm đỏ, lan đến lỗ tai của cô. Mà cô vừa mới bị đùa giỡn có chút không kịp thở, môi đỏ nhẹ nhàng mở ra đóng lại!

Cố Niệm Hề như vậy kỳ thực chưa từng làm cái gì, nhưng khi nhìn tới đều có cảm giác cái gì cũng đã làm qua!

Nói Đàm Dật Trạch hắn cũng có chút bội phục vật nhỏ nhà bọn họ rồi!

Mà vừa nhìn như thế, con mắt của Đàm Dật Nam đã tối lại.

Mới vừa rồi còn tưởng trong phòng có chuyện thảm khốc gì xảy ra, Đàm Dật Nam hẳn còn vì nằng lo lắng khôn cùng, lại không nghĩ rằng nguyên lai là xảy ra chuyện như vậy...

Tuy rằng lần trước, Đàm Dật Trạch nói mấy câu kia để cho Đàm Dật Nam biết kỳ thực thân thể của Cố Niệm Hề đã sớm trao cho Đàm Dật Trạch...

Hắn cũng đã chuẩn bị tâm tư rồi, chỉ là không có nghĩ đến, thời điểm tận mắt nhìn thấy hắn và cô thân thiết qua, Đàm Dật Nam trong lòng vẫn không cảm được cay cay, tan nát!

Tất cả những thứ này vốn nên thuộc về Đàm Dật Nam hẳn mới phải...

Nhìn thân thể nhỏ bé nằm trong chăn kia, Đàm Dật Nam trong nháy mắt có cảm giác, mình tựa như là người bị cả thế giới này vứt bỏ...

Trong nháy mắt như vậy, hắn đưa tay ra, muốn nắm chặt chút gì, nhưng mà khi hắn vừa mới đưa tay ra, cũng vô lực trôi hết rồi.

Bởi vì, người đàn ông tà ác nào đó nhìn thấy trên mặt Đàm Dật Nam trong lúc nhất thời hiện lên vô số loại ảo não cùng hối hận, với biểu hiện không cam lòng, cảm thấy Đàm Dật Trạch hẳn đã đạt tới mức hiệu quả rồi, thậm chí còn hơn cả dự đoán của hắn, hắn liền nghiêng thân hình, lần thứ hai đem tình cảnh này che giấu sau lưng, dường như nếu sợ không nhanh sẽ có khả năng để lộ vẻ đẹp vật nhỏ nhà hắn, lập tức đem cánh cửa kia đóng lại thật chặt.

Mà cũng khiến Đàm Dật Nam đang muốn lưu lại thứ gì đó ngăn cách ở thế giới bên ngoài!

Nhìn thấy cánh cửa đóng lại, sắc mặt Đàm Dật Nam càng ngày càng âm trầm không có một tia sáng, khóe miệng người đàn ông tà ác nào đó khẽ cong lên!

Ai bảo hắn vừa mới thần phục được vật nhỏ, muốn cùng cô thân thiết trên một trận, lại bị Đàm Dật Nam hắn quấy nhiễu đây?

Đàm Dật Trạch hẳn không bởi đáp Đàm Dật Nam thật tốt, vậy thì hắn cũng không phải là Đàm tham mưu trưởng "Nham hiểm giả dối" được lưu danh trong quân đội rồi.

"Ông nội cùng ba tìm tôi có chuyện gì?" Sau một hồi hành hạ Đàm Dật Nam, tâm tình Đàm Dật Trạch hẳn tương đối tốt.

Vào lúc này, hắn đã kéo vai Đàm Dật Nam, cùng hắn đi xuống tầng.

Tuy rằng hắn khóa cửa phòng ngủ lại rồi, hơn nữa hắn dám chắc Đàm Dật Nam cũng không dám làm chuyện mất tính người với vật nhỏ, nhưng hắn vẫn cảm thấy, những chuyện này tốt nhất vẫn là nên đề phòng.

Hắn muốn vật nhỏ hoàn toàn thuộc về hắn, chia một ít cũng không, cho dù là một cảnh sắc khác người!

Đương nhiên, Đàm Dật Trạch cũng sẽ tuyệt đối không thừa nhận, đây là biểu hiện hẹp hòi của mình! Hắn cảm thấy, đây chỉ là biểu hiện thể hiện sự yêu thích đối với vật nhỏ của hắn mà thôi...

"Lục Tử, đi tìm cho gia chút niềm vui!"

Hiện tại, Lăng Nhị gia tùy ý dựa người vào chỗ ngồi kê bên ghế da của tài xế.

"Lăng Nhị gia, ngài muốn việc vui gì?" Tiểu Lục Tử đối mặt với người đàn ông chiếm xe của mình nhiều ngày, có chút bất mãn. Tốt xấu gì Tiểu Lục Tử hẳn ở vùng này cũng xem như là số một số hai lưu manh, hiện tại ngược lại, lại bị Lăng Nhị gia một mực ức hiếp.

Nhưng đối mặt với Lăng Nhị gia này, Tiểu Lục Tử chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Bởi vì nhìn thấy tư thế này của Lăng Nhị gia, Tiểu Lục Tử liền biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của người đàn ông này.

Nếu như cùng Lăng Nhị gia đánh chắc rồi, chính mình khi chết đoán chừng còn không thể minh bạch nổi.

Nếu không, hôm nay Lăng Nhị gia nói muốn ra ngoài đi dạo, Tiểu Lục Tử coi như bản lĩnh lớn lái xe mang Lăng Nhị gia đến một bụi cỏ bằng phẳng ở phía trên, để hắn mở mang kiến thức một chút về phong cảnh thiên nhiên mùa xuân tươi đẹp.

Từ kính chắn gió của bọn họ nhìn ra ngoài, đều là bãi cỏ xanh thăm thẳm. Có nhiều chỗ, còn nở rộ mấy đóa hoa nhỏ...

Ở đây, không chỗ nào không dạt dào sức sống.

Cảnh sắc mỹ lệ như vậy khiến cho một người luôn quen với màn đêm như Tiểu Lục Tử có chút say sưa chìm trong đó.

Cảnh đẹp như vậy, nếu như cũng không tính là việc vui, Tiểu Lục Tử cũng không biết phải tìm niềm vui cho vị gia này ở nơi đâu, như thế nào.

"Có thể làm cho gia vui vẻ!"

Lười biếng tựa ở ghế trên của xe Tiểu Lục Tử, người đàn ông nào đó nhìn chằm chằm về phía bãi cỏ mọc đầy hoa dại, vẻ mặt không chút hứng thú gì.

"Nếu không Lăng Nhị gia, Tiểu Lục Tử đi gọi Tô bé nhỏ đến cho ngài?".

Nghe Lăng Nhị gia nói xong, Tiểu Lục Tử con người khề xoay chuyển.

Trong quãng thời gian gần đây, đi theo Lăng Nhị gia lâu nhất là Tiểu Lục Tử hần. Vì lẽ đó, hiểu rõ Lăng Nhị gia nhất, phải là Tiểu Lục Tử hần rồi.

Tiểu Lục Tử đương nhiên hiểu rõ, khoảng thời gian này Lăng Nhị gia chỉ khi nhìn thấy Tô bé nhỏ, trên khóe môi hần mới hiện lên nụ cười tối đa.

Thế là, lúc người đàn ông nào đó muốn đi tìm niềm vui, trong đầu Tiểu Lục Tử hiện lên bóng dáng của Tô bé nhỏ đầu tiên.

"Lại là Tô bé nhỏ?".

Thời điểm nghe tới Tô bé nhỏ, Lăng nhị gia đột nhiên xoay người qua.

Tuy ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng Tiểu Lục Tử vẫn nhận ra được, khuôn mặt yêu nghiệt ngàn năm không đổi của Lăng Nhị gia kia, khi nghe đến ba chữ "Tô bé nhỏ" này, có hơi nhúc nhích một chút. Thậm chí, khóe miệng của hần cũng không tự chủ gọi lên độ cong.

Quả nhiên, người hiện tại Lăng Nhị gia muốn gặp nhất chính là Tô bé nhỏ của bọn hần!

"Thế nào? Lăng Nhị gia lẽ nào không muốn gặp lại Tô bé nhỏ rồi?" Thấy Lăng Nhị gia một bộ dáng chần chờ không tiến lên, Tiểu Lục tử hỏi ngược lại.

"Không phải là không muốn gặp nhau, chính là sợ vừa thấy mặt, lại muốn lăn lên giường!" Lăng Nhị gia xưa nay đều nói toạc ra.

Mặc dù là sự tình lên giường cùng Tô bé nhỏ hần cũng không nghĩ muốn cất giấu.

"Lăn lên giường có gì không được chứ? Việc vui của đàn ông chúng ta từ trước tới nay không phải là vận động trên giường sao?".

Tiểu Lục Tử xưa nay đều hèn mọn.

Cho nên khi Lăng Nhị gia nhắc tới sự tình trên giường cùng cô nàng Tô kia, hần liền tự mình bắt đầu bủn rủn. Nghĩ Lăng Nhị gia làm như thế nào đem con mèo nhỏ họ Tô kia hung hăng ép dưới thân.

"Vận động này gia yêu thích không sai." Lúc nói lời này, đầu óc Lăng Thần lần thứ hai không tự chủ hiện lên tấm lưng trắng ngần cùng khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết của Tô Du Du.

Tâm can lại là một trận cáu kinh nhảy loạn...

Điều này chính là gần đây đều quấy nhiễu cảm giác của hần.

"Lăng Nhị gia, nếu yêu thích, vậy tại sao không tận hưởng lạc thú trước mắt?".

Tiểu Lục Tử một bộ dáng cần lời giải đáp.

Kỳ thực, Tiểu Lục Tử cũng nhìn ra được Lăng Nhị gia bất thường.

Trước kia Lăng Nhị gia, lúc nào cũng không phải đường làm quan rộng mở sao, muốn mưa có mưa muốn gió có gió?

Hơn nữa, Lăng Nhị gia nói một tiếng, Lăng Thần hần muốn cùng nữ nhân lên giường sao không có?

Chỉ cần hần tùy tiện gọi điện thoại, nói hần xuân tâm nhộn nhạo, thì có bao nhiêu cô gái thò đầu cổ gáy muốn cho hần giải quyết vấn đề sinh lý!

Có thể vấn đề nằm ở chỗ này.

Nếu là lúc trước, mùa xuân tâm nhộn nhạo này, trên giường Lăng Thần tuyệt đối không thể thiếu đủ loại phụ nữ. Nhưng mà năm nay...

Mùa xuân tâm nhộn nhạo năm nay, Lăng Nhị gia mỗi ngày đều là rủ đầu xuống, một bộ dáng phờ phạc rồi.

Tiểu Lục Tử thật sự không rõ Lăng Nhị gia này đang nghĩ tới đồ vật gì!

"Có thể then chốt chính là không có người cùng gia ở trên giường đơn đũa nghịch lưu manh!" Lăng Nhị gia nói lời này có chút dối trá.

Chính hần nói còn có chút ngượng ngùng!

Thế là, lần thứ hai hần xoay người nhìn về phía bãi cỏ có hoa nhỏ ngoài cửa xe!

"Lăng Nhị gia, ngài nói lời này không đúng rồi! Lăng Nhị gia muốn loại phụ nữ nào mà không có, chỉ cần ngài tùy tiện móc tay, thì có vô số phụ nữ xếp thành đội muốn phục vụ ngài đấy!".

Tiểu Lục Tử nhìn ra Lăng Thần chột dạ.

"Đúng vậy a, phục vụ thì có nhiều đi, nhưng tại sao gia vẫn cứ ghi nhớ cái đóa tường vi kia?" Tầm mắt Lăng Nhị gia dôi ra ngoài cửa sổ có chút phiêu diêu.

Tầm mắt như vậy chính là xuyên qua mọi vật để tìm thấy một thứ gì đó.

"Cây tường vi?" Tiểu Lục Tử suy nghĩ: "Lăng Nhị gia không phải là chỉ Tô bé nhỏ chứ? Nếu như ngài yêu thích Tô bé nhỏ như thế, liền đem cô ấy chống lên trong phòng của ngài? Muốn bao nhiêu lần không được?".

"Có thể nẫu chột là mỗi lần trên cô ấy xong, cô ấy đều không phục, chúng quy phải gạt tự trọng của gia chừng mấy ngày!" Giống như mấy ngày gần đây cũng vậy!

Ngày đó rõ ràng là cô để cho hấn dẫn về nhà, mà hấn sau khi tỉnh lại chẳng qua là không cẩn thận đưa cho cô găm.

Điều này không tốt, có vài ngày như vậy, Lăng Nhị gia đều không thấy được thân ảnh của cô rồi!

Kinh nghiệm chú ý từ nhỏ của Lăng Nhị gia rốt cục ý thức được, cảm giác bị lạnh nhạt thật không tốt.

"Cô ấy nếu không phục, Lăng Nhị gia ngài liền để cô cũng như vậy với ngài vài lần, không phải hòa nhau rồi ư!" Tiểu Lục Tử lúc nói lời này, lại bắt đầu tự mình bủ nỡ.

Vừa nghĩ tới Lăng Nhị gia này thân thể yêu nghiệt như thế lại bị Tô bé nhỏ đặt ở dưới thân, đây tuyệt đối là một màn bành trướng khoa trương.

"Tiểu Lục Tử, ý tưởng này gia không phải là không có nghĩ tới! Có thể vấn đề nằm ở chỗ này!" Lăng Thần có chút ảo não xoa xoa thái dương của chính mình. "Có khả năng tình cảm ngày một đi lên rồi!".

Không thể không thừa nhận, điểm này thật sự chính là nhược điểm của Lăng Thần hấn.

Hấn thích chơi, nhưng chính là không thích ràng buộc.

Vì lẽ đó, mặc dù trong nhà đều ép buộc hấn sớm ngày tìm đối tượng, hấn vẫn cà lơ phát phơ trải qua.

"Cảm tình thì có gì không được chứ? Lăng Nhị gia, nếu không ngài liền đem Tô bé nhỏ này cưới về đi. Không phải lưu lại nơi này, tuyệt đối là một tai họa!".

Thời điểm nói ra lời này, Tiểu Lục Tử cũng không không phải tính toán ý nghĩ Lăng Nhị gia mà nói ra được. Mà trong lòng hấn chân chính nói là: Tô bé nhỏ, cô hãy cưới Lăng Nhị gia yêu nghiệt này đi! Không phải vậy, kẻ này tuyệt đối là một cực phẩm tai họa!

Chỉ là không nghĩ tới, lời nói này của mình dĩ nhiên khiến Lăng Nhị gia chính diện chèn ép Tô bé nhỏ.

"Cũng đúng, Phật nói: 'Ta không vào Địa ngục thì ai vào Địa ngục'? Nếu như gia không đem tai họa như thế cưới về, nha đầu này còn không chắc sẽ gây ra bao nhiêu tai họa gì nữa!" Lúc nói lời này, Lăng Nhị gia trong đầu hiện lên chính là mỗi một lần Tô bé nhỏ say rượu đều nói với hấn những lời nói vô ý khiêu khích.

Nghĩ đi nghĩ lại, thân thể hấn thậm chí có phản ứng rồi.

Mà càng thêm minh chứng Lăng Nhị gia trong lòng ý tưởng chân thật: Tô bé nhỏ, tuyệt đối là kẻ gây họa!

Gia nếu không vào Địa ngục này, đây chẳng phải là có ngàn vạn cái xuân tâm cũng bị Tô bé nhỏ tha cho rồi sao?

Nghĩ đến Tô Du Du cô lung lay eo thon nhỏ, một mặt giận đùng đùng có ý đồ đem người đàn ông khác đè dưới, Lăng Nhị gia đột nhiên mở miệng: "Tiểu Lục tử, xuất phát! Tôi hiện tại liền đi đem Tô yêu nữ này cưới về!".

"Vâng, Lăng Nhị gia!".

Thế là, một chiếc xe nào đó mang theo Lăng Nhị gia xuân tâm nhộn nhạo, trượt vào một mảnh xuân sắc bên trong...

Hiện tại, Cố Niệm Hề sau khi ăn sáng xong liền nhàn rỗi mở TV lên xem

Trên ti vi, tin tức đều liên quAn đến công ty quốc tế SH.

Có người nói, bởi vì cái công ty Sh này sau một đêm liền thu mua toàn bộ siêu thị lớn nhỏ tại thành phố D, đồng thời sau đó cũng ra dáng kinh doanh,

công ty này đương nhiên bị giới truyền thông xếp vào mục tiêu truy đuổi.

Mà những việc làm của công ty này đã sớm trở thành đề tài thảo luận hàng ngày của những người dân rượu chè náo nhiệt. Còn có lão đại đứng sau bức màn của công ty Sh này chính là đối tượng được giới trẻ hâm mộ nhất.

Sau một đêm, công ty này dường như trở nên nổi như cồn.

Thậm chí có rất nhiều kênh truyền thông cũng bắt đầu tranh cướp giành giật muốn đưa tin liên quan đến lão đại đứng sau công ty này.

Chỉ là, đám chó săn bắt đực dĩ này muốn đào sâu ba thước để moi móc thông tin của lão đại đứng sau công ty này nhưng trước sau như một vẫn chẳng có được chút tin tức nào.

Xem ti vi dạo này thường đăng tin liên quan tới việc thành lập công ty này cùng với việc đào tạo nhân viên tại công ty khiến Niệm Hề hơi nhú mi tâm.

Công ty Sh thật sự không liên quan tới Đàm thâm mưu trường nhà cô chứ?

Càng nghĩ mi tâm của Cố Niệm Hề càng nhăn thành một đoạn dài.

Mà càng xem ti vi đưa tin liên quan tới công ty này, Cố Niệm Hề lại càng cảm thấy buồn bực bất an. Rất đơn giản, Cố Niệm Hề cảm cái điều khiển ti vi nhấn một cái, đem toàn bộ những hình ảnh kia khép lại.

TV sau một cái nhấn, âm thanh hoàn toàn biến mất trong phòng khách.

Mà Cố Niệm Hề cảm thấy dường như thế giới của mình được yên tĩnh lại.

Những thứ hỗn loạn dồn dập kia đều bị ngăn cản tại một thế giới khác.

Chỉ là muốn lợi dụng khoảng thời gian thanh tĩnh khó có được này chuyên tâm suy nghĩ lại những chuyện đã xảy ra thì giọng nói của Thư Lạc Tâm đã vang lên:

"Niệm Hề, có muốn đi ra ngoài phơi nắng hay không? Tay con bị thương, đi nghe người khác nói phải phơi nắng nhiều mới trợ giúp tay con khôi phục nhanh!".

"Cảm ơn dì Thư, thế nhưng hôm nay chân hơi mỏi, tôi không muốn ra ngoài!".

Nhìn thấy Thư Lạc Tâm chậm rãi hướng về phía mình đi tới, trên mặt lại mang theo độ cong đối trá, trong lòng Cố Niệm Hề dâng lên cảm ghét.

Vô đạo ân cần!

Chỉ là, lần trước cô cùng Hoắc Tư Vũ kia biểu diễn một tiết mục chẳng lẽ còn chưa giáo huấn đủ cho Thư Lạc Tâm sao?

Lẽ nào, cô còn chưa đem mọi chuyện nói rõ trắng đen sao?

"Không ra ngoài? Vậy cũng tốt. Hôm nay, dì hầm canh gà cho con, hiện tại đã gần chín rồi. Chờ một lát là có thể mang ra cho con uống. Hôm nay con cùng dì Thư này nói chuyện phiếm đi."

Nói xong, Thư Lạc Tâm đã chậm rãi bước tới gần Cố Niệm Hề.

Kỳ thực Thư Lạc Tâm đương nhiên biết Cố Niệm Hề một hồi nói những lời này là có ý gì!

Có thể vì con của bà ta, Thư Lạc Tâm thực sự không có lựa chọn nào khác.

Khoảng thời gian này, Thư Lạc Tâm kì thực cũng giới thiệu nhiều danh môn thiên kim cho Đàm Dật Nam, hi vọng rằng hắn sẽ thích một hoặc hai người.

Tuy rằng bây giờ nói tin tức Đàm Dật Nam kết hôn vẫn chưa được xác thực nhưng thực sự vẫn có thể nói là đã một lần kết hôn. Còn về những người phụ nữ kia...

Thư Lạc Tâm ngược lại cũng không cần lo lắng.

Chỉ cần tại cái thành phố này nói đến danh thế nhà bọn họ, có nhà nào lại không muốn gả con gái mình vào đây?

Vì lẽ đó, mặc dù hiện tại Đàm Dật Nam chưa ly hôn nhưng nếu nói muốn có người làm con dâu nhà bọn họ e là điều ngớ ngẩn.

Chỉ có điều, cho dù Thư Lạc Tâm có sắp xếp nhiều tới đâu, tầm mắt của con trai bà một chút cũng không xê dịch đều đặt toàn bộ lên người Cố Niệm Hề...

Xem ra, con trai của bà trúng độc rất sâu!

Bỏ tay, Thư Lạc Tâm chỉ có thể đem tiêu điểm lần thứ hai đặt trên người Cố Niệm Hề.

Ai kêu, con trai của bà không thể ở cùng một chỗ với Cố Niệm Hề này?

"Quên đi di Thư, tôi muốn đi phơi nắng!" So sánh với việc cùng Thư Lạc Tâm ở trong phòng, Cố Niệm Hề vẫn cảm thấy đi ra ngoài tốt hơn.

Nghĩ tới đây Cố Niệm Hề tùy ý cầm áo khoác lên, chỉnh lại tóc của mình một chút, liền nhanh chân đi ra ngoài cửa.

Không chút lưu tình bước đi không cho Thư Lạc Tâm một tí mặt mũi nào.

Mà Thư Lạc Tâm thấy một màn như vậy, đương nhiên sắc mặt cũng có chút khó coi!

Nhưng bà ta vẫn mặt dày, cầm lên túi xách của mình ở trên bàn đuổi theo.

"Niệm Hề, con chờ đi một chút! Di vừa vặn cũng muốn đi ra ngoài phơi nắng!".

Lúc nói lời này, Thư Lạc Tâm đã nhanh chân theo ra ngoài.

Tuy nhiên đối với Cố Niệm Hề, mặt mũi của bà ta coi như mất hết. Nhưng vì Tiểu Nam, Thư Lạc Tâm vẫn chỉ có thể liều mạng.

"Di Thư, tôi chỉ là muốn đến ngoài cửa phơi nắng, lẽ nào đi cũng muốn theo sao?".

"Vừa vặn, đi cũng muốn đến ngoài cửa phơi nắng, con nói lời này là bất kính đấy!" Thư Lạc Tâm nhìn Cố Niệm Hề, trên mặt đầy ý cười.

Không sai, bà ta chính là vu vạ trên người Cố Niệm Hề!

"Thật là tốt, nhưng mà tôi hiện tại đói ý. Di Thư, vậy thì tốt nhất đi nên mời một người cùng ở ngoài cửa hưởng thụ ánh mặt trời!" Nói xong, Cố Niệm Hề lại nhanh chân chuẩn bị trở về phòng.

"Đứa nhỏ này..."

Nhìn thấy bóng lưng quật cường của Cố Niệm Hề, Thư Lạc Tâm có chút khí thế: "Chờ đã, Niệm Hề, đi lại đột nhiên muốn vào ngồi trong nhà."

Nói xong, Thư Lạc Tâm lại mau chóng chân trước chân sau bước theo.

Mà Niệm Hề cũng đã nghe thấy giọng nói của Thư Lạc Tâm từ phía sau truyền tới.

Con mẹ nó, không có cách nào!

Đối với một đồng phiền toái như Thư Lạc Tâm, Cố Niệm Hề nghĩ tới phương pháp chính là trở về gian phòng của mình.

Thừa dịp Thư Lạc Tâm không theo cô lên tầng, Cố Niệm Hề mau chóng chui vào gian phòng của mình, từ trong tủ quần áo tìm tới tìm lui một hồi cái đai áo ngủ, sau đó lại lấy ra đôi tất đen cùng quần nhỏ, lại tìm quần nhỏ của Đàm tham mưu trưởng trong ngăn kéo của hân, sau đó liền đem những thứ đồ này tùy ý bỏ vào trên giường lớn của bọn hân, sau khi sửa sang xong cô lại một tay vắt và kéo loạn giường ngủ của chính mình...

Tiếp theo, cô liền đem quần nhỏ của mình đặt ở tận bên trong cùng, rồi đến tất chân đặt ở mặt trên, thế nhưng phía trên cùng chính là quần nhỏ của Đàm tham mưu trưởng!

Hết cách rồi, ai bảo Đàm tham mưu trưởng của bọn họ thuộc hạng mặt dày đỉnh cấp khiến cô cũng bị lây nhiễm?

Vì lẽ đó, xem ra quần nhỏ của Đàm tham mưu trưởng hân cũng vào loại dày nhất chứ?

Lão lưu manh, ai bảo anh bắt nạt em! Ngày hôm nay, liền để quần nhỏ của anh làm một cái súng chiến giặc.

Sau khi đem vật sở hữu đều bày ra xong xuôi, Cố Niệm Hề lại cảm thấy thiếu một chút cái gì!

Thế là cô lấy mỹ phẩm dưỡng da của mình ra, đem mặt nạ dưỡng da khi ngủ màu trắng của mình tương đương với đồ đông lạnh, tùy ý bôi ở trên quần nhỏ Đàm tham mưu trưởng...

Sau khi làm xong tất cả những thứ này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề tràn đầy mừng thầm.

Không ngoài dự liệu của cô, mười lăm phút sau tiếng gõ cửa của Thư Lạc Tâm vang lên...

Đôi lời của tác giả gửi tới mọi người!

Một chương này có chút tà ác nho nhỏ rồi, ha ha.

Căn bản là vẫn chưa hết thò mò?

Nguyên nhân căn bản là các người không bỏ phiếu cho ta, gào gào..

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Hấn Không Muốn Tiểu Bảo Bảo?

"Yêu, thì ra là di Thư?" Cổ Niệm Hề đem thứ kia cất kỹ, một lúc sau lại tà ác lấy ra quần nhỏ của Đàm tham mưu trưởng, tự mình bôi lên đó một chất lỏng màu trắng ngà, trên mặt Cổ Niệm Hề lại có nụ cười mừng thầm, chuẩn bị tiếp tục một trò đùa dai

Ai nói người đàn ông nào đó mỗi buổi tối đều khăn cấp đem cô ôm lấy? Cho nên mỗi một lần cô hướng trên mặt mình vẽ loạn một ít son phấn, hấn lại oán niệm mấy ngày liền? Còn nói, giống như là chất phấn lên mặt, khiến cho người ta ghê tởm

Không cần hoài nghi, Đàm tham mưu trưởng tuyệt đối là người nói ra câu này. Tuy rằng hấn lớn lên so với người đàn ông khác tuần tú hơn vài phần, khí chất cũng không phải người thường có thể đề cập tới. Hấn dù gì cũng là người trong quân đội, một số lời nói thô tục cũng bình thường như cơm bữa. Đương nhiên, Cổ Niệm Hề rất cố gắng bao che khuyết điểm kia của hấn. Cô vẫn luôn tin rằng Đàm tham mưu trưởng nhà mình nhất định sẽ không phun ra nhiều... Lời nói thô tục như thế này. Nhất định là hấn bị người trong quân đội dạy hư. Xem ra, cô tất yếu vẫn phải tìm một thời gian, đi xem Đàm tham mưu trưởng nhà mình bình thường qua lại với ai! Dám đem Đàm tham mưu trưởng nhà cô làm cho hư hỏng đến vậy, nghĩ tới lại tức giận!

Rõ ràng...

Cô gái trong lòng nhỏ giọng gào thét một chút

Nhưng liếc một cái, nhìn thấy thứ dịch trắng chính tay cô bôi kia ở trong đũng quần Đàm tham mưu trưởng, khóe miệng của cô lại có chút run rẩy. Nếu Đàm tham mưu trưởng biết, cô chính là người bôi thứ mà hấn nói ghê tởm như phân kia, không biết hấn sẽ có biểu tình thế nào?

"Đúng vậy... Là di! Di nghĩ, một mình con ở trong phòng sẽ buồn, nếu không chúng ta cùng nói chuyện phiếm thế nào?" Nói lời này, Thư Lạc Tâm nghĩ muốn chen vào

Phòng này đã được ông nội Đàm sai người trang hoàng lại, nói là để cho Đàm Dật Trạch làm phòng mới, bà từ lúc đó đến giờ vẫn chưa tới xem. Gần nhất là bởi vì trong lòng có chút khúc mắc, không bỏ xuống được, dù sao thì Đàm Dật Trạch vẫn không phải đứa con của bà. Thứ hai là bởi vì Thư Lạc Tâm bất mãn. Lần ba lớn như vậy, có mấy gian phòng liền. Mà ông nội Đàm lại đem phòng lớn nhất làm phòng ngủ của Đàm Dật Trạch, không chỉ vậy những gian phòng khác cũng đều phân cho hấn. Mà Tiểu Nam của bà, trừ bỏ lầu hai có một phòng ngủ cũng chỉ có thêm một phòng làm việc khác cùng lầu

Bởi vì bất mãn chuyện này của ông nội Đàm, cho nên Thư Lạc Tâm hơn nửa năm chưa từng bước lên đây nửa bước

Lúc nhìn thấy căn phòng này, bà liền có chút xúc động

"Di Thư..." Nhìn người phụ nữ bộ dạng muốn chen vào phòng của bọn cô, Cổ Niệm Hề thật ra muốn cười lớn. Nhưng nghĩ đến làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến hành động kế tiếp của cô, cho nên cô cũng chỉ có thể nhin xuống: "Vây cũng tốt, di Thư đi vào ngồi đi! Tôi đi toilet một chút!"

Nói xong, Cổ Niệm Hề quả nhiên tránh ra, để cho Thư Lạc Tâm tiến vào

"Được, con đi đi!" Nói lời này, Thư Lạc Tâm lại muốn khăn cấp đánh giá căn phòng này. Thật ra Thư Lạc Tâm chẳng qua chỉ muốn so sánh một chút, phòng mà ông nội Đàm trang hoàng cho Đàm Dật Trạch, có đẹp hơn so với phòng của Tiểu Nam hay không

Nhưng là so sánh một chút, Thư Lạc Tâm cũng phát hiện ra một điều, cách bài trí căn phòng này so với phòng Tiểu Nam cũng không khác biệt là mấy. Thậm chí ngay cả đồ dùng trong phòng này, dường như cũng không cách điệu giống như phòng của Tiểu Nam. Thư Lạc Tâm thấy trong phòng Đàm Dật Trạch có một cái tủ theo phong cách châu Âu được chạm trổ hoa văn

Nhưng là bà không biết, phòng này thật ra trước kia không có cái tủ như vậy, chẳng qua là bởi vì Cổ Niệm Hề không thích, cho nên Đàm Dật Trạch mới đổi thành như vậy

Thấy Cổ Niệm Hề còn chưa bước vào, Thư Lạc Tâm liền đem tấm màn giường trên chiếc giường của bọn họ. Đệm này cũng không khác biệt là mấy so với đệm của Tiểu Nam. Chẳng qua nha đầu kia chắc chắn là chưa dọn dẹp xong, nếu không thì quần áo cũng không vứt bừa bộn trên giường thế này

Tuy rằng Thư Lạc Tâm có chút bất mãn, nhưng vừa nghĩ đến đứa nhỏ Tiểu Nam kia luôn thương yêu Cổ Niệm Hề, cho nên bà chỉ có thể thỏa hiệp

Nghĩ nghĩ, Thư Lạc Tâm định thu dọn lại vài thứ

Bởi vì bà thấy được, trên đệm của Cố Niệm Hề có thứ gì đó

Vài thứ kia không nhiều lắm, cũng chỉ đơn giản là vài thứ này nọ. Nhưng trên đó lại có nội y của phụ nữ, cùng quần nhỏ của đàn ông còn có tất chân đen vớt bừa bãi trên giường. Thư Lạc Tâm cũng không phải là người phụ nữ chưa hiểu sự đời, đương nhiên có thể hiểu được một màn này. Huống chi, trên quần nhỏ của đàn ông, còn dính một ít chất lỏng sền sệt

Dùng ngón tay cũng nghĩ ra, thứ chất lỏng trên quần kia là cái gì

Chết tiệt, nhất định là như vậy

Tiểu Nam không biết trúng gió gì, cô gái này đã cùng ăn nằm với Đàm Dật Trạch vô số lần. Thế nhưng hán lại vì một Cố Niệm Hề mà cấm dục vài ngày?

Vừa mới bắt đầu, Thư Lạc Tâm còn cảm thấy may mắn, Cố Niệm Hề tay bị thương. Cô cùng Đàm Dật Trạch này đó không thể làm. Nếu Thư Lạc Tâm bà có tài năng, chắc chắn sẽ lợi dụng cơ hội này mà giúp Tiểu Nam

Nhưng nhìn hình ảnh trước mặt, tầm mắt của Thư Lạc Tâm lại trở nên âm trầm

Tay như vậy, đau thành bộ dạng nửa sống nửa chết! Không nghĩ tới, hai người này còn làm! Hơn nữa, thứ này lại tùy ý vớt bừa bộ trên giường như vậy, phỏng chừng tối hôm qua nhất định không thể yên tĩnh!

Càng nhìn, trên mặt Thư Lạc Tâm lại có một mảnh âm trầm

Mà Cố Niệm Hề từ toilet bước ra đã nhìn thấy một màn như vậy. Thư Lạc Tâm đứng sững sờ trước giường của cô và Đàm Dật Trạch, thất thần nhìn những thứ cô vừa vớt và tạo lên. Đặc biệt ánh mắt gắt gao nhìn quần nhỏ của Đàm tham mưu trưởng, lúc này sắc mặt có bao nhiêu khó coi

Nhưng mà thấy phản ứng này của Thư Lạc Tâm, gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề lại có biết bao nhiêu sáng lạn

Rất tốt, đây là lý do mà mới vừa cô ở trong toilet lâu như vậy

Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, Thư Lạc Tâm chú ý đến kinh hi mà cô dành cho bà ta

Nghĩ đến điều này, Cố Niệm Hề lại chậm rãi bước về phía Thư Lạc Tâm

Đương nhiên, nụ cười lúc này đã được cô giấu đi rất kỹ

Lúc này, tầm mắt của Thư Lạc Tâm tối lại, nói không nên lời có bao nhiêu khờ dại. Ngay cả Cố Niệm Hề nhìn cũng có chút bất ngờ

Thì ra, hành động này của cô lại cho ra kết quả ngoài sức tưởng tượng như vậy!

"Đi Thư, đi sao còn đứng đây? Mau ngồi xuống đi" Nói xong, Cố Niệm Hề còn vỗ vỗ chỗ ga đệm. Mà lúc xoay người, gương mặt vô ý thức lại hiện lên tia sáng lạn

Không nhìn không biết, vừa nhìn thấy nụ cười này của Cố Niệm Hề, gương mặt của Thư Lạc Tâm lại càng thêm cứng lại: "Này..."

"Đi Thư, thực ngại quá! Buổi sáng Dật Trạch dậy sớm, còn chưa kịp thu dọn lại phòng. Tôi... Tôi nghĩ anh ấy đã thu dọn rồi!" Nói xong, Cố Niệm Hề còn giả bộ cuống quýt, đem quần áo dưới chân thu lên

Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng mang theo chút đỏ bừng

Giống như, cô thật là bởi vì Thư Lạc Tâm phát hiện mà trở nên thẹn thùng

Nhưng chỉ có Cố Niệm Hề biết, Cô căn bản không có bởi vì việc này mà thẹn thùng. Mà là bởi vì cô bôi thứ kia lên quần Đàm tham mưu trưởng!

Đem quần nhỏ cùng tất cất đi, đặt ở trên chỗ quần áo bẩn, lúc sau Cố Niệm Hề mới mở miệng nói: "Đi Thư, mau tới đây ngồi một chút! Đì đứng lâu như vậy, khẳng định là rất mỏi chân!"

Lời này nói ra nghe rất êm tai

Hơn nữa Cố Niệm Hề còn biểu hiện giống như thật sự lo lắng cho Thư Lạc Tâm

Nhưng Thư Lạc Tâm trong lòng lại cảm thấy tức giận, làm sao có thể ngồi lên trên giường đây?

Không chừng vị trí này, chính là vị trí tối qua... Hai người họ! Nếu Thư Lạc Tâm bà ngồi xuống, không chuẩn sẽ ngồi đứng vào những nơi kia

Càng nghĩ vậy, gương mặt Thư Lạc Tâm càng trở nên âm trầm. Đây giống như là đám mây đen của trời sắp mưa

"Đi Thư, làm sao vậy? Có phải là không thoải mái hay không?" Cố Niệm Hề đương nhiên biết, Thư Lạc Tâm đang nhìn chằm chằm chiếc giường này,

giống như hân không thể đào một cái lỗ lên đó

Nhưng điểm mấu chốt, là cô không thể nói ra

Bằng không, chính mình vất vả biểu hiện giả dối, muốn Thư Lạc Tâm đừng lên quần quít lấy mình nữa, chẳng phải là uổng phí sao?

"Không... Di không có gì không thoải mái!" Nói lời này, khoe miệng Thư Lạc Tâm còn cố gắng kéo lên, làm cho gương mặt mình không trở nên quá cứng nhắc

Nhưng bà có điều không biết, nụ cười này của bà so với khóc còn khó coi hơn

Rõ ràng giống như là hân không thể đem Cố Niệm Hề băm thành trăm mảnh, nhưng cuối cùng bà vẫn phải cố nén lại, nặn ra tươi cười. Thư Lạc Tâm bà cũng biết, Cố Niệm Hề này ở trong lòng Đàm Dật Nam chiếm vị trí gì!

Chỉ cần là Đàm Dật Nam muốn, cho dù có khó giống như hái sao trên trời, Thư Lạc Tâm bà cũng quyết giúp hân

"Đứng rồi, ở trong phòng bếp đi có hầm canh gà! Vừa mới đi lên, liền quên tắt lửa!" Nói xong Thư Lạc Tâm đã nhanh chóng bước đến cửa phòng ngủ của bọn họ, quay đầu lại nói: "Di nghĩ, đi phải xuống xem! Nếu cô Lưu không ở phòng bếp, vậy rất phiền toái!";

"Được rồi, Di đi thông thả?" Nói xong Cố Niệm Hề còn giả mù sa mưa, đóng lại cánh cửa giúp Thư Lạc Tâm

Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn như trước hiện lên nụ cười

Một chút cũng không nhìn ra vừa mới là một trò đùa dai

Nhưng cánh cửa vừa mới đóng lại, trong nháy mắt ý cười lại càng tăng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô

Hắc hắc, lúc này nhìn xem Thư Lạc Tâm còn có thể gặt gao dây dưa cô hay không!

Càng nghĩ đến bộ dạng vừa rồi của Thư Lạc Tâm, gương mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề lại hiện lên một tầng đắc ý

Nhưng mà đắc ý như vậy, liền khiến cho cô gái nào đó hoàn toàn quên đi chiếc quần nhỏ kia của Đàm tham mưu trưởng

Mãi cho đến khi Đàm tham mưu trưởng phát hiện ra quần nhỏ của mình, Cố Niệm Hề vẫn còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của nó

Trong khoảng thời gian này, tin tức về công ty quốc tế Sh ùn ùn kéo tới

Chẳng qua, mọi người dường như đối với hoạt động của công ty Sh không hứng thú. Mà là đối với lão đại đứng phía sau công ty hùng hậu này có hứng thú. Có một đám chó săn, dường như dưới sự tò mò của mọi người, đã bắt đầu canh giữ dưới tòa nhà chọc trời của công ty này, chờ thời cơ chuẩn bị vạch trần thân phận thần bí phía sau bức màn

Lăng Thần thấy hình ảnh đám chó săn đứng chật kín ở bên ngoài cửa công ty Sh, khoe miệng chỉ khẽ nhếch. Thậm chí cặp mắt đen yêu nghiệt kia của hân cũng tràn ngập sự khinh bỉ

Những người này nhanh như vậy đã không đợi nổi?

Nghĩ đến mấy chiêu công phu mèo quào, liền có thể đem cáo già giảo hoạt kia bắt được sao?

Cũng không nghĩ lại, chính mình là cái mặt hàng gì!

Nếu có thể đơn giản mấy chiêu liền bắt được, vậy hiện tại hân cũng không ở vị trí kia!

"Lăng nhị gia, Tô bé nhỏ đi ra!"

Ngay tại lúc Lăng Thần còn đang nhìn chăm chăm màn hình TV trước cửa bệnh viện, bên cạnh liền truyền đến tiếng nói của Tiểu Lục Tử

Sau tiếng nói của Tiểu Lục Tử, Lăng Thần rút cuộc cũng thấy được bóng dáng quen thuộc đi ra từ lối nhỏ của bệnh viện

Vài ngày trước đây, Tô bé nhỏ thường tránh mặt hân! Làm cho Lăng nhị gia hân có cảm giác từng ngày trôi qua sống không bằng chết

Thật vất vả đợi cô ở trước cửa phòng khám, rốt cuộc cũng gặp được cô, Lăng Thần cảm giác máu trong toàn cơ thể hân bắt đầu chảy mạnh mẽ, như là du dương vài ngày, đột nhiên tìm được một con đường tốt

"Tô bé nhỏ!" Lăng nhị gia dựa vào ghế dài của bệnh viện, mái tóc dày giống như bờm sư tử mới ngủ dậy

Ánh mắt mê ly kia nhìn giống như là nước mùa xuân

Mà Tô Du Du không thể không thừa nhận, người đàn ông này trời sinh đã hoàn mỹ, quần áo mặc trên người hắn đều có bài bản hẳn hoi, nói không nên lời có bao nhiêu tuấn mỹ

Hôm nay Lăng nhĩ gia ăn vận rất hợp thời, mặc một áo khoác tây trang màu trắng, không nhiễm một hạt bụi nhỏ nào, khiến cho hắn toát ra khí khái cao ngạo

Mà ánh mặt trời dừng trên người đàn ông này, khiến người hắn được bao phủ bởi một luồng ánh sáng màu vàng, làm cho hắn giờ phút này nhìn không chân thực

Lăng Thần như vậy, cũng là lần đầu tiên Tô Du Du nhìn thấy, hơn nữa vừa thấy được, liền khiến cô trở nên ngây ngốc

Thời điểm hắn cùng Tô Du Du cô gặp mặt, bình thường đều là buổi tối

Hơn nữa, mỗi lần đều dưới ánh đèn mờ ảo, người đàn ông này lại có thói quen mặc tây trang màu đen. Cũng làm cho Tô Du Du tự nhiên nghĩ rằng, người đàn ông này so với bóng đêm rất tương xứng

Bởi vì mỗi lần gặp Tô Du Du, hắn đều mặc tây trang màu đen, từ đó Tô Du Du liền cho rằng, người đàn ông này trời sinh thích hợp sống trong bóng đêm quỷ dị

Nhưng mà hôm nay, cô gặp hắn dưới ánh mặt trời, còn một thân tây trang trắng tinh, Lăng Thần giống như một thiên sứ, làm cho Tô Du Du cảm giác đầu mình giống như bị va vào chỗ nào đó!

Cho tới nay, điều Tô Du Du thích nhất chính là ngắm anh đẹp trai! Mà Lăng Thần lại dâng tới cửa cho cô xem, khiến cho ánh mắt của cô ngay lập tức bắn thẳng tới phía hắn

Ngay cả Lăng nhĩ gia khi nào đến gần cô, cô cũng không biết

Cô chỉ biết, thời điểm Lăng nhĩ gia đến gần mình, cô liền giờ ra móng vuốt, xoa xoa mặt của hắn

Cặp mắt to trong suốt kia không có một tia che dấu, lại dùng theo tia nhìn ôn nhu mà Lăng Thần chưa bao giờ thấy nhìn về phía hắn

Về mặt ôn nhu này, liền khiến cho Lăng Thần trở nên nóng hằm hập, lửa nóng dần dần tích tụ bên trong

Bị Tô bé nhỏ buru hân này không để ý tới vài ngày, hiện tại lại được nhìn thấy cô ôn nhu vuốt ve hắn như vậy cũng đáng!

Lăng Thần còn chưa kịp cẩn thận trấn an thật tốt, liền cảm giác được trên mặt mình có một đợt đau sắc nhọn truyền đến

Tô bé nhỏ này, quả nhiên không có ý tốt!

"Em.. Tô bé nhỏ, người điên này! Làm cái gì lại néo anh mạnh đến như vậy!" Cô chắc chắn là dùng toàn lực, bằng không gương mặt của hắn cũng không đau giống như là bị xé một miếng thịt xuống

Nếu đổi thành người khác, Lăng Thần sớm sẽ trực tiếp hung hăng trừng phạt người đó

Nhưng đối với Tô bé nhỏ này, hắn lại chậm chạp không phản ứng

Tại sao ở trước mặt Tô bé nhỏ, hắn sống lại càng cảm thấy ghen ghét?

Nhưng chính mình lại cam tâm bị cô coi thường, một hai ngày không thấy được cô liền cảm thấy ghen đến hốt hoảng!

"Thì ra vẫn còn sống, tôi còn tưởng rằng người nào đó dính da của anh lên!" Nói lời này, Tô bé nhỏ tuyệt không để ý đến. Thậm chí như là không nhìn thấy bộ dáng ủy khuất của Lăng nhĩ gia tự vuốt ve mặt mình

"Đa gì? Gia đương nhiên là còn sống, trên cái thế giới này còn có người nào dám nguy trang thành bộ dạng của gia?" Lăng Thần tùy tiện hướng Tô bé nhỏ hét lớn

"..." Thấy người đàn ông nào đó không biết xấu hổ, lỗ mũi hướng lên bầu trời rì rầm, Tô Du Du mở miệng nói tiếp: "Nói đi, tới tìm tôi có chuyện gì?"

Cô biết, không cần cô nói lớn, Lăng nhĩ gia cũng sẽ nghe được

Mà điểm này, người hỏi Tô Du Du lại không hiểu rõ lắm. Càng không hiểu thế nào, hiện tại chính là cảnh, Lăng nhĩ gia ở phía sau mông Tô Du Du đuổi đến

Lúc Tô Du Du xoay người định bước đi, cô liền nghe được tiếng bước chân của Lăng nhĩ gia nện phía sau

"Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ muốn hỏi em có thời gian hay không, để đi ăn với anh một bữa, hoặc là có thời gian hay không để cùng anh đi xem phim, nếu có nhiều thời gian, chúng ta đến khách sạn muộn phòng!" Nói lời này, Lăng nhĩ gia dường như còn sợ người khác không biết ý tưởng của mình,

liền như vậy thẳng thắn nói ra. Lập tức, ngay cả Tiểu Lục Tử ở phía sau bọn họ cũng cảm thấy có chút xấu hổ

Lăng nhĩ gia, ngài xác định ngài đến đây lừa Tô bé nhỏ, mà không khiến cho cô ấy ngọt ngào sao?

"Thực xin lỗi, chỗ này của tôi là phụ khoa, nếu Lăng nhĩ gia có bệnh tật gì, vậy mời theo tôi đi kiểm tra. Còn nếu như tinh thần không có vấn đề gì, thực ngại quá, đây không phải là phạm trù của tôi, tôi bất lực. Anh nếu thật sự cần thứ kia, mời đi thẳng, đến trước cửa rẽ trái!" Bị Lăng nhĩ gia lớn giọng dăm chiêu nói chuyện, sắc mặt của Tô Du Du ban đầu có chút đen tối. Chẳng qua, cô rất nhanh khôi phục được dáng vẻ bình tĩnh, giống như là trên thế giới này, không có chuyện gì có thể ảnh hưởng đến cô

Nếu không phải hần cứ hai ba ngày lại xuất hiện trước mặt cô, cô cũng không đến dạng này. Hiện giờ đối mặt với Lăng nhĩ gia, Tô Du Du cũng không có phản ứng gì

Vô nghĩa, đối mặt với người mặt dày, tự nhiên cũng dễ dàng sinh ra cảm giác miễn dịch

"Nhĩ gia, Tô bé nhỏ nói đến đúng là khoa tâm thần!" Tiểu Lục Tử đi đến trước mặt Lăng nhĩ gia, nhỏ giọng nói. Vừa mới chạy đến chỗ này của Tô bé nhỏ, Tiểu Lục Tử đương nhiên cũng nhìn qua được các phòng bệnh trong bệnh viện

"Tô bé nhỏ hôm nay em phải nói rõ ràng với gia, dựa vào cái gì lại muốn anh đến khoa tâm thần? Hôm nay nếu không để cho gia rõ ràng, gia nhất định sẽ xử đẹp anh!" Sắc mặt của Lăng Thần, giống như là đến phòng nhuộm

"Tôi thật muốn nhìn, anh sẽ xử đẹp tôi như thế nào!" Thấy bộ dáng tâm cao khí ngạo của Lăng Thần, Tô Du Du cảm thấy vô cùng tức giận. Lúc này, đôi mắt của cô tròn thật lớn

"Nghĩ muốn làm trò hề trước mặt anh? Kia gia cho em trượt tiểu đệ của anh thế nào?"

Tô Du Du thật không ngờ, chính mình vất vả tạo ra tư thế này, lại bị Lăng nhĩ gia giống như là con chó nhỏ, đột nhiên ở trước mặt cô cọ cọ

Tô Du Du cũng cảm giác được, trên bụng của chính mình giống như là bị cái gì chọc chọc

Đó là...

Đúng vậy!

Đây đúng là cảm thụ trong lời nói!

Thế nhưng tùy thời tùy chỗ động dục, ngay cả còn hướng trên bụng cô cọ cọ!

"Anh... Cút ngay cho tôi!" Thật vất vả mới làm ra bộ dáng oai nghiêm của lão đại, không nghĩ tới bị Lăng Thần nháo thành như vậy, Tô Du Du cũng chỉ biết chạy mất dạng

Kia là bởi vì mặt của cô không dày như của Lăng Thần

Cũng dám ở trước mặt nhiều người như vậy, đem chim của mình đi dạo cho hết tinh mịch...

"Ha ha, như vậy đã không chịu nổi! Tô bé nhỏ da mặt của em cũng thật mỏng!" Thấy gương mặt nhỏ nhắn của Tô Du Du đỏ bừng, Lăng nhĩ gia tâm tình thật tốt, cũng mau chóng đi theo

Mà ở phía sau, Tiểu Lục Tử cũng chỉ biết làm ra bộ dáng giống như đui mù, trong lòng thầm mắng: Lăng nhĩ gia, ngài cho là ai trên thế giới này da mặt cũng dày giống như ngài, so với tường thành không khác biệt sao?

"Nói đi, rốt cuộc tìm tôi có chuyện gì?" Lát nữa cô còn có hai cuộc hẹn, hẹn kiểm tra phụ sản, nếu như Lăng nhĩ gia còn đứng ở chỗ này, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cô

Không hỏi còn không sao, vừa bị Tô bé nhỏ hỏi, Lăng nhĩ gia liền trở nên có chút ấp úng

"Tô bé nhỏ, anh... Anh muốn hỏi em, nơi này rốt cuộc bạn trai có phải là của em hay không?"

Nói lời này, Lăng nhĩ gia còn không quên đưa tay chỉ chỉ chính mình!

Nói cách khác, "Bạn trai" trong miệng hắn là chỉ chính hắn!

Mà đơn giản một câu như vậy, Lăng nhĩ gia nói ra, không riêng gì khóe miệng Tô Du Du run rẩy, mà ngay cả Tiểu Lục Tử đứng phía sau bọn họ cũng âm thầm cười

Đúng vậy, câu nói khiến người ta bất ngờ như vậy, Lăng nhĩ gia cũng có thể nói ra?

"Không cho phép! Cũng không muốn cho em run rẩy khóe miệng!"

Lăng nhĩ gia thẹn quá hóa giận. Thậm chí còn không quên dùng ánh mắt phẫn hận, trừng mắt liếc nhìn Tiểu Lục Từ phía sau một cái!

Đừng tưởng rằng hấn đằng sau không để ý, tiếng cười của Tiểu Lục Từ như vậy hấn sao có thể không nghe thấy

Thật ra, nếu như trước đây mọi người thấy Lăng nhĩ gia có gương mặt màu trắng, nhưng nếu hiện tại nhìn, mọi người giờ phút này sẽ thấy trên mặt hấn có chút ửng đỏ. Chẳng qua, nước da của hấn hoàn hảo có màu đồng, cho nên sắc hồng kia cũng không thể dễ dàng biểu hiện ra trước mắt mọi người

Lăng nhĩ gia trời sinh tính tình phóng khoáng, trước nay chưa từng nói ra những lời luyến ái!

Nhưng hôm qua, hấn nghe Tiểu Lục Từ nói đến chuyện kết hôn với Tô Du Du, hấn thậm chí còn dùng thời gian suốt đêm nghiên cứu toàn bộ phương án để thu phục Tô bé nhỏ

Không nghĩ tới, phương án một đêm hấn dày công gây dựng, hiện tại lại trở thành trò cười trước mặt mọi người!

"Lăng nhĩ gia, đừng có bám theo tôi được không? Anh đi đường dương quan, tôi có cầu độc mộc, tại sao anh còn cố tình chen chúc trên cầu độc mộc của tôi?" Tô Du Du có chút ảo não hỏi lại

Nói thật ra, đối mặt với một nhân vật xuất sắc như Lăng Thần, chắc chắn sẽ không có ít người động tâm. Mà Tô Du Du đương nhiên cũng không ngoại lệ

Nhưng cô cũng rõ ràng, Lăng Thần là một nhân vật muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Cô sợ hãi, chính mình một khi rơi vào bẫy tình của hấn, liền không thể tự thoát ra được, càng sợ hãi nếu mình hăm sâu vào trong đó, người tới cũng sẽ bứt không ra

Cô sẽ không ngu ngốc, lấy tình cảm của mình ra chơi đùa. Một khi dính vào, sẽ ngầy ngốc không thể tự thoát ra được!

Mà cô càng khó tưởng tượng ra được, Lăng nhĩ gia là một nhân vật như vậy, làm sao có thể coi trọng cô?

"Bởi vì anh phải thay trời hành đạo!" Nói lời này, rung động đến tâm can!

Làm cho Tô Du Du trong lúc nhất thời đen mặt

"Cái gì, cái gì mà thay trời hành đạo!" Coi Tô Du Du cô là yêu tinh hại người sao

Hướng Lăng Thần rống lớn một câu như vậy, Tô Du Du sắc mặt xanh mét tiến vào trong phòng bệnh: "Loảng xoảng..." Một tiếng truyền ra, cô đem Lăng nhĩ gia ngăn cách ở bên ngoài

Mà Tiểu Lục Từ chỉ có thể đứng cạnh bên người không lên tiếng, trong lòng cũng là rít gào: "Thay trời hành đạo!" Là lời chúng ta nói đùa, nhĩ gia ngài còn tưởng thật sao, thậm chí còn nói ra lời này trước mặt Tô bé nhỏ! Tô bé nhỏ này nếu không nổi bão, liền không phải là người!

Chẳng qua, ai cũng không thể trêu chọc vào con thịnh nộ của Lăng nhĩ gia, cho nên Tiểu Lục Từ thức thời đứng ở một bên, về mặt khổ sở

Vì thế, mấy ngày sau, Lăng nhĩ gia lại bị Tô Du Du cho ăn bể môn canh...(Không cho khách vào nhà)

"Vật nhỏ, chúng ta trở về phòng đi!" Tối hôm đó, sau khi ăn cơm chiều xong, Cố Niệm Hề vốn muốn ở phòng khách xem TV một chút, không nghĩ rằng mộng còn chưa kịp đặt xuống ghế sa lon. Liền bị Đàm Dật Trạch ở bên tai mở miệng nói một câu như vậy

"Còn sớm mà!" Cố Niệm Hề quay lại nhìn đồng hồ, mới tám giờ! Quay đầu hướng Đàm tham mưu trưởng làm bầm, chuẩn bị tiếp tục xem TV

"Không còn sớm. Hôm nay em còn phải gọi đầu!"

Còn nữa, hấn còn muốn chiêm nghiệm!

Nghiêm chỉnh cho tiểu đệ đệ của Đàm tham mưu trưởng hấn chiêm nghiệm một phen. Nghĩ tới là cảm thấy rạt rào rồi

Nếu là không sớm một chút, đêm nay phỏng chừng ngay cả thời gian ngủ cũng không có

Đương nhiên, Đàm tham mưu trưởng sẽ không ngốc đem lời sau của mình nói ra với Cố Niệm Hề. Nếu để cô biết hấn vội vã là vì muốn về phòng thân thiết, phỏng chừng vật nhỏ sẽ nhất định cười nhạo chính mình, còn nữa còn có thể kéo dài một thời gian ngắn

"Tốt, vài ngày không gọi, cũng thật là khó chịu!" Vừa nghĩ tới gọi đầu, tinh thần của Cố Niệm Hề liền trở nên tốt hơn

"Được rồi, chúng ta mau đi thôi!"

"Ông nội, ba, di Thụ, mọi người cứ ngồi xem TV, con cùng Dật Trạch lên trước gọi đầu!" Nói lời này, Cố Niệm Hề còn không ý thức được, đôi tay tà ác nào đó đã khoác lên eo cô. Từ thể này, nói sao có bao nhiêu mờ ám

Chỉ là cô vội vàng đi gọi đầu, nên hoàn toàn không nhận thấy được mà thôi

"Được, hai cháu cứ lên trước đi!" Ông nội Đàm cùng Đàm Kiến thiên vốn không có biểu hiện gì khác thường

Nhưng mà Thư Lạc Tâm sau khi nhìn thấy hai người họ lên lầu, lại bất mãn nói thầm: "Cũng không phải là mới kết hôn, có cần dính nhau như keo như vậy không!"

"Người ta là vợ chồng, đương nhiên là dính như keo! Hơn nữa, bọn họ dính như keo nhiều hơn nữa, chúng ta mới có cháu trai mà ôi!" Tròng mắt của ông nội Đàm nói không nên lời có bao nhiêu chờ mong

"Nếu bọn họ muốn làm có đứa nhỏ, vậy Tiểu Nam của chúng ta phải làm sao bây giờ?" Đương nhiên lời này Thư Lạc Tâm tuyệt đối nhỏ giọng nói thầm. Nếu để cho ông nội Đàm biết, chắc chắn sẽ giáo huấn bà một trận

Thư Lạc Tâm thật không ngờ, lời này của bà lại bị Đàm Kiến Thiên nghe được

Hiện tại, gương mặt của Đàm Kiến Thiên trở lên có chút tối sầm

"Lão công, bên này!" Trong phòng tắm, một cô gái đang ở trong bồn tắm lớn, nhắm mắt hưởng thụ sự phục vụ của người đàn ông nào đó. Không nghĩ tới, Đàm tham mưu trưởng oai phong凛凛, lại có thể gọi đầu chuyên nghiệp đến thế. Mỗi lần gọi đầu cho cô, cô đều thoải mái hưởng thụ. Làm cho cô dần dần sa vào cái bẫy của hắn

Cô không biết, hiện tại tiếng nói của mình trong phòng tắm đã trở nên khàn khàn, đối với người đàn ông nào đó quả thật rất giống như đang ám chỉ. Đặc biệt, nhìn thấy thân thể tron bóng đang ngấm mình trong dòng nước trong suốt kia, Đàm tham mưu trưởng đã cảm thấy máu nóng sôi sùng sục

Thậm chí, ngay cả trên trán của hắn cũng có một tầng mồ hôi che kín. Mà này, chính là bởi vì sự nhẫn nại

Nhìn đến tiêu đề đệ của mình, ánh mắt của Đàm tham mưu trưởng trở nên tối sầm

Thật muốn, hiện tại đem vật nhỏ kìm tại đây, hung hăng hưởng thụ

Nhưng vừa nghĩ đến, một tháng không quan hệ, nếu như không có khúc dạo đầu, vật nhỏ khẳng định là sẽ đau. Vì thế, người đàn ông nào đó chỉ có thể làm theo nguyên tắc yêu vợ, mà cố nén nhịn

"Được rồi, đã gọi xong!" Vì giải thoát tương tư của mình nhiều ngày, Đàm tham mưu trưởng trong lòng thầm nghĩ, mau chóng dừng lại cuộc tra tấn chính mình này lại. Nhanh một chút đem thân mình mềm mại không xương kia ôm vào lòng ngực

"Nhưng mà cảm giác vẫn chưa sạch!" Thật ra, cô đang mê luyến sự phục vụ này của Đàm tham mưu trưởng

"Anh cảm giác sạch rồi!" Không sạch cũng phải chờ làm xong chính sự đã!

Nói xong, hắn không nói hai lời, đem nước hướng lên đầu cô rửa sạch bọt xà phòng, nhân tiện đem Cổ Niệm Hề vớt ra khỏi bồn tắm, dùng khăn mặt bao lấy cô trực tiếp hướng đến phòng ngủ

"Lão công, anh muốn làm cái gì?"

Cổ Niệm Hề còn chưa kịp hồi phục tinh thần, liền cảm giác chính mình đã ở trên đệm, mà đôi mắt kia của Đàm Dật Trạch đã gắt gao dính chặt lên người của cô

"Muốn làm em!" Giọng nói của hắn trở lên khàn khàn. Vừa mới nhẫn nhịn đến nỗi gân xanh, lúc này thật vất vả mới có cơ hội, hắn đương nhiên muốn thu về một chút phúc lợi, có phải hay không?

Vì thế thừa dịp Cổ Niệm Hề còn chưa khôi phục lại tinh thần, tay của hắn đã nhanh chóng kéo ra khăn mặt trên người cô

"Anh không phải còn chưa tắm sao?" Cổ Niệm Hề đương nhiên biết Đàm tham mưu trưởng rào rạt như vậy, đêm nay cô nhất định sẽ chạy không thoát

"Ân, làm xong tắm!" Hắn nghĩ muốn cô, nghĩ muốn đến thân thể phát đau!

"Không cần. Người ta đã tắm rửa sạch sẽ, anh còn không tắm rửa, không phải dính vào người em sẽ trở nên ô uế sao?" Cổ Niệm Hề lắc lắc eo thon, chạy nhanh trốn tránh cái hôn môi của Đàm tham mưu trưởng: "Anh nếu không tắm rửa, đêm nay sẽ không cho anh!"

"Này... Em cho rằng em đánh thắng được anh sao? Nếu đánh thắng được, đêm nay sẽ bỏ qua cho em. còn không, tốt nhất ngoan ngoãn làm bữa ăn khuya của anh đi!" Đàm tham mưu trưởng đang cười, nụ cười chất chứa tà ác

"Một lão lưu manh, ức hiếp em! Dù sao em mặc kệ, nếu anh không đi tắm, em sẽ không để ý đến anh!" Cổ Niệm Hề thật ra cũng chỉ là nói đùa, căn bản không nghĩ tới, Đàm tham mưu trưởng sẽ tin là thật

Lời vừa dứt, sức nặng vừa mới ở trên người cô đột nhiên biến mất. Mà Cố Niệm Hề vừa mở mắt, liền nhìn thấy Đàm tham mưu trưởng vội vã hướng phòng tắm đi đến

Phản ứng như vậy, ngay cả Cố Niệm Hề cũng cảm thấy bất ngờ

Đàm tham mưu trưởng là một người đàn ông mạnh mẽ, thế nhưng lại sợ hãi cô không để ý đến hắn?

"Vật nhỏ, thừa dịp anh đi tắm mau chóng giải quyết xong mái tóc ướt kia đi, bằng không, anh cũng không có tính nhẫn nại chờ đợi đâu!" Trong phòng tắm, người đàn ông bỏ lại một câu như vậy, lúc sau liền mở vòi nước. Tiếng nước bắt đầu truyền đến

Tiếng nước rất nhanh biến mất

Người đàn ông trong phòng tắm kia thoát nhìn giống như là muốn ứng phó, đem khăn tắm của chính mình vẫn còn ướt đi, Cố Niệm Hề lúc này không biết nên nói cái gì mới tốt

"Vật nhỏ, lúc này em còn có cái gì để cự tuyệt anh!" Nói xong câu này, hắn đem khăn tắm trên người mình trực tiếp vút lên giường, đem Cố Niệm Hề gắt gao ôm dưới thân...

"Lão già kia, anh nhẹ một chút cho em, như thế nào lại có cảm giác giống như chó Nhật nhiều năm không nhìn thấy xương?"

Nói lời này, Cố Niệm Hề cố gắng tránh thoát khỏi hắn

Không phải cô ghét bỏ hắn, mà là thật sự bị hắn cắn đến phát đau

Hôm nay Đàm tham mưu trưởng thật sự có chút xúc động, không nói hai lời liền chuẩn bị tiến vào vấn đề chính

Chẳng qua, Cố Niệm Hề cũng có thể lý giải được

Theo tối hôm qua đã nói muốn cùng cô, nhưng lại gặp chuyện. Còn nữa, còn có buổi sáng

Hai người đã sắp đi vào quỹ đạo, thế như bị Đạm Dật Nam quấy rầy...

Điều này không làm cho Đàm tham mưu trưởng phiền táo, chắc chắn là rất khó khăn

"Em nói thật đúng, anh một tháng nay không được ăn thịt! Đêm nay nếu như ăn không đủ. Anh sẽ không phải là Đạm Dật Trạch!"

Nói xong, hắn lại hướng về phía ngực của cô cắn...

"Lão già kia, anh nhẹ một chút!"

"Anh biết rồi. Em không cần phân tâm. Bằng không anh sẽ không tha cho em!"

Không tha cho cô? Cô mới không sợ Đàm tham mưu trưởng đâu!

Dù sao người đàn ông này nói là không tha cho cô, nhiều nhất là chỉ giống như bây giờ, hung hăng đem cô áp bức một phen mà thôi!

Thật ra, buổi tối hôm nay, vốn trôi qua vô cùng khoái trá

Đàm tham mưu trưởng có chút vội vàng, mà Cố Niệm Hề cũng rất phối hợp, bởi vì cô cũng muốn hắn

Nhưng có tình tới thời điểm đột phá, Đàm tham mưu trưởng lại đột nhiên dừng lại, cánh tay dài hướng về phía ngăn tủ của bọn họ, từ trong đó lấy ra một thứ. Lại rất nhanh trở lại trước mặt cô

Cố Niệm Hề vốn có chút mơ mơ màng màng, nhưng bị Đàm tham mưu trưởng đột nhiên dừng lại như vậy, khiến cho ý thức của cô cũng chút ít trở về

Mãi cho đến khi nhìn rõ vật Đàm tham mưu trưởng đang cầm kia, cô mới thanh tỉnh

Áo mưa?

Thư này, Cố Niệm Hề cũng không xa lạ

Trừ bỏ lần đầu tiên, Đàm tham mưu trưởng có chút khẩn cấp phải muốn cô ngay, thời gian còn lại bọn họ đều dùng biện pháp tránh thai này. Nhưng dạo gần đây, Đàm tham mưu trưởng nói muốn cô sinh tiểu bào bảo cho hắn, lúc sau bọn họ liền không dùng qua

Như thế nào, hiện tại lại đột nhiên...

"Lão công, này..." Đôi mắt của cô, gắt gao nhìn áo mưa trong tay Đàm tham mưu trưởng

Nhưng lời vừa tới miệng, lại không thể nói ra

"Tạm thời, vẫn chưa phải là lúc có đứa nhỏ!" Đây là lời giải thích duy nhất hẳn dành cho cô. Hẳn biết, hiện tại Cố Niệm Hề mới vừa sinh non, nên thân thể của cô rất yếu, thật sự không thích hợp mang thai

Nhưng là Đàm Dật Trạch không biết, có đôi khi trầm mặc như vậy, lại là sự đa thương rất lớn

Cô gái nào đó, mặc dù đêm nay vẫn ngoan ngoãn thân phục ở dưới thân hắn, tùy ý theo mọi tư thế của hắn. Nhưng mi tâm của cô vẫn như trước nhíu thật chặt

Mãi cho đến buổi sáng ngày hôm sau, cô đi gặp Tô Du Du, sắc mặt cũng không khá hơn là mấy

"Hề nha đầu, sao lại có bộ dạng giống như là ăn phải phân thê này? Nên không phải là tối hôm qua cậu cùng Đàm tham mưu trưởng nhà mình quá mức tận hứng, cho nên hôm nay tinh thần không dậy nổi chứ?"

Đối với sự đáng khinh vô hạn của Tô Du Du, cô chỉ có khả năng nghĩ đến vấn đề đó. Đề cập đến vấn đề này, cô còn không quên tự bỏ nỗ lực bằng hình ảnh tưởng tượng ra cảnh tượng hương diễm của Đàm tham mưu trưởng cùng Cố Niệm Hề...

"Mới không phải đâu!" Nếu là trước kia, khẳng định Cố Niệm Hề sẽ đối với vẻ mặt đáng khinh này của Tô Du Du nói móc một chút. Nhưng cô hôm nay, dường như có điểm không bình thường

Mi tâm của cô vẫn đều khóa chặt

"Hề nha đầu, rốt cuộc làm sao vậy?" Tô Du Du đã lâu không gặp bộ dạng nửa sống nửa chết này của Cố Niệm Hề

"Du Du, cậu nói một người đàn ông nguyên nhân gì lúc đầu nói với cậu muốn sinh tiểu bảo bảo. Nhưng một thời gian ngắn sau lại bắt đầu thay đổi! Cậu nói, đây là vì cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Ngoại Tình.

Nhớ lại tối hôm qua khi Đàm tham mưu trưởng lấy áo mưa ra, mi tâm của Cố Niệm Hề từ đầu đến cuối vẫn luôn nhảy lên.

Mặc dù ở tuổi này của cô, rõ ràng chưa có ý nghĩ muốn làm mẹ, dường như có thể cảm thấy có điều gì đó thay đổi.

Cô cũng không quên, trước kia Đàm tham mưu trưởng từng nói với cô muốn cùng cô sinh một cục cưng, khi đó trong đôi mắt hắn là sự kì vọng không chút giả dối nào. Nhưng vì sao bây giờ lại đột nhiên thay đổi vậy?

Và lại thời gian trước Đàm tham mưu trưởng còn vô duyên vô cớ cấm dục một tháng.....

Những điều này giống như một khối đá nện vào sau gáy của Cố Niệm Hề, khiến cô chưa thể tiêu hóa ngay được.

"Nói vậy, có phải Đàm tham mưu trưởng nhà cậu không muốn có em bé hay không?" Khi nói câu này, Tô Du Du nuốt một ngụm nước miếng, trong đôi mắt còn hàm chứa sự chờ mong, hỏi: "Hay là anh ta không xxoo với cậu?"

"Cậu..... tại sao cậu lại biết người mình nói chính là Đàm tham mưu trưởng?" Rõ ràng vừa rồi cô cũng không nói ra tên nhân vật chính là ai mà?

Vì sao Tô Du Du ngay lập tức có thể đoán trúng suy nghĩ của cô vậy?

"Ngoại trừ Đàm tham mưu trưởng nhà cậu ra thì tớ chưa từng thấy qua chuyện gì có thể khiến nha đầu cậu cả ngày đều phải chau mày! Mau nói cho chị đây biết rốt cuộc là cái trước hay cái sau!"

Con ngươi của Tô Du Du đảo qua đảo lại, liên tục nói câu này. Nhưng trong đôi mắt trong suốt không nhiễm chút tạp chất nào khác kia là ánh sáng động lòng người, dường như đang phản kích chờ mong một vở kịch hấp dẫn sắp đến.

Mà sự chờ mong của Tô Du Du kia lại khiến Cố Niệm Hề cảm thấy khó hiểu: "Cái trước thì như thế nào, mà cái sau thì như thế nào?"

Đầu óc Tô Du Du có đôi khi rất linh hoạt, nhưng cũng có lúc lại giống như một sợi dây bị đứt.

Cho nên Cố Niệm Hề cũng không dám đặt tất cả hi vọng vào người bạn này.

"Cái trước chính là chỉ có thể nói quan hệ giữa hai vợ chồng các cậu có vấn đề. Còn cái sau....." Nói đến đây, Tô Du Du bỗng nhiên mừng thầm cười trộm, làm như Cố Niệm Hề có thần kinh giống như cô vậy.

"Rốt cuộc là thế nào, nói mau!" Rõ ràng lúc này Cố Niệm Hề đã đi đến bên cạnh Tô Du Du, áp sát làm bộ dạng uy hiếp, buộc Tô Du Du phải nói ra.

"Cái sau..... Mình cảm thấy Đàm tham mưu trưởng nhà cậu không phải là người chỉ thích một vị, mà là thích trộn nhiều vị với nhau!" Khi nói ra những lời này, Tô Du Du lại còn làm ra bộ dạng cực đoan cùng với vẻ mặt đáng khinh.

Không cần hỏi Cố Niệm Hề cũng biết, trong đầu cô nàng hủ nữ này đang mừng rỡ hình ảnh Đàm tham mưu trưởng có gian tình với người đàn ông khác!

"Cậu.....Cậu chả bao giờ suy nghĩ nghiêm túc gì cả!" Cố Niệm Hề vừa nghe được những lời này của Tô Du Du thì thiếu chút nữa sặc nước mà chết.

"Tình thú" của Đàm tham mưu trưởng đương nhiên Cố Niệm Hề cô đây là người rõ ràng nhất. Bằng không vì sao cứ mỗi buổi tối nằm trên giường, Đàm tham mưu trưởng lại giống như đã thú không biết một môi là gì cơ chứ?

Nếu những lời này mà bị Đàm tham mưu trưởng nghe được, thì cô nàng Tô Du Du kia sẽ gặp phiền phức không nhỏ đâu!

"Nhưng cũng không còn cách nào mà, nếu không thì cậu nghĩ xem vì sao một người đàn ông lại không xxoo với một người phụ nữ? Hơn nữa đối tượng còn là một người ngực có ngực, muốn có chân thon đẹp liền có chân thon đẹp, cả người như yêu tinh như cậu đây cơ chứ? Nếu mình mà là đàn ông ý, thì mình nhất định không nói hai lời tối nào cũng sẽ muốn cậu!" Ngay khi Tô Du Du nói ra những lời này còn không ngừng liếc trộm bộ ngực của Cố Niệm Hề.

Kỳ thật, đáng người của các cô trước kia cũng không khác nhau nhiều lắm. Có đôi khi mua phải bộ quần áo mình không thích còn có thể đưa cho đối phương mặc. Nhưng gần đây, kích thước 'Vũ khí lợi hại' của Cố Niệm Hề (ý chỉ bộ ngực) càng ngày càng tăng lên. Điều này không phải đã rõ ràng chính là đã lớn hơn nhiều so với Tô Du Du cô đây rồi hay sao.

Nhìn thấy bộ ngực của Cố Niệm Hề như vậy, Tô Du Du chỉ có thể chán nản nhìn lại sân bay nhỏ nhà mình.....

"Nhìn cái gì vậy, bản thân cậu không phải không có! Hơn nữa chờ sau khi cậu kết hôn rồi, cái đó cũng sẽ lớn hơn thôi!" Đương nhiên Cố Niệm Hề hiểu rõ suy nghĩ của cái người Tô Du Du này, chỉ với hành động cúi đầu suy tư này của cô nàng cũng đã hiểu được suy nghĩ rối rắm của cô nàng mèo nhỏ này rồi.

Sau khi nói xong những lời này, Cố Niệm Hề bắt đầu chuyển tâm uống trà sữa. Cũng vì vậy mà Cố Niệm Hề cũng không nhìn thấy khi nghe thấy cô nói lời này thì con mắt Tô Du Du cũng chợt lóe tia âm thầm.

Cố Niệm Hề cũng đã nói sau khi kết hôn thì bộ ngực này mới lớn hơn. Nói cách khác, sau khi cùng đàn ông xxoo thì nơi này mới to ra sao? Nhưng mà cái này thì Tô Du Du cô cũng không phải là không có! Rõ ràng là cũng đã cùng với Lăng Thần vài lần rồi mà! Chẳng lẽ là do năng lực không đủ mạnh hay sao? Không được bằng Đàm tham mưu trưởng nhà Cố Niệm Hề sao?

Nghĩ như vậy, Tô Du Du lại bắt đầu làm một vòng bỏ não.....

Đừng suy đoán, thực ra đây mới là Tô Du Du!

Đầu óc cô nàng này có đôi lúc ngẩn vô cùng!

"Đừng nói những thứ này nữa, không bằng cậu hãy nhanh chóng suy nghĩ giúp mình đi." Cố Niệm Hề vẫn đề ý đến điểm này nhất.

"Còn không phải là đơn giản rồi sao, nếu bỗng nhiên không phải là cậu không muốn sinh em bé, vậy thì khả năng chính là ngoại tình rồi!" Khi nói tới suy nghĩ này, bộ dạng Tô Du Du đã thay đổi từ cúi đầu suy tư sang khuôn mặt vốn có từ trước tới nay, bao phủ một vài sắc thái thần bí.

"Không..... không thể nào!" Nghe được câu nói này của Tô Du Du, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề thoáng hiện lên tia kinh ngạc.

Có lẽ là không thể nào chứ?

Ít nhất dường như trước mặt cô, Đàm tham mưu trưởng cũng chưa từng nhắc tới người con gái khác cơ mà?

Nhưng nghĩ tới rõ ràng đêm qua Đàm tham mưu trưởng còn vội vàng muốn mình, nhưng lại lòi hộp áo mưa mà bọn họ dùng trước kia từ tủ đầu giường ra, tìm Cố Niệm Hề giống như bị một khối đá đè nặng, khiến cô cảm thấy bất an.....

Mặc dù đã tự nhủ phải che giấu cảm xúc trên mặt đi, nhưng Cố Niệm Hề biết khuôn mặt tái nhợt của mình đã nói rõ tất cả.

"Sao có thể như vậy được? Đằng sau mỗi người đàn ông thành công liền có ngay một tiểu tam đợi ở đó! Hiện tại chị đây dạy cho cậu biết cậu phải cảm thấy khó khăn, hiểu không?"

Kỳ thật, khi Tô Du Du nói những lời này cũng không xem sắc mặt của Cố Niệm Hề, cho nên cô cũng không rõ những lời này của bản thân đã tạo nên làn sóng vang dội đến mức nào đối với suy nghĩ của Cố Niệm Hề.

Cô chỉ chăm chú nói hết những gì mình nghĩ, mà thân hình người con gái bên cạnh thì đã bắt đầu run rẩy rồi.

Đàm tham mưu trưởng.....

Hắn thật sự thích người phụ nữ khác sao?

Vì người con gái khác mà không muốn sinh con với mình sao?

"Niệm Hề, sắc mặt của cậu sao lại kém như vậy? Có phải mình đã nói gì sai không?"

Sau khi Tô Du Du đã nói miên man tràng giang đại hải đồng lớn đồng nhỏ lí luận xong, cuối cùng mới quay sang nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Cố Niệm Hề. Cô nàng ngay lập tức ý thức được bản thân đã nói sai điều gì đó.

"Du Du, cậu không nói sai gì cả." Đường như Cố Niệm Hề nhớ ra cái gì đó, liền nói, "Du Du, cậu có thể cho mình biết làm thế nào mới có thể nhận biết Đàm tham mưu trưởng có người tình ở ngoài hay không!"

"Điều này.....Thật ra mình cũng không rõ lắm! Chẳng qua mình từng nghe đồng nghiệp Trần Thư nói....." Lúc này, Tô Du Du liền ghé sát vào tai Cố Niệm Hề thủ thỉ.

Mà Cố Niệm Hề cũng dùng vẻ mặt chăm chú nhất nghe tất cả những điều căn dặn của Tô Du Du.

Trong quá trình nghe, mi tâm của Cố Niệm Hề từ đầu đến cuối đều vẫn nhăn chặt lại.

Mãi đến khi đã ra khỏi quán cà phê, vẻ mặt của Cố Niệm Hề mang sự nghiêm túc trước nay chưa từng có!

-----phân cách tuyến-----

Sau bữa cơm chiều, người nhà Đàm gia cùng nhau ngồi trong phòng khách, xem ti vi.

Gần đây, tin đồn về công ty SH dường như đã bắt đầu phai nhạt trong tầm mắt mọi người. Mọi người đều không còn nhiệt tình với tin tức của công ty SH như trước kia nữa.

Mặc dù Đàm Kiến Thiên không phát biểu ý kiến cũng như cách nhìn của ông đối với những tin tức này, nhưng Cố Niệm Hề vẫn nhìn ra khi tin tức về công ty SH dần bị mọi người quên lãng, mi tâm nhăn chặt trong nhiều ngày nay của Đàm Kiến Thiên cũng dần giãn ra.

Nhưng tâm tình của Cố Niệm Hề lại chỉ mới bắt đầu loạn lên.

"Lão công, chúng ta trở về phòng đi!" Sau khi xem xong tin tức trên ti vi, Cố Niệm Hề bắt đầu thúc giục.

"Sao vậy? Có phải cảm thấy không thoải mái chỗ nào hay không?" Thật ra Cố Niệm Hề là người thích náo nhiệt, thời gian tất cả mọi người trong nhà đều cùng ngồi xem ti vi là lúc mà cô thích nhất. Có đôi khi Đàm Dật Trạch cần phải nửa kéo nửa túm thì mới có thể đưa cô trở về phòng ngủ của hai người. Nhưng sao hôm nay cô lại sốt ruột muốn trở về phòng sớm vậy, đây là có ý gì?

"Không có, em chỉ cảm thấy có hơi mệt mỏi!" Cố Niệm Hề vừa nói vừa lôi kéo cánh tay của Đàm tham mưu trưởng, bộ dạng làm nũng.

Nhìn thấy cơ thể nhỏ bé dựa sát vào người mình, khóe môi Đàm tham mưu trưởng cũng khẽ nhếch lên!

Thôi được, trở về nghỉ ngơi sớm một chút, cũng có thể sớm bắt đầu cuộc 'vận động' của hai người họ!

"Thôi được, chúng ta đi lên trước vậy!" Vì thế, người đàn ông nào đó mang theo cô nàng đang nghịch ngợm cúc áo trong lòng đi lên lầu.

Hai người ôm nhau cùng đi lên lầu lại không nhìn thấy một đôi mắt ở phía sau đang nhìn chăm chăm vào một màn trước mắt này.....

Thực ra chỉ cần mỗi lần Cố Niệm Hề xuất hiện là tầm mắt Đàm Dật Nam sẽ luôn không tự chủ được mà ngắm nhìn cô. Cũng như khi ở trong vườn trường ngày trước, chỉ cần ở nơi nào có bóng dáng của Cố Niệm Hề thì sẽ có Đàm Dật Nam hần tồn tại.

Hắn vẫn luôn thích ngắm nhìn nụ cười của Cố Niệm Hề.

Khi nhìn thấy nụ cười của cô, hắn sẽ cảm thấy được sự tốt đẹp của thế giới này.....

Thế nhưng hiện giờ nụ cười đó lại khiến Đàm Dật Nam cảm thấy đau đớn nhiều hơn.

Bởi vì nụ cười của cô, không phải dành cho Đàm Dật Nam hắn!

Nụ cười của cô, dần dần cũng chẳng có chút liên quan nào đến hắn nữa!

Thực ra Đàm Dật Nam cũng có thể nhìn ra được, khi ánh mắt của hắn tham lam dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề, thì cô cũng nhận ra.

Nhưng cô vẫn biểu hiện vô cùng tự nhiên!

Dựa vào trong lòng ngực của Đàm Dật Trạch, cô cũng không biểu hiện một chút hoảng loạn nào như trước kia. Cố Niệm Hề như vậy có phải đã nói rõ ràng rằng cô đã sớm đuổi Đàm Dật Nam hẳn ra khỏi thế giới của mình rồi hay không?

Đàm Dật Nam bắt đầu suy tư, có phải đã tới lúc bản thân nên buông tay rồi hay không.....

"Lão công, anh đang muốn làm cái gì vậy?" Đàm Dật Trạch sau khi trở lại phòng lập tức bế Cố Niệm Hề vào phòng tắm, chuẩn bị tắm rửa cho cô một phen. Trong khoảng thời gian này, tay Cố Niệm Hề còn chưa hoàn toàn bình phục, cho nên việc này vẫn phải để Đàm Dật Trạch giúp cô mới xong.

Thế nhưng, sau khi đặt Cố Niệm Hề vào bồn tắm, người đàn ông nào đó đứng sang một bên bắt đầu cời quần áo.

Mà câu hỏi này của Cố Niệm Hề đúng lúc đánh gãy loạt động tác đang muốn tiến hành của người nào đó!

"Giúp em tắm rửa, cũng tiện cùng tắm luôn, tiết kiệm thời gian!" Thực ra điều mà Đàm tham mưu trưởng muốn nói chính là thuận tiện làm đại sự trong nhà tắm luôn. Mỗi khi nhìn thấy cơ thể của vật nhỏ trong bồn tắm, hẳn luôn cảm thấy không kiềm chế được. Nếu trước đó cơ thể của vật nhỏ còn chưa khỏe, thì có lẽ hẳn đã ăn vật nhỏ trong phòng tắm không biết bao nhiêu lần rồi!

"Ai nói muốn cùng tắm với anh? Không muốn!" Cố Niệm Hề kiên quyết phản đối!

Nếu phải tắm rửa ở trong này, vậy thì chẳng phải quần áo trên người Đàm tham mưu trưởng sẽ phải cời ra hết sao?

Còn nữa, nếu quần áo của hắn không cẩn thận bị ướt, theo những điều mà Tô Du Du đã dặn dò, chẳng phải sẽ không thể tìm thấy dấu vết để lại sao?

"Vật nhỏ, em không muốn không có nghĩa là anh không muốn! Bằng không, chúng ta đánh một trận (đánh này là đánh nhau nhé), đánh thắng được hãy nói, được không?" Trên thực tế, đứng nhìn thấy bộ dáng của Đàm tham mưu trưởng lớn lên nhả nhặn lịch sự, nhưng trong xương tủy vẫn tràn đầy nhiệt huyết quân nhân. Có đôi lúc chỉ cần thì hắn sẽ nói phải đánh một trận. Giống như hiện tại vậy!

Nhìn thấy vẻ mặt đặc ý của Đàm tham mưu trưởng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề suy sụp hẳn.

Nếu mà cô có thể đánh thắng được Đàm tham mưu trưởng thì cô hiện tại có cần phải khuất phục dưới 'Dâm uy' của Đàm tham mưu trưởng hay không?

Đổi lại theo lời nói của Cố Niệm Hề thì chính là: Nếu cô đánh thắng được Đàm tham mưu trưởng thì cô đã sớm trở mặt với hắn rồi!

"Không muốn! Đánh cái gì mà đánh, quá thô bỉ!" Máu chốt chính là, cánh tay nhỏ bé của cô căn bản không thể đánh thắng được Đàm tham mưu trưởng!

"Vậy thì muốn dùng cái gì để quyết chiến?"

"Dùng nắm tay!" Cố Niệm Hề lắc lắc đầu, đáp lại Đàm tham mưu trưởng.

Nghe thấy câu nói này của cô, Đàm tham mưu trưởng nở nụ cười.

"Em xác định muốn dùng nắm tay?"

Nụ cười kia, vừa đủ biểu lộ vô cùng nhuần nhuyễn loại phong thái của Đàm Dật Trạch, rồi lại khiến cô cảm thấy vô lực trước hắn.

Mà trong khi đó đuôi mày người đàn ông này hoàn toàn tỏa ra sự mỉa mai hoặc vốn có, điều này càng khiến tinh thần Cố Niệm Hề có chút lung lay.

Nếu không phải cô hung hăng cấu vào đùi mình một cái, để suy nghĩ của bản thân quay trở lại, thì có lẽ đã sớm bị người đàn ông này gặm đến xương cũng chả còn rồi.

"Anh cười cái gì?" Bị người đàn ông này cười khiến Cố Niệm Hề có chút chán nản.

"Em giờ nắm tay của em qua đây thì sẽ biết anh cười cái gì!" Nhìn cô, hắn vẫn cười như cũ. Nụ cười mơ hồ như thế này dường như là đã trải qua huấn luyện rồi, hơi chần chờ một chút, khiến cô gái nào đó có chút tê dại đến vô lực.

". . . ." Quả nhiên, ngay khi Cố Niệm Hề giờ nắm tay của mình ra, chính bản thân cô cũng thấy hết chỗ nói. Bởi vì nắm tay của cô giờ ra trước mặt Đàm tham mưu trưởng chính là một cái tay được bó bọc trắng như phấn!

"Đã vậy thì em còn muốn đấu nữa không?" Lần thứ hai hắn nhìn thấy sự chán nản trên khuôn mặt của cô, nụ cười của Đàm tham mưu trưởng càng mở lớn hơn nữa.

Đôi mắt mang ý cười kia càng giống như đang cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình.

"Em đâu có nói sẽ so khí lực với anh đâu! Chúng ta so tài đoán số đi!" Cố Niệm Hề rất có lòng tin sẽ nắm chắc trong trò chơi đoán số. Nhớ lại trước kia khi các cô vẫn còn đi học, ở trong trường toàn chơi trò vua đoán số. Mỗi một trận đấu lớn nhỏ diễn ra, thầy giáo sẽ để cô vào đấu.

Nhớ lại những trận thắng ngày trước, trong đôi mắt Cố Niệm Hề chợt lóe qua tia sáng gian xảo!

Thế nhưng cô lại không biết, ngay khi trên gương mặt nhỏ nhắn của cô thoáng hiện tia mừng thầm kia, thì người nào đó đã sớm nhìn thấy được.

Mà bản thân đương sự vẫn cho rằng mình che dấu rất tốt!

"Được, chúng ta sẽ so tài đoán số!"

Giọng nói của Đàm tham mưu trưởng trong phòng tắm vẫn không cao không thấp như trước. Nhưng quả thực hắn vẫn thấy vô lực trước người con gái này.

Mỗi lần đối mặt với yêu cầu của vật nhỏ, người đàn ông này vẫn không biết phải thế nào cho đúng. Nhưng cảm giác vô lực này, cũng chỉ giới hạn với vật nhỏ mà thôi.....

Chẳng qua hắn muốn nhìn xem rốt cuộc vật nhỏ muốn giờ trò bịp bợm gì ra đây!

"Được rồi, đây là do Đàm tham mưu trưởng đã nói đó, anh cũng không được đổi ý đâu đó!" Sau khi Cố Niệm Hề nói xong, cái miệng nhỏ nhắn lại xuất hiện nụ cười xảo trá.

Nhưng cô lại không biết người nào đó khi nhìn thấy nụ cười này của cô, ngoài miệng thì nói: "Một lời đã định!", nhưng thực ra trong lòng lại nghĩ: Vật nhỏ, cuối cùng thì em vẫn không trốn thoát khỏi tay anh đâu!

Trò chơi đoán số này được chia làm ba lần!

Trận thứ nhất, Cố Niệm Hề ra búa, thắng kéo của Đàm tham mưu trưởng.

Trận thứ hai, Đàm tham mưu trưởng lại ra kéo thắng lá của vật nhỏ.

Trận thứ ba, Cố Niệm Hề lại ra búa thắng kéo của Đàm tham mưu trưởng.

Sau ba trận đấu, Cố Niệm Hề đã thắng. Chẳng qua trước đó cô cũng đã ra quy luật cho trò chơi, ví dụ như: Đàm tham mưu trưởng lần nào cũng phải ra kéo.....

"Em thắng!"

Trò chơi kết thúc, cô gái nào đó đắc ý nằm trong bồn tắm lớn.

Mà người đàn ông nào đó vẫn tự nhiên tiếp tục động tác cởi quần áo.

"Lão già kia, là em thắng đó, không phải anh!" Cố Niệm Hề còn chưa đắc ý được bao lâu, đã nhìn thấy lão già nào đó cởi hết sạch quần áo, chuẩn bị ngón vào bồn tắm lớn.

"Anh biết em thắng." Hắn lơ đãng đáp, nhưng động tác vẫn không hề có ý dừng lại.

Vừa nói cơ thể vừa thuận thế bước vào trong bồn tắm, ôm lấy cơ thể của cô kéo vào trong ngực.

"Đã nói rõ em thắng thì anh không được tắm cùng mà! Phải chờ sau khi em tắm xong thì anh mới được tắm!" Cố Niệm Hề nện lên mặt nước trong bồn tắm lớn, về mặt bất mãn!

Nhưng mặc dù cô gái nào đó đã làm ra hành động tỏ rõ tâm trạng rồi, thì Đàm tham mưu trưởng vẫn không mấy may để bụng: "Là em thắng, chẳng qua vật nhỏ à, em quên không nói nếu thắng thì sẽ được thưởng cái gì đúng không? Cho nên anh quyết định, trong bồn tắm hôm nay sẽ cho em oai phong một lần!"

Mà ngay sau khi nói xong những lời này, người nào đó đã đặt cô gái ở dưới thân, làm trào hết nước trong bồn tắm.....

Mà cô gái bị người đàn ông ôm trong ngực kia đương nhiên cũng biết rõ ràng thân phận 'Đại hiệp cụt tay' của mình, là không thắng được sự cuồng dã của Đàm tham mưu trưởng! Cho nên so với phản kháng thì chỉ bằng ngoan ngoãn nghe theo lão lưu manh này còn hơn. Bằng không lấy sự hiểu biết về Đàm tham mưu trưởng của Cố Niệm Hề mà nói, nếu lão lưu manh này liên tiếp không được thỏa mãn thì tối nay sẽ làm đến khi trời sáng mất!

Đương nhiên, sau khi đã bị tên lưu manh nào đó 'thần phục', Cố Niệm Hề cũng không quên tăng thêm sự khinh thường đối với lão già kia!

Ai đã dạy lão lưu manh này gian trá như vậy!

Rõ ràng trò này cô thắng, thế mà hắn lại có thể tìm ra sở hờ, để cô một lần 'Uy phong' trong nhà tắm. Hiện giờ nhìn tình cảnh cả người cô bị đặt dưới lão lưu manh này, chỉ bằng nói hắn đang 'Uy phong' còn đúng hơn!

Màn trình diễn trong nhà tắm đêm nay vẫn vô cùng kiều diễm như trước.....

Thế nhưng Cố Niệm Hề cũng ý thức được, sự thể hiện uy phong trong phòng tắm đêm nay đã giúp Đàm tham mưu trưởng ném trái được ích lợi vô cùng

tuyệt diệu!

Vì thế, tranh thủ trong khoảng thời gian cánh tay cô còn chưa hồi phục, mỗi khi đến giờ giúp cô tắm rửa thì Đàm tham mưu trưởng sẽ luôn không thể không chế được bản thân mà diễn từng lần từng lần một cảnh hương điểm sắc dục trong buồng tắm.

Mà những điều này đều là niềm ham mê đến nghiện của Đàm tham mưu trưởng sau đêm nay!

"Lão già kia, anh thoải mái rồi chứ, thoải mái rồi thì đi ra trước đi!" Cuối cùng không biết sau bao nhiêu lần bị Đàm tham mưu trưởng thể hiện uy phong, Cố Niệm Hề một đến mức đã không còn xác định được phương hướng nữa rồi. Nhưng cô cũng không quên nhiệm vụ mà hôm nay Tô Du Du đã giao cho cô.

Nhân lúc bản thân còn chút ý thức, Cố Niệm Hề vội vàng đẩy người nào đó đang chuẩn bị bế cô ra khỏi phòng tắm.

"Thoải mái, rất thoải mái. Cơ mà cũng phải bế em trở về phòng ngủ đã chứ, bằng không em ở trong này ngủ mất thì sao?" Người họ Đàm nào đó nhìn thấy cơ thể nhỏ bé đang mềm mại dựa vào ngực mình, còn cả những điểm ửng đỏ trên người cô liền đặc ý mà cười. Đương nhiên khi lau rửa trên người Cố Niệm Hề, hần cũng không quên ăn ít đậu hũ. Ví như mỗi một nơi khăn tắm lau qua, hần cũng sẽ không quên để lại một vài thứ thích hợp.....

Đối với những điều này, Cố Niệm Hề có chút oán giận. Mặc dù không biết bọn họ đã làm bao nhiêu lần, mồ hôi bị hần lau đi bao nhiêu, dường như cũng không có gì khác biệt. Quên đi, tùy theo hần vậy.

Chỉ cần hần ăn no xong có thể ra ngoài một lát, để cô có thể thuận lợi tiến hành công tác mờ ám là được.

"Không sao đâu, em làm xong rồi sẽ tự đi ra, anh về giường trước chờ em đi!"

"Chúng ta đều đã là vợ chồng rồi, có cái gì còn chưa từng nhìn qua? Còn sợ anh nhìn thấy em....sao?" Trên thế giới này, cũng chỉ có Đàm tham mưu trưởng có da mặt thành ngang tường thành này mới có thể nói những câu này mà mặt không đỏ, tim không đập nhanh thế này.

Thế nhưng người bị hần trêu ghẹo là Cố Niệm Hề cô đây thì khuôn mặt lại đỏ bừng. Tuy nhiên, vì thắng lợi cuối cùng, Cố Niệm Hề chỉ có thể phát phát tay, cố nén cơn buồn ngủ thuận tiện che giấu sự xấu hổ của bản thân mà đứng dậy, nói: "Người cũng sẽ xấu hổ đó. Lão công à, anh nhanh chóng ra ngoài đi! Bằng không em thật sự sẽ không nhìn được mắt."

Lúc này, giọng nói của Cố Niệm Hề đã khàn đặc sau loạt vận động kịch liệt vừa rồi, hơn nữa cô cũng không cố ý làm nũng, nhưng tiếng nói như vậy lại giống như độc dược ban đêm vậy. Đàm Dật Trạch tin một người đàn ông chỉ cần sau khi nghe được tiếng nói kiều mị ấy, chắc chắn sẽ không thể kiềm chế được mà sa lầy!

Mà bản thân hần cũng nằm trong số đó!

Mà tiểu đệ của hần vừa mới trong trạng thái kiệt sức sau khi nghe tiếng nói của cô đã lập tức ngóc đầu dậy, tinh thần phấn chấn lạ thường!

Tất nhiên, Cố Niệm Hề cũng nhìn thấy toàn bộ phản ứng của Đàm Dật Trạch, khóe miệng của cô khẽ run rẩy!

Không phải chứ, mới vừa làm một trận xong cơ mà?

Sao bây giờ đã có bộ dạng sững óng sẵn sàng thế kia?

Quên đi, nhiều nhất thì đêm nay lại bị lão lưu manh ép cả đêm, chỉ là ngày mai sẽ không xuống giường được thôi!

Quan trọng nhất vẫn là làm chính sự đã!

"Lão công à, anh còn không mau ra ngoài đi, người ta không nhìn được mắt!" Cố Niệm Hề nói xong còn chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng. Khiến cho vị họ Đàm nào đó đã nóng càng nóng hơn!

"Được, vậy thì anh ra ngoài trước!"

Dứt lời, quả nhiên Đàm tham mưu trưởng nhất ngôn cửu đỉnh đi ra ngoài trước. Tuy nhiên trong đầu hần đã bắt đầu lập ra kế hoạch đêm nay làm thế nào để 'mai khai nhị độ'!

Đương nhiên, thông minh như Đàm Dật Trạch chắc chắn biết đối với vật nhỏ mà nói, một người hay ngượng ngùng giống xử nữ như vật nhỏ tuyệt đối sẽ không đồng ý với hần. Hần phải lên kế hoạch thật tốt mới được!

Mà khi Đàm tham mưu trưởng còn đang mải mê với kế hoạch 'nhị độ xuân phong', Cố Niệm Hề đã bật người chui ra khỏi bồn tắm, lấy bộ quần phụ màu xanh treo trên giá áo bên cạnh mà Đàm tham mưu trưởng mới vừa cởi ra.

Sau vài lần lật đi lật lại bộ quần áo, Cố Niệm Hề chỉ tìm thấy được một sợi tóc.

Thế nhưng so chiều dài, độ mềm mại đều giống như tóc của cô.

Đây chính là tóc của cô mà!

Lúc này chính Đàm tham mưu trưởng đã ôm mình vào phòng tắm, sợi tóc này cũng là rơi ra lúc đó.

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng Cố Niệm Hề lại vớt vấn đề này ra sau đầu, sau đó lại bắt đầu lật đi lật lại áo khoác của Đàm tham mưu trưởng, tìm từ trong ra ngoài tất cả góc ngách của chiếc áo khoác.

Không nghi ngờ gì nữa, cô hiện giờ đang thực hiện bước thứ hai trong kế hoạch mà sáng nay Tô Du Du đã nói với cô. Đó chính là tìm xem trên người Đàm tham mưu trưởng có mùi hương gì khả nghi hay không!

Nhưng rất rõ ràng Cố Niệm Hề cô đã tìm khắp góc ngách trong ngoài bộ quần áo của Đàm tham mưu trưởng rồi, lại chỉ có thể chốt lại là người đàn ông này thật sự không có một khuyết điểm nào.

Cho nên, mới phát sinh cảnh tượng tiếp theo đây.....

"Vật nhỏ, em đang làm gì vậy?" Đàm tham mưu trưởng chờ ở ngoài đã rất lâu rồi mà vẫn còn chưa thấy Cố Niệm Hề đi ra, nên quyết định đẩy cửa đi vào.

Thế nhưng hần lại không ngờ tới bản thân lại nhìn thấy một màn này!

Cô gái nào đó đang đứng ở giữa phòng tắm, hiện giờ đang cầm áo của hần người.

Bộ dáng kia quả thực rất giống cảnh khuyển (chó cảnh sát) được huấn luyện tra xét mùi vị khả nghi vậy!

"Em....."

Cố Niệm Hề nâng mắt liền nhìn thấy Đàm tham mưu trưởng đứng ngay cửa phòng tắm. Nhất thời khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt hẳn đi, cũng không biết nên nói cái gì mới được!

"Em đang....."

"Muốn ngửi mùi của anh còn không phải quá đơn giản sao? Nào, cứ việc ngửi đi!"

Ngay khi Cố Niệm Hề vẫn còn đang chần chờ, không biết bản thân nên nói câu gì thì đã thấy Đàm tham mưu trưởng lớn tiếng cất bước tiến lại gần cô, kéo cô vào trong lồng ngực, còn đặt cô dựa vào bộ ngực săn chắc của bản thân nữa.

Bộ dáng hùng hồn kia dường như vốn không nhận ra được điều gì cả.

Điều này cũng khiến tâm trạng căng thẳng của Cố Niệm Hề được thả lỏng hơn chút.

"Đáng ghét!" Cô giống như đang dùng chiêu lật mềm buộc chặt nhẹ đấm vào ngực Đàm tham mưu trưởng một cái.

"Đáng ghét thì sao em còn ra sức ngửi như vậy? Nào, chúng ta lên giường đi, đêm nay anh sẽ để em thoải mái ngửi mùi vị của anh!"

Đàm tham mưu trưởng làm bộ dáng hiên ngang lẫm liệt khi nói những lời này.

Tức thì Cố Niệm Hề có vài điều không thể lý giải được, màn trình diễn này của Đàm tham mưu trưởng học từ đâu ra?

Chẳng qua sau bị Đàm tham mưu trưởng bế về giường, nhân tiện cũng vớt thẳng lên giường, ngay sau đó là lần thứ hai bị hần đè ép ức hiếp, Cố Niệm Hề càng hiểu rõ Đàm tham mưu trưởng lại muốn bày ra bộ dáng 'uy phong' của mình rồi!

"Nào, ngửi nhanh lên chút!" Người đàn ông tà ác nào đó đang đè nặng lên người con gái ở dưới mà điều võ dương oai.

"Không muốn!"

"Không muốn sao? Không muốn thì đến lượt anh!"

Nhìn thấy người đàn ông vồ lấy mình lần thứ hai, Cố Niệm Hề chỉ có thể nhìn trời rơi lệ.

Vì thế, cuối cùng thì Cố Niệm Hề cũng đã biết, 'tình thú' của lão lưu manh này tuyệt đối không được dễ dàng khai dạy, bằng không người thảm nhất vẫn chỉ có cô mà thôi!

Mà trái ngược với Cố Niệm Hề, người nào đó đã tập trung toàn bộ tinh thần vào trận tình cảm mãnh liệt này rồi.....

Chỉ là sau khi cô gái bé nhỏ nào đó đã bị lấn qua lấn lại nhiều lần rồi, đang mê man dần chìm vào giấc ngủ, vậy mà con người đen nhánh của Đàm tham mưu trưởng thế mà vẫn hoàn toàn sáng rực, không có chút dấu hiệu buồn ngủ nào.

Đương nhiên rồi, sau khi Đàm tham mưu trưởng nhìn thấy cảnh tượng cô vợ nhỏ Cố Niệm Hề ngủ quần áo của mình xong, không chỉ nghĩ rằng cô vợ nhỏ thích ngửi mùi trên người mình, ngay cả khi.....cũng không thể xa rời mùi của hần.

Người thông minh như hắn cũng sẽ hiểu được hành động của cô vợ nhỏ có ý nghĩa gì.

Xem ra cô dường như để ý đến hành động bỗng nhiên không muốn có con này của hắn.

Chỉ là hắn có nên nói cho cô biết tình hình thực tế không.....

Nhìn cơ thể mềm mại ôn nhu như nhược trong lòng, hắn không tìm được bất kì đáp án nào cho mình.

Đêm nay, Đêm tham mưu trưởng nhất định sẽ có một đêm không ngủ mất thôi!

-----phân cách tuyến-----

Lần thứ hai nhìn thấy Mạc Nghiên là khoảng chập tối.

Cố Niệm Hề lúc này đang ngồi ở trong sân chốc cười Nhị Hoàng.

Hình như Nhị Hoàng đã có tuổi rồi, nên chạy nhiều sẽ mệt đến mức phải thở dốc.

Sau khi cùng chơi với Nhị Hoàng một lúc lâu, nó liền quỳ rạp trên mặt đất bất động. Cố Niệm Hề cứ như vậy mà ngồi bên cạnh nó, hưởng thụ sự tĩnh lặng trong sân vườn.

Khi Mạc Nghiên đến, Nhị Hoàng liền hướng cái đuôi lên vẫy vẫy cô ta.

Xem ra Mạc Nghiên trước kia dường như rất hay đến biệt thự Đàm gia. Đến nhà cũng không cần gõ cửa, ngay cả Nhị Hoàng cũng không xa lạ gì với cô ta.

Mạc Nghiên hôm nay mặc một bộ váy liền áo màu lam.

Khuôn mặt thanh nhã ở trên người Mạc Nghiên lại lộ ra sự lãnh diễm(lạnh lùng mà vẫn xinh đẹp).

Chỉ là Cố Niệm Hề không ngờ ngày hôm nay Mạc Nghiên mới bước vào cửa đã ngay lập tức đi tới chỗ cô.

Hơn nữa bước chân còn rất nhanh, ngay cả Cố Niệm Hề cũng lo lắng khi cô ta còn đang mang đôi giày cao gót hơn mười phân như thế kia.

Mạc Nghiên đi tới nhanh như vậy khiến Cố Niệm Hề không thể không phòng bị.

Khi cô ta đã đi tới chỗ Cố Niệm Hề đang đứng, Cố Niệm Hề liền bật người nhảy ra sau một cái.

Cũng may là cô chỉ bước ra sau một bước.

Ngay khi thân người cô nên bước về phía sau, liền cảm giác được một trận gió sắc nhọn thổi qua. Chỉ chút xíu nữa thôi là khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề sẽ bị móng tay sắc nhọn của Mạc Nghiên cào qua.

Nếu không phải vừa rồi cô lùi lại từng bước, chỉ e trên mặt của cô đã xuất hiện dấu tay năm ngón rồi!

"Em chồng có ý gì đây? Tôi nhớ tôi không có trêu chọc gì cô đâu!" Đôi mắt lạnh tròng lên đảo qua, nhưng bàn tay không đạt được mục đích, đôi mắt Cố Niệm Hề rõ ràng lạnh hơn.

Kỳ thật chiều cao của cô và Mạc Nghiên cũng không chênh lệch nhiều lắm.

Chẳng qua lúc này Cố Niệm Hề đang đi dép lê, còn Mạc Nghiên lại tổng ngồng trên đôi giày cao gót mười phân, cho nên bây giờ Mạc Nghiên đang từ trên cao nhìn xuống!

Ý vào ưu thế về chiều cao, Mạc Nghiên lại hung hăng áp chế Cố Niệm Hề.

Chỉ là mặc dù đã tới mức này nhưng Mạc Nghiên vẫn không hề cảm thấy đắc ý trên người Cố Niệm Hề.

Mặc dù hiện giờ cô ta đang ý vào độ cao của đôi giày cao gót mà từ trên cao nhìn xuống Cố Niệm Hề, nhưng khi đối mặt với gương mặt trong trắng thuần khiết kia, Mạc Nghiên vẫn cảm thấy khó nhọc.

Có lẽ trên thế giới này có những người mà khí thế của họ đã là thứ vốn có từ khi sinh ra rồi. Giống như Đàm Dật Trạch, hay như Cố Niệm Hề trước mặt!

Bọn họ đích thực là cùng một loại người!

Bọn họ đều có khí chất của sự ưu tú khiến người khác khó lòng bắt chước được. Chỉ cần một ánh mắt đã có thể khiến sự tự tin của người khác trở thành tự ti.

Mà Mạc Nghiên hiện tại, cũng đang cảm thấy như vậy!

Nếu nói hiện giờ Mạc Nghiên không sợ ánh mắt lạnh lùng của Cố Niệm Hề nhìn cô ta thì chính là nói dối.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Mạc Nghiên vẫn cảm giác được tư thế này của cô ta không thể so được với Cố Niệm Hề.

Nhưng tưởng tượng đến bức ảnh kia, trong lòng Mạc Nghiên lại dâng trào sự căm tức tán loạn. Cô ta chống hông, ngón tay chỉ thẳng vào Cố Niệm Hề. Bộ dáng như vậy giống như Mạc Nghiên đã quên mất thân phận của bản thân, cũng đã quên mất quy củ lễ tiết:

"Cố Niệm Hề, tôi còn chưa mở miệng hỏi cô, mà cô đã dám vênh mặt hỏi như vậy hả!"

Mạc Nghiên giương nanh múa vuốt không khác gì người đàn bà chanh chua chửi bới ngoài chợ.

Chỉ tiếc, lời chỉ trích bén nhọn vẫn chẳng suy chuyển khuôn mặt lạnh băng của Cố Niệm Hề.

Đối mặt với một Mạc Nghiên chói tai như vậy, Cố Niệm Hề chỉ mỉm cười yếu ớt, nhưng lời nói lại hoàn toàn xa cách: "Tôi không biết tại sao hôm nay em chồng lại tới đây, nhưng cũng xin nhắc nhở với cô đừng quên thân phận của mình là gì. Trong cái nhà này, cô còn phải gọi tôi một tiếng 'chị dâu' đấy. Mà đây vẫn là nhà của tôi, nếu em chồng vẫn vô lễ với tôi như vậy thì tôi cũng có tư cách đuổi cô ra ngoài!"

Đây mới thực sự là Cố Niệm Hề!

Tuy rằng tính tình tốt, có thể dễ dàng tha thứ cho người khác, nhưng cũng không phải có thể tùy tiện để người khác khi dễ mình.

Mà hôm nay Mạc Nghiên vừa vào cửa đã chỉ tay nói trống không với cô, bây giờ lại còn lỗ mãng như vậy nữa. Nếu Cố Niệm Hề cô còn nhân nhượng cô ta nữa thì chẳng phải về sau sẽ càng bị bắt nạt nhiều thêm sao?

"Cô....." Mạc Nghiên chưa từng nghĩ rằng, Cố Niệm Hề cũng dám lấy thân phận của bản thân để chèn ép mình! Cô ta dù sao cũng là bảo bối mà người nhà Đàm gia nâng niu trong lòng bàn tay, thật không ngờ trong nhà này lại có người cậy thế trách mắng mình như vậy!

"Cô dám vô lễ với tôi như vậy sao? Cô có biết ông ngoại thương yêu tôi nhất không hả!" Mạc Nghiên bị Cố Niệm Hề cho một kích, hốc mắt lập tức ửng đỏ lên.

Chỉ tiếc rằng, Cố Niệm Hề sau khi đã từng trải qua bài học về Hoắc Tư Vũ thì cô đã sớm không còn là người mềm yếu nữa rồi! Kể cả lúc này nhìn thấy hốc mắt của cô gái trước mặt ửng hồng có dấu hiệu sắp khóc thì khuôn mặt của cô vẫn lạnh nhạt không hề thay đổi!

"Thương yêu cô thì sao? Em chồng có lẽ là còn quá trẻ con nên mới dùng sự sùng ái trở thành bản lĩnh của mình sao? Mặc dù ông nội yêu thương cô, nhưng tôi tin từ đầu đến cuối ông nội vẫn sẽ ủng hộ bên có lý hơn! Chẳng lẽ những chuyện từ trước đến nay, em chồng đã quên hết rồi sao?"

Nhìn vào hốc mắt như sắp khóc của Mạc Nghiên, lãnh ý trên người Cố Niệm Hề vẫn không suy giảm như trước.

Cô cũng không quên người con gái hiện giờ trông vô cùng yếu đuối này lúc này còn là người phụ nữ chanh chua đánh mình.

Nếu không phải vừa nãy cô cẩn thận đề phòng, thì chỉ e mặt của cô hiện giờ đã xuất hiện dấu bàn tay nắm ngón vô cùng rõ ràng.

"Cô..... Cô cho rằng vừa rồi tôi không lễ phép ư? Cô cho rằng những chuyện xấu xa mà cô làm thì không ai biết ư? Cô cho là cô là con gái của thị trưởng thì chuyện gì cũng có thể giấu được ư? Để tôi nói cho cô biết Cố Niệm Hề, trên thế gian này không có bức tường nào là không thể bị phá bỏ, càng không có giấy nào gói được lửa! Hôm nay tôi đến đây chính là để vạch trần chuyện tốt mà con hồ ly tinh cô đã làm trước mặt ông ngoại, cậu mợ và hai anh!"

Vừa nói Mạc Nghiên vừa chính thức lần thứ hai liếc mắt khinh thường nhìn Cố Niệm Hề.

Chỉ là đối với hành động vô phép này của cô ta, khóe môi Cố Niệm Hề khẽ lên mỉm cười.

Nhưng những lời nói ra vẫn lại vô cùng lãnh đạm: "Cô đã nói như vậy, vậy thì tôi đây sẽ chờ xem rốt cuộc em chồng có thể làm thế nào để đôi trắng thay đen!"

Cố Niệm Hề tin chắc bản thân không làm điều gì trái với lương tâm, cho dù Mạc Nghiên có bản lĩnh to lớn nào, cũng không thể bôi nhọ được cô.

"Khẩu khí cũng lớn quá đi! Tôi cũng mở mắt chờ xem bộ dạng hồ ly tinh này của cô còn có thể hung hăng hống hách được tới khi nào!" Dứt lời, Mạc Nghiên liền nện bước trên đôi giày cao gót đi vào phòng khách nhà họ Đàm.

"Ông ngoại! Mợ!"

"Nghiên Nghiên, con đến rồi đó à." Thư Lạc Tâm ngồi trong phòng khách ân cần hỏi thăm. Thực ra quan hệ giữa hai người này cũng chỉ bình thường mà thôi.

"Vừa rồi Nghiên Nghiên ở bên ngoài ồn ào chuyện gì vậy! Không phải là quán quýt lấy chị dâu con đòi mua thứ gì đó đấy chứ. Con bé này vẫn còn

chưa hiểu chuyện mà, không thấy hiện giờ tay chị dâu con còn chưa bình phục sao, đừng gây sức ép cho nó!" Ông nội Đàm gia nói.

Mà ngay khi Cố Niệm Hề bước vào nhà, đương nhiên cũng để ý tới ánh mắt có ý tứ của ông nội nhìn Mạc Nghiên.

Nếu cô là Mạc Nghiên thì ngay lập tức hiểu được lời vừa rồi của ông nội là có ý gì.

Thực ra ý của ông nội chính là không muốn Mạc Nghiên đòi hỏi gì ở Cố Niệm Hề. Mặc gia dù sao cũng là gia tộc đứng nhất nhì của thành phố này, thì làm sao trong nhà lại có thể thiếu tiền tiêu cho Mạc Nghiên cơ chứ?

Mà sở dĩ ông nội nói những lời này đơn giản cũng vì khuyên Mạc Nghiên hãy noi theo gương Cố Niệm Hề, đừng suy nghĩ về những chuyện trong quá khứ nữa. Nhưng ông thương Mạc Nghiên, cũng ngại có Thư Lạc Tâm và Cố Niệm Hề ở đây nên mới không nói rõ ràng. Ông nội Đàm gia cũng chỉ hi vọng Mạc Nghiên hiểu rõ sự lợi hại trong câu nói của ông, để hòa khí trong gia đình không mất đi.

Nhưng dường như Mạc Nghiên được bao bọc quá kĩ lưỡng, nên cô ta căn bản không hiểu ý tứ trong lời nói của ông nội, lúc này còn tự nói điều mà cô ta đang muốn nói nữa: "Ông ngoại, chờ anh hai trở về, con sẽ nói vài chuyện!"

"Con bé này....." Ông nội dường như có chút chán nản khi Mạc Nghiên không nghe lời mình khuyên nhủ, đang định nói thêm điều gì đó.

Nhưng Cố Niệm Hề ở phía sau lại mở miệng: "Ông nội, nếu em chồng muốn nói, thì chờ sau khi mấy người Dật Trạch trở về rồi chúng ta nghe xem cô ấy muốn nói gì."

Cố Niệm Hề liếc nhìn Mạc Nghiên một chút, như là đang nói: Hi vọng đến lúc đó em chồng cũng sẽ không đến lúc lâm trận liền bỏ chạy!

Mà Mạc Nghiên bị Cố Niệm Hề liếc mắt cũng nhướng mi theo: Cô cảm thấy tôi sẽ như vậy sao?

Nhìn thấy cảnh hai người đối mắt chọi nhau giữa không trung thế này, đương nhiên ông nội cũng đoán được ra chút manh mối.

Trời sinh hai đứa nhỏ này đều có tính ngang bướng, ông căn bản cũng không khuyên bảo được.

Tính cách của đứa nhỏ này thật sự cũng tương tự như Đàm Dật Trạch. Chuyện tình cảm của hai chúng nó thật sự có rất ít người có thể thay đổi!

Mà đây cũng là điều ông nội lo lắng nhất.....

-----phân cách tuyến-----

Đúng lúc hôm nay Đàm Dật Trạch có việc gấp nên không thể kịp về nhà ăn cơm. Lúc này Cố Niệm Hề vẫn đang đứng giữ đèn bừa như thường. Hẳn là tham mưu trường quân khu, cũng sẽ có lúc không thể về nhà đúng giờ. Nếu không phải hiện tại tay cô đang bị thương, có vài việc không thể tự mình làm, thì hẳn cũng sẽ không phải ngày nào cũng về nhà đúng giờ.

Nhưng với tình hình này thì Mạc Nghiên lại thấy không quen. Cho nên sau khi thấy Đàm Dật Trạch không kịp về nhà ăn cơm đúng giờ thì trong lòng cô ta cảm thấy có chút buồn bực.

Cho nên cơm chiều nay cũng ăn không nhiều, Mạc Nghiên bắt đầu liên tục liếc ra ngoài cửa mong ngóng Đàm Dật Trạch trở về!

"Anh họ!" Không biết Mạc Nghiên đã chờ đợi được bao lâu thì đúng lúc nhìn thấy thân ảnh Đàm Dật Trạch đang đi vào biệt thự Đàm gia.

"Sao, có việc gì?" Đàm Dật Trạch là người lạnh lùng nhất Đàm gia. Đương nhiên, điều này chỉ giới hạn đối với người nhà họ Đàm mà thôi. Bởi vì từ khi hắn còn nhỏ đã thường xuyên không ở nhà rồi. Ngoại trừ ngẫu nhiên vào ngày tết mới trở về, còn đa phần thời gian hắn đều sẽ ở trong doanh trại quân đội. Nếu không phải vì nhớ Cố Niệm Hề thì chỉ e hiện giờ hắn vẫn sẽ duy trì tình trạng này.

"Em có chuyện muốn nói với mọi người!"

Dứt lời, Mạc Nghiên liền đi trước vào trong phòng khách Đàm gia.

Đợi cho tất cả mọi người đã tụ tập đầy đủ ở phòng khách, Mạc Nghiên mới đập một xấp ảnh to dùng lên bàn trà...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Lão Già Kia, Anh Thật Tốt!

"Những tấm ảnh này... Em lấy từ đâu?"

Thời điểm xấp ảnh của Mạc Nghiên để lên bàn trà, ảnh chụp những biểu hiện trên gương mặt của một cô gái, khi thì cười khê, khi thì đáng yêu, ưu thương...

Tất cả trình bày ra trước mắt.

Ngay cả Cố Niệm Hề - Người bị chụp cũng có chút giật mình, những tấm ảnh đó làm sao lại tồn tại.

Cô không nhớ rõ, mình bị chụp khi nào!

Mà Đàm Dật Trạch, người đứng bên cạnh Cố Niệm Hề, thời điểm nhìn thấy những bức ảnh đó, ánh mắt nhất thời lồi lạc, nhưng rất nhanh lại biến mất!

Trong tình cảnh này, gương mặt thâm thúy của hắn không biểu lộ một tí cảm xúc nào. Bởi vì, hắn che giấu cảm xúc tận sâu trong con người của mình. Ánh mắt hắn dừng trước người Cố Niệm Hề như muốn buộc chặt cô lại.

Những người khác không nhận ra, nhưng Cố Niệm Hề bị hắn ôm trong ngực có thể cảm thấy được, người đàn ông này không ngừng tỏa ra hàn khí.

Hàn khí như vậy khiến độ ẩm xung quanh cô như bị giảm xuống!

Này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cố Niệm Hề có chút kinh ngạc xoay người lại, nhìn về phía người đàn ông có gương mặt tuấn tú.

Đàm Dật Trạch, ngay cả anh cũng không tin tưởng em sao?

Nhưng mà, nhìn đến đôi mắt màu đen của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề có chút nghi ngờ.

Bởi vì, trong con người của Đàm tham mưu trưởng không có một chút gì tức giận với cô! Hắn rốt cuộc bị làm sao vậy?

Hắn không tức giận với cô mà tức giận với người khác?

Cố Niệm Hề đoán không sai!

Đàm Dật Trạch tức giận, nhưng không phải vì cô, mà là vì những bức ảnh!

Nhìn xấp ảnh trên tay Mạc Nghiên, lúc này Đàm Dật Trạch có thể đoán ra nguồn gốc của bức ảnh.

Chết tiệt!

Thời gian Cố Niệm Hề ở thành phố này chỉ mới gần một năm, trong thời gian ngắn như vậy nhưng lại có rất nhiều ảnh.

Điều này chứng minh, chủ nhân của bức ảnh là người ở xung quanh Cố Niệm Hề...

Phát hiện này làm cho Đàm Dật Trạch nhất thời cảm thấy nguy cơ ở mọi phía!

Hắn đã cùng vật nhỏ kết hôn rồi, vì sao vẫn có người rình rập vật nhỏ?

Xem ra, hắn phải ra tay mới được!

Nếu không, đợi đến lúc vật nhỏ bị cướp đi rồi, Đàm Dật Trạch hắn có hối hận cũng không được!

“Những bức ảnh này từ đâu? Cố Niệm Hề, cô còn mặt mũi nào mà hỏi tôi!” Mạc Nghiên đập bàn trà, nhảy dựng lên. Do phải chờ Đàm Dật Trạch trở về nên Mạc Nghiên có chút buồn bực, đầu tóc rối cả lên! Giờ phút này nhìn Mạc Nghiên không còn chút hình tượng thực nữ nào nữa.

“Nghiên Nghiên, con nói cái gì vậy? Niệm Hề dù gì cũng là chị dâu của con!” Ông nội Đàm nhìn xấp ảnh có chút kinh ngạc, nhưng ông cũng đã từng trải qua mưa to gió lớn, đơn giản mà nói.

“Nghiên Nghiên! Trước kia em đã từng học quy củ, bây giờ những điều đó bay đi đâu rồi? Em nói chuyện với trưởng bối như vậy sao?” Đàm Dật Trạch cũng hợp thời mở miệng.

Nhìn những tấm ảnh này, Đàm Dật Trạch không suy nghĩ nhiều.

Hắn mặc kệ người đó là ai, hắn chỉ biết là hắn không nguyện ý để Cố Niệm Hề bị tổn thương, cho dù giờ phút này hắn ghen tị đến chết đi!

“Ông ngoại, anh họ! Bây giờ hai người muốn con nói chuyện với tiện nhân này sao? Chẳng lẽ hai người không thấy, con tiện nhân này làm những điều xấu xa sau lưng chúng ta sao?” Từ nhỏ, Mạc Nghiên đã được mọi người cưng chiều, dung túng. Nhưng từ khi Niệm Hề xuất hiện, cô cảm thấy tất cả tình cảm thuộc về mình đều bị cô ta cướp đoạt!

Đặc biệt là hiện tại, người mà Mạc Nghiên yêu thương nhất cũng đứng về phía Cố Niệm Hề chỉ trích cô! Điều này khiến hốc mắt của Mạc Nghiên đỏ

lên.

Mà Mạc Nghiên lại càng không nghĩ đến, người mở miệng sau câu nói của cô không phải là Cố Niệm Hề, mà là anh họ lạnh lùng của cô!

"Tiện nhân?" Đàm Dật Trạch trước sau cũng không buông Cố Niệm Hề ra, họ chỉ cách nhau một lớp vải, độ ẩm ở lòng bàn tay hắn đặt tên người Cố Niệm Hề. Thật sự Cố Niệm Hề không thích ân ái trước mặt mọi người, nhưng cô không thể thoát khỏi bàn tay to lớn của Đàm Dật Trạch nên tốt nhất là cứ để yên!

Nhìn người đàn ông này thật ôn nhu, nhưng giới hạn chỉ trước mặt vật nhỏ.

Môi mọng của hắn khê mở, chinh lại người vừa mới mắng vật nhỏ, đôi mắt trở nên u ám, khoe miệng của hắn vẫn cười như cũ. Nhưng nụ cười này giống như là một lưỡi dao sắc bén đưa người ta vào chỗ chết!

Ôn nhu và tàn nhẫn cùng một lúc!

Nét mặt như vậy Cố Niệm Hề không mấy xa lạ. Lúc trước cô cùng Đàm Dật Trạch kết hôn, mỗi ngày bọn họ đều đấu trí với nhau, cô cũng khá quen thuộc với biểu tình của người đàn ông này. Cố Niệm Hề còn nhớ rõ, cho dù lúc trước người đàn ông này có biểu hiện về mặt này với cô, nhưng trong con người của hắn có chút luyến tiếc.

Ngay tại lúc này Cố Niệm Hề mới biết, người đàn ông này luôn cố gắng ôn nhu trước mặt cô. Trong nháy mắt, chớp mũi cô ê ẩm, cái đầu nhỏ không tự giác dựa vào lồng ngực hắn.

Mà người đàn ông cũng tự nhiên chú ý đến hành động này, hắn vuốt nhẹ lưng cô, ý bảo mọi chuyện ở đây đều có hắn!

"Mạc Nghiên, chẳng lẽ em không biết có những điều nên nói, những điều không nên nói! Làm trò giương oai trước mặt lão bà của tôi. Chẳng lẽ em sống càng lâu thì càng thiếu suy nghĩ?" Đàm Dật Trạch mang theo Cố Niệm Hề trong ngực tiến lên vài bước.

Con người đen chống lại Mạc Nghiên!

Trong nháy mắt, Mạc Nghiên hoài nghi không biết có phải độ ẩm xung quanh đột nhiên giảm xuống hay không, thời điểm Đàm Dật Trạch nói câu đó, Mạc Nghiên cảm thấy bản thân mình đang tự dần thân vào một vết nứt to lớn, như muốn lấy đi lý trí cuối cùng của cô khiến cô cực kỳ ân hận.

"Anh họ, chẳng lẽ anh không nhìn thấy bằng chứng trước mặt sao? Chẳng lẽ anh còn muốn bảo vệ cho con hồ ly tinh này sao?" Thời điểm này nhìn anh họ, Mạc Nghiên có chút sợ hãi, lần đầu tiên cô đối mặt với anh họ lãnh khốc mà mọi người hay nhắc đến. Thường ngày người đàn ông này rất ôn hòa, nhưng tất cả chỉ là ngụy trang, đến đúng đến điểm mấu chốt của hắn, hắn mới biểu lộ vẻ mặt lãnh khốc.

Mà Cố Niệm Hề chính là điểm mấu chốt của Đàm Dật Trạch!

Lần thứ hai Mạc Nghiên nói năng vô lễ với Cố Niệm Hề, ngữ khí của hắn ngày càng lạnh thêm. Đột nhiên hắn buông thất lưng của Cố Niệm Hề ra, bước nhanh đến chỗ Mạc Nghiên. Mỗi bước chân của hắn khiến Mạc Nghiên cảm thấy được không khí chết chóc đến gần.

"Hồ ly tinh? Lần này tôi chắc chắn việc em sống càng lâu càng thiếu suy nghĩ, nếu em muốn được trở lại bụng mẹ một lần nữa thì tôi không ngại giúp em đâu!"

Từ trước đến giờ Đàm Dật Trạch không đánh nữ nhân, nhưng nếu động đến điểm mấu chốt của hắn, cho dù là nữ nhân đi nữa hắn cũng không tha!

"Anh họ." Thời điểm nhìn thấy từng bước chân của Đàm Dật Trạch đang đến gần mình, Mạc Nghiên rốt cục cũng có chút sợ hãi. Bởi vì cô có cảm giác, anh họ không chỉ muốn đánh cô mà còn muốn lấy luôn cái mạng của cô.

"Tiểu Trạch, không được!" Mọi người vẫn thường nói Đàm Dật Trạch rất giống ông nội Đàm, cho nên giờ phút này ông cũng có thể biết được đứa bé này muốn làm cái gì. Ông cố ý quát lớn, hy vọng có thể can hắn!

Dường như Đàm Dật Trạch cố tình không nghe những gì mọi người nói, hắn đi từng bước một đến gần Mạc Nghiên, thậm chí tay hắn còn nắm chặt thành quyền, chuẩn bị đâm vào mặt Mạc Nghiên.

Nhưng vừa lúc đó phía sau truyền đến một âm thanh:

"Lão công! Dừng tay!" Thanh âm của Cố Niệm Hề từ trước đến giờ rất mềm mại, nhưng đây là lần đầu tiên Đàm Dật Trạch cảm nhận được sự kiên định trong lời nói.

Trong nháy mắt, ông nội Đàm còn tưởng hôm nay Mạc Nghiên không tránh được trận đòn, bởi vì tính tình của Đàm Dật Trạch ông là người rõ nhất. Ông biết được sự tình, làm sao có thể dễ dàng nói hai chữ tha thứ? Cho dù là Đàm lão gia cũng không có đủ năng lực để khuyên nhủ Đàm Dật Trạch.

Nhưng bây giờ chứng kiến Đàm Dật Trạch ngừng động thủ vì một câu nói của Cố Niệm Hề! Chưa có ai khuyên ngăn được hắn, nhưng chỉ cần một câu nói của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch đã dừng lại!

Điều này khiến cho mọi người ở Đàm gia đều khiếp sợ!

Nhưng mà hai diễn viên này lại hồn nhiên không biết dừng lại!

Nghe được âm thanh của Cố Niệm Hề, Đàm Dật Trạch xoay người lại, nhanh chóng đem cô dựa vào lồng ngực của mình: "Vật nhỏ, em xác định tha cho Mạc Nghiên?"

Thanh âm của hắn, nghe có chút thờ không ra hơi!

"Lão công, em thấy bản thân có thể xử lý được việc này." Không cần Đàm Dật Trạch ra tay, cô cảm thấy mình có thể tự xử lý.

Ít nhất! Cô không nghĩ mình là gánh nặng của Đàm Dật Trạch.

"Tốt lắm cho em một cơ hội, nếu xử lý tốt thì anh bỏ qua, còn không thì cứ chọn phương án để tự anh giải quyết!" Thời điểm nói câu này, thanh âm của hắn thật lạnh, giống như ở trước mặt Mạc Nghiên, hắn và cô ta không có chút quan hệ gì với nhau.

"Tốt." Nói xong, Cố Niệm Hề rời khỏi vòng tay của Đàm Dật Trạch, chậm rãi đi đến chỗ Mạc Nghiên.

"Cô... Cô muốn làm gì tôi?" Mạc Nghiên hoảng sợ, vừa nãy Đàm Dật Trạch cứ như bóng ma đang tiến đến, bây giờ đến Cố Niệm Hề nhích lại gần mình, cả người cô run rẩy nhìn Cố Niệm Hề.

"Tôi không nghĩ sẽ làm gì cô! Tôi chỉ muốn hỏi xấp ảnh này cô lấy từ đâu, từ chỗ nào đến!" Cố Niệm Hề cầm những ảnh chụp được rải ra khắp bàn trà.

Trong tám ảnh này, cô đang mặc một cái áo khoác màu đỏ, đứng chờ tại trạm xe bus.

Nhìn tám ảnh, đôi mắt Cố Niệm Hề có chút nhấp nhô.

Xem xong ảnh chụp, Cố Niệm Hề lần thứ hai nhìn đến Mạc Nghiên. Nhìn Cố Niệm Hề không chút sợ hãi, tưởng chừng như trên thế giới này không gì có thể làm cô lung lay.

"Cô là người làm những chuyện này, bây giờ còn không rõ sao? Tôi tìm được xấp ảnh này trong phòng làm việc của Mộ Dương, cô có dám nói cô không câu dẫn anh ấy?" Sự cố chấp của Mạc Nghiên khiến Cố Niệm Hề có chút thú vị, nhưng rất nhanh Cố Niệm Hề liền khôi phục lại vẻ mặt, âm thầm cười: "Em chồng, cô lặp đi lặp lại tôi câu dẫn vị hôn phu của cô, nhưng nhìn tám ảnh chụp này cô thấy gì? Đây là ảnh chụp lên. tôi đâu có chụp cùng vị hôn phu của cô?"

Cố Niệm Hề chất vấn Mạc Nghiên, giọng điệu bình thản, vẻ mặt như vậy khiến người ta cảm thấy cô tài trí hơn người.

Hỏi xong câu đó Cố Niệm Hề yên lặng chờ Mạc Nghiên trả lời.

Gió đêm thổi qua, những sợi tóc bị thổi rối tung, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, xinh đẹp đến kinh động lòng người.

Giờ phút này Mạc Nghiên bị cô gái xinh đẹp kia chất vấn.

"Tôi... Tôi không tìm thấy ảnh chụp chung của hai người, nhưng điều đó chứng minh được gì, chắc chắn hai người đã giấu đi những bức ảnh đó rồi." Suy nghĩ một lát, Mạc Nghiên cũng ý thức được xấp ảnh này chẳng có sức thuyết phục nào, nhưng trời sinh tính cố chấp, cô nhất định không đầu hàng.

"Đúng vậy, cô không tìm thấy ảnh tôi và vị hôn phu của cô chụp chung. Vậy tôi hỏi cô, ảnh chụp lên này chứng minh được gì? Nếu cô cứ cầm xấp ảnh này chạy đi nói lung tung, xen vào tình cảm cô tôi và lão công, tôi nhất định sẽ không tha cho cô." Lời nói của Cố Niệm Hề hết sức nhẹ nhàng, cô không hề lấy thân phận thiên kim tiểu thư ra gây áp lực.

Nhưng điều đó không có nghĩa là, Cố Niệm Hề nhịn để người khác mắng chửi mà không trả thù!

Chà đạp cô, đụng đến giới hạn của cô, Cố Niệm Hề chắc chắn có thể hung hăng đem người đó tàn nhẫn chà đạp dưới chân!

Mà Mạc Nghiên từ bé được cưng chiều, chưa ai dám giương oai trước mặt cô, thế nhưng bây giờ Cố Niệm Hề không chút giữ hình tượng cho cô, sắc mặt đột nhiên không tốt: "Cô..."

"Tuy tính tình Mộ Dương lạnh lùng, nhưng từ nhỏ đến giờ, cái gì anh ấy cũng làm cho con, con cũng là vị hôn thê của anh ấy! Nhưng bây giờ anh ấy nhiều lần làm mọi việc vì người phụ nữ này mà không nói cho con biết. Thậm chí cô ta còn làm trò khiến ông ngoại quở trách con! Con đã sớm nhận ra mối quan hệ bất chính của cô ta, bây giờ bị con tóm rồi mọi người lại nói những điều vô nghĩa như thế này..."

Nói xong, Mạc Nghiên thấy Ông nội Đàm vẫn chưa lên tiếng, liền mở miệng: "Ông ngoại! Người xem người rước loại cháu dâu như thế nào! Đoạt vị hôn phu của con còn chưa nói, còn muốn đem con đuổi ra khỏi nhà, mọi người đối xử với con như vậy sao?"

"Nghiên Nghiên, không phải từ nhỏ ta đã dạy con, làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ thật kĩ! Bây giờ chuyện còn chưa rõ ràng, con nháo cái gì?" Ông nội Đàm tức giận. Không nghĩ tới mình quá dung túng đứa cháu ngoại khiến nó không biết quy củ, làm trò trước mặt mọi người còn không nói, bây giờ còn chỉ vào mặt ông.

"Con nháo cái gì? Nếu không nháo, Mộ Dương có lẽ đã bị người khác cướp đi rồi!" Thời điểm nói ra câu đó, Mạc Nghiên roi lệ!

Trước mặt mọi người, cô rơi lệ!

Thật sự, cô bắt đầu dĩ phải làm chuyện này. Thời điểm phát hiện xấp ảnh đó trong phòng làm việc của Mộ Dương, cô mơ hồ nhận ra cái gì đó, nhưng không dám tin.

Bởi vì đó là Mộ Dương...

Người mà cô ái mộ từ khi còn nhỏ!

Thật vất vả cô mới có thể cùng Mộ Dương đính hôn, sau đó bọn họ sẽ tổ chức hôn lễ, cô không ngờ sau này sẽ có người xen vào chia rẽ họ.

"Em chồng, tôi rất thông cảm với cô. Nhưng nếu sợ không giữ được người đàn ông của mình thì đừng tùy tiện đến đây giương oai với tôi, cô cho rằng làm như vậy sẽ giữ lại được người đàn ông cô thích sao? Cô cho rằng, cô mắng tôi thì Mộ Dương sẽ một mực yêu cô sao?" Nhìn nước mắt của Mạc Nghiên, tâm của Cố Niệm Hề có chút ê ẩm, nhưng nghĩ đến vừa này cô ta diễn trò trước mặt mọi người, mắng cô là "Tiện nhân" khẩu khí trong lòng Cố Niệm Hề khó mà nuốt xuống.

Nếu nhờ những giọt nước mắt đó mà thuyết phục mọi người thì chẳng phải Cố Niệm Hề lúc nào cũng bị người khác ức hiếp sao?

Mạc Nghiên không ngờ lúc này Cố Niệm Hề nói nguyên một câu đánh trúng điểm yếu của cô.

"Nếu không thể thì đừng nên làm trò khôi hài này, tôi không có thời gian đùa với cô." Nói xong, Cố Niệm Hề xoay người chuẩn bị liên lần.

Thời điểm đi ngang qua Đàm tham mưu trưởng, Cố Niệm Hề xem xét nét mặt người đàn ông này! Hoàn hảo, sắc mặt Đàm Dật Trạch bình thường, điều này có nghĩa là Đàm tham mưu trưởng không trách cô vì làm hơi quá đáng!

Đúng là Cố Niệm Hề có chút quá đáng, nhưng Mạc Nghiên không thể trách cô! Ai bảo lúc trước người đàn ông này nói: Cô không phải là quả hồng dễ mắc cho người ta bóp méo! Nếu ai làm cô không vui thì cứ phản công! Mọi chuyện cứ để hấn gánh vác.

Hiện tại Cố Niệm Hề vẫn có nhớ những lời này!

"Còn nữa, em chồng nếu cô vẫn không nghe lời tôi nói thì cứ gọi Mộ tiên sinh đến đây chất vấn, hỏi hấn xấp ảnh này từ đâu." Một câu nói vô cùng đơn giản, nhưng mọi người có thể hiểu được, cho dù có chuyện gì đi nữa thì xấp ảnh đó không phải do Cố Niệm Hề, mà là do Mộ Dương...

"Nghiên nghiên, không phải ông ngoại đã nói với con rồi sao. Đứa nhỏ này, được dung túng cưng chiều từng ngày. Mau dọn xấp ảnh rồi về nhà đi, nếu còn làm phiền chị dâu nữa thì đừng bước chân vào Đàm gia này." Ông nội Đàm tuy rằng thương yêu cô nhưng cái gì cũng ở trong phạm vi. Nếu làm chuyện xấu thì ông cũng chẳng bao che.

"Ông ngoại... Con." Mạc Nghiên còn muốn nói nữa nhưng thấy ông ngoại không nghe cô, chỉ lạnh lùng nhìn cô nên Mạc Nghiên cũng ý thức được vừa này mình mới trình diễn cái gì. Lúc này cô cố nén lại nước mắt, dọn xấp ảnh trên bàn trà rồi chậm rãi chuẩn bị rời đi.

Nhìn bộ dạng của Mạc Nghiên, Cố Niệm Hề thừa nhận bản thân mình chẳng qua là "rất không cẩn thận" vurun chân ra...

"Rầm!" Một tiếng vang thật lớn, Cố Niệm Hề liền thấy Mạc Nghiên ôm xấp ảnh nằm trên mặt đất.

"Cô... Tôi đã đi rồi, sao cô còn làm vậy với tôi?" Trên thế giới này, có người chỉ đối xử tốt với những người làm điều tốt với mình, còn khi gặp chuyện xấu thì không thích nghi được.

Mà Mạc Nghiên chính là loại người này.

Cô ngã trên mặt đất, dùng đầu gối đầu nhức đứng lên.

"Em chồng, tôi không giữ cô lại, chỉ là vừa nãy sợ ý, trượt chân một chút." Khóe miệng Cố Niệm Hề điềm tĩnh cười, đôi mắt to tròn, nhìn cô như vậy chẳng giống như là cố tình.

Mọi người trong Đàm gia thấy Cố Niệm Hề như vậy, đều tưởng rằng cô trượt chân một chút!

Mà sau khi Đàm Dật Trạch nhìn thấy màn này, khóe miệng hấn liền run rẩy!

Xem ra vật nhỏ học tập rất nhanh!

Hồi ở thành phố D, hấn chẳng qua biểu diễn một màn như vậy, không ngờ cô lại học hỏi. Hơn nữa còn thực hiện rất tốt!

"Nghiên nghiên, nếu chân đau như vậy thì ông bảo Tiểu Trạch đưa con về!"

"Không cần! Con tự trở về!" Mạc Nghiên không cần người khác thương hại!

Cô hung hăng nhìn những người trong Đàm gia một phen mới chậm rãi đi ra khỏi chỗ này, trò khôi hài rốt cục cũng hạ màn...

Sau khi Mạc Nghiên rời khỏi Đàm gia, Đàm tham mưu trưởng liền đưa cô trở về phòng.

Chẳng qua, vừa vào trong phòng liền có chút phiền toái, Cố Niệm Hề ngồi trên giường, tay cầm quyển sách.

"Vật nhỏ, có tâm sự gì không?" Tầm rủa xong Đàm tham mưu trưởng nằm trên giường lớn của họ, giọng nói ôn nhu khác hẳn khi nãy.

"Lão công! Em hỏi anh chuyện này, được không?" Nghe được tiếng người đàn ông này hỏi mình, Cố Niệm Hề bỏ quyển sách xuống.

"Tốt! Em hỏi anh một việc, anh hỏi lại em một việc, trao đổi công bằng, đồng ý không?" Đàm Dật Trạch mỉm cười ôm Cố Niệm Hề vào trong ngực.

"Cái đó... Được rồi!" Nhìn sắc mặt của Đàm tham mưu trưởng, thấy hần bình thường Cố Niệm Hề mới hỏi: "Lão công, anh tin tưởng em không? Em cũng. Một tiên sinh, em không có cái gì với anh ta cả!"

Nghe đến câu này, Đàm Dật Trạch nhìn cô gái vẻ mặt ảo não trong lòng ngực mình khoa tay múa chân, dường như sợ những lời mình biểu đạt còn chưa rõ!

"Anh biết!" Cặp mắt màu đen kia đầy nhu tình, không có chút phòng bị...

"Vậy được rồi! Làm em lo lắng muốn chết!" Thấy sắc mặt Đàm tham mưu trưởng không có gì thay đổi, tảng đá trong lòng Cố Niệm Hề cuối cùng được gỡ bỏ.

"Vì việc này nên nguyên buổi tối em nhìn trộm anh?" Hần cười!

Trước kia hần rất ít khi thấy hần cười, theo như tiểu Lưu nói, quanh năm suốt tháng đi theo hần, chẳng thấy hần cười một cái!

Nhưng từ khi gặp Cố Niệm Hề, hần phát hiện mình càng ngày càng cười nhiều hơn!

"Là em sợ anh giận! Lão già kia, anh thật tốt!" Đàm tham mưu trưởng luôn tin tưởng mình! Thấy Đàm tham mưu trưởng luôn cười, Cố Niệm Hề đặt tay lên cổ hần cọ cọ, tựa như là niềm vui của mèo con!

"A... Giờ đến lượt anh hỏi em. Nói đi, vừa nãy là em cố ý đúng không?"

"Lão già kia... Anh nhìn ra?" Cố Niệm Hề cười, nụ cười giảo hoạt như tiểu hồ ly.

Thật ra, hôm nay buông ra những lời vũ nhục Mạc Nghiên, nhưng cũng không làm cho Cố Niệm Hề đỡ tức, một cước làm Mạc Nghiên ngã lăn ra mới làm tâm tình cô tốt hơn.

Nhưng không biết lão già kia có tìm cô tính sổ hay không nữa!

Bầu không khí như vậy khiến nữ nhân trong ngực cảm thấy hần có ý định làm chuyện xấu...

"Em biết không thể gạt được anh, nhưng cho dù em làm chuyện xấu anh cũng gánh vác hậu quả! Anh không thể đổi ý...Anh không thể đánh em a...!"

Vật nhỏ ý vào sự cưng chiều của hần...

Phát hiện này khiến hần vô cùng vui sướng! Hần cảm thấy vật nhỏ đã trưởng thành rất nhiều!

Hần có thể bảo vệ cô thật tốt nhưng có những lúc hần không ở nhà! Như vậy không phải cô sẽ chịu không ít thương tổn sao?

Bây giờ! Hần cảm thấy vật nhỏ rất trưởng thành.

Cho dù cô có làm bao nhiêu chuyện xấu thì hần cũng không thể bỏ mặc cô được!

"Lão già kia... Chẳng lẽ anh muốn đánh em sao?" Cố Niệm Hề thấy hần mãi không làm gì liền có chút nóng nảy.

"Lão già kia, chẳng phải anh nói sẽ không đánh em sao?" Niệm Hề trầm mặc, càng ngày càng ảo não!

"Được rồi! Anh muốn đánh thì đánh đi, nhưng nhớ phải nhẹ một chút!" Cố Niệm Hề nói!

Buông hần ra, cô tự động đưa mông nhỏ cho hần đánh!

Đánh đi đánh đi, ai bảo hôm nay cô làm trò xấu trước mặt Đàm tham mưu trưởng! Đánh đi đánh đi!

Quay đầu Cố Niệm Hề mới phát hiện, người đàn ông nào đó đã ôm cô vào trong lòng. Môi của hần ghé sát tai cô nói: "Vật nhỏ, chúng ta không chơi trò đánh người, đêm nay chúng ta chơi trò mới đa dạng đi!"

Thấy khoe miệng Đàm tham mưu trưởng có độ cung tà ác, còn có động tác dưới thân hần, Cố Niệm Hề không khó đoán ra cái trò "Mới đa dạng" này là có ý gì

Chẳng qua bị hấn khi dễ như vậy ít nhất cô cũng cảm thấy vui vẻ hơn so với bị hấn đánh đòn đúng không?

Vì thế, đêm nay cô gái nhỏ nào đó ở trong phòng ngủ thuận theo ý của Đàm tham mưu trưởng, nghiêm chỉnh trôi qua một đêm kiêu diễm...

Ngày hôm sau khi... Tỉnh lại, Cố Niệm Hề đương nhiên không quên mắng thầm trong lòng.

Đàm tham mưu trưởng có phải đem cô coi là sĩ binh trong quân đội hay không?

Từ lúc thân thích của cô rời đi, mỗi buổi tối hấn liền giống như con gà trống sung huyết làm cô giống như thao luyện sĩ binh trong quân đội.

Này không, khiến cô ngay cả ngồi cũng cảm thấy có chút khó khăn.

Mà cái người khôi xương kia, sáng sớm đã mang theo tinh thần hưng phấn mà đi làm.

Cố Niệm Hề hiện tại tuy rằng mệt, nhưng khoe miệng vẫn lộ lên độ cung thần nhiên. Nếu không phải nhìn trên mặt đất... Áo mưa vớt đầy, cô cảm thấy sẽ cười như vậy cả ngày mất.

Nhưng sau khi nhìn thấy thứ kia, Cố Niệm Hề phát hiện nụ cười của mình cũng cứng lại rồi.

Xem ra, Đàm tham mưu trưởng thật sự không muốn có đứa nhỏ đúng không?

Nhưng dựa theo lời nói của Tô Du Du, cô hấn là nên tìm ra dấu vết Đàm tham mưu trưởng bên ngoài có tiểu tam mới đúng!

Đến hôm nay đã là cuối tuần, nhiều ngày Cố Niệm Hề cũng không phát hiện ra được Đàm tham mưu trưởng có chỗ khả nghi nào. Chẳng qua trong chốc lát, người đàn ông nào đó liên xuất hiện trên tầng cao nhất của tập đoàn Bắc Á.

Bác Dạ Triệt nhìn thấy hấn liền bùng ra bộ trà cụ. Chẳng quan hôm nay uống trà cũng không phải là Bích Loa Xuân mà là trà Tây Hồ Long Tỉnh.

Đây không phải là loại trà tốt, Đàm Dật Trạch chỉ cần ngửi mùi liền biết.

Tốt xấu gì ông nội Đàm ở nhà cũng có trà ngon. Cho nên ở bên cạnh ông nhiều năm, Đàm Dật Trạch đương nhiên cũng hiểu chút ít.

"Đàm tham mưu trưởng, mời" Bác Dạ Triệt đem trà nóng đến trước mặt Đàm Dật Trạch nói.

Trái ngược với lần trước tới chơi, hôm nay Đàm tham mưu trưởng không mặc quân phục xanh biếc. Hấn không mặc quân trang liền thiếu đi một phần sắc bén. Nhưng trước sau vẫn không thể làm giảm bớt được lực uy hiếp của người đàn ông này đối với mọi người.

Hiện tại hấn ngồi ở chỗ này vẫn có thể làm cho người ta cảm thấy áp lực vô hình. Phảng phất ở trước mặt hấn, người bên ngoài vẫn phải cúi đầu.

Nếu không phải người ngồi trước mặt hấn đây là lão hại hắc đạo Bác Dạ Triệt nghe danh đã sợ mất mật, chỉ sợ người khác cũng sớm quang mũ chạy trốn một bên.

"Mời!" Đối mặt với Bác Dạ Triệt, Đàm Dật Trạch cũng chỉ khẽ động khóe môi.

Nhưng hấn, không có đụng đến bộ trà cụ kia.

Đôi mắt màu đen lúc sáng lúc tối không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mà Bác Dạ Triệt cũng rất kiên nhẫn, người đàn ông này không mở miệng nói chuyện, Bác Dạ Triệt cũng không mở miệng nói chuyện.

"Bác tổng, hôm nay Đàm mỗ tôi đem chút phiền toái đến cho ngài." Cuối cùng Đàm Dật Trạch cũng mở miệng nói với Bác Dạ Triệt.

"Đàm tham mưu trưởng có chuyện gì cứ nói ra đi! Bác Dạ Triệt tôi nhất định sẽ giúp!" Hấn chờ Đàm Dật Trạch nói câu này!

"Tốt lắm, tôi tin tưởng năng lực của Bác tổng, muốn truy một người chắc hấn không khó nhí?"

Nhìn Bác Dạ Triệt, lúc này Đàm Dật Trạch mới cúi đầu uống một ngụm trà.

Nói trà nóng nhưng thật ra nhiệt độ chỉ có chút cao mà thôi. Nhưng mà nó không làm ảnh hưởng đến vị của trà.

"Không khó! Không khó! Nhưng không biết Đàm tham mưu trưởng muốn tìm ai?"

"Lão bà của tôi bị thương." Đặt chén trà sang một bên, Đàm tham mưu trưởng ngừng đầu, đôi mắt lướt qua cánh cửa phòng nghỉ.

Thời điểm nhìn ánh mắt của người đàn ông này, cộng thêm câu nói sắc bén của hấn. Một phen hành động này, Bác Dạ Triệt tự nhiên cũng hiểu được ý tứ

của hắn.

Lúc này Bác Dạ Triệt mở miệng hứa hẹn: “Cho tôi thời gian hai ngày! Hai ngày sau Bác Dạ Triệt tôi tự nhiên đem lại hai tiếng công đạo cho Đàm tham mưu trưởng.”

Nói cách khác, trong hai ngày nữa Bác Dạ Triệt phải tìm ra được người mà Đàm Dật Trạch muốn!

Mà Đàm Dật Trạch vừa nghe câu nói của Bác Dạ Triệt xong, hai mắt hắn tối sầm.

Hai ngày?

Hai ngày sau, là ngày giỗ của mẹ Đàm Dật Trạch!

Từ năm ngoái, Đàm Dật Trạch đã tính toán vào ngày giỗ của mẹ hắn, hắn sẽ dẫn Cố Niệm Hề đến.

Nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện này, Đàm Dật Trạch không biết có nên đưa Cố Niệm Hề đi không. Đặc biệt, hắn không biết lúc Cố Niệm Hề thấy mẹ hắn nằm dưới bia mộ sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Nhưng như vậy thì không kịp.

Về chuyện của vật nhỏ, hắn sẽ tìm thời gian nghĩ ra biện pháp.

Trước mắt mới quan trọng, hắn phải tìm ra kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện mới được!

Nghĩ vậy, đôi mắt màu đen của hắn trở nên âm trầm một chút: “Tốt lắm! Hai ngày nữa Đàm mỗ tôi muốn Bác tổng có một lời giải thích.”

Ý tứ của lời nói này rõ ràng là: Hai ngày sau Bác Dạ Triệt phải tìm ra người kia! Bằng không đừng trách hắn vô tình!

Mà nói xong lời kia, Đàm Dật Trạch đã muốn đứng lên, đi ra khỏi cửa chính.

Hắn hiện tại phải suy nghĩ làm sao nói chuyện đó với vật nhỏ!

“Tốt! Một lời đã định.”

Bác Dạ Triệt tự nhiên cũng hiểu được ý tứ của Đàm Dật Trạch, lập tức nhận lời.

Lúc sau, bóng dáng của Đàm Dật Trạch biến mất khỏi cánh cửa chính, một thân ảnh khác từ trong phòng nghỉ đi ra.

“Cha nuôi! Tại sao người lại đáp ứng hắn? Thời gian hai ngày ngắn như vậy, trong biển người mờ mịt làm sao mà tìm được người đó?” Cô gái có chút không phục ngồi trên ghế sa lon, hai tay nện vào ngực Bác Dạ Triệt, tỏ vẻ không phục.

“Ni Nhã, cha nuôi không phải nói quá, nhưng người đàn ông này chúng ta không nên trêu vào! Đặc biệt là động vào lão bà của hắn, kia giống như là chọc vào ổ kiến lửa vậy!” Bác Dạ Triệt trấn cô gái nhân đang tựa vào ngực mình.

Thời gian hai ngày, hắn hy vọng mình có thể tìm ra được người kia...

Bởi vì tay bị thương nên không thể đi làm, nhưng ngay cả việc đơn giản như phụ làm đồ ăn cũng không được. Cho nên Niệm Hề bị cô Lưu cự tuyệt, không cho vào bếp.

Đàm tham mưu trưởng sau khi vào nhà liền thấy một cảnh tượng.

Cố Niệm Hề đặt một tay lên đầu Nhị Hoành, ngược mặt lên trời suy nghĩ.

“Vật nhỏ.”

"Lão già kia? Tại sao anh lại trở về?" Nghe được giọng nói của Đàm tham mưu trưởng, Cố Niệm Hề hân hoan chạy đến bên người hắn. Nhị Hoành cũng hưng phấn đứng lên, phe phẩy cái đuôi.

"Hôm nay không cần đi làm sao?"

"Hôm nay anh nghỉ!"

"Nghỉ?!" Kia thật đúng là khó tin được!

Từ lúc bọn họ ở thành phố D về, Đàm tham mưu trưởng không nghỉ ngơi quá một ngày!

“Hôm nay anh được nghỉ, bây giờ em cùng anh đi đâu một chút đi!”

Có lẽ do hiếm khi nghe được những lời như vậy từ miệng người đàn ông này, trong lòng Cố Niệm Hề hưng phấn nhảy múa, tự nhiên xem nhẹ ánh mắt hơi âm ỉ của hắn.

"Lão công, anh muốn hẹn hò với em sao?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Vật Nhỏ Thật Lưu Mạnh!!

Nhìn thấy Đàm Dật Trạch trước mắt, đôi mắt xinh đẹp của Cố Niệm Hề tràn ngập chờ mong.

Từ khi kết hôn đến bây giờ, cơ hội để cô và Đàm Dật Trạch cùng đi du ngoạn thật sự là rất ít. Vì hơn phân nửa thời gian của người đàn ông này đều làm việc trong doanh trại quân đội.

"Em nói thế nào thì sẽ thế đó!" Đàm Dật Trạch cúi đầu, nhìn bộ dáng chờ mong của cô gái ôm trong lòng, trong tim như bị cái gì đó thắt chặt một chút.

Và lại Cố Niệm Hề cũng đang ở độ tuổi bông hoa nở rộ vô cùng xinh đẹp, so với hắn thì kém hơn rất nhiều, thì chuyện ham muốn đi chơi cũng là điều dễ hiểu.

Nếu là người đàn ông khác yêu cô thì cô hiện giờ hẳn là đã đi du lịch khắp thế giới rồi. Nhưng lại là cùng với Đàm Dật Trạch hắn.....

Ngay cả nguyện vọng nhỏ nhoi ấy mà hắn cũng không thể thỏa mãn được cho vật nhỏ.

Nghĩ tới đây, khoe môi Đàm Dật Trạch miễn cưỡng biểu lộ nụ cười cũng tạm xem là không khó coi cho lắm.

"Lão công, anh sao vậy? Nụ cười cứng ngắc, hơi giống mặt con lừa rồi đó!" Cô gái vô lương tâm nào đó đang đứng cách đó không xa vừa đánh giá vừa chế nhạo hắn.

Nhưng một giây sau, cô đã bị kéo vào vòng ôm quen thuộc.

"Lão già kia, hôm nay anh làm sao vậy?" Cố Niệm Hề bị ôm cũng không giãy dụa. Cô nhu thuận dựa vào trong lòng hắn cọ qua cọ lại.

Trong sân, Nhị Hoàng thấy hai người họ ôm nhau thì liền vui vẻ. Một con vật nhỏ vui vẻ chạy nhảy trong vườn hoa không biết là đang kêu cái gì.

"Vật nhỏ, em đi theo anh có phải cảm thấy rất nhàm chán hay không?" Đàm Dật Trạch liếc trừng mắt nhìn Nhị Hoàng ngốc nghếch ở bên cạnh. Ông đây khó khăn lắm mới nói chuyện yêu đương một lần, con Nhị Hoàng này cũng quá đáng lắm đây.

Vì thế, Đàm tham mưu trưởng quyết định hoàn toàn không để ý tới Nhị Hoàng nữa.

"Nhàm chán cái gì chứ, có thể sống cùng anh, em cảm thấy rất hạnh phúc!" Kỳ thật hiện giờ cô cũng không cần gì nhiều, chỉ cần hắn có thể luôn như bây giờ, thỉnh thoảng rảnh rỗi chơi cùng cô là được rồi! "Hơn nữa cho dù em có nói nhàm chán thì Đàm tham mưu trưởng anh đây sẽ thả người hay sao?"

Vấn đề này, dường như không phải là lần đầu tiên cô hỏi hắn.

Mà Đàm Dật Trạch cũng chỉ biết đây là lần đầu tiên cô hỏi hắn như vậy, hai tay trực tiếp vòng qua sau lưng cô, sau đó mới nói: "Sẽ không!"

"Vậy thì không được sao?"

Cô gái nào đó có chút bất lực nhìn cả người bị ai đó ôm, thờ dài nhìn trời.

Đây mới là Đàm tham mưu trưởng nhà cô!

Lão già này, vẫn bá đạo như lần đầu gặp nhau.....

"Vật nhỏ, hiện giờ có muốn học không? Hay có muốn anh dạy dỗ em một chút hay không?" Nhìn người con gái đang thè lưỡi mỉm cười trong ngực, khoe miệng Đàm tham mưu trưởng cũng không tự chủ được mà khẽ nhếch.

Chỉ cần là hành động của vật nhỏ này thì đều có thể khiến tâm tình hắn vốn đang u ám trong nháy mắt trở nên rộng mở hơn.

"Người ta không muốn bị dạy dỗ đâu! Mau đi đi, không phải anh nói hôm nay muốn dẫn người ta đi dạo hay sao? Nhưng chóng xuất phát đi thôi, còn trì

hoãn nữa là không kịp đâu!" Dứt lời, cô gái nào đó bật người tránh thoát khỏi ngực ai đó, nhanh chóng đi ra cửa.

Đương nhiên cô biết 'Dạy dỗ' mà Đàm tham mưu trưởng nhà họ nói đến là có ý gì. Hơn nữa Đàm tham mưu trưởng khỏe mạnh mà đã bắt đầu 'dạy dỗ' thì có lẽ hôm nay hai người không thể đi chơi được rồi!

"Vật nhỏ, xem ra bây giờ em đã bắt đầu học được cách đọc suy nghĩ của anh rồi!" Nhìn thấy Cố Niệm Hề vội vã đi ra cửa, khóe miệng Đàm Dật Trạch khẽ nhếch lên....

"Đã ở với anh lâu như vậy rồi, nếu em còn không thể hiểu được anh một chút thì cả ngày đều bị lão lưu manh anh đẩy nuốt đến không còn mảnh xương nào hay sao? Được rồi, đi mau. Nếu anh không đi, em sẽ không chờ anh đâu!" Dứt lời, cô gái nào đó đã nhanh chóng ra khỏi cửa, mà Đàm Dật Trạch cũng bắt đầu bước đi nhẹ nhàng, hướng về phía cô cùng đi ra ngoài.

Khi gặp Cố Niệm Hề trước kia, Đàm Dật Trạch chưa bao giờ biết con người lãnh đạm cũng sẽ có một ngày có một mặt cổ chấp như bây giờ. Nếu có người nói cho con người trước kia của hắn, rằng một ngày nào đó hắn sẽ bị một người con gái thu phục thì hắn tuyệt đối sẽ không tin.

Nhưng nếu là hiện tại, nhìn người con gái đang điên cuồng chạy phía trước, mà bản thân hắn lại đang cẩn thận chăm sóc cô ở phía sau, khóe miệng Đàm Dật Trạch vẫn mỉm cười từ đầu đến cuối.

Có lẽ, cô gái tên Cố Niệm Hề từ khi sinh ra đã là khắc tinh của Đàm Dật Trạch hắn rồi.

Chỉ là, nếu ngày hôm nay giữa họ chưa từng có chuyện của đứa con, thì vật nhỏ còn có thể vui vẻ giống như hiện tại hay không?

Đàm Dật Trạch nhìn về bóng dáng cách đó không xa, con người đen lầy bỗng trở nên u ám hơn.

Nhưng Đàm Dật Trạch lại không ngờ tới Cố Niệm Hề bỗng cảm nhận được cái gì đó, đột nhiên xoay người lại nhìn hắn.

Mà hắn cũng tin chắc nhất định Cố Niệm Hề vừa rồi đã nhìn thấy gì đó trên mặt mình. Nếu không thì nụ cười của cô tại sao trong nháy mắt lại trở nên cứng nhắc như vậy được?

"Lão công, anh sao vậy?" Cố Niệm Hề xoay người, nhìn vào đôi mắt đen âm trầm đi nhiều, đi tới bên người hắn.

"Không có gì. Có muốn ăn hạt dẻ đường không?" Đàm Dật Trạch vừa nói, vừa nhanh tay vòng qua người ôm Cố Niệm Hề vào lòng. Hắn lái xe từ biệt thự Đàm gia đưa Cố Niệm Hề tới một quán ăn vặt nổi tiếng của chợ. Mà tất cả những điều này cũng chỉ vì vật nhỏ nhà hắn vô duyên vô cớ muốn ăn hạt dẻ đường.

Sự vui vẻ vừa rồi của Cố Niệm Hề tất cả cũng vì cái bụng rỗng của cô đã ngửi thấy vị thơm ngon của hạt dẻ đường, cho nên mới hứng trí mà vội vàng đi về phía góc đường bên kia.

Mà lúc này cô lại im ắng hơn rất nhiều.

Trong đôi mắt xinh đẹp kia lại toàn hình ảnh của Đàm tham mưu trưởng ngồi im lặng phía đối diện.

Nhìn thấy sự biến hóa của cô, đương nhiên Đàm Dật Trạch có thể đoán ra vật nhỏ của hắn đang lo lắng cái gì.

"Ăn là việc của ăn, nhưng lão già anh không có việc gì chứ? Anh vừa rồi...." Khi này trong mắt Đàm Dật Trạch rõ ràng cô nhìn thấy sự lo lắng hiển hiện rất rõ.

"Vừa nãy anh làm sao? Chẳng qua lúc nãy anh đang nghĩ tới nay chúng ta có nên chơi nhiều tư thế hay không thôi?" Tay Đàm tham mưu trưởng dừng trên lưng áo cô, bỗng dưng xoa cô một chút.

Mà động tác này cũng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn kia nhất thời đỏ bừng lên.

Cô đã thân thiết với Đàm Dật Trạch nhiều lần như vậy rồi, đương nhiên cũng hiểu rõ ý của người đàn ông này ám chỉ là gì.

"Đáng ghét, lão già không đứng đắn! Ở trên đường cái mà lại lớn mật như vậy, em không để ý tới anh nữa, em muốn đi mua hạt dẻ đường!" Dứt lời, cô giãy khỏi tay hắn, nhanh chóng đi tới quán hạt dẻ đường phía trước.

Mà Đàm Dật Trạch phía sau sau khi nhìn bóng dáng cô rời đi, mới thờ dãi nhẹ nhõm.

Hiện tại xem ra, vật nhỏ đã bắt đầu nhìn thấu hắn rồi!

Nên làm gì bây giờ?

Rõ ràng rất muốn nói cho cô biết về chuyện của đứa nhỏ, nhưng khi nhìn thấy nụ cười của cô, hắn vẫn không thể nói thành lời.

Nhìn thấy bóng dáng vật nhỏ cách đó không xa đang cò kè mặc cả với bà bán hạt dẻ đường, lần thứ hai Đàm Dật Trạch rơi vào trầm tư.....

-----phân cách tuyến-----

Đạo một vòng quanh khu phố ăn vặt, sau đó đi tới công viên gần đó, Đàm Dật Trạch đưa Cố Niệm Hề tới một nhà hàng xa hoa.

"Lão công, chúng ta thật sự phải đến nhà hàng cao cấp như vậy để dùng cơm sao?" Nhìn cách bài trí bố cục của nhà hàng này là biết đẳng cấp cao đến mức nào của nó rồi.

Mà cô đương nhiên cũng không quên Đàm tham mưu trường nói thực ra bọn họ rất nghèo!

Nếu như ăn cơm ở trong này thì chẳng phải tháng tới hai người họ sẽ phải ăn không khí để sống hay sao?

"Sao vậy? Lo anh không chỉ nổi sao, em có muốn ở lại làm chân rửa bát không?" Đàm Dật Trạch gọi xong món, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô.

Hắn phát hiện ra, hắn càng ngày càng thích đùa giỡn cô rồi!

Mỗi lần nhìn thấy vật nhỏ bị mình chọc giận mà thở phì phì giờ móng vuốt bộ dáng đe dọa, thì hắn liền vui sướng trong lòng.

Quả nhiên sau buổi nói chuyện với hắn, khuôn mặt nhỏ của Cố Niệm Hề đã hoàn toàn nhăn nhúm. Đàm Dật Trạch đoán có lẽ lúc này vật nhỏ đã coi lời nói của hắn là thật rồi!

Thực ra nhà hàng này là nơi mà mẹ của Chu Từ Mặc mở ra, nhóm ba người bọn họ hay đến đây dùng cơm, bình thường đều hưởng đãi ngộ giá vip cấp kim cương. Tính ra cũng ngang với nhà hàng tiện lợi bên ngoài.

Đàm Dật Trạch vốn đang muốn tiếp tục đùa với vật nhỏ, vừa nghĩ đến việc bản thân cần phải nói với cô về chuyện đùa nhỏ, thì liền xóa bỏ ý niệm trong đầu: "Được rồi, yên tâm đi, cho dù anh không trả nổi tiền thì cũng phải là anh ở lại rửa bát mới đúng!"

Dứt lời, hắn nắm bàn tay bé nhỏ của cô, đặt một nụ hôn bên môi.

Vật nhỏ của hắn, làm sao hắn có thể đành lòng để cô phục vụ cho người khác cơ chứ!

"Lão công, nếu thực sự phải ở lại đây rửa bát, thì em sẽ ở lại giúp anh!" Người thấy mùi thức ăn thơm ngào ngạt được đưa tới, Cố Niệm Hề chép cái miệng nhỏ nhắn.

"Đồ ngốc!" Cô còn cho là thật sao!

"Lão công, đồ ăn nơi này tại sao đều ngon vậy chứ, bằng không có thể học nghệ của đầu bếp nơi này được không, về nhà em muốn được ngày nào cũng có thể nấu đồ ăn ngon cho anh!" Cô vừa ăn đồ Đàm Dật Trạch gấp tới, vừa không ngừng nói chuyện.

Mặc dù rất bình thường, nhưng lại trực tiếp đánh vào tận sâu trong tâm khảm của Đàm Dật Trạch.

Vật nhỏ của hắn gặp được đồ tốt cũng vẫn luôn nghĩ tới hắn.

Đây không phải đã uống tâm tư của Đàm Dật Trạch hắn đối với cô rồi không phải sao?

"Vật nhỏ, anh có chuyện muốn nói với em!" Bữa cơm này vật nhỏ ăn dường như rất vui vẻ. Đợi đến khi hai người đã ăn xong, thay sang dùng trà, lúc này Đàm Dật Trạch mới mở miệng.

Đây mới là mục đích chủ yếu hôm nay của hắn.

"Chuyện gì vậy?" Giọng nói của Đàm Dật Trạch có chút nghiêm trọng.

Bầu không khí lúc này cũng khiến Cố Niệm Hề cảm thấy bất an. Xem ra kết hôn đã lâu như vậy rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt này của Đàm Dật Trạch.

Mà hắn như vậy cũng có chút tương tự khi nhìn thấy tay của cô bị thương.

Điểm bất đồng chính là, Đàm Dật Trạch ngày ấy còn có thể miễn cưỡng mỉm cười với cô. Nhưng Đàm Dật Trạch ngày hôm nay lại.....

Cố Niệm Hề cảm thấy quan hệ này giữa hai người dường như đã có nhiều gắn kết hơn.

"Lão công, có phải đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng hay không?" Khi nói những lời này, bàn tay nhỏ bé bỗng nhiên hươu trước mặt, khi không thấy Đàm Dật Trạch có phản ứng gì, tay cô liền lo lắng nắm chặt lấy tay hắn.

Bàn tay nhỏ bé của cô, thật ấm áp.

Khiến hắn có chút hoảng hốt.

Chẳng bao lâu sau, Đàm Dật Trạch cho rằng thứ ấm áp này chỉ có thể từ đàn ông tỏa ra.

Thế nhưng ngay giờ phút này đây hấn lại hiểu được, thực ra thứ ám áp này cũng chỉ có vật nhỏ mới có thể cho hấn!

"Đàm Dật Trạch, mặc kệ chuyện anh sắp nói với em là gì, thì em cũng muốn nói cho anh biết, bất luận đã xảy ra chuyện gì thì bên cạnh anh còn có em!" Không thể non hèn biến như những người khác, những lời cô nói lại vô cùng bình thường. Nhưng sự ám áp truyền tới lại trực tiếp rót vào trái tim của Đàm Dật Trạch, khiến cả thế giới của hấn càng thêm ám áp hơn!

Nhìn thấy vật nhỏ nhu nhược trước mặt, đôi tay Đàm Dật Trạch quay lại nắm lấy tay cô.

"Vật nhỏ, thật ra chúng ta....." Môi Đàm Dật Trạch khẽ mở.

Giọng nói nhẹ nhàng giống như tiếng đàn vi-ô-lông mang theo khàn khàn khó hiểu truyền tới.

Nhưng ngay khi Đàm Dật Trạch muốn nói ra bí mật đã nghẹn trong lòng nhiều ngày qua, thì phía sau hai người truyền tới tiếng nói của một người đàn ông:

"Đàm tham mưu trưởng! Cố Niệm Hề....."

Ngay khi tiếng nói này cất lên cũng theo đó là những tiếng bước chân truyền tới.

Một lát sau, liền có một người đàn ông xuất hiện ngay trước mặt họ.

Người này, Cố Niệm Hề và Đàm Dật Trạch cũng không xa lạ gì.

Vì người này, chính là Mộ Dương! Cũng là vị hôn phu của em họ Mạc Nghiên của Đàm Dật Trạch, và chính là người khởi xướng của những mở ảnh Mạc Nghiên đem về.

"Mộ Dương!" Thấy Mộ Dương xuất hiện, Đàm Dật Trạch cũng chỉ gật đầu một cái, xem như chào hỏi. Mà tay của hấn vẫn chưa vì sự xuất hiện đột ngột của người khác mà buông tay. Điều trái ngược chính là lực đạo của Đàm Dật Trạch dường như tăng lên, dường như muốn hòa nhập bàn tay nhỏ bé của cô vào chính bản thân hấn vậy.

Khi những bức ảnh kia xuất hiện, thì cũng chứng minh được những suy đoán trong lòng Đàm Dật Trạch.

Mộ Dương đang bí mật dò xét vật nhỏ nhà hấn!

Mà đương nhiên Đàm Dật Trạch sẽ không dễ dàng tha thứ cho điều này!

Nếu không phải vật nhỏ đang ở đây, thì có lẽ nắm tay của người đàn ông này đã giáng lên mặt của Mộ Dương rồi. Đây là một mặt tàn ác khác của Đàm Dật Trạch, hấn không dám thể hiện điều này trước mặt vật nhỏ, rất sợ làm cô sợ hãi!

Thực ra Cố Niệm Hề cũng không muốn thể hiện sự ân ái của cô và Đàm Dật Trạch trước mặt người khác.

Khi Mộ Dương xuất hiện, Cố Niệm Hề theo bản năng muốn thu đôi tay nhỏ bé của mình lại, nhưng lực đạo của Đàm tham mưu trưởng quá lớn, cô không thể phản kháng được.

Hơn nữa, dường như cô cũng chú ý tới cả người Đàm tham mưu trưởng rõ ràng tỏa ra sự tàn độc. Cô cũng hiểu điều này đại biểu cho điều gì.

Mà khi cô nghiêng người qua, lúc này Cố Niệm Hề mới để ý thấy tầm mắt Mộ Dương vẫn đang dừng trên hai tay nắm chặt lẫn nhau của cô và Đàm tham mưu trưởng!

Trong đôi mắt không quen thuộc kia, giờ phút này Cố Niệm Hề có thể thấy được một ngọn lửa vô hình như là hận không thể đốt cháy tất cả những gì ở trước mặt vậy.

"Mộ tiên sinh, xin chào!"

Nhìn thấy sắc mặt của Mộ Dương, Cố Niệm Hề liền mở miệng!

Người đàn ông này có phải là không biết xem sắc mặt hay không vậy?

Không thấy Đàm tham mưu trưởng nhà bọn họ đang làm bộ dạng sắp ăn thịt người hay sao? Vậy mà vẫn dám nhìn chăm chăm vào hấn?

Chẳng lẽ hấn không biết, Đàm tham mưu trưởng nhà họ sắp sửa thực sự tức giận rồi, sắp muốn hóa thân thành quỷ dữ rồi đấy!

"Xin chào!" Nghe thấy Cố Niệm Hề mở miệng, Mộ Dương không thể thừa nhận, người phụ nữ này quả thực rất thông minh.

Chỉ một câu đơn giản cũng đã xác định rõ quan hệ giữa hai người họ.

"Đàm tham mưu trưởng hôm nay không cần đi làm sao? Sao lại có thời gian cùng đến đây ăn cơm với Niệm Hề vậy?" Mộ Dương bị câu nói của Cố

Niệm Hề tổn thương, cuối cùng cũng hồi phục lại.

Tuy rằng lời nói của hắn như chào hỏi, nhưng thực ra lại đang thăm dò cảm thụ của Đàm Dật Trạch như thế nào.

Đàm tham mưu trưởng cảm thấy Mộ Dương vốn không phải đang thăm hỏi hắn, mà giống như đang chiêm ngẫm mối quan hệ giữa hắn và vật nhỏ vậy. Quở trách Đàm Dật Trạch bình thường cũng chưa bao giờ đưa vật nhỏ tới nhà hàng cao cấp dùng bữa, trách hắn không có tiền!

"Khó có được một ngày nghỉ ngơi như hôm nay, đương nhiên phải đưa vợ yêu đến đây, gia tăng chút tình cảm vợ chồng tôi!" Đáp lại những lời này lại chính là Đàm Dật Trạch, nghe qua thì có vẻ bình thản, nhưng trong lời nói của hắn lại không chỗ nào là không có mùi thuốc súng cả.

Nếu không phải khi này vật nhỏ cố ý xưng hô 'Mộ tiên sinh' trước mặt hắn, kéo quan hệ hai người ra xa hơn, khiến Đàm Dật Trạch hắn vừa lòng, thì không chừng lúc này hắn đã cho Mộ Dương mấy quyền can tội không biết tốt xấu rồi!

"Vậy sao? Chẳng qua nhà hàng này làm sao có thể gia tăng tình cảm vợ chồng được?" Nhìn quanh bốn phía nhà hàng, dường như Mộ Dương nghĩ tới cái gì đó liền làm bộ như tùy ý nói ra. Thế nhưng cuộc nói chuyện này lại khiến lông mày của Đàm Dật Trạch cau chặt lại.

Thấy biểu tình này của Đàm Dật Trạch, khóe miệng Mộ Dương nhân lúc không người để ý mà khẽ nhếch lên.

Trước mặt Mộ Dương hắn mà cũng muốn ân ái với Cố Niệm Hề sao?

Đàm Dật Trạch chẳng lẽ cho rằng hành động vừa rồi có thể dễ dàng dập tắt ngọn lửa trong lòng của hắn đối với Cố Niệm Hề sao?

Nếu chỉ đơn giản như vậy, vậy thì Mộ Dương hắn trong khoảng thời gian này cũng không cần phải ngay cả công việc cũng không muốn làm, cả ngày đều lặng lẽ ở bên cạnh Cố Niệm Hề!

"Nhà hàng này không thể gia tăng tình cảm vợ chồng sao?" Đàm Dật Trạch bất chợt buông lỏng nắm tay Cố Niệm Hề, đứng dậy.

Thân hình cao lớn của Đàm tham mưu trưởng phải tới một mét chín.

Cho nên, khi hắn đứng lên như vậy, thì ngay đến cả người cao tới mét tám như Mộ Dương cũng chỉ đến vai hắn!

Thế nhưng, ưu thế về chiều cao cũng chả nói lên được điều gì cả. Vậy mà lúc này, Đàm Dật Trạch lại đang cố áp tới Mộ Dương.

Với tư thế này, nếu là người không gan dạ, thì đã sớm bị Đàm tham mưu trưởng dọa sợ đến mức tiêu ra quần rồi!

Mà khi hỏi câu này, đôi mắt nhìn Mộ Dương của Đàm tham mưu trưởng đã sớm híp lại. Tư thế này, giống như con báo đang ngằm mai phục, chờ thời cơ hành động bất con mồi.

Nếu con mồi trước mặt này chỉ là một con mồi bình thường thì có lẽ đã thực sự bị hắn hủy đến xương cũng chẳng còn rồi!

Nhưng Mộ Dương trước mặt lại như không biết nguy hiểm là cái gì, còn thản nhiên hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Lúc này nên hiểu rằng, khiêu khích Đàm tham mưu trưởng tức giận sẽ tạo nên hậu quả nghiêm trọng như thế nào. Vậy mà người đàn ông Mộ Dương này lại liên tục lặp lại sự mạo hiểm!

"Mấy con mẹ nó, dám nói thêm câu nữa không?" Đàm tham mưu trưởng bỗng nhiên túm lấy cổ áo Mộ Dương, lợi dụng cơ thể cao lớn kéo lên cao.

Mặc dù Mộ Dương nhìn qua có vẻ gầy, nhưng dù sao cũng là người cao tới mét tám, cho nên đương nhiên cũng giới hạn ở mức nào đó.

Nhưng trước mặt người đàn ông có sức lực vô cùng lớn như Đàm tham mưu trưởng, hắn vẫn bị xách lên như con gà.

Tư thế này, cũng khiến Mộ Dương không thể hô hấp thông thuận được. Cho nên giờ khắc này, sắc mặt Mộ Dương đã kém đến mức nghẹn thở mà đỏ bừng. Vậy mà, trước mặt người con gái hắn yêu, bị người ta đối xử như vậy, hắn cũng không hề phản kháng. Cho nên khuôn mặt đỏ bừng này của hắn, cũng có thể nói là căm tức.

Nhưng bất kể người đàn ông này ra sao, thì Cố Niệm Hề cũng không thèm để ý tới hắn. Bởi vì trong mắt của cô hiện giờ, cũng chỉ có Đàm tham mưu trưởng nhà cô mà thôi!

Nhìn thấy khuôn mặt đóng băng của người đàn ông này, Cố Niệm Hề cảm thấy có hơi đau lòng!

"Lão công!" Cô vội vàng rời khỏi chỗ ngồi, xen vào giữa hai người đàn ông.

Chỉ trong nháy mắt, khi nhìn thấy cô tiến gần mình, trong lòng Mộ Dương bỗng cảm thấy vô cùng vui sướng. Bất kể tình huống trước mắt là gì, dù cho điều đó có gây cho Mộ Dương hắn bao nhiêu bất lợi, chỉ cần Cố Niệm Hề có thể nói chuyện vì mình, thì Mộ Dương thật sự cảm thấy chết cũng đáng!

"Em muốn cầu tình cho hắn?" Thấy Cố Niệm Hề tới gần, sắc mặt Đàm Dật Trạch càng thêm âm trầm.

Lại gần ngay trong gang tấc, đôi mắt to lại lạnh thêm vài phần. Ánh mắt như vậy, giống như nước hồ lạnh lẽo không thấy đáy.....

Mà sức lực nơi cổ áo đang bị nắm của Mộ Dương càng siết chặt hơn, các đốt ngón tay thậm chí vì dùng quá sức mà phát ra những tiếng kêu răng rắc.

"Lão công, vì sao em phải cầu tình vì một người không liên quan kia chứ?" Từ khi cô bước tới đây, Mộ Dương vẫn luôn chăm chú nhìn vào bóng dáng của cô. Hắn vô cùng kỳ vọng có thể nhìn thấy Cố Niệm Hề quay đầu nhìn về phía mình. Cho dù chỉ là một cái liếc mắt cũng tốt!

Nhưng đã để Mộ Dương thất vọng rồi, bởi vì Cố Niệm Hề vẫn không hề nhìn về phía hắn, dù chỉ là một cái liếc mắt.

Mà khi cô nói ra những lời này, lại khiến Mộ Dương trong nháy mắt cảm thấy toàn thân đau đớn!

Người không liên quan sao?

Trong mắt Cố Niệm Hề cô, hắn chỉ là người không liên quan sao?

Giây phút đó, ghen tuông trong lòng Mộ Dương giống như cò đại lan tràn. Khuôn mặt tuấn tú vốn tràn đầy sự chờ mong kia, bỗng chốc trong nháy mắt sụp đổ.

Chỉ tiếc, đôi vợ chồng bên này dường như cũng không chú ý tới phản ứng của hắn.

Lúc này, khi đã nghe thấy được những lời này của Cố Niệm Hề, sắc mặt Đàm tham mưu trưởng cuối cùng cũng tốt hơn không ít, đôi tay vẫn tiếp tục nắm cổ áo Mộ Dương, không nói lời gì: "Vậy em muốn làm gì?"

"Lão công, không phải anh đã hứa hôm nay đi dạo với người ta sao? Tại sao bây giờ chỉ vì một người không liên quan gì mà lại lãng phí thời gian ở đây cơ chứ?"

Nhìn thấy sắc mặt đã có phần hòa hoãn hơn của Đàm tham mưu trưởng, lại nhìn thấy khóe môi của người nào đó vì lời nói của cô mà khẽ mỉm cười, Cố Niệm Hề cảm thấy tâm can trong nháy mắt như nổ tung.

Được rồi, bản thân cô cũng thừa nhận Cố Niệm Hề cô đây không có chút cốt khí nào mà. Mỗi lần nhìn thấy gương mặt góc cạnh mỉm cười với mình, tâm can cô sẽ vô cùng hỗn loạn giống như bị tẩu hỏa nhập ma vậy.

"Cũng đúng!"

Hai lần liên tiếp 'Người không liên quan', lừa cho Đàm tham mưu trưởng vui sướng, cũng khiến tâm Mộ Dương như tro tàn.

Quả nhiên khi nghe được những lời này, Đàm Dật Trạch buông lỏng tay đang nắm chặt cổ áo của Mộ Dương, quay trở lại ôm eo Cố Niệm Hề.

"Khụ khụ khụ. . . ." Mộ Dương được buông ra, liền liên tục ho mạnh.

Nhưng đôi mắt vẫn chưa từ bỏ ý định, dùng trên khuôn mặt của Cố Niệm Hề.

Trong khoảng thời gian này, tay của Cố Niệm Hề vô duyên vô cớ mà bị thương, đã rất lâu rồi không ra ngoài. Mộ Dương đã rất lâu không được nhìn thấy cô, đương nhiên cũng không thể kiềm chế ánh mắt tham lam của bản thân mà nhìn ngắm cô nhiều hơn.

Mà tầm mắt của người đàn ông này lần thứ hai vẫn không sợ chết dùng trên người vật nhỏ, khiến sắc mặt ai đó vất vả lắm mới khôi phục lại, thành công âm trầm lần thứ hai.

Ôm lấy vật nhỏ vào trong ngực, người nào đó lại đi nhanh về phía Mộ Dương.

Trong mắt Đàm Dật Trạch, hắn muốn ngay lập tức giải quyết tên phiền toái trước mắt này.

Sự si mê của Mộ Dương đối với Cố Niệm Hề dường như không phải là chuyện một sớm một chiều nữa rồi!

"Lão công, anh còn muốn làm gì vậy?" Thấy trong mắt Đàm tham mưu trưởng xuất hiện hai tia sáng lạ, Cố Niệm Hề vội vàng vờn bàn tay bé nhỏ ngăn cản hắn lại.

"Đã hòa thiêu bất tẫn, xuân phong xuy hựu sinh!" (lửa rừng không dập tắt hết, gió lớn nổi lên sẽ lại bùng cháy) Hai câu thơ rất hàm súc được Đàm tham mưu trưởng cất lên.

Cố Niệm Hề hiểu được, hiện giờ Đàm tham mưu trưởng không phải rảnh rồi cùng cô ở đây đối ẩm (thi đấu thơ ca), mà hắn đang nói cho cô biết: Diệt cô phải diệt tận gốc!

Nếu hiện giờ trước mặt họ là cây hoa cỏ dại gì đó, thì Đàm Dật Trạch muốn làm thế nào, Cố Niệm Hề cô sẽ không can. Nhưng trước mặt họ lại là con người!

Đương nhiên, không phải cô thấy Mộ Dương đáng thương! Sau khi nhìn thấy những bức ảnh được chụp ngày hôm qua, Cố Niệm Hề cũng rõ ràng người đàn ông này có tâm tư gì đối với mình. Chỉ tiếc, Cố Niệm Hề cô cũng không phải nữ nhân vật chính có lòng thương người như trong tiểu thuyết ngôn tình!

Tập ảnh chụp của Mộ Dương ngày hôm qua đã khiến cô vô cùng bối rối mất hết mặt mũi trước mặt cha mẹ rồi!

Người đàn ông như vậy, cho dù có chết cô cũng không nói vài lời 'khen' nào trước mặt Đàm tham mưu trưởng đã là tốt lắm rồi.

Sở dĩ cô ngăn Đàm tham mưu trưởng lại, đơn giản chỉ vì cô cảm thấy đây là nơi đông người, nếu Đàm tham mưu trưởng động thủ trước nhiều người như vậy, bị truyền thông bắt gặp, thì không biết họ sẽ viết những thứ linh tinh gì nữa!

Được rồi, dù sao Cố Niệm Hề cũng là một người ích kỉ mà.

Điều quan trọng nhất mà cô nghĩ đến hiện giờ vẫn là người đàn ông của cô!

"Lão công, cô đại như vậy mà lại phải để anh ra tay, thì chẳng phải là làm ô uế chính bản thân mình sao?" Cố Niệm Hề cố gắng kéo Đàm Dật Trạch lại.

"Hơn nữa cũng đã làm chậm trễ thời gian của chúng ta rồi! Không phải anh ta nói nơi này không đủ lãng mạn sao, không đủ để tăng tình cảm của vợ chồng chúng ta sao? Chúng ta đi tìm một nơi khác đi!"

Khi nói những lời này, cô gái nào đó còn tà ác khế cười ý bảo Đàm tham mưu trưởng ghé tai gần cô.

Được rồi, cơ thể cao lớn của Đàm tham mưu trưởng nhà họ thật sự là một vấn đề đau đầu, khiến cho cô gái cao mét bảy như Cố Niệm Hề cùng lắm cũng chỉ cao tới cằm hắn.

Vậy mà kể cả khi cô đã kiễng đến mũi chân vẫn không thể ghé vào tai hắn, đành phải bảo Đàm Dật Trạch cúi thấp đầu xuống, ghé bên miệng mình, giống như tình cảnh hiện tại vậy.

Thực ra hai người cũng đã là vợ chồng trong một khoảng thời gian rồi, đương nhiên Đàm Dật Trạch cũng hiểu cô gái nhỏ này muốn cái gì. Nên khi cô ra hiệu, hắn cũng ngoan ngoãn làm theo lời cô.

Kỳ thực, khi Cố Niệm Hề ghé lại nói bên tai Đàm Dật Trạch, cô còn chưa nghĩ ra mình nên nói gì. Nhưng thấy đôi mắt mông lung đầy mong chờ của Đàm tham mưu trưởng thì liền thanh giọng, kề bên tai Đàm tham mưu trưởng nói: "Lão già kia, nghe nói làm việc đó trong xe sẽ hữu tình hơn, chi bằng bây giờ chúng ta ra chơi trong xe đi!"

Tự nhiên lại làm trò trước mặt lão lưu manh như vậy, ngay cả bản thân Cố Niệm Hề cũng thấy có hơi xấu hổ.

Câu nói vừa dứt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề liền đỏ bừng như tôm luộc. Ngay cả cái miệng nhỏ nhắn của cô, lúc này cũng đỏ thêm vài phần.

Trong lòng Đàm Dật Trạch thì lại không ngừng đập liên tục.

"Chơi trong xe, đây quả là đề nghị vô cùng tốt!" Người nào đó vừa nói, coi như là khẳng định lại ý của cô, vừa gật đầu xoa cằm.

Mà Cố Niệm Hề nhìn thấy vị Đàm tham mưu trưởng nào đó gật đầu tính toán thì chỉ có thể lặng lẽ trắng dã mặt: Lão già kia, người ta chẳng qua muốn khuyên nhủ anh rời đi trước mà thôi, anh cũng không nên thực sự nghĩ tới chứ!

"Được rồi, vì vật nhỏ em đã thành tâm thành ý mời như vậy, Đàm Dật Trạch anh đây làm sao lại không tuân theo cơ chứ!" Dứt lời, người nào đó lúc này mới xoay người lại, cũng hiển nhiên, sắc mặt giận dữ khi nãy đã hoàn toàn biến mất nhưng chưa từng xảy ra!

Chẳng qua khi nghe được những lời này của Đàm Dật Trạch, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề thật sự chẳng khác gì quả cà chua chín.

Cô chẳng qua chỉ thuận miệng nói, vốn muốn để lão già kia rời khỏi đây mà thôi. Không ngờ, lão già kia thật sự có suy nghĩ này.

Hơn nữa còn cho là chơi trong xe là thật sự sẽ chơi trong xe.

Người đàn ông này lại còn làm bộ đáng không cam lòng, giống như Cố Niệm Hề cô đây là người nói mà không giữ lời vậy.

Đúng là..... Lão lưu manh không biết xấu hổ!

Cũng không chú ý xem tình hình bây giờ thế nào!

Cô chỉ vừa thuận miệng nhắc tới, tay hắn đã bắt đầu sờ soạng mông cô rồi, thật là.....

Chẳng lẽ Đàm tham mưu trưởng nhà cô đang phản ánh cô dám làm không dám nhận sao?

"."

Tuy rằng Cố Niệm Hề vô cùng có trăm ngàn cái lí do không muốn, nhưng thật vất vả mới lay chuyển được con thịnh nộ của Đàm tham mưu trưởng, cho dù lúc này cô có muốn hay không muốn như thế nào thì cũng chỉ có thể để tay của lão lưu manh này chiếm tiện nghi mà thôi.

Đương nhiên, lúc này Cố Niệm Hề cũng không quên ném cho ai đó con mắt xem thường: Sờ cái gì mà sờ? Trước mặt bàn dân thiên hạ mà Đàm tham

muru trường anh cũng không biết xấu hổ sao?

Người nào đó cũng bắt chặp ánh mắt coi thường của cô: Anh không biết xấu hổ đâu! Em cần anh sao? Đương nhiên, em muốn cần chỗ nào cũng phải để anh xem xét mới được!

Ánh mắt lão lưu manh nào đó thực tà ác, Cố Niệm Hề cũng đoán được, người đàn ông này muốn cô cần chỗ nào: Hừ, hừ..... Cần, cần em gái nhà anh ấy! Chị đây lúc này kiên quyết không bị hạ dưới 'uy phong' của Đàm tham muru trường anh đâu!

Người nào đó còn rất vô lương vồ vồ cái mông nhỏ của cô ý bảo: Không cần em cần em gái, cần tiểu đệ là được rồi!

Nhìn thấy ánh mắt dâm tà của Đàm tham muru trường, Cố Niệm Hề quyết định hoàn toàn không nhìn lão lưu manh này.

Da mặt của cô rất mỏng, không thêm so đo với lão già nào đó đâu!

Vì thế, đôi vợ chồng nhỏ bần liếc mắt đưa tình, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của người đàn ông tên Mộ Dương.

Mà Đàm tham muru trường bị cô gái nhỏ chọc tức, rốt cuộc cũng chú ý tới sự tồn tại của người đàn ông kia, hần ôm cô gái nhỏ vào lòng, vội vội vàng vàng ôm cô ra khỏi nhà hàng. Đàm tham muru trường hiện giờ chỉ còn có một việc, chính là nhận lời mời của vật nhỏ, thoải mái cùng cô chơi trong xe!

Mà bị hần kéo đi, Cố Niệm Hề chỉ có thể mang theo vẻ mặt khóc ròng: ô ô, Đàm tham muru trường nhà cô vẫn thật quá lưu manh mà, vì sao cô lại xem nhẹ điểm này, lại còn chơi trước mặt lão già này nữa chứ? Đây không phải rõ ràng là tự đập đá vào chân sao.....

Nhìn bộ dạng vội vội vàng vàng của Đàm tham muru trường, dự đoán có lẽ tối nay không cần về nhà rồi!

Cô gái nào đó ý thức được hôm nay sẽ sống vô cùng bi thảm, chỉ có thể bất lực dựa vào trong lòng ngực người đàn ông mà tùy ý kéo mình đi!

Chỉ là khi hai người rời đi cũng không biết, hình ảnh này lại in sâu vào trong tâm trí của người đàn ông phía sau.

Rõ ràng Đàm tham muru trường đã rất tức giận, theo như tính tình của hần thì ngay giây tiếp theo sẽ phải giáng một quyền lên mặt Mộ Dương mới đúng. Hơn nữa chiếu theo sự hiểu biết của Mộ Dương đối với Đàm Dật Trạch, thì hần vừa mới tức giận tuyệt đối sẽ không ngừng phát tiết cơn giận trong lòng. Nếu không khiến hần sợ chết khiếp thì Đàm Dật Trạch sẽ quyết không bỏ qua cho hần.

Nhưng Cố Niệm Hề hết lần này đến lần khác vẫn ngăn sự hung ác của người đó lại. Và lại sau khi nói xong mấy câu liền khiến sắc mặt Đàm Dật Trạch không những chuyển biến tốt đẹp, thậm chí còn vội vàng mang cô đi.

Đương nhiên Mộ Dương vẫn quan sát tỉ mỉ Cố Niệm Hề thì làm sao không chú ý tới sau khi thì thầm lời gì đó thì khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Niệm Hề liền đỏ ửng lên, còn cả Đàm Dật Trạch vừa rồi không kiêng nể gì mà sờ soạng cái mông nhỏ của cô.....

Một màn này đều khiến Mộ Dương chấn động.

Hần thật sự rất hiếu kì, rốt cuộc vừa rồi Cố Niệm Hề đã nói gì!

Mà trong đầu hần càng không ngừng tưởng tượng, nếu những lời vừa rồi Cố Niệm Hề nói với mình, thì không biết hần sẽ phản ứng thế nào đây?

Càng nghĩ, Mộ Dương càng phát hiện tình cảm đối với Cố Niệm Hề không thể thu lại được nữa.....

Làm sao bây giờ?

Đòi người nếu có thể quay lại lúc ban đầu, Mộ Dương tuyệt đối sẽ không để Cố Niệm Hề rời xa mình!

Bởi vì hiện giờ hần vô cùng rõ ràng, trên thế giới này có một kiểu phụ nữ, các cô giống như những cây thuốc phiện, một khi đã dính phải thì cả đời sẽ giống như bị nghiện, mãi mãi không thể thoát ra được.

Mà Cố Niệm Hề, chính là người con gái như vậy.

Nhưng khiến Mộ Dương bất lực chính là, hần vốn đã chìm sâu trong cơn nghiện rồi.....

Đôi mắt bất lực nhìn về phía cửa nhà hàng, Mộ Dương chỉ nhìn thấy thân ảnh của hai người, người đàn ông mang mang theo cô rời xa nơi này.....

-----phân cách tuyến-----

"Lão già kia, anh đừng dùng ánh mắt như Nhị Hoàng nhìn thấy cục xương ngon miệng mà nhìn em như vậy có được hay không?" Cố Niệm Hề ở trên xe Đàm tham muru trường bị đưa tới một rừng cây nào đó ở ngoại ô.

Sau khi xe dừng lại được một lúc, Cố Niệm Hề có cảm giác ánh mắt nóng bỏng của Đàm tham muru trường có hơi quá phận.

Mà đây an toàn hiện tại còn đang cột trên người mình, sống chết cũng chẳng khác gì cá đã nằm trên thớt, đương nhiên đao phủ chính là Đàm tham muru trường của chúng ta.

"Em nói anh như Nhị Hoàng sao? Bằng không, bây giờ chúng ta thử một chút tư thế khi Nhị Hoàng chơi như thế nào, được không?" Được rồi, Đàm tham mưu trưởng có khẩu vị rất nặng.

Có đôi khi, hấn vất hết óc ra suy nghĩ làm sao lừa gạt Cố Niệm Hề, chính vì để cùng hấn thử chơi tư thế mới.

Mà hiện tại, Cố Niệm Hề cảm giác Đàm tham mưu trưởng chính là loại người phúc đức này.

"Lão công à, anh không phải Nhị Hoàng, anh là người!" Cố Niệm Hề bị Đàm tham mưu trưởng dùng ánh mắt như vậy nhìn, cảm thấy lưng đã đâm mồ hôi lạnh. "Lão công à, vừa nãy em chỉ nói giỡn thôi. Bây giờ vẫn còn sáng rõ như vậy, hình như không có ai chơi trong xe vào giờ này đâu! Nếu như bị người khác nhìn thấy, chẳng phải là bị cười đến rụng răng sao?"

Chẳng qua cô chỉ đùa vui một câu thôi, nếu thời gian có thể quay ngược lại, Cố Niệm Hề tin tưởng bản thân tuyệt đối sẽ không nói như vậy!

"Không sao hết, chúng ta có thể chơi từ lúc còn sáng đến khi trời tối, như vậy không phải đuổi kịp trào lưu sao?" Đàm tham mưu trưởng cười rất tà ác, lúc hấn nói chuyện, đôi tay cũng đã bắt đầu không an phận mà còibỏ dây an toàn bên phía đó rồi!

Nhìn thấy hành động này của Đàm tham mưu trưởng, Cố Niệm Hề căn bản không cần nghi ngờ gì nữa, người đàn ông này tuyệt đối nói được làm được. Hấn chắc chắn có thể chơi từ sáng đến tối. Nhưng mấu chốt ở đây là, cơ thể nhỏ bé này của cô có thể chịu nổi hấn gây sức ép như vậy hay không?

"Không cần đâu, lão công à! Vừa nãy em chỉ nói giỡn thôi mà!"

"Nói giỡn sao? Em nói giỡn với anh, vật nhỏ em có biết cái gì gọi là trừng phạt không?" Người đàn ông nào đó liếc mắt một cái, chậm rãi rút thắt lưng ra.

Nhìn thấy thắt lưng đen tuyền, trong đầu Cố Niệm Hề liền hiện lên vài hình ảnh đáng sợ. Không phải Đàm tham mưu trưởng cũng muốn thử đã tính một lần đấy chứ?

"Lão công, em không dám nói giỡn với anh! Em nói là, em có thể chỉ cần một lần, sau đó về nhà được không?" Được rồi, Đàm tham mưu trưởng rất mạnh, mỗi lần cô đều chơi không lại được người đàn ông này. Cho nên cô chỉ có thể lui mà tiếp tục cầu xin, để hấn thư thái sau đó thì trở về nhà mà thôi!

Hình tượng một cô gái hiền thực đoan trang của Cố Niệm Hề cô đây, rất khó để tưởng tượng, chơi trong xe cùng một người đàn ông xong, hai chân vô lực được ôm vào cửa. Hình ảnh như vậy có bao nhiêu mất mặt cơ chứ?

Cho dù người đàn ông chuẩn bị chơi cùng mình này, chính là Đàm tham mưu trưởng nhà cô!

"Một lần? Chẳng phải là không đủ xia răng sao?" Người đàn ông nào đó vẫn tiếp tục động tác tháo thắt lưng. Con người đen lầy lợn lẽ nhìn ở mọi góc độ, đánh giá khuôn mặt tươi cười cách đó không xa.

Muốn cùng hấn chơi sao, vật nhỏ vẫn còn non lắm!

"Nếu ăn không đủ no, thì đêm nay chúng ta còn bữa ăn khuya nữa!" Cô ám chỉ, là nếu Đàm Dật Trạch thấy không đủ, đêm nay có thể tiếp tục!

Cố Niệm Hề cảm thấy da mặt mình càng ngày càng dày rồi, ở trước mặt Đàm tham mưu trưởng mà còn dám to gan đề nghị như vậy.

Đành chịu thôi, ở chung với lão lưu manh này lâu như vậy, không biến thành tà ác là không được!

"Bữa ăn khuya đương nhiên là phải ăn. Nhưng vật nhỏ à, nếu là em, nếu ăn bữa khuya, vậy thì không thể ăn sáng, ăn trưa sao, còn ăn tối nữa thì sao?"

Khi nghe được những lời này của Đàm tham mưu trưởng, Cố Niệm Hề liền biết, bản thân đã lại tự đập đá vào chân mình rồi!

Cái gì tốt hơn không so sánh, lại đi lấy bữa ăn khuya để so sánh cơ chứ.

Đây không phải là lại cho người đàn ông này có cơ hội cò kè mặc cả rồi hay sao?

"Vậy thì hai lần! Sau hai lần, chúng ta trở về nhà! Không phải khi nãy chúng ta còn mua hạt dẻ sao? Nếu trở về muộn quá, hạt dẻ sẽ nguội ngắt, ăn không ngon!" Cố Niệm Hề cố gắng bảo vệ tính mạng của bản thân, làm bộ đáng lấy lòng sán lại gần người nào đó.

Đương nhiên, khi nói những lời này, cô cũng không quên lặng lẽ đoạt lấy thắt lưng trong tay người nào đó, sau đó cất sang một bên.

"Không đủ!" Cố Niệm Hề cảm thấy đề nghị của bản thân thật quá gian ác, ai biết người đàn ông này vẫn không chấp thuận. Hấn ngẩng đầu, lỗ mũi hướng lên trời, làm bầm nói, rõ ràng là không chấp nhận vụ thương lượng này!

"Lão già kia....." Gặp người đàn ông cứng đầu như vậy, Cố Niệm Hề lại nhanh chóng bán rẻ nụ cười của mình, sán lại gần.

"Làm nũng cũng vô dụng!" Đặc biệt là khi hấn chuẩn bị lâm trận!

"Vậy thì ba lần, tuyệt đối không được nhiều hơn! Nếu anh vẫn không chịu, em đây chỉ đành xuống xe, tự đi về thôi!" Dứt lời, Cố Niệm Hề quả thực làm động tác chuẩn bị đẩy cửa xuống xe.

Ai biết ngay khi chân cô còn chưa kịp đặt xuống đất, lưng áo của cô đã bị người nào đó kéo lại. Mà giọng nói êm ái như tiếng đàn vi-ô-lông truyền tới từ phía sau: "Thành giao....."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Lưu Manh Rất Xứng Đôi Với Yêu Tinh!

Một lát sau, cô gái nào đó bị kéo trở lại lên xe, cũng bị trói chặt cổ định trên ghế. Ngay sau đó, từ trong xe chỉ có một loại tiếng duy nhất, cùng với tiếng quần áo chà xát vang lên đứt quãng....

Cố Niệm Hề vẫn cho rằng Đàm tham mưu trưởng chần chẫn sẽ giữ lời. Nhưng thật không ngờ, 'Ba lượt' của người đàn ông này là chỉ bản thân hắn!

Cố Niệm Hề vốn tưởng rằng trước khi trời tối có thể về nhà, vậy mà bây giờ lại khóc không ra nước mắt nằm vật trên ghế xe của Đàm tham mưu trưởng, nhìn sắc trời rõ ràng đã tối lại ngoài cửa sổ.

"Vật nhỏ, sao ánh mắt của em lại ưu thương như vậy?" Đàm Dật Trạch ghé sát vào, ôm cả người cô gái nhỏ vào trong ngực.

"Lão già kia, không phải đã nói đến tối sẽ về nhà sao? Anh làm nhiều như vậy, thất lung của em đã sắp gãy đến nơi rồi!" Tuy rằng giờ phút này rất muốn đá cái tay đang làm loạn của Đàm tham mưu trưởng xuống, nhưng toàn bộ sức lực của cô đã bị người đàn ông này ép ra hết rồi, Cố Niệm Hề đành phải trừng mắt liếc người nào đó một cái, sau đó cố gắng coi khinh.

"Nhưng chẳng phải chúng ta đã nói phải làm xong ba lượt mới về nhà sao?"

Vừa nói Đàm Dật Trạch vừa kiên nhẫn vén từng lọn tóc của cô gái trong ngực mình. Cửa kính xe bây giờ cũng được mở ra, Đàm Dật Trạch định để cho gió đêm mát mẻ thổi bay không khí mờ ám còn đọng trong xe, nhưng lại không ngờ nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Cố Niệm Hề thừa dịp hắn vừa mở cửa kính xe ra, chống nửa thân người dựa vào cửa kính xe, ngay lúc đó, một cơn gió đúng lúc phát qua Cố Niệm Hề, tạo nên khung cảnh lung linh tỏa sáng gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

Đàm Dật Trạch vẫn luôn biết cô gái của mình rất đẹp, nhưng lại không ngờ rằng vẻ đẹp của cô lại có thể động lòng người đến vậy.

Cô không làm gì cả, chỉ lặng yên tựa lên cửa kính xe, gió đêm khẽ thổi qua, làm mái tóc đen tung bay tản ra xung quanh....

Đôi mắt long lanh ánh sao, đôi môi đỏ mọng vì vừa trải qua vận động kịch liệt mà phải thở dốc, giờ phút này lại vô cùng phù hợp. Da thịt toàn thân cô bóng loáng, ánh trắng sáng rõ ngoài cửa sổ chiếu xuống khiến cảnh tượng có phần chói mắt.

Cố Niệm Hề như vậy, lại giống như tinh linh trong rừng rậm. Đẹp đến mức khiến con người mê loạn.....

Khiến Đàm Dật Trạch nhìn đến như si như dại, mê mẩn không dứt ra được.

Hóa ra, vật nhỏ của hắn lại đẹp đến vậy, bảo sao những người kia cho dù biết cô đã kết hôn với hắn, vẫn chưa hết hi vọng với cô! Chỉ e, bọn họ cũng muốn thứ đồ xinh đẹp như vật nhỏ đây....

"Lão già kia, chúng ta về nhà đi!" Người con gái dựa vào cửa kính xe dường như không nhận ra sự khác thường của người đàn ông, vừa quay đầu vừa nói.

"Lão già kia?"

Gọi lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy tiếng trả lời, Cố Niệm Hề liền quay đầu lại.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi quay lại, đã cảm thấy một vật không lồ bỗng nhiên lại cuốn mình tới ghé da.

"Lão già kia, chẳng lẽ anh không mệt à?" Thấy trong mắt người đàn ông đang ức hiếp mình trên đỉnh đầu có ánh lửa bập bùng, Cố Niệm Hề bỗng hiểu rõ người này đang muốn làm cái gì.

"Không mệt. Cùng làm chuyện này với em thì làm sao có thể mệt được cơ chứ?" Dứt lời, thân mình người đàn ông lại lần nữa ghé sát vào. Cố Niệm Hề cũng cảm giác được nhiệt độ trên thân hắn.

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng của cô gái nhỏ trong lòng, Đàm Dật Trạch lại tà ác tiến sát đến tai cô: "Hơn nữa, có được tiểu yêu tinh này dưới thân, thì anh chết làm quỷ phong lưu cũng chẳng sao!"

"Cái lão lưu manh này....." Cố Niệm Hề tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông đang mỉm cười tà ác trên người kia.

Không biết rốt cuộc đa mặt của cái người này làm từ cái gì nữa, còn dày hơn cả xi-măng.

"Ồ, em cũng biết lưu manh và yêu tinh rất xứng đôi mà! Bây giờ chúng ta nên làm vài chuyện xứng đôi đi!" Dứt lời, người nào đó lại tiếp tục đề xuống....

Một lát sau, tiếng nói chuyện trong xe lại trở nên im bật. Mà cảnh tượng trong xe đã biến thành một màn diễn yêu kiều ướt át....

-----phân cách tuyến-----

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Đàm tham mưu trưởng đã nhận được một cuộc gọi tới.

Nhìn đây số nhấp nháy trên điện thoại, Đàm Dật Trạch lặng lẽ đứng lên, di chuyển ra ngoài ban công.

"A lô, có tin tức rồi sao?"

"Được, tôi sẽ lập tức qua ngay, cậu thay tôi giám sát chặt chẽ chút!"

Chỉ sau hai câu đáp ngắn ngủi, người đàn ông dứt khoát ngắt điện thoại.

Khi quay trở lại phòng ngủ thì Đàm Dật Trạch liền phát hiện Cố Niệm Hề đã ngồi dậy.

"Lão công..." Đôi mắt mông lung kêu lên một tiếng, lập tức thấy ngay Đàm tham mưu trưởng làm người khác thường ngày nghe thấy tiếng đã sợ mất mát lật đật chạy tới chỗ cô.

"Sao vậy, tiểu tử tông? Trời còn chưa sáng, mà sao em đã dậy rồi?" Người đàn ông vừa nói vừa vờn tay, bắt đầu hàu hạ cô nàng nào đó trở lại ổ chăn.

"Trời còn chưa có sáng đâu, sao anh đã dậy rồi? Không được, anh phải ngủ cùng em!" Có thể thấy cô gái còn chưa tỉnh ngủ, sau một tiếng thờ dài liền ôm lấy cổ Đàm Dật Trạch cố nhắm mắt tiếp tục ngủ.

"Được, ngủ cùng em, thật là hết cách với em!" Rõ ràng có việc gấp phải đi, nhưng lại chỉ vì câu nói này của cô mà hấn lại chui vào trong chăn lần nữa, bất kể thế nào.

Mãi đến khi cô thiếp đi lần nữa, lúc này Đàm Dật Trạch mới lặng lẽ đứng dậy, thay bộ quần áo thể thao màu đen, nhìn thoáng qua người con gái quen thuộc đang say ngủ, âm thầm nói: vật nhỏ, anh sẽ đòi lại công đạo cho con của chúng ta....

Sau đó thu hồi tầm mắt, người đàn ông quả quyết đi ra ngoài.

Rất nhanh sau đó, một chiếc Land Rover từ trong biệt thự Đàm gia phóng đi ra trong bóng đêm.

Mà theo sau đó là một chiếc xe đang đuổi theo chiếc xe đó.

Không thể không thừa nhận, người lái chiếc xe đằng sau quả thật rất có kỹ thuật.

Hắn có thể đi cùng hướng với chiếc xe kia, mà vẫn có thể tạo một khoảng cách rất xa, không để người đằng trước nhận ra.

Hai chiếc xe nhanh chóng cùng đi vào trong một rừng cây phía ngoại ô.

Chiếc xe phía trước vẫn hướng về phía khu vực đang có vài chiếc xe khác đậu ở đó. Mà chiếc xe đằng sau dường như sợ bị người ta nhận ra cái gì đó.

Tới một chân núi khác, chiếc xe liền dừng lại. Người trên xe bước xuống, âm thầm hòa nhập vào trong bóng đêm..

"Anh Đàm, đến rồi sao?" Ngay khi Đàm Dật Trạch đuổi tới, một đám người trong đêm đen đi nhanh tới gần hắn. Vì biết rằng tên hủ của Đàm Dật Trạch còn có thân phận khác, cho nên không tiện công khai ở đây, đành lựa chọn một cách xưng hô khác.

"Ừ, người đâu!" Đàm Dật Trạch đảo mắt qua những thân người trong đêm, chính là người đã giúp hắn suốt cả đêm hôm nay. Bằng không, quần áo của Bác Dạ Triệt sao có thể ướt sương sớm nhiều đến vậy được?

"Ồ bên kia. Cô gái này cũng rất có bản lĩnh, còn biết trốn vào trong rừng, chúng tôi không làm cách nào ghi hình lại được. Nếu không bọn người tiểu Bàng tới hôm qua đi dạo ở khu vực lân cận đã không phải tốn nhiều thời gian đến thế rồi!"

Bác Dạ Triệt vừa nói vừa đi trước mở đường, đưa Đàm Dật Trạch đến một gian nhà gỗ.

"Cám ơn, Bác tông!"

"Không cần khách khí....." Ngay khi Bác Dạ Triệt còn định nói gì đó với Đàm Dật Trạch, thì từ trong căn nhà gỗ truyền tới tiếng gào thét của phụ nữ:

"Mấy kẻ điên này, rốt cuộc tôi đã dắc tội gì với các người hả? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?"

"Mau thả tôi ra!"

"."

"Người phụ nữ này hôm nay mới bắt lại đây, vậy mà đã luôn miệng điên cuồng gào thét rồi. Khiến tất cả mọi người cảm thấy rất khó chịu!" Có người trong nhà gỗ bắt đầu nói với tiếng gào thét của người phụ nữ.

"Ta vào thôi!"

Dứt lời, Đàm Dật Trạch đẩy cửa bước vào.

Trong căn nhà gỗ có một cái đèn dầu nhỏ, mặc dù có hơi tối, nhưng cũng đủ để Đàm Dật Trạch thấy rõ người phụ nữ bị buộc chặt cố định ở một góc sáng.

"Đàm tiên sinh?" Người phụ nữ trong căn nhà gỗ khi nhìn thấy thân ảnh bước vào đầu tiên kia thì có hơi run rẩy. Ngay khi bị bắt, Trần Diễm Diễm cho rằng bản thân chỉ là gặp phải một đám lưu manh mà thôi, nhiều nhất thì cũng chỉ bị đám người đó ném thừ một lần mà thôi.

Nhưng khi thấy người đàn ông này từ ngoài cửa tiến vào, Trần Diễm Diễm ngay ngắn cả người!

Đây chẳng phải là lão công của Cố Niệm Hề sao? Chẳng phải là người đàn ông trước kia mình còn ước mong hay sao?

Tại sao hán lại ở chỗ này?

"Đàm tiên sinh, xin hãy cứu tôi! Hôm nay khi tôi xuống núi mua đồ thì bị nhóm người này mang tới đây. Bọn họ trói tôi lại cả buổi tối rồi, cũng không biết muốn làm cái gì nữa? Cầu xin anh hãy thương tình mà cứu tôi ra ngoài. Sau này, anh muốn tôi làm gì cũng được hết!" Trần Diễm Diễm thấy Đàm Dật Trạch đứng ở nơi mình không tới được, liền vội vàng xê dịch cơ thể, đi đến bên người Đàm Dật Trạch, dùng đôi tay đang bị trói chặt túm lấy ống quần của Đàm Dật Trạch.

"Làm gì cũng được sao? Vậy nếu tôi muốn cô bồi thường đứa con cho tôi thì sao?" Đàm Dật Trạch nhìn thấy người phụ nữ kia khẽ run lên, trong con ngươi đen láy bình tĩnh không gợn sóng, chỉ khi nói đến hai chữ 'đứa con' thì trong đôi mắt khẽ hiện lên tia đau thương.

Bác Dạ Triệt đứng ở ngoài cửa khi nghe thấy những lời này cũng nhận ra được điều gì đó.

Bảo sao Đàm Dật Trạch quật ba tác đất lên cũng phải đào được người phụ nữ này lên! Hóa ra, người phụ nữ này đã khiến đứa con của họ.....

Nhưng hiển nhiên, người phụ nữ bên trong kia dường như không thông minh như Bác Dạ Triệt.

Lúc này, Trần Diễm Diễm nghe thấy hai chữ 'đứa con', gò má liền ửng đỏ ngượng ngùng nói:

"Nếu Đàm tiên sinh đã nói muốn, thì tôi có thể cho anh... Anh biết không? Thực ra, tôi đã thích anh từ rất lâu rồi....." Dứt lời, ả ta còn ra vẻ yếu mềm dựa vào bên cạnh ống quần của Đàm Dật Trạch.

"Ồ, đây là người phụ nữ tai vạ đến nơi rồi còn không biết, còn muốn cùng Đàm huynh....sao?"

"Đúng vậy, thật không hiểu đầu óc ả ta làm bằng cái gì nữa!"

Những người khác đứng ngoài cửa đã nghe thấy những lời vừa rồi liền cười vui vẻ.

Đối với đám lưu manh này mà nói, thực ra một mạng người chả đáng gì cả. Chờ nên bọn họ đến giờ phút này biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nên vẫn còn trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Bác Dạ Triệt ở ngoài nghe hết được tất cả những điều này, liền đẩy cửa bước vào.

Những người phía sau cũng thuận tiện đi vào cùng với Bác Dạ Triệt.

"Đàm tiên sinh..... Bọn họ tới rồi, bọn họ tới rồi, mau cứu tôi, xin hãy cứu tôi..." Trần Diễm Diễm dường như vẫn chưa hiểu rõ tình huống hiện tại, lúc này thấy Bác Dạ Triệt cùng mấy người phía sau như hung thần ác sát đi vào, liền chạy nhanh đến bên cạnh Đàm Dật Trạch.

"Anh Đàm, muốn giải quyết ngay tại chỗ sao? Nếu không có lửa thì bên tôi còn này!" Bác Dạ Triệt nhìn phản ứng của người đứng đằng sau Đàm Dật Trạch, khóe môi khẽ nhếch lên. Người đàn ông nhanh chóng lấy ra một thứ gì đó màu đen tuyền trong túi áo, ném về phía Đàm Dật Trạch.

Mà phản ứng của Đàm Dật Trạch cũng rất nhanh, tiện tay bắt được thứ màu đen kia.

Nhìn thấy cảnh này, Bác Dạ Triệt cũng không lấy làm kinh ngạc. Đàm Dật Trạch thân là quân nhân, bàn tay cầm súng chỉ e còn nhiều hơn cả Bác Dạ Triệt hẳn. Nhưng điều khiến Bác Dạ Triệt bội phục chính là tính thận trọng của người đàn ông này! Trong nháy mắt khi đón lấy khẩu súng lục kia liền quần kéo cổ tay áo trễ xuống, biến nó trở thành một cái bao tay, tránh khỏi để lại dấu vân tay.

"Không ngờ, thân thù anh Đàm lại tốt như vậy!" Có người đã nhanh chóng tán dương.

"Đó là cậu cho rằng như vậy! Nếu Đàm ca không lợi hại thì làm sao xưng anh em với chúng ta được? Hơn nữa, anh ấy còn có thể khiến Bác tổng tự mình đứng trong đêm tìm người cho anh ấy, người như vậy sao có thể bình thường được?"

Mọi người lão nháo so sánh này nọ, nhưng Bác Dạ Triệt vẫn không mở miệng. Con người hơi trầm xuống, dùng trên khẩu súng Đàm Dật Trạch đang cầm trên tay kia.

"Chẳng qua là muốn cẩn thận một chút thôi. Hơn nữa, chỉ đối phó với một người, cậu thấy người ta cần dùng đến vật như vậy sao?" Đàm Dật Trạch cũng chú ý tới ánh mắt Bác Dạ Triệt đang dừng ở chỗ kia, khỏe môi khẽ nhếch. Dứt lời, người đàn ông cầm khẩu súng Bác Dạ Triệt mới ném qua, trực tiếp ném trả lại.

Mà khi Trần Diễm Diễm thấy thứ màu đen tuyền mà khi nãy hai người đàn ông đã ném qua lại cho nhau kia chính là một khẩu súng, cô ta mới nhận ra được điều gì đó.

Đặc biệt là khi nãy, Đàm Dật Trạch mở miệng nói ra câu kia, khiến Trần Diễm Diễm cảm thấy như bị một chậu nước lạnh dội thẳng vào người.

Vốn tưởng rằng Đàm Dật Trạch xuất hiện thì bản thân sẽ được cứu thật sự. Nhưng Trần Diễm Diễm ngàn vạn lần không ngờ rằng người đàn ông này mới là người khởi xướng tội ác đích thực.

Trong khoảnh khắc, Trần Diễm Diễm vội vã di chuyển thân người, cố gắng để bản thân rời xa người đàn ông này từng bước một.

Nhưng tay chân Trần Diễm Diễm đều bị trói vào với nhau, mặc dù đã dùng hết sức có thể, nhưng vẫn không thể trốn ra xa được. Ngay khi cô ta xoay người lại liền phát hiện người đàn ông kia đã nhanh chân đi về phía cô.

Không thể không thừa nhận, người đàn ông này đúng là cực phẩm. Mặc dù đứng dưới ánh sáng mờ nhạt, nhưng khuôn mặt anh tuấn góc cạnh kia vẫn đẹp đến mức khiến con người hoảng loạn.

Nhưng toàn thân xung quanh hắn lại có vùng lạnh lẽo, khiến Trần Diễm Diễm chỉ cảm thấy thập phần khủng khiếp.

Bởi vì Đàm Dật Trạch như thế này giống như hóa thân của ác quỷ, nơi đâu cũng mang hơi thở chết chóc.

"Không dùng đến súng thì anh định dùng cái gì? Chẳng lẽ tay không?" Bác Dạ Triệt suy nghĩ một chút, đôi mắt liếc quanh Đàm Dật Trạch.

Mọi người nhất thời không nghĩ ra khi nghe hắn nói câu này.

Thậm chí, ngay cả Bác Dạ Triệt cũng không rõ người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nhưng Trần Diễm Diễm lại hiểu rõ, người đàn ông tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô ta.

Bởi vậy nên mặc dù trên khuôn mặt người đàn ông này luôn treo nụ cười tươi, nhưng cô có thể xác định được nụ cười tươi này chỉ dừng trên khỏe môi mà không phải trong đáy mắt.

"Dễ như bỡn, giày vò một người tới chết không cần quá khó khăn, tôi có vài cách có thể áp dụng được!" Dưới ánh sáng mờ ảo, nụ cười của Đàm Dật Trạch như tán cây dưới làn gió xuân.

Nếu không phải trong ánh mắt của hắn càng ngày càng hiển lộ rõ màu đỏ tươi khiến người ta sợ hãi, thì có lẽ ngay cả Bác Dạ Triệt cũng sẽ cho rằng người đàn ông này chẳng qua cũng chỉ nói giỡn với người phụ nữ đang bị trói trên mặt đất kia thôi.

"Tê tê tê. . . ." Cách đó không xa có một âm thanh rất nhỏ vang lên truyền đến.

Âm thanh này rất nhỏ, nếu không chú ý sẽ không phân biệt được với tiếng gió thổi cỏ lay bên ngoài.

Nhưng rõ ràng đại đa số những người ở đây đều cho rằng đó là tiếng gió thổi.

Nhưng Đàm Dật Trạch lại nghe thấy được âm thanh này, khỏe môi lặng lẽ cong lên.

Cái nhếch môi kia như pháo hoa trong đêm đen...

Rực rỡ đến chói mắt!

Chỉ có người đàn ông với cặp mắt sáng tỏ kia bỗng tối sầm lại.

Tay hắn cũng nhanh chóng xuất kích. Trước khi người khác kịp phản ứng chỉ kịp thấy tay của người đàn ông duỗi ra đã nhanh chóng thu lại, trên tay liền xuất hiện một đồ vật nào đó!

Thứ đồ kia cũng được bao bọc bởi màu đen được Đàm Dật Trạch nắm lấy.

Dưới làn ánh sáng mờ mờ, chỉ có Bác Dạ Triệt ở gần Đàm Dật Trạch nhất mới có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng toàn thân của vật này không hoàn toàn là màu đen, quanh thân nó là màu đen trắng sắp xếp xen lẫn nhau.

"Rắn?" Có người đã kinh ngạc thốt lên.

Đối với loại xà này, thật ra bất luận có độc hay không, thì vẫn là mối e ngại cho con người.

Nhưng Đàm Dật Trạch lại như không có chút sợ hãi nào, một tay đã không chế đầu rắn, khiến nó không có bất cứ cơ hội nào làm tổn thương hắn.

"Con này gọi là rắn chuông bạc (rắn chuông có vằn màu bạc), ở khu vực này có rất ít. Không ngờ hôm nay chúng ta lại đụng phải một con!" Đàm Dật Trạch cẩn thận đánh giá con rắn cầm trên tay, dường như thứ trên tay kia không hề có chút nguy hại nào cả, còn bắt đầu giảng giải cho người khác nữa.

Nhưng những người kia nghe thấy tên loại rắn này vẫn chưa được rõ ràng cho lắm. Thế nhưng cô à Trần Diễm Diễm sống trong núi này thì lại càng kinh hãi nhìn chằm chằm con rắn này.

Người già trong thôn này đã từng nói qua, loài rắn ở vùng phụ cận cơ bản đều vô hại, chỉ có một loại rắn có nọc độc là sẽ chết ngay tức khắc mà thôi.

Mà loại rắn kia lại chính là con rắn mà Đàm Dật Trạch đang cầm trên tay - rắn chuông bạc!

Nghe nói nọc độc của rắn chuông bạc mặc dù ít, nhưng độc tính lại cực kì mạnh. Nếu chỉ trúng một lượng độc nhỏ thôi, cơ thể sẽ xuất hiện hiện tượng tê liệt. Nhưng nếu độc tố tiếp xúc với vị trí liên quan đến hệ thống dây thần kinh hoặc não bộ, sẽ khiến người trúng độc bị tê liệt hệ hô hấp mà chết!

Cũng vì lí do này, cho nên ngay khi nhìn thấy Đàm Dật Trạch đang cầm con rắn từ từ bước gần đến mình, Trần Diễm Diễm mới kinh hãi đến như vậy.

"Ha ha, xem ra cô cũng biết độc tính của thứ này." Đàm Dật Trạch vừa nói vừa đề đầu rắn lại gần. Về mặt mạng theo ý cười của hắn khi nhìn Trần Diễm Diễm giống như giờ phút này hắn sẽ không làm gì hại đến cô ta cả.

Thế nhưng, động tác đề đầu rắn tiến sát đến cô gái thì lại khiến mọi người kinh hãi!

Đây, mới thực sự là Đàm Dật Trạch!

Hắn có thể vô hại thánh thiện như thiên sứ, nhưng nếu bị chạm đến ranh giới cuối cùng, hắn sẽ như ác ma, tâm địa đen tối vô cùng nguy hiểm.

"Tôi chưa từng hại anh, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?" Trần Diễm Diễm vẫn không thể hiểu được, rốt cuộc cô ta đã trêu chọc gì đến vị ác ma này.

"Cô chưa từng hại tôi, nhưng cô lại làm hại người phụ nữ của tôi, giết chết con của tôi!"

"Con?" Suy ngẫm một chút, Trần Diễm Diễm rốt cuộc cũng hiểu được điều gì đó: "Tôi thừa nhận, là tôi cố ý đẩy Cố Niệm Hề. Nhưng tôi cũng không ngờ, cô ấy lúc đó đã mang thai...."

"Bây giờ mới nói những lời này, cô không cảm thấy đã quá muộn rồi hay sao?" Đàm Dật Trạch dứt lời, đôi mắt hơi trầm xuống: "Cũng được thôi, tôi cho cô một cơ hội! Chỉ cần cô bị con rắn này cắn một cái, không được xử lý vết thương, tôi sẽ bỏ qua cho cô!"

"Không... Tôi không muốn! Anh cho rằng tôi ngốc lắm sao, đây là rắn độc! Cắn một cái mà không xử lý ngay thì nhất định sẽ phải chết!" Trần Diễm Diễm như người bệnh tâm thần phát bệnh điên.

Nhưng người đàn ông trước mặt cũng không vì cô ta mà di chuyển.

Hắn đột nhiên bắt lấy cổ của cô ta, sau đó đề con rắn độc lên đó. Con rắn độc bị khiếp sợ, cũng tự nhiên há mồm ra cắn vào cổ Trần Diễm Diễm. Nọc độc nhanh chóng được tiêm vào trong cơ thể của Trần Diễm Diễm.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Trần Diễm Diễm bắt đầu hỗn loạn, ý thức dần dần biến mất trong đầu cô ta.

Sau khi thấy được phản ứng này của Trần Diễm Diễm, người đàn ông thu hồi con rắn độc lại, tùy tiện ném con rắn vào một góc nhà gỗ.

Con rắn bị kinh sợ, hiện giờ được thả đi, tự nhiên cũng nhanh chóng biến mất trước mặt mọi người.

Tận mắt chứng kiến "Công cụ gây án" hoàn toàn biến mất trước mắt mọi người, ngay cả Bác Dạ Triệt cũng có chút giật mình.

Cái này gọi là cảnh giới cao nhất của "Mượn đao giết người", cuối cùng hôm nay hắn cũng đã được tận mắt trải nghiệm qua rồi.

Thảo nào, lời đồn bên ngoài đều nói thủ đoạn của hắn vô cùng cao siêu, bây giờ được tận mắt chứng kiến khiến cho Bác Dạ Triệt hắn thật sự bội phục đến sát đất.

"Đừng cho rằng cái gì cũng đều có thể học, nếu các cậu muốn học mấy cái này thì phải ở chung với rắn ba đến năm năm mới được!" Đàm Dật Trạch cũng không quên những người Bác Dạ Triệt đưa đến hôm nay tất cả đều là lưu manh trong thành phố. Nếu những người này có ý xấu, học chiêu này của hắn, vào trong thành phố làm xằng làm bậy thì cũng không tốt.

"."

Quả nhiên, sau cuộc nói chuyện với Đàm Dật Trạch, những người này đều nhún vai rồi đi.

Cùng sống với loài rắn độc như vậy ba đến năm năm thì chẳng thà giết họ đi còn hơn!

Quên đi, chuyện hại người hại mình không làm vẫn tốt hơn.

Mọi người nghĩ như vậy liền rời đi.

"Anh Đàm, có cần ném cô ta đi đâu đó không?"

"Không cần, chỉ cần cời dây trói ra là được. Đến lúc cô ta được người ta phát hiện ra thì đã chết rồi, nhiều nhất cũng chỉ có thể nói là cô ta bị rắn độc cắn chết mà thôi!" Dứt lời, tất cả mọi người đều rời khỏi căn nhà gỗ.

Một hàng những chiếc xe liên tiếp nhau nhanh chóng đi xuống núi.

Chỉ là khi tất cả mọi người không chú ý tới, ngay khi họ rời khỏi gian nhà gỗ kia, có một đôi mắt lạng lẽ đứng ở một góc kia đã nhìn thấy tất cả những điều này.

Sau khi bọn họ rời đi, chủ nhân của con mắt kia lạng lẽ chui vào gian nhà gỗ nhỏ.

Sau khi nhìn rõ hoàn toàn người đàn bà đang hôn mê nằm trên mặt đất kia, khóe môi của người mới tới kia âm thầm nhếch lên...

Ngay khi hừng đông, thôn dân trên núi đi ngang qua gian nhà gỗ kia, liền phát hiện cánh cửa của căn nhà nhỏ này được mở ra.

Xuất phát từ sự tò mò, người thôn dân này liền lạng lẽ đi vào.

Nhưng ngoại trừ những đồ vật gì đó hỗn loạn bên trong ra, thì không còn bất cứ điều gì dị thường khác.

Chỉ là bắt đầu từ ngày đó, một cô gái mới đột ngột chuyển tới liền lập tức biến mất, cũng giống như sự xuất hiện đột ngột của cô ta....

-----phân cách tuyến-----

"Lăng Nhị gia, bằng không chúng ta trực tiếp hành động không? Bất kể có theo Tô bé nhỏ hay không, thì chỉ cần trực tiếp đưa cô ấy lên giường không phải xong rồi sao?" Tiểu Lục từ ngồi trên xe có phần không kiên nhẫn đề nghị với Lăng Nhị gia ngồi phía sau.

"Nói cái gì vậy! Lăng Nhị gia tôi đây là người thô tục như vậy sao?" Dứt lời, Lăng Nhị gia vô cùng khinh thường liếc mắt nhìn tài xế Tiểu Lục Từ một cái.

"A? Phải phải phải... Lăng Nhị gia của chúng ta đâu thể thô tục được!" Tiểu Lục Từ đối trả phụ họa. Thực ra trong lòng hắn đã gào thét: hắn thật sự nhìn không ra Lăng Nhị gia nhà hắn có chỗ nào không thô tục đây!

Hơn nữa, loại chuyện trực tiếp kéo lên giường này, chẳng phải ngài đã làm với Tô Du Du nhiều lần rồi sao.

Bây giờ còn muốn giả bộ người dân hiền lành an phận sao?

Chỉ tiếc, muộn mất rồi!

"Đúng vậy." Lăng Thần ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng trong đôi mắt vẫn nhìn về phía cổng bệnh viện, hi vọng trong đám người đi qua đi lại, sẽ được thấy Tư bé nhỏ ngày nhớ đêm mong.

"Lăng Nhị gia, nếu không chúng ta gọi điện thoại cho Tô tiểu thư đi?"

"Rêu rao cái gì? Mới có một lát thôi không phải sao?" Lăng Thần có chút khó chịu.

Lần này, thấy Lăng Nhị gia đã hơi tức giận rồi, Tiểu Lục Từ chỉ dám nhỏ giọng than thở: "Mới có một lát sao? Sao tôi lại thấy kim đồng hồ đã chạy được nửa vòng rồi!"

Quả thật, bọn họ đã đi theo từ tám giờ sáng cho tới tận bốn giờ chiều, ngoại trừ mấy lần đi WC ra, thì ngay đến cả cơm trưa cũng không ăn.

"Cậu nói thử xem có phải Tô bé nhỏ này biết hôm nay gia đến nên không đi đâu hay không?" Lăng Nhị gia bắt chéo chân, đồng thời ra sức nhìn về phía cửa bệnh viện.

Nhưng cả nửa ngày rồi mà vẫn không thấy được thân ảnh của Tô bé nhỏ ngày nhớ đêm mong đâu cả.

"Chi bằng để tôi đi một lát, xem Tô tiểu thư rốt cuộc có trốn tránh hay không?" Đổi lại là trước kia, nếu có người nói cho Tiểu Lục Từ biết Lăng Nhị gia nhà cậu cũng có lúc thần kinh như vậy, Tiểu Lục Từ tuyệt đối có đánh chết cũng không tin.

Nhưng bây giờ, Tiểu Lục Từ đã sắp tập thành thói quen rồi.

Bởi vì trong thời gian này, Lăng Nhị gia nhà bọn họ chỉ vì Tô tiểu thư mà thành ra cái bộ dạng như vậy.

Ngay khi đang nói những lời này, có một thân ảnh ngay lập tức xuất hiện trong tầm mắt của họ.

"Lăng Nhị gia, mau nhìn kia, là Tô tiểu thư!" Tiểu Lục Từ nháy mắt đã nhìn thấy Tô Du Du, dường như cảm động đến rớt nước mắt, vô cùng cảm tạ đức phật Như Lai cùng với chúa Jesus, rốt cuộc dưới sự cầu nguyện mấy trăm lần của Tiểu Lục Từ thì Tô Du Du đã lại xuất hiện trên thế gian, giải cứu Tiểu Lục Từ khỏi nỗi sợ hãi thiếu nóng như chảo dầu này.

"Đừng làm loạn. Bình tĩnh một chút, cũng không phải 800 kiếp không được gặp cô ấy!" Khi Lăng Nhị gia nói ra những lời này, vẻ mặt vô cùng khinh thường nhếch mũi lên trường lãm bầm.

Nhưng Tiểu Lục Từ đã bắt đầu thổ huyết trong lòng: Meo cái gì, chả biết ai khản trương đến mức trước khi xuống xe còn không quên quay lại soi gương, chải lại tóc, sợ người khác không biết ngài muốn gặp con gái ấy.

Không biết là ai vừa thấy Tô cô nương liền chẳng khác gì một thằng ngốc đây.

Chẳng qua, hẳn cũng chẳng quan tâm xem Lăng Nhị gia mạnh mẽ nói cái gì, Tô Du Du cuối cùng cũng đã xuất hiện, vậy thì Tiểu Lục Từ hẳn cũng đã tạm thời tránh được kiếp bị Lăng Nhị gia ngược đãi rồi!

Nhưng Tiểu Lục Từ còn chưa kịp cao hứng thì chỉ trong chốc lát đã thấy bước chân vội vã của Lăng Nhị thiếu bỗng nhiên dừng lại, đằng sau Tô Du Du trong mắt bọn họ còn xuất hiện một bóng người nữa.

Mà người này, Tiểu Lục Từ và Lăng Nhị gia cũng không xa lạ gì.

Người này chính là bạn trai cũ của Tô Du Du - Lục Từ Thông!

Chỉ trong nháy mắt, Tiểu Lục Từ cảm giác cả người Lăng Nhị gia trở nên lạnh như khối băng.

Quanh thân Lăng Nhị gia tỏa ra hàn khí dường như lan ra hẳn vài thước. Ngay cả Tiểu Lục Từ ở trong xe cũng cảm thấy sống lưng của mình có hơi lạnh.

"Chết tiệt, sao cái bóng đèn lại xuất hiện?" Lăng Nhị gia đang hứng trí bùng bùng, bỗng nhìn thấy cảnh trước mắt, trong nháy mắt liền vọt lên.

Lăng Nhị gia tiến lên phía trước vài bước, kéo Tô Du Du vào trong lòng mình.

"Tô bé nhỏ, thấy gia đã đến rồi, sao không cười cho gia một cái?" Hắn như lưu manh khoác tay lên vai Tô Du Du, ngón trỏ có phần ngả ngón nâng cằm Tô Du Du lên, để đôi mắt của cô gái nhìn chằm chằm vào mình.

"Anh..... Sao lại đến đây?"

Tuy rằng rất chán ghét động tác ngả ngón của người đàn ông này, nhưng không biết vì sao, khi cảm nhận thấy hương vị quen thuộc trên người Lăng Thần kia, tâm tình của cô tốt hơn rất nhiều.

Nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn bản thân ngày nhớ đêm mong kia, Lăng Thần còn chưa kịp vỗ về tâm can bản thân nhớ nhung quá độ, lại nhìn thấy đôi mắt ướt át của người con gái trước mặt. Trong một khắc kia, người đàn ông vốn đang nhếch khóe miệng, đột nhiên lạnh đi một chút: "Em... đang khóc?"

"Tôi không khóc! Chỉ là trong mắt không cẩn thận có hạt cát mà thôi!" Trước mặt Lăng Thần, Tô Du Du sẽ không dễ dàng bày ra bộ mặt yếu đuối của mình.

Bởi vì cô biết Lăng Thần giống như một vị vua, khi hắn ta sủng bạn thì bạn sẽ là tất cả, nhưng khi hắn không còn thích bạn nữa thì bạn chẳng là cái gì cả!

Mà đây cũng là nguyên nhân cô nhiều lần cự tuyệt Lăng Thần.

Bởi vì Tô Du Du tuy rằng ngốc, nhưng cô cũng hiểu được người nào mới là người mình có thể chạm vào, người nào cô không dấy vào nổi. Mà Lăng Thần lại thuộc loại người thứ hai.

"Có hạt cát sao? Được rồi, để tôi thổi cho em!" Biết rõ người con gái trước mặt đang tròn tròn mắt nói dối, nhưng Lăng Thần vẫn dung túng cho sự trốn tránh của cô.

Hắn vươn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Du Du lên, nhẹ nhàng thổi, mang theo mùi hương thơm ngát chỉ thuộc về Lăng Thần hẳn...

Đương nhiên, hơi thở đó cũng thổi bay luôn cả làn nước mắt của cô...

Mặc dù tình cảnh này xuất hiện trước cổng bệnh viện, bản thân Tô Du Du vẫn còn đang mặc áo khoác màu trắng, thế nhưng lại xinh đẹp vô cùng, đẹp đến mức như kim châm châm thẳng vào mắt Lục Từ Thông khiến hắn thấy đau đớn.

Hôm nay hẳn tới, thật ra chỉ vì ngoài ý muốn.

Đã nhiều ngày trôi qua, hẳn thật sự rất hận Tô Du Du, hận cô sau khi khiến hẳn hiểu ra tình yêu là gì, lại bỗng nhiên xoay người ra đi, lại còn dứt khoát ra đi!

Nhưng cũng không biết vì sao qua vài ngày liên tiếp Lục Tử Thông không nghỉ ngơi cho tử tế, lại chạy đến bệnh viện này. Thậm chí còn tới trước cửa phòng khám của Tô Du Du nữa.

Hành động của hẳn ngày hôm nay có thể nói là việc làm hoang đường nhất trong cuộc đời hẳn từ trước đến nay.

Hắn oán trách Tô Du Du, chẳng những kêu Tô Du Du ra khỏi phòng khám, mà thậm chí còn mãnh liệt hôn cô trước mặt bệnh nhân nữa!

Đương nhiên, bản thân hẳn cũng đã bị trừng phạt rồi.

Tô Du Du từng học qua Teakwondo, dù vậy nhưng đến giờ vẫn chỉ là tay mơ, ngay cả vật qua vai cũng không thành công.

Mà sau nộ hôn này, Lục Tử Thông hẳn cũng trở thành đối tượng thành công thực hiện động tác vật qua vai này của Tô Du Du.

Lục Tử Thông cảm thấy bản thân bị quật ngã đến phát điên rồi. Tuy là vậy, nhưng trong lòng lại rất vui sướng.

Bởi vì hẳn vẫn luôn hi vọng nộ hôn khi này có thể thay đổi được cái gì đó.

Nhưng ai biết được còn chưa đợi được kết quả nào đó, thì nhân vật bình thường giống như vị thần Lăng Thần này lại xuất hiện.

Tận mắt thấy hẳn nhẹ nhàng thổi cát trong mắt cho Tô Du Du, Lục Tử Thông bỗng nhiên phát hiện, trong lòng hẳn lại lần nữa bùng lên ngọn lửa không tên.

"Được rồi, mắt tôi đã tốt rồi!"

"Vậy được, tôi cũng nên dọn dẹp sạch sẽ một chút còng cổ đuôi chó trước cửa này!" Lăng Thần vừa cười, nộ cười như cây đón gió xuân.

Ngay cả ánh chiều tà cũng ảm đạm hơn rất nhiều trước nộ cười của hẳn.

Trong lời nói của hẳn rõ ràng mang theo hàm ý khác.

Tô Du Du cũng không ngờ đến mức thật sự cho rằng người đàn ông này thực chất chỉ nói mấy câu cò đại mà thôi.

"Vị tiền sinh này, sao trông quen mắt vậy nhỉ?" Không ngoài dự liệu của Tô Du Du, Lăng Nhị gia vừa mở miệng đã toàn lời châm chọc.

Ngay cả tư thế ôm cô tiến lên của hẳn rõ ràng cũng mang theo cảm giác áp bách.

"Tôi... Lần trước chúng ta đã từng gặp qua, Lăng Nhị gia. Thật ra tôi là...." Tôi là sư huynh của Tô Du Du, tên là Lục Tử Thông!

Kỳ thật Lục Tử Thông muốn giới thiệu bản thân một chút. Dù sao, nhân vật như Lăng Nhị gia này không phải là người có thể tùy tiện đắc tội.

Nhưng Lục Tử Thông lại không ngờ, bản thân còn chưa nói xong, người đàn ông nào đó đã nhanh như gió mở miệng.

Trong ánh mắt sắc bén kia khiến hẳn cảm thấy đau.

"Ái chà, hóa ra là từng gặp một lần sao?" Dứt lời, Lăng Thần quay người lại nhìn Tô Du Du bên cạnh: "Tô bé nhỏ, gia không phải đã nói rồi sao, lúc không có gì làm thì đừng vớ mấy thứ phiền toái, ngay cả con chó con mèo trên đường em cũng để ý tới, chẳng lẽ em không sợ sẽ mệt chết sao?"

"Anh...."

Lục Tử Thông cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu 'con chó con mèo' là đang ám chỉ Lục Tử Thông hẳn.

Nếu là người bình thường, hẳn đã sớm cho một quyền rồi.

Chỉ tiếc, đối tượng lại là Lăng Nhị gia.

Nếu đắc tội với hẳn, Lục Tử Thông hẳn đây muốn sống khá giả ở trong thành phố này cũng đừng mơ tưởng.

Suy trước tính sau, Lục Tử Thông vẫn quyết định nhịn xuống.

Thế nhưng hẳn lại không biết rằng, hẳn nhường nhịn như vậy lại khiến Lăng Nhị gia càng khinh thường hẳn hơn.

Càng hận không thể trực tiếp xé nát cái mặt của hẳn ra!

Dám trêu chọc đến người phụ nữ của Lăng Thần hấn, còn không đánh giá xem bản thân có bao nhiêu phân lượng.

"Tôi cũng không muốn để ý đến con chó con mèo nào hết, nếu chúng nó không đến trêu chọc tôi, thì tôi làm sao phải để ý đến chúng?" Tô Du Du cũng bực bội với Lục Tử Thông.

Tức hấn không phân biệt tốt xấu cường hèn cô trước mặt mọi người.

Càng điên hơn nữa là hấn có quan hệ với Hoắc Tư Vũ, thế mà hiện giờ lại dám dùng ánh mắt bần thiêu như vậy ô nhiễm mình!

"Tô Du Du, đây là lời thật lòng của em sao? Lục Tử Thông anh đây chỉ là con chó con mèo trên đường thôi sao?" Lục Tử Thông lúc này đã không còn nhận nhận được nữa, hỏi lại.

"Cũng như nhau cả! Cho nên chó hèn đôi môi bất kể là chó hay mèo của anh lên môi tôi! Lão nương ngài bần!" Xét về việc mắng chửi người, Tô Du Du chưa bao giờ thất bại.

Thế nhưng Tô Du Du lại không ngờ, ngay khi bản thân gầm lên câu này lại đã tiết lộ ra một tin.

Mà khi người đàn ông bên cạnh nghe được, con người đen ngay lập tức hít lại.

Lăng Nhị gia đánh giá Lục Tử Thông trước mặt, đương nhiên cũng không bỏ qua lời nói khi nãy của cô gái trong ngực đang không ngừng làm động tác lau miệng!

Nói cách khác, Lục Tử Thông vừa mới hôn người phụ nữ của Lăng Nhị gia hấn đây!

Tiểu Lục Tử trên xe cũng nghe được đoạn đối thoại này của ba người họ, con người lập tức trừng lớn.

Lục Tử Thông này lá gan cũng lớn quá đi, dám cả gan hôn người con gái của Lăng nhị gia sao?

Lúc này, hấn tuyệt đối chết chắc rồi!

"Tô Du Du, quen được người giàu là không còn để ý đến người khác sao?"

"Con mẹ nó, xem như ông đây đã nhìn lầm cô rồi!"

Lục Tử Thông cũng không thể ngờ, Tô Du Du lại nói hấn như vậy!

Sau khi chửi ầm lên với Tô Du Du, Lục Tử Thông tức giận phui mông rời đi.

Tô Du Du thấy Lục Tử Thông đã đi, cuối cùng cảm xúc cũng tốt hơn rất nhiều.

Nhưng sau khi đã quá dễ dàng đuổi được Lục Tử Thông đi, Tiểu Lục Tử thấy sắc mặt của Lăng Nhị gia thì tim bỗng như siết chặt lại.

Xem ra, tháng ngày sau này của tay Lục Tử Thông này sẽ không dễ chịu gì rồi.

Tô bé nhỏ này bây giờ chính là điểm yếu trí mạng của Lăng Nhị gia. Đụng tới cô thì tuyệt đối sẽ còn thâm hơn so với bản tôn Lăng Nhị gia này.....

Quả nhiên không ngờ dự đoán của Tiểu Lục Tử, Lăng Thần sau khi nhìn thấy bóng dáng Lục Tử Thông rời đi, trong đôi mắt âm đạm không chút ánh sáng nào!

Nếu Lục Tử Thông này đã không sợ chết động tới trên đầu thái tử, thì Lăng Nhị gia hấn cũng sẽ cùng hấn chơi một chút xem thế nào?

Chơi cái gì trước thì tốt hơn đây?

Chi bằng, trước tặng một "trái bom" nhỉ?

Ý kiến này không tồi.....

-----phân cách tuyến-----

Sắc trời hôm nay không tốt như vậy.

Bầu trời u ám, khiến cho người ta có cảm giác nặng nề khó hiểu.

Nhìn bầu trời âm u xám xịt, mi tâm Cố Niệm Hề nhíu chặt lại.

Cảm giác giống như có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra.....

"Sao vậy? Sao không ngủ thêm chút nữa đi?" Khi Đàm Dật Trạch rời giường thì liền nhìn thấy cô gái nhỏ đứng trước cửa sổ nhíu chặt chân mày.

Hắn tiến đến gần, ôm người con gái đứng trước cửa sổ vào lòng.

Thấy mi tâm của cô nhăn chặt lại, tâm tình của Đàm Dật Trạch cũng không tốt.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy hôm qua thời tiết rất tốt, sao chỉ trong một buổi tối liền thay đổi thành thế này?"

"Sắp đến mùa hè rồi, thì xuất hiện vài trận mưa cũng là điều bình thường. Đi thôi, lại qua ngủ bù chút, lát nữa chúng ta còn đi viếng mộ mà!"

Dứt lời, ánh mắt Đàm Dật Trạch chợt xuất hiện tia nhìn hơi mất tự nhiên.

"Đúng rồi lão công, hai ngày trước ở trong nhà hàng không phải anh có điều gì đó muốn nói với em sao?" Người con gái bị hắn đẩy về giường, nằm bên cạnh hắn hỏi.

"Cái đó...." Bỗng nhiên thấy người con gái hỏi mình, trong đôi mắt của Đàm Dật Trạch thoáng hiện tia kinh ngạc.

Kỳ thật chuyện về đứa con, thời gian càng lâu, Đàm Dật Trạch càng không biết nên mở miệng như thế nào.

Hết lần này đến lần khác hắn đã chuẩn bị nói rõ mọi chuyện, thế nhưng hắn vẫn không nói được. Hiện giờ hắn làm sao có thể dễ dàng nói ra được đây?

"Anh quên mất rồi!"

Đã quên, lý do này là tốt nhất!

Đặc biệt, trên mặt Đàm Dật Trạch lúc này đã che giấu đi tất cả mọi cảm xúc, nhưng trong suy nghĩ lại vô cùng hỗn loạn.

"Vậy thì..... Ngủ thôi!" Nghe thấy lời đáp của người con gái bên cạnh, tâm tình của hắn rõ ràng buông lỏng hơn.

Thấy sắc trời u ám, Đàm Dật Trạch liền theo thói quen ôm Cố Niệm Hề thêm thiếp ngủ. Chỉ là khi hắn đã ngủ rồi, thì người con gái trong ngực hắn vẫn không ngủ được.

Hoặc có thể nói, câu hỏi khi nãy kia đã khiến cô hoàn toàn tỉnh táo tinh thần.

Có thể Đàm Dật Trạch cảm thấy đã che giấu rất tốt tất cả biểu cảm của mình. Nhưng hắn lại không biết, khi cô nghe những lời này cũng phát hiện sống lưng hắn bỗng cứng đờ. Cả khi cô đã bỏ qua vấn đề này, thì sống lưng của người đàn ông này cũng theo đó mà thả lỏng hơn.

Tất cả những dấu hiệu này cho thấy rõ người đàn ông này đang có điều gì đó giấu cô!

Dung nhan lúc ngủ của người bên cạnh vẫn rất quen thuộc!

Cố Niệm Hề nhìn khuôn mặt tuần tú quen thuộc kia lại vẫn chưa thể chìm vào trong giấc ngủ được.

Đàm Dật Trạch, rốt cuộc anh đang che giấu điều gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.